Giriş Ve Açıklama

Rabbim bu eserimizi günahlarımızın affına vesile eylesin bilerek veya bilmeyerek işlediğimiz günahlarımızı affedip kendi rızasına uygun yaşamayı nasip etsin. Biz bu Dünya'dan ahirete intikal ettiğimizde dahi bu eserden birilerinin faydalanmasını sağlayıp bizim de amel defterimize sevap eklesin.

Belge içerisinde hatalı ifadeler bulunabilir, eksik bilgiler olabilir. Bu tür şeyleri hakaret etmeden, bizi kafir ilan etmeden, Müslümanlığımızı-İmanımızı sorgulamadan düzgün bir şekilde websitemizdeki iletişim bölümünden veya mail adresimizden bildirin lütfen.

Hepimiz insanız hatamız olabilir elimizden geldiğince belgede ki yazıları kontrol ettik ancak gözden kaçan şeyler olabilir bunları bize bildirirseniz yeni sürümde bu tür eksikleri ve hataları gideririz inşallah.

Belge içerisinde ki bütün metinleri hatta resim üzerindekileri bile kopyalanabilir hale getirdik bu bu sayede belge içerisinde ki metinleri not alıp paylaşabilirsiniz.

Belgede ki yazılara www.ateistlerecevap.org websitemizden veya Play Store'da ücretsiz olarak yayınlanan **"Ateistlere Cevaplar"** mobil uygulamamızdan da ulaşabilirsiniz.

Yine Play Store'de bulunan **"Müslümanca"** uygulamamızı yükleyerek daha bir çok bilgiye hızlı bir şekilde ulaşabilirsiniz.

www.ateistlerecevap.org

Dosya Düzenle Görünüm Pencere Yardım

Ana Sayfa Araçlar Cilt1 - Kopya.pdf × Oturum Aç

1 / 1109 %66,7

Yer İmleri Buraya Tıklayın

Konu Başlıklarını Bu Alanda Görebilirsiniz

- Afrikada ki kabileye götürülen televizyon
- Akıllı bir insan neden Ateist olamaz
- Allah Neden İnsanın Cinselliği İle İlgili Kurallar Koyuyor
- Allah Şeytanı Kötülük Yapması İçin Mi Yarattı
- Ankebut 13 ve Fatır 18 ayetleri çelişiyor mu Bir kişi başkasının günahını yüklenir mi yüklenmez mi
- Biz sizden bir din fazla reddediyoruz saftasına cevap
- Denizlerin güzel ve süslü canlıları
- Dinler Savaş Sebebi Mi
- Dört şey dört şeye doymaz Toprak yağmura kadın erkeğe göz bakmaya âlim ilme doymaz Uydurma
- Efendimiz savin Vefatından Sonra Devesinin Yas Tuttuğunu Anlatan Rivayet
- Hadisler Ne Zaman Yazılmaya Başladı

Afrika'da ki kabileye götürülen televizyon

ateistlerecevap.org/2018/08/afrikada-ki-kabileye-goturulen-televizyon.html

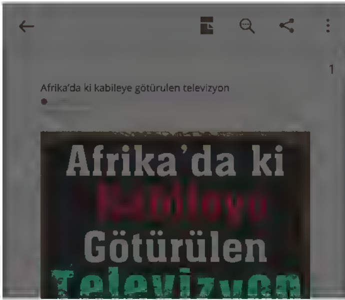
by Ateistlere Cevap - August 23, 2018

Afrika'da ki Kabileye Götürülen Televizyon

#ateistlerecevap.sf/www.ateistlerecevap.org

Hayalen Afrika'nın en ücra bir köyüne yolculuk yapalım. Hayatında televizyon görmemiş bu insanlara, uzaktan kumandalı bir televizyonu hediye olarak beraberimizde götürelim. Bir haftalığına köydeki zeki insanları toplayıp seküler bilimin determinist yaklaşımını anlatalım. Daha sonra da televizyonun bilimsel

Bilgisayardan Adobe Reader programını kullanarak yukarıdaki görselde olduğu gibi dosya içerisinde ki konu başlıklarına ulaşabilirsiniz.

Cilt1
PDF • 16:00

Yorum Listesi

İçindekiler

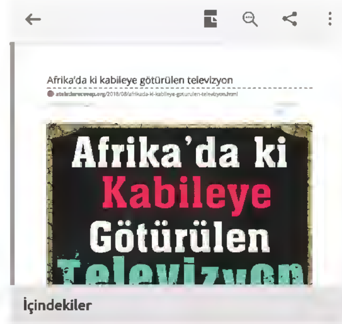
Minik Resimler

Yer İmi Ekle

PDF'i Dışa Aktar

Sayfaları Organize Et

Dosyaları Birleştir

İçindekiler

Evrim İslam ile çelişir mi ?

Allah neden Yemin eder?

Allah zulme kötülüğe neden izin veriyor?

Ateistlere Allah'ın varlığını nasıl kanıtlarız?

Hidayet Allah'tan mı? Allah'tansa iman etmek benim elimde değil mi?

Allah savaş gibi daha önemli olaylar varken

Telefondan Acrobat Reader uygulamasını yükleyip yanda ki görsellerde ki adımları uygulayarak PDF içerisinde ki konu başlıklarına ulaşabilirsiniz.

Bu PDF zamanla güncellenecektir güncel ve orjinal halini aşağıdaki linkten indirebilirsiniz. Eğer bu PDF'i aşağıda ki linkten indirmediyseniz *lütfen aşağıdaki linkten indirin (üzerine tıklayın).*

https://www.ateistlerecevap.org/ateistlere-cevaplar-pdf-dosyalari

İletişim: admin@ateistlerecevap.org - www.ateistlerecevap.org

Afrika’da ki kabileye götürülen televizyon

ateistlerecevap.org/2018/08/afrikada-ki-kabileye-goturulen-televizyon.html

by Ateistlere Cevap - August 23, 2018

Hayalen Afrika’nın en ücra bir köyüne yolculuk yapalım. Hayatında televizyon görmemiş bu insanlara, uzaktan kumandalı bir televizyonu hediye olarak beraberimizde götürelim. Bir haftalığına köydeki zeki insanları toplayıp
seküler bilimin determinist yaklaşımını anlatalım. Daha sonra da televizyonun bilimsel olarak nasıl çalıştığına ilişkin bir teori geliştirmelerini isteyelim. İçlerinden zeki olanı şöyle bir bilimsel teoriyle gelsin: “Televizyon dediğiniz ekran kutusunda gördüğümüz görüntünün nedeni uzaktan kumandadır. İnanmıyorsanız, tezimizi test ediniz. Her seferinde kumandaya bastığınızda ekranda bir görüntü çıkıyor ve tekrar basınca görüntü kayboluyor. O halde, görüntünün sebebi kumandadır.”

Muhtemelen,, birçok insan bu teoriyi kabul etmek zorunda kalacaktır. Ancak televizyondaki programların çok yüksek
ilim ve hikmet içerdiğini görenler böyle bir teoriyi kabul etmekte zorluk çekecekler. Onlar,bkumandanın bu denli
yüksek ilim ve hikmet sahibi olduğunu makul görmediklerinden bu teoriye şiddetle karşı çıkacaklar. Yani televizyondaki görüntüyü izleyebilmemiz için arka planda birçok işlev vardır önce görüntüler kaydedilir, montajı yapılır, sonra özel sistemler aracılığıyla ve

Uydu vasıtasıyla o görüntüler/sinyaller televizyon antenine aktarılır o antende televizyona aktarır ve Televizyonun içindeki sistem o sinyalleri görüntüye dönüştürerek bizlere sunar. Eğer biz desek ki bunların hepsini kumanda yapıyor o zaman ahmaklık etmiş oluruz ÇÜNKÜ:

Çünkü; o kumanda da bunu yapacak ilim irade kudret yoktur arka planda aklı, iradesi, şuuru olan insanlar var bu görüntüleri onlar hazırlıyor özel sistemler kurarak bize aktarıyor kumanda ise bizim görüntüyü izlememizde sadece bir VESİLE/ARACI yani biz televizyon ekranındaki görüntüyü nasıl kumandadan bilmiyorsak "Bunun arkasında aklı, iradesi, şuuru olan birisi var bu görüntüleri bu sistemleri kumanda yapamaz bu işin arkasında bir ekip var" diyorsak aynen böylede tadı dilime, kokusu burnuma, güzelliği gözüme, vitamini vücuduma tesir eden, ağaçta yetişen bir elmayı, portakalı, armudu, narı ve daha nicesini o aklı, iradesi olmayan ağaç yapamaz bana bunları ancak beni tanıyan beni bilen bana RAHMET eden biri verebilir bu işin arkaplanında da büyük bir ilim iradare kudret var dememiz lazım.

Dil ne bilir şekeri şerbeti. Aldığın lezzeti baldan mı sandın?
Ne arı ne ağaç verir nimeti, Elmayı narı daldan mı sandın?

Akıllı bir insan neden Ateist olamaz?

ateistlerecevap.org/2018/05/akilli-bir-insan-neden-ateist-olamaz.html

by Ateistlere Cevap - May 23, 2018

Akıllı bir insan neden ateist olamaz?

Biz bu yazımızda **Allah'tan ya da dinlerden bahsetmeyeceğiz** sadece bir YARATICININ olup olamayacağını konuşacağız tekrar söylüyorum **konumuz İslam değil** bir yaratıcı var mı yok mu bu, deizm, Yahudilik, Hristiyanlık vs. değil.

İnsan düşünebilen, akıl yürütebilen, bir şeyler üretebilen bir varlık iken onu diğer canlılardan ayıran en büyük özelliği olan aklını kullanmaması çok abes bir iştir. Şimdi bir düşünelim

- Biz nasıl var olduk?
- Bizi kim yarattı ya da ne yarattı?
- Bizim var olmamıza sebep olan sebepler nasıl meydana geldi?
- Bizim amacımız ne gayemiz ne?

İnsan bedeni yeryüzünde ki en karmaşık makinadır. Hayatımız boyunca bu makine ile görür, İşitir nefes alır yürür konuşur zevk alırız. Bedenimiz kemikleri kasları damarları iç organları ile mükemmel bir düzen ve tasarıma sahiptir bu Tasarımın detayına inildiğinde ise daha da şaşırtıcı gerçekler ile karşılaşılır birbirinden farklı gibi görünen vücut parçalarının tamamı aynı malzemelerden oluşmaktadır. Hücrelerden...

Vücudumuzdaki her şey milimetrenin binde biri büyüklüğündeki hücrelerden oluşur Bu hücrelerin kimi bir araya gelerek kemikleri kimi sinirleri kimi karaciğeri kimi midemizin içyapısını Kimi derimizi kimi ise gözümüzün kornea tabakasının oluşturur hücreler vücudun hangi parçasını oluşturuyorlarsa bu bölgede ihtiyaç duyulan boyuta ve şekle sahip olurlar.

Bu kadar farklı görevler üstlenmiş olan hücreler nasıl ve ne zaman meydana gelmişlerdir. İşte bu soruya verilecek cevap, bizi her anı mucizelerle dolu olan bir olaya götürecektir. Bugün senin bedenini oluşturan yaklaşık 100 trilyon hücrenin tamamı, tek bir hücreden su olarak meydana gelmiştir. Şu an sahip olduğun hücrelerle aynı yapıya sahip olan bu tek hücrede annenin yumurta hücresi ile babanın sperm hücresinin birleşmesiyle ortaya çıkmıştır.

İnsan bedenini oluşturan 60 70 kiloluk et ve Kemik kütlesinin özü başlangıçta bir damla suda toplanmıştır. Akıl sahibi Duyan gören işiten vücut yapısı olarak oldukça karmaşık bir yapıda olan insanın bir damla sudan meydana gelmesi Şüphesiz ki olağanüstü bir gelişimin sonucudur. Bu gelişim ise Elbette başıboş bir sürecin rastgele oluşan tesadüflerin değil ancak bilinçli bir yaratılışın sonucunda gerçekleşmektedir.

Şimdi soruyorum sana kardeşim bu aklı şuuru olmayan atomlar hücreler neye göre birleşerek seni yani bir insanı oluşturdu? Şöyle bir düşünelim. Okulda bir sınıfta, tahtaya bir insan, hayvan veya çiçek resmi çizilmiş olsun. Tahtadaki çizilmiş resmi, muhakkak birisinin çizmesi lazımdır. Tebeşirin veya kalemin kendi kendine kalkıp, tahtaya çizilmiş olan bir insan resmini, hayvan veyahut ta çiçek resmini çizemeyeceği herkesin malumudur. Öyle ise bunların canlılarını da yani bir çiçeği de, herhangi bir hayvanı da insanoğlunu da, şüphesiz akıllı şuurlu, bilen, yapabilen birisinin yapması, yaratması lazım gelmez mi?.

- Benim vücudumda ki damarların uzunluğu Dünyayı defalarca sarabilecek derecede uzunlukta bu damarlar nasıl meydana geldi?
- Bende bir Göz var et parçası bana tüm dünyayı gösteriyor bu nasıl meydana geldi?
- Bende bir burun var güzel güzel kokular alıyor, bende bir kulak var bütün sesleri duyuyor, bende bir dil var dünyadaki o çok güzel olan nimetleri tatmama yarıyor, bendeki dil izi başka bir insanda yok herkesin dil izi farklı tıpkı parmak izlerim gibi... Hepsi de et parçası ama görevleri farklı bunlara farklı görevleri yapmasını söyleyen kim?
- Benim parmaklarım var ve bana özel yapılmış benden başka kimsede yok aynı şekilde Dünyada ki hiçbir insanın parmak izi birbirinin aynısı değil bu nasıl olabiliyor?
- Bende bir böbrek var 100-200 gram ağırlığında ve bir avuç içi kadar yer kaplıyor, birde diyaliz makinesi var kilolarca ağırlıkta çok fazla yer kaplıyor taşınması çok zor elektrik gitse çalışmıyor ve böbrek kadar güzel çalışmıyor. Kilolarca ağırlıktaki makine, çok fazla yer kaplayan, çok pahalı olan bu makine bende ki 100-200 gram ağırlığında ki böbreğin yaptığı görevi yapamıyor bu makinenin bir mühendisi varda makineden çok daha mükemmel olan böbreğimin nasıl olurda mühendisi olmaz?

> Madem mevcudat var ve inkâr edilmez. Hem, her mevcut san'atlı ve hikmetli vücuda geliyor. Hem madem kadîm (eskiden beri var olan) değil, yeniden oluyor. Herhalde, bu mevcudu, meselâ bu hayvanı, ya diyeceksin ki, esbab-ı âlem (Sebepler) onu meydana getiriyor.
> Yani esbabın içtimaında o mevcut vücut buluyor veyahut o kendi kendine teşekkül ediyor; veyahut tabiat muktezası olarak, tabiatın tesiriyle (evrim de bu seçeneğe dahil) vücuda geliyor; veyahut bir Kadîr-i Zülcelâlin kudretiyle icad edilir.

Madem aklen bu dört yoldan başka yol yoktur. Hepsini sırasıyla inceleyip değerlendirelim bakalım

Birinci Yol: Sebepler

Mesela bir eczaneye girdiniz ve orada yüzlerce şişede bulunan ilaçları gördünüz. Onlardan birkaç tanesine baktığınızda anlarsınız ki bunlar bazı kimyasal bileşimlerin bir ölçüye göre bir araya getirilmesinden meydana gelmiştir. Çok hassas ayarlarla bir miktar ondan bir miktar öbüründen bir çok madde kullanılarak hastalıklara şifa olan o ilaç meydana getirilmiş.

Şimdi soruyorum size Acaba hiçbir cihette imkân ve ihtimal var mı ki, o şişelerden alınan çok hassas ölçülerde ki ilaç ham maddeleri, garip bir tesadüf veya fırtınalı bir havanın çarpmasıyla, her birisinden alınan miktar kadar, yalnız o miktar aksın, beraber gitsinler ve toplanıp o ilacı meydana getirsinler? Acaba bundan daha hurafe, muhal, bâtıl bir şey var mı? Eşek muzaaf bir eşekliğe girse, sonra insan olsa, "Bu fikri kabul etmem" diye kaçacaktır.

O ilaçlar da çok ince çok hassas ayarlar vardır mesela içerisinde ki maddelerden birini eksik koysanız ya da fazla koysanız o hastalığınıza şifa verecek olan ilaç sizin için zehir hükmünde olur ve iyileşeceğim derken zehirlenip ölürsünüz.

Peki, bu evren nasıl var oldu?

19. yüzyılın başlarına dek hakim olan görüş, evrenin sonsuz boyutlara sahip olduğu, sonsuzdan beri var olduğu ve sonsuza kadar da var olacağı şeklindeydi. ***"Statik evren modeli"*** adı verilen bu anlayışa göre, evren için herhangi bir başlangıç veya son söz konusu değildi.

Materyalist felsefenin de temelini oluşturan bu görüş, evreni sabit, durağan ve değişmez bir maddeler bütünü olarak kabul ederken, bir Yaratıcının varlığını da reddediyordu.

Her şey, hatta henüz yaratılmamış olan “gökler ve yer” bile, tek bir noktadayken büyük patlama ile yaratılmış ve birbirlerinden ayrılarak evrenin bugünkü şeklini meydana getirmişlerdir. Materyalizm, maddeyi mutlak varlık sayan, maddeden başka hiçbir şeyin varlığını kabul etmeyen bir düşünce sistemidir. Tarihi eski Yunan’a kadar uzanan, ama özellikle 19. yüzyılda yaygınlaşan bu düşünce sistemi, Karl Marx’ın diyalektik materyalizmiyle ünlenmişti.

yüzyıldaki durağan evren modeli, başta belirttiğimiz gibi, materyalist felsefeye zemin sağlamıştı. Materyalist felsefeci George Politzer, bu evren modeline dayanarak, “Felsefenin Başlangıç İlkeleri” adlı kitabında; “evrenin yaratılmış bir şey” olmadığını öne sürmüştü ve şöyle demişti: ***“Eğer yaratılmış olsaydı, o takdirde Tanrı tarafından belli bir anda ve yoktan var edilmiş olması gerekirdi.”***

Politzer evrenin yoktan var edilmediğini iddia ederken 19. yüzyılın durağan evren modeline dayanıyor ve dolayısıyla bilimsel bir iddia ortaya attığını sanıyordu. Oysa 20. yüzyılda gelişen bilim ve teknoloji, materyalistlere zemin sağlayan durağan evren modeli gibi ilkel anlayışları kökünden yıkmıştır. 21. yüzyılın eşiğinde olduğumuz şu dönemde, evrenin bir başlangıcı olduğu, yok iken bir anda **büyük bir patlama**yla yaratıldığı modern fizik tarafından pek çok deney, gözlem ve hesapla ispatlanmış durumdadır.

Ayrıca, evrenin, materyalistlerin iddia ettikleri gibi sabit ve durağan olmadığı, tam tersine sürekli bir hareket ve değişim içinde olduğu, genişlediği saptanmıştır. Bugün bu gerçekler bütün bilim dünyası tarafından kabul edilmektedir. (Detaylı bilgi için “Bigbang ve İslam yazımızı buraya tıklayarak okuyabilirsiniz”)

Evrenin genişleme hızı, evrenin şu anki yapısının oluşabilmesi açısından son derece kritik bir değere sahiptir. Eğer genişleme hızı çok az daha yavaş olsaydı, bütün evren, daha Güneş Sistemleri tam anlamıyla düzenlenemeden tekrar içine çökmüş olacaktı. Eğer evren biraz daha hızlı genişliyor olsaydı, madde ne galaksileri ne de yıldızları bir daha asla oluşturamayacak biçimde boşlukta dağılıp gidecekti. Her iki durum da, canlılığın ve bizlerin var olamaması anlamına geliyordu. Ancak bunların hiçbiri gerçekleşmemiş ve evrenin genişleme hızının sahip olduğu son derece hassas değer sayesinde şimdiki evren ortaya çıkmıştır. Peki, bu denge ne kadar hassastır?

Avustralya’daki Adelaide Üniversitesi’nden ünlü matematiksel fizik profesörü Paul Davies, bu soruyu cevaplamak için uzun hesaplar yapmış ve inanılmaz bir sonuca ulaşmıştır Davies’e göre, kainatın yaratıldığı büyük patlamanın ardından gerçekleşen genişleme hızı eğer milyar kere milyarda bir oranda (1/1018) bile farklı olsaydı, evren ortaya çıkamazdı. Milyar kere milyarda bir ifadesi rakamsal olarak şöyle yazılır: “0,000000000000000001”.

Yani bu derece astronomik küçüklükte bir farklılık dahi evrenin var olamaması demekti. Bu nedenle Big Bang herhangi bir patlama değil, her yönüyle çok iyi hesaplanmış ve düzenlenmiş bir oluşumdur.

Ortada bu kadar hassas bir ayar var miyarda bir ihtimal de ki fark bile evrenin içine çökmesine sebep olacak ve şu anda biz olmayacaktık şimdi soruyorum daha bir eczane de ki ilaçların bile tesadüfen bir araya gelemeyeceğini kabul eden bir insan bu kâinatın nasıl tesadüfen meydana geldiğini düşünür? (Daha detaylı bilgi için burada ki yazımız okunabilir)

Bizce 1. Seçenek yani sebeplerin meydana getirmesi fikri elenmiştir. Şimdi ikince seçeneğe geçelim ve acaba her şey tesadüfen mi oluşuyor onu bir inceleyelim.

İkinci Yol: Tesadüf

Birkaç örnek ile açıklayalım daha detaylı bilgi için (Buraya tıklayarak "Yaratılışta Tesadüfün Hissesi var mı?" yazımızı, Buraya Tıklayarak "Hücreler Tesadüfen oluşabilir mi?" yazımızı. Buraya Tıklayarak da "Protein ve Tesadüf" yazımızı okuyabilirsiniz).

Misal: Art arda altı kez atılan bir zarın ilk önce 1, sonra 2, sonra 3, sonra 4, sonra 5 ve daha sonra da 6 gelmesi olasılığı $(1/6)^6$yani 46.656 ihtimalde 1'dir. İnsanın kulak kemiklerinin sayısı ise altıdır. Bu altı kemiğin **tesadüf**en ortaya çıktığı kabul edilse bile, bu kemiklerin şu andaki mevcut sıralarıyla dizilme ihtimali 46.656'da 1 ihtimaldir. Bu sadece bir insandaki kulak kemiklerinin **tesadüf**en dizilme ihtimalidir. Bir de bu dizilişin şu anda yeryüzünde bulunan 7 milyar insanda aynı şekilde olduğu düşünülür ve bütün insanların aynı şekle sahip olmalarının ihtimalini bulmak istersek, 46.656 rakamını 7 milyar kere çarpacağız. İşte eğer sonucu telaffuz edebilirseniz, bu kadar ihtimalde bir ihtimaldir. **Yaratıcıyı inkâr eden neyi kabul etmek zorunda olduğuna bir baksın ve bundan utansın!**

Misal: Yine elimize bir zar alıp attığımızda o zarın 4 gelme ihtimali altıda birdir. İki zarı aynı anda atsak, ikisinin de 4 gelme ihtimali 36'da birdir. İki zarı iki defa atıp her ikisinde de iki zarın 4 gelme ihtimali ise 1.296'da birdir. Dört defa peş peşe attığımızda her iki zarın da her defasında 4 gelme ihtimali ise 1.679.616'da birdir. Acaba iki zarın dört defa peş peşe 4 gelme ihtimali 1.679.616'da bir ise, bir insanın vücudunda bulunan 206 kemiğin birbirine uygun olarak gelme ihtimali acaba kaçta kaçtır? Yani şunu düşünelim: Faraza bütün kemiklerim **tesadüf**en yaratıldığını düşünüyoruz. Bizler bu kemikleri aldık ve bir torbaya koyduk. Her defasında bir kemik çekeceğiz ve iskeletimizin dizilişini oluşturmaya çalışacağız. Yanlış bir kemik çektiğimizde, o ana kadar çektiğimiz doğru kemikleri tekrar torbaya koyup baştan başlayacağız. Acaba 206 kemiği doğru olarak çekebilme ihtimalimiz kaçta kaçtır? Trilyonlarla ifade edilemeyecek kadar çok... Ve şunu unutmayın, biz bu hesabı kemiklerin **tesadüf**en yaratıldığını kabul ederek yaptık. Bir de kemiklerin **tesadüf**en yaratılmasını hesaplamaya kalksak... Bir de bunu bir insanda değil bütün insanlarda yapsak... Ve buna bir de diğer hayvanları eklesek... Acaba böyle bir ihtimal hesaplanabilir ve rakamlarla ifade edilebilir mi?

Misal:Şimdi Ayasofya Camisi'nin tabiat olayları tarafından kendi kendine, mimarı olmadan yapıldığını düşünelim. Bu nasıl olabilir? Kuzeyden esen rüzgâr 10,7 ton su getirir, buraya döker. Güneydoğudan esen rüzgâr 4,3 ton kadar demir getirir. Batıdan esen rüzgâr 11,5 ton kireç, doğudan esen rüzgâr 2,37 ton tuğla... Diğer bir taraftan esen rüzgâr ise tuğlaları dizer. Başka bir rüzgâr çimentoyu yerleştirir ve böylece Ayasofya Camii meydana gelir. Yine bir rüzgâr tarladaki dikenleri toplar. Bunlar, koyunlar üzerlerinden geçerken tüylerini koparıp halı dokurlar ve halı caminin içine düşer. Diğer bir rüzgâr, oduncular yemek yerken baltalarını alıp ağaçları keser ve bir marangozhaneden geçerken uygunca doğrar. Kazara çiviler bunun üzerine gelir, çekiçler çarpar ve minber caminin içine kendiliğinden düşer... Herhâlde Ayasofya Camisi'nin ustasını inkâr edip camiyi **tesadüf**e havale ettiğimizde bundan daha mantıklı bir açıklama olamaz.

Örnekler daha da çoğaltılabilir zaten Birinci ihtimalde az çok üzerinde durmuştuk tesadüfen olamayacak kadar hassas olduğuna. Şimdi gelelim üçüncü ihtimale.

Üçüncü Yol: Tabiat Yapıyor (Evrimde bunun içinde)

> Eğer mevcudatta, hususan zîhayatta görünen basîrane, hakîmane olan san'at ve icad, Şems-i Ezelî'nin kalem-i kader ve kudretine verilmezse, belki kör, sağır, düşüncesiz olan tabiata ve kuvvete isnad edilse lâzım gelir ki; tabiat, icad için herşeyde hadsiz manevî makine ve matbaaları bulundursun; veyahud herşeyde, kâinatı halk ve idare edecek bir kudret ve hikmet dercetsin. Çünkü nasıl şemsin cilveleri ve akisleri, zemin yüzündeki zerrecik cam parçalarında ve katrelerde görünüyor. Eğer o misali ve aksî güneşçikler, semadaki tek güneşe isnat edilmese, lâzım gelir ki; bir kibrit başı yerleşmeyen bir zerrecik cam parçasında tabiî, fıtrî ve güneşin hasiyetlerine mâlik, zahiren küçük, manen çok derin bir güneşin haricî vücudunu kabul ederek, zerrat-ı zücaciye adedince tabiî güneşleri kabul etmek lâzım geldiği gibi.. -aynen bu misal gibi- mevcudat ve zîhayat doğrudan doğruya Şems-i Ezelî'nin cilve-i esmasına verilmezse, herbir mevcudda, hususan herbir zîhayatta hadsiz bir kudret ve irade ve nihayetsiz bir ilim ve hikmet taşıyacak bir tabiatı, bir kuvveti, âdeta bir ilahı içinde kabul etmek lâzım gelir. Bu tarz-ı fikir ise, kâinattaki muhalatın en bâtılı, en hurafesidir. Hâlık-ı Kâinat'ın san'atını, mevhum, ehemmiyetsiz, şuursuz bir tabiata veren insan, elbette yüz defa hayvandan daha hayvan, daha şuursuz olduğunu gösterir. (Lem'alar (182))

Burada anlatılmak isteneni günümüz Türkçesi ile biraz daha açalım. Bundan önceki iki yolu eledik ve dedik ki tabiat yapmış olur eğer gerçekten böyle bir şeyi kabul edersek şunların olması lazım gelir: Tabiat, tabiatta ki her şeyi meydana getirme gücüne sahiptir hadsiz ve nihayetsiz derece de muntazam ve mükemmel bir güce sahip olması gerekir.

Çünkü mesela Güneş doğduğunda yeryüzünde ki her şeye onun parlaklığı yansır ve yansıma özelliği olan her şeyde güneşin bir yansıması gözükür. Eğer biz o anda güneşi devreden çıkarır güneşin varlığını kabul etmezsek yeryüzünde ki güneşin yansımasından kaynaklanan bütün ışığı o ışığı yansıtan maddeye vermiş oluruz dolayısıyla o ışığın kaynağı o madde deriz ve gücü ondan biliriz dolayısıyla her maddeyi bir güneş kabul ederiz. Bu misalden de anlaşılacağı gibi eğer bir yaratıcıyı kabul etmezsek kâinattaki her zerreye her atoma hadsiz güç, kudret, idare, şuur, hikmet, ilim vermemiz gerekir ve adeta kâinattaki her zerreyi farkında olmasakta bir İlah kabul ederiz "yani bizim ilahımız –haşa- Atomlar olur zerreler olur" ve böyle bir şeyi kabul eden insan kâinattaki en aptalca ve batılca şeyi yapmış olur ve elbette yüz defa hayvandan daha hayvan, daha şuursuz olduğunu gösterir. (Daha detaylı bilgi için buraya tıklayarak "Tabiat Ananın Kocası Kim?" yazımızı okuyabilirsiniz.)

Şimdi geldik işin en güzel yerine ve neredeyse bütün ateistlerin delil olarak getirdiği "EVRİME" bu yazıda evrim vardır yoktur yada evrimden kastın ne olduğuna dair vs. bir şey söylemeyeceğim evrimin kesinlikle olduğunu kabul edelim hatta bunu "Entropi Kanunu" gibi bir kanun kabul edelim (Evrim ve Entropi kanunu ile ilgili yazımız) yani inkar edilemez bir gerçek olduğunu kabul edelim ve ona göre bir yaratıcının olup olmadığını inceleyelim.

Benim gördüğüm kadarıyla bilgisiz ateistler ki çok büyük bir kesimi böyle- evrimi delil getirerek yaratıcıyı devreden çıkarıyor çoğu ünlü evrimci ateist bilim insanı evrimi delil getirerek bir yaratıcıyı devreden çıkarmıyorlar Çünkü onlar da gayet iyi biliyor ki evrim YARATICI nın olmadığını göstermez (İslam(Allah) değil yaratıcı). Nasıl mı şöyle:

"Örneğin orta da bir menemen var ve ben bu menemenin nasıl yapıldığını size özetle anlatayım domates koyuyorsun, tuz koyuyorsun, yağ koyuyorsun, ateşte pişiriyorsun... Özetle tarifi bu. Evrimi delil getirerek yaratıcıyı devreden çıkaran ateistler diyor ki biz aklımızla(bilimle) menemenin nasıl yapıldığını açıklarız, açıkladık (EVRİM) o zaman bunu yapana gerek yoktur yani bir şeyin nasıl yapıldığı açıklanıyorsa onu yapana ihtiyaç yok demektir, o yüzden bu menemen TESADÜFEN, KENDİ KENDİNE oluşmuştur. Ama biz deriz ki "Biz bilimle onun nasıl yapıldığını araştırır(menemenin nasıl yapıldığını öğrenir) bunu yapan arka planda ki gücü ararız (Menemeni yapan aşçı gibi)" şimdi aklı, mantığı, zekası, vicdanı olan bir ateiste bu menemeni gösterip tesadüfen olsak bize ne der "Ne içtin kardeşim aşçı olmadan menemen mi olur hiç kendi kendine olur mu?" der. Daha bir menemenin dahi tesadüfen meydana gelemeyeceğini söyleyen ateist şu koca kâinatın, onun içinde ki yıldızların galaksilerin Dünya'nın ve canlılığın ve en önemlisi de İNSANIN tesadüfen oluştuğunu düşünür ve söyler ve böylece bin derece muhal olan bir düşünceyi savunur. Bak ateist kardeşim sen evrim diyerek (en iyi ihtimalle) canlılığın nasıl meydana geldiğini açıklarsın (Menemenin tarifi gibi) ama onu açıklayabiliyor olman onu yapan biri (Aşçı) olmadığı anlamına gelmez."

Dördüncü Yol: Yaratıcı

Yani AKILLI, Mantıklı bir insan hiçbir şekilde Yaratıcıyı-Tanrıyı inkâr edemez buna istediği ismi versin; Allah desin, Yehova desin, Uzaylı desin, İnek desin, Put desin, Spagetti Tanrısı desin ne isterse desin ama bu bir YARATICIYI inkâr edebileceğini göstermez. Buraya kadar verdiğimiz bilgiler ışığında bir insan ancak DEİST olabilir ateist olamaz Bir sonra ki yazımızda bir insan neden deist olamaz konusuna değinmeye çalışacağız inşallah.
Selametle

Allah Neden İnsanın Cinselliği İle İlgili Kurallar Koyuyor?

ateistlerecevap.org/2018/06/allah-neden-insanin-cinselligi-ile-ilgili-kurallar-koyuyor.html

by Ateistlere Cevap - June 18, 2018

Ateist Capslere Cevap-1

Allah tabiki de insanlara emir ve yasaklar verecek. (homo sapiens dediği insan) Hayvanların iradeleri yok, bizim gibi düşünme yetenekleri yok, sorumlu değiller onlara emir ve yasak göndermek mantıksız olmaz mı? Gerçi ateistler hayvan olduklarını da kabul ediyorlar da neyse :). Aynı şekilde bitkide de güç, kuvvet, irade, şuur vs. yok ona da böyle bir emir yasak vs. yüklememesi lazım. Meleklerde de özgür irade vs. yok. Geriye kalıyor insanlar. Milyonlarca galaksinin, trilyonlarca yıldızın, trilyonlarca gezegenin tesadüfen oluştuğuna inan ve şaşırmayan ateistin Allah'ın insana emir ve yasak vermesine şaşırması da ayrı bir ironi ☺

Bunu da geçtim Dünyada insanlardan önce cinler vardı. Onlar da bizim gibi sorumlular onlarda bizim gibiler yani Allah sadece insanlara emir ve yasaklar vermiyor. Bunu da geçtim Allah zaten hep küçük şeyler ile (tabiri caizse) uğraşıyor. Kainatta ki herşey maddelerden meydana geliyor Allah kainattaki her hangi bir şeye müdahale ettiği zaman zaten onun kuarklarını yönetmiş oluyor. Kuarklar maddenin en küçük yapı taşı olduğu

için dolayısıyla zaten Allah küçük şeylerle uğraşmış oluyor. Yani insanı bu galaksiler ile karşılaştırıp küçük gösterip koskoca yaratıcı bu küçük varlıklar ile mi uğraşıyor demek tamamen saçmalıktır. Bunu da geçelim Dünya dışında insan dışında varlıklar olmadığına dair bir delil yok.

Kur'an'ın ifadelerinde, uzaylıların veya başka gezegenlerde başka insanların veya canlıların yaşadığına dair bir açıklık yoktur. Yalnız, oralarda meleklerin ve ruhanilerin varlığından söz edilmektedir. Bununla beraber, ruhanilerin ve meleklerin yaşadığı gezegenler yanında, insan gibi varlıkların hayat şartlarına sahip bazı yıldızlarda hayat sürmeleri imkânsız değildir. Yani Dünya dışında başka bir yerde canlı yaşamıyor gibi kesin bir hüküm de söz konusu değil. İnsanı bu galaksiler ile karşılaştırıp küçük gösterip koskoca yaratıcı bu küçük varlıklar ile mi uğraşıyor demek tamamen saçmalıktır çünkü Allah zaten hep küçük varlıklar ile uğraşıyor bu yüzden bu caps tamamiyle saçmadır mantıksızdır.

Gelelim uçkur meselesine. Cinsellik gerek hayvan gerekse de insan için hayatın içinde ki önemli bir faktördür çünkü bunun sonucunda nesil devam ediyor soy devam ediyor. İnsanlar karşı cinse duygular besliyorlar. Bunun sonucunda evlilik oluyor soy devam ediyor (özetle), eğer bu kadar önemli bir faktörde sınırlandırmalar getirilmezse hem toplumun ahlakı çöker hem de büyük sorunlar ortaya çıkar. Evlilik dışı işkiler mi dersiniz, çöpe atılan bebekler mi dersiniz, okul tuvaletinde doğum yapan lise ve üniversite öğrencileri mi dersiniz, sokak ortasında ahlaksızlık yapanlarını mı dersiniz, aile içi ilişkiler mi dersiniz... ki bunların hepsi yaşandı ve yaşanıyor ve sonucunda büyük şeyler oluyor. Eğer bunlara bir sınır koymazsanız önüne geçemeyeceğiniz sorunlar ortaya çıkar.

Selehaddin Eyyubinin güzel bir sözü var

> "Bir milleti savaş olmaksızın yıkmak isterseniz, çıplaklığı ve zinayı genç nesilde yayın."

Çok güzel bir söz. Allah'ta bunları bildiği için ve **insanlara hitap ettiği için** doğal olarak bunlara da sınırlandırmalar getiriyor, hem erkek hem de kadın için kurallar koyuyor eğer iki cinste bu kurallara uyarsa az önce ki saydığımız olayların hiçbiri yaşanmaz. Erkek harama bakmasın, kadın da mahrem yerlerini açmasın. Aynı şekilde kadın harama bakmasın erkekte mahrem yerlerini açmasın olay bu kadar basit. Bu kadar açıklamanın yeterli olduğunu düşünüyorum inşaAllah faydalı bir yazı olmuştur.

Allah Şeytanı Kötülük Yapması İçin Mi Yarattı?

ateistlerecevap.org/2018/08/allah-seytani-kotuluk-yapmasi-icin-mi-yaratti.html

by Ateistlere Cevap - August 28, 2018

Yazının Görsel Haline Ulaşmak İçin **BURAYA TIKLAYIN**

Eğer İslam ile ilgili bir mesele hakkında konuşuyorsak İslam'ın konuyla ilgili verdiği bilgilere bakmamız lazım İslam'ın bize verdiği bilgilere göre **Şeytan bir "CİN'dir**" yine İslam'ın bize verdiği bilgilere göre Cinler de İnsan gibidir. Yerler, içerler, uyurlar, cinsiyetleri vardır, evlenirler, çocukları olur, onların da insan gibi ÖZGÜR İRADELERİ VARDIR, neyi seçerlerse ondan sorumlu olurlar, kendileri bir yol seçerse o seçtiği yoldan onlar sorumlu olur, dinen onlarda sorumludurlar, özetle insanla hemen hemen aynıdır. Yani Şeytanda da özgür irade vardır çünkü Şeytan bir Cindir.

Peki Allah cinleri ve insanları ne için yarattı?

Yine İslam'ın bize bu konu ile ilgili verdiği bilgilere bakalım. "Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.(Zariyat/56)" Yani cinlerin yaratılış amacı Allah'a kulluk etmektir. Şeytanda bir cin olduğuna göre demek ki şeytanın yaratılış amacı kötülük yapması değil Allah'a kulluk etmesiymiş. Mesele aslında bu kadar basit İslam'da olmayan bir şeyi varmış gibi anlatıyorlar insanlarda araştırma zahmetine girmeden hemen

inanıyor.

Peki Şeytan Neden Kötülük Yapıyor? Ya da Allah neden izin verdi?

Az önce de söyledik şeytan cindir ve cinlerin de insan gibi özgür iradesi vardır şeytanda kendi ÖZGÜR İRADESİ ile kötülük yapmayı tercih etti. Ve Allah'tan müsaade istedi dedi ki **"Rabbim! Öyle ise onların tekrar diriltilecekleri güne kadar bana mühlet ver. Allah da, "O halde sen vakti (yalnızca benim tarafımdan) bilinen güne (kıyamete) kadar mühlet verilenlerdensin" dedi.(Hicr/36-38)** Şeytan önce isyan etti sonra Allah onu huzurundan kovdu sonra Şeytan insanları doğru yoldan saptırmaya çalışmak için Allah'tan MÜSAADE istedi Allah'ta müsaade verdi.

Peki Allah müsaade etmeseydi insanlar kötülük yapmayacak mıydı?

Eğer şeytana müsaade verilmeseydi bu defa da şeytanın görevini insanın kendi nefsi üstlenecekti. Yani insan her türlü imtihan edilecekti hatta şeytanın bizzat kendisi bile bir imtihandaydı çünkü cinlerde bizzat imtihandadır ama şeytan bu imtihanı kaybetti ve kendi **ÖZGÜR İRADESİYLE** kötülük yapma yolunu seçti kendi seçtiği yoldan dolayı kimseyi suçlama gibi bir lüksü yoktur hatta şeytan bunu ateistlerden kat be kat daha iyi biliyor Şeytan bu şekilde yalan yanlış şeyler söyleyip Şeytan adına konuşan ateistleri gördükçe belki kendi kendine şunu söylüyordur

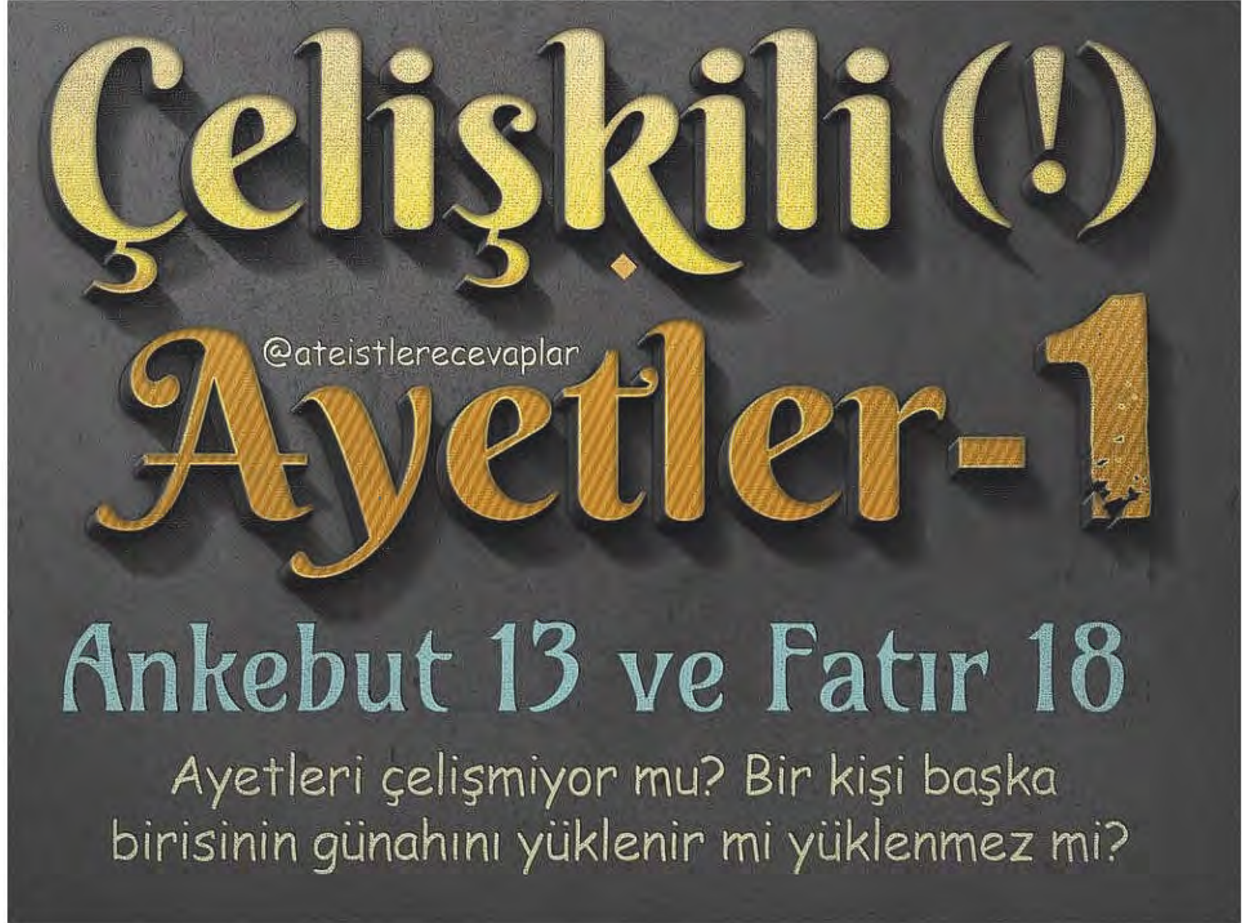
"Bunca yıllık Şeytan'ım böyle yalan görmedim ☺ ben bile hatırlamıyorum böyle bir şey dediğimi bunlar beni bile dolandır, benden daha kötüleri de varmış"

deyip belki de gülüyordur. İslam'da olmayan bir şeyi varmış gibi anlatıp insanları kandırmaya çalışıyorlar böylelerine uymayın arkadaşlar, araştırın, okuyun, dinleyin… Bu kadar açıklamanın yeterli olduğunu düşünüyorum başka bir yazı da görüşmek ümidiyle Selametle… Beğenip Paylaşmayı ve bize de dua etmeyi unutmayın ☺

Ankebut 13 ve Fatır 18 ayetleri çelişiyor mu? Bir kişi başkasının günahını yüklenir mi yüklenmez mi?

ateistlerecevap.org/2018/07/ankebut-13-ve-fatir-18-ayetleri-celisiyor-mu.html

by Ateistlere Cevap - July 26, 2018

Ankebut 13 ayeti ile Fatır 18 ve Necm 38 ayetleri çelişiyor mu? Bir kişi başkasının günahını yüklenir mi yüklenmez mi?

Andolsun, onlar mutlaka kendi yüklerini ve kendi yükleriyle beraber nice ağır yükleri yükleneceklerdir. Uydurmakta oldukları şeylerden de kıyamet günü şüphesiz, sorguya çekileceklerdir. (Ankebut-13)

Hiçbir günahkâr başka bir günahkârın yükünü yüklenmez… (Fatır-18)ve(Necm-38)

Fatır Suresi 18. ayette "Hiç bir günahkâr, başkasının günahını yüklenmez…" buyurularak genel kaide verilmiştir. **Mesela, bir genç zina ettiyse babası bundan mesul değildir. Ya da bir adam faizle kredi çektiyse hanımı bu günahtan sorumlu değildir.** Yani günah yükünü yüklenmez. Ankebut Suresi 13. ve Nahl Suresi 25. ayetlerde kastedilen ise, **şerre sebeplik edenin, kaynak olanın, kötülüğe ön ayaklık yapanın fazladan üzerine alacağı günah yüküdür**. (bkz. Taberi, XIV, 94-95; Razi, XX, 18) Yani, genç zina etti ama onu zina etmek için bir kadınla baş başa bırakan, 'hayatını yaşa evladım, bize söyleme

ama her zevki tat' diye çocuğunu zinaya sevk eden ya da çocuğuna İslam'ı anlatmyan zinanın haram olduğu çocuğuna anlatmayan babası ise, çocuğun günahının bir kısmını o da yüklenir. Ya da eşine kredi çekmesi hususunda baskı yapıyorsa ve eşini harama sevk ediyorsa adamın yüklendiği günahın bir kısmını ona sebep olmaktan dolayı eşi de üzerine alır.

"Kıyamet günü kendi günahlarını ve ilimsizce saptırdıkları kimselerin günahlarından bir kısmını taşımaları için (bunu söylerler)…" (Nahl Suresi, 16/25)
Şüphesiz ki onlar, kendi yüklerini ve kendi yükleriyle birlikte (bir kısım) yükleri (daha) taşıyacaklar ve atmış oldukları iftiralarından dolayı kıyamet gününde muhakkak sorulacaklardır." (Ankebut Suresi, 29/13)
Şu ayet konumuzu çok güzel özetliyor: Kim güzel bir (işte) aracılık ederse, ona o işin sevabından bir pay vardır. Kim de kötü bir (işte) aracılık ederse, ona da o kötülükten bir pay vardır. Allah'ın her şeye gücü yeter. (Nisa/85)
Birde Peygamber Efendimizin bir hadisini paylaşalım: **"Kim islamda iyi bir çığır açarsa açtığı çığırın ecri ve kendisinden sonra, onunla (o çığırla) amel edenlerin ecirleri, sevaplarından hiçbir şey eksilmeden ona aittir. Kim de İslam'da (Müslümanlar içinde) kötü bir çığır açarsa, açtığı çığırın günahı ve kendisinden sonra onunla amel edenlerin günahları, günahlarından bir şey eksilmeden ona aittir." (Riyâzu's-Salihîn, 19, bab. 172. hadis, s. 158)** hadisinde anlatılan da budur. Son olarak özet geçelim. Necm/38, Fatır/18 de Birisi bir suç işledi diye, kalkıp onun aile efradına, yakınlarına vs. zarar verilemeyeceğini ifade etmektedir. Yani birisinin hatası başkalarına teşmil edilemez. Bir Müslümanın hatasından dolayı diğerleri hatalı gösterilemez. Birinin adam öldürmesinden kabilesi sorumlu tutulamaz.

Demek ki, başkasının günah işlemesine neden olmak ile kendi günahından başkasının sorumlu olması farklıdır.
Beğenmeyi yorum yapmayı ve paylaşmayı unutmayın Bide hayr duası ederseniz hiç fena olmaz ☺

Biz sizden bir din fazla reddediyoruz saftasına cevap.

ateistlerecevap.org/2018/07/biz-sizden-bir-din-fazla-reddediyoruz-saftasina-cevap.html

by Ateistlere Cevap - July 22, 2018

"Bence temelde ikimiz de dinsiziz. Sadece ben, senden bir tane fazla dini daha reddediyorum." Ateistlerin-Deistlerin meşhur iddilarından birisi de budur belki de en saçma olanı da budur. Bu yazı da İslam doğru dindir, hak dindir, tek dindir vs. konusuna girmeyeceğim sadece iddialarının mantıki açıdan ne kadar saçma olduğunu göstereceğim (İnşaAllah).

Gelin önce sadece bir tane "şeyin" ne kadar önemli olduğuna bakalım bu bir tane her şey olabilir. Örneğin normal şartlarda bir insan da 46 tane kromozom vardır bazı durumlarda bu sayı 45 veya 47 olabiliyor. 45 tane olduğunda Turner Sendromu ile karşılaşıyorsunuz ve normal şartların dışına çıkıyorsunuz. Ya da kromozom sayınız "1 tane" fazla olduğunda Down Sendormlu oluyorsunuz ve bunlar normal bir insana nazaran günlük yaşantınızı büyük oran da etkileyecek şeyler (Yanlış anlaşılmasın burada o kardeşlerimiz hakkında olumsuz hiçbir şey söylemiyoruz.)

Başka örnekler verelim. Mesela sadece "1 oy" ile girdiğiniz seçimi (iktidar/başkanlık/-milletvekilliği vs.) kaybedebilirsiniz bu bir tane oy çok büyük şeyleri değiştirir. Ya da birisi size silah sıkıyor ve sadece 1 cm ile kafanızı kıl payı sıyıyor ve siz ölümden dönüyorsunuz.

Biraz daha ileriye gidelim ve sadece “1 dakika” içerisinde Dünya’da neler oluyor bunları inceleyelim.
1. Beş tane deprem oluyor.
2. 360 tane yıldırım düşüyor
3. 250 tane bebek doğuyor.
4. 55 bin varil petrol tüketiliyor.
5. Güneş uzay boşluğuna 60 milyon ton madde saçıyor.
6. Bir sinekkuşu 4.000 defa kanat çırpacak.
7. Vücudunuzdaki her bir hücrenin içerisinde 6
milyon kimyasal reaksiyon meydana gelecek.
8. 1.800 yıldız patlayacak.
9. 107 kişi ölüyor
Daha bu istatistikler uzaaaar gider. Sonuç olarak 1 sayısını asla küçük görmeyin.

Gelin bi de bu iddianın mantıki açıdan geçersizliğini ve saçmalığını anlatalım.

> 2+2=4 bu işleminin doğru sonucu bu.
> 2+2≠1,2,3,5,6,7,8,9….. sonsuz.
> (≠ işareti eşit değil demek) **Biz bir tane doğruyu kabul edip sonsuz tane yanlışı reddediyoruz ateistler-deistler ise yanlış olan çoğunluk olduğu için, içinde doğrunun da bulunduğu tüm seçenekleri inkar ediyor. Yani 2+2 sorusunun yanlış olan cevabı sonsuz tane diye, onlar içinde doğru cevap olan “4” sayısının da bulunduğu tüm seçenekleri inkar ediyor.**
> Evet bizden bir tane fazla inkar ediyorlar ama o bir tane doğru tüm herşeyi değiştiriyor…

Mesela hiç çocuğu olamayan bir çiftin yanına gidip “Üzülmeyin ya aramızda bir fark yok sadece biz sizden bir tane fazla çocuk sahibiyiz” desek bu ne kadar mantıklı olur?

Ya da “Evi olmayan birisine gidip üzüldüğün eşye bak kardeşim ya ikimizde aynıyız benim senden sadece bir tane fazla evim var” demek sizce ne kadar mantıklı?

İşte bir sayısı bu kadar önemli bir sayı ve “Bence temelde ikimiz de dinsiziz. Sadece ben, senden bir tane fazla dini daha reddediyorum.” demek bu kadar aptalca bir şey ☺ O bir tane bizim SONSUZ hayatımızı etkileyecek derece de önemli bir şey...

Dinler Savaş Sebebi Mi?

ateistlerecevap.org/2018/06/dinler-savas-sebebi-mi.html

by Ateistlere Cevap - June 14, 2018

Dinler savaş kaynağı mı?

Ateist ve Deistlerin iddilarından birisi de Dünya'da ki savaşların sebebinin Dinler olmasıymış(!). Bu yüzden Dinler topluma zarar veriyormuş(!) Ve ortadan kaldırılmaları lazımmış Kendilerinin iddiları bu yönde ama biz birde Gelin işin aslına astarına bir bakalım gerçektende böyle mi?

Dünya'da bugüne kadar birçok savaş oldu kimisi din için, kimisi toprak için, kimisi kadın için, kimisi inat uğruna vs. Savaşların dışında aileler arası kavgalar. Akrabalar arası kavgalar. Sonucu ölümle ya da yaralanma ile biten birçok şiddet eylemi oldu.

Bir kadının sebep olduğu savaşı (örn. Truva Savaşı) öne çıkarıp kadınlar ortadan kaldırılmalı diyen bir tane ateist-deist görmedim ben bu güne kadar. Ya da bir kadın başka birisiyle evlilik dışı ilişki yaşıyor ve bunu ailesi öğreniyor baba, eş yada abi-kardeş durumu kaldıramayıp hem o kadını hemde o erkeği öldürüyor ama sırf bu yüzden kadınları ortadan kaldıralım diyen ateist görmedimben hiç. Ya da genç bir kız sevgilisi ile evlilik dışı ilişkide bulunuyor bunu öğrenen baba ya kızı ya da çocuğu öldürüyor, bunu gören erkeğin ailesi de gidip kızın babasını öldürüyor ve aileler arası kavga çıkıyor ölümler oluyor vs. bir kısmı toprağa bir kısmı hapise gidiyor ama ben bu sebepten kızları ortadan kaldıralım diyen bir tane bile ateist görmedim bugüne kadar.

Ya da Dünya'da tecavüzler oluyor tacizler oluyor vs. Erkek kadına tecavüz ediyor ya da taciz ediyor, az da olsa kadında erkeğe yapıyor. Bunu yapmalarının nedeni ne peki? çok çok azı dışında (Psikolojik) tek sebebi CİNSELLİK. Ama sırf bu sebepten dolayı herkesi hadım edelim cinselliği ortadan kaldıralım diyen bir tane bile ateist-deist görmedim ben. Ya da başka bir kavga sebebi toprak kavgası. Bu yüzden aileler birbiri ile adeta savaş içine girip birbirlerini öldürüyor yaralıyor. Kardeşler birbirini öldürüyor ama sırf bu yüzden özel mülkü yada mirası ortadan kaldıralım diyen ateist hiç görmedim. Başka bir savaş sebebi ise devlet ve toprakları aslında bunu anlatmaya bile gerek yok Dünya'da ki savaşların büyük bir bölümü bu yüzden çıktı.

Örneğin
1. Dünya savaşında 17 milyon
1918-1922 yılları arasındaki Rus iç savaşında 3 milyon,
1909-1916 yılları arasında Meksika iç savaşında 1 milyon,
1936-1939 yılları arasındaki İspanya iç savaşında 600 bin,
1914 öncesi çeşitli sömürge müdahalelerinde yaklaşık 1,5 milyon,
İkinci Dünya Savaşı'nda yaklaşık 65-75 milyon, (Bu savaşlarda zarar gören yaralananları saymıyorum bile)
Bu savaşları örnek gösterip insanlığı ya da devletleri milletleri ülke sınırlarını sınır güvenliğini vs. ortadan kaldıralım diyen bir ateist-deist görmedim hiç. ÇÜNKÜ savaş falan bahane tek dertleri DİN.

Ya da büyük bir savaş sebebi de doğal kaynaklardır bu günümüzde bile devam ediyor. Örneğin Petrol yüzünden, altın yüzünden, diğer değerli madenler ve doağal kaynaklar yüzünden bir sürü insan ölüyor savaşlar çıkıyor insanlar evinden barkından ediliyor ama bunu sebep gösterip altını-petrolü-doğal kaynakları ortadan kaldıralım diyen hiç ateist-deist görmedim ben. Ya da en önemli kavga, savaş vs. sebebi PARA ama bunu delil gösterip sebep olarak öne çıkarıp haydi parayı ortadan kaldıralım diyen ateist-deist görmedim hiç bugüne kadar. Çünkü onların derdi doğrular değil, savaşlar bahane tek dertleri DİN(LER) (İslam)

Bu örnekler ve savaşlar daha uzaaaaaar gider. Ama siz ateistlerin-deistlerin bunları sebep gösterip saydığım şeyleri ortadan kaldırmak istediklerini göremezsiniz. Bide şuna bakalım gerçekten Dünya'da ki savaşların büyük çoğunluğunun sebebi DİN Mİ? Bu konuda Charles Phillips ve Alan Axelrod'un yazdığı savaşlar konusundaki en geniş ansiklopedilerden olan Encyclopedia of Wars'ı inceleyelim. Phillips ve Axelrod'un listelediği 1763 savaş içinden sadece 123 tanesinin -yani %7'sinden daha azının- nedenleri dini nedenler. Üstelik dini savaşların neden olduğu ölüm miktarı bu savaşlardaki toplam ölümlerin sadece %2'si.

Bu %7'lik kısma bile tam anlamıyla din yüzünden çıkmış savaşlar diyemeyiz O dinin ana kaynağı pekala saptırılıp, ayetleri-kuralları bağlamından koparılıp, insanlar savaşa teşvik ettirilmiş de diyebiliriz. Zaten %7'lik oran ve bu savaşlarda ölen insanların kalan savaş türlerinde ölenlerin sayısının %2'si etmesi bile yeterli bu iddiayı çürütmeye.

Ama dediğim gibi o kişiler dinlerini yanlış anlamış veya birileri onları saptırmış, kuralları bağlamından koparmış da olabilir o %7'lik savaşlarda. Kısacası olabilir, edebilir ihtimallerini yok saysak bile (ki bence saymamalıyız) savaşların çoğu din yüzünden çıkmamıştır. Bu iddiada yine çürüktür…

Dört şey dört şeye doymaz: Toprak yağmura, kadın erkeğe, göz bakmaya, âlim ilme doymaz [Uydurma]

ateistlerecevap.org/2018/06/dort-sey-dort-seye-doymaz-toprak-yagmura-kadin-erkege-goz-bakmaya-alim-ilme-doymaz.html

by Ateistlere Cevap -

June 25, 2018

EHLİSÜNNETİMUDAFAA
Uydurma
UYDURMA HADİSLER
instagram.com/ehlisunnetimudafaa
Dört şey dört şeye doymaz:
Toprak yağmura, kadın erkeğe,
göz bakmaya, âlim ilme.
Bu söz UYDURMADIR. Peygamber
Efendimize ait DEĞİLDİR itibar etmeyin.
Hafız Zehebî, Mizanü'l-Î'tidaî'de (1/542) bu
-uydurma- hadisi Huseyn b. Ulvan
el-Kelbî'nin biyografisinde onun tarikiyle
nakletmiş, sonra da şöyle demiştir:
"Ben de derim ki: Yalancı da yalana doymaz."
@ehlisunnetimudafaa ve @ateistlerecevaplar
www.ateistlerecevap.org

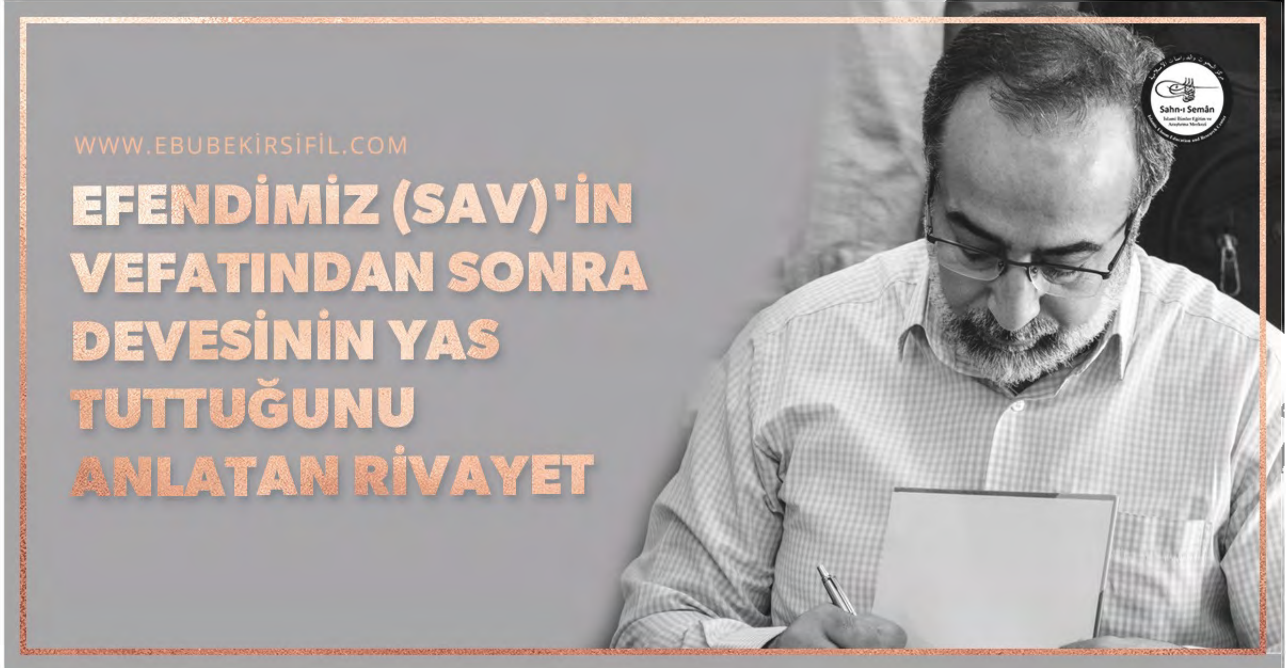
Dört şey dört şeye doymaz: Toprak yağmura, kadın erkeğe, göz bakmaya, âlim ilme doymaz.” [1] İbnü’l-Cevzî bunu “Mevzuat” kitabında [2] zikretmiştir.[3] [1] bkz. İbnü’l-Cevzî, Mevzuat 1/234-236; Zehebi, Mizan: 1/542; Sehavî, Makasıd: s.47; İbnü’d-Deyba’, Temyiz s.24; Aliyyü’1-Karî, Kübra: s.118; Aclunî, Keşf. 1/116; Hut, Esne’t Metalib: s.51.

[2] İbnü’l-Cevzî, Mevzuat 1/234-236 [3] Hafız Zehebî, Mizanü’l-Î’tidaî’&e (1/542) bu -uydurma* hadisi Huseyn b. Ulvan el-Kelbî’nin biyografisinde onun tarikiyle nakletmiş, sonra da şöyle demiştir: “Ben de derim ki: Yalancı da yalana doymaz.”

Efendimiz (sav)'in Vefatından Sonra Devesinin Yas Tuttuğunu Anlatan Rivayet

ateistlerecevap.org/2018/06/efendimiz-savin-vefatindan-sonra-devesinin-yas-tuttugunu-anlatan-rivayet.html

by Ateistlere Cevap - June 14, 2018

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين، والصلاة والسلام على سيدنا محمد وعلى آله وصحبه أجمعين
Siyer kaynaklarında Peygamber (s.a.v) Efendimiz'in binek olarak kullandığı birçok merkep, katır ve devenin adı zikredilmiştir.

Merkepler arasında "Ya'fûr" hakkında şöyle bir kıssa anlatılır:

Efendimiz (s.a.v), Hayber'de ganimet olarak aldığı, kendisini görür görmez "Sen Allah'ın Peygamberisin" diyen bu merkebe kendisi bindiği gibi, başka işlerinde de kullanmıştır. Soyundan geldiği 70 merkebin İsrailoğulları nebilerine hizmet ettiği söylenen bu merkep, oldukça sür'atli, aynı zamanda sadık ve uysalmış. Efendimiz (s.a.v) yanına geldiğinde O'na selam verir, Efendimiz (s.a.v) tarafından, davet etmek istediği kişiye gönderdiğinde o kişinin evine gidince başıyla kapıyı çalar, o kişi de Efendimiz (s.a.v)'in kendisini çağırdığını anlar, Ya'fûr'un sırtına binerek Efendimiz (s.a.v)'in çağrısına icabet edermiş. Efendimiz (s.a.v) vefat ettiğinde bu merkep, kendisini bir kuyuya atarak intihar etmiş!

Ya'fur'la ilgili olarak anlatılan bu olayların hiç birisi sahih değildir. rivayet sahih değildir. İbn Hibbân Kitâbu'd-Du'afâ'da zikrettiği bu rivayet hakkında, "aslı yoktur" demiştir.

Efendimiz (s.a.v)'in develerinden "Kasvâ" veya "Adbâ" yahut "Ced'â" hakkında da benzeri bir kıssa zikredilir. [2)]
Buna göre Bu deve, Efendimiz (s.a.v) vefat edince başını alıp çöllere gitmiş, yemeden içmeden kesilmiş ve çölde o hal üzere ölmüştür. [3)]

Ulema bu rivayetin senedli bir naklinin bulunmadığına dikkat çekmiştir. Ali el-Kârî şöyle der: “Bu kıssayı nakledenin kim olduğunu bilmiyorum.” Kadı Iyâd’ın adı geçen eserindeki hadislerin kaynaklarını belirtmek üzere yazdığı Menâhilu’s-Safâ isimli eserinde (s. 130) İmam es-Süyûtî de bu rivayeti zikrettikten sonra altını boş bırakmış, herhangi bir kaynak zikretmemiştir.

> Sonuç olarak her iki kıssanın da aslı yoktur; bu kıssaların “vakıa” gibi zikredilmesi doğru değildir. Esasen Efendimiz (s.a.v)’in mucizeleriyle ilgili olsun, O’na karşı duyulan muhabbetin derinliğine ilişkin olsun, elimizdeki sahih rivayetler bizi bu türlü aslı olmayan rivayetlerden müstağni kılmaktadır.
>
> Vallâhu a’lem.

Ebubekir Sifil – 16 Kasım 2017

Hadisler Ne Zaman Yazılmaya Başladı?

ateistlerecevap.org/2018/09/hadisler-ne-zaman-yazilmaya-basladi.html

by Ateistlere Cevap - September 14, 2018

(Yazı iki bölümden oluşuyor birinci bölümün kaynakları ve yazıları ayrı ikinci bölümün ki ayrı. İkinci bölümde sahabe ve tabiin zamanında yazılan hadisler ile ilgili eseler mevcut)

1. Bölüm

Hadisler hakkında reformistlerden şu iddiayı hep duyarsınız **"Hadisler Peygamberin vefatından 200 sene sonra yazılmaya başlandı, böyle sözlere nasıl itibar edelim"** Bu iddia tamamiyle **yalan ve eksiktir.**

Daha önceleride söylemiştim tekrar tekrar söyleyeyim **ateistler ile hadis inkarcılarının aralarında pek bir fark yoktur birsi cımbızlama yapıp Kuran'ı, İslam'ı diğer hadisleri inkar ediyor.** Reformistlere işlerine gelmeyen bir ayet söyleyin hemen atılırlar "Cımbızlama yapma diğer ayetlere de bak" ama iş hadislere gelince bunu uygulamazlar işlerine gelen hadisi alır işlerine gelmeyeni almazlar hadisleri topluca değerlendirseler aslında mesele çözülecek.

Önce bir meseleye açıklık getirelim hadisler peygamber efendimiz vefat ettikten 200 yıl sonra yazılmaya başlanmadı bu tamamiyle uydurma bir iddiadır şimdi biraz özet bilgi vereceğim detayına başka bir yazıda değineceğim inşaAllah.

İslâmî kaynakların verdiği bilgiye göre, hadisleri Hz. Peygamber (asm)'den ilk duyup hıfzeden sahâbe neslinin birbir aradan çekildiğini (vefat ettiğini) ve yerlerine kendileri gibi sünneti bilen hafızların bırakılmadığını, ayrıca bid'atlerin de yayılmaya başladığını gören halîfe Ömer b. Abdulaziz (ö.101/719), bütün vâli ve âlimlere mektup göndererek hadislerin yazıya geçirilmesini emretmiştir. Emrin gereğini ilk gerçekleştiren ünlü âlim imam Zührî (ö.124/741) olmuştur (1).

Burada altı çizilmesi gereken nokta şudur: Zührî'nin gerçekleştirdiği faaliyet -devlet eliyle yaptırılan- resmi tedvîndir. Daha önceleri fertler bazında gayri resmi (devlet eliyle olmayan) kitabet/hadisleri yazıyla kaydetme ve tedvin etme işi hep var olagelmiştir. Abdullah b. Amr b. el-'As'ın (ö.63/682) bin hadisi ihtiva eden "es-Sahifetu's-Sâdıka"sı ile Hemmâm b. Münebbih'in (ö.101/719) hocası Ebû Hureyre'den aldığı hadisleri içeren yüz otuz sekiz hadislik sahifesi bunlar arasında en meşhur olanlarıdır (2).

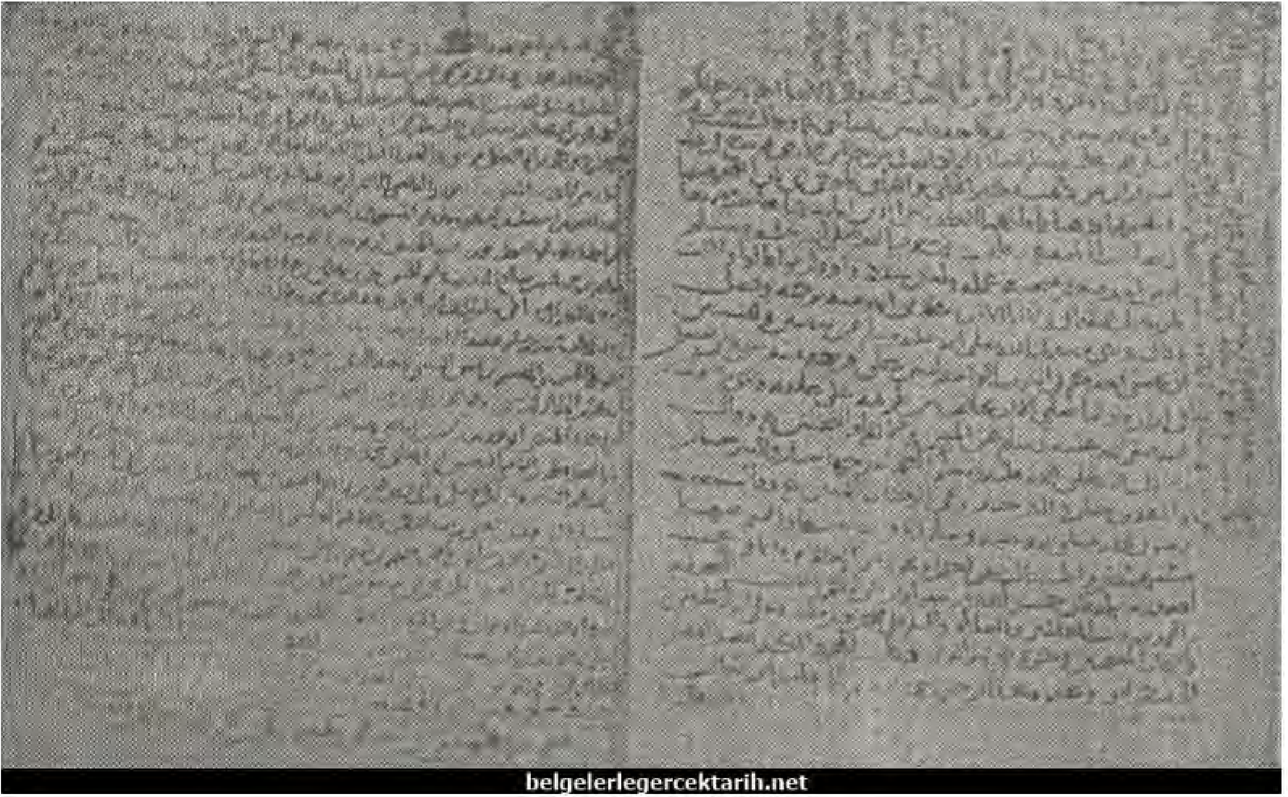
Kaldı ki, Hz. Peygamber (asm) tarafından bizzat yazdırılmış olan bazı vesikalar, mektupların varlığı, yine -yukarıda iki örnek verildiği üzere- onun zamanında bazı sahabilerce yazılmış hadis sahifelerinin bulunduğu bu gün ilmî olarak ispatlanmış ve neşredilmiş bulunmaktadır (3).

Yani 200 sene sonra yazılması meselesi devlet eliyle yaptırılan ilk resmi tedvindir. Devlet eliyle yaptırılmayan gayri resmi olan hadis yazımı zaten hep vardı o yüzden bu iddia yanlış ve eksiktir.

Mesela Hz. Peygamber s.a.v Efendimizin devrinde bile hadisler yazılıyordu. Biraz aşağıda hangi sahabenin hadis yazdığını ve eserlerini tek tek göreceğiz. Fakat önce Fuat Sezgin'in bu hususta yazdıklarına da bir bakalım:

"Sahifa"siyle en çok meşhur olanların başında Abdullah b. Amr gelmektedir. Hasseten onun sahifesi 'as-Sadiqa' diye adlanırdı. Kaynakların bize sakladığı malumata göre, sahifeleriyle meşhur olan sahabe okur, dinleyiciler hadisleri kaydederdi. Bu kayıt işi için lüzumlu kağıt bulunmayınca bazan hadisler ya nalınlara veya 'alvah' adı verilen muhtelif yassı maddeler üzerine yazılırdı. Mesela Sa'id b. Cubeyr'in Abdullah b. Abbas'ın sahifasından zaptettikleri bu şekilde idi. Abdullah b. Abbas'ın sadece hadisleri ihtiva eden kitabı değil, aynı zamanda bazı filolojik malumatı havi Kur'an tefsiri de 'sahifa' diye adlanıyordu."[4]

Bir de Ebu Hureyre (r.a)'nin Hemmam ibn Münebbih'e yazdırdığı "Sahife"si vardır. Bu "Sahife"nin Şam ve Berlin'de iki nüshası bulunmaktadır.[5]

Şam'da Zahiriye Kütüphanesi'nde muhafaza edilen elyazmasının son sayfasının fotokopisi... 133 no'lu hadisin geri kalan kısmı bu sayfanın başında yazılıdır...

***

DIE

HANDSCHRIFTEN-VERZEICHNISSE

DER

KÖNIGLICHEN BIBLIOTHEK

ZU BERLIN.

ACHTER BAND.

VERZEICHNISS

DER

ARABISCHEN HANDSCHRIFTEN

VON

W. AHLWARDT.

ZWEITER BAND.

BERLIN.

A. ASHER & Co.

1889.

[5] no'lu dipnot ile alakalı... Berlin Kraliyet Kütüphanesi Yazmalar Kataloğu, Arapça El Yazmaları Kataloğu'nun kapağı...

***

182 ANDERE GROSSE TRADITIONSSAMMLUNGEN. No. 1383.

No. 1384, 1385. KLEINERE TRADITIONSSAMMLUNGEN. 183

4. Kleinere Traditions-Sammlungen

a) ohne bestimmte Zahl.

***[5]** no'lu dipnot ile alakalı… **Hemmam ibn Münebbih'in "Sahife"si** 1889 tarihli Berlin Kraliyet Kütüphanesi Yazmalar Kataloğu-Arapça El Yazmaları Kataloğu'nun **183'üncü sayfasında "1384 We 1797" numarada**kayıtlı bulunmaktadır…*

Ancak bu "Sahife" 1939'da Tübingen şehrindeki kütüphaneye nakledilmiş.**[6]**

Prof. Dr. Muhammed Hamidullah ise bu "Sahife" hakkında şunları yazmaktadır:

"Hemmam'ın rivayetleri Buhari'nin Sahih'inde ve Müslim'in Sahih'inde bulunabilir ve her ikisi de bizzat **Hemmam'ın Sahifesini kaynak** olarak gösterirler; insanı etkileyen çok dikkat çekici bir olaydır ki, **hem Hemmam ile diğerleri hem de Buhari ve Müslim arasında bir nokta farkı dahi yoktur.** Aşağıdaki tabloda Hemmam'ın seri numarasını veriyor, Buhari ve Müslim'deki yerlerini gösteriyoruz. Burada K, kitap (bölüm), B, bab (kısım) ve numara da o kısım içindeki hadis numarasını verir…

Hemmam	Buhari	Müslim
1	K. 83, eyman ve nüzur, B. 1 başlıksız, No.4	K. 7 cumua (Cum'a), No.30
2	... ...	K. 43 fadail, No.23
4	... ...	K. 43 fadail, No. 20
6	K. 78 ebed, B. 57 mâ yünha an et tehasüd	... ...
7	... ...	K. 7 cumua, No.23
8	... ...	K. 5 mesacid, B. fadl salat es subh ve'l asr, No.2
10	... ...	K. 4 salat, B. tesmi' ve tahmid No.7
11	... ...	K. 15 hac, B. cevaz rukub el bedene No.3
12	... ...	K. 51 cenne, No.35
14	K. 83 eyman ve nüzur, B. başlıksız, No.9	... ...
14a	K. 49 ıtk, B. 20 iza darab el abd	... ...
17	... ...	K. Elfaz el edeb, B. katl el hayyat ve gayriha No.28
18	... ...	K. 33 imâre, B. fadl el cihad, No.5
21	... ...	K. 33 imâre, B. vücub ta'at el umera no.6 ve 7
22	... ...	K. 48 zikr ve dua B. ref'el ilm, No.11
23	K. 61 menakib, B. 24 alâmet en nübüvveh, No.36	K. 52 fiten, No.21
24	Yukarıdaki gibi	... ...
25		
26	... ...	K. 4 salât, B. fadl el ezan, No.8
27	K. 97 tevhid, B. 22 kân arşuh, No.2	K. 12 zekat, B. el-hass alâ en nefaka No.2
28	... ...	K. 43 fedail, B. fadl en-nazar ila en-nebi No.1
29	K. 56 cihad ve siyer B. 155 el-harb had'a	K. 32 cihad ve siyer, B. cevaz el-hida' No.2; + K. 52 fiten, B. la tekum es-saah hatta yemurr er-recül No.29
30	K. 97 Tevhid, B. 35 yüridün en yübeddilu, No.7	... ...
31	... ...	K. 43 fedail, B. tevkiruh ve terk iksar sualih No.3
33	... ...	K. 48 zikr ve dua No.6
35	... ...	K. 2 tahare, B. hukm vulug el kalb No.5
36	... ...	K. 5 mesâcid ve mevazi' es-salât, B. es-salât el-cemaa ve beyan et -teşhid no.12
37	... ...	Yukarıdaki gibi
39	K. 82 kadr, B. 6 ilka en-nezir, No.2	... ...
40	(kısmen) K. 56 cihad ve siyer, B. 155 el-harb had'a	K. 12 zekât, B. el-hass ala en-nafaka, No.2
41	K. 60 enbiya, B. 48 ve'z-kur fi'l kitab Meryem, No.9	K. fedail, B. fadl Isa, No.7
43	K. 10 ezan, B. 72 ikaame es-saf	K. 4, salât, B. i'timam el-ma'mum No.11
44	K. 10 ezan, B. 72 ikaame es-saf	K. 4 salât, B. Tesviye, es-sufûf No.5
45	... ...	K. 46 kadr, B. hicac Adem ve Musa No.6
46	K. 5 gusl, B. 20 men igtesele uryanen; + K. 60 Enbiya, B. 22 ve Eyyub iznâdâ; + K. 97 tevhid, B. 35 yuridune en yubeddilu, No.7	... ...
47	K. 60 enbiya, B. 38 ve ateyna Davud, No.1; + K. 65 tefsir, sure 17, No.17	... ...
48	... ...	K. 42 ruya, No.20
49	K. 79 istizan, B. 4 teslim el-kalil	... ...
51	K. 65 tefsir, sure 50, No.3	K. 51 cenne, B. en-nâr yedhulune el-cebbârun No.4
53	... ...	K. 1 iman, B. iza hemm er-recül bi-hasene No.3
55	... ...	K. 1 imân, B. ma'rifeh tarik er-ruya No.3
57	K. 60 enbiya, B. 2 ve iz kâle rabbuk, No.5	... ...
58	K. 79 ist'izan, B. 1 bad' es-selâm	K. 51 cenne, B. yedhul el-cenne ekvam No.2
59	K. 60 enbiya, B. 33 vefat Musa, No.1	K. 43 fedail, B. min fedail Musa No.4
60	K. gusl, B. 20 men igtesel uryanen	K. 2 tahare, B. cevaz gusl uryanen No.1; +K.43 fedail, B. min fedail Musa No.1
62	... ...	K. 21 büyû, B. tahrim mal el-ganiy No.2
63	... ...	K. 38 edeb, B. tahrim et-tesemmi bimalik el-emlak No.2
64	... ...	K. 37 ilbas, B. tahrim et-tebahtur No.4
66	K. 82 kadr, B. 3 Allahu a'lem bima kânu âmilin, No.3	K. 46 kadr, B. ma'nâkull mevlud vuled' ala el-fitre No.6
67	... ...	K. 52 fiten, B. ma beyn en-nafhateyn No.3
69	... ...	K. 2 tahare, B. kerahiye gams el-muteveddi', No.5
70	K. 56 cihad, B. 126 men ahze' er-rikâb	K. 12 zekat, B. ism es-sadakah yaka' ala kull nev', No.8
71	K. 90 hiyel, B. 3 zekât No.3	... ...
72	Yukarıdaki gibi	... ...
73	... ...	K. 2 tahare, B. nehy anil bevl fi'l mâ' er-rakid, No.3
75	K. 67 nikah, B.85 savm el-mer'e	K. 12 zekat, B. maenfak el-abd min mal mevla No.3
76	... ...	K. 48 zikr ve dua, B. keraheh temenni el-mevt No.6
77	... ...	K. 40 elfâz min el-edeb, B. kerahiye tesmiye el-'ineb kermen No.5
78	K. 60 enbiya', B. 53 başlıksız, No.7	K. 30 akdiye, B. istihbab islah el-hakim No.1
79	... ...	K. 49 tevbe, B. el-hadd' ala et-tevbe No.3
80	... ...	K. 48 zikr ve dua B. el-hass' alâ zikr Allah No.3
81	... ...	K. 2 tahare, B. el-itâr fi el- istinsar No.2
82	K. 94 temenni, B. 2 temenni el-hayr	... ...
84	K. 49, ıtk, B.17 kerahiye et-tetavul, No.3	K. 40 elfâz min el-edeb, B. hukm itlak lafzah el-abd No.7
85	K. 59, bed'el halk, B. 8 ma cae fi sifeh el-cenne, No.6	K. 51 cenne, B. fi sıfat el-cenne, No.1
87	... ...	K. 32 cihad ve siyer, B. tahlil el-ganâim li-haddihi el-umme No.1
88	... ...	K. 45 birr ve sılah, B. tahrim ta'zib el-hirre No.4
89	... ...	K. 1 iman, B. beyan ennehu la yudhul el-cenne illa el-müminun, No.12 ve 13
91	... ...	K. 4 salat, B. tesbih er-recül ve tasfik el-mere No.3
92	K. 4 el-vudu', B. 70 ma yaka' min en-necasât, No 3	K. 33 imâre B. fadl el-cihad, No.5
94	K. Lukata, B. 6 iza ve-ced temre	K. 12 zekât, B. tahrim ez-zekât ala Resul-Allah, No.5
95	K. 83 eyman ve nüzür, B. başlıksız, No.4	... ...
97	... ...	K. 21 buyû', B, bey' el-musarra No.6
99	K. 92 fiten, B. 7 men hamel es-silah aleynâ	K. 45 birr ve sılah, B. en-nehy an el-işare bis-silah ila muslim, No.3
100	K. 64 magâzi, B. 25 ma esab en-nebi, No.1	K. 32 cihad ve siyer, B. iştidad gadeb Allah, No.1
101	... ...	Yukarıdaki gibi
103	K. 2 iman, B. 32 hüsn Islâm el-mer', No. 2	K. 1 iman, B. iza hemm el-abd bi-hasene, No.2
105	... ...	Yukarıdaki gibi
106	K. 65 tefsir, sure 112, No.2	... ...
107	... ...	K. 5 mesâcid, B. istihbab el-ibrâd
108	K. 4 vudu', B. 2 la tukbel salat bigayr tahur; + K. 90 el-hiyel, B.2 fi's-salât	K. 2 tahare, B. vucub et-tahare li's-salah, No.3
109	... ...	K. 5 mesâcid, B. istihbab ityan es-salah bi-vakaar, No.3
110	... ...	K. 33 imâre, B. beyan er-receuleyn yaktul ahaduhuma el-ahar No.3
113	K. 60 enbiya, B. 29 hadis el-Hadır, No.3	... ...
115	K. 60 enbiya, B. 30 başlıksız; + K. 65 tefsir, sure 2, ve izâ kulnâ udhulu, No.1	K. 54 tefsir, No.1
116	... ...	K. 6 salâı el-musafirin, B. emr men naas, No.6
118	... ...	K. 27 eyman, B. sevab el-abd, No.5
119	K. 8 salât, B. 38 defn en-nehame	... ...
122	K. 97, tevhid, B. 31 kavl Allah: tu'ti el-mülk men teşa', No.14	... ...
123	K. 57 fard el-humus, B. 8 uhillet lekum el-ganaim, No.6	K. 32 cihad ve siyer, B. tahlil el-ganaim li-hazihi el-ummah No.1
124	K. 91 ta'bir, B. 30 el-istirahe	... ...
125	K. 61 menâkib, B. 24 alâmât en-nübüvve, No.18	
127	(son kısmı) K. 61 menakib, B. 24 alamât en-nübüvve, No.18 (Hemmam'ın 125 numaralı hadisi ile birleştirilmiş)	... ...
128	... ...	K. 33 imare, B. en-nas teb li - Kureyş, No.2
130	K. 76 tıbb, B. 36 el- ayn hak; + K.77 libas, B. 86 vaşime No.1	K. 39 selâm, B. tıbb, No.3
133	... ...	K. 43 fadail, B. fadl Isa, No.3
134	K. 64 megâzi, B. 71 vefd beni Hanife, No.3; + K. 91 ta'bir, B. 40 en-nefh fi'l-menam	K. 42 ruya, B. ruya en-nebi, No.5
138	... ...	K. 32 cihad ve siyer, B. hukm el-fey', No.1

belgelerlegercektarih.net

...Daha itinalı bir araştırma, bizzat Hemmam tarafından nakledilip Buhari ve Müslim'in eserlerine dahil edilmiş olan başka hadislerin de mevcut olduğunu ve sonuncu

kaynakların (Buhari ve Müslim'in) aynı hadisleri **başka ravilerden de nakletmiş olduklarını meydana çıkarır.**

Her ne olursa olsun, yukarıda verilen birbirine denk rivayetler listesi gösteriyor ki, 138 hadisten 98'i Buhari ve Müslim tarafından, 21'i yalnız Buhari tarafından, 48'i yalnız Müslim tarafından nakledilmiştir.

Hemmam'ın eserini, Buhari'ninki ve Müslim'inki ile mukayese ettiğimiz zaman aralarındaki **onca zaman farkına ve ravi nesillerine rağmen bu hadislerden hiçbirinin bir tek kelimesinin bile değişmemiş olduğunu kaydetmek mühimdir.** Bu harikulade titizlik ve doğruluk karşısında insanın hürmetle eğileceği geliyor.

Yukarıda verdiğimiz birbiriyle neredeyse eşit rivayetler tablosu, meselenin sadece bir yüzünü ortaya koymak ve yalnız bir örnek vermek içindir. Bu hadisleri Hemmam'a isnat ederek zikreden Ma'mer Cami'inde, Abdürrezzak'ın Musannef'inde vb. izlerini göstermeyi gerekli görmedik.

Bu vesileyle üzerinde durulmadan geçilemeyecek bir husus var. Aşağıda Resul-i Ekrem (s.a.v.)'e atfedilen hadislerin birbirini takibeden ravilerinin bir zinciri var:

– Buhari (el-Cami' es-Sahih'i basılmıştır)
– Ahmed ibn Hanbel, (Müsned'i basılmıştır)
– Abdürrezzak, (Musannef'i çeşitli elyazmaları halinde mevcuttur)
– Ma'mer ibn Raşid (Cami'inin elyazmaları mevcuttur)
– Hemmam ibn Münebbih, (Sahife'si bu eserde tanıtılmıştır)

Farzedelim ki, Buhari yukarıdaki kaynak zincirine dayanarak bir hadis zikretti. Daha eski kaynaklar elde bulunmadığı sürece şüpheci bir kimsenin şüphe etmeye ve Buhari'nin hakikati söylemediğini, sadece bir rivayet zinciri yahut hem rivayet zinciri ve hem de muhtevasını uydurduğunu iddia etmeye hakkı olabilirdi. **Fakat madem ki şimdi eski kaynaklar elimiz altında bulunuyor, artık 'Buhari onu uydurarak söyledi' yahut 'uydurandan işiterek rivayet etti' demenin, böyle bir şeyi tasavvur etmenin imkanı kalmamıştır.**

Bilakis birbiri ardınca gelen bütün raviler zinciri ve hepsi meydana çıkarılmış olan **kaynaklar birbiri üzerine eklenerek hadisenin en son noktasına kadar varıyor** ve onlara hakikatin ve vakıanın doğruluğu hakkında onay damgası vuruyor. Son zamanlarda bu en eski eserlerin meydana çıkarılmış olmasıyla **her birinin doğruluğunu ispatlamak mümkün olmuştur.** Insan onların hepsinin kuvvetli delillerle hakiki olduğunu itirafa mecbur oluyor. Bu, sağlam kaynaklara dayanıldığının ve vakıanın başka türlü olamayacağının en şerefli bir ispatıdır.**[7]**

Dolayısıyla bundan sonra hiç kimse hadislerin haşa yüzyıllar sonra yazılmış ve Imam Buhari ve Imam Müslim'in bunları uydurmuş olduğunu iddia edemeyecektir. Eğer bu yazıyı okuduktan sonra bile bazıları bu iddiada bulunuyorsa, bu durumda onları art niyetli kişiler ve fitneciler olarak görmekten başka bir seçeneğimiz kalmayacaktır.

1: İbn Hacer, Fethu'l-Barî, 1/208
2: Çakan, İsmail Lütfü, Hadis Edebiyatı, s.12
3: M. Hamidullah, el-Vesaiku's-siyasiye; Çakan, a.g.e

[4] Fuad Sezgin, Buhari'nin Kaynakları Hakkında Araştırmalar, Ibrahim Horoz Basımevi, Istanbul 1956, sayfa 9.

[5] Die Handschriften-Verzeichnisse Der Königlichen Bibliothek Zu Berlin, 8. cild, Verzeichniss Der Arabischen Handschriften Von W. Ahlwardt, 2. cild, A. Asher & Co., Berlin 1889, sayfa 183, numara "1384 We 1797". (Berlin Kraliyet Kütüphanesi Yazmalar Kataloğu-Arapça El Yazmaları Kataloğu).

[6] Prof. Dr. Harry Harun Behr, "Das islamische Gebet aus religionspädagogischer Perspektive", (Das Gebet im Religionsunterricht in interreligiöser Perspektive'nin içinde), Frank & Timme Yayınları, Berlin 2014, sayfa 165. Ancak bu kaynakta verilen katalog numarası yanlıştır. Doğru olanını **[5]** no'lu dipnotta verdik.

[7] Prof. Dr. Muhammed Hamidullah, Muhtasar Hadis Tarihi ve Sahife-i Hemmam ibn Münebbih, (Tercüme eden: Kemal Kuşçu), Beyan Yayınları, Istanbul 2016, sayfa 78-85.

2. Bölüm

Aşağıdaki yazı, S. Kemal Sandıkçı hocanın, "Diyanet Işleri Başkanlığı Yayınları" arasından çıkan "Ilk Üç Asırda Islam Coğrafyasında Hadis" (Ankara 1991) isimli çok kıymetli eserinden kısaltılarak alıntılanmıştır. Bu yazıda, Hz. Peygamber s.a.v Efendimiz hayatta iken ve vefatından sonra bazı sahabeler tarafından kaleme alınmış eserleri kaynaklarıyla açıklıyoruz. Önemine binaen Tâbiin'den de bir-iki alime yer verdik. Esasen Tabiun devrinde yazılmış yüzlerce eser olmasına rağmen bu yazının hacmini fersah fersah aşacağı için bunlara temas etmemeyi uygun gördük. Dipnotlarda kaynakları kısaltarak gösterdik, künyelerini ise yazının sonunda alfabetik sıraya göre dizdik.

****

SA'D B. 'UBADE 15/636

Rasulullah'dan (as.) işittiği hadisleri yazdığı bir sahifeye sahipti.**[1]**

Talebeleri:

Abdullah b. Abbas (68/ 687)
Said b. el-Müseyyeb (94/713) ve diğerleri.**[2]**

Eseri:

es-Sahife.**[3]**

****

Hz. ALİ 40/661

Hadis rivayetini teşvik ederdi, ancak ihtiyatkar davranır ve rivayet edene bazan yemin verirdi.**[4]**

Hz. Peygamber'den (as.) 586 hadis rivayet etmiştir.**[5]** En sahih senedi şöyledir:
Ali —- 'Abide – – – – Muhammed b. Sirin —- Eyyub**[6]**

Talebeleri:

Abdurrahman b. ebi Leyla (öl.82/701)
Kays b. ebi Hazim (öl.84 /703)
Said b. el-Müseyyeb (öl.94/713)
eş-Şa'bi (öl.103/721) ve diğerleri.**[7]**

Eseri:

es-Sahife.**[8]**

****

EBU HUREYRE 59/677

Rasulullah'dan (as.) bazı hadislerini yazardı; evinde sakladığı bir sahifesi vardı.**[9]** Hadislerinin bir nüshası Ömer b. Abdülaziz'in elinde bulunmuştur.**[10]** Diğer bir nüshası da talebesi Beşir b. Nahik tarafından istinsah edilmişti.**[11]** Ayrıca Mervan b. Hakem'in de perde arkasındaki bir katibe, onun hadislerini yazdırdığı rivayet edilir.**[12]**

Kendisinden 800 civarında sahabe ve tabiî rivayette bulunmuştur.**[13]** En sahih senedi şöyledir:
Ebu Hureyre —- İbnu'l-Müseyyeb —- ez-Zühri.**[14]**
Medine'de vefat etmiştir.**[15]**

Talebeleri:

Said b. el-Müseyyeb (öl.94/713)
Tavus b. Keysan (öl.106/724)
Muhammed b. Sirin (öl.110/729)
Abdurrahman b. Hürmüz el-A'rac (öl.117/735) ve diğerleri.**[16]**

Eseri:

es-Sahife.**[17]**

****

ABDULLAH B. ÖMER 73/693 (Hz. Ömer radıyallahu anh'ın oğlu.)

Hicretten sona Rasulullah'dan (as.) duyduğu bazı hadisleri yazdığı bilinmektedir.**[18]** Malik b. Enes'in kitapları arasında onun bir sahifesinin çıktığı rivayet edilir.**[19]** Hz. Peygamber'in (as.) vefatından sonra 60 yıl insanlara fetva vermiştir.**[20]** Özellikle hadis ilminde mahirdi.**[21]** Medine ilminin ana rükünlerinden biri idi.**[22]** 2630 hadis ile, Ebu Hureyre'den sonra, en çok hadis rivayet edendir.

Talebeleri:

Salim b. Abdullah b. Ömer (öl.106/724)
Nafi' Mevla b. Ömer (öl.107/725)
'Urve b. ez-Zübeyr (öl.94/713) ve diğerleri**.[23]**

Eseri:

es-Sahife.**[24]**

*****

CABİR B. ABDULLAH 78/697

Medine'li alim sahabelerdendir, Akabe ehlindendir. **[25]**

Hz. Peygamber'den (as.) hadis yazmıştır; meşhur bir sahifenin sahibidir.**[26]** Mescid-i Nebi'de hadis okuturdu.**[27]** Aynı zamanda fakihti, zamanının Medine müftüsü idi.**[28]**

Talebeleri:

Said b. el-Müseyyeb (94/713)
'Urve b . ez-Zubeyr (94/713)
Ata b. Yesar (öl.103/721)
'Amr b . Dinar (öl.126/744) ve diğerleri.**[29]**

Eseri:

es-Sahife.**[30]**

*****

'URVE B. ez-ZÜBEYR 94/713

Medine'lidir, fukaha-i seb'adandır.**[31]** Hafız muhaddislerdendir.**[32]** Siyercidir, ilk Meğazi musannıfıdır.**[33]**Teyzesi Hz. Aişe'nin hadislerini en iyi bilenlerdendi**[34]**, onun hadislerini yazardı.**[35]** Fıkhı da ondan öğrenmişti.**[36]** ez-Zühri (öl.124/742) onun için; "Tükenmeyen bir denizdi."**[37]** der. Ulemadan olan oğlu Hişam b. 'Urve (öl.146/763); "Vallahi, biz, onun hadisinin 2000 cüz'ünden bir cüz'ünü bile öğrenemedik." der.**[38]** Devrinde Medine'den en derin hadis kütürüne sahip olandı.**[39]**

Hocaları:

Zeyd b. Sabit (öl.45/665) Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizin evlatlığı.
Hz. Aişe (öl.57/ 677)
Ebü Hureyre (öl.59/677)
İbn Ömer (öl.73/693) ve diğerleri.**[40]**

Talebeleri:

Ata b. ebi Rebah (öl.114/732)
ez-Zühri (öl.124/742)
'Amr b. Dinar (öl.126/744)
Hişam b. 'Urve (öl.146/763) ve diğerleri.**[41]**

Eseri:

Kitabu'l-Meğazi.**[42]**

***

İBNU ABBAS 68/687

Hz. Peygamber'in (as.) amcasının oğludur. Rasullullah'ın vefatı esnasında henüz on üç yaşında idi.**[43]**Her sahada çok geniş bir ilme sahip olduğundan dolayı "Hibru'l-ümmet"**[44]** diye, özellikle Tefsir ilmindeki maharetinden dolayı da "Tercümanu'l-Kur'an"**[45]** diye maruftur.

Resulullah'ın vefatından sonra çeşitli savaşlara katılmış,**[46]** Hz. Ali'nin Basra valiliğini yapmış,**[47]** sonra oradan ayrılarak Mekke'ye dönmüş ve hayatını orada ilim öğrenmek ve öğretmekle geçirmiştir.**[48]** Hz. Peygamber (as.); "Ona hikmeti ve Kur'anın te'vilini öğretmesi ve onu dinde fakih yapması" için Allah'a dua etmişti.**[49]** Öldüğünde bir deve yükü teşkil edecek kadar te'lifat bırakmıştı.**[50]**

Talebeleri:

Said b. Cübeyr (öl.95/714)
Mücahid b. Cebr (öl.104/722)
'İkrime (öl.105/723)
Ata b. ebi Rebah (öl.114/732)
'Amr b. Dinar (öl.126/744) ve diğerleri.**[51]**

Eseri:

Tefsiru'l-Kur'an.**[52]**

***

HEMMAM B. MÜNEBBİH 40-101?/660-719?

Ebu Hureyre'nin talebesi**[53]** ve hadis ilminde yapılan en eski te'lifin sahibidir.**[54]** Tahsil için Medine'ye gitmiş ve orada Ebu Hureyre'den hadis dinlemiştir.**[55]** Çeşitli savaşlara da iştirak etmiş ve bu arada bulduğu eski kitapları kardeşi için satın almıştır.**[56]**

Ebu Hureyre'nin rivayet etmiş olduğu ve "es-Sahifetu's-Sahiha" diye meşhur olan 140 hadisi muhtevi sahifesi, meşhur talebesi Ma'mer b. Raşid tarafından eksiksiz olarak rivayet edilmiştir.**[57]**

Hocaları:

Ebü Hureyre (öl.59/679)
İbn Abbas (öl.68/687) ve diğerleri.**[58]**

Talebeleri:

Vehb b. Münebbih (öl.114/732)
Ma'mer b. Raşid (öl.154/770) ve diğerleri.**[59]**

Eseri:

es-Sahifetu's-Sahiha.**[60]**

****

SEMÜRE B. CÜNDUB 50/679

Hz. Peygamber'den (as.) 123 hadis rivayet etmiştir.**[61]** Rasulullah'ın (as.) hadislerini yazdığı bilinmektedir, çok meşhur sahifenin sahibidir.**[62]**

Talebeleri:

Ebu Reca' el-'Utaridi (öl.107/726)
el-Hasan el-Basri (öl.110/728)
Muhammed b. Sirin (öl.110/729) ve diğerleri.**[63]**

Eseri:

es-Sahife.**[64]**

****

ENES B. MALİK 93/712

Küçük yaşta Rasulullah'ın (as.) hizmetine girmiş ve on yıl Ona (as.) hizmette bulunmuştur.**[65]** 2286 hadis ile Hz. Peygamber'den (as.) en çok hadis rivayet eden büyük sahabelerdendir. Abid ve zahid bir şahsiyetti, namazda ayaklarına kan duruncaya kadar kıyamda dururdu.**[66]**

Talebeleri:

el-Hasan el-Basri (öl.110/728)
Muhammed b. Sirin (öl.110/729) ve diğerleri.**[67]**

Eseri:

Müstakil bir sahifesinden bahsedilmemekle beraber, Rasulullah'ın (as.) hadislerini yazdığı rivayet edilmektedir.**[68]**

***

el-HASAN el-BASRI 21-110/642-728

Medine'de dünyaya geldi.**[69]** Vadil-Kura'da**[70]** yetişti.**[71]** Babası, Zeyd b. Sabit'in (Hz. Peygamber'in a.s evladlığı), annesi de Ümmü Seleme'nin (Hz. Peygamber'in a.s hanımı) azadlısı idiler.**[72]** Annesi meşgul olduğu zamanlarda, Ümmü Seleme onu avutmak için meme verirdi; Hasan'ın lisanındaki fesahat ve talakatın bundan ileri geldiği rivayet edilir.**[73]**

Kadılık yapar, ücret almazdı.**[74]** Hadisleri manen rivayet ederdi.**[75]** Bir çok sahabeyi idrak etmiştir, özellikle Enes b. Malik'in en meşhur talebesidir.**[76]**

Hocaları:

Ebü Musa'l-Eş'ari (öl.44/665)
'İmran b. el-Husayn (öl.52/672)
Ma'kıl b. Yesar (öl.60(680)
İbn Ömer (öl.73/693)
Enes b. Malik (öl.93/712) ve diğerleri.**[77]**

Talebeleri:

Katade b. Diame (öl.118/736)
Yunus b. 'Ubeyd (öl.139/756)
İbn 'Avn (öl.151/768)
Yezid b. İbrahim et-Tusteri (öl.161/778)
Cerir b. Hazim (öl.170/786) ve diğerleri.**[78]**

Eserleri:

Tefsiru'l-Kur'an.**[79]**
el-Ahadisu'l-Muteferrika.**[80]**
el-Kırae.**[81]**
Şurutu'l-İmame.**[82]**
Vasıyye.**[83]**
Feraid.**[84]**
Kitabu'l-İhlas.**[85]**

el-İstiğfaratu'l-Munkızetu min'en-Nar.**[86]**
Risale fi Fadli Mekke.**[87]**
Risale ila Abdurrahim b. Enes fi't-Tergib bi Mücavereti Mekketi'l-Mükkerreme.**[88]**

***

İBN MES'UD: 32/652

Altıncı olarak Islama giren ve Mekke'de Kur'anı ilk defa cehren okuyan büyük sahabedendir.**[89]**Rasulullah'ın (as) hadimi ve sırdaşı olan lbn Mes'ud**[90]** muhaddisliği yanında müfessir,**[91]** kari,**[92]** fakih ve kadı idi.**[93]** Rasulullah'ın (as) hadislerini yazardı; topladığı hadisler bilahare oğluna intikal etmişti.**[94]**

Bizzat Hz. Peygamber'den (as) yetmiş süre aldığını söyler.**[95]** Rasulullah (as), son Ramazan'da Cibril'e Kur'anı iki defa arzederken, lbn Mes'ud'un da orada bulunduğu rivayet edilir.**[96]** Hz. Ömer, onun için "İlim dolu dağarcık" der**[97]** ve muallim olarak Küfe'ye gönderdiğinde, Küfe'lilere; "Abdullah'ı göndermekle sizi kendime tercih ettim." diye yazar.**[98]** Küfe'de ifta ve beytülmal memurluğu görevini birlikte yürütüyordu.**[99]**

Rivayette şedit davranırdı; talebelerini lafızların zaptında gevşeklik göstermekten menederdi.**[100]** Küfe'deki görevi esnasında Tefsir, Hadis, Fıkıh ve Kıraat ilminin tam olarak temellerini atmıştır.**[101]** Aynı zamanda Hanefi mezhebinin de müessisi sayılır; zira Ebu Hanife, fıkhi meselelerinin çoğunu onun görüşlerine dayandırır.**[102]**

Talebeleri:

'Alkame b. Kays (öl.62/681).
Mesruk (öl.63/682).
'Abidetü's-Selmani (öl.72/691).
Kays b. ebi Hazim (öl.84/703) ve diğerleri.**[103]**

Eseri:

es-Sahife.**[104]**

***

ABDULLAH B. EBİ EVFA 87/706.

Meşhur sahabilerdendir. Babası da sahabi idi. Abdullah, Biat-ı Rıdvan ehlindendir. Ondan sonra yapılan bütün savaşlara katılmıştır. Hz. Peygamber'in (as.) vefatından sonra Küfe'ye gitmiş ve oraya yerleşmiştir. Küfe'de en son vefat eden sahabi, Abdullah'dır. Aynı zamanda Biat-ı Rıdvan ehlinden de en son ölen sahabidir. Hayatının sonlanna doğru gözlerini kaybetmişti.**[105]** Abdullah, Rasulullah'ın (as.) hadislerini yazarak toplamıştır. Bu hadisler onun huzurunda çeşitli kişiler tarafından okunurdu.**[106]**

Talebeleri:

Tarık b. Musarrıf (113/731).
İsmail b. Ebi Halid (146/763) ve diğerleri.**[107]**

Eseri:

es-Sahife.**[108]**

***

ABDULLAH B. ‘AMR B. el-‘AS: 65/684

Mekke fethinden önce Medine’ye babasıyla birlikte hicret ederek müslüman oldu.**[109]** Babasından önce müslüman olduğu da mervidir. **[110]** Fetihten sonra Hz. Peygamber (as.) uzun müddet yaşamadığı ve binaenaleyh onunla sohbeti uzun sürmediği halde, Rasullullah’tan (as.) hadis yazmak için izin almış**[111]** ve duyduğu hadisleri yazarak çok miktarda hadis toplamıştır. Eba Hureyre, şöyle söyler: “Ashabtan, hadisi benden iyi hıfzeden yoktur, ancak Abdullah müstesna; zira o yazar, ben yazmazdım.”**[112]**

Mısır medresesinin müessisidir.**[113]** Rasulullah’dan (as.) duyduğu hadisleri bir sahifede toplamış ve bu sahifenin, hayatta en çok sevdiği iki şeyden biri olduğunu söylemiştir.**[114]** Kütüb-u kadimeyi de mütalaa etmişti. **[115]** Çok ibadet eder; geceyi kaim, gündüzü saim geçirir, üç günde bir hatmederdi.**[116]**

Talebeleri:

Mesruk (öl.63/682)
Said b. el-Müseyyeb (öl.94/713)
eş-Şa’bi (öl.103/721)
‘İkrime (öl.105/723) ve diğerleri.**[117]**

Eseri:

es-Sahifetu’s-Sadıka.**[118]**

****

KAYNAKLAR:

[1] Tirimizi, III, 627.
[2] Bkz., İbn Sa’d, III, 613, Usud, II, 356, Nevevi, I, 212, İsabe, III, 65, Tehzib, III, 475, Şezerat, I, 28, Zirikli, III, 135.
[3] Tirimizi, III, 627.
[4] Tezkire, 10.
[5] Fuhum, 363, Nevevi, I, 344, Tedrib, I, 392.
[6] Ma’rife,54, Kifaye, 397; İbn Salah, 12; Nevevi, I, 92; Tedrib, I, 77. Krşz; Ma’rife, 53-55, Kifaye, 397., İbn Salah, 12., Tedrib, I, 78, Bais, 23.
[7] Bkz., İbn Sa’d, II. 337 ve devamı, Kitabu’l-İlel, 79, Usud, IV, 99, Nevevi, I, 344 ve devamı,

Tezkire, 10 ve devamı, İsabe, IV, 564 ve devamı, İs'af, 206.
[8] Buhari, I, 38, IV, 84 ve 122, Ebu Davud, II, 216, İbn Mace, II, 887, İbn Abdulberr, 90, Tezkire, 10. Bu Sahife'yi Rif'at Fevzi Abdulmuttalib neşretmiştir. Kahire, 1406/1986.
[9] İbn Abdulberr, 95.
[10] Muhtasar Hadis Tarihi, 52.
[11] Darimi, I, 127, İbn Abdulberr, 92.
[12] İsabe, VII, 433.
[13] Usud, VI, 321, Tezkire, 37, İsabe, VII, 432, Tehzib, XII, 265.
[14] Ma'rife, 55, Tedrib, I, 83, Bais, 23. Krşz., Ma'rife, 53-54, 56, Kifaye, 398, Tedrib, I, 82-84, Bais, 23-24.
[15] Usud, VI, 321.
[16] Bkz., İbn Sa'd, II, 362, Usud, VI, 321, Tezkire, 36 ve devamı, İsabe, VII, 431 ve devamı, Tehzib, XII, 262 ve devamı.
[17] Darimi, I, 127, İbn Abdulberr, 92.
[18] Muhtasar Hadis Tarihi, 47.
[19] Dibac, I, 112.
[20] Usud, III, 342, Bidaye, IX, 5, Tehzib, V, 328.
[21] Usud, III, 342.
[22] İsabe, IV, 186.
[23] Bkz., Usud, III, 341, Nevevi, I, 279, Tezkire, 37, İsabe, IV, 182.
[24] Dibac, I, 112.
[25] Usud, I, 307.
[26] Müslim, II, 885.
[27] İsabe, I, 435, Tehzib, II, 42, İs'af, 185.
[28] Tezkire, 43.
[29] Bkz., Cerh, I, 492, Usud, I, 307, Nevevi, I, 142, Tezkire, 43, İsabe, I, 434.
[30] Müslim, II, 885, Tezkire, 43, GAS, I, 85.
[31] Nevevi, I, 331, Vefeyat, III, 255.
[32] Tezkire, 62.
[33] Bidaye, IX, 101.
[34] Takdime, 45, Nevevi, I, 331, İs'af, 205.
[35] İbn Sa'd, V, 179, İbn Abdulberr, 96.
[36] Tezkire, 62.
[37] Fesevi, I, 552, Tezkire, 62, Duvel, I, 65, Bidaye, IX, 102.
[38] Nevevi, I, 331.
[39] Tedrib, II, 399.
[40] Bkz., İbn Sa'd, V, 179, Cerh, VI, 395, Safve, II, 85, Nevevi, I, 331, Vefeyat, III, 255, Tezkire, 62, Bidaye, IX, 101, Tehzib, VII, 180, İs'af, 205.
[41] Bkz., İbn Sa'd, V, 179, Cerh, VI, 395, Safve, II, 85, Nevevi, I, 331, Vefeyat, III, 255, Tezkire, 62, Bidaye, IX, 101, Tehzib, VII, 180, İs'af, 205.
[42] Bidaye, IX, 101.
[43] Tezkire, 40, Tehzib, V, 276.
[44] Usud, III, 291, İsabe, IV, 141.
[45] İbn Sa'd, II, 366, Nevevi, I, 274, Tezkire, 40, İsabe, IV, 146.

[46] İsabe, IV, 142.
[47] İsabe, IV, 150, Nevevi, I, 276.
[48] Nevevi, I, 276, Fecr, 148.
[49] İbn Sa'd, II, 365.
[50] Nevevi, I, 275, Ğaye, I, 425, İsabe, IV, 152.
[51] Şezerat, I, 114, Muhtasar Hadis Tarihi, 47.
[52] Bkz., Usud, III, 292 ve devamı, Nevevi, I, 275 ve devamı, Tezkire, 40, İsabe, IV, 148 ve devamı, İs'af, 199. Tefsiru'l-Kur'an isimli eseri 1317, İstanbul'da neşredilmiştir. Bkz., Serkis, 158.
[53] Şezerat, I, 182, Muhtasar Hadis Tarihi, 52.
[54] Kehhale, XIII, 153, Zirikli, IX, 98.
[55] Muhtasar Hadis Tarihi, 53.
[56] Tehzib, Xl, 67, Şezerat, I, 182.
[57] Muhtasar Hadis Tarihi, 56.
[58] Bkz., Cerh, VIII, 107, Nevevi, II, 140, Tehzib, Xl, 67, Muhtasar Hadis Tarihi, 56.
[59] Bkz., Cerh, VIII, 107, Nevevi, II, 140, Tehzib, Xl, 67, Muhtasar Hadis Tarihi, 56.
[60] İlk olarak 1373/1953'de Şam'da neşredilen bu eser, Kemal Kuşçu tarafından 1967, İstanbul'da "Muhtasar Hadis, Tarihi ve Sahife-i Hemmam b. Mühebbih" adıyla, Dr. Talat Koçyiğt tarafından 1967 Ankara'da "Hemmam ibn Münebbihin Sahifesi" adıyle türkçeye tercüme edilmiştir.
[61] Fuhum, 365.
[62] GAS, I, 84, Tehzib, IV, 198.
[63] Bkz., Cerh, III, 154, Usud, II, 454, İsabe, III, 179, Tehzib, IV, 236.
[64] GAS, I, 84, Tehzib, IV, 198.
[65] İbn Sa'd, VII, 17, Usud, I, 151.
[66] İs'af, 183.
[67] Bkz. Tehzib, I, 376, Tezkire, 45, Cerh, I, 286.
[68] Bkz., Muhtasar Hadis Tarihi, 37.
[69] Vefeyat, II, 72, Zirikli, II, 242.
[70] Bkz., Buldan, V, 345.
[71] Maarif, 195, Nevevi, I, 161, Tezkire, 71.
[72] Nevevi, I, 161, Vefeyat,II, 69, Tezkire, 71, Bidaye, IX, 266.
[73] Maarif, 195, Hilye, II, 147, Şezerat, I, 136.
[74] İbn Sa'd, VII, 172.
[75] İbn Sa'd, VII, 158, Darimi, I, 94, Kifaye, 206, İbn Abdulberr, 105.
[76] Bkz., Meşahir, 88, Nevevi, I, 162, Tehzib, ll, 266.
[77] Bkz. Cerh, II, 40, Nevevi, I, 161, lbn Receb, 353-355, Tezkire, 71, Tehzib, II, 263-264.
[78] Bkz. Cerh, II, 40, Nevevi, I, 161, lbn Receb, 353-355, Tezkire, 71, Tehzib, II, 263-264.
[79] Fihrist, 51, Hediyye, I, 265, GAS, I, 592.
[80] Kerkük, 1329-1331, Tekritlizade H. Hasani.
[81] GAS, I, 592.
[82] GAS, I, 592.
[83] GAS, I, 592.
[84] İstanbul, 1306, Kırk Sual.

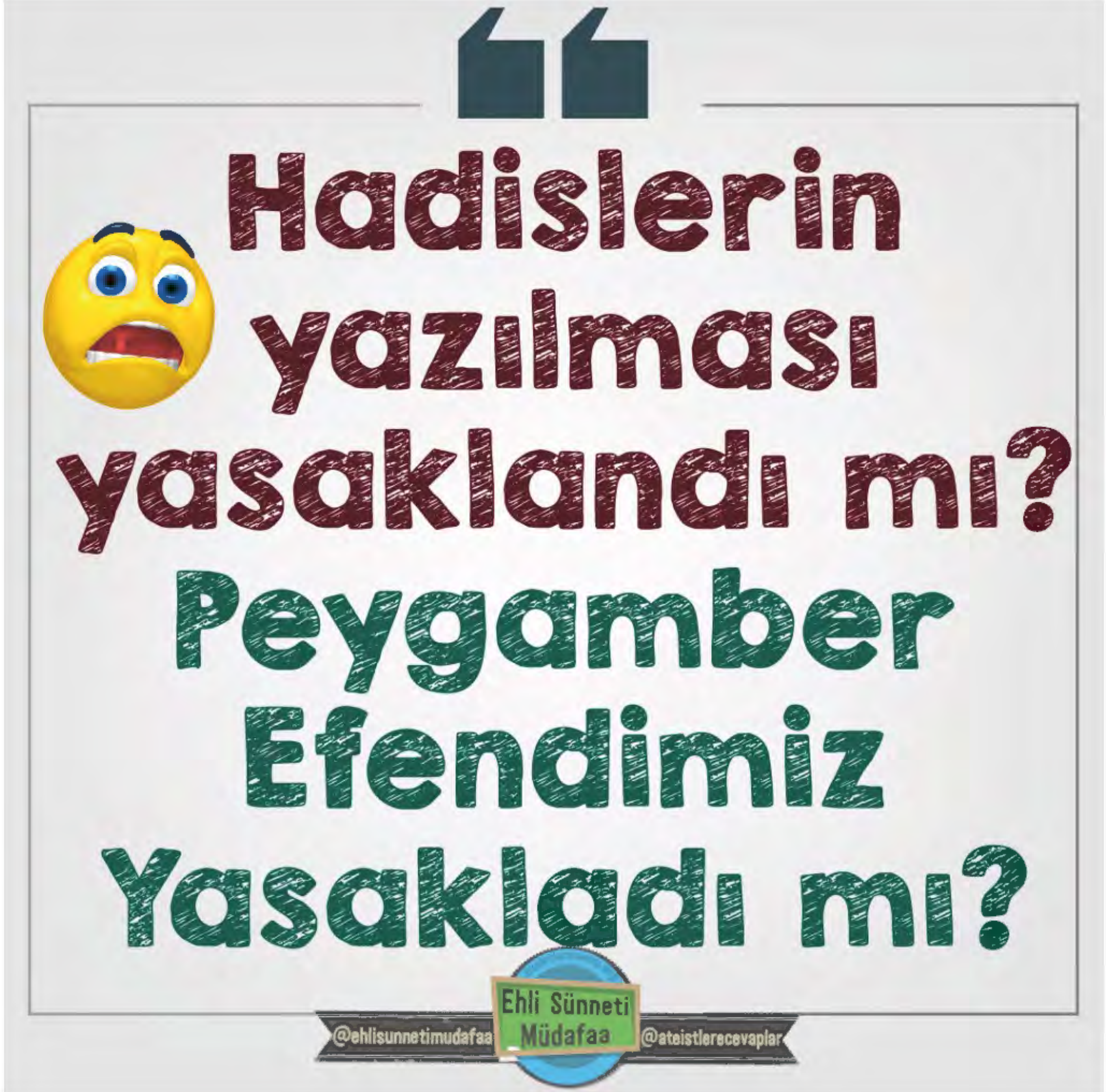
[85] Hediyye, I, 265.
[86] GAS, I, 592.
[87] Hediyye, I, 265.
[88] Hediyye, I, 265., Suppl., I, 101, GAS, I, 592.
[89] Usud, III, 385, İsabe, IV, 233.
[90] Tezkire, 13.
[91] Küçükkalay, 91.
[92] Hilye, I, 124, Ğaye, I, 458.
[93] Maarif, 109, Tezkire, 15.
[94] İbn Abdulberr, 91.
[95] İbn Sa'd, II, 342, Hilye, I, 125, Usud, III, 385, Ğaye, I, 458, Tehzib, VI, 27.
[96] İbn Sa'd, Il, 342.
[97] Usud, III, 389.
[98] Fesevi, Il, 533, Usud, III, 388.
[99] Maarif, 109, Küçükkalay, 21.
[100] Tezkire, 13.
[101] Küçükkalay, 28.
[102] Küçükkalay, 59.
[103] Bkz., İbn Sa'd, VI, 11, Usud, III, 386, Nevevi, I, 288, Tezkire, 13, İsabe, IV, 234.
[104] İbn Abdulberr, 91.
[105] Usud, III, 182, İsabe, IV, 18, Tehzib, V, 151.
[106] Buhari, IV, 30, 77.
[107] Bkz., lbn Sa'd, IV, 301, VI, 21, Usud, III, 182, Nevevi, I, 261, İsabe, IV, 18, Tehzib, V, 151. Şezerat, I, 96.
[108] Buhari, IV, 30, 77.
[109] Tezkire, 41.
[110] Usud, III, 349, Nevevi, I, 281.
[111] Darimi, I, 125, Usud, III, 349, Benna, I, 172, Ebu Davud, III, 318.
[112] Darimi, I, 125, İbn Abdulberr, 89, Usud, III, 349, Benna, I, 172.
[113] Fecr, 190, Koçyiğit, 96.
[114] Darimi, I, 127, İbn Abdulberr, 91.
[115] Usud, III, 349.
[116] İsabe, IV, 194.
[117] Bkz., Usud, III, 349, Nevevi, I, 281, Tezkire, 41, İsabe, IV, 193, Tehzib, V, 337, İs'af,200.
[118] Darimi, I, 127, İbn Abdulberr, 91. Usud, III, 350, GAS, I, 84.

Bu yazı belgelerlegercektarih.net ve sorularlaislamiyet.com sitesinde ki yazıdan faydalanılarak hazırlanmıştır

Hadislerin Yazılması Yasaklandı Mı?

ateistlerecevap.org/2018/08/hadislerin-yazilmasi-yasaklandi-mi.html

by Ateistlere Cevap - August 1, 2018

Hadisler hakkında reformistlerden şu iddiayı hep duyarsınız **"Hadisler Peygamberin vefatından 200 sene sonra yazılmaya başlandı, bide zaten Peygamber hadislerin yazılmasını yasakladı böyle sözlere nasıl itibar edelim"** Bu iddia tamamiyle **yalan ve eksiktir.**

Hadislerin yazılmasını yasaklayan hadisin aslı şudur **"Benden [Kur'an'dan başka] bir şey yazmayınız! Kim benden Kur'an'dan başka bir şey yazmışsa onu imha etsin" (Müslim, Zuhd,72)"**

Daha önceleride söylemiştim tekrar tekrar söyleyeyim **ateistler ile hadis inkarcılarının aralarında pek bir fark yoktur birsi cımbızlama yapıp Kuran'ı, İslam'ı diğer hadisleri inkar ediyor.** Reformistlere işlerine gelmeyen bir ayet söyleyin hemen atılırlar "Cımbızlama yapma diğer ayetlere de bak" ama iş hadislere gelince bunu uygulamazlar işlerine gelen hadisi alır işlerine gelmeyeni almazlar hadisleri topluca değerlendirseler aslında mesele çözülecek.

Önce bir meseleye açıklık getirelim hadisler peygamber efendimiz vefat ettikten 200 yıl sonra yazılmaya başlanmadı bu tamamiyle uydurma bir iddiadır şimdi biraz özet bilgi vereceğim detayına başka bir yazıda değineceğim inşaAllah.

İslâmî kaynakların verdiği bilgiye göre, hadisleri Hz. Peygamber (asm)'den ilk duyup hıfzeden sahâbe neslinin birbir aradan çekildiğini (vefat ettiğini) ve yerlerine kendileri gibi sünneti bilen hafızların bırakılmadığını, ayrıca bid'atlerin de yayılmaya başladığını gören halîfe Ömer b. Abdulaziz (ö.101/719), bütün vâli ve âlimlere mektup göndererek hadislerin yazıya geçirilmesini emretmiştir. Emrin gereğini ilk gerçekleştiren ünlü âlim imam Zührî (ö.124/741) olmuştur (1).

Burada altı çizilmesi gereken nokta şudur: Zührî'nin gerçekleştirdiği faaliyet -devlet eliyle yaptırılan- resmi tedvîndir. Daha önceleri fertler bazında gayri resmi (devlet eliyle olmayan) kitabet/hadisleri yazıyla kaydetme ve tedvin etme işi hep var olagelmiştir. Abdullah b. Amr b. el-'As'ın (ö.63/682) bin hadisi ihtiva eden "es-Sahifetu's-Sâdıka"sı ile Hemmâm b. Münebbih'in (ö.101/719) hocası Ebû Hureyre'den aldığı hadisleri içeren yüz otuz sekiz hadislik sahifesi bunlar arasında en meşhur olanlarıdır (2).

Kaldı ki, Hz. Peygamber (asm) tarafından bizzat yazdırılmış olan bazı vesikalar, mektupların varlığı, yine -yukarıda iki örnek verildiği üzere- onun zamanında bazı sahabilerce yazılmış hadis sahifelerinin bulunduğu bu gün ilmî olarak ispatlanmış ve neşredilmiş bulunmaktadır (3).

Yani 200 sene sonra yazılması meselesi devlet eliyle yaptırılan ilk resmi tedvindir. Devlet eliyle yaptırılmayan gayri resmi olan hadis yazımı zaten hep vardı o yüzden bu iddia yanlış ve eksiktir.

Bin hadis ihtiva eden "es-Sahifetu's-Sâdıka" sahibi Abdullah b. Amr b. As'ın anlattığı şu olay hadislerin yazıya geçirilmesine dair verilen izin bakımından manidardır:

"Resulullah'dan duyduğum her şeyi ezberlemek maksadıyla yazıyordum. Kureyş beni bundan nehyetti ve 'Resulullah (a.s.m) kızgınlık ve sükûnet hallerinde konuşan bir insan iken, sen ondan duyduğun her şeyi nasıl yazarsın?' dediler. Bunun üzerine yazmaktan vazgeçtim. Sonra durumu Resulullah'a arzettim. Eliyle ağzına işaret ederek; 'Yaz, canım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki buradan haktan başka bir şey çıkmaz.' buyurdu."(Ebu Davud, ilim,3).

Hz.Ebu Hureyre'nin şu ifadeleri de Hz. Peygamber (asm) zamanında hadislerin ezberlenmesi yanında yazıldığını da göstermektedir:

“Resulullah’ın ashabı içinde Abdullah b. Amr hariç, benden daha fazla hadis rivayet eden kimse yoktur, Abdullah YAZAR, ben yazmazdım.”(Buharî, ilim, 39).

Başlangıçta -hadisin yazılması ile ilgili- görülen bazı tereddütler neticede ortadan kalkmış ve hadislerin yazıya geçirilmesinin cevazına fikir birliği sağlanmıştır(4).

Hattâbî bu konuda şu açıklamayı yapıyor:

“Hadislerin yazı ile tesbiti ile ilgili bu yasağın İslâmiyetin ilk yıllarına ait olup sonradan kaldırılmış olması icab eder.

Çünkü o yıllarda Hz. Peygambere Kur’an âyetleri inmeye devam ediyordu. İnen âyetler vahiy kâtipleri tarafından kaydediliyordu. Kur’an âyetlerinin yazı ile tespit edildiği o günlerde bir taraftan da hadislerin yazı ile tespit edilmesine izin verilmesi halinde Kur’an âyetleri ile hadislerin karışarak bir sayfaya yazılması ihtimali vardı. Böyle bir sakıncanın bulunmaması halinde ilmin yazı ile tesbitinin yasaklanması düşünülemez.

Nitekim Hz. Peygamber Efendimizin daha sonraki yıllarda ümmetine “Sizden benim bu sözümü dinleyenler, burada bulunmayanlara iletsin.”[Buhari/İlim-9] buyurması, bu yasağın daha sonraki yıllarda kalktığını gösterir.

Özetle:

Alimlerimiz, hadislerin yazılmasını yasaklamayı ifade eden hadis rivayeti ile, hadislerin yazılmasına izin veren ve fiilen yazıldığını gösteren sahih hadis rivayetlerini bir arada değerlendirip sonucu birkaç ihtimale dayandırmışlardır:

Birincisi; yasak emri, Kur’an’ın nazil olduğu ilk döneme aittir. Yazmaya ruhsat ise, diğer zamanlar içindir.

İkincisi; yasak emri, Kur’an’la birebir aynı sahife ya da levha üzerine hiçbir şeyin yazılmamasını kastetmektedir. Çünkü satır aralarına veya kenarlara yazılacak kelime ve cümleler, insana Kur’ân-ı Kerîm’denmiş gibi bir hüküm verdirebilirdi. Ruhsat ise, Kur’an’la aynı sayfada yazılmama durumuyla ilgilidir.

Üçüncüsü; yasak, hadisleri ezberlemeden sadece yazıya dökenler içindir. O zaman hem yazı yazanlar az, hem doğru yazanlar nadir olduğu için, hadisleri ezberlemeden sadece yazıyla kaydedenlerin yanlış yazacakları endişesiyle yasak konmuştur. Ruhsat ise, ezber ile yazmayı birlikte yapanlara yöneliktir.

Kabul gören genel ifade, karışma tehlikesinin bulunduğu zaman genel olarak yasaklanmış, bu tehlike ortadan kalkınca da izin verilmiş olmasından ibarettir.(5)

Son olarak zayıfta olsa bir hadisi nakledelim (zayıf ve uydurma farklı şeylerdir):

“Ensar’dan bir adam Hz. Peygamber (asm)’in mescidinde oturur, Hz. Peygamber (asm)’den hadis dinler, (hadis dinlemek) hoşuna gider ama ezberleyemezdi. Hz. Peygamber (asm)’e bu durumdan yakındı ve şöyle dedi: “Ya Resulallah! Ben sizden hadis

dinliyorum, hoşuma gidiyor, fakat ezberleyemiyorum."

Bunun üzerine Hz. Peygamber (asm) "Elinin yardımına müracaat et." buyurdu ve eliyle yazıyı işaret etti." (Tirmizi, ilim, 12)

Bu kadar açıklamanın yeterli olduğunu düşünüyorum Selametle ☺

Kaynaklar:

1: İbn Hacer, Fethu'l-Barî, 1/208
2: Çakan, İsmail Lütfü, Hadis Edebiyatı, s.12
3: M. Hamidullah, el-Vesaiku's-siyasiye; Çakan, a.g.e
4: İbn Salah, Ulumu'l-Hadis, s.161
5: İbn Kesîr, İhtisâru Ulûmi'l-hadîs, A. Şâkir neşri, Mısır, 1951, s. 132 vd.

İki Bayram Arası Düğün Olmaz mı?

ateistlerecevap.org/2018/07/iki-bayram-arasi-dugun-olmaz-mi.html

by Ateistlere Cevap - July 29, 2018

İki bayram arası düğün olmaz (Hurafedir)

Halk arasında konuşulan bazı meseleler yarım ve yanlış anlaşılmıştır. Bunlardan birisi de "İki bayram arasında düğün yapılmaz, nikâh kıyılmaz." düşüncesidir.

Şartlar ve imkânlar hazır olduğu zaman, **senenin bütün gün ve saatlerinde düğün yapılabilir, evlenilebilir, nikâh kıyılabilir.** Yani nikâh için belli bir zaman ve vakit yoktur. ***"Nikâh şu gün caiz olur, şu gün caiz olmaz." diye bir şart yoktur.***

Ancak bu nikah işini yaparken namazlarımızı aksatmamak şartıyla yapmamız lazım örneğin Cuma günü cuma namazı vaktinde nikah yapıp namaza gitmek **engellenirse** caiz olmaz.

@ehlisunnetimudafaa/@ateistlerecevaplar
www.ateistlerecevap.org

Halk arasında konuşulan bazı meseleler yarım ve yanlış anlaşılmıştır. Bunlardan birisi de "İki bayram arasında düğün yapılmaz, nikâh kıyılmaz." düşüncesidir.

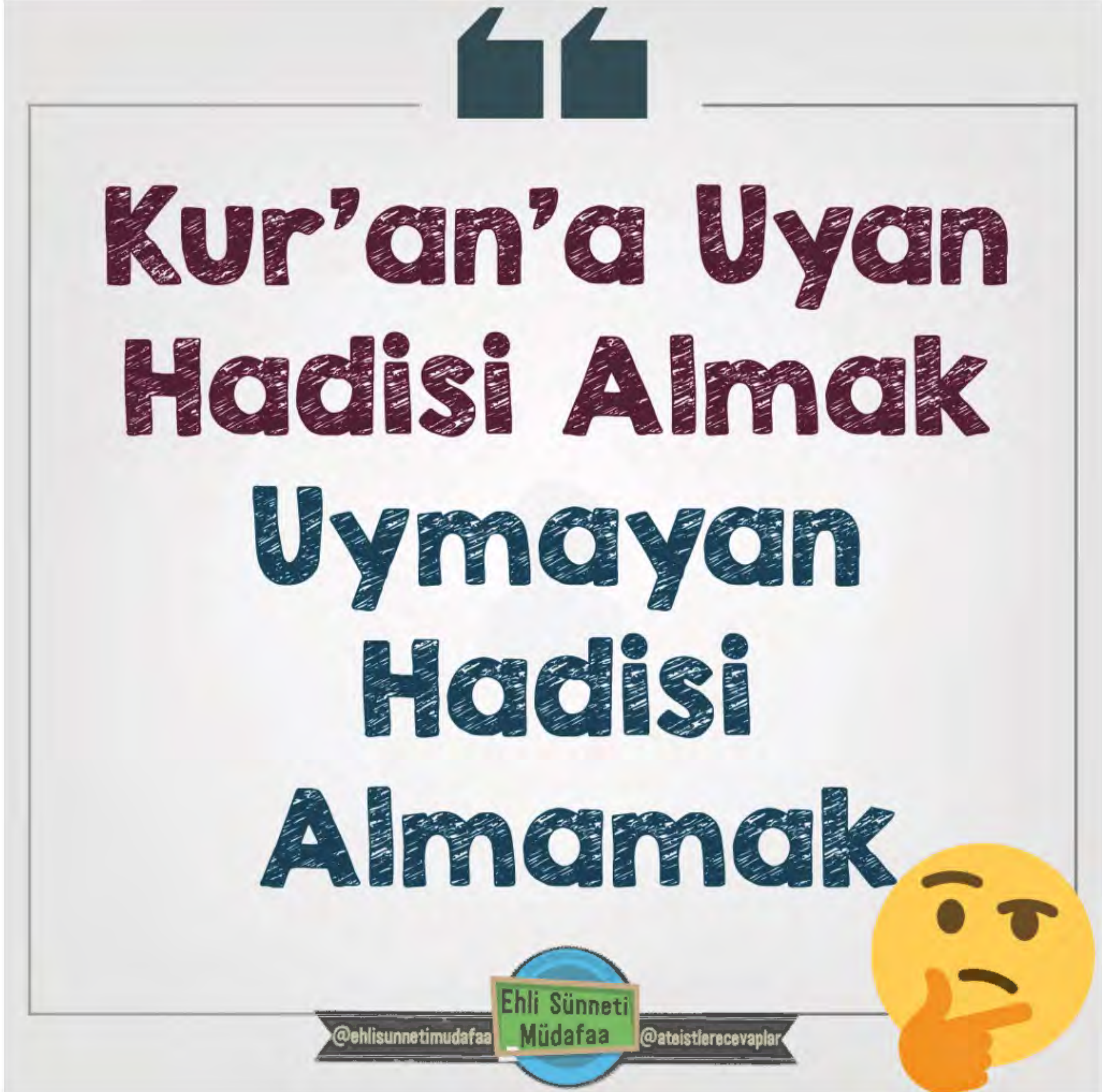
Şartlar ve imkânlar hazır olduğu zaman, senenin bütün gün ve saatlerinde düğün yapılabilir, evlenilebilir, nikâh kıyılabilir. Yani nikâh için belli bir zaman ve vakit yoktur. "Nikâh şu gün caiz olur, şu gün caiz olmaz." diye bir şart yoktur.

Ancak bu nikah işini yaparken namazlarımızı aksatmamak şartıyla yapmamız lazım örneğin Cuma günü cuma namazı vaktinde nikah yapıp namaza gitmek engellenirse caiz olmaz.

Kur'an'a Uyan Hadisi Almak Uymayan Hadisi Almamak

ateistlerecevap.org/2019/01/kurana-uyan-hadisi-almak-uymayan-hadisi-almamak.html

by Ateistlere Cevap - January 27, 2019

Günümüz hadis inkarcılarına "Yav kardeşim sen nasıl olur da Peygamber Efendimizin sözlerini inkar edersin onun emir ve yasaklarına uymazsın…. vs." şeklinde sorsanız sizin bu sözünüze karşılık olarak söyleyeceği ilk cümle şudur "Biz Kur'an'a uyan hadisi alırız, hadisi okuruz Kur'an'a uyarsa alırız uymazsa almayız." bu bahaneyi öne sürerekte neredeyse bütün hadisleri inkar ederler yani aslında söyledikleri bu söz gittikleri batıl olan yolu hakmış gibi göstermek için uydurdukları bir "kılıftır".

Hadis inkarcılarının en sevmediğim özelliği şudur. 1400 yıldır kimsenin düşünemediği, göremediği, herkesin yanlış anladığı şeyleri direkt ya dolaylı olarak doğru anladıklarını iddia etmeleri ve en sinir bozucu olanı ise sanki yeni bir şey keşfetmiş gibi yaptıklarını

savunmaları.

Yavaş yavaş konumuza gelelim, bunlar güya diyor ki bu zamana kadar insanlar Kur'an'a uymayan hadisi alıyorlardı ama artık bizim gibi dini, Kur'an'ı doğru anlayan kurtarıcılar var biz Kur'an'a uymayan hadisi kabul etmeyiz. Peki durum gerçekten de böyle mi? Hadis ilminin, hadis usulünün en temelinde, en başında bir hadis incelenirken iki tane şey incelenir

"1) Hadisin Metni, 2) Hadisin Senedi (ravileri vs.)" peki burada ki hadisin metnini incelemek ne demek? Adından da anlaşılacağı üzere hadis incelenir Kur'an'a uyuyor mu ya da sahih olduğu sabit olan bir hadise muhalefet ediyor mu etmiyor mu, illetli bir hadis mi buna bakılır. Örneğin diyelim ki içki içmenin helal olduğunu söyleyen bir tane hadis var (böyle bir şey yok sadece örnek olsun diye diyorum)* Kur'an'a bakılır ne yazıyor Kur'an'da "İçki haramdır (özetle)" ve bunun aksini ispat eden bir tane bile delil yoktur ama bu sözde içki helal deniyor o zaman bu söz hadis olarak kabul edilmez. Yani aslında bizim Kur'an'ı doğru anlayan (!) kurtarıcılarımızın (!) uyguladığı (!) Kur'an'a uymayan hadisi almama olayı asırlardır uygulanan ve Hadis İlminin en temelini oluşturan şeydir.

Arkadaşlar aslında asıl sorun şu birileri bizi Peygamber Efendimizin sözlerinden, sünnetinden, örnekliğinden uzaklaştırmaya çalışıyor ve bunu yaparken de kendilerince bir kılıf uyduruyorlar. Bazı hadisler ilk okunduğunda Kur'an'a zıt gibi gelebilir bu normaldir çünkü herkesin herşeyi doğru anlaması mümkün değildir. Burada önemli olan Kur'an'ın bize emrettiği gibi bilmediğimiz şeyleri ilim sahiplerine sormamızdır.

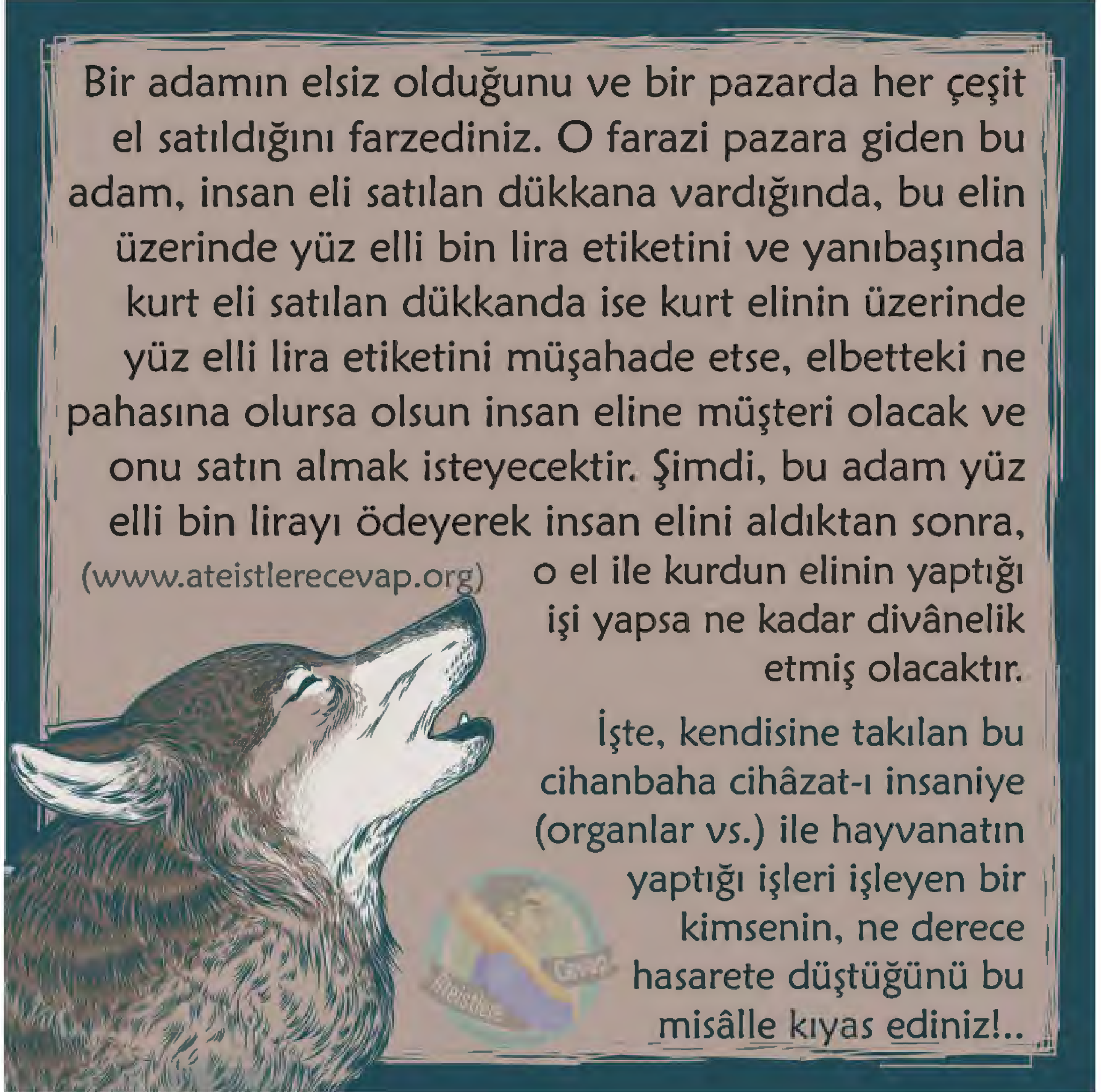
Diyelim ki bu şekilde bir hadisle karşılaştık direkt inkar etmek yerine "Ben bunu direkt olarak inkar etmeyeyim bilen birisine sorayım o bana bu hadisin aslını astarını doğrusunu yanlışını anlatsın" dememiz lazım. Aslında bu konuda ateistlerle hadis inkarcıları arasında bir fark yoktur çünkü Kur'an'da da birbiriyle çelişkili gibi gözüken ayetler vardır ateistler bu ayetlerin hikmetini bilen birisine sormadığı için bu ayetleri inkar ediyor, hadis inkarcıları da Kur'an'a zıt gibi duran hadisleri bilen birisine sormadığı için hadisleri inkar ediyor.

Aslında biraz gözlerini açıp baksalar yaptıklarının ateistlerin yaptıkları ile arasında bir fark olmadığını göreceklerdir. Allah hepimize hatalarımızı görüp bunları düzeltmeyi nasip etsin

Kurdun Yaptığını Yapmak

ateistlerecevap.org/2018/09/kurdun-yaptigini-yapmak.html

by Ateistlere Cevap - September 11, 2018

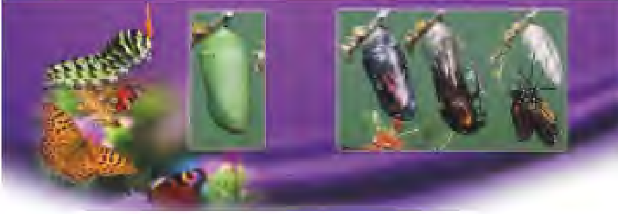
Bir adamın elsiz olduğunu ve bir pazarda her çeşit el satıldığını farzediniz. O farazi pazara giden bu adam, insan eli satılan dükkana vardığında, bu elin üzerinde yüz elli bin lira etiketini ve yanıbaşında kurt eli satılan dükkanda ise kurt elinin üzerinde yüz elli lira etiketini müşahade etse, elbetteki ne pahasına olursa olsun insan eline müşteri olacak ve onu satın almak isteyecektir.

Şimdi, bu adam yüz elli bin lirayı ödeyerek insan elini aldıktan sonra, o el ile kurdun elinin yaptığı işi yapsa ne kadar divânelik etmiş olacaktır.

Matematik bilen canlılar ve değişim örnekleri

ateistlerecevap.org/2018/06/matematik-bilen-canlilar-ve-degisim-ornekleri.html

by Ateistlere Cevap - June 14, 2018

Çiçek Açma Zamanını Bilen Bitkiler

Herkes kış mevsiminde kupkuru bir dala dönüşen bitkilerin bahar mevsimi ile tomurcuklanıp, önce yeşil yapraklara ve ardından rengarenk, muhteşem kokulu çiçeklere dönüştüğüne şahit olur. Adeta ölü konumundaki ağaçlar, insanların gözleri önünde yeniden canlanırlar. Bu muhteşem değişim bilim adamlarının önemli araştırma konularından biridir.

Akıl ve şuur sahibi olmadıkları halde bitkiler zamana bağlı olarak hareket ederler. Belirli faaliyetleri için belirli zamanları seçerler. Bunu da güneş ışığındaki değişimlere bağlı olarak yaparlar. İçlerine yerleştirilmiş biyolojik saat güneş ışığı ile kurulur ve bitki ritmik hareketler yapmaya başlar. Bu ritmik hareketler, bitkinin yaşaması ve neslinin devamı için, hep en uygun zamanlamayla gerçekleşir. Hareketlerin başarıyla tamamlanabilmesi içinse birçok kompleks işlemin kusursuz bir şekilde meydana gelmesi gerekir.

Bitkilerin çiçeklenmesi yılın belli bir zamanında çoğunlukla da ilkbaharda olur. Çünkü bu dönem bitki için en uygun zamandır. Bitkilerin bu zaman ayarlamalarını yapan biyolojik saatleri, güneş ışığının yapraklara düşme süresini bile hesaplar. Her bitkinin biyolojik saati bunu bitkinin kendi yapısal özelliğine göre yapar. Bu şekilde bir zaman ayarlaması yapan bitkiler ne zaman ekilirlerse ekilsinler, her zaman yılın aynı zamanlarında çiçek açarlar. Ancak bitki bu zamanlamayı nasıl yapar? İşte bu sorunun cevabını bilim adamları uzun süredir araştırmaktadır. Gün uzunluğu, hava sıcaklığı ve su miktarı gibi filizlenmeyi

etkileyen faktörler bitkideki uzun mesafeli bir sinyali tetikleyerek yapraktan, çiçeklenmenin meydana geldiği en uçtaki filize kadar tüm damar sistemini dolaşır. Bu sinyalin mahiyeti bilim adamlarınca hala çözülememiştir. Araştırmalar bu sinyali verenin bitkinin yaprağındaki Flowering Locus T (FT) geninin ürettiği Flowering Locus T (FT) adında bir protein olduğunu bulmuşlardır. Bu protein, bitkinin damar sistemi içinde çiçek açmasına neden olan diğer genleri harekete geçirerek en uç filize doğru yol alır.

FT proteini bir bitkinin yaprağında üretildiği yerden filizlere doğru ilerlerken CONSTANS adı verilen diğer bir gen tarafından tetiklenir, aksi takdirde FT proteini üretilmez. Bu nedenle CONSTANS yapraklarda kilit gen olarak tanımlanır ve gün uzunluğundaki değişimlere göre bitkinin çiçeklenme zamanını tespit eder. Modern bilimin çok yeni anlamış olduğu 'bu kompleks program' ağaçlar tarafından on binlerce yıldan beri bilinmektedir. Kuşkusuz bitkilerin hücrelerine gerekli olan bilgileri yerleştiren, her şeyi eksiksiz yaratan, her türlü yaratmadan haberdar olan Yüce Allah'tır. Allah bu gerçeği bir ayette şöyle haber verir:

"Görmedin mi, Allah, gökten su indirdi, böylece yeryüzü yemyeşil donatıldı. Şüphesiz Allah, lütfedicidir, her şeyden haberdardır." (Hac Suresi, 63)

Sayı Saymayı Bilen Ağustos Böcekleri:

Her yazın sonuna doğru ortaya çıkan ağustos böcekleri böcekler arasında en gürültücü sese sahip canlılardır. Bu böceklerin kendilerine özgü sesleri sadece erkek ağustos böceklerine aittir. Bunun nedeni; dişilerin dikkatini çekerek yerlerini belirlemektir. Çünkü ağustos böceklerinin üremek için toprağın altından çıktıktan sonra maksimum 3 hafta kadar kısa bir süreleri vardır. Bu süre içerisinde dişilerin dikkatini çekerek çiftleşecek ve ardından öleceklerdir.

Dişiler çiftleşmeden sonra ince dallara ve ağaç gövdelerine yarıklar açarak yumurtalarını bırakırlar. Yumurtadan çıkan yavrular yere düşer düşmez hızlıca toprağın alt kısımlarına gömülürler. Larva halindeki böcekler yeraltında uzun yıllar kalarak kendilerini sellerden ve su basmasından koruyacak yuvaları inşa ederler. Burada yıllar boyu ağaç köklerini emerek sağ kalırlar. Bu dönemden sonra ani bir mucize gerçekleşir: yaklaşık 20 yıl toprak altında kalan yavruların hepsi aynı anda topraktan yüzeye doğru çıkarlar. Daha da ilginci hep aynı anda yeryüzüne çıkan ağustos böcekleri bunu doğumlarını takip eden sadece asal sayılı yıllarda yaparlar. (11, 13, 17, 19 yılları gibi).

Ağustos böceklerini çok ilginç kılan özellikleri adeta sayı saymayı bilmeleridir. Bu minik canlıların yıllık yaşam döngülerini nasıl bir asal sayıya denk getirdiklerini hala hiç kimse bilemez. Bu matematiksel zamanlamanın diğer birçok canlıda olan çift sayılı çiftleşme döngülerine rastlamamasının, olası avcı potansiyeline denk gelmemeleri için olduğu tahmin edilmektedir. Çünkü ağustos böcekleri trilyonlarla ifade edilecek sayılarda aynı anda ve tek gecede topraktan çıkarlar. Ancak bunu diğer canlıların çift sayılı döngülerinde yapmış olsalar veya rastgele günlerde yapmış olsalar diğer canlılara yem olur ve nesilleri büyük tehlike altında olabilirdi. Bu asal sayı döngüsüyle mükemmel bir zamanlama elidmiş ve popülasyonunun azalması engellenmiş olur.

Kuşkusuz insanların dahi mükemmel bir organizasyon ve iletişim sistemleri olmadan asla sahip olamayacağı bu özelliğin, hiçbir düşünme yetisi ve donanımı olmayan bu minik canlılarda bulunması Allah’ın bu canlılara ilham etmesinin bir sonucudur. Ayette şöyle buyrulur:

“Göklerin ve yerin yaratılması ile onlarda her canlıdan türetip-yayması O’nun ayetlerindendir…” (Şura Suresi, 29)

Dekoratör Örümcekler:

Örümcekler salgıladıkları ipek liflerini, ağ çerçevesinin kesişen kenarlarına keskin açılarla döşer. Bu sayede örümceğin avlanma alanı çizilmiş olur. Örümceklerin ağlarını incelediğimizde ağın merkezinden çevredeki dallara ya da yeşilliklere bağlanmış olan her ipliğin, üzerinden geçtiği her sarmal eğri ile yaptığı açının “sabit” olduğunu görürüz. Özellikle bahçe örümceklerinin ağlarında gözlemlenebilen bu özel geometrik yapı, örümceğe avlanmak için büyük bir avantaj sağlar. Sarmal eğrilerden meydana gelen bu ağlar, görünmezlik ve geniş yakalama alanının eşsiz bir kombinasyonu olduğundan, uçan böcekleri yakalamada çok etkilidir. Ağı oluşturan sarmal eğriler merkezden çevreye doğru sürekli büyümelerine rağmen, ağın genel görünümünde hiçbir değişiklik meydana gelmez. Bu nedenle ağdaki her sarmal eğri, ağın boşlukta kapladığı alanı sürekli olarak sabit bir oranda genişlettiğinden ortaya çıkan şekil, uçan bir böceğin yakalanması için kullanılabilecek en mükemmel yapıdır.

Çoğunlukla daire şeklinde ağlar dokuyan örümcekler aynı zamanda bu ağlarını dekore ederler. Örümceklerin ağlarını bu şekilde neden güzelleştirdikleri henüz tam olarak anlaşılamamıştır. Bu uzmanlık isteyen konu ile ilgili önde gelen iddialardan birisi

örümceklerin ağın üzerinde kendilerinin oturduğu yer olan merkez bölümünü, çok daha az görünür olacak şekilde yapmaları ve belki de hayvanların görüp kazayla onlara zarar vermelerini önlemek içindir. Başka bir teori ise yapılan dekorasyonun kurbanlarını kendine çekmesidir. Bilim adamlarının açıklayamadığı ise örümceğin bu ağı örerken nasıl hesap yaptığı ve nasıl bir strateji planladığıdır. Beyin benzeri bir yapıdan yoksun olan örümcek, böyle üstün bir tekniği nasıl kullanabilir? Şüphesiz örümceğin böyle bir tekniği kullanabilmesini ona ilham eden Allah'tır.

Uçan En Küçük Böcek

Uçan en küçük böcek asalak yabanarısıdır. Kanat genişliği 1 mm olan bu küçük böceklerin beyaz lahana kelebeğinin yumurtalarından havalanırken çekilen fotoğrafları bu canlıların tam bir akrobat olduklarını ortaya koymuştur. Asalak yabanarılarının havaya sıçramaları, etrafta zarif kanat çırpmaları, kimi zaman önce yüzleri, kimi zaman da ayakları üzerine olacak şekildeki yaptıkları iniş hareketleri hızlı kameralar ile çekilmiş, bu canlıların dünyanın en ilginç böceklerinden biri olduğu görülmüştür. Kanatlarını saniyede 350 kez çırpabilen bu canlılar, 1 gramın 1/40.000'ı olan ağırlıkları ile hiç hissettirmeden kelebeklerin veya başka böceklerin üzerinde seyahat edebilirler. Bu minik canlı küçük bir kelebeğin üzerinde, kelebeğin birleşik gözlerinin altındaki yüz tüylerinin altında adeta bir benek gibi görünecek kadar küçüktür.

Manta Balığının Zarif Yüzme Tekniği:

Manta balığının deniz altında kelebekler gibi görünen zarif yüzme şekli, adeta insanı hipnotize eden inceliğe sahiptir. Bu canlılar yüzüş şekilleri ile deniz altında verimli denizaltı araçlarına ihtiyacı olan mühendislerin imrendiği bir balıktır. 5 metre genişliğe kadar büyüyebilen bu canlıların kendine hakim, nazik hareketleri denizaltı araçları için büyük bir ilham kaynağıdır. Çünkü birçok balık yüzerken bedenini bir yandan diğer yana hareket ettirir. Manta Balığı sert ve gergindir. Fakat bu onların son derece sessiz ve verimli bir biçimde yüzmelerine engel olmaz. Nitekim en iyi denizaltı araçlarının dönme yarıçapı beden uzunluklarının 0.7'si kadarken manta balığının dönmesi için beden

uzunluğunun sadece 0.27'sini kullanması yeterlidir. Bu küçük hareketle bir savaş uçağı gibi manevra yapabilirler. Manta balıkların yüzüş biçimleri, bu yüzüşe uygun olan vücut yapılarını yaratan tüm alemlerin Hakimi olan Allah'tır. Kuran'da şöyle buyrulur:

"Göklerde ve yerde olanların tümü Allah'ı tesbih etmiştir. O, üstün ve güçlü (aziz) olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. Göklerin ve yerin mülkü O'nundur. Diriltir ve öldürür. O, her şeye güç yetirendir." (Hadid Suresi, 1-2)

Uçuş Rekortmeni Bataklık Çulluğu:

Göç eden kuşlar içinde, dünyanın en uzun mesafesini, en hızlı şekilde uçan kuş, bataklık çulluğudur. Aslında Antartika deniz kırlangıcı daha yavaş fakat daha uzun mesafe uçabilir, fakat bataklık çulluğu hem hız hem de kat ettiği mesafe açısından birinci sıradadır. Bilim adamları bataklık çulluğunun hiç durmadan 6.700 km.yi saatte yaklaşık 100 km. hızla uçtuğunu tespit etmişlerdir. Bu kuşların bazıları İsveç'ten havalandıktan sonra Orta Afrika'ya (6.700 km.ye) 3.5 günde ulaşırlar. Kuşkusuz bu büyük bir başarıdır. Bu kuşların sahip olduğu özellikler üstün yaratış ve sonsuz merhamet sahibi Allah'ın dilemesi ve yarattıklarını koruyup gözetmesiyle mümkün olur. Ayette şöyle buyrulur:

"Onlar, üstlerinde dizi dizi kanat açıp kapayarak uçan kuşları görmüyorlar mı? Onları Rahman (olan Allah')tan başkası (boşlukta) tutmuyor. Şüphesiz O, herşeyi hakkıyla görendir." (Mülk Suresi, 19)

Merdiven Altından Geçmek Uğursuzluk Mudur?

ateistlerecevap.org/2018/07/merdiven-altindan-gecmek-ugursuzluk-mudur.html

by Ateistlere Cevap - July 29, 2018

Merdiven Altından Geçmemek (Hurafedir)

Halk arasında dolaşan ve İslam'a atfedilen bir çok hurafe ve yanlış bilgiler vardır. Bunlardan birisi de **"Merdiven altından geçmeyi uğursuzluk saymaktır."**

Ancak böyle bir şey İslam'da yoktur **bu halk arasında dolaşan bir hurafedir** böyle şeylere itibar etmeyini inanmayın böyle şeyleri yapmayın yaymayın, **böyle bir şey duyduğunuz zaman söyleyen kişiyi hemen uyarın ve dinimizde böyle bir şey olmadığını anlatın.**

@ehlisunnetimudafaa/@ateistlerecevaplar
www.ateistlerecevap.org

Halk arasında dolaşan ve İslam'a atfedilen bir çok hurafe ve yanlış bilgiler vardır. Bunlardan birisi de "Merdiven altından geçmeyi uğursuzluk saymaktır."

Ancak böyle bir şey İslam'da yoktur bu halk arasında dolaşan bir hurafedir böyle şeylere itibar etmeyin inanmayın böyle şeyleri yapmayın yaymayın, böyle bir şey duyduğunuz zaman söyleyen kişiyi hemen uyarın ve dinimizde böyle bir şey olmadığını anlatın.

Benzer Sorular:

Mezhepler Nasıl Ortaya Çıktı? Nasıl Mezhep Kurulur? “Okuyan Mezhebi” Kuruyoruz

ateistlerecevap.org/2018/11/mezhepler-nasil-ortaya-cikti-nasil-mezhep-kurulur-okuyan-mezhebi-kuruyoruz.html
by Ateistlere Cevap - November 10, 2018

Mezhepler Nasıl Ortaya Çıktı? Nasıl Mezhep Kurulur? “Okuyan Mezhebi” Kuruyoruz...

Mezheplerin Ortaya Çıkış Süreci Nasıldı? Mezhepler Nasıl Kuruldu? “Okuyan Mezhebi” Kuruyoruz

(Yazıyı PDF dosyası olarak indirmek için **BURAYA TIKLAYIN**)

Yazıya başlamadan önce not: **burada yaptığımız şey işin mantığını kavramanız için yoksa mezhep falan kurduğumuz yok yanlış anlaşılmasın. Bu yazıda isim olarak Mehmet Okuyan’ı seçtik bu sadece bir örnek başka biriside olabilirdi isime değil yazının mantığına odaklanın.**

Uzun bir süredir hazırlamak istediğim bir yazıyı, değinmek istediğim bir konuyu sizlere sunmak istedim. Konumuz **“Mezhep nedir? Nasıl Ortaya Çıktı? Nasıl Mezhep Kurulur?”**. Evet bugün sizlerle bir mezhep kuracağız ve adını **“Okuyan Mezhebi”** koyacağız tabi bunu yaparken diğer mezhepler nasıl ortaya çıktıysa ismi nasıl “Hanefi, Şafii, Hanbeli, Maliki…” mezhebi olduysa o şekilde yapacağız sıkmadan bir sürü kaynak

içerisinde boğmadan anlatmaya çalışacağım. Rabbim bana razı olacağı şekilde düzgünce anlatmayı, size de razı olacağı düzgünce anlayabileceğiniz bir şekilde anlamayı nasip etsin, amin.

Öncelikle bizim (ehlisünnetin) dinen kabul ettiğimiz kaynakları paylaşalım

İslâm'da dinî hükümlerin iki kaynağı vardır: *Kitap* ve ***sünnet.*** Bu ikisinden **sonra** müracaat edilecek **kıyas** ve **icma** da esas itibariyle, yine bu iki kaynağa bağlıdır. Bunların dördüne birden **"dört usul, dört şer'î delil"** adı verilir. Bütün dinî hükümler bu dört delilden çıkarıldığı için, bunlara dayanır. Bu dört delil sırasıyla şöyledir:

1. Kitap:
Kitaptan maksat Kur'ân-ı Kerim'dir. İslâm dininin en esaslı kaynağı olan yüce kitabımız Allah tarafından nasıl indirilmişse öylece muhafaza edilmiş, bir harfi dahi değişmemiştir. Çünkü, onun muhafazasını yüce kelâmın sahibi Cenab-ı Hak üzerine almış ve korumuştur. İşte dinî bir meselede ilk müracaat edilecek kaynak Kur'ân-ı Kerim'dir.

2. Sünnet:
Sünnetten maksat, Resul-i Ekrem Efendimizin (a.s.m.) mübarek sözleri, işleri ve görüp de men etmeyerek sükût buyurdukları halleridir. Sünnet olarak tarif edilen Peygamberimizin (asm) bu hallerine aynı zamanda hadis denir.

Sahabiler, Kur'ân'da yer alan dinî hükümlerin tafsilatıyla ilgili binlerce hadisi ezberleyip muhafaza ederek kendilerinden sonra gelen ve **"Tâbiîn"** denilen ikinci nesle nakletmişlerdir. İlk olarak Hicrî 101 tarihinde Ömer bin Abdülaziz'in gayretleriyle dinî hükümlerin tafsilati ile ilgili dört bin kadar hadis-i şerif toplanmıştır. Kur'ân-ı Kerim'den sonra sünnet dinî hükümlerin tesbitinde çok esaslı bir yer tutmaktadır.

3. Kıyas:
Bir meselede sabit olan bir hükmün benzerini, diğer bir meselede içtihad sonunda açığa çıkarmaktır. Diğer bir ifade ile, **kitap, sünnet** veya **icma** ile sabit olan bir meseledeki hükmü, aynı sebep, aynı hikmete dayanan başka benzer bir meselede tatbik etmektir. ***Kıyası,*** *ancak müçtehid derecesindeki bir âlim yapabilir.*

4. İcma:
İcma, *bir (aynı) asırda yaşayan İslâm müctehidlerinin, bir meseledeki dinî hüküm hakkında ittifak etmeleridir.* Buna göre kitap ve sünnette, hakkında bir nas bulunmayan bir meselede müçtehidlerin içtihad ederek verdikleri hükümlerde ittifak meydana gelirse, bu hüküm **"icma-i ümmet"**le sabit olmuş demektir. Hakkında icma olan bir mesele, artık kuvvetli bir mesele haline gelmiş demektir.

dedikten sonra devam edelim.

Peygamber Efendimiz (sav) yaşarken Müslümanlar (sahabe efendilerimiz) anlaşmazlığa düştüklerinde, anlamadıkları bir yer olduğunda Nisa Suresi 59. ayette ve Nahl Suresi 44. ayette

“Ey iman edenler! Allah’a itaat edin. Peygamber’e itaat edin ve sizden olan ulu’l-emre (idarecilere) de. Herhangi bir hususta anlaşmazlığa düştüğünüz takdirde, Allah’a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız, onu Allah ve Resûlüne arz edin. Bu, daha iyidir, sonuç bakımından da daha güzeldir.”

“(O peygamberleri) apaçık belgeler ve kitaplarla gönderdik. İnsanlara, kendilerine indirileni **açıklaman** ve onların da (üzerinde) düşünmeleri için sana bu Kur’an’ı indirdik.” Allah’ın da buyurduğu gibi yaparak meseleyi Peygamber Efendimize sunar ve sorunlarına bir çözüm bulurlardı. Kur’an ayetlerini okur anlaşılmayan bir yer olduğunda yine ona gider ondan görüş alırlardı ve sonuç olarak mesele çözüme kavuşurdu. İslam’ın daha yeni yeni genişlemeye başladığı zamanlarda bu şekildeydi fakat sonraları İslam’ın büyümesi ve daha farklı coğrafyalara yayılması sebebiyle İslam’ı anlatacak, İslam’i meselelerde halkı bilgilendirecek kişilerin sahabelerin o bölgelere gitmesi zorunluluğu ortaya çıktı. Çünkü İslam genişliyor ve farklı farklı bölgelere yayılıyordu Peygamber Efendimiz (sav) de bizatihi tüm bölgelerde bulunamadığı için İslam’ı anlatması için o bölgelerde ortaya çıkan sorunların çözümü için o bölgelere her biri bir kitap hükmünde olan sahabe efendilerimizi yolladı. Meselâ, Hz. Ali ile Abdullah bin Mes’ut Kûfe’de, Enes bin Malik ile Ebû Musa el-Eş’arî Basra’da, Abdullah bin Ömer ile Zeyd bin Sâbit Medine’de yüzlerce talebe yetiştirdiler. Sahabîlerin yetiştirdiği bu talebelere **“Tâbiîn”** denmektedir. Resulullah (asm)’ın bıraktığı ilim mirası bu nesle intikal etti. Bunların içinde içtihad edebilecek seviyeye gelmiş pekçok âlim vardı. Meselâ, İbrahim en-Nehâî, Hasan el-Basrî, Tâvus bin Kaysan bunlardan birkaçıdır.

Peygamber Efendimiz (as), sahabilerin âlim ve fakihlerinden Muâz bin Cebel’i (r.a.) Yemen’e hâkim olarak tayin ettiğinde ona sordu:

“Oraya vardığın vakit ne ile hükmedeceksin? Sana bir şey sorulduğu yahut bir dâvâcı geldiğinde o müşkülü nasıl halledeceksin?”
Muâz: *“Allah’ın kitabı Kur’ân ile.”*
Resulullah: **“Kitapta bulamazsan?”**
Muaz: *“Resullullahın sünnetiyle.”*
Resulullah: *“Onda da bulamazsan?”*
Muaz: *“Onda da bulamazsam kendi içtihadımla hükmederim.”*
Bunun üzerine Resul-i Ekrem Efendimiz, **“Allah’a hamd olsun ki, peygamberlerin elçisini {Muâz’ı}, peygamberlerinin razı olduğu şeye muvaffak buyurmuştur.”** diyerek Muaz’ın bu sözlerinden dolayı memnuniyetini dile getirdi. (*Tirmizî, Ahkâm: 3; Ebû Dâvud, Akdiyye: 11; İbni Mâce, Menâsik: 38.*)

Burada çok önemli bir şeyin dikkatimizi çekmesi lazım ilk kaynağımız ilk bakacağımız yer “Kur’an” eğer bir mesele Kur’an da ihtilafa yer bırakmayacak şekilde mutlak bir şekilde açıklanmışsa biz bunu uygularız eğer Kur’an da yoksa sünnete bakarız eğer sünnete de kesin bir dil ile belirtilmemiş ise bu defa yine Kur’an ve Sünnet baz alınarak (müçtehidlerimiz) içtihad ederler. ***(İbadet ve muamelatla ilgili bir hükmü dinî delilinden***

çıkarmak için güç sarfetmeye içtihad denir. Bu hükümleri delillerinden çıkaran âlime de müçtehid adı verilir. Müçtehid, Kur'ân, sünnet ve İslâm hukuku ile ilgili bütün meselelerde tam bir bilgi sahibi olmalıdır).

Az önce de belirtmiştim Sahabîler bazı beldelere yerleşerek ilim ve irfanlarıyla İslâma hizmet ettiler yüzlerce talebe yetiştirdiler. Sahabîlerin yetiştirdiği bu talebelere **"Tâbiîn"** denmektedir. Resulullah (asm)'ın bıraktığı ilim mirası bu nesle intikal etti. Bunların içinde içtihad edebilecek seviyeye gelmiş pek çok âlim vardı. Meselâ, İbrahim en-Nehâî, Hasan el-Basrî, Tâvus bin Kaysan bunlardan birkaçıdır.

Tâbiîn, sahabîlerin rivayet ettikleri hadisleri ve onların içtihadlarını derleyip bir araya topladılar. Bunun yanı sıra hakkında âyet, hadis ve sahabîlerin içtihadının mevcut olmadığı meselelerde kendileri de içtihadda bulundular. Çevrelerinde halkalanan talebeleri yetiştirmeye gayret ettiler. İslâm hukukunun temelini kurma, karşılaşılan yeni meseleleri enine boyuna inceleyip hükümlerini açıklama hususunda talebelerine rehberlik ettiler. Bu nesle de **"Tebe-i Tâbiîn"** adı verilmektedir. ***İmam-ı Âzam, İmam-ı Malik, İmam-ı Şâfiî, Ahmed bin Hanbel, Süfyan-ı Sevrî, Sufyan bin Uyeyne*** bu neslin meşhurlarındandır. Bu zatların içinden, meselâ İmam-ı Âzam Sahabîlerden bir kısmını görmüşse de, ilmî hüviyeti itibariyle Tebe-i Tâbiîne dahildir.

İşte fıkhî mezheplerin ortaya çıkışı bu zamana rastlar. Tebe-i Tâbiîn imamları, sahabenin ve tâbiînin içtihadlarını topladılar. İhtiyaç oldukça kendileri de birçok meselede içtihadda bulundular. Müslümanların karşılaşmış olduğu binlerce meselede fikrî çalışmalar yapıp belli esaslar koydular. Bu zatlar çeşitli şehirlerde ikamet ediyorlardı, ilmî çalışmalarını bulundukları beldede yapıyorlardı.

Diğer taraftan her birinin fetva metodu da farklıydı. Bazısı sadece Kur'ân ve sünneti esas alıyor, bazısı bunların yanında kıyası kabul ediyor; bir kısmı Kur'ân, sünnet ve sahabenin icmâı ışığında kendi reyiyle fetva veriyordu. Bir kısmı da bulunduğu bölgenin örf ve âdetlerini dikkate alıyordu. Bu çeşit içtihad ve fetvalar Müslümanların dinî yaşayışını iyice rahatlatmıştı.

Müçtehidlerin bu içtihadları İslâmın temel esaslarında olmayıp ikinci derece fer'î meseleler üzerinde yapılıyordu. Zamanla aynı meselede birtakım farklı içtihadlar ve izahlar ortaya çıktı. Müslümanlar ise kendi bölgelerinde yaşayan müçtehidin içtihadını kabul ediyor, ibadet ve muamelat hayatını ona göre yapıyordu. Meseleyi biraz daha somutlaştırarak devam edelim.

Örneğin Irak bölgesinde İmamı Azam Ebu Hanife efendimiz vardı ve dini konuda ihtasası, eğitimi, bilgisi vardı. Halk İslami bir konuda bir yol bulamayınca ya da bir mesele olduğunda ona başvururlardı buda gayet doğal bir şey çünkü herkesin her şeyi bilmesi mümkün değil herkes Kur'an hafızı olamaz ya da herkes Peygamber Efendimizin hadislerini, sünnetini tamamiyle bilemez o yüzden bu meselelerde işin erbabına bilenine danışılır. Günümüzde de bu durum böyledir herkes doktor olamaz, herkes mühendis

olamaz vs.. doktor mühendisin işini detaylıca bilmez mühendiste doktorun, mühendisin sağlık ile ilgili bir sıkıntısı olduğunda doktora başvurur ya da doktor başka bir meselede mühendise…

Halk dini konuda ona danışır o da Kur'an'ı ve Sünneti baz alarak, kaynak kabul ederek hüküm verirdi. Başka bir bölgedeki başka bir imam da örneğin (***İmam-ı Malik, İmam-ı Şâfiî, Ahmed bin Hanbel, Süfyan-ı Sevrî, Sufyan bin Uyeyne***) başka bir hüküm verirdi.

Peki bunların kaynakları aynı olmasına rağmen nasıl farklı görüşler ortaya çıkıyordu?

Bunun en temel sebebi Kur'an'ın dil yapısıdır. Arapça çok zengin bir dildir aynı kelime bir çok farklı manaya gelirdi bir cümleden bir çok farklı mana çıkarılabiliyor aynı iki tane imam aynı ayeti okuyup farklı hükümler çıkarabiliyordu ikisininde kaynağı aynı ama cümle içinde ki kelimelerin anlam farklılığından dolayı farklı hükümler ortaya çıkabiliyordu bunları biraz örneklendirelim;

1. **Örnek**

Namazın farz olduğunda bütün mezhepler ittifak halindedirler. Namaz için abdest almanın farziyetinde de bütün mezhepler müttefiktirler. Bu abdestin içinde başa meshedilmesinde de, keza bütün mezhebler müttefiktirler. Ayrılık, sadece bu meshin şekli ve miktarı gibi temel olmayan hususlardadır, mesihte değildir. Meselâ:

1. İmam-ı Mâlik ve Ahmed bin Hanbel, başa meshedilirken tamamının meshedilmesini zaru rî görmüşlerdir.
2. Ebû Hanîfe ise, tamamı değil dörtte biri de olsa kâfidir, demiştir.
3. İmam-ı Şâfiî de birkaç kıla bile meshedilmesi kifayet eder kanaatına varmıştır. İmamların bu ayrılığına bakan bâzıları diyorlar ki:

– Madem ki âyet bir, hadîs bir, teferruatta da olsa bu ayrılık olmamalıydı. Böyle diyenlerin kimi bilemediklerinden iyi niyetle böyle düşünmekteler. Kimi de inançlarını iyice zayıflatıp şüphe kuyularına düştükleri için, tahrip ve yıkıntı meydana getirmek kasdıyla böyle konuşmaktalar. Halbuki ne iyi niyetlilerin böyle bir vesveseye kapılmalarına sebeb var, ne de kötü niyetlilerin düştükleri vesvese kuyusundan böyle bir yıkıntı meydana getirmeleri mümkün. Şöyle ki: Dillerin en zengin ve en olgunu arabçadır. Arab lisanında sadece (Ceale) kelimesi 15 mânâya geldiği gibi, harfler de böyle şümûllü ve zengin mânâlara gelir. Meselâ: Türkçede (B) harfinin kendi başına bir mânâsı yoktur. Ama Arabça`da ise (B) harfinin de kendi başına mânâları vardır. Hangi kelimenin başına (B) harfi gelirse kelimenin istikametine te`sir eder, mânâsına müessir olur. İsterseniz buyurun (B) harfinin geldiği mânâlara bir göz atalım:

1 – B, sa dece kelimeyi güzelleştirmek için gelir, mânâsı olmaz.

2 – B, "bâzı" mânâsına gelir.

3 – B, “bitiştirmek” mânâsına gelir. İşte bu mânâlara şâmil olan (B) harfini Rabbimiz “başınıza meshediniz” emrini verdiği âyetindeki “rüûsiküm” kelimesinin başına koyarak “Bi-rüûsiküm” buyurmuştur. Demek ki Rabbimizin “başınıza meshediniz” emrinden muradı, (B) harfinin şâmil olduğu mânâlara da şâmildir. İşte bu şümûl hikmetinden dolayıdır ki,

İmam-ı Ahmed`le İmam-ı Mâlik:

– Başa meshederken başın tamamı meshedilmelidir. Zira buradaki (B) harfi, kelimeyi güzelleştirmek için gelmiş olan zâid (B) dir. Kendi başına mânâsı yoktur, der.

Ebû Hanîfe ise:

– Bu (B) bâzı mânâsına gelen B`dir. Başın bâzısına meshedilse de kâfi gelir, der.

İmam-ı Şâfiî de:

– Bu (B) bitiştirmek mânâsına gelen B`dir. Sadece elin başa bitişmesi, birkaç kıla bile değmesi kifayet eder, mesih tamam olur, der.

O halde gerçek böyle iken, kim hangi ictihad sahibini hatâ ile itham edebilir, mezheblerin teferruattaki bu ayrılığının dinde ayrılık mânâsına geldiğini iddia edebilir. Kelimeyi gönderen Rabbimizdir. Başına (B) harfini koyarak telâffuz buyuran yine Rabbimizdir. Huzûr-u İlâhî`de bu müctehidlerden her biri:

– Yâ Rab, senin mukaddes kelâmındaki harflerden anladığımız mânâları tercih edip ortaya koyduk, deyince mes`ûl mü olurlar? Rabbimizin:

– Benim muradım da bu idi, demeyeceği ne ile bellidir? Bir anne oğullarına yazdığı mektubunda bana (MEYVE) getirin dese, oğullardan biri elma, diğeri portakal, bir başkası muz, dördüncüsü de şeftali alıp getirseler, bunların dördü de annenin isteğini yerine getirmiş olmaz mı? Çünkü (MEYVE) kelimesi bunların hepsine de şâmildir. Herkes kendine göre ictihad edip annesinin o meyveyi kasdettiğini tahmin etmiştir. Hepsi de annesine itâat etmiş evlât sevabını alacaklardır. Bunlar suçlanabilir mi?

2. **Örnek**

Âli İmran suresi 97. ayette şöyle buyrulmuş: “Oraya (Kâbe’ye) giren emin olur.”

İmam-ı Âzam Hazretlerine göre, şer’an öldürülmesi gereken bir kimse Harem-i Şerif’e sığınsa kendisine dokunulmaz ve orada ceza uygulanmaz. Sadece ona yiyecek ve içecek verilmeyerek oradan çıkmaya mecbur edilir ve çıkınca kısas yapılır.

İmam Şafi Hazretlerine göre ise Kâbe’ye sığınan oradan çıkmazsa çıkması için beklenmez, orada kısas edilir.

Yine fıkıh ilmini ve ezelî kelamın mahiyetini bilmeyenleri şaşırtacak bir durum! Aynı meselede iki farklı hüküm! Hâlbuki kişi İlahî kelamın mahiyetini bilseydi bu farklı hükümlerin son derece normal ve ezelî kelamın bir hususiyeti olduğunu anlayacaktı. Şimdi ihtilafın sebebini öğrenelim:

Ayet-i kerimede, "Kâbe'ye giren emin olur." buyrulmuş. Buradaki "emniyet" İmam-ı Âzam'a göre, **dünyevi emniyettir** ve Kâbe'ye girenin her türlü dünyevi tehlikeden emin olması gerekmektedir. İmam-ı Âzam Hazretlerine göre, can emniyeti de bunlardan biridir. O hâlde kendisine kısas yapılması gereken bir kişi Kâbe'ye sığınsa ona dokunulmaz. Çünkü Allah-u Teâlâ kitabında Kâbe'ye girenin tehlikeden emin olması gerektiğini buyurmuştur.

İmam Şafi ise ayetteki "emniyeti" **ahiret azabından emin olmakla** tefsir etmiştir. Yani İmam Şafi'ye göre, Kâbe'ye giren dünyevi tehlikelerden değil, uhrevi tehlikelerden emin olur. Yaptığı tavaf, say ve diğer ibadetlerle kendisini Allah'a affettirir ve cehennem azabından kurtulur. Dolayısıyla İmam Şafi'ye göre, ayetin hükmü dünyaya değil, ahirete bakmaktadır. Netice olarak da kısas gereken bir kişi Kâbe'ye sığınsa çıkması emredilir, eğer çıkmazsa orada hükmü icra edilir.

Görüldüğü gibi, ayetteki "emniyetin" farklı manalara gelebilme ihtimali hükmün farklılığına sebep olmuştur. Eğer ayetteki "emniyet" dünyevi emniyet ise orada kısas yapılamaz. İmam-ı Âzam bu ihtimali tercih etmiştir. Yok, eğer ayetteki emniyet ahiretteki azaptan emin olmaksa orada kısas yapılabilir. İmam Şafi de bu ihtimali tercih etmiştir. Ayrıca her bir mezhep imamı görüşlerine hadislerden de deliller getirmiştir. Bizler bu başlıkta sadece Ku'ran'ı anlamadaki ihtilafı işlediğimizden meselenin hadis bölümüne geçmiyoruz.

Demek "Kâbe'ye sığınan bir kimseye kısas yapılıp yapılamayacağı" konusunda sadece tek bir hükmün olmasını istemek ayetin bu iki vechini bilmemekten ve Allah'ın kelamını beşer kelamı gibi tek manaya gelen bir kelam zannetmekten dolayıdır.

"Eğer bu hükümlerden hangisi doğrudur?" dersen ikiside doğrudur.

3. **Örnek**

Cenab-ı Hakk Nisa suresi 11. ve 12. ayetlerde miras taksiminin nasıl yapılacağını beyan buyurmuş ve taksimden önce borçların ödenmesi gerektiğini bildirmiştir. Bu ayete göre, miras taksim edilmeden önce vefat edenin borçları ödenir ve eğer varsa malının üçte birlik kısmından yaptığı vasiyeti yerine getirilir. Daha sonrada Allah'ın belirttiği şekilde kalan mal mirasçılara taksim edilir.

İmam-ı Âzam Hazretleri ayette geçen "deyn (borç)" kelimesini "kullara ait borçlar" olarak tefsir etmiştir. İmam-ı Âzam Hazretlerine göre, ölen bir kimsenin kullara ait borçları vasiyeti olmasa da mirastan çıkarılır ve alacaklılara ödenir. Ancak Allah'ın hakkı olan zekât ve hac gibi borçlar vasiyeti olmazsa mirastan çıkarılmaz. Buna göre ölü Allah'a ait hakların mirastan ödenmesini vasiyet etmez ve mirasçılar da kendi rızaları ile bu borçları ödemek istemezlerse Allah'a ait borçlar miras malından çıkarılmaz ve bu borçlar ödenmez.

İmam Şafi Hazretleri ise ayette geçen “deyn (borç)” kelimesini “hem kullara ait hem de Allah’a ait borçlar” olarak tefsir etmiştir. İmam Şafi Hazretlerine göre, ölenin vasiyeti olmasa da ödemediği zekât ve eda etmediği hac gibi Allah’a ait borçları mirastan çıkarılır. Bu hususta mirasçıların izin verip vermemesine bakılmaz.

İşte ayet-i kerimedeki “deyn” kelimesinin mutlak bırakılması ve her iki manaya da gelebilme ihtimali hükmün ihtilafına sebep olmuştur. Eğer ayette “kullara ait borçlar ödendikten sonra” ya da “hem Allaha hem de kullara ait olan borçlar ödendikten sonra” denilseydi ayet açık olduğu için ihtilaf olmazdı. **Demek ihtilafın sebebi, ayetin mutlak bırakılması ve her iki manayı da içinde cemetmesidir.** Ayrıca her bir mezhep imamı görüşlerine hadislerden de deliller getirmiştir. Ancak bizler bu başlıkta sadece Kur’an’ı anlamadaki ihtilafı işlediğimizden meselenin hadis bölümüne geçmiyoruz.

Netice olarak deriz ki, Kelam-ı Ezelînin mahiyeti anlaşıldıkça ihtilafın zaruri bir netice olduğu daha iyi kavranacaktır. Zira “vasiyet edilmediği takdirde miras malından Allah’a ait borçların çıkarılıp çıkarılmaması” hususunda sadece tek bir hükmün olmasını istemek ayetteki “deyn” kelimesinin bu iki manayı da içinde cemettiğini bilmemekten ileri gelmektedir.

(Buradan sonrasına özellikle dikkat edin çünkü ileride mezhep kurarken işimize yarayacak.)
Bu ve bunun gibi onlarca, yüzlerce örnek çıkarılabilir ve sonuç değişmeyecektir bu verdiğim örnekler sadece Kur’an ayetlerindendi bir de bunun hadis kısmı var mezhebi inkar edenlerin geneli hadiside inkar ettiği için oraya hiç girmedim bile, bu şekilde farklı görüşlerin ortaya çıkması zaruri duruma gelmiştir.

Şimdi burada durup Mezhebin tanımını yapalım

“Mezheb, gidilen yol, benimsenen metod ve görüş demektir. Dinî mânada mezheb ise, müctehid bir âlimin fikir ve görüşlerini benimseyen insanların meydana getirdiği dinî ekollere denir. Mezhebler arasında esasta hiçbir ayrılık yoktur. Ayrılık, teferruatta, dînin özüne dokunmayan fer’î mes’elelerdedir. Ayrıca hiçbir müctehid kendi adına bir mezheb kurmak iddiasıyla ortaya çıkmamıştır. Kur’an ve hadîslerden çıkardıkları hükümlerin başkaları tarafından benimsenmesi neticesinde, kendiliğinden o müctehid adına bir mezheb teşekkül etmiştir.”
ve yazımıza devam edelim.

İmamı Azam Ebu Hanife’nin yaşadığı bölgede ki insanların binlerce kilometre öteye gidip başka bir alime fıkhi bir mesele soramayacakları için *-ki o zamanın şartlarında binlerce kilometre yol kat etmek aylar sürüyordu-* onlarda bu alanında uzman olan eğitim görmüş dini bilen birisinin görüşlerini, fetvalarını kabul edip uygulamaya başladılar. Başka bölgedeki insanlarda Ebu Hanife gibi başka bir müçtehidin görüşlerini, fetvalarını alıp uyguladığı için zamanla bu görüşlerin etki alanı İslam’ın da yayılmasıyla orantılı olarak genişlemeye başladı ve zamanla Ebu Hanife’nin fetvalarını uygulayanlar günümüz tabiriyle “Sanal” bir Hanefi mezhebine mensup oldular.

Sanal diyorum çünkü Ebu Hanife çıkıpta "*Ben bir mezhep kurdum, bana uyun, benim mezhebimi kabul edin, o mezhebi benim ismimle söyleyin, ben bir mezhep kurdum adıda Hanefiliktir…*" gibi şeyler söylemedi diğerleri de böyleydi ***İmam-ı Malik, İmam-ı Şâfiî, Ahmed bin Hanbel, İmam Taberi*** hiçbiri çıkıpta "Ben mezhep kurdum gelin tabi olan demedi" bu mezhep isimleri gayri ihtiyari ortaya çıktı Ebu Hanifenin fetvalarını kabul edenlere –ki Ebu Hanife 10.000 üzerinde fetva vermiştir- Hanefi dendi. İmam Şafii'nin fetvalarını kabul edenlere -ki o da binlerce meselede fetva verdi- Şafii dendi. **"Mezheb, gidilen yol, benimsenen metod ve görüş demektir"** dolayısıyla Ebu Hanife'nin görüşlerini, fetvalarını benimseyip uygulayanlara "Hanefi Mezhebindendir" demek gayet doğal ve normaldir çünkü bu cümlenin manası **"Ebu Hanifenin görüşünü, fetvalarını benimseyen, kabul edenler"** demektir bunun başka bir açıklaması manası vs. yok.

Burası çok önemli tekrar belirtmek istiyorum Ebu Hanife ve diğer mezhep imamları çıkıpta "*Ben bir mezhep kurdum, bana uyun, benim mezhebimi kabul edin, o mezhebi benim ismimle söyleyin, ben bir mezhep kurdum adıda Hanefiliktir…*" gibi şeyler söylemedi. Alanlarında çok iyiydiler avam tabaka da dini meselelerde onlara danışmaya başladı ve zamanla Ebu Hanife'nin fetvaları yayılmaya başladı, Ebu Hanife'ye inanıp onun fetvalarını kabul edip uygulayanlara da Hanefi dendi (diğerleri de böyledir). Buraya kadar yani mezheplerin nasıl ortaya çıktığına kadar bir sorun kalmadı diye düşünüyorum şimdi gelelim yazımızın ana konusuna "Mezhep Kurmaya".

Burada günümüz hadis inkarcılarının akıl hocalarından biri olan Mehmet Okuyan üzerinden devam edeceğiz yazımıza. Mehmet Okuyan sadece temsili bir isim bunun yerine farklı farklı kişilerde koyulabilir elbette ancak bu yazıda bu isim tercih edildi. İlerleyişimiz şu şekilde olacak;

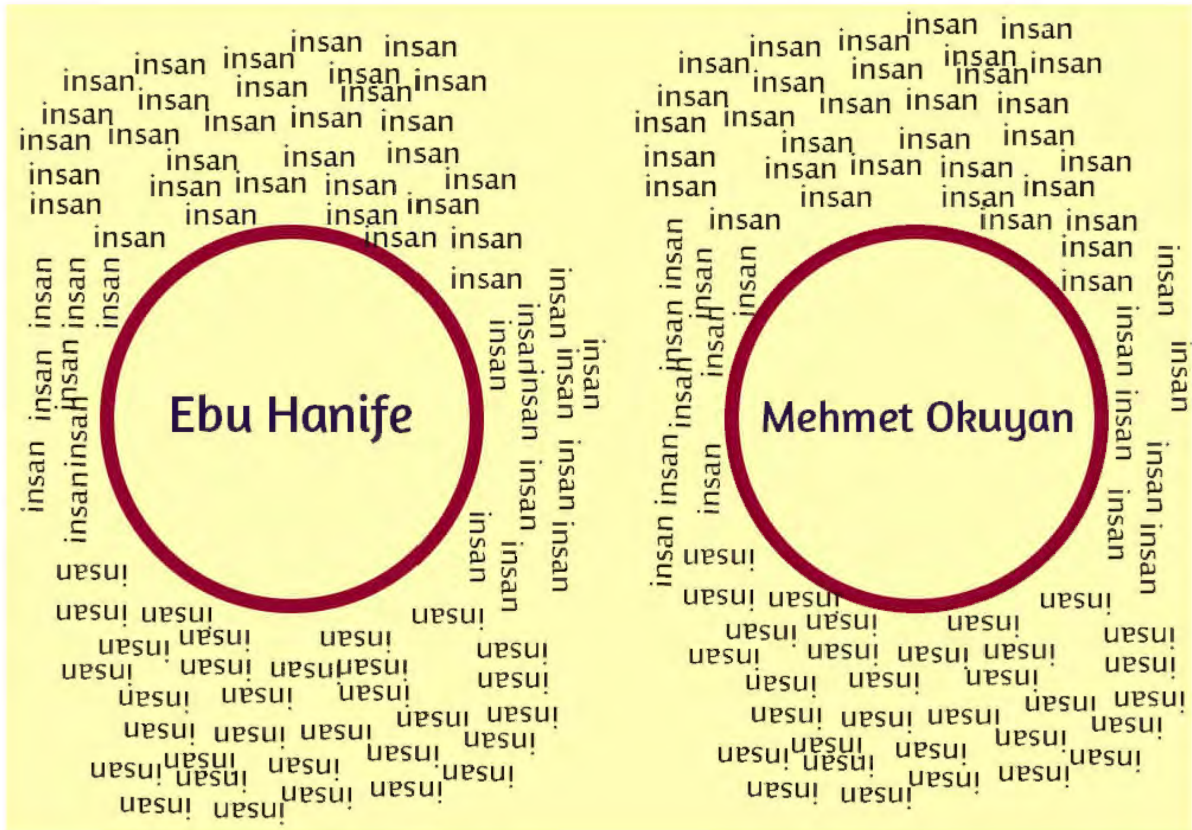
1. Bazı meseleler seçeceğiz ve Ebu Hanife'nin ve Mehmet Okuyan'ın bu konuda ki görüşlerini belirteceğiz.
2. İkisinin de dini konuda yaptıklarına bakacağız
3. Son olarak Hanefi Mezhebinin yayılma, büyüme, ortaya çıkma süreci nasılsa aynı şeyleri Mehmet Okuyan'ın görüşleri içinde uygulayıp "Okuyan Mezhebini" kuracağız.

Ebu Hanife	Mehmet Okuyan
Cennet ve Cehennem Sonsuzdur	Sonsuz Değildir
Adetli Kadın Namaz Kılamaz	Adetli Kadın Namaz Kılabilir
Kabir Azabı Vardır	Kabir Azabı Yoktur
Hz. İsa Ölmüştür Ancak Geri Gelecektir	Hz.İsa Ölmüştür Geri Gelmeycektir

Elimizde dört tane görüş var bunun sayısı artırılıp yüzlerce, binlerce yapılabilir ancak yazı çok uzamasın diye bu kadarı ile yetiniyorum. 1. Maddemizi yerine getirdik şimdi gelelim ikinci maddeye ve din adına yaptıklarına. İkisi de dini konuşmalar yaptı, münazaralara katıldı, fetvalar verdi, görüşler belirtti ve talebe (öğrenci) yetiştirdi. Şimdi günümüzde Hadis İnkarcılarına baktığınızda hoca olarak kabul edilip fetvaları kabul edilip uygulanan kişilerden birisi de Mehmet Okuyandır. Asırlar önce o zamanda da bu kişi Ebu Hanife idi

yani birileri onun fetvalarını kabul edip uyguluyordu. Mesela sorun hadis inkarcılarına kabir azabı var mı yok mu diye size genel mana da Mehmet Okuyan ve onun zihniyetinde ki kişilerden öğrendikleri şekilde açıklama yapıp kabir azabı yok diyecekler.

Şimdi gelelim 3. Adıma elimizde ne var "İki tane hoca, birbirinden farklı dört görüş, ve bu iki hocayı takip edip fetvalarını kabul eden binlerce insan…" Şimdi biraz geri gidelim ve mezheplerin yayılma sürecine dönelim ne demiştik **"Herkes her konuda uzman olamayacağı için din konusunda uzman olmayanlarda uzman olanlara danışır.**" *İnsanlar asırlar önce Ebu Hanifenin verdiği fetvaları kabul ettiği gibi günümüz hadis inkarcıları da Mehmet Okuyan'ın fetvalarını kabul edip uyguluyor.* Ebu Hanife "Ben mezhep kurdum adı Hanefiliktir gelin bana tabi olun" demedi, Mehmet Okuyanda böyle bir şey söylemedi. Ebu Hanife Kur'an ve Sünnete davet ediyordu onlardan hüküm veriyordu Mehmet Okuyan ise sadece Kur'an dan hüküm veriyor. Şimdi ki durumumuza bakalım Ebu Hanife ile Mehmet okuyanın durumu arasında hiçbir fark yok. Hatta bunu görsel hale getirelim biraz.

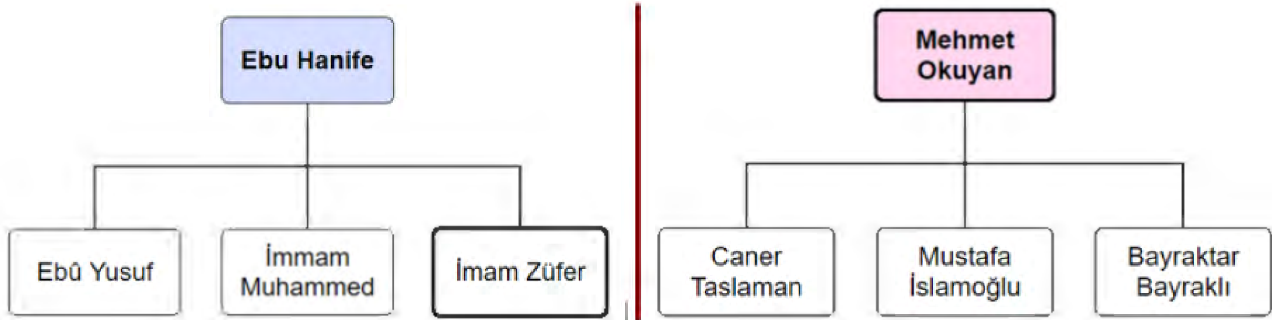

Tablomuz aynen bu şekilde iki tane hoca var ve bu hocaların fetvalarını kabul edip görüşleri çevresinde toplanan binlerce insan var bu iki hoca bir çok konuda fetva verip bazı konularda da ayrıldıkları için doğal olarak bunların çevrelerinde olan insanlarda genel mana da bunların görüşlerine sahip olmaya başladı ve karşımıza iki tane farklı "SANAL MEZHEP" çıktı. Biri Ebu Hanife'nin fetvalarını kabul edenler diğeri Mehmet Okuyan'ın fetvalarını kabul edenler. Şimdi sormak lazım bunlara Ebu Hanife'nin fetvalarını kabul edenlere Hanefi deyip o görüşler, fetvalar bütününe de Hanefi Mezhebi deyip Mehmet Okuyan'a ve onun görüşünü kabul edenlere neden Okuyan/Okuyancı vs. demiyoruz? Çünkü yazımızın bu kısmına kadar belirttiğimiz gibi ikisi de aynı işi yapıyor ikiside aynı aşamalardan geçiyor. Bu durumda bizim Mehmet Okuyan'ın görüşlerini kabul

edip onları uygulayanlara da "Okuyan Mezhebine Mensup Kişiler" dememiz lazım. Çünkü Hanefi mezhebi demek "**Ebu Hanifenin görüşünü, fetvalarını benimseyen, kabul edenler"** demekti bu defa sadece isim değişikliği yapıp demek Ebu Hanife yerine Mehmet Okuyan koyup "**Mehmet Okuyan'ın görüşünü, fetvalarını benimseyen, kabul edenler"** diyoruz. O zaman bu kişilere de "Okuyan Mezhebine Mensup Kişiler" dememiz gerekiyor. Şimdi gelelim ikisininde ortak noktada ki durumlarına.

Ebu Hanife	Mehmet Okuyan
Hoca	Hoca
Dini Konuda Uzman	Dini Konuda Uzman
Fetvalar verdi	Fetvalar Verdi
Görüşleri İnsanlar Tarafından Kabul Edilip Uygulandı	Görüşleri İnsanlar Tarafından Kabul Edilip Uygulandı
Görüşleri çevresinde büyük bir insan kitlesi oluştu	Görüşleri çevresinde büyük bir insan kitlesi oluştu
"Ben Mezhep Kurdum Gelin Bana Tabi Olun" demedi	"Ben Mezhep Kurdum Gelin Bana Tabi Olun" demedi

Evet, gördüğünüz üzere Hanefi Mezhebinin kurulumunda ki ve mezheplerin ortaya çıkış sebebinde ki BÜTÜN ŞARTLARI Mehmet Okuyan'da karşılamış oldu. Doğal olarak artık biz şunu diyebiliriz "**Mehmet Okuyan'ın görüşünü, fetvalarını benimseyen, kabul edenler " Okuyan Mezhebi"ne mensup kişilerdir**". Şimdi işi biraz daha genişletip Ebu Hanife'nin çevresinde ki kişilere ve Mehmet Okuyan'ın çevresinde ki kişilere bakalım.

Solda Ebu Hanife ve onun talebeleri, arkadaşları/dostları diyebileceğimiz kişiler var, sağda da Mehmet Okuyan ve onun çevresinde ki (genel manada) aynı görüşlerde olan arkadaşları/dostları var. Solda ki tabloda bulunanların görüşleri genel mana da aynıdır bazı meselelerde farklıdır (az sayıda), sağdakiler de aynı şekildedir. Birbirine ne kadar da benziyor değil mi?

Şimdi geldik günümüzde en yaygın olan dört mezhebe ve yeni kurduğumuz Okuyan Mezhebine ait bir tablo oluşturmaya

1.Tablo

Konular	Hanefi Mezhebi	Şafii Mezhebi	Maliki Mezhebi	Hanbeli Mezhebi
İçki İçene Kaç Sopa Vurulur	80	40	80	80
Recm Cezası Var Mıdır?	Vardır	Vardır	Vardır	Vardır
Kabir Azabı Varmıdır?	Vardır	Vardır	Vardır	Vardır
Hz. İsa Gelecek Mi?	Evet	Evet	Evet	Evet

Gördüğünüz üzere günümüzde yaygın olan dört mezhebin birkaç konuda ki görüşlerini sunduk. Şimdi Mehmet Okuyan gibi Mehmet Okuyan dışında dört farklı kişinin görüşlerini sıralamış olduk. Sonra dedik ki biz buraya birde bunlar gibi aynı şartlarda meydana gelen "Okuyan Mezhebini koyalım dedik ve durum şöyle oldu"

2.Tablo

Konular	Hanefi Mezhebi	Şafii Mezhebi	Maliki Mezhebi	Hanbeli Mezhebi	Okuyan Mezhebi
İçki İçene Kaç Sopa Vurulur	80	40	80	80	Ceza Verilmez
Recm Cezası Var Mıdır?	Vardır	Vardır	Vardır	Vardır	Yoktur
Kabir Azabı Varmıdır?	Vardır	Vardır	Vardır	Vardır	Yoktur
Hz. İsa Gelecek Mi?	Evet	Evet	Evet	Evet	Hayır

Hatta şöyle yapalım tablodan Hanbeli Mezhebinin yerine Okuyan Mezhebini koyalım;

3.Tablo

Konular	Hanefi Mezhebi	Şafii Mezhebi	Maliki Mezhebi	Okuyan Mezhebi
İçki İçene Kaç Sopa Vurulur	80	40	80	Ceza Verilmez
Recm Cezası Var Mıdır?	Vardır	Vardır	Vardır	Yoktur
Kabir Azabı Varmıdır?	Vardır	Vardır	Vardır	Yoktur
Hz. İsa Gelecek Mi?	Evet	Evet	Evet	Hayır

Şimdi 1. ve 3. tablo arasında bir fark var mı? Yoktur, tek fark bünyesinde Ahmet Bin Hanbeli'nin görüşlerini barındıran Hanbeli Mezhebi yerine Mehmet Okuyan'ın görüşlerini barındıran Okuyan Mezhebini ekledik ve az önce de dediğimiz gibi arada hiçbir fark yok. Şimdi yavaş yavaş özet yapıp yazının sonuna doğru gelelim.

Mezhep dediğimiz şey **"Gidilen yol, benimsenen metod ve görüş demektir"** Hanefi Mezhebi Ebu Hanife'nin Kur'an ve hadîslerden çıkardığı hükümlerin **başkaları tarafından benimsenmesi neticesinde, kendiliğinden o müctehid adına ortaya çıkmasından oluşmuştur.** Diğer mezheplerde bu şekilde meydana gelmiştir. Bizim sonradan kurduğumuz "Okuyan Mezhebi" de az önce yaptığımız tanım neticesinde Mehmet Okuyan'ın Kur'an'dan çıkardığı hükümlerin **başkaları tarafından benimsenmesi neticesinde, kendiliğinden o hoca (Mehmet Okuyan) adına ortaya çıkmasından oluşmuştur.**

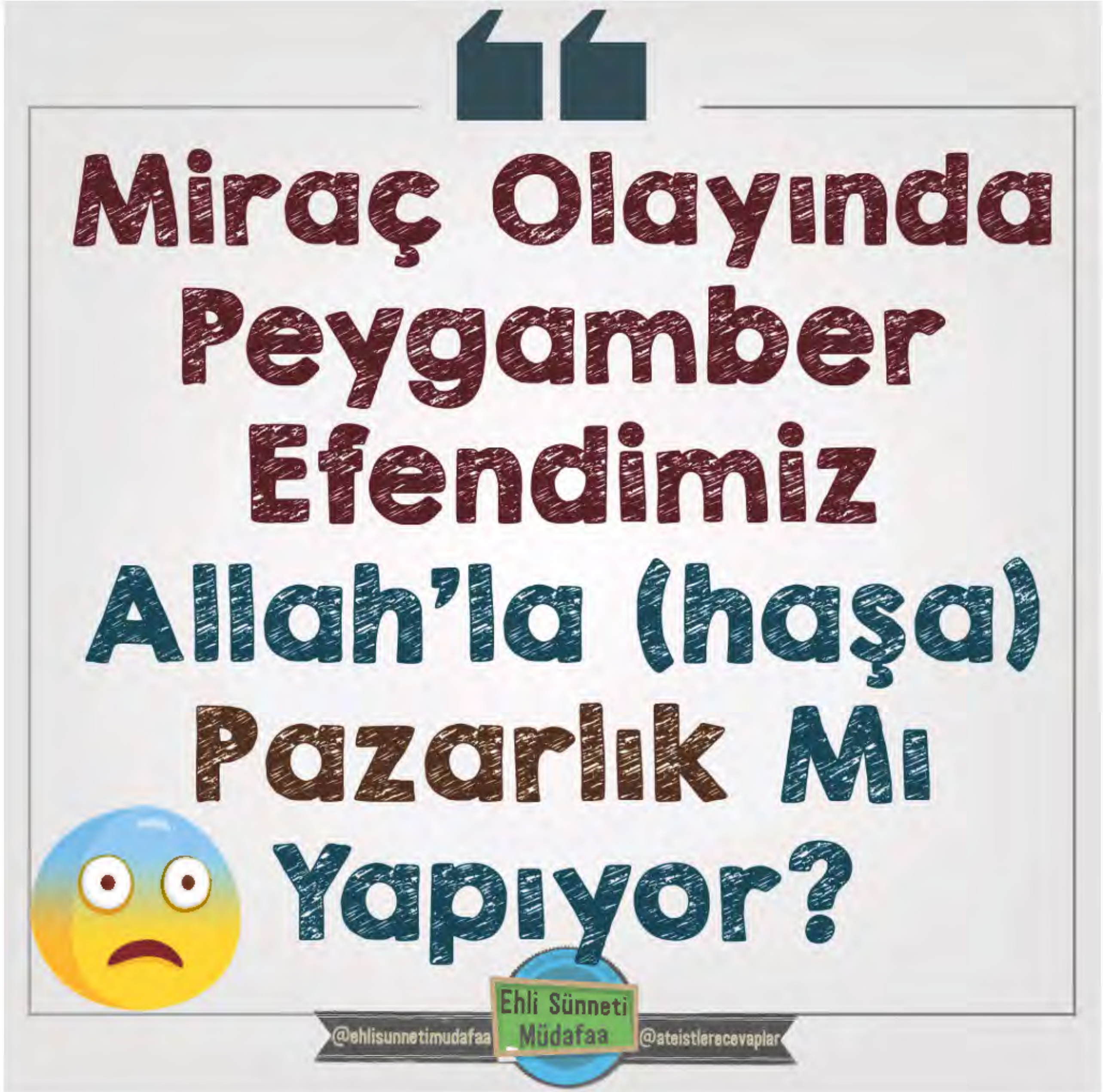
Tabi burada yaptığımız şey işin mantığını kavramanız içindi yoksa mezhep falan kurduğumuz yok yanlış anlaşılmasın.

Değinmek istediğim diğer mesele de şu mezhebi tanımına uygun olarak kullanırsak hayatta ki birçok din dışı görüşte mezheptir. Örneğin ırkçılık yapıp kendini ırkını üstün tutanlar da aslında bir "Mezheptir" örneğin bir grup insan (binlerce) Alman ırkını üstün görüp diğer ırkları aşağılıyorsa ve bu akımında başında "X" kişisi/kişileri varsa o ırkçı grup aslında "X Mezhebine" mensuptur. Yani arkadaşlar şu kafanızda ki "Mezhep ön yargısını" yıkın artık. Mezhepler (hak olanları) kulluk yarışında yürünen farklı yollardan başka bir şey değildir...

Miraç Olayında Peygamber Efendimiz Allah’la (haşa) Pazarlık Mı Yapıyor?

ateistlerecevap.org/2018/10/mirac-olayinda-peygamber-efendimiz-allahla-hasa-pazarlik-mi-yapiyor.html

by Ateistlere Cevap - October 15, 2018

Gülsek mi ağlasak mı bilmiyorum. Olayları öyle bir çarpıtıyorlar, öyle bir anlatıyorlar ki siyah rengi size beyaz diye yutturuyorlar. Gelin önce bi ilgili hadise bakalım:

“O zaman Allah ümmetime elli vakit namaz farz kıldı. Bu farziyeti yüklenerek döndüm. Derken Mûsâ Aleyhisselâma rast geldim.
“Mûsâ (a.s.) bana, ‘Rabbin ümmetine neleri farz kıldı?’ diye sordu.

“Onlara, ‘Elli vakit namaz farz kıldı’ dedim.
“Mûsa (a.s.) bana, ‘Rabbine dön de şefaat et, zira ümmetin buna tâkat getiremez’

dedi."Bunun üzerine Rabbime Mürâcaat ettim. Allah Taâla şatrını (bir kısmını) indirdi. Ben yine Mûsâ'nın (a.s.) yanına dönerek durumu kendisine haber verdim: 'Bir kısmını indirdi' dedim. O yine, 'Rabbine mürâcaat et, zira ümmetin tâkat getiremez' dedi.
"Ben yine Rabbime mürâcaat ettim. Alah Taâla kalanından bir kısmını indirdi. Mûsâ Aleyhisselâmın yanına yine döndüm. O tekrar, 'Rabbine dön, zira ümmetin buna dayanamaz' dedi. Bir daha müracaat ettim.
"Allah Teâla, 'Onlar beştir, yine onlar [sevapitibariyle] ellidir. Benim nezdimde hükm-ü kaza değişmez' buyurdu.
"Mûsa'nın yanına döndüm. O yine, 'Rabbine dön' dedi."
"Ben de, 'Artık, Rabbimden utanır oldum' dedim."
"Ben yine Rabbime mürâcaat ettim. Alah Taâla kalanından bir kısmını indirdi. Mûsâ Aleyhisselâmın yanına yine döndüm. O tekrar, 'Rabbine dön, zira ümmetin buna dayanamaz' dedi. Bir daha müracaat ettim.
"Allah Teâla, 'Onlar beştir, yine onlar
[sevap itibariyle] ellidir. Benim nezdimde hükm-ü kaza değişmez' buyurdu.
"Mûsa'nın yanına döndüm.
O yine, 'Rabbine dön' dedi."
"Ben de, 'Artık, Rabbimden utanır oldum' dedim." (1)

Evet hadis bu şimdi bir de açıklama aşamasına geçelim bakalım.

Burada Peygamber Efendimiz ümmeti için dua ediyor. Elli vakit namaz hususunda ümmetinin buna takaat getiremeyeceğini dile getirip bunu azaltması konusunda Allah'a birnevi dua ediyor, Allah'tan bir şey istiyor ve Allah'ta bunu kabul edip müsaade ediyor ve namazın vakit sayısını azaltıyor. Eğer dua etmek pazarlık yapmak ise (haşa) tüm müslümanlar Allah ile pazarlık yapıyor. Çünkü başımıza (zahirde) kaldıramayacağımız bir yük geldiğinde bir musibet geldiğinde Allah'a dua ediyoruz, Peygamber Efendimizin de yaptığının bundan hiçbir farkı yok biz kendimiz için dua ediyoruz O da bizim için Rabbine dua ediyor birine pazarlık deyip diğerine bir şey
dememek çıkarcılıktan başka bir şey değildir.

Bunları da geçtim hadi Kur'an'dan bu olaya benzer durumlara bakalım Allah, Kur'an'da da ilk olarak koyduğu hükmü aradan çok kısa zaman geçince hafifletmiştir.

Örnek 1:
"Ey Peygamber! Müminleri savaşa teşvik et. Eğer sizden sabırlı yirmi kişi bulunursa, iki yüze (kâfire) galip gelirler. Eğer sizden yüz kişi olursa, kâfir olanlardan bin kişiye galip gelirler. Çünkü onlar anlamayan bir topluluktur.
Şimdi Allah, yükünüzü hafifletti; sizde zayıflık olduğunu bildi. O halde sizden sabırlı yüz kişi bulunursa, (onlardan) ikiyüz kişiye galip gelir. Ve eğer sizden bin kişi olursa, Allah'ın izniyle (onlardan) ikibin kişiye galip gelirler. Allah sabredenlerle beraberdir." [Enfal, 65-66]

Örnek 2:
Bakara kıssasında Yahudiler, Hz. Musa'dan
talepte bulundukça Allah daha önce mutlak bıraktığı hükme yeni yeni kayıtlar koymuştur.

Örnek 3:
Yüce Allah şöyle buyuruyor:
“Musa’ya otuz gece vade verdik ve ona on gece daha ilâve ettik; böylece Rabbinin tayin ettiği vakit kırk geceyi buldu.” (A’raf, 142)

Örnek 4:
Yüce Allah şöyle buyuruyor:
“[Ey Peygamber] O zaman sen, müminlere şöyle diyordun: İndirilen üç bin melekle Rabbinizin sizi takviye etmesi, sizin için yeterli değil midir? Evet, siz sabır gösterir ve Allah’tan sakınırsanız, onlar (düşmanlarınız) hemen şu anda üzerinize gelseler, Rabbiniz, nişanlı beş bin melekle sizi takviye eder.”[Âl-i İmran, 124-125]

Örnek 5:
Yüce Allah, İblisi rahmetinden kovunca
İblis kendisinden süre istemiş, Allah da kendisine süre tanımıştır.
Soru: Allah, -hâşâ- İblis’le pazarlığa mı girişti?

Örnek 6:
Yüce Allah şöyle buyuruyor:
“İbrahim’den korku gidip kendisine müjde gelince, Lût kavmi hakkında (adeta) bizimle mücadeleye başladı. İbrahim cidden yumuşak huylu, bağrı yanık, kendisini Allah’a vermiş biri idi. (Melekler dediler ki): Ey İbrahim! Bundan vazgeç. Çünkü Rabbinin (azap) emri gelmiştir. Ve onlara, geri çevrilmez bir azap mutlaka gelecektir!” [Hûd, 74-76]

Soru: Literal bir okumayla bu âyete baktığınızda bir Peygamber’in Rabbiyle ve O’nun gönderdiği meleklerle bir kavmin helak olmaması için pazarlığa giriştiğini söyleyebiliyor musunuz?

Bu maddeleri ve örnekleri çoğaltmak mümkündür. Ancak konuyu uzatmamak adına burada kesiyorum.

Bu yazı, zannî olan haber-i vâhidi savunayım diye hâşâ kat’î olan Kur’an’ı tehlikeye atmak, hakkında şüphe oluşturmak için yazılmış değildir. Sadece her şeye zâhir gözlüğüyle ve literal olarak bakan zihnin aynı çarpık bakış açısını -tıpkı züccaciyeci dükkânına giren fil gibi- bir süre sonra Kur’an’a da uygulayabileceğini ve bazı vahim sonuçları olabileceğini göstermek üzere yazılmıştır.
Yukarıdaki âyetlerin tümünün elbette bir açıklaması var. Ben bu yazıda, hadisleri reddedeceğiz diye getireceğimiz kriterlerin bir zaman sonra / birileri tarafından Kur’an’a da
uygulanması tehlikesinden söz ediyorum.
Rabbimizin kitabı elbette
her türlü şüphe ve tereddütten berîdir.
Selametle…

Mustafa İslamoğlu Patentli Yalanlar Serisi Güncellenmiş!

ateistlerecevap.org/2018/07/mustafa-islamoglu-patentli-yalanlar-serisi-guncellenmis.html

by Ateistlere Cevap - July 31, 2018

Bir gün biri hokkabazlığın tarihini yazacak olursa, hiç şüphem yok seni "tarihin en usta hokkabazları" listesinin başına koyacaktır! Gelmiş geçmiş hokkabazların hiç birisi, cehaleti bilgi, yalanı hakikat diye pazarlamada senin yanına bile yaklaşamaz…

(Bu yazının PDF nüshasını indirebilirsiniz. İndirmek için buraya tıklayınız.)

Hayatın yalan senin; söylediklerin, yazdıkların, anlattıkların, jestlerin, mimiklerin… Utanma hissinden mahrum bırakılmış bir insandan beklenebilecek her anormallik sende; hem de "dip" seviyesinde.. Görmeyi bilenler için "ibretlik"sin!

Hadis meselesini hadsizce dolamışsın yine o çatal diline; bir yığın yalan, iftira ve iptizal eşliğinde.. Şaşırmadım, çünkü sen, din adına yalan söylemeye, iftira pazarlamaya borçlusun şöhretini. Hadisten bahsederken de ağzından dökülen; yalandan, iftiradan, hıyanetten başkası olmuyor. Allah'tan korkmasaydım, hesap günü endişesi taşımasaydım "mesleğini icra etmiş yine hokkabaz; vazifesini yapmış" der geçerdim..

Burada yeni haberdar olduğum herzelerine cevap verecek olmam, seni ciddiye aldığımı göstermiyor tabii ki; sen benim nazarımda bir hokkabazdan bir gram fazlası değilsin. Birkaç dakikalık konuşmaya[1] onca yalanı sığdırmak ancak senin gibi profesyonel bir hokkabazın harcı olabilirdi.. İşte bu tiyatral yeteneğine aldanarak yalanlarını hakikat, zavallılığını marifet zannedebilecek insanlar arasında belki senin gerçek yüzünü gören birileri olur, bütün meselem bu!..

İğrenç yalanlarını aynı sırayla suratına çarpayım:

I.

Hadislerin uzun yolculuklarla (rıhle) toplanıp kitaplara kaydedildiğini inkâr sadedinde F. Sezgin hocanın *Buhârî'nin Kaynakları*'nı referans gösteriyorsun. Gösteriye başladığın ilk dakikada sirkatini söylüyorsun aslında! Zira

1. İmam el-Buhârî'nin hadis toplamak için rıhle yapmadığını, *Sahîh*'ini, kendisinden önce oluşturulmuş yazılı kaynaklardan istifadeyle, "masa başı faaliyeti"yle oluşturduğunu söylemek için elde mevcut *Sahîh-i Buhârî* nüshalarına dayanmaktan başka yol yoktur. Senin çapın böyle bir çalışmayı kaldırmaz, biliyorum. Sezgin hoca böyle yaparak oluşturmuştur mezkûr eserini. Peki, suratını şekilden şekle sokarak "Yok! Yok işte.." dediğin nüshalar güvenilir değilse, o nüshalardan hareketle oluşturulmuş bir bilgiyi hangi ahlak ve ilim ölçüsüne dayanarak "güvenilir" kabul ettin?

2. Fuat Sezgin hoca hadislerin bize kadar intikal tarzı konusunda vehim ve yalanlar üzerine kurulu istişrak faaliyetinin ipliğini pazara çıkarmak için yazılı kaynak ve sistemli tasnif vakıasını –olması gerektiği gibi– h. I. asrın sonları ile II. asrın başlarına kadar götürürken, ahir ömründe bir nadanın bu çabayı, Hz. Peygamber (s.a.v)'in sünnet ve hadisine çemkirmek için arsızca istismar, hatta tahrif ettiğine şahit olsa ne yapardı acaba? İmam Ahmed'in *Müsned*'ini tahkik ederken bir kısım hadisleri çıkardığı iftiranı duyunca şaşkınlıktan küçük dilini yutan rahmetli Şu'ayb Arnaût hoca gibi "Kezzâb, kezzâb!" mı derdi, yoksa "Bir doktora görünsün; belli ki denge problemi var" deyip geçer miydi, bilemiyorum…

Tarafgir ve hatta "düşmanca" tavrıyla malum ve meşhur Ignaz Goldziher bile "Müellifleri tarafından kıymetli olduklarına, kendilerine has ölçülere göre hükmolunup seçilen hadisler ve binlerce hikemî sözler, bizzat bu müellifler tarafından uzun seyahatler neticesinde toplanmıştır. Buhârî, İslam aleminin her tarafında bin kadar şeyh[2] ile temasa gelmişti…" diyerek "rıhle" vakıasını itirafa mecbur olmuşken, sen hangi tohumun meyvesisin ki, "250 yıl sonra biri çıkıp sözüm ona tek tek gezerek topluyor. Bunun koca bir yalan olduğunu, hadisleri tek tek gezerek toplama rivayetinin koca bir yalan olduğunu; at, eşek, deve sırtında binlerce mil giderek (ki buna "rıhle" denir hadis ilminde) hadis topladıkları iddia edilen insanların, basbayağı bunları masa başında başkalarının yazdığı kitapları bire bir kopya ederek yazdığını geçenlerde kaybettiğimiz Fuat Sezgin hoca *Buhârî'nin Kaynakları* adlı ezber bozan kitabında isbat etmiştir" diyebiliyorsun?

Kendisi artık hayatta değil; Sezgin hocanın konu hakkında söylediklerini ona niyabeten senin gözüne ben sokmuş olayım:

"Buhârî'nin hangi tarihte *Sahîh*'ini telif ettiğini bilmiyoruz. Umumiyetle *at-Târîh al-kabîr*'ini ve muhtelif mevzulara dair küçük hacimli kitaplarını te'lifinden sonra *Sahîh*'iyle meşgul olduğunu tahmin ve bunu on altı senede, kaynaklarını birlikte taşımak suretiyle muhtelif ülkelerdeki seyahatları esnasında meydana getirdiğini biliyoruz…"[3]

"Talab al-ilm veya talab al-hadis diye İslamî edebiyatta mühim bir şey ifade eden faaliyet sadece hadislerin cem'inden ibaret bulunmayıp diğer taraftan cem'olunmuş veya malum hadislerin rivayet selahiyetini ele geçirmeyi de hedef ediniyordu. Samâ' ve kırâat gibi tahammül al-ilm'in doğrudan doğruya şeyh ile tilmizin temasını zaruri kılan kaidelerinin yanında, şeyh ile tilmizin birbirlerini görmeden, uzak mesafeler ötesinde birbirlerinden rivayet edebilme imkânını veren icâza, mukātaba ve sair nevilerin ortaya çıkmış olmasına rağmen, anlaşılıyor ki asırlar boyunca kitabların veya hadislerin rivayetini esas ravisinden almaya karşı gösterilen rağbet asla zayıflamamıştı."[4]

Şimdi cevap ver arsız hokkabaz! *Buhârî'nin Kaynakları* isimli kitabı okudun mu sen gerçekten? Şayet okuduysan "nerenle" okudun?

"Rıhle" ile ilgili olarak bir başka eserinde de Sezgin hoca şunları söyler:

"Hadis ilmine dair kitapların, özellikle de "Tabakātu'l-Muhaddisîn" tarzı eserlerin bize, muhaddislerin, ilim talebi için gerçekleştirdiği meşakkatli yolculuklara (rıhle) dair zikrettiği pek çok kıssa, bu yolculukların, olabildiğince fazla kitabın ve hadisin rivayet iznini (icâzet) mümkün en efdal veçhiyle, yani "semâ'" ve "kırâat" suretiyle almak amacıyla yapılan "ilim yolculukları" olduğunu anlatmaktadır. Bu haberler "kıssa" formundadır ve yanlış anlamalara yol açmıştır. Bu yanlış anlama, muhaddislerin, İslam aleminin dört bir yanına dağılmış bulunan ravilerin hafızasında bulunan hadisleri ilk defa kitaplarda toplamak zorunda bulunduğu şeklinde olmuştur…"[5]

Bu eserinde hususi olarak İmam el-Buhârî'nin rıhleleri hakkında söyledikleri ise şöyle: "Hadis öğrenimi faaliyetine, diğer meşhur muhaddislerin yaptığı gibi erken yaşlarda başladı. 16 yaşına geldiğinde hacc için Mekke'ye gitti; Mekke ve Medine ulemasından hadis dinledi. Daha sonra Mısır'a gitti. İlim talebi amacıyla Hadis ilminin önemli merkezlerine yaptığı, 16 yıl süren rıhleden sonra, memleketine "meşhur bir alim" olarak döndü…"[6]

Evet, ortada "koca bir yalan" var, bu konuda haklısın. Ama bu, senin yalan ve iftira imalathanesine dönmüş ağzından çıkan ve tıynetini ele veren iğrenç bir yalan…

II.

"Buhârî'nin *Sahîh*'ine bakalım örnek olarak. Yani "orijinali var mı?" diye sordunuz. Kitabın müellif nüshası yok. Yani Buhârî'nin eliyle yazdığı nüsha yok ortada. (…) Peki, ondan kopyalayanlar olmuş. Fîrabrî[7] nüshası diye bir nüshadan bahsediliyor kaynaklarda, Nesefî nüshası diye bir nüshadan.. Kopya nüsha. Peki Fîrabrî ve Nesefî'nin ondan kopyaladığı kitapların orijinalleri var mı? O da yok. Peki, onlardan kopyalayan daha çok insandan bahsediliyor; peki o kopyalayanların bir tanesinin orijinali var mı? Maalesef o da yok. Peki o yok, o yok, o yok, o yok… Peki nereye kadar yok? Buhârî'den beş yüz yıl yaklaşık sonrasına kadar yok. 1301 ölümlü olan Yûnînî diye bir adam çıkıyor. Diyor ki bize: "Bu, Buhârî'nin topladığı hadisler: *Sahîh.* Böyle bir kitap!.. Buhârî hicrî 256'da vefat etti. Arasında yaklaşık 500 yıl var. Ve 500 yıl sonra biri çıkıyor, "Bu, Buhârî'nin *Sahîh* kitabıdır" diyor. İnanırsanız!.." diyorsun.

Tahminen hicrî VIII. yüzyıla ait olduğunu ve bilinmeyen bir kaynaktan istinsah edildiğini bizzat söylediğin bir nüshayı *Hasan el-Basrî'nin Kader Risalesi* diye bir yığın gevezelikle "müellif nüshası" diye pazarlayacak kadar ilimden ve ahlaktan yoksun biri için *Sahîh-i Buhârî*'nin müellif nüshasının elde mevcut olup olmamasının ne önemi olur ki? Bütün derdi "meslek icrası" olan ve fakat bunu yaparken dahi üçüncü-beşinci elden çalışmalardan kopyala-yapıştır yapmaktan başka hüneri olmayan sen, *Buhârî* nüshaları hakkında önündeki nota bakarak konuşurken dahi kirli bir cehalet saçıyorsun.

el-Yûnînî'ye (701/1302) gelene kadar hiçbir *Buhârî* nüshasının mevcut olmadığı yalanı, "yalan sahnesi"ne dönmüş yüzüne yakışsa da, hakikatle bağdaşmıyor. Ben yine senin profesyonel hokkabazlığına aldanabilecekler için meseleyi özetleyeyim:

Sahîh-i Buhârî –diğer pek çok eser için de bahis konusu olduğu gibi– bize kadar üç farklı yoldan gelmiştir:

1. Eserin rivayetlerinin yazmaları:

A. Ebû Zeyd el-Mervezî'nin (371/981) İmam el-Buhârî'nin birinci kuşak talebesi el-Firebrî'den (320/932) bizzat dinleyerek oluşturduğu, modern tekniklerle 380-391/980-1000 yıllarına tarihlenen nâkıs bir nüsha el'an mevcuttur.[8]

B. Yine el-Firebrî'ye ait nüshayı bizzat el-Firebrî'den alan 3 ravisinden dinleyerek ve nüsha farklılıklarını belirterek nakletmiş olan Ebû Zerr el-Herevî'ye (434/1042) ait nüsha, İbnu's-Seken, el-Asîlî, es-Sicilmâsî, en-Nefzâvî, İbn Manzûr, es-Sıkıllî, es-Sadefî… rivayetleri olarak parça parça da olsa günümüze ulaşmıştır.[9]

C. el-Firebrî'nin bir diğer ravisi Ebû Muhammed es-Serahsî'ye (381/991) ait nüsha İstanbul'dadır.[10]

Bunlar dışında dünyanın çeşitli kütüphanelerinde varlığı tesbit edilmiş bulunan 492/1098, 507/1113, 534/1139, 551/1156, 556/1160, 571/1175, 576/1180, 591/1194, 593/1196 tarihli nüshalar malumdur.[11]

2. Sahîh üzerine yapılmış çok çeşitli çalışmalar

A. *Sahîh*'i bizzat el-Buhârî'den alan en-Nesefî ve el-Firebrî'ye talebelik etmiş olan el-Hattâbî'nin (388/998) ilk *Buhârî* şerhi olan *A'lâmu'l-Hadîs*'i elimizde.

B. ed-Dârekutnî'nin (385/995) *et-Tetebbu' ve'l-İlzâmât*'ı, el-Hâkim en-Nîsâbûrî'nin (405/1014) *el-Medhal*'i, Abdülganî b. Sa'îd'in (409/1018) *Keşfu'l-Evhâm*'ı ve Ebû Ali el-Ğassânî'nin *Takyîdu'l-Mühmel*'i;

C. el-Hâkimu'l-Kebîr (378/988), el-Hattâbî, ed-Dâvudî (402/1011), İbnu't-Temîmî (?), İbnu's-Sâbûnî (1031) ve İbn Ebî Sufre (435/1043) tarafından *Sahîh-i Buhârî* üzerine yazılmış erken dönem şerhleri.

D. *Sahîhân* (el-Buhârî ve Müslim) hadislerini tekrarlarını atarak bir araya toplamak maksadıyla el-Cevzakî (388/998), İbn Şahtîr (402/1011), İbnu'l-Karrâb (414/1023), el-Berkanî (425/1033), Ebû Müslim el-Buhârî (468/1075), İbn Futûh el-Humeydî (488/1095), en-Nu'mânî (488/1095), el-Beğavî (516/1122), İbnu'l-Haddâd (517/1123), el-Murrî (536/1141), İbn Hübeyre (560/1164), Abdülhakk el-İşbilî (581/1185), Ömer b. Bedr el-Mevsılî (588/1192) ve İbn Ebî Hucce (642/1244) tarafından yapılan "Cem" çalışmaları

E. el-Aynî (855/1451) ve İbn Hacer'e (852/1448) gelene kadar kaleme alınmış 30'dan fazla şerh, 10'dan fazla kısmî şerh/hâşiye, 10 civarında müşkilini beyan, en az 5 adet seçme çalışması, en az 5 adet teracim ve "sülâsiyât" şerhi, en az 7 adet ricâl tanıtımı, en az 5 ihtisar çalışması.

F. el-İsmâ'îlî (371/981), el-Ğıtrîfî (377/987), ed-Dabbî (378/988), İbn Merdûye (410/1019), Ebû Nu'aym (430/1038) ve el-Berkānî'nin (425/1033) *Sahîh-i Buhârî* üzerine;

G. İbnu'l-Ahrem (344/955), el-Mâsercîsî (365/975), el-Berkānî, İbn Mencûye (428/1036), Ebû Zerr el-Herevî (431/1039), el-Hallâl (439/1047), el-Mîlencî'nin (486/1093) *Sahîhân*üzerine yazdığı "Müstahrec"ler.

H. Ebû Zerr el-Herevî ile el-Hâkimu'n-Nîsâbûrî'nin *Sahîhân* üzerine yazdığı "Müstedrek"ler...

Evet, bütün bunlar tarih boyunca *Sahîh-i Buhârî* üzerine yapılmış –pek çoğu da basılmış– çalışmalar olarak bu eserin "tevatüren nakledildiği" gerçeğini haykırıp dururken, tek bir yazma nüshanın bulunmayışını diline dolamak neyin çabasıdır? Bugün elimizde bulunan *Sahîh-i Buhârî* nüshalarının güvenilmez olduğunu söylemeye çalışıyorsan, buna senin çapın da gücün de yetmez.

3. Hıfz

Sadece *Sahîh-i Buhârî*'nin değil, diğer hadis musannefatının da –tıpkı Kur'an gibi– "ezberlenerek" nesilden nesile aktarıldığı, bu sahayla iştigal edenlerin malumudur. Hadis tarihiyle veya genel olarak İslamî ilimlerin tarihiyle ilgili herhangi bir kaynakta konuyla ilgili mebzul miktarda bilgi bulmak için ilave bir çabaya dahi gerek yoktur. Esasen başka herhangi bir kültürde kolay kolay göremeyeceğimiz şifahî rivayet melekesi, daha isabetli bir tabirle "hıfzederek muhafaza etme" hassasiyeti, bundan önceki 2 maddede kısaca zikrettiğim eserlerin nakil tarzından tamamen bağımsız/kopuk değildir.[12] Adı geçen eserlerin müelliflerinin istisnasız hepsi, *Sahîh-i Buhârî* üzerine çalışma yaparken "buluntu" nüshalardan[13] değil, sened zinciriyle kendilerini İmam el-Buhârî'ye bağlayan, hoca-talebe ilişkisi içinde aldıkları nüshalar üzerinden yürütmüşlerdir çalışmalarını. Elde mevcut herhangi bir şerhin giriş kısmına bakmakla bile bu husus kolayca teyit edilebilir.

İşbu şifahi rivayetlerin, İmam el-Buhârî'den itibaren ulaştığı tevatür dolayısıyladır ki, elde hiçbir yazılı nüsha bulunmasaydı bile, bugün *Sahîh-i Buhârî* adıyla tedavülde bulunan eserin İmam el-Buhârî'ye aidiyeti konusunda en küçük bir şüphe duymayacaktık.

Anlayacağın hokkabaz efendi, el-Buhârî'den yaklaşık 500 yıl sonra el-Yûnînî'nin elinde gördüğümüz *Sahîh-i Buhârî* nüshası hüdayi nabit ortaya çıkmadı. Kendisini İmam el-Buhârî'ye bağlayan o sened zincirleri olmasaydı bu ümmetin uleması el-Yûnînî'ye Mustafa İslamoğlu muamelesi yapardı!..

el-Yûnînî hakkında hafız ez-Zehebî diyor ki: "(...) Kendisinden çok istifade ettiğimiz hocamız. (...) Baalbek ve Dimaşk'ta kendisinden çok ilim/rivayet aldım. (...) *Sahîh-i Buhârî*'yi istinsah ve tahrir etti. İstinsah ettiği nüshayı aslıyla 1 senede mukabele ettiğini ve 11 kere dinlettiğini bana söylemişti..."[14]

ez-Zehebî'nin bir başka eserinde de şu bilgileri buluyoruz: "(…) *es-Sahîh*'i İbnu'z-Zebîdî'den dinledi. Bu zat bu eseri rivayet eden en âlicenap kişiydi. İbnu's-Sabbâh, Mükrem, İbnu'l-Lettî, el-Erbilî, Abdülvâhid b. Ebi'l-Madâ', Ca'fer el-Ma'medânî, İbnu'l-Mukayyir, İbnu'r-Ravvâc, İbnu'l-Cümeyzî ve daha birçok kimseden de dinledi. Ebû Ali İbnu'l-Cevâlîkî ve bir grup alim Bağdat'tan, Mahmûd b. Mende ve bir grup alim Esbehan'dan, Ebu'l-Hattâb b. Dıhye ve bir grup alim Mısır'dan kendisine icazet verdi. (…) *es-Sahîh*'i kopya etti, pek çok nüsha üzerinden kontrolünü gerçekleştirdi ve birçok defa aslıyla mukabele etti. Sonra o nüshayı İbn Mâlik'e[15] okudu…"[16]

İslamî rivayet sisteminde her bir eser, sahibinden itibaren bir sonraki nesle bir yandan imlâ, semâ', kırâat, arz vd. usullerle aktarılırken, aynı zamanda mukabele edilmiş kopya nüshalar da oluşuyordu. *Sahîh-i Buhârî* de aynı şekilde musannıfından itibaren el-Yûnînî'ye gelene kadar zaten hoca-talebe ilişkisi içinde ve icazet sistemiyle aktarılmıştır. Bu aktarım hem eserin bu iş için akdedilen özel meclislerde okunması hem de her bir aşamasında asıl nüsha ile istinsah edilen nüshanın mukabele edilmesi suretiyle gerçekleşmiştir.

Bu söylediklerim aynen el-Yûnînî'nin mesaisi için de geçerlidir. Acaba el-Yûnînî o meşhur çalışmayı hangi nüshaları esas alarak gerçekleştirmişti?

Şu nüshaları:

- Ebû Zerr el-Herevî (434/1043) nüshası: el-Firebrî'ye üç ayrı raviyle (el-Müstemlî, es-Serahsî, el-Küşmîhenî) bağlanan bu nüsha el-Yûnînî'ye, Abdülcelîl (459/1067) tarikiyle İbn Hutay'e (560/1164) üzerinden ulaşmaktadır. Türkiye ve Fas'ta tesbit edilmiş kopyaları mevcuttur.
- el-Asîlî (392/1002) nüshası: el-Firebrî'ye iki ayrı ravi (el-Cürcânî ve el-Mervezî) üzerinden bağlanan ve meşhur Mâlikî fakih ve muhaddisi İbn Abdilberr (463/1070) tarafından nakledilmiş olan nüshadır.
- İbn Asâkir (571/1175) nüshası: 80 cilt halinde basılmış bulunan[17] ünlü *Târîhu Medîneti Dimaşk* isimli eserin müellifi olan İbn Asâkir'in bu nüshası, el-Firebrî'ye, el-Küşmîhenî ve İbn Şebbûye üzerinden ulaşmaktadır.
- es-Sem'ânî (602/1205) nüshası: "Ebu'l-Vakt" diye bilinen hadis hafızı Abdülevvel b. Îsâ el-Herevî'nin es-Serahsî üzerinden el-Firebrî'ye ulaşan senediyle naklettiği bu nüsha, *el-Ensâb* başta olmak üzere birçok meşhur eserin sahibi es-Sem'ânî tarafından Ebu'l-Vakt'a okunmak suretiyle oluşturulmuştur.[18]

Şunu da eklemiş olayım: *Sahîh-i Buhârî* nüshaları arasında karşılaştırma çalışması yapmak el-Yûnînî'ye mahsus değildir. es-Sâğânî (650/1252) gibi el-Yûnînî'den önce bu çalışmaları yapanlar olduğu gibi, es-Sehârenpûrî (1297/1880) gibi ondan sonra da yapanlar olmuştur.

Bütün bunlar senin için bir şey ifade ediyor mu bay hokkabaz?

III.

"Ondan[19] onlarca yıl sonra iki kişi daha çıkıyor mesela. Aynî diye biri Buhârî'nin *Sahîh*'ini şerh ettiğini söylüyor; "Bu da Buhârî'nin kitabı" diyor. Yine İbn Hacer el-Askalânî diye biri, *Fethu'l-Bârî* diye bir şerh yazıyor Buhârî'nin kitabına. "Bu da Buhârî" diyor. Ve biz üçünü[20] yan yana koyuyoruz; ama arasında tonlarca fark buluyoruz. Dolayısıyla hangisi Buhârî'nin kitabı?" diyorsun ya;

el-Yûnînî'den "onlarca yıl sonra"[21] ortaya çıktığını söylediğin el-Aynî ve İbn Hacer'den önce *Sahîh-i Buhârî* üzerine –bir kısmını yukarıda özetle ifade ettiğim– düzinelerce çalışma yapıldığı ve bunların önemli bir bölümü de matbu olduğu halde, arada kocaman bir boşluk varmış gibi konuşman hem cehalet hem hıyanet.. Ama ben burada başka bir nokta üzerinde duracağım: Şu "tonlarca fark" meselesi!

Şimdi cevap ver hokkabaz:

1. el-Yûnînî ile İbn Hacer ve el-Aynî arasında "buluyoruz" dediğin o "tonlarca fark" nedir? Buna dair birkaç, evet sadece "birkaç" örnek ver ki, pişkince söylediğin yalanlara kanan insanlara "Evet, bu üç metnin üçü de el-Buhârî'ye ait olamaz" dedirtecek kadar birbirini nakzetsin!
2. İbn Hacer *Fethu'l-Bârî*'yi telif ederken *Sahîh-i Buhârî* metnin ihtiva ettiği hadisleri bablara bütün olarak koymak yerine, üstünde duracağı kelimeleri/cümleleri şerhine parça parça almıştı. Günümüzde mevcut baskılarda ise Buhârî hadislerini her babda kâmilen buluyoruz. Sen hangi baskıyı esas aldın "İbn Hacer'in esas aldığı Buhârî metni budur" derken? Ve niçin o baskı?
3. İbn Hacer ve el-Aynî gibi şarihlerin mufassal şerhleri de, konu hakkında özel olarak kaleme alınmış –İbn Abdilhâdî'nin *el-İhtilâf Beyne Ruvâti'l-Buhârî*si gibi– monografiler de elimizde.[22]
4. İbn Hacer ve el-Aynî'nin şerhlerini –üstelik de el-Yûnînî edisyonu ile karşılaştırmalı şekilde!!– eline alıp incelemiş numarası yaparak sokaktaki insanı kandırman mümkün olabilir. Senin böyle numaralarda ne kadar usta olduğunu biliyorum. Onun için mesela "esas aldıkları rivayet aynı (Ebû Zerr el-Herevî rivayeti) olduğu halde neden "hasılı tahsil" pahasına bu iki şerhi karşılaştırdın da, mesela en-Nesefî rivayetini esas alan el-Kastallânî şerhini bahse konu etmedin" diye bir soruya muhatap olsan, eminim ki o meşhur kıvraklığınla bunun da altından kalkarsın sen!!
5. Hazır bu kopyayı da vermişken şöyle sorayım o zaman: el-Aynî veya İbn Hacer şerhiyle el-Kastallânî şerhi arasında, *Sahîh-i Buhârî*'nin eldeki nüshalarının mevsukiyetini ciddi biçimde zedeleyecek birkaç örnek ver de, kamuoyu senin arsız bir sahtekâr olmadığını görsün!

IV.

"Ahmed b. Hanbel'in *Müsned*'i on yedinci yüzyılda, on yedinci yüzyılın son çeyreğinde ortaya çıkıncaya kadar, hicrî 241 yılında vefat etmiş olan Ahmed b. Hanbel'in *Müsned*'i yok ortada! Yani o öldükten ne kadar sonra diyelim, yaklaşık 900-1000 yıl sonra önümüze bir kitap çıkarıyorlar; "Bu Ahmed b. Hanbel'in *Müsned*'idir" diyorlar. İnanırsanız" diyorsun.

Geri zekâlı bir insan dahi, mahcup olmamak için, konu hakkında ağzını açmadan önce gidip literatüre şöyle bir bakar. Ama senin ar damarın çürümüş olduğu için mahcup olamıyorsun, utanamıyorsun.

İmam Ahmed'in *Müsned*'i ile ilgili söyleyeceklerim de *Sahîh-i Buhârî* hakkında söylediklerimden farklı olmayacak. Bu eserin de bize kadar nakli 3 şekilde olmuştur: Yazma metinler, üzerine yapılan çalışmalar ve hafıza.

1. Yazma metinler.

XVII. yüzyılın son çeyreğinde ortaya çıktığını söylediğin *Müsned*'in, 6/12, 7/13, 8/14, 9/15, 10/16. asırlara ait yazma nüshaları el'an çeşitli kütüphanelerde mevcut.[23]

2. Üzerine yapılan çalışmalar.

* *Müsned*'deki hadisleri alfabetik sıraya koyarak zikreden bir eser ile, muhtevalarına göre bablara dağıtıldığı bir çalışmanın yazmaları Sezgin hoca tarafından zikredilmiştir.[24]

* Bir diğer "tebvîb" çalışmasının yazması Tübingen'dedir.[25]

* Nûruddîn el-Heysemî (807/1405) *Müsned*'de bulunup da *Kütüb-i Sitte*'de bulunmayan hadisleri (zevâid) *Gâyetu'l-Maksad* isimli eserinde toplamıştır. ("el-Heysemî" adını iyi biliyorsun. *Üç Muhammed* adlı o ucube kitapta bu hadis hafızının –bilahare burada zikrettiğim eserini de ihtiva eden ve "zevâid" edebiyatının en muhteşem örneğini oluşturan *Mecma'u'z-Zevâid* isimli muhalled eserini, "rivayet adına eline geçen her şeyi içine alan" diye nitelendirmiştin. Ta o zaman ettiğin lafların adamı olmadığını görmüş, uyarmıştım seni; hatırlıyorsun değil mi?..)

* İbn Hacer el-Askalânî, *Müsned*'deki hadisler üzerine "etrâf" çalışması yapmış, yani bu eserdeki hadislerin metinlerini ilk kelimelerini esas alarak alfabetik sıraya koymuştur.[26]

Bunlar dışında matbu eserler arasında İbnu'l-Cevzî'nin (597/1201) *Câmi'u'l-Mesânîd*'i[27]ile İbn Kesîr'in (774/1373) *Câmi'u'l-Mesânîd ve's-Sünen*'i[28] de *Müsned*'in muhtevasını aktaran eserler arasında ilk akla gelenlerdir. Her iki müellif de anılan eserlerinde muhtevalarını aktardıkları temel kaynakları, müelliflerine varan sened zincirleriyle almışlardır. Söz konusu senedler eserlerin baş taraflarında mezkûrdur.

V.

"Hadisler hadis kitabına girinceye kadar başına gelen, pişmiş tavuğun başına gelmemiş. (…) Siyasî, sosyal, ekonomik, dinsel, kabilevî nedenlerle hadisler yamuluyor yolda gelirken…" diye başlayıp devam eden herzeleri yemek için kendine sordurduğun "Hadis kitaplarının orijinalleri elimizde var mı? En eski nüshalar hangi tarihlere aittir?" sorusuna suratını bin bir şekle sokarak verdiğin cevaptan da hemen anlaşılacağı gibi, senin derdin hadis kitaplarının orijinal nüshaları falan değil; sıkıntın hadislerin bizzat kendisi!

Hadis/sünnet konusundaki karın ağrın müzmin bir maraz haline dönüştüğü için sen, o meş'um ağzını her açtığında utanç verici biçimde biraz daha batacaksın "hızlân" bataklığına ve çırpındıkça daha da gömüleceksin, ta ki helak olup gidene kadar.

Benim derdim, önce mahkeme-i kübraya "münker karşısında susmuş insan" olarak çıkmamak; ikinci olarak da senin zehirli ağına düşmek üzere olanlardan velev bir kişiye olsun senin gerçek yüzünü gösterebilmek. Onun için uzun bir cevap verme ihtiyacı hissettim.

Yoksa salt "akademik/entelektüel saik"le bir kimse böyle bir soru sorsa ya da kendisine sorulan soruya cevap arasa, sadece takdir edilir. Ve dahi insafa davet etmek için de sorulur: Dünya üzerinde 1000-1200 sene öncesinden günümüze salimen gelmiş kaç yazma eser gösterilebilir?..

Vesselâmu alâ menittebe'a'l-hüdâ…

Yazmalardan Birkaç Örnek

Sahîh-i Buhârî'nin Alphonse Mingana koleksiyonundaki el-Mervezî nüshasının ilk sayfası.

Alphonse Mingana koleksiyonundaki el-Mervezî nüshasının iç sayfalarından bir örnek.

Alphonse Mingana koleksiyonundaki el-Mervezî nüshasının son sayfası.

Sahîh-i Buhârî'nin VI. cüzünün Milli Kütüphane-1123'de kayıtlı nüshasının ilk sayfası.

Aynı nüshanın son sayfası. Soldaki son sayfanın köşesine Şemsuddîn Ebû Abdillâh Muhammed b. Abdiddâim'in (775/1374) kırâat, orada bulunanların da semâ' ettiği kaydı düşülmüş. Bu kayıt *Sahîh-i Buhârî*'nin diğer cüzlerine ait nüshnalarda da var.

Müsned'in ilk cüzünün, (Feyzullah Efendi) bir nüshasının semâ' kayıtlarının bulunduğu ilk sayfası. En üstte bu cüzün İbnu'n-Neccârî'ye (690/1291) okunduğu kayıtlı. Bu zat meşhur müsnid Fahruddîn Ebu'l-Hasen Ali b. Ahmed es-Sâlihî el-Hanbelî'dir. Sayfanın alt tarafındaki kayıtta bu cildin 656/1258 yılında semâ' edildiği, mecliste kıraatın Şemsuddîn Muhammed b. Abdirrahîm b. Abdilvâhid (688/1289) tarafından yapıldığı, en altında ise bu nüshanın Abdurrahman b. Muhammed b. Ahmed el-Makdisî (682/1283) tarafından tashih edildiği belirtiliyor.

*Müsned*deki, "Aşere-i Mübeşşere" ve "Ehl-i Beyt" rivayetlerini muhtevi cüzün Feyzullah Efendi-514 'deki nüshasının ilk sayfası.

Aynı cüzün VIII/XIV, IX/XV ve X/XVI. asırları ait semâ' kayıtları.

Nûruddîn el-Heysemî'nin *Ğâyetu'l-Maksad*'ının ikinci kısmının Feyzullah Efendi-515'deki nüshası.

Ğâyetu'l-Maksad'ın ferağ kaydı. Yıl: 779/1378. Yan tarafta bizzat müellifine okunmak suretiyle müellif aslıyla mukabelesinin yapıldığı belirtiliyor.

Müsned'in Feyzullah Efendi-518'deki bir diğer cüzü. Sağdaki sayfada yer alan semâ' kaydı, nüshanın kıraat edildiği meclislerin sonuncusunun h. 590'lı yıllarda akdedildiğini söylüyor. Soldaki sayfada ise bir başka meclisin 668/1270 yılında tamamlandığı kayıtlı.

Bitirirken iğneyi kendimize batıralım:

Burada fotoğrafını verdiğim yazmalar düzinelercesi arasından rastgele aldığım örneklerdir. Türkiye'deki yazma eser kütüphanelerinde titiz bir fihristleme çalışmasının henüz tam olarak yapılamadığını biliyoruz. Kültür Bakanlığı'ndan vakit geçirmeden bu hayatî alana el atmasını bekliyoruz.

Böyle bir çalışmanın gerçekleşmesi halinde pek çok eserin varlığının gün yüzüne çıkacağı kesindir. Aynı durum şu veya bu oranda dünyadaki İslamî yazmaların bulunduğu pek çok kütüphane için de geçerlidir.

Bir yandan bu gerçek, diğer yandan da Muhammed Zâhid el-Kevserî, Şu'ayb el-Arnaût, Fuat Sezgin vb. gibi yazma eserler alanında vukufiyet kesbetmiş mütehassıslar yetiştirme konusundaki aymazlığımız Mustafa İslamoğlu gibi tiplerin tahrifat ve tahribatına zemin oluşturuyor ne yazık ki…

Ebubekir Sifil – 30 Temmuz 2018

Kaynakça/Dipnotlar

[1] https://www.youtube.com/watch?v=psY4-Q7xB0U

[2] Hadis terminolojisinde "şeyh", kendisinden hadis alınan ravi hakkında kullanılan (bir nevi "hoca" anlamında) bir tabirdir.

[3] Sezgin, *Buhârî'nin Kaynakları*, 169.

[4] Sezgin, *a.g.e.*, 32.

[5] Sezgin, *Târîhu't-Turâs*, I/2, 136.

[6] Sezgin, *Târîhu't-Turâs*, I/2, 221.

[7] Bu nisbeyi de "Fîrabrî" şeklinde –birinci "i"yi uzatarak– telaffuz ediyorsun; yanlış! Doğrusu "Firebrî" olacak.[8] Alphonse Mingana'nın (1973) şahsî kütüphanesinde mahfuz bulunan bu nüshanın durumu ve hususiyetleri için bkz. Abdülvahap Özsoy, *Buhârî Nüshaları ve Nüsha Farklılıkları*, 156 vd.

[9] Muhammed el-Menûnî, "Sahîhu'l-Buhârî fi'd-Dirâsâti'l-Mağribiyye", *Mecelletu Da'veti'l-Hakk*, I, 511 vd. el-Menûnî adı geçen makalesinde şu veya bu oranda günümüze ulaşmış bulunan 11 nüsha hakkında bilgi vermektedir. Ayrıca bkz. Cum'a Fethî Abdülhalîm, *Rivâyâtu'l-Câmi'i's-Sahîh*, 374 vd.;

[10] Sezgin, *Buhârî'nin Kaynakları*, 190.

[11] Abdülvahap Özsoy, *Buhârî Nüshaları ve Nüsha Farklılıklarının Mahiyeti Üzerine*, 156.

[12] İslamî rivayet kültüründe ezberin yeri/önemi ve hafızasıyla isimlerle ilgili anekdotlar için bkz. İbn Hilâl el-Askerî, *el-Hass alâ Talebi'l-İlm*; el-Hatîbu'l-Bağdâdî, *el-Hass alâ Hıfzi'l-Hadîs*; İbnu'l-Cevzî, *el-Hass alâ Hıfzi'l-İlm*…

[13] Hadis tarihinde "vicâde" denilen buluntu nüshalardan rivayetin pek tensip ve tenezzül edilen bir şey olmadığı yine ehlinin malumudur. Vicâde'lerden yapılan nakillerin makbuliyeti için belli şartlar bulunmalıdır. Konunun detayları için Usul-i Hadis kaynaklarına başvurulmalıdır.

[14] ez-Zehebî, *el-Mu'cemu'l-Kebîr*, II, 40.

[15] *Elfiye* sahibi meşhur Nahiv alimi.

[16] ez-Zehebî, *Zeylu Târîhi'l-İslâm*, 18.

[17] Ömer b. Ğarâme el-Amravî tahkikiyle, Dâru'l-Fikr, Beyrut-1415/1995.

[18] Bkz. Arafat Aydın-Ali Albayrak, "Sahîh-i Buhârî Nüshalarına Dair Yani Bulgular: Bulak Baskısı, Yûnînî Yazmaları ve Abdullah b. Sâlim el-Basrî Nüshası", *İslâm Araştırmaları Dergisi*, sayı: 35, yıl: 20169-10; el-Kastallânî, *İrşâdu's-Sârî*, I, 40; el-Kettânî, *er-Risâletu'l-Müstetrafe*, 25 vd.

[19] el-Yûnînî'den.

[20] el-Yûnînî nüshası ile el-Aynî ve İbn Hacer şerhleri.

[21] Aslında yaklaşık bir buçuk asır sonra!

[22] Ebû Mes'ûd ed-Dimaşkî'nin *Etrâfu's-Sahîhayn*'da ve Ebû Ali el-Ğassânî'nin*Takyîdu'l-Mühmel*'in sonunda yatığı gibi, farklı maksatlarla kaleme alındıkları halde nüsha ihtilaflarına da değinen eserler de mevcuttur.

[23] Sezgin, *Târîhu't-Turâs*, I/2, 220-1.

[24] Sezgin, *a.g.e.*, I/2, 221.

[25] Brockelmann, *Târîhu'l-Edebi'l-Arabî*, III, 311.

[26] *İtrâfu'l-Müsnidi'l-Mu'telî* adını verdiği bu çalışma da matbudur.

[27] İmam Ahmed'in *Müsned*'i, *Sahîhân* ve *Sünen-i Tirmizî*'deki hadislerin, sahabî ravilerinin alfabetik sırasına göre dizilmesiyle oluşturulmuştur; 8 cilt halinde matbudur.

[28] Ahmed b. Hanbel, Ebû Ya'lâ ve el-Bezzâr'ın *Müsned*'leri, *Kütüb-i Sitte* ve et-Taberânî'nin iki *Mu'cem*'indeki hadislerin sahabî ravilerinin alfabetik dizilimine göre zikredildiği bu eser de 37 cilt halinde basılmıştır. İbn Kesîr'in ömrü vefa etmediği için tamamlayamadığı Ebû Hureyre (r.a) müsnedlerinin bir kısmı da bu baskıda Abdüsselâm b. Muhammed Allûş tarafından eserin sonuna ilave edilmiştir.

Kaynak: https://ebubekirsifil.com/s/mustafa-islamoglu/patentli-yalanlar-serisi/

Müslümanlar Kabe'ye mi tapıyor?

ateistlerecevap.org/2018/07/muslumanlar-kabeye-mi-tapiyor.html

by Ateistlere Cevap - July 14, 2018

Böyle bir iddia ortaya atarak kendilerini rezil duruma düşürmelerine bakıp gülsek mi, yoksa bu kadar düşük bir zeka seviyesinde oldukları için üzülüp ağlasak mı bilemedim. Önce gelin bi putun anlamı ne demek ona bakalım

> Kimi ilkel toplumlarda, doğaüstü gücü ve etkisi olduğuna inanılan, **tanrı olarak tapılan**, genellikle canlı bir varlığı, özellikle insanı gösteren, tahtadan, taştan, topraktan yapılmış yontu. (Wikipedia)

Evet putun anlamı böyle peki asıl sorulması gereken soruyu soralım

Müslümanlar gerçekten de Kabe'ye mi tapıyor?

Aklı başında hiç bir Müslüman Kabe'ye tapmaz.

Namaz kılan kimse secdeye varmakla seccadeye değil, Allah'a taptığı gibi, Kabe'yi tavaf eden kimse de bu **tavafla Kabe'ye değil, Allah'a tapar.**

– Gözle görünmeyen Allah, hakiki Mabud olarak, yeryüzünün ilk mabedi olan Kabe'yi inşa ettirmiş ve insanların kulluklarını onu tavaf etmelerini emretmiştir. Kabe bir kıbledir, bir yöndür, bir yapıdır tapılan şey değildir. orası sadece ortak bir nokta ortak bir yöndür. Görselde ki putperest o taşa tapıyor ama biz Kabe'ye TAPMIYORUZ o yöne yöneliyoruz. Bu konu çok açık olduğu için fazla izaha gerek yoktur. Bu konuda tereddüdü olan, putperestliğin ne olduğunu araştırıp öğrendikten sonra, Kabe'nin onunla bir ilişkisinin olmadığını görecektir. Konuyla alakalı diğer bir soruya gelelim

Müslümanlar neden Kabe'ye yöneliyorlar?

Müslümanlar Allah emrettiği için Kâbe'ye yönelerek namazlarını kılmaktadır. Amaç Kâbe'ye tapmak değil, Allah'ın emrini yerine getirmektir. Mesela İslamiyet'in ilk yıllarında Mescid-i Aksa'ya yönelerek namaz kılınıyordu. Daha sonra Rabbimiz Kâbe'ye yönelmemizi emredince, Müslümanlar bu emre itaat edip Kâbe'ye yönelmişlerdir.

Kâbe sadece oradaki taş binadan ibaret değildir. Kâbe, yer altından gökyüzene kadar uzanan nurani bir direk gibidir. Puta tapanların niyeti tapınmaktır. **Kâbe'ye yönelenlerin niyeti taşa tapınmak değil, tapındıkları Allah'ın emrine uymak ve emredilen yöne yönelmektir.**

Kâbe'ye yönelmenin hikmetlerinden birisi, Müslümanların namaz kılarken hepsinin bir yöne doğru yönelmesini sağlamaktır. Düşünün mescide gittiğinizde herkes bir ayrı bir yöne yönelmiş; bir birlikten söz edilemez. Ancak hepsi bir yöne yönelince ve bu namaz da cemaatle kılınan namaz olunca, birlik ve bütünlüğün namazdaki güzelliğini anlamış oluruz.

Capsde ki taşı öpen adam hakkında da birkaç şey söylemenin faydalı olacağını düşünüyorum. Bu konuyu tarihte yaşanmış bir olay çok güzel özetliyor. İslam'ın ikinci halifesi Hz.Ömer hac ziyareti yapıyor ve

Abdullah b. Sercis anlatıyor: "Hz. Ömer'in Hacerülesved'i öptüğünü gördüm; sonra şöyle dedi:

> **"Ben seni öpüyorum, ama senin ne zararı ne de yararı olmayan bir taş olduğunu çok iyi bilirim. Ve muhakkak ki benim Rabbim Allah'tır. Eğer Resulullah'ın/Allah'ın elçisinin seni öptüğünü görmeseydim, seni öpmezdim."***(Müslim, Hac, 25248-251; Buharî, Hac,57).*

Yani ne Kabe'nin ne de Hacerülesved taşının taş olması itibari ile hiçbir değeri yoktur. İslam inancında hiçbir zaman putçuluğa yer verilmemiştir.

Konu daha basit nasıl anlatılır bilmiyorum. Arkadaşlar bir inanışa bir dine bir yaratıcıya inanmıyor olabilirsiniz. İnanmamanın da ötesinde şiddetle karşı çıkıyor olabilirsiniz ama bunu yaparken aptallık yapmayın, insanlığınızdan, zekanızdan, aklınızdan ödün vermeyin bunları bir kenara atmayın. Kendinizi altı boş saçma saçma şeyler ile meşgul edip sırf Allah'ı inkar etmek için bahane aramaya çalışıp kendinizi küçük düşürmeyin. Sultan Süleyman'a kalmayan bu Dünya size de kalmaz bize de o yüzden biraz aklınızı kullanın çocuk gibi davranmayın asrın şımarık yüzüne aldanmayın... Selametle...

Nautilus’un Sarmal Kabuğu

ateistlerecevap.org/2018/05/nautilusun-sarmal-kabugu.html

by Ateistlere Cevap - May 30, 2018

Eşit açılı sarmalın doğadaki varlığını gösteren en ünlü örnek, Nautilus adındaki deniz kabuklusudur. Nautilus’un kabuğu eşit açılı sarmal şekle göre büyür. Dolayısıyla bu canlının kabuğunda hacimsel bir genişleme meydana gelmesine rağmen kabuğunun şeklinde hiçbir değişiklik olmaz. Bu canlının kabuğunda gözlemlenen bu özel geometrik şeklin haricinde üzerinde durulması gereken önemli bir nokta daha vardır; kabuğa anlattığımız biçimde geometrik şeklini veren içindeki canlıdır. Bu canlının bir yaratılış harikası olan kabuğunu nasıl yaptığını yakından incelediğimizde hayranlık uyandıran bir durumla karşılaşırız.

Nautilus Sarmal Evini Nasıl İnşa Ediyor?

Nautilus'un kabuğunun içinde, sedef duvarlarla bölünmüş bir sürü odacığın oluşturduğu içsel bir sarmal uzanır. Hayvan büyüdükçe, sarmal kabuğun ağız kısmında, bir öncekinden daha büyük bir odacık inşa eder ve arkasındaki kapıyı bir sedef tabakasıyla örterek daha geniş olan bu yeni bölüme ilerler. Kabuğun içindeki boş odacıkları da gaz ya da hava ile doldurduğundan, kabuğun tümü suda kolaylıkla yüzebilmektedir.[1]

Bu Yöntemi Kullanan Tek Canlı Nautilus mudur?

Nautilus'ün haricinde 'Haliotis Parvus', 'Dolium Perdix', 'Murex', 'Fusus Antiquus' ve 'Scalaria Pretiosa' türü deniz canlıları da kabuklarını eşit açılı bir sarmal meydana gelecek şekilde altın orana bağlı olarak inşa etmektedirler. Ayrıca fosil halinde bulunan 'ammonit' adındaki deniz kabuklusunda da yine aynı tip büyüme gözlenmektedir.[2]

Açıktır ki Yüce Allah bu küçük canlıları sarmal kabuklarını inşa edebilmeleri için gereken matematiksel bir bilgi ve beceri ile yaratmıştır. Bu canlılar Kuran'da, **"...Allah, her şey için bir ölçü kılmıştır."** (Talak Suresi, 3) ayetiyle bildirilen gerçeği kendi kabuklarında tecelli ettirerek, Allah'ın eşsiz yaratma kudretini açıkça göstermektedirler.

1. H.E. Huntley, 'The Divine Proportion: A Study in Mathematical Beauty, New York, Dover Publication, s. 166/Crosbie Morrison, 'Along The Track', Whitecombe and Tombs, Melbourne

2. http://www.spirasolaris.ca/sbb4d2c.html

Nazar Boncuğu Takmak Caiz Mi?

ateistlerecevap.org/2018/07/nazar-boncugu-takmak-caiz-mi.html

by Ateistlere Cevap - July 19, 2018

Nazar Boncuğu
(Hurafedir)

İslam'da nazar vardır ve haktır hatta hadisle sabittir.

"Göz değmesi haktır. Eğer kaderi (delip) geçecek bir şey olsaydı, bu, göz değmesi olurdu."
[Müslim, Selam 42, (2188); Tirmizî, Tıbb 19, (2063)]

Ancak nazar boncuğunu takmak kesinlikle haramdır.
Bu Câhiliye döneminden devam eden anlamsız bir adettir.
Süs eşyası olarak dahi olsa, böyle batıl bir adetin yayılmaması için evinizde bulundurmamanız gerekir. Bunun yerine bol bol dua edip Allah'a sığınmalıyız.

@ehlisunnetimudafaa/@ateistlerecevaplar
www.ateistlerecevap.org

Ne yeryüzüne sığdım, ne de gökyüzüne. Ama mü'min kulumun kalbine sığdım

ateistlerecevap.org/2018/08/ne-yeryuzune-sigdim-ne-de-gokyuzune-ama-mumin-kulumun-kalbine-sigdim.html

by Ateistlere Cevap -

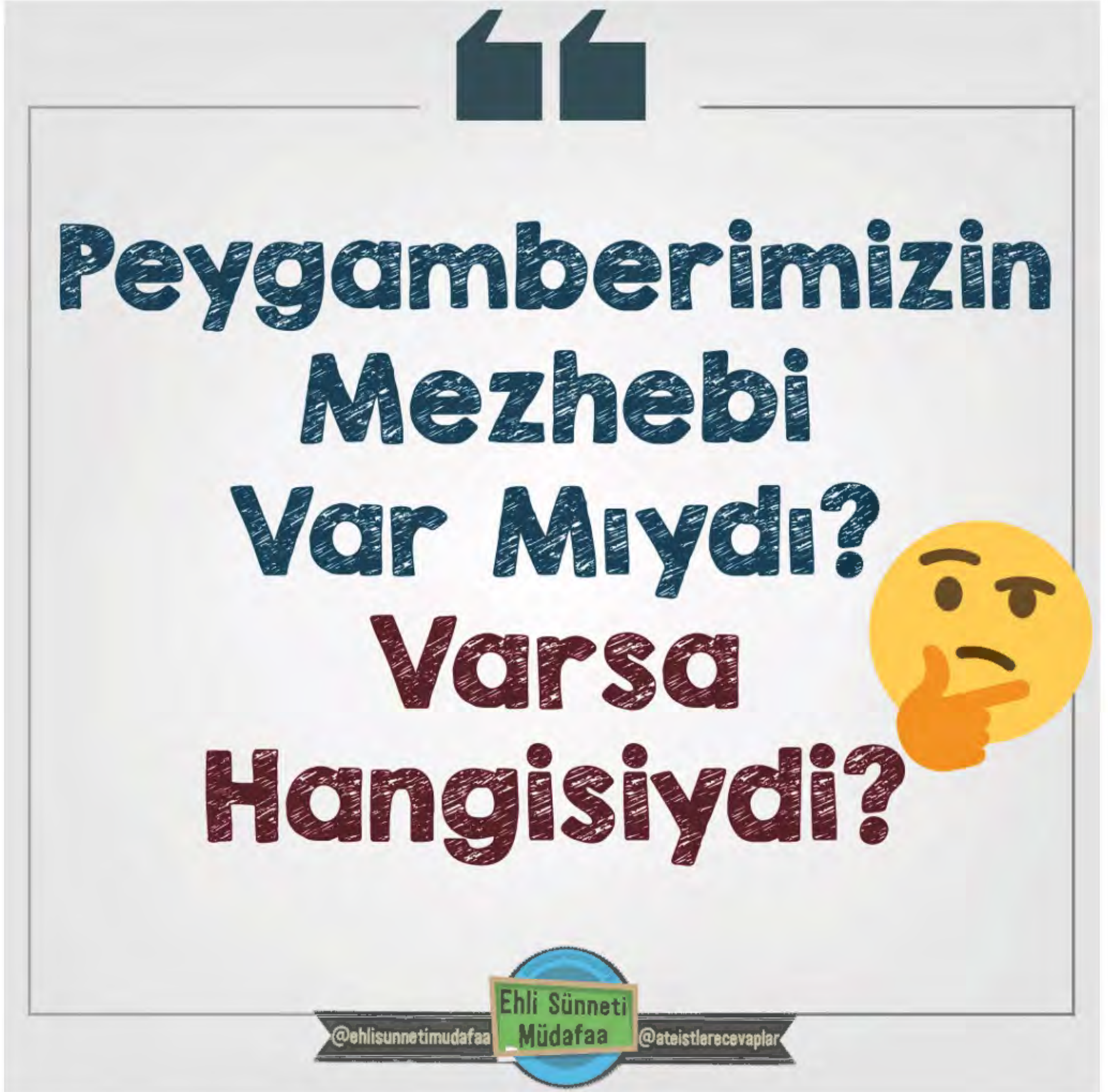
August 25, 2018

Zerkeşî: Bunu mülhidler (inançsızlar) uydurdu, demiştir. Bunun manası: Müminin kalbi, iman şuuruyla
elde ettiği marifetullah / Allah'ı isim ve sıfatlarıyla tanıması, Onun muhabbetiyle dolup taşması ve bu
yönüyle, Allah'ın zikrini hep içinde taşıması demektir. Bu mana doğrudur. Fakat hadis alimleri tarafından
bunun sağlam bir aslının / kaynağının olmadığına işaret edilmiştir. (bk. Aclunî 2/195).
Özetle böyle bir hadis yoktur.

Peygamber Efendimizin Mezhebi Neydi? Peygamberimizin Mezhebi Var Mıydı?

ateistlerecevap.org/2018/12/peygamber-efendimizin-mezhebi-neydi-peygamberimizin-mezhebi-var-miydi.html

by Ateistlere Cevap - December 8, 2018

Bu soruyu soran arkadaşların bazıları cidden bilmediklerinden, konu ile hiç alakaları olmadıklarından soruyorlar bazıları da var ki cevabını bildikleri halde insanların kalbine vesvese salmak için soruyorlar. Şimdi bu
sorunun cevabına yavaş yavaş geçelim. Daha önce mezheplerin nasıl ortaya çıktığını detaylıca anlattık, gerekli yazıları **websitemizde bulabilirsiniz**.

Burada uzun uzun anlatmayacağım sadece özet bir şekilde geçeceğim. Peygamberimizin Asr-ı Saâdetinde sahâbenin bir kısmı devamlı olarak Allah Resûlünün yanında kalıyor, Kur'ân'ı ve hadîsleri ezberliyor, onların mânâlarını iyice kavramaya çalışıyorlardı. Hazret-i Peygamber'in Kur'an'ın hükümlerini nasıl uyguladığını bizzat görüyor, âyetlerin iniş sebeblerini biliyorlardı.

Hz. Peygamber'in vefatından sonra, bu sahâbeler Mekke ve Medine dışına çıktılar, çeşitli İslâm memleketlerine gittiler. Bunlar, gittikleri yerlerde Hicaz'dakinden farklı örf ve âdetlere sâhip insanlarla karşılaştılar. Halk gelip dinî mes'eleleri kendilerine soruyor, onlar da o mes'ele hakkında Kur'an ve Sünnetin hükmünü bildiriyorlardı. Sorulan mes'ele hakkında Kur'an'da ve hadîste hüküm bulamazlarsa, o mes'elede ictihâd edip mes'eleyi açıklığa kavuşturuyorlardı. Sahâbe, gittikleri şehirlerde, hem hâkim, hem müftü, hem vali, hem muallim durumunda idiler. Bulundukları yerde âdeta birer ekol meydana getirmişlerdi. Birbirlerinden çok farklı yerlere dağıldıkları ve bilgi, zekâ ve kavrayış bakımından da aralarında farklar olduğu için, sorulan mes'eleler karşısında pek tabiî olarak farklı ictihadlar, ayrı görüş ve kanaatlar ortaya çıkabiliyordu.

Bir sahâbînin etrafında toplanan talebeleri, o sahâbînin kendisinden sonra da onun sistemi ve metodu doğrultusunda ictihad yapmaya, kapalı olan mes'eleleri çözmeye, cem'iyette yeni ortaya çıkan durumlara hükümler bulmağa çalıştılar. Bu çalışmalar neticesinde, zamanla fıkhî mezhebler teşekkül etmeye başladı. Bâzı mezhebler kendilerine fazla taraftar bulamadığı için, zaman içinde kaybolurken; bugünkü 4 büyük mezheb umumun teveccühünü kazanarak kuvvet buldu, yaygınlaştı ve günümüze kadar geldi.

ÖZETLE mezheplerin ortaya çıkış süreci böyledir. Aslında bu açıklamadan sonra **"Peygamber Efendimizin mezhebi neydi?"** sorusunu sormak bile saçmalık olur ama biz yine de açıklayalım. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) zamanında mezhep yoktu, çünkü mezhebe ihtiyaç yoktu. Sahabeler bilmedikleri meseleleri bizzat Peygamberimize danışır ve ondan öğrendiği gibi amel ederdi. Yani bir asır sonra dünyaya gelecek olan mezhep imamlarının vazifesini kendi asrında bizzat Peygamber Efendimiz icra etmiştir.

Mezhepler Peygamberimizin vefatından sonra ortaya çıkmıştır. Soru sormak için Peygamberimizi bulamayan Müslümanlar Efendimizin sünnetini ve Kur'an'ı çok iyi bilen müctehid âlimlere sorularını sormuşlar, bu âlimler de Kur'an ve sünnetten çıkardıkları cevapları ümmete ders vermişlerdir. Bu âlimlerin verdiği fetvalar da insanlar tarafından kabul görmüş ve neticede ümmet-i Muhammed Kur'an ve sünnetin fıkhi yönünü anlamada onları kendilerine rehber yapmıştır.

Demek Peygamberimiz zamanında mezhep yoktu, çünkü ihtiyaç yoktu. Herkes bizzat Peygamberimizin uygulamasını görerek taklit ediyor ve bilmediğini bizzat Efendimize sorarak öğreniyordu. Mezhepler Peygamberimizden sonra çıkmış ve Efendimizin uygulamalarını ümmete ders vermiştir.

Yani arkadaşlar özetle
"Peygamberimizin Mezhebi Neydi?" gibi bir soru sormak mantıksızlık olur.

Sivrisinek Mucizesi

ateistlerecevap.org/2018/05/sivrisinek-mucizesi.html

by Ateistlere Cevap - May 26, 2018

SİVRİSİNEK MUCİZESİ

"Şüphesiz Allah, bir (dişi) sivrisineği de, ondan üstün olanı da, (herhangi bir şeyi) örnek vermekten çekinmez. Böylece iman edenler, kuşkusuz bunun Rablerinden gelen bir gerçek olduğunu bilirler; inkâr edenler ise, 'Allah, bu örnekle neyi amaçlamış?' derler. (Oysa Allah,) Bununla birçoğunu saptırır, birçoğunu da hidayete erdirir. Ancak O, fasıklardan başkasını saptırmaz." (Bakara Suresi, 26)
Kuran'da Allah sık sık insanları, doğayı incelemeye ve burada yaratılmış olan "ayetleri" görmeye çağırır. Çünkü evrendeki canlı-cansız tüm varlıklar, "yaratılmış" olduklarını gösteren işaretlerle doludur ve kendilerini "Yaratanın" güç, bilgi ve sanatını göstermek için vardırlar. İnsan, aklını kullanarak bu işaretleri görmek ve Allah'ı tanımakla sorumludur.

Tüm canlılar böyleyken, bir de Allah'ın özel olarak dikkat çektiği bazı canlılar vardır. Sivrisinek, bunlardan biridir.

Değersiz ve sıradan bir canlı gibi görülen sivrisinek bile aslında Allah'ın ayetlerini taşıması bakımından dikkat edilmesi, incelenmesi, üzerinde düşünülmesi gereken bir varlıktır. İşte bu nedenle de Allah "sivrisineği de, ondan üstün olanı da, (herhangi bir şeyi) örnek vermekten çekinmez."

Sivrisineğin Olağanüstü Macerası

Sivrisineklerle ilgili olarak genelde bilinen, onların kan emici yaratıklar oldukları ve kanla beslendikleridir. Oysa bu pek de doğru bir bilgi değildir. Çünkü sivrisineklerin tamamı değil sadece dişileri kan emer. Ayrıca dişilerin kan emme sebepleri beslenme ihtiyaçları değildir. Hem dişiler hem de erkeklerin besinleri çiçek özleridir. Dişilerin, erkeklerden farklı olarak kan emmelerinin tek nedeni, taşıdıkları yumurtaların olgunlaşmak için kanda bulunan proteinlere ihtiyaç duymalarıdır. Başka bir deyişle dişi sivrisinek sadece türünün devamını sağlamak için kan emer.

Sivrisineklerin diğer özelliklerine geçmeden önce bir noktanın sürekli hatırda tutulmasında fayda vardır. Allah'ın ayette dikkat çektiği bu canlıdaki kusursuz tasarım, şuurlu ve bilinçli davranışlar incelendiğinde sivrisineklerin tesadüfen oluşamayacakları gerçeği açıkça görülmektedir. Sivrisinekler de yeryüzündeki bütün canlılar gibi Allah tarafından yaratılmışlardır.

Sivrisineğin en olağanüstü ve hayranlık uyandırıcı özelliklerinden bir tanesi de gelişim sürecidir. Bir canlının küçük bir kurttan, çeşitli değişiklikler geçirerek sivrisineğe dönüşümünün kısa öyküsü şöyledir:

Olgunlaşan sivrisinek yumurtaları, yaz ya da sonbahar aylarında, nemli yaprakların üzerine veya kurumuş gölcüklere dişi sivrisinek tarafından bırakılırlar. Anne sivrisinek ilk önce karnının altındaki hassas alıcılar yardımıyla, zeminde yumurtalar için uygun koşullar arar. Gereken özelliklere sahip bir yer bulduğunda yumurtlamaya başlar. Uzunlukları 1 milimetreyi dahi bulmayan yumurtalar tek tek ya da gruplar halinde olmak üzere sırayla dizilirler. Bazı türler ise yumurtalarını bir sal oluştururcasına birbirine yapışmış şekilde bırakırlar. Bu yumurta gruplarının bazılarında 300 kadar yumurta bulunur.

Anne sivrisineğin özenle yerleştirdiği beyaz renkli yumurtalar hemen koyulaşmaya başlar ve bir-iki saat içinde de tamamen simsiyah hale gelirler. Bu koyu renk, böceklerin ve kuşların kendilerini fark etmelerini engellediğinden yumurtalar için önemli bir koruma sağlar. Yumurtalardan başka bazı larvalar da bulundukları mekana göre renk değişimine uğrarlar ve bu sayede korunurlar.

Çeşitli etkenlerden faydalanarak renk değiştirmek oldukça karmaşık kimyasal işlemlerin sonucunda gerçekleşir. Elbette ki sivrisineklerin değişik evrelerindeki renk değişimlerinden ne yumurtaların, ne larvaların, ne de anne sivrisineğin haberi yoktur. Bu canlıların böyle bir sistemi kendilerinin oluşturması ya da bu sistemin tesadüfen ortaya çıkmış olması da söz konusu değildir. Sivrisinekler ilk ortaya çıktıkları andan itibaren bu sistemlerle birlikte yaratılmışlardır.

Yumurtadan Çıkış

Kuluçka dönemi tamamlandığında kurtçuklar hemen hemen aynı zamanda yumurtadan çıkmaya başlarlar. Aralıksız bir şekilde beslenen kurtçuklar süratle büyürler. Kısa bir zamanda derileri daha fazla büyümelerini engelleyecek kadar gerginleşir. Bu ilk deri değişimi zamanının geldiğinin bir göstergesidir. Bu evrede, oldukça sert ve gevrek olan deri kolayca kırılır. Sivrisinek kurtçuğu, gelişimini tamamlayıncaya kadar iki kez daha deri değiştirecektir.

Kurtçukların beslenmesi için tasarlanmış olan yöntem oldukça ilginçtir. Kurtçuklar, tüylerden oluşan yelpaze biçimindeki iki uzantıyla su içinde küçük girdaplar oluşturarak, bakteri ve diğer mikroorganizmaların ağızlarına doğru akmalarını sağlarlar. Su içinde başaşağı duran kurtçukların solunumu ise dalgıçların kullandığı “şnorkel” benzeri bir hava hortumuyla sağlanır. Vücutlarında salgılanan yapışkan bir salgı da suyun hava aldıkları deliklerden içeri kaçmasını engeller. Görüldüğü gibi bu canlı, birçok hassas dengenin birarada işlemesi sayesinde yaşamını sürdürmektedir. Hava hortumu olmasa sivrisinek kurtçuğu yaşayamayacak, yapışkan salgı olmasa hortum suyla dolacaktır. Bu iki sistemin birbirinden farklı zamanlarda oluşması sivrisineğin bu evrede ölmesi demektir. Bu da sivrisineğin bütün sistemleriyle eksiksiz ortaya çıktığını yani yaratıldığını kanıtlar.

Kurtçuklar bir kez daha deri değiştirmişlerdir. Son deri değiştirme diğerlerinden oldukça farklıdır. Bu evrede kurtçuklar gerçek bir sivrisinek olmak için son aşama olan “pupa” dönemine girmişlerdir. İçinde bulundukları kılıf iyice gerginleşmiştir. Bu da pupanın artık bu kılıftan kurtulma zamanının geldiğini gösterir. Kılıfın içinden öylesine farklı bir canlı çıkar ki, bunların aynı canlının farklı gelişim evreleri olduğuna inanmak gerçekten zordur. Görüldüğü gibi bu değişim, ne kurtçuğun, ne dişi sivrisineğin tasarlayamayacağı kadar karmaşık ve hassas bir işlemdir…

Bu son değişim sırasında bir boru aracılığıyla suyun üstüne uzanmış olan solunum delikleri kapanacağından, hayvan havasız kalma tehlikesiyle yüz yüze gelir. Ama yeni çıkan canlının solunumu artık bu kanaldan değil, baş tarafında beliren iki boru aracılığıyla yapılacaktır. Bu yüzden kılıf değiştirmeye başlamadan önce bunlar su yüzüne çıkar. Pupa kozasının içindeki sivrisinek artık iyice gelişmiş tir. Bir anten biçimindeki duyargaları, hortumları, ayakları, göğsü, kanatları, karnı ve başının büyük bölümünü kaplayan gözleri ile sivrisinek artık uçmaya hazırdır.

Pupanın kozası baş taraftan yırtılır. Bu aşamada en büyük tehlike kozanın içine su girmesidir. Ancak yırtılan kozanın baş tarafı, sineğin kafasının su ile temasını engelleyecek yapıda özel bir yapışkan sıvıyla kaplanmıştır. Bu an çok önemlidir; en ufak bir rüzgar bile suya düşüp ölmesine yol açacağı için sivrisinek suya sadece ayakları değerek çıkmak zorundadır. Bunu başarır.

Acaba ilk sivrisinek böyle bir dönüşümü geçirecek “yeteneğe” nasıl ulaşmıştır? Bir kurtçuk, kendi kendine, üç kez deri değiştirip bir sivrisineğe dönüşmeye “karar” mı vermiştir?

Elbette hayır, açıktır ki, Allah’ın örnek verdiği bu canlı özel olarak bu şekilde yaratılmıştır.

Sivrisineğin “kan emme” tekniği ise akıllara durgunluk verecek kadar detaylı yapıların birlikte işlemesiyle oluşan kompleks bir sisteme bağlıdır.

Hedef üzerine konan sivrisinek, hortumundaki dudakçıklar aracılığıyla önce bir nokta seçer. Sivrisineğin bir şırıngaya benzeyen iğnesi özel bir kılıfla korunmuştur. Kan emme işlemi sırasında işte bu kılıf iğneden sıyrılır.

Deri, sanıldığı gibi iğnenin basınçla deriye batırılması yöntemiyle delinmez. Buradaki asıl görev, bıçak keskinliğindeki üst çene ve üzerinde geriye doğru eğimli dişlerin bulunduğu alt çeneye düşmektedir. Alt çene testere gibi ileri-geri hareket eder ve deri üst çenenin yardımıyla adeta kesilir. Açılan yarıktan içeri sokulan iğne kan damarına ulaşınca delme işlemine son verilir. Sivrisinek artık kan emmeye başlayacaktır.

Ancak bilindiği gibi insan vücudu, damarlardaki en ufak bir zedelenme karşısında kanı

anında pıhtılaştırarak, o bölgedeki kan akışını durduran bir enzime sahiptir. Aslında bu enzimin sivrisinek için büyük bir problem oluşturması gerekmektedir. Çünkü sineğin açtığı deliğe de vücut anında tepki gösterecek, o noktadaki kan hemen pıhtılaşmaya başlayacak ve yara onarılacaktır. Tabii ki bu da sivrisineğin hiç kan emememesi demektir.

Ama sivrisinek için bu sorun tamamen ortadan kaldırılmıştır. Sivrisinek kan emmeye başlamadan önce, vücudunda salgıladığı özel bir sıvıyı soktuğu canlının damarında açtığı deliğin içine bırakmaktadır. Bu sıvı, kandaki pıhtılaşmayı sağlayan enzimi etkisiz hale getirir. Böylece, pıhtılaşma sorunu olmadan, sivrisinek besinine ulaşabilir. Sivrisineğin soktuğu yerde oluşan kaşıntı ve şişmeye neden olan da işte bu pıhtılaşmayı engelleyici sıvıdır.

Bu, kuşkusuz olağanüstü bir işlemdir ve karşımıza şu soruları çıkarır:

1. Sivrisinek, insan vücudunda bu tür bir pıhtılaştırıcı enzim olduğunu nereden bilmektedir?
2. Bu enzime karşı kendi vücudunda bir salgı geliştirmesi için, enzimin içeriğini (kimyasını) bilmek zorundadır. Bu nasıl olabilir?
3. Böyle bir bilgiye ulaşsa(!) bile, nasıl olup da kendi vücudunda böyle bir salgı üretip, bunu iğnesine aktaracak “teknik donanım”ı oluşturabilir?

Aslında bütün bu soruların cevabı basittir: Sivrisinek bunların hiçbirini başaramaz. Ne bunun için gerekli akla, ne kimya bilgisine, ne de salgıyı üretecek “laboratuvar” donanımına sahiptir. Bahsettiğimiz varlık, bir kaç milimetre büyüklüğünde akılsız ve bilinçsiz bir sinektir, o kadar!...

Onu böyle inanılmaz, olağanüstü ve hayranlık verici bir sisteme sahip kılan ise, insanı da sivrisineği de yaratan, “göklerin, yerin ve her ikisi arasındakilerin Rabbi olan” Allah’tır.

“Şeyhi Olmayanın Şeyhi Şeytandır” diye bir hadis var mı?

ateistlerecevap.org/2018/06/seyhi-olmayanin-seyhi-seytandir-diye-bir-hadis-var-mi.html

by Ateistlere Cevap - June 23, 2018

Şeyhi olmayanın Şeyhi Şeytandır

“Şeyhi olmayanın şeyhi şeytandır.”

Halkarasında dillerde hadis diye dolaşan ve Rasûlullah’ın hadisiyle hiçbir ilgisi olmayan bu söz, Bayezid Bistamî’ye âit olup Kuşeyrî Risâlesi’nde şu şekilde yer almaktadır: “Üstâdı bulunmayanın imamı şeytandır.” (Abdülkerim Kuşeyrî, Kuşeyrî Risâlesi, çev. Süleyman Uludağ, İst. 1991, s. 592). Halk arasında ise, ilk şekliyle şöhret bulmuştur. Yine benzer bir uydurma hadis şöyledir: “Şeyhi olmayanın dini de olmaz.” Akşemseddin, bu rivâyeti kaynak belirtmeden Makamatu’l-Evliyâ adlı eserinde şeyhin önemini anlatırken zikretmiştir (A. İhsan Yurd-Mustafa

Şiir ile ilgili hadisler çelişiyor mu? Şiir haram mı, değil mi?

ateistlerecevap.org/2018/09/siir-ile-ilgili-hadisler-celisiyor-mu-siir-haram-mi-degil-mi.html

by Ateistlere Cevap - September 4, 2018

(Yazı instagram hesabımızda ki görsellerin üzerinde ki yazı gönderiye **buraya tıklayarak** ulaşabilirsiniz)

Açıklamaya geçmeden önce bir şeye değinmek istiyorum. Malum sayfa sahtekarlığına ve iftiralarına devam ediyor bizde vakit buldukça cevap veriyoruz. Acaba bunlar gerçekten Allah'tan korkuyorlar mı? Çünkü gerçek manada Allah korkusu olan birisi bunları çelişki diye sunup hadisleri itibarsızlaştırmaya çalışmaz, sahtekarlık yapmaz, insanların aklını karıştırıp fitne çıkarmaz. Acaba işin doğrusuna erişme imkanları yoktur bu yüzden mi yanlış şeyler paylaşıyorlar, doğru bilgiye ulaşma imkanları mı yoktur diye iyi niyetli bir şekilde düşündüm ve Google'de sadece "Şiir yazmak günah mı?", "Peygamber Efendimiz şiir yazılmasını yasakladı mı?", "Şiir ile ilgili hadisler" bide bir önceki resimde ki hadisi aratıp bir çok bilgiye ulaştım ve dakikalar içinde tarihi bir çok bilgiye ve hadise ulaştım anladım ki bilgiye ulaşma imkanları var her gün instagramda dolaşma imkanı olanların Google'ye girme imkanı da vardır diye düşünüyorum.

Ve anladım ki bunlar bile bile hakkı gizliyorlar bile bile sahtekarlık yapıp insanların akıllarını bulandırıyorlar "Biz Kur'an Müslümanıyız" diyenlerin acaba şu ayetten haberi var mı? "Hakkı batılla karıştırıp da bile bile hakkı gizlemeyin (Bakara/42)" hiç zannetmiyorum… Ateistler ile hadis inkarcıları arasında pek fark yoktur birisi ayetleri cımbızlar Kur'anı inkar eder diğeri hadisleri cımbızlar sünneti/hadisi inkar eder…

Şimdi hadislerin açıklamasına geçelim.
“Şairlere ise, haddi aşan azgınlar uyarlar. Görmez misin ki onlar, her vadide şaşkın şaşkın dolaşırlar ve yapmadıkları şeyleri söylerler. (Şuara/224-226)” Şimdi ayette Allah şairler hakkında olumsuz şeyler söylüyor onların peşinden gidenlerin haddi aşan azgınlar olduğunu bildiriyor. Bu sahtekarlar bu ayetleri görünce hemen yerinden fırlar ve derler ki “Ayetin kimden bahsettiğine bak bir sonra ki ayete de bak bir sonraki ayette şöyle diyor “Ancak iman edip salih amel işleyen, Allah’ı çok anan ve haksızlığa uğratıldıktan sonra öçlerini alanlar başka. Zulmedenler hangi akıbete uğrayacaklarını göreceklerdir. (Şuara/227)” Yani eğer şair olan kişi düzgün şiir yazarsa salih amel işlerse Allah’ı çok anar İslam’ın yasaklarına karşı çıkmadan şiir yazarsa sorun yok. Ama İslam’ın yasakladığı şekilde şiir yazarsa, Allah’ın yasakladığı şekilde şiir yazarsa o zaman o şairin arkasından gidenler haddi aşanlar olur. Normal şekilde şiir yazarsan sorun olmaz.”

Üç aşağı beş yukarı size böyle bir açıklama yaparlar ama iş hadislere gelince leş görmüş çakal gibi saldırırlar ve bile bile hakkı gizlerler. Hadislerde de durum ayette ki ile birebir aynı eğer şiir sizi Allah’tan uzaklaştırıyorsa, İmani yükümlülüklerinizi yapmanıza mani oluyorsa, sizi harama günaha sevk ediyorsa, içerisinde Allah’ın yasakladığı şeyleri barındırıyorsa haramdır ama bunun aksine sizi iyiliğe yönlendiriyor, imanınızı kuvvetlendiriyor, İslam’ı daha düzgün yaşamanızı sağlıyor, sizi İslami olarak olumlu yönde geliştiriyorsa sıkıntı yoktur.

Bide Peygamber Efendimizin hayatından şiir ile ilgili kesitlere yer verelim;

“Şiir de (normal) söz gibidir; güzeli güzel, çirkini çirkindir.” (1)

“Allah Resûlü, Hassân b. Sâbit’i (Peygamberimizin şairi), “Onları (şiirinle) hicvet, Cebrail seninle birliktedir.” diyerek şiire teşvik etmiştir.”(2)

“Yine, “Şairlere ancak azgınlar uyar.” (az önce bahsi geçen ayet) âyeti inince Kâ’b b. Mâlik, Peygamber Efendimize (sav) gelerek, “Allah Teâlâ şiir hakkında bildiğin âyeti indirmiştir, sen bu konuda ne dersin?” diye sormuş, bu soruya Hz. Peygamber, “Hiç şüphesiz mümin (hem) kılıcı, (hem de) dili ile cihad eder.” (3) karşılığını vererek dil ile cihadın önemine dikkat çekmiştir.”

“Aynı şekilde o, “En değerli cihad, zalim yöneticinin karşısında doğruyu dile getirmektir.” (4) buyurmuştur.

“Şiirden bir kısmı, şübhesiz hikmettir” (5)

“…Çünkü Ümeyye’nin bu dizelerinde yerin ve göğün yaratılışı, melekler ve benzeri diğer Arap şairlerinin ele almadığı konular işlenmektedir. Bu dizeler Hz. Peygamber’in o kadar hoşuna gitmiştir ki, Şerîd’in sözlerini bitirmesinin ardından, “Ümeyye neredeyse şiirlerinin diliyle Müslüman olmuş.” demiştir.” (6)

“Seleme ibnu’1-Ekva’ (R) şöyle demiştir: Bizler Rasûlullah(S)’ın maiyyetinde Hayber gazasına çıkmıştık. Bir gece yürüdüğümüz sırada kaafileden bir adam Âmir ibnu’l-Ekva’a hitaben:

— Yâ Âmir! Bize kısa vezinli şiirlerinden biraz dinletsen ya! dedi.
Selemetu'bnu Ekva': Âmir, şâir bir kimse idi, dedi. Bu istek üzerine Âmir, bineğinden aşağıya indi ve kaafileyi şu beyitleri söyleyerek yürütüyordu:
Yâ Allah! Sen olmayaydın biz doğru yolu bulmaz, sadaka da vermez, namaz da kılmazdık.
Hayâtımız Sen'in rızân yolunda feda olsun, işlediğimiz günâhları mağfiret eyle!
Düşmanlarla karşılaşırsak ayaklan sabit kıl. Üzerimize sekînet ve metanet indir. Biz kıtale çağırıldığımız zaman hemen savaşa geliriz. O düşmanlar bizim üzerimize (yiğitlikle değil) bağırmakla hamle yapmışlardır.
Bu şiir üzerine Rasûlullah:
— "Şiir inşâd edip develeri yollandıran kimdir?" diye sordu. Sahâbîler:
— Âmir ibnu'l-Ekva'dır, dediler. Rasûlullah:
— "Allah Âmir'e rahmet eylesin!" diye duâ etti." (7)

"Yüzden fazla Peygamber (s.a.v.)'in sohbetinde bulundum. Peygamber (s.a.v.)'in ashabı karşılıklı şiirler okurlar, cahiliye dönemine ait bazı şeyleri müzakere ederlerdi. Peygamberimiz (s.a.v.)'de susar ve bazan da onlarla birlikte gülümserdi." (8)

Daha bunlar gibi onlarca örnek var ama bu sahtekarların işine gelmez bunları görmek ve anlamak.

Özet yapıp bitirelim;
Binaenaleyh şiir ve şarkı söyleyip yazmakta herhangi bir sakınca yoktur, yeter ki İslâm'ın getirdiği ölçüler dahilinde olsun. Bu daireyi aşan ve hesaba katmayan her türlü tasarruf haramdır.

Mesela İslâm dini içkiyi, zulmü ve iffetsizliği yasaklamıştır. Dolayısıyla bu gibi şeyleri öven ve insanlara menhiyatı tavsiye eden şiir ve şarkılar, dinen haramdır. Yine aynı şekilde muayyen bir kadını vasfeden, bir zalimi öven şiir ve şarkılar da yasaklanmıştır.

Biraz ağır konuştum ama olsun aslında bunlara az bile de neyse.

Selametle…

1- Suyuti/4939, Taberani
2- Buhârî, Bed'ü'l-halk, 6 / Müslim, Fedâilü's-sahâbe, 153
3- İbn Hanbel, III, 456.
4- Ahmed bin Hanbel, 5/251; İbn Mâce, Fiten 20, hadis no: 4011-4012; Tirmizî, Fiten 13, hadis no: 2175; Ebu Dâvud, Melâhim 17
5- Buhari Edeb 90
6- (Müslim, 41/Şiir, 1 (II, 1767), nr: 1; İbn Mâce, 33/Edeb, 41 (II, 1236); İbn Hanbel, IV, 388, 389, 390)
7- Buhari Edeb 90/172
8- Müsned: 20096, Tirmizi 70/2850

Talebe alimin önüne oturunca, Allah ona yetmiş rahmet kapısı açar… Sözü hadis mi?

ateistlerecevap.org/2018/06/talebe-alimin-onune-oturunca-allah-ona-yetmis-rahmet-kapisi-acar-sozu-hadis-mi.html

by Ateistlere Cevap - June 23, 2018

Talebe alimin önüne oturunca, Allah ona yetmiş rahmet kapısı açar. Talebe, onun yanından kalktığında annesinden doğduğu gibi günahsız kalkar. Allah, ona her harfe karşılık yetmiş şehid sevabı verir, her hadise karşılık bir senelik ibadet yazar.

Bu söz tamamen UYDURMADIR itibar etmeyin.

Benzer Sorular:

Tırtıldan Kelebeğe, Kozadan İpeğe

ateistlerecevap.org/2018/06/tirtildan-kelebege-kozadan-ipege.html

by Ateistlere Cevap - June 7, 2018

TIRTILDAN KELEBEĞE, KOZADAN İPEĞE

Minicik bir böcek milyonlarca yıldır yeryüzünde bilinen en sağlam ipliği üretiyor. Bu böceğin yumurtaları bir yıl uyuyarak canlanmayı bekliyor, yeni doğanları ise kısa sürede ilk ağırlığının 30.000 katına çıkarak mucizevi bir gelişim gösteriyor. Binlerce yıldır insanların "en güzel ve en narin" olarak değerlendirdikleri, nadide kumaşların dokunduğu ipliği üretmek için kendini ördüğü bir kozanın içine hapsediyor. Bu süre içinde böceğin kendisi de bambaşka bir görünüm kazanarak bir mucizenin adını alıyor: İpek Böceği Mucizesi

Yumuşaklığı ve parlaklığıyla yüzyıllardır en çok tercih edilen kumaş olan ipek, ipek böceği tırtıllarının ördüğü kozalardan yapılır. Bu mucizevi canlılar ilginç bir şekilde yalnızca dut yaprağı yerler. Dut ağacı yapraklarından başka hiçbir şeyle beslenmezler.

İpek böceği tırtılları gelişimlerini tamamlayınca, kelebek olmak için koza örmeye başlarlar. Sonunda da kendilerini, bu incecik ipek ipliklerden örülmüş kozalarına hapsedip, uykuya dalarlar. Önce görünürde yalnızca minik bir tırtılla başlayan bu sürecin sonunda tırtıl kaybolurken ortaya ipekten örülmüş bir koza ile bir kelebek çıkmaktadır. Peki bu olay nasıl gerçekleşmektedir? Şimdi bu mucizevi süreci en başından inceleyelim.

Altın Kadar Değerli İpeğin Tarihi

Tarihi kayıtlara göre, ipek ilk defa Çin'de bulunmuştur. M.Ö. 206'da başlayan Han Hanedanı dönemlerinde, daha önce pek önemli olmayan ipek, ülkenin gelir kaynağı haline gelerek uygarlığın önemli simgelerinden biri olmuştur. İpek, değerli bir madde olduğu anlaşıldıktan sonra para birimi olarak da kullanılmıştır. Devletin ödemelerinde ve yapılan hizmete karşılık ödül olarak verilen ipek, tıpkı altın gibi saklanmış ve gittikçe değer kazanmıştır. Başka ülkelerle Çin arasındaki anlaşmalar ipekle çözüm bulmuştur. O dönemde dünya ticaretinin dolaştığı tek kervan yolu olan "İpek Yolu" da adını, taşınan en değerli ticaret malı olan ipekten almıştır.

Tırtıldan Kelebeğe

İpek böceklerinin yeryüzünde birçok farklı türü (ırkı) bulunmaktadır. Bazı farklılıklar dışında hepsinde ortak olan dönemler; yumurta dönemi, larva dönemi, koza örme devresi ve ergin-kelebek dönemidir.

Bir Sene Bekleyebilen Yumurtalar

İpek böceklerinin bir türü (univoltin ırk) sadece ilkbaharda yumurtlar ve bu türün verdiği yumurtalar diğer ilkbahara kadar bekler. Başka bir tür (bivoltin ırk) ise yumurtalar ikinci yumurtlama için beklemeye girmeden, 11–12 günlük kuluçka devresi geçirerek yumurtadan çıkarlar. İkinci neslin verdiği yumurtalar ise bekleme dönemine girerek kışı geçirir ve ilkbaharda tekrar canlanırlar. Hindistan, Tayland gibi yetiştirildiği bölgelerin sıcak olması nedeniyle multivoltin ırklardan bir yılda 7–8 nesil elde edilebilir. Burada ilk akla gelen soru kuşkusuz, bir yumurtanın bir yıl nasıl canlı kalabildiğidir. Tıpkı tohumların toprağa ekilip nem, sıcaklık, karanlık gibi uygun koşullar sağlandığında filizlenerek bitki, ağaç haline gelmesi ve bu ana kadar uykuda olması gibi, ipek böceği yumurtaları da bir sonraki ilkbahar mevsimine kadar uykuda kalırlar. Vakti geldiğinde ise harekete geçerler. Bu durumu, tuşuna basarak komut verilen bir cihazın çalışmaya başlamasına benzetebiliriz. İpek böceği yumurtaları da bir yılın sonunda onları yaratan Allah'ın emriyle canlanırlar. Yüce Rabbimiz Kuran'da ilminin herşeyi kuşattığını şu şekilde bildirmiştir: **"Allah, yedi göğü ve yerden de onların benzerini yarattı. Emir, bunların arasında durmadan iner; sizin gerçekten Allah'ın herşeye güç yetirdiğini ve gerçekten Allah'ın ilmiyle herşeyi kuşattığını bilmeniz, öğrenmeniz için."** (Talak Suresi, 12)

Deri Değiştiren Larvalar

Yumurtadan çıkan larvalar, iklim ve hava şartlarına bağlı olarak süresi değişen larva döneminde 4 defa deri değiştirirler.

Larvalar yem yeme safhasında çok iştahlıdırlar ve sürekli taze dut yaprağı yerler. Adeta yaşayacakları bir sonraki dönemde inzivaya çekileceklerini biliyor gibi karınlarını iyice doyururlar. Başları vücutlarına oranla küçük olan larvaların derilerinin parlaklığı ve gerginliği artar. Deri değiştirme (uyku) safhasının başlangıcında yemek yemeyi keserler ve durgunlaşırlar. Dinlenmek için yer ararlar. İpeğimsi bir madde salgılayarak yapraklar üzerine tutunurlar, başlarını yukarı kaldırarak hareketsiz bir şekilde dururlar. Deri değiştiren larvaların vücudu ise büyümüştür. Başları da vücutlarına oranla artık daha büyüktür. Yem yeme safhasında parlak ve gergin olan deri, deri değiştirme sonrası gevşer, buruşur ve solgunlaşır.

9–10 günlük bir ipek böceği hemen hemen yumurtadan çıkış ağırlığının 10.000 katına ulaşmıştır. Üstelik bu gelişme 20–25 gün gibi kısa bir süre içerisinde oluşmuştur. Bu mucizevi gelişmeyi anlamak için gözünüzde yeni doğmuş bir bebeği canlandırın. Yaklaşık 3 kg ağırlığında doğan bebek, 20–25 gün sonra devasa bir boyuta ulaşarak 30.000 kg haline gelse her halde bu mucize karşısında şaşkınlığımızı gizleyemezdik. Ancak milyonlarca yıldır bu dönemleri geçiren ipek böceği larvaları bu mucizenin canlı birer örneğidirler. Böcek erginleştiğinde genellikle 7.-9. günlerde yem yemeyi keser,

tedirginleşir, başını yukarı kaldırarak sallamaya ve oldukça nemli bir sıvı salgılamaya başlar. Göğüs ve karın bölgesinin yarı şeffaf olması nedeniyle vücudunun hemen hemen %40'ını kaplayacak şekilde genişlemiş olan ipek bezleri deri altında fark edilebilir. Sindirim kanalının boşaldığı ve larvanın kehribar rengini aldığı bu aşamada ipekböcekleri artık koza örmeye hazırdır ve askıya alınmaları için toplanmaları gerekir.

Koza Örme Devresi Başlıyor

Yumurtadan çıkan ipek böceği tırtılı; önce büyük bir titizlikle seçtiği "askı" olarak kullanacağı dallardan birine çıkarak kendini aynı iplikle oraya bağlar. Daha sonra salgıladığı ipeğe sarılmaya ve koza örmeye başlar. Multivoltin ırklarda 2–3 gün, uni ve bivoltin ırklarda 3–4 gün içerisinde koza örme işlemi biter. İpek böceği, ipliğini çıkardığı sürece, başını 8 çizer gibi sürekli oynatır, kozanın bir bölümünden diğer bölümüne geçerek örme işlemine devam eder. Başı dönmeden ve dengesini hiç kaybetmeden yaptığı bu hareketi, 3–4 gün süresince toplam yaklaşık 130.000 kez tekrarlamaktadır. Bu rutin hareketi yapan tırtılın boynunun ya tutulması, ya da işlevini yitirmesi gerekirken, o büyük bir çaba ile üretimine devam eder. İpek üretimi sona erdiğinde ve bezler boşaldığı zaman artık çok zayıflamış olan tırtılın ya ölmesi, ya da hastalanması gerekir ancak tırtıl başkalaşıma uğrayarak, bir iki gün içinde daha güçlü bir yapıda olan "krizalite" dönüşür. Koza örmenin 4. veya 5. gününde krizalit haline dönüşen ipekböceği, 8–14 gün süren krizalit devresinde metamorfoza uğrayarak kelebek haline dönüşür. Burada ise yine başka bir mucize gerçekleşmiştir. Bir tırtıl kendi salgıladığı maddeyle kendini sarmalayarak gözden kaybolur, saklanmadan önce yerde yürüyerek ilerleyen bu böcek iki hafta içinde ise uçabilen bir kelebek olarak dışarı çıkar. Kelebek alkali yapıdaki salyası yardımıyla kozayı delerek dışarı çıkar. Yani kelebek haline gelen tırtıl, bir kozada olduğunu, buradan çıkma vaktinin geldiğini, buradan çıkmak için özel bir sıvıya ihtiyacı olacağını, kozayı delmek için bu sıvının sahip olması gereken formülü ve bunu vücudunda nasıl üreteceğini de adeta "bilmektedir". Kuşkusuz bir kelebeğin tüm bu bilgileri bilmesi imkansızdır; ona, bu bilgileri alemleri yoktan var eden Yüce Rabbimiz ilham etmektedir.

Kozadan İpeğe

Kozayı örme ve tamamlama işlemi, gece gündüz durmaksızın 3–4 gün sürmektedir. Birkaç mm.lik boyuyla, günlerce ara vermeden çalışan bu tırtıl olağanüstü bir güç göstermektedir. Bunu insanlar ile kıyaslayarak daha iyi anlayabiliriz. Örneğin; insan günlük uykusunu almadığında hem zihnen, hem de bedenen güçsüzleşmesine rağmen, ipek böceğinde herhangi bir bitkinlik görülmemektedir. Yumurtadan tırtıla, tırtıldan kelebeğe giden bu döngünün içinde hayatını sürdüren ipek böceği, dünyanın en sağlam ipliğini üretir.

İpek, bilinen en sağlam doğal ipliktir, ancak bilim adamları henüz bu sağlamlıkta bir iplik üretmeyi başaramamışlardır. Son yıllarda araştırmalarını hızlandıran bilim adamları, ipekböceklerinin nasıl bu kadar sağlam iplikler yapabildiklerinin sırrına ulaşmaya çalışıyorlar. Uzmanlar, bulgularının doğruluğunun kanıtlanması halinde, çok sağlam koruyucu giysi ve spor malzemeleri üretiminin yanı sıra kemik dokusu için de laboratuvarda yapay ipek üretilebileceğini belirtiyorlar. Araştırmalara göre; ipek üretiminin sırrı, ipekböceklerinin salgı bezlerindeki ipek proteinlerinin, suda çözünebilirliğini nasıl kontrol ettiklerinde yatıyor. Tüm süreç, su miktarıyla kontrol altında tutuluyor. Organizma ipek bezine protein gönderiyor, ancak bunu yaparken oraya ne kadar su bıraktığını denetliyor. Bu hassas ölçüler de ipeğin sağlamlığında rol oynuyor. Uzmanlar, ipeğin tıp alanında, tahrip olmuş diz bağlarının onarılması ve yapay kemik dokusu oluşturulmasında kullanılabileceğini söylüyorlar.

Her aşaması mucizelerle dolu olan ipek böceklerinin ipek üretmeleri çok çarpıcı yaratılış mucizelerinden biridir. Allah'ın ilhamıyla hareket eden ipek böceklerinin ürettikleri bu sağlam doğal iplik, bilim adamlarına da ilham kaynağı olmaktadır. Sağlam olduğu kadar estetik görünümüyle de dikkat çeken ipeğin, Kuran'da cennet ehline mükafat olarak sunulduğundan bahsedilmektedir.

.

"Artık Allah, onları böyle bir günün şerrinden korumuş ve onlara parıltılı bir aydınlık ve bir sevinç vermiştir. Ve sabretmeleri dolayısıyla cennetle ve ipekle ödüllendirmiştir." (İnsan Suresi, 11–12)

KELEBEKLERİN BAZI ÖZELLİKLERİ

Kelebeklerin kanatlarındaki renklerin ve desenlerin bir süs olarak yaratılmış olmalarının yanında, bu canlılar için başka pek çok hayati fonksiyonu vardır.

Kelebek kanatlarındaki renk oluşumu son derece ilgi çekicidir. Bir kelebeğin kanatlarının üzerindeki pullar vasıtasıyla ışık yansır ve ortaya "gerçekte olmayan", ama akıl almaz bir simetri ve güzellik sergileyen renkler çıkar. "Gerçekte olmayan" diyoruz; neden mi?

Kelebekler, vücutlarına kıyasla oldukça geniş bir yüzeye sahip olan kanatlarının güzelliğiyle bilinirler. Peki, kelebek kanatlarındaki bu muhteşem desenler ve renkler nasıl ortaya çıkmaktadır? Kelebekler aslında saydam olan bir çift zar kanada sahiptirler. Bunlar, yoğunlukları farklı pullarla kaplı olduğu için zar kanatların saydamlıkları belli olmaz. Kelebek kanatlarının aerodinamiğini (hava akımlarından faydalanarak yapılan hareketler) artıran, onlara rengini veren işte bu pullardır. Dokunulduğu anda yerlerinden kopacak kadar hassas olan pulların, kelebeğin kanadına saplanan sivri uçları vardır. Bu sayede pullar dökülmeden durabilirler. Kanadın üstüne bir damın kiremitleri gibi dizilmiş olan her pulcuk ya kimyasal pigmentlerle ya da sabun köpüğündeki gibi, üstüne düşen ışığı gökkuşağı renklerine kıran yapısı ile renk kazanır. Ayrıca laboratuar araştırmaları, farklı renklerin farklı kimyasal maddelere bağlı olduklarını da göstermiştir. Örneğin "pteridin" denilen boya maddesinin türevleri kelebeklerde genelde görülen pembe, beyaz ve sarı renkleri sağlayan maddelerdir. Çok sık rastlanan "melanin" adlı boya maddesi ise kanatlardaki siyah beneklerde bulunur. Ayrıca kelebeklerin kanatlarındaki renkler her zaman göründükleri gibi değildirler. Örneğin yeşil renkli pullar, siyah ve sarı pulların karışımından oluşmaktadır. Kelebeklerin kanatları üzerinde yapılan son incelemeler, pigmentlerin pulcuklarda sentezlendiğini ve melanin üretimi için gerekli olan enzimlerin pulcukların üst derisinde bulunduğunu göstermiştir.

Kelebeklerdeki bu çok değişken renkler yalnızca boya maddelerinden kaynaklanmaz. Kelebeğin kanatlarındaki pulların yapısı, düzeni, yansıma, kırılma gibi ışık olaylarının ortaya çıkmasına ve muhteşem güzellikteki renklerin doğmasına neden olur. Örneğin, Stilpnotio Salicis kelebeğinin hava kabarcıklarıyla dolu yarı saydam pulları vardır. Bu pullarda boya maddesi bulunmamasına rağmen, içlerinden geçen ışık, kelebeğin satene benzer bir görünüm almasını sağlar.

Argynnis kelebeğinin kanat pullarının yüzeyi inanılmayacak kadar yumuşaktır ve bu yumuşaklık gümüşi yansımalar doğurur. Bazı kelebeklerde birbiri üstüne gelen iki pul tabakasının farklı dizilişleri de değişik ışık yansımaları meydana getirebilir, mesela kelebeğin siyah ya da kahverengi değil de mavi görünmesini sağlayabilir.

Kelebeklerin kanat yapısını, sadece renklerini göz önüne alarak incelediğimizde bile pek çok mucizeyle karşılaşırız. Böyle olağanüstü güzellikteki bir görünümün varlığı hiç kuşkusuz tüm bunları yaratan Allah'ın üstün kudretinin ve sonsuz sanatının delillerinden biridir.

Ayrıca kelebeklerin kanatlarındaki renklerin ve desenlerin bir süs olarak yaratılmış olmalarının yanında, bu canlılar için başka pek çok hayati fonksiyonu da vardır.

Işığı Emen Siyah Benekler

Bazı kelebeklerde özellikle kanatların gövdeye yakın kısımlarında pullardan oluşmuş büyükçe koyu renkli benekler vardır. Her iki kanatta simetrik olarak yer alan bu benekler kelebeklerin uçabilmesi için çok önemli bir fonksiyona sahiptir. Uçmak için gerekli olan vücut sıcaklığına ulaşabilmek için kelebekler bu beneklerden faydalanırlar. Nasıl mı?

Pullar renklerine göre ısıyı maksimum veya minimum seviyeye getirebilme özelliğine sahiptirler. Güneşin altında, sanki belli bir açıyı tutturmaya çalışıyormuş gibi kanatlarını açıp kapayan kelebekleri hepimiz görmüşüzdür. İşte bu hareketi yaparak güneş ışığını almaya çalışan kelebeklere gövdelerindeki siyah benekler yardımcı olur. Gövdesini ısıtması gereken kelebek güneş ışınlarının bu beneklere gelmesini ayarlayacak şekilde kanatlarını açıp kapatır, böylece bedenini kolaylıkla ısıtmış olur.

Açık arazide güneşin altında kalan kelebeklerin rengi diğerlerine göre daha açıktır, ormanlık arazidekilerin rengi ise daha koyudur.

Lepidoptera kelebekleriyse kanatlarında pul olmadığı için ışığı yansıtamazlar, bu yüzden saydamdırlar. Bu kelebek türünü uçarken görebilmek mümkündür ama bir yere konduklarında görmek hemen hemen imkansızdır. Bu da kelebek için mükemmel bir korunma teşkil eder. Allah tüm canlılarda olduğu gibi kelebekleri de bütün ihtiyaçlarını tam olarak karşılayabilecekleri sistemlerle birlikte yaratmıştır ve bunların hepsi birbirine bağlı olan, biri olmazsa öbürü olmaz sistemlerdir.

Kelebeklerdeki Yalancı Gözler

Pek çok kelebeğin üzerinde büyük bir canlının gözlerini çağrıştıran koyu renkli yuvarlak desenler vardır. Yine kanatların üzerindeki renkli pulcuklardan meydana gelen bu gözler, kelebeklerin en ö-nemli savunma mekanizmasını o-oluştururlar. Kelebekler dinlenirken kanatlarını kapalı pozisyonda tutarlar. Herhangi bir düşmanla karşılaşma ya da ufak bir dokunuş sonucunda kanatlar ani olarak açılır ve kanat zeminindeki iri ve koyu renkli parlak göz desenleri ortaya çıkar. Bu sayede düşmana gereken mesaj iletilmiş olur.

Kelebeklerin Kamuflajı

Kelebeklerin sahte gözler dışında kamuflaj yetenekleri de şaşırtıcıdır. Kamuflaj yapan kelebekler çalının rengini görmekte, tespitler yapıp, bunları analiz etmekte, çok iyi işleyen bir sistemle vücutlarında ürettikleri renklerle çalının rengine bürünmekte, düşmanının zevklerinden haberdar olan başka bir türse onun hoşuna gitmeyecek renklere bürünerek uyarı mesajları vermektedir.

Kelebek tüm bunları Allah ' ın ilhamı sayesinde yapmaktadır. Yeryüzündeki tüm tasarımlar Rahman olan Allah'a aittir. Akıl sahibi insanlara düşen Allah'ın yaratması üzerinde detaylı olarak düşünmektir.

Yerde sizin için üretip- türettiği çeşitli renklerdekileri de (faydanıza verdi). Şüphesiz bunda, öğüt alıp düşünen bir topluluk için ayet vardır. (Nahl Suresi, 13)

Türbelere Çaput bağlamak (Hurafedir)

ateistlerecevap.org/2018/07/turbelere-caput-baglamak-hurafedir.html

by Ateistlere Cevap - July 18, 2018

Türbelere-çaput-bağlamak

Türbeye Çaput bağlamak:

Çaput bağlama hurafesi, Kuzey ve Orta Asya uluslarının eski dinleri olan ŞAMANİZM'e mahsus bir uygulamadır.

Türkler müslüman olduktan sonra da bu âdetlerini büsbütün bırakmamışlardır. Evliya saydıkları ulu kişilerin türbelerine, orada biten ağaçlara, ya da o yörede bulunan bazı kayalara, bazı ağaçlara çaput bağlamak suretiyle eski adetlerini

müslümanlaştırmak istemişlerdir.
Oysa böyle bir âdet
İslâm’da yoktur.
İslam’la bir alakası olmayan bu adeti
uygulamak çok büyük bir yanlıştır
ve caiz değildir. Çaput bağlamak hurafe ve bidattır. Bunu yapanlar günahkar olurlar.

Yaratanların en güzeli ayeti | Muminun:14 ayetinin açıklaması

ateistlerecevap.org/2018/07/yaratanlarin-en-guzeli-ayeti-muminun14-ayetinin-aciklamasi.html

by Ateistlere Cevap - July 23, 2018

Önce ayetin mealini verelim

"Yaratanların en güzeli olan Allah'ın şânı ne yücedir!" [Muminun:14]
Ateistler bu ve buna benzer ayetleri delil getirerek "Madem yaratıcı bir tane Allah neden burada yaratanların/yaratıcıların en güzeli diyor? demek ki Allah'ta biliyor ki birden fazla yaratıcı var…" gibi bir iddia da bulunuyorlar. Kur'an'da bu şekilde birkaç ayette daha böyle bir ifade kullanılır. Açıklamaya geçmeden önce şunu söylemek istiyorum Kur'an'da onlarca ayette şirkten sakındırıldığı halde, **Kur'an'ın en temel konusu Allah'ın varlığı ve birliği, ondan başka ilah olmadığı, tek yaratıcının O olduğunun anlatılması olmasına rağmen bir çok ayette bu noktaya vurgu yapılırken yapılıyor** olmasına rağmen çıkıpta "Allah'ta biliyor ki birden fazla yaratıcı var…" gibi bir iddia da bulunmak ne kadar mantıklı bir yaklaşım sizce?

Peki bu ayetlerin manası nedir?

Ayetteki yaratanların en güzeli ifadesinin Arapçası Ahsenü'l-Hâlikîn dir. Burada ki "Hâlk"/"yaratma"" kelimesi Arapça'da **yoktan var etmek** anlamında kullanıldığı gibi, **"güzelce ölçüp biçmek, yapmak, inşa etmek"** anlamında da kullanılır. İkinci anlamıyla yaratma kelimesi hem Allah hem de insanlar için kullanılabilir.
Mesela; **"Hamd olsun Allah'a ki, gökleri ve yeri yarattı."(Enam, 6/1)** mealindeki ayette geçen "HLK" fiili, daha önce bir modeli olmaksızın, Allah'ın onları yoktan var ettiği anlamında kullanılmıştır. Bu tür halk/yaratma, Allah'a mahsustur. **"Yaratan ile hiç bir şey yaratamayan bir olur mu? Hiç mi düşünmüyorsunuz?" (Nahl, 16/17)** mealindeki ayette geçen "HLK" fiili, daha önce bir modeli olmaksızın, Allah'ın onları yoktan var ettiği anlamında kullanılmıştır. Bu tür halk/yaratma, Allah'a mahsustur.

"Yaratan ile hiç bir şey yaratamayan bir olur mu? Hiç mi düşünmüyorsunuz?" (Nahl, 16/17) mealindeki ayette bu gerçeğe vurgu yapılmıştır. Hz. İsa (as) ile ilgili olan: **"Hani bir vakit sen, benim iznimle, çamurdan/ topraktan kuş şekline benzer bir şey halk ediyordun."** mealindeki ayette ise, "HLK" fiili, **bir maddeden bir şey yapmak, inşa etmek anlamında, insan için kullanılmıştır**. (bk. Isfahanî, Mufredatu'l-Kur'an, "HLK" maddesi).

Buna göre, "Ahsenü'l-Hâlıkîn" gibi tabirler, insan aklının algılamasına yardım eden bir düzeyi göz önünde bulunduran bir ifade tarzıdır. İşte Kur'an, kullandığı bu gibi ifadelerle, insanlara ders veriyor ve Allah'ın yaratması ile insanların ustalığı arasında yerden göğe kadar fark olduğunu bildiriyor. Değişik elementleri ihtiva eden toprağı insan ele aldığı zaman, ondan kerpiç, tuğla, çömlek, sütun ve benzeri şeyler meydana getirir. Hâlbuki Allah aynı topraktan insan gibi bir mucize varlık yaratıyor. Hayat hâlk ediyor. Nabzı atan ve kalbi çalışan canlılar yaratıyor.

Özet yapıp bitirelim

'Yaratma' eylemini, yoktan var etme anlamında kullandığımızda Allah'tan başkası için yaratma eylemini kullanamayız. 'Yaratma' eylemini, "ortaya bir iş koyma, bir şey icat etme" anlamında kullandığımızda ise, Allah Teâlâ'yı iş yapanların en güzeli şeklinde ifade etmiş oluruz. "Hâlk"/"yaratma fiilinin Arap örfünde kullanımı bu anlamda olduğu için Kur'an-ı Kerim'de de (Mü'minûn, 14; Saffât, 125) bu şekilde kullanılmıştır. **Yani bu ayetler de geçen anlamı yoktan var etmek değil ortada bulunan, elde olan şeylerden yeni şeyler meydana getirmek anlamında kullanılmış ve iş yapanların, bir şeyler meydana getirenin en güzelinin Allah olduğu vurgulanmıştır.**

Yani durum ateistlerin-deistlerin iddialarında ki gibi değil. Allah burada başka "Tanrı" var demiyor. Mesela siz bir şey icat edersiniz örneğin bir araba yaparsınız ve dersiniz ki "Bu arabayı ben yarattım" burada ki yaratma kelimesi yoktan var ettim anlamında değildir eldeki şeyler ile yeni bir şey üretmektir. Tabi bu yaratmak tabirini kullanmak doğru değil bunun yerine "Bu arabayı ben yaptım, ben icat ettim, ben hazırladım" gibi cümleler kurmamız daha doğru bir davranış olur.

İnsanın bu ayeti okuduktan sonra şunu da bir düşünmesi gerekir kanaatimce **"Ben şu evi nasıl yaptıysam, şu dünya hânesini de birisi yapmıştır. Ben tabloya bir tavus kuşu resmi çizdim ve çok güzel oldu, bu kuşun canlısı benim çizdiğimden daha da mükemmel tabloda ki bir resmin bile sanatçısı varken, hakiki tavuş kuşunun sanatçısı hiç olmaz olur mu?"** diyerek, kendindeki vehmi/zahiri yaratıcılıktan hareketle, "en güzel Yaratıcının" Rabbi olduğunu daha iyi idrak etmelidir. Buna göre âyeti; "Allah, takdir eden ve biçim verenlerin en güzelidir." şeklinde anlamak lazım. Bu kadar açıklama yeterli olmuştur diye düşünüyorum. Selametle…

---

saffat 125 saffat 125 sorularla islamiyet saffat-125. yaratanların en iyisini bırakıp da ba'l'e mi taparsınız saffat 125 ayeti saffat suresi 125. ayet tefsir saffat suresi 125 saffat 125 tefsiri müminun 14 müminun 14 tefsir müminun 14 tefsiri müminun suresi 14. ayet tefsiri müminun suresi 12-14.ayetler müminun suresi 12 14 ayet tefsiri yaratıcıların en güzeli yaratıcıların en güzeli ayet yaratanların en güzeli allah yaratanların en güzeli olan allah

Bakara 223 “Eşleriniz sizin nesil yetiştiren tarlanızdır.” Ayetinin Açıklaması-Tefsiri

ateistlerecevap.org/2018/05/bakara-223-esleriniz-sizin-nesil-yetistiren-tarlanizdir-ayetinin-aciklamasi-tefsiri.html

by Ateistlere Cevap - 10 Mayıs 2018

“Eşleriniz sizin nesil yetiştiren tarlanızdır. Tarlanıza dilediğiniz şekilde varın. Kendiniz için ilerisini düşünerek hazırlık yapın. Allah’ın haram kıldığı şeylerden korunun ve O’nun huzuruna varacağınızı iyi bilin. (Ey Resulüm)! Mü’minleri müjdele!” (Bakara, 2/223)

Rivayet edildiğine göre Yahudiler, bir kimse karısının önüne arkasından yaklaşarak cinsel birleşmede bulunursa, doğacak çocuğu şaşı olur, derler ve bunun Tevrat’ta olduğunu söylerlermiş. Resulullah (asm)’a bu aktarılmış ve bu konuda bilgi istenmiş, **“Yahudiler yalan söylüyorlar.”** buyurmuş ve bunun üzerine bu âyet inmiş: “Ey erkekler kadınlarınız sizin tarlanızdır…”

HARS: Aslında ziraat gibi ekin ekmek demek olup ekin yeri, ekilecek tarla anlamına isim de olur ki burada bu mânâdadır. Bu ifade ile kadının kadınlık organı bir yere, erkeğin spermi tohuma, doğacak çocuk da bitecek ürüne(mahsule) benzetilerek bir istiâre yapılmış ve bununla Allah’ın emrettiği ekin yeri açıklanmıştır ki o zaman da anlam şu olur:
“Kadınlar sizin ekinliğinizdir, siz onlara insan ve Müslüman tohumları ekip ürün olarak nesil, döl yetiştireceksiniz. Öyle ise tarlanıza (tarla anlamı unutulmamak ve ekin yerinden olmak şartıyla) dilediğiniz taraftan, hangi pozisyonda isterseniz gidiniz. Ve bununla birlikte kendiniz için ilerisini gözetip ona göre ihtiyatlı bulununuz, sadece şehvetinizi söndürmekle meşgul olmayıp geleceğiniz için salih ameller ile hazırlık görünüz. Ve Allah’a isyandan sakınınız da eğri yola gitmeyiniz. Ve biliniz ki, siz mutlaka Allah’a kavuşacak, O’nun huzuruna çıkacaksınız. Dolayısıyla yüzünüzü güldürecek şeyler kazanın da rezil olacağınız şeylerden kaçının.”
(Elmalılı M. Hamdi Yazır, Kur’an-ı Kerim Tefsiri)

Dağlama ile tedavi Caiz mi? Dağlama ile ilgili hadisler birbiri ile çelişiyor mu?

ateistlerecevap.org/2018/05/daglama-ile-tedavi-caiz-mi-daglama-ile-ilgili-hadisler-birbiri-ile-celisiyor-mu.html

by Ateistlere Cevap - 11 Mayıs 2018

Konu ile ilgili çelişkili olduğu iddia edilen bazı Hadisler:

Peygamberimiz (a.s.m) Uhud Gazvesinde yaralandığı zaman, önce suyla yıkamışlar, kanın durmadığını görünce Hz. Fatıma, bir parça hasır yakarak yaranın üzerine koymuş ve kan durmuştur.*(Buharî, Tıp, 27).*

Câbir (r.a)'den rivayet olunduğuna göre; Peygamber (s.a), ok yarasından dolayı Sa'd b. Muaz'ı dağlamıştır.[Müslim, selâm 74;Tirmizî, tıb 11; İbn Mâce, tıb 24; Ahmed b. Hanbel, IV, 65, V, 378.Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/498][/stextbox]

ve
[stextbox id='warning']"Şifa üç şeydedir: Bal şerbeti, kan aldırma, ateşle dağlama. Ancak ümmetimi dağlamaktan menediyorum" (Buhari, Tıbb 3)

"Hastalığını iyileştirmesi için vücudunu dağlattıran veya (kendisine) okutup üflettiren Allah'a tevekkül etmemiştir"[Ahmed b. Hanbel, IV, 249, 251][/stextbox]

Özet Açıklama:

Peygamberimiz (asm) devrinde modern cerrahiden söz etmek mümkün değildir. Tedavi metotları olarak, *hacamat, bal şerbeti, ateşle dağlama* ön planda ki tedavi yöntemlerinden biridir.

Peygamberimiz (asm)'in bunu kullandığına dair sahih rivayetler olduğu gibi, bundan hoşlanmadığı, hatta yasakladığına dair sahih rivayetler de vardır. *(bk. Mecmau'z-Zevaid, 5/91, 97)*

Dağlama, eskiden beri Araplar arasında kullanılan bir tedavî metodu olmasına rağmen, hastaya fazla acı çektirdiği için Araplar arasında *"Dağlama en son tedavi şeklidir."* sözü meşhur olmuştur*. (bk. İbn Hacer, ilgili hadisin şerhi).*

Dağlama yöntemiyle yapılan tedavinin, bazı hadislerde tavsiye ve hatta tatbikatına rastlandığı hâlde, bazı hadislerde de yasaklandığı görülür. Bu durumu, âlimler, ***"ıstırap veren, tehlikeli ve maharet isteyen bir tedavi metodu olması nedeniyle, mecbur kalmadıkça, ehil kişi bulmadıkça başvurulmaması gerekir Bir hastalığı daha hafif ve daha kolay yoldan tedavi imkânı varken dağlama ile tedavi etmek yasaklanmıştır. Ancak dağlamadan başka tedavi imkânı kalmadığı zaman tedavi için dağlama yoluna başvurmakta şer'î bir sakınca yoktur."*** şeklinde yorumlarlar.

Detaylı Açıklama:

Bir hastalığı daha hafif ve daha kolay yoldan tedavi imkânı varken dağlama ile tedavi etmek yasaklanmıştır. Ancak dağlamadan başka tedavi imkânı kalmadığı zaman tedavi için dağlama yoluna başvurmakta şer'î bir sakınca yoktur.

Hattâbî, Hz. Peygamber'in dağlamayı yasaklamasına sebep olarak iki ayrı önemli sebep daha gösterir:

1) Hz. Peygamber'in dağlama yoluyla tedaviyi yasaklamasının bir sebebi de cahiliye araplannın, "Nerede olsanız, sağlam kaleler içinde bulunsanız yine ölüm sizi bulur" (Nisa/78) kaziyye-i ilâhiyesine aykırı olarak, ölüm ve kalımı Allah'ın irade ve kazasına değiî de tamamen maddî sebeplere bağlamaları ve dağlamanın ölüme karşı kesin bir çare olabileceğine dair inançları idi.

Oysa bütün tedavi yöntemleri kesin sonuç almak için yeterli ve mutlak sebep değil, ancak şifa için Allah'ın izni ve iradesi dahilinde birer vasıtadan ibaretti.

Hz. Peygamber işte bu sözü geçen yanlış inançla kendisine başvurulan dağlama ile tedavi yolunu yasaklamıştı.

2) Hz. Peygamber'in bu tedavi yolunu yasaklamasının diğer bir sebebi de onların daha hastalık gelmeden önce hastalıktan korunmak maksadıyla kendilerini dağlamayı bir adet haline getirmiş olmalarıydı. Oysa zaruret olmadan vücudu dağlattırmak mekruhtur.

Bir ihtimal uğruna böylesine tehlikeli bir tedavi yolunu göze almanın yanlışlığını açıklamak icap ediyordu. İşte Hz. Peygamber'in dağlama ile ilgili olarak getirdiği yasağın bir sebebi de bu idi.

Bu mevzuda İbn Kuteybe şöyie diyor:

"Bazı hadisler arasında çelişki bulunduğunu iddia eden sapık mezhep sahipleri bu iddialarını ispat için şöyle diyorlar:

Siz Rasûlullah'ın, "Hastalığını iyileştirmesi için vücudunu dağlattıran veya (kendisine) okutup üflettiren Allah'a tevekkül etmemiştir"[Ahmed b. Hanbel, IV, 249, 251.] buyurduğunu rivayet ettiniz, sonra da Rasûlullah'ın Es'ad b. Zürâre'yi dağladığını ve; "Sizin tedavi olduğunuz şeylerde bir hayır varsa şüpesiz hacamatçının kan akıtmak için neşterle vücudu yarmasında veya ateşle dağlamasındadır."[Buharî, tıb 4.] buyurduğunu rivayet ettiniz. Bu ise birinci hadisin hilâfınadır.

Cevap: Biz deriz ki, burada herhangi bir uyuşmazlık yoktur. Her bir hadisin yeri vardır. Oraya konulduğu zaman uyuşmazlık ortadan kalkar. Dağlamak iki çeşittir:

Birisi, Acemlerin pek çoğunun yaptığı gibi hastalığa yakalanmamak, hasta olmamak için sağlam birisini dağlamaktır. Onlar çocuklarını ve gençlerini kendilerinde hastalık olmadığı halde dağlarlar. Bu dağlamanın onların (çocukların) sıhhatini koruyacağını ve hastalıkları onlardan uzaklaştıracağını zannederler.

İşte Rasûlullah'ın (s.a) iptal ettiği ve hakkında, "Dağlanan tevekkül etmemiştir" dediği husus da budur. Çünkü o sıhhatli olduğu halde dağlanmak ve tabiatını ateşle korkutmakla kendisinden Allah'ın kaderini uzaklaş-tırabileceğini zannetmektedir. Eğer Allah'a tevekkül etmiş olsaydı, O'nun (c.c) kazasından insanı kurtaracak hiçbir şey olmadığını bilirdi ve sıhhatli olduğu halde tedavi olmaz ve hastalıktan kurtulmak için hastalık olmayan yeri dağîamazdı.

Diğer dağlamaya gelince; yara iltihaplandığı ve kan akıp kesilmediği zaman yarayı dağlama, karında ve bedende su toplandığı zaman damarların dağlanması da böyledir.

İşte Rasûlullah'ın, "Muhakkak onda şifa vardır" dediği dağlama budur. (Resulullah) Es'ad b.Zürâre'yi, boynunda hissettiği bir hastalıktan dolayı dağlamıştır. Bu ise birinci gibi değildir. Çünkü hastalığa yakalanınca tedavi olan bir kimseye "tevekkül etmemiştir" denilemez.

Halbuki Rasûlullah (s.a) tedavi olunmasını emretmiş ve, "Her hastalığın ilacı vardır" [Buharî, tıb 1; Ahmed b. Hanbel, I, 377, 413, III, 156, IV, 278.] buyurmuştur. İlaç mutlaka şifa vereceğinden değil, sadece bu ilaç ile Allah'ın kendisine afiyet vermesi umularak içilir. Çünkü Alla-hu Teâlâ herşey için bir sebep kılmıştır." [İbn Kuleybe, Hadis Müdafaası, 432-434.]

Bu konuda âlimlerce verilen izahlardan şu netice alınır:

Dağlamanın yasak olduğu durumlar:

1- Dağlamaktan başka tedavi mümkün iken,

2- Dağlamak tehlikeli iken,

3- Şifayı Allah'dan değil de dağlamaktan beklerken,

4- Sağlıklı olduğu halde hastalanmamak için ve bir tedbir mahiyetinde olmak üzere dağlamak.

Yukarıdaki maddelerde yazılı durumlarda dağlamak da dağlanmak da yani kişinin kendi nefsini dağlaması veya başkasını dağlaması yasaktır.

Hastalıktan kurtulmanın başka çaresi görülmüyorsa zaruret halinde ve son çare olarak dağlama yoluna gidebilir.[Hatiboğlu Haydar, Sünen-i İbn Mâce Tercemesi ve Şerhi, IX, 251-252.Sünen-i Ebu Davud Terceme ve Şerhi, Şamil Yayınevi: 13/498-500.]

Hücrelerin tesadüfen oluşması ihtimali var mı?

ateistlerecevap.org/2018/05/hucrelerin-tesadufen-olusmasi-ihtimali-var-mi.html

by Ateistlere Cevap - 9 Mayıs 2018

Günümüzün evrim felsefesinin temelini teşkil eden tesadüfçü görüş, Milattan Önce 5. asırda Leucippus ve Democritus'la başlamış ve doğmuş, değişik versiyonlar ve adlar altında günümüze kadar ulaşmıştır. Yani çoğu insan tarafından sanıldığı gibi yeni ve orijinal bir düşünce tarzı değildir.

Tesadüf terimi fizik, biyoloji, felsefe ve diğer bilimlerde sıkça kullanılan ve üzerinde çok konuşulup tartışılan bir kavramdır. Tesadüf kelimesi, gelişigüzellik, rast gelelik, ya da rastlantı demektir. Bu tâbir, her hangi bir varlığın plan ve programsız ve bir yaratıcısı olmadan kendiliğinden ortaya çıkması manasında kullanılmaktadır.

Hücreler canlıların temel birimleridir. Gerek, bitki, gerek hayvan ve gerekse insan olsun, bütün canlıların her biri binlerce hücreden meydana gelmiştir. Hücreler çok kompleks ve son derece organize olmuş yapılardır. Adeta büyük bir şehir kadar, pek çok maksada göre plan ve programlı şekilde yapılmıştır.

Değil hücrelerin tesadüfen teşekkülü, hücrelerin en küçük yapı birimlerinden olan proteinlerin bile tesadüfen ortaya çıkması mümkün değildir. Proteinler amino asitlerin birleşmesiyle hasıl olmaktadırlar. En küçük bir protein, en az 300-400 amino asidin birleşmesiyle ortaya çıkar. Canlılarla bilinen 20 çeşit amino asit vardır. Bir de bu amino asitler sağ ve sol el yapısına sahiptir. Canlılarda sadece sol el amino asitleri bulunur. Dolayısıyla canlı organizmanın teşkilinde sadece sol el şeklindeki amino asitler bir araya gelmek mecburiyetindedir.

400 amino asitli bir proteinin sadece sol el amino asitlerinden meydana geldiği göz önüne alınırsa, böyle bir yapının, $2^{400} = 10^{-120}$ izomeri vardır. Yani, burada işe yarar bir proteinin meydana gelme şansı, 1 rakamının önünde 120 sıfırlı bir sayının içinde sadece bir ihtimaldir. Bu kadar hassas yapıdaki bir proteinin laboratuar şartlarında bile sun'i olarak elde edilememektedir.

Bu rakamın matematik ifadesi, bir sayısının 120 sıfırlı bir sayıya bölümü ile elde edilen değeridir ve bunun istatistik sonucu sıfırdır. Yani, bir proteinin tesadüfen meydana gelmesi bilimsel olarak mümkün değildir.

Kaldı ki, hücre sadece proteinlerden meydana gelmiş de değildir. Hücre, üstün bir şuur, yüksek bir irade, geniş bir bilimsel kavrayış ve son derece mükemmel ve eşsiz bir plan ve programla yaratılmış olan proteinlerin ve diğer moleküllerin organize edilmelerinden meydana gelmiştir.

İşin bir başka yönü de hücrenin canlı, yani hayat sahibi oluşudur. Onun bu hayat yönünü tesadüfle açıklamak asla mümkün değildir. Yani, hayat özelliği, canlıları teşkil eden atomlarda ve onların teşkil ettiği moleküllerde mevcut değildir.

Tek bir proteinin dahi tesadüfen oluşması imkânsız iken, canlıların yapılarında görev alan binlerce farklık proteinin tesadüfen oluşup, bir araya gelerek hücreleri teşkil ettiğini iddia etmek bilimsel değildir. Sadece, evrim inancına dayalı bir kabuldür.

Prof. Dr. Adem Tatlı

Buraları da okuyabilirsiniz...

Müteşabih ayetlerin olduğunu bildiren ayetler (Âl-i İmran, 3/7) Kur'an'ın apaçık bir kitap olduğunu bildiren ayet (Nahl, 16/89) çelişmiyor mu?

ateistlerecevap.org/2018/05/mutesabih-ayetlerin-oldugunu-bildiren-ayetle-al-i-imran-3-7-kuranin-apacik-bir-kitap-oldugunu-bildiren-ayet-nahl-16-89-celismiyor-mu.html

by Ateistlere Cevap - May 9, 2018

Lütfen Yazıyı Sonuna Kadar Okuyun![/stextbox] [stextbox id='alert']

"Sana kitabı indiren O'dur. Onun (Kur'an) bir kısım âyetleri muhkemdir, ki bunlar kitabın esasıdır; diğerleri ise müteşâbihtir. Kalplerinde eğrilik bulunanlar, fitne çıkarmak ve onu (kişisel arzularına göre) te'vil etmek için ondaki müteşâbihlerin peşine düşerler. Halbuki onun te'vilini ancak Allah bilir; bir de ilimde yüksek payeye erişenler. Derler ki: Ona inandık, hepsi Rabbimiz katındandır. (Bu inceliği) yalnız aklıselim sahipleri düşünüp anlar." *(Âl-i İmran, 3/7)*

"Yine o gün her ümmetten kendileri hakkında birer tanık çıkaracağız; seni de bu kimseler hakkında tanık yapacağız. Bu kitabı sana her konuda açıklama getiren bir rehber, bir hidayet ve rahmet kaynağı, Allah'a gönülden bağlananlar için bir müjde olarak indirdik." *(Nahl, 16/89)*

– Birinci ayette (Âl-i İmran, 3/7) Kur'an'daki mesajları barındıran ifadelerin iki kısma ayrıldığına; bunlardan bir kısmı manası açık, anlaşılabilir **(muhkem)** olduğuna; diğer kısmı ise, manası derin ve bu derinlikten kaynaklanan bir kapalılığı olduğuna ve değişik manalara ihtimali olan **(müteşabih)** ifadeler olduğuna vurgu yapılmıştır.

Bu ifadelerden anlaşılıyor ki, Kur'an'daki müteşabih ifadeler, muhkem ifadelerinden farklı olarak, ancak ilimde derinleşmiş râsıh alimler tarafından bilinebilecek ifadelerdir.

Selef alimleri ayetteki **"Allah"** lafaza-i celalde vakıf yapmış ve ayetten **"Müteşabihleri sadece Allah bilir."** manasının çıkardıkları bilinmektedir. Biz **Halef alimleri**nin görüşlerinin daha makbul olduğunu düşünüyoruz. Bizim ifadelerimiz buna göre değerlendirilmelidir.

İkinci ayette *(Nahl, 16/89)* ise, Kur'an'ın ifade tarzına dair değil, muhtevasının geniş kapsamına işaret edilmiştir. Bu ayette ise **"her şeyin apaçık anlatıldığı" değil, "her şeyin açıklandığı"**na vurgu yapılmıştır. Bunu şöyle anlamak mümkündür:

a) Bu ayette zikredilen **"her şeyin açıklanması"**ndan maksat, (gerçek anlamda her şey değil) insanların muhtaç olduğu helal-haram, ceza-mükâfat gibi hakikatlerdir. *(Taberi)*

Kur'an'da, vahyin temel mesajları olan **dinin emir ve yasaklarıyla** ilgili her şeyin açıklaması vardır *(Taberî, ilgili ayetin tefsiri).* Ancak bu açıklamaların bir kısmı **açıkça**, diğer bir kısmı da **işaret yoluyla** ifade edilmiştir.*(Semarkandî, ilgili ayetin tefsiri).*

b) Bu ayette zikredilen hususlar, müteşabih kısmıyla değil, açık olarak ifade edilen muhkem denilen kısmıyla alakalı olup bunlara işaret edilmiştir. Ayetin sibakı / önceki ifadeleri bunu desteklemektedir.

Ayetin meali: **"O gün her ümmetin içinden kendilerine birer şahit göndereceğiz. Seni de hepsinin üzerine şahit olarak getireceğiz. Ayrıca bu Kitab'ı da sana, her şey için bir açıklama, bir hidayet ve rahmet kaynağı ve Müslümanlar için bir müjde olarak indirdik."** şeklindedir.

Görüldüğü gibi, ayetin önceki ifadeleri ahiretle alakalıdır. Ceza ve mükâfat yeri olan **ahirette bütün insanlar müteşabihlerden değil, yalnız muhkemlerden sorumlu olacaklardır.** Yeter ki derinleşmiş olan alimler dışındaki insanlar bu müteşabihlerin manasını Allah'ın ilmine havale etsinler ve Allah'ın muradının hak olduğuna iman etmiş olsunlar.

– Bunu biraz daha açıklayabiliriz:

* Kur'an'da muhkem ve müteşabih kavramları farklı yönleriyle söz konusu edilmiştir. Buna göre, bizim konumuzdaki iki ayetten biri olan Âl-i İmran suresinin 7. ayetinde, Kur'an'ın bir kısmının muhkem bir kısmının ise müteşabih olduğu ifade edilmiştir. Bunların ne anlama geldiğine biraz önce işaret edilmiştir.

* **"(Bu kur'an) ayetleri muhkem kılınmış bir kitaptır."** *(Hûd, 11/1)* mealindeki ayette, Kur'an'ın tamamının nazım örgüsü ve harika üslubu bakımından sağlam, mükemmel (muhkem) olduğu ifade edilmiştir.

* **"Allah sözün en güzelini, birbiriyle uyumlu / müteşabih ve ikişerli bir kitap olarak indirdi."** *(Zümer, 39/23)* mealindeki ayette ise, Kur'an'ın tamamının müteşabih, anlam bakımından birbiriyle uyumlu, ifade tarzı bakımından birbirine benzeşen bir kitap olduğuna işaret edilmiştir.

İşte Nahl suresinin 89. ayetinde, Kur'an'ın muhkem olan konularına işaret edilmiştir.

c) Fahruddin Razi'ye göre, Kur'an'ın bu ayetinde her şeyin apaçık olduğu değil, her şeyin açıklandığı beyan edilmiştir. İlimler dini ve gayr-ı dini olmak üzere iki kısımdır. Dini olmayan ilmin Kur'an'da yeri yoktur. Dini olan ilimler de iki kısımdır: **Usul ilimleri** / temel esaslarla ilgili ilimler; **Furu ilimleri** / detayların bilgisi. Usul ilimlerinin tamamı Kur'an'da mevcuttur. Furu denilen detaylar ise, **"Beraet-i zimmet asıldır."** kaidesi gereğince, insanların ihtiyaç duyduğu her şey Kur'an'da vardır. Kur'an'da olmayan şeylerden insanlar sorumlu değildir. *(Razi; Zemahşeri)*

d) Dil bilimcilerine göre, ayette söz konusu edilen **"TİBYAN"** kelimesi, bir masdar ismi olup **"beyan"** anlamına gelir. Beyan ise, açık olmak değil, açıklamak manasınadır.*(Razi)* Şunu da çok iyi biliyoruz ki, her açıklaması yapılan şey, herkes için açık-seçik anlamına gelmez.

e) İbn Mesud'a göre ayette yer alan "**her şeyin beyanı"** ifadesi dini ve dünyevi her türlü ilmin içermesi anlamına gelir. *(İbn Kesir)* Buna göre insanların din ve dünya ile ilgli ihtiyaç duyduğu her ilim, her şeyin açıklaması vardır. *(İbn Kesir)*

Demek ki, her şeyin açıklanması, her şeyin açık-seçik olarak herkes tarafından bilinecek türden olması anlamına gelmez. İnsanların faydasına olan her ilim Kur'an'da açıklanmıştır. Ancak bir kısmı, açık-seçik olarak, bir kısmı da remiz ve işaretler nevinden yer almıştır. Hadislerin beyan ettiği, sahabelerin anladığı, İslam ümmetinin kavradığı bütün ilimlerin kaynağı Kur'an'dır. *(krş. İbn Aşur)*

Özetlersek; bütün bu açıklamalardan anlaşılan şudur: **Soruda geçen iki ayet arasında bir çelişki yoktur.** Biz bu açıklamalarımızda görünürde sorun teşkil eden iki kavramın üzerinde durduk. **Birisi,** soruda yer alan açıklık kavramı. **Diğeri** *"her şeyin Kur'an'da olduğu"* ifadesi.

Âl-i İmran suresindeki ayette, ayetlerin bir kısmı muhkem olup *-prensip olarak-* alimler tarafından kolaylıkla anlaşılabileceğine, diğer bir kısmı ise müteşabih olup, ancak ilimde derinleşmiş alimler tarafından anlaşılabileceğine işaret edilmiştir.

Nahl suresindeki ayette ise, ayetlerin muhkem veya müteşabih özelliklerine değil, onların muhtevasına / içeriğine işaret edilmiştir.

Eskilerin Masalları hangi masallar? Kalem Suresi 15.Ayet açıklaması

ateistlerecevap.org/2018/05/eskilerin-masallari-hangi-masallar-kalem-suresi-15-ayet-aciklamasi.html

by Ateistlere Cevap - May 9, 2018

Sorunun Detayı
Kalem suresi 2.inen sure olması rağmen surenin 15. ayeti "Ona âyetlerimiz okunduğu zaman: "(Bunlar) evvelkilerin masalları." dedi." Bunlar hangi "masallar"? Kur'an da bahsedilen kıssalar önceki peygamberle ilgilidir. Kafirler bu ayetlere masallar diyerek reddetmişlerdir. Fakat Kalem Suresi 2. inen ayetse bu ayeti nasıl anlamalıyız? Henüz inen "masal" diye itham edilebilecek sureler yok.
Ayette yer alan **"Esatiru'l-Evvelin"** ifadesi, **"Eskilerin Hikâyeleri, masalları"**anlamına gelir.

Bununla demek istediler ki: Kuran, Allah tarafından indirilen bir vahiy değil; eski insanların -kitaplarda yazılan- efsaneleri türünden bir şeydir. Muhammed de bu eski hurafeleri alıp Allah'a nispet etmiştir. (bk. el-Kasımi, el-Merağî, el-Cezairi, es-Sabuni/safve, V. Zuhayli, ilgili ayetin tefsiri)[/stextbox]
Alimlerin beyanlarından anladığımız kadarıyla, ayette -mealen- yer alan **"eskilerin masalları"** ifadesi, **geçmiş peygamberlerin kıssalarıyla ilgili değildir.**

Yaklaşık 20 civarında tefsire baktık, hiç birinde söz konusu ifadeyi "peygamberler kıssalar" olarak yorumlayan bir bilgiye rastlayamadık.

Bu konuda anlamamıza vesile olan en önemli bir nokta şudur:

Kuran'ın ayetleri için **"eskilerin masalları, hurafeleri"** diyenlerin maksadı, belli bir masal, efsane değildir. Onların maksadı, genel olarak "her eskide" olduğu gibi, müşriklerin "eskilerinde de" var olup kendilerine kadar ulaşan ve onlarca da **aslı astarı olmayan masallar** olarak kabul edilen ancak hala ortada dolaşan hurafelerin toplamından oluşan hurafe kültürüdür.

Özellikle, seyahat ettikleri İran, Şam ve benzeri bölgelerden öğrendikleri bir çok masalımsı hikayeleri de Mekke'ye taşımışlardı.

Hz. Muhammed'in Allah'ın sözü olduğunu bildirdiği Kuran'a inanmayanlar, -onun belli- kıssaları, ayetleri için değil, vahiy olduğunu inkâr etmek için onu da eski masallara benzeterek inkâra devam etmişlerdi.

Nitekim, yine Mekke'de inen Nahl suresinde de bu ifadeye yer verilmiştir: **"Onlara 'Rabbiniz ne indirdi?' denildiği zaman, "(sözkonusu Kur'an Allah'ın indirdiği söz değil, bilakis O), "Öncekilerin masalları (türünden bir şeydir)" dediler."** (Nahl, 16/24)

Burada görüldüğü gibi, itirazlarının hedefi, Kuran'ın muhtevası değil, onun vahiy kimliğini inkârdır. Bu sebeple, onlar için önemli olan ayet sayısının az veya çok olması, peygamber kıssaları ihtiva edip etmemesi değil, -bir tek ayet olsa bile- bunun kaynağının semavi, ilahi olmadığını iddia etmektir.

"Onlardan seni Kuran okurken dinleyenler de vardır. Fakat Biz onu lâyık olduğu şekilde anlamalarına mani olmak için, onların kalplerine kat kat örtüler gerdik. Kulaklarının içine de, gereği gibi işitmelerini engelleyen ağırlıklar koyduk. Artık onlar her türlü mucize ve belgeyi de görseler yine iman etmezler. O kadar ki yanına geldikleri zaman seninle münakaşaya girişerek "Bu, eskilerin masallarından başka bir şey değildir." derler (Enam, 6/25) mealindeki bu Mekki ayette de onların bu hedeflerine işaret edilmiştir.

“Bir şeyde (uğursuzluk) olsaydı, bu atta, kadında, meskende olurdu.” Hadisinin Detaylı Açıklaması…

ateistlerecevap.org/2018/05/bir-seyde-ugursuzluk-olsaydi-hadisinin-detayli-aciklamasi.html

by Ateistlere Cevap - May 7, 2018

Lütfen yazıyı sonuna kadar okuyunuz.[/stextbox] Peygamber Efendimiz

Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki:

[stextbox id='warning']**“Bir şeyde (uğursuzluk) olsaydı, bu atta, kadında, meskende olurdu.”** (Buhârî, Cihad 47, Nikah 17; Müslim, Selam 119; Muvattâ, İsti'zân 2[/stextbox]
1)Bu ve buna benzer rivayetler, Hz. Peygamberin (**) Araplarda mevcut olan uğursuzluk inancını reddettiğini** gösteren hadislerdendir. Uğursuzluk inancı, farklı şekiller altında çok yaygın olması sebebiyle, Resulullah ( ) bunu ortadan kaldırmak adına pek çok açıklamalarda bulunmuş, tavırlar takınmıştır.

– Bu hadisten anlaşılması gereken hakikat şudur:

Araplar, kuşların uçmasından, horozun ötmesine kadar her şeyde uğursuzluk olabileceğini düşünüyorlardı. Hz. Peygamber (**)** bu yaygın ve yanlış kanaati ortadan kaldırmak için her fırsatta **“uğursuzluk” diye bir şeyin mevcut olmadığını** belirtiyordu.

Aynı ifadeyi tekrar etmek yerine farklı ifadelerin kullanılması muhataplar üzerinde daha etkili olduğu için peygamberimiz de bu üslubu benimsemişti.

İşte bu hadiste de kullanılan ifadelerde de “uğursuzluk” diye bir şeyin olmadığını belirtmek için **“Bir şeyde (uğursuzluk) olsaydı, bu atta, kadında, meskende olurdu.”** diye buyurmuştur.

Bu tespitte önemli bazı noktalar vardır:

a) Uğursuzluk demek, meydana geldiğinde kişiye zarar veren şey demektir. İnsanların en fazla zarar görmesi muhtemel olanlar, insanların en yakınında bulunan kadın, mesken ve attır. Bunlarda uğursuzluk aramazken, kalkıp havada uçan kuşta aramak akıl dışı bir düşüncedir.

b) Uğursuzluk, mademki insana zarar veren bir şeydir. O halde, insanlar için en değerli olan kadın, at ve meskende olmalıdır. Oysa Araplar bunlarda fazla bir uğursuzluk aramıyorlardı. Demek ki en değerli varlıklarda uğursuzluğu aramayıp, insan için o kadar da değerli olmayan **“kuşun kanat çırpması, horozun ötmesi”** gibi başka şeylerde aramak sağlıklı bir tutum değildir.

c) İnsanların hayatındaki huzur ve mutluluğun kaynağı, kadın, at (binit) ve meskendir. Şayet bunlardan biri zararlı olmaya başlarsa, ondan uzak durmakta fayda vardır. Huzursuzluğun kaynağı olan şeyden uzaklaşmak manevi bir işaret bir sinyal olabilir. Kader-i ilahi ileride daha büyük zararlara vesile olabilen söz konusu hayat arkadaşlarından ayrılması için bir uyarı niteliğini taşıyabilir.

d) Bir rivayete göre, Ebu Hüreyre'nin böyle bir şey söylediğini işiten Hz. Aişe, Hz. Peygamberin **"Yahudilerin böyle düşündüklerini"** söylediğini, Ebu Hüreyre'nin sonradan geldiği için bu konuşmanın ilk cümlelerini duymadığını belirtmiş ve bu bilginin yanlış olduğuna dikkat çekmiştir. (bk. İbn Hacer, 6/61)

– Başka bir rivayette, Hz. Aişe:

[stextbox id='warning']**"Peygamberimizin: "cahiliye devrinde bu üç şeyde uğursuzluk olduğunu" belirtmişti, Ebu Hureyre bunu duymadığı için yanlış anlamıştı."** demiştir. (İbn Hanbel, 6/150, 240; Tahavi, Müşkilu'l-asar, 1/341)[/stextbox]
Akla şu soru gelebilir "Neden erkek değil de kadın?"
Hadiste üç şeye vurgu yapılıyor At(binit-Araç-araba vs.) mesken (ev-barınak) ve Kadın. İnsan hayatında en önemli şey barınacağı bir yerdir yani ÖN PLANDADIR, ondan sonraki önemli şeylerden biri de bir araçtır (bisiklet-araba-motor vs.) Araplar hiç akla gelmeyecek olan kuşun uçmasında bile uğursuzluk ararken ön planda olan bu şeyler de uğursuzluk aramamaları saçmalıktır nitekim Peygamberimiz de buna vurgu yapmıştır.

Peki kadın demesinin amacı ne? **İslam'a göre kadın toplumun mihenk taşıdır can damarıdır.** Çocuk eğitimini aile de genelde kadın üstlenir çünkü çocukla en çok o vakit geçirir. Kadın İstanbul'u fetheden Fatih Sultan Mehmet gibi bir çocuk da yetiştirebilir, 6 milyon insanın öldürülmesinden sorumlu olan Adolf Hitler gibi bir çocukta yetiştirebilir (İsimler sadece TEMSİLİDİR). Başka bir örnek verelim mesela otobüstesiniz ve otobüs baya kalabalık orada bir kadın çıkıp "Şu erkek beni taciz etti" diyor ve o erkekte çıkıp "Hayır kadın beni taciz etti" diyor sizce hangisinin sözüne daha çok önem verilir? Tabi ki de kadının peki orada kadın onu söyledikten sonra o erkeği ne yaparlar? orasını sizin hayal gücünüze bırakıyorum…

Ya da bi genç kız yada kadın farketmez ailesine ithafen bir erkeği hedef gösterip bu beni rahatsız ediyor/Taciz ediyor gibi bir itham da bulunsa ne olur? O erkeğin düşeceği durumu siz düşünün **kan davası çıkar-aileler arası çatışma çıkar-işin sonucunda ölümler olur** aynı şeyi bir erkek dile getirse sizde biliyorsunuz ki bu saydıklarımızın hiçbiri olmaz(bu gibi olaylar haberlere de konu oldu hatta bir genç kız bir akrabası ile zina edip hamile kalınca suçu okuldan birine atıyor ve babası gidip o çocuğu masum olduğu halde öldürüyor işin aslı sonradan anlaşılıyor bir kişi mezarda bir kişi hapiste…)

Örnekler daha da çoğaltılabilir. Yani anlayacağınız kadın bir lafı ile binlerin ölmesine ya da yaşamasına ve çok büyük şeylere sebep olabilir **(Tarihte de örnekleri var örn: Truva Savaşı-Atilla'nın(MS.434-453) karısı için Savaşı(galya seferi-Cengiz(Timuçin) Han'ın (MS.1162-1227) karısı için Savaşı(merkitlerle savaşı)** bugün bile kadın üzerinden bir çok algı operasyonu yapılıp toplumda kargaşa çıkarılmaya çalışılıyor toplumun düzeni bozulmaya çalışılıyor.

Uğursuzluk dediğimiz şey, gerçekleşmesi sonucunda ortaya kötü şeylerin çıktığı inanışlardır şimdi eğer illa bir şeyde uğursuzluk **OLSAYDI** bu kadar değerli ve ön planda olan kadın da mı olurdu yoksa kümeste ki horozun ötmesinde mi? Sırf bunu bildiği ve dile getirdiği için peygamber efendimiz mi suçludur yoksa bunu insanlara yanlış lanse edip az önce bahsettiğimiz gibi kadın üzerinden kargaşa çıkarıp toplumun düzenini bozmaya çalışanlar ya da hadisleri itibarsızlaştırmaya çalışanlar mı suçludur? kararı vicdanınıza bırakıyorum…

Doğada ki “Simetri ve Uyum Sanatı”

ateistlerecevap.org/2018/05/dogada-ki-simetri-ve-uyum-sanati.html

by Ateistlere Cevap - May 5, 2018

Uyum ve Simetri Sanatı

İçinde yaşamımızı sürdürdüğümüz dünyada ve dünyanın yer aldığı evrende çok büyük bir uyum vardır. Pencereden dışarıya sadece bir göz attığımızda bile bu uyumun pek çok deliliyle karşılaşırız; gökyüzündeki bulutlar, ağaçlar, çiçekler, hayvanlar ve bunlara benzer tüm örneklerde kusursuz bir düzen ve simetri söz konusudur.

Doğaya baktığımızda her bitkinin ya da hayvanın kendi türüne özgü renk ve desenlere sahip olduğunu görürüz. Üstelik bu renk ve desenlerin her birinin canlılar için farklı anlamları vardır; tehlike uyarısı,çiftleşme çağrısı, kızgınlık ve bunlar gibi pek çok kavram hayvanlar arasında renkler ve desenler ile anlam kazanır.

Her şeyin kendi kendine gelişen tesadüflerin sonucunda ortaya çıktığını iddia eden evrim teorisi, doğada sergilenen sanat, renk çeşitliliği ve uyum karşısında tam bir çıkmaz içindedir.

Evrimcilerin canlılardaki tasarım karşısında içine düştükleri durumu teorinin kurucusu olan Charles Darwin de itiraf etmek zorunda kalmıştır. Darwin canlılardaki renklerin neden özel anlamlarının olduğunu anlayamadığını şöyle ifade etmektedir:

[stextbox id='download']Zorlandığım nokta, neden bazı tırtılların oldukça güzel ve sanatsal bir şekilde renkli olduklarıdır. Bazıları tehlikelerden korunmak için renklendirilmişlerdir. Sadece fiziksel şartlar için böylesine parlak renklerinin olmasını zorlukla anlayabiliyorum… Eğer birisi, erkek kelebekler cinsiyet seçimi ile güzel bir görünüm almalarına rağmen neden aynı sebeplerle tırtılları kadar güzel olmadıklarını sorarlarsa nasıl cevap verirsin? Ben buna cevap veremem… Francis Darwin, Life and Letters,Vol.II, s. 275]

Yine Charles Darwin başka bir ifadesinde kendi teorisi ile ilgili olarak içine düştükleri çelişkiyi şu şekilde ifade eder:

[stextbox id='download']Parlak renklilik, erkek balıkların kuluçkaya yatması, parlak dişi kelebekler, bu güzelliğin doğal seleksiyonun kontrolü altında gerçekleştiğini düşünemiyorum. Francis Darwin, Life and Letters,Vol.II, s. 305[/stextbox]

Elbette ki doğadaki renklerin, düzenin ve simetrinin doğal seleksiyonla oluşması imkansızdır. Bu noktada evrimin öne sürdüğü "doğal seleksiyon" kavramını incelemekte yarar vardır: Bilindiği gibi doğal seleksiyon evrim teorisinin hayali mekanizmalarından bir tanesidir. Buna göre doğadaki canlılardan ortama en iyi uyum sağlayanlar hayatta kalır, güçsüz olanlar ve çevre koşullarına uyum sağlayamayanlarsa elenir.

Evrimci iddiaya göre bir canlı için faydalı olan bir değişim, diğerlerinin arasından seçilerek o canlıda kalıcı hale gelir ve bu şekilde bir sonraki nesle aktarılır.

Böyle bir mekanizmayla doğadaki canlıların renklerinin, desenlerinin, desenlerindeki simetrinin oluşması elbette mümkün değildir. Bu, son derece açık bir gerçektir. Teorinin kurucusu olmasına rağmen Darwin de hayali doğal seleksiyon mekanizmasının böyle bir düzeni oluşturamayacağını itiraf etmek zorunda kalmıştır. Bundan başka J. Hawkes, New York Times Magazine'de yayınlanan "Nine Tentalizing Mysteries of Nature" adlı makalesinde doğal seleksiyonun anlamsızlığını şöyle sorgulamaktadır.

[stextbox id='download']Kuşları, balıkları, çiçekleri vb. göz kamaştırıcı güzelliği salt doğal seleksiyona borçlu olduğumuza inanmakta güçlük çekiyorum. Dahası, insan bilinci öyle bir düzeneğin ürünü olabilir mi? Nasıl olur da uygarlık nimetlerinin yaratıcısı insan beyni; Sokrates, Leonardo da Vinci, Shakespeare, Newton ve Einstein gibileri ölümsüzleştiren

yaratıcı imgelem (muhayyile),"yaşam savaşımı" denen orman yasasının bize bir armağanı olsun ? J. Hawkes, Nine Tentalizing Mysteries of Nature, New York Times Magazine, 1957, s.33

Evrimcilerin bu itiraflarından da anlaşıldığı gibi, kendi teorilerinin ne derece çıkmazda olduğunu kendileri de bilmektedir. Zaten yeryüzünde şimşeklerin çakması, yağmurların yağması sonucunda tesadüfen meydana gelmiş bir hücrenin, zaman içinde rengarenk canlılara dönüştüğü iddiası akıl sahibi hiçbir insanın savunabileceği bir iddia değildir. Düşünün ki, bir bilimadamı çıksa ve tek bir hücre, örneğin bir bakteri hücresini alsa, en uygun laboratuvar şartlarını sağlasa, gereken her türlü malzemeyi kullansa, milyonlarca yıl (olmaz ama olduğunu varsayalım)bu hücrenin evrimleşmesi için çaba harcasa, sonunda ne elde eder? Bir bakteriyi göz alıcı renkleriyle bir tavus kuşuna, veya üzerindeki kusursuz desenlerle bir leopara, ya da kadife görünümündeki kırmızı yapraklarıyla bir güle dönüştürebilir mi? Elbette böyle bir şey akıl sahibi insanlarca ne düşünülebilir, ne de iddia edilebilir. Ama evrim teorisinin iddiası tam olarak budur.

Evrimin Renk Çıkmazı

Canlıların sahip olduğu renklerin ve renk değiştirme sistemlerinin doğal seleksiyonla oluşamayacağını bir örnek üzerinde görelim. Bukalemunları ele alarak düşünelim. Onlar ortamın renklerine uyum sağlayabilen, bulundukları ortama göre renk değiştirebilen canlılardır. Yeşil bir yaprağın üzerindeyken yeşil bir renk alır, kahverengi bir dalın üzerine geçtiğindeyse derisi çok kısa bir süre içinde kahverengi olur. Renk değiştirme işleminin nasıl oluştuğunu birlikte düşünelim.
Bir canlının derisinin rengini değiştirmesi, vücudunda meydana gelen son derece karmaşık işlemler sonucunda gerçekleşir. Bir insanın kendi rengini ya da başka bir canlının rengini değiştirmesi mümkün değildir. Çünkü insan vücudunda buna uygun sistemler yoktur. Böyle bir sistemi bir insanın kendi kendine oluşturması da mümkün değildir. Çünkü bu üretilip yerine takılacak bir teknik alet değildir. Kısacası bir canlının renginin değişebilmesi için o canlının renk değiştirme mekanizmasıyla birlikte var olması şarttır.

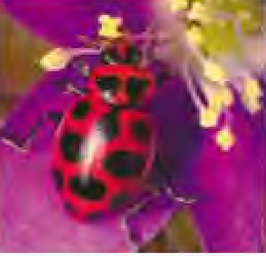
Yeryüzündeki ilk bukalemunu düşünelim… Eğer bu canlıda renk değiştirme özelliği olmasaydı neler olurdu? Öncelikle bukalemun saklanamayacağı için kolay bir av olurdu. Bundan başka kolay fark edileceği için avlanması da son derece güçleşirdi. Bu da, başka bir savunma sistemi olmayan bukalemunun ölmesine ya da aç kalmasına ve bir süre sonra da türünün yok olmasına neden olurdu. Ama bugün dünyada hala bukalemunların bulunması, böyle bir olayın gerçekleşmediğinin en önemli delilidir. O halde bukalemunlar, ilk ortaya

çıktıkları andan itibaren bu kusursuz sisteme sahiptiler.

Evrimciler bukalemunların bu sistemi zaman içinde geliştirdiklerini iddia ederler. Bu durumda akla bazı sorular gelecektir. Bukalemun renk değiştirmek için bu kadar kompleks bir sistem geliştireceğine neden daha basit bir savunma sistemi geliştirmeyi tercih etmemiştir? Neden bu kadar çok savunma çeşidi varken renk değiştirmeyi seçmiştir? Renk değiştirmek için gerekli olan kimyasal işlemlerin oluştuğu mekanizma bukalemunda nasıl var olmuştur? Böyle bir mekanizmayı bir sürüngenin akletmesi ve ardından gerekli sistemleri vücudunda oluşturmasına imkan var mıdır? Ayrıca bir sürüngenin hücrelerindeki DNA'lara renk değişimi için gerekli bilgiyi kodlaması mümkün müdür?

Elbette böyle bir şey asla mümkün olamaz. Bu sorulara ve benzerlerine verilen cevaplardan elde edilen sonuç tektir: Bir canlının kendi rengini değiştirebilecek kadar kompleks bir sisteme kendi kendine sahip olması mümkün değildir.

Sadece renk değişimi sistemleri değil, canlılardaki renk ve desen çeşitliliği de üzerinde önemle durulması gereken bir konudur. Papağanlardaki canlı renklerin, balıklardaki renk zenginliğinin, kelebeklerin kanatlarındaki simetrinin, çiçeklerdeki göz alıcı desenlerin ve diğer canlıların renklerinin kendi kendine oluşması imkansızdır. Böylesine kusursuz desenler, canlıların yaşamında çok önemli görevleri olan renk ve şekiller apaçık bir yaratılışın delilleridir. Çevremizdeki renklerin oluşumunda üstün bir tasarım olduğu açıkça ortadadır.

Bunu şöyle bir örnekle belirginleştirelim: Herhangi bir ürün için bir tasarım yaptığımızı ve bu tasarımın da karelerden oluştuğunu düşünelim. Bu karelerden birini çizebilmek için bile küçük bir hesaplama yaparak, dört kenarı birbirine eşit olacak, ayrıca dört açısı da her zaman 90 derece olacak şekilde bir ayarlama yapmamız gerekir. Kareyi ancak bu ayarlamalardan sonra çizebiliriz. Görüldüğü gibi tek bir karenin çizimi için bile bir akıl gereklidir.

Aynı mantığı çevremizdeki canlılara uyarlayarak düşünelim. Canlılarda tam anlamıyla kusursuz bir uyum, düzen ve plan vardır. Bir karenin çiziminde akıl gerektiğini anlayabilen bir kişi, evrendeki düzenin, uyumun, renklerin, şekillerin ortaya çıkışının da çok üstün bir aklın ürünü olduğunu hemen anlayacaktır. Bu durumda evren gibi bir sistemin tesadüfen oluştuğunu iddia etmenin akli ve ilmi yönden hiçbir dayanağı yoktur. Tüm evren sonsuz güç sahibi Allah tarafından yaratılmıştır. Allah yarattığı her şeyi en güzel yapandır.

Doğada ki simetri Allah'ın sanatıdır Tesadüfen Oluşamaz!

Evrendeki uyumu sağlayan en dikkat çekici konulardan biri de kuşkusuz ki simetridir. Canlılar simetrik bir yapıya sahiptirler. Doğada gördüğümüz herhangi bir şey; örneğin bir tohum, bir meyve ya da herhangi bir yaprak incelenecek olursa yapılarındaki simetrinin varlığı hemen görülecektir. Yapraklı bir bitkiyi ele alalım. Yapraklar gövdenin etrafına bir spiral gibi dolanırlar. Bu da belirgin bir simetri oluşturur. Aynı şekilde bir tohumun çekirdeklerinin yerleştirilişinde de, yaprağın damarlarının dizilişinde de belirgin bir düzenlilik hakimdir.

Doğadaki simetriye başka bir örnek olarak kelebek kanatlarını verebiliriz. Kelebeklerin her iki kanadında da aynı renk tonu ve aynı desen vardır. Bir kanatta bulunan desen diğer kanatta da aynı yerde olacak şekilde mevcuttur.
Çevremizde bulunan birkaç örnekte özetlediğimiz simetrinin daha pek çok çeşidini görebiliriz. Ancak önemli olan şudur: Verilen örneklerde elde edilen ortak bir sonuç vardır. Canlılarda benzersiz bir düzenlilik, daha doğrusu muhteşem bir sanat söz konusudur. Evrenin hiçbir şekilde tesadüfen oluşamayacağının en büyük delillerinden biri de bu düzenlilik ve inceliklerle donatılmış sanattır. Prof. Cemal Yıldırım evrimci olmasına rağmen Evrim Kuramı ve Bağnazlık adlı kitabında bu gerçeği şöyle ifade etmektedir:

Canlılarda üstelik belli bir amaca yönelik görünen bu düzeni, şans ya da rastlantı ürünü saymak inandırıcı olmaktan uzaktır. Cemal Yıldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, Bilgi Yayınevi, Ocak 1989, s.108

Evrendeki her şey Allah tarafından büyük bir düzen ve sanatla yaratılmıştır. Allah her şeyi kontrolü altında tutandır:

[stextbox id='alert']Sizin ilâhınız bir tek ilâhtır. O'ndan başka ilâh yoktur. O, Rahmân'dır, Rahîm'dir. Şüphesiz, göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelişinde, insanlara yarar sağlayacak şeylerle denizde seyreden gemilerde, Allah'ın gökyüzünden indirip kendisiyle ölmüş toprağı dirilttiği yağmurda, yeryüzünde her çeşit canlıyı yaymasında, rüzgârları ve gökle yer arasındaki emre amade bulutları evirip çevirmesinde elbette düşünen bir topluluk için deliller vardır. (Bakara Suresi, 163-164)

Kuran-ı Kerim'in Allah kelamı olduğunun delilleri nelerdir?

ateistlerecevap.org/2018/04/kuran-i-kerimin-allah-kelami-oldugunun-delilleri-nelerdir.html

by Ateistlere Cevap -

April 27, 2018

Kuranı Kerimin mucizeliği konusunda şimdiye kadar, hiçbir tereddüde, hiçbir şüpheye meydan bırakmayacak şekilde, pekçok şey söylenmiş ve pekçok şey yazılmıştır. Biz, sual-cevap sütununun müsaadesi ölçüsünde ve hülâsa mahiyetinde birkaç ana başlığı zikretmekle yetineceğiz.

Kur'ân-ı Kerim'in, Efendimiz veya başka biri tarafından tertib edildiği iddiası birkaç gözü dönmüş cahiliye insanıyla, günümüzün, Kur'ân düşmanı müsteşrikleri tarafından sık sık ortaya atılan bir mevzudur ve bununla bilgisiz, görgüsüz kimselerin zihinlerinin bulandırılması hedeflenmektedir. Kanaatimce, dünün müşrikleri gibi, bugünün müşrikleri de, bu mevzuda düşünmeden garazlı davranıyor ve garazlı konuşuyorlar. Zira Kur'ân, kim tarafından olursa olsun, insafla ele alındığı zaman bir beşere mal edilemeyecek kadar muallâ ve ilâhî olduğu anlaşılacaktır. Şimdi bu ciddî mevzuun derinlemesine tahlilini dev adamların devâsâ kitaplarına havale edip sadece birkaç ana başlığı hatırlatacağız:

1 . Bir kere Kur'ân'ın üslubuyla hadislerin üslubu birbirlerinden o kadar farklıdır ki; Arablar, Efendimizin Kur' ân dışı beyanlarını, kendi muhavere ve konuşma tarzlarına uygun buluyorlardı ama, Kur'ân karşısında hayret ve hayranlıktan kendilerini alamıyorlardı.

2. Hadisleri okurken, arkasında düşünen, konuşan, Allah haşyetiyle iki büklüm olan bir insan imajı sezilir. Oysa ki, Kur'ân'ın sesinde yüksek bir celâdet, heybetli bir edâ ve cebbar bir şive hissedilir. Bir insan beyanında, birbirinden öyle çok farklı iki üslubu birden tasavvur etmek ne makuldür ne de mümkün.

3. Mektep-medrese görmemiş ümmî bir insanın -O ümmîye ruhlar feda olsun- eksiksiz, kusursuz; ferdî, ailevî, içtimâî, iktisâdî ve hukukî bir sistem getirip vaz' etmesi, herşeyden evvel düşünce ve aklın bedâhetine terstir. Hele bu sistem, asırlar boyu, dost-düşman bir sürü millet tarafından tatbik edilecek kadar harika ve bugüne kadar tazeliğini korumuşsa.

4. Kur'ân'da varlık, hayat ve bunlarla alâkalı ibadet , hukuk ve iktisad gibi mevzular birbiriyle öyle dengeli ve yerli yerince ele alınmıştır ki; bunları görmemezlikten gelerek onu beşer kelâmı farzetmek, bir bakıma onun mübelliğini beşer kabul etmemek demektir. Zira, yukarıdaki meselelerin bir teki bile, süreklilik ve zaman üstü olma gibi, hususiyetleriyle en büyük dâhilerin dahi altından kalkamayacağı ağır meselelerdir. Böyle, yüzlerce meselesinden herbiri, birkaç dâhinin üstesinden gelemeyeceği zengin muhtevalı bir kitabı, mektep-medrese görmemiş bir ümmîye isnad etmek mücerred bir iddiadır.

5. Kur'ân, geçmişe-geleceğe dair verdiği haberler itibariyle de hârikadır ve katiyyen beşer kelâmı olamaz. Bugün, yeni yeni keşiflerle ortaya çıkarılan, geçmiş kavimlerin yaşayış tarzları, iyi veya kötü akıbetleri kelimesi kelimesine asırlârca evvel Kur'ân-ı Kerim'in haber verdiği gibi çıkmıştır. İşte, Hz. Sâlih, Hz. Lüt ve Hz. Musa gibi peygamberler, işte onların kavimleri ve işte herbiri başlı başına birer ibret meşheri olan meskenleri..!

Kur'ân'ın, geçmişe dair verdiği haberlerin katiyyet ve doğruluğu kadar, geleceğe aid ihbarâtı da o ölçüde önemli ve başlı başına bir mucizedir. Mesela: senelerce evvel Mekke'nin fethedileceğini ve Kâbe'ye emniyet içinde girileceğini "Allah dilediğinde, güven içinde başlarınızı traş ederek ve saçlarınızı kısaltarak korkmadan Mescid-i Haram'â gireceksiniz" (Fetih suresi/27) ayetiyle haber verdiği gibi, İslâm'ın bütün bâtıl sistemlere galebe çalacağını da "O, Resûlünü, hidayet ve hak dinle gönderdi ki bütün dinlere galebe çalsın. Şâhid olarak.Allah yeter" (Fetsh/28) beyanıyla ilân etti. Kezâ, o gün Roma'lılar karşısında savaş galibi görünen Sâsânilerin yenileceğini ve aynı zamanda, Bedir gâlibiyetiyle müslümanların da sevineceğini "Rum yenildi (bölgenize) en yakın bir yerde. Onlar bu mağlubiyetden sonra (yeniden) galebe çalacaklar. Birkaç yıl içinde. Bundan önce de sonra da iş Allah'a aiddir. O gün mü'minler de sevinirler." (Rum/2-4) müjdesiyle duyurmuşdu; vakti gelince Kur'ân'ın haber verdiği gibi çıktı. Bunun gibi, "Ey Resûl, Rabbinden sana indirileni duyur; eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini yapmamış olursun. Allah seni (insanlardan gelen kötülüklerden) koruyacaktır" (Maide/67) ayetiyle de, en yakınındaki amcasından, düşman millet ve düşman devletlere kadar çevresi düşmanlıklarla sarılı olduğu halde, hayatını emniyet içinde geçireceği va'dolunmuşdu ve öyle de oldu.

Değişik ilim dallarının inkişâfıyla, âfâk ve enfüsün yâni insan mâhiyeti ve mekânların didik didik edileceğini, ilmî buluş ve tesbitlerin, yeni yeni keşiflerin insanoğlunu inanmaya zorlayacağını "Biz onlara, ufuklarda ve kendi nefislerinde mucizelerimizi göstereceğiz ki, o (Kur'ân ve Kur'ân'ın getirdikleri)nin gerçek olduğu onlara iyice belli olsun. Rabbinin herşeye şâhid olması yetmez mi?" (Fussilet/53) mucizevî beyanıyla ifâde etmişti ki, günümüzde süratle o noktaya doğru gidilmektedir. Ayrıca, Kur'ân, nazil olduğu günden bu yana "Deki: And olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kur'ân'ın bir benzerini getirmek için toplansalar, yine O'nun benzerini getiremezler. Birbirlerine arka verseler de." (İsra/88) deyip, hasımlarının damarlarına dokundurduğu halde, bir-iki küçük hezeyanın dışında, kimsenin ona nazire yapmaya teşebbüs etmemesi ve edememesi, onun verdiği haberi doğrulamakda ve mucize olduğunu ilan etmektedir.

Kur'ân-ı Kerim'in nâzil olduğu ilk yıllarda, müslümanlar az, zayıf, iktidarsız ve geleceğe aid hiçbir düşünceleri yoktu. Ne bir devlet, ne dünya hakimiyeti ne de yeryüzündeki sistemleri altüst edecek dinamikleri hâvi yeni dinin güç kaynağı adına hiçbirşey bilmiyorlardı. Oysa ki, Kur'ân "Allah sizden, inanıp iyi işler yapanlara va'deti ki; onlardan öncekilerini nasıl hükümrân kıldıysa, onları da yeyüzünde hükümran kılacak ve kendileri için seçip beğendiği dinlerini sağlama bağlayacak ve korkularının ardından da onları güvene erdirecektir." (Nur/55) ayetiyle onlara, bu yüksek hedefleri gösteriyor ve cihanın hakimi olacakları müjdesini veriyordu. Daha bunlar gibi, müslümanlığın ve müslümanların geleceği, zafer ve hezimetleri, terakkî ve tedennîleriyle alâkalı pekçok ayetler varki, hepsini burada zikretmemiz mümkün değil. Kur'ân-ı Kerim'in gelecekle alâkalı verdiği haberlerin büyük bir bölümünü, değişik ilim dallarının varacakları nihâi hudutlarla ilgili olan ayetler teşkil eder. İlmî tesbitlerle alâkalı, kısa fezlekeler halinde, Kur'ân'ın verdiği haberler o kadar hârika ve o kadar erişilmezdir ki, onun bu mevzudaki beyanlarını kulak ardı etmek mümkün olmayacağı gibi, bu mevzudaki beyanlarıyla ona beşer kelâmı demek de mümkün değildir. Yüzlerce âyetin sarâhat, delâlet ve işaret yoluyla ifâde ettikleri harikalara dair pekçok eser yazıldığından, bu meselenin tafsilâtını o eserlere havale ederek, misâl teşkil edecek birkaç ayetin işaret ve delâlet ettikleri hususları kaydedip geçeceğiz.

1. Kâinatın Yaratılışı Kâinatın yaratılışıyla alâkalı olarak "İnkâr edenler, gökler ve yer bitişik bir durumdayken, onları birbirinden ayırdığımızı, sonra da bütün canlıları sudan yarattığımızı görüp düşünmüyorlar mı? Halâ imân etmeyecekler mi?" (Enbiya/30) ayetinin anlattığı yüksek hakikat, teferruatına dair farklı mütalâalar ileri sürülse bile ilk hilkatla alâkalı değişmeyen en sabit bir prensiptir. Ayette anlatılan, bitişik olma ve ayrılma, ister gazlardan müteşekkil kitlenin, nebulolara ayrılması, ister güneş sistemi gibi sistemlere bölünüp şekillenmesi ve manzumelerin ortaya çıkması, isterse bir sehâbiye ve bir dumanın bölünüp, parçalanıp, zabt-ü rabt altına alınması şeklinde olsun netîce değişmez. Âyet, kullandığı malzeme ve seçtiği üslup itibariyle, ilmî araştırmalar için hep bir ışık kaynağı olmuş, bütün faraziye ve nazariyelerin eskiyip atılmasına karşılık o, tazeliğini korumuş, bugünlere gelmiş ulaşmış ve yarınlara hakim olmaya da namzed görünmektedir.

2. Astronomi Kur'ân-ı Kerim'de astronomiye esas teşkil edecek o kadar çok âyet vardır ki, bunların biraraya getirilerek teker teker tahlil edilmeleri, cildler ister. Biz bir-iki âyetin işaretiyle iktifâ edeceğiz. "Allah o zattır ki, gökleri, görebildiğiniz bir direk olmaksızın yükseltti; sonra da iradesini (tekvin) arşına yöneltti. Artık hepsi belli bir süreyle kayıtlı olarak akıp gitmektedir." (Ra'd/2) Âyet, göklerin yükseltilmesini, genişleyip büyümesini hatırlattığı gibi, herşeyin nizam içinde baş başa, omuz omuza olmasını da (bilebileceğimiz cinsten bir direk olmaksızın) sözüyle ifade etmektedir. Evet, kubbe-ı âsumânı tutup, dağılmasına meydan vermeyen, görebileceğimiz cinsten bir direk yok ama, yine de bütün bütün direksiz değil. Zira, kütlelerin dağılmaması ve gelip birbirine çarpmaması için, görülsün görülmesin mevcut nizama esas teşkil edebilecek kanun, kaide, prensip mânâsında böyle bir direğin vücudu zarurîdir. Kur'ân bu ifadesiyle bizlere, kütlelerarası ile'1-merkez (merkez çek) an'il-merkez (merkez kaç) prensibini düşündürmektedir ki, bunun, Newton'un çekim kanununa veya Einstein'in (hayyiz)'ine* uyup uymaması birşey ifade etmez. Hele âyetin, Güneş ve Ay'ın akıp gittiğini ifade etmesi çok enteresandır ve üzerinde durulmaya değer. Rahmân suresindeki "Güneş ve Ay'ın hareketleri. tamamen bir hesaba bağlıdır" (Rahman/5), Enbiya suresindeki "Geceyi, gündüzü, Güneşi, Ay'ı yaratan O'dur. Bunların herbiri bir yörüngede yüzmektedirler" (Enbsya/33), Yâsin suresindeki "Güneş kendine mahsus yörüngede akıp gitmektedir" dedikten sonra "Bunların herbiri belli bir yörüngede döner dururlar" (Yasin/38-40) diyerek, Güneş, Ay ve sair gezegenlerin bir nizama göre yaratıldıklarını, bir âhengi temsil ettiklerini ve riyazî bir gerçeğe dayalı bulunduklarını apaçık dile getirmektedir. Yerin Yuvarlaklığı "Geceyi gündüzün üstüne, gündüzü de gecenin üstüne doluyor" (Zümer/5) ayeti, kullandığı malzeme itibariyle, gece ve gündüzün birbirini takib etmesini, sarığın başa sarılması gibi, ışık ve karanlığın, Yerküre'nin başına "sarık gibi dolanması" sözüyle anlatıyor.

Bir diğer âyette ise "Arkasından da yeryüzünü mücessem kat-ı nâkıs (yâni yerküreyi elips şeklinde), söbüleştirdi" (Naziat/30) diyerek müşahidlere peygamberlik buudunda varılmış en nihâi noktayı göstermektedir. Mekân genişlemesi hususunda: "Semâyı biz kendi elimizle kurduk ve sürekli genişletmekteyiz" (Zariyat/47) Bu genişleme ister Einsteine'nin anladığı mânâda, ister Edwin Hubble'in Güneş sisteminin dahil olduğu galaksiden, nebulozların uzaklaşması şeklinde olsun fark etmez. Önemli olan Kur'ân'ın, ana teme parmak basıp, tecrübî ilimlerin çok önünde zirveleri tutup onlara ışık neşretmesidir.

3. Meteoroloji Hava akımları, bulutların kesâfet kazanması, havanın elektriklenmesi, şimşeklerin çakması ve yıldırımların meydana gelmesi Kur'ân-ı Kerim'de, yer yer ilâhî nimetleri hatırlatma ve yer yer de insanları tehdid etme sadedinde çokça zikredilen hususlardan biri. Meselâ "Baksana, Allah bulutları sürüyor, sonra toparlayıp birleştiriyor, sonra da üstüste yığıyor.. Bir de bakıyorsun bunun arkasından yağmur ortaya çıkıyor. Doluyu da yukarıda dağlar gibi olanlardan indiriyor; onunla dilediğini vuruyor, dilediğinden de onu öteye çeviriyor" (Nur/43) Heryerde olduğu gibi, burada da Kur'ân yağmur vak'asının nihâî durumunu ihtâr ederek, fezâyı velveleye veren, bulut, yağmur, şimşek ve yıldırımlar gibi ürperten, haşyet veren

hadiselerin arkasındaki in'amperver eli göstermek ve ruhları ona karşı uyanık olmaya çağırmakta aynı anda, belli disiplinlere bağlı olarak yağmur ve dolunun meydana geliş keyfiyetlerini ve sonra da yeryüzüne inmelerini öyle garib bir biçimde anlatmaktadır ki; böyle bir anlatış tarzından hemen herkes bugün bilinene ters düşmeyecek şekilde yağmur ve dolunun meydana geliş keyfiyetlerini anlar ve Kur'ân'ın beyanına hayranlık duyar. Kur'ân, iki ayrı çeşit elektriğin birbirini çekmesi, aynı cinsten elektrik yükünün birbirini itmesi , rüzgârların devreye girerek birbirini iten bu bulutları birleştirmesi; yerden yukarıya yükselen pozitif yüklü akımların fezadaki mevcut elektrikle birleşmesi neticesinde elektriklenmenin meydana gelmesi ve bu noktada buharın su damlaları halinde yere inmesi gibi teferruâtla meşgul olmaz.

O ana vak'a ve asıl tem üzerinde durur; teferruata ait diğer meselelerin izah ve isimlendirilmelerini zamanın tefsirine bırakır. Hicr suresindeki "Aşılayıcı rüzgârları gönderip onunla gökyüzünden su indirip size takdim ettik (yoksa) siz o suyu depo edemezdiniz" (Hacr/22) ayeti, bu hususa ayrı bir buud ilâve ederek ağaçların ve çiçeklerin aşılanmasında rüzgârların fonksiyonuna dikkati çektiği gibi onların bilhassa, bulutları aşılama vazifesini de ihtar etmektedir. Oysa ki, Kur'ân nâzil olduğu zaman, ne otun, ağacın, çiçeğin ne de bulutların aşılanma ihtiyaçları bilinmediği gibi, rüzgârların çelik-çavak bu önemli vazifeyi gördüklerinden de hiç kimse haberdar değildi...

4. Fizik Varlığın ana unsuru madde ve onun çift ve tek olma gibi hususiyetleri de Kur'ân-ı Kerim'in ele alıp anlattığı mevzulardandır. Meselâ, Zâriyat suresinde "iyice düşünesiniz diye biz herşeyi çift olarak yarattık" (Zariyat/49) herşeyin çift olarak yaratıldığı ve Kur'ân'ın kullandığı malzeme itibariyle, bunun önemli bir esas ve âlem-şümul bir prensip olduğu anlaşılmakta. Şuarâ suresindeki ayette ise" Yeryüzüne bakmıyorlar mı? Biz onda nice içaçıcı çiftler yaratıp yetiştirdik" (şuara/7)denilerek, her sene gözümüzün önünde haşr-ü neşr olan yüzbinlerce çifte dikkat çekilmekte ve Allâh'ın nimetleri hatırlatılmakta. Yâsin suresindeki ayet ise, daha şümullü ve daha enteresan. "Ne yücedir o Allah'ki toprağın bitirdiklerinden, (onların) kendilerinden ve daha bilmedikleri nice şeylerden hep çiftler yaratmıştır" (Yasin/36) şeklindeki beyanıyla, bugün bilip tesbit edebildiğimiz çift yaratıkların yanında, henüz bilemediğimiz birçok çiftlerin varlığı da, ihtar edilmektedir.

Evet, Allah, insanlardaki erkeklik ve dişilikten, otların, ağaçların çift olma esasına; atomlar, atomlardaki elektron ve çekirdek ikiliğinden, madde -anti madde zıd eşliliğine kadar, canlı-cansız, yerde-gökte değişik keyfiyet ve buudda ne kadar çift varsa, umum nimetlerini tâdâd sadedinde, kendinden başka herşeyin çift olduğunu zikredip bizleri düşünmeye davet ediyor. Sırf birer misal teşkil etsin diye, yukarıda zikrettiğimiz âyetlerden başka, pekçok ilâhî beyan var ki, herbirisi başlı başına birer mucize olması itibariyle, hem Kur'ân'ın Allah kelâmı olduğuna hem de Peygamberimizin O'nun elçisi bulunduğuna apaçık delâlet etmektedir. Evet, Kur'ân yeryüzünde hayatın ortaya çıkışından, bitkilerin aşılanma ve üremelerine, hayvan topluluklarının yaratılmasından hayatlarını onlarla devam ettirdikleri bir kısım sırlı düsturlara, bal arısı ve karıncanın esrarlı dünyalarından kuşların uçuş keyfiyetine, hayvan sütünün hasıl olma yollarından insanın anne karnında geçirdiği safhalara kadar pekçok mevzuda, kendine has ifade tarzıyla, öyle veciz, öyle muhtevâlı, öyle hâkim bir üslupla ele aldığı şeyleri takib etmektedir ki; bizim yorumlarımız bir yana, ne zaman onlara müracaat edilse hep taze, genç ve ilimlerin varabilecekleri en son hedefleri tutmuş oldukları görülecektir. Şimdi, bir kitap, binlerce insanın, bilmem kaç asırlık çalışmaları neticesinde varabildikleri noktaların dahi ötesine parmak basıyor, mevzua hakim bir üslupla o mevzuun hülâsasını veriyorsa, o kitabı, değil ondört asır evvelki bir insana, günümüzün mütefennin yüzlerce, binlerce dâhisinin mesâisine vermek dahi mümkün değildir. Hele o kitap, Kur'ân gibi muhtevası zengin, ifadeleri çarpıcı, üslubu âli, şivesi de ilâhi olursa...

Şimdi dönüp muhatabımıza soralım, ümmîliği mucize o Zât, mektebin, medresenin, kitabın bilinmediği o cahilî vasatta, canlılarda sütün meydana geliş keyfiyetini kimden öğrendi? Rüzgârların aşılayıcı olduğunu, nebatât ve bulutları telkih ettiğini, yağmur ve dolunun meydana gelme noktalarını nasıl bilebildi? Yerkürenin elipsî olduğunu O'na kim ta'lim etti? Mekân genişlemesini hangi rasathanede ve hangi dev teleskoplarla tesbit edebildi? Atmosferin yapı taşlarını ve yukarılara doğru çıktıkça oksijenin azlığını hangi laboratuvarda öğrendi? Hangi röntgen şualarıyla cenînin anne karnında geçirdiği safhaları aynı aynıya tesbit etti? Sonra da bütün bu bilgilerin teferruâtına vâkıf, mütehassıs bir ilim adamı edasıyla, tereddüdsüz, fütursuz ve kendinden gayet emin bir tarzda muhatablarına anlattı?..

5. Kur'ân-ı Kerim, Efendimizin vazife, mes'uliyet ve selâhiyetlerini anlatıp O'na yol gösterdiği gibi, yer yer de seviyesine uygun olarak O'na itâbda bulunmakta ve ikaz edip ırgalamaktadır.

Meselâ: Bir defa münafıklara, izin vermemesi gerekirken izin verdiğinden dolayı "Allah seni affetsin, doğru söyleyenler sana iyice belli olup ve yalan söyleyenleri bilmezden önce niçin onlara izin verdin?" (Tevbe/43) şeklinde tenbihde bulunduğu gibi, Bedir esirleri hakkındaki tatbikatından dolayı da "Yeryüzünde tam yerleşip istikrar kazanıncaya kadar hiçbir peygambere esirler sahibi olmak yakışmaz. Siz geçici dünya malını istiyorsunuz, Allah ise (sizin için) ahireti istiyor. Allah daima üstün ve hikmet sahibidir... (Enfâl/67) "Eğer Allah'tan (affınıza dair) bir yazı ve takdir geçmemiş olsaydı, aldığınız fidyeden dolayı size mutlaka büyük bir azab dokunurdu." (Enfal/68) mahiyetinde itabda bulunmuştu. Bir keresinde, Allah'ın dilemesine havale etmeden, "yarın bu işi yaparım" dediği için "Hiçbir şey için bunu yarın yapacağım deme. Ancak Allah dilerse(de). Unuttuğun zaman Rabbini an ve "Umarım Rabbim beni bundan daha doğru bir bilgiye ulaştırır de" (Kehf/23-24) emir ve tenbihinde bulunmuş, bir başka sefer "insanlardan korkup çekiniyordun; oysa asıl çekinmeye lâyık olan Allah idi" (Ahzsb/37) itab işmâm eder mahiyette sadece Allah'tan korkulması lâzım geldiğini ihtar etmişti. Zevcelerini bir meseledeki tavırlarına karşı bal şerbeti içmemeye yemin edince "Ey Peygamber! Eşlerinin rızasını arıyarak Allah'ın sana helâl kıldığı şeyi niçin haram kılıyorsun? Allah çok gafûr ve rahimdir" (Tahrim/1) diyerek sertçe ikaz ediyordu.

Daha bunlar gibi, pekçok âyetle, bir taraftan O'nun vazife, mes'uliyet ve selâhiyetlerinin sınırları belirlenirken, diğer taraftan az dahi olsa bu sınırlara riâyet edilmediği, vazife ve mes'uliyetin mukarrabine göre yerine getirilmediği zamanlarda O'na itab edilmiş, tenbihde bulunulmuş ve yeryer sertçe uyarmalar yapılmıştır. Şimdi hiç akıl kabul edermi ki, bir insan bir kitap telif etsin, sonra da o kitabın muhtelif yerlerine kendi hakkında, itab, kınama, ikaz ve ihtar ifade eden âyetler yerleştirsin. Hâşâ!... O kitap Allah kitabı, O zât da O'nun şerefli mübelliğidir...

6. Kur'ân-ı Kerim, bir belâğat harikasıdır ve bu sahada eşi menendi yoktur. Bu itibarla da onu bir beşere maletmek mümkün değildir. Efendimiz (sav) Peygamberlikle ortaya çıktığı zaman, kitleleri arkasından sürükleyen bir sürü şâir, edib ve söz üstâdı vardı. Bunlar pekçoğu itibariyle de O'na muârız idiler. Yeryer kafa kafaya verip düşünüyor; Kur'ân'ı bir kalıba yerleştirmek, birşeye benzetmek ve ne olursa olsun mutlaka hakkından gelmek istiyorlardı. Hatta, zaman zaman hristiyan ve yahudi âlimleriyle de görüşüyor, onların düşüncelerini alıyorlardı . Ne pahasına olursa olsun Kur'ân çağlayanını durdurmak ve kurutmak için akıllarına gelen herşeyi yapma kararındaydılar. Bütün bu engellere ve engellemelere, akla hayâle gelmedik karşı koymalara aldırmadan yoluna devam eden Hz. Muhammed (sav), bilumum inkârlara, ilhadlara karşı sadece ve sadece Kur'ân'la muâraza ediyor ve mücadelesini de zaferle noktalıyordu. Hem de bunca hasıma rağmen.

Evet, o gün, hristiyan ve yahudi ulemasıyla beraber, belâğatın dev temsilcileri, tek cebhe olup etrafı velveleye verdikleri bir dönemde, Kur'ân o üstün ifade gücü, o büyüleyici beyanı, o başdöndürücü üslûbu, o insanın içini ürperten ledünniliği ve ruhâniliğiyle muhatablarının gönlüne girdi; arşı, ferşi çınlatacak bir ses, bir soluk oldu yükseldi.. bir mübâriz gibi hasımlarını muârazaya çağırdı, tehdit etti, meydan okudu "siz de Kur'ân'a benzer bir kitap, hiç olmazsa onun bir suresine denk birşey, daha da olmazsa aynı ağırlıkta bir âyet ortaya koyun; yoksa savulun gidin!.." dediği ve o günden bugüne de "Eğer kulumuz Muhammed'e (sav) indirdiğimizden şüphe içindeyseniz, haydi onun gibi bir sûre getiriniz ve eğer doğru iseniz; Allah'tan başka bütün yardımcılarınızı da çağırınız." (Bakara/23) "De ki: and olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kur'ân'ın bir benzerini getirmek için toplansalar, yine onun benzerini getiremezler. Birbirlerine arka çıkıp yardım etseler de" (İsra/88) "Yoksa onu uydurdu mu diyorlar? De ki: Öyle ise siz de onun benzeri on uydurulmuş (dahi olsa) sure getiriniz. (Hatta) eğer doğru iseniz, Allah'dan başka çağırabildiklerinizi de çağırınız" (Hıld/13) ayetleriyle aynı şeyleri tekrar edip durduğu halde, bir-iki hezeyanın dışında, Kur'ân'ın bu meydan okuyuşuna cevab verilmemesi, onun. kaynağının beşerî olmadığını gösterir. Zira, tarih şahitdir ki, Kur'ân'ın muârızları O'na ve O'nun mübelliğine her türlü kötülük yapmayı denedikleri halde, Kur'ân'a nazire yapmayı akıllarından bile geçirmediler. Böyle birşeye güçleri yetseydi, nazire ile Kur'ân'ın sesini kesecek, tehlikelerle dolu muharebe yoluna girmeyeceklerdi.

Evet, o koca belâğat üstadları, şeref, haysiyet hatta ırz, namus gibi en değerli şeylerini tehlikeye atıp muharebe yolunu seçmeleri, Kur'ân'a nazire yapılamamasının en açık delîlidir. Eğer nazire yapmak mümkün olsaydı, münazara yolunu muharebe yoluna tercîh edecek ve geleceklerini katiyyen tehlikeye atmayacaklardı. Arab şâir ve nâşirlerinin, Kur'ân'ın benzerini getirememeleri tahakkuk edince, ona hristiyan ve yahudiler arasında menşe' aramak beyhude ve bir çaresizlik ifadesidir. Hem, hristiyan ve yahudiler bu muhteva ve bu ifade zenginliğinde bir kitap hazırlayıp ortaya koymaya güçleri yetseydi, ne diye onu başkasına nisbet edeceklerdi. "Biz yaptık" der ve onunla övünürlerdi... Kaldı ki, dünden bugüne, dikkatsiz veya garazlı bir iki müsteşrik ve müşrike bedel, bir sürü ilim adamı, araştırmacı ve mütefekkir Kur'ân'ın muhteva zenginliği, ifade gücü karşısında hayranlıklarını gizleyememiş ve onu alkışlamışlardır. Charles Milles; Kur'ân'ın üslubundaki zenginlik itibariyle tanzîr ve tercüme edilmeyecek kadar yüksek bir edâya sahib olduğunu... Victor İmberdes; Kur'an'ın, bütün hukuk esaslarına kaynak olabilecek zengin bir muhtevaya sahib bulunduğunu... Ernest Renan; Kur'ân'ın dînî bir inkılâb kadar edebî bir inkılâb da yaptığını... Gustave Le Bon; Kur'ân'la gelen İslâm'ın en saf, en hâlis bir tevhid anlayışını dünyaya tebliğ ettiğini... Cl. Huart; Kur'ân'ın Allah kelâmı olup, vahiy yoluyla Hz. Muhammed'e (sav) tebliğ edildiğini... H. Holman; Hz.Muhammed (sav)'in Allah'ın son peygamberi, İslâmiyetin de vahyedilmiş dinlerin en sonuncusu bulunduğunu... Emile Dermenyhem; Kur'an'ın, Peygamber (A.S.)'in birinci mucizesi olduğunu, edebî güzelliği itibariyle de erişilmez bir muamma olduğunu... Arthur Bellegri; Hz. Muhammed'in (sav) tebliğ ettiği Kur'ân'ın bizzat Allah'ın eseü olduğunu.,. Jean Paul Roux; Peygamberimizin en güçlü mucizesinin melek vasıtasıyla gönderilen Kur'ân-ı Kerim olduğunu... Raymond Charles; Kur'ân'ın, hükmü hâlâ devam eden ve Allah'ın bir elçi vasıtasıyla müminlere tebliğ ettiği beyanların en canlısı olduğunu... Dr. Maurice; Kur'an'ın her türlü tenkîdin fevkinde bir mucize, bir harika olduğunu hatta daha da ileri giderek, edebiyatla ilgilenenler için Kur'ân'ın bir edebî kaynak, lisan mütehassısları için lâfızlar hazinesi ve şairler için bir ilham menbaı bulunduğunu... Manuel King; Kur'ân'ın, peygamberimizin peygamberliği süresince Allah'dan aldığı emirlerin mecmuu bulunduğunu... Mr. Rodwell; İnsanın Kur'ân'ı okudukça hayretler içinde kaldığını ifâde eder ve onu takdirlerle alkışlarlar. Sadece birer cümleciklerini alıp naklettiğimiz bu seçkin ilim adamı ve mütefekkirler gibi, daha yüzlerce düşünür ve araştırmacı bilgilerinin vüs'ati nisbetinde, aynı hakikatlara parmak basmış ve Kur'ân karşısında takdirle iki büklüm olmuşlardır. Binlerce mütehassıs ve üstad kalemlerden çıkmış çok ciddi eserlerin yanında, Kur'ân hakkında söz söylemek bize düşmezdi ama, başta sâhib-i Kur'ân'ın, sonra da kalem erbâbıbın bağışlayacağı mülâhazasıyla, yaptıkları hizmete iştirak arzusuyla bu cür'ette bulunduk.
Ek Olarak Şurayı Da Okuyabilirsiniz:

Kuranı Kerimde Bilimsel Keşifler Var Mı?

Hadislerin yazılması, toplanması / tedvini, günümüze kadar ulaştırılması ve sünnetin bağlayıcılığı hakkında detaylı açıklama...

ateistlerecevap.org/2018/04/hadislerin-yazilmasi-toplanmasi-tedvini-gunumuze-kadar-ulastirilmasi-ve-sunnetin-baglayiciligi-hakkinda-detayli-aciklama.html

by Ateistlere Cevap - April 27, 2018

İslâm âlimlerinin hepsi, Kur'ân'ı açıklamada Peygamber (asm) sünnetini birinci kaynak olarak görmüşlerdir. Bunun dayandığı bir gerçek var mı?

Evet, peygamberlik görevi sadece Kur'ân'ı getirmekle bitmez; onu açıklamak, izah etmek ve nasıl tatbik edileceğini göstermek, onun görev sınırları içindedir. Meselâ şu âyetler onun İlâhî görevlerinden bir kısmını belirtiyor:

[stextbox id='info']**"Hak dini onlara açıklasın diye, her peygamberi biz kendi kavminin lisanıyla gönderdik."***(İbrahim,14/4)*[/stextbox] [stextbox id='info']**"O kimseler ki, yanlarındaki Tevrat ve İncil'de vasıflarını yazılı buldukları ümmî peygamber olan Resulullaha uyarlar. O peygamber ise kendilerini iyiliğe sevk edip kötülükten sakındırır; temiz ve güzel nimetleri onlara helâl, habis olanları ise haram kılar; daha önce kendilerine yüklediğimiz ağır yükleri ve üzerlerindeki bağları onlardan kaldırır. İşte ona îmân eden, ona hürmet eden, düşmanlarına karşı ona yardımda bulunan ve onunla indirilmiş olan nûra uyanlar, kurtuluşa erenlerin tâ kendisidir."***(A'raf, 7/157)*[/stextbox] [stextbox id='info']**"Allah ve Resulü bir meselede hükmünü verdiği zaman, bir mü'min erkeğin yahut bir mü'min kadının artık işlerinde başka bir yolu seçme hakkı yoktur. Kim Allah'a ve Resulüne isyan ederse, apaçık bir sapıklığa düşmüştür."***(Ahzab, 33/36)*[/stextbox] [stextbox id='info']**"Hayır! Rabbine and olsun ki, onlar, aralarındaki anlaşmazlıklar için senin hükmüne müracaat edip, sonra da verdiğin hükme gönüllerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın tam bir teslimiyetle râzı olup uymadıkça iman etmiş olmazlar."***(Nisa, 4/65)*[/stextbox] [stextbox id='info']**"Peygambere itaat eden Allah'a itaat etmiş olur. Kim bundan yüz çevirirse, seni öylelerinin üzerine muhâfız olarak göndermedik; sen ancak doğru yolu gösterip tebliğ etmekle mükellefsin."***(Nisa, 4/80)*[/stextbox] [stextbox id='info']**"Peygamber size ne emretmişse alın, neyi yasaklamışsa ondan da kaçının. Allah'tan korkun. Muhakkak ki Allah'ın azâbı pek şiddetlidir."***(Haşir, 59/7)*[/stextbox] [stextbox id='info']**"De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah çok bağışlayıcı, çok merhamet edicidir."***(Âl-i İmran, 3/31)*[/stextbox]
Evet, buna benzer âyetler Peygamberimizin (asm) görevini, sadece Kur'ân'ı insanlara getirmekle sınırlı olmadığını belirtiyor. *Bunu biraz açabilir miyiz?*

1. Efendimizin (asm) bir görevi özet şeklinde olan âyetleri açıklamaktır: Meselâ Kur'ân **"Namaz kılın"** diyor, ama namaz nasıl kılınacak? **"Rükû ve sücud yapın"** diyor, ama rükû ve sücud nasıl yapılacak, teferruat vermiyor. Kıyam nasıl yapılacak, ayrıntı yok. İşte Peygamberimiz (asm) **"Ben nasıl namaz kılıyorsam öyle kılın"** diyerek âyet-i kerimeyi şekil ve muhteva olarak açıklıyor ve nasıl tatbik edilebileceğini gösteriyor. Namaz, oruç, zekât, hac gibi Kur'ân-ı Kerimde mücmel (özet) olarak gelip açıklanmayan emirleri Peygamberimiz açıklıyor.

2. Efendimizin görevleri arasında, anlaşılması zor olan âyetleri açıklamak da vardır.

Meselâ âyet-i kerîmede,

[stextbox id='info']**"Onlara karşı gücünüzün yettiği her türlü kuvveti ve cihad için ayrılıp eğitilmiş atları hazır tutun ki, onunla Allah'ın ve sizin düşmanlarınızı ve bunlardan başka sizin bilemediğiniz, fakat Allah'ın bildiği düşmanlarınızı korkutasınız."** *(Enfâl, 8/60)*[/stextbox]
buyuruluyor. Bu âyette **"Kuvvet ve savaş atlarını hazır bulundurun."** tabiri geçiyor. Sahabe Peygamberimize sormuş: **"Kuvvet nedir?"** Peygamberimiz (asm), **"Bilin, kuvvet atmaktır, kuvvet atmaktır, kuvvet atmaktır."** diye üç defa tekrar etmiştir. Her devrin değişen atma vasıtalarına süratle, vakit kaybetmeden ayak uydurmamızı emir buyurmuştur.

3. Sonra Kur'ân-ı Kerimin mutlak ve âm (sınırsız ve genel ifadeli olan) âyetlerini takyitle tahsis ediyor, yani onlara sınır getiriyor. Meselâ,

[stextbox id='info']**"Allah alışverişi helâl, faizi ise haram kıldı."***(Bakara, 2/275)*[/stextbox]
buyuruyor. Bu âyet-i kerîmeye göre her şeyin alışverişi helâldir. Ama Peygamberimiz (asm) buna bir sınır getirerek domuzun ve içkinin alışverişini yasaklamıştır. Demek meşru alışverişin sınırlarını bu şekilde açıklamış oluyor.

Diğer bir örnek ise şu âyet-i kerimedir:

[stextbox id='info']**"İman eden ve imanlarına zulüm bulaştırmamış olanlar, korkudan emin olmak işte onların hakkıdır ve doğru yola eriştirilenler de onlardır."***(En'am, 6/82)*[/stextbox]
Sahabe bu âyet gelince telâşlanıp Peygamberimize sormuş: *"Hepimiz nefsimize zulmediyoruz. Yâ Resulallah, bizde zulme düşmeyen var mı?"* Peygamber (asm.) **"Şirk pek büyük bir zulümdür."** âyetini hatırlatarak, buradaki **zulmün şirk olduğunu** açıklamıştır. Dolayısıyla bu neviden olan **Kur'ân-ı Kerim'deki anlaşılması zor olan âyetleri Peygamberimiz (asm) açıklıyor.**

4. Sonra Kur'ân'da olan meseleler ayrıca Peygamberimiz (asm) tarafından tekraren teyit ve te'kid edilmiştir. Böylece onun daha iyi anlaşılması sağlanmıştır. Bu da bu sadette söylenebilir.

5. Peygamberimizin bir de şâri' yönü, yani, Kur'ân'da olmayan hükümleri koyma yetkisi var. Meselâ, yiyeceklerden haram olanların isimleri iki âyet-i kerimede belirtilir. Ama onların hiçbirisinde eşek eti geçmez. Peygamberimiz (asm) Hayber Seferi sırasında, ehlî (evcil) eşek etini haram etmiştir.

– Bunlar niçin Kur'ân'da açıklanmamış da Peygamberimize bırakılmıştır?

Kur'ân bütün teferruatı verseydi ciltlerle dolu bir kitap olurdu. Halbuki bu da Kur'ân'dan istifademizi zorlaştırır. Bu bakımdan meselelerin bir kısmının açıklamasını Peygamberimize bırakmıştır. Peygamberimize bıraktırmasının da ayrıca birtakım maslahatları var. Çünkü birtakım meseleler zaman içerisinde neshedilmiş, yürürlükten kalkmıştır.

Hem hadislerin bir kısmı bize zayıf hadisler şeklinde gelmiştir. Bu zayıf hadislerle amel ihtilâf getirmiştir. İhtilâf ise ümmet için rahmettir. Halbuki Kur'ân-ı Kerim'de kesin olarak bütün bu meseleleri zikretmiş olsaydı, orada ihtilâf etme şartımız azalırdı. Dinimizin gelişen zamana ve toplum şartlarına göre esnekliği azalabilirdi. Halbuki dinimizin üstün bir yönü -kanatimce- zamana ve zemine göre yeni yorumlara imkân tanımasıdır. Bu güzel birşeydir.

Hattâ dahası var; Peygamberimiz (asm) de âlimlere bir marj bırakmıştır. Dinimizin güzelliği bu. Âlimler Kur'ân-ı Kerim ve Sünnetten hareketle hüküm koymada birtakım temel kaideler belirtmiş ve usul koymuştur. Âlimler bu usullerle yeni meseleleri yoruma kavuşturuyor. Böylece başka şeriata ve kültür sistemine ihtiyaç hasıl olmadan, kanun alma ihtiyacı duymadan yeni şartlara göre kanunlarımızı kendimiz koyabiliyoruz. Nitekim Osmanlının son dönemlerine kadar bütün ortaya çıkan yeni ihtiyaçlarımız kendi değerlerimiz çerçevesinde kanunlaştırılmış, Kur'ân ve Sünnetten çıkartılmıştır.

Halkımız hadislerle Kur'ân-ı Kerimi nasıl öğrenecek? Meselâ Yâsin Sûresini hepimiz çok okuyoruz. "Peygamberimiz acaba bu sûreyi nasıl tefsir etmiş" diye öğrenmek istesek, bunu nereden bulacağız. Bir usulü, yöntemi var mı bunun?

Öncelikle Kur'ân, Kur'ân ile tefsir edilir. Çünkü bir âyet diğer bir âyeti açıklar. Bir konu bir yerde bir yönü anlatılır, diğer bir yerde diğer bir yönü anlatılır ve hakeza. Fakat Peygamberimizin de Kur'ân'la ilgili çokça tefsiri vardır. Buharî'nin en geniş bölümlerinden birisi Tefsir'dir. Tirmizî'nin en geniş bölümlerinden birisi yine Tefsir bölümüdür. Kaldı ki Buharî ve Tirmizî'de yer almayan tefsire müteallik hadisler, başka kaynaklarımızda verilmiştir.

Ben bazan matematiği uygulayarak diyorum ki: **bir doğru iki noktadan geçer.** Aynı şekilde Kur'ân-ı Kerimden çıkaracağımız bir mânâda Kur'ân-ı Kerim çıkış noktasıdır. İkinci bir nokta olarak Hadise atıf yapmazsak, o zaman o tek noktadan binlerce görüş çıkabilir. Halbuki din nedir? Tevhid, birlik, beraberlik dinidir. O âyetten herkes kendi kafasına göre bir yorum değil, gerçeğe uygun yorum çıkaracaktır. Acaba Peygamber (asm) ne demiştir, ona bakacağız. Peygamber sözlerinde yoksa, acaba Sahabe ne demiştir, Tabiîn ne demiştir, Etbeuttabiîn ne demiştir, onlara bakacağız. Onlar Kur'ân'ı aslına uygun şekilde anlama şansına bizden daha çok sahipti.

– Hadislere ne derece güvenilir?

Hadislere güvenmemek için bir sebep yok. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Kur'ân-ı Kerim insanları Peygamberimize (asm) yöneltiyor, **"Onun getirdiğini alın, onun yasakladıklarından kaçının"** diyor. Yani Kur'ân ikinci bir kaynağı olarak devamlı şekilde Peygamberimizi nazara veriyor.

İkincisi Peygamberimiz (asm) kendisini öne sürüyor, Sünnetine dikkat çekiyor ve Sünnetle bu işin yürüyeceğini Peygamber Efendimiz (asm) ifade ediyor. Meselâ Peygamberimiz Hz. Muaz'ı Yemen'e gönderiyor. **"Orada ne ile amel edeceksin?"** diyor. Hz. Muaz **"Kur'ân'la amel edeceğim."** diyor. **"Kur'ân'da bulamazsan?"** diye soruyor Peygamberimiz. **"Sizin sünnetinizle,"** diyor Hz. Muaz. **"Sizin sünnetinizde bulamazsam, içtihadımla"** diyor. Peygamberimiz (asm) bundan çok memnun kalıyor. İslâm ulemasının hepsinin elinde delildir bu hadis. İçtihadın gerekli olması hususunda, Sünnetin delil olması hususunda bu delildir. Dolayısıyla Resulullahın sağlığında Sahabe ikinci kaynak olarak hadisi bilmektedir.

Hz. Ömer anlatıyor: "Ben emsalim bir kardeşimle münavebe yaptım. Bir gün o tarlaya gidiyor tarla işlerini yürütüyor, ben Resulullaha gidiyorum, orada Resulullahı dinliyorum. Akşam gelince emsalim olan kardeşime o gün Resulullahtan gördüğümü, duyduğumu anlatıyorum. Ertesi gün ben tarlaya gidiyorum, emsalim kardeşim Resulullahı takibe gidiyor, duyduğunu, gördüğünü akşam bana anlatıyor. Böylece Peygamberimizi her gün yakından takip etme fırsatı buluyoruz."

Bir Sahabî diyor ki: “Ben Resulullahtan her duyduğumu yazardım. Bana dediler ki, ‘Resulullah da bir insandır. Bazan öfkeli halde konuşur, bazan sükûn halinde konuşur. Herşeyini yazmak doğru değildir.’ Bunun üzerine vazgeçtim. Ama duyduklarım aklımda kalmaz hale geldi. Onun için yine Peygambere gidip durumu anlattım. ‘Yâ Resulallah, senden güzel şeyler işitiyor ve bunları yazıyordum. Fakat Ensar böyle böyle söyledi. Bunun üzerine vazgeçtim. Ama şimdi yazmayınca da rahatsızım, ne yapayım?’ dedim. Resulullah mübarek ağzını göstererek **‘Bundan haktan başka birşey çıkmaz, yaz’** buyurdu.”

Yine Resulullaha uğrayanlar oluyor ve hafızalarından şikâyet ediyorlar. Peygamberimiz onlara **“Sağ elini yardıma çağır.”** buyuruyor, yazmalarını söylüyor.

Bir başka şey daha söyleyeyim. Enes (r.a.) çok hadis rivayet edenlerin arasında yer alır ve Müksirûn denilen yedi kişiden biridir. Müstedrek’te rastladığım bir hadiste Hz. Enes diyor ki: **“Ben Resulullah’tan gündüzleri hadis yazar, geceleri tashih etmesi için ona okurdum.”** Yani, Peygamberimiz (asm) onun yazdıklarını düzeltiveriyor. Ondan sonra hadis ilminde talebelerin öğrendiği hadisleri hocalara götürüp okuması, arz etmesi söz konusu olmuştur. Talebe yazdığını, ezberlediğini hocanın önünde okur, hoca onu tashih ederdi ve öyle icazet alınırdı.

– Bütün hadislere Kur’ân tefsiridir diyebilir miyiz?

Evet. Peygamberimiz (a.s.m.) yaşayışı ile Kur’ân-ı Kerimi pratiğe dökmüştür. Dolayısıyla Kur’ân’ın insanlardan istediği ideal hayat tarzı ve şekli Peygamberimiz (asm)’de kendini göstermektedir. Bunu eğer kulluk noktasından ele alırsak, Allah’a karşı kulluğumuzun nasıl olması gerektiğini en mükemmel şekilde Peygamberimiz (asm) göstermiştir. İbadetlerin hepsini Peygamberimiz en mükemmel şekilde yerine getirmiştir. Peygamberimizin kulluğu, Kur’ân-ı Kerim’in bizden istediği kulluğun en mükemmel şeklidir, bütün yönleriyle. Beşerî münasebetler de öyle. İnsanlarla ve komşularıyla olan münasebetlerinde en güzel örnekleri göstermiştir. Karı koca münasebetlerinde en güzel karı koca münasebetlerini ortaya koymuştur. Çocuk terbiyesinde, çocuklara karşı nasıl davranılması gerektiğini göstermiştir.

Demek ki Peygamberimiz (a.s.m.) bütün hayatının her safhasında, her kesitinde, her karesinde en güzel örnek olarak Kur’ân-ı Kerim’in idealini temsil etmiştir, yaşamıştır, göstermiştir. Müslümanlar bunu imkânları nispetinde aynen Peygamber (asm)’den alabilirler. Bir hadiste Hz. Ayşe Peygamberimiz ahlakını**“Onun ahlâkı Kur’ân ahlâkıydı.”** diye ifade ediyor. Dolayısıyla Peygamberimiz (asm) ahlâk yönüyle de Kur’ân-ı Kerim’in ahlâkını şerh etmiştir, açıklamıştır. Belki hepsini kelama dökmemiştir, ama fiile dökmüştür. Onun her sözü, her fiili ve her davranışı, Kur’ân-ı Kerim’in ruhunun tefsiridir.

Diğer yandan, eski milletlerle ilgili kıssalara da açıklama getirmiştir. Hz. İbrahim (as)’in bazı Kur’ân’da olmayan meselelerini Peygamberimiz (asm)’in hadislerinde bulabiliyoruz. Demek ki, Kur’ân’ın temas ettiği, insanlığa getirmek istediği, vermek istediği, hukuk olsun, ahlâk olsun, yaşayış tarzı olsun, bütün derslerin hepsini Peygamberimiz (asm)’in hayatında, bazan sözleriyle, bazan fiilleriyle, bazan tahlilleriyle bulabiliyoruz.

Şimdi Kur’ân-ı Kerim’de **“Yiyin, için, israf etmeyin…”** buyuruluyor. Başka bir âyette de, tebziri yasaklıyor. **tebzir,** israfın kardeşidir. Şimdi bu iki âyeti daha iyi anlamak için Peygamberimizin uygulamasına bakalım:

Efendimiz (asm) israfa gayet net bir sınırlama getirmiştir ki, bunun en canlı örneği abdesttir. Abdest alırken suyu israf etmemek için ölçülü kullanırdı. Üç avuç suyla organları yıkamayı emir buyurmuştur. Fazlası mekruhtur. Bu miktarla sınırlamış Peygamberimiz (asm). Sahabe şaşırıyor ve diyor: “Yâ Resulallah, suyun tasarrufu için mi?” “Hayır,” diyor Peygamberimiz. **“Nehir kenarında olsan bile organlarını üçer defa yıkayacaksın.”**

Ben hadislerde gördüm, Ebu ed-Derdâ’dan gelen bir rivayet: “Bir gün Peygamberimiz bir yere giderken nehre rastlamış. Oradan bir kap su getirmişler Peygamberimize. O da onunla abdest almış ve bir miktar su artmış. Biz olsak o suyu şöyle etrafa serpiveririz. Halbuki Peygamberimiz (asm) buyuruyor ki:

“Gidin, bunu nehre boşaltın. Ola ki ileride bir canlının kursağına gıda olur.”

Bir de, fazla yesek, fazla konuşsak, zamanımızı boş yere geçirsek, israf yapmış oluruz. Bunlar da bizim **geri gelmeyecek israflarımız.** Veya bir kibrit çöpünün yakılması da israftır. Bunlar da mekruhtur. Günde beş defa abdest alırken suyun israf edilmemesiyle, tabiata karşı saygı dersi verilmiştir. İsrafın hayatın diğer alanlarında da ciddî bir mesele olduğu, abdest örneğiyle ders veriliyor.

Şimdi, **“İsraf etmeyiniz”** âyet-i kerimesinin açıklanmasına bakınız. Demek âyet-i kerimeyi okuduğumuz zaman bu âyetlerin hadis-i şeriflerde nasıl açıklandığına bakmamız lâzım. Hadis kültürümüz ne kadar geniş olursa Kur’ân-ı Kerimi o nisbette anlamış oluruz.

Ben sonuç itibarıyla şöyle bir şey söyleyebilir miyim? Kur’an-ı Kerim’den bir ayet okuduğumuz zaman, bunun anlamını meallerden ve tefsirlerden öğrenmeye çalışacağız. Ancak bununla yetinmeyeceğiz, hadis kültürümüzü çoğaltacağız. Bol miktarda hadis öğrenerek bunlarla hayatımızı şekillendireceğiz. Bu şekilde Kur’ân’ı okuduğumuzda onun anlamını Efendimizden bizzat öğrenmiş gibi olacağız.

İşte bunu anlayan âlimlerimiz, meselâ Taberî, bir âyetle ilgili aklına ne kadar hadis gelmişse hepsini yazmıştır. Taberî tefsirinde çok hadis naklediyor diye bazıları tenkit bile etmiş. Kırk ciltlik tefsirinin büyük bir bölümü hadislerle doludur. Ama hadislere baktığımız zaman, âyetleri daha iyi anlıyoruz. Çünkü hadisin verdiği nur başka, kendi tefekkürümüzle çıkartacağımız mânâ başka. Benim görüşüm, **Kur’an-ı Kerimi hadislerle anlamaya yönelmek en güzeli.**

HADÎSLERİN YAZILMASINA İZİN VEREN RİVAYETLER

Hadîslerin yazılmasına ruhsat veren, yazıldığını gösteren rivayetler çoktur. Bunlardan biri, yazdığı hadîsler, kitap halinde sonraki nesillere intikal eden Abdullah İbnu Amr (radıyallahu anh) ‘a aittir. Der ki:

“Ben Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselam) ‘den işittiğim şeyleri, ezberlemek arzusuyla yazıyordum. Kureyş beni menederek: *‘Sen Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)’dan her duyduğunu yazıyorsun, halbuki Resûlullah (aleyhissalâtu vesselam) bir insandır, öfke ve rıza, her iki hâlde de konuşur.’*dediler. Bunun üzerine yazmaktan vazgeçtim. Ancak durumu da Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselam)”e arzettim. Resûlullah (aleyhissalâtu vesselam) parmağıyla mübarek ağızlarına işaret buyurarak:

'Yaz, Nefsimi elinde tutan Allah'a kasem ederim, buradan haktan başka bir şey çıkmaz.' dedi."

Abdullah İbnu Amr (radıyallahu anh)'ın sistemli şekilde hadîs yazdığını te'yid eden bir rivayet Ebu Hüreyre (radıyallahu anh)'ye aittir ve üstelik Buhâri'de kaydedilmiş bulunmaktadır. Ebu Hüreyre (radıyallahu anh) şöyle buyurur:

"Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselam)'den çok hadîs (bilmede) Abdullah İbnu Amr hâriç, bana yetişen yoktur. O, beni geçer, zira o yazardı, ben ise yazmazdım."

Hadîslerin yazılması hususunda ruhsat ifade eden rivayetler bundan ibaret değildir. Hafızasından şikâyet edenlere Resûlullah (aleyhissalâtu vesselam)ın: **"Sağ elinizi yardıma çağırın", "İlmi yazı ile bağlayın"** gibi tavsiyeleri, bazı konuşmaların yazılı metnini isteyenlere yazılı verilmesi, hepsi de hadîsten ibaret olan uzunluğu birkaç satırdan bir kaç sayfaya ulaşan ve sayısı üç yüzü bulan pek çok "mektup (yani yazılı vesika)" ların varlığı Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'in, hadîslerin yazılması hususundaki ruhsatına yeterli delillerdir. Sadece mektuplar değerlendirilse bile Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'in Kur'ân'dan başka bir şeyin yazılmasına sistematik, ısrarlı bir muhalefette bulunmadığı, tam tersine, medenî hayatta yazının geniş çapta kullanılmasına büyük ehemmiyet verdiği anlaşılır.

EBU HÜREYRE'NİN SAHİFE-İ SAHÎHA'SI:

Bazı rivayetler Ebu Hüreyre (radıyallahu anh)'nin, Resûlullah (aleyhissalâtu vesselam)'dan işittiği hadîslerini yazdığını ifâde etmektedir. Bu sahifenin ismi **Sahife-i Sahîha**'dır. El-Hasan İbnu Amr İbnu Umeyye ed-Damri anlatıyor: "Uz. Ebu Hüreyre (radıyallahu anh)'nin yanında bir hadîs rivayet ettim. Ancak o : " 'Böyle bir hadîs yok" diye inkâr etti. Bunu kendisinden işittiğimi söyledim. O vakit: "Bunu benden işitmişsen o bende yazılıdır" dedi ve elimden tutarak beni evine götürdü. Orada bana Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) 'in hadîslerinin yazılı bulunduğu pek çok kitap ' 'kütüben kesireten" gösterdi. Rivayet ettiğim hadîsi burada buldu ve: **"Ben sana demedim mi? Eğer ben bir hadîs rivayet etti isem. o, yanımda yazılı olarak mevcuttur. "** dedi.

HADİSLERİN TOPLANMASI:

Hadîs tarihinin ikinci mühim devresini **"tedvinü's-sünne"** dediğimiz çalışmalar teşkil eder. Zaman olarak ikinci hicrî asrı içine alır.

– TEDVÎN NEDİR?

Tedvin, lügat olarak cem edip kitap hâline koymak mânasına gelir. Bir hadîs ıstılahı olarak, hadîslerin resmen yazılıp kitap haline konması demektir. Burada "resmen" tabirinin bilhassa ehemmiyeti var. Zira, önceki bahislerde de görüldüğü üzere, hadîslerin yazılması, ferdi ve hususî olarak Resûlullah (aleyhissalâtu vesselam) devrinde başlamış bir faaliyettir. Hatta bizzat RASÜLULLAH (aleyhissalâtu vesselam) tarafından pek çok yazılı vesîka bırakılmıştır ve hepsine de "sünnet" denilmektedir.

Ama bunların hiçbiri tedvin kelimesiyle ifade edilen **"yazma"** işine girmez. Çünkü tedvînde hadîslerin tamamının yazılması söz konusudur. Öyle ise **tedvîn**in daha mükemmel bir tarifini: **"Hadîslerin hepsine şâmil olan ve devlet eliyle yürütülen ikinci hicrî asırdaki yazma faaliyetidir."** şeklinde yapabiliriz.

– TEDVİN NASIL BAŞLADI?

Tedvîn işi, Emevi halifelerinden **Ömer İbnu Abdilaziz**'le başlar. Dindarlığı ve Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ın sünnetine düşkünlüğü ile meşhur olan Ömer İbnu Abdilaziz (rahimehulllah), sünneti bilen Ashab neslinin, arkadan da büyük alimlerin çeşitli sebeplerle birer birer hayattan çekilmelerini görerek hadîsin kaybolacağından endişe eder. Tehlikeyi önlemek için her tarafdaki mevcut âlimleri hadîslerin yazılması işine sevk etmeyi düşünür. Bu maksatla, halife sıfatıyla valilere emirler, tamimler gönderir.

Ömer İbnu Abdilaziz'in gönderdiği bu mektuplardan bir tanesinin metni Buhârî'de mevcuttur. Bu, Medine valisi Ebu Bekr İbnu Hazm'a gönderilen mektuptur:

"Beldende Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselam) 'le ilgili rivayetleri araştır, topla ve yaz. Ben ilmin (hadîslerin) yok olmasından ve âlimlerin tükenmesinden korkuyorum. Bu iş yapılırken sâdece Resûlullah (aleyhissalâtu vesselam)'in sünneti kabul edilsin. Âlimler mescid gibi herkese açık ve malum yerlerde oturup tedrisatta bulunarak ilmi yaysınlar, bilmeyenlere öğretsinler. Zira ilim gizli kalmadıkça yok olmaz."

İbnu Sa'd'ın kaydettiği rivayette Ömer İbnu Abdilaziz (rahimehullah) İbnu Hazm'a yazdığı mektupta şu ziyadede bulunmuştur:

"....câri, bilinen bir sünnet veya Amra bintu Abdirrahmân'ın rivayetleri kabul edilsin..."

Dârimi'nın rivayetinde şu ziyâde mevcut:

"Sizce (veya bölgenizde) Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselam) 'den sabit ve sahih olan rivayetlerle Hz. Ömer'den sabit olan rivayetleri yaz."

Ebu Nuaym'm Târîhu İsfehan'da kaydettiğine göre Ömer İbnu Abdilaziz, mektubu, bütün İslâm beldelerine göndermiştir.

Şu halde tedvin işinden bahseden muhtelif rivayetleri göz önüne alarak konu hakkında daha bütün bir fikre varabilmekteyiz.

Hadîslerin tedvininde Halîfe Ömer İbnu Abdilaziz'in bu teşebbüsünü takdir edebilmek için; Tedvin'de en büyük hizmeti geçen ve bu faaliyete ismini veren Muhammed İbnu Şihâb ez-Zührî'nin şu itirafını bir kere daha kaydetmek ister:

"Bizi bu ümera (idareciler) mecbur edinceye kadar ilmin yazılmasını uygun bulmuyorduk. (Ümerânın müdâhale ve icbarıyla bu işe girişince) hiçbir Müslümanı yazmaktan men etmemek gerektiğine inandık."

HADİSLERİN TOPLANMASINA SEVKEDEN SEBEPLER

Hadîslerin yazılıp kitaplar halinde bir yerde toplanmasına sevkeden gerçek âmilleri daha yakından görmekte fayda var:

1. Alimlerin ittifakıyla bunlardan biri, Ömer İbnu Abdilazîz'in mektubunda da ifâde edilen husustur: **Ulemânın inkırazı ile hadîslerin yok olma endişesi:** Bu gerçekten mühim bir husustur. Her ne kadar hadîsler ferdî olarak yazılıyor idiyse de çoğunlukla "Ezberlenmek için" yazılıyordu ve ezberlenince yakılıyordu veya ölürken, kendisinden yazılanların imhası tavsiye ediliyordu. Yukarıda Zühri'den kaydettiğimiz rivayet bile, hadîslerin yazılması hususunda, ilmî çevrelerdeki tereddüdü anlamaya kâfidir.

Üstelik bu dönem, siyasî çalkantıların, iç kargaşaların sıkça görüldüğü bir devredir. 95. hicrî yılında **Haccâc-ı Zâlim** tarafından öldürülen, devrin meşhur muhaddisi **Said İbnu Cübeyr**'in kaybı bile Ömer İbnu Abdilaziz'i "hadîsler kaybolacak" diye korkutmaya yeterli bir hâdisedir. Kaldı ki, aynı hâdiseler Talk İbnu Habîb'in ölümüne sebep olur, meşhurlardan Mücâhid kıl payı idamdan kurtulursa da hapse atılır.

2. Ömer İbnu Abdilaziz'in mektubuna açık bir şekilde aksetmemiş olsa bile, tedvine sevkeden ikinci mühim âmil, siyasî ve mezhebi ihtilaflar sebebiyle hadîs uydurma faaliyetlerinin artmasıdır. Bu hususu, Zührî (rahimehullah)'in şu sözleri tevsik ve teyîd eder:

"Eğer şark cihetinden gelen ve nezdimizde meçhul ve merdûd olan hadîsler olmasaydı, ne tek hadîs yazardım ne de yazılmasına izin verirdim."

Suyûtî Hazretleri, hadîs uydurma faaliyetlerinin tedvindeki rolüne şöyle parmak basmıştır:

"Ulemanın çeşitli beldelere dağıtıldığı, Haricîlerin ve Râfızîlerin uydurma ve bidatlarının çoğaldığı bir vakitte, sünnet. Sahabe 'nin akvâli ve fâbiî'nin fetvalarıyla karışık olarak tedvin edildi."

TEDVÎN'İN CEREYAN TARZI:

Rivayetler, Ömer İbnu Abdilazîz'in, meseleyi bir tamimle bırakmayıp, tedvîn çalışmalarını titizlikle takip ettiğini göstermektedir. Meselâ merkezde, bu işte çalışacak, hususî katipler tutulmuştur. Söz gelimi Hişâm İbnu Abdilmelik, Zühri'nin emrine iki kâtip vermiştir. Bunlar tam bir yıl boyu Zührî'nin hadîslerini yazmışlardır.

Tedvin faaliyetlerine, halife Ömer İbnu Abdilazîz (rahimehullah) bizzat katılmış, elinde defter kalem namazlara devam etmiş, namazlardan sonra teşkil edilen ders halkalarına oturarak Avn İbnu Abdillah'dan, Yezîb İbnu'r-Rakkâşî'den hadîs yazmıştır.

Tedvin sırasında, sâdece Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'a nisbet edilen rivayetler değil, Sahabe hazerâtından ve Tâbiîn'den rivayet edilen **âsâr** da bâzı muhaddislerce **"sünnet"** mefhumuna dâhil edilerek yazılmıştır.

Halife'nin emriyle taşrada yazılan hadîsler defterler hâlinde merkeze gönderilmekte, orada çoğaltılarak tekrar İslâm beldelerine yollanmaktaydı. Bu mühim hususu tevsik eden bir rivayet Zührî'den gelmektedir:

"Ömer İbnu Abdilaziz (rahimehullah) Sünnet'in cem edilmesini emretti. Biz de onu defter defter yazdık. Ömer İbnu Abdilazîz (rahimehullah) üzerinde hâkimiyeti bulunan her bir yere bunlardan bir defter yolladı."

Bu yollanan defterlerin, merkezdeki aslî nüshalardan çoğaltılan tâli nüshalar olduğu muhakkaktır.

Bazı rivayetler, merkezde toplanan hadîslerin, ulemâ nezâretinde belli bir kontroldan geçirildiğini ifâde etmektedir: Ebu'z-Zinâd Abdullah İbnu'z-Zekvân anlatıyor: "Ömer İbnu Abdilazîz'in fükahâyı topladığını gördüm. Ulema ona pek çok sünnet toplamıştı. (Bunları fukahâ ile birlikte okuyor) kendisiyle amel olunmayan bir sünnet zikredilince: "Bu fazladandır, üzerine amel yoktur." diyordu."

Yukarıda, merkezden taşraya gönderildiği belirtilen nüshaların bu kontrol muamelesinden sonra istinsah edilmiş olabileceği söylenebilir.

Tedvin faaliyetlerinin mühim bir hususiyeti, hadîslerin, sünen, sahîh veya müsned gibi herhangi bir tasnîf tarzında yazılmamış olmasıdır. Burada hadîsleri yazıya geçirmek, yazı ile tesbît etmek esas alınmıştır, şu veya bu tarzda şu veya bu maksada uygun olması değil. Bu sebeple, merfıı, mevkut ve maktu rivayetler sahîhi, baseni ve zayıfıyla birlikte iç içe, yan yana yazılmıştır. Bunların temyîz ve tanzimi müteakip asırda tebvîb devrî'nde ele alınacaktır.

EBU BEKR İBNU HAZM'İN ROLÜ:

Medine Valisi Ebu Bekr İbnu Hazm, devrinin büyük bir hadîs âlimi olmasına rağmen Ömer İbnu Abdilazîz'in emrine icabet ederek şahsen hadîs yazdığına dâir elimizde kayıt yoktur. O, vali sıfatıyla ulemâyı bu faaliyete icbar etmekle yetinmiş olabilir. Nitekim bu işi canıgönülden benimseyip birinci derecede rol oynayan Zühri, bir Medîne âlimidir ve Ebu Bekr İbnu Hazm'ın emriyle işe başlamış olması şüphe götürmeyen bir husustur.

Tedvin işinin meyvesini tam olarak görmeye Ömer İbnu Abdilazîz'in ömrü vefa etmemiş olsa da onun devrinde tedvîn edilenlerin istinsah edilerek taşra vilâyetlere gönderilecek bir seviyeyi bulduğunu bizzat Zührî'den intikal eden bir rivayete istinaden az önce kaydettik. **Bu sebeple İslâm âlimleri, ilk tedvîn işinin Ömer İbnu Abdilazîz (rahimehullâh) zamanında, birinci hicrî asrın son yıllarında ele alındığında ittifak ederler.**

İlave bilgi için tıklayınız:

– *Hadislerin bir çok raviden geçtiğini dikkate alırsak, hadislere neden güvenelim?..*

*** * ***
Sünnet ve Hadislerin Bağlayıcılığı

Bu konuyu Kur'an-ı Kerim, hadis-i şerifler ve alimlerin görüşleri doğrultusunda ele alarak işleyeceğiz.

1. Kur'an-ı Kerim: Hz. Peygamber (asm)'a Kur'an-ı Kerim dışında(1) vahiy geldiğini gösteren ayetler vardır.

Bunlardan bazıları şunlardır:

a. Kendi içinizden size ayetlerimizi okuyan, sizi kötülüklerden arındıran, size Kitab'ı ve Hikmet'i talim edip, bilmediklerinizi öğreten,(2) **Allah'ın kendisine Kitab'ı ve Hikmet'i bildirdiği,**(3) ifade edilen ayetlerde, Hz. Peygamber (asm)'a Kitab ile beraber bir de Hikmet'in verildiği anlaşılıyor.

Atıf, ma'tufa hem benzerlik hem de muğayeretlik/aykırılık manasını taşımaktadır. Bu itibarla, Kitab'tan kasıt Kur'an-ı Kerim olduğuna göre Hikmet'in başka bir şey olması lazım. Bunun da sünnet olma ihtimali hepsinden önce gelir.(4) Atıftan ma'tufa olan farklılığı bu benzerlik noktası ise ikisinin de Allah'ın bildirmesiyle olmasıdır ki ikisinin de kaynağı vahiydir.(5)

b. "Hatırlayın ki, Allah size iki taifeden birinin sizin olduğunu vaat ediyordu. Siz de kuvvetsiz olanın sizin olmasını istiyordunuz."(6) ayetinde belirtilen vaat, önceden Müslümanlara verilmiş ama ne olduğu ayette bildirilmemiştir. Bu da başka bir vahiyle haber verildiğinin delilidir.

c. "Peygamber, eşlerinden birine gizlice bir şey söylemişti. Fakat eşi bu sözü başkalarına haber verip, Allah da bunu Peygamber'e açıklayınca, Peygamber bir kısmını bildirip, bir kısmından da vazgeçmiştir. Peygamber bunu ona haber verince eşi, "Bunu sana kim bildirdi?" dedi. Peygamber, "Bilen, her şeyden haberdar olan Allah bana haber verdi" dedi."(7) ayeti açıkça Kur'an dışında vahiy olduğunun delilidir. Zira verilen sırrın ifşasına dair bir açıklama Kur'an da olmadığı halde Hz.Peygamber (asm) bunu bilmektedir. Öyleyse bunu kendi kendine bilemeyeceğine ve Allah'ın bildirdiği ifade edildiğine göre, Kur'an içine girmemiş bir vahyin varlığı açıkça ortaya çıkmaktadır.

2. Hadis-i şerifler:

a. Mikdad b. Ma'dikerib'in rivayetine göre Resulullah (asm), şöyle buyurmuştur: **"...Bana Kitab ve onunla beraber onun gibisi verildi."**(8)

b. Kudsi Hadisler: (9) Bu tür hadislerde geçen, "Resulullah (asm), Rabbinden rivayet ettiği hadiste şöyle buyurdu", "Resulullah'ın (asm), rivayet ettiği hadiste Allah Teala şöyle buyurdu" denilmesi ve hadislerin **"Ey kullarım"** diye başlaması Hz. Peygamber (asm)'e Kur'an dışında vahiy geldiğinin delillerindendir.

c.Cibril Hadisi: (10) diye bilinen meşhur hadise. Cebrail (a.s) beşer suretinde gelmiş ve bazı sualler sorarak cevap almış, Hz. Peygamber (asm) de ashabına, bunun Cebrail (a.s) olduğunu ve dini öğretmek için geldiğini bildirmiştir.

d. Hz. Peygamber'in (asm), şüphesiz Rabbim Allah, bana vahyetti,(11) ben emrolundum, nehyolundum,(12) gibi ifadeleri ve Cebrail (a.s)'ın bazı şeyleri kendisine öğrettiğini bildirmesi de,(13) Kur'an dışında vahyin varlığına açık delillerindendir.(14)

Ayrıca bir Yahudi'nin sorularına cevap veren Hz. Peygamber (asm)'in **"Aslında bunları bilmiyordum. Ancak Allah onları bana bildirdi."**(15) buyurması da konuyu destekleyen diğer bir husustur.

3. Alimlerin görüşleri:

Ashab-ı Kiram (r.a.) Peygamber Efendimiz (asm)'ın uygulamalarından, izahlarından ve ifadelerinden Kur'an dışında vahiy aldığını biliyorlardı. Bunu birçok defalar ifade etmişlerdir. Alimler de Kur'an, hadis ve ashabın ifadeleri doğrultusunda sünnetin kaynağı hakkında fikir ve beyanda bulunmuştur; hepsi olmasa bile sünnetin kaynağının vahye dayandığını ifade etmişlerdir.

Hz. Aişe (r.a) validemiz, Hz. Hatice (ra) hakkında vahiy geldiğini ifade eder ve O'na cennetten bir köşk verildiğinin bildirildiğini söyler.

Rivayetlerde geçen, Cibril, Kur'an'ı indirdiği gibi sünneti de indirdi.(16) Ayrıca komşuya iyi davranmayı, abdest almayı, namaz kılmayı, telbiyenin yüksek sesle yapılmasını, kutlu akik vadisinde namaz kılınmasını, namazların vakitlerini, ümmet-i Muhammed'in (a.s.m) gireceği cennet kapısını, seyyidü's-şüheda olan Hz. Hamza (r.a)'ın adının sema ehli tarafından levhalaştırılması(17) gibi bilgilerin Cibril (a.s) vasıtasıyla alması da Kur'an dışında vahiy olduğunu gösterir.

Tavus ise, bizzat vahiy yoluyla inmiş bulunan diyetlere dair bir yazılı metine sahip olduğunu ve zekat ve diyetle ilgili hükümlerin vahiyle geldiğini belirtir.(18)

Evzâi, "Sana Resulullah (asm)'dan bir hadis ulaştığında sakın ha başka bir şeyle hükmetme; Çünkü Resulullah (asm), Yüce Allah'tan bir tebliğciydi." diyerek,(19) sünnetin vahye istinad ettiğini ifade etmiştir.

Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, bu konuda önemli açıklamaları olanlardan biri de İmam Şafii'dir.(20) Konuyu ilmine güvendiği bir zata dayandırdığı ve kendisinin de kabul ettiği anlayışa göre Sünnet; ya vahiydir, ya vahyin beyanıdır, ya da Allah'ın kendisine tevdi etmiş olduğu bir durumdur. Bu da kendisine has kıldığı nübüvvete ve buna dayalı olarak ilham ettiği hikmete dayanır. Şu halde hangi durum esas alınırsa alınsın, Allah, insanların Rasullah'a itaatını emretmiş, sünnetin gereği ile amel etmelerini istemiştir. Sünnet'in Kur'an'ı açıklaması, ya Allah'tan gelen Risalet yoluyla, ya ilhamla ya da kendine verilmiş "emir" ile gerçekleşir.

Aynı kanaatleri paylaşan İbn Hazm, **Sünneti, vahy-i gayri metluv** olarak ifade eder ve **vahy-i metluv** olan **Kur'an'a** uymamız gerektiği gibi, ikinci vahiy olan sünnet'e de uymamızın esas olduğunu belirtir. Zira bağımlılığı ve Allah'tan olmaları bakımından ikisi de aynıdır .(21)

Gazali Hazretleri de **sünnetin** vahye istinad ettiğini ifade ile **vahy-i gayri metluv** olduğunu belirtir.(22)

Sünnetin tamamı vahiy olarak kabul edilirse, Hz. Peygamberin (asm) nasıl Kur'an-ı Kerim'i değiştiremiyorsa, sünneti de değiştiremeyeceği anlamı kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.(23)

Kur'an gibi, sünnetin de tamamı vahye istinad ediyor, anlayışı içinde, önemli bir husus ortaya çıkmaktadır. Şayet, Hz. Peygamber (asm), her hadise ve olayda, Kur'an ayeti gibi, sünnet vahyini bekliyorsa, bu durumda O'nun içtihatları, istişareleri nasıl değerlendirilecektir. Elbette vahyi beklediği zamanlar olmuş, ama hayatın her safhasını böyle düşünmek ve değerlendirmede bulunmak bizi sıkıntıya sokacaktır.

İşte bu gibi durumlar bazı alimleri, sünnetin tamamının değil de bir kısmının vahye, bir kısmının da içtihat ve istişare gibi durumlara dayandığı kanaatine sevk etmiştir.

Mesela İbn Kuteybe, sünnet'in kaynağını üçe ayırarak şöyle der:

a) Cebrail'in Allah'tan getirdiği sünnet.(24)
b) Allah'ın Resulüne (asm) bıraktığı; re'yini açıklamasını istediği sünnet.(25)
c) Resulullah (asm)'ın, bize âdab için kıldığı sünnet. Bunlar yapıldığında sevap alınıp, terkinde ise ceza olmayan sünnettir.(26)

Benzer görüşü benimseyen Hanefilerden Serahsi, Hz. Peygamber (asm)'ın, re'y ve içtihat sonucu ulaştığı neticelerin, vahiy mesabesinde olduğunu belirtir:

Vahiy iki kısımdır:

1. Zahir vahiy: Bu da üçe ayrılır.

a) Melek lisanıyla gelen, kulakla algılanan ve Allah'tan geldiği kesin bilinen vahiy. Bu kısım Kur'an vahyidir.

b) Kelamsız, melek tarafından yapılan işaretle Hz.Peygamber (asm)'e açıklanan vahiydir.(27)

c) İlhamdır. Bu da, Resulullah (a.s.M)'ın kalbinin en ufak bir kuşkuya mahal kalmayacak şekilde ilahi te'yide mazhar olmasıdır. Onun kalbine bir nur doğar, meselenin hükmü açıkça belli olur.

2. Batınî vahiy: Buna "ma yüşbihu'l-vahy" diyen Serahsi, Resulullah'ın (asm), re'y ve içtihadı sonucu ulaştığı hükümler olduğunu söyler. O'nun hata üzere bırakılmaması, devamlı vahyin kontrolünde olması gibi hususlar, bu kısımdan olan hükümleri de vahiy mesabesinde kılmaktadır. Ümmetten diğerlerinin içtihadı ise, yanılma ihtimallerinin olması ve bu yanılmalarının vahiyle düzeltilme imkanı bulunmaması sebebiyle Hz. Peygamber (a.s.m)'in içtihadı mesabesinde değildir.(28)

Serahsi'nin bu açıklaması neticede Hz. Peygamber (asm)'ın bütün davranışlarının vahye dayandığı O'nun tashihinden geçtiği anlamına gelmektedir. Zira, Hz. Peygamber (asm)'ın davranışı veya sözü ya doğrudur, ya da yanlıştır. Hayatı boyunca düzeltilmişse tamam. Aynen kalmışsa onun doğru olduğu ortaya çıkar. Zira yanlışın Allah tarafından devam ettirilmesi mümkün değildir.

Şatıbi ise şöyle der:

Hadis ya saf Allah'tan gelen bir vahiydir, ya da Hz. Peygamber (asm) tarafından yapılmış bir içtihattır. Ancak bu durumda onun içtihadı Kitap ya da sünnetten sahih bir vahye dayandırılmış ve onun kontrolünden geçmiştir. Hz. Peygamber (asm)'in içtihadında hata yapabileceği görüşü benimsense bile, o asla hatası üzerinde bırakılmaz, derhal tashih edilir. Sonunda mutlaka doğruya döner. Dolayısıyla ondan sadır olan hiçbir şeyde hata ihtimali yoktur.(29)

Bu ifadelerden hareketle diyebilir ki, sünnetin tamamı vahiydir, diyenler pek de ifrat etmiş olmuyorlar. Zira, neticede sünnetin tamamı vahyin kontrolünden geçiyor, ya ibka ediliyor ya da tashih ediliyordu. Yani vahyin kontrolüne girmemiş bir uygulamanın varlığını kabul edemeyeceğimize göre netice olarak hepsinin vahye dayandığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Ancak sünnetin tamamının vahye dayandığını söylerken bununla Rasulullah (asm)'ın devrinde tesbiti yapılan ve bize kadar sahih olarak gelen sünnetleri kastettiğimizi de belirtelim.

4. Vahyi Takriridir

Sünnet'i tarif ederken bir kısmının da takriri sünnet dediğimiz, Hz. Peygamber (a.s.m) huzurunda yapılıp da gördüğü veya duyduğu halde susması veya tasvip buyurmasıdır.(30) Yani Ashabı Kiram gerek önceki Cahiliye döneminden kalma bazı uygulamaları, gerekse kendi anlayış ifadeleri olarak yaptıkları konuşma, davranış gibi hususlardan birini Hz. Peygamber (asm), gördüğünde veya duyduğunda onları bazen düzeltiyor, bazen değiştiriyor, bazen da seslenmiyordu. Ashabı Kiram O'nun bu susmasını tasvip olarak değerlendiriyordu. Zira ümmetin yaptığı bir hatayı aynen bırakması, Hz. Peygamber (asm) adına uygun olmazdı. Bu sebeple O'nun susmaları bile o fiil veya sözün yanlış olmadığı anlamına geliyordu.

Ashab (r.a), Hz. Peygamber (asm)'ın kontrolünde olduğu gibi, Resulullah (asm) da İsmet sıfatının(31) bir gereği olarak, devamlı vahyin kontrolü altındaydı. Dolayısıyla O'nun hatasının düzeltilmeden bırakılmayacağı(32) ve bu uyarının da geciktirilmeden hemen yapılacağı(33) bilinmelidir. Bu özelliğiyle Hz. Peygamber (asm) bütün insanlardan ve içtihada ehil olanlardan ayrılmaktadır.

Daha peygamber olarak görevlendirilmeden önce bile bazı davranışlarından dolayı ikaz edildiği bilinmektedir.(34)

Bir defasında, Kureyş çocukları ile oyun oynarken izarını çıkarıp taş taşımak istemiş, ancak bu durumdan şiddetle menedilmiştir. Yine zemzem kuyusunun tamiri için amcası Ebu Talib'e yardım maksadıyla izarını çıkarıp üzerine taşı koymak istemiş, fakat baygınlık geçirmiştir. Kendine geldiğinde ise, üzerinde beyaz elbise olan birinin örtünmesini istediğini söylemiştir.(35)

Vücudunun görülmesi uygun olmayan hususlar için muhafaza edildiği gibi, o günün toplumunda görülen bazı nahoş uygulamalardan da korunmuştur. Kendi ifadesiyle, düğün gibi yerlerde yapılan oyun ve eğlencelere bakmak istemiş, ancak onları duyamamış ve uyuya kalmış, ondan sonra da peygamberlikle vazifeleninceye kadar kötülüğe bulaşmamıştır.(36)

Henüz peygamber değilken ve ümmetine ve insanlığa örnekliği kesin olarak belirtilmemişken, böyle koruma altında olan bir zatın, bütün yönleriyle ümmetine ve insanlığa nümune olduğu bir dönemde muhafaza edilmemesi, hatalı ve eksik bir durum varsa düzeltilmemesi(37) düşünülebilir mi?

Nitekim Kur'an-ı Kerim'de bunun misallerini görmekteyiz. Hz. Peygamber (asm) vahyi muhafaza için endişe etmiş, ancak Allah Teala, buna mahal olmadığını bildirerek endişesini gidermiştir.(38)

İnsanların hidayete gelmeleri, Allah'ın emrine uymaları hususunda O'nun vazifesinin yalnız tebliğ olduğu, vahyin ancak Allah'ın dilemesiyle olacağı, sonucu Allah'ın dilemesine bağlı olduğu(39) gibi hususlarda uyarılmış; mağfiret dilediği amcası Ebu Talib hakkında, ikaz edilerek dua etmekten men edilmiştir.(40)

Diğer taraftan, Uhud Savaşı'ndan sonra düşmanlarına lanette bulunmaktan(41) ve Hz. Hamza (r.a)'a yapılan muamelelerden sonra müsle yapmak arzusundan(42) da vazgeçirilmiştir.

Ayrıca, Bedir Savaşı'nda elde edilen esirlerle ilgili fidye karşılığı salıverilme fikrinden dolayı uyarılmış,(43) münafıklarla ilgili onları kazanma arzusuyla yaptığı uygulamadan men edilmiş(44), esirlerin arzusu için Allah'ın helal kıldığı şeyi kendine haram kılması sebebiyle de ikaz edilmiştir.(45)

Bu ve benzeri ayetler Hz. Peygamber (asm)'ın yaptığı bazı tasarruflarının rızayı İlahi'ye muvafık olmadığı durumlarda tashih edildiğinin açk göstergeleridir. Allah Teala, O'nu, önce muhayyer bırakıyor ve içtihat etmesini, ashabıyla istişare eylemesini istiyor. Sonuçta Allah'ın rızasına uygun ise öylece kalıyor, değilse tashih ediliyordu. Nitekim, önce müşrik çocuklarının babaları hükmünde olduğunu beyan edip, sonra cennetlik olduklarını söylemesi, ilk önceleri kelerin, meshe uğramış Yahudiler olduğunu söylemesi sonra bu görüşünden vahyin uyarısıyla vazgeçmesi, kabir azabı hakkındaki görüşün Yahudi fitnesi olduğunu söyledikten sonra, vahyin uyarısıyla kabir azabının varlığını beyan edip, dualarında ondan Allah'a sığınması gibi hususlar,(46) Kur'an vahyi dışında da kendisinin uyarılıp tashih edildiğini göstermektedir.

İşte Resulullah (asm)'ın huzurunda yapılan veya haberdar olduğu bir fiil, hareket veya sözü yanlış olarak devam ettirmesi mümkün olmadığı ve bu tür takriri sünnetin ümmet için örnek olması kesin olduğu gibi, Allah'ın huzurunda Resulullah (asm)'ın yaptığı davranış ve fiillerin de yanlış olarak devam etmesi söz konusu değildir ve bütün hayatı boyunca ondan sudur eden her şey daha da evleviyetle bizim için örnektir.

Şu halde, Alim, Habir, Semi, Basir, Hakim olan Allah (c.c), Peygamber Efendimiz (asm)'den sadır olan her türlü söz, fiil ve davranışı ya tashih etmiştir, ya da aynen devam ettirmiştir. Bu dokunmayıp devam ettiği şeylere ister Hanefi ulamasının dediği gibi **batınî vahiy** diyelim,(47) isterse **takriri vahiy** diyelim, neticede Hz. Peygamber (a.s.m)'in sünnetinin vahye dayandığını ifade edebiliriz.

Bundan hareketle, Hz. Peygamber (asm)'in içinde bulunduğu toplumun bazı örf ve adetlerini aynen devam ettirmesi, Allah'ın kontrolünden geçtiği ve bir nevi**vahyi takriri** olması sebebiyle, onlara sadece birer adet ve gelenek olarak bakmanın doğru olmayacağını düşünüyoruz. Zaten o uygulamaların temelden Hz. İbrahim (a.s) veya başka peygamberlere dayandığını önceden ifade etmiştik.

Şu halde Hz. Peygamber (asm)'in sergilediği davranış ve hareketler, aynıyla Cahiliye de bulunsa bile, yanlış olsaydı, mutlaka vahiy tarafından tashih edilecekti. Tashih edilmeyenler ise tasvip edilmiş demektir denilebilir.

Peygamber Efendimize İtaat ve İttiba ile ilgili Ayetler:

1) -(Ey Muhammed! Onlara) Deki: "Allah'ı seviyorsanız, bana tabi olunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın…"(Al-i İmran / 31)

2)-(Ve yine) de ki: "Allah'a ve Rasule itaat edin; eğer yüz çevirirlerse, şüphesiz Allah kafirleri sevmez." (Al-i İmran / 32)

3) -"Allah'a ve Peygambere itaat edin ki rahmet olunasınız." (Al-i İmran /132)

4 Ey iman edenler! Allah'a itaat edin. Peygambere ve sizden olan emir sahiplerine de itaat edin…" (Nisa / 59)

5)-"Her kim Allah'a ve Peygambere itaat ederse," (Nisa / 69)

6)-"Her kim o Peygambere itaat ederse, Allah'a itaat etmiş olur." (Nisa / 80)

7) -"Ey iman edenler! Allah'a ve Rasulüne itaat ediniz…." (Enfal / 20)

8) -"Allah'a ve Rasulüne itaat edin ve birbirinizle çekişmeyin…" (Enfal / 46)

10) -"Oysa aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve Peygamberine davet olunan mü'minlerin sözü ise, "işittik ve itaat ettik" demeleridir…" (Nur / 51)

11) -"Kim, Allah'a ve Peygamberine itaat eder ve O'ndan korkar, sakınırsa, işte kurtuluşa erenler de bunlardır." (Nur / 52)

12) -"(Ey müslümanlar!) Namazı dosdoğru kılın; zekatı verin ve Peygambere itaat edin ki rahmet olunasınız." (Nur / 56)

13) -"İçinizden kim Allah'a ve Rasulüne itaat eder ve salih amel işlerse,…" (Ahzab / 31)

14) -"…kim Allah'a ve Rasulüne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur." (Ahzab / 71)

15) -"…Peygamber size neyi verirse, onu alın; neden sizi nehyederse, ondan da sakının…" (Haşr / 7)

16) -"Allah'a itaat edin; Rasüle de itaat edin." (Teğabun / 12)

DİPNOTLAR:

*1. **"O kendilğinden konuşmaz. Onun konuşması ancak, bildirilen bir vahiy ile dir."** ayetinden kastedilenin yalnız Kur'an olduğu söyleniyorsa da, sünneti de ithtiva ettiğini belirten alimlerimiz vardır. Mesela, Elmalılı bu ayeti "O, yani Kur'an veya Onun nutku ancak bir vahiydir. Başka türlü söylenemez. Yalnızca vahyolunur." diye tefsir ederek Sünnetinde vahiy edildiğine işaret etmiştir. (Yazır, Hak Dini VII, 457); Krş. Kurtubî, Tefsir, XVII,84-85; Aydınlı, Abdullah, Sünnetin Kaynağı Hakkında, Din Öğretimi dergisi, Sayı 37, Ank, 1992, s.48; Kırbaşoğlu, Sünnet, 236 vd.*
2. Bakara, 48; Ali İmran, 164.
3. Nisa, 113; Cuma, 2.
4. Hikmet'ten kastın sünnet olduğunu söyleyenler için bk. Hasan el-Basrî, Katade, Yahya b. Kesir, (Suyuti, Miftahu'l-Cenne, s.23); İmam eş-Şafii, er Risâle,

32,78,93.
*5. Kur'an ve Sünnet'in vahiy olması, aralarındaki farkın ne olduğu sorusunu akla getirmiştir. Aralarında mahiyet farkı olmadığı bu ayetten anlaşılıyor. Ancak biri **vahy-i metluv,** diğeri **vahy-i gayri metluv**dur. Suyuti bu hususu şöyle özetler: Allah'ın kelamı iki kısımdır. Allah Cibrile, "Peygamber'e Allah sana şunu şunu emrediyor, de." Buyurur. Cibril'de muradı İlahiyi anlar ve Peygamber'e iletir. Bu aynen bir hükümdarın güvendiği birisini kendi namına elçi olarak tebasına göndermesi ve elçinin de hükümdarın arzusunu kendi ifadesiyle iletmesi gibidir. Diğeri ise Allah Cibril'e "Peygamber'e git ve şu kitabı ona oku" buyurur. O da aynen harfi harfine ona okur. İşte Kur'an vahyi ikinci kısma, sünnet vahyi birinci kısma benzemektedir. Bu yüzden Sünnetin manasıyla rivayetinin de caiz olduğunu söyler. Suyuti, el-İtkân, I,45; bk, Subhi es-Salih, Hadis İlimleri, s.261-262; Karaman, Hadis Usulü, s.9-10.*
6. Enfal, 7.
7. Tahrim, 3.
8. Hadisin başında, Kur'an'da bulduğumuzu alırız, onda olmayanı almayız diyecek bir takım insanların geleceğinin bildirilmesi, sonra da sünnetin verildiğinin belirtilmesi konumuz açısından önemlidir. bk. Ebu Davud, Sünne, 6.
9. Kudsi, ilahi veya rabbani, adıyla ifade edilen bu hadisler, Allah'a (c.c) nisbetle söylenmiştir. Hem lafzı hem de manasının Allah'a ait olduğu veya aynı diğer hadisler gibi manası Allah'tan, lafzı Peygamberimiz (asm)'den olduğu ancak ümmetin dikkatini çekmek açısından böyle ifade edildiği gibi anlayışlar vardır. bk. El-Hadis, ve'l-Muhaddisun, s.18; Kavaidu't-Tahdis, s.64 vd.
10. bk, Buhari, İman, 37; Müslim, İman, 1; Ebu Davut, Sünnet, 16; Tirmizi, İman,4.
11. Müslim, Cennet, 63-64; bk, Aydınlı, Sünnetin Kaynağı, s.50-51; Toksarı, Sünnet, s.98-99; Ebu Davud, Edeb, 48.
12. Müslim, İman, 32-36; bk, el-Münavî, Feyzu'l-Kadir, VI, 289-290.
13. Örnek için bk, Müslim, Cenaiz, 1; Tirmizi, İmam, 18; Cihad, 32.
14. Bazı araştırmacılar, vahy ifadesinin geçtiği hadisleri, mana ile rivayet edildiğinden, genel olarak hadislerin vahyedildiğine delil teşkil etmeyeceğini iddia etse bile (Erul, Bünyamin, İslamiyat, C.1, s.1, s.55 vd.) bir başka makalesinde, Yüce Allah'ın Kur'an dışında, Hz. Peygamber (asm) ile iletişim içinde olmadığını söylememiz mümkün değildir. Diyerek, Rasulullah (asm)'ın tebliğ, talim, tezkiye ve beyan ile görevlendirildiğini söyler. Ancak buna Hikmet demenin daha doğru olacağını söyler. (Erul, Bünyamin, İslamiyat, C.III, s.1., s.184.
15. Müslim, Hayız, 34.
16. Buhari, Nikah, 108.
17. Sırasıyla bk, Suyuti, Miftah, 29; Müsned, II, 85,160; Buhari, Edeb, 28; Müslim, 1,140; Ebu Davud, Menasik, 24,27; Tirmizi, Hac, 14; Ebu Davud, Salat, 2; Buhari, Bedu'l-Halk, 6; Ebu Davud, Sünnet, 9; Müsned, I, 191; İbn Hişam, Sire, III, 101-102.
18. Suyuti, Miftah, 29.
19. Abdülğani Abdülhalik, Hucce, 337; Sünnet'in vahye dayandığı hususunda icma olduğu söylenir. bk, a.e., s.338; Hasan b. Atıyye'nin de Sünnet'in Kur'an gibi vahye dayandığını söylediği rivayet edilir. Darimi, Mukaddime, 49.
20. Vahyi Metluv Kur'an, vahyi ğayri mevlut sünnet tir diyen Şafii hazretleri, Sünnetin Kur'an'ı Kerim'de geçen "hikmet" olduğunu söyler. (er-Risale, 3-4,10; el-Ümm, V, 127,128.)
21. İbn Hazım, el-İhkam, 93; Krş. Kırbaşoğlu, Sünnet, s.260-261.
22. Gazali, Mustasfa, I, 83; Hattabi'nin de aynı kanaatte olduğu hk. bk. Hattabi, Mealimu's-Sünen, V, 10.
23. Çakan, İ.Lütfi, Hadislerde Görülen İhtilaflar ve Çözüm Yolları, İst, 1982, s.96.
24. Bir kadının teyzesiyle ve halasıyla aynı nikah altında bulunamayacağını ifade eden hadis bu kabildendir. Buhari, Nikah, 27; Müslim, Nikah, 37-38.
25. İpek elbise giymek haram olduğu halde, hastalığından dolayı Abdurrahman b. Avf'a (r.a) Hz. Peygamber'in müsaade etmesini misal verir. bk. Buhari, Cihad, 91; Libas, 29; Müslim, Libas, 24-26.
26. İbn Kuteybe, Ebu Muh. Abdullah, Te'vilu Muhtelifi'l-Hadis, Beyrut, 1972, s.196 vd.
27. Ruhu'l-Kudüs kalbime üfledi, gibi ifadeler bu kabilden vahiydir. İbn Mace, Ticaret, 2; Beyhaki, Sünen, VII, 76; Suyuti, Miftah, 30.
28. Serahsi, Şemsuddin, Usulü's-Serahsi, Beyrut, 1973, II, 90-96.
29. Şatıbi, Muvafakat, IV, 19; Benzer görüşler için bkz, Abdülgani, Hucce, s.334 vd.
30. bk, Aydınlı, Istılah, 148; Ayrıca bk. Buhari, İ'tisam, 24.
31. Peygamberlerin sıfatlarından olan ismet, Onların küfürden, Allah'ı bilmemekten, yalan söylemekten, hata etmekten, yanılgıya düşmekten, ihmalden, şeriatın tafsilatını bilmemekten uzak olduğu, bunlardan masum bulunduğu demektir. Hata üzere devam etmelerinin de mümkün olmadığı anlamındadır. bk, Gazali, Mustasfa, II, 212-214; Sâbûni, Maturidiyye Akâidi, trc. Bekir Topaloğlu, Ank. 1979, s.212-212; Yazır, Hak Dini, IX, 6357; Abdülgani, Hucce, 108 vd.
32. Serahsi, Usul, II, 68.
33 Sabuni, Maturidiyye, 121; Abdülğani, Hucce, s.222; İbn Teymiyye'nin Peygamberlerin hata üzere bırakılmayacağı görüşü için bkz. Abdülcelil İsa, İctihadü'r-Rasül, Mısır, ts. S.33.
34. Allah'ü Teala'nın, O'nu (a.s.m) Cahiliye pisliklerinden muhafaza etmesi hk. bk. İbn sa'd, Tabakat, I, 121; Ebu Nuaym, Delâil, I, 129; Beyhakî, Delaîl, I, 313.
35. Ebu Nuaym, Delail, I, 147; Ayrıca bkz, Buhari, I, 96; Müslim, I, 268; Beyhaki, Delail, I, 313-314.
36. bk. Taberi, Tarih, II, 196; Ebu Nuaym, Delail, I, 143; Beyhaki, Delail, I, 315; Bir defasında O'nu (a.s.m) zorla bir eğlenceye götürmüşler, ancak O kaybolmuş, daha sonra ortaya çıkınca demiş ki; Beyaz ve uzun boylu bir adam bana; "Ey Muhammed! Sakın o puta el sürme, geriye dön" dedi. Krş. Müsned, II, 68-69; Köksal, İslam Tarihi, II,117-121.
37. Geniş bilgi için bk. Serahsi, Usul, II, 91; Gazali, Mustasfa, II,214; Sabunî, Maturidiyye, s.121; Abdülğani, Hucce, 221-222; Abdülcelil İsa, İctihad, s.31-33; Çakan, İhtilaflar, s.96,113; Erdoğan, Sünnet, 192 vd.
38. Kıyamet, 16-17.
39. Sırasıyla bk. Gaşiye, 21-22; Hud, 12; Kehf, 23; Kasas, 56; Yunus, 99; Şuara, 3.
40. Tevbe, 113.
41. Tirmizi, Tefsir, sure 3/12; Ali İmran, 128; Abdülcelil İsa, İctihad, s.95.
42. Hz. Hamza'nın Kulak burun gibi organları kesilmiş, ciğeri sökülmüştü. İbn Hişam, Sire, III, 101-103. Ayet için bk. Nahl, 126-127.
43. Enfal, 67-68. bk. Abdülğani, Hucce, 185.
44. Tevbe, 88, 84; bk. İbn Kesir, Tefsir, II, 378; Abdülcelil İsa, s.105.
45. Tahrim, 1-2.
46. bk. Abdülcelil İsa, İçtihad, s.59-66.
47. bk. Serahsi, II, 90-91; Tehanevi, Muh.Ali b. Ali, Keşşafu İstilahati'l-Fünün, İst, 1984, II, 1523.

Selam ve dua ile...
Kaynak: Sorularlaİslamiyet.com

Anahtar Kelime Alanı: hadisler hadisler kısa hadislerle kuran tefsiri hadisler buhari hadisler kaça ayrılır hadisler ayet midir hadisler ayetler hadisler ayetleri nesh eder mi hadisler arapça ve anlamları hadisler buhari müslim hadisler bize nasıl ulaşmıştır hadisler bilinmeyen buhari'den hadisler hadis çeşitleri hadis çeşitleri şeması hadis çeşitleri ve tanımları hadisler farz mıdır hadisler gerçek midir hadisler günümüze nasıl geldi hadisler gerçekten doğrumu hadisler hakkında bilgi hadisler hikayeler hadisler hakkında ayetler hadisler hangi dönemde yazılmıştır h.z muhammed hadisleri hadisler ışığında günlük hayat hadisler ışığında değerlerimiz hadisler ışığında hadisler ile ilgili sözler hadisler ile ilgili ayetler hadisler ile ilgili hikayeler hadisler ilk ne zaman yazıldı hadisler-i şerifler peygamberimizin i hadisleri hadisler kurana aykırı olabilir mi hadisler kimin cümleleridir hadisler kaynaklı hadisler konularına göre k.kerimle ilgili hadisler hadisler listesi hadis literatürü hadis listesi hadislerin lafzen ve manen rivayeti hadisler müslim hadisler nasıl yazıldı hadisler ne kadar doğru hadisler neden var hadisler ne zaman yazıldı hadisler ne zaman toplandı hadisler nedir hadisler ne zaman yapılmıştır hadisler ne işe yarar peygamber efendimiz n hadisleri hadisler okunuşu ve anlamı hadisler olmasaydı hadisler örnekleri hadisler önemli hadislerin önemi hadislerin özellikleri hadisler peygamberden kaç yıl sonra yazıldı hadisler peygamber efendimizin hadisler peygamberimizle ilgili hadisler ravilerin sayısı bakımından kaça ayrılır hadisler riyazüs salihin hadisler sahih hadisler sahih mi hadisler sorularla islamiyet hadisi şerifler ve anlamları hadisler tirmizi hadisler tirmizi buhari hadisler tasnif edilirken hangi esaslar göz önüne alınmıştır hadisler uydurma mıdır hadis usulü hadis usulü özet hadis usulü pdf hadisler ve islam hadisler ve kaynakları hadisler ve sünnetler hadisler ve mealleri hadisler yasaklandımı

Hadislerde geçen "Tüm köpeklerin öldürülmesi" olayını nasıl anlamalıyız? Hadis Hakkında Açıklama...

ateistlerecevap.org/2018/04/hadislerde-gecen-tum-kopeklerin-oldurulmesi-olayini-nasil-anlamaliyiz-aciklama.html
by Ateistlere Cevap - April 26, 2018

Rivayetlerden anlaşıldığı kadarıyla, öldürme emri bildiğimiz köpekler için tahsis edilmiş bir emir değildir. Bu emir bütün yırtıcı hayvanlarla ilgilidir. Buharî ve Müslim'in sahihinde şöyle bir hadis vardır:

[stextbox id='download']**"Beş tane hayvan "fasık"dır ki, Mekke'nin harem bölgesinde de öldürülebilir. Bunlar; fare, akrep, karga, çaylak ve yırtıcı köpektir."** (Bir rivayette: kişi ihramda da olsa bunları öldürebilir.) *(Buhârî, Bedu'l-halk, 16; Müslim, Hac, 9: 66-72).*[/stextbox]
Bazı rivayetlerde yılan da vardır. Hadiste geçen anahtar kelimeler şunlardır: **Fasık:** Bu kelimenin sözlük anlamı; yoldan sapmaktır. Fasık adam, Allah'ın emir ve yasaklarının belirlediği çizginin dışına çıkan kimse demektir. Bu hayvanlara **"fasık"** adının verilmesi, bunların insanlara, diğer canlılara v.s. ye zarar vermekle, hayvanlar aleminin büyük çoğunluğunun yolundan dışarı çıkmaları sebebiyledir. *(bk. Nevevî, Şerhu Müslim, ilgili hadisin şerhi).*

El-Kelb el-Akur: Yırtıcı köpek demektir. Gördüğümüz kadarıyla bütün rivayetlerde köpek için bu vasıf kullanılmıştır. Bu da öldürme emrinin normal köpekler hakkında olmadığı, köpeğin köpek olduğu için böyle bir cezaya hedef olmadığını göstermektedir. Nitekim İmam Nevevî, bu hadisi açıklarken, şu görüşlere yer verir:

[stextbox id='download']"Cumhura/âlimlerin büyük çoğunluğuna göre, hadiste geçen **'el-Kelb el-Akur'** (yırtıcı köpek) kelimesi, bütün yırtıcı hayvanlar için geçerlidir. Çünkü köpeğin vasfı olarak geçen **'el-akur'**kelimesi, yırtıcı anlamına gelir. Buna göre, hadiste geçen **'yırtıcı köpek'** tabiri, aslan, kaplan, kurt gibi genellikle yırtıcı hayvanlardan sayılanların hepsi için geçerlidir." *(bk. Nevevî, Şerhu Müslim, ilgili hadisin şerhi).*[/stextbox]
Hz. Peygamber (a.s.m)'in Ebu Leheb'in oğlu Utbe için ettiği beddua meşhurdur.

[stextbox id='download']"Allah'ım! Ona köpeklerinden bir köpeği musallat et!"[/stextbox]
diye beddua etmiş ve bir gece bir aslan gelip kervanın arasında bulunan Utbe'yi alıp parçalamıştı. *(bk. İbn Battal, Şerhu'l-Buharî-el-Mektebetu'ş-Şamile, VIII/80).*

İmam Malik de şöyle der: İhram'da olan bir kimse, kendisine eziyet veren hayvanları/haşereleri öldürmesi caizdir. Eziyet etmeyenleri öldürmesi ise caiz değildir. *(el-Mektebetu'ş-Şamile, IV/252).* İmam Malik'e göre, hadiste söz konusu edilen **"yırtıcı köpek"**ten maksat; **aslan, kaplan, sırtlan kurt** gibi insanlara saldıran, parçalayan her türlü yırtıcı hayvanlardır. *(İbn Kudame, el-Şerhu'l-Kebir; el-Mektebetu'ş-Şamile, III/302).*

Aslında Malikilere göre, yırtıcı kurt gibi insana saldıran, eziyet eden bütün hayvanlar "yırtıcı köpek" anlamındadır ve öldürülmeleri caizdir.**Fakat eziyet etmeyenleri öldürmek asla caiz değildir.** *(İbn Kudame, a.g.e; el-Mektebetu'ş-Şamile, IV/14).* Ünlü âlimlerden İbnu Abdilber'e göre, zararlı olmadıkça hiçbir köpek öldürülmez. Çünkü Hz. Peygamber (a.s.m), canlıları silaha hedef yapmayı yasaklamıştır. Üstelik köpeğe su vermenin faziletiyle ilgili hadis mevcuttur.

Hadiste **"Her ciğer sahibine su vermenin ecri vardır."** buyurulmuştur. Ayrıca her tarafta bunca âlim dine aykırı fiillere işlere göz yummayan uyanık kimseler olduğu halde, köpekleri öldürme adeti yoktur. Ben, Müslümanların hiçbir fakihinin, köpek beslemeyi adaleti cerh eden, şahitliğe mani olan bir hal görmedim. Sadece Şafii mezhebi, ihtiyaç olmadığı halde köpek beslemeyi haram saymıştır" der. *(Canan, Kütübü sitte,13/ 516)*

Söz konusu hadis şöyledir: Hz. Ebu Hüreyre (r.a.) anlatıyor: Hz. Peygamber (a.s.m) şöyle buyurdu:

[stextbox id='download']
"Bir adam yolda yürürken çok susadı. Derken bir kuyuya rastladı. İçine girip su içti. Dışarı çıktığında susuzluktan soluyup toprağı yemekte olan bir köpek gördü. Adam kendi kendine: 'Bu köpek de benim gibi susamış' deyip tekrar kuyuya indi, mestini su ile doldurup ağzıyla tutarak dışarı çıktı ve köpeğe su verdi. Allah onun bu davranışından memnun kaldı ve kendisini affetti." Hz. Peygamber (asm)'in yanında bulunanlardan bazıları:

'Ey Allah'ın resûlü! Yani hayvanlar(a yaptığımız iyilikler)için de bize bir ücret var mı?' dediler. Allah'ın Resûlü:

'Evet! Her yaş ciğer *(sahibi olan canlılara yapılan iyilikler)*için bir ücret vardır.' buyurdu."*(Buhârî, Şirb, 9, Vudu, 33; Müslim, selam, 153; Ebu Dâvud, cihad, 47).*

Diğer bir rivayette ise Efendimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

[stextbox id='download']**"Kötü yolda olan bir kadın, sıcak bir günde, bir kuyunun etrafında dönen bir köpek gördü, susuzluktan dilini çıkarmış soluyordu. Kadıncağız mestini çıkarıp onunla onu suladı. Bu yüzden bağışlandı."***(Müslim, Tevbe, 155).*[/stextbox]
Bu hadislerden de açıkça anlaşıldığı gibi, İslam'da Allah'ın yarattığı bütün canlılara karşı merhamet esastır. Hanefî mezhebinin meşhur fıkıh kaynağı el-Mebsut'ta şu görüşlere yer verilmiştir:

[stextbox id='download']" Hadiste ifade edilen yırtıcı köpek"ten maksat kurt, aslan gibi eziyet veren yırtıcı hayvanlardır. İmam Şafinin dediği gibi, hadiste anlatılan şey şudur: Zararlı, saldırgan olan yırtıcı hayvanlardan başkasını öldürmek caiz değildir." *(el-Mebsut- el-Mektebetu'ş-Şamile V/159).*[/stextbox]

Nitekim, Şafii mezhebenin ünlü bilgini İbn Hacer el-Heytemi, yırtıcı köpeğin öldürülmesi konusunda şunları söyler:

[stextbox id='download']"Yırtıcı köpeği aç bırakarak ölüme terk etmek caiz değildir. Bilakis, öldürülecekse, mümkün olduğunca en güzel bir şekilde öldürmek gerekir." (bk. Tuhfetu'l-Muhtac; el-Mektebetu'ş-Şamile, IV/252).[/stextbox]
El-Beycermî'nin ifadesi bu konuda daha açıktır:

[stextbox id='download']"Yalnız faydalı olan köpekler değil, zararı olmadığı, saldırgan ve yırtıcılığa soyunmadığı sürece bütün köpeklerin canı muhteremdir, dokunulamaz." (Haşyetu'l-Beycermî Ala'l-Menhec; el-Mektebetu'ş-Şamile, I/474).[/stextbox]
Buna göre Peygamber Efendimiz (asm)'in öldürülmelerine izin verdiği hayvanlar, vahşi, yırtıcı ve saldırgan hayvanlardır.

Evren gerçekten de Kusursuz mu? Bu kusursuzluğun kıstasları nelerdir?

ateistlerecevap.org/2018/04/evren-gercekten-de-kusursuz-mu-bu-kusursuzlugun-kistaslari-nelerdir.html

by Ateistlere Cevap - April 22, 2018

Bir şeyin güzel veya çirkin olmasının ölçüsü, o şeyin mükemmel olup olmadığına bağlıdır. Bir şeyin mükemmelliği ise, o şeyin kendi varlığının amacı doğrultusunda hizmet edip etmemesine bağlıdır. Bir şeyin yaratılış amacına uygun hizmet edip etmediği ise, o şeyin dışa yansıyan konumunun düzenli olup olmamasına bakar. Bir şeyin düzenli olup olmaması ise, içinde bulunduğu kütlenin veya kitlenin hak-hukukuna riayet edip etmemesine göre değer alır.

Mesela, bir gözün mükemmelliği onun -yaratılış amacı olan- varlıkları görmesidir. Varlıkları görmesi ise, mevcut güneş ışıklarının yansıma kanunlarına ayak uydurmasıyla mümkündür. Buna göre eşyayı gören bir göz, sadece kendi mükemmelliğine değil, aynı zamanda güneşin, atmosferin ve güneş sisteminin de mükemmelliğine delalet etmektedir. Çünkü, gözün düzgün görebilmesi için, bu sistemin mükemmel işlemesi gerekir. Gözün az veya çok ışıklar karşısında elastikî bir esnekliğe sahip olması yanında, görme eyleminin gerçekleşmesi için gereken ışık dalgalarının, ışığın kırılma kanunlarının, görme frekanslarının iyi ayarlanması gerekir.

Keza bir kulağın mükemmelliği onun yaratılış gayesi olan sesleri işitmesine bağlıdır. Sesleri işitmesi için kulağın mevcut sistemde yaratılması yanında, içinde bulunduğu atmosfer sisteminde de kulakların duymasını sağlayan bir frekansın ayarlanması şarttır. Madem, mevcut olan sistem bu amacın gerçekleşmesine hizmeti ediyor, öyleyse mükemmel bir sistem işliyor.

Mesela, yer çekim kanunu olmasaydı, sadece feza boşluğuna atılmak gibi bir tehlikeyle karşı karşıya kalmazdık, aynı zamanda bir lokma ekmeği bile yutamazdık. Yani, iç sistemimizin düzgün çalışması da bu yer çekim kanunun varlığına ve tabii ki bu kanunu yaratan Allah'a borçludur. Bu bir mükemmelliktir. Kâinatın bütün unsurları, bütün sistemleri milyarla seneden beri aynı mükemmellikte çalışıyor. Aksi takdirde şimdiye kadar elli defa kıyamet kopmuştu.

Güzellik ve çirkinlik, mükemmellik ve noksanlık gibi olguların iki yönü vardır. **Birincisi,** bizzat varlıklarında mevcut olan durum. **İkincisi;** başkasına göre aldığı pozisyon…

Yukarıda arz edilen kriterler çerçevesinde kâinata baktığımızda, onun bizzat mükemmel ve kusursuz işleyen bir sistem olduğunu göreceğiz. Bunun en büyük şahidi, mevcut fennî ilimlerin uzun süre yapılan araştırmalar sonucunda ortaya koyduğu gerçeklerdir. İmam Gazalî'nin özetlediği gibi, mevcut fen bilimlerinin her biri çok harika bir araştırma sonucu vardığı yargı şudur:

[stextbox id='download']"**Mevcut olan nizam ve intizamdan daha güzeli, daha mükemmeli imkân dahilinde değildir.**"[/stextbox]

Soruda ifade edildiği üzere, insanların bakış açısına göre görülen manzaraların çirkin veya güzel olması, göreceliği olan bir husustur. Üzüntü içinde olan bir kimsenin herkesi, hatta bütün dünyayı ağlıyor görmesi; buna mukabil neşeli bir kimsenin de herkesi, hatta bütün varlıkları neşeli görmesi, göreceli ve değişken bir durumdur.

Kâinatta asıl olan güzelliktir. Çirkin olarak görülen bazı olgular ise, bu güzelliklerin güzelliğini göstermek için varlığa serpiştirilmiş ve güzelliklerin görünmesine vesile oldukları için de göreceli güzellikler sırasına terfi etmişlerdir. Ontolojik mekanizma içerisinde bunların varlığı gerçekten çok azdır. Örneğin, zikzaklar çizen bir kuyruklu yıldızın bu hareketi noksan / çirkin görülebilir. Fakat, bu hareket bir yandan düzgün hareket eden milyonlarca gök cisimlerinin güzelliklerinin anlaşılmasına katkı sağladığı gibi, diğer yandan bu zikzakları çizen kuyruklu yıldızlarda var olan çok güzel bir manevra kabiliyetini de göstermektedir.

Keza, insanların sindirim sistemine yüzeysel bakan kimse, oralardaki kıvrımları, eğeri-büğrü kavşak yolları bir düzensizlik sayabilir. Fakat işin ehli olanlar bunun böyle olmadığını çok iyi bilirler.

[stextbox id='info']**"Gaybın anahtarları Allah'ın yanındadır. Onları, ondan başkası bilmez. O, (Allah) karada ve denizde ne varsa bilir. Hiçbir yaprak düşmez ki Allah onu bilmesin. Yerin karanlıklarında olan her tane, kuru ve yaş ne varsa hepsi apaçık bir kitaptadır."***(Enam, 6/59)*[/stextbox]
mealindeki ayette, her şeyin düzeni, dizaynı Allah'ın ilim ve hikmetiyle yapıldığı, bu sebeple de her şeyin güzel ve mükemmel olduğuna işaret edilmiştir.

[stextbox id='info']**"İnsanların elleriyle işledikleri sebebiyle karada ve denizde fesat ortaya çıktı."** *(Rum, 30/41)*[/stextbox]
mealindeki ayette ise, dünyada görülen olumsuz durumların büyük bir müsebbibi insanlar olduğuna vurgu yapılmıştır. Bu gün ayetin on beş asır önce vurguladığı bu gerçek, işin uzmanları tarafından kabul edilmiş ve bu aymazlığa dur demek için kollar sıvanmıştır.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, bütün kâinat lisan-ı halleriyle

[stextbox id='info']**"Yedi göğü birbiri üstünde (bir ahenk ve nizam içinde) yaratan O'dur. Sen, Rahmân olan Allah'ın yaratışın da hiçbir uyumsuzluk göremezsin. Gözünü (göğe çevir de bir bak!) Bir bozukluk / noksanlık görebiliyor musun? Sonra gözü iki defa daha çevir, bak! Göz, umduğunu bulmadan bitkin ve perişan bir halde sana dönecektir (hiçbir kusur bulmadım diyecektir)."***(Mülk, 67/3-4)*[/stextbox]
mealindeki ayetleri okuyorlar ve şuurlu olanlara okutturuyorlar… Rabbim bizlere de okumayı nasip etsin âmîn.

İlave bilgi için tıklayınız:

– *Kur'an'da her şeyin mükemmel olduğu söyleniyor. Gerçekten her şey en güzel ve en mükemmel olarak mı yaratılmıştır?*

Ölümsüz Denizanası (Turritopsis Dohrnii) Bu Hayvan “Her can ölümü tadacaktır” ayetine zıt değil mi?

ateistlerecevap.org/2018/04/olumsuz-denizanasi-turritopsis-dohrnii-bu-hayvan-her-can-olumu-tadacaktir-ayetine-zit-degil-mi.html

by Ateistlere Cevap - April 15, 2018

Lütfen Yazıyı Sonuna kadar okuyun ya da aslında meselenin İslamla zıt olmadığını anladığınız yere kadar okuyun (eğer fazla yazı okumaktan sıkılıyorsanız) eğer bu şekilde okumayacaksanız şimdiden okumayı bırakın.

Cevap 1:

“Bilim adamlarının, Turritopsis Dohrnii olarak adlandırdıkları bir tür denizanası, ölmüyor!” şeklindeki bilginin sınırlarını tespit etmek, yani bu ölümsüzlük süresinin ne anlama geldiğini söylemek zordur. Böyle bir denizanasının binlerce yıl yaşadığı tespit edilmiş midir? Böyle bir şeyin gerçek olması durumunda, Kur’an’la çelişir bir tarafının olup olmadığı hususuna gelelim:

Kur’an şöyle buyuruyor:

– **“Her nefis ölümü tadacaktır.”** (Al-i İmran, 3/185; Enbiya, 21/35, Ankebut, 29/57)

– **“Allah’ın Zât-ı Akdesi dışında her şey helak/yok olacaktır. Hüküm O’nundur ve hepiniz O’nun huzuruna götürüleceksiniz.”** (Kasas, 28/88).

– **“Yerin üstünde bulunan herkes fânidir.”** (Rahman, 55/26).

Bu ve benzeri ayetlerde **“bütün canlıların öleceği, her şeyin yok olacağı, sonra Allah’ın huzuruna varılacağı”** hükümlerini görmekteyiz.

– Bazı örneklerle, **“bilimin gerçek verileriyle, Kur’an’ın doğruları arasında asla bir çelişkinin olmayacağı”** hükmünü pekiştirmeye çalışalım:

a. Turritopsis Dohrnii adlı denizanasının hücre yapısını değiştirerek hayata devam etmesi, onun hiçbir zaman ölmeyeceği anlamına gelmez. İnsanlar da her zaman hücrelerini değiştiriyorlar. Altı ayda bir hücrelerinin büyük çoğunluğu, altı yılda bir de yaklaşık bütün hücreleri ölüp yeniden diriliyor ve bir haşir numunesini gösteriyorlar.

b. Güneş de füzyon olayıyla ömrünü sürdürmektedir. Güneş’in yaşamının çoğunda enerji, proton – proton zincirleme tepkimesi diye adlandırılan aşamalardan oluşur. Bu aşamalarda hidrojeni helyuma çeviren nükleer füzyon meydana gelir. Çekirdek, füzyon ile önemli derecede ısı oluşturulan tek yerdir. Güneş enerjisinin %99’u burada oluşmaktadır.

Güneş bir anakol yıldızı oluğu için şu anda korda nükleer yanma ile üretilen enerji, çekimsel çökmeyi tamamıyla durdurabilmektedir. Yani bir denge durumu vardır. Yıldız anakolda kaldığı sürece bu denge hali devam eder. Her saniye, on beş milyon derece sıcaklığındaki Güneş merkezinde, yaklaşık altı yüz ton hidrojen helyuma dönüşüyor.

Ancak, bilimsel çalışmalar gösteriyor ki, her yıldızın belli bir ömrü olduğu gibi Güneş'in de belli bir ömrü vardır, sonsuza değin enerji yaymayacaktır, bir gün o da kendi konumuna göre bir nevi ölüme mahkum olacaktır (Uzay ve Astronomi). Turritopsis Dohrnii adlı denizanasının uzun ömürlü olması, onun ölümsüz olduğu anlamına gelmez.

c. Göklerde, Hz. İsa, yerde Hz. Hızır, normal hayat standartlarının dışına çıkmış, binlerce yıldır hayatlarını sürdürmektedir, fakat yine de bir gün öleceklerdir. Turritopsis Dohrnii adlı denizanasını da bu standart çerçevesinde değerlendirmek gerekir. (Yrd. Doç. Dr. Niyazi Beki)

Cevap 2:

Denizanası grubundan **Turritopsis Dohrnii** türü, açık denizlerde ve okyanuslarda bulunuyor. Jelatinimsi bir vücut yapısına sahip olan bu denizanasının hayat devresi, kelebeğin veya eğrelti otlarının hayat devresini andırmaktadır.

Nasıl ki, kelebeğin hayat devresi; yumurta ile başlayıp, bir tırtıl devresi geçirmekte ve sonunda kelebek olarak hayatını devam ettirmektedir. Kelebeğin ölümüyle hayatı son bulmamakta, yumurtasıyla bir bakıma onun hayatı devam etmektedir.

Aynı şekilde, bir eğrelti otunun hayat devresi, sporla başlamakta, bu spor çimlenip 5-10 kuruş büyüklüğünde, protal adı verilen bitkiyi hasıl etmekte, o protalin üzerinde erkek ve dişi organların gelişmesiyle sperm ve yumurta hücreleri teşekkül etmekte, bu sperm ve yumurta hücrelerinin birleşmesiyle de eğrelti otu bitkisi hasıl olmaktadır. Bu eğrelti otu spor vermesiyle hayat çemberi devam etmektedir.

Bu **denizanasının** da hayat devresi, poliple başlamakta, daha sonra bundan medusa adı verilen ve serbedst yüzen deniz anaları teşekkül eder. Bu medusadan plamula adı verilen yapılar hasıl olmakta, bundan da stolonlu fertler hasıl olmakta, daha sonra bu stolonlu yapılar polip fertlerini vermekte, onlardan da toplu polipler teşekkül etmektedir. Böylece denizanasının hayat devresi tamamlanmış olmaktadır.

Burada olgun fertlerin fıtri hayatının kesin süresi bilinemediğinden, ingilizce**"Nearly immortal" (hemen hemen ölümsüz)** tâbiri kullanılmaktadır.

Bu konu medyada, **"ölümsüz hayat"** olarak takdim edildi. Bir de üstelik bunun, Kur'an-ı Kerim'deki **"Her nefis ölümü tadacaktır"** âyetine ters düştüğü dillendirilmeye çalışıldı.

Bu **denizanasının** fıtri ömrünün bilinmediği ifade ediliyor. Ancak, bu fertlerin başka canlılar tarafından yenmiş olmasıyla, onların her birinin hayatı son bulacaktır.

Yukarıdaki âyetin mânâsı mutlaktır. Yani, her canlının öleceği ifade edilmekte, fakat bunun için belirli bir devir ve süre belirtilmemektedir. Dolayısıyla, kıyametin kopması esnasında canlıların hayatının son bulması halinde de bu âyetin işaret ettiği mânâ tahakkuk etmiş olacaktır. Bu bakımdan, bilimsel veriler olarak ileriye sürülen değerlendirmelerin, âyetin ruhuna aykırı bir tarafı yoktur. (Prof. Dr. Adem Tatlı)

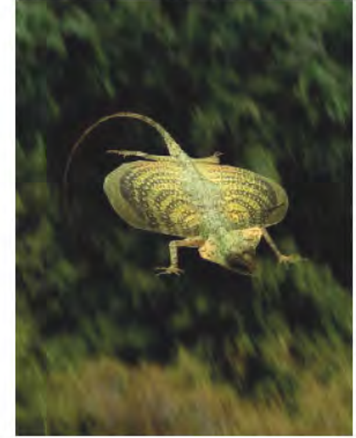
Uçan Kertenkelenin Şaşırtıcı Kamuflaj Tekniği

ateistlerecevap.org/2018/04/ucan-kertenkelenin-sasirtici-kamuflaj-teknigi.html

by Ateistlere Cevap - April 12, 2018

Güneydoğu Asya'daki Borneo Adası'nda Uçan ejder olarak da bilinen Ejderha Kertenkelesi yırtıcılardan kaçmak için hayranlık uyandıran bir yöntem kullanır.

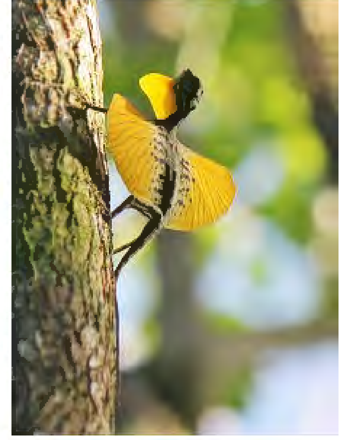

20-30 cm boyundaki bu kertenkelelerin gövdelerinin iki tarafında zar yapısında kanatlar yer alır. Hayvan bu kanatları gererek planör gibi 10 metreyi aşan mesafelere uçuş yapabilir, bir ağaçtan diğerine uçarak kendilerini tehdit eden şeylerden hızla uzaklaşabilirler. Bu süzülme tekniğinde o kadar başarılıdır ki, ağaçtan kontrolsüz olarak düşse bile derhal kendini topar ve süzülmeye başlar. Bu kanatları kullanmadığında varlıkları hareketlerine hiçbir zaman kısıtlama getirmez. Dinlenirken veya gezinirken ince deri kanatlar bedenlerinin yanlarında arkaya doğru katlanır. Kanatlar eğer ağır ya da hantal bir yapıda olsaydı kaçamaz, kolaylıkla düşmanlarına yem olabilirdi.

Kertenkelenin uçuşu mükemmel bir iniş tekniği ile tamamlanmıştır. Hayvan ne kadar uzaktan ve yüksekten atlarsa atlasın bir ağacın gövdesine dikey konumda bile yumuşak bir iniş gerçekleştirir. Kertenkele bu teknikten yoksun yaratılmış olsaydı uçuş özelliği bir işe yaramayacak, bir hayvana yem olmasa bile düşerek canından olabilecekti.

Uçuş Şeklinden Kanatlarının Rengine Kadar Hikmetli Bir Yaratılış Örneği

Bu hayvana Allah hayranlık uyandırıcı iki özellik daha vermiştir. Yaprakların rengini taklit etmekle kalmayıp, yaprak gibi düşebilmeyi de becerir ve bu sayede avcı kuşların saldırılarından korunur.

Avustralyalı ve Malezyalı bilim adamlarından oluşan bir araştırma ekibi Borneo'ya gidip farklı iki bölgede uçan kertenkeleleri, video çekimleri yaparak gözlemlediler.

Ekibin gözlemlerine göre, adada farklı bölgelerde yaşayan kertenkelelerin kanatlarında farklı renkler bulunmaktaydı. Bir bölgedeki kanatlarda kırmızıya çalan paslanmış renkler bulunmaktayken, diğer bir bölgedeki mesela; mangrov sahilindeki ormanda yaşayan kertenkelelerin kanat renkleri koyu kahverengi ve yeşile çalıyordu.

Çok şaşırtıcı olan şey kanat renkleriyle yaşadıkları bölgedeki ağaç yapraklarının renklerinin tam bir uyum içinde olmasıydı. Üstelik kertenkelenin rengi ağaçların üzerindeki yapraklarla değil, ağaçlardan düşen yapraklarla aynı renkteydi.

O bölgedeki Mangrov ağaç yapraklarının rengi parlak yeşil renktedir ama yere düşmeden kısa bir süre önce kırmızı renge dönüşürler. Büyük bir mucize olarak buradaki kertenkelelerin kanat renkleri de kırmızıdır ve uçarlarken ağaçtan aşağı düşen yaprak görüntüsündedirler. Bu sayede havadayken kamufle olarak bir saldırıya uğramaktan korunurlar.

Bölgelere göre kertenkelelerin kanat rengiyle o bölgedeki ağaç yapraklarının rengi birbirleriyle uyum içindedir. En solda kanatlarının üzeri kırmızı olan kertenkele ve yanında ağaçlardan düşen kırmızı renkli yapraklar görülüyor. Sağda ise yeşil kanatlı kertenkele kanadı ve yaşadığı yerdeki yeşil ağaç yaprakları görülüyor.

Uçan Kertenkeledeki Akıllı Plan: Kamuflaj

Uçan keledeki kamuflaj özelliği başlı başına bir akıl ve sanat gösterisidir. Bununla birlikte kamuflaj, aynı zamanda bir savaş stratejisidir. İnsanlar tarih boyunca bu yöntemle kendilerini ve teçhizatlarını gizleyerek düşmana karşı başarı sağlamıştır. Bu savaş taktiği ve akıl kullanmanın yanında eğitim, beceri ve yaratıcılık da gerektirmektedir. Dolayısıyla, her insanın kolaylıkla becerebileceği bir şey değildir.

Oysaki uçan kertenkeleler dallar arasında iken bulundukları ortamdan kesinlikle ayırt edilemeyecek şekilde bu işi başarırlar. Üstelik, insan yapısı kamuflaj tekniklerinden çok farklı ve benzersiz olarak, bir yaprağın havadaki hareketlerini andıran bir uçuş tekniği ile bulundukları ortamda fark edilemez hale gelirler.

Bu durumda şu sorular akla gelmektedir: İnsanların bile akıl, bilgi ve beceri kullanarak yapmakta zorlandıkları bir şeyi, kertenkelenin inanılmaz estetik ve plan içerisinde başarması nasıl mümkün olmaktadır? Ya da şöyle soralım: Kamuflaj yaparak kaçmak, avlanmak, tuzak kurmak tamimiyle bilinçli ve akıllı bir harekettir, bunlar bilinçsiz ve şuursuz kertenkelelere değil, insanlara özgü özelliklerdir, o halde, sıçramasını uçmasını yadırgamadığımız hayvanların (ki bunlar da çok dikkat çekecek bir tasarımlardır), plan yaparak gizlenmesini nasıl doğal karşılayabiliriz? Ayrıca, bu hayvanlar kendi vücutlarında meydana gelen renk veya şekil değişikliklerini ya da duruş pozisyonlarını dışarıdan görmedikleri halde, (kertenkelenin ağaçtan düşen yapraklarla aynı renkte olan sırtını görmeyi bile başaramadığını hatırlayın) nasıl olurda bulundukları ortama bu kadar uyum sağlayabilirler? Ve bunu nereden bilmektedirler? Kaldı ki, ne olmak istediklerine karar verseler bile bunu nasıl başarabilmektedirler?

Bir başka soru: Tüm fiziksel planlamayı ve uygulamayı biran için göz ardı etsek bile, kertenkelenin kamuflajı tam anlamıyla sağlamak için kuru yaprak düşününü andıracak bir süzülme tekniğini geliştirebilecek bir iradeye ve zekâya ne şekilde sahip olduklarını, nasıl açıklarız? İnsan bile, zeki bir varlık olmasına rağmen böyle bir iradeye sahip değilken, bir hayvan nasıl olurda, bilinçli bir şekilde, yaptığı işin başarıya ulaşacağını da umarak hem uçuş hem de kusursuz bir iniş tekniği kullanabilir?

Aslında bu soruların cevabı açıktır. Hayvanlar harika sistemlerle donatılmışlardır. Bir örümcek sahip olduğu ağ sayesinde beslenir, bir leopar hızlı koştuğu için avını yakalar ya da bir kertenkele yapraklara uyumlu kanatları olduğu için av olmaktan kurtulur... Bu hayvanların hiçbiri bu kadar mükemmel bir sistemi kuracak ve yaşatacak akla ve güce sahip değillerdir. Zaman içinde küçük değişimler geçirerek bugünkü kusursuz durumlarına da gelmiş olamazlar. Eğer evrimcilerin iddia ettiği gibi, yavaş yavaş bir gelişim olsaydı, sahip oldukları ölümcül derecede önemli sistemler daha oluşmadan yok olup giderlerdi.

Uçan kertenkelenin kullandığı uçuş ve gizlenme tekniği bir bütündür. Yaprak gibi süzülme, iniş tekniği, kanatların hafif ve katlanabilir olması, sırtının renginin yapraklarla uyumu, sistemin başarılı biçimde işleyişi için gerekli özelliklerdir. Bunlardan birinin eksik olması durumunda diğer özellikleri bir işe yaramayacak kertenkelenin hayatı tehlikeye girecektir. Yani sistemin daha ilkelinin ya da yarımının bir faydası yoktur.

Her biri akıl ve sanat ürünü olan bu canlılar; bilinçsiz, tesadüfi ve şuursuz doğa şartlarının (doğal afetlerin) ürünü de olamazlar. Kaldı ki, mükemmel olan sadece tek bir canlının oluşması değil, tüm canlıların yaşamlarını sürdürecek şekilde birbiriyle uyumlu olarak var olmalarıdır.

Doğada gördüğümüz bu müthiş denge bize göstermektedir ki; tüm canlılar, uçan kertenkelede olduğu gibi hayatta kalabilmek için en ideal şekilde, bugünkü mükemmel şekilleriyle bir anda yaratılmışlardır. Bu üstün aklın, gücün ve sanatın sahibi de, yeri, göğü ve ikisi arasındaki her şeyi yaratan Allah'tır.

flying lizard, Tangkoko, north Sulawesi

Yarasalarda ki Frekans Ustalığı

ateistlerecevap.org/2018/04/yarasalarda-ki-frekans-ustaligi.html

by Ateistlere Cevap - April 11, 2018

- Yarasalar su dalgalarını nasıl takip ederler?
- Yarasalara yol ve av haritası çıkaran süper hızlı ses kaslarının yapısı nasıldır?
- Yarasalar biyolojik sonarla avının yerini nasıl belirler?

200 cins ve 17 familya içinde 900 – 1000 farklı türü olan yarasa, Allah'ın çeşitlilik sanatının kusursuz örneklerinden biridir. Dünyanın her bölgesinde yaşayan bu canlıların özellikle tropikal bölgelerde sayıları daha fazladır. Çoğunlukla geceleri aktif olan yarasaların Allah koklama ve tat alma duyularını oldukça gelişmiş olarak yaratmıştır. Meyveyle beslenenler dışında, yarasaların görme duyuları ise fazla gelişmemiştir. Ancak çıkardıkları yüksek frekanslı ses dalgaları yardımıyla yönlerini bulurlar. Yüce Allah yarasalarda bu mükemmel iletişim kurma tekniğini bu canlının hayatını devam ettirmek için yaratmıştır.

Yarasalar Su Dalgalarını Takip Ederek Kurbağaları Yakalarlar

Tungara kurbağasının dişi kurbağaya su göletinin içinde serenat yaparken oluşturduğu su dalgaları, kurbağanın yarasalar tarafından daha kolay avlanmasına sebep olur. Her ne kadar Güney Amerika bölgesinde sığ sularda yaşayan Tungara kurbağası yarasayı fark ettiği anda ses çıkarmaktan vazgeçip sessiz kalsa da, su dalgaları birkaç saniye daha devam etmektedir.

Yankı, yarasa için adeta doğal bir sonar yapar, böylece kurbağayı bulunduğu noktaya kadar tespit etmesine yardımcı olur. Yarasa çıkan sese doğru ilerlediğinde, kurbağa üstüne yaklaşan yarasayı fark ettiği anda susmasına rağmen, ses dalgalarının birkaç saniye daha devam etmesi sonucu kurbağayı o bulanık suda nokta atışı yapar gibi tespit edebilir.

Yarasalar, Allah'ın onlara verdiği muazzam bir özellik olan sonar sistemlerini kullanarak, kurbağanın aldığı tedbirlere rağmen su dalgalarını müthiş bir hassasiyetle algılayıp kurbağanın yerini tespit edebilirler. Allah, bütün canlıları yaratırken onların bulundukları ortamda rahat yaşayabilecekleri özellikleri onların bedenlerinde yaratmıştır. Allah, sonsuz merhamet sahibidir.

Sizin İlahınız tek bir İlah'tır; O'ndan başka İlah yoktur; O, Rahman'dır, Rahim'dir (bağışlayan ve esirgeyendir). (Bakara Suresi, 163)

Yarasalara Yol ve Av Haritası Çıkaran Süper Hızlı Ses Kasları

Güney Danimarka Üniversitesi ve Pennsylvania Üniversitesi araştırmacıları, yaptıkları araştırmalarda Avrasya bölgesinde yaşayan Daubenton yarasalarının ekolokasyon (*) seslerini şimdiye kadar tespit edilmiş en hızlı kasları kullanarak çıkarttıklarını tespit etti.

Süper hıza sahip kaslar, normal vücut kaslarımızdan 100 kat daha hızlı kasılabilir, insan vücudunda en hızlı kasılan göz kaslarından 20 kat daha yüksek performans sergilerler.

Ayrı bir deneyle yarasaların bu sesleri nasıl çıkardıklarını anlamak için ses üreten kasların performansı ölçülmüş, bu sayede aynı bir motorlu taşıta uygulanan hız testi gibi, kasların ne miktarda kuvvet ürettikleri ortaya konmuştur. Yarasalarda 'süper hızlı kas tipi' bulunduğu için saniyede 190 Herz ölçeğinde kuvvet üretebildikleri tespit edilmiştir.

Aşırı yüksek performansta ses üreten bu kaslar, çıngıraklı yılan ve bazı balık türlerinde de mevcuttur.

Bilimsel çalışmaları yürüten ekipten Coen Elemans bu yeni bulgular için şunları söylemiştir: *"Güzel melodiler şakıyan kuşlarda da bu tür kaslara rastlamıştık. Fakat ilk kez bunları bir memelide görüyoruz"*

Yarasa kanatlarındaki ince kaslar uçuş sırasında hassas ayar yapmaya ve kanat derisinin güçlenmesine yardımcı olur

Uçuş esnasında yarasaların kanat derilerinde gömülü saç teli inceliğindeki kaslar, kanatların sertliğini ve kanat çırpma sırasında farklı noktalarda kanadın eğimini değiştirmeye yarar.

Yeni araştırmalar yarasaların kanat derisi üzerinde aynı bir ağ gibi yapılanmış saç teli inceliğindeki kasların uçarken kanatların şekil ve sertliğini biçimlendirdiğini ortaya koydu. Bu bulgular zar şeklindeki kanatların hassas aerodinamik yapısı hakkında yeni bilgiler edinmemizi sağladı.

Brown Üniversitesi Biyoloji bölümünden Jorn Cheney bu fiziksel harikayı bize şöyle açıklıyor

"Aerodinamik performans kanadın şekline bağlıdır. Uçuşun başlangıç anında zar kanatların şekli düz olabilir, fakat yükselme başladıkça düz kalmaz. Aerodinamik yüke karşılık olarak biçim değiştirmesi gerekecektir."

"Kanadın aldığı şekil ve açı hayvanın yere çakılması gibi büyük bir risk veya çok başarılı bir sonuçla neticelenebilmesi nedeniyle çok önemli. Yarasa kanatlarında bulunan kaslar kemiklerin genel şeklini de kontrol edebildiği için çok sayıda biçim alabilmektedir."

Saç teli kalınlığındaki bu kaslar (*plagiopatagiales*) yüz yıldan daha uzun bir süredir biliniyor olmalarına rağmen, işlevlerinin ne olduğu tam olarak ortaya konmamıştı.

Cheney kasların kanada şekil vermekte yetersiz kalacağını düşünüyordu. Cheney'e göre iki olasılık vardı. Ya kaslar birlikte aktif hale gelip güç oluşturuyor veya farklı biçimli zayıf kaslar sadece esneme algılayıcıları olarak görev yapıyordu.

Sorunun cevabını deneyler ortaya koyacaktı. Cheney, Jamaika meyve yarasasının kanatlarında bulunan kasların bir kısmına algılayıcılar yerleştirdi ve laboratuvarın rüzgar tünelinde uçuşunu filme aldı.

Verilerden üç farklı bulgu ortaya çıktı, hepsi *plagiopatagiales* kaslarının derinin sertliğine etki ettiğini gösteriyordu. Kaslar aşağı çırparken sertleşiyor, yukarı çırparken gevşiyordu.

Deney sonuçlarını değerlendiren Brown Üniversitesi'nden Biyoloji profesörü Sharon Swartz "Bu tipik kanat çırpma hareketi yarasaların kaslarını uçuş sırasında açık ve kapalı konuma getirdiklerini gösteriyor" diyerek sonucu teyit etmiştir.

Bir diğer tespit kasların tek ve ayrı hareket etmedikleridir. Bunun yerine bir arada eşzamanlı hareket ederek, kanadın sertleşmesi için birlikte toplu güç uygulamaktadırlar.

Son olarak, Cheney farklı uçuş hızları ve zamanlamanın kasları aktif hale getirdiğini gözlemledi; yarasalar hızlanarak uçtuklarında, kaslar yukarı ve aşağı vuruşlar sırasında daha hızlı gerginleşiyorlardı. İşte tüm bu bulgular, kasların pasif olarak hareket etmediklerini, -uçuş şartlarına göre- aktif ve toplu hareketler yaptıklarını ortaya koymuştur.

Bir hayvanın ona uçuş becerisi, manevra kabiliyeti ve güç kazandıran kas yapısı ve işlevleri dahil, yaşadığımız sürece karşımıza çıkan herşey Rabbimiz tarafından manen "okumamız" için bize gönderilen bir mesaj özelliği taşımaktadır. Öğrenilen her yeni bilgi, düşünmek, hamd etmek, Rabbimiz'in ilim ve sanatını daha derin kavrayıp, O'na yakınlaşmak için bir yoldur.

Allah bir Kuran ayetinde şöyle bildirmektedir:

İnsanlardan, hayvanlardan ve davarlardan da renkleri böyle değişik olanlar vardır. Kulları içinde ise Allah'tan ancak alim olanlar 'içleri titreyerek korkar'. Şüphesiz Allah, üstün ve güçlü olandır, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 28)

Yarasalar Biyolojik Sonarla Avının Yerini Belirler

Yarasalar, böcekleri yakalamadan önce, ekolokasyonla yerlerini belirlemek için saniyede 190 çağrı üretirler. Saldırının son aşaması 'terminal uğultu' diye adlandırılır. Verilere göre, yarasalar saniyede 400 çağrıya kadar hızlı ses üretebilmektedir.

Biyologlar, serbest uçuş yapan yarasalarda bu seslerin üretilmesinden sonra, yankının kulaklarına dönme süresini de hesaplamışlardır. Yüksek ses hızı, sesin yankılanarak geri dönüşü esnasında herhangi bir karışıklık yaşanmamasında en önemli etkendir.

Tüm canlıları bu eşsiz özelliklerle donatan Yüce Allah'tır. Bir canlının bedeninde yaratılan her detay Rabbimiz'in sonsuz kudretini, tüm evreni sarıp kuşatan sınırsız ilmini ve aklını bir kez daha göstermektedir. Her yeni bilgi derin düşünmek, şükretmek için bir vesiledir. Allah bir Kuran ayetinde şöyle buyurmaktadır:

Onlar, ayakta iken, otururken, yan yatarken Allah'ı zikrederler ve göklerin ve yerin yaratılışı konusunda düşünürler. (Ve derler ki:) "Rabbimiz, sen bunu boşuna yaratmadın. Sen pek yücesin, bizi ateşin azabından koru." (Al-i İmran Suresi, 191)

Yarasaların Yön Bulma Yetenekleri

Yarasalar, etraflarındaki cisimleri algılamak için, yüksek titreşimli ses dalgaları yayarlar. İnsanlar tarafından duyulamayan bu dalgaların yankıları yarasa tarafından algılanır ve böylece hayvan içinde bulunduğu ortamın bir tür 'harita'sını çıkartır. Yani yarasanın havada uçan küçücük bir sineği algılaması, çıkardığı seslerin sineğe çarpıp geri dönmesiyle oluşan yankıya dayanır. Yarasanın sonarla yön bulması, yaydığı seslerin kendisine geri dönme süreleri arasındaki farkı hesaplaması sayesinde mümkün olmaktadır.

Doppler etkisi denen fizik kuralına göre, hareket halindeki bir cisme çarpan sesin frekansı değişir. Yarasa sanki Doppler etkisini bilirmişçesine, hareketli cisimlere doğru yolladığı ses dalgalarını değiştirir. İşte bu noktada yarasa sonarının olağanüstü bir yönü daha ortaya çıkar. Allah yarasanın işitme sistemini yalnızca kendi sesini duyacak biçimde yaratmıştır. Kuran'da Allah şöyle buyurmuştur:

"Sizin için hayvanlarda da elbette ibretler vardır" (Nahl Suresi, 66)

* Ekolokasyon veya biyosonar; yarasa, yunus ve balina gibi bazı memelilerin kullandığı biyolojik sonardır. Ekolokasyonla hayvan sadece uzaklığı değil biçim ve büyüklüğü de saptayabilir.

Aklı ve bilinci olmayan yarasaların hayret ve hayranlık uyandıran davranışları tüm canlıların hakimi olan Allah'ın gücü ve denetimi altında gerçekleşir. Çünkü Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi: "Sizin yaratılışınızda ve türetip-yaydığı canlılarda kesin bilgiyle inanan bir kavim için ayetler vardır." (Casiye Suresi, 4)

Deve İdrarı Hadisi Hakkında Detaylı Açıklama...

ateistlerecevap.org/2018/04/deve-idrari-hadisi-hakkinda-detayli-aciklama.html

by Ateistlere Cevap - April 8, 2018

Lütfen yazıyı bilinç altınıza DEVE SİDİĞİ algısını kodlayarak ve kendinizi DEVE SİDİĞİ içilmesinin iğrenç oluşuna programlayarak okumayınız. Ön yargılarınızı bir kenara bırakarak düzgünce anlayarak okuyunuz. Yazı içerisinde onlarca kaynaktan alınmış bilgileri barıdırmaktadır gerek yazının sonunda gerekse de içerisinde kaynaklar belirtilecektir

Eğer siz de kilometrelerce uzaklıktaki yerlere kuantum dolanıklık teorisiyle ışınlanılabileceğini bilimsel içerikli kitaplarda okuduğunda ya da bi fizik profesöründen dinlediğinde çene hareketlerini ağır çekime ala ala: "*Vaaayyy be!..Bilim nereye uçuyor böyle...*" diyen ancak bir siyer kitabında peygamber aleyhisselamın mucizelerini okuduğunda ise "*Hiç olur mu; böyle hurafeler, anca üfürükçü kadın hezeyanlarında ya da mitolojik senaryolarda bulunur... Biraz realist olun yahu!..*" diye nutuk çekenlerdenseniz; rica edeceğim, siz iki kere okuyun bu yazıyı... Zira amentünüz olan bilimin mühürüyle "**cicili bicili**" tasdik damgası bile almış klinik bir hadiseden bahsedeceğiz size.**[1]**

Önce mevzubahis hadisi okuyalım;

> **"Ureyne ve Ukeyle kabilelerinden bir grup Medine'ye gelerek Müslüman oldular. Medine'nin havası onlara dokununca Peygamber onlara deve idrarını içmelerini öğütledi. "***(Buhari Tıp5/1, Hanbel, 3/107,163).*

Ayetlerin "sebebi nüzulü" olduğu gibi, hadislerin de "sebebi vürudü" vardır.
Peygamberimiz bir söz söylemiş, bir tavsiyede bulunmuş, bir şeyi yasaklamışsa muhatabına ve olaya bakmadan mesele anlaşılmaz.

Aynı soruyu soran pek çok sahabiye farklı cevaplar verdiği çok olmuştur.
Mesela; Allah katında en hayırlı amel nedir?" sorusuna farklı zamanlarda farklı kişilere farklı cevaplar verdiği olmuştur.
Birine, Allah yolunda cihad etmek, başka birine ana babana iyilik etmektir demiştir.(Bu konuya farklı bir yazıda değineceğiz inşaAllah)

Kendisine gelen ve çare soran bir hastaya deve idrarı tavsiye etmesi, o günün tıbbi imkanları da göz önünde bulundurularak anlaşılmalıdır.

Tarihten, dinden hadisten, Kur'an dan gelen pek çok bilgiyi, birikimi otomatikman, araştırmadan reddetmek materyalist felsefenin açmazlarından biridir, bağnazlık olsa olsa budur…

Sanki Peygamberimiz herkese günde üç öğün deve idrarı için demiş gibi bir algıyla, kibirle reddetmek, alay etmek, alay edilecek durumlara düşmeyi netice verir… ki yazımızda bunu göstereceğiz inşaAllah.

Bu olay o insanlara o an için tavsiye edilmiştir, herkese illa deve idrarı içeceksiniz diye KESİN bir hüküm yoktur, ortada zaruri bir durum var ve bu zaruri durumun giderilmesi için tavsiye edilmiş bir hükümdür. Orada nöbetçi eczane olmadığı için yada Hastalığın tedavisinde kullanılan drogların analizinin bundan 14 asır önce uçsuz bucaksız çöl kumları üzerinde inşa edilmiş farmakokinetik, botanik, zoolojik AR-GE çalışmalarının yapıldığı laboratuvarlarda yapıldığını düşünemeyeceğimize göre, ilaç etken maddesini ekstre edebilmek için en ilkel yöntemlerin bile tababet olarak adlandırıldığı bir dönemde tedavi için tek yolun bitkisel ve hayvansal drogların (*ilaç hammaddeleri*) doğrudan tüketimi olduğunu dile getirmeye gerek bile yoktur sanırım. Zaruretten dolayı hastalıklarının geçmesi, acılarının azalması için eskiden beridir tedavi yöntemi olarak kullanılan (ileride değineceğiz) bir şeyi söylüyor Peygamber Efendimiz. Zaruret durumunda haramlar helal olabiliyor; örneğin boğazımıza bir şey takıldı boğulacağız etrafta helal bir içecek yoktur o anda boğazımız düzelecek miktarda haram olan içkiden içsek günah olmaz ya da açlıktan öleceğiz etrafta domuz etinden başka yiyecek bir şey yoktur zaruretten dolayı ölmemizi engelleyecek kadar(fazlası değil) domuz eti yersek yine haram olmaz onlarda orada zaruretten dolayı mecburiyetten böyle bir tedavi yöntemine başvuruyorlar. Tekrar edelim bu kesin bir hüküm değildir yani bütün ümmete gidin deve idrarı için denmiyor ya da böyle bir şey tavsiye dilmiyor.

İdrar ile tedavi yöntemi kadim Mısır, Roma veya eski Yunan'da kullanılmış bir tedavi yöntemidir. Günümüz tıp bilimi ise ismine "zooterapi" ismini vermektedir.

Bugün ABD'de halen "Bufalo" idrarı damıtılarak çeşitli ilaçlar yapıldığını biliyoruz. Eski Hint hekimliği kaynaklarına baktığımızda ise keçi, koyun, fil, at, eşek, deve gibi hayvanların idrarından elde edilen tıbbi içeriklerin tedavi için dışarıdan tatbik yöntemiyle kullanıldığını da görebilmek mümkündür.

Sadece onlarda değil Osmanlı dönemine ait Tıbbi kayıtlarda da idrar ile tedaviler yapıldığına rastlanılmıştır. Osmanlı dönemi müelliflerinden Bâli Efendi, "Tercüme-i Ay'nul" isimli eserinde sarhoş olmuş ayılmakta güçlük çeken kimselerin, sara nöbeti geçiren kimselere "Deve İdrarı" tatbik edildiğinde bu etkinin giderileceğini beyan etmiştir.

Deve idrarı ise Arap yarım adasında kullanılan bir idrar türüdür ve muhteviyatı ile bazı hastalıkların mücadelesinde kullanıldığı bilinmektedir.

Deve idrarı yoğun olarak mineral ve tuz ihtiva eden bir idrar çeşididir ve yoğun in vitro ortamında kanser hücrelerinin yaşama şansının olmadığı bilim adamlarınca ispatlanmıştır.

Ayrıca mantara karşı önleyici bir etkisi bulunan deve idrarının kanda ki trombositlerin kümeler haline gelmesinin önüne geçtiği de bilimsel testler sonucunda ortaya çıkmıştır. **[2]**

Gelin işin bilimsel boyutuna biraz daha detaylı değinelim;

Ege bölgesinde idrarla tedavi

İyileşmek için her türlü pis kokulu şurupları kendi irademizle tıpış tıpış içen bizler, içtiğimiz şurupların terkibi kadar kimyasal dolu idrarın kötü ve iğrenç çağrışımlarının başka alternatif bir tedavisi olmayan hastalığın pençesinde kıvranmaktan daha korkunç olduğunu söyleyemeyiz. Kaldı ki bugün bile Ege'nin köylerinde arı sokması gibi basit ve tedavisi çok kolay bir hastalığın olası risklerinden korunmak için ilaç yokluğunda amonyak içerdiği için idrarla tedavi edildiğini biliyoruz.

Bugün; 21.asırda, uzay çağında, teknolojik gelişmelerin şahikalarında gezinirken, her eczanede amonyak bulmak manavda domates bulmak kadar kolayken, acil müdahale için arının soktuğu bölgeye idrar yapılmak suretiyle amonyak ihtiyacının karşılandığı bir sır değil.

Niçin bu hadis inkarcılığının çığırtkanlığını yapan, boğazlarını yırtarcasına yaygarayı basan zevat, Türkiye'nin "*çağdaş ve muasır medeniyet çizgisine*" en yakın bölgesi olan Batının köylerindeki bu tradisyonel (geleneksel) tıp uzantısı uygulamanın kritiğini yapma cesareti gösteremiyorlar dersiniz? Çünkü bu pazardan onların hadis inkarcılığına malzeme çıkmaz da, ondan. Yoksa herkes bilir ki çarenin, alternatif çözümlerin bulunmadığı şartlarda olağanın ve normalize yöntemlerin dışına çıkılabilir. Kaldı ki 1 değil, 2 değil, 3 değil… Tam 14 asır öncesinin mahrumiyetini düşünün. Tarihi vakalar mercek altına alınırken 21.asrın gözlüğünü çıkarmazsanız sadece barbarlık, sadece ilkellik, sadece vahşet çarpar gözünüze, 7.asrın vakasını irdeleyecekseniz bir zahmet 7. asrın

aparatlarıyla analiz yapacaksınız. 7.asrın çorak ve yoksun toprağında yetişen noksan yöntemleri, 21.asrın münbit ve verimli arazisine ekerseniz sararıp solar, elinizde kalır. Yok eğer tarihi verileri illa da 21.asrın alfabesiyle okuyacağım, 7. asrın alfabesini tanımıyorum derseniz A yazan metni B okursunuz.

Deve idrarının bazı hastalıkların tedavisinde kullanıldığı uluslararası bir dergi olan Journal of Ethno-Pharmacology isimli dergide de geçmekte.

Deve idrarı uluslararası dergide

Bitmedi; deve idrarı yalnızca Buhari'de geçmiyor, bu meselenin üzerine bunca bedevilik, ilkellik etiketi yapıştırıldıktan sonra nerede geçtiğini öyle kolay tahmin edemezsiniz, zorlamayın. Ulusal Akademik Ağ ve Bilgi Merkezi (Ulakbim) indeksine göre bilimsel kudreti en ileri seviye kategorisinde yani A kategorisinde olan bir dergide: "**Journal of Ethnopharmacology**" dergisinde. Yani kenar kıyı köşe dergisi ya da gazete müsveddesinde değil, Ulusal ve Uluslararası düzeyde bilimsel yetkinliğini tescillemiş akademik bir dergide. Ayrıca Müslüman bilim adamlarının çalışmalarından oluşmayan; ideolojik fanatikliğin tesirinde kalmış olamayacak bir heyetin edite, redakte ettiği bir dergide…

Deve idrarının **Hepa-c1c7** türü kanserlerini kaynak organizma dışı kullanımda tedavi edici etki gösterdiği ve **sitokrom – p450-1a1** enziminin sentezini inhibe ettiği yazıyor, derginin 2011'de çıkan nüshasında. Bu sitokrom p450-1a1 enzimi kanser oluşturucu etkisiyle biliniyor zaten. Kanser oluşturucu molekülü diskalifiye ediyor, kanser tahribatını da restore ediyor.

Bu 21.asrın dahi kronik bir çözüm sunamadığı ontolojik vakalara dair kısmi çözüm önerisine 1400 sene öncesinde dillendirilmiş bir hadiste değil de mesela Galen'in vatanı antik Yunan'da ya da alternatif tıp diyarı Hint coğrafyasında belki de yeni kıta yerlilerinde rastlanılmış olsaydı neler olurdu dersiniz? Ben söyleyeyim: Tıp, eczacılık ve diğer Sağlık Bilimleri fakültelerinde tümör lezyonları ya da metastaz konularında tedavi seçeneklerinin tarihi gelişim süreci işlenirken slaytların ilk sayfalarında Hint, Yunan tababetinin ya da Avrupa yerlilerinin alternatif tıp mucizelerinin ballandıra ballandıra anlatıldığı sunum göze çarpacaktı… Fakat iş hadis literatürü fobisine takılınca iki tip tepki anomalisi gözlemleniyor: ya bilmezden gelmek ya da müfredata ur gibi tasallut etmiş İslamofobi güdümlü saldırı refleksi.

İbn-i Sina'da deve idrarıyla tedavi

Batı'daki adı **Avicenna** olan **İbni Sina** deyince göğsümüz bir ayrı kabarır değil mi? Hatta modernist kesimlerin bile bi dertleri yoktur bu dahi tıpçıyla. Peki Avrupa' da ve Asya'da asırlarca ders kitabı olarak okutulan "**el-Kanun**" da ne geçiyor biliyor musunuz : "**Deve idrarıyla tedavi**".

Ayrıca herkes bilir ki netice alınamayan alternatif tıp tedavileri en geç bir iki asır sonra tarihin sayfalarına gömülür, yaşamları uzun olmaz. Ama bedevi, hadari Arapların bu deve idrarı tedavisini peygamber aleyhisselamdan binlerce yıl öncesinde bile tercih ettiklerini biliyoruz. Tradisyonel (geleneksel) tıp gücünü pozitif farmakovijilanstan alır; yani olumlu klinik geri dönüt. Bu şekilde bir tedavi neticesiz olmuş olsa binlerce yıl niçin halkın tercihi olsun? **Herhalde idrar içme fantazisi yüzünden değil!**

Bununla birlikte o dönemin mahrumiyet vahasından çıkmış bulunmaktayız bu asırda. Artık UUN, sitokrom p450-1a1 sentezini inhibe eden enzim ve diğer idrar bileşenlerini laboratuvarların in-vitro ortamlarında ekstrakte edebiliyoruz, sentezleyebiliyoruz. Bu yüzden alternatif çözüm olanakları varken kalkıp da zorunlu bir tedavi tercihi olan deve idrarı içme teşebbüsünde bulunmak ancak belahet ve cehalettir. Kimse "*Hadi deve idrarının klinik faydalarından yararlanalım*" diyerek kalkıp idrar içecek kadar ucube olmamalı bu asırda, çünkü tekrar tekrar belirtiyorum: **O dönemin yoksunluk şartlarında değiliz şimdi, artık tedavi edici molekülleri başka tıbbi kanallardan elde edebiliyoruz.** Benim sözüm 14 asır önceki alternatif tıbbi yöntemleri 21.asrın

şımarık, ekabir ve asırlar arası başkalaşımı göremeyecek kadar kör yaklaşımıyla, rahat, yumuşak koltuğunun gevşeticiliğine gömülerek, zihninde bilim adına yalnızca ortaokulda gördüğü Fen Bilgisi dersinin "*Maddenin tanecikli yapıda olduğu*" bilgi kırıntısı olduğu halde uluslararası arenada bilimsellik bulvarında at koşturan akademik camiların kabul ettiği tradisyonel tıbbın orasını burasını karalamaya çalışanlara…

Fekal Mikrobiyota Transplantasyonu

Rasulullah sağlık problemleri olmayan Medine halkına deve idrarı tavsiyesinde bulunmamıştır, Medine'ye gelip hastalanmış bir heyete o günün tıbbi donanım, ekipman, materyal, kümülatif sıhhi bilgi sığlığı standartlarında alternatifi olmayan bir tradisyonel tıp tedavisini önermiştir.

Bugün; yani insanoğlunun neredeyse ölümden başka her türlü kronik rahatsızlığa çare buluşuna ramak kaldığı bir devrin arefesinde, baş döndürücü fenni gelişmeler kuşağında biz bile '**Fekal Mikrobiyota Transplantasyonu**' gerçekleştiriyoruz. Yani özür diliyorum; folklorik tabirle "**dışkı nakli**".

21.asırda bile insanlık, dışkı içerisindeki geniş spektrumlu bakterilerin katalize ettiği reaksiyonlara muhtaçken siz dünyanın öküzün boynunda durduğu şayiasına inanacak kadar bilimsellikten fersah fersah uzakta olan bir çağda, Rasulullah'ın gelen hasta heyet için keçi kılından yapılmış çadırların içine **kalitatif** analiz yapan bir biyokimya ar-ge laboratuvarı kurup idrardan **UUN (Uriner Urea Nitrogen)** yapmasını mı bekliyordunuz?

Bugün burundan mideye, mideden de ince bağırsağa uzatılan bir boru ile **dışkı** *(gaita)* nakli yani **Fekal Mikrobiyota Transplantasyonu** yapılıyor. Burnunuzun ve midenizin içinden dışkı geçiriyorlar yani. Şimdiye kadar 1400 sene öncesinin teknik imkansızlığı içinde ölmemek için deve idrarı içmeye mecbur kalan Ortaçağlıları eleştiren bizim uzay ve teknoloji çağı mealistleri dışkının idrardan daha az iğrenç olduğunu mu düşünüyorlar? Dışkı 21. asrı bile kendisine mecbur ediyorsa, zaruret durumunda idrar taa 7.asrı niye kendisine mecbur etmesin? İpe un sermeyi bırakın da, önce koruyucu-önleyici hekimlik tedavi seçenekleri arasında deve idrarı terapisini tavsiye eden tıbbın babası; bugünkü tıpçıların deontoloji ve meslek ahlakı vizyonlu yeminlerine ismini veren Hipokrat'ı eleştirin.

Batıda Avicenna ismiyle meşhur olmuş İbn-i Sina'nın asırlarca tüm dünyada ders kitabı olarak okutulan "**el-Kanun**" kitabında deve idrarı bileşenlerinin tedavi edici etki gösterdiği hastalıklar için idrarı önermesini eleştirin. Fakat modernist üstadlarınız gözünde puan kaybedersiniz o zaman değil mi; Hipokrat dönemi tıbbi imkanları kısıtlıydı dersiniz, değil mi.. Peki Peygamber aleyhisselamın yaşadığı 7.asırda rekombinant DNA teknolojisi filan mı keşfedilmişti ki, Hipokratı hedef tahtasına oturtmayan sizler, Rasulullah'ın hayatı boyunca tek bir defa tek bir heyete, tek bir hastalığa zorunluluk güdümlü olarak önerdiği geleneksel tıb kanallarını eleştiri haysiyetini paspas yapacak bi yılışıklıkla ağzınızda geveliyorsunuz!

Bir doktor ağır travmalı kronik bir klinik vakaya *kuvvetli hipnosedatif etkili narkotik analjezik* verdi diye, doktorun tüm vakalarda ağır etkili bu ilaçlardan verdiğini, vereceğini iddia etmek kadar gülünç ve bir o kadar da kasıtlı bir iddia: "**İdrar içmenin sünnet olduğu**" iddiası, doktorun analjezikleri sadece özel bir hastaya ve hastalığa uygulamış olması, anesteziyi genele uygulanan bir metod yapmayacağı gibi, Rasulullah'ın tek bir heyete tıbbi çaresizlik durumunda idrarı tavsiye etmesi, onu Rasulullahın sünneti yapmaz.

Journal of Ethno-Pharmacology dergisinde yayımlanan deve idrarı ile ilgili bilimsel makalenin özet kısmının tercümesi

Çalışmanın özeti: Deve idrarı, Hepa 1c1c7 hücre dizisinde AhR bağımlı bir mekanizma yoluyla sitokrom P450 1a1 gen ekspresyonunu inhibe eder.

Çalışmanın Amacı: Deve idrarı içmek birçok kanser vakasının tedavisinde geleneksel olarak kullanılmakta fakat mekanizması hala net olarak bilinmemekte. Bu yüzden 3 farklı deve (bakire, emziren ve hamile) idrarı farede hepatoma (karaciğer kanseri) Hepa 1c1c7 hücre dizisindeki (karaciğer kanserine neden olduğu bilinen hücre dizisi) Cyp1a1'i (sitokrom p450 enzimlerinin en önemli bileşenlerinden biri, çevresel kanserojenlere sürekli maruz kalmak, ekstrahepatik dokulardaki CYP1A1 ekspresyon seviyesini, aril hidrokarbon reseptörü (AhR) vasıtasıyla arttırmaktadır. Bir çok kanser oluşum mekanizmasında rol oynamaktadır) module etmek için incelendi.

Materyal ve Metod: 3 farklı deve idrarı inek idrarıyla PCR kullanılarak karşılaştırdı.

Sonuç: Deve idrarlarının tümü Cyp1a1İn TCDD tarafından ekspresyonunu inhibe etti. (TCDD: 2, 3, 7, 8-tetrachlorodibenzo-p-dioxin: Cyp1a1'i en güçlü indükleyen ve karsinojen olduğu bilinen kimyasal). Önemli olarak; bakire deve idrarı Cyp1a1 ekspresyonunu engellemekte en yüksek aktiviteyi gösterdi, onu emziren deve idrarı izledi. Bu çalışma deve idrarının TCDD'nin neden olduğu toksik etkileri engellediğinin ilk kanıtıdır. Bu etki Ctp1a1 ekspresyonunun Ahr bağımlı bir mekanizmayla hem transkripsiyonel hem posttranskripsiyonel seviyelerde inhibe edilmesiyle oluşur.

The Growth Inhibitory Potential and Antimetastatic Effect of Camel Urine on Breast Cancer

Cells In Vitro and In Vivo.

Romli F., Abu N., Khorshid FA., Syed Najmuddin SU., Keong YS., Mohamad NE., Hamid M., Alitheen

NB., Nik Abd Rahman NM.

Çalışmanın özeti: Deve idrarının meme kanseri hücreleri üzerinde in vivo ve invitro büyüme önleyici ve antimetastatik etkisi. Kulağa pek hoş gelmese de deve idrarı uzun yıllardır Orta Doğu'da ateş, soğuk algınlığı hatta kanser gibi pek çok hastalığı tedavi edeceğine inanarak tüketilmekte. Genelde birkaç damla deve idrarı sütle karıştırılarak veya direkt olarak tüketiliyor. Bu çalışma, deve idrarının 4T1 kanser hücre dizisindeki in vitro ve in vivo büyüme potansiyelini ve metastatik kabiliyetini inhibe etme etkilerini incelemeyi amaçlıyor. MTT sonuçlarına göre deve idrarının 4T1 hücre dizisine karşı hücre öldürücü etkisi olduğu ve bunun doz bağımlı olduğu saptandı. Deve idrarının potansiyelini tam olarak anlaşılması için, in vivo çalışmada, 4T1 hücreli aşılanmış farelere, 2 farklı dozda deve idrarı uygulandı. Çalışma sonucunda her iki grupta da kontrol grubuna göre tümör boyutunda küçülme olduğu gözlemlendi. Bunlara ek çeşitli analizlerle de deve idrarının in vivo ortamda 4T1 hücre dizisine karşı metastazı engelleyici etkisi saptandı. Özet olarak deve idrarının antikanser etkisi farklı çalışmalarda da savunulmuştur. in vivo çalışmada daha yoğun deve idrarının kullanılması daha iyi sonuçlar vermiştir. Bu proje, deve idrarının T41 hücre dizisindeki büyümeyi ve metastazı inhibe etmek için kullandığı mekanizmaları ortaya koymuştur. **[3]**

Hayvan idrarı ile tedavi konusunda bir çok yazı, makale, kitap bulabilirsiniz örneğin bunlardan bir tanesi

"Natural Benefits Of Urine Therapy" dir.

Hitler döneminde Nazi doktorları yapılan bazı araştırmalarda deri hastalıkları için hayvan idrarını tavsiye eden araştırmalar yapıldığı da Alman araştırmacılar tarafından dile getirildiği J. Bhurani'nin kaleme almış olduğu "Natural Benefits Of Urine Therapy" isimli eserde konu edilmiştir.

Viking dönemlerinde ise denizcilerin sıklıkla yakalandığı bir hastalık türü olan Skorbit hastalığı için ağır diş lezyonlarında idrar kullanılması tavsiye edildiği de birçok tarihçi tarafından kaleme alınan eserlerde göze çarpmaktadır.

İran'lı bilim adamı Jagdish R. Bhurani'nin yaptığı açıklamalara göre idrar tedavisi sonucu aşağıdaki hastalıklara çare bulabileceğini bilimsel olarak ispatladığını iddia etmiştir.

"Tedavi edilemeyen Kronik Hastalıklardan Tıp bilimi, Kanser, HIV / AIDS, Diyabet, Safra Kesesi taşları,
Serebral Palsi, Zihinsel Engellilik-Özürlülük, Motor Nöron Hastalığı,
Musküler Distrofi, Nefritik Sendromu, Kronik Böbrek Yetmezliği, felç,
Saç Dökülmesi "Diffüz Disk Dehidratasyon", Akut Bel Spondiloz "ALS" **[4]**

suffering from Chronic Diseases which are not curable according to the Medical science, like Cancer, HIV/AIDS, Diabetes, Gall Bladder stones, Cerebral Palsy, Mental Retardation-Disability, Motor Neuron Disease, Muscular Dystrophy, Nephritic Syndrome, Chronic Kidney Failure, Paralysis,

Gelin size önceden kanser olan(foliküler lenfoma ve Prostat) olan sonrada idrar tedavisi ile sağlığına kavuşan Johnun yaşadıklarını anlatalım;

John Bettens inanılmaz yoğun, kariyer odaklı bir ceza savunma avukatıydı. John'un kanser yolculuğu, Mart 2003'te prostat kanseri teşhisi konulduğunda başladı. Tedavi seçeneklerini değerlendirdikten sonra,
GELENEKSEL TEDAVİ ve radyoterapi tedavilerini reddetti.
Nisan 2007'de, John'a foliküler lenfoma teşhisi konuldu.

John'un deyişiyle:

"Boynumun kenarında bir yumru görünmesi sadece 36 saat sürdü. Önceden uyarı almadım. Bu, vücudumun ikinci bir kanser barındırdığı konusunda uyarımdı."

Mart ve Mayıs 2007 arasında, boynunda biyopside bu genişlemiş düğüm vardı, daha sonra
cerrahi bir işlemle çıkarıldı ve tekrar biyopsi yapıldı. Biyopsiler, düğümü kanserli olarak gösterdi.
Bu prosedürleri takiben, yine bu kanser için bir monoklonal antikorun kullanımı ile birlikte kemoterapiye başlayan John herhangi

bir geleneksel terapiyi reddetmiştir.

2007'nin geri kalanı boyunca ve Şubat 2008'e kadar, boynu, göğsü ve karnında olduğu doğrulanmış olan kanserin ilerlemesini izlemek için bir dizi BT taraması yaptı. Bu süre zarfında boyun ve göğüste genişlemiş düğümler büyük oranda değişmeden kalmıştır, ancak midede bulunanlar boyut olarak artmıştır. Tarama sonuçlarına göre bazı düğümler "önemli ölçüde hastalıklı" idi. 2007'nin ikinci yarısında, durumunun bakteriyel kökenli olabileceği inancıyla yoğun bir üç aylık antibiyotik kürüne başladı. Ancak bu tedavi başarısız oldu.

İdrar tedavisi rejimi

Şubat 2008'in sonlarında doktorlarından biri (her zamanki GP'si ya da onun hematologları) ile birlikte 2004'ten beri prostat kanseri ile ilgili olarak danışmanlık yapmış olanlardan biri, idrar tedavisini tavsiye ederek, başarısını desteklemek için herhangi bir bilimsel kanıtın o an olmadığını belirtti. Anekdot olarak, lenfomanın tedavisinde başarılı olduğunu biliyordu. Tavsiye edilen rejim, idrar yolunu temizlemek için küçük bir miktar İŞLENDİKTEN sonraki idrarın 250 ml'sini içmekti. John bu terapiyi denemeye karar verdi.

Terapi başarısı

Sonuçlar olağanüstü ve CT taraması ile doğrulandı. Şekil 1, 2 Nisan 2007 ve 10 Şubat 2012 arasında mide, göğüs ve boyundaki lenfadenopatinin ilerlemesini göstermektedir. Ağustos 2008'e kadar göğsündeki düğümlerin büyüklüğü büyük oranda değişmeden kalmıştır. Bu, Aralık 2008'e kadar boyun düğümleri için de geçerliydi. Bu tarihlerin ötesinde, hem göğüs hem de boyun düğümleri küçülmeye başladı.

Şekil 1:

12 Şubat 2008'de başlayan dönem, Şubat 2008'in sonlarında John'un idrar tedavisini başlattığı dönemdir. 2008 yılının Şubat ayında, karnın içinde yer alan en büyük düğüm, 3 cm çapındaydı. Mayıs 2008 itibariyle, düğüm çapı 2 cm'ye düşmüştü ve Ağustos 2008'e kadar 1 cm daha daraldı. Bir Şubat 2010 taramasında, göğüste veya boynunda hiçbir düğüm bulunmadığı (bu durumun ya algılanamayacağı ya da önemsiz ya da önemsiz olduğu düşünülebilir) ve karındaki en büyük tümör sadece 6 mm x 4 mm boyutlarında ölçülmüştür. John'un Şubat 2012'ye kadar BT taraması daha yoktu. Sonuç: karın, göğüs veya boyunda lenfadenopati saptanamadı.

John şu sonuca varır:

"Benim görüşüme göre, dört yıllık süre boyunca, ancak özellikle ilk sekiz ayda, sonuçlar ,idrar tedavisi ve görüntü kullanımı ile lenfatik sistemimden saptanabilir herhangi bir kanserin azaltılması ve nihai olarak ortadan kaldırılması arasında güçlü bir ilişki olduğunu gösteriyor. Bunlar, bu dönemde iyileşme rejimimde yaptığım tek değişiklikti."

John, bilimsel desteğin bu tür kanser için iyi tanınan bir tanı aracı olan BT taramalarından geldiğini savunuyor. Taramalar, saptanabilir herhangi bir kanserin azaltılmasını ve nihai olarak yok edilmesini gösterdi ve bu azalma ve eliminasyon, idrarın terapi olarak kullanıldığı süre ile ilişkiliydi. Hematolog ve 'geleneksel' GP başarısı için bir açıklama sunamazken,

John kararlı bir şekilde: *"Görüş açımdan, idrarın, imgenin ve ikisinin de fark yaratan inancımın sarsılmaz olduğunu düşünüyorum. Bu kendiliğinden gerileme değildi. Bu sonuç için dört yıl boyunca gerçekten çok çalıştım."*

John Bettens'in bu olaydan sonra ise daha da ileri giderek idrar tedavisi yöntemi ile kanser hücrelerini yok ettiğini iddia etmiş ve bunun için ABD'de bir patent dahi almış ve bilim çevrelerinden de ortaya koyduğu bu şaşırtıcı idrar tedavi yöntemine hiç bir itiraz gelmemiştir.

Patentler

Deve İdrarından biyoaktif fraksiyonun ve alt fraksiyonun antikanser ajanı olarak ayrılması ve formülasyonu
ABD 20090297622 A1

ÖZET

Bir farmasötik bileşim, PM701 ile yayınlarda kodlanan, PM701 antikanser bileşiğinden seçilen anti kanser ilaç olarak kullanılan, liyofilize edilmiş deve idrarından veya inek idrarından elde edilen PMF veya PMFF alt fraksiyonunu etkili bir miktarda içerir. Seçici kanser hücrelerini normal hücreleri etkilemeden seçebilirler.

Yayınlanma numarası	US20090297622 A1
Yayın türü	Başvuru
Başvuru numarası	ABD 12 / 178.152
Yayın tarihi	3 Ara 2009
Dosya kabul tarihi	23 Tem 2008
Rüçhan tarihi	1 Ocak 2008
Buluş Sahipleri	Yenilmiş A. Khorshid
Orijinal Hak Sahibi	Khorshid Yemiş A
Alıntısı Dışa Aktar	BiBTeX , EndNote , RefMan

Patent Atıfları (4), Patent Harici Atıflar (2), Referans veren: (1), Sınıflandırma (5)

Dış bağlantılar: USPTO , USPTO Tahsisi , Espacenet

John ile ilgili yazının kaynakları: (5)

Gelin şimdide National Center for Biotechnology Information (Ulusal Biyoteknoloji Bilgi Merkezi) daki bir makaleyi okuyalım

Deve idrar bileşenleri in-vitro anti-kanser özelliklerini göstermektedir:

ETNOFARMAKOLOJİK İLİŞKİ:

Deve idrarı (CU), Arap Yarımadası'nda kanser de dahil olmak üzere çeşitli hastalıkları tedavi etmek için yaygın olarak kullanılırken, tam olarak etki mekanizması tanımlanmamıştır. Bu çalışmanın amacı, deve idrarının in-vitro (sıklıkla biyoloji ve tıp alanlarında kullanılan ve "laboratuvar ortamında ya da yapay koşullarda" manası taşıyan bir terimdir.) insan hücreleri üzerinde anti-kanser etkisine sahip olup olmadığını araştırmaktır.

MALZEMELER VE YÖNTEMLER:

AnnexinV / PI testi, apoptozu değerlendirmek için kullanıldı ve immünoblot analizi, farklı apoptotik ve onkojenik proteinler üzerindeki CU'nun etkisini belirledi. Ayrıca, sitotoksisite ve hücre döngüsü üzerindeki etkiyi ve sitokinlerin üretimini araştırmak için akış sitometrisi ve Elispot kullanılmıştır.

SONUÇLAR:

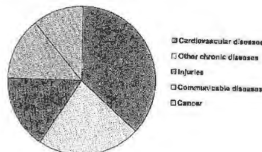
Deve idrarı, tüm non-tumorijen hücre epitelyal ve normal fibroblast hücreleri epitelyal ve fibroblast hücreleri üzerinde sadece marjinal etki ile, tüm değil, insan kanser hücre dizilerine karşı sitotoksisite gösterdi. İlginç bir şekilde, 216 mg / ml liyofilize CU, hücre proliferasyonunu inhibe etti ve göğüs kanseri ve medulloblastomalar dahil olmak üzere farklı kanser hücrelerinde apoptosisin% 80'inden fazlasını tetikledi. Apoptoz, bu hücrelerde Bcl-2 azalması yoluyla intrinsik yoldan indüklendi. Dahası, CU, kanser destekleyici proteinleri survivin, β-katenin ve siklin D1'i aşağı regüle etti ve sikline bağımlı kinaz inhibitörü p21'in seviyesini arttırdı. Ek olarak, CU'nun, periferal kan mononükleer hücrelerine karşı sitotoksik etkisi olmadığını ve IFN-y'yi indükleyerek ve Th2 sitokinleri IL-4'ü inhibe ederek güçlü bir immüno-indükleyici aktiviteye sahip olduğunu gösterdik.

SONUÇLAR:

CU(Deve idrarı)'nun in vitro spesifik ve etkili anti-kanser ve güçlü immün modülatör özellikleri vardır. **(6)**

United States
Patent Application Publication
Khorshid
Pub. No.: US 2009/0297622 A1
Pub. Date: Dec. 3, 2009

Kanser tedavisinde kullanılmak üzere Deve idrarından üretilen kapsül şeklindeki ilaç için Amerika

Patent Ofisinden Patent alındığını gösteren belge...

“Ulusal Havacılık ve Uzay Dairesi” yani “NASA” dahi idrar hakkında bir araştırma yapma ihtiyacı hissetmiştir. NASA’nın laboratuvar verilerine dayanan raporunda, idrarda faydalı maddelerin bulunduğu ortaya konmuştur.**[7]**

Idrar ile alakalı NASA raporunun ilk sayfası…

COMPOSITION AND CONCENTRATIVE PROPERTIES OF HUMAN URINE

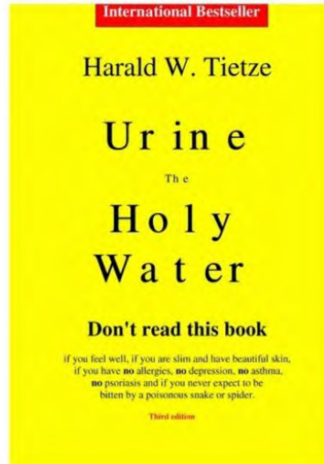
by David F. Putnam

Prepared by
MCDONNELL DOUGLAS ASTRONAUTICS COMPANY - WESTERN DIVISION
Huntington Beach, Calif. 92647
for Langley Research Center

NATIONAL AERONAUTICS AND SPACE ADMINISTRATION • WASHINGTON, D. C. • JULY 1971

Sağlık alanıyla alakalı kaleme aldığı kitaplarla tanınan Harald W. Tietze’nin ilk baskısı 1996’da yapılan ve “International Bestseller” olan yani Dünya çapında en çok satan kitaplar arasına giren “Urine The Holy Water” yani “Kutsal Su Idrar” başlıklı kitabında, idrar tedavisinin faydalarından bahsedilir ve tedavinin en sık uygulandığı ülkenin Almanya olduğu yazar**.[8]**

Kitabın 44. sayfasında “Deve idrarı”nın kalp ve dolaşım sistemi hastalıklarına iyi geldiği yazmaktadır.**[9]**

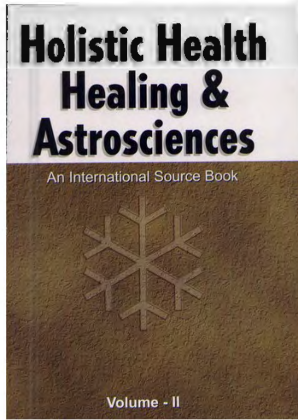
Harald W. Tietze’nin ilk baskısı 1996’da yapılan ve “International Bestseller” olan kitabı…

***

2. Dünya Idrar Terapi Konferansı Mayıs 1999’da Almanya’da yapıldı…

Dr. Johann Abele ise 1995 yılında yayınlanan kitabında 5 milyon Almanın şifa bulmak için idrar kullandığını ifade eder. **[10]**

Birçok makalenin yer aldığı "Holistic Health Healing & Astrosciences" adlı kitabın ikinci cildinde **"Idrar Terapisinin Mucizeleri"** başlıklı makalede, Idrar terapisinin **soğuk algınlığından kansere ve eklem iltihabından AIDS'e kadar** birçok hastalığı tedavi etme potansiyeline sahip olduğu yazar.**[11]**

"Holistic Health Healing & Astrosciences" adlı kitap…

Yazının ortalarında da belirttiğim gibi idrarın birçok hastalığı tedavi ettiğine dair geniş bir literatür oluşmuştur. Bunlardan birkaçını daha sunalım sizlere:

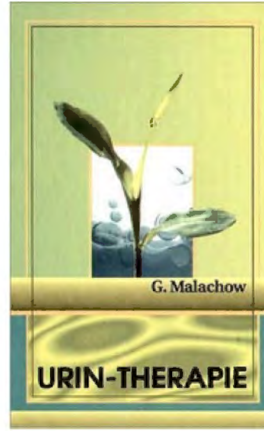
Almanca bir kitap: Carmen Thomas, Ein ganz besonderer Saft, Urin, ***(Çok Özel bir Su, Idrar)****, VGS Verlagsgesellschaft, Köln 1993. Bu kitap* ***"Çişteki mucize"*** *başlığıyla türkçeye de çevrildi. Leman Çalışkan'ın tercüme ettiği bu kitap, 1995 yılında* ***"Doğan Kitap"*** *tarafından basıldı. Hatta* ***Pakize Suda****"Hürriyet"teki köşesinde bir nevi tanıtımını da yaptı. (Bakınız; http://www.hurriyet.com.tr/cisteki-mucize-4828428)*

***

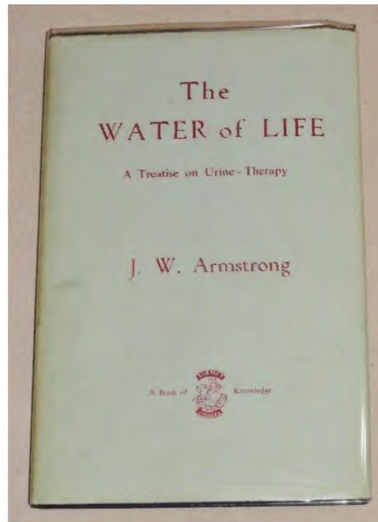
Almanca bir kitap: Flora Peschek-Böhmer, Urin-Therapie – ein Tabu wird gebrochen, Heilerfolge bei vielen Krankheiten und Beschwerden, ***(Idrar Terapisi-Bir tabu yıkılıyor, Birçok Hastalık ve Rahatsızlıklarda Şifa Başarıları)****, Heyne Verlag, 1995.*

***

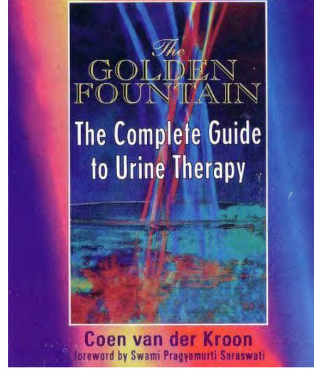
Almanca bir kitap: Gennadi Malachow: Urin-Therapie, ***(Idrar Terapisi)****, Verlag Phönix, 1999.*

***

Ingilizce bir kitap: John W. Armstrong, The Water Of Life: A Treatise on Urine Therapy ***(Hayat Suyu: Idrar Terapisi üzerine bir Araştırma)****, Published by True Health Publishing Co. By Health Science Press, Rustington, Sussex, 1948.*

***

Coen van der Kroon, idrar terapisi için bir kılavuz bile neşretti; Coen van der Kroon, The Golden Fountain: The Complete Guide to Urine Therapy ***(Altın Çeşme: Idrar Terapisi için Tam Kılavuz),*** *Publisher: Amethyst Books, 1995.*

***

İdrarın tıbbi olarak gerçekten de büyük önemi olduğu tüm dünya da kabul görmektedir. Örneğin ABD eski başkanı Barack Obama, İngiliz maceracı Bear Grylls ile birlikte vahşi doğada hayatta kalma programına iklim değişikliğine dikkat çekmek için katılmış ve Amerikan NBC televizyonu da bu programı tüm dünyaya yayınlamıştı.

Bear Grylls'in başkan Obama'ya idrarını içmesini tavsiye etmesi elbette ki vahşi doğa da hiç bir gıda bulamadığınızda hayatta kalmak için yapmanız gereken son eylem olduğunu gösterebilmek içindi.

Londra Üniversitesinden Doktor Kevin Fong, hayatta kalabilmek için idrarın içilebileceğini söylüyor. Ancak panik ve kriz anlarında idrarın şifa değil zehir olabileceğini de söylüyor. Yani örneğin ormanda kayboldunuz, panik içerisindesiniz, günlerdir aç kaldınız ve ölüm korkusu sardı... Bu durumda içtiğiniz idrar sizi ölüme daha çok yaklaştıracaktır.

Doktor Kevin Fong'un söylediğine göre ise sakin bir beden yapısındayken idrar içilebilir. Başkan Obama'ya kendi idrarını içirmeye çalışan vahşi yaşam uzmanı Bear Grylls'in tavsiyesi de vahşi doğa da hayatta kalma dersine örnek olması içindi...

Gördüğünüz gibi, idrarın birçok hastalığa iyi geldiği yapılan araştırmalarla sabittir. Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz ise 1400 küsur sene evvel hastalanan birkaç kişiye bunu tavsiye etmekle adeta bir mucize göstermiştir, diyebiliriz. Hz. Peygamber aleyhisselatu vesselam Efendimiz bunu söyleyince "alay" edenler, batıyla neden alay etmiyor? Işte bu aşağılık kompleksinin bir tezahürüdür. Bütün dünya eski medeniyetlerden kalma yazılı metinleri bulmak için arkeolojik çalışmalar yaparken, bizim hadis inkarcıları elimizin altında bulunan ve hazine kıymetinde olan kaynakları atmakla iftihar ediyor. Bunun adı kelimenin tam manasıyla "barbarlık"tır... tekrar tekrar belirtelim bu hadiste "hepimiz deve idrarı içelim" şeklinde bir emir falan yok.

Yazıdaki Kaynaklar:

1-1.1: http://www.bizimkose.com/06/24/deve-idrari-hadisinin-izdusumu-klinik-mi-hadarilik-mi?
2: http://www.kursadberkkan.net/deve-sidigi-sifa-mi-bilimsel-tespitler-ne-diyor
3: http://www.bizimkose.com/06/24/deve-idrari-hadisinin-izdusumu-klinik-mi-hadarilik-mi?

4: http://www.kursadberkkan.net/deve-sidigi-sifa-mi-bilimsel-tespitler-ne-diyor
5: http://rometosantiagoproject.com.au/johns-stor
http://urinetherapy.info/johns-story
https://au.linkedin.com/in/johnbettens
6: https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/22922085
7: David F. Putnam, Composition and Concentrative Properties of Human Urine, NASA Contractor Report, Temmuz 1971. Rapor için bakınız;
https://ntrs.nasa.gov/archive/nasa/casi.ntrs.nasa.gov/19710023044.pdf
8: [Harald W. Tietze, Urine The Holy Water, Harald W. Tietze Publishing: 2003, 3rd edition (3. baskı. 1. baskı: 1996), P/L, Australia, sayfa 15.] 9: Harald W. Tietze, Urine The Holy Water, Harald W. Tietze Publishing: 2003, 3rd edition (3. baskı. 1. baskı: 1996), P/L, Australia, sayfa 44.
10: Dr. Johann Abele, Die Eigenharnbehandlung-Erfahrungen und Beobachtungen, (Idrar Terapisi-Deneyler ve Gözlemler), Haug-Verlag, 1995.
11: Dr. B.D. Sharma, Holistic Health Healing & Astrosciences (An International Sourcebook), Holistic Health & Healing in 21st Century, cild 2, B. Jain Publishers: 2003, sayfa 279.

Yararlanılan Kaynaklar:

1. https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1658361216000238
2. https://www.omicsonline.org/open-access/therapeutic-applications-of-camels-milk-and-urine-against-cancer-current-development-efforts-and-future-perspectives-1948-5956-1000461.php?aid=89852&view=mobile
3. https://www.sorularlaislamiyet.com
4. http://www.arastirmaciyazarlar.com.tr/haber_detay.asp?haberID=5094
5. http://www.kursadberkkan.net/deve-sidigi-sifa-mi-bilimsel-tespitler-ne-diyor/
6. http://www.musellem.net/deve-idrari-hadisi-uydurma-degil-adeta-bir-mucizedir/
7. http://belgelerlegercektarih.net/deve-idrari-hadisi-uydurma-degil-adeta-bir-mucizedir/

Enam/32 ve Enbiya/16 (Duhan/38) Ayetleri Çelişmiyor “Dünya hayatı oyun ve oyalamacadan ibarettir.” “Biz dünyayı bir oyun olsun diye yaratmadık.” ayetlerini nasıl anlamak gerekir?

ateistlerecevap.org/2018/04/enam-32-ve-enbiya-16-duhan-38-ayetleri-celismiyor-mu-dunya-hayati-oyun-ve-oyalamacadan-ibarettir-ayeti-ile-biz-dunyayi-bir-oyun-olsun-diye-yaratmadik.html

by Ateistlere Cevap -

April 7, 2018

“Dünya hayatı bir oyun ve eğlenceden ibarettir.” (Enam, 6/32)

“Biz göğü, yeri ve aralarında olan varlıkları oyuncak olsun diye yaratmadık.”(Enbiya, 21/16) ve (Duhan/38)

Dünyanın üç ayrı yüzü vardır:

Birincisi, Allah’ın kudret kalemiyle yazılan bir kitap görünümündedir. İmtihana tabi tutulan insanların bu kitabı okuyarak Allah’ı tanımaları, ona kulluk etmeleri gerekir. Çünkü, her eserin bir müessiri, her sanatın bir sanatkârı, her kitabın bir yazarı olduğu gibi, şu kâinat kitabının da bir yazarı, şu hârika sanat tablolarının da bir sanatkârı, şu muhteşem eserlerin de bir sahibi vardır ki, Yüce Yaratıcı’dır.

İkinci yüzü: Ahiret için mahsulatın ekildiği bir tarla, amellerin yazıldığı bir defter, imtihanın yapıldığı bir salon hükmündedir.

Enbiya ve Duhan suresindeki ayetin verdiği mesaj dünyanın bu iki yönüne dikkat çekmeye yöneliktir.

Bu pencereden bakıldığında ayetin mesajını şöyle anlamak gerekir: *“Bu dünya ciddi bir okuldur, bir mekteptir, bir üniversitedir… Sakın tembellik edip de imtihanı kaybetmeyin. İmtihan çok ciddidir, ilave bir bütünleme sınavı da asla söz konusu değildir…”*

Dünyanın üçüncü yüzü ise, onun fani, geçici bir han olmasından kaynaklanmaktadır.

Enam suresinin ayeti, dünyanın bu konumuna dikkat çekmekte ve insanların buna kanmamasını istemektedir. Çünkü, dünyanın bu yönü nefsânî, heva ve hevese bakan bir oyun ve eğlence yeri olarak boy göstermektedir. Allah’a, ahirete giden yolları tıkayan ve dolayısıyla gayr-ı ciddi insanların oyuncağı olan bir eğlence merkezi hükmündedir.

Gerçekten bu yönüyle şu dünya hayatı bir anlık bir lezzetten ibarettir. Öyle gaddardır ki, bir lezzet verse bin elem takar çektirir, bir üzüm yedirse yüz tokat vurur.

Herkes bu açıdan hayatına bakarsa görür ki, şu geçen hayat bir uykudur, bir rüya gibi geçmiş, geri kalan ömür ise bir rüzgâr gibi uçar gider.

Bakara 73. Ayet Açıklaması. Neden ölüyü diriltmek için kesilen hayvanın parçasıyla vuruldu?

ateistlerecevap.org/2018/03/bakara-73-ayet-aciklamasi-neden-oluyu-diriltmek-icin-kesilen-hayvanin-parcasiyla-vuruldu.html

by Ateistlere Cevap - March 28, 2018

Konuyla ilgili ayetlerin meali:

"Hani siz bir adam öldürmüştünüz de peşinden katilin kim olduğu hakkında birbirinizle kavgaya tutuşup suçu üzerinizden atmıştınız. Halbuki Allah sizin gizlediğinizi meydana çıkaracaktı. Bunun üzerine dedik ki: 'Kestiğiniz sığırın bir parçasıyla o maktûlün cesedine vurun' (Vurulunca da o diriliverdi.) İşte Allah bunu nasıl dirilttiyse ölüleri de öyle diriltir. Aklınızı iyice kullanasınız diye âyetlerini size gösterir."

(Bakara Suresi, 2/73, 74)

Bu olayda bir çok hikmet vardır: Bunlardan birkaçı şöyle açıklanabilir:

a. Ölünün dirilmesi bir mucizedir. Mucize de olsa, bunu bir sebebe bağlı olarak gerçekleştirmek insanların zihninde daha tutarlı bir yer edinir. Bu sırdandır ki, Efendimiz (a.s.m) de bir yiyecek veya su ile ilgili bereket mucizesini gösterirken, bunu bir miktar yiyecek veya su üzerinden gerçekleştirmiştir. Bu husus, İlahî hikmete de daha uygundur.

b. Zihinlerde zıtların birbirilerini güçlü bir şekilde çağrıştırması söz konusudur. Ölmüş bir hayvanın etiyle, ölen bir kimsenin diriltilmesi, hayat ile ölüm bağlantısını kuvvetli bir şekilde ortaya koyar. Bu olay, -bu açıdan- dünya hayatına düşkün ve hesap günü konusunda oldukça vurdumduymaz olan Yahudilerin ölümden sonraki hayata ciddi iman etmeleri ve ona göre hazırlanmalarını sağlamaya yönelik bir derstir.

c. Bu olayın gerekçesi olarak Kur'an'da anlatıldığı üzere, Yahudilerden öldürülen bir kimsenin katili bulunamıyordu. Bu konuda değişik görüşler ve tartışmalar yaşanıyordu. İnek konusundaki ısrarlı sorulardan da anlaşılacağı gibi, gerçek katilin bulunmasını isteyenler yanında -katil ve yakınları gibi- onun ortaya çıkmasını istemeyenler de vardı. Her iki tarafın da itiraz edemeyecek bir tablonun oluşması hikmete en uygun olanıdır. Bu açıdan bakıldığında, -katilinin adını söyleyecek- **ölünün gözle görünen bir sebebe bağlı olarak diriltilmesi, vahiy bağlantısını daha güçlü gösterdiği için** daha da kuvvetli bir görünüm arz edecektir. Çünkü, sebepsiz bir şekilde ölünün dirilmesi durumunda, katilin ortaya çıkmasını istemeyenler tarafından "bu bir hortlama olabilir, bunun hezeyanlarına güven olmaz" diye itiraz edebilirlerdi. Halbuki, boğazlanmış/ölmüş bir inek parçasının vurulmasıyla ölünün dirilmesi, gözle görülen bir harikalık yumağıdır. Çünkü, ölü bir et parçasının dirilme gücü olmadığına göre, bu işin arkasında Allah'ın kudretini kabul etme zorunluluğu vardır.

d. Yahudiler, Mısırda gördükleri putperestlikten oldukça etkilenmişlerdir. Buzağıya tapmaları ve daha sonra -puta tapan bir topluluğu görünce- Hz. Musa (as)'a **"Ne olur biz de böyle gözle görünen bazı ilahları edinelim!"** şeklinde öneride bulunmaları, puta tapma düşüncesinin Yahudilerin iliklerine kadar işlediğini göstermektedir. Bu batıl ilahların başında Mısır'da gördükleri **inek-perestlik** safsatasıdır. Bu çarpıcı mucize olayda **ilah diye baktıkları bir ineğin kesilmesi, aslında onlara bunun bir ilah olmadığı fikrini zihinlerinde canlandırmaya ve bu konuda kalıcı mesaj vermeye yöneliktir.** Yahudilerin, kesilmesi istenen inek hakkındaki -ardı arkası kesilmez- soruları, onların bir ilah gibi görmeye alışık oldukları bu hayvanın öldürülmesine taraftar olmadıklarını gösteren önemli bir ipucudur. Kur'an'da, bir **"ineğin kesilmesi"**penceresinden **"inek-perestlik"** fikrinin öldürüldüğüne işaret edilmiştir.

Anahtar kelime alanımız: bakara 73 tefsir bakara 73 tefsiri bakara 73 ayet tefsiri bakara 73 74 bakara 73 mustafa islamoğlu bakara 73 mehmet okuyan bakara 73 islamoğlu bakara 67 73 bakara suresi 73.ayet tefsiri bakara 72 73 bakara 73 bakara 73 ayet bakara suresi 73 ayet dinle bakara suresi 73 ayeti bakara suresi 73 üncü ayet surah baqarah ayat 73 bakara suresi 73 ayet bakara 73 meal bakara suresi 73. ayet okunuşu bakara suresi 73. ayet bakara 71 73

İslamiyet'ten Önce Hangi Dinler Vardı?

ateistlerecevap.org/2018/03/islamiyetten-once-hangi-dinler-vardi.html

by Ateistlere Cevap - March 27, 2018

Araplar İslamiyet öncesi Arap Yarımadası'nda göçebe olarak yaşıyorlardı. Geçimlerini ise hayvancılıkla sağlıyorlar, ayrıca bazı Araplar da Arabistan'ın iç kesimindeki vahalarda tarımcılık yapıyorlardı. *Bunların yanında önemli geçim kaynaklarından biri de çöl adeti olan kervan soygunlarıydı.* Arapların İslam öncesi örgütlenme biçimleriyse Bedevi klasik sistemidir.

Bu sisteme göre kabilenin saygın üyelerinden oluşan bir meclis bulunurdu. Kabile yaşamında kurallar daha çok ataların adetlerine göre şekilleniyordu ve toprakta özel mülkiyet yoktu. Otlaklar, su başları, hatta yer yer sürüler kabilenin ortak malı durumundaydı. Mekke ise bulunduğu konum itibarıyla ticaret merkezi halini almış ve burada yerleşik hayata geçilmeye başlanmıştır. Yerleşik yaşam, ticaretin gelişmesi ve bu yolla edinilen kişisel servet kabile yaşantısının çöküşünü hızlandırıyordu. Kabile bağları gevşedi. Kabileler arası dayanışmanın yerini ticari kaygılar ve daha fazla kazanma anlayışı aldı. Mekke'nin gitgide şehirleşmesi, kabile üyeleri ve kabileler arasında doğan hiyerarşi nedeniyle burada ayrı bir yönetim biçimi ortaya çıktı. Bu yönetim biçiminde şehir, bir meclis tarafından yönetiliyordu. Meclis ise yetkileri babadan oğula geçen ve yetkili olanların yetki alanları birbirinden ayrı on reisten meydana geliyordu.

Tapınılan **Kabe** sayesinde Mekke kutsal kent kabul ediliyordu. Şehir yönetimi tarafından ticaretin gelişmesi için kabileler arasında barış ilan ediliyor ve bu dönemde kabileler Mekke'deki tapınağı ziyaret ederek hac ziyaretlerini yerine getiriyorlardı. Ekonominin temelini oluşturan kervanlara, yani ticarete yönelik soygun ve talanlar bu dönemlerde azalsa da devam ediyordu. Süren savaşlar ve parçalanmaya yüz tutsa da kabilecilik ticaretin ve toplumsal yaşamın önündeki en büyük engeldir. Yaşamı ve kabileler arası ilişkileri düzenleyecek bir örgüte ihtiyaç duyulmaktaydı. Bu örgütte devlet olacaktı.

Arabistan'da kabile yaşamı kökünden sarsılıyordu. Ama gelişen bir kölecilik yaşanmıyordu. İlkel komünal toplumdan sonra doğal gelişim seyri içinde yaşanacak evre, köleci toplumdu. Oysa Arabistan'da köleci ilişkiler gelişmemiş, yani köle emeği toplumsal üretimin ve gelişimin temelini hiçbir zaman oluşturmamıştır. Sosyal yaşam içerisinde köleler ve köle sahipleri bulunmasına karşın, köleler daha çok ev işlerinde, kervanların korunmasında ve cariye olarak kullanılmaktaydı. Üretimde köle emeğinin kullanılması çok ender görülen bir şeydi.

Dinsel anlamda ise, İslamiyet öncesi egemen olan din putperestlikti. Her kabilenin, her biri bir tanrıyı simgeleyen çok sayıda putu vardı. Putlar genellikle kadın, kuş, aslan vb. şekillerde tasvir edilmişti. Tüm kabilelerce kutsal kabul edilen Kabe'nin içi putlarla doluydu. Arabistan'da Kabe dışında bu dönemde yüz kadar daha tapınak bulunuyordu. Yahudilik ve Hristiyanlık da zamanla tüccarlar aracılığıyla Arabistan'a girmişti. Ancak Araplar kendilerine yabancı gördükleri bu dinlere ilgi göstermemişlerdi. Bu dinler Arabistan'da tek tük taraftar bulmaktan öteye gidememişti. İslamiyet, Hristiyanlıktan farklı

olarak bu tarihsel koşullar içerisinde var oldu. Hristiyanlık doğduğunda Roma devleti Köleci bir devletti. Hristiyanlık da bu köleci devletin otoritesini reddederek ezilen kesimlere umut taşıyarak var olmuştu. Oysa İslamiyet'in çıktığı koşullarda Arap Yarımadası'nda kabile ilişkileri yıkılmaya yüz tutmasına karşın hala egemendi. Bu nedenle de gelişim çizgisi Hristiyanlıktan farklı bir hat izleyecekti.

Bilindiği gibi Peygamberimiz, Miladî 570 (veya 571) yılı Rebiulevvel ayının 12'sine rastlayan bir Pazartesi günü dünyayı şereflendirdiler. (Hamidullah, 1/39) O dönemde Arabistan'da mevcut olan dinleri ve inançları araştırdığımızda ve Kur'ân–ı Kerim'den de bizzat anladığımıza göre, karşımıza çeşitli garip inançlar çıkmaktadır. Bunların başlıcaları şunlardır:

1. Haniflik: Hz. İbrahim (a.s.)'ın dininin kalıntılarını devam ettiren kişilerdi. Arapların çoğunun, putperestlik yaygınlaşıncaya kadar bu inanca mensup oldukları kabul edilmektedir. Hz. İsmâil (a.s.) vasıtasıyla Haniflik inancını kabul etmişlerdi. Hz. Peygamberin doğumu esnasında mevcut bulunan Hanifler, Allah'ın birliğine inanırlar, putlara ibadeti reddederler, hesaba inanırlar, birçok cahiliyye âdetini kabul etmezlerdi. Siyasî, askerî herhangi bir ağırlıkları yoktu.

2. Yıldızlara Tapma: Yemen'de, Arap Yarımadası'nda (bazılarına göre Şam civarında) Horrân vadilerinde ve Yukarı Irak'ta yıldızlara tapan insanlar vardı. Bunlara **Sabiîler**denirdi. Yıldızlara tapmanın Araplar arasında ne zaman ve nasıl başladığını kesin olarak bilmememize rağmen, Kur'ân–ı Kerim'de (Neml, 27/2024) değinilen Süleyman (a.s.) ile Seba kraliçesi (Belkıs bint Şurahil) kıssasından bu inancın Hz. Süleyman zamanında da mevcud olduğunu anlamaktayız. Bunlar, Hz. Peygamber (s.a.s.) zamanına kadar varlıklarını sürdürmüşlerdir. Nitekim, Kur'ân–ı Kerim'de bunlar hakkında şöyle buyurulmaktadır:

[stextbox id='info']**"Gece, gündüz, Güneş ve Ay O'nun (Allah'ın) âyetlerindendir. Eğer gerçekten Allah'a tapıyorsanız, Güneşe ve Aya secde etmeyin; onları yaratan Allah'a secde edin."** (Fussılet, 41/37)[/stextbox]
Ancak bunlar, o dönemde azınlıkta olup, kayda değer herhangi bir siyâsî ve askerî ağırlıkları yoktu.

3. Mecusilik: Bahreyn ve Irak'ta mecûsiliğe inanan bazı gruplar vardı. Ateşe tapıyorlardı. Mecusi İran İmparatoru bunları himaye ediyordu. Daha sonraları İslâm inançlarına bazı fitneler sokmak ve Müslümanlar arasında fitne tohumları yaymakta Yahudilerle birlikte önemli rol oynadılar.

4. Hristiyanlık: Yarımada'nın kuzeyinde Tağlib, Kuda'a, Gassân kabileleri arasında ve Güney Yemen'de bazı Hristiyan gruplar vardı. Bunların da siyasî ve askerî herhangi bir ağırlıkları yoktu. Yarımada'nın içinde de yer yer bazı Hristiyan gruplara rastlanmaktaydı. Hristiyanlık, Arabistan'a Habeşliler ve Romalıların işgalleri sonucu M. 340 yıllarından itibaren girmiştir. (Mübarekfurî 1980, 47)

5. Yahudilik: Yemen, Vadi'l–Kurâ, Hayber, Teymâ ve Yesrib'de (İslâm öncesi Medine) Yahudiler vardı. Bunlar, diğer inanç gruplarına göre askerî, siyâsî ve iktisâdî ağırlığa sahipti. Kendilerini Allah'ın seçkin milleti kabul ediyor ve Allah'ın insanları onlarla yöneteceğine inanıyorlardı. Bu sebeple, beklenilen son peygamberin kendilerinden biri olacağı beklentisi içindeydiler. Arabistan'a, ülkelerinin M.Ö. 587 yılında Buhtünnasır tarafından işgal edilmesi üzerine göç etmişlerdi. (a.g.e., 46)

6. Putpereslik: Arap Yarımadasının her tarafına yayılmış, diğer bütün inançlardan daha fazla etkiye sahip ve daha çok yaygındı. Arabistan'a bu inancın ne zaman sokulduğu, nasıl yaygın hale geldiği konusunda değişik görüşler vardır. Bunlardan en yaygın olanı, putperestliği Arabistan'a Amr b. Luhay adında birinin soktuğudur. Huza'a kabilesinin reisi olan bu zat, dinlere olan ilgisi ve doğruluğuyla tanınmış biriydi. Devrin insanları onu büyük âlimlerden birisi olarak görmekteydiler.

Bir tür cild hastalığına yakalanan Amr'a, Şam bölgesinde bulunan Horrân'a gitmesi ve orada bulunan şifalı bir suyla yıkanması tavsiye edilir. Bu tavsiyeye uyarak oraya giden Amr, o suyla yıkanır, iyileşir. Orada insanların putlara taptıklarını görür, bundan hoşlanır. Hubel adlı putu alıp beraberinde Mekke'ye getirip Kâbe'ye diker ve ona tapmaya başlar. Kavminin de ona tapmasını ister. Zamanla bu durum Araplar arasında o derece yaygınlaşır ki, her kabilenin taptığı bir putu olur. ***Peygamberimiz Mekke'yi fethettiğinde Kâbe'de 360 put vardı ve Peygamberimiz bunların hepsini kırdırıp, Kâbe'yi putlardan temizlemişti.***

Başka bir rivâyete göre ise, Hz. İsmail'in çocukları çoğalıp, geçim nedeniyle Mekke'nin dışına çıkmaya mecbur olduklarından, Mekke'den çıkışlarında, babaları İsmail'in hatırasını taşıyan Harem toprağından bir miktar götürüyor, sonra bu toprağı korumak için ona aşırı saygı gösteriyorlardı. Bu iş zamanla gelişerek, onu kutsal kabul edip, ona ibadete dönüştü. Böylece putperestliğin temeli atılmış oldu ve gün geçtikçe şekillenerek gelişti.

Hz. Peygamber'in yetiştiği asıl muhit olan Hicaz bölgesinde en yaygın inanç bu putperestlik olduğu için, Peygamberimiz mücadelesini öncelikle putperestliğe karşı vermiştir. Bazılarının adları Kur'ân'da da geçen bu putların meşhurları şunlardı:

Menât: Mekke ile Medine arasında, deniz sahiline yakın el–Musellel denilen bir yerdeydi. Ensar kabileleri, Sa'd, Huza'a vb. buna tapardı.

Lât: Taif'te idi. Taifliler buna taparlardı. Peygamberimiz, Mekke'nin fethinden sonra Ebû Süfyan b. Harb ve Muğîre b. Şu'be'yi gönderip onu kırdırdı.

Uzzâ: Gatafan, Gânî ve Bahîle kabilelerinin putuydu. Peygamberimiz, Hz. Halid'i gönderip, onu kırdırmıştır.

Hubel: Kureyş'in en büyük putuydu. Kırmızı akikten yapılmıştı.

Bunların dışında ***İs'af, Naile, Vedd, Suva', Yağûs ve Ya'ûk*** vb. adlarla meşhur başka putları daha vardı. Ki, bunlardan bazıları eski Arap şiirlerinde geçmektedir. Örneğin: Amr b. Humame ed–Dusî, Zülkeffeyn adlı putu yaktığı zaman şu beyti söylemiştir:

[stextbox id='download']***"Ey Zulkeffeyn, ben senin babandan kalma değilim./ Benim doğumum senin doğumundan öncedir./ Ben senin kalbine ateş doldurdum."*** (Şükrî, 2/209)[/stextbox]
Araplar, putlarını taştan ağaçtan vb. maddelerden yaptıkları gibi, yiyecek maddelerinden de yaparlardı. Meselâ, Hanife Oğulları kabilesi hurma ve undan yapmış oldukları büyük bir putu, kıtlık zamanında yedikleri için rakib kabilenin şairi tarafından şöyle kınanmışlardır:

[stextbox id='info']***"Hanife oğulları, kıtlık ve açlık zamanı tanrılarını yedi."*** (Kal'acî 1998, 16)[/stextbox]

Yine başka birisi evinin bahçesine diktiği putuna bir tilkinin gelip bevlettiğini görünce, buna çok sinirlenmiş, bu saygısızlık karşısında kendisini koruyamayanın nasıl tanrı olabileceğini, tepesi atarak şöyle dile getirmiştir:

“Tilkinin başına işediği, tanrı mıdır? / Dikkat edin, tilkilerin başına işedikleri aşağılanmıştır.” (a.g.e)[/stextbox]
Bu ve benzeri şiirlerle, Kur’ân–ı Kerim’deki bazı âyetlerden anladığımıza göre putperestlik Araplardan bir çoğunu tatmin etmiyordu. Onlar, asıl itibariyle Hz. İsmail ve dolayısıyla da Hz. İbrahim’in (a.s.) inancına sahip olduklarından, bir Yüce Allah’ın varlığına inanıyorlardı. Nitekim Kur’ân–ı Kerim’de bazı âyetlerde bu hususa işaret edilmektedir: Meselâ:

"Şayet onlara: ‘Gökleri ve yeri yaratan kimdir?’ diye soracak olursan, elbette ‘Allah’tır’ diye cevap vereceklerdir.” (Lokman, 31/25)[/stextbox]
[stextbox id=’info’]**“Biz onlara sırf bizi Allah’a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz.’ (derler.)”** (Zümer, 39/3)[/stextbox] Görüldüğü gibi Araplar, bu hususta bir çelişki içerisindeydiler. Kur’ân–ı Kerim’de birçok âyette bu çelişkiye dikkat çekilmiştir. Meselâ:

“Yaratan (Allah), hiç yaratamayan (putlar)a benzer mi? Hâlâ aklınızı kullanmayacak mısınız?” (Nahl, 16/17)

“O müşriklerin Allah’tan başka ibadet edip yalvardıkları sahte tanrılar ise, hiçbir şey yaratamazlar. Zaten kendileri yaratılmaktadırlar.” (Nahl, 16/20)

Arapların putlara ibadet ve merasim şekillerini de kısaca şöyle sıralayabiliriz:

Putun huzurunda yalvarmak, yakarmak, belâ ve musibetler anında yardım etmesini, sıkıntılarını gidermesini istemek; Kâbe’deki putları ziyaret etmek, onların etrafında tavaf etmek, onlara secde etmek, yakarmak; putlar adına, onlara yakın olmak için kurban kesmek, ki Kur’ân–ı Kerim’de:

“… putlara ait sunaklarda kesilen hayvanların etleri … size haram kılındı…” (Maide, 5/3)

buyurularak, böyle bir davranış şiddetle yasaklanmıştır.

Putperest Araplar, yiyecek ve içeceklerinden, yahut da ekin ve hayvanlardan bir miktarını putlara ve Allah’a verirlerdi, Kur’ân–ı Kerim, bunu da dile getirmekte ve yasaklamaktadır:

“Allah’ın yarattığı ekinlerden ve hayvanlardan kendilerince Allah’a bir hisse ayırdılar da, kendi batıl iddialarınca: ‘Şu, Allah’ın’ dediler, ‘şu da (ulûhiyette ortak edindikleri) putlarımızın.’ Ortakları için ayırdıkları, Allah’ın hissesine konulmaz, ama Allah’a ait olanlar ortaklarının hissesine aktarılır. Bunlar ne kötü hüküm veriyorlar!’” (En’am, 6/136)

Araplar, putlara adak da adarlardı. Önemli bir işe veya yolculuğa karar verdikleri zaman, Kâbe’ye gelir, putlara kurban keserler; orada bulunan kâhin, içinde fal oklarının bulunduğu torbayı çıkarır ve o oklardan çekerdi. Bunlardan bazısında **“yap”,** bazısında **“yapma”**, bazısında da **“boş”** yazılıydı. “Yap” çıkarsa yapmak istediklerini yaparlar; yapma çıkarsa “vazgeçerler”, “boş” çıkarsa, bir daha çekerlerdi. İslâm, bunları da yasaklamıştır. İslâm’da, herhangi bir iş konusunda karar verilemediği zaman, istişare ve istihare usûlü vardır.

O günün Arapları, öldükten sonra dirilmeye, âhirete inanmıyorlardı. Nitekim bir gün, Kureyş ileri gelenlerinden Ümeyye ibn Halef, çürümüş kemikleri eline alıp, Peygamberimizin huzuruna gelerek, bunları elinde ufalar ve havaya saçarak, aklınca Peygamberimizi (s.a.s.) mat etmek için: **“Ey Muhammed, Allah’ın bunu da dirilteceğini sanıyor musun?”** diye sormuştu. Peygamberimiz de cevap olarak, **“Evet. Allah (c.c.), seni öldürecek, sonra diriltecek ve sonra ateşe atacaktır.”** cevabını vermişti ki, bu husus, Kur’ân–Kerim’de şöyle dile getirilmiştir:

[stextbox id=’info’]**“İnsan şunu hiç görüp düşünmedi mi: Biz kendisini bir nutfeden yaratmışken, yaman bir hasım kesildi Bize. Nasıl yaratıldığını unutarak, bir de misâl fırlattı Bize: ‘Çürümüş vaziyetteki o kemikleri kim diriltecek!’ diye. De ki: ‘Onları ilk defa yaratan diriltir; hem O, yaratmanın her türlüsünü bilir.'”** (Yasin, 36/77–79)[/stextbox]
Bütün bu bozuk inançlara rağmen, o dönem insanlarından Haniflik ve Hristiyanlıktan etkilenerek âhiret ve hesaba inananların da olduğunu görmekteyiz. Nitekim, Cahiliye dönemi şairlerinden el–Ahnes ibn Şihâb et– Temîmî bir şiirinde şöyle der:

[***“Kuşkusuz Allah’ın, kulunu güzel işleri sebebiyle hesap günü ödüllendireceğini bildim.”*** (Kal’acî, 18)[/stextbox]

Anahtar kelime alanı: islam gelmeden önce mekke nasıldı islam gelmeden önce arapların yaşadığı ortama ne ad verilir islam gelmeden önceki arap toplumunun yaşadığı döneme ne denir islam gelmeden önce ölenler islam gelmeden önce arapların yaşadığı ortam islam gelmeden önceki döneme ne ad verilir islam gelmeden önce arapların yaşadığı ortama ne ad verilirdi islamiyet gelmeden önce arap yarımadasının durumu islamiyet gelmeden önceki dönem hangi adla anılıyordu islamiyet gelmeden önce arabistanın durumu nasıldı islamiyet gelmeden önce peygamberimiz hangi dine inanırdı islamiyet gelmeden önce arap yarımadasının inançları islamiyet gelmeden önce allah’a inanan insanlar islam dini gelmeden önce arabistan’da hangi dinler vardı islam dini gelmeden önce arap yarımadası ve çevre devletlerin dinleri islam dini gelmeden önce arabistan yarımadasında nasıl bir yaşam vardı islamiyet gelmeden önceki dönem islamiyet gelmeden önce arabistan’da hangi dinler hakimdi arabistan’da islamiyet gelmeden önceki devre ne ad verilirdi islamiyet gelmeden önceki insanlar ne olacak

İslam'da Mut'a Nikahı Var mıdır? Caiz midir?

ateistlerecevap.org/2018/03/islamda-muta-nikahi-var-midir-caiz-midir.html

by Ateistlere Cevap - March 23, 2018

Mut'a; yararlanılan şey; umre ile haccı birleştirme; boşanan kadına verilen elbise ve baş örtüsü gibi eşya; bir kadınla geçici olarak evlenme. Çoğulu "muteun" dur. Aynı kökten metâ`; yararlanma, yiyecek giyecek gibi yararlı olan her şey demektir. Çoğulu "emtia"dır. "Temettu" ve "istimtâ" ise; bir şeyden uzunca süre yararlanmak, onu lezzetli bulmak, zevk almak anlamlarına gelir. Yararlanılacak şey anlamında, metâ` ve mut`a eş anlamlı kelimelerdir.

Mut`anın bir fıkıh terimi olarak iki anlamı vardır. Boşanan kadına iddet süresince yararlanması için verilen şey ve geçici evlilik.

1. Mehir miktarı belirlenmeksizin yapılan nikâh akdinden sonra, henüz cinsel birleşme olmadan boşanma veya fesih yoluyla evlilik sona ererse, kadına mut`a denilen elbise ve baş örtüsü gibi bazı şeyler verilir. Bunlar mehir yerine geçen bir çeşit "teselli hediyesi" dir.

Kur`ân-ı Kerim`de şöyle buyurulur:

"Kadınlara yaklaşmadan ve onlara mehir takdir etmeden boşarsanız, sizin için bir sorumluluk yoktur. Bu durumda zengin kendi imkânına göre, yoksul da kendi imkânına göre, usûlüne uygun bir şekilde onlara, yararlanacakları bir şeyler verin. Bu, iyilikte bulunanların üzerine bir borçtur." (el-Bakara, 2/236);

"Boşanan kadınların örfe göre bir takım eşyalar alma hakkı vardır."(el-Bakara, 2/241);

"Ey iman edenler! Mü`min kadınları nikâhlar, sonra da cinsel birleşmeden önce onları boşarsanız, artık sizin, onların üzerinde iddet sayma hakkınız yoktur. Onlara hemen mut`alarını (yararlanacakları bazı şeyleri) verin ve onları güzellikle serbest bırakın." (el-Ahzâb, 33/49).

Bu âyetlerde yer alan "metea" veya "emtea" fiilleri; birisini bir şeyden yararlandırmak, boşanan kadınlara mut`a vermek anlamlarına gelir (Rağıb el-Isfehânî, el-Müfredât, s. 461).

2. Mut`a evliliği anlamında kullanılır. Bu anlamda mut`a; evlenme engeli bulunmayan bir kadınla, belli bir süre içinde ve belli bir mal karşılığında, "senin cinsî yönlerinden şu kadar süre ve şu kadar bedel ile yararlanayım" diyerek icap ve kabulde bulunmaktır.

İslâm`ın ilk devirlerinde zaruret gereği izin verilmiş olan bu evlilik şekli, sonradan neshedilerek ebedî olarak yasaklanmış ve belli bir süreyi kapsayan nikâh akitleri batıl kılınmıştır. Çünkü bu çeşit bir nikâh akdiyle, evlilikten beklenen amaçlar elde edilemez (Muhammed Ali es-Sâbûnî, Tefsîru Âyâti`l-Ahkâm, I, 457).

Mut`a nikâhı anlamında bir de "geçici (muvakkat) nikâh" vardır. Bu da bâtıl bir nikâhtır. Aralarındaki ayrılık hemen hemen lâfız farkından öteye gitmez. Meselâ; geçici nikâhta, süreyle birlikte, evlilik ifade eden nikâh ve tezvic sözleri; mut`ada ise; temettu, veya istimta`, yani "kadının cinsel yönlerinden yararlanma" anlamı ifade eden sözler kullanılır. Diğer yandan mut`a nikâhında, şahit ve süre sınırlaması şart değildir. Geçici nikâhta ise bunlar şarttır (İbn Âbidin, Reddü`l-Muhtâr, İstanbul 1984, III, 51, vd).

Kur`an-ı Kerim`de mut`a nikâhının esaslarını belirleyen açık bir âyet yoktur. Konu ile bağlantı kurulabilen şu âyettir:

"Evli kadınlarla evlenmeniz de haram kılındı. Sahibi bulunduğunuz cariyeler müstesna. Bunlar Allah`ın üzerinize farz kıldığı hükümlerdir. Bunların dışında iffetli olarak zina etmeksizin mallarınızla evlenmek istemeniz size helâl kılındı. Onlarla cinsel temasta bulunduğunuzda, ücretlerini (mehir-mut`a) verin. Mehir takdir edildikten sonra birbirinizi razı etmenizde bir sakınca yoktur. Şüphesiz ki Allah, her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (en-Nisâ, 4/24).

Ayetteki "ücret", mehir olarak değerlendirilmiştir. Bununla, mehirden sözeden diğer âyetler arasında benzerlik vardır.

"Birbirinizle kaynaşıp başbaşa kalmışken ve onlar (karınız) sizden kuvvetli bir ahid almışken, verdiğinizi (mehri) nasıl geri alabilirsiniz?" (en-Nisâ, 4/21),

"Kadınların mehirlerini gönül hoşluğu ile verin. Eğer kendi istekleriyle mehrin bir bölümünü size bağışlarsa onu âfiyetle yeyin." (en-Nisâ, 4/4).

"Kadınlara verdiklerinizden (mehir) herhangi bir şeyi geri almanız size helâl değildir." (el-Bakara, 2/229).

Yukarıdaki ilk âyetin genel anlamının mut`a nikâhını da kapsadığı öne sürülmüştür. Bu çeşit nikâhın İslâm`ın ilk yıllarında meşrû kılındığında şüphe yoktur. Ancak daha sonra neshedilmiştir. İmam Şâfiî ve âlimlerden bir grup, mut`anın önce mübah kılındığını, sonra neshedildiğini, sonra yine mübah kılınıp, neshedildiğini, yani bunun iki defa tekrar edildiğini söylemiştir. Diğer bazı bilginler, ikiden fazla, bazıları ise bir defa mübah kılınıp arkasından neshedildiğini ve bundan sonra da artık mübah kılınmadığını belirtmişlerdir (İbn Kesîr, Tefsîru`l-Kur`âni`l-Azîm, İstanbul 1985, II, 225).

Ayetteki "istemta`tüm (yararlandınız)" kelimesine, "dehaltüm (cinsel temasta bulundunuz)" anlamı verilmiştir. Şîîler ise bu kelimeye, mut`a nikâhı anlamı vermiştir.

İbn Abbas ve Sahabeden bir grup, mut`anın zarûret sebebiyle mübah kılındığını söylemiştir. Diğer yandan İbn Abbas, Übey b. Ka`b, Saîd b. Cübeyr ve es-Süddî mut`a âyetini, "Belli bir vakte kadar" ilâvesiyle şu şekilde okudukları nakledilir: "Onlarla belli bir vakte kadar, cinsel temasta bulunduğunuz da süre dolunca mehirlerini verin." (en-Nisâ, 4/24).

İslâm hukukçuları mut`a evliliğinin haram olduğu konusunda görüş birliği içindedir. Şîîlerden başka, cumhurun görüşüne karşı çıkan olmamıştır. Şîîlerin bu konudaki sözleri Kitap, sünnet ve icmâa ters düştüğü için reddedilmiştir. Şöyle ki;

1) Şîa; "Onlarla cinsel temasta bulunduğunuzda, mehirlerini bir hak olarak verin." âyetini mut`aya delil getirir. Halbuki bu âyet, meşru nikâhla evlenip, cinsel temastan sonra, kadının mehre hak kazandığından söz etmekte, bir önceki cümlede, "Bunların dışında iffetli olarak zina etmeksizin mallarınızla evlenmek istemeniz" ifadeleri yer alır. Burada zina, sifah ile ifade buyurulmuştur. Sifah veya müsâfeha; sırf suyunu boşaltmak; yani aile yuvası kurarak çocuk sahibi olmak amacı bulunmaksızın sırf cinsel temas ve şehveti gidermek için evlenmek anlamını içerir. Bu durum yasaklanınca, geçici veya mut`a nikâhı, başka bir deyimle "metres edinmek" de bu yasak kapsamına girer.

2) Şianın dayandığı başka bir âyet de şöyledir: "Mehrin belirlenmesinden sonra karşılıklı anlaşmak suretiyle birbirinizi razı etmenizde bir sakınca yoktur." (en-Nisâ, 4/24). Onlara göre, bu âyetten maksat, mut`a akdinde belirlenen süre bittikten sonra, erkeğin ücreti, kadının da süreyi arttırarak akdi uzatmalarıdır.

Halbuki, bu âyet, mehrin belirlenmesinden sonra, karşılıklı anlaşmak sûretiyle, belirlenenden az veya daha çok vermekte bir sakınca bulunmadığını bildirmektedir (el-Alûsî, Rûhu`l-Meânî, Kahire t.y., V, 5; Fahruddin er-Râzî, et-Tefsîru`l-Kebîr, y. ve t.y., X, 45, 46; Elmalılı, Hak Dini Kur`an Dili, İstanbul 1936, II, 1327-1329).

Daha önce de belirttiğimiz gibi İslâm`ın ilk dönemlerinde mut`a caizdi. Tirmizî`nin naklettiği şu hadis bunu açıkça ifade eder; ancak daha sonra bu cevaz hükmünün neshedildiğini de belirtir. İbn Abbas`tan (r.a) nakledildiğine göre şöyle demiştir: "Mut`a, İslâm`ın ilk döneminde vardı. Bir kimse tanımadığı bir beldeye geldiği zaman, orada kalacağı süre içinde, eşyasını koruyacak ve kendisine hizmet edecek bir kadınla evlenirdi. Bunun üzerine, şu âyet indi: "Ve onlar ırzlarını korurlar. Ancak eşleri ve sahip oldukları câriyeler bunun dışındadır. Bunlarla olan cinsel ilişkilerinden dolayı kınanmazlar." (el-Mü`minûn, 23/5, 6). İbn Abbas bu âyet inince şöyle demiştir: "Bu iki evlilik dışında bütün yollar haram kılınmıştır." (Tirmizî, Nikâh, 29. H. No: 1122, III, 430).

Bu âyetle, evliliğin meşrû yolu iki olarak belirlenmiş, bunun dışındaki yollar kapatılmıştır. Mut`a nikâhı bu iki şeklin dışında kalan bir yoldur (el-Cassâs, Ahkâmü`l-Kur`ân, Kahire, t.y., III, 99).

Mut`a bir nikâh olarak kabul edilemez. Dilde ve bir fıkıh terimi olarak nikâh ile mut`a birbirinin yerine kullanılamaz. Bu iki terim arasındaki farkları şu şekilde belirlemek mümkündür:

1) Nikâh akdinin bir takım özellikleri vardır ki, onlar olmayınca nikâh olmaz. Meselâ; sürenin geçmesi bu akdi etkilemez. Mut`a da ise, belirlenen süre sona erince, boşama tasarrufuna gerek olmaksızın mut`a kendiliğinden ortadan kalkar.

2) Nikâh akdinde, cinsel birleşme olduktan sonra eşler boşanırlarsa kadının iddet beklemesi gerekir. Kocanın ölümü hâlinde ise cinsel birleşme olsun veya olmasın iddet gerekli olur (bk. el-Bakara, 2/228, 234). Mut`a da ise, erkeğin ölümü iddeti gerektirmez. Belki kadının hamile olup olmadığını belirlemek için bir hayız süresince bekletilir (bk. İbn Kesîr, a.g.e., II, 226; "İstibrâ" madd).

3) Sahih nikâh akdi miras hakkı doğurur (bk. en-Nisâ, 4/12). Mut`ada ise miras cereyan etmez.

4) Nikâh akdi meydana geldikten sonra, ölüm, boşama veya dinden çıkma gibi bir sebep bulunmadıkça sona ermez. Mut`a nikâhı ise, sürenin dolmasıyla, kendiliğinden ortadan kalkar.

Nikâhla mut`a arasındaki bu farklar, mut`anın nikâh niteliğinde olmadığını gösterir. Mut`anın; nikâh veya câriye edinme (mülk-i yemin) özelliğinin bulunmadığı sabit olunca da hakkında şu âyetin uygulanması gerekir:

“Kim nikâhlı eşi veya sahip olduğu câriyesinin ötesine geçmek isterse, işte onlar haddi aşan mütecavizlerdir.” (el-Mü`minûn, 23/7; ayrıntı için bk. el-Cassâs, a.g.e., III, 98 vd).

Mut`anın yasaklandığını bildiren sünnet delili:

Mut`anın tam olarak hangi tarihte yasaklandığı belirli değildir. Buhari`deki rivayette onun Hayber günü yasaklandığı (Buharî, Nikâh, 7/16); Müslim`deki rivayette Mekke`nin fethinde nehyedildiği (Müslim, Nikâh, 22); Müslim`in başka bir rivâyetinde Huneyn savaşının bir kolu olan Evtas savaşı sırasında yasaklandığı (Müslim, Nikâh, 3, H.18); İbn Mâce ve Ebû Dâvud`un Sünenlerindeki hadislerde ise Vedâ haccı sırasında nehyedildiği (İbn Mâce, Nikâh, 44; Ebû Dâvud, Nikâh, 14, H.No: 2072) bildirilmektedir.

Hz. Ali`den (r.a). şöyle dediği rivayet edilmiştir:

“Nebî (s.a.s), Hayber gününde mut’a nikâhını ve evcil eşeklerin etini yasaklamıştır.” (Buhârî, Nikâh, 31; Müslim, Nikâh, 29-32; İbn Mâce, Nikâh, 44).

Semre b. Ma`bed el-Cühenî`den çeşitli yollarla nakledilen bir hadîs, mut`anın sonsuza kadar yasaklandığını belirtmektedir. Rasûlullah (s.a.s) ile birlikte Mekke fethine katılan Seleme, orada Allah elçisinin izin vermesi üzerine bir câriye ile mut`a yapmış, rivâyete göre bir veya üç gün câriye ile beraber olduktan sonra, sabahleyin Rasûlullah`ın (s.a.s) Hacer-i Esved ile Kâbe kapısı arasında durarak şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

“Ey insanlar, ben size kadınlarla mut’a yapmanız konusunda izin vermiştim. Şüphesiz Allah, onu kıyamet gününe kadar haram kılmıştır. Kimin yanında (mut’a nikahı ile tuttuğu) kadın varsa, onu serbest bıraksın. Onlara verdiklerinizden hiçbir şey geri almayınız.” (Müslim, Nikâh, 19, 22, 24; İbn Mâce, Nikâh, 44; Dârimî, Nikâh, 16; Ahmed b. Hanbel, Müsned, III, 406).

Bazı rivayetlerde bu yasaklamanın Vedâ haccı sırasında yapıldığı belirtilir (bk. İbn Mâce, Nikâh, 44, H. No: 1962).

Mut`anın ne zaman yasaklandığını bildiren hadisler arasındaki bu çelişkiler, hadisçiler tarafından giderilerek, mut`anın birkaç kez yasaklanıp serbest bırakıldığı belirlenmiştir. İmam Nevevî`ye göre, mut`a hakkındaki nehy ve serbest bırakma iki kez vuku bulmuştur. O şöyle der: “Hayber`den önce helaldi. Hayber`de yasaklandı. Mekke fethinde mübah kılındı. Evtas vak`ası da Mekke`nin fethini müteakip olmuştur. Bundan üç gün sonra da mut`a ebediyyen haram kılınmıştır.” (en-Nevevî, Şerhu Sahihi`l-Müslim, IX, 193, Alûsî, a.g.e., V, 5, 6).

Mut`a Konusunda Sahabe Uygulaması:

Hz. Ömer`in halifeliği sırasında, mut`anın hükmü üzerinde bazı tereddütler olunca, Hz. Ömer, mut`anın haram olduğunu ilân etmiş ve hiçbir sahabî O`na karşı çıkmamıştır. O, halife seçildiği gün yaptığı konuşmada şöyle demiştir:

“Rasûlullah (s.a.s) bize üç defa mut`a yapmaya izin verdi, sonra bunu haram kıldı. Allah`a yemin olsun ki, evli bir kimsenin mut`a yaptığını bilsem, Rasûlullah`ın, mut`ayı, haram kıldıktan sonra, yeniden helâl kıldığına dair bana dört şahit getirmezse, onu taşla recmederim.” (İbn Mâce, Nikâh, 44, H.No: 1963).

Hz. Ali`ye göre mut`a Hz. Peygamber tarafından Hayber günü yasaklanmıştır (bk. Buhârî, Nikâh, 29-32).

İbn Abbas`ın Mut`aya İlişkin Görüşü:

Mut`anın neshedilmediğini öne sürenler bu görüşlerini İbn Abbas`a dayandırmak istedikleri görülür. Şîa mut`a ile ilgisi kurulan en-Nisa sûresi 24. ayette İbn Mes`ud ve Ubey b. Ka`b`ın okuyuşlarında “ilâ ecelim müsemmâ (belli bir süreye kadar evlenme)” ilâvesi şâz bir kıraattır. İbn Abbas`ın da bu kıraatı benimsediği nakledilir. Bu yüzden İbn Abbas`ın; “Onlarla belli bir süreye evlendiğinizde, süre dolunca mehirlerini verin.” (en-Nisa, 4/24) âyetini “belli bir süreye kadar” ilâvesiyle birlikte te`vil ederek, mut`ayı helal gördüğü ileri sürülür. Kimileri de ibn Abbas`ın, mut`ayı yalnız seferde zarûret halinde mübah gördüğünü söylerler (el-Cassâs, a.g.e., III, 95; Alûsî, a.g.e., V, 5, 6).

Saîd b. Cübeyr İbn Abbas`a; “Senin fetvan aldı yürüdü ve onun hakkında şairler şiir söyledi.” diyerek, bir beyit okuduğu zaman o buna hayret ederek şöyle demiştir: Sübhânellah, ben böyle bir fetvâ vermedim. “Mut`a; murdar ölmüş hayvan eti, kan ve domuz eti gibi bir şeydir. Bu yüzden ancak zarûret hâlinde helâl olur.” (Alûsî, a.g.e., V, 6; el-Cassâs, a.g.e., III, 95).

Atâ`, İbn Abbas (r.a)`ın şöyle dediğini nakletmiştir: “Allah, Hz. Ömer`e rahmet etsin. Mut`a, Allah`ın Muhammed Ümmetine bir rahmetinden başka bir şey değildir. Hz. Ömer bunu yasaklamasaydı, çok az kimse dışında zinaya düşen olmazdı.” (el-Cassâs, a.g.e., III, 96). Abdullah b. Vehb`in naklettiği bir haberde de bir adam İbn Abbas`a gelerek şöyle der: “Câriyemle ve arkadaşlarımla bir seferde iken, cariyemi arkadaşlarıma helal kıldım ve ondan faydalandılar (yestemtiûne)” der. İbn Abbas bunun üzerine; “Bu apaçık bir zinadır (sifâh)” diye cevap verir. (el-Cassâs, a.g.e., III, 96, 97).

İbn Abbas`tan nakledilen bu görüşlerin sonucunu şu şekilde değerlendirmek mümkündür:

1) İbn Abbas, bazı rivayetlerde yolculuk ve zaruret kaydını koymaksızın mut`ayı helâl göstermektedir.

2) Ölü eti ve domuz etini zarûretten dolayı yemede olduğu gibi, mut`ayı da zarûret hâlinde olduğunu söylemektedir.

3) Mut`a nikâhının neshedildiği kanaatindedir. Bunları şu şekilde cevaplayabiliriz:

İbn Abbas`ın, en-Nisa Sûresi 24 ncü âyeti te`vil ederek mut`a nikâhını helal kabul etmesi kendisi için delil olamaz. Çünkü âyette, yukarıda da açıklandığı gibi mut`anın mübahlığına dair bir delalet yoktur. Aksine ayet mut`anın haramlığını kapsamaktadır.

Onun mut`ayı ölü ve domuz etine benzetmesi ve zaruret hâlinde onlar gibi meşrû sayması isabetli bir kıyas değildir. Çünkü haramları helâl kılan zarûret mut`ada söz konusu olmaz. Zarûretten dolayı ölü veya domuz etinin helal olması nefsin telef olmasından korkulduğu içindir. Halbuki cinsel temastan uzak kalmakla, nefsin veya bir uzvun telef olmasından korkulmaz. Diğer yandan, Allah elçisi evlenme imkânı bulamayan bekârlara oruç tutmalarını tavsiye buyurmuştur. Yukarıdaki zarûret halinde mut`ayı mubah gören rivayette bir vehim olabilir. Çünkü İbn Abbas gibi bir zatın meseleyi kavramamış olması düşünülemez.

Sonuç olarak, bu konuda İbn Abbas`tan nakledilen en sağlam rivayet, Tirmizî`nin de rivayet ettiği gibi, O`nun mut`a nikâhını, haram kabul ettiği ve önceki kanaatinden döndüğü görüşüdür. Tercihe şayan görüşte budur (Ayrıntı için bk. el-Cassâs, a.g.e., III, 99, 97 vd.; Alûsî, a.g.e., V, 5 vd.; İbn Kesîr, a.g.e., III, 226; Fahruddin er-Râzî, et-Tefsiru`l-Kebîr, X, 48 vd.; İbn Âbidîn, Reddü`l-Muhtâr, İstanbul 1984, III, 51 vd.; Elmalılı, Hak Dini Kur`an Dili, İstanbul 1936, II, 1327-1329, IV, 3429, 3430).

(Hamdi DÖNDÜREN)

Yeni Nesil Droneler Nasıl Yapılıyor?

ateistlerecevap.org/2018/03/yeni-nesil-droneler-nasil-yapiliyor.html

by Ateistlere Cevap - March 22, 2018

Biomimikri yani doğa taklidi, bilimin birçok alanında ilham kaynağı olmayı sürdürüyor. Drone denen uçan robotlar da hayvanlardan esinlenilerek geliştiriliyor. Baykuşların bir sineği nasıl sessizce yakaladıkları, bazı deniz kuşlarının havada günlerce kalırken nasıl uyudukları drone'ları geliştirmenin temel araştırmaları.

Uçan robotlar ve taklit ettikleri hayvanlar Interface Focus dergisinde yayınlanan yeni çalışmada yer aldı. Konu editörü Prof. Dr. David Lentink, Kaliforniya'daki Stanford Üniversitesi'nde makine mühendisliği asistanı… Lentink, bu özel sayının "yeni hava robotlarının geliştirilmesine ilham vermeyi ve hayvanların uçuş sistemlerinin durumunu göstermeyi" amaçlandığını söyledi.

İnsanlar 18. yüzyıldan beri uçan makineler inşa ediyor olsalar da, bu yeni çalışmalar kuşların, böceklerin ve yarasaların uçmayı nasıl algıladıkları, nasıl alçaldıkları ve güvenli iniş yaptıkları, manevraları hangi sistemlerle yaptıkları gibi konularda halen önemli bilgiler olduğunu

gösteriyor. Drone denen uçaklar bir süredir çeşitli amaçlarla kullanılıyor. Ancak uzmanlar, bu robotların uçuşlarının geliştirilmesinin kolay olmadığını belirtiyor. Neyse ki, bilim adamlarının ilham alabileceği çok sayıda uçan hayvan var! Yaklaşık 10 bin kuş türü, 4 bin yarasa türü...

Kuşların vücut ve beyin sistemleri inceleniyor

Lentink, "Çoğu kişi uçakların nasıl tasarlanacağını bildiğimiz için, uçuş hakkında bilmek zorunda olduğumuz her şeyi biliyoruz. Ancak çeşitli görevleri yerine getirebilen küçük, manevra kabiliyetine sahip uçan robotlar için artan talep, bilimsel bir rönesansa yol açtı ve araştırmacıları hayvan aerodinamiği ve biyolojisi hakkındaki birçok soruyu araştırmaya yöneltti. Örneğin, baykuşlar nasıl sessizce sinek yakalayabiliyorlar? Bilim adamlarından oluşan bir ekip baykuş kanatlarında, gürültüyü giderebilecek bir tasarım olduğunu keşfetti. Geniş kanat boyutlarının ve kanatların şeklinin, dokusunun ve stratejik olarak yerleştirilmiş tüy saçaklarının, baykuşların sessizce süzülmesine yardımcı olmak için birlikte çalıştığını fark ettiler."

Sinekler de ilham kaynağı

Bir diğer araştırmacı grubu, durmadan günlerce uçabilen bir deniz kuşunun havada nasıl uyuyabildiklerini araştırdı. Bilim adamları, bu kuşların uçuş esnasında beyin aktivitesinin ilk kayıtlarını topladılar ve hayvanların aynı anda hem uçup hem beyinlerini dinlendirmek için "mikro-uyku" yapabildiklerini keşfettiler.

Araştırmalar yalnızca kuşlarla da sınırlı değil. Bazı bilim adamları, meyve sineklerinin kanatları hasar görse dahi nasıl uçabildiklerini keşfetti. Sinekler, kanat ve beden hareketlerini ayarlayarak yarım kanatla dahi uçabiliyor.

Lentink, dronların daha sessiz hale gelmeleri gerektiğini söylüyor: "Daha verimli olmaları ve havada uzun süre kalabilmeleri gerekiyor. Hâlâ gerçekleşmesi gereken bir çok mühendislik var: İlk adımların şu an atılmakta olması gerçekten heyecan verici. Bu alanda büyük bir gelecek olduğunu görebiliyoruz."

www.livescience.com ve bilgiustam.com

İslamda Irkçılık…| İslam'ın Irkçılık Hakkında ki Görüşleri

ateistlerecevap.org/2018/03/islamda-irkcilik-islamin-irkcilik-hakkinda-ki-gorusleri.html

by Ateistlere Cevap -

March 21, 2018

Peygamber efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Allah indinde en şerefliniz takvâca en ileri olanınızdır. Arabın Arap olmayan *(acem)*üzerine bir üstünlüğü yoktur. Arap olmayanın da Arap üzerine bir üstünlüğü yoktur. Beyaz derili olanın siyah derili üzerine bir üstünlüğü yoktur, siyah derili olanın da beyaz derili üzerine bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük sadece takvâ iledir."

Irkçılığı men eden âyet-i kerime:

"Ey insanlar! Muhakkak ki biz, sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve sizi millet millet, kabile kabile yaptık ki, tanışıp kaynaşasınız. Allah katında en şerefliniz Ondan en çok korkanınızdır."*(Hucurat, 49/13)*

Aynı surede şöyle buyulur:

"Ancak müminler birbirinin kardeşidirler. Öyle ise, kardeşlerinizin aralarını ıslah edin."

Allah ne Türkleri, ne Kürtleri değil, ancak, mü'minleri birbiriyle kardeş ediyor. *Mü'min olmayan bir insan, mü'min babasına varis olamıyor.* İman gidince, maddî, uzvî ve ırkî bağlılık bir işe yaramıyor.

"Kendi nefsi için istediğini mü'min kardeşi için de istemeyen (kâmil) mü'min olamaz." *(bk. Müslim, İman, 71; İbn Mâce, Sunne, 9)*

buyuran Allah Resulü (a.s.m.), bu âyetin amel ve his âlemimize nasıl aksedeceği hususunda yol gösteriyor bize…

Müminler birbirlerini böylesine sevmeleri gerektiği halde, şu veya bu sebeple aralarına kin ve husumet girerse, bu takdirde ne yapacaklardır? Âyet-i kerimenin devamı şunu emreder: **"Kardeşlerinizin arasını ıslah edin."** Onları sulha, sükûna kavuşturun. Düşmanlıklarını, dostluğa, muhabbete, uhuvvete çevirin…

Evet, Kur'an'ın hükmüne göre müminler kardeş. Hepsi bir tek aile. Tek cephe… Onların arasına nifak sokanlar ise, bilerek veya bilmeyerek karşı cephe namına çalışmış olmuyorlar mı? Zaten tatbikat da böyle. Aramıza tefrika sokmak isteyenler, tarihî hasımlarımız… Haçlı zihniyeti… Küfür örgütleri… Nifak locaları…

Onlar vazifelerini yapıyorlar. Tıpkı şeytan gibi. Ateşin vazifesi yakmaktır. Ama, elimizi korumak da bize düşüyor. Bugün aramıza sokulmak istenen bu fitneye karşı çıkmak ve müminler arasındaki muhabbet bağlarını arttırmak büyük bir cihat… Bizi, düşman kardeşler hâline getirmek isteyenlerin heveslerini kursaklarında koymak, hepimiz için, en ileri bir vecibe…

Hud sûresinden ulvî bir ders:

“Nuh (as) ‘Ey Rabbim! Şüphesiz oğlum da benim ailemdendir (benim ehlimdendir).”

diye, tufan hâdisesinden onun kurtulmasını istediğinde, İlâhî cevap şöyle gelir:

“Ey Nuh, o senin ailenden (ehlinden) değildir.”*(Hud, 11/45)*

ve Nuh (as) oğlunu gemiye almaktan men edilir… Demek ki; insanın, inanmayan, isyan eden oğlu onun ehli sayılmıyor.

Öyle ise inanmayan ırkdaşı da onun dostu, kardeşi olamaz. Bu hakikati hiçbir tevile imkân vermeyecek kadar net biçimde ortaya koyan bir Allah kelâmı:

“Ey iman edenler, babalarınızı ve kardeşlerinizi, eğer küfrü imana tercih etmişlerse dost edinmeyin! Sizden kim onları dost edinirse işte onlar, zalimlerin ta kendisidir.”*(Tevbe, 9/23)*

“Ancak müminler birbirinin kardeşidirler.” âyet-i kerimesinde ders verilen ince ruhun, derin şuurun bir başka ifadesi. İnanmayan babanız sizin dostunuz değil, inanmayan kardeşiniz de sizin dostunuz değil…

– Ve onları dost edinmek zalimlik.
– Onları dost edinen insan, hakikati çiğnemiş, zulmetmiştir.
– Allah’ın ona bir ihsanı olan sevgi hissini yanlış yerde kullanmış, zulmetmiştir…
– Yanlış bir tercihle kendisini cehenneme sokmaya sebep olmuş, nefsine zulmetmiştir.
– Onun sevgi hanesinde küffar, mü’mine ağır basmış ve o adam bu büyük adaletsizliği işlemekle zalim olmuştur.

Mahşer, mutlak aziz olan Allah’ın huzurunda herkesin zilletini ilân ettiği müstesna meydan… ‘Maliki yevmiddin’ olan Allah haber veriyor:

“O gün ne mal, ne evlât bir fayda vermez. Allah’a kalb-i selim ile gelenler müstesna…” *(Şuara, 26/88-89)*

Irk yakınlığının en birinci basamağı, en ileri seviyesi evlâtla baba arasındaki münasebet değil midir? Bu âyet, bu yakınlığın o meydanda para etmeyeceğini haber veriyor bize… Artık hangi ırkçılıktan bahsediyoruz… O gün kimsenin ne malına, ne mülküne, ne de kazandığı evlât sayısına bakılmayacak…

O gün tek geçer akçe var*: Kalb-i selim. Allah’a teslim olmuş, O’nun her emrine ram olmuş temiz ve halis bir kalp…* O’ndan başkasına bağlanmamış bir gönül. Bu gönül kimde bulunursa bulunsun, Arap’ta olsun, Acem’de olsun makbuldür. Ve cennet, kalb-i selim sahiplerinin varacağı mükâfat menzili. Orada her mü’mine, ihlâsına, ameline, ahlâkına, gayretine, himmetine göre makam verilecek… Ondaki bütün tabakalar bu esaslara göre. Orada her ırkın ayrı bir makamı yok…

Anahtar kelimler alanı: islamda ırkçılık islamda irkçılık islamda ırkçılık ayet islamda ırkçılık hadis islamda ırkçılık vaaz islamda ırkçılık yoktur vaaz islamda ırkçılık ile ilgili vaaz islamda ırkçılık vaazı islamda ırkçılık pdf islamda ırkçılık var mı islam dininde ırkçılık islam dini ırkçılık islam’a göre ırkçılık islamda ırkçılık ile ilgili ayetler islamda ırkçılık nedir islamda ırkçılık var mıdır islamda ırkçılık yoktur ırkçılık ırkçılık nedir irkçılık ideolojik bir düşünce değil aksine psikolojik bir hastalıktır ırkçılık ile ilgili sözler ırkçılık hadis ırkçılıkla ilgili ayetler irkçılık ve önyargı konulu harika bir kısa film irkçılık ne demek irkçılık ile ilgili hadis ırkçılık ayet ırkçılık ayaklarımın altındadır ırkçılık anlamı ırkçılık aptallıktır ırkçılık ayrımı ırkçılık ateşi ırkçılık bir takım şarlatanların ırkçılık belgeseli ırkçılık bir ideoloji değil ırkçılık bizim genlerimizde yok ırkçılık bir insanlık suçudur ırkçılık beyin

Yaratılışta Tesadüfün Payı... Tesadüf Hakkında

ateistlerecevap.org/2018/03/yaratilista-tesadufun-payi-tesaduf-hakkinda.html

by Ateistlere Cevap - March 20, 2018

Yaratılışta tesadüfün hissesi var mı?
Yazının sonunda ki videoyu izlemeyi unutmayın

*Kâinattaki muhteşem sanat, fevkalade hikmet ve sürekli düzenlilik **tesadüfü**şiddetle reddediyor.* Bu yüksek hakikati, matematiğin uygulama dallarından biri olan ihtimaller hesabıyla da göstermek mümkündür Önce şansa bağlılık veya rastgelelik diyebileceğimiz **tesadüf** kavramını kısaca açıklayalım. *Herhangi bir olayın veya varlığın hiçbir kasıt, irade, tercih ve ilim kullanmadan rastgele meydana gelmesi **tesadüftür.***

Gelin şimdi işin mantıksal boyutuna hep beraber bakalım;

1. Misal: Art arda altı kez atılan bir zarın ilk önce 1, sonra 2, sonra 3, sonra 4, sonra 5 ve daha sonra da 6 gelmesi olasılığı $(1/6)^{6}$ yani 46.656 ihtimalde 1'dir. İnsanın kulak kemiklerinin sayısı ise altıdır. Bu altı kemiğin tesadüfen ortaya çıktığı kabul edilse bile, bu kemiklerin şu andaki mevcut sıralarıyla dizilme ihtimali 46.656'da 1 ihtimaldir. Bu sadece bir insandaki kulak kemiklerinin tesadüfen dizilme ihtimalidir. Bir de bu dizilişin şu anda yeryüzünde bulunan 7 milyar insanda aynı şekilde olduğu düşünülür ve bütün insanların aynı şekle sahip olmalarının ihtimalini bulmak istersek, 46.656 rakamını 7 milyar kere çarpacağız. İşte eğer sonucu telaffuz edebilirseniz, bu kadar ihtimalde bir ihtimaldir. **Allah'ı inkâr eden neyi kabul etmek zorunda olduğuna bir baksın ve bundan utansın!**

2. Misal: Yine elimize bir zar alıp attığımızda o zarın 4 gelme ihtimali altıda birdir. İki zarı aynı anda atsak, ikisinin de 4 gelme ihtimali 36'da birdir. İki zarı iki defa atıp her ikisinde de iki zarın 4 gelme ihtimali ise 1.296'da birdir. Dört defa peş peşe attığımızda her iki zarın da her defasında 4 gelme ihtimali ise 1.679.616'da birdir. Acaba iki zarın dört defa peş peşe 4 gelme ihtimali 1.679.616'da bir ise, bir insanın vücudunda bulunan 206 kemiğin birbirine uygun olarak gelme ihtimali acaba kaçta kaçtır? Yani şunu düşünelim: Faraza bütün kemiklerim tesadüfen yaratıldığını düşünüyoruz. Bizler bu kemikleri aldık ve bir torbaya koyduk. Her defasında bir kemik çekeceğiz ve iskeletimizin dizilişini oluşturmaya çalışacağız. Yanlış bir kemik çektiğimizde, o ana kadar çektiğimiz doğru kemikleri tekrar torbaya koyup baştan başlayacağız. Acaba 206 kemiği doğru olarak çekebilme ihtimalimiz kaçta kaçtır? Trilyonlarla ifade edilemeyecek kadar çok... Ve şunu unutmayın, biz bu hesabı kemiklerin tesadüfen yaratıldığını kabul ederek yaptık. Bir de kemiklerin tesadüfen yaratılmasını hesaplamaya kalksak... Bir de bunu bir insanda değil bütün insanlarda yapsak... Ve buna bir de diğer hayvanları eklesek... Acaba böyle bir ihtimal hesaplanabilir ve rakamlarla ifade edilebilir mi?

3. Misal: Şimdi Ayasofya Camisi'nin tabiat olayları tarafından kendi kendine, mimarı olmadan yapıldığını düşünelim. Bu nasıl olabilir? Kuzeyden esen rüzgâr 10,7 ton su getirir, buraya döker. Güneydoğudan esen rüzgâr 4,3 ton kadar demir getirir. Batıdan esen rüzgâr 11,5 ton kireç, doğudan esen rüzgâr 2,37 ton tuğla... Diğer bir taraftan esen rüzgâr ise tuğlaları dizer. Başka bir rüzgâr çimentoyu yerleştirir ve böylece Ayasofya Camii meydana gelir.

Yine bir rüzgâr tarladaki dikenleri toplar. Bunlar, koyunlar üzerlerinden geçerken tüylerini koparıp halı dokurlar ve halı caminin içine düşer. Diğer bir rüzgâr, oduncular yemek yerken baltalarını alıp ağaçları keser ve bir marangozhaneden geçerken uygunca doğrar. Kazara çiviler bunun üzerine gelir, çekiçler çarpar ve minber caminin içine kendiliğinden düşer… Herhâlde Ayasofya Camisi'nin ustasını inkâr edip camiyi tesadüfe havale ettiğimizde bundan daha mantıklı bir açıklama olamaz.

Şimdi cami ile hücremizi mukayese edelim: Bu cami 1200 metrekare, bizim hücremiz ise 5-10 mikron. Bu camiye 5-10 çeşit malzeme, bizim hücremize ise 30.000 çeşit bileşim lazım. Bu camiye lazım olan maddeler kilolar, tonlarla ifade ediliyor; hücrede ise maddeler mikrogram ile ifade edilecek kadar hassas, zerre kadar değişme olsa hücre bozulur.

Şimdi soruyoruz ey Ateist! Caminin kendi kendine meydana gelmesini kabul edemezken ve buna gülerken, bundan daha acayip bir muhal olan bir hücrenin kendi kendine oluşabileceğine nasıl imkân veriyorsun?

4. Misal: Bir maymunu daktilonun karşısına oturtalım. Maymun daktilonun tuşlarına rastgele dokunsun, böyle rastgele yapılan hamleler neticesinde anlamlı bir kelimenin oluşması mümkün müdür? Ya anlamlı bir cümlenin oluşması? Ya da anlamlı bir sayfanın? Peki, anlamlı bir kitabın oluşması ihtimal dâhilinde midir? Elbette hayır! Böyle bir maymunu daktilo başına oturtsak, 'A' harfini yazma ihtimali 29`da 1'dir. "AT" yazma ihtimali ise (1/29.29), yani 841'de 1'dir. Mesela 7 harfli "TESADÜF" kelimesini yazma ihtimali ($1/29^7$) yani 17.249.876.309'de 1'dir. Bu ise imkânsızdır.

Acaba insan ve diğer canlılar, yedi harfli bir kelimeden daha mükemmel değil midir? Canlıları bir kenara bırakarak tek bir DNA'ya baksak, bir DNA molekülünde yaklaşık olarak 3.5 milyar nükleotid, yani 3.5 milyar harf bulunur. Yedi harften oluşan bir kelimenin tesadüfen oluşma ihtimali 17.249.876.309'de 1 ise acaba bir tek DNA'daki 3.5 milyar harfin tesadüfen oluşma ihtimali nedir?

5. Misal: Dünya üzerindeki bütün elverişli atomları kullanmak şartıyla, dünyanın yaratılışından bu yana kadar geçen zaman içinde bir tek proteini tesadüfen elde edebilme ihtimali $1/10^{161}$ dir. Yani 10 rakamını 161 defa kendisiyle çarpın ya da 10 rakamının sağına 161 tane sıfır koyun. İşte bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimali, bu kadar ihtimalden sadece bir ihtimaldir.

Fakat iş bu kadarla da bitmiyor. Zira en küçük bir canlı için 238 protein daha gerekmektedir. Bu kadar proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini telaffuz etmek isterseniz, trilyon kelimesini 9.975 defa tekrarlamanız gerekir ki bu yaklaşık iki saatinizi alır, sonra çıkan rakamı 10 ile çarpınız. İşte bir canlıdaki proteinlerin tesadüfen oluşması ihtimali bu kadar ihtimalden bir ihtimaldir.

Hâl böyleyken, kâinatın tesadüfler sonucu meydana geldiğini iddia edenin aklından şüphe edilmez mi?

Gelin şimdide bilim adamlarının bu konu hakkında ki görüşlerini okuyalım sizinle;

1. "Evren hakkında yapılan bilimsel bir araştırmanın sonucu tek bir cümleyle özetlenebilir: Evren, matematik bilgisi sonsuz bir varlık tarafından dizayn edilmiş olarak görülüyor." (Sir James Jeans, The Mysterious Universe, Cambridge University Press, 1932, s. 140)
2. "Bu muazzam ve harikulade evreni, çok geriye ve çok ileriye bakabilme kabiliyeti bulunan insan da dahil olmak üzere, kör tesadüf veya zaruretin eseri olarak görmek çok güç, hatta imkansızdır."(Robert B. Downs, Dünyayı Değiştiren Kitaplar, Tur Yayınları, Istanbul 1980, s. 289)
3. Eğer yıldızlar birbirlerine biraz daha yakın olsalar, astrofizik çok da farklı olmazdı. Yıldızlarda, nebulalarda ve diğer gök cisimlerinde süregiden temel fiziksel işlemlerde hiçbir değişim gerçekleşmezdi. Uzak bir noktadan bakıldığında, galaksimizin görünüşü de şimdikiyle aynı olurdu. Tek fark, gece çimler üzerine uzanıp da izlediğim gökyüzünde çok daha fazla sayıda yıldız bulunması olurdu. Ama pardon, evet; bir fark daha olurdu: Bu manzarayı seyredecek olan "ben" olmazdım… Uzaydaki bu devasa boşluk, bizim varlığımızın bir ön şartıdır. (George Greenstein, The Symbiotic Universe, s. 21)
4. "Doğanın temel değişmezleri ve yaşamın ortaya çıkmasına neden olan ilk koşullar, şaşırtıcı bir kesinlikle ayarlanmıştır. Evrenin ne denli akılalmaz bir incelikle ayarlanmış gibi göründüğü hakkında bir fikir vermek için Yer'den Mars gezegeni üzerinde bir çukura topunu göndermeyi başarabilen bir golf oyuncusunun becerisini düşünmek yeter!" (Jean Guitton, Tanrı ve Bilim, Simavi Yayınları, 1993, s. 54)
5. Çevre, temel özellikleriyle (yani canlıları oluşturan çeşitli kimyasallar ve fiziko-kimyasal işlemler ile hidrosferin fiziksel ve kimyasal özellikleri yönünden) yaşam için olabilecek en uygun çevredir.(Lawrence Henderson, The Fitness of the Environment, Boston: Beacon Press, 1958, önsöz)
6. "Eğer Dünya üzerinde şimdi olduğunun yarısı kadar deniz olsaydı, o zaman su buharı miktarı da şimdikinin yarısı kadar olacaktı, dolayısıyla biz de kuru toprakları beslemek için şu an sahip olduğumuz nehirlerimizin ancak yarısına sahip olacaktık, çünkü su buharının miktarı, üzerinden yükseldiği yüzeyin genişliğiyle bağlantılıdır. Dolayısıyla Yaratıcı, bunu öyle bir şekilde düzenlemiştir ki, denizler, karalar için gereken su buharını temin etmeye yetecek bir genişliğe sahiptir." (John Ray, The Wisdom of God Manifested in the Word of Creation, 1701; Michael Denton, Nature's Destiny, s. 73)
7. "Eğer akışkanlığı daha yüksek olsaydı, su, hayat için uygun bir temel olma özelliğini kesinlikle yitirirdi. Örneğin akışkanlığı sıvı hidrojen kadar yüksek olsaydı, canlıların yapıları, tahrip edici etkiler karşısında çok daha şiddetli hareketlere maruz kalacaktı… Hassas moleküler yapıların su tarafından desteklenmesi mümkün olmayacak, canlı hücresinin son derece hassas olan yapısı yaşamını sürdüremeyecekti…

   Öte yandan, suyun akışkanlığı biraz daha az olsaydı, (proteinler, enzimler gibi) makromoleküllerin ve özellikle mitokondri gibi özelleşmiş yapılar ile küçük organellerin kontrollü hareketleri imkansız hale gelecekti. Aynı şekilde hücre bölünmesi de imkansızlaşacaktı. Hücrenin tüm yaşamsal faaliyetleri fiili olarak donacak ve bizim bildiğimize benzer bir hücre yaşamı mümkün olmayacaktı. Hücrelerin embriyogenez (anne rahmindeki gelişim) sırasındaki hareket etme ve sürünme yeteneklerine bağlı olan daha yüksek organizmaların gelişimi ise, suyun akışkanlığının çok az bile daha düşük olması durumunda, kesinlikle gerçekleşemeyecekti." (Michael Denton, Nature's Destiny, s. 33)

8. Bitkiler, sayılarının arttığı bölgelerde bir süre sonra çoğalmayı durdururlar. Evrimcilerin iddialarının tam tersine -güçlü olanın korunması, zayıf olanın yok olması gerekirken- bitkiler yaşamak için mücadele etmeye girişmezler. Çevrelerindeki bitki örtüsünün yoğunluğunu adeta hisseder ve nüfuslarını kontrol altında tutarlar. Bu kontrolü sağlamak için de daha az tohum üretmeye başlarlar. Tehlike ortadan kalkıp üreme ihtiyacı doğduğunda ise yeniden ürettikleri tohum miktarını artırırlar. (Dr. Lee Spetner, Not By Chance, Shattering the Modern Biology of Evolution, s. 16)
9. "Bitki aleminin tarihinde yüksek seviyeli bitkilerin açıkça aniden ve birdenbire gelişimleri kadar bana daha olağanüstü gelen bir olay yoktur." (Francis Darwin, Charles Darwin'in Hayatı ve Mektupları, 1887, sf. 248)
10. "…Ancak ben hala önyargısızca, bitki fosili kayıtlarında özel bir yaratılışın olduğunu düşünüyorum. Eğer bununla birlikte, bu sınıflandırmanın hiyerarşisi için başka bir açıklama bulunabilirse, bu evrim teorisinin matem çanı olur. Orkidenin, su mercimeğinin, palmiye ağacının aynı atadan

geldiğini düşünebilir misiniz? Ve bu faraziye için herhangi bir delile sahip miyiz? Evrimciler buna bir cevap hazırlamalıdırlar. Ancak birçoğu sorgulamadan önce çökecektir." (W. R. Bird, Origin of Species Revisited, s. 233)

11. "Bir meşe palamutu ayçiçeğine değil de meşe ağacına dönüşmesi gerektiğini nasıl biliyor?... Yaklaşık 40 yıl önce biyologlar canlı organizmalarda bilginin önemli bir rol oynadığını öğrenmeye başladıklarında biyoloji bilimi de çok önemli bir mesafe almış oldu. Organizmada ona nasıl işlev görmesi, nasıl büyümesi, nasıl yaşaması ve nasıl üremesi gerektiğini söyleyen bilginin yerini keşfettik. Bilgi bitkinin içerisinde olduğu gibi tohumun içerisinde de mevcuttur. Tavuğun içerisinde olduğu gibi yumurtanın içerisinde de mevcuttur. Yumurta bilgiyi tavuğa geçirir, tavuk yumurtaya, bu böyle sürer gider." (Dr. Lee Spetner, Not By Chance, Shattering The Modern Theory of Evolution, sf. 23
12. "Birçok içgüdü o kadar harikadır ki büyük ihtimalle gelişimleri okuyucuya teorimin tamamını yıkmak için yeterli bir engel olarak gözükecektir." (Animal Mind, sf. 22, [Charles Darwin, Türlerin Kökeni, 1859])
13. "Sorun, canlıların niye birbirlerine yardım ettikleridir. Darwin'in teorisine göre, her canlı kendi varlığını sürdürmek ve üreyebilmek için bir savaş vermektedir. Başkalarına yardım etmek, o canlının sağ kalma olasılığını azaltacağına göre, uzun vadede evrimde bu davranışın elenmesi gerekirdi. Oysa canlıların özverili olabilecekleri gözlenmiştir." (Bilim ve Teknik Dergisi, sayı: 190, s. 4)
14. "bana göre bütün bunların arkasında çok güçlü bir delil var. öyle görünüyor ki biri doğanın rakamlarını, evreni yaratmak için hassas bir ayara oturtmuş." paul davies, superforce, s. 243.
15. "tanrı bu tasarımı ne maksatla üretmiştir sorusuna cevap ararken insancı ilke ve biyolojik organizmaların gerekleriyle ilgili oluşumların göz önünde bulundurulması gerekir. evrende bilinçli yaşamın oluşması için gerekli doğa kanunlarının hassas ayarı açıkça tanrı'nın evreni böyle bir hayat ve bilincin gelişmesi için tasarladığı sonucunu çıkarır. bu demek oluyor ki evrendeki varlığımız tanrı'nın planının merkezi bir parçasıdır."paul davies, the mind of god, s. 213
16. "bilim, evrendeki her şeyin akıl ve mantık çerçevesinde işlediğini öngören bir varsayımın üzerinde temellenir. mucizelere yer yoktur. bu, doğa kanunlarını ve fiziksel evrenin işleyişini düzenleyen bir aklın var olduğu anlamına gelir. ateistlere göre doğanın kanunlarının herhangi bir gerekçesi yoktur ve evren tamamen anlamsız bir dizi rastlantı üzerine bina edilmiştir. bir bilim adamı olarak bu düşünceyi kabul etmem mümkün değil. evrenin doğasını ve işleyişini belirleyen, her şeyin kökeninde yer alan ve hiç değişmeyen bir akıl olmalıdır." paul davies, 'what happened before the big bang', ed: russell stannard, god for the 21st century, templeton foundation press, great britain (2000), s. 12.
17. Isaac Newton şöyle yazmıştır:
"Güneş'ten, gezegenlerden ve kuyruklu yıldızlardan oluşan bu çok hassas sistem, sadece akıl ve güç sahibi bir Varlık'ın amacından ve hâkimiyetinden kaynaklanabilir... O, bunların hepsini yönetmektedir ve bu egemenliği dolayısıyladır ki O'na, 'Üstün Kuvvet Sahibi Rab'denir." (Michael A. Corey, God and the New Cosmology: The Anthropic Design Argument, Maryland: Rowman & Littlefield Publishers, Inc., 1993, s. 259)

18. Prof. Michael Denton, Doğanın Kaderi) adlı kitabında bu konuda şunları söylemektedir:

> *"Son derece çarpıcı olan bir başka gerçek, evrenin sadece bizim varlığımıza ve biyolojik ihtiyaçlarımıza olağanüstü derecede uygun olması değil, aynı zamanda bizim onu anlamamıza da son derece uygun olmasıdır… Güneş Sistemimizin bir galaktik kolun kıyısında bulunması, bizim geceleri gökyüzünü inceleyerek uzak galaksileri görebilmemizi ve evrenin genel yapısı hakkında bilgi sahibi olmamızı sağlamaktadır. Eğer bir galaksinin merkezinde yer alsaydık, hiçbir zaman bir spiral galaksinin yapısını gözlemleyemez ya da evrenin yapısı hakkında bir fikir sahibi olamazdık. (Michael Denton, Nature's Destiny, s. 262)*

19.
    1. yüzyılın tanınmış bilim adamlarından Isaac Asimov, ışığın dalga boylarındaki bu hassas ayarın önemini şöyle açıklar:

> *"Dalga boylarının kısa olması oldukça önemlidir. Işık dalgalarının düz çizgi yolu boyunca seyretmesi ve keskin gölgelere yol açmaları çevremizdeki olağan cisimlerden daha küçük oluşlarındandır. Karşılarına çıkan cisim, dalga boyundan daha büyük olmadığı takdirde, o cisimlerin çevresini dolaşıp içine alabilir. Örneğin, bakteriler bile ışığın bir dalga boyu uzunluğundan çok daha büyüktürler; böylece, ışık onları mikroskop altında keskin biçimde belirler."* (Isaac Asimov, Asimov's Guide to Science, (Türkçe baskı: Asimov Bilim Rehberi, E Yayınları, 1986, s. 485)

Kâinatın yaratılışını tesadüfle ve evrimle izah edemeyeceklerini çok iyi bilenler, meseleyi dar bir sahaya çekmeyi tercih ettiler ve insanın yaratılışı üzerinde kalem oynatmaya, tahminler yürütmeye kalkıştılar. Bir hayli şahsî ve indî görüş çıktı ortaya. Kimi, insanın maymundan geldiğini iddia etti. Kimi, kurbağadan; kimi, tarla faresinden. Bir başkası insanın, tek bir türün evrimleşmesiyle değil, ancak iki türün ortak mahsulü olarak ortaya çıktığını savundu ve bu türleri ayı ve kurt olarak ilân etti.

Doğrusu, her gün ayrı bir hayvanın kapısını çalan bu grubun, nerede konaklayacakları merak edilmekte.

Allah'ın Varlığının ve Birliğinin Delilleri [DETAYLI]

ateistlerecevap.org/2018/03/allahin-varliginin-ve-birliginin-delilleri-detayli.html

by Ateistlere Cevap - March 12, 2018

Selamun aleyküm kardeşler bu yazımızda Allah'ın Varlığının ve Birliğinin Delillerini bir araya getirdik yazı baya uzun oldu ancak faydalı olacaktır inşaalah. Alt tarafta konu başlıklarını yazdık onlara tıklayarak direk o bölüme atlayabilirsiniz yada hepsini okuyabilirsiniz tavsiyem hepsini okumanız yönündedir bu yazıyı tamamen okuduğunuz zaman bir iki kitap bitirmiş kadar olacaksınız o yüzden yanınıza not defterinizi de almayı unutmayın ☺

Allah'ın Varlığına Evrenden Deliller

EVRENİN HESAPLANAMAYAN BÜYÜKLÜĞÜ

Muhteşem büyüklükteki evrenin sahip olduğu hassas dengeler, bu kusursuz düzenin Allah'ın üstün yaratışı sonucunda var olduğunu kanıtlamaktadır.

Bilimsel gelişmelerin bizlere işaret ettiği çok önemli bir nokta var. Evrenin muhteşem büyüklüğü!Evrenin büyüklüğü üzerinde düşündüğümüzde karşımıza çok muazzam boyutlar çıkar.
Dünya gezegeni, bildiğimiz gibi Güneş Sisteminin bir parçasıdır. Bu sistem, evrenin içindeki diğer yıldızlara göre orta-küçük bir yıldız olan Güneş'in etrafında dönmekte olan dokuz gezegenden ve onların elli dört uydusundan oluşur. Dünya, bu sistemde Güneş'e en yakın üçüncü gezegendir.

Güneş'in çapı, Dünya'nın çapının 103 katı kadardır. Bunu bir benzetmeyle açıklayalım; eğer çapı 12.200 km. olan Dünya'yı bir misket büyüklüğüne getirirsek, Güneş de bildiğimiz futbol toplarının iki katı kadar büyüklükte yuvarlak bir küre haline gelir. Ama asıl ilginç olan, aradaki mesafedir. Gerçeklere uygun bir model kurmamız için, misket büyüklüğündeki Dünya ile top büyüklüğündeki Güneş'in arasını yaklaşık 280 metre yapmamız gerekir. Güneş Sisteminin en dışında bulunan gezegenleri ise kilometrelerce öteye taşımamız gerekecektir.
Ancak bu kadar dev bir boyuta sahip olan Güneş Sistemi, içinde bulunduğu Samanyolu Galaksisine oranla oldukça küçük boyutlardadır. Çünkü Samanyolu Galaksisinin içinde, Güneş gibi ve çoğu ondan daha büyük olmak üzere yaklaşık 250 milyar yıldız vardır. Bu yıldızların içinde Güneş'e en yakın olanı Alpha Centauri'dir. Eğer Alpha Centauri'yi az önce yaptığımız ölçeğe, yani Dünya'nın misket büyüklüğünde olduğu ve Güneş ile Dünya'nın arasının 280 metre tuttuğu ölçeğe yerleştirirsek, onu Güneş'in 78 bin kilometre uzağına koymamız gerekir!
Modeli biraz daha küçültelim. Dünya'yı gözle zor görülen bir toz zerresi kadar yapalım. O zaman Güneş ceviz büyüklüğünde olacak ve Dünya'ya üç metre mesafede yer alacaktır. Bu ölçek içinde Alpha Centauri'yi ise Güneş'ten 640 kilometre uzağa koymamız gerekir.

Samanyolu Galaksisi, işte aralarında bu denli devasa mesafeler bulunan 250 milyar yıldızı barındırır. Spiral şeklindeki bu galaksinin kollarının birisinde, bizim Güneşimiz yer almaktadır. Ancak ilginç olanı, Samanyolu Galaksisinin de uzayın geneli düşünüldüğünde çok "küçük" bir yer kapladığıdır. Çünkü uzayda başka galaksiler de vardır, hem de tahminlere göre, yaklaşık 300 milyar kadar. Bu galaksilerin arasındaki boşluklar ise, Güneş ile Alpha Centauri arasındaki boşluğun milyonlarca katı kadardır.
George Greenstein, bu şaşkınlık uyandıran büyüklükle ilgili, The Symbiotic Universe (Simbiyotik Evren) adlı kitabında şöyle yazar:"Eğer yıldızlar birbirlerine biraz daha yakın olsalar, astrofizik çok da farklı olmazdı. Yıldızlarda, nebulalarda ve diğer gök cisimlerinde süregiden temel fiziksel işlemlerde hiçbir değişim gerçekleşmezdi. Uzak bir noktadan bakıldığında, galaksimizin görünüşü de şimdikiyle aynı olurdu. Tek fark, gece çimler üzerine uzanıp da izlediğim gökyüzünde çok daha fazla sayıda yıldız bulunması olurdu. Ama pardon, evet; bir fark daha olurdu: Bu manzarayı seyredecek olan "ben" olmazdım... Uzaydaki bu devasa boşluk, bizim varlığımızın bir ön şartıdır." (George Greenstein, The Symbiotic Universe. s. 21)Greenstein, bunun nedenini de açıklar; uzaydaki büyük boşluklar, bazı fiziksel değişkenlerin tam insan yaşamına uygun biçimde

şekillenmesini sağlamaktadır. Ayrıca Dünya'nın, uzay boşluğunda gezinen dev gök cisimleriyle çarpışmasını engelleyen etken de, evrendeki gök cisimlerinin arasının bu denli büyük boşluklarla dolu oluşudur.

Evrenin bu büyüklüğünü ve muhteşem düzenini kusursuz bir uyum içinde yoktan vareden alemlerin Rabbi olan Allah'tır. Evrenin büyüklüğü ve sahip olduğu hassas dengeler, Allah'ın üstün yaratma sanatının apaçık delilleridir. Modern bilimin ulaştığı bu sonuç ise, Kuran'da bundan 14 yüzyıl önce haber verilmiş olan bir gerçeğin doğrulanmasından ibarettir.**Gerçekten sizin Rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden Allah'tır. Gündüzü, durmaksızın kendisini kovalayan geceyle örten, güneşe, aya ve yıldızlara Kendi buyruğuyla baş eğdirendir. Haberiniz olsun, yaratmak da, emir de (yalnızca) O'nundur. Alemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir. (Araf Suresi, 54)**

VAN ALLEN KUŞAKLARI

"Van Allen Kuşakları" denilen ve Dünya'nın manyetik alanından kaynaklanan bir tabaka, gezegenimize gelen zararlı ışınlara karşı bir kalkan görevi görür. Güneş'ten ve diğer yıldızlardan sürekli olarak yayılan bu ışınlar, insanlar için öldürücü etkiye sahiptir. Özellikle Güneş'te sık sık meydana gelen ve "parlama" adı verilen enerji patlamaları, Van Allen Kuşakları olmasa, Dünya'daki tüm yaşamı yok edebilecek güçtedir.

Van Allen Kuşakları'nın yaşamımız açısından önemini Dr. Hugh Ross şöyle anlatmaktadır:
Dünya, Güneş Sistemi'ndeki gezegenler arasında en yüksek yoğunluğa sahiptir. Bu geniş nikel-demir çekirdeği büyük bir manyetik alandan sorumludur. Bu manyetik alan Van Allen radyasyon koruyucu tabakasını meydana getirir. Bu tabaka yeryüzünü radyasyon bombardımanından korur. Eğer bu koruyucu tabaka olmasaydı Dünya'da hayat mümkün olmazdı.

Manyetik alanı olan ve kayalık bölgelerden oluşan diğer tek gezegen Merkür'dür. Fakat bu manyetik alanın gücü Dünya'nınkinden 100 kat daha azdır. Van-Allen radyasyon koruyucu tabakası Dünya'ya özeldir.
Geçtiğimiz yıllarda tespit edilen bir parlamada açığa çıkan enerjinin, Hiroşima'ya atılanın benzeri 100 milyar atom bombasına eş değer olduğu hesaplanmıştır. Parlamadan 58 saat sonra pusulaların ibrelerinde aşırı hareketler gözlenmiş, Dünya atmosferinin 250 km üstünde sıcaklık sıçrama yapıp 2500° C'ye yükselmiştir. Kısacası, Dünya'nın üzerinde, kendisini sarıp kuşatan ve dış tehlikelere karşı koruyan mükemmel bir sistem işler.

EVRENİN GENİŞLEME HIZINDAKİ MUCİZEVİ ÖLÇÜ

Evrenin genişleme hızı, evrenin şu anki yapısının oluşabilmesi açısından son derece kritik bir değere sahiptir. Eğer genişleme hızı çok az daha yavaş olsaydı, bütün evren, daha Güneş Sistemleri tam anlamıyla düzenlenemeden tekrar içine çökmüş olacaktı. Eğer evren biraz daha hızlı genişliyor olsaydı, madde ne galaksileri ne de yıldızları bir daha asla oluşturamayacak

biçimde boşlukta dağılıp gidecekti. Her iki durum da, canlılığın ve bizlerin var olamaması anlamına geliyordu.Ancak bunların hiçbiri gerçekleşmemiş ve evrenin genişleme hızının sahip olduğu son derece hassas değer sayesinde şimdiki evren ortaya çıkmıştır. Peki bu denge ne kadar hassastır?

Avustralya'daki Adelaide Üniversitesi'nden ünlü matematiksel fizik profesörü Paul Davies, bu soruyu cevaplamak için uzun hesaplar yapmış ve inanılmaz bir sonuca ulaşmıştır Davies'e göre, kainatın yaratıldığı büyük patlamanın ardından gerçekleşen genişleme hızı eğer milyar kere milyarda bir oranda (1/1018) bile farklı olsaydı, evren ortaya çıkamazdı. Milyar kere milyarda bir ifadesi rakamsal olarak şöyle yazılır:
"0,000000000000000001".

Yani bu derece astronomik küçüklükte bir farklılık dahi evrenin var olamaması demekti. Bu nedenle Big Bang herhangi bir patlama değil, her yönüyle çok iyi hesaplanmış ve düzenlenmiş bir oluşumdur.

GÖK CİSİMLERİNİN ARALARINDAKİ MESAFELER

Dünya gezegeni, bildiğimiz gibi Güneş Sistemi'nin bir parçasıdır. Güneş Sistemi ise, kusursuz bir planın ve mükemmel dengelerin bulunduğu bir mekandır. Güneş'in çapı, Dünya'nın çapının 103 katı kadardır. Bunu bir benzetmeyle açıklayalım: Eğer çapı 12.200 km olan Dünya'yı bir misket büyüklüğüne getirirsek, Güneş de bildiğimiz futbol toplarının iki katı kadar büyüklükte yuvarlak bir küre haline gelir. Asıl ilginç olan, aradaki mesafedir. Gerçeklere uygun bir model kurmamız için, misket büyüklüğündeki Dünya ile top büyüklüğündeki Güneş'in arasını yaklaşık 280 metre yapmamız gerekir. Güneş Sistemi'nin en dışında bulunan gezegenleri ise kilometrelerce öteye taşımamız gerekecektir.
Gök cisimlerinin uzaydaki dağılımı ve aralarındaki bu devasa boşluklar Dünya'da canlı hayatının var olabilmesi için zorunludur. Gök cisimleri arasındaki mesafeler Dünya'daki yaşamı destekleyecek biçimde pek çok evrensel güçle uyumlu bir hesap içinde düzenlenmiştir. Bu mesafeler, gezegenlerin yörüngelerini hatta varlıklarını doğrudan etkiler. Bu mesafeler biraz daha az olsaydı, yıldızlar arası kütle çekim güçleri gezegenlerin yörüngelerini kararsız hale getirecekti. Bu kararsızlık ise gezegenlerde çok uç sıcaklık değişimlerine yol açacaktı. Eğer uzaklıklar biraz daha fazla olsaydı, süpernovalarla uzaya fırlatılan ağır elementlerin dağılımı çok seyrek olacak ve Dünya gibi dağlık gezegenler oluşamayacaktı.
Yıldızlar arasındaki şu an var olan boşluklar bizimki gibi bir gezegen sisteminin var olabilmesi için en ideal mesafeye sahiptir.

ATOMDA SAKLI OLAN BÜYÜK GÜÇ

Allah, sonsuz kudretiyle evrenin en güçlü kuvvetini evrenin en küçük parçası olan atomların içine sığdırmıştır. Bu durum Allah'ın yaratma sanatının en büyük delillerinden biridir.19. yüzyılın ilk yarısından bu yana yüzlerce bilim adamı atomun sırlarını ortaya çıkarabilmek için gece gündüz çalıştılar. Atomun şekli, hareketi, yapısı gibi çeşitli özelliklerini gün ışığına çıkaran bu çalışmalar, maddeyi ezeli ve ebedi bir varlık olarak kabul eden klasik fiziği temellerinden yıktı ve modern fiziğin temellerini attı.
Son derece küçük olan bu parçacıklar, kendi içlerinde mükemmel bir organizasyona sahiptirler. Ancak atomdaki mucizevi yön bu kadarla kalmaz; atom aynı zamanda içinde çok muazzam bir enerjiyi de barındırır.

Çekirdekte Saklı Güç

Atom çekirdeğinin içinde, protonları ve nötronları birbirine bağlayan çok güçlü bir kuvvet vardır. Bu kuvvete, "Güçlü Nükleer Kuvvet" adı verilir. Nükleer enerji, çekirdekteki bu kuvvetin serbest bırakılmasıyla ortaya çıkar. Bu kuvvet üzerinde bir oynama yapılmadığı zaman kimseye bir zararı yoktur, ama insan müdahalesiyle milyonları öldüren bir güç haline gelebilmektedir. Atomun çekirdeğinde bulunan ve milyonlarca kişinin hayatını tehlikeye sokabilecek olan bu olağanüstü kuvveti, "fisyon" (nükleer parçalanma) ve "füzyon" (nükleer kaynaşma) tepkimeleri açığa çıkarmaktadır.

Atomun içinde saklı olan bu güç öylesine büyüktür ki, insanlık bu enerjinin keşfiyle artık okyanusları birleştiren dev kanallar açabilmekte, dağları oyabilmekte, suni iklimler üretebilmekte ve bunlar gibi daha birçok faydalı işi yapabilmektedir. Ama şunu da belirtmek gerekir ki, atomun içinde saklı olan güç, bir yandan bu şekilde insanlığa hizmet ederken, diğer yandan da insanlık için çok büyük bir tehlike oluşturmaktadır. Öyle ki bu gücün kötüye kullanımıyla, 2. Dünya Savaşı sırasında Hiroşima ve Nagasaki'de on binlerce insan birkaç saniye gibi çok kısa bir süre içinde hayatlarını kaybettiler. Yakın geçmişte de, Rusya'daki Çernobil Nükleer Santrali'nde meydana gelen bir kaza, çok sayıda insanın ölmesine ya da sakat kalmasına yol açmıştı.

Bu kadar küçük bir tanenin içine bu kadar büyük bir enerji sığdırılması olağanüstü bir mucizedir. Allah insanlara sonsuz gücünü, yarattığı varlıklarda göstermekte, dilediği gücü dilediği yerde var etmektedir. İnsanlara da sonsuz ilminden ancak dilediği kadarını vermektedir.

ELEKTRONLARIN YÖRÜNGESİ

Allah gördüğümüz ve göremediğimiz her yeri sonsuz bir sanatla yaratmış ve bizim haberimiz bile olmadığı halde yarattığı sayısız nimetleri bizim emrimize vermiştir.**"Allah, gerçekten kendisinden başka ilah olmadığına şahitlik etti; melekler ve ilim sahipleri de O'ndan başka ilah olmadığına adaletle şahitlik ettiler. O'ndan başka İlah yoktur." (Al-i İmran Suresi,18)**

Atomu oluşturan parçacıkların kendi eksenleri etrafında olağanüstü bir hızla dönüşlerine "spin" adı verilir. Evrendeki pek çok sistemde spin hareketi önemli bir rol oynar. Atomun içindeki parçacıklardan uzaydaki yıldızlara kadar bütün sistemler bu hareket üzerine kurulmuştur. Parçacıkların spin hareketi ise ilk kez 1925 yılında fark edilmiş ve bu dönüş "Pauli Dışlama İlkesi"

olarak anılmaya başlanmıştır. Bu ilkeye göre, iki benzer parçacık aynı duruma sahip olamazlar, yani belirsizlik ilkesinin tanımladığı sınırlar içinde hem aynı konumda, hem de aynı hızda bulunamazlar. Bu kuralı şu şekilde açıklayabiliriz: Bildiğiniz gibi atom son derece küçük bir yapıdır ve o küçük yapının içinde de çok karmaşık bir trafik vardır. Eğer bu yapıyı oluşturan birbirine benzer parçacıklar aynı hızda ve aynı yönde hareket etselerdi ne olurdu, bir düşünelim:

Öncelikle protonu oluşturan 3 kuarkı ele alalım. 3 kuark aynı anda, aynı hızda ve aynı yönde hareket ettikleri takdirde, artık 3 kuark diye bir şey kalmaz, hepsi de tek bir kuark halini alırlar. Böyle bir durumda da protonların oluşması mümkün olmaz ve çekirdek, dolayısıyla atom oluşamaz. Çünkü kuark bir enerjiden ibarettir ve aynı yönde ve aynı hızda hareket eden 3 ayrı enerji olabilmesi mümkün değildir. Bunların bir şekilde birbirlerinden ayrılmaları gerekir. Bu ayrım da ancak hareket farklılıklarıyla oluşabilmektedir. Ancak bu şartla, kuarklar (enerji paketçikleri), nötronları ve protonları oluşturabilirler. Şayet, kuarkların hepsi aynı yönde ve aynı hızda hareket etselerdi, ne protonlar, ne nötronlar, ne de çekirdek oluşabilirdi. Sonuç olarak, atomlar, moleküller dolayısıyla da madde var olamazdı.

Şimdi, cevaplanması gereken çok önemli bir soru vardır ki bu soru bizi en başa döndürmektedir: Neden tüm parçacıklar bu stratejiye uymakta, yani itaat etmektedirler? Neden tek bir parçacık bile bu kurala itiraz etmemektedir? Tüm bu parçacıkların, burada saydıklarımızı uygulayabilecek şuur, akıl, irade ve zekaları mı vardır? Elbette hayır. Kütlesi bile olmayan, sadece enerjiden ibaret olan bu parçacıkların, hiç şüphesiz ne kendilerine ait bir akılları, ne de müstakil bir iradeleri olabilir. Burada karşımıza çıkan, Allah'ın sonsuz aklı, sonsuz gücü ve sonsuz ilmidir. Allah, tüm bu parçacıklara, boyun eğdirmiş ve böylece evreni yaratmıştır. Allah bir ayette bu gerçeği bize şöyle bildirmektedir:**"… Hayır, göklerde ve yerde her ne varsa O'nundur, tümü O'na gönülden boyun eğmişlerdir." (Bakara Suresi, 116)**

GALAKSİNİN EN KONFORLU YERİ

" … Güneş'i ve Ay'ı sizin emrinize verdi; yıldızlar da O'nun emriyle emre hazır kılınmıştır." (Nahl Suresi, 12)
Samanyolu Galaksisi, evrendeki yaklaşık 300 milyar galaksiden sadece bir tanesidir. 300 milyar galaksi… Bir çırpıda söylenebilen bu rakamı bir düşünün… Eğer her bir saniyede bir galaksi sayacak olsanız tümünü saymanız yaklaşık 10.000 yıl sürecektir. Dahası, 10.000 yıllık dönemde tek bir saniye olarak sayacağınız galaksimizin içindeki yıldız sayısı yaklaşık 200 milyardır. Güneş ise bu yıldızlardan sadece bir tanesidir.

Güneş'in tüm özellikleri dünyadaki yaşam için ayarlanmıştır: Ortalama büyüklükte bir yıldız olması; dünyaya uygun mesafede bulunması; yaydığı ışığın özellikleri; içerdiği element oranının bizim için uygun olması gibi. Isı ve ışık kaynağımız olan Güneş'in tüm özellikleri Allah'ın rahmetiyle bizler için ayarladığı seviyededir. Evrenin yaratıcısı Yüce Allah bir Kuran ayetinde şöyle bildirmektedir:
" … Güneş'i ve Ay'ı sizin emrinize verdi; yıldızlar da O'nun emriyle emre hazır kılınmıştır." (Nahl Suresi, 12)

Galaksideki tüm yıldızlar -Dünyamızın Güneş etrafında döndüğü gibi- galaksinin merkezi etrafında dönmektedir. Bu merkez etrafında dönen yaklaşık 300 milyar yıldızın her birinin yörüngesi farklıdır. Güneş ve elbette onunla beraber biz de, bu merkez etrafında sürekli olarak dönmekteyiz. Güneş'in bu merkez etrafındaki tek bir turu tamamlamasının yaklaşık olarak 230 milyon yıl sürdüğü hesaplanıyor.

Korunan Güneş

Güneş'in yörüngesini araştıran astronomi profesörü Guillermo Gonzalez Güneş'in bu yolculuğunda galaksideki tehlikeli bölgelerden korunduğunu fark etti. Gonzalez, Güneş'in bu özel yörüngesinin altında, onu benzeri yıldızlardan ayıran bazı özgün nitelikler yattığını belirtiyor. Böylece Güneş'in konumu, galaksinin yaşamı destekleyebilecek özellikte görünen çok ender yerlerinden biri olarak göze çarpıyor.
Gonzalez bu açıdan Güneş Sistemimizin "Yerleşilebilir Galaktik Bölge" olarak tanımladığı bölgede yer aldığını belirtiyor. Ve ekliyor: "Gezegenimizdeki tüm canlılar -en basit bakteriden en kompleks yapıda canlılara kadar hepsi- varlıklarını bu faktörlerin eşsiz dengesine borçludur".

Gonzalez'in tehlikelerine dikkat çektiği iki bölge galaksimizin merkezi ve galaksimizin dışında yer alan spiral kollardır. (Birçok galaksi spiral şekildedir. Bu galaksilerdeki yıldızlar, bir helezonu oluşturan çizgilerdeki gibi dizilirler. Kollar ise galaksinin en dışında yer alan kollarıdır)

Buna göre, eğer galaksinin merkezine yakın olsaydık; Galaksinin merkezinde Güneş'in tam 3 milyon katı kütleye sahip bir kara delik bulunmaktadır. Bu karadelik muhteşem çekim kuvvetiyle etrafındaki tüm yıldızları yutarak onları yemektedir. Bilim adamları bu büyüklükte bir karadeliğin Dünyamızı yutmasının sadece bir saniye süreceğini belirtmektedirler.

Galaksinin merkezinde bu çok tehlikeli çekim kuvvetinin yanısıra, bizim için çok zararlı olan radyasyon da yayılmaktadır. Bu radyasyon, dev yıldızları oluşturan maddenin, karadeliğin kütlesine katılırken sıkıştırılıp aşırı ısınmasından kaynaklanmaktadır.

Eğer bu bölgeye yakın olsaydık, yüksek radyasyondan dolayı yeryüzünde yaşam mümkün olmazdı. Galaksinin merkezinden yayılan zararlı gamma ışınları, X-ışınları ve kozmik ışınlar tek bir canlı hücre dahi bırakmazdı. Ancak Güneş Sistemimiz galaksinin merkezine yaklaşık 28.000 ışık yılı (266. 000.000.000.000.000 km-İkiyüzaltmışaltı katrilyon kilometre) uzaktadır ve tüm bu zararlı etkilerden uzakta ve güvendedir.

Eğer galaksinin spiral kollarında olsaydık;Güneş, galaksinin merkezindeki tehlikelerden korunduğu gibi galaksinin dış çemberinde yer alan spiral kollardan da korunmaktadır. Bu spiral kollar çok sayıda yıldızın doğum yeridir. Burada devasa büyüklükte birçok yıldız bulunur ve toplam kütleleriyle galaksinin spiral kollarını yoğun bir çekim alanı haline getirir. Bu kollar özellikle Güneş Sistemindeki kuyruklu yıldızları etkileyerek Dünya için tehlike oluşturabilirler.

Güneş Sisteminde trilyonlarca kuyruklu yıldız bulunur. Bunlar sistemin en dışında yer alır ve tüm sistemi bir küre gibi kuşatırlar. Bu kuyruklu yıldızlar normalde Güneş'in etrafında yörüngededirler, ancak Güneş dışında bir kütlenin devreye girmesi durumunda yörüngeden çıkabilirler.
Eğer Güneş Sistemi galaksinin spiral kollarında olsaydı, bu kolların güçlü çekim kuvveti kuyruklu

yıldızları yörüngelerinden kolaylıkla fırlatır, bu durumda dünyamız her an kuyruklu yıldızların bombardımanı altında kalırdı.
Ancak Gonzalez'in bildirdiğine göre güneşin iki özelliği bizi bu bombardımandan korumaktadır. Birincisi Güneş'in hızıdır. Güneş'in hızı spiral kolların hızına yakındır. İkisi de galaksi merkezinde yaklaşık aynı hızla dönmektedirler. Böylece Güneş'le spiral kolların yörüngesinin sık kesişmesi engellenmiş olur. Burada bizim yaşamamız için çok özel bir denge bulunduğu ortaya çıkmaktadır. Çünkü Gonzalez yıldızların %95'inin hızının spiral kollara uyumsuz olduğunu belirtmektedir. Güneş'in sahip olduğu bu özel hız sayesinde spiral kolların tehlikeli çekim etkilerinden korunuruz.

Güneş'in bizi spiral kollardan koruyan ikinci mucizevi özelliği yörüngesinin şeklidir. Güneş, yaşıtı olan yıldızlardaki gibi elips değil, çember şekilli bir yörüngeye sahiptir. Gonzalez bu konuda şunları söylemektedir:
"Eğer Güneş'in galaksi merkezi etrafındaki yörüngesi biraz daha az çembersel olsaydı, Güneş'in spiral kolların içinden geçme ihtimali yükselirdi."

SUYUN ŞAŞIRTICI ÖZELLİKLERİ

Suyun ısıyla ilgili (termal) özellikleri dünya üzerindeki canlı yaşamının sürekliliğinde büyük rol oynar. Bunlardan birkaç tanesini şöyle sıralayabiliriz: Bilinen tüm sıvılar, ısıları düştükçe büzüşür, hacim kaybederler. Hacim azalınca, yoğunluk artar ve böylece soğuk olan kısımlar daha ağır hale gelir. Bu yüzden, sıvı maddelerin katı halleri, sıvı hallerine göre daha ağırdır. Su ise, bilinen tüm sıvıların aksine, belirli bir ısıya (+4°C'ye) düşene kadar büzüşür, daha sonra birdenbire genleşmeye başlar. Donduğunda ise daha da genleşir. Bu nedenle suyun katı hali, sıvı halinden daha hafiftir. Buz, aslında "normal" fizik kurallarına göre suyun dibine batması gerekirken, su üstünde yüzer.

Suyun bu özelliği dünya üzerindeki denizler açısından çok önemlidir. Bu özellik olmasa, yani buz suyun üzerinde yüzmese, dünya üzerindeki suyun çok büyük bir bölümü tamamen donacak, göllerde ve denizlerde hiçbir canlı kalmayacaktı.

Buz eridiğinde ya da su buharlaştığında, etraftan ısı çekilir. Bunun tersi gerçekleştiğinde ise, dışarıya ısı verilir. Bu, "gizli ısı" olarak bilinen bir kavramdır. Tüm sıvıların gizli ısıları vardır. Ancak suyun gizli ısısı, bilinen tüm sıvıların en yükseği sayılabilir. Ayrıca suyun "termal kapasitesi", yani suyun ısısını bir derece artırmak için gereken ısı miktarı, bilinen diğer sıvıların çok büyük bölümünden daha yüksektir.

ATEŞTEKİ TASARIM

Canlılara enerji sağlayan en temel reaksiyon, karbon ve hidrojen bileşiklerinin oksitlenmesi, yani yanmasıdır. Ancak bu noktada ilginç bir soru sorulabilir: Bizim vücudumuz temelde karbon ve hidrojen bileşiklerinden oluşmaktadır. Peki nasıl olup da vücudumuz okside olmaz? Ya da daha açık bir ifadeyle, neden vücudumuz bir anda kibrit çöpü gibi tutuşup yanmaz?
Vücudumuzun oksijenle temas ettiği halde yanmaması, gerçekten şaşılacak bir durumdur.

Bu şaşılacak durumun nedeni, oksijenin normal ısılardaki moleküler formu olan O2 molekülünün büyük ölçüde "asal", yani reaksiyona girmeyen bir yapıya sahip oluşudur. Ama bu durumda bir başka soru daha ortaya çıkar; madem O2 kolay kolay reaksiyona girmeyen bir moleküldür, o halde bu molekül bizim vücudumuzun içinde nasıl reaksiyona sokulmaktadır?

19. yüzyıldan beri merak edilen bu sorunun cevabı, son yarım yüzyıl içindeki gelişmeler sonucunda anlaşılmıştır. Biyokimyasal gözlemler, insan vücudundaki bazı özel enzimlerin, sadece oksijenin atmosferde bulunan formu olan O2'yi reaksiyona sokmakla görevli olduğunu ortaya çıkarmıştır. Hücrelerimizdeki bu özel enzimler, son derece karmaşık işlemler sonucunda, vücudumuzdaki demir ve bakır atomlarını katalizör (hızlandırıcı) olarak kullanmakta ve böylece oksijeni reaktif hale getirmektedirler.

Yani ortada çok ilginç bir durum vardır: Oksijen yakıcı bir elementtir ve normalde bizim bedenimizi de yakması beklenmelidir. Bunu engellemek için, oksijenin atmosferdeki formu olan O2 ilginç bir biçimde "asal" kılınmıştır, yani kolay kolay reaksiyona girmemektedir. Ama bedenimizin enerji elde etmesi için de, oksijenin yakıcılığına ihtiyacı vardır. Onun için hücrelerimizin içine, bu asal gazı son derece reaktif hale getiren karmaşık bir enzim sistemi yerleştirilmiştir.

Bu arada yeri gelmişken belirtmek gerekir ki, söz konusu enzim sistemi, canlılığın rastlantılarla oluştuğunu iddia eden evrim teorisinin asla açıklayamadığı bir tasarım harikasıdır.Bedenimizin aniden tutuşmasını engellemek için alınmış bir başka tedbir daha vardır. Bu, İngiliz kimyager Nevil Sidgwick'in ifadesiyle "karbonun karakteristik asallığı"dır. Bir başka deyişle, karbon atomu da normal ısılarda kolay kolay oksijenle reaksiyona girmez.
Kimyasal dille ifade edilen bu özelliği, aslında hepimiz günlük hayatta çok yakından yaşamışızdır. Soğuk bir havada odun ya da kömür kullanarak ateş yakmaya çalıştığımızda yaşadığımız zorluk, karbonun söz konusu "karakteristik asallığı"dır. Ateşi yakabilmek için bir hayli uğraşmamız, odunun ya da kömürün ısısını iyice yükseltmemiz gerekir. Ama ateş bir kez alev aldıktan sonra da, karbon hızla reaksiyona girer ve büyük bir enerji açığa çıkar. Bu yüzden bir yangını başlatmak (kibrit vs. gibi özel ateş kaynakları olmadıkça) son derece zordur. Ama yangın bir kez başladıktan sonra da çok büyük bir ısı oluşur ve bu ısı etraftaki diğer karbon bileşiklerini de tutuşturur.

Bu durum incelendiğinde, ateşte son derece etkileyici bir tasarım olduğu görülür. Oksijenin ve karbonun kimyasal özellikleri öyle ayarlanmıştır ki, bunlar sadece çok yüksek bir ısıda reaksiyona girip ateş oluştururlar. Eğer böyle olmasaydı, Dünya üzerindeki yaşam imkansız hale gelirdi. Eğer

oksijenin ve karbonun reaksiyona girme eğilimleri biraz daha fazla olsaydı, hava sıcaklığı biraz arttığında insanların, ağaçların, hayvanların bir anda tutuşup yanmaları sıradan bir vaka haline gelirdi. Örneğin çölde yürüyen bir insan, sıcaklık gün ortasında en yüksek dereceye çıktığı anda, bir kibrit çöpü gibi bir anda alevlere boğulabilirdi. Bitkiler ve hayvanlar da aynı tehlikeyle yüzyüze kalırdı. Elbette böyle bir Dünya'da yaşamdan söz etmek biraz zor olurdu.Eğer oksijenin ve karbonun karakteristik asallıkları daha fazla olsaydı, bu sefer de Dünya üzerinde ateş yakmak çok zor, belki de imkansız hale gelirdi. Ateşin olmadığı bir ortamda ise, insanların ısınması ve teknoloji geliştirmesi mümkün olamazdı. Çünkü bilindiği gibi teknoloji metallere dayanır ve metaller de ancak çok yüksek ısılarda yumuşayıp şekillendirilebilirler.

Özetle, karbon da oksijen de, bizim yaşamımıza en uygun olacak biçimde yaratılmışlardır. Bu iki elementin özellikleri, bizlere ateş yakabilme ve bu ateşi en uygun biçimde kullanma imkanı vermektedir. Dahası, Dünya'nın her bir yanı, çok bol miktarda karbon içeren, dolayısıyla ateş yakmak için kolaylıkla kullanabildiğimiz ağaçlarla doldurulmuştur. Tüm bunlar, ateşin ve malzemelerinin de insan yaşamına en uygun biçimde yaratıldığını göstermektedir. Nitekim Allah, insanlara Kuran'da şöyle buyurmaktadır:**"Ki O (Allah), size yeşil ağaçtan bir ateş kılandır; siz de ondan yakıyorsunuz." (Yasin Suresi, 80)**

DÜNYAYI KORUYAN YENİ KALKAN:UZAY FIRTINALARI KALKANI

Uzay çalışmaları, Dünyamız'ın ve evrenin yoktan var edilmiş olduğunu ortaya koyan yeni bilimsel keşifleri ortaya çıkarıyor. Kısa zaman önce NASA'nın uzay mekiği ile ilgili yaptığı çalışmalar sırasında Dünya'nın etrafındaki atmosferin koruyucu kalkan özelliğine sahip olduğu keşfedildi. Ayrıca atmosferin dönüşümlü bir sisteme sahip olduğu da bu çalışmalar sırasında ortaya kondu.

Bilimsel gözlemler atmosferimizin dış kısmında uzay fırtınalarının yarattığı enerjiyi bir ısı kalkanı gibi emen bir koruyucu alanın mevcut olduğunu ortaya koymuştur. Gezegenimizi çevreleyen bu kalkan tabaka elektrik yüklü gaz ya da plazma bulutu oluşturup yeryüzünde yaşamı imkansız kılabilecek uzay fırtınası enerjisinin, atmosferin daha alt katmanlarına ulaşmasını engellemekte ve bu sayede Dünya'daki yaşamın sürmesi için hayati öneme sahip olan bir görevi yerine getirmektedir.

Elektrik yüklü plazma bulutu o kadar sıcaktır ki; bu bulutu oluşturan tanecikler ısı yayarak bazen orta ve üst yörüngelerdeki uyduların çalışmalarını engellemektedir. Günümüze kadar, uzay fırtınalarının oluşturduğu enerji taneciklerinin, Güneş'in meydana getirdiği rüzgarlar tarafından tutulduğu düşünülüyordu. Ancak bu görüşün aksine, NASA'nın "Image" adı verilen uzay mekiğinin çalışmaları sırasında ortaya konan bu yeni keşif, atmosferin üst katmanlarından biri olan iyonosferin uzay fırtınalarına aktif olarak etki ettiğini kesin olarak ortaya çıkardı.

Dünyamız son derece hassas dengelere bağlı bu mucizevi durum sayesinde uzay fırtınalarından korunmaktadır. Bu özel korumalı sistem elbette ki kendi kendine oluşmamıştır. Evrendeki mükemmel düzen Rabbimiz'in kusursuz yaratışıyla meydana gelmiştir.

Fırtına kalkanı sayesinde zararlarından korunduğumuz bir diğer tehlike de güneş rüzgarlarıdır. Saniyede yaklaşık 400 kilometre hızla esen güneş rüzgarları Dünya'nın manyetik alanından hızla geçip ilerleyen elektrik yüklü parçalardan oluşur. Bu yolculuk esnasında milyonlarca amperlik korkunç bir elektrik akımı ortaya çıkar. Bu elektrik akımı da dünyanın gözle görülemeyen manyetik alan çizgilerine doğru akar ve özellikle kutup bölgelerinde trilyonlarca watt'lık enerji, atmosfere pompalanır. Dünyamızın fırtına kalkanı olmasaydı, bu çok büyük elektrik akımından gelen ısı, Dünyadaki yaşamı imkansız hale getirecekti.Dünyanın manyetik alanı sayesinde, güneş rüzgarlarının atmosferimize doğrudan çarpması ve zamanla meydana gelecek aşınmalar engellenmiş olmaktadır.

Herşeyden haberdar olan Rabbimiz'in yarattığı eşsiz sistem sayesinde güneş rüzgarları manyetosfere çarpar ve gezegenimizin etrafını kuşatırlar. Bu patlamalar, Güneş'teki patlamalar ile birlikte daha büyük bir hıza ve yoğunluğa ulaşır, ardından uzay fırtınalarının da bu patlamaya eklenmesiyle çarpmanın şiddeti çok daha büyük bir boyuta ulaşır. Tüm bu yoğun fırtına bombardımanına maruz kalan Dünyamız, Allah'ın üstün yaratışının delillerinden olan bu kalkan sayesinde korunmaktadır.

GÖKYÜZÜ KORUNMUŞ BİR TAVANDIR

Gökyüzünü seyreden insanlardan çoğunun aklına atmosferin koruyucu yapısı gelmeyebilir ancak atmosferimiz sanki Dünyamızı korumak için mücadele eden şuurlu bir varlık gibi hareket eder. Tüm bilimsel gözlemler, Dünya'daki yaşamın atmosferin bu özelliği sayesinde korunduğunu kanıtlamaktadır. Bu da, Allah'ın kusursuz yaratışı ile atmosferi hizmetimize verdiğini bize göstermektedir.

Burada dikkati çeken çok önemli bir konu da, Allah'ın atmosferde yarattığı bu mükemmel sistemi Kuran-ı Kerim'de bildirmiş olmasıdır. 21. yüzyıl biliminin yeni tespit ettiği atmosferin koruyucu bir kalkan oluşturması hakkındaki bir Kuran ayeti şöyledir: **"Gökyüzünü korunmuş bir tavan kıldık; onlar ise bunun ayetlerinden yüz çeviriyorlar." (Enbiya Suresi, 32)**

Atmosferin Kuran'da bildirilen bir diğer önemli özelliği de, dönüşümlü bir sisteme sahip olmasıdır.
Atmosferin en dıştaki iki tabakası iyonosfer ve manyetosferdir. İyonosfer, yeryüzünden yayınlanan radyo dalgalarını yeryüzüne geri yansıtarak yayınların uzak mesafelerden de algılanmasını sağlar. Manyetosfer ise, Güneş'ten ve diğer yıldızlardan yayılan zararlı radyoaktif parçacıkları, yeryüzüne ulaşmadan uzaya geri döndürür.
Bütün bunlar, atmosferde son derece özel bir geri döndürme sistemi olduğunu gösterir.
Dünya'da canlılığın devamı için en uygun ortamın hazırlanmış olması Allah'ın kusursuz ve uyumlu yaratışının delillerindendir.

Allah Kuran'da tüm yarattıklarının sahibi olduğunu ve herşeyin Kendisi'ne gönülden boyun eğdiklerini bildirmiştir. Bakara Suresi'ndeki ayetlerde Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:
"… göklerde ve yerde ne varsa O'nundur, tümü O'na gönülden boyun eğmişlerdir. Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse "OL" der, o da hemen oluverir." (Bakara Suresi, 116-117)

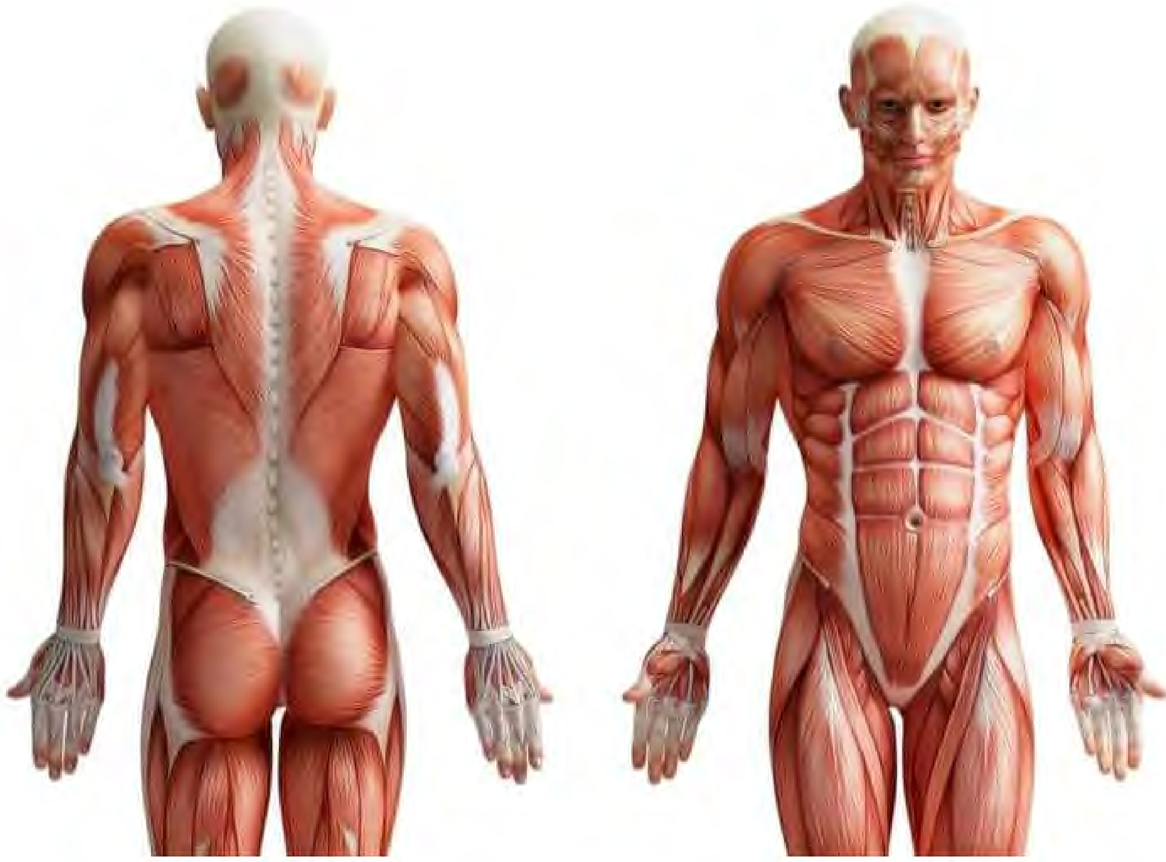
DÜNYA'NIN YARATILIŞINDAKİ MÜKEMMEL UYUM

Dünya'nın "korunmuş tavan"ını oluşturan manyetik alanın var olması için, Ay'ın ve komşu gezegenlerin büyüklükleri ve Dünya'ya olan uzaklıkları da önemlidir. Komşu gezegenlerden birinin şimdikinden büyük olması, o gezegene büyük bir çekim kuvveti kazandıracaktı. Komşu gezegenin sahip olacağı bu büyük çekim kuvveti, Dünya'nın çekirdeğindeki katı ve sıvı kısımlardaki hareket hızını değiştirecek, bugünkü şekilde bir manyetik alanın oluşmasına engel olacaktı. "Dünya güneş çevresinde dönerken öyle bir yörünge çizer ki, her 18 milde doğru bir çizgiden ancak 2.8 mm ayrılır. Dünyanın çizdiği bu yörünge kıl payı şaşmaz, çünkü; yörüngeden 3 mm'lik bir sapma bile büyük felaketler doğururdu: sapma 2.8 yerine 2.5 olsaydı yörünge çok genişolurdu ve hepimiz donardık, sapma 3.1 mm olsaydı hepimiz kavrularak ölürdük." (Bilim ve Teknik Dergisi, Temmuz 1983)
Evrendeki tüm cisimlerin böyle bir uyum içinde yörüngelerine sadık kalarak hareket etmeleri, ortada muhakkak kontrollü bir sistemin var olduğunu hissettirir. Böyle büyük bir sistemin başı boş işlemesi mümkün değildir.
Evrendeki cisimlerin hızlarını da hesaba kattığımızda, tüm veriler daha da karmaşıklaşır. Örneğin Dünya saatte 1.670 km. hızla kendi ekseni etrafında döner. Bugün insanlar tarafından üretilmişolan en hızlı merminin saatte ortalama 1.800 km. sürate sahip olduğu düşünülürse dünyanın devasa boyutlarına rağmen süratinin ne denli büyük olduğu anlaşılır.

Dünya'nın Güneş etrafındaki hızı ise merminin yaklaşık 60 katıdır: saatte 108.000 km. Bu süratle yol alabilen bir araç yapılabilseydi, bu araç Dünya'nın çevresini 22 dakikada dolaşabilirdi.Dünya'nın ekseni yörüngesine 23 derecelik bir açıyla eğim yapar. Mevsimler bu eğim sayesinde oluşur. Bu eğim şimdiki değerinden daha fazla ya da daha az olsaydı, mevsimler arasındaki sıcaklık farkı aşırı boyutlara ulaşacağından yeryüzü üzerinde dayanılmaz sıcaklıkta yazlar ve aşırı soğuk kışlar yaşanırdı.

Bütün bu bilgilerin bize gösterdiği, etrafımızda son derece hassas ve "yaşam için gerekli" dengelerden oluşan mükemmel sistemler olduğudur. Tüm bu sistemleri yaratarak insanın hizmetine veren de alemlerin Rabbi olan Allah'tır. Allah'ın bu kusursuz yaratışı Kuran'da şöyle haber verilir:**"O, biri diğeriyle 'tam bir uyum'içinde yedi gök yaratmış olandır. Rahman'ın yaratmasında hiçbir 'çelişki ve uygunsuzluk'göremezsin. İşte gözü(nü) çevirip-gezdir; herhangi bir çatlaklık (bozukluk ve çarpıklık) görüyor musun? Sonra gözünü iki kere daha çevirip-gezdir; o göz umudunu kesmiş bir halde bitkin olarak sana dönecektir." (Mülk Suresi, 3-4)**

Allah'ın Varlığının ve Birliğinin İnsanlarda ki Delilleri

İNSANDAKİ VARLIK DELİLLERİ

İNSANIN YARATILIŞI

İnsan, hayatı boyunca sahip olduğu bedenle görür, işitir, nefes alır, yürür, koşar ve zevk alır. İnsan bedenini oluşturan kemikler, kaslar, damarlar, iç organlar mükemmel bir düzene sahiptir. Bu düzen incelendiğinde ise, daha da şaşırtıcı gerçeklerle karşılaşılır. Birbirinden farklı gibi görünen bu vücut parçalarının tamamı aynı malzemelerden oluşmaktadır. Bu malzeme hücredir.Hücre, bir organın örneğin kemiğin en küçük parçasıdır. Bir hücre o kadar küçüktür ki, bir milyon tane hücre biraraya gelse ancak bir iğne ucu kadar yer kaplar.
İnsan bedenini oluşturan 60-70 kiloluk et ve kemik kütlesinin özü, insanın doğumundan 9 ay 10 gün önce tek bir hücrede toplanmıştır. Bu hücre, anneden gelen yumurta hücresiyle babadan gelen sperm hücresinin annenin bedeninde birleşmesiyle oluşur.

Hedefe Kilitlenmiş Kusursuz Bir Ordu

Sperm ve yumurta hücrelerinin anne bedeninde birleşmesi, yani annedeki bir yumurtanın döllenmesi için her seferinde yaklaşık 300 milyonluk bir sperm ordusu babanın vücudunda hazır hale getirilir. Bu sayının bu kadar yüksek olmasının nedeni, yumurtanın döllenmesini engelleyecek herhangi bir durumu ortadan kaldırmaya yöneliktir.

Döllenme işlemi için erkek bedeninden atılan spermlere çeşitli bezlerden salgılanan sıvıların oluşturduğu bir karışım eşlik eder. Meni denen bu salgılar ve sperm karışımında sadece spermlerin dölleme yeteneği vardır. Kuran'da meniden karmaşık bir su olarak şöyle söz

edilir:**"Şüphesiz, Biz insanı karmaşık olan bir damla sudan yarattık. Onu deniyoruz. Bundan dolayı onu işiten ve gören yaptık." (İnsan Suresi, 2)**

Spermin yapısında döllenmeyi kolaylaştırıcı özellikler bulunur. Spermin baş, orta, kuyruk bölümleri vardır. Metrenin milyonda biri kadar olan baş bölümüne bir hücreyi bir insana dönüştüren babadan gelen tüm bilgi sığdırılmıştır. Spermin bir diğer önemli parçası da kuyruktur. Kuyruk sürekli bir kamçı hareketi yaparak yumurta hücresine ulaşmayı sağlar.

Yeni Bir İnsanın Oluşumunda Rol Oynayan Yumurta Hücresi

Döllenmenin kolaylıkla gerçekleşebilmesi için kadın bedeninde de birçok sistem hazırlanmıştır. Yumurta, yumurtalık adı verilen ve her detayıyla bu iş için yaratılmış bir organda üretilir. Yumurtalıklar, rahimin sağında ve solunda yer alır ve rahme ince tüplerle bağlıdırlar. Yumurtalıkta üretilen yumurta daha sonra bu tüplerin özel yaratılışı sayesinde spermle buluşur. Bu tüplerin içindeki küçük tüycükler ileri geri hareket ederek hareketleriyle yumurtayı sperme doğru ilerletirken spermi de yumurtaya doğru ilerletirler. Döllenme bu tüpün içinde gerçekleşir. Yumurtanın dış kısmı içinde yağ, şeker ve protein bulunan bir zarla çevrilidir. Bu zar, yumurtaya sperme doğru yapacağı hareket için gereken enerjiyi sağlar. Peki küçücük hücre, daha yumurtalıkta üretildiği anda böyle bir yola çıkacağını ve bu yolculuk sırasında kendisine enerji gerekeceğini bilebilir mi?

Bebeğin Büyümesi İçin Yaratılmış En Güvenli Yer: ANNE RAHMİ

Rahim, kaslardan yapılmış sağlam duvarlı içi boş bir organdır. Hamilelik boyunca rahimin hacmi 20-25 kat artar. Böylece kadının döllenmiş yumurtasının içinde büyüyüp gelişebileceği en uygun yer halini alır. Döllenmiş yumurta, yumurtalıktan rahme kadar olan tüpte bir yandan bölünerek çoğalırken, diğer yandan da ilerlemesine devam eder. Hücre topluluğu bu yolun herhangi bir yerinde yerleşmez. Gelişimi için en güvenli yer olan rahimi seçer ve buraya tutunur. Allah, Kuran'da bu gerçeği şöyle bildirir:**"Yaratan Rabbin adıyla oku. O, insanı bir "alak"tan yarattı. Oku, Rabbin en büyük kerem sahibidir." (Alak Suresi, 1-3)**

"Alak" kelimesinin Arapça'daki anlamı, "bir yere asılıp tutunan şey" demektir. Hatta alak kelimesi asıl olarak deriye yapışarak oradan kan emen sülükleri tanımlamak için kullanılır.

Döllenmiş yumurta da tam olarak ayette bildirildiği gibi rahim duvarına asılıp tutunmaktadır. Bundan 1400 sene öncesinde indirilmiş olan Kuran'da, anne karnında gelişmekte olan hücreyi bu özelliğiyle tarif eden bir kelime kullanılması, Kuran'ın mucizelerinden biridir. O dönemin bilim düzeyi ile keşfedilmesi mümkün olmayan bu bilginin, asırlar önce Kuran'da bildirilmiş olması Kuran'ın Alemlerin Rabbi olan Allah tarafından indirildiğini bir kez daha tasdik etmektedir.

Sadece bir hücre topluluğu olan bu minik et parçası (alak), nasıl olur da gelişimi için en uygun yeri seçer? Bu şuurlu davranış, insan vücudunda gerçekleşen işlemlerin üstün bir aklın kontrolünde gerçekleştiğini gösterir:

“Döl yataklarında size dilediği gibi suret veren O’dur. O’ndan başka ilah yoktur; üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir.” (Al-i İmran Suresi, 6)

Hücreler Farklı Gruplara Ayrılıyor!

Rahime tutunan ve birbirinin aynı olan hücreler belli bir süre sonra bölünerek çoğalır. Her geçen gün bazı hücreler diğerlerinden farklı bir yapıya bürünmeye başlar. Bütün hücreler adeta görev yerine dağılan işçiler gibi bölük bölük hareket ederler. Bu yoğun faaliyet sonucunda bazı hücreler kemik, bazısı deri, bazısı da kas hücresi olacaklardır.

Bu hazırlığın nasıl yapılacağı, hangi hücrenin hangi dokuyu, hangi organı meydana getireceği her hücre grubuna ayrı ayrı ilham edilmiştir. Başta birbirinin aynı olan hücrelerin çoğalmasıyla vücutta yaklaşık 200 tür hücre oluşur. Bu oluşumda hiçbir karışıklık olmaz; her hücre nerede nasıl davranacağını çok iyi bilir. Bu kusursuz düzeni sağlayan ve hücrelere neler yapacaklarını ilham eden, her şeyin hakimi olan yüce Allah’tır.

İki Canlı Arasındaki Hayat Köprüsü: Plasenta

Plasenta anneyle bebek arasındaki besin, oksijen ve diğer maddelerin alışverişini sağlayan yapıdır. Üstelik plasenta yeni hücre gruplarının yani dokuların oluşması için gerekli olan besinleri özenle seçerek, bebeğe taşır. Plasenta bu işlemin tam tersine yani bebekten anne karnına atık maddelerin taşınması işlemini de ustalıkla yerine getirir. Bu şekilde beslenen bebeğin gelişimi sonucunda son derece orantılı, uyumlu bir yapı ortaya çıkar. Bu uyumlu gelişmelerin bütün vücut parçalarında aynı şekilde gerçekleşmesi şarttır. Örneğin; sadece göze ait 40 farklı parça vardır. Gözün fonksiyonlarını yerine getirebilmesi için orantılı bir büyümenin olması, parçalar arasındaki bağlantının sağlam olması, hepsinin kendi yerinde bulunması gerekir. Aksi halde göz, işlevlerini yerine getiremez.

Kemiklerin Kasla Sarılması

Çok yakın bir zamana kadar kemiklerle kasların birlikte ortaya çıkarak anne karnında geliştikleri sanılıyordu. Ancak yapılan son araştırmalar çok farklı ve insanların hiç farkında olmadıkları bir gerçeği ortaya koydu. Şöyle ki; anne karnındaki bebekte kıkırdak dokunun sertleşmesiyle önce kemik oluşur, daha sonra kas hücreleri kemiklerin etrafındaki dokulardan oluşup kemiği sararlar.Oysa bilimin yeni keşfettiği bu gerçek, Kuran’da 1400 sene önce insanlara bildirilmiştir: **“Sonra o su damlasını bir alak (hücre topluluğu) olarak yarattık; ardından o alak’ı bir çiğnem et parçası olarak yarattık; daha sonra o çiğnem et parçasını kemik olarak yarattık; böylece kemiklere de et giydirdik; sonra bir başka yaratışla onu inşa ettik. Yaratıcıların en güzeli olan Allah, ne yücedir. ” (Müminun Suresi, 14)**

Bebeğin Hayat Suyu: Amniyon Suyu

Bebek, gelişimini tamamladığı 9 ayı anne karnında içi sıvı dolu bir kesede geçirir. Bu sıvı amniyon sıvısıdır. Bu sıvı pek çok özelliği ile bebeği dış dünyaya hazırlar. Bebek bu sıvı içinde dış dünyaya alışmak için hareket eder. Düzenli olarak bu sıvıyı içer, dili tat almaya, bağırsakları emilime, böbrekleri de süzme işine alıştırılır. Bu sıvı aynı zamanda dışarıdan gelecek darbelere karşı da bebeği korur. Çünkü, sıvılara herhangi bir yönden gelen basınç her tarafa eşit olarak dağıtılır.

Amniyon sıvısı anne sağlığı için de önemlidir. Sıvı içinde yüzen bebek anne rahmine ağırlık yapmaz ve bu sayede normal gelişimini tamamlayabilir.

Yeni Bir Dünyaya Doğru...

Bebeğin, yeni bir dünya için tüm hazırlıkları tamamlandığında amniyon sıvısı da doğum için hazırlık yapmaya başlar. Rahim ağzını genişletecek su kesecikleri oluşturur. Bu keseler hem rahmin ağzını genişleterek, bebeğin doğum esnasında sıkışmasını engeller hem de doğum başlangıcında delinip içlerindeki sıvılarla bebeğin geçeceği yolu kayganlaştırıp mikropları öldürürler.

Bu arada bebek de dışarı çıkış için en uygun hali yani başın rahim boynuna sokulduğu pozisyonu alır. Peki bebek doğum için en uygun pozisyonun bu olduğunu, daha önemlisi doğum zamanın geldiğini nasıl bilir? Henüz şuuru tam oluşmamış bir varlığın böylesine şuurlu davranışlar sergilemesi elbette onun, kendi iradesiyle değil, yaratıcısı olan Allah'ın ilhamıyla hareket ettiğinin apaçık göstergesidir. Allah, bunu Kuran'da şöyle bildirir:**Ey insanlar, eğer dirilişten yana bir kuşku içindeyseniz, gerçek şu ki, biz sizi topraktan yarattık, sonra bir damla sudan, sonra bir alak'tan (embriyo), sonra yaratılış biçimi belli belirsiz bir çiğnem et parçasından; size (kudretimizi) açıkça göstermek için. Dilediğimizi, adı konulmuş bir süreye kadar rahimlerde tutuyoruz. Sonra sizi bebek olarak çıkarıyoruz, sonra da erginlik çağına erişmeniz için (sizi büyütüyoruz). Sizden kiminizin hayatına son verilmekte, kiminiz de, bildikten sonra hiçbir şey bilmeme durumuna gelmesi için ömrün en aşağı ucuna (yaşlılığa) geri çevrilmektedir. Yeryüzünü kupkuru ölü gibi görürsün, fakat biz onun üzerine suyu indirdiğimiz zaman titreşir, kabarır ve her güzel çiftten (ürünler) bitirir. (Hac Suresi, 5)**

SAVUNMA SİSTEMİ MUCİZESİ

"Fagositoz" olarak adlandırılan bu olayda makrofaj çok sayıdaki bakteriyi yutmak için uzanıyor (üstte). Bakteriler makrofajın bir uzantısı tarafından sarılmış durumda (sağ üstte). Ve bir hücre tarafından yutuluyorlar (sağda). Daha sonra makrofaj içindeki güçlü kimyasal maddeler saldırganı parçalarına ayırıp yok etmektedirler. Bir diğer deyişle makrofaj düşmanı yutmakta, sindirmekte ve açığa çıkan maddeleri kullanmaktadır.

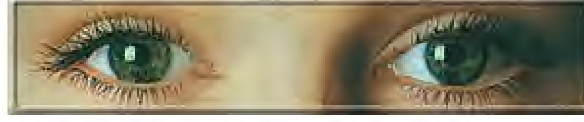
1 SAVAŞ BAŞLIYOR Virüsler bedende yayılırken bir kaç tanesi makrofajlar tarafından yutulur. Makrofajlar virüsün antijenlerini ayırarak kendi yüzeylerine yerleştirirler. Kan dolaşımında bulunan milyonlarca yardımcı T hücresinden çok azı bu özel antijeni 'okuma' yeteneğine sahiptir. Makrofaja bağlanan bu T hücreleri etkin hale geçerler.

2 SAVUNMA HÜCRELERİ ÇOĞALIYOR Yardımcı T hücreleri etkin hale geçince çoğalmaya başlarlar. Daha sonra az sayıdaki, düşman virüse duyarlı olan öldürücü T hücrelerini ve B hücrelerini uyarırlar B hücrelerinin sayısı artarken yardımcı T hücreleri onlara antikor yapmaları için işaret verir.

3 HASTALIĞIN YENİLMESİ Bu sırada virüslerin bir kısmı hücrelerin içine girmişlerdir. Virüsler sadece hücre içinde çoğalabilir. Öldürücü T hücreleri salgıladıkları kimyasal maddelerle bu hücrelerin zarlarını delerek ölümlerine neden olur, böylece hücre içindeki virüsün çoğalmasını önlerler. Antikorlar da doğrudan virüsün yüzeyine bağlanarak onu nötralize eder hücrelere girişini önler ve içine sızılan hücreleri yok edecek kimyasal tepkimeler başlatırlar.

4 SAVAŞ SONRASI Hastalık yenilgiye uğratılınca baskılayıcı T hücreleri tüm saldırı sistemini durdururlar. Bellek T ve B hücreleri, eğer tekrar aynı virüsle karşılaşılırsa hemen harekete geçmek üzere, kan ve lenf sisteminde kalırlar.

GÖZDEKİ KUSURSUZ TASARIM

Bu cümleyi siz okuyup bitirinceye kadar gözünüzde yaklaşık yüz milyar (100.000.000.000) işlem yapıldı. Dünyanın bu en ilginç, en hızlı ve en kusursuz bilgi transferi, her an kesintisiz devam ediyor.

Gözleriniz olmasaydı bir rengin, bir şeklin, bir manzaranın, bir insan yüzünün, güzellik denen kavramın nasıl bir şey olduğunu hiçbir zaman hayalinizde canlandıramazdınız. Fakat, gözleriniz var ve bu sayede etrafınızı görüyor, şu anda da bu yazıyı okuyorsunuz. Bunun ne kadar büyük bir mucize olduğu, çoğu insan gibi belki bugüne kadar sizin de aklınıza gelmemişti.

Dış dünyadaki ışık parçacıkları, gözünüzün önündeki şeffaf kornea tabakasından, sonra iris denen çember şeklindeki dokudan, daha sonra da odaklama yapan mercekten geçiyor ve gözün arka tarafındaki retinaya düşüyor. Retina, organik hücrelerden oluşmasına rağmen, üzerine düşen bu görüntüyü, dünyanın en hızlı bilgisayar işlemcisinden çok daha hızlı bir biçimde yorumlayarak "bilgi"ye yani elektrik sinyallerine dönüştürüyor. Elektrik sinyalleri haline gelen görüntü, sinirler aracılığıyla beyindeki görme merkezine iletiliyor. Bu merkezdeki hücreler ise, bu bilgiyi yeniden yorumlayarak tekrar görüntü haline getiriyor.

Gözün mükemmel yapısı, elbette burada özetlediğimizden çok daha fazla detaya sahip. Örneğin mercek, ışınları retina üzerine odaklarken, sürekli olarak kalınlığını ayarlıyor. Bu "otomatik odaklama" sistemi sayesinde, 20 cm uzaktaki elinize baktıktan hemen sonra, 100 m uzaklıktaki bir ağaca bakabiliyor ve anında net bir görüntü elde edebiliyorsunuz. Eğer merceğin böyle bir özelliği (ve bu iş için etrafına yerleştirilmiş onlarca minik kas) olmasaydı, sadece belirli bir mesafedeki cisimleri net görebilecektiniz. Daha uzak ve daha yakındaki maddeler ise her zaman çok bulanık görünecekti. Kısacası, göz, "otomatik odaklama" özelliğine sahip olan -ve son 10 yıl içinde geliştirilen- modern kameraların yaptığı işi, milyonlarca yıldır yapıyor. Üstelik hiçbir kamera göz kadar kusursuz odaklama yapamıyor.

Gözün parçalarından biri olan iris dokusu ise daha farklı bir ayarlamayı üstlenmiş durumda. İris, gözünüze rengini veren doku, ama asıl işlevi göze girecek ışık miktarını belirlemek. Biraz loş bir ortama girdiğinizde, iris hemen genişliyor ve ortasındaki "göz bebeği" büyüyerek retinaya daha fazla ışık girmesini sağlıyor. Güneşe çıktığınızda ise tam tersi gerçekleşiyor ve iris, kamaşmayı en aza indirmek için, çok hızlı bir biçimde daralıyor. Eğer iris böyle bir işleve sahip olmasıydı, sadece belirli bir ışıkta etrafı iyi görebilirdiniz. Biraz daha loş bir ortam zifiri karanlık haline gelir, biraz daha aydınlıkta gözleriniz tamamen kamaşırdı.

Göz Kapakları

Göz kapakları, gözün korunması için yaratılmış olan en önemli parçalardan birisidir. Göz kapaklarının görevi, göz küresini korumakla birlikte “kornea”yı her an belli bir nem oranında tutmaktır. Göz kapaklarının iç kısmında bulunan damarlar, uykuda oksijen alamayan gözün dış tabakasını beslerler.
Herkes gün içinde hiç farkında olmadan binlerce kez gözlerini kırpar. Bu hareket istem dışı olarak yapılır ve bu sayede gözler yoğun ışık temasından ve yabancı maddelerden korunur. Bu işlemin hiçbir çaba sarf etmeden yapılması da çoğu insanın farkında olmadığı bir nimettir.

Göz Bebeği

Göze giren ışık miktarı, göz bebeği açıklığının derecesine göre yaklaşık 30 kat değişebilir. Örneğin bir flaş patlaması ile 0.1 saniyede yapılacak değişim sonucunda göz bebeği hemen ayarlanıp ışığı kırar.
Elbette tüm bu saydıklarımız gözde çok üstün bir “tasarım” olduğunu ispatlamaktadır. Bu öyle bir sistemdir ki, tek bir parçası, örneğin sadece gözyaşı bezleri ya da korneanın şeffaflığı olmasa, göz hiçbir işe yaramaz. Yani, gözün işlev görmesi için bütün temel parçalarının (yaklaşık 40 ayrı dokunun) aynı anda, gereken yerde, gereken işlev ve yapıda olması gerekir. Bu denli kompleks bir tasarımın “evrim”le, yani bir rastlantılar zinciriyle oluşması ise elbette ki imkansızdır. Açık olan gerçek, gözün üstün bir aklın eseri olduğudur. Bu Rabbimiz’in benzeri olmayan aklıdır. Allah, insanlara yol gösterici olarak indirdiği kitabında şöyle bildirir:**“Allah, sizi annelerinizin karnından hiçbir şey bilmezken çıkardı ve umulur ki şükredersiniz diye işitme, görme (duyularını) ve gönüller verdi.” (Nahl Suresi, 78)**

En Mükemmel Göz Damlası:Gözyaşı

Çoğu insanın, “yalnızca ağlandığında akan tuzlu su” zannettiği gözyaşı, durumdan

duruma değişen yapısıyla son derece özel bir sıvıdır. Gözyaşının ilk görevi gözü mikroplara karşı korumaktır. İçinde bulunan “lizozom” enzimi birçok bakteri türünü parçalayabilme ve mikrop öldürme özelliğine sahiptir. Lizozom sayesinde göz, enfeksiyonlardan korunur. Bu madde, binaları mikroplardan temizlemek için kullanılan kuvvetli bir dezenfektan olan “fenik asit”ten bile daha etkilidir. Bu kadar güçlü olduğu halde bu enzimin göze hiçbir zarar vermemesi büyük bir mucizedir.

İçinde böyle son derece güçlü bir dezenfektan bulunan gözyaşı, gözün kimyasal yapısına en uygun şekilde yaratılmıştır. Bu yağlama-nemlendirme sistemi sayesinde gözünüz kurumaz. Eğer bu sistem var olmasa ya da eksik çalışsaydı, o zaman göz ile göz kapağı arasında sürekli bir sürtünme olur, gözünüz birkaç dakika içinde kurur, göz kapaklarınız yapışır ve oldukça acılı bir süreç sonucunda kör olurdunuz.

İSKELETİN YARATILIŞI

Gülme, koşma, yürüme, oturma, kalkma, ayakta durma, yatma, yazı yazma... Her insan bütün bu işlemleri kemikleri sayesinde yapar. Kemikleri sayesinde yürür, yine onlar sayesinde ayakta durur, yatar, güler, kemikleri sayesinde yemek yer. İnsan bedeninin çatısı 206 tane sert parçanın biraraya gelmesiyle oluşmuştur. İnsan vücudunda bulunan ve her biri farklı fonksiyonlara sahip olan kemikler, Allah'ın yaratma sanatının yüceliğini bize gösterirler.

Kemik dokusu çoğu kimsenin zannettiği gibi cansız değildir. Kemik dokusu vücutta kalsiyum, fosfat gibi birçok önemli mineralin bankasıdır. Vücudun ihtiyacına göre bu mineralleri depo eder veya daha önceden depo ettiklerini vücuda verir. Bütün bunların yanı sıra kırmızı kan hücrelerinin üretimi de kemik iliği tarafından yapılır.

İskeletin Mükemmel İşlevi

İskelet bütün olarak mükemmel bir işleve sahip olmasının yanında, onu oluşturan kemikler de üstün bir yapıya sahiptir. Vücudun taşınması ve korunması gibi önemli bir görevi üstlenen kemiklerimiz, bu işi rahatlıkla yerine getirebilecek kapasite ve sağlamlıkla yaratılmıştır. Hatta bu yönde oldukça geniş bir güvenlik payı bırakılmış ve vücudun muhatap olacağı zor durumlar da hesaba katılmıştır. Örneğin; uyluk kemiği, dikey durumda bir ton ağırlığı kaldırabilecek kapasitededir. Nitekim atılan her adımda bu kemiğimize vücut ağırlığımızın üç katı yük binmektedir. Hatta sırıkla yüksek atlama yapan bir atlet yere inerken kalça kemiğinin her santimetrekaresi 1400 kiloluk bir basınca maruz kalır. O halde, kemik denen ve bir tek hücrenin bölünmesi sonucunda ortaya çıkan bu yapıyı, bu kadar kuvvetli kılan nedir?

Kemiklerin iç yapısı , insanların binalarda ve köprülerde kullandığı kafes yapı sistemine benzer bir yapıda inşa edilmiştir. Önemli bir farkla; kemik içindeki sistem, insanın geliştirdiğinden çok daha üstün ve karmaşıktır. Bu sayede kemikler, hem son derece sağlam, hem de insanın rahatlıkla kullanabileceği hafiflikte olurlar. Eğer aksi olsaydı, yani kemiklerin içi, dışı gibi sert ve tamamen dolu olsaydı, hem kemiklerin ağırlığı insanın taşıyabileceğinin çok üzerinde olurdu, hem de kemiğin yapısı gevrek ve sert olup en küçük bir darbede çatlayabilir veya kırılabilirdi.

Tasarım Harikası Kemiklerimiz

Kemiklerimizin bu mükemmel tasarımı, bizim son derece rahat bir hayat sürmemizi, çok zor hareketleri kolaylıkla ve hiç acı duymadan yapabilmemizi sağlamaktadır. İnsana düşen kuşkusuz bu mükemmel bedeni onun için yaratmış ve emrine vermiş olan Allah'ı bilmesi ve O'na şükredici olmasıdır. İnsan vücudundaki kemiklerin esneklikleri ihtiyaca göre değişebilir. Örneğin kadınlarda leğen kuşağı kemikleri, hamileliğin son aylarına doğru gevşer ve birbirinden biraz ayrılırlar. Bu son derece önemli bir ayrıntıdır, çünkü bu gevşeme sayesinde bebeğin başı doğum sırasında ezilmeden dışarı çıkabilir. Acaba leğen kemiği, dünyaya yeni gelecek bir canlının başının ezilmemesi için kendisini daha esnek bir hale getirmeye nasıl karar vermektedir? Böylesine önemli bir ayarlama, evrimin yani tesadüflerin bir hediyesi asla olamaz. Açık olan tek gerçek vardır. Tüm bunların cevabı kusursuz ve planlı bir yaratılıştır.

Kemiklerin esnekliğine başka bir örnek olarak bebekleri verelim. Bebeklerin kafatası ve diğer kemikleri çok yumuşaktır ve birbirleri üzerinde az da olsa hareket edebilirler. Bu esneklik sayesinde bebeğin başı doğumda bir hasar görmeden çıkabilir. Eğer bu kafatası kemikleri doğum sırasında sert olsaydı, anne karnından çıkarken çatlayabilir hatta kırılarak bebeğin beyninde büyük hasarlara yol açabilirdi. Bu aşamada tekrar kaçınılmaz bazı sorularla karşılaşıyoruz. Acaba bebeğin kafatası kemiklerinin doğum sırasında karşılacakları tehlikeyi kim, nereden bilmekte, bu önlem nasıl alınmaktadır? Açıktır ki annenin de, çocuğun da böyle bir engelle karşılaşacaklarından haberleri yoktur. Üstelik haberleri de olsa herhangi bir şekilde müdahalede bulunamazlar. Bebeğe ve annesine hayat veren de, onlar için böyle bir sistemi yaratan da kuşkusuz üstün ilim sahibi olan Allah'tır.

İskeletin Hareket Kabiliyeti

İskeletlerin hareket kabiliyeti de üzerinde durulması gereken önemli bir ayrıntıdır. Her adım atışımızda omurgamızı meydana getiren omurlar birbiri üstünde hareket eder. Bu sürekli hareket ve sürtünme, omurların aşınmasına neden olabilir. Oysa bunu önlemek için her bir omur arasına disk denilen dayanıklı kıkırdaklar yerleştirilmiştir. Bu diskler amortisör görevi yapar. Dahası her adım atışta, vücut ağırlığı yüzünden yerden vücuda bir tepki kuvveti gelir. Bu kuvvet, omurganın sahip olduğu amortisörler ve "kuvvet dağıtıcı" kıvrımlı şekli sayesinde, vücuda zarar vermez. Eğer tepkiyi azaltan esneklik ve özel yapı olmasaydı, ortaya çıkan kuvvet doğrudan kafatasına iletilirdi ve her adım attığımızda beynimiz sarsılırdı.

Tüm bunlar insan bedeninin çok mükemmel bir tasarımın, daha doğrusu bir yaratılışın ürünü olduğunu göstermektedir. İnsan bu mükemmel tasarım sayesinde birbirinden çok farklı hareketleri büyük bir hız ve rahatlık içinde yerine getirir. Oysa böyle olmayabilirdi. Çok daha sert, çok daha kaba bir iskeletimiz olabilirdi. Örneğin tüm bacağımızın tek bir uzun kemikten meydana geldiğini düşünün. Böyle bir durumda yürümek büyük bir sorun haline gelecek, son derece hantal ve hareketsiz bir bedenimiz olacaktı. Bir yere oturmak bile güçleşecek, bu tür hareketler sırasındaki zorlamalar nedeniyle bacak kemiği kolaylıkla kırılabilir hale gelecekti.
Oysa yapmak istediğimiz her harekete izin veren, dahası bunları kolaylaştıran ve güvenli hale getiren bir iskeletimiz vardır. Fakat biz ne iskeletimizin tasarımını yaptık, ne de kemiklerimizi meydana getirdik. Bunları herhangi bir tesadüfi güç ya da doğal bir süreç de meydana getirmedi. Bunları bizim için en mükemmel şekilde yaratan Allah'tır. Rabbimiz bizleri bu gerçek üzerinde düşünmeye şöyle davet eder:**"… Kemiklere de bir bak nasıl biraraya getiriyoruz, sonra da onlara et giydiriyoruz?" (Bakara Suresi, 259)**

KANIN HAYATİ FONKSİYONU

Kan bedenimize canlılık vermek için yaratılmış bir yaşam sıvısıdır. Vücudumuzda dolaştığı sürece onu ısıtır, soğutur, besler, korur, enerji verir ve içindeki zehirli maddelerin atılmasını sağlar. Bedenimizdeki haberleşmenin neredeyse tamamını üstlenir. Ayrıca damarlarda oluşan her yırtığı anında kapatır. Sistem böylelikle kendini sürekli olarak yeniler. 60 kg ağırlığındaki bir insanın damarlarında ortalama 5 lt kan dolaşır. Kalp, bu miktarı bedende rahatlıkla bir dakikada dolaştırabilir. Hatta fiziksel bir zorlanma sırasında ya da

spor yaparken, bir dakikada bu miktarın beş katını dolaştırabilir.

Oksijen Taşıyıcısı

Soluduğumuz hava, yaşamın en gerekli maddesidir. Ateşin, odunu yakabilmesi için nasıl oksijene gereksinimi varsa, hücrelerin de enerji üretimi sırasında şekeri parçalayabilmek için oksijene gereksinimleri vardır. Bunun için, oksijenin akciğerlerden kaslara ulaştırılması gereklidir. İşte, karmaşık bir boru hattına benzetebileceğimiz kan dolaşım sistemimiz de bu görevi üstlenir. Oksijeni taşıma görevini, alyuvarların içindeki hemoglobin molekülü yerine getirir. Yassı, yuvarlak ve her iki yanı basık bir yapıda olan alyuvarların yalnızca biri neredeyse 300 milyon hemoglobin taşır.

Alyuvarların, kusursuz bir çalışma sistemi vardır. Oksijeni taşımakla kalmayıp, onu gerektiği yerde de bırakabilirler. Bunu da en gerekli yer ve zamanda, örneğin çok çalışan bir kas hücresinin yanından geçerken yaparlar. Alyuvarlar, oksijeni bu şekilde gerekli dokulara verirken, şekerin yakılması sonucunda açığa çıkan karbondioksiti de alarak akciğere taşır ve orada bırakırlar. Bunun ardından hemen yeniden oksijenle bağlanır ve onu yeniden gerekli dokulara taşırlar.

İdeal Bir Tasarıma Sahip Olan Hücreler

Alyuvarlar, miktar bakımından diğer kan hücrelerine göre çoğunluktadır. Yetişkin bir erkeğin damarlarında 30 milyar alyuvar yüzer. Bu sayıdaki alyuvarlarla bir futbol sahasının neredeyse yarısı kaplanabilir. Kanımıza, dolayısıyla tenimize renk veren hücreler alyuvarlardır. Alyuvarlar yassı disklere benzerler. Esneklikleri sayesinde de en dar kılcal damarlardan ya da en küçük gözeneklerden bile geçebilirler. Alyuvarların bu esneklik özelliği olmasaydı, vücudun pek çok noktasında takılı kalırlardı. Bunun sebebi kılcal damarların yalnızca 4-5 mikrometre kalınlığında olmasıdır. (1 mikrometre=milimetrenin binde biri). Oysa alyuvarların çapları 7.5 mikrometredir. Alyuvarlar böylesine büyük bir esneme özelliğinde yaratılmamış olsalardı ne olurdu? Bu sorunun cevabını şeker hastalığını araştıranlar bilir. Şeker hastalarının kan hücreleri genellikle esnekliklerini yitirir. Bu nedenle, hastaların gözlerindeki hassas dokular esnek olmayan kan hücreleri tarafından tıkanır. Bu tıkanma ise zaman içinde körlüğe yol açabilir.

Mükemmel bir Ulaşım Sistemi

Kandaki hücrelerin dışında, vücuda giren birçok madde de kanın plazma denen kısmında taşınır. Bu sıvı, kan hücreleri içermediği için sarı berrak bir renktedir. Plazma, beden ağırlığının %5'ni oluşturur ve bunun da %90'dan fazlası sudur. İçinde tuzlar, mineraller, karbonhidratlar, yağlar ve yüzlerce değişik türde protein yüzer. Kandaki proteinlerin bazıları taşıyıcı proteinlerdir. Bunlar yağları kendi üzerlerine bağlayıp onları gerekli dokulara ulaştırır. Eğer yağlar proteinler tarafından bu şekilde taşınmasaydı, birbirleriyle birleşir ve kanda, çorbadaki yağ öbekleri gibi, denetimsiz bir şekilde yüzerlerdi. Bu durum ise ölümcül sağlık sorunları meydana getirirdi.
Bedendeki özel haberci görevini ise plazmada dolaşan hormonlar üstlenir. Hormonlar, organlar ve hücreler arasında kimyasal mesajlar taşıyarak haberleşmeyi sağlar.

Albümin, sayıca en fazla olan plazma proteinidir ve bedende bir anlamda taşıyıcılık görevi yapar. Kolesterol gibi yağları, hormonları, zehirli bir safra kesesi maddesi olan sarı bilirubini ve penisilin gibi ilaçları kendine bağlar. Zehirleri karaciğerde bırakır, besin maddelerini ve hormonları ise gerekli oldukları yerlere götürür.

Özel Denetim Mekanizmaları

Besin maddelerinin, atardamarlardan gerekli oldukları dokulara ulaşabilmesi için, doku duvarını aşması gerekir. Doku duvarı, çok küçük gözeneklere sahip olsa da, hiçbir madde kendiliğinden bu duvardan geçemez. İşte bu sorunu çözen ve besinleri doku duvarından geçiren etken, kan basıncıdır. Ancak besin maddelerinin dokulara gerektiğinden fazla geçmesi durumunda ise, bu kez dokuda enfeksiyon oluşacaktır. Bu nedenle, kan basıncını dengelemek için, sıvıyı kana geri çeken bir mekanizma kurulmuştur. Bu görevi yine albümin üstlenir. Albümin, doku duvarlarındaki küçük gözeneklerden geçmek için fazla büyüktür ve kandaki yüksek yoğunluğu nedeniyle, suyu bir sünger gibi emer. Albümin olmasaydı beden, adeta suda beklemiş bir fasulye gibi şişerdi.

Vücuttaki Termostat

Kan; zehirler, gazlar, akyuvarlar ve vitaminler gibi maddelerin yanında, ısı da taşır. Isı, hücrelerdeki enerji kazanımı sırasında yan ürün olarak açığa çıkar. Isıyı bedenin geneline dağıtmanın ve beden sıcaklığını dış ortam sıcaklığına göre ayarlamanın yaşamsal önemi vardır. Eğer vücudumuzun ısı dağıtım sistemi olmasaydı, örneğin kol gücüyle yaptığımız bir iş sonucunda kollarımız aşırı derecede ısınır, diğer bölgelerimiz ise soğuk kalırdı. Böyle bir yapı ise metabolizmaya büyük zarar verirdi.İşte bu nedenle ısı bedene dağıtılır. Isının bedene dağılımı kan dolaşımı yoluyla olur. Beden geneline yayılan bu ısının düşürülmesi için de terleme mekanizması devreye girer

Dahası, deri altındaki kan damarları genişler ve böylece kanın taşıdığı ısıyı havaya bırakması kolaylaştırılır. Bu nedenle koştuğumuz ya da yüksek tempolu başka bir fiziksel iş yaptığımız zaman, damarların genişlemesi sonucunda yüzümüz kızarır.Bütün canlı türlerine hayat veren bu madde Allah'ın yaratışının açık delillerinden bir tanesidir. Allah bir ayetinde şöyle buyurmaktadır:**"İşte Rabbiniz olan Allah budur. O'ndan başka ilah yoktur. Herşeyin yaratıcısıdır, öyleyse O'na kulluk edin. O, herşeyin üstünde bir vekildir." (Enam Suresi, 102)**

DAMARLARIMIZDAKİ MÜKEMMEL TASARIM

Vücudumuzdaki damar sistemi, gelişmiş bir ülkenin, sahip olduğu kara yolu ağıyla kıyaslanmayacak kadar karmaşıktır. Damarlar, kalp ve kan ile birlikte dolaşım sistemini oluştururlar. Toplam 100 bin kilometreden fazla uzunluğuyla vücudumuzun her tarafına dağılan damarlarımız muazzam bir kara yolu ağına benzetilebilir. Ufak bir hesap yaparsak bu sayının önemini daha iyi anlayabiliriz: Bir insanın sahip olduğu damarlar uç uca eklendiğinde, dünyanın çevresini iki buçuk defa dolanacak bir uzunluğa erişir. Şunu da hatırlatalım ki, vücudumuzdaki damar sistemi, gelişmiş bir ülkenin, örneğin Amerika'nın sahip olduğu karayolu ağıyla kıyaslanmayacak kadar karmaşıktır. Karayolları belirli bir genişlikte yapılır; günün farklı saatlerindeki değişen trafik yoğunluğuna göre şerit sayısı artmaz veya azalmaz. Oysa damarlarımızın iç genişliği sabit değildir; yani damarlarımız bizim faaliyetlerimize uyumlu olarak daralır veya genişler, böylece kan basıncının düzenlenmesinde önemli rol oynarlar. İşte bu mükemmel sistem sayesinde, vücudun farklı ortamlara göre değişen ihtiyaçları otomatik olarak sağlanır. Kan damarlarının, spor yaparken genişleyerek artan kan ihtiyacını temin etmesi veya yaralanma sonrasında daralarak kanamayı azaltması sözü edilen kusursuz sistemin bir sonucudur.

Damarların genişlemesi ve daralması

Peki damarlar nasıl oluyor da ne zaman genişlemeleri ya da ne zaman daralmaları gerektiğini anlıyorlar? Bu sorunun cevabının insan hayatı açısından çok önemli olduğu ortadadır. 100 bin kilometrelik damar şebekesinin herhangi bir noktasında meydana gelebilecek en ufak bir hatanın, telafisi mümkün olmayan olumsuzluklar doğuracağı açıktır.

Bilim adamları on yıl öncesine kadar, damarın içinde çok karmaşık birtakım işlemler olduğunu tahmin ediyorlar; fakat yukarıdaki sorunun cevabını veremiyorlardı. Yapılan araştırmaların sonuçları kimyasal bir habercinin varlığını ortaya çıkardı. Bu haberci nitrik oksit (NO) molekülüydü. Damarlara genişlemeleri "talimatını veren" işte bu iki atomlu moleküldü. Damarlarımızın derinliklerinde nitrik oksit üreten muhteşem tesislerin sahip olduğu yapı mükemmelliklerle doludur.

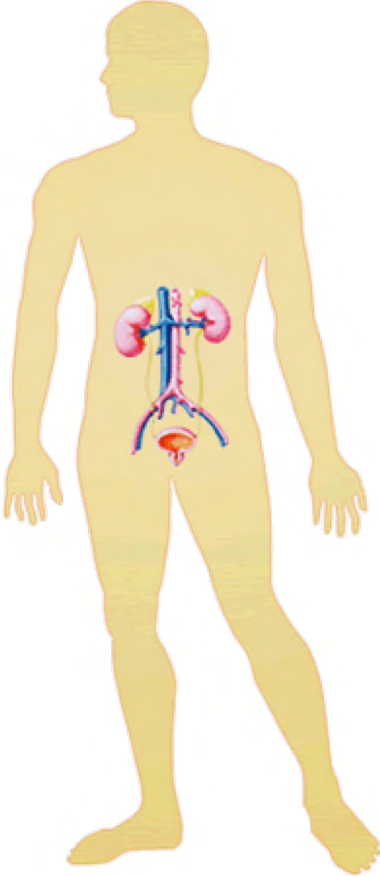
KOKU VE HAFIZA

Kokuların, insan hafızasındaki anıları harekete geçirdiği herkesçe bilinir. İnsan, bir şeyi kokladığında, kokuya ait moleküller burna girer. Bitkilerin koku molekülleri uçucudur, bu yüzden çok düşük bir sıcaklıkta dahi gaz haline dönüşerek havada yayılırlar. Çok hafif bir rüzgar bu kokuları buruna taşır.
Burnun arka kısmına ulaşan koku molekülleri nemli bir dokuyla karşılaşırlar. Bu doku nöron adı verilen ve koku algılayan 5 milyon adet hücreden oluşur. Bu 5 milyon hücreden her biri ucunda reseptörler olan püskülümsü uzantıları dalgalandırarak koku moleküllerini yakalar. Bu duyargaların diğer ucu hücrenin içine yapışıktır. Koku molekülü bu tuzağa yakalandığında seri bir sinyal hücre içinde dolaşarak beynin alt tarafındaki koklama merkezine gerekli mesajı ulaştırır. Bütün bu işlemler bir saniyeden çok daha kısa bir zamanda gerçekleşir. Daha sonra sinyaller

buradan çıkarak beynin duygu ve motivasyonla ilgili olduğu sanılan bölümüne (limbik sistem) giderler. Bu sinyal sonucunda kokunun neye ait olduğu, güzel mi yoksa çirkin mi olduğu anlaşılır. Eğer tanıdık bir kokuyla karşılaşıldıysa, o kokunun kaynağıyla ile ilgili hafıza bilgileri yeniden canlanır. Mesela limon kokusu aldığımızda aklımıza bir limonata gelebilir, ya da baharat kokuları aldığımızda iştah açıcı yemekler düşünmeye başlayabiliriz. Çok açıktır ki her biri, tüm varlıkları birbiriyle mükemmel bir uyum içinde yaratan, üstün ilim ve sanat sahibi olan Allah'ın birer eseridir. Bütün kokuları ve onları algılayan organları yaratan Allah, insan ruhunu da bu kokulardan etkilenecek şekilde yaratmıştır. **"Yere gelince, onu da (yaratılmış bütün) varlıklar için alçalttı-koydu. Onda meyveler ve salkımlı hurmalıklar var. Yapraklı taneler ve güzel kokulu bitkiler. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?" (Rahman Suresi, 10-13)**

VÜCUDUMUZDAKİ ARITMA SİSTEMİ

Böbrekler; sadece 5-7 cm boyunda olan, hiçbir bakım gerektirmeyen ve vücudumuzun ihtiyaçlarına tam olarak uygun bir filtre vazifesi gören, hayati öneme sahip organlardır. Son derece karmaşık laboratuvar işlemleri gerçekleştiren böbrekler, herşeyi kusursuz bir düzen içinde yaratan Allah'ın benzersiz eserlerinden biridir. İnsan vücudunda sürekli faaliyet halinde olan 100 trilyon hücre bulunmaktadır. Hücrelerin bu faaliyetleri sonucunda ortaya atık maddeler çıkar. Üre, ürik asit ve keratin gibi maddelerden oluşan bu atık maddeler son derece zehirlidir. Eğer vücuttan uzaklaştırılmazlarsa vücut fonksiyonları kısa sürede bozulur, vücudumuz zehirlenir ve ölüm kaçınılmaz olur.

İşte bu noktada insan vücudundaki kusursuz tasarım bir kere daha ortaya çıkmaktadır. Nasıl motorlarda egzoz gazının tahliyesi için özel sistemler tasarlanmışsa, vücudun günlük çalışması sırasında ortaya çıkan zararlı maddelerin uzaklaştırılması için de çok özel bir sistem yaratılmıştır. Bu sistem, boşaltım sistemidir.

Hücreler, tıpkı zehirli atıklarını arıtan fabrikalar gibi, bünyelerinde üretilen atık maddeleri kan plazmasına bırakırlar. Bu durum vücudu baştan başa kat eden kan nehrinin, 100 trilyon fabrikanın atığıyla kirlenmesi demektir. Bu kirlilik insan hayatı için oldukça zararlıdır. Bu nedenle hızla kirlenen kanın bir an önce temizlenmesi gerekir.

Ancak ortada önemli bir problem vardır. Kirlenen kanın içinde üre, ürik asit gibi zehirli maddelerin yanı sıra, aminoasitler, vitaminler, su ve glikoz gibi vücudun ihtiyacı olan maddeler de vardır. Öyleyse kanı temizleyecek sistemin basit bir süzme işlemi yapması yeterli olmayacaktır. Bu sistemin faydalı maddeleri tanıyıp muhafaza etmesinin yanı sıra, yalnızca zararlı maddeleri diğerlerinden ayırarak uzaklaştıracak kompleks bir arıtma tesisi gibi çalışması da gerekmektedir.

Kanın böbreklerde temizlenmesi

Vücutta dolaşmakta olan kan, böbreklerde önce süzme işlemine tabi tutulur. Bu işlemin gerçekleşmesi için böbreklerin içine küçük küçük birçok süzgeç yerleştirilmiştir. Bu süzgeçlerin sayısı ve işlevleri düşünüldüğünde çok açık bir yaratılış mucizesiyle karşılaşılır. Tek bir böbreğin içinde 1.200.000 adet süzgeç vardır. Bu mikro süzgeçlere nefron adı verilir. Bir nefron, bowman kapsülü (nefronun ucunda bulunan, yarı küre şeklinde, kılcal damarlardan oluşan bir yapıdır), glomerulus, malpigi cisimciği ve böbrek damarlarından oluşur. 1.200.000 süzgecin her biri binlerce mikro deliği olan mükemmel bir tasarıma sahiptir.

Kalpten çıkan kanın yaklaşık dörtte biri, böbrek atardamarları aracılığıyla böbreklere gelir. Bu, dakikada bir litreden fazla kan demektir. Kanı getiren damar, böbreğe girer girmez sayısız ince damara ayrılır. Bu ince damarlardan her biri, bir mikro süzgece bağlıdır. Kalbin yaptığı basınç sayesinde kan hızla süzgeç yüzeyine çarpar, zararlı maddeler ve su süzgecin diğer tarafına geçer. Proteinler ve kan hücreleri bu süzgeçten geçemeyecek kadar büyük oldukları için geride kalırlar. Böylece süzgecin diğer tarafına geçmeyen kan süzülmüş ve temizlenmiş olur. Yaklaşık yumruğumuz büyüklüğündeki bir et parçasının içine 1.200.000 adet süzgeç yerleştirilmiştir. Bu süzgeçlerin her birinde aynı detaylı tasarım eksiksiz olarak mevcuttur.

NASIL NEFES ALIYORUZ?

Nefes alıp verme düzeninizi hiçbir zaman kontrol etmiyorsunuz. Çünkü bazı hücreleriniz bu kontrolü sizin yerinize yapıyor. Eğer nefes alma düzeni bizim kontrol ve dikkatimize bırakılmış olsa, nefes almayı unuttuğumuzda, uykuya daldığımızda ya da başka bir işle meşgul olduğumuzda nefessizlikten ölebilirdik.Her insan için hayati bir öneme sahip olan nefes alma işlemi, solunum merkezi tarafından düzenlenir. Bu merkez bir mercimek tanesi büyüklüğünde olup beynimizin bir uzantısı olan “beyin sapı” denen yerdedir ve başlıça üç grup sinir hücresinden oluşur:

- Birinci grup hücreler solunumun temel ritmini belirlerler ve içimize hava çekmemiz için emir verirler. Böylece ihtiyacımız olan havayı içimize çekmiş oluruz.
- İkinci grup hücreler ise solunumun hızını ve gidişatını belirlerler. Ancak ikinci grup hücreler devreye girdiğinde, birinci grup hücrelerin faaliyetini bir sinyalle durdururlar. Böylece akciğerin hava dolum bölümü kontrol edilir ve nefes alıp vermemiz hızlanır.
- Üçüncü grup hücreler ise normal nefes düzeninde aktif değildirler. Ancak yüksek oranlarda soluk alıp vermek gerektiği zaman devreye girerler, karın kaslarımıza sinyal gönderip solunuma katılmalarını sağlarlar.

Tüm bu anlatılanlar hayatta kalmamız için yeterli midir? Hayır.
Solunum kimyasal olarak da kontrol edilir. Bizim nefes alıp vermemizin amacı kandaki oksijen ve karbondioksit miktarlarının belirli bir oranda kalması içindir. Bu orandaki değişiklikler ise solunum

merkezindeki bir grup hücreyi harekete geçirir ve solunumdaki bozulan değerler, olması gereken düzeye çok hassas değişiklikler ile getirilir.

Kandaki oksijen miktarının solunum merkezine doğrudan bir etkisi yoktur. Ancak beynin dışında, şah damarı gibi bazı büyük damarlarda bulunan çok hassas alıcılar, kandaki oksijen belli bir düzeyin altına indiğinde solunum merkezine sinyaller gönderirler böylece solunumda çok hassas değişikliklerle gerekli düzeltmeler yapılır.

Bizim hayatta kalmak için ne kadar oksijene ihtiyacımız olduğunu bir grup hücre nasıl bilmektedir? Bilimin ancak son 20 yılda ortaya çıkardığı bu akıl almaz mekanizmayı hücreler ilk insandan bu yana nasıl bilmektedirler?
Üstelik bu öylesine hassas bir mekanizmadır ki, hayatımız boyunca otururken, koşarken ya da uyurken hiç hata yapmaz. Vücudumuzdaki 100 trilyon hücreye her an tam ihtiyacı olan oksijen taşınır ve zararlı olan karbondioksit ve hidrojen iyonu gibi atıklar derhal uzaklaştırılır.

BEYNİMİZ

Anneden gelen yumurta ve babadan gelen sperm hücresinin birleşmesi ile yepyeni bir insanı oluşturacak ilk hücre meydana gelir. Bu mucivezi gelişimin ilk aşamasında hücreler bölünmeye başlar ve zamanla gelişir. Anne karnında başlangıçta bir et parçası görünümünde olan hücreler bölünmeye devam ederek ve gruplanarak, ışığa karşı hassas göz hücrelerini, acıyı, tatlıyı, ağrıyı, sıcağı, soğuğu algılayacak sinir hücrelerini, ses titreşimlerini hissedecek kulak hücrelerini ve gıdaları sindirecek sindirim sistemi hücrelerini ve daha birçoklarını oluşturmaya devam ederler.

Embriyonun anne karnındaki gelişiminde 5. haftadan itibaren oluşan omurilikte çok süratli bir üretimle saniyede 5000 tane nöron adlı özel sinir hücresi üretilmeye başlanacaktır. Bu bölgede daha sonra beyin oluşacaktır. (Science Vie, Mart 1995, sayı: 190, s. 88)

Beyin hücrelerinin büyük kısmı embriyonun ilk beş ayında oluşur ve hepsi doğumdan önce beyindeki gereken konumlarını almış olurlar. Büyük bir hızla oluşan hücreler bir süre sonra merkezi sinir sisteminin kollarını oluşturmak üzere, daha uzaklara göç etmeye başlarlar. Ancak bu aşamada her bir nöronun, sinir sistemi içinde kendisi için ayrılmış olan hedef yeri tam olarak bulması şarttır. Bu yüzden genç nöronların yollarını bulabilmeleri için mutlaka bir rehbere ihtiyaçları vardır. Bu rehberler, omuriliğin ve beynin gelişme alanı arasında bir tür kablo şeklinde uzanan özel hücrelerdir.

Nöronlar üretildikleri yerden çıkıp bu rehberlere tutunarak göç ederler. Ve kendileri için ayrılmış olan yerleri anlar, oraya yerleşirler ve hemen ardından uzantılar meydana getirerek diğer nöronlarla bağlantı kurarlar.
Bu hücreler oluşur oluşmaz bilmedikleri bir yere doğru sadece kendilerine ilham edilen bilgiler doğrultusunda programlanmışcasına hareket ederler. Açıktır ki, beynin ve sinir sisteminin oluşumu sırasında yaşanan hiçbir olayın tesadüflerle meydana gelmesi mümkün değildir. Çünkü tek bir aşamadaki farklılık zincirleme olarak tüm sistemi aksatır. Nöronların meydana gelmesi ve bir sinir ağına dönüşmeleri beynin ve ona bağlı çalışan sinir sisteminin oluşum aşamalarından yalnızca bir tanesidir. Değil evrimcilerin iddia ettiği gibi beynin tamamının tesadüfen oluşması, tek bir nöronun bile rastlantılarla meydana gelmesi mümkün değildir.Nöronları bu özelliklerle

yaratan, gerektiği anda gerektiği şekle sokan, gidecekleri yerlere onları tek tek yerleştiren Allah'tır. Her insan kendisinin de bu aşamalardan geçirildiğini bilmeli ve Rabbimizin kendisine bir insan olarak yaratmasındaki ihtişamı görerek şükretmelidir. Allah'ın herşeyin Yaratıcısı olduğunu, göklerde ve yerde O'ndan başka bir güç sahibi olmadığını aklından bir an bile çıkarmamalıdır:**"... Seni topraktan, sonra bir damla sudan yaratan, sonra da seni düzgün (eli ayağı tutan, gücü kuvveti yerinde) bir adam kılan (Allah)ı inkar mı ettin? Fakat, O Allah benim Rabbimdir ve ben Rabbime hiç kimseyi ortak koşmam." (Kehf Suresi, 37-38)**

KONUŞMA MUCİZESİ

Yaptığınız her konuşmanın, mucizevi bir sistem sayesinde gerçekleştiğini hiç düşündünüz mü?

Birşeyler söylemek istediğiniz anda beyninizden gelen bir dizi emir ses tellerinize, dilinize ve oradan da çene kaslarınıza gider. Beynin konuşma merkezlerini içeren bölge, konuşma işleminizde rol alacak tüm kaslarınıza gerekli emirleri gönderir.İlk önce, akciğerleriniz "sıcak hava" sağlar. Sıcak hava, konuşmanın hammaddesidir. Hava burnunuzdan girer, burun boşluğu, boğaz, nefes borusundan sonra bronş tüplerine, oradan da akciğerlerinize geçer. Havadaki oksijen akciğerlerinizde kana karışır. Bu sırada karbondioksit de dışarı verilir.

Ciğerlerinizden geri dönen hava, boğazınızdan geçerken, ses telleri denen iki doku kıvrımı arasından geçer. Bu teller, bir tür perdeye benzer ve bağlı oldukları küçük kıkırdakların etkisine göre hareket ederler. Siz konuşmadan önce ses telleriniz açık vaziyettedir. Konuşmanız sırasında teller biraraya getirilir ve soluk verdiğinizde çıkan hava ile titreştirilir. Ağız ve burun yapınız, sesinizin kendine özgü niteliklerini verir. Siz kelimeleri arka arkaya sıralayıp konuşurken diliniz damağınıza belirli miktarda yaklaşıp uzaklaşmakta, dudaklarınız da büzülüp yayılmaktadır. Bu işlemlerde birçok kasınız, büyük bir hızla hareket etmektedir.Konuşabilmeniz için bu işlemlerin her birinin eksiksiz gerçekleşmesi gerekir. Bu olağanüstü işlemler, akıl almaz bir hız içinde ve kusursuzca gerçekleşirken sizin bunlardan haberiniz bile olmaz.

HAYAT BOYU SÜREN KOPYALAMA: DNA

Bütün bir gün boyunca, siz hiç farkında değilken vücudunuzda sizin yaşamınızın problemsiz olarak devam etmesi için akıl almaz bir titizlik ve sorumluluk anlayışı içinde sayısız işlem yapılır, kusursuz bir denetim altında tedbirler alınır.

Hücreler bölünerek çoğalırlar. Öyle ki, insan vücudu başlangıçta tek bir hücre iken bu hücre bölünür ve sonuçta 2-4-8-16-32... oranında bir katlanmayla çoğalmaya başlar.

Peki bu bölünme işlemi sonucunda DNA'ya ne olur? Hücrede tek bir DNA zinciri vardır. Halbuki yeni doğan hücrenin de bir DNA'ya ihtiyacı olacağı açıktır.
Bu açığı gidermek için DNA, her aşaması ayrı bir mucize olan ilginç bir seri işlem yapar. Sonuçta, hücrenin bölünmesinden kısa bir süre önce kendisinin bir kopyasını çıkarır ve bunu yeni hücreye aktarır!...

Hücrenin bölünmesi ile ilgili yapılan gözlemlerin gösterdiğine göre hücre, bölünmeden önce belirli bir büyüklüğe ulaşmak zorundadır. Bu belirli büyüklük sınırını aştığı anda ise bölünme süreci kendiliğinden başlar. Hücrenin şekli bölünmeye uygun şekilde yayvanlaşmaya başlarken, DNA da az önce belirttiğimiz gibi kendini eşler.
Bunun anlamı şudur: Hücre bir bütün olarak bölünmeye "karar vermekte" ve hücrenin içindeki farklı parçalar bu bölünme kararına uygun olarak davranmaya başlamaktadırlar. Hücrenin böylesine kollektif bir işi başaracak bilince sahip olmadığı açıktır. Bölünme işlemi, gizli bir emir ile başlar ve başta DNA olmak üzere hücrenin tümü buna göre hareket eder. DNA, kendini çoğaltmak için önce karşılıklı iki parçaya ayrılır.

Bu olay oldukça ilginç bir şekilde gerçekleşir. Yapısı sarmal bir merdivene benzeyen

DNA molekülü, bu merdivenin basamaklarının ortasından fermuar gibi ikiye ayrılır. Artık DNA iki yarım parçaya bölünmüştür. Her iki parçanın da eksik olan yarıları ortamda hazır bulunan malzemelerle tamamlanır. Böylece iki yeni DNA molekülü üretilmiş olur. Operasyonun her kademesinde enzim denilen ve adeta gelişmiş robotlar gibi çalışan uzman proteinler görev yapar. Kopyalama sırasında ortaya çıkan yeni DNA molekülleri denetleyici enzimler tarafından defalarca kontrol edilir. Yapılmış bir hata varsa -ki bu hatalar son derece hayati olabilir- derhal tespit edilir ve düzeltilir. Hatalı şifre kopartılıp yerine doğrusu getirilir ve monte edilir. Bütün bu işlemler öyle baş döndürücü bir hızla yapılır ki, dakikada 3.000 basamak nükleotid üretilirken bir yandan da tüm bu basamaklar görevli enzimler tarafından defalarca kontrol edilir ve gereken düzeltmeler yapılır. Büyük bir hızla üretilen yeni DNA molekülünde, dış etkiler sonucunda normale göre daha fazla hatalar yapılabilir. Bu sefer hücredeki ribozomlar, DNA'dan gelen emir doğrultusunda DNA onarım enzimleri üretmeye başlarlar. Böylece DNA kendi kendini korur ve hem kendisini hem soyun devamını güvence altına alır.
İşin en ilginç yönü de, DNA'nın hem üretimini sağlayan hem de yapısını denetleyen bu enzimlerin, yine DNA'da kayıtlı olan bilgilere göre ve DNA'nın emir ve kontrolünde üretilmiş proteinler olmasıdır. Ortada içiçe geçmiş öyle muhteşem bir sistem vardır ki, böyle bir sistemin kademe kademe oluşan tesadüflerle bu hale gelmesi hiçbir şekilde mümkün değildir. Çünkü enzimin olması için DNA'nın olması, DNA'nın olması için de enzimin olması, her ikisinin olması içinse hücrenin de, zarından diğer bütün kompleks organellerine kadar eksiksiz olarak var olması gerekir.

KARACİĞER;VÜCUDUMUZDAKİ BAĞIMSIZ FABRİKA

Karaciğerinizin tek bir hücresinde 500 farklı kimyasal işlem gerçekleştirilir. Milisaniyeler (saniyenin binde biri) içinde kusursuz aşamalarla gerçekleşen bu işlemlerin çoğu laboratuvar koşullarında hala taklit edilememektedir. Karaciğer hücresi, yediğimiz besinlerin hepsini hücrelerimizin kullanabileceği enerji olan şekere, yani glikoza çevirir. Kullanılmayan şekeri yağa çevirip depolar. Şekerin yokluğunda ise proteinleri ve yağları şekere çevirip hücrelere sunar.

Biz, canımızın istediği her türde yiyeceği yerken, karaciğer bu yiyecekleri vücudumuzun gereksinimine göre harcar, dönüştürür veya depolar. Üstelik ilk insandan bu yana trilyonlarca karaciğer hücresi aynı şuurla ve şaşırmadan hareket etmektedir.

Karaciğerin Kendini Yenileme Yeteneği

Karaciğer insan vücudundaki kendi kendini yenileme yeteneğine sahip tek organdır. Karaciğerin %70 kadarı alınsa bile bir-iki hafta içinde tekrar işlevlerini yerine getirecek büyüklüğüne ulaşır. Karaciğer hücreleri herhangi bir zarar veya hasar gördükleri zaman hiç beklenmedik bir faaliyete girerek birdenbire çoğalmaya başlarlar. Bu olayda hayranlık uyandıran nokta, hücrelerin inanılmaz bir hızda bölünmesi ve bu sırada normal görevlerini de aksatmadan yerine getirmeleridir. Görev yerine getirildikten sonra hücre bölünmesinin ne zaman duracağına ortak bir kararla aniden son verilmesi ise daha da şaşırtıcıdır.

DİLDEKİ KOMPLEKS SİSTEMLER

Profesör Joseph Brand tat duyusu üzerinde yaptığı çalışmalarla tanınmış bir bilim adamıdır. Brand'a göre, dilimizin üzerine konulan bir şeyin tadını algılamamız sadece 0.2-0.5 saniye sürmektedir. Gözümüzü kapayıp açmamızdan daha kısa olan bu zaman zarfında nelerin gerçekleştiği yüzyıllardır araştırılmaktadır. Günümüzde ise tat alma işleminin yalnızca ana hatları anlaşılabilmiş durumdadır.Tat alma, yediğimiz besinlere ait tat bileşiklerinin tükürük içinde erimeleriyle başlar. Tuzlu gıdaların tadının daha hızlı alınmasının nedeni, tuzun tükürük içinde diğerlerine göre daha çabuk erimesidir. Hatta besinlerin kokusunun alınmasıyla tükürük bezleri salgılanmaya başlar ve dil tat almaya hazır hale gelir. Tat almadaki her detay gibi, bu aşama da önemlidir. Düşünün ki bu salgı olmasaydı, kuru besinlerin tadını alamayacaktık. Bu salgı, sindirim ve savunma sistemlerine yardımcı olan protein ve enzimler içermektedir. Bu salgının üzerinde yapılan tüm araştırmalar bu sıvının yapısının oldukça kompleks olduğunu ortaya koymaktadır.

Yiyeceklerden gelen tat molekülleri ile dildeki tat hücreleri arasındaki haberleşme, hücrenin tepesindeki mikrovillus denilen tüy benzeri yapılarda kurulur. Mikrovilluslar (tat tüycükleri) tat gözeneği olarak isimlendirilen minik açıklıklardan dilin üzerini kaplayan mukoza zarına çıkarlar. Tat hücrelerinin reseptörleri, tat tüycüklerinin üzerinde yer alırlar. Dikkat edin, tat gözeneğinin çapı ortalama olarak milimetrenin binde dördü kadardır.
Tat bileşikleri, aynı zamanda haberci moleküllerdir; görevleri, taşıdıkları mesajı, tat hücresinin zarının üzerindeki reseptörlere veya iyon kanallarına iletmektir. Bu aşamada, hücresel ve moleküler seviyede gelişen olaylar, Miami Üniversitesi'nden Profesör Stephen Roper'in ifadelerindeki gibi henüz araştırma safhasındadır. Pek çok farklı tat bileşiğine karşılık, farklı haberleşme yolları mevcuttur. Yani tatlı, ekşi, acı, tuzlu gibi farklı tatlar için değişik iletişim ağları kurulur. Diğer bir ifadeyle, tat hücreleri birden çok sayıda haberleşme yöntemine sahiptirler ve günümüzde bunların sadece bir kısmı kaba hatlarıyla anlaşılabilmiştir.

VÜCUDUMUZDAKİ SU MİKTARINI AYARLAYAN GİZLİ İŞLEMCİ

Eğer terleme ya da su içmeme nedeniyle bir miktar su kaybına uğrarsak, kandaki su yoğunluğu düşecektir. Eğer vücudunuza özel bir sistem kurulmamış olsa, kanınızdaki su yoğunluğu ne kadar düşerse düşsün, sizin bundan haberiniz olmayacak ve bir süre sonra farkında olmadan

susuzluktan ölecektiniz. Peki kanınızdaki su miktarının düştüğü nasıl anlaşılır ve gerekli tedbirler nasıl alınır?

Beynin hipotalamus bölgesine çok özel algılayıcılar yerleştirilmiştir. Bu algılayıcılar her saniye, hatta siz bu yazıyı okurken dahi, kanınızda bulunan su miktarını ölçerler. Eğer kanda bulunan su miktarının düştüğünü tespit ederlerse hemen alarma geçerler.Hipotalamusta bulunan algılayıcı hücreler, kandaki su miktarının düştüğünü tespit ettikleri anda, dahiyane bir yola başvururlar. Hipofiz bezinde saklı tutulan antidiüretik hormon (ADH) çok özel bir mesajcı molekülü kullanmaya karar verir. Bu mesaj, böbrekteki milyonlarca mikro kanalcığın etrafında bulunan hücreler için yazılmıştır. Ve bu hücrelere "idrar sıvısında bulunan su moleküllerini yakalayın" emrini vermektedir.
Bu haberleşme sistemi sayesinde idrarda bulunan su moleküllerinin büyük bir bölümü arıtılır ve tekrar kana karıştırılır. Sonuçta idrar miktarı azaltılmış ve vücuda belli ölçüde su kazandırılmış olur.
Eğer gereğinden fazla su içmişsek bu sefer mekanizma tam tersine işler. Kandaki su yoğunluğu yükselir. Bu yükselme sonucu hipotalamusta bulunan algılayıcılar, ADH hormonunun salgılanması işlemini yavaşlatırlar. ADH hormonu azalınca böbreklerde suyun geri emilimi de azalır. İdrar sıvısı artar ve kandaki su miktarı dengede tutulmuş olur.

ADH hormonunun bir özelliği de kan damarlarını kasabilmesi ve böylece kan basıncını artırabilmesidir. Bu da çok özel tasarlanmış bir güvenlik -sigorta sistemidir ve insanın özel bir yaratılışla var edildiğinin bir başka delilidir. Bu güvenlik-sigorta sisteminin de çalışabilmesi için yine geniş çaplı bir planlama yapılmıştır. Kalbin kulakçık bölgesinin içine ve kalbe gelen damarların içine kan basıncını ölçen çok özel alıcılar yerleştirilmiştir. Bu alıcılardan çıkan kablolar yani sinirler de hipofiz bezine bağlanmışlardır. Normal kan basıncı altında bu alıcılar sürekli olarak uyarılmakta ve hipofiz bezine durmaksızın bir elektrik akımı göndermektedirler. Bu elektrik sinyallerinin hipofize ulaşması, ADH hormonunun salgılanmasını engellemektedir. Bu sistemi, kızıl ötesi ışınlar kullanarak yapılan alarm sistemlerine benzetebiliriz. Eğer hırsız farkında olmadan bu ışın demetlerinden birine temas ederse ışık kaynağı ve alıcı arasındaki bağlantı kesilir ve alarm çalmaya başlar.Ciddi bir kanama durumunda insan çok kan kaybeder ve damarlarında bulunan kan miktarı azalır. Bu da kan basıncının düşmesi anlamına gelir ki, düşük kan basıncı hasta açısından çok tehlikeli sonuçlara yol açabilir.

Kan basıncı düştüğü anda damarların ve kalbin içinde bulunan reseptörlerin hipofize gönderdikleri sinyal de kesilir. Bu da hipofizin alarm durumuna geçmesine ve ADH hormonu salgılamasına neden olur. ADH hormonu derhal kan damarlarının etrafında bulunan kasların kasılmasına neden olur ve bu işlem kan basıncının yükselmesini sağlar. Bu çok kompleks, birbirine bağımlı çalışan ve birçok parçadan oluşan sistemin, üzerinde düşünülmesi gereken birçok detayı vardır.

KOD ADI:ŞİFRE ÇÖZÜCÜ

Vücudumuzdaki sindirim işleminin başladığını anlayan pankreas, aynı zamanda yediğimiz yiyeceklerin çeşitlerini de ayırt edebilir. Sindirim işlemi başladığı anda ise yediğiniz farklı yiyeceklere göre, farklı sindirim enzimleri üretebilir. Örneğin makarna, ekmek gibi karbonhidratlı

besinler yediğiniz zaman pankreasın salgıladığı enzim, karbonhidrat parçalayıcı özelliğe sahiptir. Bu besinler on iki parmak bağırsağına ulaştığında, pankreas karbonhidrat parçalayıcı özellikteki “amilaz” isimli enzimi üretir.Eğer kırmızı et, balık ve tavuk gibi besinler yerseniz, pankreas, proteinli yiyecek yediğinizi hemen anlar. Yine bu besinler on iki parmak bağırsağına ulaştığında bu sefer proteinleri parçalayacak farklı enzimler olarak “tripsin, kimotripsin, karboksipeptidaz, ribonükleaz ve deoksiribonükleaz” üretir ve bu enzimler protein moleküllerine saldırır. Eğer yemeğinizin yağ oranı fazlaysa bu enzimlerle beraber “lipaz” isimli, yağları sindiren bir enzim daha devreye girer.

Görüldüğü gibi bir organ, yediğiniz yemeğin nelerden oluştuğunu anlayıp, daha sonra bu besinlerin sindirilmesi için gerekli olan kimyasal sıvıları ayrı ayrı üretmekte ve bunları sadece gerektiği anlarda salgılamaktadır. Pankreas, karbonhidrat molekülü için protein parçalayıcı veya yağ molekülü için karbonhidrat parçalayıcı sıvı salgılamaz. Ürettiği karmaşık sıvıların kimyasal formüllerini unutmaz. Karışımı oluşturan herhangi bir maddeyi kazara eksik tutmaz. Sağlıklı insanlarda, pankreas ömür boyu doğru şekilde hizmet eder durur.

Şimdi gerçekleşen bu olayı mikro düzeyde tekrar inceleyerek karşımızdaki mucizenin boyutlarını daha iyi görelim.

Hücrelerin Mektuplaşması

Midede sindirim devam ederken mide hücreleri boş durmazlar. Bu hücrelerden bazıları midede sindirilen besinin bir süre sonra onikiparmak bağırsağına ulaşacağını bilmektedirler. Bu hücreler hayatlarını besinlerin insan için en iyi şekilde sindirilmesine adamışlardır. İçlerindeki sorumluluk duygusu ile harekete geçen mide hücreleri pankreas hücrelerine mektup yazmaya (hormon salgılamaya) ve bu hücreleri yardıma çağırmaya karar verirler. Ardından yazdıkları mektupları kan yolu ile pankreasa gönderirler.

Kana bırakılan mektup vücut içinde yolculuk eder. Bu yolculuk sırasında pankreasa gelindiği zaman, pankreas hücreleri mektubu tanır ve hemen açarlar. Burada ilginç bir nokta kan yoluyla hemen hemen bütün vücudu dolaştığı halde- mektubun diğer organların hücreleri tarafından açılmaması ve özellikle okunmamasıdır. Bütün hücreler bu mektubun pankreas için yazıldığını, kendilerini muhatap almadığını bilirler. Çünkü mektubun üzerinde pankreasın adresi vardır.

Mucize yalnızca adresin doğru yazılması ile sınırlı değildir. Mide hücresinin gönderdiği mektubun içinde bir de mesaj vardır. İnsan vücudunun derinliklerinde, birbirlerinden çok uzakta bulunan iki küçük canlı (hücre) mektuplaşmakta ve haberleşmektedir. Birbirlerini hiç görmedikleri halde birbirlerinin hangi dilden anladıklarını bilmektedirler. Dahası bu haberleşme bir amaç uğrunadır. İki hücre birlik olmuş ve yediğiniz besinlerin sindirilmesi için plan yapmaktadırlar. Şüphesiz bu gerçek bir mucizedir.

Kendisine ulaşan mektubu (kolesistokinin hormonunu) okuyan pankreas hiç beklemeden bu mektuptaki emre itaat eder. Hemen besinlerin sindirilmesi için gerekli enzimleri salgılamaya başlar. Eğer on iki parmak bağırsağına ulaşan besin protein ise protein parçalayan bir enzim üretir. Eğer besin karbonhidrat ağırlıklı ise bu sefer karbonhidrat parçalayan bir enzim üretir ve bu enzimi onikiparmak bağırsağına gönderir.

ZAMAN AYARLAMASI VE CİNSİYET AYRIMI YAPABİLEN HORMONLAR

Beynin hipotalamus bölgesi doğumdan itibaren çok özel bir işlemi yerine getirmek için yıllarca bekler. En doğru zaman, yani çocukluktan ergenlik çağına geçme zamanı geldiğinde hipotalamusun içinde adeta bir saat alarmı çalar. Bu, hipotalamusun yeni bir göreve başlama alarmıdır. Aslında bu saat benzetmesi, bilim adamlarının mevcut bir olayı açıklamak ve anlaşılır bir hale getirmek için kullandıkları bir açıklamadır. Hipotalamus içinde elbette bir saat yoktur. Ancak bir et parçası yıllarca bekleyip, en doğru an geldiğinde harekete geçiyorsa, bunun için en uygun benzetme hipotalamusun içinde bir saat olduğudur.

Söz konusu alarmın çalışmasıyla birlikte hipotalamus özel bir hormon (GnRH) salgılar. Bu hormon da hipofiz bezine iki hormonun salgılanması emrini verir. Hormonların salgılanması için en ideal zaman gelmiştir. Salgılanan hormonlar Folikül Uyarıcı Hormon (FSH) ve Luteinleştirici Hormon (LH)' dur.Bu iki hormonun çok önemli görevleri ve mucizevi yetenekleri vardır. Her ikisi de erkek ve kadın bedeninin farklılaşma ve fiziksel olgunlaşma sürecini başlatırlar. Bu çok önemli bir ayrıntıdır; çünkü FSH ve LH hormonları bu değişimi sağlayacak bölgelere uygun olarak tasarlanmışlardır. Ve iki hormon da ne yapmaları gerektiğini çok iyi bilircesine hareket ederler.

FSH hormonu kadın bedeninde, yumurtalığın içinde bulunan yumurta hücrelerinin olgunlaşmalarını ve gelişmelerini sağlar. Bir başka görevi de, bu bölgeden çok önemli bir başka hormonun, östrojen hormonunun salgılanmasını sağlamaktır. Ve yine aynı formülle erkek bedeninde de salgılanır. Ancak bu sefer bambaşka etkilere yol açar. Testis hücrelerini uyarır ve sperm üretimini başlatır. LH hormonunun kadın bedenindeki görevi, olgunlaşan yumurtanın serbest bırakılmasını sağlamaktır. Ayrıca kadınlarda progesteron isimli bir başka hormonun salgılanmasını sağlar. Bu hormonunun erkek bedeninde farklı bir görevi vardır. Testislerde bulunan bir grup özel hücreyi uyarır ve testosteron isimli hormonun salgılanmasını sağlar. Bu hormonların farklı cinslerin bedenlerinde aynı formül ile üretilmeleri ve her cinste birbirlerinden tamamen farklı etkilere sahip olmaları elbette çok düşündürücüdür.

TASARIM HARİKASI BURUN

Koku havada molekül olarak dolaşır. Nefes alırken havadaki oksijenin yanı sıra bu moleküller de burna girer. Havayla taşınan "koku molekülleri" koku epitelindeki alıcılara ulaştığında burada bulunan hücreler uyarılır. Uyarılan hücre beyne bir elektrik sinyali gönderir. Beyin koku molekülü ile değil yalnızca kendisine ulaşan elektrik sinyali ile muhatap olur. Elektrik sinyali için beynin yaptığı yorumu insan koku olarak algılar.

Burun güzel kokulu çiçeklerin ya da iştah açıcı yemeklerin kokularını algılamamızı sağlamanın ötesinde de, çok önemli işlevleri olan bir organımızdır. Soluduğumuz hava ile birlikte havadan aldığı oksijeni, vücudumuzun bütün hücrelerine taşıyan kan arasındaki temel bağlantı yollarından biridir. Kısacası burun hem koklama organı, hem de solunum yollarının başlangıcı olarak büyük önem taşır. İki bölümden oluşan burnun içinde "silya" denen tüycükler ve "mukus" adı verilen bir salgı vardır. Hava burundan içeri girdiğinde bunlarla karşılaşır ve hemen analize tabi tutulur.

Havadaki moleküller ayrıştırılarak incelenir ve beyne iletilerek kokunun ne olduğu belirlenir ve ona göre tepki verilir. Bu işlemlerin hepsi sadece 30 saniye gibi çok kısa bir süre içerisinde gerçekleşir.

Burnun içinde aerodinamik açıdan da kusursuz bir tasarım söz konusudur. Hava içeri girdiğinde doğrudan nefes borusuna gitmez. Burun, adeta bir klima gibi çok özel filtre sistemleriyle dışarıdan gelen kirli, sıcak, soğuk ya da nemli havayı akciğerler için hazır hale getirir. Burundaki özel kıvrımlı yapı sayesinde hava burada bir tur dönüş yapar. Böylece burun çeperinde bulunan tüycüklere ve damar ağına daha fazla temas etmiş olur. İşte bu kıvrımlı sistem sayesinde burun günde 15 m3 havayı süzer, temizler, nemlendirir ve ısıtır. Bu miktar yaklaşık olarak bir odanın içindeki havaya eşittir.Fakat burada kirli hava denince akla sadece tozlu hava gelmemelidir. Havayla birlikte gelen tozun yanı sıra bakteri, polenler vs. gibi yaklaşık 20 milyar yabancı maddenin vücuda girmesi burundaki özel sistem sayesinde engellenmiş olur. Tozlarını ve her türlü zararlı bakterilerini burundaki klima sisteminde bırakan hava, bu işlemden sonra her burun deliğinde üçer tane bulunan kıvrımlı yapıların üstünden geçer. Burundaki tüycüklere takılan yabancı maddeler bu defa da buradaki mukusun antibakteriyel etkisiyle zararsız hale getirilir. Hava bu kıvrımlara çarpınca yön değiştirir ve burun boşluğunun duvarına çarpar. Buraya çarptığında mukus sıvısı içinde tutulur. Solunum havasının yabancı cisimlerden temizlenmesi çok kapsamlı ve çok hassas işlemlerdir. En ufak bir hataya, unutmaya ve atlamaya izin verilmez. Çünkü bir bakterinin ya da zararlı bir cismin akciğer gibi hassas bir organa geçebilmesi, insanın sağlığında olumsuz etkiler oluşturabilir. Ancak herşeye rağmen zararlı cisimlerin burundan geçmeyi başarması ihtimaline karşı, ikinci bir koruma mekanizması daha vardır. Şayet burun boşluğunu geçebilen cisimler olursa, bunlar da solunum yollarında tutulurlar.

Hayvanlarda ki Deliller

CANLILARDAKİ OLAĞANÜSTÜ DAYANIŞMA

Canlıların tehlike halinde kurdukları işbirliklerinin kendiliklerinden gerçekleştirdiklerini söylemek akıl sahibi bir insan için mümkün değildir. Bu canlıların herbirine sahip oldukları yetenekleri veren ve nasıl davranacaklarını ilham yoluyla öğreten Allah'tır.

Hayvanların topluluk halinde yaşamalarının en büyük avantajlardan biri, tehlikelere karşı daha fazla korunma sağlanmasıdır. Çünkü topluluk içinde yaşayan hayvanlardan herhangi biri tehlikeyi sezdiğinde sessizce olay yerinden kaçmak yerine var gücüyle çevresindeki diğer hayvanları da uyarır. Her bir canlı türünün kendine özgü bir uyarı şekli vardır. Örneğin tavşanlar ve bazı geyikler tehlikeyi sezdiğinde çevresindeki hayvanları uyarmak için kuyruklarını diker, ceylanlar ise ilginç bir zıplama dansı yaparlar.

Birçok küçük kuş, düşmanlarını fark ettiğinde hemen öterek alarm verir. Sarı asma kuşu gibi türler alarm verirken dar frekans aralığı olan ve yüksek perdeden bir ses çıkartır. İnsan kulağı bunu ince bir ıslık gibi algılar. Bu sesin en önemli özelliği ise kaynağının yönünün anlaşılmamasıdır. Bu, sürüsünü uyaran kuş için önemli bir avantajdır. Çünkü kuş aslında düşmanı gördüğünde çığlık atarak bütün dikkati üzerine çekmeyi göze almaktadır. Ama sesin yönü belli olmadığı için tehlike nispeten azalmaktadır. Koloniler halinde yaşayan böceklerde de, tehlikeyi ilk sezen böcek bütün koloniyi uyarır. Ancak tehlikeyi haber veren böceğin salgıladığı alarm kokusu düşmanın da dikkatini çeker. Dolayısıyla kolonisini tehlikeye karşı uyaran böcek ölümü de göze almış olur.

Çayır köpekleri büyük koloniler halinde yaşar. Adeta bir kent haline dönüşmüş olan yuvaları, yaklaşık 30 hayvanın yaşadığı bölümlere ayrılmıştır. Bu kentteki hayvanların tümü birbirini tanır. Her zaman tünel dışında ve girişlerde bulunan tepeciklerin üzerinde her yönü görebilecek şekilde arka ayakları üzerinde dikilmiş nöbet tutan hayvanlar bulunur. Nöbetçilerden biri bir düşman görürse, ıslık şeklinde bir dizi havlama sesi çıkarır. Bu uyarı, diğer nöbetçiler tarafından yinelenir ve uyarı, tüm kent tarafından duyularak alarm haline geçilmesini sağlar.

Burada öncelikle dikkat çekilmesi gereken bir nokta vardır. Canlıların birbirlerini fedakarca girişimlerle uyarması elbette düşündürücüdür. Ancak daha da önemlisi bu hayvanların her birinin birbirlerini "anlıyor" olmasıdır. Yukarıda söz ettiğimiz canlılardan biri, örneğin tavşan kuyruğunu havaya kaldırdığı zaman, etrafındaki diğer canlılar onun bir tehlike sinyali verdiğini hemen kavrar ve buna göre önlem alırlar.

Burada göz ardı edilemeyecek derecede şuurlu davranışlar söz konusudur. Bunun tek açıklaması canlılara yaptıkları bu akıllı davranışları öğretenin ve uygulatanın, herşeyin yaratıcısı olan, yarattıklarını koruyup kollayan, sonsuz şefkat ve merhamet sahibi olan Allah olduğudur.

Canlılar Tehlikelere Birlikte Karşı Koyarlar

Sürü halinde yaşayan birçok hayvan türü tehlike anında birbirlerini uyarmanın yanı sıra tehlikeye de birlikte karşı koyarlar. Örneğin küçük kuşlar, doğan veya baykuş gibi yırtıcı kuşlar bölgelerine girdiğinde topluca bu hayvanların çevresini sarar. Bu arada çevredeki diğer kuşları da bölgeye çekmek için özel bir ses çıkartırlar. Küçük kuşların topluca gösterdikleri saldırgan hareketler, yırtıcı kuşları genellikle bölgeden uzaklaştırır.

Birarada uçan bir kuş sürüsü de aynı şekilde tüm sürü üyeleri için bir koruma sağlar. Örneğin sürü halinde uçan sığırcıklar aralarında geniş bir mesafe bırakarak uçarlar. Ancak bir doğan gördüklerinde aralarındaki boşlukları kapatırlar. Böylelikle doğanın sürünün ortasına dalmasını zorlaştırırlar, kaldı ki doğan bunu yapsa bile başarılı olamaz, kanatlarını sakatlar ve avlanamaz.Genel olarak bir zebra sürüsü saldırıya uğradığında sürünün lideri olan zebra geride kalır ve dişiler ile taylar önde koşar. Erkek zebra arkada zigzaglar çizerek koşar, çifteler atar, hatta geri dönüp saldırgan hayvanları kovaladığı bile olur.

Misk sığırları da bir saldırganla karşılaştıklarında kaçmak yerine kendilerine bir güvenlik çemberi oluştururlar. Tüm grup üyeleri düşmana arkalarını dönmeden geri geri giderek bir daire haline gelirler. Yavrular bu dairenin merkezindedir ve annelerinin uzun tüylerinin altında saklanır. Yetişkinler yavruların çevresini kuşatarak onları tam bir koruma altına alır. Saldırganların üzerine atılan bir misk sığırı saldırıdan sonra yavruları koruyan dairenin dağılmaması için yerine geri döner.

Elbette canlıların bu iş birliklerini kendi iradeleriyle gerçekleştirdiklerini söylemek akıl sahibi bir insan için mümkün değildir. Bu gerçekler karşısında varılması gereken sonuç şudur: Doğadaki herşey sonsuz ilim ve kudret sahibi bir Yaratıcı'nın eseridir. O Yaratıcı tüm canlıları, insanları, hayvanları, böcekleri, bitkileri, canlı cansız tüm varlıkları yaratan Allah'tır. O, üstün bir kudret, şefkat, merhamet, akıl, ilim ve hikmet sahibidir. İnsana düşen ise, Allah'ın ayetleri üzerinde hakkıyla düşünmektir. Ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:**"Şu halde hamd göklerin Rabbi, yerin Rabbi ve alemlerin Rabbi Allah'ındır. Göklerde ve yerde büyüklük O'nundur. O, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir." (Casiye Suresi, 36-37)**

CANLILARDA MÜKEMMEL SAVUNMA TAKTİĞİ: KAMUFLAJ

Her canlı, kendisini savunabileceği farklı yeteneklerle birlikte var edilmiştir. Kimisi çok hızlı ve çeviktir; düşmanlarından kaçarak kurtulur. Kimisi yerinden kımıldayamaz; ama sağlam zırhlarla kaplıdır. Kimisi, kendisini yılana benzeten tırtıl gibi olağanüstü "korkutma" becerilerine sahiptir. Bazıları, zehirli, yakıcı ya da kötü kokulu gazlar püskürtür. Bir kısmı da, ölü taklidi yapabilecek yetenekte yaratılmışlardır. Allah bazı canlıları bulundukları ortamda gizlenebilecekleri şekle ve desenlere sahip olarak yaratmıştır. Bir yaprak ile ya da bir ağacın desenleri ile olağanüstü benzerlikte bedenlere sahip olan canlılar bu sayede düşmanlarından gizlenmeyi başarırlar. Allah'ın bu hayvanlara verdiği "kamuflaj" yeteneği o kadar mükemmeldir ki konuyla ilgili birçok

resmin bir bitkiye mi, yoksa bir hayvana mı ait olduğunu anlamak veya o ortamın içinde canlıyı seçebilmek neredeyse imkansızdır. İlerleyen satırlarda verilecek örneklerde de açıkça görüleceği gibi kamuflaj özel biçimde planlanıp, "yaratılmış" bir savunma mekanizmasıdır.

Kamuflaj Allah'ın yarattığı evrende hiçbir 'çelişki ve uygunsuzluk' olmadığını ve O'nun güç, akıl ve ilminin sonsuz olduğunu gösteren örneklerden yalnızca bir tanesidir. Mülk Suresi'nde Allah kainattaki kusursuz uyumu şöyle belirtmiştir:**"... Rahman'ın yaratmasında hiçbir 'çelişki ve uygunsuzluk' göremezsin. İşte gözü(nü) çevirip-gezdir; herhangi bir çatlaklık (bozukluk ve çarpıklık) görüyor musun? Sonra gözünü iki kere daha çevirip-gezdir; o göz (uyumsuzluk bulmaktan) umudunu kesmiş bir halde bitkin olarak sana dönecektir." (Mülk Suresi, 3-4)**

Resimlerdeki yılanları fark edebiliyor musunuz?

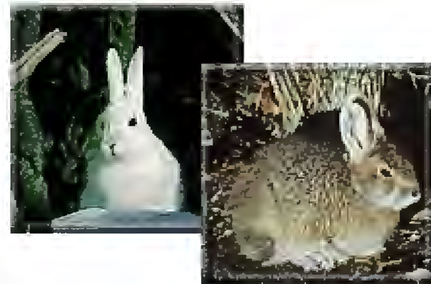
Kurumuş Yaprak mı? Kelebek mi?

İlk bakışta kurumuş bir yaprak sanılabilecek bu resim aslında bir kelebeğe ait. Damarlardan, çürümüş bölgelere ve tonlamalara kadar her türlü ayrıntıyı üzerinde taşıyan bu yaprak benzeri kanatlar, kelebekler için çok güzel bir korunma sağlıyor.

Kelebeğin yaprağa böylesine olağanüstü bir şekilde (yaprağın damarları ve kurumuş kısımları bile ihmal edilmeden)benzemesine "rastlantı" deyip geçmek elbette mümkün değil. Kelebeğin kendi kendini "yapraklaştırdığını" kabul etmekse aynı oranda mantık dışı bir iddiadır.

Mevsime ve Zemine Göre Değişen Tüy Rengi

Ortama göre renk değiştirme olayı, hayvanların vücutlarında yaratılmış olan oldukça karmaşık mekanizmalar sayesinde gerçekleşmektedir. Güneşte kalan insan derisinin kızarıp-koyulaşmasına benzetilebilecek bu mekanizmalar, hayvanların deri ve tüylerinde renk değişikliklerine yol açmaktadır. Önemli olan, bu tüy değişiminin hayvan için büyük bir korunma mekanizması oluşturmasıdır. Kışın karlı günlerinde beyaz, diğer mevsimlerde toprak renginde olan tüyler, kamuflaj yönünde büyük avantaj sağlar.
Bunun tersi de olabilir ve hayvan kışın toprak rengi ya da yazın bembeyaz kalabilirdi. Ya da hiç

renk değiştirmeyebilirdi. Kısacası renklerin mevsimlere göre değişmesinde açık bir akıl ve hesap vardır. Vücudumuzun güneşte yanmasını engelleyemememiz (özel korunma yöntemleri hariç) gibi hayvanlar da vücutlarındaki değişimi kontrol kabiliyetine sahip değillerdir. Bir hayvanın bunu kendisinin hesaplayıp kontrol etmesi mümkün değildir. Kuşkusuz ki Allah bu canlıları, böylesine bir korunma mekanizması ile birlikte yaratmıştır.

Yapraklar Arasında Gizlenen Çekirgeler

Yaprakla beslenen çekirgelerin ömrü doğal olarak yaprakların arasında geçer. Sahip oldukları renk yaprakla birebir benzeştiğinden, en büyük düşmanları olan kertenkele ve kuşların çekirgeleri fark etmeleri genelde mümkün olmaz. Böylece çekirgeler güvenlik içinde yaşamlarını sürdürür ve beslenirler.

Herhalde çekirgelerin yaprakların yanında dura dura “yapraklaştığını” kimse iddia edemez. Ya da kendi kendilerini, her nasılsa, “yapraklaştırdıklarını”...
Açıktır ki, yaprak yiyen çekirgeler, yaşamlarını sürdürmeleri için böyle bir kamuflaj özelliği ile birlikte yaratılmışlardır. Bu, herşeyi en güzel yapan Rabbimizin sanatıdır.

Uçan Sincaplar

Sincaplar, daha çok Avrupa kıtasındaki ormanlarda yaşarlar. Boyları 25 cm., yani sizin ellerinizle iki karıştır. Vücutlarının arkasında, hemen hemen kendi boyları kadar uzun yukarı doğru duran, geniş ve gür tüylerden oluşan kuyrukları bulunur. Sincap bu uzun kuyruğu sayesinde dengesi bozulmadan ağaçtan ağaca atlar.Minik sivri tırnakları sayesinde ağaçlara tırmanabilen sincap bir dalın üstünde koşabilir, baş aşağı sallanabilir ve o şekilde ilerleyebilir. Özellikle gri sincaplar bir ağacın en uçtaki dalından 4 metre uzaktaki bir başka ağacın dalına bile rahatlıkla atlayabilirler. Havada uçarken de kollarını ve bacaklarını açarak adeta bir planör gibi hareket ederler. Bu esnada yassılaşan kuyrukları ise hem dengelerini sağlar hem de yönlerini ayarlayan bir dümen görevi görür. Hatta kendilerini 9 metre yükseklikten boşluğa bırakıp dört ayak üzerine yere yumuşak iniş yapabilirler.

Peki ama sincap bu zor hareketleri nasıl başarmaktadır?

Tüm bunlar sincabın arka ayaklarını, mesafeleri çok iyi ayarlayabilen keskin gözlerini, güçlü pençelerini ve denge kurmasına yarayan kuyruğunu kullanması sayesinde olur. Peki hiç düşündünüz mü, sincaba bu özellikleri veren kimdir? Sincap bu şekilde yaşaması gerektiğini nereden biliyor? Sincapların ailece ellerine cetvel alıp ormandaki her ağacın boyunu veya ağaç dallarını ölçmeleri mümkün olmadığına göre, sincaplar ağaçtan ağaca atlarken mesafeleri nasıl ayarlıyorlar? Ayrıca, sincaplar nasıl hiç bir yerlerini sakatlamadan ya da yaralanmadan bu kadar hızlı hareketlerle atlayıp zıplayabiliyorlar?

Elbette bunları yapanlar sincapların kendileri değildir. Hiç kuşkusuz bu sevimli hayvanları sahip oldukları bütün özelliklerle birlikte yaratan ve onlara bunları kullanmayı öğreten yaratıcımız olan Allah'tır.**"... türetip-yaydığı canlılarda kesin bilgiyle inanan bir kavim için ayetler vardır." (Casiye Suresi, 4)**

HAYVANLARIN YUVALARI

Hayvanların, özellikle de yavruların korunmasında "yuvalar"ın son derece önemli bir fonksiyonu vardır. Bu nedenle birçok canlı türü, şaşırtıcı teknikler kullanarak, çok sayıda mimari detaylara sahip yuvalar inşa ederler. Yuvaların inşasında çok farklı teknikler kullanılır. Hayvanlar çoğu zaman bir mimar gibi plan yapar, gerçek bir duvar ustası gibi çalışır, bir mühendis gibi teknik çözümler getirir, bazen de bir dekoratör gibi yuvalarını dekore eder, süslerler. Çoğu zaman bu usta müteahhitler, yuvalarını hazırlayabilmek için gece gündüz hiç durmadan çalışırlar. Eğer eşleri varsa, iş bölümü yaparak birbirlerine yardım ederler. En çok özen gösterilen yuvalar ise, yeni dünyaya gelecek yavrular için hazırlanan yuvalardır.

Yuvaların hazırlanış teknikleri, bilinci ve zekası olmayan bir canlıdan beklenmeyecek kadar mükemmeldir. Bu yuvaların, hayvanların kendi zekalarıyla tasarlanamayacakları çok açıktır. Çünkü hayvanların bu yuvaları inşa etmeden önce birçok aşamayı planlamış olmaları gerekir. Öncelikle yumurtalarının veya yavrularının güvenliği için bir yuvaya ihtiyaçları olduğunu belirlemeleri gerekir. Daha sonra ise yuva için en uygun yeri tespit etmelidirler, hiçbir canlı yuvasını rastgele bir yere yapmaz.

Yuvanın yapısı ve kullanılan materyaller de bulunulan ortama göre "özel olarak" seçilir. Örneğin deniz kuşları su kenarlarında yaşadıkları için, ani su baskınlarına karşı suya gömülmeyen ve suda yüzebilen otlardan oluşan özel yuvalar kurarlar. Kamışlıkların bulunduğu alanlarda yaşayan kuşlar ise, rüzgarda sallandığında yuvadaki yumurtaların düşmemesi için geniş ve derin yuvalar yaparlar. Bunun yanı sıra çöl kuşları, yuvalarını sıcaklığın çevreye göre en az 10°C daha düşük olduğu çalılıkların tepesine kurarlar. Çünkü aksi takdirde yer seviyesinde 45°C olan sıcaklık, yavrular için adeta bir fırın etkisi yaratacak ve kısa sürede ölmelerine sebep olacaktır.

Yavrular için özel yuvalar

Canlılar için yavrularının yaşamı çok önemlidir; yumurtladıktan veya doğum yaptıktan sonra tek uğraşıları yavrularıdır. Yavruların korunmasına çok büyük bir itina gösterirler. Söz gelimi çulhakuşu, yavrularını korumak için bir tek yuva yapmakla yetinmez, etrafa çok sayıda "sahte yuva" kurar. Bunun sebebi, yavruların büyüdüğü asıl yuvayı, sahte yuvalar arasında gizlemek ve düşmanın dikkatini farklı yuvalara çekmektir. Bu elbette ki çulhakuşunun kendi zekasından kaynaklanması mümkün olmayan, son derece ince planlanmış bir yanıltma taktiğidir.

ÖRÜMCEKTEKİ DELİLLER

Yeryüzünde yüzlerce cins örümcek yaşar. Bu küçük hayvanlar kimi zaman yuvasının statik hesaplarını yapabilen inşaat mühendisi, kimi zaman üstün tasarımlar yapan bir iç mimar, kimi zaman olağanüstü güçlü ve esnek ipler, öldürücü zehirler, eritici asitler üreten bir kimyager, kimi zaman da son derece kurnaz taktiklerle avlanan bir avcı olarak karşımıza çıkarlar.Doğadaki tüm canlılar gibi örümceklerin davranışlarını, örneğin avlanma yöntemlerini, üreme şekillerini, savunma taktiklerini inceleyip, bu konuda detaylı bilgiler edindikçe hayret uyandıran örneklerle karşılaşırız.

Bütün canlılar yaşamlarını sürdürebilmek için akıl gerektirecek davranışlarda bulunurlar. Yetenek, beceri, üstün manevra kabiliyeti gibi tanımlamalarla adlandırılabilecek olan bu davranışların ortak özelliği ise her birinin mutlak surette akıl gerektiren davranışlar olmalarıdır. Bir insanın ancak öğrenme, beceri ve tecrübe gibi özelliklerle kazanacağı yetenekler, bu canlılarda ilk doğdukları andan itibaren vardır. Bu özelliklerin tümünü onlara veren, onları akıllı davranacakları, bilinçli hareket edecekleri şekilde yaratan güç Allah'tır. Allah tüm doğadaki canlılarda sayısız örneğini gördüğümüz aklın tek sahibidir. Canlılara neler yapmaları gerektiğini ilham eden Allah'tır.

Örümceklerin avlanma yöntemleri

Çoğu insan örümcekleri sadece, avlanmak için ağ kuran hayvanlar olarak bilir. Bu eksik bir bilgidir, çünkü birer mimarlık ve mühendislik harikası olan bu ağlar, örümceklerin avlanmak için kullandıkları tek yöntem değildir. Örümcekler, ağ örmenin yanı sıra avlanmak için son derece şaşırtıcı taktikler de kullanırlar.

Kement atarak avlanan örümcek

Örümcek türleri içinde en ilginç avlanma yöntemlerinden birine "Bolas" örümceklerinde rastlanır. Bolas örümcekleri avını kementle yakalar. Bolas örümceğinin avlanması iki aşamalı olarak gerçekleşir. İlk aşamada örümcek, ucunda yapışkan bulunan bir ip hazırlayıp pusuya yatar. Bu yapışkan ip daha sonra bir kement gibi kullanılacaktır. Bu arada örümcek, avını kendisine çekmek için çok özel bir kimyasal madde de yayar. Bu, dişi güvelerin erkeklerini çiftleşmeye çağırmak için salgıladıkları "feromon" adlı maddedir. Sahte çağrıya aldanan erkek güve kokunun geldiği kaynağa doğru yönelir. Örümceklerin görme duyusu son derece zayıftır ancak güvenin uçarken çıkardığı titreşimleri algılayabilirler. Bu sayede örümcek, avının kendisine doğru yaklaştığını hisseder. Burada dikkat çekici olan, Bolas örümceğinin hemen hemen kör olduğu halde havada asılı durarak kendi yaptığı bir kement yardımıyla, uçan bir canlıyı yakalayabilmesidir.

Bolas örümcekleri insan gözünün algılayamayacağı kadarhızlı bir şekilde kementlerini salladıkları için bu resim ancak özel bir teknik kullanarak çekilebilmiştir.

Kokuya aldanan kurbanın yaklaşmasıyla birlikte avdaki ikinci aşama başlar. Örümcek ayağını geriye çekerek saldırı pozisyonuna geçer ve aniden insan gözünün algılayamayacağı bir hızla kementini sallar. Güve ipin ucundaki yapışkan topa yakalanır. Örümcek avını yukarı çeker ve hemen onu felç edecek ısırışını gerçekleştirir. Ardından salgıladığı özel bir ipekle güveyi sarmalar. Bu ipeğin özelliği besini uzun süre taze tutabilmesidir. Böylece örümcek avını, daha sonra yemek üzere taze bir şekilde saklar. Bolas örümceği nasıl olup da bu kadar akılcı bir plan çerçevesinde hareket etmektedir?
Söz konusu durum çok özel bir yaratılışın olduğunu bize kanıtlar. Allah, tüm canlıları, bitkileri, hayvanları, böcekleri yaratandır. Allah üstün kudret, ilim, akıl ve hikmet sahibidir. Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır:**"Gerçekten hayvanlarda da sizin için bir ders (ibret) vardır" (Müminun Suresi, 21)**

FEDAKARLIK

Hayvanlar dünyasının dikkat çekici özelliklerinden biri hayvanlardaki bilinçli ve fedakar davranışlardır. Kuşlar, zebralar, ceylanlar, tavşanlar kısacası bütün hayvanlar yavrularını kendilerini tehlikeye atma pahasına korumaktadırlar. Çünkü Allah onları bu şekilde yaratmıştır. Tüm canlılar Allah'ın vahyi ile hareket etmektedirler.

Hayvanların yavruları çoğu zaman bakıma ve korunmaya muhtaç olarak doğarlar. Genellikle kör veya tüysüz olan, henüz avlanma yeteneği bulunmayan yavrular eğer ebeveynleri veya sürülerindeki diğer yetişkinler tarafından korunup kollanmazlarsa kısa sürede açlıktan veya soğuktan ölürler. Ancak böyle bir şey olmaz. Çünkü hayvanlar alemindeki yetişkinler yavrularını herşeyi göze alarak korurlar. Gerekirse kendi canlarını da tehlikeye sokarak veya çok zor koşullarda yaşamayı göze alarak büyük fedakarlıklar yaparlar.

Yavruların tehlikelerden korunmaları

Canlılar, yavrularının korunmaları söz konusu olduğunda oldukça tehlikeli ve yırtıcı olabilirler. Aslında, bir saldırı veya tehlike sezdiklerinde, daha çok yavrularını alıp o bölgeden hızla uzaklaşmayı tercih ederler. Kaçmak için fırsat bulamadıklarında ise, tereddüt etmeden kendilerini saldırganın önüne atarlar. Örneğin yarasalar ve kuşlar, yavrularını yuvalarından alan araştırmacılara saldırmaları ile ünlüdürler.

Zebralar gibi iri memeli hayvanlar ise, sürülerine sırtlan gibi düşmanları saldırdığında hemen gruplara ayrılarak tayları ortalarına alırlar ve hızla kaçmaya başlarlar. Yakalandıkları takdirde, sürünün yetişkinleri, bu yırtıcı hayvanlara karşı taylarını cesurca korurlar.Zürafalar ise saldırıya uğradıklarında buzağılarını vücutlarının altına iterler ve ön ayakları ile düşmanlarına sertçe vururlar. Geyikler ve antiloplar genellikle ürkek ve heyecanlı hayvanlardır ve yavruları olmadığı zamanlarda hızla kaçmayı tercih ederler. Ancak, yavrularını tehdit eden tilki ve kurtlara karşı sivri ve keskin toynaklarını kullanmakta tereddüt etmezler.

Daha küçük ve zayıf memeliler ise genellikle yavrularını korumak için onları gizler veya güvenli bir yere taşırlar. Ancak buna fırsatları kalmadığında düşmanlarını yavrularından uzaklaştırmak için saldırganlaşabilirler. Örneğin son derece ürkek bir hayvan olan tavşan, yavrularına saldıran bir düşmanı uzaklaştırmak için büyük riskleri göze alır. Yavrularına bir saldırı olduğunda, hemen yuvasına koşar ve güçlü arka ayaklarıyla düşmanına birkaç çift sert tekme atar. Bu cesareti çoğu zaman yırtıcı bir hayvanı bile geri kaçırmak için yeterli olabilmektedir.

Hayatlarını tehlikeye atan hayvanlar

Ceylanlar ise, yırtıcı hayvanlar yavrularını kovalamaya başladığında, hemen yavrularının arkasına geçerler. Çünkü yırtıcı hayvanlar, avlarını genellikle arkadan yakalar. Anne ceylan mümkün olduğunca yavrusuna yakın hareket eder. Eğer yırtıcı hayvanlar yakınlaşırlarsa, anne onları uzaklaştırır. Yavrusu takip edilen bir ceylan, toynakları ile çakalları tekmeleyebilir. Saldırganları yavrularından uzaklaştırmak için kasten onların önünde koşar.

Kuş sürülerinde de yetişkinler, yavruların tamamını koruma görevini üstlenirler. Özellikle martılar bu kuş sürüleri için tehlike oluştururlar. Yetişkin bir veya iki kuş güç gösterisi yaparak martıları kaçırabilirler. Genellikle yetişkin kuşlar yavru kuşları nöbetleşe olarak korurlar ve görevlerini devrettiklerinde daha uzak sularda beslenmek için o bölgeden ayrılırlar. Geyikler, eğer yavrularına saldırmak üzere olan düşmanları ile baş edemeyeceklerini anlarlarsa, kendilerini hiç çekinmeden

düşmanlarının önüne atarlar ve av olarak düşmanın kendilerini kovalamasını sağlarlar. Böylelikle düşmanı yavrularından uzaklaştırırlar. Birçok hayvan aynı taktiği kullanır. Örneğin dişi kaplan kendilerine doğru avcı bir hayvanın yaklaştığını gördüğünde, yavrularının yanından ayrılır ve hemen düşmanının dikkatini kendi üzerine çeker. Rakunlar ise düşmanlarının geldiğini gördüklerinde yavrularını en yakındaki ağacın üzerine taşırlar ve daha sonra hızla ağacın üzerinden aşağı inerek düşmanlarının arasına dalarlar. Onları uzun süre peşlerinden sürükler ve yavrularından yeterince uzaklaştırdıklarına kanaatleri geldiğinde, düşmanlarını atlatarak hemen sessizce yavrularının yanına dönerler. Elbette ki bu davranışları her zaman yüzde yüz başarıyla sonuçlanmayabilir. Yavrular kurtulsa bile, ebeveynler yavruları uğruna ölüme gidebilirler.

Yaralı taklidi yapan kuşlar

Bazı kuşlar ise "yaralı taklidi" yaparlar ve böylelikle düşmanlarının dikkatini yavrularının üzerinden dağıtarak kendi üzerlerine çekerler. Bir düşmanın yaklaştığını gören dişi kuş sessizce yuvasından uzaklaşır. Düşmanının önüne geldiğinde yerde çırpınmaya ve bir kanadını yere vurmaya başlar. Bu esnada da acı dolu çığlıklar atar. Kuş yerde çaresizce çırpınıyor gibi görünür. Ancak her zaman tedbirli davranır ve düşmanın erişebileceği mesafenin ilerisinde durur. "Yaralı" kuşu kolay bir av olarak gören yırtıcı hayvan avını yakalamaya çalışırken, yuvadan bir hayli uzaklaştırılmış olur. Avcı yuvasından yeterince uzaklaştığında, dişi kuş bir anda taklit yapmayı bırakır ve saldırgan hayvan tam kuşa yetişmişken dişi kuş aniden havalanır ve kaçar. Bu "tiyatro gösterisi" genellikle son derece ikna edicidir. Köpekler, kediler, yılanlar ve hatta diğer kuşlar bile bu oyuna kanarlar. Kuşların "yaralı kuş" senaryosuna bugün bile bilim adamları hiçbir açıklama getirememektedirler.

Bir kuş böyle bir senaryoyu kendi kendine hazırlayabilir mi? Bunun için kuşun son derece bilinçli bir varlık olması gerekir. Bu davranış herşeyden önce "taklit", zeka ve yetenek gerektirir. Ayrıca bir hayvanın kendisini tereddütsüzce düşmanının önüne atabilmesi ve kendini kovalatması için son derece cesaretli ve gözü kara olması gerekir. Daha da ilginç olanı bu kuşlar bu davranışı başkalarından görerek yapmazlar. Bu savunma taktiğine ve yeteneğine doğuştan sahiptirler.

Bu hayvanların böylesine bilinçli, şefkatli, merhametli hareket etmesini sağlayan, onları bu özellikleri ile yaratan göklerin ve yerin Rabbi olan Allah'tır. Allah, bu canlılara ilhamıyla sonsuz şefkat ve merhametinin örneklerini sergilemektedir. Allah Kuran'da kullarına Kendini şöyle tanıtır: **"O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakim'dir." (Haşr Suresi, 24)**

YUNUSLAR

Dayanışma Esasına Dayalı Sosyal Yaşam

Yunuslar çok büyük gruplar halinde yaşar. Güvenli bir koruma için dişiler ve yavrular böyle bir grubun ortasında yer alır. Grubun hasta üyesi yalnız bırakılmaz, ölene kadar grubun içinde tutulur. Bu güçlü dayanışma bağı, yeni bir yavru gruba katıldığı ilk günden itibaren başlar. Yunus yavruları önce kuyrukları dışarı çıkacak biçimde doğarlar. Bu sayede doğum tamamlanana kadar yavrunun havasızlıktan ölmesi önlenmiş olur. En son yunusun başı doğum kanalından çıkar çıkmaz, ilk nefesini alması için hızla su yüzeyine çıkarılır. Genellikle, yardım amacıyla anne yunusa bir başka dişi yunus da eşlik eder. Dişi yunus doğumdan sonra yavrusunu emzirir. Süt emmek için dudağı olmayan yavru ufak ağız darbeleriyle annesinin karnındaki yarığa dokunarak dışarı fışkıran sütle beslenir. Yavru her gün onlarca litre süt içer. Bu sütün %50'si yağdan oluşur. (ineklerde ise sütün %15'i yağdır). Bu sayede, yavrunun vücut ısısını dengelemesi için gerekli olan yağ tabakası hızla oluşur. Hızlı dalışlar esnasında diğer dişiler yavruyu aşağı doğru iterek yardımcı olurlar.

ÖRÜMCEK

İpeğin gizli kimyasal yapısı

Şöyle bir düşünelim… Küçücük bir canlının ürettiği ip, nasıl oluyor da insanoğlunun yüzyıllarca edindiği bilgi birikimiyle yaptığı kauçuk ya da çelik halatlardan daha üstün özellikler taşıyabilmektedir? Örümcek ipliğini bu kadar üstün yapan ipeğin kimyasal yapısında ve üretim merkezinde gizlidir. Örümcek ipliklerinin hammaddesi, örgülü helezonik aminoasit zincirlerinden oluşan "keratin" adlı proteindir. Keratin saç, tırnak, tüy, deri gibi birbirinden çok farklı maddelerin yapı taşıdır ve oluşturduğu tüm maddelerde koruyucu özelliği ile ön plana çıkar. Ayrıca keratinin esnek hidrojen bağlarla bağlanmış aminoasitlerden oluşuyor olması da, bu maddelere çok sağlam bir esneklik kazandırır. Bu esneklik Amerika'nın ünlü bilim dergilerinden Science News'da şöyle bir benzetme ile tarif edilmektedir:"Örümcek ipliğinden oluşmuş insan ölçülerinde balık ağına benzer bir ağ, bir yolcu uçağını yakalayabilir."

Örümceklerin kuyruklarında altı bölümden oluşan ve ipek kesesi denilen bir bölge vardır. Keselerin her birinde farklı salgılar üretilir. Bu keselerin salgıları değişik kombinasyonlarda birleşerek, farklı türdeki ipek ipliklerini meydana getirirler. Keseler arasında ise büyük bir uyum vardır. İpek üretimi sırasında örümceğin vücudunda bulunan ve son derece gelişmiş özelliklere sahip pompalar, vana ve basınç sistemleri kullanılır. Üretilen ham ipek, musluk gibi çalışan bölümlerden lif şeklinde dışarı akıtılır.

Örümceklerin ürettikleri ipek olağanüstü bir yapı malzemesidir. gerilme esneklikleri çok fazladır. Bu nedenle örümcek ipeğini kırmak için gereken enerji diğer bütün biyolojik materyallerden on kat daha fazladır.

MİDEDE ÜREYEN KURBAĞALAR

Avusturalya'da yaşayan Rheobatrachus Silus türü kurbağaların kullandığı üreme yöntemi, Allah'ın canlıları ne denli üstün tasarımlarla yarattığının bir başka örneğidir. Dişi Rheobatrachuslar, döllendikten sonra kendi yumurtalarını yutarlar. Ama bu yumurtalarla beslenmek için değil, onları

korumak için... Yumurtalardan çıkan iribaşlar midede kaldıkları 6 hafta boyunca sürekli gelişirler. Peki iribaşlar nasıl olmaktadır da uzun zaman sindirilmeden midede kalabilmektedir?

Allah bunun için kusursuz bir sistem yaratmıştır. Öncelikle anne kurbağalar, bu 6 haftalık üreme mevsiminde yemeyi, içmeyi keserler. Bu sayede mideleri sadece yavrulara tahsis edilmiş olur. Ancak bir diğer tehlike, midenin düzenli olarak salgıladığı hidroklorik asit ve pepsindir. Bu salgıların normalde yavruları çok kısa sürede parçalayıp öldürmesi gerekir. Ancak buna karşı çok özel bir tedbir alınmıştır. Anne karnındaki sıvılar, yumurta kapsüllerinden, daha sonra da iribaşlardan salgılanan "prostaglandin E2" adlı salgıyla etkisiz hale getirilir. Böylece yavrular bir asit havuzu içinde yüzmelerine rağmen güvenli bir biçimde büyürler.

Peki ama bu iribaşlar annelerinin midesinde neyle beslenir? Bu soruna karşı da özel bir çözüm yaratılmıştır. Bu türe ait yumurtalar, diğer kurbağa türlerinin yumurtalarına göre oldukça büyüktür. Bunun nedeni ise, yumurtaların içine yavruyu beslemek için protein yönünden çok zengin bir yumurta sarısı tabakası yerleştirilmiş olmasıdır. Bu yumurta sarısı, yavruları 6 hafta boyunca beslemek için yeterlidir. Doğum anı da kusursuzca tasarlanmıştır. Yavrular mideden çıkıp dış dünyaya adım atarken, annenin yemek borusu, aynen doğum sırasındaki gibi genişler. Yavrular dışarı çıktıktan sonra ise anne yemek yemeye başlar ve mide eski haline döner.

METAMORFOZDAKİ DELİLLER

Bazı canlılar yaşamlarının farklı dönemlerinde, bulundukları ortamın şartlarına uyum göstermelerini sağlayacak fiziksel değişimler geçirirler. Bu farklılaşma sürecine biyolojide metamorfoz (başkalaşım) adı verilir. Bu süreç, biyoloji ve evrimin iddiaları konusunda fazla bilgi sahibi olmayan çevreler tarafından zaman zaman evrim teorisine delil gibi gösterilmeye çalışılır. Metamorfozu "evrim örneği" gibi gösteren kaynaklar, konu hakkında bilgisiz kesimleri yanıltmaya yönelik, dar kapsamlı, yüzeysel propaganda kitapları veya bazı cahil kimselerdir. Evrim konusunda otorite sayılan, dolayısıyla evrimin temel açmazları ve çelişkileri konusunda da ayrıntılı bilgi sahibi olan bilim adamları ise bu tür gülünç iddiaları gündeme getirmekten çekinirler. Ne kadar saçma bir iddia olduğunu bilirler çünkü...

Kelebek, sinek, arı gibi canlılar metamorfoz geçiren canlılardan bazılarıdır. Hayatı suda başlayan daha sonra karada devam eden kurbağalar da metamorfoza bir örnektir. Bu farklılaşmanın evrimle hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü evrim teorisi canlılıktaki farklılaşmaları tesadüflerle gerçekleşen mutasyonlarla açıklamaya çalışır.

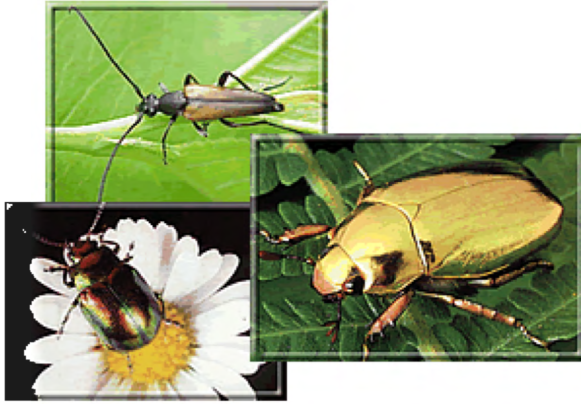
Oysa metamorfoz evrimin bu temel iddiası ile hiçbir benzerlik taşımayan, tesadüfle, mutasyonla ilgisi olmayan, önceden planlanmış bir süreçtir. Metamorfozu gerçekleştiren etken tesadüf değil, o canlıda daha doğduğu andan itibaren bulunan genetik bilgidir. Örneğin kurbağada, bu canlı henüz sudaki hayatını devam ettirirken, daha sonra karada sürecek yaşamıyla ilgili bilgi, genetik

yapısında mevcuttur. Sivrisineğin de pupa ve erişkin hallerindeki yapısı ve fonksiyonları daha larva aşamasındayken genetik şifresinde bulunmaktadır. Bu durum metamorfoz geçiren tüm canlılar için geçerlidir.

Son yıllarda metamorfoz hakkında yapılan bilimsel araştırmalar, metamorfozun farklı genler tarafından kontrol edilen kompleks bir süreç olduğunu göstermiştir. Örneğin kurbağanın başkalaşımında sadece kuyruk ile ilgili işlemler “bir düzineden fazla gen” tarafından kontrol edilmektedir. Bunun anlamı bu sürecin, birçok parçanın birbiriyle uyumu sayesinde gerçekleşebildiğidir. Bu özelliğiyle metamorfoz yaratılış ın delili olan “indirgenemez komplekslik” özelliği taşıyan biyolojik bir süreçtir.

Böceklerdeki Kimyasal İletişim: FEROMENLER

Karıncalar yuvalarını, balarıları da kovanlarını çok uzaklara da gitseler şaşırmadan bulurlar. Bazı böcek larvaları, tehlike anında hemen biraraya toplanarak korunurlar. Pek çok böcek de toplu olarak yaşadıkları alan üzerinde belirgin bir hakimiyete sahiptir. Bunların yanı sıra tüm böcek türlerinde çiftleşmek isteyen erkek ve dişiler uzak mesafelerde de olsalar birbirlerini kolaylıkla bulurlar. Tüm bu davranışlardaki ortak nokta ise, tümünün bir tür haberleşme sistemine sahip olmasıdır.

Böceklerin haberleşmek için kullandıkları işaretin adı feromendir. Feromenin anlamı “hormon taşıyıcısı”dır. Bu madde, aynı türün üyeleri arasında kullanılan kimyasal bir maddedir. Genellikle özel bezlerde üretilerek çevreye bırakılırlar. Böceklerin birbirleriyle iletişimini sağlar ve davranışlarında değişikliklere neden olurlar.

Feromenler önceleri hormonlarla eş değer tutulmuştur. Feromenlerin vücut dışına salgılanmaları onları hormonlardan ayıran özelliklerindendir. Feromenlerin çok farklı işlevleri yerine getirenleri olduğu gibi, değişik bileşimlerde olanları da vardır. Yayılma yetenekleri oldukça yüksek olan feromenler 7-8 km gibi muazzam bir uzaklıktan bile etkili olabilmektedir. Uzaklık, sıcaklık, rüzgar ve nem gibi etmenler de feromenlerin etkisini azaltıp çoğaltabilir.

Feromenler; iz bırakma, işaretleme, alarma geçirme, toplanma, birlikte yaşayan böceklerde kraliçe yetiştirilmesine kullanılırlar. Koku yoluyla etkili olan cinsiyet feromenleri de vardır.Feromen kullanarak haberleşen canlılarla ilgili verilecek bilgiler içinde akılda tutulması gereken çok önemli bir nokta vardır: Her türün kullandığı formül kendine özgüdür. Bu formüllerin içerdikleri maddeler ayrıdır. Hem bu maddeyi salgılayan hem de salgılanan madde ile iletilmek istenen mesajı algılayan canlı bu formülden haberdardır. Ayrıca başka türe ait formülleri çözen ve taklit eden canlılar da vardır.
F

eromenler yoluyla hareket eden canlılar arasında en bilinenleri arı, karınca, termit gibi birlikte yaşayan böceklerdir. Bu canlılardan karada yaşayanlar izlerini toprağa bırakırlar. Bu kimyasal izler, böceklerin gezindiği tüm ortamlarda; ağaçlarda, dallarda, yapraklarda ve meyvelerde olabilir. Havadaki izler ise uçan böcekler tarafından bırakılır ve sürekli yenilenmeleri gerekir. Koku yoluyla etkili olan cinsiyet feromenleri bu gruba girer.

Peki bu canlılar yaydıkları bu özel esansları nasıl kullanırlar?

Böcekler boyutlarının küçüklüğü, uçabilme ve hızlı hareket edebilme gibi özellikleri nedeniyle, çok geniş alanlara yayılabilen canlılardır. Bu özellikleri, üremeleri için ilk anda sorun oluşturacakmış gibi görünebilir. Ancak bu durum, feromenler sayesinde ortadan kalkmıştır. Pek çok böcek, kendi türünden bir başka böceğin varlığını, yaydığı feromeni sayesinde keşfedebilir ve onun izini sürebilir. Bir canlı, sadece salgıladığı koku sayesinde kendi türüne ait canlıların yerini tespit edebilmekte, her nerede olursa olsun çiftleşmek için bir eş bulabilmektedir. Ancak bu canlılar, ne böylesine özel kokuları geliştirecek bir ortama sahiptir, ne de özel bir üretim yapacak bilince. Eğer sadece 1-2 cm boyundaki bir böcek çevresindekilerle iletişim kurabilecek bir koku meydana getirebiliyor ve bu kokuyu kilometrelerce öteden ayırt ederek verilen mesajı algılayabiliyorsa, bu bize akıllı bir müdahalenin var olduğunu gösterir. Karşımızdaki her güzellik, her kusursuzluk ve her tasarım örneği de bizi şüphesiz üstün ve güçlü olan, herşeyi en mükemmel şekli ile yaratan bir Yaratıcı'ya götürmelidir. Bu Yaratıcı, kuşkusuz bu canlılara koku üretme ve bu yolla haberleşme yeteneği veren alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

KANGURU YAVRUSUNUN DÜNYAYA GELİŞİ

Kanguruların üreme sistemi diğer memelilerden farklıdır. Kanguru embriyosu, normalde rahimde geçirmesi gereken evrenin bir kısmını rahmin dışında tamamlar. Döllenmeden aşağı yukarı 33 gün sonra, henüz bir santimetre boyunda olan kanguru yavrusu dünyaya gelir. Bu aşamayı tüm memeliler anne karnında geçirirken, kanguru yavrusu daha bir santimetre boyundayken dünyaya gelmektedir. Henüz doğru dürüst gelişmemiştir; ön ayakları belli belirsiz bir halde ve arka ayakları da küçük çıkıntılardan ibarettir.

Doğan yavru yaklaşık üç dakikalık yolculuk sonunda annesinin kesesine varır. Diğer memeliler için anne rahmi neyse, küçük kanguru için de bu kese odur. Ama önemli bir fark vardır. Diğerleri dünyaya bebek olarak gelirken, kanguru yavrusu, rahimden çıktığında şekil itibariyle tam bir embriyodur. Ayakları, yüzü ve daha pek çok uzvu henüz son halini almamıştır.

Annesinin kesesine ulaşan yavru dört meme ucundan birine tutunur ve süt emmeye başlar. Bu dönemde anne yeniden çiftleşme sürecine girmiş ve yeni bir yumurta daha oluşmuştur. Döllenmeden 33 gün sonra fasulye büyüklüğündeki yeni bir yavru daha doğar ve aynı kardeşi gibi sürünerek keseye ulaşır.
Bir kanguru yavrularına vereceği sütün hangi oranda hangi besin maddelerini içereceğini hesaplayamaz. Hesaplasa bile bunu kendi vücudunda üretemez. Annenin bu işi bilinçli olarak düzenlemesi imkansızdır. Bu mucize alemlerin Rabbi Allah'ın üstün yaratışının delillerinden sadece birisidir..

BİTKİLERDEKİ VARLIK DELİLLERİ

TOPRAKTAN LEZZETİN ÇIKARILMASI

Bir meyve ağacında ya da herhangi bir bitkide, insanoğlunun ulaşamayacağı kadar yüksek bir akıl, bilgi ve teknoloji vardır.

Tohumun içindeki bilgi, oluşturacağı ağacın şekil ve yapısını içermektedir. Bundan daha da ilginç olan, tohumun ağacın üreteceği meyvenin bilgilerine de sahip oluşudur. Meyve ise başlı başına bir mucizedir. Meyvenin en can alıcı özelliği, insanın damak zevkine ve sağlığına tamı tamına uyuyor oluşudur. Her meyve kendine has bir lezzete ve kokuya sahiptir. Ayrıca renkleri de son derece estetik ve çekicidir. Bunun yanı sıra her meyve mükemmel bir "ambalaj"la kaplanmıştır; mandalina, portakal ya da muz, hepsi son derece güzel ve soyulması kolay ambalajlara sahiptirler.

Örneğin portakal son derece acı olabilirdi. Ya da bildiğimiz güzel tada sahip olurdu, ama çok kötü bir kokusu olabilirdi. Rengi de çamur rengi olabilirdi. Oysa her meyve olabilecek en güzel tad ve kokuya sahiptir ve bu tad ve kokuları topraktan elde ettikleri maddelerle üretmektedirler. Oysa toprak pek iyi kokmaz, tadı ise kötüdür. Ancak ağaç, bu çamur yığını içinden kendisine gerekli olan maddeleri özümsemekte, bunları kimyasal işlemlerden geçirerek tad ve kokular üretmektedir.

Burada ikinci bir nokta daha vardır: Ağacın iyi koku ve tad ürettiğini söylüyoruz, ama aslında olay daha da karmaşıktır. Çünkü "iyi koku" veya "iyi tad" gibi kavramlar insana ait kavramlardır ve ağaç kendi başına bir tad ya da kokunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilemez. Bunu bilmesi için, insanın sahip olduğu estetik kavramlara sahip olması gerekmektedir. İnsanın neden lezzet aldığını, hangi tadı beğendiğini, nasıl bir dil yapısına sahip olduğunu öğrenmesi gerekir. Bunları öğrendikten sonra ise, az önce söylediğimiz işi yapacak, yani çamurların içinden topladığı maddelerle mükemmel bir kimya olayı gerçekleştirecektir.

Ağacın inanılmaz yeteneği yalnızca koku, tad ya da renkle de sınırlı değildir. Bu tahta parçası insan vücudunun hangi vitaminlere ihtiyaç duyduğunu da bilir ve onları ürettiği meyvenin içine koyar. Hatta bu vitamin takviyesinin mevsimlere göre ayarlandığını görürüz: Kış aylarında ürün veren; portakal, mandalina, greyfurt gibi meyve türleri, yaz meyvelerine göre çok daha fazla C vitamini içerirler. Amaç, kışın soğuğuna karşı insanın ihtiyacı olan C vitamini açığını kapatmaktır.

FOTOSENTEZ VE OKSİJEN

Atmosferdeki oksijenin yaklaşık %30'u karadaki bitkiler tarafından üretilirken, geri kalan %70'lik bölüm denizlerde ve okyanuslarda bulunan ve fotosentez yapabilen bitkiler ve tek hücreli canlılar tarafından üretilir. Fotosentez denildiğinde çoğu insanın aklına sadece yeşil bitkiler gelir oysa okyanuslar da oksijen kaynağıdır. Burada dikkat çekici olan, karadaki yeşil örtüyü devamlı yok eden insanların oksijenin ana kaynağı olan okyanusları aynı hızla yok edememesidir. Allah'ın fotosentez yapan farklı canlıları yaratmış olması, bitip tükenmeyen bir enerji kaynağına sahip olmamızı sağlamıştır.

Biyolojik olarak ihtiyaç duyduğumuz bütün enerjiyi ya doğrudan ya da otçul hayvanlar yoluyla bitkilerden alırız. Güneş ışını saf enerji kaynağıdır; ancak ham olarak o kadar da kullanışlı bir enerji şekli değildir. Bu enerjiyi vücutta doğrudan kullanmak ya da depolamak mümkün değildir. Bu yüzden güneş enerjisinin farklı bir enerji türüne çevrilmesi gerekir. İşte fotosentez bunu yapar. Bu işlem yoluyla bitkiler, güneş enerjisini daha sonra kullanabilecekleri bir enerji şekline dönüştürürler. Fotosentez işlemi yapraklardaki "fotosentetik reaksiyon" merkezlerinde meydana gelir. Güneş enerjisi kullanılarak havadaki karbondioksit, nişastaya ve diğer yüksek enerjili karbonhidratlara dönüştürülür. Ortaya çıkan oksijen ise havaya bırakılır. Bitki daha sonra besine ihtiyaç duyduğunda bu karbonhidratlarda depoladığı enerjiyi kullanır. Biz de bu bitkilerle beslenerek enerji ihtiyacımızı karşılarız. Böyle kompleks bir işlem sonucunda tüm canlıların yaşamak için ihtiyaç duydukları besine sahip olmaları, bazı canlıların ihtiyaçlarının diğer canlıların atıkları ile aynı olması Allah'ın sonsuz ilminin ve aklının bir eseridir:Ey insanlar, Allah'ın üzerinizdeki nimetini anın. Gökten ve yerden sizi rızıklandıran Allah'ın dışında bir başka yaratıcı var mı? O'ndan başka İlah yoktur. Öyleyse nasıl olur da çevriliyorsunuz?" (Fatır Suresi, 3)

Fotosentez ve Yaşam

Arabanızın motoru güneş enerjisi ile çalışır. Jet uçakları güneş enerjisi sayesinde uçar. Siz de bu yazıyı okurken güneş enerjisi harcamaktasınız...Elbette biraz önceki ki satırları okuduğunuzda ilk aklınıza gelecek olan, arabanızın benzin ile çalıştığı, jet uçaklarının ise uçak yakıtı kullandıkları olacaktır. Bu yazıyı okumak için ihtiyacınız olan enerjiyi de Güneş'ten değil, en son öğünde yediğiniz besinlerden aldığınızı düşüneceksiniz. Oysa benzin de, yediğiniz besinler de, hatta yakacak olarak kullanılan odun ve kömür de fotosentezden elde edilen enerjiye sahiptirler.

Nasıl mı? Bundan milyonlarca sene önce fotosentez yaparak güneş enerjisini bünyelerinde depolayan bitkiler ve bu bitkileri yiyen hayvanlar, toprağın derinliklerinde, yüksek basınç altında, milyonlarca sene bekledikten sonra bildiğimiz "petrol"ü meydana getirirler. Kömür ve doğalgaz da yine aynı şekilde oluşur. Kısacası fotosentez sayesinde bitkilerde depolanan güneş enerjisi milyonlarca yıl sonra insanların hizmetine bir başka yolla verilmiş olur.

Aynı şekilde yediğimiz besinlerden elde ettiğimiz enerji de, bitkilerin depoladıkları güneş enerjisinden başka bir şey değildir. Hayvansal gıdalardan elde ettiğimiz enerji de, yine o hayvanların bitkilerle beslenerek elde ettikleri enerjidir. Enerjinin kaynağı her zaman Güneş, bu enerjiyi insanın kullanacağı hale getiren sistem ise her zaman fotosentezdir.

Şaşırtıcı gelebilir ama günlük hayatımızda kullandığımız pek çok malzeme örneğin kağıt, pamuk ve diğer doğal liflerin neredeyse tamamı fotosentezle üretilen selülozdan oluşur. Hatta yün üretimi bile fotosentezle gelen enerjiye bağlıdır. Bütün bitkisel ve hayvansal ürünler ile petrol gibi organik maddelerden elde edilen sayısız yan ürünün kaynağı fotosentezle işlenen güneş enerjisidir.

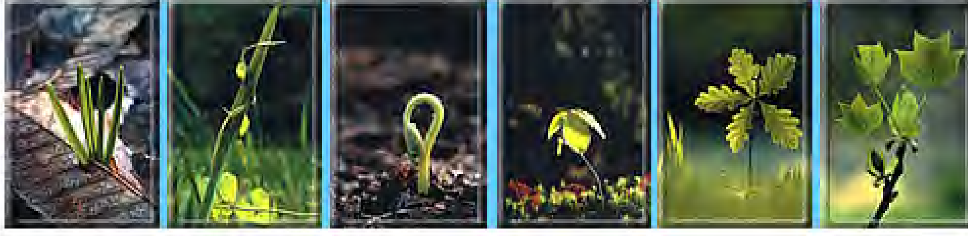
KOZALAKLI AĞAÇLAR

Kozalaklı ağaçların şekilleri incelendiği zaman insanoğlunun mühendislik hesaplarıyla, kar yüküne karşı aldığı önlemin, ağaçlarda zaten alınmış olduğunu görürüz. Ağacın koni şeklinin oluşturduğu eğim, üzerine düşen karın kolaylıkla yere dökülmesini sağlar. Böylece ağacın üzerinde aşırı miktarda kar toplanmaz; ağaç dallarının kırılması önlenmiş olur. Bu üzerinde düşünülmesi gereken bir noktadır. Soğuk iklimlerde, kar yükünün dallar üzerinde meydana getireceği etkiyi hesaplayan, buna göre ağaç dallarının en ideal açı ile büyümelerini sağlayan, böylece kar yükünün etkisini en aza indiren akıl kime aittir?

Ağaca mı? Toprağa mı? Yoksa şuursuz, kör tesadüflere mi? Elbette ağaca bu tasarımı veren, ağacı da, bitki hücrelerini de, toprağı da yoktan var eden Allah'tır.
Bu tasarımın bir başka harika yönü daha vardır. Söz konusu şekil yağan karın tümünün aşağı düşmesine izin vermez. Ağacın dalları için tehlikeye neden olmayacak miktarda karın dalların üzerinde kalmasına izin verir. Bu da başka bir amaca hizmet eder. Ağacın üzerinde az miktarda tutulan kar, ağacı soğuktan koruyan bir örtü görevi görür ve yapraklardan nemin dışarı çıkmasını azaltarak su kaybını önler.
Bitkiler bu çeşitlilik ve farklı yapılarıyla Yaratıcımız olan Allah'ın sonsuz ilim ve sanatını sergilerler. Bir ayette şöyle buyrulur: "O, gökleri dayanak olmaksızın yaratmıştır, bunu görmektesiniz. Arzda da, sizi sarsıntıya uğratır diye sarsılmaz dağlar bıraktı ve orada her canlıdan türetip yayıverdi. Biz gökten su indirdik, böylelikle orada her güzel olan çiftten bir bitki bitirdik." (Lokman Suresi, 10)

TOHUMDAKİ ENGEL TANIMAYAN GÜÇ:FİLİZLENME

Tohumların çok önemli bir özelliği vardır. Tohumlar ait oldukları bitkinin her dalına, her yaprağına, bu yaprakların sayısına, şekillerinin nasıl olacağına, kabuğunun ne renkte ve hangi kalınlıkta olacağına, besin ve su taşıyan borularının genişliğine, sayısına, bitkinin uzunluğuna, meyve verip vermeyeceğine, verecekse bu meyvelerin tatlarına, kokularına, şekillerine, renklerine dair bütün bilgilere sahiptirler.Tohumlar tüm bu bilgileri milyonlarca yıldır saklamakta ve sonraki nesillerine eksiksiz olarak aktarmaktadırlar. Bu mucizevi olaya yakından şahit olmak için evlerimizde bulunan sebzeleri, meyveleri ve çiçekleri incelememiz yeterlidir.

Toprağın yarılması

Başlı başına bir mucize olan tohumun yeryüzüne çıkışı filizlenme ile olur. Filizlenme ufacık bir tohum tanesinin toprağı yarması demektir. Tohumun, üzerindeki ağır toprak kütlesini yararak filiz vermesi, insanın üzerindeki yüzlerce kiloluk bir örtüyü hiç zorlanmadan delip geçmesine benzer. Peki tohumun bu mucizevi kalkışı nasıl gerçekleşir? Ufacık bir tohum toprağı yaracak kuvveti nereden bulur?Olgunlaşan bir tohum hemen filizlenmez. Tohumun filizlenmesi için uygun sıcaklık, nem ve oksijen gibi pek çok faktörün birarada bulunması gerekmektedir. Bu şartlar biraraya geldiğinde, uyku halindeki tohum canlanmaya başlar.Bir tohumun filizlenmesi için öncelikle suya ihtiyacı vardır. Çünkü olgun tohumlardaki metabolizmanın aktif hale gelmesi, yani büyüme işleminin başlayabilmesi için hücrede sulu bir ortamın olması gerekir. Bu ihtiyaç tohumların ıslanması ile karşılanır. Tohumdaki metabolizmanın harekete geçmesi ile birlikte kök ve filiz de büyür ve hücre bölünmesi başlar.

Bu aşamada ise mutlaka oksijene ihtiyaç vardır. Tohum, oksijenli solunumla enerji ve ısı üretimine başlar. Çünkü yeni oluşan bitkinin büyüyebilmesi için enerjiye ihtiyaç vardır. Fakat tohumun henüz kökleri yoktur. Dolayısıyla topraktaki mineralleri alacak durumda değildir. Peki bu durumda tohum, büyümesi için gereken besini nasıl bulmaktadır?

Tohumun İçindeki Mucizevi Besin Deposu

Henüz kök salmamış olan tohum topraktaki minarelleri alamaz. Herşeyi kusursuzca yaratan Allah, tohumun içine kökleri gelişene kadar onu besleyecek bir besin deposu yerleştirmiştir. Bu besin deposu tohumun bütün ihtiyaçlarını karşılar. Tohumlar bir bitki olarak kendi besinlerini üretir hale gelinceye kadar, bünyelerindeki bu yedek besinleri kullanırlar.

Tohum filizlenmeden önce uyku halindedir. Tohumun uyku halinde kalmasını sağlayan bazı bitki hormonlarıdır. Tohum ıslatıldığında, embriyo hücrelerinde bulunan enzimler faaliyete geçerek yeni bir hormon salgılamaya başlarlar. Bu hormon uyku durumuna son verir ve büyüme enzimleri faaliyete geçer. Tohumun içinde şeker üretilir ve böylece tohumun filizlenmesi için gereken enerji sağlanmış olur.

İnsanlar bir tohumu toprağa attıklarında genellikle bütün bu detaylı gelişmelerden hiç haberdar olmazlar. Birkaç gün sonra o tohumun filizlenmesine ve yavaş yavaş bir bitki haline dönüşmesine doğal bir süreç olarak bakarlar. Oysa bir tohumun filizlenmesi için oldukça hassas işlemlerin büyük bir uyum içerisinde gerçekleşmesi gerekir. Ağırlığı "gram"larla ifade edilebilen bir tohum, üzerindeki kilolarca ağırlıktaki toprağı delerek yukarı çıkarken hiç zorlanmaz. Tohumun tek amacı toprağın üstüne çıkıp ışığa ulaşmaktır. Çimlenmeye başlayan bitkiler incecik gövdeleriyle sanki üzerlerinde toprağın ağırlığı yokmuşçasına rahatlıkla gün ışığına doğru yönelirler. Tohumdan çıkan her uzantı nereye gitmesi gerektiğini bilir. Filizler toprağın üstüne, güneşe doğru ilerlerken, kökler de toprağın derinliklerine doğru yol alarak topraktaki mineralleri toplamaya koyulurlar.

Tohumdaki bu kararlılık ve kendisinden beklenmeyecek derecedeki kuvvet, alemleri yaratan, üstün güç sahibi Allah'ın eseridir."Şimdi ekmekte olduğunuz (tohum)u gördünüz mü? Onu sizler mi bitiriyorsunuz, yoksa bitiren Biz miyiz? Eğer dilemiş olsaydık, gerçekten onu bir ot kırıntısı kılardık; böylelikle şaşar-kalırdınız." (Vakıa Suresi, 63-65)

ANEMON BİTKİLERİ VE BALIKLARI

Tek bir Anemon bitkisi tüm hayatı boyunca Anemon balıklarını tehlikelerden korumak için yeterli olmaktadır. Bu ortaklık balığa peşindeki avcılardan korunma imkanı sağlar. Buna karşılık olarak da Anemon bitkisi, balığın ardında bıraktığı yiyecek parçalarından faydalanır. Bu canlıları birbirine uyumlu yaratan Allah'tır

Anemon bitkileri duyargalarının üzerinde bulunan çok sayıdaki yakıcı kapsül, kendilerine herhangi bir şey dokunduğu veya sürtündüğü anda hemen açılır ve etkisi çok güçlü olan bir zehir salgılar. Bu, çoğu zaman zehiri alan canlının felç olarak ölmesine sebebiyet verecek kadar güçlü bir sıvıdır. Anemon bitkilerinin etki etmediği canlılar da vardır. Örneğin Anemon balıkları, Anemon bitkilerinin yakıcı kapsüllerinin arasında yaşayabilen nadir canlılardandır. Anemon balıklarının üzerinde bulunan "saydam madde" bitkideki bu yakıcı kapsülleri durdurabilecek niteliktedir. Bitkiye yaklaşan balık, gövdesini yavaş yavaş Anemonlar'a değdirmeye başlar.

Üzerindeki saydam madde sayesinde zehirden çok fazla etkilenmeyen anemon balığının amacı yakıcı kapsüllerin üzerinde patlamasını sağlamaktır. Anemon balığı birkaç denemenin sonunda zehire bağışıklık kazanır ve bitkinin dokunaçlarının arasına yerleşir. Yeni doğan ve Anemon bitkilerine karşı hiçbir bağışıklığı bulunmayan balıklar da, diğerlerinin geçtiği aşamalardan tTek bir Anemon bitkisi tüm hayatı boyunca Anemon balıklarını tehlikelerden korumak için yeterli olmaktadır. Bu ortaklık balığa peşindeki avcılardan korunma imkanı sağlar. Buna karşılık olarak da Anemon bitkisi, balığın ardında bıraktığı yiyecek parçalarından faydalanır. Bu canlıları birbirine uyumlu yaratan Allah'tırek tek geçer. Anemon balıkları bu denemeleri tesadüfen yapmaya karar vermiş olsalayı neler olurdu? İlk seferde ya da daha sonraki denemelerinde balık patlatacağı kapsül sayısını tutturamayacağı için fazla zehir alıp ölürdü. Oysa böyle olmamıştır. İlk ortaya çıktıklarından beri Anemon bitkileri ve balıkları birlikte kusursuz bir uyum içinde yaşamaktadır.

“Evet, yalnızım” dediğiniz anda aslında oldukça fazla sayıda canlı ile berabersiniz. Vücudunuzda sizinle birlikte yaşayan ve sizi sürekli olarak koruyan kimi zaman da hastalanmanıza neden olan bakteriler, oturduğunuz koltuktan halınıza, soluduğunuz havaya kadar her yere yayılmış durumdaki akarlar, mutfağınızda birkaç gündür dışarıda beklettiğiniz yiyeceklerde üremeye başlayan küf ve mantarlar… Bunların hepsi kendi yaşam şekilleri, beslenme sistemleri ve çeşitli özellikleri ile apayrı bir alem oluştururlar.

BAKTERİLERDEKİ TASARIM

Bakteriler gözle görülemezler ancak özel hücre yapıları sayesinde her türlü koşula dayanıklıdır. Bakteriler, bitkilerden ve hayvanlardan farklı olarak hızlı çoğalan ve biyokimyasal etkileri bakımından canlılar aleminin dengesini sağlamada çok büyük önem taşıyan bir grubu oluştururlar. Hemen hemen her yerde yaşayabilirler, bu nedenle de herhangi bir tür organizmadan çok daha fazla sayıdadırlar. Bu canlılar dünyanın en fazla sayıdaki üyeleridir. Tüm ekosistem bakterilerin faaliyetlerine bağlıdır ve bakteriler insan yaşamını da pek çok şekilde etkilemektedirler.

Günümüz teknolojisini bile çaresiz bırakan bir çeşitlilikleri vardır. Kimi zaman oksijeni bol ortamları tercih ederler, kimi zaman da oksijensiz toprak altında yaşayabilirler. Bir kısmı besinini fotosentez yolu ile sağlarken, bir kısmı da organik maddeleri ayrıştırarak enerji elde ederler. Birbirlerinin aynı olduğu düşünülen bakterilerin bile metabolizmaları incelendiğinde bunların aslında birbirlerinden farklı türler oldukları anlaşılmaktadır.
Bakteriler, canlılar aleminde “prokaryotlar” olarak adlandırılırlar. Sahip oldukları tek hücre içinde bir çekirdek ve serbest şekilde dolaşan bilgi bankaları -DNA- bulunmaktadır. Oldukça kompleks bir yapıda hücre zarına ve ribozoma sahiptirler. Yeryüzündeki tüm canlıların yaşamsal işlevlerinin birçoğu, bu prokaryotik hücrelerin etkinliklerine bağlı olarak gerçekleşir.
B

akteriler oldukça yüksek veya düşük sıcaklıklara uyum sağlayabilmekte, toprak altına girebilmekte, havada uçabilmekte, kimyasalların içinde ve okyanusun dibinde yaşayabilmekte ve hatta radyasyona karşı dayanıklı hale gelebilmektedirler.

Henüz mikroorganizmaların yapısına açıklama getiremeyen evrimciler, bu canlıların yapılarında bulunan estetik görünüme hiçbir anlam veremezler.

Uygun koşullarda bakteriler her 10-30 dakika içinde, sayılarını iki misli arttırırlar. Tek bir bakterinin sayısı önce ikiye, sonra dörde, daha sonra sekize çıkarak çoğalır ve bu işlem bu şekilde devam eder. Bakterilerin bazı çeşitleri –271oC soğuktan ve birkaç saat içinde -190oC dereceden artı 25oC'a geçiş yapan hızlı sıcaklık değişimlerinden etkilenmezler. Bazı türler ise insan için öldürücü olan dozun 2000 kat üzerinde olan bir atom radyasyonuna bile dayanabilmektedir. Bazıları çeşitli hastalıklara neden olurken, bazıları insan ve bitki metabolizmasının yararlı bir üyesi olarak bulunmak zorundadır. (Büyük Larousse Sözlük ve Ansiklopedisi, 3. Cilt, sf. 1237-1238 – 2000 KAT RADYASYON)

KENDİLERİNİ ŞARTLARA GÖRE AYARLAYABİLEN MİKROORGANİZMALAR

Bakterilerin kendi nesillerini devam ettirebilmek için çok büyük fedakarlıklar yapmaları, gerektiğinde kendi hayatlarını tehlikeye atmaları ve tüm zor koşullara rağmen hayatta kalabilmek için kompleks sistemler geliştirebilecek özelliklere sahip olmaları yaratılmış olduklarının delillerindendir.
Bakteriler biçimce çok değişiktirler ve yaşadıkları ortama göre bir görünüm edinirler. Bir çoğunun "spor" denen dirençli biçimleri vardır ve bu biçime girdiklerinde aşırı sıcağa, soğuğa veya kuraklığa dayanabilirler. Bazı bakterileri yok etmenin güçlüğü bundan doğmaktadır. Peki sporlanma dediğimiz şey ne demektir?

3400 yıl önce yapılmış olan Mısır'daki Luksor Tapınağının dış cephe tuğlalarında ve 720 milyon yıllık kaya tuzu bloklarında sporlanmış halde canlı bakterilere rastlanmıştır.

Türlerine göre farklı koşullarda yaşayabilen bakteriler, koşullar bozulunca bölünmeye başlarlar. Normal şartlarda bu bölünme sonucunda ana hücreden kalıtsal özellikleri tamamen aynı olan iki yavru hücre meydana gelir. Ancak, koşullar bozulduğunda ya da besin azaldığında vazgeçilen ilk şey bu "aynılık" olur. Bir başka deyişle bakteri, şartların güçleştiğini fark ederek bir karar verir ve soyunu devam ettirmek için önlem alır. İkiye bölünme yine gerçekleşir, ama bu kez birbirine eşit olmayan iki hücre meydana gelir. Bu eşitsizliğin nedeni hücrelerden sadece bir tanesinin yaşayacak olmasıdır. Bunlardan büyük olan ana hücredir ve adeta bir koruyucu gibi küçük "kardeşini" içine alır. 10 saat süresince tüm enerjisini kullanarak onu besler ve küçük hücrenin korunmasına yardım edecek olan özel bir protein kılıfının oluşmasını sağlar. Böylece, ikiye bölünen parçalardan birinin içinde gelişen bakteri dayanıklı ve kendini koruyabilen nitelikteki bireyleri oluşturur. Diğeri ise koruyucu özelliklerini diğer kardeşine vererek ölür ve koruyucu bir kılıf haline gelir. İşte meydana gelen bu dayanıklı yapıya "spor" adı verilir. Dolayısıyla bakteriler, normal bölünmelerinin dışında, sporlar yoluyla dünyanın her yerine kolayca yayılırlar.

Milyonlarca Yıl Yaşayabilen Bakteriler

Söz konusu sporlanma işlemi mikroorganizmaların neredeyse tümü tarafından gerçekleştirilen bir korunma şeklidir. Bu canlıların bazıları koşullar uygunsuz bir hale geldiğinde sporlanma yöntemini kullanarak buharlaşma yoluyla havaya yükselir ve bulutların arasında korunma altına alınmayı tercih ederler. Atmosfer, yayılmak veya korunmak isteyen oldukça fazla sayıda küçük canlı spor barındırmaktadır. Kuru ve soğuk havalarda gökyüzünde kalan bu organizmalar bulutların arasında yaşadıkları bu süre içinde adeta uykudadırlar. Bulutların meydana getirdiği yağmurlarla yeryüzüne inerler. Yere dönüşlerinde artık eskisinden farklı bölgelere ulaşıp yeni bir koloni meydana getirebilirler. Bulutlar, aslında nesillerdir orada yaşayan, beslenen, nefes alan, hayatta kalabilmek için çeşitli koşullara uyum sağlayan canlı küçük mikroorganizmalarla doludur. Bakteriler bu canlıların en tedbirli olanlarıdır. Yerden kristalleşerek buharlaşan hava içinde yukarı doğru yükselirken beraberlerinde metan, fosfat, karbon, sülfür dioksit ve diğer besleyici bileşik depolarını, yani besinlerini de götürürler.
Sporlanma adındaki bu şuurlu işlemi gerçekleştirdiklerinde bakteriler çok çeşitli ortamlara

rahatça girebilir ve geniş alanlara yayılabilirler. Nitekim, radyoaktif uranyum madenlerinde bile canlı bakteriler bulunmaktadır. 3400 yıl önce yapılmış olan Mısır'daki Luksor tapınağının dış cephe tuğlalarında canlı bakterilere rastlandığı gibi, 200 milyon ve 320 milyon yıllık, hatta 720 milyon yıllık kaya tuzu bloklarında canlı bakteriler bulunmuştur. 20.000 metre yükseklikte bile bakterilere rastlanmıştır. En şaşırtıcı örnek ise çam ağacı reçinesi içinde yakalanmış ve bugüne kadar korunmuş 25 milyon yıllık bir arı fosilinin içinden çıkan bakteri sporlarıdır. Laboratuvarda steril koşullar altında çıkarılan bu sporlar, kültüre alınmışlar ve böylelikle bakteriler oldukça uzun bir aradan sonra yeniden gelişmeye ve üremeye başlamışlardır.

OKSİJEN SAĞLAYAN MUCİZEVİ TEK HÜCRELİLER:ALGLER(SU YOSUNLARI)

Bazı canlılar içlerinde porfirinli halkalar bulunan pigmentlere sahiptirler. Bu halkanın özelliği etrafındaki elektronların serbestçe hareket edebiliyor olmasıdır. İşte bu nedenle söz konusu halka kolaylıkla elektron kazanabilir veya kaybedebilir. Dolayısıyla bu halka etrafındaki ışığı ve enerjiyi hemen yakalayabilir. Yeryüzüne gelen güneş ışığı da bu pigmentin kendisine çekebildiği enerjilerden biridir. Güneşin enerjisini yakalayan ve kendi bünyesine alabilen bu pigmente "klorofil" deriz. Eğer bir canlı "klorofile" sahipse, bu canlı "fotosentez" yapabilir.

Algler, klorofil içeren yeşil ve mavi-yeşil renkte ya da kahverengi ve kırmızı olabilmektedirler.

Fotosentezi ne insanlar ne de hayvanlar gerçekleştirebilirler. Bu canlılar, klorofilden yoksundurlar. Bu işlem laboratuvarlarda da yapay olarak gerçekleştirilemez. Klorofilde meydana gelen işlemler ve bu pigmentin mekanizması henüz tam olarak anlaşılamamıştır.

Bu mikroskobik canlılar, fotosentez işlemi ile kendi enerjilerini karşılarken yeryüzünün de büyük bir gereksinimine cevap verirler. %30 oranında karbondioksit gazını içlerine çeker ve gezegenin %70'lik oksijen ihtiyacını karşılarlar. Ayrıca canlı türlerinin %70'i için besin sağlarlar. Bu canlılar, sadece fotosentez yapabilecekleri bir mekanizmaya değil, bedenlerine aldıkları güneş ışığını vücutlarının ışık göremeyen kısımlarına taşımalarını sağlayan özel bölmelere ve mekanizmalara da sahiptirler.

Bu mikro canlılar kendileri için yaratılmış olan mikroskobik bir fabrika ile ekolojik sistemin en önemli gereksinimlerini karşılarlar; oksijen ve besin. Şimdi mikro dünyanın bu kapsamlı işlevlere sahip elemanlarından en önemlisini, yani algleri daha yakından inceleyelim: Algler sığ sularda

yaygın olarak bulunan organizmalardır ve güneş ışığı gören her su yüzeyinde yaşayabilirler. Alg hücresi, renkli ve renksiz kısım olarak iki bölümden oluşur. Renksiz kısımda DNA ve bazı alglerde çekirdek bulunurken, bu bölümü çevreleyen renkli kısımda RNA ve renk veren çeşitli pigmentler bulunmaktadır.

Algler içinde bulundukları suyun organik maddelerini büyük miktarda arttırırlar. Bu yolla suda yaşayan organizmaların besinlerini artırmaktadırlar. Dolayısıyla alglerin bulunduğu sular son derece verimli ve diğer canlıların yaşaması için oldukça elverişlidir. Algler aynı zamanda suların yenilenmesi açısından da temizleyici bir rol oynarlar. Suda yaşayan hayvanlara besin olur, onlar için besin üretirler.

VİRÜSLER

Eğer evrenin başlangıcından beri saniyede bir virüs pinpon topunun içine atılıyor olsa idi, şu an ancak topun yarısı dolmuş olurdu.

Mikroskobik canlılar olan virüsler insan vücudunun en büyük düşmanlarıdır. Virüs, insan vücudundaki herhangi bir hücreyi seçer ve onu kendisi için bir sığınak olarak kullanır, burada çoğalır ve kimi zaman ölüme yol açan tahribatta bulunabilir. Bir virüs, proteinden bir kabuk ve kabuğun içinde kendisine ait bilgileri içeren genetik şifrelerden (DNA ve/veya RNA) ibarettir. Tek başına hayat belirtisi gösteren bir fonksiyonu veya organeli yoktur. Enerji üretebilecek veya protein sentezleyebilecek bir sistemi yoktur. Dolayısıyla bu önemli işlevleri yerine getirebilecek canlı bir hücrenin varlığına muhtaçtır. İşte bu nedenle bir virüs milyonlarca yıl hiç bozulmadan ve hiçbir hayat belirtisi göstermeden olduğu yerde kalabilir. Uzun süre bekledikten sonra bir organizma ile karşılaştığında hemen canlanır ve hareketlenir.

Virüsü harekete geçirmek için tek gereken şey içine girip enfeksiyona uğratabileceği savunmasız bir hücrenin sıcaklığı ve nemidir. Bu hücrenin içine yerleştiğinde bazen bir saat içinde kendini 100 kez çoğaltabilir. Bazen bir yıl içinde 20 milyon insanı öldürecek şekilde yeni bir şekle bürünebilir .

AKARLAR

Evlerde, özellikle de halılarda yaşayan akarlar.

Akar ya da mayt olarak adlandırdığımız canlı, herhangi bir böcekten daha farklı özellikler taşımayan, son derece detaylı ve kompleks bir yapıya sahip olan, ama buna rağmen yine de ancak mikroskopla fark edilebilen bir mikro canlıdır. Yaşadığımız evin her yanında, yattığımız yatakta, yerdeki halıda, soluduğumuz havada kısacası yaşamımızı geçirdiğimiz her yerde bulunmaktadır. 5 ile 50 mikron arası boyutlarında olan bu canlıları çıplak gözle göremeyiz.

Bu canlılar ölü deri hücreleri ve kabukları ile beslenirler. Bu nedenle insanların yaşadığı ortamlarda bulunur ve insan aktiviteleri ile çevreye yayılır, hareket ederler. Beslenme malzemelerinin toplandığı yerler ise genellikle yataklar, minderler, mobilyalar ve halılardır.

Normal şartlarda bu ilginç görünüşlü varlıkları görüp fark edebilmeyi istemezsiniz. Çevrenizde o kadar fazla sayıdadırlar ki, yattığınız yatakta bile, ne kadar temiz olursa olsun, ortalama 10,000 tane akar bulunmaktadır. Bu canlılar ürettikleri proteine karşı alerjiniz olmadığınız sürece size zarar vermezler; ısırmaz, sokmaz, hastalık bulaştırmazlar.

Ancak bazı canlılar için zararlıdırlar. Öyle ki, parazit olarak içinde yaşadığı bir arı topluluğunu, arıların üstteki ölü derilerini delerek ve vücut sularını emerek ortadan kaldırabilirler. Bunun gibi pek çok böcek, hayvan ve bitkiye zarar verebilirler. Böcek akarları, böceğin ölümüne veya hastalanmasına sebep olurlar ama aynı zamanda meydana getirdikleri atıklarla toprağın verimini büyük ölçüde artırırlar. Bazıları ise birtakım canlıların asalaklarıdır. Bazı hayvanların kulak kanallarında, akciğerlerinde ve bağırsaklarında yaşarlar. Dolayısıyla akarlar farklı ortamlarda ve insan dışında farklı canlılarla da yaşayabilirler. Everest Dağı'nın 5,000 metre yükseklikteki yamaçlarında yaşayabildikleri gibi, Kuzey Pasifik Okyanusunun 5,200 metre derinliklerinde de yaşayabilmektedirler. Bunun dışında akarlar kaplıcalar, mağaralar, çöller ve tundralar da dahil olmak üzere pek çok yerde bulunabilirler. 10 metre derinlikteki madenlerde, soğuk ve termik kaynaklarda 500oC kadar yüksek ısıya sahip olan yer altı sularında, havuz ve göllerde yaşayabilirler. Farklı ortamlarda yaşayabilen bu farklı türlerinin sayısının 500,000'den fazla olduğu hesaplanmıştır.

Akarlar su içmezler ama havadan ve ortamdan aldıkları nemi emerler. Bu nedenle bulundukları çevredeki nem onlar için önemlidir. %70-80 gibi oldukça yüksek orandaki nemden yaklaşık 27oC sıcaklıktan hoşlanırlar.
Allah; dünyanın düzenini çok ince ve hassas dengelerle kurmuş, küçücük bir mikroorganizmayı

koskoca bir yaşamın sebebi kılmıştır. Bunun tek nedeni, insanın karşısında apaçık duran bu yaratılış delilini görebilmesi, etrafında kendisine sunulmuş olanlar ve güç yetiremedikleri karşısındaki acizliğini ve Allah'a olan muhtaçlığını fark edebilmesi ve Allah'ı takdir etmesidir. Allah Kuran'da şöyle buyurmuştur:
"İşte Rabbiniz olan Allah budur. O'ndan başka İlah yoktur. Herşeyin Yaratıcısı'dır, öyleyse O'na kulluk edin. O, her şeyin üstünde bir vekildir." (En'am Suresi, 102)

DİATOMLAR

Sadece bir hücre zarı ve kloroplasttan oluşan tek hücreli bir canlının adeta bir kimya laboratuvarı gibi çalışması ve müthiş bir sanat sergilemesi inananları hayran, evrimcileri ise çaresiz bırakan çok önemli bir gerçektir.

Diatomlar mikroskobik bitkisel alglerdir. En büyükleri 1 milimetre çapında olan bu minik canlılardan 1 cm3 deniz suyunda, yaklaşık 10 bin tane bulunur. Okyanuslardaki canlı organizmaların %90'ını oluşturmalarına rağmen diatomların tümü suda yaşamaz. Bazıları toprak üstünde, yosunlara tutunarak ağaçlarda ve hatta yeteri kadar nem olduğunda tuğla duvarlarda bile yaşayabilir. Bu canlılar için ışık, su, karbondioksit ve gerekli besinlerin olduğu her yer üremek için uygundur.

Yeryüzündeki hemen hemen tüm canlılar, hayatlarını bir anlamda diatomlara borçludurlar. Çünkü yaptıkları fotosentez sayesinde soluduğumuz oksijenin bir kısmını diatomlar üretir. Bu mucizevi mikroskobik canlılar oldukça detaylı bir mekanizmaya sahiptir. Üzerlerinde çok sayıda gözenek vardır. Bu gözenekler besinlerin içeriye girmesine ve gaz değişimi yapmalarına olanak sağlar. Diatomlar oksijen üreten mikro fabrikalar gibi çalışır. Trilyonlarca diatom, bu gaz değişimi sonunda kendi ihtiyaçlarının çok üzerinde oksijen üreterek atmosferdeki oksijen oranına son derece önemli bir katkıda bulunmuş olur.

Bunun yanı sıra denizlerdeki besin zinciri içerisinde de çok önemli bir rol oynarlar. Diatomlar hayvansal planktonları oluşturan küçük canlıların temel besin kaynaklarıdır. Hayvansal planktonlar da daha büyük türler için besin kaynağı olan ringa gibi balıklar tarafından tüketilir. Örneğin oldukça büyük bir canlı olan kambur balina gibi canlılar diatomlarla beslenir. Bir balinanın birkaç saat tok kalabilmesi için birkaç yüz milyar diatom gereklidir.

Diatomların en etkileyici özellikleri ise kendi inşa ettikleri kabuklarıdır. Diatomlar mükemmel mimarlardır. Silisyum içeren kabukları serttir ve muntazam ve son derece simetrik bir görünümleri vardır. Diatomların kendileri için inşa ettikleri bu evler, bazen parıldayan bir kozalağı, bazen bir spirali, bazen de ışıldayan kristal bir avizeyi andırır. İlginç olan ise, yirmi beş binden fazla diatom türü olmasına rağmen hiçbirinin kabuğunun bir diğerine benzememesidir. Tıpkı bir kar tanesinin diğerine benzememesi gibi diatomların görünümleri de birbirlerinden farklıdır.

Diatomların üzerinde bulunan ve besinlerin içeriye girmesine ve gaz değişimine olanak sağlayan gözenekler de üzerlerinde taşıdıkları bu mimari yapıyı inceltir. Sonuçta bu canlıların görünümleri, son derece hassas açılara sahip mükemmel bir matematik ve tasarım harikası olarak karşımıza çıkar. Bu canlının sadece 25 mikron çapında olduğunu hatırlatmakta fayda vardır. 25 mikron ise yaklaşık bir toplu iğne başı kadardır. Bir insanın 25 mikronluk bir alanda böylesine kusursuz bir estetik harikası meydana getirebilmesi neredeyse imkansızdır.

Diatomlarla ilgili dikkat çeken ikinci planlama özelliği ise, üremeleri sırasında ortaya çıkar. Diatomlar inanılmaz hızlarda, bazıları sekiz hatta dört saatte bir bölünerek ürerler. Bu nedenle 10 gün içerisinde bir diatom 1 milyar ayrı birey haline gelebilir. Bu canlıların üreme hızları da özellikle oksijen ürettikleri için son derece önemlidir. Üreme hızlarındaki en küçük bir durağanlık kuşkusuz bu önemli oksijen kaynağının büyük ölçüde azalması anlamına gelecektir. Bu da canlılık için tehdit oluşturabilecek bir durumdur. Ancak Allah'ın yarattığı canlılar üzerindeki rahmetinin ve merhametinin bir tecellisi olarak bu canlılar mutlaka ihtiyaç olan zamanlarda ihtiyaç olan miktarlarda ürer ve yeryüzündeki hassas ekolojik dengeyi sabit tutarlar.

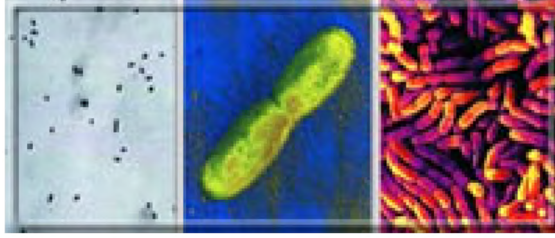
Diatomların kendi besinleri de insanlık için önem taşımaktadır. Bu canlılar fotosentez sayesinde ürettikleri minik yağ parçacıkları şeklindeki besinlerini hücrelerinin içerisinde saklarlar. Bu minik yağ parçacıkları zamanla biraraya gelir, jeolojik ve biyolojik kuvvetlerin de etkisiyle petrol yataklarının oluşmasına neden olur. Bugün kullandığımız petrolün çok büyük bir bölümü tarih öncesi denizlerde ölen diatomlar oluşturmuştur.

BAKTERİ DNA SINDAKİ DELİLLER

Bakteri, sahip olduğu yüzlerce değişik özelliğin yanı sıra üstün yaratılışı sergileyen bir DNA'ya sahiptir. Bilinen en küçük bakteri olan theta-x-174'ün DNA'sında 5.375 nükleotid bulunmaktadır. Normal boyutlardaki bir bakteride ise nükleotid sayısı 3 milyon kadardır. Kodlanmış bu bilgiler, bakterinin yaşaması için gereklidir ve bunlarda meydana gelebilecek en küçük bir değişiklik bile bakterinin ölmesine neden olacaktır.

Yüz milyon sayfalık bu bilgi 2-3 mikron büyüklüğündeki bakterinin içinde bulunan DNA'da mevcuttur. 2-3 mikron büyüklüğündeki bu hücrenin içinde bilgi taşıyan bu sarmalın uzunluğu ise 1400 mikrondur. Burada 1 mikronun, 0,001 mm. gibi çok küçük bir birim olduğunu unutmamak gerekir. Özel bir dizayn ile bu müthiş bilgi zinciri, kendisinden binlerce kat küçük bir organizmanın içine sığdırılmıştır. Bu yaratılış harikasının içinde gerçekleşen işlemler ise mükemmel bir organizasyon ve şuurlu bir birlikteliği gösterir. Konuyla ilgili olarak Antropolog Loren Eiseley şu

açıklamada bulunmaktadır: “En basit olarak kabul ettiğimiz hücrenin içindeki fizyo-kimyasal organizasyonun detaylarını kavramak bizim kapasitemizi aşmaktadır.” (Loren Eiseley, The Immense Journey, 1957, sf.206)

Escherichia coli bakterisinin tek bir kromozomunda 5.000 gen bulunmaktadır.

Şunu tekrar belirtmekte yarar vardır: Bu derece yüklü bir bilgi, sadece “tek bir” hücrenin yaşaması için gereklidir. Bakterilerin, dünyanın her yanına yayılmış organizmalar olduğu düşünüldüğünde, böylesine bir bilginin her bir bakteri hücresinde aynı özen ve sıralama ile var olduğunu bilmek oldukça hayret vericidir.
Bakteriler çoğalmak için çeşitli mekanizmalar kullanırlar. Bu süreçte, ikiye bölünerek, spor haline gelerek veya eşeyli olarak üreyebilirler. Bu çoğalma işlemi de, bakterinin ne kadar kompleks bir yapıya sahip olduğunun diğer bir delilini teşkil eder. Bakteri hücresi bölünmeden önce kromatin adı verilen yapı bölünür ve yavru hücreler 30 dakika içinde tam büyüklüğe ulaşarak yeniden bölünmek için hazır olurlar. Bakteriyel hücre bölünmesi sırasında akıllıca tasarlanmış bir sistem devrededir. Bu tasarım sırasında meydana gelen DNA kopyalanması ve hücre bölünmesi, indirgenemez kompleksliğe bir örnektir. Yani sistemin çalışabilmesi için, sistemi oluşturan bütün parçaların aynı anda ve eksiksiz olarak birarada bulunmaları gerekmektedir. Böyle bir durumda evrim teorisinin temel iddiası olan kademeli ve tesadüfi gelişim fikri, geçersiz bir hale gelmekte ve çürümektedir. Son yıllarda yapılan çalışmalar bu kompleks sistemin, tahmin edilenden çok daha karmaşık olduğunu ortaya koymaktadır.

KÜFLER,MAYALAR,LİKENLERDEKİ DELİLLER

Bir Mantar Çeşidi: Küfler

Küfler tek bir çekirdeğe sahip tek hücreli mantarlardır. Bölünerek çoğalan bu canlılarda, bölünen her parça yine küfün kendi içinde gelişir ve gruplaşarak bir koloni haline gelir. Genellikle küf hücreleri bakterilerden büyüktür ve yumurta biçimindedirler. Bir hayvan hücresinde bulunan organellerin çoğuna sahiptirler.

Küfler, tıpkı bakteriler gibi uygun koşullarda hızla gelişerek insan sağlığını tehdit edici bir duruma gelirler. Bu organizmaların bazıları da gıdalarda toksin adı verilen ve insan ve hayvanlarda zehirlenmelere yol açan zehirli maddeler üretirler. Hatta bu maddelerin bazıları kanser yapıcı etkiye sahiptir. Küfler bakterilere kıyasla daha az besin öğesine ihtiyaç duyan ve

gelişebildikleri koşullar açısından da düşünüldüğünde daha kötü şartlarda gelişebilen mikroorganizmalar oldukları için çoğu ortamda üreme olanakları bakterilere kıyasla daha fazladır.

Küfler etrafta buldukları organik artıklarla beslendikleri gibi, canlı mikroorganizmaları da besin olarak kullanabilirler. Örneğin bir beyaz küf olan Entomophtorales, toprağın altındaki sularda yaşayan amiplerle beslenir. Çevresinde dolaşan bir amip gördüğü zaman, dokunaçlarıyla onu yakalayarak tüm hücre içini emer, geriye sadece zarını bırakır. Küfler bu yönleriyle etobur özellik de göstermektedirler.

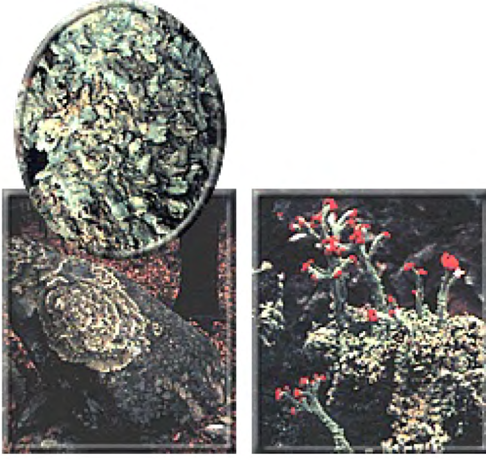
Ancak küfler, elbette sadece zarar verici organizmalar değildirler. Bu canlılar çok geniş alanlarda kullanılabilmekte ve besinlerin üretilmesinden ilaçların yapımına kadar çok yönlü olarak insanlara hizmet vermektedirler. Küfler birtakım organik asitlerin, bağışıklık sistemini bastırıcı ilaçlar da dahil olmak üzere bazı ilaçların ve penisilin gibi çeşitli antibiyotiklerin yapımında kullanılmaktadırlar. Küflerin bu alandaki faydaları büyük önem taşımaktadır. Tek hücreli mantarlar olan küfler sahip oldukları özellikleriyle birlikte elbette ki tesadüfen ortaya çıkmamışlar, Allah’ın yaratmasıyla var olmuşlardır.

Fermentasyonla Besin Üreten Mayalar

Mayalar küre, oval ve silindir biçiminde olan tek hücreli mantarlardır. Büyüklükleri 7-17 mikrondur. Dolayısıyla bir gram mayada yaklaşık olarak 15 milyon bağımsız hücre bulunmaktadır. Yaklaşık 600 bilinen maya türü bulunmaktadır.

Mantar ve Alglerin Ortak Yaşam Ürünleri: Likenler

Bazı mantarlar alglerle ortak yaşarlar. Bu birleşimden meydana gelen yeni canlıya ise “liken” adı verilir. Likeni meydana getiren iki canlı da karşılıklı olarak birbirlerinden fayda elde etmektedirler. Mantar, algin gerçekleştirdiği fotosentez işlemi sonucunda besin elde ederken, alg de mantarın kendisine sağladığı su ve mineral sayesinde kurumaktan korunmakta ve kendisi için emin bir yerde yaşamını sürdürmektedir.

Mantar ve alglerin ortak yaşam ürünü olan likenler.

İki mikroorganizmanın birleşerek meydana getirdiği bu yeni canlı, mineralleri genellikle havadan ve yağmur sularından alır. Canlı, havanın toksik etkisine karşı güçlü değildir, bu nedenle sadece hava kirliliğinin olmadığı yerlerde yaşayabilir. Ancak bir likenin yaşaması için sıcaklık çok büyük bir fark oluşturmaz. Likenler, tropik bölgelerde yaşayabildikleri gibi soğuk kutup bölgelerinde de yaşayabilirler.

Ağaç gövdeleri, dağ tepeleri ve çıplak kayalıklar likenlerin genel olarak yaşadıkları yerlerdir. Bu canlılar kayalıkları istila eden son derece önemli organizmalardır. Likenler toprağın meydana gelişinde oldukça önemli bir rol oynarlar. Burada mantarlara özgü ayrıştırıcı özellik son derece önemlidir. Liken, mantarın bu özelliğini kullanarak kayanın üzerini yavaş yavaş ayrıştırır ve kayanın rüzgar ve yağmur ile parçalara ayrılmasına neden olur. Likenlerin bazıları oldukça sert kayaları bile çözebilecek bir güce sahiptir Bu güç sayesinde parçalara ayrılan kaya, ufalanarak toprağın meydana gelmesini sağlamaktadır. Böylesine ince bir ayrıştırmayı doğada gerçekleştirebilecek başka bir canlı daha yoktur.

DEMİR KAYNAĞI BAKTERİLER

Fotosentez yapıp dünyadaki yaşama büyük oranda katkıda bulunan, bedenimizi koruyan, yeryüzünün en önemli yaşam döngüsünü meydana getiren, ama tüm bu faaliyetlerine rağmen gözle görülemeyen bu varlıkların kusursuz yaratılışlarındaki üstün akıl ve sanatı sergileyecek başka önemli özellikleri de vardır. Örneğin yeryüzündeki demir yataklarının, hatta bedenimizdeki demirin kaynağı da bakterilerdir.

Bazı bakteriler suyun içinde erimiş olarak bulunan demiri sudan ayırma yeteneğine sahiptirler. Bu canlılar, okyanuslarda çözünen demir moleküllerini bu şekilde tüketirler ve bunları kendi vücutlarında yoğunlaştırırlar. Bakterilerin vücudunda yoğunlaşan demir daha sonra okyanus tabanında demir yatakları şekline gelir. Bunlar yüz milyonlarca yıl boyunca dağlara doğru itilir ve buralarda büyük demir yataklarını meydana getirirler. Bu demir yataklarının kazılması ile önemli miktarda demir molekülü havaya karışır. Biz ise farkında olmadan görünmeyen bu demir tozlarını soluruz. Vücudumuza giren bu moleküller bedenimiz için son derece önemlidirler.Vücudumuza küçük demir molekülleri girdiği için kırmızı kan hücrelerimizin demir taşıyan hemoglobin çekirdeği iliğimizi, yani vücudumuzda dolaşan kanın kaynağını meydana getirir.

Bakterilerin bu kimyasal etkileri ile oluşan yeraltı kaynağı sadece demir ile sınırlı değildir. Yeryüzünün en önemli ihtiyaçlarından biri olan petrol de büyük ölçüde bakterilerin ürünüdür. Fermantasyon işleminden hatırlanacağı gibi oksijensiz solunum yapan bakteriler enerjilerini etraftaki organik bileşikleri parçalayarak elde ederler. Söz konusu bakterilerin bu özellikleri, toprak altında milyonlarca yıl önce meydana gelen birikimlerin petrole dönüşmesine yol açmıştır. Bu canlıların petrol üretebilmeleri için bulundukları ortamda oksijenin tükenmesi, sıcaklığın 150 derecenin altına düşmesi ve basıncın birkaç milyon yıl sürmesi gerekmektedir. “Bakterinin petrol oluşumu sağlaması” kulağa şaşırtıcı gelebilir. Gerçekten de şaşırtıcıdır, çünkü bu akıllı mikro canlıların uzun yıllar boyunca hiç durmadan böyle bir faaliyette bulunmaları, aslında sadece insanların yararına çalışmak üzere yaratıldıklarının bir delilidir. Mikroorganizmaların sağladıkları faydalar, eksikliğinde acze düşeceğimiz türden hayati ihtiyaçlarımızı karşılamaya yöneliktir.

Son günlerde okyanusların tabanında yapılan araştırmalar, bakteriler hakkında, bilinmeyen bir gerçeği daha ortaya çıkardı. Bilindiği gibi bakteriler fotosentez, nitrojen sabitlemesi ve fermantasyon yoluyla besin zincirinin temel halkasını oluştururlar. Okyanusun 300 metre altında yapılan araştırmalar, bakterilerin görevlerinin bu işlemlerle sınırlı olmadığını gösteren delilleri gün ışığına çıkardı. Yeni keşfedilen ve okyanusun yüzlerce metre altında, taban ortamında yaşayan ve buradaki kayaları yiyen bakterilerin, buradaki canlılığın korunması için temel besin işlevi gördüğü anlaşıldı…

Bakteriler aynı zamanda yaz boyunca göllerin içindeki canlıların ihtiyacı olan mineral ve besinleri hazırlamakla da sorumludurlar. Göllerde kış boyunca neredeyse ölü olan bitki ve hayvanların yazın tekrar canlanırken ihtiyaç duyacakları tüm besin ve mineraller kışın bakterilerin yaptığı faaliyetler ile sağlanır. Kış boyu bakteriler, suyun dibine çöken organik atıkları yani hayvan ve bitki ölülerini ve artıkları ayrıştırarak minerallere dönüştürürler. Böylelikle bakterilerin içinde bulundukları göller temizlenir. Yapılan bu ayrıştırma işleminde aynı zamanda gölün dibinde çeşitli mineraller de birikmiştir. Böylelikle canlılar baharda uyandıklarında besinlerini de hazır olarak bulurlar. Bakteriler sayesinde hem bulundukları ortamda bir “bahar temizliği” yapılmış hem de yazın yeniden canlanan doğa için yeterli miktarda besin hazırlanmıştır. Yarattığı tüm canlılara

hesapsız rızık veren Allah, gölde yaşayan birbirinden farklı özelliklere sahip birbirlerinden farklı türdeki sayısız canlı için de bakterileri sebep kılmıştır. Ne bakterilerin başka canlılara sağladıkları bu faydadan haberleri vardır ne de yazın hareketlenen su canlıları, besinlerin kendilerine nereden geldiğini araştırırlar. Onlar sadece kendilerini yaratan Allah'a teslim olmuşlardır.

Allah'ın Varlığının ve Birliğinin Delilleri ÖZET

İmkân Delili: *İmkân, bir şeyin olması ile olmamasının eşit ihtimale sahip olması demektir.* Günlük konuşmalarımızda da *"mümkün"* derken olabilir de olmayabilir de manasını kast ederiz. Yaratılmış olan her varlık bize şu gerçeği haykırır: *Benim olmamla olmamam eşit idi. Şu an ben varsam, var olmamı yoklukta kalmama tercih eden biri var demektir. O ise ancak Allah'tır.*

Hudus Delili: *Hudus, sonradan olma demektir.* Hudusun en büyük delili değişmedir. Bir varlıkta değişme varsa, bu hareketin bir ilk noktası olacaktır. İşte o noktadan önce o şey varlık sahasına çıkmamıştı. Henüz yoklukta iken var olmayı kendi kendine irade edemeyeceğine ve buna güç yetiremeyeceğine göre, bu var oluş Allah'ın yaratmasıyla gerçekleşmiş demektir. Maddenin termodinamik kanununa göre sürekli yokluğa doğru kayması, kâinatın durmadan genişlemesi, güneşin süratle tükenişe doğru yol alması gibi hadiseler, bu varlık aleminin bir başlangıcı olduğunu gösteriyor.

San'at: Atomdan insana, hücreden galaksilere kadar bütün kâinatta, ince ve baş döndürücü bir sanat göze çarpmaktadır. Evet, bir baştan bir başa kâinattaki her eser şu özelliklere sahiptir:

> *Büyük sanat değeri taşır.*
> *• Çok kıymetlidir.*
> *• Çok kısa zamanda ve çok kolay yapılmaktadır.*
> *• Çok sayıda olmaktadır.*
> *• Karışık ve çeşit çeşittir.*
> *• Devamlıdır.*

Halbuki, kısa zamanda, çok sayıda, kolay ve karışık yapılan işlerde san'at ve kıymet olmaması gerekir. Ancak yapan Allah (c.c.) olursa, o zaman her şey değişir ve zıtlar bir araya gelebilir!..

Devir ve Teselsülün Muhal olması: Devrin muhal olduğu şu misalle açıklanıyor. Bir yumurtayı tavuğun yaptığını iddia eden adama soruyorsunuz. *Tavuğu kim yaptı?* Buna karşılık onun çıktığı yumurtayı gösteriyor. Buna göre tavuğu aradan çıkardığımızda yumurta yumurtayı yapmış oluyor. Bu ise muhaldir. Teselsül ise, bir şeyin silsile hâlinde ta ilk noktasına kadar gidip o ilk varlığı kimin yaptığını sormak suretiyle Allah'ın varlığını ispat metodudur. Yani bu meyveyi şu ağaç yaptı, o bir önceki meyveden oldu, o da bir önceki ağaçtan. Böylece ilk ağaca yahut ilk meyveye kadar varıyor ve soruyoruz: *Bunu kim yarattı?..*

Kur'an yolu devir ve teselsülden çok farklıdır. *"Yumurtayı kim yaptı?"* yahut *"Meyveyi kim yaptı?"* sorusunun cevabı, doğrudan doğruya, "Allah yarattı." diye cevap verilir.

İlim, irade, şefkat, merhamet kavramlarından bir nasibi olmayan, insanı tanımayan, hikmetten, sanattan anlamayan bu sebeplerin (tavuğun ve ağacın) sonucun yaratılmasında hiçbir tesirleri

olmadığı ispat edilir. Böylece devir yahut teselsül deliline gerek duyulmaz.

Hikmet ve Gaye Delili: Her varlıkta kendisine mahsus bir gaye, bir maksat, bir fayda takip edildiği göze çarpmakta ve hiçbir şeyde gayesizlik, manasızlık ve israf sayılacak herhangi bir durum müşahede edilmemektedir. Hâlbuki, ne madde aleminde ne bitki ve hayvanat dünyasında ne de eşya ve hadiselerde şuur ve idrak mevcut değildir ki, bu gayeler silsilesi takip edilebilsin. Öyle ise, kâinattaki bu şuurlu işleyişi ve bu hikmet ve gayeleri ancak Allah'a isnat etmekle makul bir yol tutmuş olabiliriz.

Yardımlaşma Delili: Yağmurun toprağın imdadına, güneşin gözlerin yardımına koşmalarından, ta havanın kanı temizlemesine kadar, bu alem bir yardımlaşma hareketiyle âdeta dolup taşmaktadır. Bu yardımlaşmayı yapan taraflar birbirlerini tanımamakta, bilmemektedirler. Öyle ise bu merhametli icraatı sebeplere vermek mümkün değildir.

Temizlik: Kâinattaki nezafet ve temizlik, başlı başına bir delil olarak, bize Kuddüsismiyle müsemma bir Zat'ı (c.c.) anlatmaktadır. Toprağı temizleyen bakteriler, böcekler, karıncalar ve nice yırtıcı kuşlar; rüzgâr, yağmur ve kar; denizlerde buzullar ve balıklar; gezegenimizde atmosfer, uzayda kara delikler; bünyemizde kanımızı temizleyen oksijen ve ruhumuzu sıkıntılardan kurtaran manevi esintiler, hep Kuddüsisminden haber vermekte ve o ismin verasındaki Zat-ı Mukaddes'i göstermektedir.

Simalar: Herhangi bir insanın siması, en ince teferruatına kadar kendisinden evvel geçmiş milyarlarca insandan hiçbirisine birebir benzememektedir. Bu kaide, kendisinden sonra gelecekler için de aynen geçerlidir. Bir cihette birbirinin aynı, diğer cihette birbirinden ayrı milyarlarca resmi küçücük bir alanda çizip, sonra da kendileri gibi olması mümkün, milyarlarca resimden ayırmak ve her şeyi sonsuz ihtimal yolları içinde bir yola ve bir şekle sokmak, elbette ve elbette yarattığı her varlığı, hem de hiç kapalı bir yanı kalmamak üzere bilen ve o varlığa istediği şekli vermeye gücü ve ilmi yeten Cenab-ı Hakk'ı en sağır kulaklara dahi duyuracak kuvvette bir ilandır.

Fıtrat ve Vicdan Delili: Allah'ı tanımanın sayılamayacak kadar çok delil ve işaretleri insanın yaratılışında, fıtratında mevcuttur. Bunlardan birkaç örnek: İnsan fıtratı ve vicdanı her nimetin mutlaka şükür istediğini bilir. Bir peygambere kavuşmuş ve hidayete ermişse şükrünü Allah'a yapar. Aksi hâlde batıl mâbutlara tapar. Bu tapma insan vicdanın insanı zorlamasıyla gerçekleşir.

Güzelliği takdir hissi de insan fıtratında mevcuttur. Sergiler, fuarlar bu his ile gerçekleşir. İnsan bu yaratılışının gereği olarak, şu sema yüzünde sergilenen yıldızları, zemin yüzünde boy gösteren çiçekleri, ağaçları, ormanları dolduran ceylanları, aslanları, denizlerde kaynaşan balıkları seyretmek ve onlardaki İlâhî sanatın mükemmelliğini takdir etmek durumundadır.

Tarih: *Dinler tarihi şahittir ki, insanlık hiçbir devrini dinsiz geçirmemiştir.* Batıl, hatta gülünç dahi olsa, hemen her devirde bir dine inanmış ve bir manevi sistemi takip etmiştir. İnsan fıtratına inanma duygusunu Allah koymuştur ve insan O'na (Allah'a) inanmakla mükelleftir.

Kur'an: Kur'an-ı Kerim'in Kelamullah olduğunu ispat eden bütün deliller, aynı zamanda Cenab-ı Hakk'ın varlığını da ispat eder durumdadır. Kur'an'ın Allah kelamı olduğuna dair yüzlerce delil vardır. Bunlar, Kur'an ile alakalı İslam kaynaklarında en ince teferruatına kadar mevcuttur. Bütün

bu deliller, kendilerine mahsus dilleriyle “Allah vardır.” derler.

Peygamberler: Peygamberlerin ve bilhassa Peygamberler Efendisi İki Cihan Serveri’nin (a.s.m) peygamberliğini ispat eden bütün deliller de yine Cenab-ı Hakk’ı anlatan delillere dahil edilmelidir. Zira peygamberlerin varlıklarının gayesi, tevhid;yani Allah’ın varlık ve birliğini ilan etmektir. Öyleyse, her peygamberin kendi peygamberliğini ispat eden bütün delilleri, aynı zamanda, Cenab-ı Hakk’ın varlığına da delil olmaktadır. Bir peygamberin hak nebi olduğunu ifade eden bütün deliller, aynı kuvvetle, hatta daha da öte bir kuvvetle “Allah vardır ve birdir.” demektedir…

Allah’ın varlığının ve birliğinin delilleri

Bütün semavî dinlerin temelini Allah’ın varlığına inanmak oluşturur. “Tevhid dini” olan İslâm’ın en önemli esası da Allah’ın varlık ve birliğine iman etmektir. O’nun varlığını ve birliğini gösteren pek çok deliller vardır. Bu delillerin en büyük dört tanesi şunlardır: Birincisi, şu muhteşem evren ve içindeki her biri birer sanat harikası olan varlıklardır. İkincisi, başta Kur’ân olarak bütün semavî kitaplardır. Üçüncüsü, başta son peygamber Hazret-i Muhammed (sav) olmak üzere bütün peygamberlerdir. Dördüncüsü, her insanın kalbinde bulunan vicdandır. Kim bu dört kaynağa dikkatlice baksa ve onlardan gelen sese kulak verse, kendini yaratan Rabbini bulur ve tanır. Mesela, vicdanının sesini dinlese “Muhakkak seni ve her şeyi yaratan, sonsuz kudret ve merhamet sahibi yüce bir yaratıcı var.” dediğini ve ona olan ihtiyacını işitir.

KÂİNATTAKİ DELİL

Şimdi bu delillerin en büyüğü olan evrenden ve içindekilerden yola çıkarak bazı örnekler üzerinde duralım: Her insan bilir ki bir bina ustasız yapılamaz. Bir okul müdürsüz, bir şehir valisiz olamaz. Öyleyse şu koca evren de bir ustası olmadan kendiliğinden meydana gelemez. Bir idarecisi ve hâkimi olmadan düzenini devam ettiremez. Demek ki bu kâinatı yoktan var eden büyük bir ustası, düzen ve dengesini bozulmaktan koruyan bir hâkimi vardır. O da Rabbimiz olan Yüce Allah’tır.

CANLILARDAKİ DELİL

Çevremizde gördüğümüz bütün varlıklar, gâyet mükemmel ve kusursuz yaratılışlara sahiptirler. Özellikle her bir canlı, son derece hassas ölçülerle, iç içe geçen karmaşık sistemlerle ve pek çok harika sanatlarla donatılmış olarak meydana gelirler. Basit, cansız bir hapın üretilmesi için bile ölçülerini tam olarak tutturmak gerekir. Tesadüfler sonucu bir tek aspirin oluşabilir mi? Bir ölçüp tartan olmadan, içindeki malzemeler kendiliklerinden bir araya gelebilirler mi? Madem bir tek aspirin dahi kendiliğinden ortaya çıkamaz, öyleyse ondan çok daha hassas ölçülere, çok daha güzel sanatlara sahip ve üstelik canlı olan menekşe gibi bir çiçek nasıl kendiliğinden ortaya çıkabilir? Öyle güzel bir sanat sadece çok yüce bir sanatkârın eseri olabilir. Kendiliğinden olamaz.

HÜCRELERDEKİ DELİL

Canlıların temel yapı taşları olan hücrelerde öyle büyük bir düzen vardır ki en büyük ve en modern fabrikalarda bulunmaz. Acaba akıl sahibi bir insan, bir kumaş fabrikasının kendiliğinden bütün tezgâhlarıyla beraber ortaya çıkıp kumaş üretmeye başladığını kabul edebilir mi? En basit bir fabrikanın tesadüflerle kurulabileceğini kabul etmeyen bir akıl, milyonlarla küçük

parçacıklardan oluşan bir hücrenin kendiliğinden ortaya çıkabileceğini hiç kabul edemez. Bir bilim adamı, bir hücrenin tesadüfen ortaya çıkma olasılığını anlatmak için bunun, bir hurda yığınına kasırga isabet etmesi sonucunda bir Boeing 747 uçağının oluşmasından hiç bir farkı olmadığını belirtmiştir. Demek ki küçücük bir yaratılış mucizesi olan hücrenin ortaya çıkması ancak Allah'ın sonsuz ilim ve kudretiyle olabilir.

İNSAN VÜCUDUNDAKİ DELİL

İnsan vücudunun yaratılışındaki kusursuzluk da Allah'ın varlığını çok açık bir şekilde gösterir. Bedenimizin bütün hücreleri ve organları çok karmaşık bir ilişkiler ağı içerisinde, olağan üstü bir uyumla çalışmaktadır. Vücudumuzda bu faaliyetler olup dururken, bütün bu olanlardan bizim neredeyse hiç haberimiz olmaz. İnsanların çok basit bir taklidi olan bir robotun kendiliğinden veya bir süreç içerisinde tesadüfen oluşabileceğine hiç kimse ihtimal verir mi? Elbette vermez. Öyleyse sağlıklı düşünebilen bir insan aklı, en güzel bir sanat olan kendi vücudunun tesadüflerle ortaya çıkacağına ve fonksiyonlarını tesadüflerle yerine getirebileceğine hiç ihtimal veremez. Yüce Rabbimiz de Kur'ânda, "Ey insan! Seni yaratan, şekillendirip ölçülü yapan, dilediği bir biçimde seni oluşturan cömert Rabbine karşı seni ne aldattı?" (İnfitar Sûresi, 6-8) gibi âyetlerle insanı Allah'ın yarattığı konusunda bizleri ikaz ediyor. İnsan vücuduna diğer bütün canlı varlıkları kıyaslayabiliriz. Hepsi de son derece kusursuz ve karmaşık yaratılışlarıyla sonsuz bir ilim, kudret ve irade sahibi yaratıcının varlığını gösterirler. "...Yeryüzünde hiçbir canlı yoktur ki Allah onun perçeminden tutmuş olmasın..." (Hud Sûresi, 56. âyet) gibi âyetler bütün canlıları O'nun yarattığını ve O'nun idaresi altında olduğunu ifade ediyorlar.

ATOMLARDAKİ DELİL

Bütün varlıklar atomlardan oluşurlar. Her bir atomda çok harika bir sanat, mükemmel bir yapılış ve müthiş bir enerji vardır. Merkezindeki çekirdek ve etrafında dönen elektronlarıyla sanki küçük bir güneş sistemi gibidir. Bu kadar harika özellikler o kadar küçük bir alana sıkıştırılmıştır ki en gelişmiş elektron mikroskoplarıyla bile tam olarak görülemez. Bu kadar mükemmel ve küçücük bir sanat, hiç tesadüfen ortaya çıkabilir mi? Tesadüflerden, güzel sanatlar ve harika eserler değil ancak dağılma ve bozulma meydana gelir. Öyleyse kâinatın küçücük bir modeli gibi olan atomları her şeyi bilen ve her şeye gücü yeten Allah yaratmıştır. Üstelik bütün evren, adeta atomlardan oluşan büyük bir deniz gibidir. Öyleyse bir atomu kim yaratmış ise bütün evreni de o yaratmıştır. Bütün her şeyi Allah'ın yarattığını anlatan bir Kur'ân âyeti şöyledir: "...O, her şeyi yaratmış ve yarattığı o şeyleri bir ölçüye göre takdir etmiştir." (Furkan Sûresi, 2. âyet)

HAYATTAKİ DELİL

Allah'ın varlığının en büyük bir delili de hayattır. Şu dünyada yaşayan bütün canlılar, hava, su, toprak gibi bazı temel maddelerle yaratılırlar. Özellikle dünyada hayat başlamadan önce bu maddelerde herhangi bir canlılık da yoktu. Tamamen cansız, bu toprak ve su gibi maddelerdeki elementlerin bir araya gelmesi ile oluşan canlı varlıklar hayatı nereden almaktadırlar? Üstelik hayatla beraber gelen sevmek, nefret etmek, görmek, duymak gibi pek çok duygu ve hisler de o maddelerde yoktur. Şu halde bütün âlemdeki sanatların en değerlisi olan hayat gibi bir mucize,

ancak ezelî bir hayata sahip olan yüce Allah'ın yaratmasıyla ortaya çıkabilir. O cansız maddelerden gelmiş olamaz. Bu konuda bir Kur'an âyeti şöyle der: "O, size hayat veren, sonra sizi öldürecek, daha sonra da diriltecek olandır…" (Hac Sûresi, 66. âyet)

DÜNYADAKİ DELİL

İçinde yaşadığımız dünyada kurulu sisteme baktığımızda onu hayata en uygun bir şekilde düzenleyen bir yaratıcının varlığını fark ederiz. Çünkü etrafımızı dikkatle gözlediğimiz zaman harika bir sistemin kurulmuş olduğunu görürüz. Dünyanın güneş ve kendi ekseni etrafında dönmesi, dört mevsimin art arda gelmesi, gece gündüzün değişmesi, yağmurların yağması, rüzgârların esmesi, canlıların yeryüzünde çoğalması ve beslenmesi gibi çok büyük ve karmaşık olaylar tam bir düzen içerisinde devam eder.
Bununla birlikte dünya, her şeyiyle hayata hizmet edecek şekilde yaratılmıştır. Karalarıyla denizleriyle, dağları ve ırmaklarıyla canlılara en uygun şekildedir. Güneşe olan uzaklığı en ideal mesafededir. Daha yakın veya daha uzak olsa idi dünyada yaşamak mümkün olmazdı. Kendi etrafında ve güneşin etrafında çok büyük hızlarla döndüğü halde üstünde yaşayanları hiç sarsmaz. Bu hâliyle, sanki büyük bir gemi gibi, uzay boşluğu içinde milyarlarca yolcusu ile birlikte seyahat eder. Üstelik bu yolcuların besinleri dışarıdan alınarak depolanmaz. Her şey o gemi içinde yetiştirilip ikram edilir. Çok büyük bir gemiyi içinde bu şekilde yolcularıyla ve ziyafet sofraları kurulmuş bir halde görsek ne düşünürüz? Bu geminin tesadüfen, bir fırtına sonucu uçuşan maddelerin bir araya gelmesiyle oluştuğuna ve içindekilerin de her nasılsa orada kendiliklerinden ortaya çıktıklarına kimse ihtimal verir mi?
İşte dünya en büyük ve en modern gemilerden çok daha büyük ve çok daha hassas ölçülerle yaratılmıştır. Böyle bir gemi elbette sonsuz kudret ve maharet sahibi bir sanatkâr olan Allah'ın yaratması ile ortaya çıkabilir. Dünya üzerinde görünen Allah'ın varlık delillerine bir Kur'an âyeti şöyle işaret eder: "O, yeri yayıp döşeyen, orada dağlar, nehirler meydana getiren, orada her türlü meyveden (erkekli-dişili) iki eş yaratandır. O geceyi gündüze bürüyor. Şüphesiz bunlarda, düşünen bir kavim için (Allah'ın varlığını gösteren) deliller vardır." (Râd Sûresi, 3. âyet)

KÂİNATIN BAŞLANGICINDAKİ DELİL

Bu kâinat ve içindeki her varlık sonradan meydana gelmiş, yoktan yaratılmıştır. Günümüzde bu gerçek, fen bilimlerince de doğrulanmaktadır. Astronominin tespitlerine göre, bu evren, sıfır noktasında iken büyük bir patlama ile ortaya çıkmıştır. Bu patlama sonrasında oldukça düzenli, hassas dengelere sahip galaksiler, yıldızlar, gezegenler meydana gelmiştir. Bilim adamları bu ilk patlamanın rastgele bir savrulma olamayacağını, aksine bir programa dayalı düzenli bir açılıp genişleme olması gerektiğini söylüyorlar. Çünkü rastgele bir patlamadan böyle harika sanatlarla dolu bir evren ortaya çıkamazdı. Hiçbir şey yokluktan kendiliğinden çıkıp var olamaz. Madem bu âlemin bir başlangıcı vardır. O halde, başlangıcı olmayan ezelî bir yaratıcıya muhtaçtır. O da, Kur'ân'ın bize tanıttığı, sonsuz ilim ve kudret sahibi olan Allah'tır. O, büyük patlama ile kâinatı yoktan var etmiştir. Allahu Teâlâ, Kur'ân'da kâinatı bizzat yarattığına ve genişlettiğine şöyle işaret eder: "Göğü, gücümüzle Biz kurduk; şüphesiz biz onu genişleticiyiz." (Zariyat Sûresi, 47. âyet)
Kur'ân-ı Kerim'de, "…Şüphesiz bunda aklını kullanan bir kavim için (Allah'ın varlığını gösteren) deliller vardır." (Rad Sûresi, 4. âyet) gibi çok âyetler bizleri yaratılmışlar hakkında düşünüp ibret

almaya davet ederler. Allah'ın sanatlarını görüp onlar üzerinde düşünmek akıl sahibi insanlar için hem büyük bir şeref, hem büyük bir görevdir. Bunun farkında olan insan, Allah'ın kendisine ihsan ettiği akıl ile bir binaya bakıp ustasını gördüğü gibi, yaratılmışlara bakarak da Yaratıcıyı bulabilir.

HER ŞEYİ YARATAN ALLAH'TIR

Etrafımızdaki varlıkları dikkatle gözden geçirdiğimizde zerrelerden yıldızlara kadar, küçük büyük her şeyde bir ölçüyü, plan ve programı görürüz. Her nereye bakarsak gizli bir kudretin atomlara, hücre yapılarına, canlılara hatta yıldızlara varıncaya kadar ölçüp, biçtiğini, ona göre dikkatlice yaratıp düzen verdiğini anlarız. Bütün evren, adeta büyük bir canlı organizma gibidir. Bütün parçaları mükemmel ölçülerle birbirini tamamlayan kompleks bir yapıda ve muhteşem bir sanat eseri olarak yaratılmıştır. Buna işaretle yüce Allah Kur'ân'da: "Gerçekten biz, her şeyi bir ölçü ve dengede yarattık" (Kamer Sûresi, 49. âyet) buyurmaktadır.
Madem bu evren bütünüyle onun bir sanat eseridir ve iç içe geçen pek çok varlıklar ve düzenlerle mükemmel bir şekilde yönetilmektedir. O halde içindeki en küçük bir atomu ve atomların birleşmesiyle oluşan bir canlıyı da yaratan odur. Bir tek atomu yaratan Allah olduğu gibi; tuğlaları atomlarla örülmüş şu kâinat binasını yaratan da O'dur. Çünkü bütünü yaratan kim ise bütünün parçalarını yaratan da odur. Demek ki, atomu yaratan ve ona düzen veren kim ise, yıldızları yaratan ve aralarına dengeyi koyan da elbette odur.
Yeryüzündeki bütün canlılar hücrelerin bir araya gelmesiyle oluşurlar. Hücrelerde ise öyle bir sanat, öyle karmaşık bir yapı ve o kadar hassas ölçüler vardır ki bütün insanlık toplansalar tek bir hücreyi yapamazlar. Bütün mahlûkların en akıllıları ve en kabiliyetlileri olan insanların yapmaktan aciz kaldıkları bir işi her halde kör tesadüfler veya bilinçsiz tabiat kanunları yapamaz. Öyleyse her bir hücreyi sonsuz ilim, irade ve kudret sahibi olan Allah'tan başkası yaratmış olamaz. O halde, bir hücreyi kim yaratmış ise onlardan oluşan bir canlıyı da hatta bütün canlıları da o yaratmıştır. Çünkü bütün canlılar hücrelerden oluşmaktadır. Bu gerçeği bir Kur'ân âyeti şöyle ifade eder: "Gökleri, yeri ve bu ikisi içinde yaydığı canlıları yaratması, onun varlığının delillerindendir…" (Şûrâ Sûresi, 29. âyet)
Bilindiği gibi, bir yerin idaresine birden fazla karışan olsa, orası karışır ve düzen bozulur. Hâlbuki evrende, evrenin büyüklüğü nispetinde çok hassas ölçülerle kurulmuş bir düzen var. Hatta iç içe geçerek birbirini tamamlayan sonsuz sayıda düzenler var. Eğer ikinci bir el karışsaydı her şey karmakarışık olur, düzen alt üst olurdu.
Acaba böyle büyük bir evreni yaratan ve bu kadar hassas ve mükemmel bir düzeni kuran bir kudretin yardımcı veya ortağa ihtiyacı olur mu? Farz-ı muhal eğer ikinci bir el karışacak olsa o çok hassas düzen mutlaka bozulurdu. Demek oluyor ki; düzenin varlığı, Allah'ın sonsuz ilim ve kudretini gösterdiği gibi, bu düzenin mükemmel olarak devamı da başka hiçbir elin karışmadığını gösterir. Bunun içindir ki, Güneş milyonlarca senedir aynı özellikleriyle dünyamızın lambası ve sobası olmaya devam ediyor. Dünya uzaydaki yörüngesinden sapmıyor. Hayat bütün güzellikleri ile sürüyor. Bir âyet meali bahsettiğimiz hakikate şöyle işaret eder: "Eğer yerde ve gökte Allah'tan başka ilahlar olsaydı, kesinlikle ikisinin de düzeni bozulurdu…"
(Enbiya Sûresi, 22. âyet)
Bütün canlıların kâinatın bir özeti şeklinde yaratılmış olması da her şeyin yaratıcısının Allah olduğunun önemli delillerinden biridir. Şöyle ki: Bir kitabın özetini çıkaracaksanız, mutlaka bütün kitabı okumalısınız. Kitabın bütününü bilmeden güzel bir özet çıkarmanız mümkün değildir. Bir

kimsenin bir kitabın mükemmel bir özetini çıkarması o kitabı tam manasıyla bildiğini gösterir. Mesela, çekirdek ağacın mükemmel bir özetidir. Ağacın bütün özellikleri bilinmeden çekirdeğin yapılması da mümkün değildir. Ağacı kim yaratmış ise çekirdeği de muhakkak o yaratmıştır. Bununla beraber bütün kâinatı bilmeyen ağacı da yapamaz. Çünkü bir ağaç bütün diğer canlılar gibi, şu kâinatın bir özüdür ve bütün kâinatla alakası vardır. Örnek olarak ağaçta kullanılan maddelerin hepsi şu evrenden hassas ölçülerle süzülerek toplanmıştır. Ayrıca güneşle, atmosferle, bulut ve yağmurla, kış ve yazla çok ince ve önemli ilişkileri, alış verişleri vardır. Öyleyse kâinatı her yönden bilmeyen biri ağacı yaratamaz. Ağacı bütün özellikleriyle bilmeyen biri çekirdeği yaratamaz.
Bütün bunlar tüm evrenin bütün varlıklarıyla birbirinden ayrılmaz bir bütün olduğunu ve en büyük şey gibi en küçük şeyin de tek bir Allah tarafından yaratıldığını göstermektedir. Kur'ân bu gerçeği şöyle ifade eder: "Sizin ilâhınız bir tek ilâhtır. Ondan başka ilâh yoktur…" (Bakara Sûresi, 163. âyet)

HAYATI VEREN ALLAH'TIR

Allah'ın yarattığı şu evrene dikkatle baktığımızda ilâhî sanatların en büyüklerinin canlı varlıklar olduğunu görürüz. Her bir canlı, hücrelerin alt birimlerinden başlayarak milyarlarca karmaşık sistemlerin organize bir şekilde iç içe geçmesiyle oluşmuştur. Bu da bize o canlının kendiliğinden veya tesadüfen ortaya çıkmadığını, aksine sonsuz ilim ve kudret sahibi bir Allah tarafından yaratıldığını gösterir.
Üstelik canlılar sahip oldukları hayatı Allah'tan başka hiç bir yerden almış olamazlar. Çünkü onların yapımında kullanılan toprak su gibi maddelerin hiç birinde hayat yoktur. Öyleyse hayatı veren yalnızca her şeyi yaratan Allah olabilir.
Allah, hayatı kudretinin en büyük mucizesi olarak yaratmıştır. Elbette bu en değerli ve en nazik sanatının çabucak bozulup dağılmasına müsaade etmez. Bu kıymetli sanatın devamını, canlıların rızıklarını temin ederek ve onları koruyucu bazı sistemlerle donatarak sağlar.
Bütün canlılar, kendilerine lazım olan gıdaları kolayca elde edebilecek bir ortamda yaratılırlar. Hayatımız için en gerekli şey olan hava, her tarafımızı sarmıştır. Bütün yeryüzü su kaynaklarıyla donatılmıştır. Topraktan yetişen her türlü besinler canlıların istifadesine sunulmuştur. Bunun yanı sıra bu gıdalara ulaşıp istifade etmelerini sağlayacak organlar verilmiştir.
Bütün bu şefkat ve merhamet dolu düzenler elbette kendiliğinden oluşmuş değildir. Aksine her canlıya hayat veren, onların ihtiyaçlarını gören ve sonsuz merhamet sahibi yüce Allah tarafından kurulmuştur. Allah'ın her canlıyı rızıklandırıp yaşattığına dair çok âyetlerden birisi şöyledir: "Nice canlılar vardır ki, rızıklarını taşımazlar (yiyeceklerini temin edemezler). Onları da sizi de Allah rızıklandırır…" (Ankebut Sûresi, 60.âyet)
Bundan başka her canlıya, hayatının devamı için kendisini koruyabilecek bazı cihazlar verilmiştir. Daha dünyaya gelmeden mükemmel bir korunma ve savunma sistemiyle donatılarak gönderilirler. Meselâ hayvanlar kendilerine verilen, boynuz, pençe, gaga gibi silahlarla hayatlarını korurlar. Vücudumuzdaki lenf sistemi, mikroplara karşı bir savunma mekanizmasıdır. Beynimiz, önümüze çıkacak bütün zararlara karşı önlem alabilecek en kıymetli bir organımızdır. Refleks denilen bir sistemle canlılar kendilerini, düşünmeye bile gerek kalmadan koruma altına alırlar. Meselâ küçük bir çocuğun yere düşerken anîden ellerini yere koyması ve bu şekilde başını çarpmaktan koruması, hayatını kurtaran bir refleks hareketidir. Ölüm korkusu bile hayatın

korunmasına hizmet eder. Eğer bu his olmasaydı, canlılar, hayatlarına mal olacak yanlışlıklara kolayca düşerlerdi.
Canlıları yaratan ve rızıklar vererek yaşatanın Allah olduğu, bir âyette şöyle ifade edilmektedir. “Allah, sizi yaratan, sonra size rızık veren, sonra sizi öldürecek ve daha sonra da diriltecek olandır…” (Rum Sûresi, 40. âyet) Başka bir âyette ise Yüce Allah şöyle buyurmaktadır: “De ki: “Size göklerden ve yerden kim rızık verir?” De ki: “Allah…” (Sebe Sûresi, 24. âyet)
Özetle, canlılara hayatlarını kim verdiyse, her çeşit gıdalarla besleyerek onları yaşatan da O’dur. “O’ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Yaşatır, öldürür…”(Duhan Sûresi, 8. âyet)

ALLAH HER AN GÖZETENDİR

Yüce Rabbimizin güzel isimlerinden biri de Basîr’dir. Yani O her şeyi görendir. Evrendeki denge, bütün varlıkları her an gördüğünün en büyük delilidir. Şu âlem bir an olsun O’nun kontrolünden çıksa, muhakkak her şey bir kaos içine düşer ve düzen alt üst olur. Çünkü bu büyük ve karmaşık dengenin sürmesi her an Allah’ın görüp gözetmesi sayesinde olabilir. Kendiliğinden olamaz
Basîr olduğu için bütün varlıklar her an O’nun gözetimi ve koruması altındadırlar. Allah’ın güzel isimlerinden olan ve her şeyi gözetip takip eden manasına gelen Rakib; ve koruyup kollayan manasına gelen Hafiz isimleri de bu manayı ifade ederler.
Kâinata baktığımızda her şeyin bir düzen üzere devam ettiğini, işlerin yolundan çıkıp dengenin bozulmadığını görüyoruz. Yıldızlar dökülüp dağılmıyor. Güneşin enerjisi bitip tükenmek bilmiyor. Dünya yörüngesinden çıkmadan yoluna devam ediyor. Canlılık yeryüzünde devam ediyor. Bütün bunlardan anlıyoruz ki, kâinatı yaratan onu görüyor, gözetiyor, koruyup kolluyor. Kendi haline bırakmıyor. Mesela, saatte “yüz elli kilometre” hızla giden bir aracın şoförü gözünü yoldan kısa bir süre için çevirse o aracın başına neler gelebileceğini düşünün. Peki, dünyanın uzaydaki hızını hiç düşündünüz mü? Dünya, güneş etrafında 108.000 (km/h) gibi büyük bir süratle dönmektedir. Bu ise, ses hızını aşan bir jetten elli kat fazla, müthiş bir sürattir. Üzerinde seyahat ettiğimiz şu dünya gemisinin, milyonlarca senedir hiçbir sarsıntı vermeden yoluna devam etmesi onu gözeten yüce bir kudret sahibini akıllara gösterir. Eğer bir an kontrolden çıksa başına gelecek trafik kazasının sonucunu hayal dahi edemeyiz. Demek ki hiçbir şey, hiçbir zaman kendi haline bırakılmıyor. Kontrolsüz kalmıyor.
Allah, bütün canlıları da gözetir. Onları gözetip koruduğuna delil, bir milyonu aşkın bitki ve hayvan türlerinin bütün ihtiyaçlarını gidermesidir. Her birisi kalabalık ordular gibi olan o canlıların, rızıkları, elbiseleri, silahları ve her türlü ihtiyaçları hiç biri unutulmadan karşılanmaktadır. Eğer bütün bunları O Yüce Yaratıcı karşılamasa ve kendi başlarına bırakılmış olsa idiler, aciz kalıp hepsi perişan olurdu. Mesela, insanlara yağmur vermeyip “Haydi bundan sonra içecek suyunuzu kendiniz temin edin” deseydi, acaba insanlığın hali ne olurdu? Ya da koyunların elbiseleri olan yünlerini vermeyip “siz kendi elbisenizi kendiniz karşılayın” deseydi yeryüzünde bir tek koyun kalır mıydı? Bütün canlıları ve ihtiyaçlarını bu kıyaslamaya dâhil edebiliriz. Demek oluyor ki, Rabbimizin görüp gözetmesi sayesinde bütün canlılar O’nun şefkatli yardımlarına kavuşurlar. Bunu ifade eden bir âyet şöyledir: “…Şüphesiz Allah, kullarını hakkıyla görür…” (Mü’min Sûresi, 44. âyet)
Allah kullarını bela ve sıkıntılardan koruyarak da gözetir. Dünyada hayatın devamını korumaya alan bütün düzenler O’nun koruyucu olan manasındaki Hafîz isminin bir tecellisidir. Örnek olarak dünyadaki hayat güneşin zararlı ışınlarına karşı ozon tabakası ile korumaya alınmıştır. İnsanlar dualarında, dünyanın musibetlerinden korunmak için O’ndan yardım isterler. Dünyadaki

imtihanın bir gereği olarak müminler de bazen musibetlere düşebilirler. Fakat çok defalar O'nun yardımlarıyla korunduklarını fark ederek Allah'a şükrederler. Allah'ın merhametiyle kullarını koruduğunu bir âyet şöyle ifade eder: "…Allah en iyi koruyandır ve O, merhametlilerin merhametlisidir…" (Yusuf Sûresi, 64. âyet)
İnsanların işledikleri bütün ameller de Allah'ın gözetimi altındadır. Allahü Teâlâ, insanları bu dünyaya mühim vazifelerle göndermiştir. Onlara iyilikleri emretmiş, kötülüklerden sakındırmıştır. İnsanların güzel huylar kazanıp kemale ermeleri, ancak O'nu iyi tanımaları, emir ve yasaklarına uymalarıyla mümkün olur. Bundan dolayı insanların ne gibi davranışlarda bulundukları sürekli Allah'ın gözetimi altındadır. Kur'ân-ı Kerim bize bütün davranışlarımızın Allah tarafından görülüp kaydedildiğini pek çok âyetlerle beyan eder. Onlardan biri şöyledir: "Şüphesiz O, yaptıklarınızı hakkıyla görmektedir." (Fussilet Sûresi, 40. âyet.) Bazı âyetler de insanların bütün amellerinin görevli meleklerce kaydedildiğini bildirir: "İnsan hiçbir söz söylemez ki onun yanında (yaptıklarını) gözetleyen (ve kaydeden) hazır bir melek bulunmasın." (Kaf Sûresi, 18. âyet)
O halde bizlere düşen Rabbimiz'in her yerde hazır olduğunu, bizleri gözetip koruduğunu düşünmek, bütün sıkıntı ve ihtiyaçlarımızda O'ndan yardım istemektir. Yaptıklarımızın kaydedildiğini bilerek yanlışlıklara düşmekten sakınmaktır.

Anahtar Kelime Alanımız: allah'ın varlığının ve birliğinin delilleri allah'ın varlığının akli delilleri allah'ın varlığının delilleri allah'ın varlığının delilleri nelerdir allah'ın varlığının mantıksal delilleri allah'ın varlığının delilleri slayt allah'ın varlığının ve birliğinin delilleri slayt allah'ın varlığının bilimsel kanıtları allah'ın varlığının delilleri ayet allah'ın varlığının akli ve nakli delilleri allah'ın varlığının akılla ispatı allah'ın varlığının ayetlerle delilleri allah'ın varlığının akıl yoluyla ispatı allah'ın varlığını aklımızla nasıl anlayabiliriz allah'ın varlığını aklımızla anlayabilir misiniz allah'ın varlığını aklımızla anlayabilir miyiz allah'ın varlığının bir delili allah'ın varlığının birliğinin delilleri allah'ın varlığının bilimsel ispatı allah'ın varlığının belirtileri allah'ın varlığı bilimsel olarak kanıtlandı allah'ın varlığına inanmayanlara cevap allah'ın varlığını kanıtlayan cümleler allah'ın varlığının delilleri pdf allah'ın varlığının delilleri kelam allah'ın varlığının delilleri özet allah'ın varlığının delilleri nizam delili allah'ın varlığının en büyük kanıtı allah'ın varlığının evrendeki delilleri allah'ın varlığının en büyük ispatı allah'ın varlığının en büyük delili allah'ın varlığının en büyük delilleri allah'ın varlığına en güzel cevap allah'ın varlığının felsefi delilleri allah'ın varlığının delilleri felsefe allah'ın varlığını gösteren deliller allah'ın varlığını gösteren örnekler allah'ın varlığını gösteren kanıtlar allah'ın varlığını gösteren akli deliller allah'ın varlığını gösteren mucizeler allah'ın varlığı hakkında deliller allah'ın varlığının ispatı allah'ın varlığını ıspatlayan deliller allah'ın varlığının ispatlayan örnekler allah'ın varlığının kanıtları allah'ın varlığının delilleri caner allah'ın varlığının delili allah'ın varlığının delilleri kısaca allah'ın varlığı ve birliğini gösteren örnekler allah'ın varlığının delilleri maddeler halinde allah'ın varlığına 3 delil allah'ın varlığının delilleri ppt allah'ın varlığına 5 kanıt allah'ın varlığının delilleri resimli allah'ın varlığına matematiksel kanıt allah'ın varlığının delilleri slayt allah'ın varlığının delilleri temanü allah'ın varlığını aklımızla nasıl anlayabiliriz allah'ın varlığının delilleri yazı allah'ın varlığının delilleri youtube allah'ın varlığının en büyük delili

Arı Kovanındaki Mucize ve Yaşam

ateistlerecevap.org/2018/03/ari-kovanindaki-mucize-ve-yasam.html

by Ateistlere Cevap - March 12, 2018

ARI KOVANINDA YAŞAM

Sizin yaratılışınızda ve türetip-yaydığı canlılarda kesin bilgiyle inanan bir kavim için ayetler vardır.

(Casiye Suresi, 4)

Yirmi bin türden oluşan geniş bir familyaya sahip olan arılar, hayvanlar dünyasındaki en çarpıcı mühendislik ve mimarlık bilgisine sahip, sosyal hayatları ile diğer pek çok canlıdan ayrılan, aralarındaki iletişim ile kendilerini inceleyen bilim adamlarını hayretler içinde bırakan canlılardır.

Bu sitenin konusu olan balarıları ise diğer arılardan farklı özelliklere sahiptir. Koloniler halinde ağaç kovuklarında veya benzeri kapalı mekanlarda kendilerine yuva yaparlar. Bir arı kolonisi, bir kraliçe, birkaç yüz erkek ve 10-80 bin işçi arıdan oluşur. Görünüş olarak birbirinden farklı olan bu üç arıdan kraliçe arı ve işçi arılar dişidir.

Arı kolonilerinin her birinde sadece bir kraliçe bulunur ve bu kraliçe arı diğer dişilere göre daha büyüktür. Temel görevi ise yumurtlamaktır. Üreme sadece kraliçe arı vasıtasıyla olur, onun dışında diğer dişiler erkeklerle çiftleşemezler. Kraliçe, yumurtlamadan başka, koloninin bütünlüğünü ve kovandaki sistemin işleyişini sağlayan önemli maddeler de salgılar.

Erkekler ise, dişilerden iridirler ama ne iğneleri vardır, ne de kendileri için besin toplayabilecek organları. Tek fonksiyonları kraliçeyi döllemektir. Kovanda petek örme, yiyecek toplama, arı sütü üretme, kovan ısısını düzenleme, temizlik, savunma gibi akla gelebilecek tüm işleri ise işçi arılar yaparlar.

Arı kovanındaki hayatın her aşamasında bir düzen vardır. Larvaların bakımından, kovanın genel ihtiyaçlarının teminine kadar her görev hiç aksamadan yerine getirilir. Bu düzenin en belirgin örneklerinden biri de kovandaki yavruların bakımı sırasında ortaya çıkar. Diğer

arıların yavrulara gösterdikleri özen ve sergiledikleri özverili davranışlar detaylı olarak incelendiğinde bu konu daha iyi anlaşılacaktır.

ARILARIN YAVRULARINA GÖSTERDİKLERİ ÖZEN

Bazı canlı türlerinde yavruların bakımı diğerlerine göre daha fazla özen gerektirir. Özellikle yumurta, larva, pupa gibi değişik evrelerden geçerek erişkin hale gelen canlılarda, her evrede farklı yönde bir bakım uygulanır.

Arılar da farklı büyüme evrelerinden geçerler. Arı yavruları, sırasıyla larva ve pupa evrelerini tamamlayarak erişkin hale gelirler. Kraliçe arının yumurtaları bırakması ile başlayan bu dönem boyunca arı yavrularına son derece özenli ve dikkatli bir bakım uygulanır.

Arı kovanlarındaki yavruların bütün sorumluluğu işçi arılara aittir. İşçi arılar öncelikle kraliçenin yumurtlaması için peteklerin içinde özel olarak belirlenmiş bir bölgede kuluçka hücreleri hazırlarlar. Bu hücrelere yumurtlamak için gelen kraliçe arı, hücrenin temizliğini ve uygunluğunu kontrol ettikten sonra her peteğe birer yumurta bırakarak ilerler.

Yumurtaların gelişimi için gerekli olan şartların sağlanmasından, yumurtadan çıkacak larvaların ihtiyaçları olan besin maddelerinin temin edilmesine, hücre sıcaklıklarının sabit tutulmasından, özel hücre kontrollerine kadar pek çok şey özel olarak ayarlanır. İşçi arılar, detaylı metodlar kullanarak larvalara çok dikkatli bir bakım uygularlar.

İŞÇİ ARILARIN LARVALARA UYGULADIKLARI TİTİZ KONTROL

Kraliçe arının büyük bir hassasiyetle hücrelere yerleştirdiği arı yumurtaları yaklaşık 3 gün içinde gelişirler. Bu sürenin sonunda hücrelerden beyaz kurt şeklindeki arı larvaları çıkar. Yumurtadan çıkan bu canlıların gözleri, kanatları ve bacakları yoktur. Dış görünüş olarak balarısına hiç benzemezler.

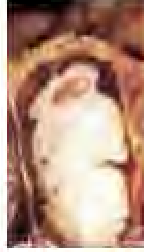
İşçi arılar bu yeni doğmuş larvaları son derece dikkatli ve özenli bir şekilde beslerler. Öyle ki tek bir larvanın büyüme dönemi boyunca yaklaşık 10.000 kere işçi arılar tarafından ziyaret edildiği tespit edilmiştir. Larvalar yumurtadan çıktıktan sonraki ilk üç günleri boyunca arı sütü ile beslenirler. Larva dönemi arıların sürekli beslendikleri ve beden olarak en çok geliştikleri dönemdir. Arı larvaları bu dönemdeki düzenli beslenme sonucunda 6 gün içerisinde ilk ağırlıklarının 1500 katına kadar ulaşırlar. Encyc. Int. Grolier of Canada Ltd. 1968, USA, Vol.2, s.473

Kovanda bulunan binlerce larvaya karşılık bir o kadar da dadı işçi arı vardır. Sürekli hareket halinde olan bu dadı arılar yumurtaları ve larvaları kolaylıkla kontrol altında tutarlar. Kovanda binlerce arı larvası olmasına ve bu larvaların beslenme şekillerinin günlere göre değişiklik göstermesine rağmen hiç karışıklık çıkmaz. Larvaların hangisinin kaç günlük olduğu, hangisinin ne ile besleneceği gibi detaylar işçi arılar tarafından hiç atlanmaz.

Bu son derece şaşırtıcıdır, çünkü hücrelerde kraliçe arı tarafından farklı dönemlerde bırakılan ve farklı büyüklüklere sahip olan pek çok yumurta vardır. Ve yavru arılar özellikle larva döneminde kaç günlük olduklarına göre bir beslenme programına tabi tutulurlar. Buna rağmen dadı arılar larvaların beslenmesinde bir problem yaşamazlar.

Kraliçe arının yumurtaları bırakmasından 3 gün kadar sonra kurt şeklindeki arı larvaları ortaya çıkar. Arı larvaları, 6 gün içinde ilk ağırlıklarının 1500 katına ulaşır ve neredeyse bulundukları hücrelere sığmaz olurlar (solda). Bu noktadan sonra büyüme durur ve pupa aşaması başlar.(sağda)

Arı kovanındaki özel hazırlanmış peteklerde büyümeye devam eden larvaların yedinci günlerinde şaşırtıcı bir olay gerçekleşir. Larva yemek yemeyi keser ve bakıcı arılar larvanın bulunduğu hücrenin ağzını mumdan yapılmış, hafif kubbeli bir kapak ile tamamen kapatırlar. Bu sırada larva da kendi ürettiği bir madde ile bulunduğu odanın içinde etrafına koza örerek kendini buraya adeta hapseder.

Arı larvaları bu şekilde pupa evresine bir geçiş yaparlar. Pupa döneminin detaylarına geçmeden önce dikkatle incelenmesi gereken nokta, koza örülen maddenin yapısıdır.

Arı larvalarının kafalarında bulunan çift taraflı ipek bezleri sayesinde ürettikleri bu maddenin özelliği; hava ile temasa geçmesinden kısa bir süre sonra sertleşmesidir. Diğer bir özelliği ise içerdiği “fibroin” isimli protein sebebiyle kuvvetli bir bakteri öldürücü ve enfeksiyon önleyici etkisi olmasıdır. Arılar üzerinde araştırma yapan bilim adamları, bu canlıların ördükleri koza sayesinde larvaların mikroplardan korunduklarını tahmin etmektedirler.

Kozanın örülmesinde kullanılan ağ, farklı kimyasal maddelerin belirli oranlarda karışımından oluşmaktadır.

1-Elastik bir protein olan “Fibroin” % 53.67. (Bu bileşik, glikol (% 66.5), lösin (% 1.5), arjinin (% 1), tirozin (% 10)’den meydana gelir.)
2-Jelatin yapısında yine bir protein olan “Serizin” % 20.36. (Bu madde serin (% 29), alanin (% 46) ve lösin (% 25)’den meydana gelmiştir.)
3-Diğer proteinler % 24.43
4-Mum % 1.39
5-Yağ ve reçine % 0.10
6-Renk maddesi % 0.05

Arı larvalarının koza ördükleri bu ipeğin formülü her arıda aynı şekilde üretilir. Milyonlarca yıldır bütün arı larvaları son dönemlerinde ördükleri kozalarında yukarıdaki formüle sahip olan ipeği kullanır. Ayrıca arı larvaları bu karmaşık yapılı maddeyi her zaman değil, sadece ihtiyaçları olan büyüme dönemlerinde üretmeye başlarlar. Bunlar göz önünde bulundurularak düşünülecek olursa akla pek çok soru gelecektir. Örneğin larvaların vücudundaki bu kimyasal madde nasıl ortaya çıkmıştır? Gözü, kanadı, beyni, olmayan, bir et parçasından farksız, henüz dünyayı hiç görmemiş, nasıl şartlarda bir yaşam süreceğini bilmeyen bir larva kendi başına karar verip, böyle bir şey oluşturabilir mi? Örneğin kimyasal maddenin koruyucu formülünü larvanın kendisi mi bulmuştur? Üretimini larva kendi kendine mi başarmıştır? Bu kimyasal maddeyi larvanın vücuduna kim yerleştirmiştir?

Elbette ki koza örmede kullanılan ipeğin oluşmasını; hareket bile etmeyen, bakımı başka canlılar tarafından sağlanan, göremeyen, duyamayan, sadece çok basit yaşamsal fonksiyonlara sahip olan larvanın kendisi sağlamış olamaz. Böyle bir şeyin iddia edilmesi elbette ki bilimsellikten ve akılcılıktan uzaklaşmak olacaktır. Çünkü bu iddia arı larvasının kimyasal madde oluşturabilecek bilgilere sahip olduğu, matematiksel hesaplar yapabildiği gibi çıkarımların kabul edilmesi demektir. Bu ise bilimsel olmaktan çok hayali bir iddia olacaktır.

Yukarda, bakımı başka canlılar tarafından sağlanan arı larvalarının anatomik yapıları görülmektedir. Bir et parçası şeklindeki böyle bir canlının kendi kendine karar vermesi ve gelişmesi için gerekli kimyasal maddeleri üretmesi kuşkusuz imkansızdır.

Yavru arıların gelişim aşamaları

Yalnız burada vurgulanması gereken son derece önemli bir nokta vardır. Söz konusu canlı şuur sahibi bir canlı olsa da değişen bir şey yoktur. Çünkü hiçbir canlının kendi vücudunda var olmayan bir sistemi kendi kendine oluşturması söz konusu değildir. Örneğin insan, doğadaki akıl sahibi yegane varlıktır. Ama buna rağmen bir insanın çok basit formüllü de olsa bir kimyasal madde üretimini sağlayacak sistemleri kendi vücudunda oluşturması mümkün değildir. Bu durumda akıl ve bilinç sahibi insanların yapamayacağı bir şeyi bir böceğin yapabileceğini iddia etmek de kesinlikle akla ve mantığa sığmayacak bir davranıştır.

“Larvanın koza üretiminde kullandığı ipek nasıl meydana gelmiştir?” sorusunun cevabını verebilmek için öncelikle ipeği oluşturan maddeleri tekrar hatırlayalım. Bunlardan biri olan fibroin; glikol, lösin, arjinin ve tirozin maddelerinin belirli oranlarda birleşmesiyle meydana gelen bir maddedir. İpeği oluşturan maddelerden başka biri olan serizin ise serin, alanin ve lösin’in çok hassas yüzdelerde biraraya gelmesiyle oluşur. Arı larvalarının koza örerken kullandıkları ipeğin yapısındaki maddeler sadece bu kadar değildir. Bundan başka mum, yağ ve reçine gibi maddeler de ipeğin yapısında bulunmaktadır.

Görüldüğü gibi ipeğin oluşması için çok sayıda maddenin belirli oranlarla biraraya gelmesi gerekmektedir. Bir deney yapalım ve ipeği oluşturan maddelerden en basit yapılı olanını ele alarak bu maddenin kendi kendine oluşmasını bekleyelim. Ne kadar beklersek bekleyelim, ne gibi işlemler yaparsak yapalım sonuç asla değişmeyecektir. Ve günlerce, aylarca, yıllarca hatta milyonlarca yıl boyunca beklense de, değil bu maddelerden tek bir tanesi, bu maddeleri oluşturan atomlardan tek bir tanesi bile tesadüfen oluşamayacaktır. Bu durumda koza örmede kullanılan ipeği oluşturan maddelerin her birinin tesadüfen ortaya çıktığını ve daha sonra yine tesadüfen biraraya gelerek ipek oluşturduklarını iddia etmekse tamamen akıl ve mantık ölçülerinden uzaklaşmak olacaktır.

İpeğin oluşumu bir arının yumurtadan çıkıp, uçabilir hale gelmesi için gerekli olan pek çok mekanizmadan sadece bir tanesidir. Larvanın arıya dönüşebilmesi için bütün mekanizmaların aynı anda bir bütünlük içinde çalışması gereklidir. Herhangi bir eksiklik arının gelişememesine yani, ölümüne neden olacaktır. Bu da arı neslinin zaman içinde yok olması demektir. Bu durumda varılan sonuç, arıların evrimcilerin iddia ettikleri gibi zaman içinde kendiliklerinden ortaya çıkmadıkları, bir anda tüm sistemleriyle birlikte var olduklarıdır. Bu da arıların bir Yaratıcı tarafından yaratıldıklarını bize gösterir. Bu Yaratıcı tüm evrene hükmeden, üstün bir aklın sahibi olan Allah'tır.

Arıların ne gibi özelliklere sahip olmaları gerektiğini belirleyen ve bunların tümünü eksiksiz bir şekilde onlarda var eden, larvaya nasıl koza öreceğini ilham eden, kısacası arıların her hareketine hükmeden Allah'tır.

PUPA DÖNEMİ

İşçi arıların üzerine mumdan hafif kubbeli bir kapak örmeleriyle birlikte larva, pupa dönemine girer. Arı pupası, bulunduğu hücrenin içinde 12 gün boyunca kalır. Bu süre içinde hücrede dıştan herhangi bir değişiklik gözlenmez. Oysa hücrenin içindeki pupa sürekli büyüme halindedir. Arı yumurtası kraliçe arı tarafından hücreye bırakıldıktan tam üç hafta sonra hücrenin kapağı yırtılır ve içinden uçmaya hazır bir şekilde balarısı çıkar.

Bundan sonra pupanın dış yüzeyi ölü bir kabuk olarak hücrede kalır. Pupadan çıkan balarısı yaklaşık 6 hafta sürecek ömrüne bu hücrenin içinde geçirdiği gelişim evrelerinin sonucunda başlar.Balarısı hücreden ne larvaya ne de pupaya benzemeyen, bambaşka bir canlı olarak çıkar. Balarısının, son aşamanın tamamlanması ile birlikte, yaşamını devam ettirmek için ihtiyaç duyacağı sistemlerde hiçbir eksik olmadan pupadan çıkması, üzerinde önemle durulması gereken bir konudur. Arının herşeyi pupanın, yani küçük kapalı bir mekanın içinde oluşmuştur. Örneğin uzun uçuşlarında kullanacağı özel yapılı kanatları, yapacağı işlere uygun tasarlanmış gözleri, düşmanlarına karşı kullandığı iğnesi, salgı bezleri, balmumu üretmesini sağlayacak sistemi, üreme sistemi, polen toplamaya yarayan tüyleri kısacası bütün vücut sistemleri eksiksiz olarak arının pupa evresini geçirdiği kozanın içinde gelişir.

Bir arının tüm fiziksel özellikleri, pupa evresindeki kapalı mekanın içinde oluşur. Pupadan çıkan bir arının kanatları, gözleri kısacası tüm vücut sistemi dış dünyadaki yaşamı için hazırdır.

Larvanın pupa içinde nasıl olup da bir arıya dönüştüğünü sorular sorarak inceleyelim. Arı yumurtalarının pupa dönemindeki büyüme evreleri ilk olarak nasıl ortaya çıkmıştır? Bu süreci belirleyen kimdir ya da nedir? Arının kendisi midir, evrimcilerin iddia ettikleri gibi tesadüfler midir, yoksa hepsinin üstünde başka bir güç müdür?

Bu soruların cevabı aslında açıktır. Kozanın içindeki canlının dışarıda neye ihtiyaç duyacağını bilerek kendinde gerekli değişimleri oluşturduğunu iddia etmek anlamsızdır. Kendi kendine gelişen tesadüflerle bir canlıdaki göz, sindirim sistemi, enzim, hormon gibi yapıların oluşması kesinlikle mümkün değildir. Pupanın içine dışarıdan herhangi bir müdahalenin yapılması ise söz konusu bile değildir.

Her balarısı, bulunduğu hücrenin içinden bütün vücut yapıları tamamlanmış olarak çıkar. Ne tesadüfler ne de arının kendisi böyle bir oluşumu gerçekleştiremez.

Pupa evresinde arının her organının eksiksiz bir şekilde, tam gerektiği fonksiyonlarla tamamlanmasını sağlayan ne tesadüfler ne de arının kendisidir. Böyle kusursuz bir oluşum ancak üstün bir güç sahibi tarafından gerçekleştirilebilir ki, bu benzersiz gücün sahibi, yaratmada hiçbir ortağı olmayan Allah'tır.

Hücresinin kapağını açarak dışarı çıkan bir arının tüyleri ilk anlarda ıslaktır.
Bir süre sonra bu tüyler kurur ve arı kovan içindeki görevlerini yerine getirmeye başlar.

KOVANIN EN ÇALIŞKAN ELEMANLARI: İŞÇİ ARILAR

Kovandaki işlerin aksamamasında ve düzenin sağlanmasında en büyük etken işçi arılardır. Sayının çokluğu nedeniyle arı kovanlarında yapılması gereken çok fazla iş vardır. Yavru arıların bakımı, temizlik, beslenme, yiyecek toplama ve depolama, güvenlik gibi pek çok işten işçi arılar sorumludur. Kraliçe gibi dişi olan işçi arılar hücrelerinden çıkar çıkmaz, büyük bir hızla kovanın işlerine koyulurlar. İşçi arıların görevlerinin detaylarına geçmeden önce, yaptıkları belli başlı işler şöyle maddelendirilebilir:

1. Kovanın temizliği
2. Arı larvalarının ve yavrularının bakımı
3. Kraliçe arı ve erkek arıların beslenmesi
4. Bal yapılması
5. Peteklerin inşası ve onarım işleri
6. Kovanın havalandırılması
7. Kovanın güvenliği
8. Nektar (bal özü), polen (çiçek tozu), su, reçine gibi malzemelerin toplanması ve depolanması

On binlerce arının yaşadığı kovandaki düzen, her bireyin üzerine düşen görevleri tam olarak yerine getirmesi ile sağlanmaktadır. Peki kovanda nasıl bir düzen vardır? Arılardaki görev dağılımı nasıldır ve neye göre belirlenmektedir?

Bu soruların cevaplarını araştıran Alman böcek bilimci Gustav Rosch yaptığı bir dizi deney sonucunda, işçi arıların kovanda aldıkları görevlerin yaşlarıyla bağlantılı olduğunu keşfetmiştir. Buna göre işçi arılar hayatlarının ilk 3 haftasında birbirinden tamamen farklı görevler alırlar. Bu dönemler;

– Birinci dönem: 1. ve 2. gün
– İkinci dönem: 3-9. günler
– Üçüncü dönem: 10-16. günler
– Dördüncü dönem: 17-20. günler
– Beşinci dönem: 21. gün ve sonrası olarak gruplanabilir.

Çok sayıda arının yaşadığı bir kovandaki hemen hemen tüm işlerden işçi arılar sorumludur. Kovandaki düzen de işçi arıların üzerlerine düşen sorumlulukları tam olarak yerine getirmeleri ile sağlanır. On binlerce arıya nasıl davranacaklarını ilham eden, herşeyden haberdar olan Allah'tır.

Gerçekte arıların görevlerinin belirlenmesinde sadece yaş etken değildir. Her arının belli sorumlulukları olmasına rağmen acil durumlarda arılar hemen görevlerinde değişiklik yapabilirler. Bu, arı kovanı gibi kalabalık bir topluluk için son derece önemli bir avantajdır. Eğer arılar arasındaki görev dağılımı katı kurallara bağlı olsaydı, beklenmeyen bir olayla karşılaşıldığında koloni zor durumda kalabilirdi. Örneğin kovana büyük bir saldırı olduğunda

sadece gardiyan arılar savaşa katılsalardı, diğerleri kendi işlerine devam etselerdi elbette ki bu kovan açısından tehlikeli olurdu. Oysa böyle bir durumda koloninin büyük bir bölümü savunmaya katılır ve öncelikle kovan güvenli hale getirilir.

Aslında arıların ani görev değişimleri sağlık konusunda görev yapan bir kişinin, birdenbire mimarlık ya da mühendislik yapar hale gelmesinden farklı değildir. Burada bir karşılaştırma yapalım ve öncelikle insanlar için düşünelim. Değişik konularda görev alabilen kişiler zeki olarak nitelendirilirler. Bir insan için normal olan bu özellikler bir böcek için söz konusu olduğunda elbette durum değişmektedir. Çünkü insanlar değişik alanlarda eğitim alarak ya da belli bir tecrübe neticesinde bir bilgi birikimi ve deneyim kazanabilirler. Ama burada söz konusu olan arılardır. Arıların yetenekleri ve bilgi birikimleridir. Bunun olağanüstü bir durum olduğu açıktır. Bu durumda şu soruyu sormak gerekir: Arılardaki bilgi birikimi ve yeteneklerin açıklaması nedir? Onlara kim tarafından verilmiştir?

Arılardaki bu yeteneklerin nedeni evrim teorisi savunucularına göre ya tesadüflerdir ya da “tabiat ana”nın onlara bir hediyesidir. Evrimciler doğa ya da tabiat ana olarak nitelendirdikleri gücün arıları usta birer mimar, usta birer bakıcı, usta birer bal üreticisi haline getirdiğini iddia ederler. Oysa kuşların, böceklerin, sürüngenlerin, ağaçların, taşların, çimenlerin, çiçeklerin oluşturduğu “doğa ” kavramı tesadüfleri kullanarak bir arı meydana getiremez. Bir arının kanadını, arılardaki peteklerin hepsini aynı ölçülerde altıgenlerden yapabilecek bir yeteneği, arıların üreme sistemini kısacası arının tek bir vücut parçasını bile yaratamaz. Çünkü doğanın kendisi de Allah tarafından yaratılmıştır. Doğayı oluşturan her parça tüm detaylarıyla birlikte Allah tarafından tasarlanmıştır.

Arılar da yeryüzündeki bütün canlılar gibi Allah’ın ilhamıyla hareket ederler. Yaptıkları bilinçli hareketlerin, sahip oldukları yeteneklerin tek kaynağı budur.

İŞÇİ ARILARIN HAYATLARINDAKİ ÖNEMLİ DÖNEMLER

Birinci Dönem: Kuluçka Temizleyicisi Arılar

İşçi arılar dünyaya gözlerini açar açmaz şaşırtıcı bir şekilde kovan içindeki işlere destek olmaya başlarlar. Onlara yapacakları işi öğreten, yol gösteren eğitmenler bulunmaz. Yumurtadan ilk çıktıkları andan itibaren bilinçli bir şekilde hareket ederler. Her arının görevi bellidir. Hiçbir karışıklık çıkmadan, on binlerce arı tam bir uyum içinde hareket eder ve kovandaki düzeni kısa bir süre içinde sağlar.

Hücresine ilk çıktığında arının vücudu adeta suya düşmüş gibi ıslaktır. Tüyleri birbirine yapışıktır. Öncelikle ayaklarıyla bu tüyleri düzene koyar. Bundan sonra hemen temizliğe girişir. İlk olarak kendisinin çıktığı hücreden başlamak üzere kuluçka hücrelerini temizleyerek, kraliçenin yeniden yumurtlayabileceği hale getirir.

Bir işçi arının kovandaki ilk görevi temizliktir. Pupadan çıkan arı hemen temizliğe başlar.

Öncelikle kendi hücresinden başlayarak ilk iki gün boyunca kuluçka hücrelerini temizler. Kraliçe arı sürekli yumurtladığı için yeni hücrelere ihtiyaç vardır. Bu nedenle boşalan hücrelerin hemen temizlenerek yeni yumurtalar için hazırlanması gerekmektedir. İşçi arı temizleyeceği hücrenin içine girer bazen dakikalarca içeride kalır. Bütün hücre duvarlarını yalayarak özenle temizler. İşçi arılar kovandaki ilk iki günlerini temizlik dışında kovanı tanımak için içeride dolaşarak da geçirirler. Yaşamlarının daha sonraki bölümlerinde de işçi arılar kovanın genel temizliğinden sorumlu olacaklardır.

İşçi arıların en önemli görevlerinden biri kovan temizliğidir. Yandaki resimde larvaların boşalttıkları hücrelerin kapaklarını açarak, kraliçenin yumurtlaması için bu hücrelerin uygun olup olmadığını kontrol eden ve temizlik işiyle ilgilenen işçi arılar görülmektedir.

İkinci dönem: Larva Bakıcısı Arılar

İşçi arılar hayatlarının 3. gününden itibaren larvaları besleme işini üstlenirler. Bu konuyla ilgili her türlü detayla özenli bir şekilde ilgilenirler.

Arı larvalarının bakımı diğer pek çok canlı türüne oranla daha fazla özen ve dikkat ister.

Burada önemli olan nokta larvaların beslenme şekillerinin şartlara göre değişiklik göstermesidir. Larvanın yaşı, ileride kovan içinde ne gibi bir görevinin olacağı gibi etmenler bu beslenme üzerinde rol oynar. Dadı arılar özel bir beslenme listesine uyarak larvaların bakımını yaparlar.

Arılardaki larva bakımı, larvaların yaşlarına göre iki aşamalı olarak gerçekleşir.
1) İşçi arılar hayatlarının 3.-5. günlerini “larvalardan üç gününü doldurmuş olanları” beslemekle geçirirler. Onları, polen ve balı karıştırarak yaptıkları ‘arı ekmeği’ adı verilen besin ile doyururlar. 3 günlük olmayan larvalar arı ekmeğini sindiremedikleri için, onları da farklı bir yiyecekle beslerler.

Kovanda bulunan larvaların her birinin beslenme şekli, yaşlarına ve kovan içinde alacakları göreve göre değişiklik gösterir. Buna rağmen işçi arılar binlerce arı larvasını hiç karışıklık çıkmadan bir düzen içinde beslerler. Hücrelerdeki larvaları gün boyunca ziyaret eden işçi arılar, larvalara son derece özenli bir bakım uygularlar.

2) Yumurtadan yeni çıkmış larvaların besinleri işçi arıların salgıladığı bir tür süttür. İşçi arılar gelişimlerinin 6. gününe girdiklerinde kafalarının üzerinde bulunan bir çift bez faaliyete geçer. Dadı bezi olarak adlandırılan bu organdan “arı sütü” veya “royal jelly” (kraliyet jölesi)

adı verilen bir sıvı salgılanır. İşte bu sıvı 1-3 günlük arıların besinidir. Arı sütü bilim adamlarını hayretler içinde bırakan çok özel bir maddedir. Çünkü bir larvanın kraliçe veya işçi arı olması tamamen işçi arıların salgıladıkları bu maddeye bağlıdır. Bakıcılar, larvaları sadece yumurtadan çıktıkları ilk 3 gün arı sütü ile beslerler. Larva -yukarıda da belirttiğimiz gibi- daha sonra arı ekmeği verilerek beslenir. Ancak kraliçe adayı olan larvalara hiçbir zaman arı ekmeği verilmez. Kraliçelere diğer arılardan farklı olarak larva dönemi boyunca (6 gün süreyle) arı sütü verilir.

Üçüncü Dönem: İnşaat İşçileri Görev Başında

10. günden itibaren arılar kovan dışına çıkarak çevre hakkında bilgi edinirler. Bu onların kovanı ilk terk edişleridir. Bu arada işçilerin karnındaki balmumu bezleri gelişmeye başlar ve 12. günlerinde olgunlaşarak balmumu üretecek hale gelirler. Dadı bezleri ise artık faaliyetlerini durdurmuştur. 12 günlük olan işçiler, arı yavrularını beslemeyi keserler ve birbirine eşit altıgenlerden oluşan peteğin inşasına koyulurlar. (Bu konu son derece önemli olduğu için bundan sonraki bölümlerde ayrıntılı bir biçimde incelenecektir.)

Besinle yüklü bir şekilde kovana dönen arılar, topladıkları besinleri diğer arılara dağıtır ya da peteklere depolarlar.

Arıların kovan içinde sürekli olarak petek inşa etmeleri gerekmez. Ancak yaşadıkları yer ihtiyaçlarını karşılamadığında veya başka bir yere göç ettiklerinde yeni petekler örerler. Bunun dışında balmumunu genellikle petek tamiratında kullanırlar ki, bu iş çok fazla vakitlerini almaz. Bu dönemde arılar çok önemli üç iş daha yaparlar.

Bunlardan ikisi, dışarıdan getirilen yiyecekleri diğer arılara dağıtmak ve petek hücrelerine depolamaktır. Arılar kovana dönen nektar toplayıcılarından balı alır, bunu aç arkadaşlarına bölüştürür veya duruma göre bal odalarına depo ederler.

Kovandaki Büyük Temizlik

İşçi arıların aynı dönemde yaptıkları üçüncü iş ise kovan temizliğidir. Temizlik, kovan sağlığı açısından çok önemlidir. Bu yaştaki arılar, hücrelerden yeni çıkan arıların geride bıraktıkları parçaları, işi biten petek kapakçıklarını, kovan içinde ölmüş olan arıların cesetlerini ve buna benzer pek çok yabancı maddeyi kovanın çıkışına sürükler ve metrelerce uçarak kovandan uzağa atarlar.

Ancak eğer kovan içinde bulunan şey taşıyamayacakları kadar büyükse bunu “propolis” adı verilen bir madde ile kaplarlar. Arılar propolisi bazı ağaçların yapışkan tomurcuklarından alt çeneleri yardımıyla kemirdikleri reçineye ağız salgılarını ekleyerek üretir. Daha sonra arka ayaklarındaki özel keselere yerleştirerek kovana taşırlar. Arı reçinası da denen propolisin özelliği içinde bakteri barınamamasıdır.

Arılar propolisin antibakteriyel özelliğinden çok isabetli bir şekilde yararlanırlar. Kovan içinde öldürdükleri ve dışarı taşıyamayacakları kadar büyük olan böcekleri propolisle kaplayarak bir nevi mumyalama işlemi yaparlar.

Son cümle dikkatle üzerinde düşünülerek okunduğunda şaşırtıcı ayrıntılar taşıdığı görülecektir. Bu ayrıntıların tam anlaşılması için arıların propolosi kullanma şeklini ve yaptıkları işlemleri sırasıyla düşünelim.

Öncelikle arılar bir canlı öldüğünde bedeninde bozulmaların olacağını ve ortaya çıkan maddelerin kovandaki canlılara zarar verebileceğini bilmektedirler. Ayrıca bu bozulmayı engellemek için ölen canlının özel bir kimyasal işleme tabi tutulması gerektiğinin de farkındadırlar. Mumyalama işlemi için de bakteri barındırmama özelliğine sahip bir madde olan propolisi kullanmaktadırlar.

Buraya kadar sıralanmış olan bilgiler ışığında düşünerek şu soruları soralım: Acaba arılar bir canlıda meydana gelebilecek bozulmaları ve bu bozulmanın zararlı etkilerini nasıl yok edebileceklerini nereden bilmektedirler? Üstelik sadece bunları bilmekle kalmayıp propolis gibi bir maddeyi kullanıma geçirmeyi nasıl akletmiş olabilirler? Arılara bunu öğreten kimdir? Bu maddeyi arılar nasıl keşfetmişlerdir? Formülünü nasıl bulup, üretime nasıl geçmişlerdir? Bu formülün bilgisini diğer koloni üyelerine ve kendilerinden sonra gelen nesillere nasıl aktarmışlardır?

Mumyalama işlemi, antiseptik maddenin içeriği ve üretimi veya nerelerde kullanılacağı gibi konularda arıların bir bilgisinin olamayacağı ve vücutlarında bunları üretebilecekleri bir sistemi de kendilerinin meydana getiremeyeceği açıktır. Bütün bunları arılar kendi kendilerine akledemezler. Her aşamasında belli bir akıl ve bilgi gerektiren bu işlemleri arılar tesadüfen de öğrenmiş değildirler. Çünkü tesadüfler, şuurlu ve akılcı hareketler ortaya çıkaramazlar.

Bunlar, tüm bu işlemlerin nasıl yapılacağının arılara başka bir Akıl tarafından öğretilmiş olduğunu gösterir. Bu bilgilerin tümü arılara her şeyin yaratıcısı olan Allah tarafından ilham edilmektedir. Yeryüzündeki herşey gibi arılar da Melik (bütün kainatın sahibi ve mutlak surette hükümdarı) olan Allah’a boyun eğmişlerdir:

Hak Melik olan Allah pek Yücedir. O’ndan başka İlah yoktur; Kerim olan Arş’ın Rabbi’dir. (Mü’minun Suresi, 116)

Propolisin Çok Yönlü Kullanımı

Arı reçinesinin (propolisin) diğer bir kullanım yeri ise kovan inşaatıdır. Arılar kovandaki çatlak ve delikleri bu maddeyle sıvarlar. Ayrıca sıcaklığın çok yüksek olduğu bazı volkanik arazilerde (İtalya'nın güneyindeki Salerno arazileri gibi) peteklerin erimemesi için, petek hammaddesi olan balmumuna reçine ekleyerek balmumunun dayanıklılığını artırdıkları da gözlenmiştir.

Kovan içinde değişik alanlarda kullanılan propolisin toplanması ve taşınması gibi konularda arılar arasında tam anlamıyla bir işbölümü vardır. Propolis taşıyan arının kovana dönüşü polen taşıyan bir arınınkinden farklıdır. Polen taşıyıcısı yükünü koymak için boş bir hücre arar. Propolis taşıyıcısı ise hemen bu maddeye ihtiyaç duyulan inşaat alanına gider ve topladığı maddeyi diğer arılara gösterir. İşçiler propolise ihtiyaç duyduklarında, taşıyıcının yanına giderler ve gereken miktarda maddeyi torbanın içinden alırlar. Hemen balmumu ile karıştırarak yapışkan bir tutkal haline getirirler ve inşaat işlemlerinde kullanırlar. Burada dikkat çekici olan nokta propolis taşıyıcısı arının inşaat işine karışmaması ve bu işle uğraşan arkadaşlarının yükünü almalarını beklemesidir. Arı kolonilerindeki her üyenin belli bir işi vardır. Herkes kendi göreviyle ilgilenir, sadece bir iş aksadığında diğer arılar aksayan işlere destek olur. Bu nedenle arı reçineyi hem toplayıp hem yamamakla veya mumyalamakla, hem de mumyaladığını dışarı taşımakla uğraşmaz. Kovandaki işçi arıların tümü bu işlerin her birini yapabilecek yeteneklere sahip olsalar da, sadece kendi işlerini en iyi şekilde yapıp, diğer işleri o konuda görevlendirilmiş arkadaşlarına bırakırlar.

Göklerde ve yerde olanlar Allah'ındır ve (bütün) işler Allah'a döndürülür.
(Al-i İmran, 109)

İşçi arıların hayatları incelenirken unutulmaması gereken çok önemli bir nokta vardır. 5-6 haftalık yaşamları boyunca işçi arılarda gerçekleşen görev değişikliklerinin tümü vücutlarında meydana gelen değişimlere bağlıdır. Bazı bezler etkisizleşirken, yeni bezler ortaya çıkmakta ve farklı bir görev için harekete geçmektedir. Örneğin arıların petek yapma dönemlerinde balmumu bezleri gelişir, dadılık dönemlerinde ise larvalar için besin üreten bezleri gelişir. Gardiyanlık dönemleri geldiğindeyse işçi arıların vücutlarındaki salgı bezleri birdenbire zehir salgılamaya başlar. Eğer tesadüfi bir gelişim söz konusu olsaydı, pek çok problem yaşanırdı; daha doğrusu tesadüfi bir gelişimle böyle düzenli bir sistemin meydana gelmesi asla mümkün olmazdı. Örneğin larva besleme döneminde işçi arıların vücudundan arı sütü yerine zehir salgılanabilirdi. Bu durumda larvaların tümü ölür ve arıların da soyu tükenirdi. Ama bütün bu görev değişimleri sırasında hiçbir problem çıkmaz. Herşey çok kontrollü bir şekilde, kusursuz bir düzen içinde gerçekleşir.

İşçi arılar hayatlarının dördüncü dönemlerinde yine bir görev değişikliği yaşarlar.

Dördüncü Dönem: Kovan Bekçileri

Arılar hayatlarının dördüncü dönemlerinde kovan girişinde nöbetçilik yaparlar. Vücutlarında bir değişim olur; iğne bezleri gelişir ve zehir üretmeye başlar. İşte bu dönemdeki arılar, kovan kapısında nöbet tutarak davetsiz misafirlerin içeri girmesini engellerler. Gelen her canlı -arılar bile- kapıdaki nöbetçinin kontrolünden geçerek içeri girebilir. Nöbetçi arının yerinden ayrılması durumunda ise hemen başka bir işçi arı gelir ve kovan kapısındaki nöbeti devralır.

Arıların kovan bekçiliğini, sınır kapılarında giriş yapmaya çalışanlara uygulanan kontrollere benzetebiliriz. Bir ülkenin sınır güvenliği çok önemlidir. Bu nedenle alınan güvenlik önlemleri son derece fazladır. Aynı şekilde kovanlardaki güvenlik önlemleri de son derece sıkıdır. Gardiyan arılar kovana yabancı girişine hiçbir şekilde izin vermezler.

Solda; Kovan kapısı önünde bekleyen bir gardiyan arı.Sağda; Saldırı kokusunu kovana yayan işçiler.

Bütün arılar dış görünüş olarak birbirlerine çok benzemelerine rağmen kovana giren yabancı arılar hemen teşhis edilir. Bu ayrımı arıların nasıl yaptığını araştıran bilim adamları şaşırtıcı sonuçlar elde etmişlerdir. Arıların birbirini tanımasındaki en önemli etken kovan kokusudur. Her arı kolonisinin kendine özgü, diğer kovanlardan onları ayıran bir kovan kokusu vardır. Arılar birbirlerini bu koku sayesinde ayırt ederler. Kovan kokusunu taşımayan canlılar kovan için tehlike demektir. Bu nedenle kovandan olmayan her canlı, hiç ayrım yapılmadan, kapıdaki nöbetçilerin saldırısına uğrar.

Başka bir kovana girmeye çalışan arılar farklı kokuları nedeniyle nöbetçiler tarafından hemen teşhis edilirler ve yine nöbetçiler tarafından kovandan dışarı atılırlar ya da öldürülürler.
Yabancı bir canlı, kovan girişinde göründüğü zaman, nöbetçi arılar hemen sert tepkiler vermeye başlarlar. Kovan dışından olduğu tespit edilen davetsiz misafire karşı nöbetçiler zehirli iğnelerini kullanırlar. Nöbetçi arıların ilk hamlesinin hemen ardından genelde diğer kovan üyeleri de saldırıya katılırlar.

Kovan kokusunu taşımamasına rağmen kovana girmeye çalışan canlılar gardiyan arıların saldırısına uğrar ve kovandan atılır.

Kovandaki kitlesel saldırıyı ateşleyen sinyal, yabancıya saldıran nöbetçi arının iğnesinden salgılanan kokulu bir kimyasaldır. Bazı durumlarda saldırıyı başlatan kokuların salgılanmasının yanısıra huzursuz olan hayvandaki karakteristik duruş ve uçuş tipleri de kovandaki diğer arılar için alarm sinyali anlamına gelir. Alarm sinyallerinin yayılmasının ardından yüzlerce arı kovan kapısına birikir. Nöbetçi arıdan yayılan koku ne kadar kuvvetli olursa, arılar da o kadar heyecanlı ve savaşçı olurlar.

Kovan saldırıya uğradığında gardiyan arılar hemen kokulu bir madde salgılar (yanda). Bu koku ve arıların duruş biçimi tüm kovanı harekete geçirir. İşçi arılar kendi hayatları pahasına savunur.

Arıların anlaşmasında son derece önemli bir yeri olan bu özel kokular, arılar ilk ortaya çıktıklarından beri kullanılmaktadır. Arılar Allah'ın kendileri için yaratmış olduğu özel tasarımlara sahip bedenlerinde bu kokuları üretmekte ve bu yolla aralarındaki iletişimi sürdürebilmektedirler.

İŞÇİ ARILARIN FEDAKARLIĞI

Gardiyanlık yaptıkları bu dönemde işçi arılar aslında kendi hayatlarını riske atmaktadırlar. Çünkü düşmana saldıran arı, iğnesini geri çekemediği zaman ölüm tehlikesi ile karşı karşıya kalır. Balarılarının iğnesi bir kirpinin dikeni gibi küçük oklara sahiptir. Bu yapısı nedeniyle iğne birçok hayvanın etinden geri çekilemeyebilir.

Bir balarısı soktuğu zaman, iğnesindeki çengeller kurbanın etine saplanır ve sonuçta tüm iğne takımı yerinden sökülür ve arı ölümcül şekilde yaralanır. Saldıran arı ayrıldıktan sonra bile, kaslar çengelleri daha da içeri sokacak ve yaranın içine zehir pompalayacak şekilde kasılmaya devam edecektir. Sağdaki resimde arınının bıraktığı iğne görülmektedir.

Yandaki çizimde, kaslar, zehir kesesi gibi yapıların bulunduğu, arının iğne takımı görülüyor

Nöbetçi arılar iğnelerini ancak başka bir arıyı ya da bazı hayvanları soktuklarında geri çekebilirler ve kendilerine bir zarar gelmez. Ama özellikle insanları soktuktan sonra uçmaya çalışırken arıların iğneleri soktukları yerde takılı kalır ve arının karnının arka tarafı yırtılır. Karnın yırtılmış kısmında, zehir salgısı ve onu kontrol eden sinirler vardır. İç organlarındaki bu tahribat sonucunda arı ölür. Ölen arıdan kopan salgı bezinin başka bir özelliği de, arının vücudundan ayrılmış olmasına rağmen kurbanının yarasına belli bir süre daha zehir pompalamaya devam etmesidir.

ARI İĞNESİ

Kovanın korunması bütün koloniyi ilgilendiren önemli bir sorumluluktur. Nöbetçi arılar da bu sorumluluğu kendi hayatlarını tehlikeye atarak yerine getirirler. Kovandaki her arı, zamanı gelip de nöbetçilik görevini devraldığında aynı şekilde hareket eder ve kendi canı pahasına da olsa kovanı korur.

Arıların bu fedakar tavırları, evrim savunucularının doğada bir “yaşam savaşı” olduğu, her canlının yalnızca kendi soyunu korumaya çalıştığı yönündeki iddialarını yalanlamaktadır.

ARILARIN FEDAKAR DAVRANIŞLARININ GERÇEK NEDENİ

Evrim teorisinin “hayatta kalma mücadelesi” tezine göre fedakarlık, açıklanması imkansız bir davranıştır. Evrimcilerin iddiaları canlıların kendilerini korumak ve hayatta kalabilmek için savaştıkları doğrultusundadır. Oysa doğanın sadece savaşan bireylerden oluştuğunu söylemek mümkün değildir. Çünkü canlılar arasında yardımlaşma, fedakarlık gibi pek çok davranış vardır. Bu durum karşısında bazı evrimciler canlıların tüm neslin devamı için kendilerini feda ettiklerini, yani bu işten çıkarları olduğu için fedakarlık yaptıklarını iddia ederler. Elbette bu iddia kendi içinde pek çok çelişkiyi barındırmaktadır.

Örneğin nöbetçi arılar çoğu zaman kendilerinden çok daha büyük olan eşekarısı gibi canlıların üzerine hiç düşünmeden atılırlar ve savaşırlar. Arıların bütün bunları kendi kendilerini düşünerek yaptıklarını ve bundan bir çıkarlarının olduğunu iddia etmek cevaplanması gereken bazı soruları da beraberinde getirecektir. Arılar bunu yaparken acaba “kolonideki yavruların korunması” gibi bir mantık yürütebilirler mi? Arıların geçmiş-gelecek gibi kavramları, bunlara yönelik kaygı ve beklentileri olabilir mi? İşçi arıların kovan savunması yaparken ölmelerinde ne gibi bir çıkarları olabilir?

Elbette ki arıların mantık yürütmesi söz konusu değildir. Arıların bu işten hiçbir çıkarları da yoktur. Zaten çıkarları olsa bile kendi hayatlarını tehlikeye atmalarının bir anlamı yoktur. Nöbetçi arılar sadece kovanı koruma görevi kendilerine verildiği için böyle yaparlar.

Hiçbir akla ve şuura sahip olmayan canlıların bir plan belirleyip, ona göre hareket etmesi,

örnek yardımlaşmalar sergilemesi, özveride bulunması tesadüfen meydana gelecek davranışlar değildir. Bunların o canlıya öğretilmiş, diğer bir deyişle Allah tarafından ilham edilmiş olması gerekir.

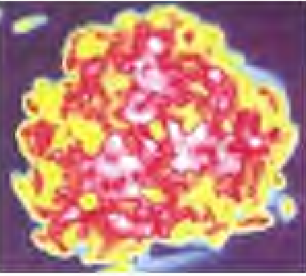
Bu sitenin konusu olan arılar da yeryüzündeki diğer canlılar gibi Allah'ın ilhamıyla hareket eder. Evrendeki tüm canlılar, atlar, kuşlar, böcekler, ağaçlar, çiçekler, kaplanlar, filler Allah'a boyun eğmiştir. Yaptıkları her hareketi Allah'ın ilhamıyla yapmaktadırlar. Allah Hud Suresi'nde canlılar üzerindeki hakimiyetini bize şöyle bildirmektedir:

...O'nun alnından yakalayıp denetlemediği hiçbir canlı yoktur. Muhakkak benim Rabbim, dosdoğru bir yol üzerindedir (dosdoğru yolda olanı korumaktadır). (Hud Suresi, 56)

Beşinci Dönem: Besin Toplayıcısı Arılar

İşçi balarılarının hayatlarının son dönemlerindeki görevleri besin toplamaktır. İhtiyaçları olan tüm besin maddelerini çiçeklerden temin ettikleri polen (çiçek tozu) ve nektar (bal özü) sayesinde karşılarlar. Polen protein yönünden zengin bir maddedir, nektar ise hem enerji kaynağıdır, hem de balın ana maddesidir. Arılar kışın besin bulamayacakları için kovanlarına bal depo ederler. Kış için ayrıca polen depo edilmez, yalnız yağmurlu havalarda kullanılmak üzere yavru arılara yetecek kadar polen biriktirilir.

BALARILARINDA SAVUNMA STRATEJİSİ:
DÜŞMANI YOK ETMEK İÇİN ISI KULLANMA

Avrupa'dan getirilen balarıları için, Japonya'daki eşek arıları tam bir baş belasıdır. Yağma için kovana saldıran 30 eşek arısı, üç saat içinde tam 30.000 balarısını öldürebilir. Ancak yerli balarıları yaban arılarına karşı mükemmel bir savunma mekanizmasına sahip olarak yaratılmışlardır. Bir eşek arısı, yeni bir arı kolonisi keşfettiğinde, bunu hemcinslerine duyurmak için özel bir koku salgılar. Kokuyu balarıları da algıladığından, kovanı savunmak üzere hemen girişe toplanmaya başlarlar. Bir eşek arısı yaklaştığında 500 balarısı havalananıp hemen eşek arısınının etrafını sararlar. Bedenlerini hızla titreştirmeye başlarlar. Bu hareket arıların vücut ısılarınının artmasına neden olur. Bu esnada eşek arısı adeta bir fırında pişiriliyormuşçasına ısınır ve sonunda kavrularak ölür.

Bu türden bir saldırının, ısıya duyarlı filmle çekilmiş fotoğrafında, görünen beyaz bölgelerdeki sıcaklık 50 C'ye kadar çıkmaktadır. Balarılarının dayanabildiği bu sıcaklık eşek arıları için ölüm demektir.

Nature, Vol, 377, No.654. s.334-336, September 1995

Arılar çiçeklerden topladıkları poleni doğrudan doğruya kullanmaz, “arı poleni” veya “arı ekmeği” adı verilen bir maddeye dönüştürürler. Bu dönüşüm çiçeklerden toplanan polenlere nektarla birlikte bazı enzimlerin eklenmesiyle sağlanır. Elde edilen bu madde sadece beslenme için kullanılır.

Polen toplamaya çıkan arıların Mantis, Yusufçuk ve örümcek gibi pek çok tehlikeli düşmanı vardır.

Polen ve nektar toplama görevi 21 günlük işçi arılara düşmektedir. Bu aşamada artık balmumu yapmaya yarayan mum bezleri mum salgılamayı durdurur. İşçi arılar kovan dışına çıkarak yeni ve tehlikeli görevlerine başlarlar. Çiçekler arasında dolaşma görevi tehlikelidir çünkü arıların bütün düşmanları (örümcekler, yusufçuklar gibi) dışarıdadır.

Aynı zamanda arılar, kovan ve yiyecek kaynağı arasında sürekli uçuş halinde oldukları için de bu görev oldukça yorucudur. Uçuş kasları yıpranan arılar kısa bir süre sonra ölürler.

Arıların vücutları polen ve nektar toplamak için tasarlanmış özel sistemlerle donatılmıştır. Arılar, nektarı bal kesesine doldurmak için yutar. Polenler ise nektar gibi yutulmaz, kümeler halinde arıların arka bacaklarının yan taraflarına yapışık olarak açıkta kovana taşınır.

ARILARIN POLEN SEPETLERİ

Arıların arka bacaklarının dış tarafı çok hafif bir çukur oluşturacak şekilde bir tasarıma sahiptir. Vücutlarının bu bölümü adeta polenleri taşımaya yarayan bir kaşık gibidir. Ayrıca bacaklarının çevresinde uzun tüyler vardır. Bu bölüme “polen kesesi” adı verilir. Arıların karınlarının alt tarafı ise tamamen yumuşak tüylerle kaplanmıştır. Çiçekten polen toplarken bunların üzerine de çiçek tozları yapışır. İşçi arıların bacaklarındaki fırçayı andıran tüyler ise karınlarının altına yapışan çiçek tozlarını fırçalayarak, bunları polen keselerinde biriktirebilmelerine yarar.

Besin toplayıcılığı yapma zamanı gelen bir balarısı, uçuşa çıkmadan önce enerji kazanabilmek için kursağını bir miktar bal ile doldurur. Bundan başka topladığı polenleri sepete yerleştirmek için de kursağındaki bu baldan kullanır. Polen toplayan arı çiçeğin erkek organı üstüne konduğunda, burada bulunan polenleri çenelerini ve ön ayaklarını kullanarak kazır ve onları yapışkan hale getirmek için de kursağındaki bal ile ıslatır. Arı bu işleri yaparken polenlerin bir kısmı da vücudundaki kılların arasına bulaşır. Bu nedenle arının görüntüsü kimi zaman una bulanmış gibi olur.

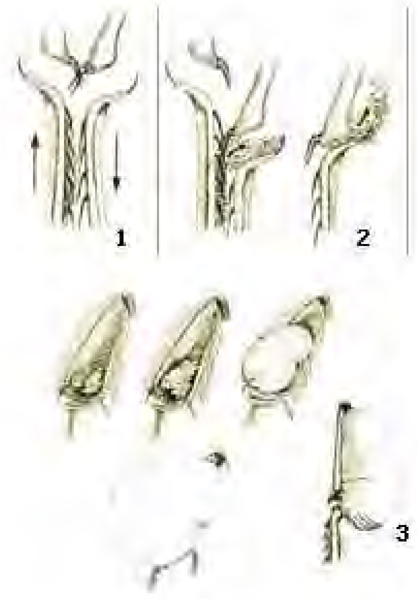
Polenleri, polen kesesine fırçalama işini -bu işlem süpürme olarak da tanımlanabilir- arı uçarken yapar. Bir çiçekten başka bir çiçeğe doğru uçarken bir yandan da arka bacağında bulunan fırçasıyla vücuduna ve arka bacağına yapışmış olan polenleri biraraya toplar.

Sonra aynı işlemi diğer bacağıyla da yapar. Yani arı bir sağ bir sol ayağını kullanarak polenleri toplar ve bacağının dış tarafında bulunan sepetçiğe doğru iter. Bu şekilde polenler birikir. Arı bu işlemi sepetçik doluncaya kadar devam ettirir. En sonunda burada irice ve yoğun bir çiçek tozu topağı oluşur, artık arının polen kesesi dolmuştur. Polenlerin düşmemesi için de arı, ara sıra bacağıyla sepetçiğin dış tarafından vurarak, polenleri sepete iyice yerleştirir ve kovana doğru yola çıkar. Kovana vardığında ise polenleri, özel olarak ayrılmış olan polen hücrelerinden birine yerleştirecektir.

Göklerin ve yerin anahtarları O'nundur. O, dilediğine rızkı genişletir-yayar ve kısar da. Çünkü O, herşeyi bilendir.
(Şura Suresi, 12)

Pek çok böcek çiçeklerden polen taşır ama hiçbiri arılar kadar verimli sonuç alamaz. Bunun en önemli nedeni arıların polen toplamaya son derece elverişli olan vücut yapılarıdır. Polen toplama işi yoğun bir çalışma gerektirir, çünkü arının uzun süre çalışıp toplayarak kovana taşıdığı polen paketi ancak bir çifttir. Oysa tek bir petek gözünün polenle dolması için ortalama 20 çift polen paketine gereksinim vardır. Bu da arıların hiç durmadan hareket halinde olması demektir.

Arılar arka ayaklarında Allah tarafından yaratılmış olan özel sistemleri kullanarak polen taşırlar. 1-Arı polen fırçasını kullanarak taraklarda birikmiş olan polenleri kazır ve bir bölgede depolar. 2-Polenler daha sonra sepetin içine doğru itilir. 3-Son olarak toplanan polen arının ağzından çıkan bir miktar bal ile nemlendirilerek, yapışkan bir top haline getirilir ve sepete konur.

Arılar çiçeklerden iki ayrı madde toplar. Bu iki maddenin hem içerikleri, hem toplanış biçimleri, hem de kullanım alanları birbirinden çok farklıdır. Çiçeklerdeki nektarı toplayabilmek için de arılar polen taşımak için kullandıklarından daha farklı bir sisteme ihtiyaç duyar. Çünkü çiçeklerin yapılarına göre nektarların bulunduğu yer de değişiklik gösterir. Bazı çiçeklerin nektarları çiçek yapraklarının üzerinde serbestçe görülecek şekildedir ve bu bölgeye böcekler kolayca ulaşabilir. Ancak bazı çiçek türlerinin nektarları ulaşılması daha zor olan, çiçeğin boru şeklinde uzayan dip tarafında bulunur. Bu yüzden böceklerin daha diplere inmesi ve nektarı çiçeğin o bölümünden çıkarması gerekir.

Bu durum pek çok böcek için sorun yaratırken arılar için bir problem oluşturmaz, çünkü arıların derinlerdeki bal özüne ulaşmalarını sağlayan boru biçiminde “proboscis” adı verilen bir organları vardır. Proboscis arının çiçeklerden kolay nektar toplamasını sağlar.

Arılar özel ağız yapıları, tüylü vücutları ve polen keseleri sayesinde diğer böceklerden çok daha verimli bir şekilde polen toplar.Resimlerde polen ile keselerini doldurmuş arılar görülmektedir.

Bundan başka bal ve su gibi maddeleri de bu organları ile toplar. Uzun bir burun olarak nitelendirilebilecek olan proboscis, arılar arasındaki besin değişiminde de rol oynar. Bu organ aynı zamanda kraliçe arının salgısının yalanmasında ve diğer arılara aktarılmasında da kullanılır. İşçi arılar proboscislerini kullanmadıkları zamanlarda, ağızlarının alt bölümünde bulunan boşlukta, z harfi görünümünde olacak şekilde içeri doğru katlarlar. Nektar, polen ya da su toplamak istediklerinde ise tekrar açarlar.

Arılar kusursuz vücut tasarımları sayesinde, diğer böceklerin ulaşamayacağı kadar derinlerde bulunan nektarları dahi çiçeklerden kolaylıkla toplar. Allah, arıları görevlerine uygun özelliklerle birlikte yaratmıştır.

Arı bir çiçeğe konunca nektar damlacıkları önce emme hortumundan sonra da yemek borusundan geçerek “bal midesi” adı verilen bölüme akar. Arılar taşıyabilecekleri kadar

bal özünü buraya doldurur ve kovana döner. Bu arada balarılarının yaklaşık 50 mm3'lük bir kapasitesi olan bal keselerini tamamen nektarla doldurabilmeleri için 100 ile 150 arasında çiçeği ziyaret etmeleri gereklidir.

Bir işçi arının proboscis'i (burnu), arının türüne göre 5.3-7.2 mm uzunluğunda olabilir. Bazı çiçeklerin nektarları diğerlerine oranla daha derinlerde bulunur. Bu nedenle arıların bu gibi çiçeklerin tabanlarından nektar çekebilmeleri için uygun özelliklere sahip olan uzun burun yapıları büyük bir avantajdır. Sol üstü çizim resimlerde arı proboscis'inin açık ve kapalı hali görülmektedir. Yandaki şekilde de görüldüğü gibi arılar proboscislerini kullanmadıkları zamanlarda "z" şeklinde içeri doğru katlarlar.

Arılar arasındaki iş bölümü nektar toplanması ve yerleştirilmesi işlerinde de açıkça görülmektedir. Şöyle ki nektar yüküyle dönen toplayıcı arı bunu hücrelere yerleştirmekle uğraşarak hiç vakit kaybetmez. Bunun yerine bu işle görevlendirilmiş olan arılara nektarı ağız yoluyla aktarır. Midesinde kendisine enerji verecek kadar bal bırakır ve hemen besin kaynağına doğru uçar. Kendisine nektar aktarılan görevli de duruma göre nektarı başka arılara verebilir veya depolayabilir. Bu işlem kovandaki arıların o andaki gıda ihtiyacına bağlıdır.

O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tespih etmektedir. O, Aziz, Hakim'dir.
(Haşr Suresi, 24)

Diğer Görevler...

Balarıları besin toplamaya başladıktan ve yetişkin bir arı olduktan sonra her işi yapabilir. Bunun için sadece arıların 3 haftalık olması yeterlidir.

Daha önce arıların büyüme dönemleri boyunca vücutlarında çeşitli değişikliklerin meydana geldiğinden ve bu değişikliklerle doğru orantılı olarak kovan içindeki görevlerinin değiştiğinden bahsetmiştik. Arıların vücutlarında dönem dönem gerçekleşen bu değişiklikler geri dönülmez değişiklikler değildir. Kovandaki ihtiyaçlar doğrultusunda arıların organları eski fonksiyonlarını tekrar kazanabilir. Örneğin bir saldırı ya da bir yangın sonucunda kovanda herhangi bir tahribat meydana geldiğinde, bunu telafi etmek için artık balmumu üretmeyen yetişkinler birdenbire balmumu üretmeye başlayabilir. Benzer şekilde, larvaların beslenmesinde bir aksaklık ihtimali belirirse bu defa dadılık yapan arıların dışında da, dadı bezleri faaliyete geçen arılar olabilir.

Bundan başka bal stoğu yetersiz olduğunda da daha fazla arı nektar toplamaya çıkabilir veya kovanın acil olarak serinletilmesi gerekiyorsa diğer arılar o sırada yaptıkları işleri bırakıp, hemen bu işe yönelebilir. Kovan büyük bir saldırıya uğradığında arıların çoğu savunmaya katılır, yüzlerce işçi arı kovan girişine birikir ve saldırı hep birlikte geri püskürtülür. Kısacası her arı o anda kovanda ne gibi ihtiyaçların ortaya çıktığını ve buna bağlı olarak nerede, nasıl davranması gerektiğini çok iyi bilir. Şimdiye kadar ele alınan konularda da görüldüğü gibi arıların tüm hareketlerine bir “bilinç” hakimdir. Arılar üstlerine düşen görevleri son derece başarılı bir şekilde yerine getirmektedir.

Bu bilgiler doğrultusunda düşünüldüğünde çok önemli bir sonuç ortaya çıkmaktadır. Arıların her türlü özelliklerini (hem davranışsal, hem de fiziksel olarak) kendi iradeleri ile ya da tesadüfen kazandıklarını iddia etmek akla, mantığa ve bilime uymayan bir iddiadır. Arıların tümünün aynı dönemlerde aynı şekilde hareket etmesi, kovandaki düzenin arılar ilk ortaya çıktığından beri hiç değişmeden devam etmesi gibi detaylar arıları yöneten aklın açık göstergelerindendir. Arıların sahip oldukları bilgilerin tümü bu canlılara üstün bir akıl sahibi tarafından verilmektedir. Arılara neler yapmaları gerektiğini, hangi dönemde ne gibi görevlerde bulunacaklarını ilham eden bu aklın sahibi, sonsuz bir ilmin sahibi olan Allah’tır. Allah herşeyi bir düzen içinde yaratandır.

O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, ‘şekil ve suret’ verendir. En güzel isimler O’nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O’nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakim’dir. (Haşr Suresi, 24)

KOVANDAKİ ISININ AYARLANMASI

Bazı canlılar yaşadıkları ortamın sıcaklığını dengede tutabilmek için kendi vücut ısılarını kullanırlar. Vücut sıcaklıklarıyla bu ayarlamayı yapabilenler memeli hayvanlar ve kuşlardır. Diğer pek çok canlının (kertenkele, yılan, kurbağa, balık, salyangoz, solucan, ıstakoz, böcek vs.) vücut ısıları ise yaşadıkları bölgenin ısısına göre değişiklik gösterir.

Bu bilgiler göz önüne alındığında arı kovanlarındaki 35°C'lik değişmeyen ısı son derece dikkat çekicidir. Çünkü arılar da vücut sıcaklıklarında değişiklik yapamayan canlılardandır. Bu nedenle kovan içindeki sıcaklığı vücut sıcaklıkları ile dengeleyemezler. Ancak hareket etmelerinin sonucunda ortaya çıkan ısı ile kovandaki ısı dengesini sağlarlar. İşçi arıların kovan içindeki en önemli görevlerinden biri de kovandaki ısının ayarlanmasıdır. Balarıları, bulundukları ortam (ağaç kovuğu, kaya arası vs.) ve dışarının ısısı ne olursa olsun kovandaki ısıyı her zaman kontrolleri altında tutarlar. Bahar sonundan sonbahara kadar kovan ısısı 34.5°C-35.5°C arasında korunur. Balarıları ısı değişikliklerinden etkilenen canlılardır. Balmumu üretimleri, balın oluşumu gibi işlemlerin tümü belirli bir sıcaklıkta gerçekleştirilir. Kovandaki ısı değişikliğinden en çok etkilenenlerse yavru arılardır. Bu nedenle kuluçka odalarının sıcaklığına özellikle çok dikkat edilir. Gün içinde gerçekleşen sıcaklık değişikliklerine göre arılar kovan ısısını korumak için çeşitli çalışmalar yaparlar. Örneğin havanın daha soğuk olduğu sabahın erken saatlerinde işçiler petek çevresinde kümelenir ve vücut sıcaklıkları ile yumurtaları ısıtırlar. Gün ilerledikçe ve hava ısınmaya başladıkça arılar tarafından örülen küme yavaş yavaş dağılır. Eğer sıcaklık artmaya devam ederse işçilerin bir bölümü ısıyı düşürmek için kanatlarını yelpaze gibi sallamaya başlar. Hava akımını kovanın girişine ve peteklerin üzerine doğru yönlendirerek kovan ısısını düşürmeye çalışırlar.

Çok sıcak günlerde ise arılar daha şiddetli bir soğutma yöntemi kullanırlar. Yiyecek toplayan arılar kovan ısısı çok yükseldiğinde polen veya nektar yerine kovana, yakındaki su kaynaklarından aldıkları su damlalarını getirir ve bunları kuluçka hücrelerinin üzerine serperler. Daha sonra kanatlarıyla hava akımı oluşturarak bu damlaların içerisindeki suyu buharlaştırırlar. Bu soğutma sistemiyle kovanın ısısı kısa sürede eski haline döner. Bu konuyla ilgili olarak yapılan bir deneyde, sıcaklığın 50 °C'ye yükseldiği bir günde kovan tam Güneş'in altına konulmuş, arıların yakındaki bir su kaynağından sürekli su taşıyarak kovan içi sıcaklığını yaklaşık 35 °C'de sabit tuttukları gözlenmiştir.

Arılar kış aylarında ısınmak için de yazın kovanı soğuturken kullandıklarına benzer bir yöntem kullanırlar. Kovan ısısı düştüğünde arılar önce sıkıca birbirlerine kümelenirler. Kalınlığı soğuğun şiddetine göre 2.5 cm ile 7.5 cm arasında olan bu arı kümesi, bir kabuk gibi peteği kaplar. Ana kümeye dahil olmayan arılar iç taraftadır, birbirlerine yakın olmalarına rağmen dışarıdakiler kadar sıkışık değildirler. Bu arılar sürekli hareket ederek dışarıdaki arılar için ısı açığa çıkarırlar.

(Her bir arının 10 °C sıcaklıkta, dakikada 0.1 kalori ısı üretebildiği bilinmektedir.) Arılar daha çok ısı elde etmek için daha fazla hareket ederler. Dışarıdakiler ise büzülerek vücutlarının soğuğa daha az temas etmesini sağlarlar. Kümenin dışında yer alan arıların karınlarına depoladıkları besin bir süre sonra biter. Bunun üzerine iç kısımdaki arılarla diğerleri arasında yer değişimi yaşanır. Arılar arasındaki bu değişim, gerekli olan sıcaklık elde edilene kadar devam eder. Arılar bu yöntemi kullanarak hava sıcaklığı -30 °C'ye düştüğünde bile kovan ısısını yaklaşık olarak 35 °C'de tutabilmektedirler.

Şu ana kadar anlaşıldığı gibi, kovan ısısının ayarlanmasında arıların kullandıkları çözümler son derece etkili ve pratiktir. Burada üzerinde düşünülmesi gereken nokta, arıların bu çözümleri nasıl keşfettikleri ve kovanın ısısını nasıl doğru olarak tespit ettikleri konusudur. Bir böceğin sıcaklık konusunda bu kadar hassas ölçümler yapabilmesi son derece şaşırtıcıdır.

Öncelikle sıcaklık ölçümü yapabilmesi için arının vücudunda bir ısı ölçerin bulunması şarttır. Bu durumda termometre hassaslığındaki bu organın arının vücudunda nasıl oluştuğu sorusunun cevabının verilmesi gerekecektir. Arılar bu sisteme tesadüfen sahip olamayacaklarına ve kovan ısısının kaç derecede olacağını, ısının nasıl korunacağını tesadüfen keşfedemeyeceklerine göre bütün bunları arılarda var eden bir güç vardır.

Arıların bütün bunları kendi kendilerine yapmaları imkansızdır. Arılardaki ısı ölçüm sisteminin tasarımı ve bunun vücutlarına yerleştirilmesi, kovanı ne zaman ve nasıl ısıtıp soğutacakları gibi bilgilere arılar kendiliklerinden ulaşmış olamazlar.

Tüm bunlar bizi tek bir sonuca ulaştırır. Arılara, yaptıkları her hareket Yaratıcımız olan üstün güç sahibi Allah tarafından ilham edilmektedir. Sahip oldukları sistemlerin tasarımı da benzersiz sanatını bize yarattığı canlılarda tanıtan Allah’a aittir.

BÖCEKLERİN VERİMLİ UÇUŞLARI

Evrimci bir çizgiye sahip olan “New Scientist” Dergisi’nde yayınlanan 12 Ekim 1996 tarihli bir yazıda böceklerin uçuşlarının dikkate değer bir şekilde etkisiz ve verimli olmayan uçuşlar olduğu ve sarfettikleri enerjinin sadece % 6’sını mekanik enerjiye dönüştürdükleri ifade ediliyordu. Enerjinin geri kalanının ise ısı olarak kaybolduğu iddia ediliyordu.

Bunun üzerine Arizona State Üniversitesi’nden Jon Harrison ve ekibi aynı konuda araştırmalar yaptılar. Buldukları sonuçlar son derece şaşırtıcıydı. Böceklerin uçuşlarındaki düşük verimin aslında son derece önemli nedenleri vardı. Bu araştırmanın sonuçları Science Dergisi’nde (1996, vol. 274, s.88) yayınlandı. Bu deneylerde bir arı kovanının bulunduğu yerdeki çevre ısısı değiştirilerek, arıların vücut ısıları, kanat çırpma ve metabolizma hızları ölçüldü. Isı 20 dereceden 40 dereceye yükseldikçe arıların kanat çırpma frekansı % 16, metabolizma hızları ise % 50 azaldı ve göğüs ısısı da buna bağlı olarak sabit kaldı. Arıların düşüş gösteren kanat çırpma frekansları uçuşta bir sorun yaşanmasına neden olmadı. Bütün bunların sonucunda ısı yükseldikçe arının uçuşunun daha etkili ve verimli bir hale geldiği anlaşılmış oldu. Neticede arıların kaslarının sıcak olan günlerde daha çok verimli olduğu ortaya çıktı.

Bunun üzerine Harrison, arıların uçuşlarının soğuk havalarda neden daha az verimli olduğu konusunu araştırdı. Etkisiz ve verimli olmayan uçuşlarda açığa çıkan ısının arıları soğuk günlerde sıcak tutmaya yardımcı olduğu sonucuna vardı. Bu, kovanın ısı düzeninde çok önemli bir yer tutmaktaydı. Yapılan bu detaylı araştırmalar sonucunda ortaya çıkan sonuç

arıların kanat kaslarının iki önemli görevi olduğuydu. Bunlardan biri arıların uçmalarını sağlamak, diğeri ise ihtiyaçları olan ısıyı oluşturmaktı. Kanatlardaki bu tasarım sayesinde arı, çevre koşullarına göre hem uçuş etkinliğini hem de ısı üretimini ihtiyacı doğrultusunda değiştirebiliyordu.

Bu örnekte görüldüğü gibi, bilim adamları doğadaki bir canlı üzerinde araştırma yaparken o canlıda tesadüfi oluşumlar, hatalı tasarımlar ararlarsa, doğru bir sonuca ulaşamazlar. Bunları ararken de çok büyük bir zaman kaybına uğrarlar. Oysa bugün kesin olarak görmekteyiz ki, doğada kusursuz tasarımlar vardır. Tüm canlılar, tam ihtiyaçları olan özelliklere sahiptirler. Kuşkusuz bu noktada karşımıza çıkan Allah'ın sonsuz kudreti ve ilmiyle doğadaki tüm canlıları kusursuzca var ettiğidir. İşte insanlar bu bakış açısıyla araştırma yaptıklarında, yani kusursuzluğu araştırdıklarında, çok daha çabuk sonuca ulaşabilir, doğadaki üstün yaratılış sanatına çok daha yakından şahit olabilirler.

İŞÇİ ARILARIN ÖLÜMÜ

Koloninin tüm yükü üzerlerinde bulunan işçi arılar, doğdukları andan itibaren hiç durmadan çalışırlar. Bu yoğun tempo nedeniyle kovandan çıkıp yiyecek toplamaya başladıktan sonra ancak 3-4 hafta kadar yaşayabilirler.

İşçi arının ölümüne yol açan nedenlerden en önemlisi yiyecek arama işidir. Bu zor işin sonucunda arının beslenme ve balmumu bezleri zarar görür. Ayrıca işçi arı tüylerini kaybeder ve sonunda (toplam olarak yaptığı yaklaşık 800 km.lik bir uçuştan sonra) uçma kasları da tükenir. İşçi arılar genellikle kovandan uzakta ve görev başında iken ölürler.

Sonbaharda yumurtalardan çıkacak yeni bireyler koloninin bakımını üstleneceklerdir. Bu arıların doğumu kışa denk geldiği için kovan dışına çıkmaz ve kendilerinden önceki arıların depoladıkları yiyecekler ile beslenirler.

Koloniyi oluşturan arıların ömürleri kısa olsa da koloniler oldukça uzun süre hayatta kalır. Öyle ki aynı koloni (orman yangını ve kuraklık gibi olağanüstü durumlar hariç) 20 yıl ve bazen daha da fazla süreyle varlığını koruyabilir.

Allah’ın Varlığına Mikro Dünyadan Deliller

ateistlerecevap.org/2018/03/allahin-varligina-mikro-dunyadan-deliller.html

by Ateistlere Cevap - March 9, 2018

_MİKRODÜNYADAKİ VARLIK DELİLLERİ

GÖREBİLDİĞİMİZ DÜNYADAN FARKLI BİR ALEM:MİKROORGANİZMALAR

“Evet, yalnızım” dediğiniz anda aslında oldukça fazla sayıda canlı ile berabersiniz. Vücudunuzda sizinle birlikte yaşayan ve sizi sürekli olarak koruyan kimi zaman da hastalanmanıza neden olan bakteriler, oturduğunuz koltuktan halınıza, soluduğunuz havaya kadar her yere yayılmış durumdaki akarlar, mutfağınızda birkaç gündür dışarıda beklettiğiniz yiyeceklerde üremeye başlayan küf ve mantarlar… Bunların hepsi kendi yaşam şekilleri, beslenme sistemleri ve çeşitli özellikleri ile apayrı bir alem oluştururlar.

BAKTERİLERDEKİ TASARIM

Bakteriler gözle görülemezler ancak özel hücre yapıları sayesinde her türlü koşula dayanıklıdır.
Bakteriler, bitkilerden ve hayvanlardan farklı olarak hızlı çoğalan ve biyokimyasal etkileri bakımından canlılar aleminin dengesini sağlamada çok büyük önem taşıyan bir grubu oluştururlar. Hemen hemen her yerde yaşayabilirler, bu nedenle de herhangi bir tür organizmadan çok daha fazla sayıdadırlar. Bu canlılar dünyanın en fazla sayıdaki üyeleridir. Tüm ekosistem bakterilerin faaliyetlerine bağlıdır ve bakteriler insan yaşamını da pek çok şekilde etkilemektedirler.

Günümüz teknolojisini bile çaresiz bırakan bir çeşitlilikleri vardır. Kimi zaman oksijeni bol ortamları tercih ederler, kimi zaman da oksijensiz toprak altında yaşayabilirler. Bir kısmı besinini fotosentez yolu ile sağlarken, bir kısmı da organik maddeleri ayrıştırarak enerji elde ederler. Birbirlerinin aynı olduğu düşünülen bakterilerin bile metabolizmaları incelendiğinde bunların aslında birbirlerinden farklı türler oldukları anlaşılmaktadır.
Bakteriler, canlılar aleminde "prokaryotlar" olarak adlandırılırlar. Sahip oldukları tek hücre içinde bir çekirdek ve serbest şekilde dolaşan bilgi bankaları -DNA- bulunmaktadır. Oldukça kompleks bir yapıda hücre zarına ve ribozoma sahiptirler. Yeryüzündeki tüm canlıların yaşamsal işlevlerinin birçoğu, bu prokaryotik hücrelerin etkinliklerine bağlı olarak gerçekleşir.
B

akteriler oldukça yüksek veya düşük sıcaklıklara uyum sağlayabilmekte, toprak altına girebilmekte, havada uçabilmekte, kimyasalların içinde ve okyanusun dibinde yaşayabilmekte ve hatta radyasyona karşı dayanıklı hale gelebilmektedirler.

Henüz mikroorganizmaların yapısına açıklama getiremeyen evrimciler, bu canlıların yapılarında bulunan estetik görünüme hiçbir anlam veremezler.

Uygun koşullarda bakteriler her 10-30 dakika içinde, sayılarını iki misli arttırırlar. Tek bir bakterinin sayısı önce ikiye, sonra dörde, daha sonra sekize çıkarak çoğalır ve bu işlem bu şekilde devam eder. Bakterilerin bazı çeşitleri –271oC soğuktan ve birkaç saat içinde -190oC dereceden artı 25oC'a geçiş yapan hızlı sıcaklık değişimlerinden etkilenmezler. Bazı türler ise insan için öldürücü olan dozun 2000 kat üzerinde olan bir atom radyasyonuna bile

dayanabilmektedir. Bazıları çeşitli hastalıklara neden olurken, bazıları insan ve bitki metabolizmasının yararlı bir üyesi olarak bulunmak zorundadır. (Büyük Larousse Sözlük ve Ansiklopedisi, 3. Cilt, sf. 1237-1238 – 2000 KAT RADYASYON)

KENDİLERİNİ ŞARTLARA GÖRE AYARLAYABİLEN MİKROORGANİZMALAR

Bakterilerin kendi nesillerini devam ettirebilmek için çok büyük fedakarlıklar yapmaları, gerektiğinde kendi hayatlarını tehlikeye atmaları ve tüm zor koşullara rağmen hayatta kalabilmek için kompleks sistemler geliştirebilecek özelliklere sahip olmaları yaratılmış olduklarının delillerindendir.
Bakteriler biçimce çok değişiktirler ve yaşadıkları ortama göre bir görünüm edinirler. Bir çoğunun "spor" denen dirençli biçimleri vardır ve bu biçime girdiklerinde aşırı sıcağa, soğuğa veya kuraklığa dayanabilirler. Bazı bakterileri yok etmenin güçlüğü bundan doğmaktadır. Peki sporlanma dediğimiz şey ne demektir?

3400 yıl önce yapılmış olan Mısır'daki Luksor Tapınağının dış cephe tuğlalarında ve 720 milyon yıllık kaya tuzu bloklarında sporlanmış halde canlı bakterilere rastlanmıştır.

Türlerine göre farklı koşullarda yaşayabilen bakteriler, koşullar bozulunca bölünmeye başlarlar. Normal şartlarda bu bölünme sonucunda ana hücreden kalıtsal özellikleri tamamen aynı olan iki yavru hücre meydana gelir. Ancak, koşullar bozulduğunda ya da besin azaldığında vazgeçilen ilk şey bu "aynılık" olur. Bir başka deyişle bakteri, şartların güçleştiğini fark ederek bir karar verir ve soyunu devam ettirmek için önlem alır. İkiye bölünme yine gerçekleşir, ama bu kez birbirine eşit olmayan iki hücre meydana gelir. Bu eşitsizliğin nedeni hücrelerden sadece bir tanesinin yaşayacak olmasıdır. Bunlardan büyük olan ana hücredir ve adeta bir koruyucu gibi küçük "kardeşini" içine alır. 10 saat süresince tüm enerjisini kullanarak onu besler ve küçük hücrenin korunmasına yardım edecek olan özel bir protein kılıfının oluşmasını sağlar. Böylece, ikiye bölünen parçalardan birinin içinde gelişen bakteri dayanıklı ve kendini koruyabilen nitelikteki bireyleri oluşturur. Diğeri ise koruyucu özelliklerini diğer kardeşine vererek ölür ve koruyucu bir kılıf haline gelir. İşte meydana gelen bu dayanıklı yapıya "spor" adı verilir. Dolayısıyla bakteriler, normal bölünmelerinin dışında, sporlar yoluyla dünyanın her yerine kolayca yayılırlar.

Milyonlarca Yıl Yaşayabilen Bakteriler

Söz konusu sporlanma işlemi mikroorganizmaların neredeyse tümü tarafından gerçekleştirilen bir korunma şeklidir. Bu canlıların bazıları koşullar uygunsuz bir hale geldiğinde sporlanma yöntemini kullanarak buharlaşma yoluyla havaya yükselir ve bulutların arasında korunma altına alınmayı tercih ederler. Atmosfer, yayılmak veya korunmak isteyen oldukça fazla sayıda küçük canlı spor barındırmaktadır. Kuru ve soğuk havalarda gökyüzünde kalan bu organizmalar bulutların arasında yaşadıkları bu süre içinde adeta uykudadırlar. Bulutların meydana getirdiği yağmurlarla yeryüzüne inerler. Yere dönüşlerinde artık eskisinden farklı bölgelere ulaşıp yeni bir koloni meydana getirebilirler. Bulutlar, aslında nesillerdir orada yaşayan, beslenen, nefes alan, hayatta kalabilmek için çeşitli koşullara uyum sağlayan canlı küçük mikroorganizmalarla doludur. Bakteriler bu canlıların en tedbirli olanlarıdır. Yerden kristalleşerek buharlaşan hava içinde yukarı doğru yükselirken beraberlerinde metan, fosfat, karbon, sülfür dioksit ve diğer besleyici bileşik depolarını, yani besinlerini de götürürler.
Sporlanma adındaki bu şuurlu işlemi gerçekleştirdiklerinde bakteriler çok çeşitli ortamlara rahatça girebilir ve geniş alanlara yayılabilirler. Nitekim, radyoaktif uranyum madenlerinde bile canlı bakteriler bulunmaktadır. 3400 yıl önce yapılmış olan Mısır'daki Luksor tapınağının dış cephe tuğlalarında canlı bakterilere rastlandığı gibi, 200 milyon ve 320 milyon yıllık, hatta 720 milyon yıllık kaya tuzu bloklarında canlı bakteriler bulunmuştur. 20.000 metre yükseklikte bile bakterilere rastlanmıştır. En şaşırtıcı örnek ise çam ağacı reçinesi içinde yakalanmış ve bugüne kadar korunmuş 25 milyon yıllık bir arı fosilinin içinden çıkan bakteri sporlarıdır. Laboratuvarda steril koşullar altında çıkarılan bu sporlar, kültüre alınmışlar ve böylelikle bakteriler oldukça uzun bir aradan sonra yeniden gelişmeye ve üremeye başlamışlardır.

OKSİJEN SAĞLAYAN MUCİZEVİ TEK HÜCRELİLER:ALGLER(SU YOSUNLARI)

Bazı canlılar içlerinde porfirinli halkalar bulunan pigmentlere sahiptirler. Bu halkanın özelliği etrafındaki elektronların serbestçe hareket edebiliyor olmasıdır. İşte bu nedenle söz konusu halka kolaylıkla elektron kazanabilir veya kaybedebilir. Dolayısıyla bu halka etrafındaki ışığı ve enerjiyi hemen yakalayabilir. Yeryüzüne gelen güneş ışığı da bu pigmentin kendisine çekebildiği enerjilerden biridir. Güneşin enerjisini yakalayan ve kendi bünyesine alabilen bu pigmente "klorofil" deriz. Eğer bir canlı "klorofile" sahipse, bu canlı "fotosentez" yapabilir.

Algler, klorofil içeren yeşil ve mavi-yeşil renkte ya da kahverengi ve kırmızı olabilmektedirler.

Fotosentezi ne insanlar ne de hayvanlar gerçekleştirebilirler. Bu canlılar, klorofilden yoksundurlar. Bu işlem laboratuvarlarda da yapay olarak gerçekleştirilemez. Klorofilde meydana gelen işlemler ve bu pigmentin mekanizması henüz tam olarak anlaşılamamıştır.

Bu mikroskobik canlılar, fotosentez işlemi ile kendi enerjilerini karşılarken yeryüzünün de büyük bir gereksinimine cevap verirler. %30 oranında karbondioksit gazını içlerine çeker ve gezegenin %70'lik oksijen ihtiyacını karşılarlar. Ayrıca canlı türlerinin %70'i için besin sağlarlar. Bu canlılar, sadece fotosentez yapabilecekleri bir mekanizmaya değil, bedenlerine aldıkları güneş ışığını vücutlarının ışık göremeyen kısımlarına taşımalarını sağlayan özel bölmelere ve mekanizmalara da sahiptirler.

Bu mikro canlılar kendileri için yaratılmış olan mikroskobik bir fabrika ile ekolojik sistemin en önemli gereksinimlerini karşılarlar; oksijen ve besin. Şimdi mikro dünyanın bu kapsamlı işlevlere sahip elemanlarından en önemlisini, yani algleri daha yakından inceleyelim: Algler sığ sularda yaygın olarak bulunan organizmalardır ve güneş ışığı gören her su yüzeyinde yaşayabilirler. Alg hücresi, renkli ve renksiz kısım olarak iki bölümden oluşur. Renksiz kısımda DNA ve bazı alglerde çekirdek bulunurken, bu bölümü çevreleyen renkli kısımda RNA ve renk veren çeşitli pigmentler bulunmaktadır.

Algler içinde bulundukları suyun organik maddelerini büyük miktarda arttırırlar. Bu yolla suda yaşayan organizmaların besinlerini artırmaktadırlar. Dolayısıyla alglerin bulunduğu sular son derece verimli ve diğer canlıların yaşaması için oldukça elverişlidir. Algler aynı zamanda suların yenilenmesi açısından da temizleyici bir rol oynarlar. Suda yaşayan hayvanlara besin olur, onlar için besin üretirler.

VİRÜSLER

Eğer evrenin başlangıcından beri saniyede bir virüs pinpon topunun içine atılıyor olsa idi, şu an ancak topun yarısı dolmuş olurdu.

Mikroskobik canlılar olan virüsler insan vücudunun en büyük düşmanlarıdır. Virüs, insan vücudundaki herhangi bir hücreyi seçer ve onu kendisi için bir sığınak olarak kullanır, burada çoğalır ve kimi zaman ölüme yol açan tahribatta bulunabilir. Bir virüs, proteinden bir kabuk ve kabuğun içinde kendisine ait bilgileri içeren genetik şifrelerden (DNA ve/veya RNA) ibarettir. Tek başına hayat belirtisi gösteren bir fonksiyonu veya organeli yoktur. Enerji üretebilecek veya protein sentezleyebilecek bir sistemi yoktur. Dolayısıyla bu önemli işlevleri yerine getirebilecek canlı bir hücrenin varlığına muhtaçtır. İşte bu nedenle bir virüs milyonlarca yıl hiç bozulmadan ve hiçbir hayat belirtisi göstermeden olduğu yerde kalabilir. Uzun süre bekledikten sonra bir organizma ile karşılaştığında hemen canlanır ve hareketlenir.

Virüsü harekete geçirmek için tek gereken şey içine girip enfeksiyona uğratabileceği savunmasız bir hücrenin sıcaklığı ve nemidir. Bu hücrenin içine yerleştiğinde bazen bir saat içinde kendini 100 kez çoğaltabilir. Bazen bir yıl içinde 20 milyon insanı öldürecek şekilde yeni bir şekle bürünebilir .

AKARLAR

Evlerde, özellikle de halılarda yaşayan akarlar.

Akar ya da mayt olarak adlandırdığımız canlı, herhangi bir böcekten daha farklı özellikler taşımayan, son derece detaylı ve kompleks bir yapıya sahip olan, ama buna rağmen yine de ancak mikroskopla fark edilebilen bir mikro canlıdır. Yaşadığımız evin her yanında, yattığımız yatakta, yerdeki halıda, soluduğumuz havada kısacası yaşamımızı geçirdiğimiz her yerde bulunmaktadır. 5 ile 50 mikron arası boyutlarında olan bu canlıları çıplak gözle göremeyiz.

Bu canlılar ölü deri hücreleri ve kabukları ile beslenirler. Bu nedenle insanların yaşadığı ortamlarda bulunur ve insan aktiviteleri ile çevreye yayılır, hareket ederler. Beslenme malzemelerinin toplandığı yerler ise genellikle yataklar, minderler, mobilyalar ve halılardır.

Normal şartlarda bu ilginç görünüşlü varlıkları görüp fark edebilmeyi istemezsiniz. Çevrenizde o kadar fazla sayıdadırlar ki, yattığınız yatakta bile, ne kadar temiz olursa olsun, ortalama 10,000 tane akar bulunmaktadır. Bu canlılar ürettikleri proteine karşı alerjiniz olmadığınız sürece size zarar vermezler; ısırmaz, sokmaz, hastalık bulaştırmazlar.

Ancak bazı canlılar için zararlıdırlar. Öyle ki, parazit olarak içinde yaşadığı bir arı topluluğunu, arıların üstteki ölü derilerini delerek ve vücut sularını emerek ortadan kaldırabilirler. Bunun gibi pek çok böcek, hayvan ve bitkiye zarar verebilirler. Böcek akarları, böceğin ölümüne veya hastalanmasına sebep olurlar ama aynı zamanda meydana getirdikleri atıklarla toprağın verimini büyük ölçüde artırırlar. Bazıları ise birtakım canlıların asalaklarıdır. Bazı hayvanların kulak kanallarında, akciğerlerinde ve bağırsaklarında yaşarlar. Dolayısıyla akarlar farklı ortamlarda ve insan dışında farklı canlılarla da yaşayabilirler. Everest Dağı'nın 5,000 metre yükseklikteki yamaçlarında yaşayabildikleri gibi, Kuzey Pasifik Okyanusunun 5,200 metre derinliklerinde de yaşayabilmektedirler. Bunun dışında akarlar kaplıcalar, mağaralar, çöller ve tundralar da dahil olmak üzere pek çok yerde bulunabilirler. 10 metre derinlikteki madenlerde, soğuk ve termik kaynaklarda 500oC kadar yüksek ısıya sahip olan yer altı sularında, havuz ve göllerde yaşayabilirler. Farklı ortamlarda yaşayabilen bu farklı türlerinin sayısının 500,000'den fazla olduğu hesaplanmıştır.

Akarlar su içmezler ama havadan ve ortamdan aldıkları nemi emerler. Bu nedenle bulundukları çevredeki nem onlar için önemlidir. %70-80 gibi oldukça yüksek orandaki nemden yaklaşık 27oC sıcaklıktan hoşlanırlar.
Allah; dünyanın düzenini çok ince ve hassas dengelerle kurmuş, küçücük bir mikroorganizmayı koskoca bir yaşamın sebebi kılmıştır. Bunun tek nedeni, insanın karşısında apaçık duran bu yaratılış delilini görebilmesi, etrafında kendisine sunulmuş olanlar ve güç yetiremedikleri karşısındaki acizliğini ve Allah'a olan muhtaçlığını fark edebilmesi ve Allah'ı takdir etmesidir. Allah Kuran'da şöyle buyurmuştur:
"İşte Rabbiniz olan Allah budur. O'ndan başka İlah yoktur. Herşeyin Yaratıcısı'dır, öyleyse O'na kulluk edin. O, her şeyin üstünde bir vekildir." (En'am Suresi, 102)

DİATOMLAR

Sadece bir hücre zarı ve kloroplasttan oluşan tek hücreli bir canlının adeta bir kimya laboratuvarı gibi çalışması ve müthiş bir sanat sergilemesi inananları hayran, evrimcileri ise çaresiz bırakan çok önemli bir gerçektir.

Diatomlar mikroskobik bitkisel alglerdir. En büyükleri 1 milimetre çapında olan bu minik canlılardan 1 cm3 deniz suyunda, yaklaşık 10 bin tane bulunur. Okyanuslardaki canlı organizmaların %90'ını oluşturmalarına rağmen diatomların tümü suda yaşamaz. Bazıları toprak üstünde, yosunlara tutunarak ağaçlarda ve hatta yeteri kadar nem olduğunda tuğla duvarlarda bile yaşayabilir. Bu canlılar için ışık, su, karbondioksit ve gerekli besinlerin olduğu her yer üremek için uygundur.

Yeryüzündeki hemen hemen tüm canlılar, hayatlarını bir anlamda diatomlara borçludurlar. Çünkü yaptıkları fotosentez sayesinde soluduğumuz oksijenin bir kısmını diatomlar üretir. Bu mucizevi mikroskobik canlılar oldukça detaylı bir mekanizmaya sahiptir. Üzerlerinde çok sayıda gözenek vardır. Bu gözenekler besinlerin içeriye girmesine ve gaz değişimi yapmalarına olanak sağlar. Diatomlar oksijen üreten mikro fabrikalar gibi çalışır. Trilyonlarca diatom, bu gaz değişimi sonunda kendi ihtiyaçlarının çok üzerinde oksijen üreterek atmosferdeki oksijen oranına son derece önemli bir katkıda bulunmuş olur.

Bunun yanı sıra denizlerdeki besin zinciri içerisinde de çok önemli bir rol oynarlar. Diatomlar hayvansal planktonları oluşturan küçük canlıların temel besin kaynaklarıdır. Hayvansal planktonlar da daha büyük türler için besin kaynağı olan ringa gibi balıklar tarafından tüketilir. Örneğin oldukça büyük bir canlı olan kambur balina gibi canlılar diatomlarla beslenir. Bir balinanın birkaç saat tok kalabilmesi için birkaç yüz milyar diatom gereklidir.

Diatomların en etkileyici özellikleri ise kendi inşa ettikleri kabuklarıdır. Diatomlar mükemmel mimarlardır. Silisyum içeren kabukları serttir ve muntazam ve son derece simetrik bir görünümleri vardır. Diatomların kendileri için inşa ettikleri bu evler, bazen parıldayan bir kozalağı, bazen bir spirali, bazen de ışıldayan kristal bir avizeyi andırır. İlginç olan ise, yirmi beş binden fazla diatom türü olmasına rağmen hiçbirinin kabuğunun bir diğerine benzememesidir. Tıpkı bir kar tanesinin diğerine benzememesi gibi diatomların görünümleri de birbirlerinden farklıdır.

Diatomların üzerinde bulunan ve besinlerin içeriye girmesine ve gaz değişimine olanak sağlayan gözenekler de üzerlerinde taşıdıkları bu mimari yapıyı inceltir. Sonuçta bu canlıların görünümleri, son derece hassas açılara sahip mükemmel bir matematik ve tasarım harikası olarak karşımıza çıkar. Bu canlının sadece 25 mikron çapında olduğunu hatırlatmakta fayda vardır. 25 mikron ise yaklaşık bir toplu iğne başı kadardır. Bir insanın 25 mikronluk bir alanda böylesine kusursuz bir estetik harikası meydana getirebilmesi neredeyse imkansızdır.

Diatomlarla ilgili dikkat çeken ikinci planlama özelliği ise, üremeleri sırasında ortaya çıkar. Diatomlar inanılmaz hızlarda, bazıları sekiz hatta dört saatte bir bölünerek ürerler. Bu nedenle 10 gün içerisinde bir diatom 1 milyar ayrı birey haline gelebilir. Bu canlıların üreme hızları da özellikle oksijen ürettikleri için son derece önemlidir. Üreme hızlarındaki en küçük bir durağanlık kuşkusuz bu önemli oksijen kaynağının büyük ölçüde azalması anlamına gelecektir. Bu da canlılık için tehdit oluşturabilecek bir durumdur. Ancak Allah'ın yarattığı canlılar üzerindeki rahmetinin ve merhametinin bir tecellisi olarak bu canlılar mutlaka ihtiyaç olan zamanlarda ihtiyaç olan miktarlarda ürer ve yeryüzündeki hassas ekolojik dengeyi sabit tutarlar.

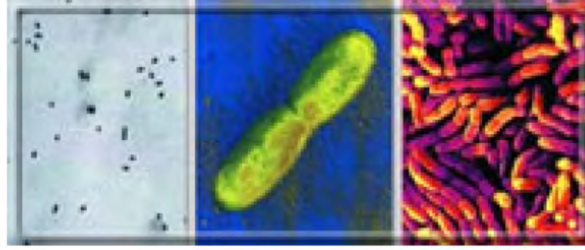
Diatomların kendi besinleri de insanlık için önem taşımaktadır. Bu canlılar fotosentez sayesinde ürettikleri minik yağ parçacıkları şeklindeki besinlerini hücrelerinin içerisinde saklarlar. Bu minik yağ parçacıkları zamanla biraraya gelir, jeolojik ve biyolojik kuvvetlerin de etkisiyle petrol yataklarının oluşmasına neden olur. Bugün kullandığımız petrolün çok büyük bir bölümü tarih öncesi denizlerde ölen diatomlar oluşturmuştur.

BAKTERİ DNA SINDAKİ DELİLLER

Bakteri, sahip olduğu yüzlerce değişik özelliğin yanı sıra üstün yaratılışı sergileyen bir DNA'ya sahiptir. Bilinen en küçük bakteri olan theta-x-174'ün DNA'sında 5.375 nükleotid bulunmaktadır. Normal boyutlardaki bir bakteride ise nükleotid sayısı 3 milyon kadardır.

Kodlanmış bu bilgiler, bakterinin yaşaması için gereklidir ve bunlarda meydana gelebilecek en küçük bir değişiklik bile bakterinin ölmesine neden olacaktır.

Yüz milyon sayfalık bu bilgi 2-3 mikron büyüklüğündeki bakterinin içinde bulunan DNA'da mevcuttur. 2-3 mikron büyüklüğündeki bu hücrenin içinde bilgi taşıyan bu sarmalın uzunluğu ise 1400 mikrondur. Burada 1 mikronun, 0,001 mm. gibi çok küçük bir birim olduğunu unutmamak gerekir. Özel bir dizayn ile bu müthiş bilgi zinciri, kendisinden binlerce kat küçük bir organizmanın içine sığdırılmıştır. Bu yaratılış harikasının içinde gerçekleşen işlemler ise mükemmel bir organizasyon ve şuurlu bir birlikteliği gösterir. Konuyla ilgili olarak Antropolog Loren Eiseley şu açıklamada bulunmaktadır: "En basit olarak kabul ettiğimiz hücrenin içindeki fizyo-kimyasal organizasyonun detaylarını kavramak bizim kapasitemizi aşmaktadır." (Loren Eiseley, The Immense Journey, 1957, sf.206)

Escherichia coli bakterisinin tek bir kromozomunda 5.000 gen bulunmaktadır.

Şunu tekrar belirtmekte yarar vardır: Bu derece yüklü bir bilgi, sadece "tek bir" hücrenin yaşaması için gereklidir. Bakterilerin, dünyanın her yanına yayılmış organizmalar olduğu düşünüldüğünde, böylesine bir bilginin her bir bakteri hücresinde aynı özen ve sıralama ile var olduğunu bilmek oldukça hayret vericidir.
Bakteriler çoğalmak için çeşitli mekanizmalar kullanırlar. Bu süreçte, ikiye bölünerek, spor haline gelerek veya eşeyli olarak üreyebilirler. Bu çoğalma işlemi de, bakterinin ne kadar kompleks bir yapıya sahip olduğunun diğer bir delilini teşkil eder. Bakteri hücresi bölünmeden önce kromatin adı verilen yapı bölünür ve yavru hücreler 30 dakika içinde tam büyüklüğe ulaşarak yeniden bölünmek için hazır olurlar. Bakteriyel hücre bölünmesi sırasında akıllıca tasarlanmış bir sistem devrededir. Bu tasarım sırasında meydana gelen DNA kopyalanması ve hücre bölünmesi, indirgenemez kompleksliğe bir örnektir. Yani sistemin çalışabilmesi için, sistemi oluşturan bütün parçaların aynı anda ve eksiksiz olarak birarada bulunmaları gerekmektedir. Böyle bir durumda evrim teorisinin temel iddiası olan kademeli ve tesadüfi gelişim fikri, geçersiz bir hale gelmekte ve çürümektedir. Son yıllarda yapılan çalışmalar bu kompleks sistemin, tahmin edilenden çok daha karmaşık olduğunu ortaya koymaktadır.

KÜFLER,MAYALAR,LİKENLERDEKİ DELİLLER

Bir Mantar Çeşidi: Küfler

Küfler tek bir çekirdeğe sahip tek hücreli mantarlardır. Bölünerek çoğalan bu canlılarda, bölünen her parça yine küfün kendi içinde gelişir ve gruplaşarak bir koloni haline gelir. Genellikle küf hücreleri bakterilerden büyüktür ve yumurta biçimindedirler. Bir hayvan hücresinde bulunan organellerin çoğuna sahiptirler.

Küfler, tıpkı bakteriler gibi uygun koşullarda hızla gelişerek insan sağlığını tehdit edici bir duruma gelirler. Bu organizmaların bazıları da gıdalarda toksin adı verilen ve insan ve hayvanlarda zehirlenmelere yol açan zehirli maddeler üretirler. Hatta bu maddelerin bazıları kanser yapıcı etkiye sahiptir. Küfler bakterilere kıyasla daha az besin öğesine ihtiyaç duyan ve gelişebildikleri koşullar açısından da düşünüldüğünde daha kötü şartlarda gelişebilen mikroorganizmalar oldukları için çoğu ortamda üreme olanakları bakterilere kıyasla daha fazladır.

Küfler etrafta buldukları organik artıklarla beslendikleri gibi, canlı mikroorganizmaları da besin olarak kullanabilirler. Örneğin bir beyaz küf olan Entomophtorales, toprağın altındaki sularda yaşayan amiplerle beslenir. Çevresinde dolaşan bir amip gördüğü zaman, dokunaçlarıyla onu yakalayarak tüm hücre içini emer, geriye sadece zarını bırakır. Küfler bu yönleriyle etobur özellik de göstermektedirler.

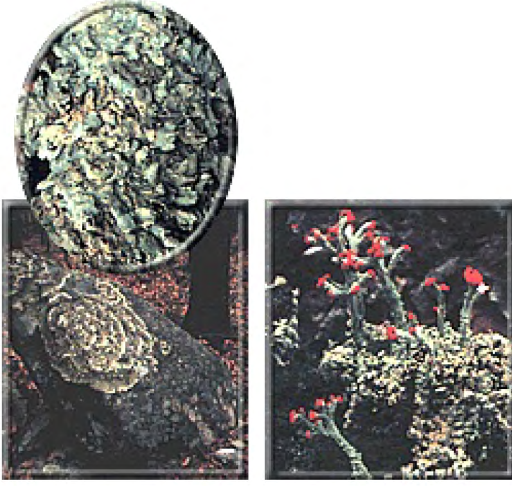
Ancak küfler, elbette sadece zarar verici organizmalar değildirler. Bu canlılar çok geniş alanlarda kullanılabilmekte ve besinlerin üretilmesinden ilaçların yapımına kadar çok yönlü olarak insanlara hizmet vermektedirler. Küfler birtakım organik asitlerin, bağışıklık sistemini bastırıcı ilaçlar da dahil olmak üzere bazı ilaçların ve penisilin gibi çeşitli antibiyotiklerin yapımında kullanılmaktadırlar. Küflerin bu alandaki faydaları büyük önem taşımaktadır. Tek hücreli mantarlar olan küfler sahip oldukları özellikleriyle birlikte elbette ki tesadüfen ortaya çıkmamışlar, Allah'ın yaratmasıyla var olmuşlardır.

Fermentasyonla Besin Üreten Mayalar

Mayalar küre, oval ve silindir biçiminde olan tek hücreli mantarlardır. Büyüklükleri 7-17 mikrondur. Dolayısıyla bir gram mayada yaklaşık olarak 15 milyon bağımsız hücre bulunmaktadır. Yaklaşık 600 bilinen maya türü bulunmaktadır.

Mantar ve Alglerin Ortak Yaşam Ürünleri: Likenler

Bazı mantarlar alglerle ortak yaşarlar. Bu birleşimden meydana gelen yeni canlıya ise "liken" adı verilir. Likeni meydana getiren iki canlı da karşılıklı olarak birbirlerinden fayda elde etmektedirler. Mantar, algin gerçekleştirdiği fotosentez işlemi sonucunda besin elde ederken, alg de mantarın kendisine sağladığı su ve mineral sayesinde kurumaktan korunmakta ve kendisi için emin bir yerde yaşamını sürdürmektedir.

Mantar ve alglerin ortak yaşam ürünü olan likenler.

İki mikroorganizmanın birleşerek meydana getirdiği bu yeni canlı, mineralleri genellikle havadan ve yağmur sularından alır. Canlı, havanın toksik etkisine karşı güçlü değildir, bu nedenle sadece hava kirliliğinin olmadığı yerlerde yaşayabilir. Ancak bir likenin yaşaması için sıcaklık çok büyük bir fark oluşturmaz. Likenler, tropik bölgelerde yaşayabildikleri gibi soğuk kutup bölgelerinde de yaşayabilirler.

Ağaç gövdeleri, dağ tepeleri ve çıplak kayalıklar likenlerin genel olarak yaşadıkları yerlerdir. Bu canlılar kayalıkları istila eden son derece önemli organizmalardır. Likenler toprağın meydana gelişinde oldukça önemli bir rol oynarlar. Burada mantarlara özgü ayrıştırıcı özellik son derece önemlidir. Liken, mantarın bu özelliğini kullanarak kayanın üzerini yavaş yavaş ayrıştırır ve kayanın rüzgar ve yağmur ile parçalara ayrılmasına neden olur. Likenlerin bazıları oldukça sert kayaları bile çözebilecek bir güce sahiptir Bu güç sayesinde parçalara ayrılan kaya, ufalanarak toprağın meydana gelmesini sağlamaktadır. Böylesine ince bir ayrıştırmayı doğada gerçekleştirebilecek başka bir canlı daha yoktur.

DEMİR KAYNAĞI BAKTERİLER

Fotosentez yapıp dünyadaki yaşama büyük oranda katkıda bulunan, bedenimizi koruyan, yeryüzünün en önemli yaşam döngüsünü meydana getiren, ama tüm bu faaliyetlerine rağmen gözle görülemeyen bu varlıkların kusursuz yaratılışlarındaki üstün akıl ve sanatı sergileyecek başka önemli özellikleri de vardır. Örneğin yeryüzündeki demir yataklarının, hatta bedenimizdeki demirin kaynağı da bakterilerdir.

Bazı bakteriler suyun içinde erimiş olarak bulunan demiri sudan ayırma yeteneğine sahiptirler. Bu canlılar, okyanuslarda çözünen demir moleküllerini bu şekilde tüketirler ve bunları kendi vücutlarında yoğunlaştırırlar. Bakterilerin vücudunda yoğunlaşan demir daha

sonra okyanus tabanında demir yatakları şekline gelir. Bunlar yüz milyonlarca yıl boyunca dağlara doğru itilir ve buralarda büyük demir yataklarını meydana getirirler. Bu demir yataklarının kazılması ile önemli miktarda demir molekülü havaya karışır. Biz ise farkında olmadan görünmeyen bu demir tozlarını soluruz. Vücudumuza giren bu moleküller bedenimiz için son derece önemlidirler.Vücudumuza küçük demir molekülleri girdiği için kırmızı kan hücrelerimizin demir taşıyan hemoglobin çekirdeği iliğimizi, yani vücudumuzda dolaşan kanın kaynağını meydana getirir.

Bakterilerin bu kimyasal etkileri ile oluşan yeraltı kaynağı sadece demir ile sınırlı değildir. Yeryüzünün en önemli ihtiyaçlarından biri olan petrol de büyük ölçüde bakterilerin ürünüdür. Fermantasyon işleminden hatırlanacağı gibi oksijensiz solunum yapan bakteriler enerjilerini etraftaki organik bileşikleri parçalayarak elde ederler. Söz konusu bakterilerin bu özellikleri, toprak altında milyonlarca yıl önce meydana gelen birikimlerin petrole dönüşmesine yol açmıştır. Bu canlıların petrol üretebilmeleri için bulundukları ortamda oksijenin tükenmesi, sıcaklığın 150 derecenin altına düşmesi ve basıncın birkaç milyon yıl sürmesi gerekmektedir. “Bakterinin petrol oluşumu sağlaması” kulağa şaşırtıcı gelebilir. Gerçekten de şaşırtıcıdır, çünkü bu akıllı mikro canlıların uzun yıllar boyunca hiç durmadan böyle bir faaliyette bulunmaları, aslında sadece insanların yararına çalışmak üzere yaratıldıklarının bir delilidir. Mikroorganizmaların sağladıkları faydalar, eksikliğinde acze düşeceğimiz türden hayati ihtiyaçlarımızı karşılamaya yöneliktir.

Son günlerde okyanusların tabanında yapılan araştırmalar, bakteriler hakkında, bilinmeyen bir gerçeği daha ortaya çıkardı. Bilindiği gibi bakteriler fotosentez, nitrojen sabitlemesi ve fermantasyon yoluyla besin zincirinin temel halkasını oluştururlar. Okyanusun 300 metre altında yapılan araştırmalar, bakterilerin görevlerinin bu işlemlerle sınırlı olmadığını gösteren delilleri gün ışığına çıkardı. Yeni keşfedilen ve okyanusun yüzlerce metre altında, taban ortamında yaşayan ve buradaki kayaları yiyen bakterilerin, buradaki canlılığın korunması için temel besin işlevi gördüğü anlaşıldı…

Bakteriler aynı zamanda yaz boyunca göllerin içindeki canlıların ihtiyacı olan mineral ve besinleri hazırlamakla da sorumludurlar. Göllerde kış boyunca neredeyse ölü olan bitki ve hayvanların yazın tekrar canlanırken ihtiyaç duyacakları tüm besin ve mineraller kışın bakterilerin yaptığı faaliyetler ile sağlanır. Kış boyu bakteriler, suyun dibine çöken organik atıkları yani hayvan ve bitki ölülerini ve artıkları ayrıştırarak minerallere dönüştürürler. Böylelikle bakterilerin içinde bulundukları göller temizlenir. Yapılan bu ayrıştırma işleminde aynı zamanda gölün dibinde çeşitli mineraller de birikmiştir. Böylelikle canlılar baharda uyandıklarında besinlerini de hazır olarak bulurlar. Bakteriler sayesinde hem bulundukları ortamda bir “bahar temizliği” yapılmış hem de yazın yeniden canlanan doğa için yeterli miktarda besin hazırlanmıştır. Yarattığı tüm canlılara hesapsız rızık veren Allah, gölde yaşayan birbirinden farklı özelliklere sahip birbirlerinden farklı türdeki sayısız canlı için de

bakterileri sebep kılmıştır. Ne bakterilerin başka canlılara sağladıkları bu faydadan haberleri vardır ne de yazın hareketlenen su canlıları, besinlerin kendilerine nereden geldiğini araştırırlar. Onlar sadece kendilerini yaratan Allah'a teslim olmuşlardır.

———————————————————————————————————

Anahtar Kelime Alanımız: allah'ın varlığının ve birliğinin delilleri allah'ın varlığının akli delilleri allah'ın varlığının delilleri allah'ın varlığının delilleri nelerdir allah'ın varlığının mantıksal delilleri allah'ın varlığının delilleri slayt allah'ın varlığının ve birliğinin delilleri slayt allah'ın varlığının bilimsel kanıtları allah'ın varlığının delilleri ayet allah'ın varlığının akli ve nakli delilleri allah'ın varlığının akılla ispatı allah'ın varlığının ayetlerle delilleri allah'ın varlığının akıl yoluyla ispatı allah'ın varlığını aklımızla nasıl anlayabiliriz allah'ın varlığını aklımızla anlayabilir misiniz allah'ın varlığını aklımızla anlayabilir miyiz allah'ın varlığının bir delili allah'ın varlığının birliğinin delilleri allah'ın varlığının bilimsel ispatı allah'ın varlığının belirtileri allah'ın varlığı bilimsel olarak kanıtlandı allah'ın varlığına inanmayanlara cevap allah'ın varlığını kanıtlayan cümleler allah'ın varlığının delilleri pdf allah'ın varlığının delilleri kelam allah'ın varlığının delilleri özet allah'ın varlığının delilleri nizam delili allah'ın varlığının en büyük kanıtı allah'ın varlığının evrendeki delilleri allah'ın varlığının en büyük ispatı allah'ın varlığının en büyük delili allah'ın varlığının en büyük delilleri allah'ın varlığına en güzel cevap allah'ın varlığının felsefi delilleri allah'ın varlığının delilleri felsefe allah'ın varlığını gösteren deliller allah'ın varlığını gösteren örnekler allah'ın varlığını gösteren kanıtlar allah'ın varlığını gösteren akli deliller allah'ın varlığını gösteren mucizeler allah'ın varlığı hakkında deliller allah'ın varlığının ispatı allah'ın varlığını ıspatlayan deliller allah'ın varlığının ispatlayan örnekler allah'ın varlığının kanıtları allah'ın varlığının delilleri caner allah'ın varlığının delili allah'ın varlığının delilleri kısaca allah'ın varlığı ve birliğini gösteren örnekler allah'ın varlığının delilleri maddeler halinde allah'ın varlığına 3 delil allah'ın varlığının delilleri ppt allah'ın varlığına 5 kanıt allah'ın varlığının delilleri resimli allah'ın varlığına matematiksel kanıt allah'ın varlığının delilleri slayt allah'ın varlığının delilleri temanü allah'ın varlığını aklımızla nasıl anlayabiliriz allah'ın varlığının delilleri yazı allah'ın varlığının delilleri youtube allah'ın varlığının en büyük delili

Allah'ın Varlığına Bitkilerden Deliller

ateistlerecevap.org/2018/03/allahin-varligina-bitkilerden-deliller.html

by Ateistlere Cevap - March 9, 2018

BİTKİLERDEKİ VARLIK DELİLLERİ

TOPRAKTAN LEZZETİN ÇIKARILMASI

Bir meyve ağacında ya da herhangi bir bitkide, insanoğlunun ulaşamayacağı kadar yüksek bir akıl, bilgi ve teknoloji vardır.

Tohumun içindeki bilgi, oluşturacağı ağacın şekil ve yapısını içermektedir. Bundan daha da ilginç olan, tohumun ağacın üreteceği meyvenin bilgilerine de sahip oluşudur. Meyve ise başlı başına bir mucizedir.

Meyvenin en can alıcı özelliği, insanın damak zevkine ve sağlığına tamı tamına uyuyor oluşudur. Her meyve kendine has bir lezzete ve kokuya sahiptir. Ayrıca renkleri de son derece estetik ve çekicidir. Bunun yanı sıra her meyve mükemmel bir "ambalaj"la kaplanmıştır; mandalina, portakal ya da muz, hepsi son derece güzel ve soyulması kolay ambalajlara sahiptirler.

Örneğin portakal son derece acı olabilirdi. Ya da bildiğimiz güzel tada sahip olurdu, ama çok kötü bir kokusu olabilirdi. Rengi de çamur rengi olabilirdi. Oysa her meyve olabilecek en güzel tad ve kokuya sahiptir ve bu tad ve kokuları topraktan elde ettikleri maddelerle üretmektedirler. Oysa toprak pek iyi kokmaz, tadı ise kötüdür. Ancak ağaç, bu çamur yığını içinden kendisine gerekli olan maddeleri özümsemekte, bunları kimyasal işlemlerden geçirerek tad ve kokular üretmektedir.

Burada ikinci bir nokta daha vardır: Ağacın iyi koku ve tad ürettiğini söylüyoruz, ama aslında olay daha da karmaşıktır. Çünkü "iyi koku" veya "iyi tad" gibi kavramlar insana ait kavramlardır ve ağaç kendi başına bir tad ya da kokunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilemez. Bunu bilmesi için, insanın sahip olduğu estetik kavramlara sahip olması gerekmektedir. İnsanın neden lezzet aldığını, hangi tadı beğendiğini, nasıl bir dil yapısına sahip olduğunu öğrenmesi gerekir. Bunları öğrendikten sonra ise, az önce söylediğimiz işi yapacak, yani çamurların içinden topladığı maddelerle mükemmel bir kimya olayı gerçekleştirecektir.

Ağacın inanılmaz yeteneği yalnızca koku, tad ya da renkle de sınırlı değildir. Bu tahta parçası insan vücudunun hangi vitaminlere ihtiyaç duyduğunu da bilir ve onları ürettiği meyvenin içine koyar. Hatta bu vitamin takviyesinin mevsimlere göre ayarlandığını görürüz: Kış aylarında ürün veren; portakal, mandalina, greyfurt gibi meyve türleri, yaz meyvelerine göre çok daha fazla C vitamini içerirler. Amaç, kışın soğuğuna karşı insanın ihtiyacı olan C vitamini açığını kapatmaktır.

FOTOSENTEZ VE OKSİJEN

Atmosferdeki oksijenin yaklaşık %30'u karadaki bitkiler tarafından üretilirken, geri kalan %70'lik bölüm denizlerde ve okyanuslarda bulunan ve fotosentez yapabilen bitkiler ve tek hücreli canlılar tarafından üretilir. Fotosentez denildiğinde çoğu insanın aklına sadece yeşil bitkiler gelir oysa okyanuslar da oksijen kaynağıdır. Burada dikkat çekici olan, karadaki yeşil örtüyü devamlı yok eden insanların oksijenin ana kaynağı olan okyanusları aynı hızla yok edememesidir. Allah'ın fotosentez yapan farklı canlıları yaratmış olması, bitip tükenmeyen bir enerji kaynağına sahip olmamızı sağlamıştır.

Biyolojik olarak ihtiyaç duyduğumuz bütün enerjiyi ya doğrudan ya da otçul hayvanlar yoluyla bitkilerden alırız. Güneş ışını saf enerji kaynağıdır; ancak ham olarak o kadar da kullanışlı bir enerji şekli değildir. Bu enerjiyi vücutta doğrudan kullanmak ya da depolamak mümkün değildir. Bu yüzden güneş enerjisinin farklı bir enerji türüne çevrilmesi gerekir. İşte fotosentez bunu yapar. Bu işlem yoluyla bitkiler, güneş enerjisini daha sonra kullanabilecekleri bir enerji şekline dönüştürürler. Fotosentez işlemi yapraklardaki "fotosentetik reaksiyon" merkezlerinde meydana gelir. Güneş enerjisi kullanılarak havadaki karbondioksit, nişastaya ve diğer yüksek enerjili karbonhidratlara dönüştürülür. Ortaya çıkan oksijen ise havaya bırakılır. Bitki daha sonra besine ihtiyaç duyduğunda bu karbonhidratlarda depoladığı enerjiyi kullanır. Biz de bu bitkilerle beslenerek enerji ihtiyacımızı karşılarız. Böyle kompleks bir işlem sonucunda tüm canlıların yaşamak için ihtiyaç duydukları besine sahip olmaları, bazı canlıların ihtiyaçlarının diğer canlıların atıkları ile aynı olması Allah'ın sonsuz ilminin ve aklının bir eseridir:Ey insanlar, Allah'ın üzerinizdeki nimetini anın. Gökten ve yerden sizi rızıklandıran Allah'ın dışında bir başka yaratıcı var mı? O'ndan başka İlah yoktur. Öyleyse nasıl olur da çevriliyorsunuz?" (Fatır Suresi, 3)

Fotosentez ve Yaşam

Arabanızın motoru güneş enerjisi ile çalışır. Jet uçakları güneş enerjisi sayesinde uçar. Siz de bu yazıyı okurken güneş enerjisi harcamaktasınız...Elbette biraz önceki ki satırları okuduğunuzda ilk aklınıza gelecek olan, arabanızın benzin ile çalıştığı, jet uçaklarının ise uçak yakıtı kullandıkları olacaktır. Bu yazıyı okumak için ihtiyacınız olan enerjiyi de Güneş'ten değil, en son öğünde yediğiniz besinlerden aldığınızı düşüneceksiniz. Oysa benzin de, yediğiniz besinler de, hatta yakacak olarak kullanılan odun ve kömür de fotosentezden elde edilen enerjiye sahiptirler.

Nasıl mı? Bundan milyonlarca sene önce fotosentez yaparak güneş enerjisini bünyelerinde depolayan bitkiler ve bu bitkileri yiyen hayvanlar, toprağın derinliklerinde, yüksek basınç altında, milyonlarca sene bekledikten sonra bildiğimiz "petrol"ü meydana getirirler. Kömür ve doğalgaz da yine aynı şekilde oluşur. Kısacası fotosentez sayesinde bitkilerde depolanan güneş enerjisi milyonlarca yıl sonra insanların hizmetine bir başka yolla verilmiş olur.

Aynı şekilde yediğimiz besinlerden elde ettiğimiz enerji de, bitkilerin depoladıkları güneş enerjisinden başka bir şey değildir. Hayvansal gıdalardan elde ettiğimiz enerji de, yine o hayvanların bitkilerle beslenerek elde ettikleri enerjidir. Enerjinin kaynağı her zaman Güneş, bu enerjiyi insanın kullanacağı hale getiren sistem ise her zaman fotosentezdir.

Şaşırtıcı gelebilir ama günlük hayatımızda kullandığımız pek çok malzeme örneğin kağıt, pamuk ve diğer doğal liflerin neredeyse tamamı fotosentezle üretilen selülozdan oluşur. Hatta yün üretimi bile fotosentezle gelen enerjiye bağlıdır. Bütün bitkisel ve hayvansal ürünler ile petrol gibi organik maddelerden elde edilen sayısız yan ürünün kaynağı fotosentezle işlenen güneş enerjisidir.

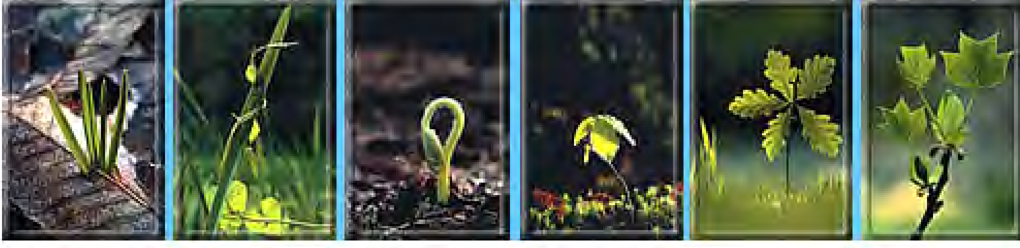
KOZALAKLI AĞAÇLAR

Kozalaklı ağaçların şekilleri incelendiği zaman insanoğlunun mühendislik hesaplarıyla, kar yüküne karşı aldığı önlemin, ağaçlarda zaten alınmış olduğunu görürüz. Ağacın koni şeklinin oluşturduğu eğim, üzerine düşen karın kolaylıkla yere dökülmesini sağlar. Böylece ağacın üzerinde aşırı miktarda kar toplanmaz; ağaç dallarının kırılması önlenmiş olur. Bu üzerinde düşünülmesi gereken bir noktadır. Soğuk iklimlerde, kar yükünün dallar üzerinde meydana getireceği etkiyi hesaplayan, buna göre ağaç dallarının en ideal açı ile büyümelerini sağlayan, böylece kar yükünün etkisini en aza indiren akıl kime aittir?

Ağaca mı? Toprağa mı? Yoksa şuursuz, kör tesadüflere mi? Elbette ağaca bu tasarımı veren, ağacı da, bitki hücrelerini de, toprağı da yoktan var eden Allah'tır.
Bu tasarımın bir başka harika yönü daha vardır. Söz konusu şekil yağan karın tümünün aşağı düşmesine izin vermez. Ağacın dalları için tehlikeye neden olmayacak miktarda karın dalların üzerinde kalmasına izin verir. Bu da başka bir amaca hizmet eder. Ağacın üzerinde az miktarda tutulan kar, ağacı soğuktan koruyan bir örtü görevi görür ve yapraklardan nemin dışarı çıkmasını azaltarak su kaybını önler.
Bitkiler bu çeşitlilik ve farklı yapılarıyla Yaratıcımız olan Allah'ın sonsuz ilim ve sanatını sergilerler. Bir ayette şöyle buyrulur: "O, gökleri dayanak olmaksızın yaratmıştır, bunu görmektesiniz. Arzda da, sizi sarsıntıya uğratır diye sarsılmaz dağlar bıraktı ve orada her canlıdan türetip yayıverdi. Biz gökten su indirdik, böylelikle orada her güzel olan çiftten bir bitki bitirdik." (Lokman Suresi, 10)

TOHUMDAKİ ENGEL TANIMAYAN GÜÇ:FİLİZLENME

Tohumların çok önemli bir özelliği vardır. Tohumlar ait oldukları bitkinin her dalına, her yaprağına, bu yaprakların sayısına, şekillerinin nasıl olacağına, kabuğunun ne renkte ve hangi kalınlıkta olacağına, besin ve su taşıyan borularının genişliğine, sayısına, bitkinin uzunluğuna, meyve verip vermeyeceğine, verecekse bu meyvelerin tatlarına, kokularına, şekillerine, renklerine dair bütün bilgilere sahiptirler.Tohumlar tüm bu bilgileri milyonlarca yıldır saklamakta ve sonraki nesillerine eksiksiz olarak aktarmaktadırlar. Bu mucizevi olaya yakından şahit olmak için evlerimizde bulunan sebzeleri, meyveleri ve çiçekleri incelememiz yeterlidir.

Toprağın yarılması

Başlı başına bir mucize olan tohumun yeryüzüne çıkışı filizlenme ile olur. Filizlenme ufacık bir tohum tanesinin toprağı yarması demektir. Tohumun, üzerindeki ağır toprak kütlesini yararak filiz vermesi, insanın üzerindeki yüzlerce kiloluk bir örtüyü hiç zorlanmadan delip geçmesine benzer. Peki tohumun bu mucizevi kalkışı nasıl gerçekleşir? Ufacık bir tohum toprağı yaracak kuvveti nereden bulur?Olgunlaşan bir tohum hemen filizlenmez. Tohumun filizlenmesi için uygun sıcaklık, nem ve oksijen gibi pek çok faktörün birarada bulunması gerekmektedir. Bu şartlar biraraya geldiğinde, uyku halindeki tohum canlanmaya başlar.Bir tohumun filizlenmesi için öncelikle suya ihtiyacı vardır. Çünkü olgun tohumlardaki metabolizmanın aktif hale gelmesi, yani büyüme işleminin başlayabilmesi için hücrede sulu bir ortamın olması gerekir. Bu ihtiyaç tohumların ıslanması ile karşılanır. Tohumdaki metabolizmanın harekete geçmesi ile birlikte kök ve filiz de büyür ve hücre bölünmesi başlar.

Bu aşamada ise mutlaka oksijene ihtiyaç vardır. Tohum, oksijenli solunumla enerji ve ısı üretimine başlar. Çünkü yeni oluşan bitkinin büyüyebilmesi için enerjiye ihtiyaç vardır. Fakat tohumun henüz kökleri yoktur. Dolayısıyla topraktaki mineralleri alacak durumda değildir. Peki bu durumda tohum, büyümesi için gereken besini nasıl bulmaktadır?

Tohumun İçindeki Mucizevi Besin Deposu

Henüz kök salmamış olan tohum topraktaki minarelleri alamaz. Herşeyi kusursuzca yaratan Allah, tohumun içine kökleri gelişene kadar onu besleyecek bir besin deposu yerleştirmiştir. Bu besin deposu tohumun bütün ihtiyaçlarını karşılar. Tohumlar bir bitki olarak kendi besinlerini üretir hale gelinceye kadar, bünyelerindeki bu yedek besinleri kullanırlar.

Tohum filizlenmeden önce uyku halindedir. Tohumun uyku halinde kalmasını sağlayan bazı bitki hormonlarıdır. Tohum ıslatıldığında, embriyo hücrelerinde bulunan enzimler faaliyete geçerek yeni bir hormon salgılamaya başlarlar. Bu hormon uyku durumuna son verir ve büyüme enzimleri faaliyete geçer. Tohumun içinde şeker üretilir ve böylece tohumun filizlenmesi için gereken enerji sağlanmış olur.

İnsanlar bir tohumu toprağa attıklarında genellikle bütün bu detaylı gelişmelerden hiç haberdar olmazlar. Birkaç gün sonra o tohumun filizlenmesine ve yavaş yavaş bir bitki haline dönüşmesine doğal bir süreç olarak bakarlar. Oysa bir tohumun filizlenmesi için oldukça hassas işlemlerin büyük bir uyum içerisinde gerçekleşmesi gerekir. Ağırlığı "gram"larla ifade edilebilen bir tohum, üzerindeki kilolarca ağırlıktaki toprağı delerek yukarı çıkarken hiç zorlanmaz. Tohumun tek amacı toprağın üstüne çıkıp ışığa ulaşmaktır. Çimlenmeye başlayan bitkiler incecik gövdeleriyle sanki üzerlerinde toprağın ağırlığı yokmuşçasına rahatlıkla gün ışığına doğru yönelirler. Tohumdan çıkan her uzantı nereye gitmesi gerektiğini bilir. Filizler toprağın üstüne, güneşe doğru ilerlerken, kökler de toprağın derinliklerine doğru yol alarak topraktaki mineralleri toplamaya koyulurlar.

Tohumdaki bu kararlılık ve kendisinden beklenmeyecek derecedeki kuvvet, alemleri yaratan, üstün güç sahibi Allah'ın eseridir."Şimdi ekmekte olduğunuz (tohum)u gördünüz mü? Onu sizler mi bitiriyorsunuz, yoksa bitiren Biz miyiz? Eğer dilemiş olsaydık, gerçekten onu bir ot kırıntısı kılardık; böylelikle şaşar-kalırdınız." (Vakıa Suresi, 63-65)

ANEMON BİTKİLERİ VE BALIKLARI

Tek bir Anemon bitkisi tüm hayatı boyunca Anemon balıklarını tehlikelerden korumak için yeterli olmaktadır. Bu ortaklık balığa peşindeki avcılardan korunma imkanı sağlar. Buna karşılık olarak da Anemon bitkisi, balığın ardında bıraktığı yiyecek parçalarından faydalanır. Bu canlıları birbirine uyumlu yaratan Allah'tır

Anemon bitkileri duyargalarının üzerinde bulunan çok sayıdaki yakıcı kapsül, kendilerine herhangi bir şey dokunduğu veya sürtündüğü anda hemen açılır ve etkisi çok güçlü olan bir zehir salgılar. Bu, çoğu zaman zehiri alan canlının felç olarak ölmesine sebebiyet verecek kadar güçlü bir sıvıdır. Anemon bitkilerinin etki etmediği canlılar da vardır. Örneğin Anemon balıkları, Anemon bitkilerinin yakıcı kapsüllerinin arasında yaşayabilen nadir canlılardandır. Anemon balıklarının üzerinde bulunan "saydam madde" bitkideki bu yakıcı kapsülleri durdurabilecek niteliktedir. Bitkiye yaklaşan balık, gövdesini yavaş yavaş Anemonlar'a değdirmeye başlar.

Üzerindeki saydam madde sayesinde zehirden çok fazla etkilenmeyen anemon balığının amacı yakıcı kapsüllerin üzerinde patlamasını sağlamaktır. Anemon balığı birkaç denemenin sonunda zehire bağışıklık kazanır ve bitkinin dokunaçlarının arasına yerleşir. Yeni doğan ve Anemon bitkilerine karşı hiçbir bağışıklığı bulunmayan balıklar da, diğerlerinin geçtiği aşamalardan tTek bir Anemon bitkisi tüm hayatı boyunca Anemon balıklarını tehlikelerden korumak için yeterli olmaktadır. Bu ortaklık balığa peşindeki avcılardan korunma imkanı sağlar. Buna karşılık olarak da Anemon bitkisi, balığın ardında bıraktığı yiyecek parçalarından faydalanır. Bu canlıları birbirine uyumlu yaratan Allah'tırek tek geçer. Anemon balıkları bu denemeleri tesadüfen yapmaya karar vermiş olsalayı neler olurdu? İlk seferde ya da daha sonraki denemelerinde balık patlatacağı kapsül sayısını tutturamayacağı için fazla zehir alıp ölürdü. Oysa böyle olmamıştır. İlk ortaya çıktıklarından beri Anemon bitkileri ve balıkları birlikte kusursuz bir uyum içinde yaşamaktadır.

Anahtar Kelime Alanımız: allah'ın varlığının ve birliğinin delilleri allah'ın varlığının akli delilleri allah'ın varlığının delilleri allah'ın varlığının delilleri nelerdir allah'ın varlığının mantıksal delilleri allah'ın varlığının delilleri slayt allah'ın varlığının ve birliğinin delilleri slayt allah'ın varlığının bilimsel kanıtları allah'ın varlığının delilleri ayet allah'ın varlığının akli ve nakli delilleri allah'ın varlığının akılla ispatı allah'ın varlığının ayetlerle delilleri allah'ın varlığının akıl yoluyla ispatı allah'ın varlığını aklımızla nasıl anlayabiliriz allah'ın varlığını aklımızla anlayabilir misiniz allah'ın varlığını aklımızla anlayabilir miyiz allah'ın varlığının bir delili allah'ın varlığının birliğinin delilleri allah'ın varlığının bilimsel ispatı allah'ın varlığının belirtileri allah'ın varlığı bilimsel olarak kanıtlandı allah'ın varlığına inanmayanlara cevap allah'ın varlığını kanıtlayan cümleler allah'ın varlığının delilleri pdf allah'ın varlığının delilleri kelam allah'ın varlığının delilleri özet allah'ın varlığının delilleri nizam delili allah'ın varlığının en büyük kanıtı allah'ın varlığının evrendeki delilleri allah'ın varlığının en büyük ispatı allah'ın varlığının en büyük delili allah'ın varlığının en büyük delilleri allah'ın varlığına en güzel cevap allah'ın varlığının felsefi delilleri allah'ın varlığının delilleri felsefe allah'ın varlığını gösteren deliller allah'ın varlığını gösteren örnekler allah'ın varlığını gösteren kanıtlar allah'ın varlığını gösteren akli deliller allah'ın varlığını gösteren mucizeler allah'ın varlığı hakkında deliller allah'ın varlığının ispatı allah'ın varlığını ıspatlayan deliller allah'ın varlığının ispatlayan örnekler allah'ın varlığının kanıtları allah'ın varlığının delilleri caner allah'ın varlığının delili allah'ın varlığının delilleri kısaca allah'ın varlığı ve birliğini gösteren örnekler allah'ın varlığının delilleri maddeler halinde allah'ın varlığına 3 delil allah'ın varlığının delilleri ppt allah'ın varlığına 5 kanıt allah'ın varlığının delilleri resimli allah'ın varlığına matematiksel kanıt allah'ın varlığının delilleri slayt allah'ın varlığının delilleri temanü allah'ın varlığını aklımızla nasıl anlayabiliriz allah'ın varlığının delilleri yazı allah'ın varlığının delilleri youtube allah'ın varlığının en büyük delili

Allah’ın Varlığına Hayvanlardaki Deliller

ateistlerecevap.org/2018/03/allahin-varligina-hayvanlardaki-deliller.html

by Ateistlere Cevap - March 9, 2018

HAYVANLARDAKİ VARLIK DELİLLERİ

CANLILARDAKİ OLAĞANÜSTÜ DAYANIŞMA

Canlıların tehlike halinde kurdukları işbirliklerinin kendiliklerinden gerçekleştirdiklerini söylemek akıl sahibi bir insan için mümkün değildir. Bu canlıların herbirine sahip oldukları yetenekleri veren ve nasıl davranacaklarını ilham yoluyla öğreten Allah’tır.

Hayvanların topluluk halinde yaşamalarının en büyük avantajlardan biri, tehlikelere karşı daha fazla korunma sağlanmasıdır. Çünkü topluluk içinde yaşayan hayvanlardan herhangi biri tehlikeyi sezdiğinde sessizce olay yerinden kaçmak yerine var gücüyle çevresindeki diğer hayvanları da uyarır. Her bir canlı türünün kendine özgü bir uyarı şekli vardır. Örneğin tavşanlar ve bazı geyikler tehlikeyi sezdiğinde çevresindeki hayvanları uyarmak için kuyruklarını diker, ceylanlar ise ilginç bir zıplama dansı yaparlar.

Birçok küçük kuş, düşmanlarını fark ettiğinde hemen öterek alarm verir. Sarı asma kuşu gibi türler alarm verirken dar frekans aralığı olan ve yüksek perdeden bir ses çıkartır. İnsan kulağı bunu ince bir ıslık gibi algılar. Bu sesin en önemli özelliği ise kaynağının yönünün anlaşılmamasıdır. Bu,

sürüsünü uyaran kuş için önemli bir avantajdır. Çünkü kuş aslında düşmanı gördüğünde çığlık atarak bütün dikkati üzerine çekmeyi göze almaktadır. Ama sesin yönü belli olmadığı için tehlike nispeten azalmaktadır. Koloniler halinde yaşayan böceklerde de, tehlikeyi ilk sezen böcek bütün koloniyi uyarır. Ancak tehlikeyi haber veren böceğin salgıladığı alarm kokusu düşmanın da dikkatini çeker. Dolayısıyla kolonisini tehlikeye karşı uyaran böcek ölümü de göze almış olur.

Çayır köpekleri büyük koloniler halinde yaşar. Adeta bir kent haline dönüşmüş olan yuvaları, yaklaşık 30 hayvanın yaşadığı bölümlere ayrılmıştır. Bu kentteki hayvanların tümü birbirini tanır. Her zaman tünel dışında ve girişlerde bulunan tepeciklerin üzerinde her yönü görebilecek şekilde arka ayakları üzerinde dikilmiş nöbet tutan hayvanlar bulunur. Nöbetçilerden biri bir düşman görürse, ıslık şeklinde bir dizi havlama sesi çıkarır. Bu uyarı, diğer nöbetçiler tarafından yinelenir ve uyarı, tüm kent tarafından duyularak alarm haline geçilmesini sağlar.

Burada öncelikle dikkat çekilmesi gereken bir nokta vardır. Canlıların birbirlerini fedakarca girişimlerle uyarması elbette düşündürücüdür. Ancak daha da önemlisi bu hayvanların her birinin birbirlerini “anlıyor” olmasıdır. Yukarıda söz ettiğimiz canlılardan biri, örneğin tavşan kuyruğunu havaya kaldırdığı zaman, etrafındaki diğer canlılar onun bir tehlike sinyali verdiğini hemen kavrar ve buna göre önlem alırlar.

Burada göz ardı edilemeyecek derecede şuurlu davranışlar söz konusudur. Bunun tek açıklaması canlılara yaptıkları bu akıllı davranışları öğretenin ve uygulatanın, herşeyin yaratıcısı olan, yarattıklarını koruyup kollayan, sonsuz şefkat ve merhamet sahibi olan Allah olduğudur.

Canlılar Tehlikelere Birlikte Karşı Koyarlar

Sürü halinde yaşayan birçok hayvan türü tehlike anında birbirlerini uyarmanın yanı sıra tehlikeye de birlikte karşı koyarlar. Örneğin küçük kuşlar, doğan veya baykuş gibi yırtıcı kuşlar bölgelerine girdiğinde topluca bu hayvanların çevresini sarar. Bu arada çevredeki diğer kuşları da bölgeye çekmek için özel bir ses çıkartırlar. Küçük kuşların topluca gösterdikleri saldırgan hareketler, yırtıcı kuşları genellikle bölgeden uzaklaştırır.

Birarada uçan bir kuş sürüsü de aynı şekilde tüm sürü üyeleri için bir koruma sağlar. Örneğin sürü halinde uçan sığırcıklar aralarında geniş bir mesafe bırakarak uçarlar. Ancak bir doğan gördüklerinde aralarındaki boşlukları kapatırlar. Böylelikle doğanın sürünün ortasına dalmasını zorlaştırırlar, kaldı ki doğan bunu yapsa bile başarılı olamaz, kanatlarını sakatlar ve avlanamaz.Genel olarak bir zebra sürüsü saldırıya uğradığında sürünün lideri olan zebra geride kalır ve dişiler ile taylar önde koşar. Erkek zebra arkada zigzaglar çizerek koşar, çifteler atar, hatta geri dönüp saldırgan hayvanları kovaladığı bile olur.

Misk sığırları da bir saldırganla karşılaştıklarında kaçmak yerine kendilerine bir güvenlik çemberi oluştururlar. Tüm grup üyeleri düşmana arkalarını dönmeden geri geri giderek bir daire haline gelirler. Yavrular bu dairenin merkezindedir ve annelerinin uzun tüylerinin altında saklanır. Yetişkinler yavruların çevresini kuşatarak onları tam bir koruma altına alır. Saldırganların üzerine atılan bir misk sığırı saldırıdan sonra yavruları koruyan dairenin dağılmaması için yerine geri döner.

Elbette canlıların bu iş birliklerini kendi iradeleriyle gerçekleştirdiklerini söylemek akıl sahibi bir insan için mümkün değildir. Bu gerçekler karşısında varılması gereken sonuç şudur: Doğadaki herşey sonsuz ilim ve kudret sahibi bir Yaratıcı'nın eseridir. O Yaratıcı tüm canlıları, insanları, hayvanları, böcekleri, bitkileri, canlı cansız tüm varlıkları yaratan Allah'tır. O, üstün bir kudret, şefkat, merhamet, akıl, ilim ve hikmet sahibidir. İnsana düşen ise, Allah'ın ayetleri üzerinde hakkıyla düşünmektir. Ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:**"Şu halde hamd göklerin Rabbi, yerin Rabbi ve alemlerin Rabbi Allah'ındır. Göklerde ve yerde büyüklük O'nundur. O, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir." (Casiye Suresi, 36-37)**

CANLILARDA MÜKEMMEL SAVUNMA TAKTİĞİ: KAMUFLAJ

Her canlı, kendisini savunabileceği farklı yeteneklerle birlikte var edilmiştir. Kimisi çok hızlı ve çeviktir; düşmanlarından kaçarak kurtulur. Kimisi yerinden kımıldayamaz; ama sağlam zırhlarla kaplıdır. Kimisi, kendisini yılana benzeten tırtıl gibi olağanüstü "korkutma" becerilerine sahiptir. Bazıları, zehirli, yakıcı ya da kötü kokulu gazlar püskürtür. Bir kısmı da, ölü taklidi yapabilecek yetenekte yaratılmışlardır. Allah bazı canlıları bulundukları ortamda gizlenebilecekleri şekle ve desenlere sahip olarak yaratmıştır. Bir yaprak ile ya da bir ağacın desenleri ile olağanüstü benzerlikte bedenlere sahip olan canlılar bu sayede düşmanlarından gizlenmeyi başarırlar. Allah'ın bu hayvanlara verdiği "kamuflaj" yeteneği o kadar mükemmeldir ki konuyla ilgili birçok resmin bir bitkiye mi, yoksa bir hayvana mı ait olduğunu anlamak veya o ortamın içinde canlıyı seçebilmek neredeyse imkansızdır. İlerleyen satırlarda verilecek örneklerde de açıkça görüleceği gibi kamuflaj özel biçimde planlanıp, "yaratılmış" bir savunma mekanizmasıdır.

Kamuflaj Allah'ın yarattığı evrende hiçbir 'çelişki ve uygunsuzluk' olmadığını ve O'nun güç, akıl ve ilminin sonsuz olduğunu gösteren örneklerden yalnızca bir tanesidir. Mülk Suresi'nde Allah kainattaki kusursuz uyumu şöyle belirtmiştir:**"... Rahman'ın yaratmasında hiçbir 'çelişki ve uygunsuzluk' göremezsin. İşte gözü(nü) çevirip-gezdir; herhangi bir çatlaklık (bozukluk ve çarpıklık) görüyor musun? Sonra gözünü iki kere daha çevirip-gezdir; o göz (uyumsuzluk bulmaktan) umudunu kesmiş bir halde bitkin olarak sana dönecektir." (Mülk Suresi, 3-4)**

Resimlerdeki yılanları fark edebiliyor musunuz?

Kurumuş Yaprak mı? Kelebek mi?

İlk bakışta kurumuş bir yaprak sanılabilecek bu resim aslında bir kelebeğe ait. Damarlardan, çürümüş bölgelere ve tonlamalara kadar her türlü ayrıntıyı üzerinde taşıyan bu yaprak benzeri kanatlar, kelebekler için çok güzel bir korunma sağlıyor.

Kelebeğin yaprağa böylesine olağanüstü bir şekilde (yaprağın damarları ve kurumuş kısımları bile ihmal edilmeden)benzemesine "rastlantı" deyip geçmek elbette mümkün değil. Kelebeğin kendi kendini "yapraklaştırdığını" kabul etmekse aynı oranda mantık dışı bir iddiadır.

Mevsime ve Zemine Göre Değişen Tüy Rengi

Ortama göre renk değiştirme olayı, hayvanların vücutlarında yaratılmış olan oldukça karmaşık mekanizmalar sayesinde gerçekleşmektedir. Güneşte kalan insan derisinin kızarıp-koyulaşmasına benzetilebilecek bu mekanizmalar, hayvanların deri ve tüylerinde renk değişikliklerine yol açmaktadır. Önemli olan, bu tüy değişiminin hayvan için büyük bir korunma mekanizması oluşturmasıdır. Kışın karlı günlerinde beyaz, diğer mevsimlerde toprak renginde olan tüyler, kamuflaj yönünde büyük avantaj sağlar.
Bunun tersi de olabilir ve hayvan kışın toprak rengi ya da yazın bembeyaz kalabilirdi. Ya da hiç renk değiştirmeyebilirdi. Kısacası renklerin mevsimlere göre değişmesinde açık bir akıl ve hesap vardır. Vücudumuzun güneşte yanmasını engelleyemememiz (özel korunma yöntemleri hariç) gibi hayvanlar da vücutlarındaki değişimi kontrol kabiliyetine sahip değillerdir. Bir hayvanın bunu kendisinin hesaplayıp kontrol etmesi mümkün değildir. Kuşkusuz ki Allah bu canlıları, böylesine bir korunma mekanizması ile birlikte yaratmıştır.

Yapraklar Arasında Gizlenen Çekirgeler

Yaprakla beslenen çekirgelerin ömrü doğal olarak yaprakların arasında geçer. Sahip oldukları renk yaprakla birebir benzeştiğinden, en büyük düşmanları olan kertenkele ve kuşların çekirgeleri fark etmeleri genelde mümkün olmaz. Böylece çekirgeler güvenlik içinde yaşamlarını sürdürür ve beslenirler.

Herhalde çekirgelerin yaprakların yanında dura dura "yapraklaştığını" kimse iddia edemez. Ya da kendi kendilerini, her nasılsa, "yapraklaştırdıklarını"...
Açıktır ki, yaprak yiyen çekirgeler, yaşamlarını sürdürmeleri için böyle bir kamuflaj özelliği ile birlikte yaratılmışlardır. Bu, herşeyi en güzel yapan Rabbimizin sanatıdır.

Uçan Sincaplar

Sincaplar, daha çok Avrupa kıtasındaki ormanlarda yaşarlar. Boyları 25 cm., yani sizin ellerinizle iki karıştır. Vücutlarının arkasında, hemen hemen kendi boyları kadar uzun yukarı doğru duran, geniş ve gür tüylerden oluşan kuyrukları bulunur. Sincap bu uzun kuyruğu sayesinde dengesi bozulmadan ağaçtan ağaca atlar.Minik sivri tırnakları sayesinde ağaçlara tırmanabilen sincap bir dalın üstünde koşabilir, baş aşağı sallanabilir ve o şekilde ilerleyebilir. Özellikle gri sincaplar bir ağacın en uçtaki dalından 4 metre uzaktaki bir başka ağacın dalına bile rahatlıkla atlayabilirler. Havada uçarken de kollarını ve bacaklarını açarak adeta bir planör gibi hareket ederler. Bu esnada yassılaşan kuyrukları ise hem dengelerini sağlar hem de yönlerini ayarlayan bir dümen görevi görür. Hatta kendilerini 9 metre yükseklikten boşluğa bırakıp dört ayak üzerine yere yumuşak iniş yapabilirler.

Peki ama sincap bu zor hareketleri nasıl başarmaktadır?

Tüm bunlar sincabın arka ayaklarını, mesafeleri çok iyi ayarlayabilen keskin gözlerini, güçlü pençelerini ve denge kurmasına yarayan kuyruğunu kullanması sayesinde olur. Peki hiç düşündünüz mü, sincaba bu özellikleri veren kimdir? Sincap bu şekilde yaşaması gerektiğini nereden biliyor? Sincapların ailece ellerine cetvel alıp ormandaki her ağacın boyunu veya ağaç dallarını ölçmeleri mümkün olmadığına göre, sincaplar ağaçtan ağaca atlarken mesafeleri nasıl ayarlıyorlar? Ayrıca, sincaplar nasıl hiç bir yerlerini sakatlamadan ya da yaralanmadan bu kadar hızlı hareketlerle atlayıp zıplayabiliyorlar?

Elbette bunları yapanlar sincapların kendileri değildir. Hiç kuşkusuz bu sevimli hayvanları sahip oldukları bütün özelliklerle birlikte yaratan ve onlara bunları kullanmayı öğreten yaratıcımız olan Allah'tır.**"... türetip-yaydığı canlılarda kesin bilgiyle inanan bir kavim için ayetler vardır." (Casiye Suresi, 4)**

HAYVANLARIN YUVALARI

Hayvanların, özellikle de yavruların korunmasında “yuvalar”ın son derece önemli bir fonksiyonu vardır. Bu nedenle birçok canlı türü, şaşırtıcı teknikler kullanarak, çok sayıda mimari detaylara sahip yuvalar inşa ederler. Yuvaların inşasında çok farklı teknikler kullanılır. Hayvanlar çoğu zaman bir mimar gibi plan yapar, gerçek bir duvar ustası gibi çalışır, bir mühendis gibi teknik çözümler getirir, bazen de bir dekoratör gibi yuvalarını dekore eder, süslerler. Çoğu zaman bu usta müteahhitler, yuvalarını hazırlayabilmek için gece gündüz hiç durmadan çalışırlar. Eğer eşleri varsa, iş bölümü yaparak birbirlerine yardım ederler. En çok özen gösterilen yuvalar ise, yeni dünyaya gelecek yavrular için hazırlanan yuvalardır.

Yuvaların hazırlanış teknikleri, bilinci ve zekası olmayan bir canlıdan beklenmeyecek kadar mükemmeldir. Bu yuvaların, hayvanların kendi zekalarıyla tasarlanamayacakları çok açıktır. Çünkü hayvanların bu yuvaları inşa etmeden önce birçok aşamayı planlamış olmaları gerekir. Öncelikle yumurtalarının veya yavrularının güvenliği için bir yuvaya ihtiyaçları olduğunu belirlemeleri gerekir. Daha sonra ise yuva için en uygun yeri tespit etmelidirler, hiçbir canlı yuvasını rastgele bir yere yapmaz.

Yuvanın yapısı ve kullanılan materyaller de bulunulan ortama göre “özel olarak” seçilir. Örneğin deniz kuşları su kenarlarında yaşadıkları için, ani su baskınlarına karşı suya gömülmeyen ve suda yüzebilen otlardan oluşan özel yuvalar kurarlar. Kamışlıkların bulunduğu alanlarda yaşayan kuşlar ise, rüzgarda sallandığında yuvadaki yumurtaların düşmemesi için geniş ve derin yuvalar yaparlar. Bunun yanı sıra çöl kuşları, yuvalarını sıcaklığın çevreye göre en az 10°C daha düşük olduğu çalılıkların tepesine kurarlar. Çünkü aksi takdirde yer seviyesinde 45°C olan sıcaklık, yavrular için adeta bir fırın etkisi yaratacak ve kısa sürede ölmelerine sebep olacaktır.

Yavrular için özel yuvalar

Canlılar için yavrularının yaşamı çok önemlidir; yumurtladıktan veya doğum yaptıktan sonra tek uğraşıları yavrularıdır. Yavruların korunmasına çok büyük bir itina gösterirler. Söz gelimi çulhakuşu, yavrularını korumak için bir tek yuva yapmakla yetinmez, etrafa çok sayıda “sahte yuva” kurar. Bunun sebebi, yavruların büyüdüğü asıl yuvayı, sahte yuvalar arasında gizlemek ve düşmanın dikkatini farklı yuvalara çekmektir. Bu elbette ki çulhakuşunun kendi zekasından kaynaklanması mümkün olmayan, son derece ince planlanmış bir yanıltma taktiğidir.

ÖRÜMCEKTEKİ DELİLLER

Yeryüzünde yüzlerce cins örümcek yaşar. Bu küçük hayvanlar kimi zaman yuvasının statik hesaplarını yapabilen inşaat mühendisi, kimi zaman üstün tasarımlar yapan bir iç mimar, kimi zaman olağanüstü güçlü ve esnek ipler, öldürücü zehirler, eritici asitler üreten bir kimyager, kimi zaman da son derece kurnaz taktiklerle avlanan bir avcı olarak karşımıza çıkarlar.Doğadaki tüm canlılar gibi örümceklerin davranışlarını, örneğin avlanma yöntemlerini, üreme

şekillerini, savunma taktiklerini inceleyip, bu konuda detaylı bilgiler edindikçe hayret uyandıran örneklerle karşılaşırız.

Bütün canlılar yaşamlarını sürdürebilmek için akıl gerektirecek davranışlarda bulunurlar. Yetenek, beceri, üstün manevra kabiliyeti gibi tanımlamalarla adlandırılabilecek olan bu davranışların ortak özelliği ise her birinin mutlak surette akıl gerektiren davranışlar olmalarıdır. Bir insanın ancak öğrenme, beceri ve tecrübe gibi özelliklerle kazanacağı yetenekler, bu canlılarda ilk doğdukları andan itibaren vardır. Bu özelliklerin tümünü onlara veren, onları akıllı davranacakları, bilinçli hareket edecekleri şekilde yaratan güç Allah'tır. Allah tüm doğadaki canlılarda sayısız örneğini gördüğümüz aklın tek sahibidir. Canlılara neler yapmaları gerektiğini ilham eden Allah'tır.

Örümceklerin avlanma yöntemleri

Çoğu insan örümcekleri sadece, avlanmak için ağ kuran hayvanlar olarak bilir. Bu eksik bir bilgidir, çünkü birer mimarlık ve mühendislik harikası olan bu ağlar, örümceklerin avlanmak için kullandıkları tek yöntem değildir. Örümcekler, ağ örmenin yanı sıra avlanmak için son derece şaşırtıcı taktikler de kullanırlar.

Kement atarak avlanan örümcek

Örümcek türleri içinde en ilginç avlanma yöntemlerinden birine "Bolas" örümceklerinde rastlanır. Bolas örümcekleri avını kementle yakalar. Bolas örümceğinin avlanması iki aşamalı olarak gerçekleşir. İlk aşamada örümcek, ucunda yapışkan bulunan bir ip hazırlayıp pusuya yatar. Bu yapışkan ip daha sonra bir kement gibi kullanılacaktır. Bu arada örümcek, avını kendisine çekmek için çok özel bir kimyasal madde de yayar. Bu, dişi güvelerin erkeklerini çiftleşmeye çağırmak için salgıladıkları "feromon" adlı maddedir. Sahte çağrıya aldanan erkek güve kokunun geldiği kaynağa doğru yönelir. Örümceklerin görme duyusu son derece zayıftır ancak güvenin uçarken çıkardığı titreşimleri algılayabilirler. Bu sayede örümcek, avının kendisine doğru yaklaştığını hisseder. Burada dikkat çekici olan, Bolas örümceğinin hemen hemen kör olduğu halde havada asılı durarak kendi yaptığı bir kement yardımıyla, uçan bir canlıyı yakalayabilmesidir.

Bolas örümcekleri insan gözünün algılayamayacağı kadarhızlı bir şekilde kementlerini salladıkları için bu resim ancak özel bir teknik kullanarak çekilebilmiştir.

Kokuya aldanan kurbanın yaklaşmasıyla birlikte avdaki ikinci aşama başlar. Örümcek ayağını geriye çekerek saldırı pozisyonuna geçer ve aniden insan gözünün algılayamayacağı bir hızla kementini sallar. Güve ipin ucundaki yapışkan topa yakalanır. Örümcek avını yukarı çeker ve hemen onu felç edecek ısırışını gerçekleştirir. Ardından salgıladığı özel bir ipekle güveyi sarmalar. Bu ipeğin özelliği besini uzun süre taze tutabilmesidir. Böylece örümcek avını, daha sonra yemek üzere taze bir şekilde saklar. Bolas örümceği nasıl olup da bu kadar akılcı bir plan çerçevesinde hareket etmektedir?
Söz konusu durum çok özel bir yaratılışın olduğunu bize kanıtlar. Allah, tüm canlıları, bitkileri, hayvanları, böcekleri yaratandır. Allah üstün kudret, ilim, akıl ve hikmet sahibidir. Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır:**"Gerçekten hayvanlarda da sizin için bir ders (ibret) vardır" (Müminun Suresi, 21)**

FEDAKARLIK

Hayvanlar dünyasının dikkat çekici özelliklerinden biri hayvanlardaki bilinçli ve fedakar davranışlardır. Kuşlar, zebralar, ceylanlar, tavşanlar kısacası bütün hayvanlar yavrularını kendilerini tehlikeye atma pahasına korumaktadırlar. Çünkü Allah onları bu şekilde yaratmıştır. Tüm canlılar Allah'ın vahyi ile hareket etmektedirler.

Hayvanların yavruları çoğu zaman bakıma ve korunmaya muhtaç olarak doğarlar. Genellikle kör veya tüysüz olan, henüz avlanma yeteneği bulunmayan yavrular eğer ebeveynleri veya sürülerindeki diğer yetişkinler tarafından korunup kollanmazlarsa kısa sürede açlıktan veya soğuktan ölürler. Ancak böyle bir şey olmaz. Çünkü hayvanlar alemindeki yetişkinler yavrularını herşeyi göze alarak korurlar. Gerekirse kendi canlarını da tehlikeye sokarak veya çok zor koşullarda yaşamayı göze alarak büyük fedakarlıklar yaparlar.

Yavruların tehlikelerden korunmaları

Canlılar, yavrularının korunmaları söz konusu olduğunda oldukça tehlikeli ve yırtıcı olabilirler. Aslında, bir saldırı veya tehlike sezdiklerinde, daha çok yavrularını alıp o bölgeden hızla uzaklaşmayı tercih ederler. Kaçmak için fırsat bulamadıklarında ise, tereddüt etmeden kendilerini saldırganın önüne atarlar. Örneğin yarasalar ve kuşlar, yavrularını yuvalarından alan araştırmacılara saldırmaları ile ünlüdürler.

Zebralar gibi iri memeli hayvanlar ise, sürülerine sırtlan gibi düşmanları saldırdığında hemen gruplara ayrılarak tayları ortalarına alırlar ve hızla kaçmaya başlarlar. Yakalandıkları takdirde, sürünün yetişkinleri, bu yırtıcı hayvanlara karşı taylarını cesurca korurlar.Zürafalar ise saldırıya uğradıklarında buzağılarını vücutlarının altına iterler ve ön ayakları ile düşmanlarına sertçe vururlar. Geyikler ve antiloplar genellikle ürkek ve heyecanlı hayvanlardır ve yavruları olmadığı zamanlarda hızla kaçmayı tercih ederler. Ancak, yavrularını tehdit eden tilki ve kurtlara karşı sivri ve keskin toynaklarını

kullanmakta tereddüt etmezler.

Daha küçük ve zayıf memeliler ise genellikle yavrularını korumak için onları gizler veya güvenli bir yere taşırlar. Ancak buna fırsatları kalmadığında düşmanlarını yavrularından uzaklaştırmak için saldırganlaşabilirler. Örneğin son derece ürkek bir hayvan olan tavşan, yavrularına saldıran bir düşmanı uzaklaştırmak için büyük riskleri göze alır. Yavrularına bir saldırı olduğunda, hemen yuvasına koşar ve güçlü arka ayaklarıyla düşmanına birkaç çift sert tekme atar. Bu cesareti çoğu zaman yırtıcı bir hayvanı bile geri kaçırmak için yeterli olabilmektedir.

Hayatlarını tehlikeye atan hayvanlar

Ceylanlar ise, yırtıcı hayvanlar yavrularını kovalamaya başladığında, hemen yavrularının arkasına geçerler. Çünkü yırtıcı hayvanlar, avlarını genellikle arkadan yakalar. Anne ceylan mümkün olduğunca yavrusuna yakın hareket eder. Eğer yırtıcı hayvanlar yakınlaşırlarsa, anne onları uzaklaştırır. Yavrusu takip edilen bir ceylan, toynakları ile çakalları tekmeleyebilir. Saldırganları yavrularından uzaklaştırmak için kasten onların önünde koşar.

Kuş sürülerinde de yetişkinler, yavruların tamamını koruma görevini üstlenirler. Özellikle martılar bu kuş sürüleri için tehlike oluştururlar. Yetişkin bir veya iki kuş güç gösterisi yaparak martıları kaçırabilirler. Genellikle yetişkin kuşlar yavru kuşları nöbetleşe olarak korurlar ve görevlerini devrettiklerinde daha uzak sularda beslenmek için o bölgeden ayrılırlar. Geyikler, eğer yavrularına saldırmak üzere olan düşmanları ile baş edemeyeceklerini anlarlarsa, kendilerini hiç çekinmeden düşmanlarının önüne atarlar ve av olarak düşmanın kendilerini kovalamasını sağlarlar. Böylelikle düşmanı yavrularından uzaklaştırırlar. Birçok hayvan aynı taktiği kullanır. Örneğin dişi kaplan kendilerine doğru avcı bir hayvanın yaklaştığını gördüğünde, yavrularının yanından ayrılır ve hemen düşmanının dikkatini kendi üzerine çeker. Rakunlar ise düşmanlarının geldiğini gördüklerinde yavrularını en yakındaki ağacın üzerine taşırlar ve daha sonra hızla ağacın üzerinden aşağı inerek düşmanlarının arasına dalarlar. Onları uzun süre peşlerinden sürükler ve yavrularından yeterince uzaklaştırdıklarına kanaatleri geldiğinde, düşmanlarını atlatarak hemen sessizce yavrularının yanına dönerler. Elbette ki bu davranışları her zaman yüzde yüz başarıyla sonuçlanmayabilir. Yavrular kurtulsa bile, ebeveynler yavruları uğruna ölüme gidebilirler.

Yaralı taklidi yapan kuşlar

Bazı kuşlar ise "yaralı taklidi" yaparlar ve böylelikle düşmanlarının dikkatini yavrularının üzerinden dağıtarak kendi üzerlerine çekerler. Bir düşmanın yaklaştığını gören dişi kuş sessizce yuvasından uzaklaşır. Düşmanının önüne geldiğinde yerde çırpınmaya ve bir kanadını yere vurmaya başlar. Bu esnada da acı dolu çığlıklar atar. Kuş yerde çaresizce çırpınıyor gibi görünür. Ancak her zaman tedbirli davranır ve düşmanın erişebileceği mesafenin ilerisinde durur. "Yaralı" kuşu kolay bir av olarak gören yırtıcı hayvan avını yakalamaya çalışırken, yuvadan bir hayli uzaklaştırılmış olur. Avcı yuvasından yeterince uzaklaştığında, dişi kuş bir anda taklit yapmayı bırakır ve saldırgan hayvan tam kuşa yetişmişken dişi kuş aniden havalanır ve kaçar. Bu "tiyatro gösterisi" genellikle son derece ikna edicidir. Köpekler, kediler, yılanlar ve hatta diğer kuşlar bile bu oyuna kanarlar. Kuşların "yaralı kuş" senaryosuna bugün bile bilim adamları hiçbir açıklama getirememektedirler.

Bir kuş böyle bir senaryoyu kendi kendine hazırlayabilir mi? Bunun için kuşun son derece bilinçli bir varlık olması gerekir. Bu davranış herşeyden önce "taklit", zeka ve yetenek gerektirir. Ayrıca bir hayvanın kendisini tereddütsüzce düşmanının önüne atabilmesi ve kendini kovalatması için son derece cesaretli ve gözü kara olması gerekir. Daha da ilginç olanı bu kuşlar bu davranışı başkalarından görerek yapmazlar. Bu savunma taktiğine ve yeteneğine doğuştan sahiptirler.

Bu hayvanların böylesine bilinçli, şefkatli, merhametli hareket etmesini sağlayan, onları bu özellikleri ile yaratan göklerin ve yerin Rabbi olan Allah'tır. Allah, bu canlılara ilhamıyla sonsuz şefkat ve merhametinin örneklerini sergilemektedir. Allah Kuran'da kullarına Kendini şöyle tanıtır: **"O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakim'dir." (Haşr Suresi, 24)**

YUNUSLAR

Dayanışma Esasına Dayalı Sosyal Yaşam

Yunuslar çok büyük gruplar halinde yaşar. Güvenli bir koruma için dişiler ve yavrular böyle bir grubun ortasında yer alır. Grubun hasta üyesi yalnız bırakılmaz, ölene kadar grubun içinde tutulur. Bu güçlü dayanışma bağı, yeni bir yavru gruba katıldığı ilk günden itibaren başlar. Yunus yavruları önce kuyrukları dışarı çıkacak biçimde doğarlar. Bu sayede doğum tamamlanana kadar yavrunun havasızlıktan ölmesi önlenmiş olur. En son yunusun başı doğum kanalından çıkar çıkmaz, ilk nefesini alması için hızla su yüzeyine çıkarılır. Genellikle, yardım amacıyla anne yunusa bir başka dişi yunus da eşlik eder. Dişi yunus doğumdan sonra yavrusunu emzirir. Süt emmek için dudağı olmayan yavru ufak ağız darbeleriyle annesinin karnındaki yarığa dokunarak dışarı fışkıran sütle beslenir. Yavru her gün onlarca litre süt içer. Bu sütün %50'si yağdan oluşur. (ineklerde ise sütün %15'i yağdır). Bu sayede, yavrunun vücut ısısını dengelemesi için gerekli olan yağ tabakası hızla oluşur. Hızlı dalışlar esnasında diğer dişiler yavruyu aşağı doğru iterek yardımcı olurlar.

ÖRÜMCEK

İpeğin gizli kimyasal yapısı

Şöyle bir düşünelim… Küçücük bir canlının ürettiği ip, nasıl oluyor da insanoğlunun yüzyıllarca edindiği bilgi birikimiyle yaptığı kauçuk ya da çelik halatlardan daha üstün özellikler taşıyabilmektedir? Örümcek ipliğini bu kadar üstün yapan ipeğin kimyasal yapısında ve üretim merkezinde gizlidir. Örümcek ipliklerinin hammaddesi, örgülü helezonik aminoasit zincirlerinden oluşan "keratin" adlı proteindir. Keratin saç, tırnak, tüy, deri gibi birbirinden çok farklı maddelerin yapı taşıdır ve oluşturduğu tüm maddelerde koruyucu özelliği ile ön plana çıkar. Ayrıca keratinin esnek hidrojen bağlarla bağlanmış aminoasitlerden oluşuyor olması da, bu maddelere çok sağlam bir esneklik kazandırır. Bu esneklik Amerika'nın ünlü bilim dergilerinden Science News'da şöyle bir benzetme ile tarif edilmektedir:"Örümcek ipliğinden oluşmuş insan ölçülerinde balık ağına benzer bir ağ, bir yolcu uçağını yakalayabilir."

Örümceklerin kuyruklarında altı bölümden oluşan ve ipek kesesi denilen bir bölge vardır. Keselerin her birinde farklı salgılar üretilir. Bu keselerin salgıları değişik kombinasyonlarda birleşerek, farklı türdeki ipek ipliklerini meydana getirirler. Keseler arasında ise büyük bir uyum vardır. İpek üretimi sırasında örümceğin vücudunda bulunan ve son derece gelişmiş özelliklere sahip pompalar, vana ve basınç sistemleri kullanılır. Üretilen ham ipek, musluk gibi çalışan bölümlerden lif şeklinde dışarı akıtılır.

Örümceklerin ürettikleri ipek olağanüstü bir yapı malzemesidir. gerilme esneklikleri çok fazladır. Bu nedenle örümcek ipeğini kırmak için gereken enerji diğer bütün biyolojik materyallerden on kat daha fazladır.

MİDEDE ÜREYEN KURBAĞALAR

Avusturalya'da yaşayan Rheobatrachus Silus türü kurbağaların kullandığı üreme yöntemi, Allah'ın canlıları ne denli üstün tasarımlarla yarattığının bir başka örneğidir. Dişi Rheobatrachuslar, döllendikten sonra kendi yumurtalarını yutarlar. Ama bu yumurtalarla beslenmek için değil, onları korumak için… Yumurtalardan çıkan iribaşlar midede kaldıkları 6 hafta boyunca sürekli gelişirler. Peki iribaşlar nasıl olmaktadır da uzun zaman sindirilmeden midede kalabilmektedir?

Allah bunun için kusursuz bir sistem yaratmıştır. Öncelikle anne kurbağalar, bu 6 haftalık üreme mevsiminde yemeyi, içmeyi keserler. Bu sayede mideleri sadece yavrulara tahsis edilmiş olur. Ancak bir diğer tehlike, midenin düzenli olarak salgıladığı hidroklorik asit ve pepsindir. Bu salgıların normalde yavruları çok kısa sürede parçalayıp öldürmesi gerekir. Ancak buna karşı çok özel bir tedbir alınmıştır. Anne karnındaki sıvılar, yumurta kapsüllerinden, daha sonra da iribaşlardan salgılanan "prostaglandin E2" adlı salgıyla etkisiz hale getirilir. Böylece yavrular bir asit havuzu içinde yüzmelerine rağmen güvenli bir biçimde büyürler.

Peki ama bu iribaşlar annelerinin midesinde neyle beslenir? Bu soruna karşı da özel bir çözüm yaratılmıştır. Bu türe ait yumurtalar, diğer kurbağa türlerinin yumurtalarına göre oldukça büyüktür. Bunun nedeni ise, yumurtaların içine yavruyu beslemek için protein yönünden çok zengin bir yumurta sarısı tabakası yerleştirilmiş olmasıdır. Bu yumurta sarısı, yavruları 6 hafta boyunca beslemek için yeterlidir. Doğum anı da kusursuzca tasarlanmıştır. Yavrular mideden çıkıp dış dünyaya adım atarken, annenin yemek borusu, aynen doğum sırasındaki gibi genişler. Yavrular dışarı çıktıktan sonra ise anne yemek yemeye başlar ve mide eski haline döner.

METAMORFOZDAKİ DELİLLER

Bazı canlılar yaşamlarının farklı dönemlerinde, bulundukları ortamın şartlarına uyum göstermelerini sağlayacak fiziksel değişimler geçirirler. Bu farklılaşma sürecine biyolojide metamorfoz (başkalaşım) adı verilir. Bu süreç, biyoloji ve evrimin iddiaları konusunda fazla bilgi sahibi olmayan çevreler tarafından zaman zaman evrim teorisine delil gibi gösterilmeye çalışılır. Metamorfozu "evrim örneği" gibi gösteren kaynaklar, konu hakkında bilgisiz kesimleri yanıltmaya yönelik, dar kapsamlı, yüzeysel propaganda kitapları veya bazı cahil kimselerdir. Evrim konusunda otorite sayılan, dolayısıyla evrimin temel açmazları ve çelişkileri konusunda da ayrıntılı bilgi sahibi olan bilim adamları ise bu tür gülünç iddiaları gündeme getirmekten çekinirler. Ne kadar saçma bir iddia olduğunu bilirler çünkü...

Kelebek, sinek, arı gibi canlılar metamorfoz geçiren canlılardan bazılarıdır. Hayatı suda başlayan daha sonra karada devam eden kurbağalar da metamorfoza bir örnektir. Bu farklılaşmanın evrimle hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü evrim teorisi canlılıktaki farklılaşmaları tesadüflerle gerçekleşen mutasyonlarla açıklamaya çalışır.

Oysa metamorfoz evrimin bu temel iddiası ile hiçbir benzerlik taşımayan, tesadüfle, mutasyonla ilgisi olmayan, önceden planlanmış bir süreçtir. Metamorfozu gerçekleştiren etken tesadüf değil, o canlıda daha doğduğu andan itibaren bulunan genetik bilgidir. Örneğin kurbağada, bu canlı henüz sudaki hayatını devam ettirirken, daha sonra karada sürecek yaşamıyla ilgili bilgi, genetik yapısında mevcuttur. Sivrisineğin de pupa ve erişkin hallerindeki yapısı ve fonksiyonları daha larva aşamasındayken genetik şifresinde bulunmaktadır. Bu durum metamorfoz geçiren tüm canlılar için geçerlidir.

Son yıllarda metamorfoz hakkında yapılan bilimsel araştırmalar, metamorfozun farklı genler tarafından kontrol edilen kompleks bir süreç olduğunu göstermiştir. Örneğin kurbağanın başkalaşımında sadece kuyruk ile ilgili işlemler "bir düzineden fazla gen" tarafından kontrol edilmektedir. Bunun anlamı bu sürecin, birçok parçanın birbiriyle uyumu sayesinde gerçekleşebildiğidir. Bu özelliğiyle metamorfoz yaratılış ın delili olan "indirgenemez komplekslik" özelliği taşıyan biyolojik bir süreçtir.

Böceklerdeki Kimyasal İletişim: FEROMENLER

Karıncalar yuvalarını, balarıları da kovanlarını çok uzaklara da gitseler şaşırmadan bulurlar. Bazı böcek larvaları, tehlike anında hemen biraraya toplanarak korunurlar. Pek çok böcek de toplu olarak yaşadıkları alan üzerinde belirgin bir hakimiyete sahiptir. Bunların yanı sıra tüm böcek türlerinde çiftleşmek isteyen erkek ve dişiler uzak mesafelerde de olsalar birbirlerini kolaylıkla bulurlar. Tüm bu davranışlardaki ortak nokta ise, tümünün bir tür haberleşme sistemine sahip olmasıdır.

Böceklerin haberleşmek için kullandıkları işaretin adı feromendir. Feromenin anlamı "hormon taşıyıcısı"dır. Bu madde, aynı türün üyeleri arasında kullanılan kimyasal bir maddedir. Genellikle özel bezlerde üretilerek çevreye bırakılırlar. Böceklerin birbirleriyle iletişimini sağlar ve davranışlarında değişikliklere neden olurlar.

Feromenler önceleri hormonlarla eş değer tutulmuştur. Feromenlerin vücut dışına salgılanmaları onları hormonlardan ayıran özelliklerindendir. Feromenlerin çok farklı işlevleri yerine getirenleri olduğu gibi, değişik bileşimlerde olanları da vardır. Yayılma yetenekleri oldukça yüksek olan feromenler 7-8 km gibi muazzam bir uzaklıktan bile etkili olabilmektedir. Uzaklık, sıcaklık, rüzgar ve nem gibi etmenler de feromenlerin etkisini azaltıp çoğaltabilir.

Feromenler; iz bırakma, işaretleme, alarma geçirme, toplanma, birlikte yaşayan böceklerde kraliçe yetiştirilmesine kullanılırlar. Koku yoluyla etkili olan cinsiyet feromenleri de vardır.Feromen kullanarak haberleşen canlılarla ilgili verilecek bilgiler içinde akılda tutulması gereken çok önemli bir nokta vardır: Her türün kullandığı formül kendine özgüdür. Bu formüllerin içerdikleri maddeler ayrıdır. Hem bu maddeyi salgılayan hem de salgılanan madde ile iletilmek istenen mesajı algılayan canlı bu formülden haberdardır. Ayrıca başka türe ait formülleri çözen ve taklit eden canlılar da vardır.

F

eromenler yoluyla hareket eden canlılar arasında en bilinenleri arı, karınca, termit gibi birlikte yaşayan böceklerdir. Bu canlılardan karada yaşayanlar izlerini toprağa bırakırlar. Bu kimyasal izler, böceklerin gezindiği tüm ortamlarda; ağaçlarda, dallarda, yapraklarda ve meyvelerde olabilir. Havadaki izler ise uçan böcekler tarafından bırakılır ve sürekli yenilenmeleri gerekir. Koku yoluyla etkili olan cinsiyet feromenleri bu gruba girer.

Peki bu canlılar yaydıkları bu özel esansları nasıl kullanırlar?

Böcekler boyutlarının küçüklüğü, uçabilme ve hızlı hareket edebilme gibi özellikleri nedeniyle, çok geniş alanlara yayılabilen canlılardır. Bu özellikleri, üremeleri için ilk anda sorun oluşturacakmış gibi görünebilir. Ancak bu durum, feromenler sayesinde ortadan kalkmıştır. Pek çok böcek, kendi türünden bir başka böceğin varlığını, yaydığı feromeni sayesinde keşfedebilir ve onun izini sürebilir. Bir canlı, sadece salgıladığı koku sayesinde kendi türüne ait canlıların yerini tespit edebilmekte, her nerede olursa olsun çiftleşmek için bir eş bulabilmektedir. Ancak bu canlılar, ne böylesine özel kokuları geliştirecek bir ortama sahiptir, ne de özel bir üretim yapacak bilince. Eğer sadece 1-2 cm boyundaki bir böcek çevresindekilerle iletişim kurabilecek bir koku meydana getirebiliyor ve bu kokuyu kilometrelerce öteden ayırt ederek verilen mesajı algılayabiliyorsa, bu bize akıllı bir müdahalenin var olduğunu gösterir. Karşımızdaki her güzellik, her kusursuzluk ve her tasarım örneği de bizi şüphesiz üstün ve güçlü olan, herşeyi en mükemmel şekli ile yaratan bir Yaratıcı'ya götürmelidir. Bu Yaratıcı, kuşkusuz bu canlılara koku üretme ve bu yolla haberleşme yeteneği veren alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

KANGURU YAVRUSUNUN DÜNYAYA GELİŞİ

Kanguruların üreme sistemi diğer memelilerden farklıdır. Kanguru embriyosu, normalde rahimde geçirmesi gereken evrenin bir kısmını rahmin dışında tamamlar. Döllenmeden aşağı yukarı 33 gün sonra, henüz bir santimetre boyunda olan kanguru yavrusu dünyaya gelir. Bu aşamayı tüm memeliler anne karnında geçirirken, kanguru yavrusu daha bir santimetre boyundayken dünyaya gelmektedir. Henüz doğru dürüst gelişmemiştir; ön ayakları belli belirsiz bir halde ve arka ayakları da küçük çıkıntılardan ibarettir.

Doğan yavru yaklaşık üç dakikalık yolculuk sonunda annesinin kesesine varır. Diğer memeliler için anne rahmi neyse, küçük kanguru için de bu kese odur. Ama önemli bir fark vardır. Diğerleri dünyaya bebek olarak gelirken, kanguru yavrusu, rahimden çıktığında şekil itibariyle tam bir embriyodur. Ayakları, yüzü ve daha pek çok uzvu henüz son halini almamıştır.

Annesinin kesesine ulaşan yavru dört meme ucundan birine tutunur ve süt emmeye başlar. Bu dönemde anne yeniden çiftleşme sürecine girmiş ve yeni bir yumurta daha oluşmuştur. Döllenmeden 33 gün sonra fasulye büyüklüğündeki yeni bir yavru daha doğar ve aynı kardeşi gibi sürünerek keseye ulaşır.
Bir kanguru yavrularına vereceği sütün hangi oranda hangi besin maddelerini içereceğini hesaplayamaz. Hesaplasa bile bunu kendi vücudunda üretemez. Annenin bu işi bilinçli olarak düzenlemesi imkansızdır. Bu mucize alemlerin Rabbi Allah'ın üstün yaratışının delillerinden sadece birisidir..

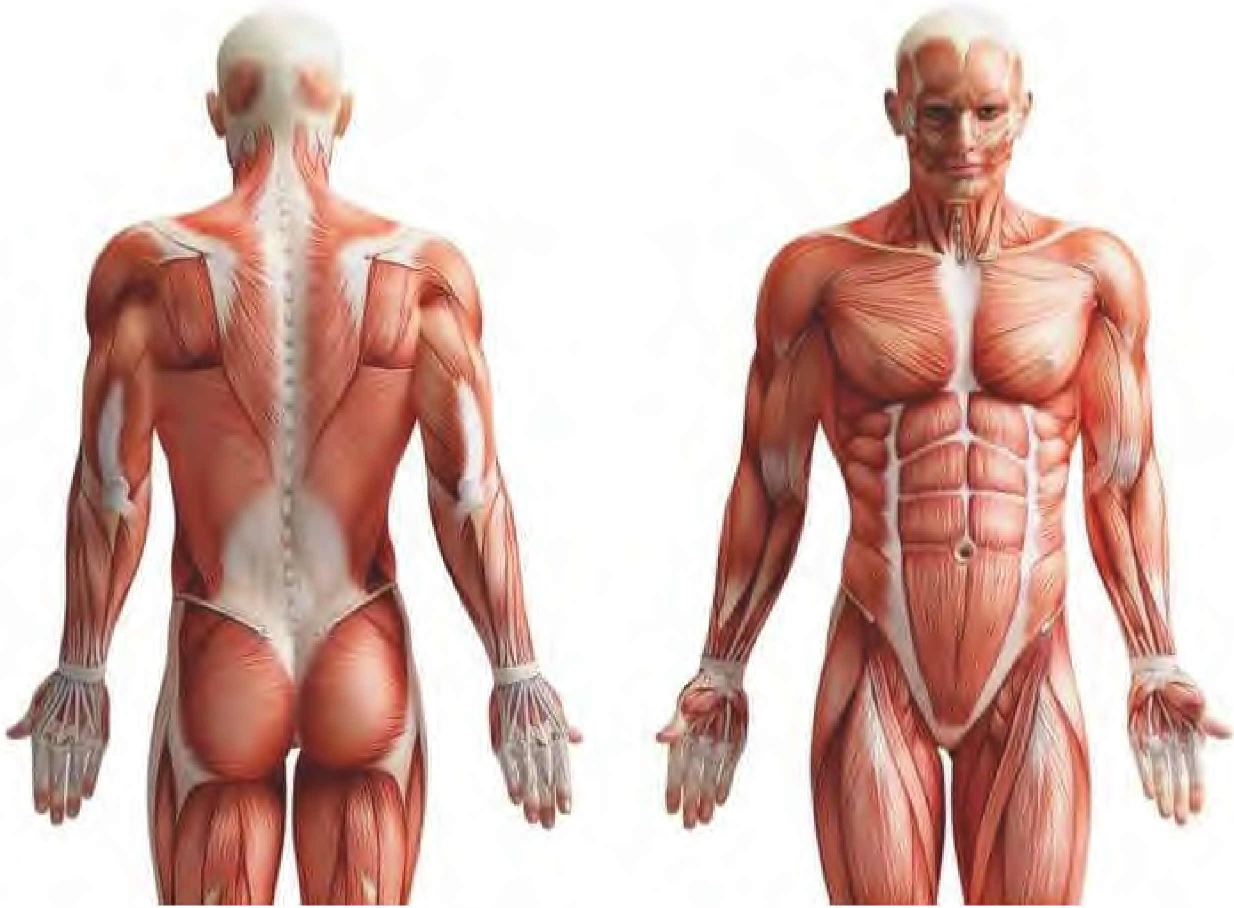
Anahtar Kelime Alanımız: allah'ın varlığının ve birliğinin delilleri allah'ın varlığının akli delilleri allah'ın varlığının delilleri allah'ın varlığının delilleri nelerdir allah'ın varlığının mantıksal delilleri allah'ın varlığının delilleri slayt allah'ın varlığının ve birliğinin delilleri slayt allah'ın varlığının bilimsel kanıtları allah'ın varlığının delilleri ayet allah'ın varlığının akli ve nakli delilleri allah'ın varlığının akılla ispatı allah'ın varlığının ayetlerle delilleri allah'ın varlığının akıl yoluyla ispatı allah'ın varlığını aklımızla nasıl anlayabiliriz allah'ın varlığını aklımızla anlayabilir misiniz allah'ın varlığını aklımızla anlayabilir miyiz allah'ın varlığının bir delili allah'ın varlığının birliğinin delilleri allah'ın varlığının bilimsel ispatı allah'ın varlığının belirtileri allah'ın varlığı bilimsel olarak kanıtlandı allah'ın varlığına inanmayanlara cevap allah'ın varlığını kanıtlayan cümleler allah'ın varlığının delilleri pdf allah'ın varlığının delilleri kelam allah'ın varlığının delilleri özet allah'ın varlığının delilleri nizam delili allah'ın varlığının en büyük kanıtı allah'ın varlığının evrendeki delilleri allah'ın varlığının en büyük ispatı allah'ın varlığının en büyük delili allah'ın varlığının en büyük delilleri allah'ın varlığına en güzel cevap allah'ın varlığının felsefi delilleri allah'ın varlığının delilleri felsefe allah'ın varlığını gösteren deliller allah'ın varlığını gösteren örnekler allah'ın varlığını gösteren kanıtlar allah'ın varlığını gösteren akli deliller allah'ın varlığını gösteren mucizeler allah'ın varlığı hakkında deliller allah'ın varlığının ispatı allah'ın varlığını ıspatlayan deliller allah'ın varlığının ispatlayan örnekler allah'ın varlığının kanıtları allah'ın varlığının delilleri caner allah'ın varlığının delili allah'ın varlığının delilleri kısaca allah'ın varlığı ve birliğini gösteren örnekler allah'ın varlığının delilleri maddeler halinde allah'ın varlığına 3 delil allah'ın varlığının delilleri ppt allah'ın varlığına 5 kanıt allah'ın

varlığının delilleri resimli allah’ın varlığına matematiksel kanıt allah’ın varlığının delilleri slayt allah’ın varlığının delilleri temanü allah’ın varlığını aklımızla nasıl anlayabiliriz allah’ın varlığının delilleri yazı allah’ın varlığının delilleri youtube allah’ın varlığının en büyük delili

Allah'ın Varlığına İnsandaki Deliller

ateistlerecevap.org/2018/03/allahin-varligina-insandaki-delililler.html

by Ateistlere Cevap - March 9, 2018

İNSANDAKİ VARLIK DELİLLERİ

İNSANIN YARATILIŞI

İnsan, hayatı boyunca sahip olduğu bedenle görür, işitir, nefes alır, yürür, koşar ve zevk alır. İnsan bedenini oluşturan kemikler, kaslar, damarlar, iç organlar mükemmel bir düzene sahiptir. Bu düzen incelendiğinde ise, daha da şaşırtıcı gerçeklerle karşılaşılır. Birbirinden farklı gibi görünen bu vücut parçalarının tamamı aynı malzemelerden oluşmaktadır. Bu malzeme hücredir.Hücre, bir organın örneğin kemiğin en küçük parçasıdır. Bir hücre o kadar küçüktür ki, bir milyon tane hücre biraraya gelse ancak bir iğne ucu kadar yer kaplar. İnsan bedenini oluşturan 60-70 kiloluk et ve kemik kütlesinin özü, insanın doğumundan 9 ay 10 gün önce tek bir hücrede toplanmıştır. Bu hücre, anneden gelen yumurta hücresiyle babadan gelen sperm hücresinin annenin bedeninde birleşmesiyle oluşur.

Hedefe Kilitlenmiş Kusursuz Bir Ordu

Sperm ve yumurta hücrelerinin anne bedeninde birleşmesi, yani annedeki bir yumurtanın döllenmesi için her seferinde yaklaşık 300 milyonluk bir sperm ordusu babanın vücudunda hazır hale getirilir. Bu sayının bu kadar yüksek olmasının nedeni, yumurtanın döllenmesini engelleyecek herhangi bir durumu ortadan kaldırmaya yöneliktir.

Döllenme işlemi için erkek bedeninden atılan spermlere çeşitli bezlerden salgılanan sıvıların oluşturduğu bir karışım eşlik eder. Meni denen bu salgılar ve sperm karışımında sadece spermlerin dölleme yeteneği vardır. Kuran'da meniden karmaşık bir su olarak şöyle söz edilir:**"Şüphesiz, Biz insanı karmaşık olan bir damla sudan yarattık. Onu deniyoruz. Bundan dolayı onu işiten ve gören yaptık." (İnsan Suresi, 2)**

Spermin yapısında döllenmeyi kolaylaştırıcı özellikler bulunur. Spermin baş, orta, kuyruk bölümleri vardır. Metrenin milyonda biri kadar olan baş bölümüne bir hücreyi bir insana dönüştüren babadan gelen tüm bilgi sığdırılmıştır. Spermin bir diğer önemli parçası da kuyruktur. Kuyruk sürekli bir kamçı hareketi yaparak yumurta hücresine ulaşmayı sağlar.

Yeni Bir İnsanın Oluşumunda Rol Oynayan Yumurta Hücresi

Döllenmenin kolaylıkla gerçekleşebilmesi için kadın bedeninde de birçok sistem hazırlanmıştır. Yumurta, yumurtalık adı verilen ve her detayıyla bu iş için yaratılmış bir organda üretilir. Yumurtalıklar, rahimin sağında ve solunda yer alır ve rahme ince tüplerle bağlıdırlar. Yumurtalıkta üretilen yumurta daha sonra bu tüplerin özel yaratılışı sayesinde spermle buluşur. Bu tüplerin içindeki küçük tüycükler ileri geri hareket ederek hareketleriyle yumurtayı sperme doğru ilerletirken spermi de yumurtaya doğru ilerletirler. Döllenme bu tüpün içinde gerçekleşir.
Yumurtanın dış kısmı içinde yağ, şeker ve protein bulunan bir zarla çevrilidir. Bu zar, yumurtaya sperme doğru yapacağı hareket için gereken enerjiyi sağlar. Peki küçücük hücre, daha yumurtalıkta üretildiği anda böyle bir yola çıkacağını ve bu yolculuk sırasında kendisine enerji gerekeceğini bilebilir mi?

Bebeğin Büyümesi İçin Yaratılmış En Güvenli Yer: ANNE RAHMİ

Rahim, kaslardan yapılmış sağlam duvarlı içi boş bir organdır. Hamilelik boyunca rahimin hacmi 20-25 kat artar. Böylece kadının döllenmiş yumurtasının içinde büyüyüp gelişebileceği en uygun yer halini alır. Döllenmiş yumurta, yumurtalıktan rahme kadar olan

tüpte bir yandan bölünerek çoğalırken, diğer yandan da ilerlemesine devam eder. Hücre topluluğu bu yolun herhangi bir yerinde yerleşmez. Gelişimi için en güvenli yer olan rahimi seçer ve buraya tutunur. Allah, Kuran'da bu gerçeği şöyle bildirir:**"Yaratan Rabbin adıyla oku. O, insanı bir "alak"tan yarattı. Oku, Rabbin en büyük kerem sahibidir." (Alak Suresi, 1-3)**

"Alak" kelimesinin Arapça'daki anlamı, "bir yere asılıp tutunan şey" demektir. Hatta alak kelimesi asıl olarak deriye yapışarak oradan kan emen sülükleri tanımlamak için kullanılır.

Döllenmiş yumurta da tam olarak ayette bildirildiği gibi rahim duvarına asılıp tutunmaktadır. Bundan 1400 sene öncesinde indirilmiş olan Kuran'da, anne karnında gelişmekte olan hücreyi bu özelliğiyle tarif eden bir kelime kullanılması, Kuran'ın mucizelerinden biridir. O dönemin bilim düzeyi ile keşfedilmesi mümkün olmayan bu bilginin, asırlar önce Kuran'da bildirilmiş olması Kuran'ın Alemlerin Rabbi olan Allah tarafından indirildiğini bir kez daha tasdik etmektedir.

Sadece bir hücre topluluğu olan bu minik et parçası (alak), nasıl olur da gelişimi için en uygun yeri seçer? Bu şuurlu davranış, insan vücudunda gerçekleşen işlemlerin üstün bir aklın kontrolünde gerçekleştiğini gösterir:
"Döl yataklarında size dilediği gibi suret veren O'dur. O'ndan başka ilah yoktur; üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir." (Al-i İmran Suresi, 6)

Hücreler Farklı Gruplara Ayrılıyor!

Rahime tutunan ve birbirinin aynı olan hücreler belli bir süre sonra bölünerek çoğalır. Her geçen gün bazı hücreler diğerlerinden farklı bir yapıya bürünmeye başlar. Bütün hücreler adeta görev yerine dağılan işçiler gibi bölük bölük hareket ederler. Bu yoğun faaliyet sonucunda bazı hücreler kemik, bazısı deri, bazısı da kas hücresi olacaklardır.

Bu hazırlığın nasıl yapılacağı, hangi hücrenin hangi dokuyu, hangi organı meydana getireceği her hücre grubuna ayrı ayrı ilham edilmiştir. Başta birbirinin aynı olan hücrelerin çoğalmasıyla vücutta yaklaşık 200 tür hücre oluşur. Bu oluşumda hiçbir karışıklık olmaz; her hücre nerede nasıl davranacağını çok iyi bilir. Bu kusursuz düzeni sağlayan ve hücrelere neler yapacaklarını ilham eden, her şeyin hakimi olan yüce Allah'tır.

İki Canlı Arasındaki Hayat Köprüsü: Plasenta

Plasenta anneyle bebek arasındaki besin, oksijen ve diğer maddelerin alışverişini sağlayan yapıdır. Üstelik plasenta yeni hücre gruplarının yani dokuların oluşması için gerekli olan besinleri özenle seçerek, bebeğe taşır. Plasenta bu işlemin tam tersine yani bebekten anne karnına atık maddelerin taşınması işlemini de ustalıkla yerine getirir. Bu şekilde beslenen

bebeğin gelişimi sonucunda son derece orantılı, uyumlu bir yapı ortaya çıkar. Bu uyumlu gelişmelerin bütün vücut parçalarında aynı şekilde gerçekleşmesi şarttır. Örneğin; sadece göze ait 40 farklı parça vardır. Gözün fonksiyonlarını yerine getirebilmesi için orantılı bir büyümenin olması, parçalar arasındaki bağlantının sağlam olması, hepsinin kendi yerinde bulunması gerekir. Aksi halde göz, işlevlerini yerine getiremez.

Kemiklerin Kasla Sarılması

Çok yakın bir zamana kadar kemiklerle kasların birlikte ortaya çıkarak anne karnında geliştikleri sanılıyordu. Ancak yapılan son araştırmalar çok farklı ve insanların hiç farkında olmadıkları bir gerçeği ortaya koydu. Şöyle ki; anne karnındaki bebekte kıkırdak dokunun sertleşmesiyle önce kemik oluşur, daha sonra kas hücreleri kemiklerin etrafındaki dokulardan oluşup kemiği sararlar.Oysa bilimin yeni keşfettiği bu gerçek, Kuran'da 1400 sene önce insanlara bildirilmiştir: **"Sonra o su damlasını bir alak (hücre topluluğu) olarak yarattık; ardından o alak'ı bir çiğnem et parçası olarak yarattık; daha sonra o çiğnem et parçasını kemik olarak yarattık; böylece kemiklere de et giydirdik; sonra bir başka yaratışla onu inşa ettik. Yaratıcıların en güzeli olan Allah, ne yücedir. " (Müminun Suresi, 14)**

Bebeğin Hayat Suyu: Amniyon Suyu

Bebek, gelişimini tamamladığı 9 ayı anne karnında içi sıvı dolu bir kesede geçirir. Bu sıvı amniyon sıvısıdır. Bu sıvı pek çok özelliği ile bebeği dış dünyaya hazırlar. Bebek bu sıvı içinde dış dünyaya alışmak için hareket eder. Düzenli olarak bu sıvıyı içer, dili tat almaya, bağırsakları emilime, böbrekleri de süzme işine alıştırılır. Bu sıvı aynı zamanda dışarıdan gelecek darbelere karşı da bebeği korur. Çünkü, sıvılara herhangi bir yönden gelen basınç her tarafa eşit olarak dağıtılır.

Amniyon sıvısı anne sağlığı için de önemlidir. Sıvı içinde yüzen bebek anne rahmine ağırlık yapmaz ve bu sayede normal gelişimini tamamlayabilir.

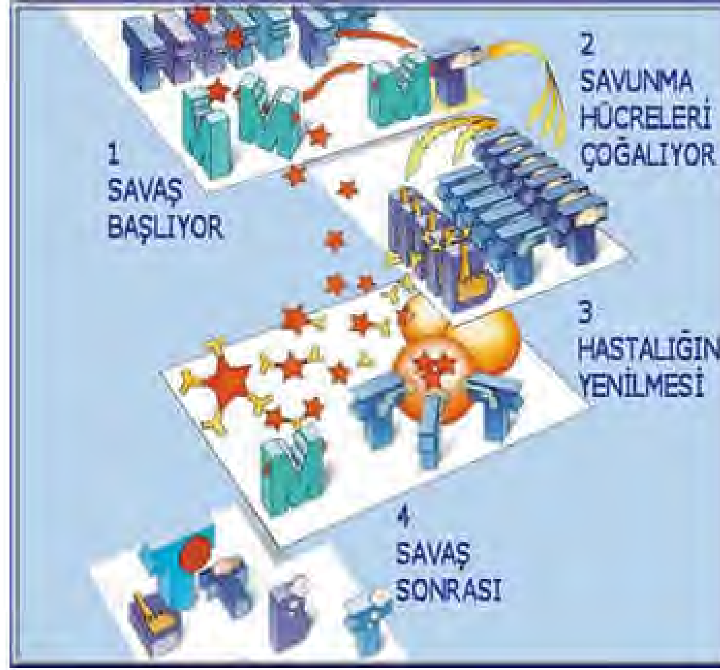
Yeni Bir Dünyaya Doğru...

Bebeğin, yeni bir dünya için tüm hazırlıkları tamamlandığında amniyon sıvısı da doğum için hazırlık yapmaya başlar. Rahim ağzını genişletecek su kesecikleri oluşturur. Bu keseler hem rahmin ağzını genişleterek, bebeğin doğum esnasında sıkışmasını engeller hem de doğum başlangıcında delinip içlerindeki sıvılarla bebeğin geçeceği yolu kayganlaştırıp mikropları öldürürler.

Bu arada bebek de dışarı çıkış için en uygun hali yani başın rahim boynuna sokulduğu pozisyonu alır. Peki bebek doğum için en uygun pozisyonun bu olduğunu, daha önemlisi doğum zamanın geldiğini nasıl bilir? Henüz şuuru tam oluşmamış bir varlığın böylesine şuurlu davranışlar sergilemesi elbette onun, kendi iradesiyle değil, yaratıcısı olan Allah'ın ilhamıyla hareket ettiğinin apaçık göstergesidir. Allah, bunu Kuran'da şöyle bildirir:**Ey insanlar, eğer dirilişten yana bir kuşku içindeyseniz, gerçek şu ki, biz sizi topraktan yarattık, sonra bir damla sudan, sonra bir alak'tan (embriyo), sonra yaratılış biçimi belli belirsiz bir çiğnem et parçasından; size (kudretimizi) açıkça göstermek için. Dilediğimizi, adı konulmuş bir süreye kadar rahimlerde tutuyoruz. Sonra sizi bebek olarak çıkarıyoruz, sonra da erginlik çağına erişmeniz için (sizi büyütüyoruz). Sizden kiminizin hayatına son verilmekte, kiminiz de, bildikten sonra hiçbir şey bilmeme durumuna gelmesi için ömrün en aşağı ucuna (yaşlılığa) geri çevrilmektedir. Yeryüzünü kupkuru ölü gibi görürsün, fakat biz onun üzerine suyu indirdiğimiz zaman titreşir, kabarır ve her güzel çiftten (ürünler) bitirir. (Hac Suresi, 5)**

SAVUNMA SİSTEMİ MUCİZESİ

"Fagositoz" olarak adlandırılan bu olayda makrofaj çok sayıdaki bakteriyi yutmak için uzanıyor (üstte). Bakteriler makrofajın bir uzantısı tarafından sarılmış durumda (sağ üstte). Ve bir hücre tarafından yutuluyorlar (sağda). Daha sonra makrofaj içindeki güçlü kimyasal maddeler saldırganı parçalarına ayırıp yok etmektedirler. Bir diğer deyişle makrofaj düşmanı yutmakta, sindirmekte ve açığa çıkan maddeleri kullanmaktadır.

1 SAVAŞ BAŞLIYOR Virüsler bedende yayılırken bir kaç tanesi makrofajlar tarafından yutulur. Makrofajlar virüsün antijenlerini ayırarak kendi yüzeylerine yerleştirirler. Kan dolaşımında bulunan milyonlarca yardımcı T hücresinden çok azı bu özel antijeni 'okuma' yeteneğine sahiptir. Makrofaja bağlanan bu T hücreleri etkin hale geçerler.

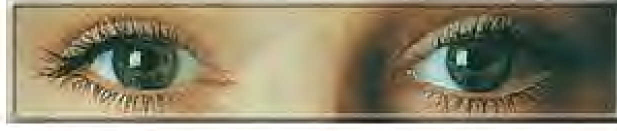
2 SAVUNMA HÜCRELERİ ÇOĞALIYOR Yardımcı T hücreleri etkin hale geçince çoğalmaya başlarlar. Daha sonra az sayıdaki, düşman virüse duyarlı olan öldürücü T hücrelerini ve B hücrelerini uyarırlar B hücrelerinin sayısı artarken yardımcı T hücreleri onlara antikor yapmaları için işaret verir.

3 HASTALIĞIN YENİLMESİ Bu sırada virüslerin bir kısmı hücrelerin içine girmişlerdir. Virüsler sadece hücre içinde çoğalabilir. Öldürücü T hücreleri salgıladıkları kimyasal maddelerle bu hücrelerin zarlarını delerek ölümlerine neden olur, böylece hücre içindeki virüsün çoğalmasını önlerler. Antikorlar da doğrudan virüsün yüzeyine bağlanarak onu nötralize eder hücrelere girişini önler ve içine sızılan hücreleri yok edecek kimyasal tepkimeler başlatırlar.

4 SAVAŞ SONRASI Hastalık yenilgiye uğratılınca baskılayıcı T hücreleri tüm saldırı sistemini

durdururlar. Bellek T ve B hücreleri, eğer tekrar aynı virüsle karşılaşılırsa hemen harekete geçmek üzere, kan ve lenf sisteminde kalırlar.

GÖZDEKİ KUSURSUZ TASARIM

Bu cümleyi siz okuyup bitirinceye kadar gözünüzde yaklaşık yüz milyar (100.000.000.000) işlem yapıldı. Dünyanın bu en ilginç, en hızlı ve en kusursuz bilgi transferi, her an kesintisiz devam ediyor.

Gözleriniz olmasaydı bir rengin, bir şeklin, bir manzaranın, bir insan yüzünün, güzellik denen kavramın nasıl bir şey olduğunu hiçbir zaman hayalinizde canlandıramazdınız. Fakat, gözleriniz var ve bu sayede etrafınızı görüyor, şu anda da bu yazıyı okuyorsunuz. Bunun ne kadar büyük bir mucize olduğu, çoğu insan gibi belki bugüne kadar sizin de aklınıza gelmemişti.

Dış dünyadaki ışık parçacıkları, gözünüzün önündeki şeffaf kornea tabakasından, sonra iris denen çember şeklindeki dokudan, daha sonra da odaklama yapan mercekten geçiyor ve gözün arka tarafındaki retinaya düşüyor. Retina, organik hücrelerden oluşmasına rağmen, üzerine düşen bu görüntüyü, dünyanın en hızlı bilgisayar işlemcisinden çok daha hızlı bir biçimde yorumlayarak “bilgi”ye yani elektrik sinyallerine dönüştürüyor. Elektrik sinyalleri haline gelen görüntü, sinirler aracılığıyla beyindeki görme merkezine iletiliyor. Bu merkezdeki hücreler ise, bu bilgiyi yeniden yorumlayarak tekrar görüntü haline getiriyor.

Gözün mükemmel yapısı, elbette burada özetlediğimizden çok daha fazla detaya sahip. Örneğin mercek, ışınları retina üzerine odaklarken, sürekli olarak kalınlığını ayarlıyor. Bu “otomatik odaklama” sistemi sayesinde, 20 cm uzaktaki elinize baktıktan hemen sonra, 100 m uzaklıktaki bir ağaca bakabiliyor ve anında net bir görüntü elde edebiliyorsunuz. Eğer merceğin böyle bir özelliği (ve bu iş için etrafına yerleştirilmiş onlarca minik kas) olmasaydı, sadece belirli bir mesafedeki cisimleri net görebilecektiniz. Daha uzak ve daha yakındaki maddeler ise her zaman çok bulanık görünecekti. Kısacası, göz, “otomatik odaklama” özelliğine sahip olan -ve son 10 yıl içinde geliştirilen- modern kameraların yaptığı işi, milyonlarca yıldır yapıyor. Üstelik hiçbir kamera göz kadar kusursuz odaklama yapamıyor.

Gözün parçalarından biri olan iris dokusu ise daha farklı bir ayarlamayı üstlenmiş durumda. İris, gözünüze rengini veren doku, ama asıl işlevi göze girecek ışık miktarını belirlemek. Biraz loş bir ortama girdiğinizde, iris hemen genişliyor ve ortasındaki “göz bebeği” büyüyerek retinaya daha fazla ışık girmesini sağlıyor. Güneşe çıktığınızda ise tam tersi gerçekleşiyor ve

iris, kamaşmayı en aza indirmek için, çok hızlı bir biçimde daralıyor. Eğer iris böyle bir işleve sahip olmasıydı, sadece belirli bir ışıkta etrafı iyi görebilirdiniz. Biraz daha loş bir ortam zifiri karanlık haline gelir, biraz daha aydınlıkta gözleriniz tamamen kamaşırdı.

Göz Kapakları

Göz kapakları, gözün korunması için yaratılmış olan en önemli parçalardan birisidir. Göz kapaklarının görevi, göz küresini korumakla birlikte "kornea"yı her an belli bir nem oranında tutmaktır. Göz kapaklarının iç kısmında bulunan damarlar, uykuda oksijen alamayan gözün dış tabakasını beslerler.
Herkes gün içinde hiç farkında olmadan binlerce kez gözlerini kırpar. Bu hareket istem dışı olarak yapılır ve bu sayede gözler yoğun ışık temasından ve yabancı maddelerden korunur. Bu işlemin hiçbir çaba sarf etmeden yapılması da çoğu insanın farkında olmadığı bir nimettir.

Göz Bebeği

Göze giren ışık miktarı, göz bebeği açıklığının derecesine göre yaklaşık 30 kat değişebilir. Örneğin bir flaş patlaması ile 0.1 saniyede yapılacak değişim sonucunda göz bebeği hemen ayarlanıp ışığı kırar.
Elbette tüm bu saydıklarımız gözde çok üstün bir "tasarım" olduğunu ispatlamaktadır. Bu öyle bir sistemdir ki, tek bir parçası, örneğin sadece gözyaşı bezleri ya da korneanın şeffaflığı olmasa, göz hiçbir işe yaramaz. Yani, gözün işlev görmesi için bütün temel parçalarının (yaklaşık 40 ayrı dokunun) aynı anda, gereken yerde, gereken işlev ve yapıda olması gerekir. Bu denli kompleks bir tasarımın "evrim"le, yani bir rastlantılar zinciriyle oluşması ise elbette ki imkansızdır. Açık olan gerçek, gözün üstün bir aklın eseri olduğudur. Bu Rabbimiz'in benzeri olmayan aklıdır. Allah, insanlara yol gösterici olarak indirdiği kitabında şöyle bildirir:**"Allah, sizi annelerinizin karnından hiçbir şey bilmezken çıkardı ve umulur ki şükredersiniz diye işitme, görme (duyularını) ve gönüller verdi." (Nahl Suresi, 78)**

En Mükemmel Göz Damlası:Gözyaşı

Çoğu insanın, "yalnızca ağlandığında akan tuzlu su" zannettiği gözyaşı,

durumdan duruma değişen yapısıyla son derece özel bir sıvıdır. Gözyaşının ilk görevi gözü mikroplara karşı korumaktır. İçinde bulunan "lizozom" enzimi birçok bakteri türünü parçalayabilme ve mikrop öldürme özelliğine sahiptir. Lizozom sayesinde göz,

enfeksiyonlardan korunur. Bu madde, binaları mikroplardan temizlemek için kullanılan kuvvetli bir dezenfektan olan "fenik asit"ten bile daha etkilidir. Bu kadar güçlü olduğu halde bu enzimin göze hiçbir zarar vermemesi büyük bir mucizedir.

İçinde böyle son derece güçlü bir dezenfektan bulunan gözyaşı, gözün kimyasal yapısına en uygun şekilde yaratılmıştır. Bu yağlama-nemlendirme sistemi sayesinde gözünüz kurumaz. Eğer bu sistem var olmasa ya da eksik çalışsaydı, o zaman göz ile göz kapağı arasında sürekli bir sürtünme olur, gözünüz birkaç dakika içinde kurur, göz kapaklarınız yapışır ve oldukça acılı bir süreç sonucunda kör olurdunuz.

İSKELETİN YARATILIŞI

Gülme, koşma, yürüme, oturma, kalkma, ayakta durma, yatma, yazı yazma... Her insan bütün bu işlemleri kemikleri sayesinde yapar. Kemikleri sayesinde yürür, yine onlar sayesinde ayakta durur, yatar, güler, kemikleri sayesinde yemek yer. İnsan bedeninin çatısı 206 tane sert parçanın biraraya gelmesiyle oluşmuştur. İnsan vücudunda bulunan ve her biri farklı fonksiyonlara sahip olan kemikler, Allah'ın yaratma sanatının yüceliğini bize gösterirler.

Kemik dokusu çoğu kimsenin zannettiği gibi cansız değildir. Kemik dokusu vücutta kalsiyum, fosfat gibi birçok önemli mineralin bankasıdır. Vücudun ihtiyacına göre bu mineralleri depo eder veya daha önceden depo ettiklerini vücuda verir. Bütün bunların yanı sıra kırmızı kan hücrelerinin üretimi de kemik iliği tarafından yapılır.

İskeletin Mükemmel İşlevi

İskelet bütün olarak mükemmel bir işleve sahip olmasının yanında, onu oluşturan kemikler de üstün bir yapıya sahiptir. Vücudun taşınması ve korunması gibi önemli bir görevi üstlenen kemiklerimiz, bu işi rahatlıkla yerine getirebilecek kapasite ve sağlamlıkla yaratılmıştır. Hatta bu yönde oldukça geniş bir güvenlik payı bırakılmış ve vücudun muhatap olacağı zor durumlar da hesaba katılmıştır. Örneğin; uyluk kemiği, dikey durumda bir ton ağırlığı kaldırabilecek kapasitededir. Nitekim atılan her adımda bu kemiğimize vücut ağırlığımızın üç katı yük binmektedir. Hatta sırıkla yüksek atlama yapan bir atlet yere inerken kalça kemiğinin her santimetrekaresi 1400 kiloluk bir basınca maruz kalır. O halde, kemik denen ve bir tek hücrenin bölünmesi sonucunda ortaya çıkan bu yapıyı, bu kadar kuvvetli kılan nedir?

Kemiklerin iç yapısı , insanların binalarda ve köprülerde kullandığı kafes yapı sistemine benzer bir yapıda inşa edilmiştir. Önemli bir farkla; kemik içindeki sistem, insanın geliştirdiğinden çok daha üstün ve karmaşıktır. Bu sayede kemikler, hem son derece sağlam, hem de insanın rahatlıkla kullanabileceği hafiflikte olurlar. Eğer aksi olsaydı, yani kemiklerin

içi, dışı gibi sert ve tamamen dolu olsaydı, hem kemiklerin ağırlığı insanın taşıyabileceğinin çok üzerinde olurdu, hem de kemiğin yapısı gevrek ve sert olup en küçük bir darbede çatlayabilir veya kırılabilirdi.

Tasarım Harikası Kemiklerimiz

Kemiklerimizin bu mükemmel tasarımı, bizim son derece rahat bir hayat sürmemizi, çok zor hareketleri kolaylıkla ve hiç acı duymadan yapabilmemizi sağlamaktadır. İnsana düşen kuşkusuz bu mükemmel bedeni onun için yaratmış ve emrine vermiş olan Allah'ı bilmesi ve O'na şükredici olmasıdır. İnsan vücudundaki kemiklerin esneklikleri ihtiyaca göre değişebilir. Örneğin kadınlarda leğen kuşağı kemikleri, hamileliğin son aylarına doğru gevşer ve birbirinden biraz ayrılırlar. Bu son derece önemli bir ayrıntıdır, çünkü bu gevşeme sayesinde bebeğin başı doğum sırasında ezilmeden dışarı çıkabilir. Acaba leğen kemiği, dünyaya yeni gelecek bir canlının başının ezilmemesi için kendisini daha esnek bir hale getirmeye nasıl karar vermektedir? Böylesine önemli bir ayarlama, evrimin yani tesadüflerin bir hediyesi asla olamaz. Açık olan tek gerçek vardır. Tüm bunların cevabı kusursuz ve planlı bir yaratılıştır.

Kemiklerin esnekliğine başka bir örnek olarak bebekleri verelim. Bebeklerin kafatası ve diğer kemikleri çok yumuşaktır ve birbirleri üzerinde az da olsa hareket edebilirler. Bu esneklik sayesinde bebeğin başı doğumda bir hasar görmeden çıkabilir. Eğer bu kafatası kemikleri doğum sırasında sert olsaydı, anne karnından çıkarken çatlayabilir hatta kırılarak bebeğin beyninde büyük hasarlara yol açabilirdi. Bu aşamada tekrar kaçınılmaz bazı sorularla karşılaşıyoruz. Acaba bebeğin kafatası kemiklerinin doğum sırasında karşılacakları tehlikeyi kim, nereden bilmekte, bu önlem nasıl alınmaktadır? Açıktır ki annenin de, çocuğun da böyle bir engelle karşılaşacaklarından haberleri yoktur. Üstelik haberleri de olsa herhangi bir şekilde müdahalede bulunamazlar. Bebeğe ve annesine hayat veren de, onlar için böyle bir sistemi yaratan da kuşkusuz üstün ilim sahibi olan Allah'tır.

İskeletin Hareket Kabiliyeti

İskeletlerin hareket kabiliyeti de üzerinde durulması gereken önemli bir ayrıntıdır. Her adım atışımızda omurgamızı meydana getiren omurlar birbiri üstünde hareket eder. Bu sürekli hareket ve sürtünme, omurların aşınmasına neden olabilir. Oysa bunu önlemek için her bir omur arasına disk denilen dayanıklı kıkırdaklar yerleştirilmiştir. Bu diskler amortisör görevi yapar. Dahası her adım atışta, vücut ağırlığı yüzünden yerden vücuda bir tepki kuvveti gelir. Bu kuvvet, omurganın sahip olduğu amortisörler ve "kuvvet dağıtıcı" kıvrımlı şekli sayesinde, vücuda zarar vermez. Eğer tepkiyi azaltan esneklik ve özel yapı olmasaydı, ortaya çıkan kuvvet doğrudan kafatasına iletilirdi ve her adım attığımızda beynimiz sarsılırdı.

Tüm bunlar insan bedeninin çok mükemmel bir tasarımın, daha doğrusu bir yaratılışın ürünü olduğunu göstermektedir. İnsan bu mükemmel tasarım sayesinde birbirinden çok farklı hareketleri büyük bir hız ve rahatlık içinde yerine getirir. Oysa böyle olmayabilirdi. Çok daha sert, çok daha kaba bir iskeletimiz olabilirdi. Örneğin tüm bacağımızın tek bir uzun

kemikten meydana geldiğini düşünün. Böyle bir durumda yürümek büyük bir sorun haline gelecek, son derece hantal ve hareketsiz bir bedenimiz olacaktı. Bir yere oturmak bile güçleşecek, bu tür hareketler sırasındaki zorlamalar nedeniyle bacak kemiği kolaylıkla kırılabilir hale gelecekti.
Oysa yapmak istediğimiz her harekete izin veren, dahası bunları kolaylaştıran ve güvenli hale getiren bir iskeletimiz vardır. Fakat biz ne iskeletimizin tasarımını yaptık, ne de kemiklerimizi meydana getirdik. Bunları herhangi bir tesadüfi güç ya da doğal bir süreç de meydana getirmedi. Bunları bizim için en mükemmel şekilde yaratan Allah'tır. Rabbimiz bizleri bu gerçek üzerinde düşünmeye şöyle davet eder:**"... Kemiklere de bir bak nasıl biraraya getiriyoruz, sonra da onlara et giydiriyoruz?" (Bakara Suresi, 259)**

KANIN HAYATİ FONKSİYONU

Kan bedenimize canlılık vermek için yaratılmış bir yaşam sıvısıdır. Vücudumuzda dolaştığı sürece onu ısıtır, soğutur, besler, korur, enerji verir ve içindeki zehirli maddelerin atılmasını sağlar. Bedenimizdeki haberleşmenin neredeyse tamamını üstlenir. Ayrıca damarlarda oluşan her yırtığı anında kapatır. Sistem böylelikle kendini sürekli olarak yeniler. 60 kg ağırlığındaki bir insanın damarlarında ortalama 5 lt kan dolaşır. Kalp, bu miktarı bedende rahatlıkla bir dakikada dolaştırabilir. Hatta fiziksel bir zorlanma sırasında ya da spor yaparken, bir dakikada bu miktarın beş katını dolaştırabilir.

Oksijen Taşıyıcısı

Soluduğumuz hava, yaşamın en gerekli maddesidir. Ateşin, odunu yakabilmesi için nasıl oksijene gereksinimi varsa, hücrelerin de enerji üretimi sırasında şekeri parçalayabilmek için oksijene gereksinimleri vardır. Bunun için, oksijenin akciğerlerden kaslara ulaştırılması gereklidir. İşte, karmaşık bir boru hattına benzetebileceğimiz kan dolaşım sistemimiz de bu görevi üstlenir. Oksijeni taşıma görevini, alyuvarların içindeki hemoglobin molekülü yerine getirir. Yassı, yuvarlak ve her iki yanı basık bir yapıda olan alyuvarların yalnızca biri neredeyse 300 milyon hemoglobin taşır.

Alyuvarların, kusursuz bir çalışma sistemi vardır. Oksijeni taşımakla kalmayıp, onu gerektiği yerde de bırakabilirler. Bunu da en gerekli yer ve zamanda, örneğin çok çalışan bir kas hücresinin yanından geçerken yaparlar. Alyuvarlar, oksijeni bu şekilde gerekli dokulara verirken, şekerin yakılması sonucunda açığa çıkan karbondioksiti de alarak akciğere taşır ve orada bırakırlar. Bunun ardından hemen yeniden oksijenle bağlanır ve onu yeniden gerekli dokulara taşırlar.

İdeal Bir Tasarıma Sahip Olan Hücreler

Alyuvarlar, miktar bakımından diğer kan hücrelerine göre çoğunluktadır. Yetişkin bir erkeğin damarlarında 30 milyar alyuvar yüzer. Bu sayıdaki alyuvarlarla bir futbol sahasının neredeyse yarısı kaplanabilir. Kanımıza, dolayısıyla tenimize renk veren hücreler alyuvarlardır. Alyuvarlar yassı disklere benzerler. Esneklikleri sayesinde de en dar kılcal damarlardan ya da en küçük gözeneklerden bile geçebilirler. Alyuvarların bu esneklik özelliği olmasaydı, vücudun pek çok noktasında takılı kalırlardı. Bunun sebebi kılcal damarların yalnızca 4-5 mikrometre kalınlığında olmasıdır. (1 mikrometre=milimetrenin binde biri). Oysa alyuvarların çapları 7.5 mikrometredir.
Alyuvarlar böylesine büyük bir esneme özelliğinde yaratılmamış olsalardı ne olurdu? Bu sorunun cevabını şeker hastalığını araştıranlar bilir. Şeker hastalarının kan hücreleri genellikle esnekliklerini yitirir. Bu nedenle, hastaların gözlerindeki hassas dokular esnek olmayan kan hücreleri tarafından tıkanır. Bu tıkanma ise zaman içinde körlüğe yol açabilir.

Mükemmel bir Ulaşım Sistemi

Kandaki hücrelerin dışında, vücuda giren birçok madde de kanın plazma denen kısmında taşınır. Bu sıvı, kan hücreleri içermediği için sarı berrak bir renktedir. Plazma, beden ağırlığının %5'ni oluşturur ve bunun da %90'dan fazlası sudur. İçinde tuzlar, mineraller, karbonhidratlar, yağlar ve yüzlerce değişik türde protein yüzer. Kandaki proteinlerin bazıları taşıyıcı proteinlerdir. Bunlar yağları kendi üzerlerine bağlayıp onları gerekli dokulara ulaştırır. Eğer yağlar proteinler tarafından bu şekilde taşınmasaydı, birbirleriyle birleşir ve kanda, çorbadaki yağ öbekleri gibi, denetimsiz bir şekilde yüzerlerdi. Bu durum ise ölümcül sağlık sorunları meydana getirirdi.
Bedendeki özel haberci görevini ise plazmada dolaşan hormonlar üstlenir. Hormonlar, organlar ve hücreler arasında kimyasal mesajlar taşıyarak haberleşmeyi sağlar.

Albümin, sayıca en fazla olan plazma proteinidir ve bedende bir anlamda taşıyıcılık görevi yapar. Kolesterol gibi yağları, hormonları, zehirli bir safra kesesi maddesi olan sarı bilirubini ve penisilin gibi ilaçları kendine bağlar. Zehirleri karaciğerde bırakır, besin maddelerini ve hormonları ise gerekli oldukları yerlere götürür.

Özel Denetim Mekanizmaları

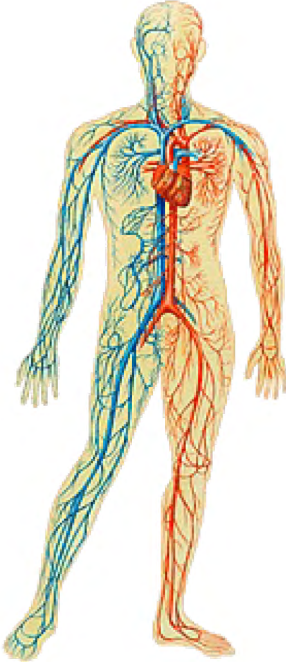
Besin maddelerinin, atardamarlardan gerekli oldukları dokulara ulaşabilmesi için, doku duvarını aşması gerekir. Doku duvarı, çok küçük gözeneklere sahip olsa da, hiçbir madde kendiliğinden bu duvardan geçemez. İşte bu sorunu çözen ve besinleri doku duvarından geçiren etken, kan basıncıdır. Ancak besin maddelerinin dokulara gerektiğinden fazla geçmesi durumunda ise, bu kez dokuda enfeksiyon oluşacaktır. Bu nedenle, kan basıncını dengelemek için, sıvıyı kana geri çeken bir mekanizma kurulmuştur. Bu görevi yine albümin üstlenir. Albümin, doku duvarlarındaki küçük gözeneklerden geçmek için fazla büyüktür ve kandaki yüksek yoğunluğu nedeniyle, suyu bir sünger gibi emer. Albümin olmasaydı beden, adeta suda beklemiş bir fasulye gibi şişerdi.

Vücuttaki Termostat

Kan; zehirler, gazlar, akyuvarlar ve vitaminler gibi maddelerin yanında, ısı da taşır. Isı, hücrelerdeki enerji kazanımı sırasında yan ürün olarak açığa çıkar. Isıyı bedenin geneline dağıtmanın ve beden sıcaklığını dış ortam sıcaklığına göre ayarlamanın yaşamsal önemi vardır. Eğer vücudumuzun ısı dağıtım sistemi olmasaydı, örneğin kol gücüyle yaptığımız bir iş sonucunda kollarımız aşırı derecede ısınır, diğer bölgelerimiz ise soğuk kalırdı. Böyle bir yapı ise metabolizmaya büyük zarar verirdi.İşte bu nedenle ısı bedene dağıtılır. Isının bedene dağılımı kan dolaşımı yoluyla olur. Beden geneline yayılan bu ısının düşürülmesi için de terleme mekanizması devreye girer

Dahası, deri altındaki kan damarları genişler ve böylece kanın taşıdığı ısıyı havaya bırakması kolaylaştırılır. Bu nedenle koştuğumuz ya da yüksek tempolu başka bir fiziksel iş yaptığımız zaman, damarların genişlemesi sonucunda yüzümüz kızarır.Bütün canlı türlerine hayat veren bu madde Allah'ın yaratışının açık delillerinden bir tanesidir. Allah bir ayetinde şöyle buyurmaktadır:**"İşte Rabbiniz olan Allah budur. O'ndan başka ilah yoktur. Herşeyin yaratıcısıdır, öyleyse O'na kulluk edin. O, herşeyin üstünde bir vekildir." (Enam Suresi, 102)**

DAMARLARIMIZDAKİ MÜKEMMEL TASARIM

Vücudumuzdaki damar sistemi, gelişmiş bir ülkenin, sahip olduğu kara yolu ağıyla kıyaslanmayacak kadar karmaşıktır. Damarlar, kalp ve kan ile birlikte dolaşım sistemini oluştururlar. Toplam 100 bin kilometreden fazla uzunluğuyla vücudumuzun her tarafına dağılan damarlarımız muazzam bir kara yolu ağına benzetilebilir. Ufak bir hesap yaparsak bu sayının önemini daha iyi anlayabiliriz: Bir insanın sahip olduğu damarlar uç uca eklendiğinde, dünyanın çevresini iki buçuk defa dolanacak bir uzunluğa erişir. Şunu da hatırlatalım ki, vücudumuzdaki damar sistemi, gelişmiş bir ülkenin, örneğin Amerika'nın sahip olduğu karayolu ağıyla kıyaslanmayacak kadar karmaşıktır. Karayolları belirli bir genişlikte yapılır; günün farklı saatlerindeki değişen trafik yoğunluğuna göre şerit sayısı artmaz veya azalmaz. Oysa damarlarımızın iç genişliği sabit değildir; yani damarlarımız bizim faaliyetlerimize uyumlu olarak daralır veya genişler, böylece kan basıncının düzenlenmesinde önemli rol oynarlar. İşte bu mükemmel sistem sayesinde, vücudun farklı ortamlara göre değişen ihtiyaçları otomatik olarak sağlanır. Kan damarlarının, spor yaparken genişleyerek artan kan ihtiyacını temin etmesi veya yaralanma sonrasında daralarak kanamayı azaltması sözü edilen kusursuz sistemin bir sonucudur.

Damarların genişlemesi ve daralması

Peki damarlar nasıl oluyor da ne zaman genişlemeleri ya da ne zaman daralmaları gerektiğini anlıyorlar? Bu sorunun cevabının insan hayatı açısından çok önemli olduğu ortadadır. 100 bin kilometrelik damar şebekesinin herhangi bir noktasında meydana gelebilecek en ufak bir hatanın, telafisi mümkün olmayan olumsuzluklar doğuracağı açıktır.

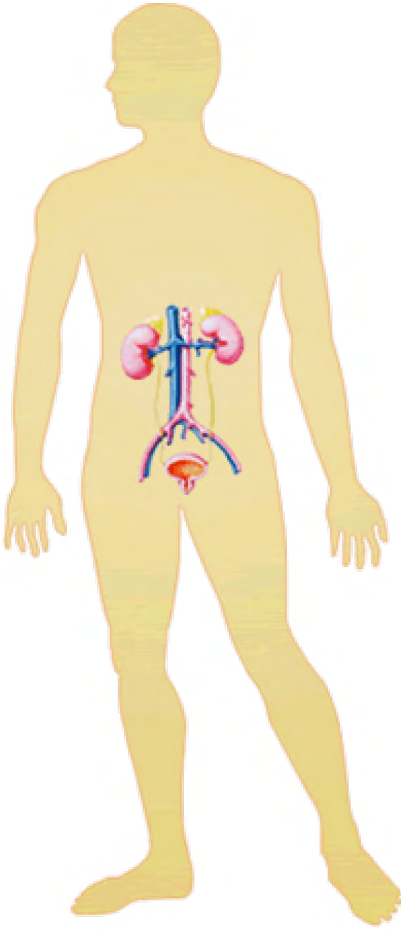
Bilim adamları on yıl öncesine kadar, damarın içinde çok karmaşık birtakım işlemler olduğunu tahmin ediyorlar; fakat yukarıdaki sorunun cevabını veremiyorlardı. Yapılan araştırmaların sonuçları kimyasal bir habercinin varlığını ortaya çıkardı. Bu haberci nitrik oksit (NO) molekülüydü. Damarlara genişlemeleri "talimatını veren" işte bu iki atomlu moleküldü. Damarlarımızın derinliklerinde nitrik oksit üreten muhteşem tesislerin sahip olduğu yapı mükemmelliklerle doludur.

KOKU VE HAFIZA

Kokuların, insan hafızasındaki anıları harekete geçirdiği herkesçe bilinir. İnsan, bir şeyi kokladığında, kokuya ait moleküller burna girer. Bitkilerin koku molekülleri uçucudur, bu yüzden çok düşük bir sıcaklıkta dahi gaz haline dönüşerek havada yayılırlar. Çok hafif bir rüzgar bu kokuları buruna taşır.
Burnun arka kısmına ulaşan koku molekülleri nemli bir dokuyla karşılaşırlar. Bu doku nöron adı verilen ve koku algılayan 5 milyon adet hücreden oluşur. Bu 5 milyon hücreden her biri ucunda reseptörler olan püskülümsü uzantıları dalgalandırarak koku moleküllerini yakalar. Bu duyargaların diğer ucu hücrenin içine yapışıktır. Koku molekülü bu tuzağa yakalandığında seri bir sinyal hücre içinde dolaşarak beynin alt tarafındaki koklama merkezine gerekli mesajı ulaştırır. Bütün bu işlemler bir saniyeden çok daha kısa bir zamanda gerçekleşir. Daha sonra sinyaller buradan çıkarak beynin duygu ve motivasyonla ilgili olduğu sanılan bölümüne (limbik sistem) giderler. Bu sinyal sonucunda kokunun neye ait olduğu, güzel mi yoksa çirkin mi olduğu anlaşılır. Eğer tanıdık bir kokuyla karşılaşıldıysa, o kokunun kaynağıyla ile ilgili hafıza bilgileri yeniden canlanır. Mesela limon kokusu aldığımızda aklımıza bir limonata gelebilir, ya da baharat kokuları aldığımızda iştah açıcı yemekler düşünmeye başlayabiliriz. Çok açıktır ki her biri, tüm varlıkları birbiriyle mükemmel bir uyum içinde yaratan, üstün ilim ve sanat sahibi olan Allah'ın birer eseridir. Bütün kokuları ve onları algılayan organları yaratan Allah, insan ruhunu da bu kokulardan etkilenecek şekilde yaratmıştır. **"Yere gelince, onu da (yaratılmış bütün) varlıklar için alçalttı-koydu. Onda meyveler ve salkımlı hurmalıklar var. Yapraklı taneler ve güzel kokulu bitkiler. Şu halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz?" (Rahman Suresi, 10-13)**

VÜCUDUMUZDAKİ ARITMA SİSTEMİ

Böbrekler; sadece 5-7 cm boyunda olan, hiçbir bakım gerektirmeyen ve vücudumuzun ihtiyaçlarına tam olarak uygun bir filtre vazifesi gören, hayati öneme sahip organlardır. Son derece karmaşık laboratuvar işlemleri gerçekleştiren böbrekler, herşeyi kusursuz bir düzen

içinde yaratan Allah'ın benzersiz eserlerinden biridir. İnsan vücudunda sürekli faaliyet halinde olan 100 trilyon hücre bulunmaktadır. Hücrelerin bu faaliyetleri sonucunda ortaya atık maddeler çıkar. Üre, ürik asit ve keratin gibi maddelerden oluşan bu atık maddeler son derece zehirlidir. Eğer vücuttan uzaklaştırılmazlarsa vücut fonksiyonları kısa sürede bozulur, vücudumuz zehirlenir ve ölüm kaçınılmaz olur.

İşte bu noktada insan vücudundaki kusursuz tasarım bir kere daha ortaya çıkmaktadır. Nasıl motorlarda egzoz gazının tahliyesi için özel sistemler tasarlanmışsa, vücudun günlük çalışması sırasında ortaya çıkan zararlı maddelerin uzaklaştırılması için de çok özel bir sistem yaratılmıştır. Bu sistem, boşaltım sistemidir.

Hücreler, tıpkı zehirli atıklarını arıtan fabrikalar gibi, bünyelerinde üretilen atık maddeleri kan plazmasına bırakırlar. Bu durum vücudu baştan başa kat eden kan nehrinin, 100 trilyon fabrikanın atığıyla kirlenmesi demektir. Bu kirlilik insan hayatı için oldukça zararlıdır. Bu nedenle hızla kirlenen kanın bir an önce temizlenmesi gerekir.

Ancak ortada önemli bir problem vardır. Kirlenen kanın içinde üre, ürik asit gibi zehirli maddelerin yanı sıra, aminoasitler, vitaminler, su ve glikoz gibi vücudun ihtiyacı olan maddeler de vardır. Öyleyse kanı temizleyecek sistemin basit bir süzme işlemi yapması yeterli olmayacaktır. Bu sistemin faydalı maddeleri tanıyıp muhafaza etmesinin yanı sıra, yalnızca zararlı maddeleri diğerlerinden ayırarak uzaklaştıracak kompleks bir arıtma tesisi gibi çalışması da gerekmektedir.

Kanın böbreklerde temizlenmesi

Vücutta dolaşmakta olan kan, böbreklerde önce süzme işlemine tabi tutulur. Bu işlemin gerçekleşmesi için böbreklerin içine küçük küçük birçok süzgeç yerleştirilmiştir. Bu süzgeçlerin sayısı ve işlevleri düşünüldüğünde çok açık bir yaratılış mucizesiyle karşılaşılır. Tek bir böbreğin içinde 1.200.000 adet süzgeç vardır. Bu mikro süzgeçlere nefron adı verilir. Bir nefron, bowman kapsülü (nefronun ucunda bulunan, yarı küre şeklinde, kılcal damarlardan oluşan bir yapıdır), glomerulus, malpigi cisimciği ve böbrek damarlarından oluşur. 1.200.000 süzgecin her biri binlerce mikro deliği olan mükemmel bir tasarıma sahiptir.

Kalpten çıkan kanın yaklaşık dörtte biri, böbrek atardamarları aracılığıyla böbreklere gelir. Bu, dakikada bir litreden fazla kan demektir. Kanı getiren damar, böbreğe girer girmez sayısız ince damara ayrılır. Bu ince damarlardan her biri, bir mikro süzgece bağlıdır. Kalbin yaptığı basınç sayesinde kan hızla süzgeç yüzeyine çarpar, zararlı maddeler ve su süzgecin diğer tarafına geçer. Proteinler ve kan hücreleri bu süzgeçten geçemeyecek kadar büyük oldukları için geride kalırlar. Böylece süzgecin diğer tarafına geçmeyen kan süzülmüş ve temizlenmiş olur. Yaklaşık yumruğumuz büyüklüğündeki bir et parçasının içine 1.200.000 adet süzgeç yerleştirilmiştir. Bu süzgeçlerin her birinde aynı detaylı tasarım eksiksiz olarak mevcuttur.

NASIL NEFES ALIYORUZ?

Nefes alıp verme düzeninizi hiçbir zaman kontrol etmiyorsunuz. Çünkü bazı hücreleriniz bu kontrolü sizin yerinize yapıyor. Eğer nefes alma düzeni bizim kontrol ve dikkatimize bırakılmış olsa, nefes almayı unuttuğumuzda, uykuya daldığımızda ya da başka bir işle meşgul olduğumuzda nefessizlikten ölebilirdik.Her insan için hayati bir öneme sahip olan nefes alma işlemi, solunum merkezi tarafından düzenlenir. Bu merkez bir mercimek tanesi büyüklüğünde olup beynimizin bir uzantısı olan “beyin sapı” denen yerdedir ve başlıça üç grup sinir hücresinden oluşur:

- Birinci grup hücreler solunumun temel ritmini belirlerler ve içimize hava çekmemiz için emir verirler. Böylece ihtiyacımız olan havayı içimize çekmiş oluruz.
- İkinci grup hücreler ise solunumun hızını ve gidişatını belirlerler. Ancak ikinci grup hücreler devreye girdiğinde, birinci grup hücrelerin faaliyetini bir sinyalle durdururlar. Böylece akciğerin hava dolum bölümü kontrol edilir ve nefes alıp vermemiz hızlanır.
- Üçüncü grup hücreler ise normal nefes düzeninde aktif değildirler. Ancak yüksek oranlarda soluk alıp vermek gerektiği zaman devreye girerler, karın kaslarımıza sinyal gönderip solunuma katılmalarını sağlarlar.

Tüm bu anlatılanlar hayatta kalmamız için yeterli midir? Hayır.
Solunum kimyasal olarak da kontrol edilir. Bizim nefes alıp vermemizin amacı kandaki oksijen ve karbondioksit miktarlarının belirli bir oranda kalması içindir. Bu orandaki değişiklikler ise solunum merkezindeki bir grup hücreyi harekete geçirir ve solunumdaki bozulan değerler, olması gereken düzeye çok hassas değişiklikler ile getirilir.

Kandaki oksijen miktarının solunum merkezine doğrudan bir etkisi yoktur. Ancak beynin dışında, şah damarı gibi bazı büyük damarlarda bulunan çok hassas alıcılar, kandaki oksijen belli bir düzeyin altına indiğinde solunum merkezine sinyaller gönderirler böylece solunumda çok hassas değişikliklerle gerekli düzeltmeler yapılır.

Bizim hayatta kalmak için ne kadar oksijene ihtiyacımız olduğunu bir grup hücre nasıl bilmektedir? Bilimin ancak son 20 yılda ortaya çıkardığı bu akıl almaz mekanizmayı hücreler ilk insandan bu yana nasıl bilmektedirler?
Üstelik bu öylesine hassas bir mekanizmadır ki, hayatımız boyunca otururken, koşarken ya da uyurken hiç hata yapmaz. Vücudumuzdaki 100 trilyon hücreye her an tam ihtiyacı olan oksijen taşınır ve zararlı olan karbondioksit ve hidrojen iyonu gibi atıklar derhal uzaklaştırılır.

BEYNİMİZ

Anneden gelen yumurta ve babadan gelen sperm hücresinin birleşmesi ile yepyeni bir insanı oluşturacak ilk hücre meydana gelir. Bu mucivezi gelişimin ilk aşamasında hücreler bölünmeye başlar ve zamanla gelişir. Anne karnında başlangıçta bir et parçası görünümünde olan hücreler bölünmeye devam ederek ve gruplanarak, ışığa karşı hassas göz hücrelerini, acıyı, tatlıyı, ağrıyı, sıcağı, soğuğu algılayacak sinir hücrelerini, ses titreşimlerini hissedecek kulak hücrelerini ve gıdaları sindirecek sindirim sistemi hücrelerini ve daha birçoklarını oluşturmaya devam ederler.

Embriyonun anne karnındaki gelişiminde 5. haftadan itibaren oluşan omurilikte çok süratli bir üretimle saniyede 5000 tane nöron adlı özel sinir hücresi üretilmeye başlanacaktır. Bu bölgede daha sonra beyin oluşacaktır. (Science Vie, Mart 1995, sayı: 190, s. 88)

Beyin hücrelerinin büyük kısmı embriyonun ilk beş ayında oluşur ve hepsi doğumdan önce beyindeki gereken konumlarını almış olurlar. Büyük bir hızla oluşan hücreler bir süre sonra merkezi sinir sisteminin kollarını oluşturmak üzere, daha uzaklara göç etmeye başlarlar. Ancak bu aşamada her bir nöronun, sinir sistemi içinde kendisi için ayrılmış olan hedef yeri tam olarak bulması şarttır. Bu yüzden genç nöronların yollarını bulabilmeleri için mutlaka bir rehbere ihtiyaçları vardır. Bu rehberler, omuriliğin ve beynin gelişme alanı arasında bir tür kablo şeklinde uzanan özel hücrelerdir.

Nöronlar üretildikleri yerden çıkıp bu rehberlere tutunarak göç ederler. Ve kendileri için ayrılmış olan yerleri anlar, oraya yerleşirler ve hemen ardından uzantılar meydana getirerek diğer nöronlarla bağlantı kurarlar.
Bu hücreler oluşur oluşmaz bilmedikleri bir yere doğru sadece kendilerine ilham edilen bilgiler doğrultusunda programlanmışcasına hareket ederler. Açıktır ki, beynin ve sinir sisteminin oluşumu sırasında yaşanan hiçbir olayın tesadüflerle meydana gelmesi mümkün değildir. Çünkü tek bir aşamadaki farklılık zincirleme olarak tüm sistemi aksatır. Nöronların meydana gelmesi ve bir sinir ağına dönüşmeleri beynin ve ona bağlı çalışan sinir sisteminin oluşum aşamalarından yalnızca bir tanesidir. Değil evrimcilerin iddia ettiği gibi beynin tamamının tesadüfen oluşması, tek bir nöronun bile rastlantılarla meydana gelmesi mümkün değildir.Nöronları bu özelliklerle yaratan, gerektiği anda gerektiği şekle sokan, gidecekleri yerlere onları tek tek yerleştiren Allah'tır. Her insan kendisinin de bu aşamalardan geçirildiğini bilmeli ve Rabbimizin kendisine bir insan olarak yaratmasındaki ihtişamı görerek şükretmelidir. Allah'ın herşeyin Yaratıcısı olduğunu, göklerde ve yerde

O'ndan başka bir güç sahibi olmadığını aklından bir an bile çıkarmamalıdır:**"... Seni topraktan, sonra bir damla sudan yaratan, sonra da seni düzgün (eli ayağı tutan, gücü kuvveti yerinde) bir adam kılan (Allah)ı inkar mı ettin? Fakat, O Allah benim Rabbimdir ve ben Rabbime hiç kimseyi ortak koşmam." (Kehf Suresi, 37-38)**

KONUŞMA MUCİZESİ

Yaptığınız her konuşmanın, mucizevi bir sistem sayesinde gerçekleştiğini hiç düşündünüz mü?

Birşeyler söylemek istediğiniz anda beyninizden gelen bir dizi emir ses tellerinize, dilinize ve oradan da çene kaslarınıza gider. Beynin konuşma merkezlerini içeren bölge, konuşma işleminizde rol alacak tüm kaslarınıza gerekli emirleri gönderir.İlk önce, akciğerleriniz "sıcak hava" sağlar. Sıcak hava, konuşmanın hammaddesidir. Hava burnunuzdan girer, burun boşluğu, boğaz, nefes borusundan sonra bronş tüplerine, oradan da akciğerlerinize geçer. Havadaki oksijen akciğerlerinizde kana karışır. Bu sırada karbondioksit de dışarı verilir.

Ciğerlerinizden geri dönen hava, boğazınızdan geçerken, ses telleri denen iki doku kıvrımı arasından geçer. Bu teller, bir tür perdeye benzer ve bağlı oldukları küçük kıkırdakların etkisine göre hareket ederler. Siz konuşmadan önce ses telleriniz açık vaziyettedir. Konuşmanız sırasında teller biraraya getirilir ve soluk verdiğinizde çıkan hava ile titreştirilir. Ağız ve burun yapınız, sesinizin kendine özgü niteliklerini verir. Siz kelimeleri arka arkaya sıralayıp konuşurken diliniz damağınıza belirli miktarda yaklaşıp uzaklaşmakta, dudaklarınız da büzülüp yayılmaktadır. Bu işlemlerde birçok kasınız, büyük bir hızla hareket etmektedir.Konuşabilmeniz için bu işlemlerin her birinin eksiksiz gerçekleşmesi gerekir. Bu olağanüstü işlemler, akıl almaz bir hız içinde ve kusursuzca gerçekleşirken sizin bunlardan haberiniz bile olmaz.

HAYAT BOYU SÜREN KOPYALAMA: DNA

Bütün bir gün boyunca, siz hiç farkında değilken vücudunuzda sizin yaşamınızın problemsiz olarak devam etmesi için akıl almaz bir titizlik ve sorumluluk anlayışı içinde sayısız işlem yapılır, kusursuz bir denetim altında tedbirler alınır.

Hücreler bölünerek çoğalırlar. Öyle ki, insan vücudu başlangıçta tek bir hücre iken bu hücre bölünür ve sonuçta 2-4-8-16-32... oranında bir katlanmayla çoğalmaya başlar.

Peki bu bölünme işlemi sonucunda DNA'ya ne olur?
Hücrede tek bir DNA zinciri vardır. Halbuki yeni doğan hücrenin de bir DNA'ya ihtiyacı olacağı açıktır.

Bu açığı gidermek için DNA, her aşaması ayrı bir mucize olan ilginç bir seri işlem yapar. Sonuçta, hücrenin bölünmesinden kısa bir süre önce kendisinin bir kopyasını çıkarır ve bunu yeni hücreye aktarır!…
Hücrenin bölünmesi ile ilgili yapılan gözlemlerin gösterdiğine göre hücre, bölünmeden önce belirli bir büyüklüğe ulaşmak zorundadır. Bu belirli büyüklük sınırını aştığı anda ise bölünme süreci kendiliğinden başlar. Hücrenin şekli bölünmeye uygun şekilde yayvanlaşmaya başlarken, DNA da az önce belirttiğimiz gibi kendini eşler.
Bunun anlamı şudur: Hücre bir bütün olarak bölünmeye "karar vermekte" ve hücrenin içindeki farklı parçalar bu bölünme kararına uygun olarak davranmaya başlamaktadırlar. Hücrenin böylesine kollektif bir işi başaracak bilince sahip olmadığı açıktır. Bölünme işlemi, gizli bir emir ile başlar ve başta DNA olmak üzere hücrenin tümü buna göre hareket eder. DNA, kendini çoğaltmak için önce karşılıklı iki parçaya ayrılır.

Bu olay oldukça ilginç bir şekilde gerçekleşir. Yapısı sarmal bir merdivene benzeyen

DNA molekülü, bu merdivenin basamaklarının ortasından fermuar gibi ikiye ayrılır. Artık DNA iki yarım parçaya bölünmüştür. Her iki parçanın da eksik olan yarıları ortamda hazır bulunan malzemelerle tamamlanır. Böylece iki yeni DNA molekülü üretilmiş olur. Operasyonun her kademesinde enzim denilen ve adeta gelişmiş robotlar gibi çalışan uzman proteinler görev yapar. Kopyalama sırasında ortaya çıkan yeni DNA molekülleri denetleyici enzimler tarafından defalarca kontrol edilir. Yapılmış bir hata varsa -ki bu hatalar son derece hayati olabilir- derhal tespit edilir ve düzeltilir. Hatalı şifre kopartılıp yerine doğrusu getirilir ve monte edilir. Bütün bu işlemler öyle baş döndürücü bir hızla yapılır ki, dakikada 3.000 basamak nükleotid üretilirken bir yandan da tüm bu basamaklar görevli enzimler tarafından defalarca kontrol edilir ve gereken düzeltmeler yapılır. Büyük bir hızla üretilen yeni DNA molekülünde, dış etkiler sonucunda normale göre daha fazla hatalar yapılabilir. Bu sefer hücredeki ribozomlar, DNA'dan gelen emir doğrultusunda DNA onarım enzimleri üretmeye başlarlar. Böylece DNA kendi kendini korur ve hem kendisini hem soyun devamını güvence altına alır.
İşin en ilginç yönü de, DNA'nın hem üretimini sağlayan hem de yapısını denetleyen bu enzimlerin, yine DNA'da kayıtlı olan bilgilere göre ve DNA'nın emir ve kontrolünde üretilmiş proteinler olmasıdır. Ortada içiçe geçmiş öyle muhteşem bir sistem vardır ki, böyle bir sistemin kademe kademe oluşan tesadüflerle bu hale gelmesi hiçbir şekilde mümkün değildir. Çünkü enzimin olması için DNA'nın olması, DNA'nın olması için de enzimin olması, her ikisinin olması içinse hücrenin de, zarından diğer bütün kompleks organellerine kadar eksiksiz olarak var olması gerekir.

KARACİĞER;VÜCUDUMUZDAKİ BAĞIMSIZ FABRİKA

Karaciğerinizin tek bir hücresinde 500 farklı kimyasal işlem gerçekleştirilir. Milisaniyeler (saniyenin binde biri) içinde kusursuz aşamalarla gerçekleşen bu işlemlerin çoğu laboratuvar koşullarında hala taklit edilememektedir. Karaciğer hücresi, yediğimiz besinlerin hepsini hücrelerimizin kullanabileceği enerji olan şekere, yani glikoza çevirir. Kullanılmayan şekeri

yağa çevirip depolar. Şekerin yokluğunda ise proteinleri ve yağları şekere çevirip hücrelere sunar.

Biz, canımızın istediği her türde yiyeceği yerken, karaciğer bu yiyecekleri vücudumuzun gereksinimine göre harcar, dönüştürür veya depolar. Üstelik ilk insandan bu yana trilyonlarca karaciğer hücresi aynı şuurla ve şaşırmadan hareket etmektedir.

Karaciğerin Kendini Yenileme Yeteneği

Karaciğer insan vücudundaki kendi kendini yenileme yeteneğine sahip tek organdır. Karaciğerin %70 kadarı alınsa bile bir-iki hafta içinde tekrar işlevlerini yerine getirecek büyüklüğüne ulaşır.
Karaciğer hücreleri herhangi bir zarar veya hasar gördükleri zaman hiç beklenmedik bir faaliyete girerek birdenbire çoğalmaya başlarlar. Bu olayda hayranlık uyandıran nokta, hücrelerin inanılmaz bir hızda bölünmesi ve bu sırada normal görevlerini de aksatmadan yerine getirmeleridir. Görev yerine getirildikten sonra hücre bölünmesinin ne zaman duracağına ortak bir kararla aniden son verilmesi ise daha da şaşırtıcıdır.

DİLDEKİ KOMPLEKS SİSTEMLER

Profesör Joseph Brand tat duyusu üzerinde yaptığı çalışmalarla tanınmış bir bilim adamıdır. Brand'a göre, dilimizin üzerine konulan bir şeyin tadını algılamamız sadece 0.2-0.5 saniye sürmektedir. Gözümüzü kapayıp açmamızdan daha kısa olan bu zaman zarfında nelerin gerçekleştiği yüzyıllardır araştırılmaktadır. Günümüzde ise tat alma işleminin yalnızca ana hatları anlaşılabilmiş durumdadır.Tat alma, yediğimiz besinlere ait tat bileşiklerinin tükürük içinde erimeleriyle başlar. Tuzlu gıdaların tadının daha hızlı alınmasının nedeni, tuzun tükürük içinde diğerlerine göre daha çabuk erimesidir. Hatta besinlerin kokusunun alınmasıyla tükürük bezleri salgılanmaya başlar ve dil tat almaya hazır hale gelir. Tat almadaki her detay gibi, bu aşama da önemlidir. Düşünün ki bu salgı olmasaydı, kuru besinlerin tadını alamayacaktık. Bu salgı, sindirim ve savunma sistemlerine yardımcı olan protein ve enzimler içermektedir. Bu salgının üzerinde yapılan tüm araştırmalar bu sıvının yapısının oldukça kompleks olduğunu ortaya koymaktadır.

Yiyeceklerden gelen tat molekülleri ile dildeki tat hücreleri arasındaki haberleşme, hücrenin tepesindeki mikrovillus denilen tüy benzeri yapılarda kurulur. Mikrovilluslar (tat tüycükleri) tat gözeneği olarak isimlendirilen minik açıklıklardan dilin üzerini kaplayan mukoza zarına çıkarlar. Tat hücrelerinin reseptörleri, tat tüycüklerinin üzerinde yer alırlar. Dikkat edin, tat gözeneğinin çapı ortalama olarak milimetrenin binde dördü kadardır.
Tat bileşikleri, aynı zamanda haberci moleküllerdir; görevleri, taşıdıkları mesajı, tat hücresinin zarının üzerindeki reseptörlere veya iyon kanallarına iletmektir. Bu aşamada,

hücresel ve moleküler seviyede gelişen olaylar, Miami Üniversitesi'nden Profesör Stephen Roper'in ifadelerindeki gibi henüz araştırma safhasındadır. Pek çok farklı tat bileşiğine karşılık, farklı haberleşme yolları mevcuttur. Yani tatlı, ekşi, acı, tuzlu gibi farklı tatlar için değişik iletişim ağları kurulur. Diğer bir ifadeyle, tat hücreleri birden çok sayıda haberleşme yöntemine sahiptirler ve günümüzde bunların sadece bir kısmı kaba hatlarıyla anlaşılabilmiştir.

VÜCUDUMUZDAKİ SU MİKTARINI AYARLAYAN GİZLİ İŞLEMCİ

Eğer terleme ya da su içmeme nedeniyle bir miktar su kaybına uğrarsak, kandaki su yoğunluğu düşecektir. Eğer vücudunuza özel bir sistem kurulmamış olsa, kanınızdaki su yoğunluğu ne kadar düşerse düşsün, sizin bundan haberiniz olmayacak ve bir süre sonra farkında olmadan susuzluktan ölecektiniz. Peki kanınızdaki su miktarının düştüğü nasıl anlaşılır ve gerekli tedbirler nasıl alınır?

Beynin hipotalamus bölgesine çok özel algılayıcılar yerleştirilmiştir. Bu algılayıcılar her saniye, hatta siz bu yazıyı okurken dahi, kanınızda bulunan su miktarını ölçerler. Eğer kanda bulunan su miktarının düştüğünü tespit ederlerse hemen alarma geçerler.Hipotalamusta bulunan algılayıcı hücreler, kandaki su miktarının düştüğünü tespit ettikleri anda, dahiyane bir yola başvururlar. Hipofiz bezinde saklı tutulan antidiüretik hormon (ADH) çok özel bir mesajcı molekülü kullanmaya karar verir. Bu mesaj, böbrekteki milyonlarca mikro kanalcığın etrafında bulunan hücreler için yazılmıştır. Ve bu hücrelere "idrar sıvısında bulunan su moleküllerini yakalayın" emrini vermektedir.
Bu haberleşme sistemi sayesinde idrarda bulunan su moleküllerinin büyük bir bölümü arıtılır ve tekrar kana karıştırılır. Sonuçta idrar miktarı azaltılmış ve vücuda belli ölçüde su kazandırılmış olur.
Eğer gereğinden fazla su içmişsek bu sefer mekanizma tam tersine işler. Kandaki su yoğunluğu yükselir. Bu yükselme sonucu hipotalamusta bulunan algılayıcılar, ADH hormonunun salgılanması işlemini yavaşlatırlar. ADH hormonu azalınca böbreklerde suyun geri emilimi de azalır. İdrar sıvısı artar ve kandaki su miktarı dengede tutulmuş olur.

ADH hormonunun bir özelliği de kan damarlarını kasabilmesi ve böylece kan basıncını artırabilmesidir. Bu da çok özel tasarlanmış bir güvenlik -sigorta sistemidir ve insanın özel bir yaratılışla var edildiğinin bir başka delilidir. Bu güvenlik-sigorta sisteminin de çalışabilmesi için yine geniş çaplı bir planlama yapılmıştır. Kalbin kulakçık bölgesinin içine ve kalbe gelen damarların içine kan basıncını ölçen çok özel alıcılar yerleştirilmiştir. Bu alıcılardan çıkan kablolar yani sinirler de hipofiz bezine bağlanmışlardır. Normal kan basıncı altında bu alıcılar sürekli olarak uyarılmakta ve hipofiz bezine durmaksızın bir elektrik akımı göndermektedirler. Bu elektrik sinyallerinin hipofize ulaşması, ADH hormonunun salgılanmasını engellemektedir. Bu sistemi, kızıl ötesi ışınlar kullanarak yapılan alarm sistemlerine benzetebiliriz. Eğer hırsız farkında olmadan bu ışın demetlerinden birine temas ederse ışık kaynağı ve alıcı arasındaki bağlantı kesilir ve alarm çalmaya başlar.Ciddi bir kanama durumunda insan çok kan kaybeder ve damarlarında bulunan kan miktarı azalır. Bu

da kan basıncının düşmesi anlamına gelir ki, düşük kan basıncı hasta açısından çok tehlikeli sonuçlara yol açabilir.

Kan basıncı düştüğü anda damarların ve kalbin içinde bulunan reseptörlerin hipofize gönderdikleri sinyal de kesilir. Bu da hipofizin alarm durumuna geçmesine ve ADH hormonu salgılamasına neden olur. ADH hormonu derhal kan damarlarının etrafında bulunan kasların kasılmasına neden olur ve bu işlem kan basıncının yükselmesini sağlar. Bu çok kompleks, birbirine bağımlı çalışan ve birçok parçadan oluşan sistemin, üzerinde düşünülmesi gereken birçok detayı vardır.

KOD ADI:ŞİFRE ÇÖZÜCÜ

Vücudumuzdaki sindirim işleminin başladığını anlayan pankreas, aynı zamanda yediğimiz yiyeceklerin çeşitlerini de ayırt edebilir. Sindirim işlemi başladığı anda ise yediğiniz farklı yiyeceklere göre, farklı sindirim enzimleri üretebilir. Örneğin makarna, ekmek gibi karbonhidratlı besinler yediğiniz zaman pankreasın salgıladığı enzim, karbonhidrat parçalayıcı özelliğe sahiptir. Bu besinler on iki parmak bağırsağına ulaştığında, pankreas karbonhidrat parçalayıcı özellikteki “amilaz” isimli enzimi üretir.Eğer kırmızı et, balık ve tavuk gibi besinler yerseniz, pankreas, proteinli yiyecek yediğinizi hemen anlar. Yine bu besinler on iki parmak bağırsağına ulaştığında bu sefer proteinleri parçalayacak farklı enzimler olarak “tripsin, kimotripsin, karboksipeptidaz, ribonükleaz ve deoksiribonükleaz” üretir ve bu enzimler protein moleküllerine saldırır. Eğer yemeğinizin yağ oranı fazlaysa bu enzimlerle beraber “lipaz” isimli, yağları sindiren bir enzim daha devreye girer.

Görüldüğü gibi bir organ, yediğiniz yemeğin nelerden oluştuğunu anlayıp, daha sonra bu besinlerin sindirilmesi için gerekli olan kimyasal sıvıları ayrı ayrı üretmekte ve bunları sadece gerektiği anlarda salgılamaktadır. Pankreas, karbonhidrat molekülü için protein parçalayıcı veya yağ molekülü için karbonhidrat parçalayıcı sıvı salgılamaz. Ürettiği karmaşık sıvıların kimyasal formüllerini unutmaz. Karışımı oluşturan herhangi bir maddeyi kazara eksik tutmaz. Sağlıklı insanlarda, pankreas ömür boyu doğru şekilde hizmet eder durur.

Şimdi gerçekleşen bu olayı mikro düzeyde tekrar inceleyerek karşımızdaki mucizenin boyutlarını daha iyi görelim.

Hücrelerin Mektuplaşması

Midede sindirim devam ederken mide hücreleri boş durmazlar. Bu hücrelerden bazıları midede sindirilen besinin bir süre sonra onikiparmak bağırsağına ulaşacağını bilmektedirler. Bu hücreler hayatlarını besinlerin insan için en iyi şekilde sindirilmesine adamışlardır. İçlerindeki sorumluluk duygusu ile harekete geçen mide hücreleri pankreas hücrelerine mektup yazmaya (hormon salgılamaya) ve bu hücreleri yardıma çağırmaya karar verirler. Ardından yazdıkları mektupları kan yolu ile pankreasa gönderirler.

Kana bırakılan mektup vücut içinde yolculuk eder. Bu yolculuk sırasında pankreasa gelindiği

zaman, pankreas hücreleri mektubu tanır ve hemen açarlar. Burada ilginç bir nokta kan yoluyla hemen hemen bütün vücudu dolaştığı halde- mektubun diğer organların hücreleri tarafından açılmaması ve özellikle okunmamasıdır. Bütün hücreler bu mektubun pankreas için yazıldığını, kendilerini muhatap almadığını bilirler. Çünkü mektubun üzerinde pankreasın adresi vardır.

Mucize yalnızca adresin doğru yazılması ile sınırlı değildir. Mide hücresinin gönderdiği mektubun içinde bir de mesaj vardır. İnsan vücudunun derinliklerinde, birbirlerinden çok uzakta bulunan iki küçük canlı (hücre) mektuplaşmakta ve haberleşmektedir. Birbirlerini hiç görmedikleri halde birbirlerinin hangi dilden anladıklarını bilmektedirler. Dahası bu haberleşme bir amaç uğrunadır. İki hücre birlik olmuş ve yediğiniz besinlerin sindirilmesi için plan yapmaktadırlar. Şüphesiz bu gerçek bir mucizedir.

Kendisine ulaşan mektubu (kolesistokinin hormonunu) okuyan pankreas hiç beklemeden bu mektuptaki emre itaat eder. Hemen besinlerin sindirilmesi için gerekli enzimleri salgılamaya başlar. Eğer on iki parmak bağırsağına ulaşan besin protein ise protein parçalayan bir enzim üretir. Eğer besin karbonhidrat ağırlıklı ise bu sefer karbonhidrat parçalayan bir enzim üretir ve bu enzimi onikiparmak bağırsağına gönderir.

ZAMAN AYARLAMASI VE CİNSİYET AYRIMI YAPABİLEN HORMONLAR

Beynin hipotalamus bölgesi doğumdan itibaren çok özel bir işlemi yerine getirmek için yıllarca bekler. En doğru zaman, yani çocukluktan ergenlik çağına geçme zamanı geldiğinde hipotalamusun içinde adeta bir saat alarmı çalar. Bu, hipotalamusun yeni bir göreve başlama alarmıdır. Aslında bu saat benzetmesi, bilim adamlarının mevcut bir olayı açıklamak ve anlaşılır bir hale getirmek için kullandıkları bir açıklamadır. Hipotalamus içinde elbette bir saat yoktur. Ancak bir et parçası yıllarca bekleyip, en doğru an geldiğinde harekete geçiyorsa, bunun için en uygun benzetme hipotalamusun içinde bir saat olduğudur.

Söz konusu alarmın çalışmasıyla birlikte hipotalamus özel bir hormon (GnRH) salgılar. Bu hormon da hipofiz bezine iki hormonun salgılanması emrini verir. Hormonların salgılanması için en ideal zaman gelmiştir. Salgılanan hormonlar Folikül Uyarıcı Hormon (FSH) ve Luteinleştirici Hormon (LH)' dur.Bu iki hormonun çok önemli görevleri ve mucizevi yetenekleri vardır. Her ikisi de erkek ve kadın bedeninin farklılaşma ve fiziksel olgunlaşma sürecini başlatırlar. Bu çok önemli bir ayrıntıdır; çünkü FSH ve LH hormonları bu değişimi sağlayacak bölgelere uygun olarak tasarlanmışlardır. Ve iki hormon da ne yapmaları gerektiğini çok iyi bilircesine hareket ederler.

FSH hormonu kadın bedeninde, yumurtalığın içinde bulunan yumurta hücrelerinin olgunlaşmalarını ve gelişmelerini sağlar. Bir başka görevi de, bu bölgeden çok önemli bir başka hormonun, östrojen hormonunun salgılanmasını sağlamaktır. Ve yine aynı formülle erkek bedeninde de salgılanır. Ancak bu sefer bambaşka etkilere yol açar. Testis hücrelerini uyarır ve sperm üretimini başlatır. LH hormonunun kadın bedenindeki görevi, olgunlaşan

yumurtanın serbest bırakılmasını sağlamaktır. Ayrıca kadınlarda progesteron isimli bir başka hormonun salgılanmasını sağlar. Bu hormonunun erkek bedeninde farklı bir görevi vardır. Testislerde bulunan bir grup özel hücreyi uyarır ve testosteron isimli hormonun salgılanmasını sağlar. Bu hormonların farklı cinslerin bedenlerinde aynı formül ile üretilmeleri ve her cinste birbirlerinden tamamen farklı etkilere sahip olmaları elbette çok düşündürücüdür.

TASARIM HARİKASI BURUN

Koku havada molekül olarak dolaşır. Nefes alırken havadaki oksijenin yanı sıra bu moleküller de burna girer. Havayla taşınan "koku molekülleri" koku epitelindeki alıcılara ulaştığında burada bulunan hücreler uyarılır. Uyarılan hücre beyne bir elektrik sinyali gönderir. Beyin koku molekülü ile değil yalnızca kendisine ulaşan elektrik sinyali ile muhatap olur. Elektrik sinyali için beynin yaptığı yorumu insan koku olarak algılar.

Burun güzel kokulu çiçeklerin ya da iştah açıcı yemeklerin kokularını algılamamızı sağlamanın ötesinde de, çok önemli işlevleri olan bir organımızdır. Soluduğumuz hava ile birlikte havadan aldığı oksijeni, vücudumuzun bütün hücrelerine taşıyan kan arasındaki temel bağlantı yollarından biridir. Kısacası burun hem koklama organı, hem de solunum yollarının başlangıcı olarak büyük önem taşır. İki bölümden oluşan burnun içinde "silya" denen tüycükler ve "mukus" adı verilen bir salgı vardır. Hava burundan içeri girdiğinde bunlarla karşılaşır ve hemen analize tabi tutulur. Havadaki moleküller ayrıştırılarak incelenir ve beyne iletilerek kokunun ne olduğu belirlenir ve ona göre tepki verilir. Bu işlemlerin hepsi sadece 30 saniye gibi çok kısa bir süre içerisinde gerçekleşir.

Burnun içinde aerodinamik açıdan da kusursuz bir tasarım söz konusudur. Hava içeri girdiğinde doğrudan nefes borusuna gitmez. Burun, adeta bir klima gibi çok özel filtre sistemleriyle dışarıdan gelen kirli, sıcak, soğuk ya da nemli havayı akciğerler için hazır hale getirir. Burundaki özel kıvrımlı yapı sayesinde hava burada bir tur dönüş yapar. Böylece burun çeperinde bulunan tüycüklere ve damar ağına daha fazla temas etmiş olur. İşte bu kıvrımlı sistem sayesinde burun günde 15 m3 havayı süzer, temizler, nemlendirir ve ısıtır. Bu miktar yaklaşık olarak bir odanın içindeki havaya eşittir.Fakat burada kirli hava denince akla sadece tozlu hava gelmemelidir. Havayla birlikte gelen tozun yanı sıra bakteri, polenler vs. gibi yaklaşık 20 milyar yabancı maddenin vücuda girmesi burundaki özel sistem sayesinde engellenmiş olur. Tozlarını ve her türlü zararlı bakterilerini burundaki klima sisteminde bırakan hava, bu işlemden sonra her burun deliğinde üçer tane bulunan kıvrımlı yapıların üstünden geçer. Burundaki tüycüklere takılan yabancı maddeler bu defa da buradaki mukusun antibakteriyel etkisiyle zararsız hale getirilir. Hava bu kıvrımlara çarpınca yön değiştirir ve burun boşluğunun duvarına çarpar. Buraya çarptığında mukus sıvısı içinde tutulur. Solunum havasının yabancı cisimlerden temizlenmesi çok kapsamlı ve çok hassas işlemlerdir. En ufak bir hataya, unutmaya ve atlamaya izin verilmez. Çünkü bir bakterinin ya da zararlı bir cismin akciğer gibi hassas bir organa geçebilmesi, insanın sağlığında olumsuz etkiler oluşturabilir. Ancak herşeye rağmen zararlı cisimlerin burundan geçmeyi başarması

ihtimaline karşı, ikinci bir koruma mekanizması daha vardır. Şayet burun boşluğunu geçebilen cisimler olursa, bunlar da solunum yollarında tutulurlar.

———————————————————————————————

Anahtar Kelime Alanımız: allah'ın varlığının ve birliğinin delilleri allah'ın varlığının akli delilleri allah'ın varlığının delilleri allah'ın varlığının delilleri nelerdir allah'ın varlığının mantıksal delilleri allah'ın varlığının delilleri slayt allah'ın varlığının ve birliğinin delilleri slayt allah'ın varlığının bilimsel kanıtları allah'ın varlığının delilleri ayet allah'ın varlığının akli ve nakli delilleri allah'ın varlığının akılla ispatı allah'ın varlığının ayetlerle delilleri allah'ın varlığının akıl yoluyla ispatı allah'ın varlığını aklımızla nasıl anlayabiliriz allah'ın varlığını aklımızla anlayabilir misiniz allah'ın varlığını aklımızla anlayabilir miyiz allah'ın varlığının bir delili allah'ın varlığının birliğinin delilleri allah'ın varlığının bilimsel ispatı allah'ın varlığının belirtileri allah'ın varlığı bilimsel olarak kanıtlandı allah'ın varlığına inanmayanlara cevap allah'ın varlığını kanıtlayan cümleler allah'ın varlığının delilleri pdf allah'ın varlığının delilleri kelam allah'ın varlığının delilleri özet allah'ın varlığının delilleri nizam delili allah'ın varlığının en büyük kanıtı allah'ın varlığının evrendeki delilleri allah'ın varlığının en büyük ispatı allah'ın varlığının en büyük delili allah'ın varlığının en büyük delilleri allah'ın varlığına en güzel cevap allah'ın varlığının felsefi delilleri allah'ın varlığının delilleri felsefe allah'ın varlığını gösteren deliller allah'ın varlığını gösteren örnekler allah'ın varlığını gösteren kanıtlar allah'ın varlığını gösteren akli deliller allah'ın varlığını gösteren mucizeler allah'ın varlığı hakkında deliller allah'ın varlığının ispatı allah'ın varlığını ıspatlayan deliller allah'ın varlığının ispatlayan örnekler allah'ın varlığının kanıtları allah'ın varlığının delilleri caner allah'ın varlığının delili allah'ın varlığının delilleri kısaca allah'ın varlığı ve birliğini gösteren örnekler allah'ın varlığının delilleri maddeler halinde allah'ın varlığına 3 delil allah'ın varlığının delilleri ppt allah'ın varlığına 5 kanıt allah'ın varlığının delilleri resimli allah'ın varlığına matematiksel kanıt allah'ın varlığının delilleri slayt allah'ın varlığının delilleri temanü allah'ın varlığını aklımızla nasıl anlayabiliriz allah'ın varlığının delilleri yazı allah'ın varlığının delilleri youtube allah'ın varlığının en büyük delili

Allah'ın varlığına Evrenden Deliller

ateistlerecevap.org/2018/03/allahin-varligina-evrenden-delililer.html

by Ateistlere Cevap - March 8, 2018

EVRENDEKİ VARLIK DELİLLERİ

EVRENİN HESAPLANAMAYAN BÜYÜKLÜĞÜ

Muhteşem büyüklükteki evrenin sahip olduğu hassas dengeler, bu kusursuz düzenin Allah'ın üstün yaratışı sonucunda var olduğunu kanıtlamaktadır.

Bilimsel gelişmelerin bizlere işaret ettiği çok önemli bir nokta var. Evrenin muhteşem büyüklüğü!Evrenin büyüklüğü üzerinde düşündüğümüzde karşımıza çok muazzam boyutlar çıkar.
Dünya gezegeni, bildiğimiz gibi Güneş Sisteminin bir parçasıdır. Bu sistem, evrenin içindeki diğer yıldızlara göre orta-küçük bir yıldız olan Güneş'in etrafında dönmekte olan dokuz gezegenden ve onların elli dört uydusundan oluşur. Dünya, bu sistemde Güneş'e en yakın üçüncü gezegendir.

Güneş'in çapı, Dünya'nın çapının 103 katı kadardır. Bunu bir benzetmeyle açıklayalım; eğer çapı 12.200 km. olan Dünya'yı bir misket büyüklüğüne getirirsek, Güneş de bildiğimiz futbol toplarının iki katı kadar büyüklükte yuvarlak bir küre haline gelir. Ama asıl ilginç olan, aradaki mesafedir. Gerçeklere uygun bir model kurmamız için, misket büyüklüğündeki Dünya ile top büyüklüğündeki Güneş'in arasını yaklaşık 280 metre yapmamız gerekir. Güneş Sisteminin en dışında bulunan gezegenleri ise kilometrelerce öteye taşımamız gerekecektir. Ancak bu kadar dev bir boyuta sahip olan Güneş Sistemi, içinde bulunduğu Samanyolu Galaksisine oranla oldukça küçük boyutlardadır. Çünkü Samanyolu Galaksisinin içinde,

Güneş gibi ve çoğu ondan daha büyük olmak üzere yaklaşık 250 milyar yıldız vardır. Bu yıldızların içinde Güneş'e en yakın olanı Alpha Centauri'dir. Eğer Alpha Centauri'yi az önce yaptığımız ölçeğe, yani Dünya'nın misket büyüklüğünde olduğu ve Güneş ile Dünya'nın arasının 280 metre tuttuğu ölçeğe yerleştirirsek, onu Güneş'in 78 bin kilometre uzağına koymamız gerekir!
Modeli biraz daha küçültelim. Dünya'yı gözle zor görülen bir toz zerresi kadar yapalım. O zaman Güneş ceviz büyüklüğünde olacak ve Dünya'ya üç metre mesafede yer alacaktır. Bu ölçek içinde Alpha Centauri'yi ise Güneş'ten 640 kilometre uzağa koymamız gerekir.

Samanyolu Galaksisi, işte aralarında bu denli devasa mesafeler bulunan 250 milyar yıldızı barındırır. Spiral şeklindeki bu galaksinin kollarının birisinde, bizim Güneşimiz yer almaktadır.
Ancak ilginç olanı, Samanyolu Galaksisinin de uzayın geneli düşünüldüğünde çok "küçük" bir yer kapladığıdır. Çünkü uzayda başka galaksiler de vardır, hem de tahminlere göre, yaklaşık 300 milyar kadar. Bu galaksilerin arasındaki boşluklar ise, Güneş ile Alpha Centauri arasındaki boşluğun milyonlarca katı kadardır.
George Greenstein, bu şaşkınlık uyandıran büyüklükle ilgili, The Symbiotic Universe (Simbiyotik Evren) adlı kitabında şöyle yazar:"Eğer yıldızlar birbirlerine biraz daha yakın olsalar, astrofizik çok da farklı olmazdı. Yıldızlarda, nebulalarda ve diğer gök cisimlerinde süregiden temel fiziksel işlemlerde hiçbir değişim gerçekleşmezdi. Uzak bir noktadan bakıldığında, galaksimizin görünüşü de şimdikiyle aynı olurdu. Tek fark, gece çimler üzerine uzanıp da izlediğim gökyüzünde çok daha fazla sayıda yıldız bulunması olurdu. Ama pardon, evet; bir fark daha olurdu: Bu manzarayı seyredecek olan "ben" olmazdım… Uzaydaki bu devasa boşluk, bizim varlığımızın bir ön şartıdır." (George Greenstein, The Symbiotic Universe. s. 21)Greenstein, bunun nedenini de açıklar; uzaydaki büyük boşluklar, bazı fiziksel değişkenlerin tam insan yaşamına uygun biçimde şekillenmesini sağlamaktadır. Ayrıca Dünya'nın, uzay boşluğunda gezinen dev gök cisimleriyle çarpışmasını engelleyen etken de, evrendeki gök cisimlerinin arasının bu denli büyük boşluklarla dolu oluşudur.

Evrenin bu büyüklüğünü ve muhteşem düzenini kusursuz bir uyum içinde yoktan vareden alemlerin Rabbi olan Allah'tır. Evrenin büyüklüğü ve sahip olduğu hassas dengeler, Allah'ın üstün yaratma sanatının apaçık delilleridir. Modern bilimin ulaştığı bu sonuç ise, Kuran'da bundan 14 yüzyıl önce haber verilmiş olan bir gerçeğin doğrulanmasından ibarettir.**Gerçekten sizin Rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden Allah'tır. Gündüzü, durmaksızın kendisini kovalayan geceyle örten, güneşe, aya ve yıldızlara Kendi buyruğuyla baş eğdirendir. Haberiniz olsun, yaratmak da, emir de (yalnızca) O'nundur. Alemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir. (Araf Suresi, 54)**

VAN ALLEN KUŞAKLARI

“Van Allen Kuşakları” denilen ve Dünya’nın manyetik alanından kaynaklanan bir tabaka, gezegenimize gelen zararlı ışınlara karşı bir kalkan görevi görür. Güneş’ten ve diğer yıldızlardan sürekli olarak yayılan bu ışınlar, insanlar için öldürücü etkiye sahiptir. Özellikle Güneş’te sık sık meydana gelen ve “parlama” adı verilen enerji patlamaları, Van Allen Kuşakları olmasa, Dünya’daki tüm yaşamı yok edebilecek güçtedir.

Van Allen Kuşakları’nın yaşamımız açısından önemini Dr. Hugh Ross şöyle anlatmaktadır: Dünya, Güneş Sistemi’ndeki gezegenler arasında en yüksek yoğunluğa sahiptir. Bu geniş nikel-demir çekirdeği büyük bir manyetik alandan sorumludur. Bu manyetik alan Van Allen radyasyon koruyucu tabakasını meydana getirir. Bu tabaka yeryüzünü radyasyon bombardımanından korur. Eğer bu koruyucu tabaka olmasaydı Dünya’da hayat mümkün olmazdı.

Manyetik alanı olan ve kayalık bölgelerden oluşan diğer tek gezegen Merkür’dür. Fakat bu manyetik alanın gücü Dünya’nınkinden 100 kat daha azdır. Van-Allen radyasyon koruyucu tabakası Dünya’ya özeldir.
Geçtiğimiz yıllarda tespit edilen bir parlamada açığa çıkan enerjinin, Hiroşima’ya atılanın benzeri 100 milyar atom bombasına eş değer olduğu hesaplanmıştır. Parlamadan 58 saat sonra pusulaların ibrelerinde aşırı hareketler gözlenmiş, Dünya atmosferinin 250 km üstünde sıcaklık sıçrama yapıp 2500° C’ye yükselmiştir. Kısacası, Dünya’nın üzerinde, kendisini sarıp kuşatan ve dış tehlikelere karşı koruyan mükemmel bir sistem işler.

EVRENİN GENİŞLEME HIZINDAKİ MUCİZEVİ ÖLÇÜ

Evrenin genişleme hızı, evrenin şu anki yapısının oluşabilmesi açısından son derece kritik bir değere sahiptir. Eğer genişleme hızı çok az daha yavaş olsaydı, bütün evren, daha Güneş Sistemleri tam anlamıyla düzenlenemeden tekrar içine çökmüş olacaktı. Eğer evren biraz daha hızlı genişliyor olsaydı, madde ne galaksileri ne de yıldızları bir daha asla oluşturamayacak biçimde boşlukta dağılıp gidecekti. Her iki durum da, canlılığın ve bizlerin var olamaması anlamına geliyordu.Ancak bunların hiçbiri gerçekleşmemiş ve evrenin genişleme hızının sahip olduğu son derece hassas değer sayesinde şimdiki evren ortaya çıkmıştır. Peki bu denge ne kadar hassastır?

Avustralya’daki Adelaide Üniversitesi’nden ünlü matematiksel fizik profesörü Paul Davies, bu soruyu cevaplamak için uzun hesaplar yapmış ve inanılmaz bir sonuca ulaşmıştır Davies’e göre, kainatın yaratıldığı büyük patlamanın ardından gerçekleşen genişleme hızı eğer milyar kere milyarda bir oranda (1/1018) bile farklı olsaydı, evren ortaya çıkamazdı. Milyar kere milyarda bir ifadesi rakamsal olarak şöyle yazılır:
“0,000000000000000001”.

Yani bu derece astronomik küçüklükte bir farklılık dahi evrenin var olamaması demekti. Bu nedenle Big Bang herhangi bir patlama değil, her yönüyle çok iyi hesaplanmış ve düzenlenmiş bir oluşumdur.

GÖK CİSİMLERİNİN ARALARINDAKİ MESAFELER

Dünya gezegeni, bildiğimiz gibi Güneş Sistemi'nin bir parçasıdır. Güneş Sistemi ise, kusursuz bir planın ve mükemmel dengelerin bulunduğu bir mekandır. Güneş'in çapı, Dünya'nın çapının 103 katı kadardır. Bunu bir benzetmeyle açıklayalım: Eğer çapı 12.200 km olan Dünya'yı bir misket büyüklüğüne getirirsek, Güneş de bildiğimiz futbol toplarının iki katı kadar büyüklükte yuvarlak bir küre haline gelir. Asıl ilginç olan, aradaki mesafedir. Gerçeklere uygun bir model kurmamız için, misket büyüklüğündeki Dünya ile top büyüklüğündeki Güneş'in arasını yaklaşık 280 metre yapmamız gerekir. Güneş Sistemi'nin en dışında bulunan gezegenleri ise kilometrelerce öteye taşımamız gerekecektir.
Gök cisimlerinin uzaydaki dağılımı ve aralarındaki bu devasa boşluklar Dünya'da canlı hayatının var olabilmesi için zorunludur. Gök cisimleri arasındaki mesafeler Dünya'daki yaşamı destekleyecek biçimde pek çok evrensel güçle uyumlu bir hesap içinde düzenlenmiştir. Bu mesafeler, gezegenlerin yörüngelerini hatta varlıklarını doğrudan etkiler. Bu mesafeler biraz daha az olsaydı, yıldızlar arası kütle çekim güçleri gezegenlerin yörüngelerini kararsız hale getirecekti. Bu kararsızlık ise gezegenlerde çok uç sıcaklık değişimlerine yol açacaktı. Eğer uzaklıklar biraz daha fazla olsaydı, süpernovalarla uzaya fırlatılan ağır elementlerin dağılımı çok seyrek olacak ve Dünya gibi dağlık gezegenler oluşamayacaktı.
Yıldızlar arasındaki şu an var olan boşluklar bizimki gibi bir gezegen sisteminin var olabilmesi için en ideal mesafeye sahiptir.

ATOMDA SAKLI OLAN BÜYÜK GÜÇ

Allah, sonsuz kudretiyle evrenin en güçlü kuvvetini evrenin en küçük parçası olan atomların içine sığdırmıştır. Bu durum Allah'ın yaratma sanatının en büyük delillerinden biridir.19. yüzyılın ilk yarısından bu yana yüzlerce bilim adamı atomun sırlarını ortaya çıkarabilmek için gece gündüz çalıştılar. Atomun şekli, hareketi, yapısı gibi çeşitli özelliklerini gün ışığına çıkaran

bu çalışmalar, maddeyi ezeli ve ebedi bir varlık olarak kabul eden klasik fiziği temellerinden yıktı ve modern fiziğin temellerini attı.
Son derece küçük olan bu parçacıklar, kendi içlerinde mükemmel bir organizasyona sahiptirler. Ancak atomdaki mucizevi yön bu kadarla kalmaz; atom aynı zamanda içinde çok muazzam bir enerjiyi de barındırır.

Çekirdekte Saklı Güç

Atom çekirdeğinin içinde, protonları ve nötronları birbirine bağlayan çok güçlü bir kuvvet vardır. Bu kuvvete, "Güçlü Nükleer Kuvvet" adı verilir. Nükleer enerji, çekirdekteki bu kuvvetin serbest bırakılmasıyla ortaya çıkar. Bu kuvvet üzerinde bir oynama yapılmadığı zaman kimseye bir zararı yoktur, ama insan müdahalesiyle milyonları öldüren bir güç haline gelebilmektedir. Atomun çekirdeğinde bulunan ve milyonlarca kişinin hayatını tehlikeye sokabilecek olan bu olağanüstü kuvveti, "fisyon" (nükleer parçalanma) ve "füzyon" (nükleer kaynaşma) tepkimeleri açığa çıkarmaktadır.

Atomun içinde saklı olan bu güç öylesine büyüktür ki, insanlık bu enerjinin keşfiyle artık okyanusları birleştiren dev kanallar açabilmekte, dağları oyabilmekte, suni iklimler üretebilmekte ve bunlar gibi daha birçok faydalı işi yapabilmektedir. Ama şunu da belirtmek gerekir ki, atomun içinde saklı olan güç, bir yandan bu şekilde insanlığa hizmet ederken, diğer yandan da insanlık için çok büyük bir tehlike oluşturmaktadır. Öyle ki bu gücün kötüye kullanımıyla, 2. Dünya Savaşı sırasında Hiroşima ve Nagasaki'de on binlerce insan birkaç saniye gibi çok kısa bir süre içinde hayatlarını kaybettiler. Yakın geçmişte de, Rusya'daki Çernobil Nükleer Santrali'nde meydana gelen bir kaza, çok sayıda insanın ölmesine ya da sakat kalmasına yol açmıştı.

Bu kadar küçük bir tanenin içine bu kadar büyük bir enerji sığdırılması olağanüstü bir mucizedir. Allah insanlara sonsuz gücünü, yarattığı varlıklarda göstermekte, dilediği gücü dilediği yerde var etmektedir. İnsanlara da sonsuz ilminden ancak dilediği kadarını vermektedir.

ELEKTRONLARIN YÖRÜNGESİ

Allah gördüğümüz ve göremediğimiz her yeri sonsuz bir sanatla yaratmış ve bizim haberimiz bile olmadığı halde yarattığı sayısız nimetleri bizim emrimize vermiştir.**"Allah, gerçekten kendisinden başka ilah olmadığına şahitlik etti; melekler ve ilim sahipleri de O'ndan başka ilah olmadığına adaletle şahitlik ettiler. O'ndan başka İlah yoktur." (Al-i İmran Suresi,18)**

Atomu oluşturan parçacıkların kendi eksenleri etrafında olağanüstü bir hızla dönüşlerine "spin" adı verilir. Evrendeki pek çok sistemde spin hareketi önemli bir rol oynar. Atomun içindeki parçacıklardan uzaydaki yıldızlara kadar bütün sistemler bu hareket üzerine kurulmuştur. Parçacıkların spin hareketi ise ilk kez 1925 yılında fark edilmiş ve bu dönüş

"Pauli Dışlama İlkesi" olarak anılmaya başlanmıştır. Bu ilkeye göre, iki benzer parçacık aynı duruma sahip olamazlar, yani belirsizlik ilkesinin tanımladığı sınırlar içinde hem aynı konumda, hem de aynı hızda bulunamazlar. Bu kuralı şu şekilde açıklayabiliriz: Bildiğiniz gibi atom son derece küçük bir yapıdır ve o küçük yapının içinde de çok karmaşık bir trafik vardır. Eğer bu yapıyı oluşturan birbirine benzer parçacıklar aynı hızda ve aynı yönde hareket etselerdi ne olurdu, bir düşünelim:

Öncelikle protonu oluşturan 3 kuarkı ele alalım. 3 kuark aynı anda, aynı hızda ve aynı yönde hareket ettikleri takdirde, artık 3 kuark diye bir şey kalmaz, hepsi de tek bir kuark halini alırlar. Böyle bir durumda da protonların oluşması mümkün olmaz ve çekirdek, dolayısıyla atom oluşamaz. Çünkü kuark bir enerjiden ibarettir ve aynı yönde ve aynı hızda hareket eden 3 ayrı enerji olabilmesi mümkün değildir. Bunların bir şekilde birbirlerinden ayrılmaları gerekir. Bu ayrım da ancak hareket farklılıklarıyla oluşabilmektedir. Ancak bu şartla, kuarklar (enerji paketçikleri), nötronları ve protonları oluşturabilirler. Şayet, kuarkların hepsi aynı yönde ve aynı hızda hareket etselerdi, ne protonlar, ne nötronlar, ne de çekirdek oluşabilirdi. Sonuç olarak, atomlar, moleküller dolayısıyla da madde var olamazdı.

Şimdi, cevaplanması gereken çok önemli bir soru vardır ki bu soru bizi en başa döndürmektedir: Neden tüm parçacıklar bu stratejiye uymakta, yani itaat etmektedirler? Neden tek bir parçacık bile bu kurala itiraz etmemektedir? Tüm bu parçacıkların, burada saydıklarımızı uygulayabilecek şuur, akıl, irade ve zekaları mı vardır? Elbette hayır. Kütlesi bile olmayan, sadece enerjiden ibaret olan bu parçacıkların, hiç şüphesiz ne kendilerine ait bir akılları, ne de müstakil bir iradeleri olabilir. Burada karşımıza çıkan, Allah'ın sonsuz aklı, sonsuz gücü ve sonsuz ilmidir. Allah, tüm bu parçacıklara, boyun eğdirmiş ve böylece evreni yaratmıştır. Allah bir ayette bu gerçeği bize şöyle bildirmektedir:**"... Hayır, göklerde ve yerde her ne varsa O'nundur, tümü O'na gönülden boyun eğmişlerdir." (Bakara Suresi, 116)**

GALAKSİNİN EN KONFORLU YERİ

" ... Güneş'i ve Ay'ı sizin emrinize verdi; yıldızlar da O'nun emriyle emre hazır kılınmıştır." (Nahl Suresi, 12)

Samanyolu Galaksisi, evrendeki yaklaşık 300 milyar galaksiden sadece bir tanesidir. 300 milyar galaksi… Bir çırpıda söylenebilen bu rakamı bir düşünün… Eğer her bir saniyede bir galaksi sayacak olsanız tümünü saymanız yaklaşık 10.000 yıl sürecektir. Dahası, 10.000 yıllık dönemde tek bir saniye olarak sayacağınız galaksimizin içindeki yıldız sayısı yaklaşık 200 milyardır. Güneş ise bu yıldızlardan sadece bir tanesidir.

Güneş'in tüm özellikleri dünyadaki yaşam için ayarlanmıştır: Ortalama büyüklükte bir yıldız olması; dünyaya uygun mesafede bulunması; yaydığı ışığın özellikleri; içerdiği element oranının bizim için uygun olması gibi. Isı ve ışık kaynağımız olan Güneş'in tüm özellikleri Allah'ın rahmetiyle bizler için ayarladığı seviyededir. Evrenin yaratıcısı Yüce Allah bir Kuran

ayetinde şöyle bildirmektedir:
" … Güneş'i ve Ay'ı sizin emrinize verdi; yıldızlar da O'nun emriyle emre hazır kılınmıştır." (Nahl Suresi, 12)

Galaksideki tüm yıldızlar -Dünyamızın Güneş etrafında döndüğü gibi- galaksinin merkezi etrafında dönmektedir. Bu merkez etrafında dönen yaklaşık 300 milyar yıldızın her birinin yörüngesi farklıdır. Güneş ve elbette onunla beraber biz de, bu merkez etrafında sürekli olarak dönmekteyiz. Güneş'in bu merkez etrafındaki tek bir turu tamamlamasının yaklaşık olarak 230 milyon yıl sürdüğü hesaplanıyor.

Korunan Güneş

Güneş'in yörüngesini araştıran astronomi profesörü Guillermo Gonzalez Güneş'in bu yolculuğunda galaksideki tehlikeli bölgelerden korunduğunu fark etti. Gonzalez, Güneş'in bu özel yörüngesinin altında, onu benzeri yıldızlardan ayıran bazı özgün nitelikler yattığını belirtiyor. Böylece Güneş'in konumu, galaksinin yaşamı destekleyebilecek özellikte görünen çok ender yerlerinden biri olarak göze çarpıyor.
Gonzalez bu açıdan Güneş Sistemimizin "Yerleşilebilir Galaktik Bölge" olarak tanımladığı bölgede yer aldığını belirtiyor. Ve ekliyor: "Gezegenimizdeki tüm canlılar -en basit bakteriden en kompleks yapıda canlılara kadar hepsi- varlıklarını bu faktörlerin eşsiz dengesine borçludur".

Gonzalez'in tehlikelerine dikkat çektiği iki bölge galaksimizin merkezi ve galaksimizin dışında yer alan spiral kollardır. (Birçok galaksi spiral şekildedir. Bu galaksilerdeki yıldızlar, bir helezonu oluşturan çizgilerdeki gibi dizilirler. Kollar ise galaksinin en dışında yer alan kollarıdır)

Buna göre, eğer galaksinin merkezine yakın olsaydık; Galaksinin merkezinde Güneş'in tam 3 milyon katı kütleye sahip bir kara delik bulunmaktadır. Bu karadelik muhteşem çekim kuvvetiyle etrafındaki tüm yıldızları yutarak onları yemektedir. Bilim adamları bu büyüklükte bir karadeliğin Dünyamızı yutmasının sadece bir saniye süreceğini belirtmektedirler.

Galaksinin merkezinde bu çok tehlikeli çekim kuvvetinin yanısıra, bizim için çok zararlı olan radyasyon da yayılmaktadır. Bu radyasyon, dev yıldızları oluşturan maddenin, karadeliğin kütlesine katılırken sıkıştırılıp aşırı ısınmasından kaynaklanmaktadır.

Eğer bu bölgeye yakın olsaydık, yüksek radyasyondan dolayı yeryüzünde yaşam mümkün olmazdı. Galaksinin merkezinden yayılan zararlı gamma ışınları, X-ışınları ve kozmik ışınlar tek bir canlı hücre dahi bırakmazdı. Ancak Güneş Sistemimiz galaksinin merkezine yaklaşık 28.000 ışık yılı (266. 000.000.000.000.000 km-İkiyüzaltmışaltı katrilyon kilometre) uzaktadır ve tüm bu zararlı etkilerden uzakta ve güvendedir.

Eğer galaksinin spiral kollarında olsaydık;Güneş, galaksinin merkezindeki tehlikelerden korunduğu gibi galaksinin dış çemberinde yer alan spiral kollardan da korunmaktadır. Bu

spiral kollar çok sayıda yıldızın doğum yeridir. Burada devasa büyüklükte birçok yıldız bulunur ve toplam kütleleriyle galaksinin spiral kollarını yoğun bir çekim alanı haline getirir. Bu kollar özellikle Güneş Sistemindeki kuyruklu yıldızları etkileyerek Dünya için tehlike oluşturabilirler.

Güneş Sisteminde trilyonlarca kuyruklu yıldız bulunur. Bunlar sistemin en dışında yer alır ve tüm sistemi bir küre gibi kuşatırlar. Bu kuyruklu yıldızlar normalde Güneş'in etrafında yörüngededirler, ancak Güneş dışında bir kütlenin devreye girmesi durumunda yörüngeden çıkabilirler.
Eğer Güneş Sistemi galaksinin spiral kollarında olsaydı, bu kolların güçlü çekim kuvveti kuyruklu yıldızları yörüngelerinden kolaylıkla fırlatır, bu durumda dünyamız her an kuyruklu yıldızların bombardımanı altında kalırdı.
Ancak Gonzalez'in bildirdiğine göre güneşin iki özelliği bizi bu bombardımandan korumaktadır. Birincisi Güneş'in hızıdır. Güneş'in hızı spiral kolların hızına yakındır. İkisi de galaksi merkezinde yaklaşık aynı hızla dönmektedirler. Böylece Güneş'le spiral kolların yörüngesinin sık kesişmesi engellenmiş olur. Burada bizim yaşamamız için çok özel bir denge bulunduğu ortaya çıkmaktadır. Çünkü Gonzalez yıldızların %95'inin hızının spiral kollara uyumsuz olduğunu belirtmektedir. Güneş'in sahip olduğu bu özel hız sayesinde spiral kolların tehlikeli çekim etkilerinden korunuruz.

Güneş'in bizi spiral kollardan koruyan ikinci mucizevi özelliği yörüngesinin şeklidir. Güneş, yaşıtı olan yıldızlardaki gibi elips değil, çember şekilli bir yörüngeye sahiptir. Gonzalez bu konuda şunları söylemektedir:
"Eğer Güneş'in galaksi merkezi etrafındaki yörüngesi biraz daha az çembersel olsaydı, Güneş'in spiral kolların içinden geçme ihtimali yükselirdi."

SUYUN ŞAŞIRTICI ÖZELLİKLERİ

Suyun ısıyla ilgili (termal) özellikleri dünya üzerindeki canlı yaşamının sürekliliğinde büyük rol oynar. Bunlardan birkaç tanesini şöyle sıralayabiliriz: Bilinen tüm sıvılar, ısıları düştükçe büzüşür, hacim kaybederler. Hacim azalınca, yoğunluk artar ve böylece soğuk olan kısımlar daha ağır hale gelir. Bu yüzden, sıvı maddelerin katı halleri, sıvı hallerine göre daha ağırdır. Su ise, bilinen tüm sıvıların aksine, belirli bir ısıya (+4°C'ye) düşene kadar büzüşür, daha sonra birdenbire genleşmeye başlar. Donduğunda ise daha da genleşir. Bu nedenle suyun katı hali, sıvı halinden daha hafiftir. Buz, aslında "normal" fizik kurallarına göre suyun dibine batması gerekirken, su üstünde yüzer.

Suyun bu özelliği dünya üzerindeki denizler açısından çok önemlidir. Bu özellik olmasa, yani buz suyun üzerinde yüzmese, dünya üzerindeki suyun çok büyük bir bölümü tamamen donacak, göllerde ve denizlerde hiçbir canlı kalmayacaktı.

Buz eridiğinde ya da su buharlaştığında, etraftan ısı çekilir. Bunun tersi gerçekleştiğinde ise, dışarıya ısı verilir. Bu, “gizli ısı” olarak bilinen bir kavramdır. Tüm sıvıların gizli ısıları vardır. Ancak suyun gizli ısısı, bilinen tüm sıvıların en yükseği sayılabilir. Ayrıca suyun “termal kapasitesi”, yani suyun ısısını bir derece artırmak için gereken ısı miktarı, bilinen diğer sıvıların çok büyük bölümünden daha yüksektir.

ATEŞTEKİ TASARIM

Canlılara enerji sağlayan en temel reaksiyon, karbon ve hidrojen bileşiklerinin oksitlenmesi, yani yanmasıdır. Ancak bu noktada ilginç bir soru sorulabilir: Bizim vücudumuz temelde karbon ve hidrojen bileşiklerinden oluşmaktadır. Peki nasıl olup da vücudumuz okside olmaz? Ya da daha açık bir ifadeyle, neden vücudumuz bir anda kibrit çöpü gibi tutuşup yanmaz? Vücudumuzun oksijenle temas ettiği halde yanmaması, gerçekten şaşılacak bir durumdur.

Bu şaşılacak durumun nedeni, oksijenin normal ısılardaki moleküler formu olan O2 molekülünün büyük ölçüde “asal”, yani reaksiyona girmeyen bir yapıya sahip oluşudur. Ama bu durumda bir başka soru daha ortaya çıkar; madem O2 kolay kolay reaksiyona girmeyen bir moleküldür, o halde bu molekül bizim vücudumuzun içinde nasıl reaksiyona sokulmaktadır?

19. yüzyıldan beri merak edilen bu sorunun cevabı, son yarım yüzyıl içindeki gelişmeler sonucunda anlaşılmıştır. Biyokimyasal gözlemler, insan vücudundaki bazı özel enzimlerin, sadece oksijenin atmosferde bulunan formu olan O2’yi reaksiyona sokmakla görevli olduğunu ortaya çıkarmıştır. Hücrelerimizdeki bu özel enzimler, son derece karmaşık işlemler sonucunda, vücudumuzdaki demir ve bakır atomlarını katalizör (hızlandırıcı) olarak kullanmakta ve böylece oksijeni reaktif hale getirmektedirler.

Yani ortada çok ilginç bir durum vardır: Oksijen yakıcı bir elementtir ve normalde bizim bedenimizi de yakması beklenmelidir. Bunu engellemek için, oksijenin atmosferdeki formu olan O2 ilginç bir biçimde “asal” kılınmıştır, yani kolay kolay reaksiyona girmemektedir. Ama bedenimizin enerji elde etmesi için de, oksijenin yakıcılığına ihtiyacı vardır. Onun için hücrelerimizin içine, bu asal gazı son derece reaktif hale getiren karmaşık bir enzim sistemi yerleştirilmiştir.

Bu arada yeri gelmişken belirtmek gerekir ki, söz konusu enzim sistemi, canlılığın rastlantılarla oluştuğunu iddia eden evrim teorisinin asla açıklayamadığı bir tasarım harikasıdır.Bedenimizin aniden tutuşmasını engellemek için alınmış bir başka tedbir daha vardır. Bu, İngiliz kimyager Nevil Sidgwick’in ifadesiyle “karbonun karakteristik asallığı”dır. Bir başka deyişle, karbon atomu da normal ısılarda kolay kolay oksijenle reaksiyona girmez. Kimyasal dille ifade edilen bu özelliği, aslında hepimiz günlük hayatta çok yakından

yaşamışızdır. Soğuk bir havada odun ya da kömür kullanarak ateş yakmaya çalıştığımızda yaşadığımız zorluk, karbonun söz konusu "karakteristik asallığı"dır. Ateşi yakabilmek için bir hayli uğraşmamız, odunun ya da kömürün ısısını iyice yükseltmemiz gerekir. Ama ateş bir kez alev aldıktan sonra da, karbon hızla reaksiyona girer ve büyük bir enerji açığa çıkar. Bu yüzden bir yangını başlatmak (kibrit vs. gibi özel ateş kaynakları olmadıkça) son derece zordur. Ama yangın bir kez başladıktan sonra da çok büyük bir ısı oluşur ve bu ısı etraftaki diğer karbon bileşiklerini de tutuşturur.

Bu durum incelendiğinde, ateşte son derece etkileyici bir tasarım olduğu görülür. Oksijenin ve karbonun kimyasal özellikleri öyle ayarlanmıştır ki, bunlar sadece çok yüksek bir ısıda reaksiyona girip ateş oluştururlar. Eğer böyle olmasaydı, Dünya üzerindeki yaşam imkansız hale gelirdi. Eğer oksijenin ve karbonun reaksiyona girme eğilimleri biraz daha fazla olsaydı, hava sıcaklığı biraz arttığında insanların, ağaçların, hayvanların bir anda tutuşup yanmaları sıradan bir vaka haline gelirdi. Örneğin çölde yürüyen bir insan, sıcaklık gün ortasında en yüksek dereceye çıktığı anda, bir kibrit çöpü gibi bir anda alevlere boğulabilirdi. Bitkiler ve hayvanlar da aynı tehlikeyle yüzyüze kalırdı. Elbette böyle bir Dünya'da yaşamdan söz etmek biraz zor olurdu.Eğer oksijenin ve karbonun karakteristik asallıkları daha fazla olsaydı, bu sefer de Dünya üzerinde ateş yakmak çok zor, belki de imkansız hale gelirdi. Ateşin olmadığı bir ortamda ise, insanların ısınması ve teknoloji geliştirmesi mümkün olamazdı. Çünkü bilindiği gibi teknoloji metallere dayanır ve metaller de ancak çok yüksek ısılarda yumuşayıp şekillendirilebilirler.

Özetle, karbon da oksijen de, bizim yaşamımıza en uygun olacak biçimde yaratılmışlardır. Bu iki elementin özellikleri, bizlere ateş yakabilme ve bu ateşi en uygun biçimde kullanma imkanı vermektedir. Dahası, Dünya'nın her bir yanı, çok bol miktarda karbon içeren, dolayısıyla ateş yakmak için kolaylıkla kullanabildiğimiz ağaçlarla doldurulmuştur. Tüm bunlar, ateşin ve malzemelerinin de insan yaşamına en uygun biçimde yaratıldığını göstermektedir. Nitekim Allah, insanlara Kuran'da şöyle buyurmaktadır:**"Ki O (Allah), size yeşil ağaçtan bir ateş kılandır; siz de ondan yakıyorsunuz." (Yasin Suresi, 80)**

DÜNYAYI KORUYAN YENİ KALKAN:UZAY FIRTINALARI KALKANI

Uzay çalışmaları, Dünyamız'ın ve evrenin yoktan var edilmiş olduğunu ortaya koyan yeni bilimsel keşifleri ortaya çıkarıyor. Kısa zaman önce NASA'nın uzay mekiği ile ilgili yaptığı çalışmalar sırasında Dünya'nın etrafındaki atmosferin koruyucu kalkan özelliğine sahip olduğu keşfedildi. Ayrıca atmosferin dönüşümlü bir sisteme sahip olduğu da bu çalışmalar sırasında ortaya kondu.

Bilimsel gözlemler atmosferimizin dış kısmında uzay fırtınalarının yarattığı enerjiyi bir ısı kalkanı gibi emen bir koruyucu alanın mevcut olduğunu ortaya koymuştur. Gezegenimizi çevreleyen bu kalkan tabaka elektrik yüklü gaz ya da plazma bulutu oluşturup yeryüzünde yaşamı imkansız kılabilecek uzay fırtınası enerjisinin, atmosferin daha alt katmanlarına ulaşmasını engellemekte ve bu sayede Dünya'daki yaşamın sürmesi için hayati öneme sahip olan bir görevi yerine getirmektedir.

Elektrik yüklü plazma bulutu o kadar sıcaktır ki; bu bulutu oluşturan tanecikler ısı yayarak bazen orta ve üst yörüngelerdeki uyduların çalışmalarını engellemektedir. Günümüze kadar, uzay fırtınalarının oluşturduğu enerji taneciklerinin, Güneş'in meydana getirdiği rüzgarlar tarafından tutulduğu düşünülüyordu. Ancak bu görüşün aksine, NASA'nın "Image" adı verilen uzay mekiğinin çalışmaları sırasında ortaya konan bu yeni keşif, atmosferin üst katmanlarından biri olan iyonosferin uzay fırtınalarına aktif olarak etki ettiğini kesin olarak ortaya çıkardı.
Dünyamız son derece hassas dengelere bağlı bu mucizevi durum sayesinde uzay fırtınalarından korunmaktadır. Bu özel korumalı sistem elbette ki kendi kendine oluşmamıştır. Evrendeki mükemmel düzen Rabbimiz'in kusursuz yaratışıyla meydana gelmiştir.

Fırtına kalkanı sayesinde zararlarından korunduğumuz bir diğer tehlike de güneş rüzgarlarıdır. Saniyede yaklaşık 400 kilometre hızla esen güneş rüzgarları Dünya'nın manyetik alanından hızla geçip ilerleyen elektrik yüklü parçalardan oluşur. Bu yolculuk esnasında milyonlarca amperlik korkunç bir elektrik akımı ortaya çıkar. Bu elektrik akımı da dünyanın gözle görülemeyen manyetik alan çizgilerine doğru akar ve özellikle kutup bölgelerinde trilyonlarca watt'lık enerji, atmosfere pompalanır. Dünyamızın fırtına kalkanı olmasaydı, bu çok büyük elektrik akımından gelen ısı, Dünyadaki yaşamı imkansız hale getirecekti.Dünyanın manyetik alanı sayesinde, güneş rüzgarlarının atmosferimize doğrudan çarpması ve zamanla meydana gelecek aşınmalar engellenmiş olmaktadır.

Herşeyden haberdar olan Rabbimiz'in yarattığı eşsiz sistem sayesinde güneş rüzgarları manyetosfere çarpar ve gezegenimizin etrafını kuşatırlar. Bu patlamalar, Güneş'teki patlamalar ile birlikte daha büyük bir hıza ve yoğunluğa ulaşır, ardından uzay fırtınalarının da bu patlamaya eklenmesiyle çarpmanın şiddeti çok daha büyük bir boyuta ulaşır. Tüm bu yoğun fırtına bombardımanına maruz kalan Dünyamız, Allah'ın üstün yaratışının delillerinden olan bu kalkan sayesinde korunmaktadır.

GÖKYÜZÜ KORUNMUŞ BİR TAVANDIR

Gökyüzünü seyreden insanlardan çoğunun aklına atmosferin koruyucu yapısı gelmeyebilir ancak atmosferimiz sanki Dünyamızı korumak için mücadele eden şuurlu bir varlık gibi hareket eder. Tüm bilimsel gözlemler, Dünya'daki yaşamın atmosferin bu özelliği sayesinde korunduğunu kanıtlamaktadır. Bu da, Allah'ın kusursuz yaratışı ile atmosferi hizmetimize verdiğini bize göstermektedir.

Burada dikkati çeken çok önemli bir konu da, Allah'ın atmosferde yarattığı bu mükemmel sistemi Kuran-ı Kerim'de bildirmiş olmasıdır. 21. yüzyıl biliminin yeni tespit ettiği atmosferin koruyucu bir kalkan oluşturması hakkındaki bir Kuran ayeti şöyledir: **"Gökyüzünü korunmuş bir tavan kıldık; onlar ise bunun ayetlerinden yüz çeviriyorlar." (Enbiya Suresi, 32)**

Atmosferin Kuran'da bildirilen bir diğer önemli özelliği de, dönüşümlü bir sisteme sahip olmasıdır.
Atmosferin en dıştaki iki tabakası iyonosfer ve manyetosferdir. İyonosfer, yeryüzünden yayınlanan radyo dalgalarını yeryüzüne geri yansıtarak yayınların uzak mesafelerden de algılanmasını sağlar. Manyetosfer ise, Güneş'ten ve diğer yıldızlardan yayılan zararlı radyoaktif parçacıkları, yeryüzüne ulaşmadan uzaya geri döndürür.
Bütün bunlar, atmosferde son derece özel bir geri döndürme sistemi olduğunu gösterir. Dünya'da canlılığın devamı için en uygun ortamın hazırlanmış olması Allah'ın kusursuz ve uyumlu yaratışının delillerindendir.

Allah Kuran'da tüm yarattıklarının sahibi olduğunu ve herşeyin Kendisi'ne gönülden boyun eğdiklerini bildirmiştir. Bakara Suresi'ndeki ayetlerde Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:
"… göklerde ve yerde ne varsa O'nundur, tümü O'na gönülden boyun eğmişlerdir. Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse "OL" der, o da hemen oluverir." (Bakara Suresi, 116-117)

DÜNYA'NIN YARATILIŞINDAKİ MÜKEMMEL UYUM

Dünya'nın "korunmuş tavan"ını oluşturan manyetik alanın var olması için, Ay'ın ve komşu gezegenlerin büyüklükleri ve Dünya'ya olan uzaklıkları da önemlidir. Komşu gezegenlerden birinin şimdikinden büyük olması, o gezegene büyük bir çekim kuvveti kazandıracaktı. Komşu gezegenin sahip olacağı bu büyük çekim kuvveti, Dünya'nın çekirdeğindeki katı ve sıvı kısımlardaki hareket hızını değiştirecek, bugünkü şekilde bir manyetik alanın oluşmasına engel olacaktı. "Dünya güneş çevresinde dönerken öyle bir yörünge çizer ki, her 18 milde doğru bir çizgiden ancak 2.8 mm ayrılır. Dünyanın çizdiği bu yörünge kıl payı şaşmaz, çünkü; yörüngeden 3 mm'lik bir sapma bile büyük felaketler doğururdu: sapma 2.8 yerine 2.5 olsaydı yörünge çok genişolurdu ve hepimiz donardık, sapma 3.1 mm olsaydı hepimiz kavrularak ölürdük." (Bilim ve Teknik Dergisi, Temmuz 1983)
Evrendeki tüm cisimlerin böyle bir uyum içinde yörüngelerine sadık kalarak hareket etmeleri, ortada muhakkak kontrollü bir sistemin var olduğunu hissettirir. Böyle büyük bir sistemin başı boş işlemesi mümkün değildir.
Evrendeki cisimlerin hızlarını da hesaba kattığımızda, tüm veriler daha da karmaşıklaşır. Örneğin Dünya saatte 1.670 km. hızla kendi ekseni etrafında döner. Bugün insanlar tarafından üretilmişolan en hızlı merminin saatte ortalama 1.800 km. sürate sahip olduğu düşünülürse dünyanın devasa boyutlarına rağmen süratinin ne denli büyük olduğu anlaşılır.

Dünya'nın Güneş etrafındaki hızı ise merminin yaklaşık 60 katıdır: saatte 108.000 km. Bu süratle yol alabilen bir araç yapılabilseydi, bu araç Dünya'nın çevresini 22 dakikada dolaşabilirdi.Dünya'nın ekseni yörüngesine 23 derecelik bir açıyla eğim yapar. Mevsimler bu eğim sayesinde oluşur. Bu eğim şimdiki değerinden daha fazla ya da daha az olsaydı, mevsimler arasındaki sıcaklık farkı aşırı boyutlara ulaşacağından yeryüzü üzerinde dayanılmaz sıcaklıkta yazlar ve aşırı soğuk kışlar yaşanırdı.

Bütün bu bilgilerin bize gösterdiği, etrafımızda son derece hassas ve "yaşam için gerekli" dengelerden oluşan mükemmel sistemler olduğudur. Tüm bu sistemleri yaratarak insanın hizmetine veren de alemlerin Rabbi olan Allah'tır. Allah'ın bu kusursuz yaratışı Kuran'da şöyle haber verilir:**"O, biri diğeriyle 'tam bir uyum'içinde yedi gök yaratmış olandır. Rahman'ın yaratmasında hiçbir 'çelişki ve uygunsuzluk'göremezsin. İşte gözü(nü) çevirip-gezdir; herhangi bir çatlaklık (bozukluk ve çarpıklık) görüyor musun? Sonra gözünü iki kere daha çevirip-gezdir; o göz umudunu kesmiş bir halde bitkin olarak sana dönecektir." (Mülk Suresi, 3-4)**

www.ateistlerecevap.org

Anahtar Kelime Alanımız: allah'ın varlığının ve birliğinin delilleri allah'ın varlığının akli delilleri allah'ın varlığının delilleri allah'ın varlığının delilleri nelerdir allah'ın varlığının mantıksal delilleri allah'ın varlığının delilleri slayt allah'ın varlığının ve birliğinin delilleri slayt allah'ın varlığının bilimsel kanıtları allah'ın varlığının delilleri ayet allah'ın varlığının akli ve nakli delilleri allah'ın varlığının akılla ispatı allah'ın varlığının ayetlerle delilleri allah'ın varlığının akıl yoluyla ispatı allah'ın varlığını aklımızla nasıl anlayabiliriz allah'ın varlığını aklımızla anlayabilir misiniz allah'ın varlığını aklımızla anlayabilir miyiz allah'ın varlığının bir delili allah'ın varlığının birliğinin delilleri allah'ın varlığının bilimsel ispatı allah'ın varlığının belirtileri allah'ın varlığı bilimsel olarak kanıtlandı allah'ın varlığına inanmayanlara cevap allah'ın varlığını kanıtlayan cümleler allah'ın varlığının delilleri pdf allah'ın varlığının delilleri kelam allah'ın varlığının delilleri özet allah'ın varlığının delilleri nizam delili allah'ın varlığının en büyük kanıtı allah'ın varlığının evrendeki delilleri allah'ın varlığının en büyük ispatı allah'ın varlığının en büyük delili allah'ın varlığının en büyük delilleri allah'ın varlığına en güzel cevap allah'ın varlığının felsefi delilleri allah'ın varlığının delilleri felsefe allah'ın varlığını gösteren deliller allah'ın varlığını gösteren örnekler allah'ın varlığını gösteren kanıtlar allah'ın varlığını gösteren akli deliller allah'ın varlığını gösteren mucizeler allah'ın varlığı hakkında deliller allah'ın varlığının ispatı allah'ın varlığını ıspatlayan deliller allah'ın varlığının ispatlayan örnekler allah'ın varlığının kanıtları allah'ın varlığının delilleri caner allah'ın varlığının delili allah'ın varlığının delilleri kısaca allah'ın varlığı ve birliğini gösteren örnekler allah'ın varlığının delilleri maddeler halinde allah'ın varlığına 3 delil allah'ın varlığının delilleri ppt allah'ın varlığına 5 kanıt allah'ın varlığının delilleri resimli allah'ın varlığına matematiksel kanıt allah'ın

varlığının delilleri slayt allah'ın varlığının delilleri temanü allah'ın varlığını aklımızla nasıl anlayabiliriz allah'ın varlığının delilleri yazı allah'ın varlığının delilleri youtube allah'ın varlığının en büyük delili

Derin Denizlerde Olup Bitenler

ateistlerecevap.org/2018/03/derin-denizlerde-olup-bitenler.html

by Ateistlere Cevap - March 7, 2018

DERİN DENİZLERDE NELER OLUYOR?

Günümüzde ulaşılan teknoloji ile yapılan araştırmalar sonucunda, uzun yıllar boyunca verimsiz olduğu düşünülen okyanusların derinliklerinde de yaşam olduğu belirlenmiştir. Güneş ışınlarının ulaşabileceğinden çok daha derinlerdeki bu yaşam, oldukça zorlu koşullara rağmen, Yüce Rabbimiz'in eşsiz yaratışı ile sürmektedir.

Uzun yıllar bilim adamları tarafından verimsiz alanlar olarak değerlendirilen derin denizlerin, aslında benzersiz bir yaşama ev sahipliği yapmakta olduğunu biliyor muydunuz? Bu denizlerin verimsiz olarak değerlendirilmesinin en önemli nedenlerinden biri, ışıktan tamamen yoksun olmasıdır. Ancak güneş ışınlarının ulaşabileceğinden çok daha derinlerdeki zorlu koşullar yalnızca zifiri karanlıkla sınırlı değildir. Aynı zamanda yüksek basınç, zehirli gazlar, aşırı yüksek ve düşük sıcaklık, yanardağ etkinlikleri gibi birçok olumsuz koşula rağmen, derinlerde yaşayan tüm canlılar bu koşullara kolaylıkla uyum sağlamaktadır.

Daha tam olarak keşfedilememiş olan bu derin dünyada yapılan her araştırma, derin denizlerdeki hayranlık uyandıran yaşamın tanınmasına vesile olmaktadır.

DERİN DENİZLERDEKİ BİLİNMEYEN YAŞAM

Okyanuslarda derinliğe bağlı olarak sıcaklık, basınç, besin maddelerinin yoğunluğu ve ışık oranı değişir.

Deniz yüzeyinden tabanına doğru inildikçe koşullar farklılık gösterir. Bununla birlikte her derinlikte, ortamın koşullarına uygun yapı ve sistemlere sahip canlılar yaşamlarını sürdürürler.

En derin noktası 11.000 metre, ortalama derinliği ise 5.000 metre olan okyanuslarda, 100 metrenin altına güneş ışığı ulaşmaz. Dolayısıyla buralarda fotosentez imkanı yoktur. Yüksek bir basınç, 2-4°C gibi düşük bir sıcaklık ve sürekli karanlık vardır. Kıt besin kaynakları, sadece üst tabakalardan yağan atıklar ve organik maddelerden oluşur. Kısacası söz konusu olan, insanların alışkın olduğundan tamamen farklı bir ortamdır. Tüm bu zor koşullara rağmen, okyanusların derinliklerinde çeşitli balıklar, birbirlerinden çok farklı omurgasız canlılar ve mikroorganizmalar yaşarlar.

Okyanuslarla ilgili olarak 21. yüzyılın başında keşfedilen bir biyolojik olgu şöyledir: Okyanus dibindeki çamur tabakasında bulunan bazı bakteri ve arkebakteriler metan tüketmektedir. Bu bizim için hayati öneme sahip bir faaliyettir. Bu mikroorganizmaların her yıl yaklaşık 300 milyon ton kadar metan tükettikleri sanılmaktadır. Uzmanlara göre; "Bu miktar, insanların tarım, çöp gömme ya da fosil yakıt kullanma yollarıyla atmosfere saldıkları metan miktarına eşittir." Dolayısıyla 20 Temmuz 2001 tarihli Science dergisinde belirtildiği gibi, "Bir zamanlar varlığı olanaksız sanılan bu metan yiyen mikropların, şimdi gezegenin karbon dolaşımı açısından çok önemli olduğu görülmektedir."

Burada dikkat çekici olan, söz konusu bakteriler arasındaki kusursuz iş birliği ve düzendir. Ancak içinde bulunduğumuz yüzyılın teknolojisiyle anlaşılabilen iş birliği şöyle özetlenebilir: Bakteriler sayesinde (onlardan bazı yapısal farklılıklar taşıyan) arkebakteriler oksijensiz ortamda metanla beslenebilirler; arkebakteriler ise bakterilerin ihtiyacı olan karbonu sağlarlar.

Okyanusların binlerce metre derinliklerinde, oksijenin dahi bulunmadığı çamur katmanında yaşayan bu gözle görülmeyen canlılar durmaksızın insanlar için çalışırlar. Bu tek hücreli canlıların yok olmaları durumunda neler olacağını düşünmek, bunların bizim için önemini açıkça gösterir: Bu mikroorganizmalar ortadan kalktıkları takdirde, açık denizlerin dibinde bulunan büyük miktardaki metan gazı atmosfere karışır, sera etkisi nedeniyle küresel ısınma baş gösterir, dünyanın her yerindeki iklim dengeleri bozulur ve dünya yaşayamayacağımız kadar sıcak bir gezegene dönüşürdü.

2001 yılında anlaşılmıştır ki, okyanusların altındaki yer kabuğunun içinde bazı bakteri türleri yaşamaktadır. Bu mikroorganizmaların doğal yaşam alanı, deniz yüzeyinin binlerce metre altındaki okyanus tabanının 300 metre derinliğe kadar olan bölümüdür. Yaşam alanlarının yanı sıra, söz konusu canlıların faaliyetleri de insanı hayrete düşürmektedir. Bu bakterilerin besin kaynakları kayalardır; kayaları yiyerek beslenirken tüm canlılar açısından çok önemli

bir işi daha gerçekleştirirler: Okyanuslarda, elementlerin ve kimyasal maddelerin dolaşımına önemli katkıda bulunurlar. Bu noktada daha dikkatli düşünürsek, yeryüzündeki yaşam için çok önemli olan bu işlemi yapanların, tüm laboratuvarlar ve bilim adamlarının biraraya gelseler bile yapamayacakları bu işi gerçekleştiren varlıkların tek hücreli organizmalar olduğu görülecektir.

DERİN DENİZLERİN KEŞFİ

Güneş'in canlılara büyük yarar sağlayan ışınları, denizlerde ancak 200-300 metre derinliğe kadar ulaşabilmektedir. Okyanus canlıları da bu nedenle bu aydınlık kuşakta yaşamayı tercih etmektedirler. Aydınlık kuşakta üretilen besinin ve canlı artıklarının bir bölümüyse zamanla okyanusun derinliklerine ulaşır ve daha aşağılardaki canlıların yaşamasını mümkün kılar. (Günümüz teknolojisi ile yapılan ölçümlere göre güneş ışığının % 3-30'u deniz yüzeyinde yansıtılır. İlk 200 metredeyse ışık spektrumunun mavi ışığı en son olmak üzere 7 rengin tümü ardı ardınca emilir. 1000 metrenin altındaki derinliklerde ise artık hiçbir şekilde ışığa rastlamak mümkün değildir.)

Deniz altında araştırma yapan ilk bilim adamları tüm bu detayları hesaba katarak 600 metreden daha derin yerlerde canlı yaşamı olmadığını ileri sürmüşlerdir. Çünkü eğer derinlerdeki canlılar yalnızca yukarıdaki canlılardan arta kalan yiyecekler sayesinde yaşıyorlarsa, belli bir derinlikten sonra besinler tükenecek ve derinlerdeki canlılar yaşamlarını yitireceklerdi. Ancak ilerleyen yıllarda yapılan araştırmalar, okyanusların en derin yerlerinde bile canlıların yaşadığını göstermiştir.

1977 yılında okyanusların derinliklerinde bulunan sıcak su ağızlarında yapılan araştırmalar sonucunda, derin denizlerde yaşam olduğu belirlenmiştir. O zamana kadar canlı yaşamının imkansız olduğu düşünülmüşse de, bilim adamları bu araştırma sonucunda sıcak su ağızlarında beklemedikleri bir görüntü ile karşılaşmışlardı. Sıcak su ağızları yoğun bir şekilde omurgasız canlılarla çevriliydi. Bu canlıların bir bölümü, daha önceden tanınan midye gibi canlıların çok daha büyükleriyken, bir bölümü de ilk defa karşılaşılan dev tüp solucanlarıydı.

Yapılan keşifte bilim adamlarını en çok şaşırtan, sıcak su ağızlarındaki kompleks yaşam ve canlı çeşitliliğiydi. Ancak bilim adamlarında merak uyandıran konu, güneş ışığı da dahil tüm besin kaynaklarından uzak olan bu ekosistemin nereden beslendiği olmuştur. Bu doğrultuda yapılan araştırmalar sonucunda ise mucize gerçek ortaya çıkmıştır: Okyanusun derinliklerindeki sıcak su ağızlarında besin için ne ışığa ne de suyun yüzeyinden aşağıya çöken besin ve canlı artıklarına ihtiyaç vardır. Sıcak su ağızlarında, kimyasal olarak besin üreten canlılar bulunmaktadır.

Kimyasal Besin Üretimi

Sıcak su ağızlarındaki harikulade doğal yaşam keşfedilinceye kadar, bu tarz ekosistemlerdeki besin üretiminin ancak ışık enerjisi ile mümkün olduğu düşünülmekteydi. Ancak bu araştırma sonucu keşfedilen bir diğer gerçek, sıcak su ağızlarında yaşayan ve besin üreten canlıların, basit moleküllerdeki kimyasal enerjiden yararlanan bakteriler olduğuydu. “Kemosentez” olarak adlandırılan bu işlemde bakteriler, sıcak su içinde çözünmüş hidrojen sülfür, hidrojen ve metan gibi gazlardaki kimyasal enerjiyi kullanıp karbondioksitle suyu birleştirerek besin üretiyorlardı.

Sıcak Su Ağızlarında Ortak Yaşam

Yapılan araştırmalar sonucu kimyasal enerjiden besin üreten bakterilerin ardından, birçok canlı ve olağanüstü sistem daha keşfedilmiştir. Bunlardan biri de sıcak su ağızlarında yaşayan canlılar arasındaki ortak yaşam ilişkisidir.

Ağızdan çıkan sıcak suyun okyanusun soğuk suyu ile karışması sonucu, ağız çevresinde yaşama ve ortak yaşama imkan sağlayan bir ortam oluşur. Sıcak su ağızlarında yaşayan canlıların büyük bir bölümü, sıcaklığı 10-200C arasında değişen bu ılıman bölgede yaşar. Kemosentez yapan bakterilerin aşırı sıcağı sevenleri ise sıcaklığın 1000C'yi bulduğu bölgelerde yaşar.

Okyanus derinliklerindeki sıcak su ağızlarında yaşayan canlıların başlıcaları, eklembacaklılar, yumuşakçalar ve solucanlardır. Önceleri bu canlıların yaşamlarının av-avcı ilişkisine dayandığı düşünülmüşse de araştırma ilerledikçe bu açıklamanın yeterli olmadığı ve burada yaşayan canlılar arasında ortak yaşam ilişkisi olduğu ortaya çıkmıştır.

Sıcak su ağızlarındaki doğal yaşamın en dikkat çekici canlılarından biri, ne besin alacak bir ağzı ne de aldığı besinleri sindirecek bir sindirim sistemi olmayan dev tüp solucanlarıdır. Araştırmalar sonucunda dev tüp solucanlarının, trofozom adı verilen organında kemosentez yapan bakteriler olduğu ortaya çıkmıştır. Bu doğrultuda bilim adamları sıcak su ağızlarındaki yaşamın önemli bir sırrını aydınlatmışlardır. Dev tüp solucanı kendi hücreleri içinde yaşayan bakterilere kimyasal madde sağlarken, bakteriler de solucana besin sağlıyordu. Bu bilimsel gerçeğin bulunmasının ardından midye ve tarak gibi ağız çevresinde yaşayan diğer pek çok canlının da kemosentez yapan bakterilerle benzer bir ortak yaşam ilişkisi içinde olduğu keşfedilmiştir.

Derin Karanlıklardaki Zorlu Koşullar

Yeni bir sıcak su ağzı oluştuğu andan itibaren o bölgedeki doğal yaşamda birçok zorlu koşul oluşur. Okyanusun en alt tabakasında yeni bir ağız meydana geldiğinde, buraya ilk yerleşen canlılar kemosentez yapan bakterilerdir. Oldukça fazla sayıda ve hızla çoğalan bu bakteriler, ağız çevresinde kalın bir tabaka oluştururlar. Bu oluşumun ardından diğer canlılar da zamanla ağız çevresine yerleşmeye başlarlar. Besin kaynaklarından bu denli uzak ve soğuk olan bu bölgelere daha sonra sırasıyla karides benzeri amfipod ve kopepodlar, karides ve salyangozlar, tüp solucanları, ıstakozlar, ahtapotlar, midye ve taraklar yerleşir.

Ancak her zaman için bu bölgelerde yaşam koşullarını olumsuz etkileyecek şartlar oluşabilir. Örneğin buradaki canlılar, sıcak su ağzında etkinliğin çok artmasıyla haşlanabilirler. Ya da ağıza su sağlayan kaynağın yön değiştirmesi ya da tıkanmasıyla ağızdaki canlı yaşamı sona erebilir. Bu durumda mevcut besin kaynakları yok olacağı ve suyun ısısı aniden düşeceği için sıcak su ağzının çevresinde yaşayan tüm canlılar büyük zorluklarla ve hayati tehlikelerle karşı karşıya kalırlar. Bu noktada yapılabilecek tek şey yeni bir sıcak su ağzı bulmaktır. Ağız çevresinde yaşayan canlılar ya bir yere tutunarak yaşadıkları ya da çok yavaş hareket ettikleri

için yeni bir ağız bulmaları oldukça zordur. Ancak bu duruma rağmen hareket edemeyen canlılar, yüzebilen larvalarının yeni bir ağız bulmaları sayesinde mucizevi bir şekilde soylarını devam ettirirler.

Kuran'da Bildirilen "Denizlerdeki Karanlık"

Günümüz teknolojisi kullanılarak üretilmiş olan denizaltı gibi araçlar ve çeşitli özel aletler, denizlerin genel coğrafi yapısı, derinliği gibi bilgilere ulaşmakta kullanılan en önemli unsurlardır. Bu araçlar sayesinde yapılan ölçümlere göre, güneş ışığının % 3-30'u deniz yüzeyinde yansıtılır. İlk 200 metredeyse ışık spektrumunun mavi ışığı en son olmak üzere yedi rengin tümü ardı ardınca emilir. Derin denizlerdeki genel ortam Oceans (Okyanuslar) adlı kitapta şu şekilde tanımlanmaktadır:

Bugün biliyoruz ki, derin denizlerdeki ve okyanuslardaki karanlık, yaklaşık olarak 200 metre ve daha derin yerlerde olur. Bu derinlikte, hemen hemen hiç ışık yoktur. 1000 metrenin altındaki derinliklerde ise artık hiçbir şekilde ışığa rastlamak mümkün değildir. (Danny Elder, John Pernetta, *Oceans*, Mitchell Beazley Publishers, London, 1991, s. 27.)

Bir insanın teknolojik aletler olmadan 70 metreden daha derine dalması çoğunlukla mümkün değildir. Bununla birlikte bir insanın yardımsız olarak okyanusların 200 metre civarındaki karanlık derinliklerinde yaşaması da kesinlikle mümkün değildir. Bu nedenle bilim adamları denizler hakkındaki detaylı bilgileri çok yakın zamanlarda keşfetmişlerdir. Oysa engin denizlerin karanlık olduğu, Kuran'da bundan 1400 sene önce Nur Suresi'nde bildirilmiştir.

Hiçbir teknolojinin, dolayısıyla insanların denizlerin derinliklerine dalacak araçlarının olmadığı bir dönemde, böyle bir bilginin verilmiş olması şüphesiz Kuran mucizelerinden biridir. Denizlerdeki karanlıkların bilgisinin geçtiği Kuran ayetinde şöyle buyrulmaktadır:

Ya da (inkar edenlerin amelleri) engin bir denizdeki karanlıklara benzer; onun üstünü bir dalga kaplar, onun üstünde bir dalga, onun da üstünde bir bulut vardır. Bir kısmı bir kısmı üzerinde olan karanlıklar; elini çıkardığında onu bile neredeyse göremeyecek. Allah kime nur vermemişse, artık onun için nur yoktur. (Nur Suresi, 40)

Sonuç

Bilim dünyasında büyük yankı uyandıran sıcak su ağızlarının keşfi, önemli bir gerçeği gözler önüne sermektedir. Bu ağızlarda yaşayan canlıların bir bölümü incelenmiş ve tanımlanmış olsa da % 95'i henüz tanımlanamamıştır. Sıcak su ağızlarındaki bu yaşam ve canlı çeşitliliği Yüce Rabbimiz'in evrenin her noktasındaki hakimiyetini, ilmini ve rahmetini sergilemektedir. Evrendeki herşeyi yaratan, evrenin her köşesinde sonsuz aklını tecelli ettiren Yüce Allah'tır. Allah'ın ilmiyle her yeri kuşattığı Kuran'da şu şekilde bildirilmektedir:

Sizin İlahınız yalnızca Allah'tır ki, O'nun dışında İlah yoktur. O, ilim bakımından herşeyi kuşatmıştır. (Taha Suresi, 98)

Mücadele suresinin 12. ve 13. ayetlerinde bahsi geçen “Elçi” ile gizli konuşmadan önce sadaka verilmesi olayı nasıldır?

ateistlerecevap.org/2018/03/mucadele-12-13-aciklamasi.html

by Ateistlere Cevap - March 6, 2018

Soru Detayı
Mücadele suresinin 12. ve 13. ayetlerinde bahsi geçen “Elçi” ile gizli konuşmadan önce sadaka vermenin hikmeti nedir? Bu ayetler günümüz insanları için ne ifade etmektedir?
Bazı alimler, buradaki sadaka verilmesi emrinin, **vücub değil de, nedb/müstahab/sünnet** ifade ettiğini söylemişlerdir. (Razî, ilgili ayetin tefsiri)

Alimlerin önemli bir kısmına göre, Resûlullah ile özel olarak konuşmadan önce sadaka verilmesi hükmünün, kısa bir süre sonra neshedildiğini söylemişlerdir. (Taberî, Razî, İbn Kesir, ilgili ayetin tefsiri)

Dolayısıyla bu sadakanın günümüzde verilmesine dair bir hüküm söz konusu değildir.

İlgili ayetler şöyledir:

“Ey iman edenler! Peygamber ile gizli bir şey konuşacağınız zaman, bu konuşmanızdan önce bir sadaka veriniz. Bu sizin için daha hayırlı ve daha temizdir. Şayet bir şey bulamazsanız, bilin ki Allah bağışlayandır, esirgeyendir.”

“Gizli bir şey konuşmanızdan önce sadakalar vermekten çekindiniz mi? Bunu yapmadığınıza ve Allah da sizi affettiğine göre artık namazı kılın, zekâtı verin Allah’a ve Resulüne itaat edin. Allah yaptıklarınızdan haberdardır.” *(Mücadele, 58/12-13)*

[/stextbox]
Böyle bir davranışta, değişik hikmetlerin olması düşünülebilir. **Bunlar:**

[stextbox id='warning']
1. *Hz. Peygamber ve onunla konuşmanın kıymetine dikkatleri çekmektir. Zîra insan bir şeyi zorlukla elde ettiği zaman, onu gözünde büyütür ve kıymetini daha iyi anlar. Fakat kolaylıkla elde ederse, ona fazla önem vermez.*

2. *Resûlullah ile konuşmadan önce verilecek böyle bir sadaka sayesinde, fakirlere pek çok faydalar sağlanmış olur.*

3. *Lüzumsuz sorulardan dolayı boş yere meşgul edilen Hz. Peygamberin, böylelikle yükü hafifletilmiş oldu.*

4. *Ulu orta çok soru sormaktan sakındırmaya yönelik dikkatler çekilmiştir.*

5. *Sorularında samimi olanlarla olmayanlar, münafıklarla, gerçekten inananlar birbirinden ayırdedilmiş oldular.*

– Bu gün de bu gibi terbiye adabı ve edepten dersler çıkarmak mümkündür.

Burada dikkat çeken bir nokta, bu konudaki uygulamanın disipline edilmesine çalışılırken, sırf biçimsel bir düzenleme yapma cihetine gidilmeyip getirilen şeklin aynı zamanda **kamuya yarar sağlamasının hedeflenmiş** olmasıdır. Gerçekten, Kur'an'ın hemen her zaman iman konusuyla paralel olarak işlediği **infakın önemine özel bir vurgu** anlamı taşıyan bu düzenlemeyle *-en azından teorik düzeyde-* **yoksulların hakkıyla ilgili hassas bir denge** de sağlanmıştır. Zira bu usulün işlemesi halinde daha önce olduğu gibi fakirlerin sıra beklemeleri, onların mağduriyete uğramalarından ziyade kendilerine ayrılan **bir fonun kaynağını güçlendirmiş** olacaktı. Fakat asıl hedef gerçekleşince bu usulün bir kural halinde işletilmesine gerek kalmadı.

Müslümanların böyle bir tecrübe yaşamaları, geride, bir yandan **Resûl-i Ekrem'in hatırasına ve gösterdiği davranış modeline özel bir saygı ve dikkat gösterilmesi gereği, diğer yandan da imkânı olanların ihtiyaç sahiplerini sürekli gözetme vecibesinin** bulunduğu konularında özel bir mesaj ve vurgu bırakmış oldu.

Öte yandan, bu düzenlemeyle münafıkların Resûlullah'ın huzurunu işgal etmelerinin engellenmesinin veya bunların müminlerden ayırt edilmelerinin de hedeflendiği düşünülebilir. Çünkü onların Peygamber'i samimi olarak dinlemek gibi bir amaçları olmadığı için, bu uğurda maddî bir fedakârlıkta bulunmayı göze almaları beklenemezdi.

Müminlerin bu konudaki kusurlarının Allah tarafından bağışlandığı, bu düzenlemeyi yeni bir malî yükümlülük şeklinde algılamamaları, ama **mevcut yükümlülüklerini** hakkıyla yerine getirmeye çalışmaları, yani **namazlarını özenle kılıp zekâtlarını vermeleri, Allah ve Resulüne itaaat etmeleri** istenmektedir.

Allah Neden Kadın Peygamber Göndermemiştir?

ateistlerecevap.org/2018/03/allah-neden-kadin-peygamber-gondermemistir.html

by Ateistlere Cevap - March 5, 2018

Peygamberlik ağır bir yük, güç bir vazifedir. Kadın ise yaratılışı itibarıyla nazik ve zayıf olduğundan, böyle ağır ve zor bir işin üstesinden gelemez. Çünkü peygamberlik devamlı bir şekilde sabır ve mücadele etmek ister. İstisnasız bütün peygamberler hak dini anlatırken, çeşitli belâlara ve sıkıntılara mâruz kalmışlardır.

Hz. Âdem (as)'den Peygamber Efendimize (asm) kadar bütün peygamberlere çeşitli iftira ve hakaretler yapılmış, pek çoğu işkence görmüş; başta Hz. Zekeriya, Hz. Yahya ve Hz. Cercis (aleyhimüsselam) olmak üzere, yüzlercesi de şehid edilmiştir. Peygamberlerin hepsi de bütün bu zulüm ve eziyetlere karşı tam bir sabır ve tahammül göstermişlerdir. *Cenâb-ı Hak böyle zor ve ağır bir vazifeyi kadınlara yüklememiştir.*

Ayrıca kadının biyolojik yapısı bir engeldir. Çünkü, nübüvvet vazifesini ayda on beş gün hayızdan dolayı yapamayacak, imamete geçemeyecek, orucunu tutamayacaktı. Bir de lohusalık durumu var ve hele hamileyken, işleri yürütmesi bütün bütün zorlaşacaktı. Zira çocuğu karnında veya kucağında taşırken, insanları idare edecek ordu kumandanı olacak; strateji tespitinde bulunacak ve fiziki durumunun gereği, bütün boşluklara rağmen, en önde bulunması gerekli olan bir insan kadar çevik hareket edecek...

Bütün bunlar, kadının peygamberliğini imkânsız kılan şeylerdir. Evet, bunların kadınlar tarafından, kadınlara has arızalarla birlikte yürütülmesinin imkânı yoktur. Efendiler Efendisi (asm) de bu hususa dikkati çekmiş ve onları: **"Yâni dine ait meseleleri tam yerine getiremeyen ve bazı şeyleri idrak edemeyenler"** diye anlatmıştır.

Evet, dediğimiz gibi, neredeyse ayın yarısı arızalı... Keza, çocuk yüzünden ibadetleri kusurlu ve noksan, sonra da peygamberlik! Halbuki peygamber, rehber ve kusursuz bir önderdir. Çünkü herkes onun vaziyetine bakıp durumunu ayarlayacaktır. Herkes kadınlığa ait keyfiyetleri de peygamberlerin saadet hanelerindeki kadınlardan öğrenecektir.

Dünyanın En Büyük Pelikanı İlk Uçuşunda

ateistlerecevap.org/2018/03/dunyanin-en-buyuk-pelikani-ilk-ucusunda.html

by Ateistlere Cevap -

March 1, 2018

1967 yılında ABD casus uyduları Hazar Denizi üzerinde hareket eden dev bir cisim belirledi. Yetkililer derhal bu durumdan haberdar edildi.
Bir grup araştırmacı Washington'ın dışında Savunma ve İstihbarat Ajansı DIA'nın "Yeşil Oda" olarak adlandırılan bölümünde bu durumu konuşmak amacıyla bir araya geldi. Cisim uçağa benziyordu ama bilinen en büyük yolcu uçağından iriydi. Devasa bir yapıya sahipti ama kanatları oldukça küçüktü. Uçması imkansız görünen bu şey odadaki yetkilileri oldukça şaşırtmıştı. Bir ordu albayı, 'bu bir canavar' dedi. Bir diğeri ise 'evet' diye cevap verdi ve 'Loch Ness Canavarı' dedi." **[1]**

Bu cisim gerçekten neydi ve nasıl çalışıyordu? Ruslar onunla ne yapmayı planlıyorlardı? Cevaplar sonraki 10 yıl boyunca yavaş yavaş geldi: O bir '**Ekranoplan**'dı. Uçakların yapamadığı bir şeyi "su üzerinde alçak irtifa uçuşu"nu yapıyordu, hem de uzun süreli olarak. Ekranoplan, Rotislav Alexeyev isimli bir Rus tarafından icat etmişti.

Rus Mühendislerinin Hazar Denizi üzerinde denediği EkranoplanRus Mühendislerinin Hazar Denizi üzerinde denediği Ekranoplan
Bugün Boeing'teki mühendisler Ekranoplan'dan yola çıkarak suyun biraz üstünde kayan dev bir kargo uçağı dizayn ediyorlar. Bunu yapmak için de kendilerine su kuşlarını örnek alıyorlar, zaten projenin ismi de "Pelikan Projesi", çünkü mühendisler bu uçağı pelikandan ilham alarak tasarlıyorlar.

Pelikan ve diğer bazı su kuşları hiç güç sarf etmeden kanatları açık biçimde su yüzeyinin hemen üstünde uzun süre süzülerek uçabilirler. Skimmer adıyla da bilinen makas kuşu da bu kuşlardan biridir. Makas kuşu suyla temas ettiğinde tüylerinin birbirine yapışmasını önleyen yağdan yoksundur. Bu nedenle diğer su kuşları gibi avlanmak için dalış yapması imkansızdır. Ancak bu onun için hiçbir zaman bir problem oluşturmaz. Çünkü Yüce Allah onu kusursuz bir tasarım ile yaratmıştır. Kuşun alt gagası üsttekinden daha uzundur ve uçları dokunmaya karşı son derece hassastır. Makas kuşu alt gagasını suya sokarak dakikalarca su yüzeyi üzerinde uçabilir. Bu uçuş sırasında gagasına bir av temas ettiğinde ise hemen onu yakalayabilir.

Pelikan
Acaba uçaklar neden pelikan ya da makas kuşu gibi su üzerinde uçamazlar? Bizler görmeyiz ama altlarındaki hava uçakları taşır. Ancak sıradan bir jet uçağı yere yaklaşınca hava, taşıyıcı yastık etkisini kaybeder ve uçağın altından hızla kaçar. Uçağın alçakta tutunabilmesi için motorlarının çok daha büyük bir güçle çalıştırılması gerekir. Bu ise teknik açıdan hem çok zordur, hem de büyük miktarlarda yakıt gerektirir. Dolayısıyla uçakların mevcut aerodinamik yapılarıyla uzun süre alçak irtifada uçuş yapmaları oldukça zordur. **[2]**

Pelikan
Bu durumda "Peki ama makas kuşu ve pelikanın su üzerinde uçabilmek için normalden fazla sayıda ve daha hızlı kanat çırpması gerekmiyor mu?" diye düşünebilirsiniz. Ancak bu doğru bir düşünce olmaz, çünkü pelikan da makas kuşu da hiç kanat çırpmaz sadece su üzerinde süzülürler. Çünkü onlar çok özel büyük kanat tasarımlarına ve aerodinamik bir yaratılışa sahiptir. Bu öyle bir yaratılıştır ki tüy yapılarından, içi boş hafif kemiklerine kadar hiçbir yerlerinde en ufak bir kusur yoktur. Bu kusursuz yaratılış onların su üzerindeki ince hava tabakası üzerinde bile tutunarak süzülebilmelerini sağlar. İşte bu nedenle Boeing'in uçak mühendisleri pelikanınki gibi dev kanatlı bir uçak yapmayı düşünmüşlerdir.

Pelikan Projesinin müdürü Blaine Rawdon, "Kuşlar özellikle de pelikanlar yer etkisini mükemmel biçimde kullanıyor" diyor. "Okyanusa yakın bir yerde yaşıyorum ve pelikanların dalgaların üzerinde süzülmesini seyrediyorum. Bazen kanatları neredeyse suya değiyor." **[3]**

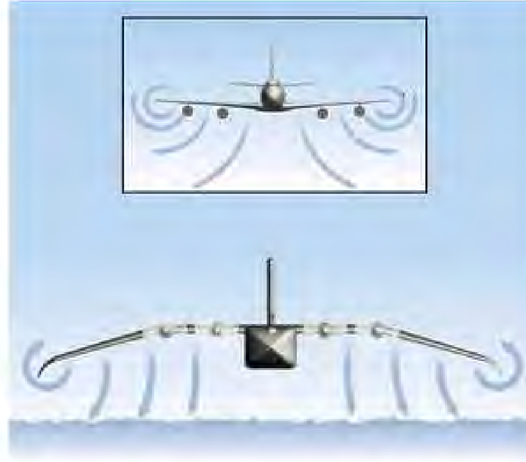
Pelikan
Boeing firması pelikanın kusursuz yaratılışından örnek alarak su üzerinde uçan dünyanın en büyük kargo uçağını tasarlıyor. Pelikan projesi dahilinde tasarlanan bu uçağın kanat açıklığı tam 120 m. boyu ise 150 m. Yani yere konduğu zaman bir futbol sahasına bile sığmıyor. Uçuş menzili ise 18.000 km. Bu, okyanusun üzerinde kıtalararası kesintisiz bir uçuş yapabildiği anlamına geliyor. Üstelik uçuşunu, ağırlığı benzerlerinin tam 10 katı iken ve bir gemiden 10 kat daha hızlı bir şekilde gerçekleştiriyor.

Geleceğin kargo uçağı Pelikan neredeyse suyun 6 metre üzerinde uçabilecek, dünya yüzeyine yakınlığı sürüklenmeyi (hareketin havaya karşı direncini) azaltacak ve kanadın verimini artıracak. Yer etkisi olarak bilinen bu aerodinamik olay, suyun üzerinde uçan ve büyük çaplı yük taşıyan kargo uçağının yüksek oranda yakıt tasarrufu yapmasını sağlayacak.

Kargo uçağı Pelikan

Dünyanın en büyük uçak firması ve bu firmada çalışan onlarca uçak mühendisi ile yüzlerce teknik eleman... Pelikanın nasıl uçtuğu üzerinde yapılan araştırmalardan yola çıkarak onu taklit etmeye çalışıyorlar. Bu durum pelikanın tasarımındaki üstünlüğün açık göstergelerinden sadece biridir. Evrimciler kuşların sürüngenlerden türediği iddiasındadır.

Normal bir yolcu uçağı deniz seviyesine yaklaştığında havada duramaz. Boeing'in yeni projelendirdiği uçak ise pelikanlardan örnek alınan tasarımı sayesinde su üzerinde uçabilir.
Ancak kuşlar ve sürüngenler arasındaki yapısal ve metabolik farklılıklar evrimin olmadığını açıkça göstermektedir. Bu iki canlı türü arasında yapılacak basit bir karşılaştırma bile her ikisinin de birbirlerinden çok farklı olduklarını gösterecektir.

Bir kara canlısının kuşa dönüşebilmesi için sadece kanatlarının olması yeterli değildir. Kara canlısı, kuşların uçmak için kullandıkları diğer birçok yapısal mekanizmadan yoksundur. Örneğin, kuşların kemikleri kara canlılarına göre çok daha hafiftir. Akciğerleri çok daha farklı bir yapı ve işleve sahiptir. Değişik bir kas ve iskelet yapısına sahiptirler ve çok daha kompleks bir kalp-dolaşım sistemleri vardır. Bu mekanizmalar, yavaş yavaş, "birikerek" oluşamaz. Kara canlılarının kuşlara dönüştüğü şeklindeki evrimci senaryo bu gibi nedenler nedeniyle tamamen bir safsatadır.

Pelikan
Aslında birçok evrimci bu konudaki iddialarının ne kadar tutarsız olduğunun farkındadır. Bunlardan biri de bir Türk: Engin Korur. Korur, kanatların evrimleşmesinin imkansızlığını şöyle itiraf ediyor:

“Gözlerin ve kanatların ortak özelliği ancak bütünüyle gelişmiş bulundukları takdirde vazifelerini yerine getirebilmeleridir. Başka bir deyişle, eksik gözle görülmez, yarım kanatla uçulmaz. Bu organların nasıl oluştuğu doğanın henüz iyi aydınlanmamış sırlarından birisi olarak kalmıştır.” **[4]**

Kuşlar da diğer tüm canlılar gibi sonsuz ilim sahibi olan Allah tarafından, uçuş için gerekli tüm özelliklere sahip olarak yaratılmışlardır.

[1] http://www.popsci.com/popsci/aviation/article/0,12543,410266-1,00.html

[2] http://www.popsci.com/popsci/aviation/article/0,12543,410266-2,00.html

[3] National Geographic Türkiye, "Değişimin Kanatları", Aralık 2003, sf.121

[4] Engin Korur, "Gözlerin ve Kanatların Sırrı", Bilim ve Teknik, Ekim 1984, Sayı 203, s. 2

Mercedes’e ilham olan balık: Kutu Balığı

ateistlerecevap.org/2018/02/mercedese-ilham-olan-balik-kutu-baligi.html

by Ateistlere Cevap - February 28, 2018

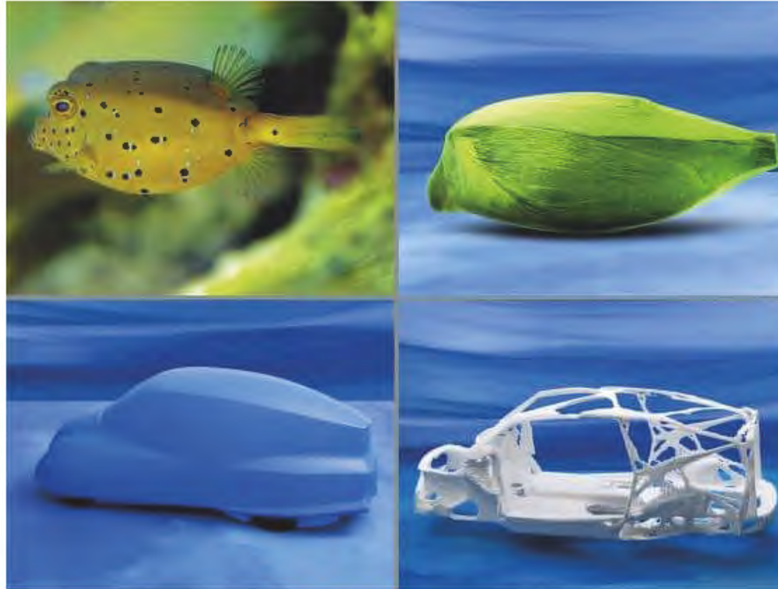
Kutu Balığı Mercedes’e ilham kaynağı oldu. Çevremizde gördüğümüz bir çok canlıda üstün teknoloji var, bu teknoloji bilim insanlarına ilham kaynağı oluyor.

Meşhur otomobil firması **Daimler-Chrysler**, biyonik bir araba yaptı. Uzun süredir yakıt tasarrufunu artırmayı hedef edinen firma bu amaçla bir araştırma projesi yürütüyordu. Projede amaç aerodinamik açıdan daha uygun bir dış yüzey tasarlamaktı. Bunun için uygun çözümü ise denizlerde yaşayan kutu balığı (*Ostraction meleagris*) isimli minik bir canlıda buldular.

AERODİNAMİK NEDİR?

“Aerodinamik, hava ile havanın içinde hareket eden katı kütlelerin etkileşimini inceleyen bilim dalıdır. Otomobille ilgili olarak, otomobillerin havanın içinde nasıl hareket ettiğini incelemekte kullanılır. Otomobillerin hava sürtünme katsayısının düşük olması ve havanın içinden daha kolay geçebilmesi, hem aracın dengesini hem de yakıt tüketimini olumlu etkiler. Günümüzde normal otomobillerin sürtünme katsayısı 0.30 civarındadır.”

Bu ilk bakışta araştırmayı yapanlara şaşırtıcı geldi, çünkü balığın kutu şeklindeki yapısından dolayı olumsuz bir sonuç alacaklarını düşünüyorlardı. Bunun nedeni genellikle damlaya benzeyen şekillerde direncin en aza inmesiydi. Ancak daha detaylı araştırmalar sonucu, kutu balığının bir su damlası ile aerodinamik açıdan aynı uygunlukta olduğunu tespit ettiler. **(1)**Biyonik DCX isimli bu proje geliştirilirken ilk iş olarak bilgisayarda kutu balığının vücut şeklinin modelleri çizildi. Özel canlandırma programlarında hareket halindeki balığın üzerindeki havanın nasıl yer değiştirdiği araştırıldı. Canlandırmalarda balığın su içinde hareket ederken suyun direncini en aza indiren bir vücut şekline sahip olduğu gözlemlendi.

Sonuç olarak, kutu balığının özel yapısı esas alınarak kendi büyüklüğünde, dünyanın en aerodinamik arabası ortaya çıkarıldı. Elbette bu arabanın en önemli avantajı ciddi bir yakıt tasarrufu sağlamasıdır.

Araştırmalar ilerledikçe başka ilginç gerçekler de ortaya çıktı. Balığın vücut yapısı dikkatle incelendiğinde, derisinin sayısız altıgene benzer kemiksi plakalarla kaplı olduğu görüldü. Bu da balığa en düşük ağırlıkta en dayanaklı vücut yapısı özelliğini sağlıyordu. **(2)**
Daha sonra balığın bu yapısı dikkate alınarak yapılan araba taslaklarında, araba kapılarının dış panellerinde %40 daha fazla sağlamlık elde edildi. Bununla beraber arabanın bütün yapısı bu tekniğe dayanılarak üretildiğinde, çarpışma güvenliği hiç azalmamasına karşın araç % 30 hafiflemişti. (**3)**

Günümüzdeki birçok arabada sürtünme katsayısı 0.30 iken kutu balığından ilham alınarak hazırlanan arabada bu sayı 0.19'a düşmüştü. Sürtünme katsayısının düşmesi hava direncinin de azalması anlamına geliyordu. Üzerindeki hava direncinin azalmış olması arabanın yakıt sarfiyatını da 100 km.de 4.3 litreye kadar düşürerek son derece ekonomik olmasını sağlamıştı. **(4)**

Kutu balığının vücudundaki bu üstün yapı ve şekil Allah'ın eşsiz yaratma sanatının birörneğidir.

1)http://news.mongabay.com/2005/0710-DaimlerChrysler.html

2)http://www.worldcarfans.com/news.cfm?newsid=2050607.004/country/gcf

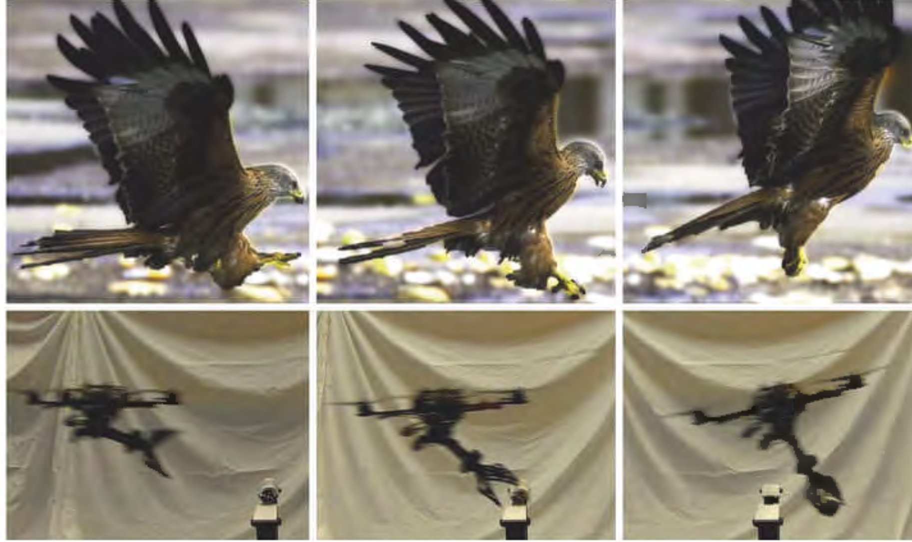
3)http://wwwsg.daimlerchrysler.com/SD7DEV/GMS/TEMPLATES/GMS_PRESS_KIT/0,2970,0-1-68938-1-1-text-0-68935,00.html

4)http://www.greencarcongress.com/2005/06/daimlerchrysler_1.html

Dronelere ilham kaynağı olan canlılar

ateistlerecevap.org/2018/02/dronelere-ilham-kaynagi-olan-canlilar.html

by Ateistlere Cevap - February 27, 2018

Yusufçuk böceğinin manevra kabiliyeti, ateş böceğinin yüzde yüz verimle ışık üretmesi, baykuşun tüm kuşlar içinde en sessiz uçuşu gerçekleştirmesi… Birçok canlının sahip olduğu bunlara benzer özellikler, yüzyıllardır insanları hayran bırakmıştır. Öyle ki bu özellikler bilim adamlarına ilham kaynağı olmuş ve yeni bir bilim dalının ortaya çıkmasını da sağlamıştır.

Biyomimetik (biyomimikri), ilk defa Montanalı bir yazar ve bilim gözlemcisi olan Janine M. Benyus tarafından ortaya atılmış bir kavramdır. Türkçe karşılığı "biyotaklit" olan bu kavram, daha sonra pek çok kişi tarafından yorumlanmış ve uygulamaya geçirilmiştir. "Doğadaki canlılardan taklit" anlamına gelen ve özellikle son dönemlerde teknoloji dünyasında adından sıkça söz edilen bu bilim dalı, insanlara önemli ufuklar açmıştır. Örneğin; Interface Focus dergisinde Aralık 2016'da yer alan son araştırmalara göre Drone adı verilen uçan robotlar yani insansız hava araçları doğadan ilham alınarak tasarlanmaktadır. Droneların geliştirilmesi için örnek alınan bu canlılardan bazıları şöyledir:

Günlerce Uyumadan Uçabilen Kuşlar

Bazı kuş türleri, göç esnasında günlerce hatta aylarca hiç dinlenmeden ve uyumadan uçabilir. Bilim adamları da, yıllardır kuşların bunu nasıl başardıklarını araştırmaktadırlar. Önceleri kuşların "tek kürelik uyuma" denilen bir yöntemle bunu başardıkları düşünülüyordu. Bu yönteme göre kuşların tek gözlerini açık tutarak beyinlerinin bir yarım küresini çalıştırdıkları ve bu sırada diğerini dinlendirdikleri sanılıyordu. Fakat son yapılan araştırmalar gösterdi ki korsan kuşu (Fregata minor) denilen kuşlar, aynı anda hem uçup (yükselme ya da süzülme anında) hem de "mikro-uyku" ile beyinlerini dinlendiriyorlar.. İşte bilim adamları da bu kuş türü gibi günlerce hatta aylarca durmadan havada kalabilecek dronelar üzerinde araştırmalarına devam ediyorlar.

Sessiz Uçuş Uzmanları: Baykuşlar

Baykuşun çok iyi bir gece avcısı olduğunu çoğumuz biliriz. Bu kadar iyi bir avcı olmasının en önemli nedeni hiç gürültü yapmadan uçabilmesidir. Biyologlar, matematikçiler ve mühendisler baykuşların bu harika aerodinamik performansını incelediler ve bu kadar sessiz uçabilmek için gerekli olan birçok özelliğin baykuşta olduğunu keşfettiler. Örneğin; kanatlarının çok geniş olması ve ve kadifemsi yüzey dokusu, birbirine kenetlenmiş pürüzlü tüy yapısı gibi özellikler sayesinde baykuşlar çok sessiz bir şekilde uçabilmektedirler. Bu sessiz uçuş teknolojisini de dronelara uygulamak için çalışmalar yürütülmektedir.

Hasarlı Kanatlara Rağmen Uçan Meyve Sinekleri

Dronelar ne kadar yüksek teknoloji ürünü makineler olsalar da, muhakkak hasar görürler. Bu nedenle droneları tasarlayan bilim adamlarının araştırdıkları konulardan biri de, bu uçan makinelerin hasar görseler dahi uçmaya nasıl devam edebilecekleri oldu. Bu sorunun cevabını verebilmek için araştırmacılar bu defa meyve sineklerine odaklandılar ve bir kanadı hasarlı olmasına rağmen uçan mevye sineklerini yüksek hızlı görüntüleme cihazlarıyla incelediler. Çıkan sonuç bilim adamları için ufuk açıcıydı:

Meyve sinekleri, havanın yönüne göre kanat çırpma şekillerini değiştirerek ve hasar gören kanada doğru kendilerini iterek uçuşlarına devam edebiliyorlardı.

Hava Akımından Etkilenmeyen Arılar

Uçan canlılar için de, uçan robotlar için de en büyük sorunlardan biri beklenmedik sert rüzgarlardır. Ancak bilim adamları arıların çok rüzgarlı havalarda bile hedefledikleri polen kaynaklarına gidebildiklerini keşfettiler. Bunu nasıl başardıklarını anlamak için de arıları gözlemleyebilecekleri rüzgar tünellerine yerleştirdiler ve arıların uçma anlarını kaydettiler. Araştırmanın sonucu ise mühendislik harikası hesaplamalarla doluydu.

Arılar, karşılarına aniden çıkan sert rüzgarlara karşı uçarken kanat çırpışlarının frekansını, genliğini ve hatta simetrisini değiştirerek havada mukavemet (dayanıklılık) kazanıyordu. Eğer bilim adamları arıların bu tekniklerini dronelara uygulayabilirlerse, dronelar da türbülansa girdiklerinde uçmaya devam edebilecekler.

Önlerine Çıkan Engelleri Ustaca Aşan Güvercinler

Yere yakın bir şekilde uçan bir kuşu zorlu bir yolculuk bekler. Uçarken çevreden gelen görsel bilgileri hızlıca işlemesi ve yoluna çıkan engellerden kurtulmak için süratli bir şekilde uçuş ayarlamaları yapması gerekir. İleri doğru uçarken önüne çıkan nesnelere çarpmamak için hızlı manevralar yapan kuşların işte bu başarısını incelemek isteyen bilim adamları güvercinlerin hareketlerini üç boyutlu kaydettiler. Sonuç olarak da güvercinlerin uçtukları yön ile aynı hizadaki boşlukları seçerek hızlı bir şekilde rotalarını ayarladıklarını keşfettiler. Bunu yaparken güvercinlerin kanat çırpışlarında birkaç küçük ayarlama yapmaları yeterli oluyordu.

Bilim adamlarının şimdiki hedefi kuşların bu ustaca yön belirleme ve manevra kabiliyetlerini insansız hava araçlarına uygulayabilmek. Böylece dronelar uçarken hem karşılarına çıkan engelleri kendilerine zarar vermeden aşmış olacak, hem de kendileri için en güvenli yolu hızlıca seçmiş olacak.

Böceklerin Düşerken Gösterdikleri Çeviklik Dronları Daha da Geliştirecek

İlginçtir ki bazen araştırmacılar uçuş hakkında bilgi toplamak için uçmayan böceklerden de faydalanırlar. Bu nedenle bilim adamları, birçok böcek türünü incelediler. Bazı böcek türlerinin aşağıya doğru düşerken hızlı bir şekilde kendilerini döndürebildiklerini gözlemlediler. Örneğin küçük çomak böceği nimfası (böceğin yarı ergin hali) kanatsızdır; ama bu böcek herhangi bir yükseklikten aşağı doğru düşerken havada kendini düzelterek yere düzgün bir şekilde inebilir.

Bunu bacak hareketlerini hava akımına göre ayarlayarak yapan söz konusu böceklerin 0,3 saniye içinde kendi etraflarında tamamen döndükleri keşfedildi. Araştırmacılar böcekler tarafından kullanılan bu tekniğin dronelara uygulanmasıyla, droneların havadaki çevikliğinin daha da geliştirilebileceğini düşünüyorlar.

Tüy Dökülmesine Rağmen Kuşlar Uçmaya Nasıl Devam Ediyor?

Bir uçakta uçtuğunuzu ve uçarken uçağın kanatlarından parçaların koptuğunu hayal edin. Size mantıksız gelebilir; fakat tüy dökme mevsiminde kuşların yaşadığı tam olarak budur.

Mevsimsel tüy dökülmesi esnasında kuşlar hem yorucu bir işlem olan tüy değişimini yaşıyor hem de tehlikeli de olsa uçmaya devam etmek zorunda kalıyorlar. Bunu nasıl başardıklarını görmek isteyen araştırmacılar karga familyasından bir tür olan küçükkarga kuşlarını mercek altına aldılar.

Tüy dökme işleminin farklı evrelerinde kuşların uçuş aerodinamiklerini incelediler. Çalışma sonunda araştırmacılar kuşların tüy dökme sırasında uçuş verimliliğinin azaldığını kaydettiler. Fakat mucizevi bir şekilde kuşlar, tüylerin eksik olduğu yerlerdeki boşlukları tamamlayacak şekilde kanatlarına pozisyon aldırarak uçmaya devam ediyorlardı. Bilim adamları bu stratejiiyi de dronelara uygulayabilirlerse uçuş esnasında kanadı hasar gören dronelar uçmaya devam edebilecek gibi görünüyor.

Tüm Canlılardaki Üstün Özellikleri Yaratan Allah'tır

Makalenin başında da belirttiğimiz gibi insanoğlu doğayı taklit ederek gerek vakit ve emek açısından, gerekse maddi kaynakların isabetli kullanılması bakımından çok önemli kazançlar elde etmektedir. Bu konuda örnek olarak verilen canlıların her biri ise çok üstün özelliklerle donatılmıştır. Kuşkusuz canlıları bu özelliklerle yaratan Yüce Allah'tır. Alemlerin Rabbi olan Allah benzersiz yaratandır. Bu gerçek, Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

"Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen olur." (Bakara Suresi, 117)

http://www.livescience.com/57247-ways-animal-flight-inspires-drone-designs.html

Benzer Sorular:

Rahman 19-20 ve Furkan 53 İki deniz birbirine karışmıyor mu?

ateistlerecevap.org/2018/02/rahman-19-20-ve-furkan-53-iki-deniz-birbirine-karismiyor-mu.html

by Ateistlere Cevap - February 19, 2018

İlgili ayetlerden birinin meali şöyledir:

> **“Birbirleriyle kavuşmak üzere iki denizi salıverdi. İkisi arasında bir berzah/engel vardır; birbirlerinin sınırını geçmezler.”** *(Rahman, 55/19-20)*

Öncelikle şunu ifade edelim ki, Kur’an’ın her bir kelamı ve ayetinde üç hüküm sürekli olarak bulunur. Bu üç hükümü kabul etmek noktasında zorunluluk ölçüleri değişir ve itikatta hüküm buna göre şekillenir.

Birinci Hüküm: *“Kur’an’ın içindeki kelam ve ayetler gerçekten Allah’ın ayeti ve kelamı mıdır?”* diye bir önerme vardır. Burada ihtilaf ve ayrılık söz konusu değildir. Yani bütün tefsir alimleri Kur’an içindeki ayet ve kelamların Allah’ın olduğunda müttefiktir. Burası zaruriyattandır, herkes Kur’an’ın Allah kelamı olduğunu kabul etmek zorundadır. Bu hükümde ihtilaf caiz değil küfürdür.

İkinci Hüküm: Kur’an’ı Allah’ın kelamı olduğunu kabul ettikten sonra ikinci bir hüküm devreye girer. Bu da acaba *“Allah’ın bu kelam ve ayette kast ettiği mana ve murat doğru ve hak mı dır?”* Yani -haşa- *“Allah acaba burada yanılmış olamaz mı?” d*iye bir soru sorulamaz. Sonsuz ilim sahibi ve hata ve kusurdan münezzeh olan bir Allah’ın yanılması ve batıl bir şey kast etmesi düşünülemez. Allah’ın bu kelamında kast ettiği bütün manalar hak ve doğru demek imanın bir gereğidir.

Üçüncü Hüküm: *“Acaba Allah bu ayet ve kelamında hangi manayı kast ediyor?”* Şayet bu kelamını başka bir kelamında izah ediyor isei onu kabul etmek zaruridir. Mesela, falanca surenin beşinci ayeti falanca surenin ikinci ayetinde izah ediliyor, o zaman biz bu ayeti kendi keyfimize göre yorumlayamayız, izah edilen ayetteki hüküm ve manayı kabul etmek farz olur. Ya da manası izah gerektirmeyecek kadar açıksa, aynen kabul etmek yine bize farz olur.

Ancak ayetin manası açık değilse, bir başka ayet ve hadiste de izahı yapılmamış ise, işte burada alim ve müfessirler kendi anlayış ve ilmine göre yorum yapabilirler. Tabi yapılan yorum ve tefsirler yine Arapça dil kurallarına ve tefsir usulune uygun olmak şartı ile makbul ve geçerlidir. Yani kimse keyfi olarak tefsir yapamaz. İşte bu kurallar ve usul içinde yapılan

bütün birbirine zıt tefsirler caiz olarak kabul edilmiştir. *Bir tefsirin diğer tefsire zıt olması günah da sayılmaz.* Burada ihtilaf ve farklılık caizdir. Tarihte üç yüz bine yakın farklı tefsirin olması ve hepsinin de makbul alimlerce yazılması konuya ışık tutar. Müfessirlerin ihtilafının sınırları ve ölçüleri bunlardır.

Bu nedenle, başta mealini verdiğimiz ayete de birden çok anlam verilmiştir. Bilinen anlamıyla **"iki denizin karışmadığı"** anlamı ise bunlardan sadece biridir.

Buna göre, tefsir alimlerinin ayete verilen farklı manalar birer yorumdur. Eğer yapılan yorumlar doğruysa, ayetin manaları içine girer. Bir mucize olur. Eğer yorumlar henüz doğrulanmamışsa, **iki ihtimal vardır:**

> *– Ya henüz ilim o seviyeye gelmemiştir. İlimlerin gelişmesiyle bunlar tasdik edilecektir.*
>
> *– Ya da bu kanaatler, bu yorumları yapanlara aittir. Kur'an ile ilgisi yoktur.*

Öyleyse, bir alimin ayetle ilgili bir yorumuna bakarak hemen ayete itiraz etmek, hem ilmi araştırmaya hem de hak ve hakkaniyete uymaz.

Soruya gelince:

Birbirine açılan, fakat suları kesinlikle birbiriyle karışmayan denizlerin bu özelliği, okyanus bilimciler tarafından çok yakın bir zaman önce keşfedilmiştir. **"Yüzey gerilimi"** adı verilen fiziksel bir kuvvet nedeniyle, komşu denizlerin sularının karışmadığı ortaya çıkmıştır. Denizlerin farklı yoğunluklarından kaynaklanan yüzey gerilimi, âdeta bir duvar gibi sularının birbirine karışmasını engeller. *(Richard A. Davis, Principles of Oceanography, Addison-Wesley Publishing Company, Don Mills, Ontario, ss. 92-93)*

Elbette ki insanların, fizikten, yüzey geriliminden, okyanus biliminden haberdar olmadıkları bir devirde bu gerçeğin Kur'an'da bildirilmiş olması son derece dikkat çekici bir durumdur.

Ancak bu ve benzeri ayetlerde geçen "**iki deniz"** ifadesinden neyin kasdedildiği konusunda bir değil bir çok fikir ileri sürülmüştür:

Hasan-ı Basri ve Katade Hazeratına göre **Akdeniz** ile **Basra Körfezi** arası kasdedilmiştir… Bunu İmam-ı Taberî rivayet eder… Onlara göre engel dağ, taş, kara veya herhangi bir şey olabilir. Katade'ye göre bir denizin taşarak diğerine boşalmamasıdır.

Said bin Cübeyr ve Abdullah bin Abbas'a göre, göklerdeki deniz ile yerdeki denizdir. İmam-ı Taberî'nin tercihe şayan bulduğu görüş budur. Açıklaması aşağıda Elmalılı tarafından yapılacaktır kısaca.

Elmalılı merhum burada bazı tefsirlerden yaptığımız açıklamaları toplu şekilde izah etmektedir:

Evet iki denizi mercetti (salıverdi). Burada merc müteaddidir, **salıverdi**demektir. Bu da esas itibariye karıştırmak mânâsına gelirse de, bu ayrı bir kullanmadır. Bu iki deniz hakkında misal olmak üzere çeşitli yorumlar yapılmıştır.

Birincisi, Furkan Sûresi'nde geçen,

> **"O, iki denizi birbirine salmıştır. Bu, tatlı ve susuzluğu giderici; şu tuzlu ve acıdır. Ve ikisinin arasına birbirine kavuşmalarına engel olan bir perde koymuştur."***(Furkân, 25/53)*

âyetine mutabık olmak üzere biri tatlı diğeri acı iki derya denilmiş. Mesela Şap denizine Nil, Basra Körfezi'ne Dicle dökülmüş olduğu gibi, diplerindeki suların birbirlerine kavuşması ile beraber birden bire diğeri ile karışmaksızın bir hayli mesafeleri uzayıp giden büyük sularla temsil edilmiştir. Buradaki **iltikâ (karşılaşma)** fiilî olarak birbirine temas mânâsına gelmektedir. **İltikâ,** temas edecek şekilde yakınlık ve komşuluk olarak da yorumlanabilir. Bu, acı denizin altında veya yakınında yer alan su hazineleri şeklindeki düşünceye de uygun olabilir.

İkincisi, her ikisinin suyu da acı olmak üzere bir zamanlar Faris Denizi adı verilen **Hint Okyanusu** ile Rûm denizi denilen **Akdeniz** ile temsil edilmiştir ve aralarındaki engel Arabistan yarımadası veya karşılaşmak üzere bulundukları Süveyş engelidir. Buna göre: **"O iki deniz, birleşeceklerdir."** mânâsına da yorumlanabilir ki, bu da Süveyş kanalının ileride açılacağını göstermektedir.

> **"İkisinden de inci ve mercan çıkar."** *(Rahmân, 55/22)*

âyeti de bu ikinci mânâya daha yakın bir anlam ifade etmektedir. Zira tatlı sudan inci ve mercan çıkması, biraz tevile dayalıdır.

Üçüncüsü, gök denizi ve arz denizi denilmiştir ki denizlerle, bulutlar veya daha geniş bir mânâ kasdedilmiş olabilir.

Dördüncüsü, yeri etrafından kuşatan dış denizle yerin kıtaları arasındaki iç deniz ki, bu iki deniz birbirine kavuşurlar. Yer, aralarında bir engel halinde kalır, böylece taşıp da o yeri istilâ edemezler.

Beşincisi, "maşrikayn ve mağribeyn" (iki doğu ve iki batı)*(Rahman, 55/17)* de geçtiği üzere acı, tatlı, iç dış, semavî ve arzî hatta hakikat ve mecaz her iki neviyle deniz de demek olabilir ki en genel anlamı budur. Bu suretle işarî mânâ olarak cismanî (maddi) âlem ile ruhanî (manevî) âlem anlamı da bulunabilir ki, aralarında mevcut olan berzah da hayal ve gölge alemi olmuş olur.

Ayette geçen **berzah,** esasen iki şey arasında bulunan engel ve ayırıcı sınır demektir. Coğrafya ıstılahında bilindiği gibi iki deniz arasında bulunan karaya denir. **Berzah,** burada ya bu anlamı ifade etmektedir ya da kudretten herhangi bir sınır mânâsınadır. Aralarında bir berzah bulunduğundan dolayı o iki deniz birbirine geçmezler. O berzahı, o haddi aşıp da diğerinin yerini işgal edecek, özelliğini ortadan kaldıracak bir zulüm ve tecavüz yapmazlar, yapmaya meydan bulmazlar. *(Elmalılı Hamdi, Hak Dini, Rahman 19-20. ayetlerin tefsiri)*

Allah Melekleri Neden Yaratmıştır?

ateistlerecevap.org/2018/02/allah-melekleri-neden-yaratmistir.html

by Ateistlere Cevap - February 15, 2018

Cevap: 1

Melek denilince aklımıza bir tür gelmemelidir. Hayvanlar ve bitkiler aleminin nasıl çeşitleri vardır. Bunun gibi melek cinsinin de çeşitleri vardır. Örneğin bir yağmur damlasına müekkel olan melek, arşa müekkel olan melek cinsinden değildir.

Bir kısım melekler, insanların amellerini yazmakla vazifelidirler. Bu hakikate işaret eden bazı ayetlerde şöyle denilmektedir:

"And olsun insanı biz yarattık ve nefsinin ona ne fısıldadığını biliriz; çünkü Biz ona şahdamarından daha yakınız. Onun sağında ve solunda oturan iki alıcı (melek, onun sözlerini ve işlerini) **kaydetmektedirler."** *(Kaf, 50/16 ve 17; Ayrıca bk. Zuhruf, 43/80; Ra'd, 13/11)*

Bu ve benzeri ayetlerde, insnaın Allah tarafından yaratıldığı, içinden geçen her şeyin Allah tarafından bilindiği ve Cenab-ı Hakk'ın insana şah damarından daha yakın olduğu anlatılmakta, daha sonra da melekler tarafından insanın her halinin kaydedildiği dile getirilmektedir ki, ayetin mes'eleye bu şekildeki yaklaşımı, belli manalara ve bilhasa **"tevhid"** şuuruna dikkat çekmektedir. Yani **"Melekler Cenab-ı Hakk'ın yardımcıları değildirler. Onlar sadece yaratma hadisesinin şahitleri ve nezâretçileridirler. Başkalarının olmadığı gibi meleklerin de yaratmaya müdahaleleri yoktur."** denilmektedir.

İkincisi: "Biz ona şah damarından daha yakınız." ifadesi ile yine bize, aynı manayı ihtar ediyor. **Şöyle ki:** Cenab-ı Hakk insana şah damarından daha yakındır. Yani daha insan kendisinden habersiz ve vücudunda olabilecek hadiseler henüz vuku bulmamışken, Allah (c.c.) ona, ondan daha yakın; ilmiyle her şeyi bilmekte ve her şeyden haberdar bulunmaktadır. Ayrıca, madem ki Cenab-ı Hakk insana şah damarından daha yakındır; öyle ise insandaki tasarruflarında onun hiçbir vesile ve vasıtaya ihtiyacı yoktur. Meleklere gelince, onlar sadece ilâhi icraatın alkışçıları ve nezâretçileri durumundadırlar.

Cevap: 2

Melekler insanlar ve cinler gibi Allah'a (c.c) ibadet ve O'nu (c.c) tesbih etmek için yaratılmışlardır. Ve aynı zamanda melekler şuur sahibi olduklarından, Allah'ın (c.c) kâinat kitabındaki isimlerini okuyup tefekkür edip düşünürler.

Kâinatın yaratılışındaki amaç **"ibadet"**tir. Övgü, şükür, minnet duymak, kısaca**"hamd"** etmek ibadetin öz bir şeklidir. **"Hamd"**in en meşhur manası, Allah'ı (c.c) şanına yakışır şekilde anıp, tesbih etmektir.

Allah (c.c) kâinattaki yaratmış olduğu her şeyle kendini tanıttırmak ve sevdirmek istiyor. Elbette Allah'ın kendisini tanıttırmak ve sevdirmek istemesine karşılık şuurlu ve bilinçli bir kulluk gerekir.

İnsanlar ve cinlerin ise kâinatın her tarafındaki muhteşem eserlerin tamamını görmeye imkânları yeterli gelmez. Fakat melekler kâinatın her yerinde bulunabilirler. Tüm harika eserleri görüp tefekkür edebilir Allah'ın isimlerini seyredebilirler. Böylece kendilerine has tesbihleri ile Allah'a (c.c) ibadet ederler.

Gökyüzündeki milyarlarca gezegenden biri olan küçücük Yerküresine dikkatle bakıldığında görülüyor ki magma denilen çekirdeğinde çok yüksek derecelerdeki sıcaklığı saklıyor. Yüzeyindeki yedi kıtası ve dev okyanuslarıyla muhteşem görünüyor. Kıtaları ise dağlarla, vadilerle, nehirlerle, bahçelerle süslenmiş. O bahçeler insanın yüzüne gülümseyen türlü renklerde, şekillerde ve kokularda olan çiçeklerle donatılmış.

Şimdi gözlerimizi gökyüzüne çevirelim. Yıldızlar, gezegenler dünyamızdan çok daha süslü ve muhteşem bir görüntü çiziyor. İnci taneleri gibi dizilmiş bu yıldızları insanlar Hz. Âdem (as)'den beri inceledikleri halde muhteşem donanımlarının ve vazifelerinin acaba kaçta kaçını anlayabilmişlerdir?

Denizlerin dibindeki inci ve mercanların kusursuz sanatını şuursuz balıklar anlayamayacakları gibi, insanların da tüm bu güzelliklere ulaşabilmesi mümkün değildir.

En mükemmel teleskoplarla görülmesi zor olan uzaydaki galaksiler, rengârenk nebulalar, kandil hükmünde olan yıldızlardaki muhteşem sanatlar, Allah'ı zikredecek şuur sahibi varlıkları gerekli kılar. Tüm bu sanatları görüp anlayıp düşünecek takdir edip hayranlığını dile getirecek şuurlu varlıklar ise meleklerdir.

Cevap: 3

"Bir şeyin olmasını murad ettiği zaman, Onun işi sadece 'Ol' demektir; o da oluverir."*(Yasin, 36/82)*

"Allah, Samed'dir *(her şey her cihetle O'na muhtaç olduğu halde, O hiçbir şeye muhtaç olmayandır)*!"*(İhlas, 112/2)*

- **Yerlerin ve göklerin yaratıcısı olan Allah, yarattığı hiçbir şeye muhtaç olmadığı gibi meleklerine de muhtaç değildir**

Allah (cc) sonsuz kudret sahibidir. Sonsuz kudreti ile tek başına her varlığı yaratır. Yarattıklarını istediği şekilde idare eder.

- **Meleklerin yaptığı işler, Allah'a yardım değil O'na (c.c) olan ibadetleridir**.

Meleklerin büyük bir kısmı sadece Allah'ı (cc) tespih etmek ile vazifelidir. Kâinattaki düzeni sağlamakla vazifeli olan "amele" melekleri ise hem tabiat kanunları *(âdetullah)* ile ilgilenir hem de Allah'ı zikretmeye devam ederler.

Amele melekleri zerreden en büyük gezegenlere kadar her varlığın idaresindeki kanunların uygulanmasında bizzat bulunup, hizmet ederler.

Meleklerin bu kanunları uygulamaları, onların ibadetleri hükmündedir. Diledikleri gibi yönetme yetkileri asla yoktur. Meydana gelen her bir durum ve vaziyet Allah'ın (cc) kontrolü altındadır. Her şey Allah'ın yaratması ve düzenlemesi iledir.

- **Melekler Allah'ın yardımcıları değil, kendisine ait olan mükemmel isim ve sanatlarını görmek için yarattığı hizmetkârlarıdır.**

Her güzel güzelliğini görmek ister. Mesela bir sanatkâr eşi benzeri olmayan bir sanat ortaya koyduğunda ondaki güzelliği ilk önce kendisi izlemek ister; ve bundan lezzet alır.

İşte Allah (c.c) hem hayret hem hayranlık uyandıran sanat harikası meleklerini öncelikle kendisi seyreder. Çünkü meleklerdeki yüksek kabiliyet, güzellik ve mükemmellik Allah'a (cc) ait olup sahip Allah'ın (c.c) isimlerinden akseden parıltılardır.

Allah'ın (c.c), meleklerini çalışırken izlemesi, sanatındaki kendi kudretini, rahmetini, idare ve egemenliğini izlemesi demektir. Allah kendi isimlerinin faaliyetlerini meleklerinde seyreder.

Allah'ın (c.c) , meleklerini idare etmesi, ihtiyaçlarını temin etmesi ve bu şekilde onlara lütuflarda bulunmasından gelen bu lezzetin eşi ve benzeri kesinlikle yoktur. Bu lezzet Allah'ın (c.c) kendi yüce zatına layık **"mukaddes bir lezzeti"**olup insan bunu tabirden ve idrakten acizdir.

- **Allah meleklerine muhteşem kanunlarını işlettirerek, onları kendi isim ve sıfatlarına hayran bıraktırır.**

Kâinat Allah'ın hayret verici ve olağan üstü sanat eserleriyle dolu muhteşem bir sergisidir. Her bir sanatkâr sanatındaki incelik ve güzellikleri anlayacak ve takdir edecek seyircilerin bulunmasını ister.

İnsanlar ve cinler ise bu mükemmel sergideki takdir edilmesi gereken pek çok sanatı görebilmek için yetersizdirler. Bunun için Allah kâinat sergisinde isimlerini ve sıfatlarını seyredip takdir etmesi için yerin merkezinden yedi kat semaya kadar her yerde bulunabilen melekleri yaratmıştır.

Melekler memur oldukları işleri yapmakla birlikte bu işlerde Allah'ın isim ve sıfatlarını hayranlıkla izliyorlar. Ve Allah'ı hamdüsena ile tesbih edip, sanatını ve icraatını takdir ediyorlar.

Mesela gök gürültüsü, Ra'd meleğinin Allah'ın kudretini ilan eden bir tesbihi hükmündedir. Hem görevini hem de tesbihini yapar.

- **Melekler Allah'ın (c.c) izzet ve azametini gösteren perdelerdir.**

"İşlerinde akılların hayrette kaldığı O Zâ,t her türlü kusurdan nihayet derecede münezzehtir." *(Nevevi)*

Allah her işi bizzat kendisi yaptığı halde izzet ve azametine zarar gelmemesi için sebepleri kendisine perde yapmıştır. Çünkü insan yüzeysel bakışı ve dar düşüncesiyle bir takım işleri aslında hiç de basit olmadığı halde basit ve abes görebilir. Ve haşa: **"Allah neden böyle küçük işlerle meşgul oluyor?"** düşüncesi ile Allah'ın büyüklüğünü idrak edemez.

Hem çok hikmetleri olduğu halde, ilk bakışta çirkin gibi görünen hadiseler vardır. Allah (cc) bu hadiselerde **"izzetini"** muhafaza için kendisini gizler. Böylece "azameti"nin tenkit edilmesine ve sonsuz "merhameti"nin, merhametsizce eleştirilmesine ve suçlanmasına engel olur.

Çünkü bazı insanlar bu gibi hadiselerin iç yüzündeki güzelliği göremeyip ön yüzündeki çirkinliği Allah'a (cc) -*haşa*- yakıştıramayarak Allah'ın izzet ve azametini tenkit etmeye kalkarlar. Bundan dolayıdır ki Allah (cc); İzzetine ve azamatine dil uzatılmaması için melekleri ve sebepleri araya perde olarak koymuş böylece insanları bu ağır mesuliyetten kurtarmıştır.

Şu da bilinmelidir ki; melekler Allah'ın (c.c) temiz ve pak perdeleridir. Allah, haksız şikâyetlere maruz kalmamaları için meleklerine de perde olacak sebepler yaratmıştır.

Bir rivayette vardır ki: "Azrail (as) Allah'a (cc) yalvararak demiş ki: **"Ruhları teslim alma vazifesinde senin kulların bana küsecekler, benden şikâyet edecekler."**

Allah (c.c) ona cevaben demiş: **"Senin vazifene hastalıkları ve musibetleri perde yapacağım. Ta kullarımın şikayetleri onlara gitsin sana gelmesin."**

İşte ölüm geldiğinde nasıl hastalıklar ve musibetler insanlar ile Azrail (as) arasında bir perdedir; Azrail (as) hiç akla gelmez. Aynen öyle de Azrail'in (as) kendisi de bir perdedir. Ta ki ölümdeki hikmetleri, güzellikleri, faydaları göremeyen insanların haksız isyan ve şikâyetleri Allah'ın (c.c) kusur ve noksandan uzak olan "izzetine" ve "azametine" gitmesin.

"Her kim Allah'a, Allah'ın meleklerine, peygamberlerine, Cebrail ile Mikail'e düşman olursa, iyi bilsin ki Allah da o kâfirlerin düşmanıdır." *(Bakara, 2/98)*

Nisa/78 ve Nisa/79 ayetleri çelişmiyor mu? Kötülük Allah'tan mı yoksa kuldan mı?

ateistlerecevap.org/2018/02/nisa-78-ve-nisa-79-ayetleri-celismiyor-mu-kotuluk-allahtan-mi-yoksa-kuldan-mi.html
by Ateistlere Cevap - February 13, 2018

Nisa/78 ve Nisa/79 ayetleri çelişmiyor mu? Kötülük Allah'tan mı yoksa kuldan mı?
Sorunun Cevabı
Bunun değişik
cevapları sitemizde vardır. Kısa cevabı şudur:
"İyilik ve kötülük hepsi Allah'tandır." mealindeki ayetin
manası; **iyiliği**
de kötülüğü de yaratan Allah'tır, demektir. **"Hayrın**
da şerrin de yaratıcısı Allah'tır." şeklindeki Ehl-i
sünnetin düsturu, bu gibi ayetlerin bir açıklaması hükmündedir.
"(Ey insanoğlu!) sana gelen her iyilik Allah'tandır, sana ne
kötülük dokunursa kendindendir." mealindeki ayette ise, Allah'ın yaratmasına değil,
insanların
cüzî iradelerine taalluk eden noktasına dikkat çekilmiştir.
Gerek iyilik ve
gerek kötülük olsun, her işin bir insana, bir de Allah bakan tarafı vardır.
İnsan cüzî iradesiyle sebep, vesile olma durumunda; Allah ise, küllî
iradesiyle, her şeyi yaratan Yaratıcı durumundadır. Sebep ile yaratma arasında
bir taksimat yapılırsa şöyle olur; insanoğlunun yaratma noktasına katkıda
bulunacak hiçbir gücü yoktur. İyiliği de kötülüğü de yaratan sadece Allah'tır.
Fiilleri yaratma
noktasına gelinceye kadarki sürecin adı olan **"sebepler dairesi safhasında"** ise,
insanın iradesi katkı sağlar. Ancak, iyilikler vücudî/icadî, yaratmaya ihtiyaç
duyduğu için bunda da insanların cüzi iradelerinin fazla bir katkısı yoktur. Örneğin,
bir fakire bir elma vermek bir iyiliktir. Bu iyiliğin %99 u icadî olduğundan
Allah'a aittir. Onu yaratan, olgunlaştıran Allah olduğu gibi, o elmayı fakire
vermesi içi kalbine iyilik yapma duygusunu veren, bu elmayı taşıyan elleri,
ayakları veren de Allah'tır.
"İyilik de kötülük de hepsi Allah'tandır." *(Nisa,*
4/78)
ayetinde bu noktaya
dikkat çekilmiştir.
Kötülük yapma işi
ise, ademîdir, yokluğa dayanır, yaratmaya dayalı olmayan noktaları da
içerdiğinden, insanlar onlara sahip çıkabilir ve sahibidir. Mesela; sabah

namazının -değil farzı- iki rekat sünneti dahi dünyaya bedel bir değere sahip olduğu hadislerde ifade edilmiştir. Buna rağmen, bir insan bu kadar değerli bir ibadeti -hiçbir güç kullanmadan- yok edebilir. Yatağında yatarak, hiçbir çaba sarf etmeden bu cihan değer namazı terk etmekle büyük bir kötülük işleyebilir. İşte bu kötülüğü isteyen kişinin nefsidir, onu işleyen kişinin tembelliğidir.
Bu sebeple bu kötülük insana isnat edilir.
“Sana gelen her iyilik Allah’tandır, sana ne kötülük dokunursa kendindendir…” *(Nisa, 4/79)*
ayetinde kötülüğün bu özelliğine işaret edilmiştir.
Bu açıklamalardan
açıkça anlaşılıyor ki, **kötülüğü de iyiliği de yaratan Allah’tır.** İnsan ise gerçek anlamda sadece kötülüğün sahibidir. Demek ki, insanın iyilikleri mevhûbedir/Allah’ın birer lütfudur, kötülükleri ise meksûbedir/kendi kazancıdır.

Zariyat/56 ve Araf/179 ayetleri çelişmiyor mu? Allah cin ve insanları ne için yaratmıştır?

ateistlerecevap.org/2018/02/zariyat-56-ve-araf-179-ayetleri-celismiyor-mu-allah-cin-ve-insanlari-ne-icin-yaratmistir.html

by Ateistlere Cevap - February 13, 2018

Zariyat/56 ve Araf/179 ayetleri çelişmiyor mu? Allah cin ve insanları ne için yaratmıştır?
Sorunun Cevabı
Değerli kardeşimiz,
Bu iki ayet arasında
elbette çelişki yoktur:
"Ben cinleri ve insanları yalnızca bana ibadet etsinler diye yarattım." *(Zariyat, 51/56)*
mealindeki ayette
insanların ve cinlerin varlık sebebi, Allah'a kulluk olduğuna işaret edilmiştir.
"Andolsun, cinlerden ve insanlardan pek çoğunu cehennem için yarattık ki, onların kalpleri vardır onunla anlamazlar, gözleri vardır fakat onlarla görmezler; kulakları vardır ama onlarla işitmezler. Bunlar hayvan gibidirler, hatta daha da şaşkındırlar. İşte onlar gafillerin ta kendileridir." *(A'raf, 7/179)*
mealindeki ayette
ise, insanlardan ve cinlerden bazılarının bu kulluk görevini yerine getirmeyeceklerinden dolayı cezayı hak edeceklerine vurgu yapılarak bu iki varlık uyarılmıştır.
Bu ayetin anlamı kısaca şudur:
"Cinlerden
ve insanlardan yarattığım bazı kimseler var ki, onlar kendilerine verdiğim *(akıl, kalb, göz, kulak gibi)* maddi-manevi donanımlarını doğru kullanmadıkları için **netice itibariyle** cehenneme gireceklerdir".
Demek ki, bu ayette Allah kudretini değil, sonsuz ilmini konuşturmuştur. Yani kudretiyle
birilerini zorla cehenneme koyacağını bildirmemiş, bilakis, kulluk için yaratılan bazı kimselerin kendi özgür iradeleriyle cehenneme götüren yolu tercih edeceklerini –***sonsuz ilmiyle*****– bildiğini** ifade buyurmuştur.
Bu açıklamalardan
anlaşılıyor ki, ayette yer alan ve **"cehennem için"** şeklinde
meal verilen cümlenin gerçek manası: **"…için"** değil, **"netice**

itibariyle"dir. Yani, ayette yaratmayı ifade ede**n**
"zere'na" fiilinin başındaki **"lam"** edatı,
ecliyet ve sebebiyet için değil, **"lam-ı akıbet"** olarak
ifade edilen neticeyi bildiren bir edattır.
Nitekim, bazı
müfessirler de bu hakikate işaret etmek için **"Zere'na li cehnneme"** *(cehennem için yarattık)* şeklinde meal verilen cümledeki fiilin başında
yer alan **"li"** edatının illiyet için değil,
akıbet manasında olduğunu vurgulamışlardır. *(bk. Beğavî, Razî, Şa'ravî, ilgili ayetin tefsiri)*
Benzer bir ifadeyi
de Kasas suresinde görüyoruz:
"Firavun'un ailesi onu, kendilerine ileride bir düşman ve
başlarına bir *dert*
***olması için* ırmakta bulup yanlarına aldılar.**
Doğrusu Firavun da Haman da askerleri de yanılıyorlardı." *(Kasas, 28/8)*
mealindeki ayette
yer alan "kendilerine ileride **bir düşman ve başlarına** bir **dert**
olması için ırmakta bulup yanlarına aldılar." ifadesinde
de **"lam",** akıbet
içindir. **"Olması için"** diye meal verilen **"li**
yekûne" fiilinin başında bulunan **"lam"** da **"ecliyet/nedensellik"** için
değil, **akıbet**
içindir; sonucun ne olduğunu bildirmek içindir. Çünkü şu
çok açıktır ki, **Firavun ailesi, başlarına dert olsun**
diye Musa'yı almamışlar. Ama işin akıbeti ve neticesi itibariyle böyle olmuştur. *(bk. Beğavî, a.g.y)*

Yunus 99 ve Tevbe 29 ayetlerine göre Kuranda çelişki olmaz mı?

ateistlerecevap.org/2018/02/yunus-99-ve-tevbe-29-ayetlerine-gore-kuranda-celiski-olmaz-mi.html

by Ateistlere Cevap -

February 13, 2018

Yunus 99 ve Tevbe 29 ayetlerine göre Kuranda çelişki olmaz mı?
Sorunun Cevabı
Değerli kardeşimiz,

Yunus Suresi 99. ayetinin meali:

"Eğer Senin Rabbin dileseydi, dünyada ne kadar insan varsa hepsi imana gelirdi. Ama bunu irade etmedi. Şimdi sen mi, imana gelsinler diye insanları zorlayacaksın?"

Tevbe Suresi'nin 29. ayetinin meali:

"Kendilerine kitap verilenlerden oldukları halde, Allah'a da, âhiret gününe de iman etmeyen, Allah'ın ve Resulü'nün haram kıldığını haram tanımayan, hak dinini din olarak benimsemeyen kimselerle zelil bir vaziyette tam bir itaatle, cizye verinceye kadar savaşın."

İlk ayette, insanların özgür iradeleriyle dini seçmelerine imkân verildiği, Allah'ın kimseyi zorlamadığı, eğer dileseydi herkesi zorla iman ettirmeğe gücünün yettiği ifade edilmiştir.

İslam'da barış esastır, "Dinde zorlama yoktur." prensibi esastır. Savaş hali arızîdir. Bu konuda bir çok ayet vardır.

İkinci ayet ise, savaş durumuyla ilgilidir. Bu ayet hicretin 9. yılında inmiştir. Bu da gösteriyor ki, İslam'da esas olan barıştır, özgürlüktür, insanların özgür iradeleriyle dini kabul etmeleridir. Bu ayette ilk defa ehlikitaba karşı bir yaptırım uygulanmaya konulmuştur. Bu ayette dikkat çeken şu noktaları göz ardı etmemek gerekir:

a. Bu ayetin hedefinde olanlar ehlikitaptan -özellikle de Yahudilerden- belli gruplardır. “Kendilerine kitap verilenlerden oldukları halde…” ifadesi buna işaret etmektedir.

b. Bunlar, –değişik ayetlerde belirtildiği üzere- eskiden beri Müslümanlara karşı düşmanlık yapan, Kureyş müşriklerine “Sizin putçuluk dininiz Müslümanların dininden daha iyidir” diyen, Uhud Savaşı öncesinde müşrikleri savaşa kışkırtan, Hendek Savaşı öncesinde müşriklerle beraber Müslümanlara karşı savaşma anlaşmasını imzalayan, bunlardan bazıları aynı savaş esnasında bilfiil işin içine giren, Müslümanların en sıkıntılı bir durumda oldukları bu Hendek Savaşı esnasında onların kökünü kazımak için her türlü fitne-fesat komiteciliği yapan, hülasa Müslümanlara hayat hakkı tanımaya gönülleri asla razı olmayan fitne unsuru düşman topluluklardır. Ayette bunların Allah’a, ahirete, hak dine imanlarını sorgulayan ifadelerden bunu anlamak mümkündür.

c. Bu ayette şu husus da açıkça görülmektedir: İmanlarını sorgulayan ifadelerden bunların imana gelmedikleri açıkça anlaşılmaktadır. Buna rağmen, ayette “İman edinceye kadar onlarla savaşın.” denilmemiştir. Bilakis “Cizye vermeyi kabul edinceye kadar savaşın.” şeklinde bir emir söz konusu edilmiştir. Demek oluyor ki, bunları ille de İslam’a girmeye zorlama diye bir şey söz konusu değildir. Tek şart, barış anlaşması çerçevesinde İslam devletine bir şekilde bağlı vatandaş olup ona “cizye” adıyla bir vergi vermelerdir. Bu vergi, Müslüman vatandaşların devlete verdiği zekât ve icap ettiğinde vergi adıyla yaptıkları diğer yardımları gibi bir yardımdır. Devlet bu cizyeyi aldığı zaman Müslüman vatandaşlarına baktığı gibi, bu gayrimüslim vatandaşlarına da bakmak zorundadır.

Bakara 106 ve Fetih 23, Fatır 43 ayetleri çelişmiyor mu? Allah'ın hükmü değişir mi değişmez mi?

ateistlerecevap.org/2018/02/bakara-106-ve-fetih-23-fatir-43-ayetleri-celismiyor-mu-allahin-hukmu-degisir-mi-degismez-mi.html

by Ateistlere Cevap - February 13, 2018

Bakara 106 ve Fetih 23, Fatır 43 ayetleri çelişmiyor mu? Allah'ın hükmü değişir mi değişmez mi?
Sorunun Cevabı
Değerli kardeşimiz,
"Biz bir ayetin hükmünü diğer bir ayetle değiştirirsek veya unutturursak (geri bırakırsak), ondan daha- hayırlısını yahut onun benzerini getiririz."(Bakar, 2/106)

mealindeki ayette **"vahiy sözleri"** kastedilmiştir. Allah, daha önceki bir peygamberin şeraitinde olan bazı hükümleri değiştirmiş, yerine başka hükümler getirmiştir.
Keza, Kur'an'ın indiği dönemde de bu değişiklik zaman ve mekân şartlarına bağlı olarak gerçekleşmiştir ki, bu ilahî hikmetin bir gereğidir.
Örneğin; Mekke devrinde şartlar uygun olmadığı için düşmanın bütün eziyetlerine rağmen, Müslümanların savaşmalarına izin verilmemiştir. Medine'de Müslümanların lehine şartlar oluşunca kendilerini silahla müdafaa etmek için savaşa izin verilmiştir. Keza sahabenin iman coşkusuyla çok güçlü olduğu Medine'nin ilk döneminde bir müminin on kâfirin önünden kaçması yasaklanmıştı. Daha sonra insanın yapısının gereği olarak onlarda bir zafiyet meydana gelince, Allah bu hükmünü değiştirdi ve **"bir müminin iki kâfirin önünden kaçmasını yasakladı"**(Enfal, 8/65-66).

Yine Hz. İsa (as), Hz. Musa (as)'ın dininde yasak olan bazı şeylere cevaz verdi. **"Benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı olarak ve (daha önce) size haram edilenlerden bir kısmını helâl kılmak üzere gönderildim."**(Ali İmran, 3/50)
mealindeki ayette bu hususa dikkat çekilmiştir.
Allah'ın sözlerinin değiştirilemeyeceğini belirten ayetlerde -vahyin sözleri değil-, "sünnetullah" denilen Allah'ın kadimden beri yürürlükte olan hükümleri, kanunları kastedilmiştir.
Aşağıdaki ayetlere dikkatle bakılırsa bu husus rahatlıkla anlaşılabilir:

Mesela;
"Allah'ın sözlerini değiştirebilecek hiçbir kuvvet Yoktur." (Enam,

6/34) mealindeki ayette yer alan **"Allah'ın kelimeleri / sözleri"** nden maksat, Allah'ın -elçileri ile onları yalanlayanlar hakkında- tarih boyunca gerçekleşen hükmü demektir. Ayette azgın düşmanlar karşısında bulunan -Hz. Muhammed (asv)'e teselli ve müjde vermek maksadıyla- vurgulanan husus şudur: "Tarih boyunca sosyolojik bir vaka olarak kâfirler tarafından tekzip edilen ve eza-cefa gören elçilerin sabretmesi ve ardından da Allah'ın o elçilerine yardımını göndermesi değişmez ilahî bir kanundur…"

"Allah'ın sözlerinde asla bir değişme yoktur." (Yunus, 10/64) mealindeki ayette de **"değişmeyen sözler"**den maksat vahiy sözleri değil, Allah hükmü, kanunu, prensibi demektir. Bu ayetin bağlantı içerisinde olduğu kendisinden önceki ayetlere baktığımızda bunu kolaylıkla anlarız:

"İyi bilinmeli ki, Allah'ın dostlarına hiçbir korku yoktur. Ve onlar üzülmeyecekler de. Onlar, iman edip Allah'a karşı gelmekten sakınan kimselerdir. Dünya hayatında da âhirette de onlara müjde vardır. Allah'ın sözlerinde asla bir değişme yoktur. İşte budur büyük kurtuluş."(Yunus, 10/62-64).

Soruda yer alan ayetlerde de aynı husus söz konusudur:

Fatır suresinin 43. ayetini bir önceki ayetle birlikte okuduğumuzda konuyu daha iyi anlayabiliriz:

"Kendilerini uyaracak bir peygamber geldiği takdirde, milletler içinde, hidâyette en ileri derecede yer alacaklarına dair var güçleri ile yemin ettiler. Ama kendilerine bir peygamber gelip uyarınca bu, onların sadece nefretlerini artırdı. Sebebi ise: dünyada sırf böbürlenip büyüklük taslamak ve bir de kötü bir tuzak kurmak istekleriydi. Halbuki kötü tuzak, sadece hazırlayanın ayağına dolanır, sadece onu perişan eder. Onlar daha öncekilerin uğradıkları fecî âkıbetten başka bir şey mi bekliyorlar? Sen Allah'ın nizamında hiçbir değişiklik bulamazsın!"(Fatır, 35/42-43).

Keza, Fetih suresinin 23. ayeti, ondan bir önceki 22. ayetle birlikte mütalaa edildiği zaman bu gerçek rahatça anlaşılabilir:

"Eğer (o Mekkeli) kâfirler sizlerle savaşsalardı, arkalarını dönüp kaçar, sonra da ne kendilerini koruyan, ne de destek olan hiç kimse bulamazlardı. Allah'ın öteden beri câri olan kanunu budur. Ve sen Allah'ın nizamında hiçbir değişiklik bulamazsın."(Fetih, 48/22-23).

Bütün tefsirlerde bu
ayetlerdeki **“Allah’ın değişmez sözleri”** vahiy
sözleri değil, onun hükümleri, kanunları, verdiği sözler manasında
algılanmıştır. Bunun özeti**“Allah’ın hükümleri, kararları değişmez
/ Allah sözünden caymaz.”**şeklindedir.
Hulasa; **“değişmez
sözler”** Allah’ın verdiği sözlerdir, değişmez
prensipleridir, sünnetullahtır. Örneğin, Allah’ın dostlarına ahirette asla
korku ve üzüntü olmayacaktır. Ama değişen sözler ise, Allah’ın ezelî ilminde
zamana bağlı olarak değişkenlik gösteren hükümlerdir.
Mesela; Allah geceye karar verir ve gece olur, ama sonra gündüze karar verir,
gece gider gündüz gelir. Kışa karar verir kış gelir; sonra bahara karar verir,
kış gider bahar gelir.
İnsanları yaratıp hayat sahibi kılmaya karar verir, insanlar dünyaya gelir ve
canlanır, sonra ölmelerine karar verir, onlar da ölürler, ardından ölmemek üzere
tekrar canlanmalarına karar verir ve dirilip mahşer meydanında toplanırlar.
Keza Allah karar vermiş, Hz. Musa (as)’a Tevrat’ı vermiştir. Sonra karar verip
Hz. İsa (as)’a İncil’i vermiştir. Daha sonra Hz. Muhammed (asv)’a Kur’an’ı
indirmiştir. Bütün bu kararlar, Allah’ın sonradan -hâşâ- düşünüp ortaya koyduğu
kararlar değil, ezelî ilminde var olan kararlardır.

Bakara/256 ve Tevbe/ 29 ayetleri çelişmiyor mu? İslam hoşgörü dinimi savaş dinimi?

ateistlerecevap.org/2018/02/bakara-256-ve-tevbe-29-ayetleri-celismiyor-mu-islam-hosgoru-dinimi-savas-dinimi.html

by Ateistlere Cevap - February 13, 2018

Bakara/256 ve Tevbe/ 29 ayetleri çelişmiyor mu? İslam hoşgörü dinimi savaş dinimi?
Sorunun Cevabı
Değerli kardeşimiz,
"Dinde zorlama yoktur. Doğru yol, sapıklıktan, hak batıldan ayrılıp belli olmuştur. Artık kim tağutu reddedip Allah'a iman ederse, işte o, kopması mümkün olmayan en sağlam tutamağa yapışmıştır. Allah her şeyi işitir, bilir." (Bakara, 2/256)
"Kendilerine kitap verilenlerden oldukları halde, Allah'a da, âhiret gününe de iman etmeyen, Allah'ın ve Resulünün haram kıldığını haram tanımayan, hak dinini din olarak benimsemeyen kimselerle zelil bir vaziyette tam bir itaatle, cizye verinceye kadar savaşın." (Tevbe, 9/29)
"Dinu'l-hakk" izafeti **"hak dini"** demek olup **"hak din"**den daha kuvvetlidir. İslâm'ın hakka teslimiyet esasına dayandığını Allah'ın hakkını, bütün hakların temeli saydığını, hakların kutsallığını ifade eder.
Bu âyet, Ehl-i kitabın Allah'a ve âhirete gereğince iman etmediklerini, gerçek dini kabul etmediklerini bildiriyor: Çünkü onlar Allah'ı kemal sıfatlarıyla muttasıf ve eksiklerden münezzeh olarak tanımıyorlar, âhiretin gerçek mahiyetini anlayamıyorlardı.
Bunlarla savaşmak için, evvela onların saldırmaları şarttır. Hz. Peygamber (a.s.m) müşrik Araplarla, ancak İslâmı imha etmek için silaha sarıldıklarında harbetti. Hristiyanlar da ancak Müslümanları ortadan kaldırmak için, İslâm devletine karşı kuvvet hazırlayıp hücum ettikleri zaman, onlara karşı hazırlandı ve karşı tarafın saldırmaya hazır olmamasını fırsat bilerek baskın yapmadı. Aksine, harbetmeden geri döndü.
Cihadın gayesi *gayri müslimleri kuvvet kullanarak İslâma sokmak değil, İslâma karşı çıkan kuvvet kalmamasını sağlamaktır.* **Cizye,** İslâm devletinin, gayri müslim vatandaşlarından aldığı cüz'î bir vergidir. Müslümanların verdiği zekât nisbetinden fazla değildir. Devletin sunduğu

hizmetler karşılığı olarak alınır.

İşte Allah'a
inanmayan, ahireti hesaba katmayan, Allah ve Resulü'nün haram kıldığını haram tanımayan ve hak dinini din edinmeyenlere, yani kendilerine kitap verilmiş olanların bir kısmına, açıkçası şu üç sıfatla belirlenmiş olan**imansız, saygısız ve haksız kimselere karşı savaşınız.** Ta ki, kendi elleriyle getirip cizyeyi versinler, küçülmüş oldukları halde. Yani hak dini olan İslâm'ı kabul etmedikleri takdirde, kendilerine kitap verilmiş iken hakka karşı gelen, o haksız , saygısız ve saldırganların kuvvetleri tükenip İslâm eli, İslâm himayesi altına girmeyi ve buna karşılık cizye vermeyi kabul ve taahhüt edinceye, zimmetlerinde kesinleşmiş olan cizyeyi hazır elden, içinde bulundukları aşağı durumu unutmadan saygılı bir şekilde verecekleri hale gelinceye kadar savaşın. Ve böylece onlardan nüfus başına vergi alıp, Allah'a ve ahirete imandan ayrılmayarak ve harama el uzatmayarak, hakkı hukuku gözeterek, hak dinin emirlerini yerine getirin. Zira Allah'ı ve ahireti unutup onların yaptığını yapacak, haram ve helâl tanımayacak, Allah ve Resulü'nün haram kıldığı şeyleri haram saymayacak, kitap ve sünneti gözetmeyecek, hak dini ile amel etmeyecek olduktan sonra ne savaş yapmaya, ne de cizye almaya hakkınız olmadığı âşikârdır. Çünkü bu vasıflar cihad edenlerin değil, kendilerine karşı harb açılacak olanların özellikleridir. Cizye almanın değil, cizye vermenin sebepleridir. Böylelerinin hakkı zaten galibiyet değil, mağlubiyettir, cizye almak değil, cizye vermektir.

"Cizye", borcunu ödedi demek olan (ceze deynehu) fiilinden bir nevi borç ödeme anlamını ifade eder. Taahhüt sahibinin kendi ahdi gereğince vereceği vergi demektir ki, hayatının ve hürriyetlerinin korunması karşılığında zimmetlerinde terettüp eder ve o şartla ödenmesi gereken bir vergi olur. Bunun Farsça kelimesinin Arapçası olduğu da söylenmiş ise de bunda şer'î ve hukuki açıdan dikkate alınması gereken bir özellik yoktur.

Nisa/12 ve Enam/165 Çelişmiyor mu? Allah acele eder mi etmez mi, hangisi doğru?

ateistlerecevap.org/2018/02/nisa-12-ve-enam-165-celismiyor-mu-allah-acele-eder-mi-etmez-mi-hangisi-dogru.html
by Ateistlere Cevap - February 13, 2018

Nisa/12 ve Enam/165 Çelişmiyor mu? Allah acele eden ve acele etmeyen olarak gösterilir, hangisi doğru?
Sorunun Cevabı
Değerli
kardeşimiz,
a) Nisa
suresinin 12. ayetinde yer alan **"Allah Alimdir, Halimdir."** mealindeki
ifade de yer alan **"Halim"** isminin
asıl manası *"kullarına*
*karşı yumuşak olan"*dır.
İkinci
derecede bir manası olan **"cezalandırmada acele etmeyen"** manasını
alsak yine de Enam suresinin 165. ayetiyle çelişmez. Çünkü, Enam suresinin
165. ayetinde cümlenin meali **"Rabbin süratle cezalandırandır."** manasında
değildir. **"Şüphesiz senin Rabbin, cezası süratli olandır ve şüphesiz**
o çok bağışlayandır, çok merhametlidir." demektir.
Nisa
suresinde, **"Allah'ın kullarına ceza vermekte acele etmediği"**ne
vurgu yapılmıştır.
Enam
suresinde ise, ilgili ayetin ifadesi, Allah'ın suçlu olan kullarına **"hemen**
süratle ceza verdiği" manasına gelmez. Bilakis ayetin
ilgili ifadesi, **"Allah'ın bir kimseyi cezalandırdığı**
zaman, cezayı süratle verdiği" anlamına gelir. Yani, Allah
bir kimseye ceza vermek istediği zaman hiç bir güç ona mani olamaz ve o cezayı
erteletemez. Bazı meallerde sorudaki şekliyle verilen mana doğru değildir.
b) Önce
şunu karıştırmak çok kötü bir mantık oyunudur. **"Dinde zorlama yoktur."** demek,
hiç kimsenin din-vicdan özgürlüğüne müdahale edilmez demektir.
–
İslam dininin **"din-vicdan özgürlüğü"** prensibi
değişik ayetlerde farklı ifadelerle açıklanmış ve onun önemine vurgu
yapılmıştır. İlgili ifadelerin bir kısmı-*meal olarak*- şöyledir:
"De ki:

İşte Rabbiniz tarafından hak/gerçek geldi. Artık dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin.” *(Kehf, 18/29)*

“Herkesin kazandığı iyilik kendi lehine, işlediği fenalık kendi aleyhinedir.” *(Bakara, 2/286)*

“Allah dileseydi onlar ortak koşamazlardı. Biz seni onlara *(dini zorla kabul ettiren)* bir bekçi yapmadık. Sen onlardan sorumlu bir vekil de değilsin.” *(Enam, 6/107)*

“(Resulüm!) Sen insanlara öğüt ver. Şüphesiz sen yanız öğüt verensin. Sen onlar üzerinde bir zorba/zorlayıcı değilsin.” *(Ğaşiye, 88/21-22)*

–

Bu ve benzeri ayetlerde açıkça din-vicdan özgürlüğüne vurgu yapılmıştır. Kur’an’da yer alan bu prensibe dayanarak; **“Neden İslam dışındaki düşüncelerin yanlış olduğuna vurgu yapılıyor.”** demek abesle meşgul olmaktır. Çünkü, bir kimseyi kendi düşüncesine zorlamamak ayrı şeydir, o yanlış düşüncenin yanlışlığını vurgulamak çok farklı şeydir.

–

Eğer İslam dini ile başka doktrin ve düşünceler aynı olsaydı, Kur’an’ın indirilmesine ne gerek vardı? Madem aynı değil, o halde hangisi hak ise karşı taraf batıldır.

İşte Kur’an’da bu pek doğru mantık formülü doğrultusunda *-genel muhteva içerisinde-* şöyle bazı ifadeler kullanılmıştır:

“İman edenler salihtir, inkâr edenler fasıktır. İman edenler doğru yoldadır; inkâr edenler yanlış yoldadır. İman edenler istikametlidir; inkâr edenler sapıktır. İman edenler takva sahibidir; inkâr edenler zalimdir…”

Kur’an’ın bir adı da **Furkan**’dır. Yani hak ile batılı ayıran kitaptır.

Şimdi temel amacı doğru yol ile yanlış yolu göstereme, iyi işler yapanlarla kötü işler yapanları tefrik etmek, mükâfat kazandıran vasıflarla cezayı çektiren vasıfları ayrı ayrı ortaya koyarak insanları uyarmak suretiyle irşat etmek olan Kur’an’ın **“neden bazılarına kâfir, zalim, fasık, sapık”** dediğine itiraz edip eleştirmenin, gerçekten *akıl, ilim, insaf, irfan ve izanla* izahı mümkün değildir.

–

Müşrikler veya diğer kâfirlerle savaşmayı teşvik eden ayetlerin hepsi bizzat düşmanların başlattığı savaş yıllarına aittir. Tevbe suresindeki ayetlerde de bu hikmet esastır.

Araf 143 ve Enam 162 ayetlerine göre ilk Müslüman kimdir?

ateistlerecevap.org/2018/02/araf-143-ve-enam-162-ayetlerine-gore-ilk-musluman-kimdir.html
by Ateistlere Cevap - February 13, 2018

Araf 143 ve Enam 162 ayetlerine göre ilk Müslüman kimdir?
Sorunun Cevabı
İlgili ayetlerin meali:
“De ki: “Şüphesiz, benim namazım, ibâdetlerim, hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi olan Allah aittir. Onun hiçbir ortağı yoktur. Ben bununla emrolundum ve ben müslümanların ilkiyim.” (Enam, 6/162-153)
“Musa, tâyin ettiğimiz vakitte gelip Rabbi onunla konuşunca: “Rabbim! Bana zatını göster, sana bakayım” dedi. Allah: “Beni asla göremezsin! Fakat şu dağa bak. Eğer o dağ yerinde durabilirse, o zaman sen de beni görebileceksin!” dedi. Rabbi o dağa tecelli edince onu darmadağın etti. Musa da bayılıp düştü. Ayılınca; “Seni noksan sıfatlardan tenzih ederim, sana tevbe ettim, ben iman edenlerin ilkiyim!” dedi.” (Araf, 7/143)
-Bu iki ayette zahiren çelişki gibi görünen ifadeler: Enam:163’te Hz. Peygamberin “ben müslümanların ilkiyim” demesiyle ilgilidir.
“De ki: Ben ilk Müslüman olmakla emrolundum.” (Zümer, 39/12) mealindeki ayette de aynı ifadeler söz konusudur.
Buna mukabil, Araf: 143. ayette ise Hz. Musa’nın “ben iman edenlerin/müminlerin ilkiyim” demesi, bu ayetler arasında görünürde bir çelişki olduğu zannedilmektedir.
Bunun cevabı şudur:
İman kavramı, bütün hak dinlerin ortak paydasını teşkil eden dinin temel unsurlarını ihtiva etmektedir.
İslam ise, bütün emir ve yasaklar konusunda Allah’a tam teslimiyeti ifade etmektedir.
Bu açıdan bakıldığında, iman esaslarını da içine alan İslam kavramı, Hz. Adem’den beri bütün semavi dinlerin ortak unvanıdır.
Buna göre her peygamber elbette kendi devrinde ilk mümin ve ilk Müslümandır. Çünkü her peygamberin kendi döneminde herkesten önce Allah’a iman etmesi ve onunu emirlerine teslim olması sosyolojik olarak da kronolojik bir zorunluluktur.
Buna göre:
– Hz. İbrahim kendi döneminin ilk Müslümanıdır;
– Hz. Musa kendi devrinin ilk Müslümanıdır ve
– Hz. Muhammed de kendi döneminin ilk Müslümanıdır.
Demek ki ilgili ayetler arasında herhangi bir çelişki söz konusu değildir.

Tarık Suresi 7. Ayet (Sözde Çelişki)

ateistlerecevap.org/2018/02/tarik-suresi-7-ayet-sozde-celiski.html

by Ateistlere Cevap - February 11, 2018

Tarık-Suresi-7.-Ayet-tefsiri

"LÜTFEN SONUNA KADAR OKUYUN"

> **"Onun için insan neden yaratıldığına bir baksın. Atılan bir sudan yaratıldı. O su, erkeğin sulbü ile kadının göğüs kemikleri arasından çıkar."***(Târık, 86/5-7)*

Bu tanımda, meninin yahut yumurta hücresinin çıkış yerleriyle ilgili bir işaret görülmemektedir. *"Omurga"* veya *"sertlik"* gibi anlamlara gelen **"sulb"** sözcüğüyle baba, *"göğüsler"* anlamına gelen *"terâib"* sözcüğüyle de anne bedenlerinin üremeyle ilgili nahiyelerinin kastedilmiş olabileceği dikkate alınırsa, son derece nezih bir ifade ile ve dikkatleri sözün asıl amacına yönlendirecek şekilde, cinsel birleşmenin kastedildiği anlaşılabilir.

İnsanın *"sulb"* ile *"teraib"* arasından çıkan suyun bir cüzünden yaratıldığını düşünüp, kendisini böyle hakir bir sudan yaratan Allah'ın onu döndürmeğe de yani öldükten sonra yeniden yaratmağa da kadir olduğunu anlaması emredilmiştir.

"Sulb" ve *"teraib"* üzerinde iki görüş vardır. **Birincisine göre** ikisi de erkektedir. **Sulb**, erkeğin bel kemiği, teribenin çoğulu olan **teraib**ise alttan dörder kaburga kemiğidir. İşte insanın cinsel cihazları, bedenin bu ana iskeleti arasında kalır. İnsan bu ana kemikler arasında bulunan cihazlardan tazyikle atılan suyun bir parçasından yaratılır.

İkinci görüşe göre ise *"sulb"* erkeğe, *"teraib"* kadına aittir. Yani insanın, *erkeğin **sülbü** ile kadının **teraibi** arasından çıkan bir sudan,* yahut her ikisinin sulb ve teraibi arasından çıkan bir sudan yaratıldığı anlaşılmıştır.

Birinci ihtimale göre insan erkekten atılan bir meniden yaratılmaktadır. Ki insanın cinisini belirleyen de, erkekten atılan meninin milyonlarca parçalarından biri olan meni parçacığıdır. İkinci takdirde de insanın, menideki sperm ile kadındaki yumurtanın birleşmesinden yaratıldığı anlatılmış olur. Özellikle **"Hulike min main dafik"** âyetinde bir incelik vardır ki o da insanın o tazyikle atılan suyun tamamından değil, bir parçasından yaratıldığı anlatılmaktadır ki gerçekte insan atılan meni içerisindeki milyonlarca spermden sadece birinin, yumurtayı aşılamasıyla yaratılmağa başlar.

Âyet atılgan suyun, **sulb** ile **teraib** arasından çıktığını söylüyor. Kur'an'ın söylediğini modern anatomide tasdik ediyor. Zira erkeğin temel üreme organı husye ile kadının temel üreme organı yumurtalık, henüz anne karnındaki ceninin **sulb** ile **teraib** arasındaki bölgede oluşur. Daha sonra bunlar aşağı iner. Kadında rahmin yanına yerleşir, erkekte vücud dışına çıkar.

Bunlar asıl yerlerinden aşağı inmekle beraber yine **sulb** il **teraib** arasından gelen sinir ve lenf damarlarıyle beslenir. Yani bunların faaliyeti, yine sulb ile teraib arasına bağlıdır.

İşte bu âyetlerde, gözönünde her zaman görülen bu gerçeğe işaret edilerek Allah'ın yaratma kudreti anlatılıyor. Erkekte sperm, kadında yumurta gibi gözle görülmeyen hücreleri yaratıp bunların birleşmesinden yürüyen, gören, düşünen, yapan insan yaratan Allah, onu yeniden yaratamaz mı? Elbette yaratır.

Râzi'nin naklettiği gibi burada bazı inkarcılar Kur'ân'da böyle *"atan su"*dan bahsedilerek **"Sulb ve göğüs kemikleri arasından çıkar."** diye nitelenmesini tenkit etmişler ve demişlerdir ki: *"Sulb ve göğüs kemikleri arasından çıkar."*denilmekten maksat, meni bu yerlerden ayrılır, yani dediğiniz gibi husyelerden sulbe doğru oluşur demek ise öyle değildir. Çünkü o, kanın fazlasından doğup oluşur ve bedenin bütün cüzlerinden ayrılır. Hatta her uzuvdan o uzvun huyunu ve özelliğini alır da ondan onların, yani o uzuvların benzeri doğmaya elverişli olur. O'nun için görülür ki, cinsel ilişkide aşırı gidenin bütün uzuvlarını zayıflık kaplar. Eğer maksat, meninin en önemli cüzleri burada oluşur demek ise, bu da zayıftır. Çünkü meninin en önemli cüzleri dimağda gelişir. Bunun delili de meninin görünüşte dimağa benzemesidir. Bir de onu çok harcayanın önce gözlerinde zayıflık ortaya çıkar. Eğer maksat, meninin karar kılıp kaldığı yer burasıdır demek ise bu da zayıftır. Çünkü onun kaldığı yer meni damarlarıdır. Bunlar ise hayalardan itibaren birbirine girmiş girift damarlardır. Eğer maksat, meninin çıkış yeri buradadır demek ise bu da zayıftır. Zira his gösteriyor ki durum öyle değildir.

Yukarıdaki açıklamalardan sonra bu itirazların haksız yere söylenmiş safsatalardan ibaret olduğunu anlamak kolay olur. Bunda sade dimağ işinden ve bir de aşırı gitmenin zararından bahis itibarıyla iki fayda varsa da bunları vesile edinerek yapılan itirazlar boştur ve **"sulb ile göğüs kemikleri arasından çıkış"**sözünün ifade ettiği mânânın kapsamından gafil olmaktır.

Bir kere meninin doğup oluşması, ayrılması ve uzuvların ondan doğması keyfiyetleri hakkındaki sözler kuruntu ve zayıf zandan ibarettir. Kuşkusuz Allah sözü uyulmaya daha layıktır.

"Sulb ile göğüs kemikleri arası" tabiri, hakikat ve kinayesiyle bütün iç organları ve üreme aygıtını kapsayan ve sinirleri hatta bütün vücudu ve hatta birleşmeyi ifade eden son derece kapsamlı ve bu konuda bütün sırları içine alan en güzel bir tabirdir.

Bilindiği gibi meninin halis meni olarak oluşması, ayrılması ve karar kılması sulbe bağlı olan meni torbacığında neticelenmektedir. Üreme yapması için atması şart olduğu gibi, çıkışının da birleşme halinde döl yolundan rahme doğru, kadının sulbü ve göğüs kemikleri arasında olması şarttır. İnsan bu şekilde yaratılmıştır. Onun için burada **"atan su"** tabiri mutlak bırakılmayıp bu şarta işaret için bu sıfatla nitelenmiştir.

İkinci olarak, kuşku yok ki en önemli uzuvlar ve hatta bütün uzuvlar, sade bu vazifeyle değil her işle ilgilidir. Bu arada en büyük parçası da dimağdır. Arkada sulb, dimağdan gelen omuriliğin kalesi olduğu gibi, önden gerdan, sine ve bütün dallarıyla göğüs kemikleri de böyledir. Bu şekilde sinir sisteminin dayanağı olan *"sulb ile göğüs kemikleri arası"* bir de her canlıda daima uyanık olan ve ihtiyaçlarının tamamlanmasına ve giderilmesine memur edilmiş tabii ve doğuştan var olan bir meyli ifade eder. Bu bakımdan da şunu söyleyelim ki:

Bizim ihtiyaçlarımızı gidermek için hazırlanmış olan eşyadan beyin merkezinde meydana gelen tesir, daima bu tesirin meydana geldiği sırada iç organların bulunduğu hale göre olur. Mesela, görme ve koklama duyusuna bir yiyecek sunulduğu zaman, mide ona son derece muhtaç durumda kalmış ise onun algılanması lezzetli ve elde etme arzusu kuvvetli olur. Oysa mide dolgun bulunduğu zaman aynı yiyeceği nefis ihmal eder veya tiksinir de algılama merkezi o canlıda onu uzaklaştırmaya mahsus hareketler meydana getirir. İşte bu hal, üreme vazifesine mahsus fiillerde ve daha diğerlerinde de olur. Bundan anlaşılır ki algılama merkezinin yabancı cisimler etkisine ait hükmü, onların iç uzuvlar için önemli olması veya olmamasıyla bir paralellik arzetmektedir. Bu hükmün meydana gelmesi için, dış duyularla algılanan ve sinirlerden algı merkezine geçen tesirin derhal bu merkezden iç uzuvlara yansıması da zorunlu olmak gerekir. Bu hal zorunlu olmakla beraber bu etkilenme yalnız kendisine ihtiyaç duyulan uzva yansımakla kalmaz bütün sinir sistemine yayılır, şimşek gibi büyük bir hızla uzuvların hepsini etkiler.

Bir yırtıcı hayvan, mesela bir kurt farz edelim, bir yerde bulunuyor ki, bulunduğu yerden hem dişisini hem de bir koyunu aynı anda görmesi mümkün oluyor. Duyular, beyne ancak bu iki hayvanın dış şeklinin etkisini nakleder. Bunun üzerine beyinden çıkacak hüküm de iki türlü olur. Çünkü dişisini görmekle üreme uzuvları uyanır, koyunu görmekle de yemek arzusu uyanır. Eğer kurtta yemek ihtiyacı hakim ise, önce koyunu avlayıp yemek için saldırır. Eğer cinsel ilişki ihtiyacı ağır basarsa dişisine saldırır. Buna *"Bu şekilde farklı iki tesirin olması, farklı iki hayvandan olduğu içindir."* diye itiraz etmenin mânâsı da yoktur. Çünkü bu farklılık, sırf o iki etkinin aynı anda ulaştığı iki organın farklılığından meydana geliyor. Kurt iğdiş olsaydı, kuşkusuz dişisini bırakıp avına koşacaktı. Bir koyunu bir taraftan bir kurt, bir taraftan da bir koç görseydi kurt yemeğe, koç aşmaya koşacaktı.

Bunlar gibi daha birçok misalden anlaşılır ki, bir şeyden iki ayrı uzuvdaki etkisine göre farklı iki hüküm çıkar. Biri erkek biri dişi iki kaplanı bir araya getirsek, bunlar birbirleriyle cinsel ilişkide bulunma arzusu duydukları zamanın dışında birbirinden kaçınır, böyle bir zamanda ise yanaşırlar. Aralarında ortak olan bu etki öncekinin aksine olur.

Demek ki, aynı etkilerden iç uzuvların durumuna göre farklı fiiller oluştuğu, bunların her zaman bütün uzuvlara aynı anda yansıdığı ve ihtiyacı daha fazla olan uzvun beyne, bu tesiri diğerlerinden daha şiddetle geri çevirdiği kesindir. İç uzuvların isteklerine dair algı merkezine vuku bulan duyurudan ve bu isteklerin yerine getirilmesi için hazırlanan fiillerden zihinsel belirtiler meydana gelir. Her ne zaman canlı, bu isteklerin algılanması ile bunların yerine getirilmesine mahsus hareket arasında bir zaman geçirmezse, onun fiilleri başka değil, sadece ilham kuvveti (estinque)nden meydana çıkar. Zira yalnız bu ilham kuvvetidir ki, terkipçe en aşağı derecede bulunan canlıların fiilleri bununla tamam olduğu gibi, terkipçe en mükemmel olan canlılar, hatta doğumundan hemen sonra insan da böyledir.

Fakat beyin gelişip zihin sağlamlaşmaya başladıkça insan kendisini tanımaya başlar,Bu vazifeler gelişmede en yüksek dereceye ulaştığı zaman, iç organların etkisinin beyin üzerinde önceki gibi otoritesi kalmaz. O vakit evvvelki ihtiyaçlardan hemen yapılan fiiller zihin kuvveti ile türlü şekillerde nevilenmiş olur. Bu kuvvetten öyle yeni ihtiyaçlar ortaya çıkar ki, bunların, o gayesi hayatı korumak olan ihtiyaçlarla ilgili olmadığı açık olur. Bu şekilde hayattan fedakarlığı gerektiren bu zihinsel ihtiyaçları ya kendinden başka gaye gözetmeyen boş, oyun ve eğlence zevkinden ibaret bir düşüş ve aklî ve bedeni bir kötüye kullanış olur; bunlar,

"Dinlerini oyun ve eğlence edinenler." *(A'râf, 7/51)*

dir. Yahut kendinden fedakârlık ederek Allah'ın kullarına yararlı olmak için Hak yolunda can feda etmek derecesine kadar varacak ilâhî bir olgunluk gayesini hedef edinen yüksek bir ruhani zevk olur ki, bunlar da

> **"Onlara mühürlü halis sudan içirilir. Onun sonu misk kokar."***(Mutaffifîn, 83/26)*

diye anlatılanlardır.

Bu ihtiyaçların da sinir sistemine intikal etme durumları öncekilerin intikal ediş şeklinden farklı olmaz. Bu şekilde bu kuvvetin iç uzuvlarda da bağ ve dalları vardır ki bunlar sulb ve göğüs kemikleri arasıdır. Bu hikmet ile de yüce Allah *"sulb ve göğüs kemikleri*"ni özellikle zikretmiştir. Bundan da anlaşılır ki, dimağa işaret edilmemiş diye sulb ve göğüs kemikleri arasından bahsedilmiş olmasına itiraz eden inkârcılar, bunların sinir sistemi ile ilgisini ve sinir sisteminin dimağa ait olduğunu bilmediklerinden dolayı o lafları söylemişler ve imanları olmadığı için ilâhî kelâmın irşatlarından yoksun kalmışlardır.

Bu şekilde insanın nutfeden yaratılışına dikkatleri çekmenin yararı da pek büyüktür. Çünkü yukarıda da hatırlattığımız gibi bu, insana kendini tanıtacak ve üzerinde koruyup gözetici tek üstün varlık olan Yüce Allah'ın yaratıcılığını ve kudretini anlatacak en açık delillerdendir.

İLK OLARAK, İnsan sûresinin başında da geçtiği gibi, insan vücudunda enteresan terkipler çoktur. Dolayısıyla onun sümük gibi değersiz ve basit görünen bir maddeden yaratılışı, dilediği gibi hareket eden güçlü yaratıcının varlığını ve gücünü gösteren en büyük delildir. Bir nutfenin düşünen, bakan, akıl eden, koruyan ve yüce değerlere sahip olan bir insan haline getirilmesi ne büyük yaratıcılık ve güçlülüktür?!...

İKİNCİ OLARAK, insan kendi hallerini başkalarının hallerinden daha iyi anlar ve görür. Onun için bu delil olmada daha tamamlayıcı bir yol oynar.

ÜÇÜNCÜ OLARAK, insan bu halleri hem kendi evladında hem de diğer canlıların doğumlarında devamlı olarak gözleyebilmektedir. Onun için bunun, dilediğini yapan bir yaratıcının varlığına delil olması daha kuvvetlidir.

DÖRDÜNCÜ OLARAK, bunun delil olarak kullanılması, hikmet sahibi bir koruyucu ve dilediğini yapan bir yaratıcının varlığını kesin olarak gösterdiği gibi, aynı şekilde bu, öldükten sonra dirilmenin ve haşir ve neşrin doğru olduğuna da kesin delildir. Çünkü insanın sonradan yaratılışı anne ve babasının vücudunda ve hatta bütün âlemde dağılmış olan cüzlerin bir araya getirilmesi ve ona ruh üfürülmesi sebebiyle olduğu için, onu öyle toplayıp düzeltmek suretiyle de düzgün bir insan yapan yaratıcının kudreti düşünülünce, ölüm ile o cüzlerin dağılmasından sonra onları bir araya getirmeye ve önceki gibi düzgün yaratıklar yapmaya gücü yettiğini itiraf elbette gerekli olur.

Onun için buyruluyor ki: Kuşkusuz o yaratıcının onu geri döndürmeye elbette gücü yeter. Yani bu yaratılış şekline gerek bir bütün olarak ve gerek ayrıntılarıyla bakılınca insanı başlangıçta yaratanın tekrar geri döndürmeye gücü yettiği, onu ölümle çevirip yeniden dirilterek huzuruna dikmeye ve o suretle kendini tanıtmaya kadir olduğu anlaşılır ve bu şekilde size onu haber verir.

Burada **"Ancak ona döndürüleceksiniz."** (Bakara, 2/245) mânâsını ifade eden bu geri döndürüş, insanın Müminûn sûresinde anlatılan yaratılışının dokuz aşamasından sekizinci ve dokuzuncu mertebe olarak

> **"Sonra siz bundan sonra muhakkak öleceksiniz. Sonra da muhakkak siz kıyamet günü diriltileceksiniz."***(Mü'minûn, 23/15-16)*

âyetleriyle haber verilen ölüm ve kıyamet günü yeniden dirilme aşamalarını anlatmaktadır.

Kehf Suresi 86. Ayet Kur'an'a Göre Güneş Balçığamı batıyor?

ateistlerecevap.org/2018/02/kehf-suresi-86-ayet-kurana-gore-gunes-balcigami-batiyor.html

by Ateistlere Cevap - February 10, 2018

> ÖNCE YUKARIDAKİ VİDEOYU İZLEYİN
>
> **"Biz ona dünyada geniş imkânlar verdik ve ihtiyaç duyduğu her konuda sebep ve vasıtalar ihsan ettik. O da batıya doğru bir yol tuttu. Nihayet batıya ulaştığında, güneşi adeta kara bir balçıkta batar vaziyette buldu. Orada yerli bir halk bulunuyordu. Biz: *'Zülkarneyn! İster onlara azab edersin, ister güzel davranırsın.'* Zülkarneyn şöyle dedi: *'Kim zulmederse, Biz onu cezalandırırız, sonra da Rabbinin huzuruna götürülür. O da ona benzeri görülmedik bir ceza uygular. Fakat iman edip makbul ve güzel davranışlar içinde olana, en güzel karşılık verilir ve ona kolay olan buyruklarımızı emrederiz, kolaylık gösteririz.'* Zülkarneyn bu sefer yine bir yol tuttu. Güneşin doğduğu yere varınca, onun, kendilerini sıcaktan koruyacak bir siper nasib etmediğimiz bir halk üzerine doğduğunu gördü."**(Kehf, 18/85-90)

Nihayet güneşin battığı yere ulaştı. Yerleşmiş olduğu yerin gün batı tarafından ta sonuna kadar vardı. Tefsir bilginlerinin de yaptıkları açıklamaya göre, Okyanus denilen Atlas Okyanusunun batı kenarına ulaştı. Bu Okyanus denizinde "Halidat" ismi verilen adaların bir zamanlar uzunluk (boylam) başlangıcı olarak kabul edildiklerini kaydediyorlar. Bununla birlikte biz bugün bu Halidat adalarının ne olduğunu tayin edemiyoruz. Özetle uzak batıya vardığı vakit güneşi (sanki) siyah bir çamura batıyor buldu. Veya "hâmiye" kırâetine göre, kızgın bir pınar içinde batıyor buldu. Tefsir bilginleri buradaki aynı, su pınarı; hamieyi balçıklı; hâmiye'yi de kızgın mânâsına tefsir etmişlerdir ki, güneşi balçıklı veya kızgın bir pınar içinde batıyor buldu demek olur. Bu şekilde bu su pınarından maksat, okyanus ve özellikle denizin ufuktaki batış noktasıdır.

Batıya varıncaya kadar geçtiği memleketlerde birtakım saltanatların batışını görerek giden Zülkarneyn, uzak batıda geçtiği yolda önüne çıkan Okyanus kenarında güneşin batışını seyretmek için ufka baktığı zaman Allah mülkünün genişliği ve yüceliği içinde o koca okyanus etrafı gök ile çevrilmiş bir kuyu havzası gibi sınırlı bir su kaynağı manzarasını alıyor. Fakat içilebilecek parlak ve duru bir kaynak gibi değil, kara balçıkla bulanmış, dibi görünmez karanlık bir kuyu gibi görünüyor ve güneş bunun ufkunda batarken zayıflamaya başlayan parıltısı, allı morlu yansımalarıyla puslar içinde çalkalanarak karanlık bir batağa batıyor da, battığı nokta balçıklı bir göz gibi bulanıp kararırken, aynı zamanda renk ve buharıyla kaynayan kızgın bir köz halinde bulunuyor. Demek Zülkarneyn'in vicdanında güneş batışının bıraktığı intiba bu olmuştur ki, bu müşahedenin en ibret verici mânâsı, en son bir sınırda duracağı kesin olan dünya ululuğunun sınırlı olduğunu görmek ve geçici olduğunu anlamaktır.

Sonra da, yani batıda yapacağı icraatı yaptıktan sonra da bir yol tuttu. Batıda batan güneşin doğuya dönmesi gibi, batıdan doğuya giden bir yol peşine düştü, nihayet güneşin doğduğu yere kadar gitti. Yani yeryüzünde güneşin arada engel bulunmaksızın doğduğu noktaya kadar gitti ki bu noktanın, Afrika'nın doğu kıyıları olması ihtimali olsa da açıkça anlaşılan Asya'nın uzak doğusu olmasıdır. Vardığında onu (güneşi) öyle bir kavim üzerine doğuyor buldu ki biz onlara, güneşin berisinde bir siper yapmamıştık. Binaları yok, hatta elbiseleri yok. Güneşin altında yanıyorlar. Nitekim bugüne kadar bile Sudan'da, Avusturalya'da böyle çıplaklar vardır. Bununla birlikte maksat, örfte herkesçe bilindiği üzere önemli bir örtü ve siper olduğu takdirde çadırlar bile önemli bir örtü olamayacağından dolayı, bu mânâ çölde yaşayanların çoğunu kapsar.

Yüce Allah bu âyetiyle Zülkarneyn'e verdikleri ve temin ettikleri ile onun özelliklerini zikretmektedir. *Nedir onlar?*

a) "Ona yeryüzünde imkan sağladık."

"İmkan sağladık, güvenli bir yere yerleştirdik" anlamını şöyle verebiliriz: "Ona yerleşik, güvenli bir düzen sağladık." Ayrıca Yûsuf sûresinin 56. âyetindeki kullanımdan hareketle bu ifadeye *"onu iktidar sahibi yaptık"* anlamını da verebiliriz.

b) "Kendisine her şeye ulaşacağı bilgi verdik."

"es-sebeb" kelimesi, *"bir şeye ulaşmak, bir şeyi gerçekleştirmek için baş vurulan vasıta veya araç"* anlamına gelmektedir. Bu bağlamda bu kelimeye *"insanı, amacına, idealine ulaştıracak olan bilgi"* diyebiliriz. Bir şeye ulaşmak, bir şeyi gerçekleştirmek için en büyük vasıta bilgidir. Bilgiden daha büyük araç olamaz.

Şimdi güvenli yere yerleştirmekle bilgiyi elde etme arasındaki ilişkiyi görmemiz gerekiyor. Yerleşik düzenin güvenliği içinde bilgi edinilebilir. Göçebe düzeninde bilgiyi elde etmek zordur.

Önce bilgi sonra güven denileceği gibi, önce güven, sonra bilgi de denebilir. Güvenli ortam ile amacına ulaşacak vasıtayı vermekle Yüce Allah ona büyük lütuflarda bulunmuştur.

*İki boynuzlu ya da iki asrın adamı anlamına gelen **Zülkarneyn*** sıfatı ile bu iki şey arasında bağlantı kurulabilir. Bir boynuzu "güven" diğeri de "bilgi" olabilir. Güven ile bilgi, yüce değerlerin önünde gelmektedir, İki boynuz, bu iki değeri ifade edemez mi?

"O da bir yol tutup gitti."

Bu âyetteki sebeb kelimesine de *"araç, vasıta, bilgi"* manasını verirsek açıklamamız şöyle olacaktır: Zülkarneyn Allah'ın kendisine verdiği araç ya da bilgiyi takip etti. Bütün işlerinde meşru olan vasıtalara başvurdu. Amacına ulaşmak ve yapacağı işi elde etmek için meşru olmayan vasıtalara baş vurmadı. Meşru yollara uydu, doğru bilgiyi takip etti. Demek ki Zülkarneyn'in üçüncü özelliği, işlerinde daima meşru araçları, yani doğru bilgiyi kullanmasıdır. Meşru olmayan vasıtalara yanaşmaz, onları takip etmezdi.

> **"Sonunda Güneşin battığı yere ulaşınca, Güneşi kopkoyu bir suda'batıyormuş gibi gördü. Orada bir topluluk buldu. 'Ey Zülkarneyn, onları ister cezalandır, ister onlara karşı iyi davran' dedik."**

Bu âyetten yani yorumunu yapmakta olduğumuz Kehf suresi 86'dan çıkaracağımız önemli neticeler olacaktır:

a) Zülkarneyn önce batıya doğru hareket etmeyi tercih etmiştir. Güneşin battığı yere vardığı anlatılmaktadır. Güneş ve batmak ya da batı kavramları bir araya gelmiştir. Güneş, ışığı temsil ettiğine göre Zülkarneyn'in de işi, ışık denen bilginin peşine gitmek olmuştur.

Güneş, doğudan doğduğu gibi, bilgi de, peygamberler de doğudan doğmuştur. Güneşin ışınları nasıl batıya gidiyorsa, bilginin ışığını da batıya doğru getirip insanları eğitmek gerekiyor. Bilgi ve medeniyet doğudan batıya doğru gitmiştir. Zülkarneyn bu gidişin örneği durumunda olmuş ve bunu insanlığa hedef olarak sunmuş bir eğitimcidir; bunu da davranışı ile göstermiştir. Batıdan bir şey almak, yani bilgi ve medeniyet almak için değil, batıyı aydınlatmak için gitmiştir; gitmeyi tercih etmiş.

b) Güneşi sıcak bir gözede batar buldu. Bu anlatımda mecazî bir anlatım şekli vardır. Zülkarneyn öyle gibi gördü. Bu durum yerkürenin yuvarlak olduğuna, küre şeklinde olduğuna da delil teşkil etmektedir. Dünyanın hareketi ile Güneş batmış gibi görünmektedir. Aslında Güneş batmamaktadır. Dünya bir taraftan kendi ekseni etrafında dönerken, diğer taraftan da Güneş'in etrafında dönmektedir.

Ayette geçen **'ayn'***"göze, pınar, suyun çıktığı yer"* anlamına gelmektedir. Gözden yaş çıktığı için, göze de pınar anlamında 'ayn denmiştir. hamie kelimesi de "sıcak" anlamına gelmektedir. **"hamiye"** şeklinde okunursa "sıcak", **"hamie"**şeklinde okunursa "balçık" manasına gelmektedir.

Bunun anlamı Zülkarneyn'in yolculuğu Güneş'in denizde batar gibi göründüğü nihai noktaya, yani ötesine gidilemeyecek noktaya ulaşmıştı. Bu noktanın neresi olduğu zikredilmemektedir.

c) Zülkarneyn orada bir topluluk buldu. Bu topluluk, kötülüğün her çeşidine dalmış, erdemlerini tamamen yitirmişti. İşte bu noktada, Zülkarneyn'in bir eğitimci, hatta bir devlet adamı olduğu ortaya çıkmaktadır.

d) Yüce Allah, Zülkarneyn'e konuşmuştu ve ona o topluma nasıl muamele edeceğini bildirmiş, ama onu kendi tercihi ile karşı karşıya bırakmıştı. İster cezalandırır, isterse onlara iyi muamelede bulunur. Bu ifadeden şunu anlıyoruz:

1. Zülkarneyn oraya tek başına değil, muhtemelen bir ordu ile gitmişti. Çünkü tek başına bir topluluğa ceza vermesinin imkansızlığı ortadadır. Bir sonraki âyetteki *"nü'azzibüh"* kelimesinin çoğul oluşu bu görüşümüzü desteklemektedir.

2. Yüce Allah Zülkarneyn'i ceza ile güzel davranmak arasında serbest bırakmıştır. Bu da bize, Yüce Allah'ın insana hür irade verdiğini, tercihlerinde serbest bıraktığını, bu konularda ona özgürlük verdiğini öğretmektedir.

3. Ceza ve iyi muamele yapmasını, toplumun, toplumu eğitmesi anlamında alıyoruz. Kötülüklere dalmış bir toplumu eğitmek için ceza metodu da kullanılabilir, iyi muamele metodu da. Bunlardan birini tercih etmek siyasetçiye veya eğitimciye kalmaktadır. Bu açıdan bakıldığında Zülkarneyn'in ordusu, aynı zamanda bir eğitim ordusu niteliğini taşıyordu.

> **"O da şöyle dedi: Haksızlık edeni cezalandıracağız. Sonra Rabb'ine döndürülecek. Rabb'i de onu görülmemiş bir ceza ile cezalandıracaktır."**

Yüce Allah 86. âyette Zülkarneyn'i cezalandırma ile iyi muamele yapma arasında tercihle karşı karşıya bırakınca, 87. âyette Zülkarneyn'in cevabı ve o topluma olan söylevi şu olmuştur:

a) "Haksızlık edeni cezalandıracağız."

Haksızlık diye tercüme ettiğimiz kelime âyette*"zaleme"* olarak geçmektedir. Buradaki zulm, *"şirk denen çarpık inanç, başkalarının haklarını çiğnemek, Yüce Allah'ın peygamberlerine gönderdiği mesajı inkâr etmek"* anlamına gelmektedir.

Âyetin bu kısmından anlıyoruz ki *"cezalandıracağız"* ifadesi, Zülkarneyn'in tek olmadığı, bir ordu ile o ülkeye girdiğini göstermektedir.
Çünkü *"cezalandırma"* fiili çoğul olarak kullanılmıştır.

Diğer taraftan o toplumu, geçmişte yaptıkları haksızlıklardan, kötülüklerden, ahlâksızlıklardan dolayı cezalandırmayacağı, kendisinin o ülkeye girişinden sonra yapacaklarına göre onlara muamele edeceği ortaya çıkmaktadır.

Buradan şu evrensel ilkeyi çıkartıyoruz: Bir ülkeyi fetheden bir ordunun başındaki insan, o ülkenin insanlarını, geçmişte yaptıkları ile cezalandırmayacak, idareyi ele aldıktan sonra yaptıkları kötülükler nedeniyle onları cezalandıracaktır. Fetihten önceki zulüm, kötülük ve suçlar sıfırlanıp yeni bir hayatı başlatacak şekilde kendilerine bir fırsat verilecektir.

b) "Sonra Rabb'ine döndürülecek. O da onu görülmemiş bir ceza ile cezalandıracaktır."

Demek ki, zulmeden, insanların haklarını çiğneyen, onlara dünyayı dar eden toplumlara hem bu dünyada ceza verilecek hem de âhirette. Çünkü zulüm öylesine kötü bir günahtır ki, dünyanın cezası ya da azabı ona denk olmamaktadır. Cezanın kalan kısmım da Yüce Allah âhirette tamamlayacaktır. Ama âyette geçen I5İ0 nükrâ kelimesi, bu dünyada insan algısının, tasavvurunun kapsayamayacağı, hiçbir kelime ile ifade edemeyeceği tarzdaki azabı ifade etmektedir. Başka bir ifadeyle cezanın ilk aşaması, o toplumda insanlara yapılan haksızlığın cezasıdır ve bu ceza dünyada verilecektir; diğeri de Allah'a karşı yapılanın karşılığıdır ki o da âhirette verilecektir. *Nitekim zulüm kavramı* hem insanlara karşı yapılan haksızlığı hem de Allah'a karşı yapılan haksızlığı, şirki ifade etmektedir.

Bir önceki âyette, yani 86. âyette Zülkarneyn'e cezalandırma ruhsatı verilirken, o kavmin ne işlediği söylenmemişti. Ama 87. âyetten onların zulmettiği ortaya çıkmaktadır.

c) Aslında Zülkarneyn'in ordularının o ülkeyi fethetmeleri, o toplum için ceza niteliğini taşımaktadır, ama Zülkarneyn onlara adaleti, hakkı ve bilgiyi götürmüştür.

Güneşin battığı kopkoyu su ya da balçık, hakkın, adaletin ve buna benzer değerlerin, bilginin battığı toplumu ifade etmektedir. Bilgi güneşi, adaletin, hakkın güneşi o toplumda batıp yok oluyordu.

> **"Ancak inanıp yararlı iş yapanlara gelince, onlar için, güzel ödül vardır. Biz ona kendi emirlerimizden kolay olanı söyleyeceğiz."**

a) Daha önce belirttiğimiz gibi, yanlış hareket edip suç veya günah işleyenlere ceza verileceği söylendikten hemen sonra, iman edip iyi amel işleyenlere ne yapılacağı gündeme getirilmektedir. Bu, Yüce Allah'ın Kur'ân'daki anlatım metodudur. 87. âyette geçen zulmün karşılığı 88. âyette iman ve iyi amel olmaktadır. Böylece zulmün ne olduğunun tanımı yapılmış olmaktadır.

Kötülük yapana dünya ve âhiret azabı verilirken, iman edip iyi amel işleyene de ödül verilecektir. Demek ki herkes inancına ve ameline göre muamele görecektir.

b) Yüce Allah, ödül vermekle kalmayacak, kendi emirlerinden kolay olanı söyleyecektir. Bu da ikinci ödülü olmaktadır. *Nedir emirlerinden kolay olanı söylemek?* Muhammed Esed bunun: *"Yerine getirilmesi kolay olanla yükümlü tutmak, kolay planlar uygulatılması"* anlamına geldiğini ifade etmektedir.

Biz bu soruya şöyle cevap veriyoruz: İman edip iyi amel işleyenlere bu dünyada ve âhirette güzellikler verilecek, aynı zamanda o kişi Allah'ın emirlerini kolayca yerine getirme alışkanlığını, ruh olgunluğu ve gücünü de kazanacaktır.

Erdemli hayat yaşamak, ahlâkî değerleri hayata geçirmek onun için kolaydır, hiçbir zaman onu sıkmaz. Çünkü erdemli bir hayatı yaşamakta Allah ona yardım edecektir. Bu da onun için bir ödüldür.

Zülkarneyn'in eğitim okulu iyi ile kötünün ne olduğunu, neticelerinin nereye varacağını öğreten, o konuda bilinçlendiren bir faaliyet yapmaktadır.

> **"Sonra yine bir yol tutup gitti. Sonunda Güneş'in doğduğu yere ulaşınca, Güneş'i, kendilerine Güneş'ten başka örtü vermediğimiz bir topluluğun üzerine doğuyor buldu."**

Zülkarneyn ikinci yolculuğunu Güneş'in doğduğu yere, yani doğu tarafına yaptı; orada da bir topluluk buldu.

"Kendilerini Güneş'e karşı koruyacak hiçbir şeyi Yüce Allah'ın vermediği toplum"ifadesinden, bunların, öncelikle ilkel bir toplum olduğunu anlıyoruz. Bu ilkellikten, onların elbise yapacak durumda olmadıkları, coğrafi çevrelerinin ağaçsız, gölge verecek hiçbir şeyin olmadığı, çöl topraklar olduğu fikrine varıyoruz. Ayrıca onların ev yapıp onun gölgesine sığınacak medeniyetleri de yoktu.

Güneş'in battığı yerde bulduğu toplumla bu toplumun benzer yönü, akıl ve bilgi değerlerini kullanmamaları ve hayata geçirememeleridir. Bu toplumun da bilgilendirilmesi ve eğitilmesi gerekiyordu; onların da Zülkarneyn'in eğiticiliğine ihtiyaçları vardı. Eğitimden, bilgiden yoksun olan bu toplum halkının davranışlarında dengesizliklerin olacağı bir gerçektir.

Ayrıca Güneş'in ışınlarına karşı kendilerini koruyacak elbiselerinin olmaması gibi, kendilerini nefislerine, şeytana karşı koruyacak takva elbiseleri de yoktu. Takva elbisesi, akıl, bilgi ve Allah'a karşı görevlerini yapmaktan oluşan bir elbisedir. Bu elbiseden de yoksun olduklarını da anlıyoruz. Demek ki onların hem dışı hem de içi çıplaktı. *Elbiselerinin olmaması, onlarda haya duygusunun, utanmanın olmadığına bir işarettir.*

> **"İşte onun durumu böyledir. Onun bilgi olarak sahip olduğu her şeyi biz biliriz."**

Yüce Allah, Zülkarneyn'in sahip olduğu, yani yanında bulunan bilgi, medeniyet araçlarını, imkanlarını, kudretini ve tecrübesini bildiğini söylemektedir. Bunun anlamı şudur: Zülkarneyn'in sahip olduğu ne varsa, özellikle bilgi konusunda her şeyi ona Allah öğretmişti. Zülkarneyn'in bütün sahip olduklarını Yüce Allah ilmi ile ihata etmişti; O'nun ilmi onların tamamını kapsam alanına almıştı. Zaten dışında olması imkansızdı.

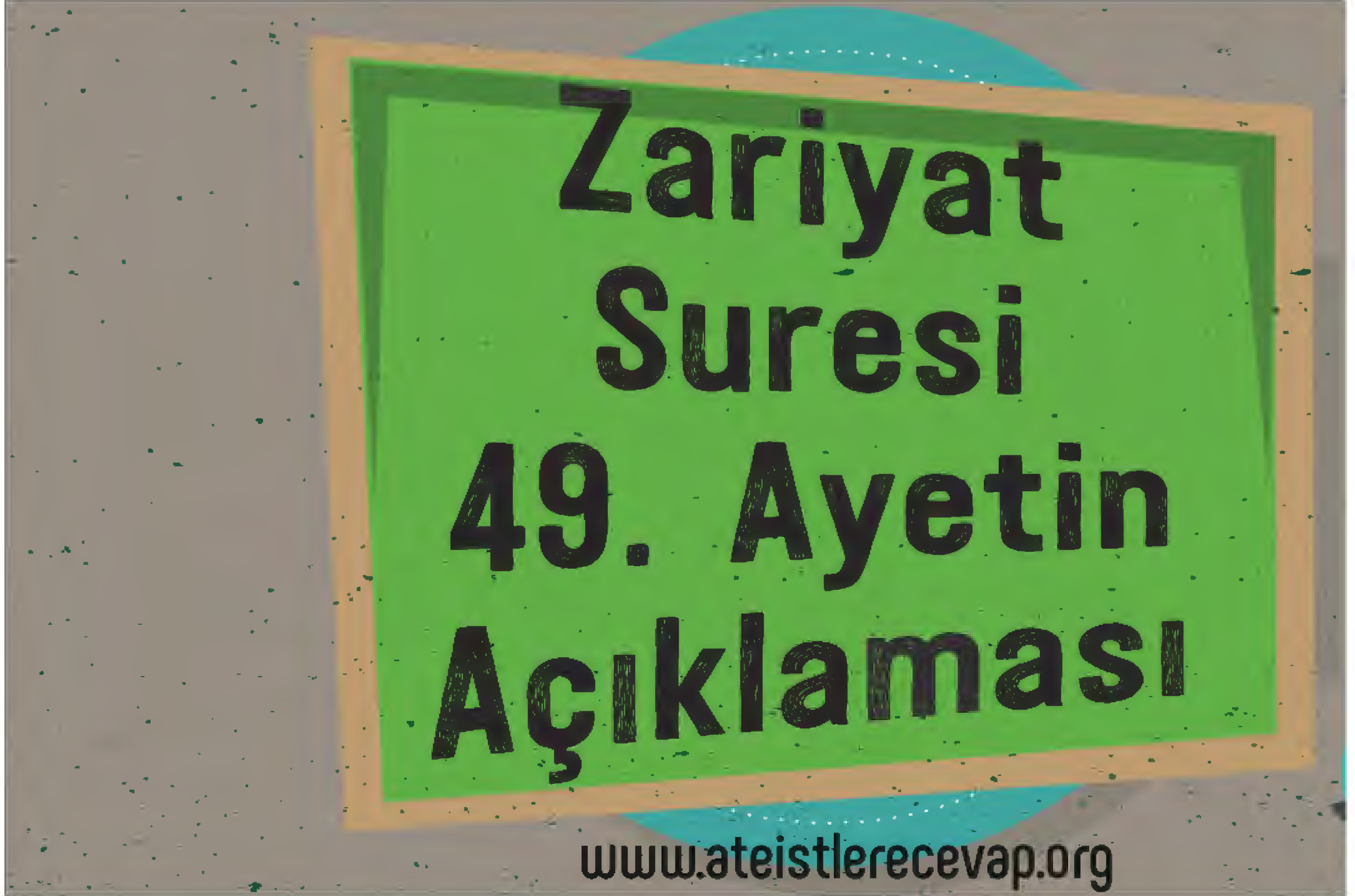
> Râzî, bu ayetin izahında Zülkarneyn'in bu ikinci kavime de ilk kavme yaptığı gibi davrandığını yani, batıdakiler dediği topluma uyguladığı**"zalimlere azap, müminlere iyilik"** metodunu onlara da kullanmıştı (Râzî, age, XXI/169).

Zariyat Suresi 49. Ayet Açıklaması ve Tefsiri

ateistlerecevap.org/2018/02/zariyat-suresi-49-ayet-aciklamasi-ve-tefsiri.html

by Ateistlere Cevap -

February 9, 2018

> **"Yerin bitirdiklerinden, insanların kendilerinden ve henüz mahiyetini bilmedikleri şeylerden bütün çiftleri yaratan Allah'ı tesbih ve takdis ederim."** (Yasin, 36/36)

> **"Düşünüp ibret alırsınız diye her şeyden çiftler yarattık."** (Zariyat, 51/49)

Bu ayetler farklı yorumlara neden olmuştur.

Zevc: Çift mânasına geldiği gibi çeşit ve kısım mânasına da gelir. Allah'ın bütün çeşit ve sınıflarıyla âlemi yarattığını ifade eder. Bu âyet, çift kavramının insanlar gibi bitkilerde de erkek ve dişi unsurlar ile câri olduğunu, hatta insanların çeşitli dönemlerde bilmedikleri birçok şeylerde de çift unsurun bulunduğunu ifade eder: elektrikte artı ve eksi yük, cisimler arasında itme ve çekme kuvveti, maddenin temeli olan atomlarda pozitif ve negatif elektronlar, bu âyetin mûcizevî olarak haber verdiği şeyler arasındadır. Bütün bunlardan maksat da, her şeyi çift yaratan, bunca çeşitliliği ile kâinatı yaratan Allah'ın tek olup eş ve ortaktan münezzeh olduğunu vurgulamaktır.

Gerçekten de, bugün, maddenin çiftler halinde yaratıldığı biliniyor. Bir toz zerresinden yıldızlara kadar bildiğimiz ne varsa, hepsinin yapı taşlarını teşkil eden atom parçacıkları ve onlardan daha aşağı seviyedeki parçacıklar, yaratılırken daima antimaddeleriyle birlikte çift olarak yaratılırlar.

Müfessirler **"her şeyden çift çift yaratma"**nın anlamını açıklarken daha çok ***"gece-gündüz, erkek-dişi, yer-gök, insan-cin, iman-küfür, ay-güneş"*** gibi karşıtlık örnekleri üzerinde durmuşlardır. Taberî bunu *"Cenâb-ı Allah'ın her yarattığının yanı sıra amaç ve işlevi itibariyle ondan farklı bir ikincisini yaratması"* şeklinde anlamanın uygun olacağı kanaatindedir. Yine Taberî'nin izahına göre burada esas amaç Yüce Allah'ın yaratma sıfatına dikkat çekmektir. O'nun yaratmasını -meselâ ateşin yakma özelliği gibi- tek sonuçlu olarak algılamamak gerekir, O dilediği her şeyi dilediği biçimde yaratma gücüne sahiptir (Taberi, XXVII/8-9).

Elmalılı, bu konudaki görüşleri özetledikten sonra, Beyzâvî'nin *"her cinsten iki nevi bulunduğu"* tarzındaki yorumunu öncekileri de içine alması itibariyle daha kapsamlı bulur. Bununla birlikte o, âyetteki **"her şey"** ifadesinin sadece cinsleri değil fertleri de kapsadığını dikkate alarak, burada dış âlemdekiler ile onların zihindeki formlarının uyumlu eşleşmesiyle tecelli eden idrak olayına da işaret bulunduğu yorumunu yapar; her hangi bir şey hakkında

meydana gelen şuur hâdisesinde bu ikiliğin kaçınılmaz olduğunu, bu ikilik içinde birleştirilmeden hiçbir şeyin tasdik edilemeyeceğini, tefekkür ve tezekkürde bulunulamayacağını, âyetin sonunda yer alan**"ki inceden inceye düşünesiniz"** ifadesinin de bunu desteklediğini belirtir. (bk. Elmalılı Tefsiri, VI/4543-4544.)

Ayrıca Yâsîn 36/36. suresinde,

> **"Toprağın bitirdiklerinden, kendilerinden ve daha bilmedikleri nice şeylerden bütün çiftleri yaratan Allah her türlü eksiklikten uzaktır."**

buyurularak, kâinatta insanın bildiği ve bilmediği bütün çiftleri yüce Allah'ın yarattığı belirtilmekte ve her birinin paydaşı, eşi, benzeri, karşıtı olan bu çiftlerin hepsinin yaratılmışlık özelliğine, dolayısıyla bunları yaratanın tek olduğuna dikkat çekilmektedir. İnsanların Kur'an'ın indiği sırada bilmediği birçok şeyde de çift yaratılma özelliğinin bulunduğu modern araştırmalar tarafından ortaya çıkarılmış olup bu, ileride daha nice varlık, olay ve kavram çiftlerinin keşfedilebileceğinin işaretidir.

Paul Dirac adlı bilim adamının atom parçacıklarının da çift yaratıldığını, yani elektron karşısında pozitronun bulunduğunu tespit edip "parite kanunu"nu keşfetmesi ve bu sayede Nobel Ödülü kazanması, bu âyetteki anlam derinliğine ışık tutucu bir gelişme olarak değerlendirilebilir.

Soruda geçenlere gelince:

Daha önce de atom için aynı şey söyleniyordu, ama sonra elektronların ***"artı ve eksi"*** yüklü olduğu görüldü. Zaman geçtikçe Kur'an'ın harikalığı daha iyi anlaşılmaktadır. Kur'an'ın bildirdiği şeyler zamanla daha iyi anlaşılacaktır. Bu nedenle henüz bilimin ulaşamadığı gerçekleri hemen inkar etmek asla doğru değildir.

Eşeyli üremede ise, aynı türe ait iki bakteri yan yana gelerek aralarında geçici sitoplazmik köprü oluşturur. Bu köprü aracılığıyla DNA molekülü, tamamen veya kısmen bir bakteriden diğer bakteriye aktarılır. Bu gen aktarımı olayına ***"konjugasyon"*** denir. Konjugasyon olayı ile yeni özelliklere sahip ve ortam şartlarına uyum yapmış dayanıklı bakteriler oluşur. Eşeyli üremede gen aktarımında bulunan bakteri erkek, geni alan ise dişi olarak kabul edilir. Olay tamamlandığı zaman bakteriler arasında kurulmuş olan sitoplazmik köprü erir.

Virüsler bölünerek üremezler. Virüslerin kendisi canlı olup olmadığı tartışmalıdır. Canlı hücresini bulduğunda onun DNA'sını kullanarak kendisini kopyalar.

Salyangozun üremesi için de çift olması gerekir.

"Salyangozlar hermafrodit (Çift eşeyli) canlılardır. Yani hem dişi ve hemde erkeklik organı aynı hayvanda bulunur. Fakat yine de çiftleşmeleri gerekmektedir. Kıştan çıkan salyangozlar ilkbaharda gece gündüz sürekli körpe filizleri yerler. Çok çabuk gelişirler. İki salyangoz yüzyüze gelerek uzuvları sayesinde birbirlerini döller. Her yıl çiftleşmeyebilirler ve mayıs ayında çiftleşirler. Bir defa çiftleşme ile birkaç yıl yumurtlamaya devam ederler. Çiftleşme mayıs ve ağustos aylarında iki defadır. Yumurtlama ise bir defadır. Burgonya cinsi salyangoz çiftleşmeden 12-15 gün sonra, bir başka tür ise 5-8 gün sonra yumurtlar.."

İslamiyet ve Big Bang, Evren Nasıl Oluştu? – Big Bang ve İslam

ateistlerecevap.org/2018/01/islamiyet-ve-big-bang-evren-nasil-olustu-big-bang-ve-islam.html

by Ateistlere Cevap - January 12, 2018

İçinde bulunduğumuz uçsuz bucaksız evrenin nasıl var olduğu, nereye doğru gittiği, içindeki düzen ve dengeyi sağlayan kanunların nasıl işledikleri her devirde insanların merak konusu olmuştur. Bilim adamları, düşünürler asırlardır bu konuyla ilgili sayısız araştırmalar yapmışlar, pek çok teoriler üretmişlerdir.

XX. yüzyılın başlarına dek hakim olan görüş, evrenin sonsuz boyutlara sahip olduğu, sonsuzdan beri var olduğu ve sonsuza kadar da var olacağı şeklindeydi. ***"Statik evren modeli"*** adı verilen bu anlayışa göre, evren için herhangi bir başlangıç veya son söz konusu değildi.

Materyalist felsefenin de temelini oluşturan bu görüş, evreni sabit, durağan ve değişmez bir maddeler bütünü olarak kabul ederken, bir Yaratıcı'nın varlığını da reddediyordu.

Her şey, hatta henüz yaratılmamış olan "gökler ve yer" bile, tek bir noktadayken büyük patlama ile yaratılmış ve birbirlerinden ayrılarak evrenin bugünkü şeklini meydana getirmişlerdir. Materyalizm, maddeyi mutlak varlık sayan, maddeden başka hiçbir şeyin varlığını kabul etmeyen bir düşünce sistemidir. Tarihi eski Yunan'a kadar uzanan, ama özellikle 19. yüzyılda yaygınlaşan bu düşünce sistemi, Karl Marx'ın diyalektik materyalizmiyle ünlenmişti.

19. yüzyıldaki durağan evren modeli, başta belirttiğimiz gibi, materyalist felsefeye zemin sağlamıştı. Materyalist felsefeci George Politzer, bu evren modeline dayanarak, "Felsefenin Başlangıç İlkeleri" adlı kitabında; "evrenin yaratılmış birşey" olmadığını öne sürmüştü ve şöyle demişti: ***"Eğer yaratılmış olsaydı, o takdirde Allah tarafından belli bir anda ve yoktan var edilmiş olması gerekirdi."***

Politzer evrenin yoktan var edilmediğini iddia ederken 19. yüzyılın durağan evren modeline dayanıyor ve dolayısıyla bilimsel bir iddia ortaya attığını sanıyordu. Oysa 20. yüzyılda gelişen bilim ve teknoloji, materyalistlere zemin sağlayan durağan evren modeli gibi ilkel anlayışları kökünden yıkmıştır. 21. yüzyılın eşiğinde olduğumuz şu dönemde, evrenin bir başlangıcı olduğu, yok iken bir anda **büyük bir patlama**yla yaratıldığı modern fizik tarafından pekçok deney, gözlem ve hesapla ispatlanmış durumdadır.

Ayrıca, evrenin, materyalistlerin iddia ettikleri gibi sabit ve durağan olmadığı, tam tersine sürekli bir hareket ve değişim içinde olduğu, genişlediği saptanmıştır. Bugün bu gerçekler bütün bilim dünyası tarafından kabul edilmektedir.

Şimdi de bu çok önemli gerçeklerin bilim dünyası tarafından nasıl ortaya çıkarıldığından bahsedelim:

1929 yılında California Mount Wilson gözlem evinde, Amerikalı astronom Edwin Hubble kullandığı dev teleskopla gökyüzünü incelerken, yıldızların, uzaklıklarına bağlı olarak kızıl renge doğru yaklaşan bir ışık yaydıklarını saptadı. Bu buluş bilim dünyasında büyük bir yankı yarattı. Çünkü bilinen fizik kurallarına göre, gözlemin yapıldığı noktaya doğru hareket eden ışıkların tayfı mor yöne doğru, gözlemin yapıldığı noktadan uzaklaşan ışıkların tayfı da kızıl yöne doğru kayar. Hubble'ın gözlemleri sırasında ise yıldızların ışıklarında kızıla doğru bir kayma farkedilmişti. Yani yıldızlar bizden sürekli olarak uzaklaşmaktaydılar.

Hubble, çok geçmeden çok önemli bir şeyi daha keşfetti: *Yıldızlar ve galaksiler sadece bizden değil, birbirlerinden de uzaklaşıyorlardı.* Her şeyin birbirinden uzaklaştığı bir evren karşısında varılabilecek tek sonuç, evrenin her an "genişlemekte" olduğuydu. Konuyu daha iyi anlamak için, evreni şişirilen bir balonun yüzeyi gibi düşünmek mümkündür. Balonun yüzeyindeki noktaların balon şiştikçe birbirlerinden uzaklaşmaları gibi, evrendeki cisimler de evren genişledikçe birbirlerinden uzaklaşmaktadırlar.

> **"O inkar edenler görmüyorlar mı ki başlangıçta göklerle yer birbiriyle bitişikken, biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık. Yine de onlar inanmayacaklar mı?"** (Enbiya, 21/30)

Aslında bu gerçek daha önceden de teorik olarak keşfedilmişti. Yüzyılın en büyük bilim adamı sayılan **Albert Einstein,** teorik fizik alanında yaptığı hesaplamalarla evrenin durağan olamayacağı sonucuna varmıştı. Fakat o devrin genel kabul gören durağan evren modeliyle ters düşmemek için bu buluşunu bir kenara bırakmıştı. Einstein bu davranışını daha sonra, **'kariyerinin en büyük hatası'** olarak adlandıracaktı. Daha sonra Hubble'ın gözlemleriyle evrenin genişlediği kesinlik kazandı. Peki evrenin genişliyor olmasının, evrenin varoluşu konusundaki önemi neydi?

Evren genişlediğine göre, zaman içinde geriye doğru gidildiğinde evrenin tek bir noktadan başladığı ortaya çıkıyordu. Yapılan hesaplamalar, evrenin tüm maddesini içinde barındıran bu **"tek nokta"**nın, **"sıfır hacme"** ve "sonsuz yoğunluğa" sahip olması gerektiğini gösterdi. Evren, sıfır hacme sahip bu noktanın patlamasıyla ortaya çıkmıştı. Evrenin başlangıcı olan bu büyük patlamaya ingilizce karşılığı olan **"Big Bang"** ismi verildi ve bu teori de aynı isimle anılmaya başlandı.

Aslında sıfır hacim bu konunun teorik bir ifade biçimidir. Bilim, insan aklının kavrama sınırlarını aşan **'yokluk'** kavramını ancak **'sıfır hacimdeki nokta'** ifadesi ile tarif edebilmektedir. Gerçekte ise 'sıfır hacimdeki bir nokta' 'yokluk' anlamına gelir. Evren de yokluktan var olmuştur. Diğer bir deyimle yaratılmıştır.

Modern fiziğin ancak bu yüzyılın sonlarına doğru ulaştığı bu büyük gerçek, Kur'an'da bize on dört yüzyıl önceden şöyle haber verilmekteydi:

> **"O Allah gökleri ve yeri yoktan var edendir."** (Enam, 6/101)

Bilindiği gibi Big Bang teorisi, başlangıçta evrendeki tüm cisimlerin birarada olduklarını ve sonradan ayrıldıklarını göstermiştir. Big Bang teorisinin ortaya koyduğu bu gerçek de, zamanımızdan tam on dört asır önce insanların evren hakkındaki bilgilerinin son derece kısıtlı olduğu bir dönemde yine Kur'an'da şöyle bildiriliyordu:

> **"O inkar edenler görmüyorlar mı ki başlangıçta göklerle yer birbiriyle bitişikken, biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık. Yine de onlar inanmayacaklar mı?"** (Enbiya, 21/30)

Yani her şey, hatta henüz yaratılmamış olan **"gökler ve yer"** bile, tek bir noktadayken büyük patlama ile yaratılmış ve birbirlerinden ayrılarak evrenin bugünkü şeklini meydana getirmişlerdir. Ayetin ifadelerini **Big Bang** teorisi ile karşılaştırdığımızda tam bir uyum içinde olduklarını görürüz. Oysa Big Bang'in bilimsel bir teori olarak ortaya atılması ancak 20. yüzyılda mümkün olmuştur.

Evrenin genişlemesi, **Büyük Patlama** teorisinin, yani evrenin yoktan var edildiğinin en önemli kanıtlarından biridir. Evren yaratıldığından beri süregelen bu gerçek, modern bilim tarafından ancak bu yüzyılda keşfedildiği halde Kur'an'da bu gerçek yine bundan on dört asır önce haber verilmiştir:

“Biz göğü ‘büyük bir kudretle’ bina ettik ve şüphesiz Biz (onu) genişleticiyiz.” (Zariyat, 51/47)

Açıkça görüldüğü gibi, Büyük Patlama teorisi evrenin “yoktan var edildiği”nin, yani Allah tarafından yaratıldığının ispatıydı. Big Bang'in bu zaferi ile birlikte, materyalist felsefenin temeli olan **“ezeli madde”** kavramı da tarihe karışmış oldu. Peki o zaman Big Bang'den önce ne vardı ve **“yok”** olan evreni bu büyük patlama ile **“var”** hale getiren güç neydi? Elbette ki bu soru bir Yaratıcı'nın varlığını göstermektedir. Ünlü ateist felsefeci **Anthony Flew,** bu konuda şunları söyler:

“İtiraflarda bulunmanın insan ruhuna iyi geldiğini söylerler. Ben de bir itirafta bulunacağım: Big Bang modeli, bir ateist açısından oldukça sıkıntı vericidir. Çünkü bilim, dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir: Evrenin bir başlangıcı olduğu iddiasını. Sadece evrenin bir sonunun ve başlangıcının olmadığını kabul ettiğimiz sürece, evrenin şu anki varlığının mutlak bir açıklama olduğunu savunabiliriz. Ben hala bu açıklamaya inanıyorum, ama bunu Big Bang karşısında savunmanın pek kolay ve rahat bir durum olmadığını itiraf etmeliyim.”

Kendisini ateist olmak için körü körüne şartlandırmayan pek çok bilim adamı ise, evrenin yaratılışında sonsuz güç sahibi bir Yaratıcı'nın varlığını kabul etmiş durumdadır. Bu Yaratıcı, hem maddeyi hem de zamanı yaratmış olan, yani her ikisinden de bağımsız bir varlık olmalıdır. Ünlü Amerikalı astrofizikçi **Hugh Ross**bu gerçeği şöyle açıklar:

“Eğer zaman ve madde, patlamayla birlikte ortaya çıkmışsa, o zaman evreni meydana getiren nedenin, evrendeki zaman ve mekandan tamamen bağımsız olması gerekir. Bu bize Yaratıcı'nın evrendeki tüm boyutların üzerinde olduğunu gösterir. Aynı zamanda Yaratıcı'nın bazılarının savunduğu gibi evrenin kendisi olmadığını ve evreni kapladığını, sadece evrenin içindeki bir güç olmadığını kanıtlar.”

Bu bilim adamının da söylediği gibi, madde ve zaman, tüm bu kavramlardan bağımsız olan sonsuz güç sahibi bir Yaratıcı tarafından var edilmiştir. O Yaratıcı, göklerin ve yerin Rabbi olan Allah'tır.

Nebe suresi 33. ayet Açıklaması

ateistlerecevap.org/2017/12/nebe-suresi-33-ayet-aciklamasi.html

by Ateistlere Cevap - December 27, 2017

Nebe suresi 33. ayet açıklaması

Açıklama 1:

Allah Tealâ, ateş ehli olan kötülerin durumlarından bir miktar bahsettikten sonra, cennet ehli olan iyilerin kurtuluş ve zafer yerinden de söz etmiştir, onlar ateşten kurtulup cennete sokulmuşlardır. Bunun Allah'ın bir lütfu ve ihsanı olduğu açıklanmıştır. İyilerin ve kötülerin durumlarının gösterilmesi, düşünme ve karşılaştırma, cennete götüren kulluğa teşvik ve ateşe götüren masiyet, küfür ve yalanlama konusunda uyarı için bir zemindir. Özet olarak Allah Tealâ kâfirlere olan vaidini andıktan sonra iyilere olan vaadini de açıklamıştır.

Allah Teâlâ, kullarının uhrevî nimetlere dair yaklaşık bir fikir edinmelerini sağlamak ve onlarda bir arzu uyandırmak için, birçok âyette olduğu gibi burada da idrak ve anlama gücüne göre temsilî bir anlatımla bu dünyada en çok ihtiyaç duydukları, arzuladıkları, sevdikleri maddî-bedensel hazlardan örnekler vermiştir. Bu anlatımda Kur'an'ın ilk muhataplarının beklentilerinin dikkate alındığı da söylenebilir, keza bu anlatımdan, âhirette cennete girmeyi hak eden her bir insana, dünyadaki ameline zihnî ve ruhî kemaline, mutluluk anlayışına ve beklentisine göre neleri istiyor ve bekliyorsa onların verileceği sonucunu çıkarmak da mümkündür.

Bu anlatım, cennette mü'minler için hazırlanan eşleri tasvir etmektedir. Bunlar genellikle iki kısımdır: Biri, cennet yaratıldığı zaman orada yaratılan **«Huri»**denilen ve mahiyeti bizce bilinmeyen bakire ve yaşıt eşlerdir. Diğeri, dünyadaki sâliha eşlerdir ki, cennete girince onlar da huri misali yaşıt duruma gelir ve genç kız görünümü alırlar.

KE'S, kâse demektir. Dolu kadehe denir. Meşhur mânâda bunun hakikatı, içinde içki bulunan kadehin kendisidir. Özellikle içindeki içkiye de denir. İçki içenlerin asıl maksadı neticede içkinin vereceği neşe olduğu için, daha sonraları bu kelime *zikr-i sebeb irade-i müsebbeb (sebebi söyleyip neticeyi kastetme)*yoluyla tam neşeden mecaz olarak kullanılmıştır ki, edebiyatta bu mânâda kullanılışı yaygın olmuştur. Şu halde *"tam anlamıyla dolgun, vereceği neşe içinde hiç sarhoşluk ve sersemlik bulunmayan, o anda ve daha sonra her türlü gam ve kederden uzak saf ve duru bir hayat zevki"* demek olur. Böyle bir hayat ise, **"Kuşkusuz ahiret yurdu, işte gerçek hayat odur."**(Ankebut, 29/64) delilince ancak ahiret hayatıdır. Çünkü dünyanın hiçbir neşesi yoktur ki içinde bir keder ve başağrısı bulunmasın.

Bu nedenle **"ke's"** demekle gözetilen **"tam neşe"** mânâsı dünya kadehlerinde, dünya şaraplarında yoktur. Bunlar bir neşeye karşılık bir türlü yıkımla doludur. Bundan dolayı Kur'ân'da dünya şarabı **"Şeytanın işinden bir pislik."**(Mâide, 5/90) ve **"Günahları faydalarından büyüktür."** (Bakara, 2/219) diye nitelendiği halde, ahiret şarabı **"Tertemiz bir içecek..."** (İnsan, 76/21) şeklinde nitelenmiştir ki bu, dünyada ancak mutlak bir iman, tertemiz bir aşk

neşesi ile ruhani bir gaye halinde düşünülebilir. Bunda cismani zevkten ruhani zevke, geçici güzellik aynasından mutlak güzelliğin şevkine geçen öyle derin ve sonsuz bir sevgiliye kavuşma neşesi vardır ki, yolunda dünyadan geçilir, canlar feda edilir.

Açıklama 2:

– İlgili ayetin meali şöyledir: **"Şüphesiz, Allah'a karşı gelmekten sakınanlar/takva sahipleri, başarı ve mutluluğa ererler. Onlara bahçeler, üzüm bağları, turunç göğüslü genç yaşıt dilberler, dolu dolu kadehler var."**(Nebe, 78/31-34)

Tabii başka meallerde benzer ifadeler de var dır. Bu konuda şunları söyleyebiliriz:

a) Ayetin ifadesinde **"göğüsleri yeni tomurcuklanmış"** denilmemiştir. Bazı meallerde eklenen **"henüz"** kelimesi, ayetin ifadesinde yer almamıştır. Bu sebeple, ayette **"göğüslerin tomurcuklandığı yıl, ay gün"** gibi belirli bir zaman dilimine vurgu yapılmamıştır. İfade edilen **"göğüsleri tomurcuklanmış olan kadınlar"**dır. Bu tomurcuklanma yeni de olabilir, -söz gelişi- 33 yıl önce de olabilir. Ayetin kullandığı ifadeler belirli bir zaman dilimini kesinlikle içermemektedir.

b) Ayette söz konusu edilen kadınlar dünya kadınlarından çok cennette**yaratılmış hurilerdir.** Huriler bir anne rahminde değil, Hz. Adem gibi annesiz ve babasız olarak yaratılmışlardır.

Dolayısıyla, onlarda zaman içerisinde büyümek/tekamül etmek yoktur. Yani, göğüsleri yaratıldıklar günden itibaren tomurcukludur. Bu sebeple,**"tomurcuklanmanın 10-11 yaşlarında olduğunu"** söyleyip, küçük yaşa itiraz etmek yersizidir

c) Bazı alimlere göre ayette geçen **"Kevaib"** kelimesi, tomurcuklu değil, **bakire olan kadın** anlamınadır. *(bk. Maverdi, ilgili ayetin tefsiri)*

d) Bazı alimlere göre ayette geçen **"Kevaib"** kelimesi, **Kâib**'in çoğuludur. **Kâib**ise, **15 yaşındaki kızlar** için kullanılan bir vasıftır. *(bk, İbn Aşur, ilgili yetin tefsiri)*

e) Genel anlayışa aykırı da olsa, burada göz ardı edilmemesi gereken şöyle bir yorum da yapılabilir:

– Konumuzu ilgilendiren Surenin 33. ayetinde yer alan iki kelime vardır: **"Kevaib"** ve **"Etrab"** kelimeleri. Bildiğimiz yorumlarda **"Kevaib"** kelimesi **"Kâib"**in çoğulu olup **"Tomurcuklu göğüs"**, **"Etrab"** ise Tirb'in çoğulu olup **"Yaşıtlar"** anlamı verilmiştir. Bu kelimeleri böyle anlamlandırmak yanlış değildir.

Ancak yanlış olmayan bir anlamlandırma da şudur: **"Kevaib"** kelimesi, "Ke'be"nin çoğuludur. Ke'be kelimesi, **"yuvarlak-tümsek"** manasına gelir. Mesela: tavlada kullanılan zarlar için de "Ke'be" kelimesi kullanılır. Buna göre, bu kelime daha önceki ayette geçen İneb'in bir vasfı olup üzüm danesi manasında da algılanabilir.

Ayetin ikinci kelimesi olan **"Etrab"** ise yaşıt anlamına geldiği gibi, **"denk"**anlamına da gelir. Zaten yaşıt olup yaşta eşit olanlar birbirinin dengi demektir.

Bu yoruma göre ayetin manası **"göğüsleri tomurcuklu yaşıt kızlar"** değil, **"(büyüklük, sağlamlık ve tatlılık bakımından) birbirine denk olan üzüm daneleri"** anlamına gelir.

– 31-34. ayetleri bütüncül bir bakışla / siyak ve sibakına bakarak bir değerlendirme yaparsak, bu yorumun yabana atılacak bir şey olmadığını görürüz. Bu hususu birkaç noktada açıklayalım:

Birincisi: Konuyla ilgili bu ayetlerin hiç birinde hurilerden, kızlardan, kadınlardan söz edilmemiştir. Burada **"bağ-bahçe-kadın"** kompozisyonu gibi genel bir anlayış esas alınarak kadın söz konusu edilmiştir.

İkincisi: Bu yorum, ayetin önceki ve sonraki ayetlerle daha çok uygunluk göstermektedir. **Şöyle ki:**

Bu ayetten önce yer alan 32. ayette **"Onlara bahçeler, üzüm bağları var."** denilmiştir. 33. ayette bu üzüm bağlarında bulunan üzümlerin güzelliklerine işaret edilmiş ve **"(büyüklük, sağlamlık ve tatlılık gibi özellikleri bakımından) birbirine denk olan tomurcuk üzüm daneleri var"** denilmiştir. Bu ayetten sonraki 34. ayette ise, **"(Bu güzel üzüm danelerinden) dolu dolu kadehler var."** olduğuna işaret edilmiştir.

Demek burada, **"asmalardan devşirilen ve birbirine denk olan dane dane üzümler ve o üzümlerden yapılıp dolu dolu kadehlerde sunulan içecekler"**söz konusu edilmiştir. Görüldüğü üzere, bu üç ayette, son derece uyumlu bir bütünlük içinde, cennetin bahçeleri, bahçelerin meyveleri ve meyvelerin içecekleri anlatılmıştır.

Tabii ki, daha önceki manalar tefsir kaynaklarında yer lamasına karşılık, bu son yorum yer almamaktadır. Bunu kabul etmezse bile, -yukarıda kaynağı verilmiş olan- bazı tefsirlerde geçtiği üzere, burada "göğüsleri tomurcuklu kızlar" yerine **"15 yaşında bekar kızlar"** manasını tercih edilebilir.

Kadın-Erkek Eşitmidir?

ateistlerecevap.org/2017/12/kadin-erkek-esitmidir.html

by Ateistlere Cevap - December 18, 2017

Kadın-Erkek-Eşitliği-Varmıdır

Bu soruya hemen **"evet"** veya **"hayır"** demek çok zor. Çünkü, soru bu hâliyle yeterince açık değil. Onu bir başka soru ile açmak gerekiyor. *"Nerede? Hangi konuda? Ne yönden?"* gibi. Eğer, *"hukukî açıdan"* soruluyorsa, cevap olarak *"evet"* diyebiliriz.

Eğer, her hususta denilirse, o zaman, bu soruya cevap vermeye gerek kalmayacaktır. Zira, cevabı sorunun içindedir. **Madem ki, iki ayrı cinsten söz ediliyor; öyleyse mutlak eşitlik nasıl düşünülebilir?**

Kadınla erkeğin eşit oldukları sahalar bulunduğu gibi, erkeğin kadını çok gerilerde bıraktığı, yahut onun çok gerisinde kaldığı sahalar da mevcut. Onun için, meseleyi sad0ece bir tek madde çözümlemek mümkün değil.

Şayet, *"Kadınla erkek arasında iyi insan, üstün insan olma noktasında bir fark var mıdır?"* diye sorulursa, o zaman şunu hemen belirtmek isteriz: **Hakimiyet başka, üstünlük ve fazilet daha başkadır.** Bu ikincisinde hemen çalakalem şu yahut bu üstündür, demek çok zordur. Çünkü, kadın olsun erkek olsun, her insan Allah'ın kuludur. O, hangi kulunu üstün tutuyor, daha çok seviyorsa ve hangi kulundan razı ise üstünlük ancak onundur. İlahi ferman olan Kur'an'a baktığımızda, üstünlük ölçüsü olarak, karşımıza cinsiyetin değil **takvanın** çıktığını görüyoruz. *Evet, Allah indinde üstünlüğün ölçüsü takvadır.*

Nedir takva? En kısa ifadesiyle Allah'tan korkmak, günahlardan sakınmak, Onun razı olmadığı hareket, tavır, hâl ve sözlerden uzak durmak. Onun rızasına ermeyi en büyük maksat bilip, bunu kaybetmekten son derece korkmak. İşte, kim böyle yaparsa üstün insan, faziletli insan odur. Bu noktada cinsiyete itibar edilmemiştir.

Takva dendi mi hemen salih ameli hatırlıyoruz. **Salih amel,** yani, hayırlı, güzel işler görmek. Onda da cinsiyete itibar edilmiyor. Mesela, okunan her Kur'an harfine karşılık on sevap verilmişse, bu bütün insanlar için böyledir. Kadına daha az, erkeğe daha çok sevap söz konusu değil.

Soruyu bir de psikolojik yönden ele alabilir ve şöyle sorabiliriz: *Kadınla erkek arasında psikolojik yönden farklılık var mıdır?*

Bu soruya hiç tereddüt etmeden **"elbette"** diye cevap veririz. Kadınla erkek arasındaki psikolojik farklılık kendini çocukluk çağından itibaren göstermeye başlar. Erkek ve kız çocukların oyuncakları farklıdır. Bir kız çocuğu en çok oyuncak bebekleri sever. Henüz evlilik nedir bilmediği o yaşlarda, bebeklerini bağrına basar, öper, elbiselerini değiştirir, beşikte sallar ve uyutur. Günün büyük bir kısmını onlarla geçirir. Erkek çocuk ise, taksi, uçak, tabanca gibi oyuncaklara daha fazla rağbet gösterir.

Bu çocuklar büyüdüklerinde bu defa, sohbetleri değişir. Erkeklerin toplantılarında daha çok, iş hayatı yahut politika konuşulurken, kadınlarda ön sırayı ev eşyaları ve örgüler alır.

Kabiliyet yönünden de iki cins arasında bariz bir fark var. Erkek, terkip ve tahlilde, kadın ise taklit ve ezberde daha ileri. Bir misal ile anlatmak gerekirse; erkek bir mimari eseri ortaya koymakta, onun bütün bölümlerini güzelce yerleştirmekte, kadından daha ileri. Kadın ise, o eserin herhangi bir bölmesini ince nakışlarla süslemekte erkekten çok daha hassas.

Erkek dış aleme daha açık. Şefkatte kadından geri, ama teşebbüs kabiliyetinde ileri. Kadın ise erkeğe nispeten daha içe dönük. Bunun en büyük faydası, yavrusuna ve yuvasına göstereceği ihtimam.

Bu iki cinsin zafiyetleri de farklılık gösteriyor: Erkekte, tahakküm ve baskı hastalığı mevcut. Kadında ise, gösteriş ve desinler belâsı.

Kadının en bariz bir özelliği de hassasiyetidir. Buna *"teessürilik"* deniliyor. Kadın, çevreden etkilenmekte erkekten daha hassas. Dolayısıyla, telkine kapılmaya, aldatılmaya ondan daha müsait.

Kadında sezgi gücü, erkekten çok kuvvetli. Değişikliğe ondan daha çok ihtiyaç duymakta, yenilik ve heyecana daha açık. Vücut büyüklüğü itibariyle ve güç ile kuvvet yönünden, kadın erkekten genellikle daha geri. Bunun neticesi olarak, sığınma ihtiyacı kadında kendini daha fazla hissettiriyor. Ama bazılarında bu ihtiyaç, aşağılık kompleksine dönüşüyor; bu da erkeklik kompleksi olarak kendini gösteriyor.

Kadın, hayat arkadaşına (ona nispetle) daha çok bağlı. Ondan daha vefalı. Dünya sevgisinde erkekten çok ileri.

Kadını bu psikolojisi içinde değerlendirmek ve onun erkekleşmesine değil, ideal bir kadın olmasına çalışmak gerekir.

Etrafımıza şöyle bir göz atalım: Bütün canlılarda bedenler ve ruhlar arasında mükemmel bir uygunluk var. Ceylan ruhunu, aslan bedenine sokmak ve onu aslanca davranmaya zorlamak, en başta o sevimli ruha zarar verir. Her kükreyişte ruhundaki letafetten birazını kaybeder; her hamlede kendi öz güzelliğinden bir parçayı harap eder. Kadın ve erkek eşitliği diyerek kadını erkekçe davranışlara itmek de en başta kadına zarar verir.

Aslında, bu vadide gösterilen kasıtlı ve yoğun faaliyetler, bir bakıma hiçbir şeyi değiştirememiştir. **"Hüküm çoğunluğa göre verilir."** kaidesinden hareketle şöyle diyebiliriz:

> *Kadınlar yine fabrikatör olmaktan çok işçi, hâkim olmaktan çok kâtip, amir olmaktan çok sekreter, pilot olmaktan çok hostes, patron olmaktan çok tezgâhtardırlar. Zira, yaratılışı değiştirmek mümkün değildir.*
>
> ***Maalesef,** kadına lâyık olduğu yeri bir türlü veremedik. Ya onun rızkı bize bağlıymışçasına, kendisine aşırı derecede hükmetmeye kalktık, ona haksız muamelelerde bulunduk, yahut, kendisine çok fazla fırsat verdik, onu erkekliğe heveslendirdik ve mahvettik.*

Konuyu bir örnekle Özetleyelim; Ali ve Ayşe isminde iki öğrenci okulda bir sınava giriyorlar. Sınavda 10 tane soru var ve her biri 10 puan olsun. Ali birinci soruyu yanlış yapıyor ve sınavdan 90 alıyor. Ayşe dokuzuncu soruyu yanlış yapıyor ve o da 90 alıyor. Bunlar birbirlerine eşit değildir çünkü eşit olabilmesi için her açıdan birbiri ile aynısı olması lazım ama burada bir fark var Ali birinci, Ayşe dokuzuncu soruyu yanlış yaptı sonuçlar aynı ama yanlış yaptıkları sorular farklı biz bunlara eşit diyemeyiz onlar için en uygun tabir **"DENK"**tir çünkü ikisi de 90 aldı ama farklı soruları yanlış yaptılar inşallah faydalı bir yazı olmuştur.

Peygamber efendimizin peygamberlik delilleri

ateistlerecevap.org/2017/12/peygamber-efendimizin-peygamberlik-delilleri.html

by Ateistlere Cevap - December 8, 2017

peygamerimizin-peygamberlik-delilleri

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN (ALEYHİSSALATU VESSELÂM) PEYGAMBERLİĞİNİN DELİLLERİ

a. Geçmiş İlahî Kitaplarda Geleceğinin Müjdelenmesi

Geçmiş ilahî kitaplarda Peygamber Efendimiz'in (aleyhissalatu vesselâm) peygamberliğini müjdeleyen ve onun bir peygamber olarak insanlara gönderileceğini haber veren ifadeler mevcuttur. Birçok değişikliklere maruz kalmalarına rağmen elimizdeki mevcut Tevrat ve İncil nüshalarında, pek çok işaret bulunmaktadır.

Tevrat'tan bunlardan sadece dört tanesini arz etmekle iktifa edeceğiz:

> *“..Musa demiştir: ‘Rab size kardeşlerinizin arasından benim gibi bir peygamber çıkaracak, her ne söylerse onu dinleyeceksiniz. Ve bütün peygamberler, Semuel (İsmail) ve sıra ile gelenler, hep söylenen bu günleri ilan ettiler.”* (Yeni ahit Resullerin İşleri, Bâb: 3, Ayet 22)
>
> *“..Ve Rabbin… Musa gibi bir peygamber daha İsrail’de çıkarmadı.”* (Tesniye, Bab: 34, ayet: 12*)*
>
> *“Onlar için kardeşleri arasından, senin gibi bir peygamber çıkaracağım ve sözlerimi onun ağzına koyacağım ve ona emredeceğim, her şeyi onlara söyleyecek.”* (Kitab-ı Mukaddes, Tesniye Bâb 18, Ayet 18*)*
>
> *“Rab Sina’dan geldi ve onlara Sâir’den doğdu; Paran dağlarında parladı ve mukaddeslerin on binleri içinden geldi. Onlar için sağında ateşli ferman vardı.”* (Tesniye, Bâb 33, Ayet: 2)

Ahd-i Atik’in (Tevrat’ın) ilgili yerlerinden yapılan iktibaslardan hareketle şu tespitleri yapabiliriz:

Hz. İbrahim’in oğlu Hz. İshak’ın soyundan gelen İsrail Oğullarına Hz. Musa’nın, ‘kardeşleriniz’ şeklindeki hitabı, İshak’ın kardeşi Hz. İsmail’in soyuna, yani İsmail Oğullarına işarettir. İsmail Oğullarından gelecek peygamber ise, ancak Peygamber Efendimiz olabilir; çünkü İsmail soyundan yalnızca Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm) gelmiştir. Burada sonradan gelen birer peygamber olmaları yönüyle akla Hz. Yûşa ve Hz. İsa da gelebilir, ne var ki her ikisi de Hz. İsmail’den değil İsrail Oğullarındandır. Nitekim Hz. Musa, ikinci ayette kendisi gibi bir nebinin İsrail Oğullarından bir daha çıkmayacağını açıkça ifade etmektedir.

Hz. Musa ‘benim gibi’ sözüyle Peygamberimizi (aleyhissalatu vesselâm) kastetmektedir; çünkü, cihad, getirdiği hükümler, koyduğu cezalar, cemaati arasında sözünün dinlenir olması.. gibi pek çok hususta Hz. Musa’ya benzeyen, Hz. Yuşa ve İsa değil, Peygamber

Efendimiz'dir (aleyhissalatu vesselâm).

'Sözlerimi ağzına koyacağım' ifadesi, Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) ümmî olup, okuma yazması bulunmadığı halde Kur'ân'ı ezbere okumasıdır. Yüce Allah, vahyi peygamberine inzal etmiş o da şifahen başkalarına aktarmıştır ki, bu konuda o sadece bir aracı durumundadır. Kur'ân'ın şu ayeti bu hususa dikkat çeker:

> **"(Ey Nebi,) muhakkak ki bu (Kur'ân) âlemlerin rabbinin indirdiği bir kitaptır. Onu ruhu'l-emin, (Cibril) uyaranlardan olman için, senin kalbine gayet açık bir Arapça ile indirmiştir. Bu, (Kur'ân'ın indirileceği) şüphesiz öncekilerin kitaplarında da vardır. İsrailoğulları âlimlerinin, bunu bilmeleri, onlar için bir delil değil midir?"** (Şuarâ, 26/192-197)

'Sina'dan gelme' ifadesi, Hz. Musa'ya Tur-ı Sina'da ilahî hükümlerin verilmesini; ' **Sair'den doğma'** Hz. İsa'ya İncil'in verilmesini; **'Paran dağlarında parlama'** ise, Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) Mekke'den çıkacağını ifade eder. **Paran**, -Arapça okunuşuyla Faran- Mekke'nin eski isimlerinden olduğu gibi, Kitab-ı Mukaddes'in Tekvin bölümünde de , Hz. İsmail'in Paran çölünde oturduğu anlatılmaktadır. Bu ayette 'mukaddesler' ifadesiyle de, Peygamberimizin (aleyhissalatu vesselâm) her türlü ayıptan uzak bulunan âline ve ashabına işaret olunmaktadır. Keza bu son ayette geçen **'sağda ateşli ferman'** ifadesi İslâm dinindeki Cihad'a işaret etmektedir.

Eldeki İncil metinlerinde de bu işaretleri görmek mümkündür:

> *"Taş köşenin başı oldu… ve o, gözlerimizde şaşılacak iştir… Allah'ın melekûtu sizden alınacak ve O'nun meyvelerini yetiştirecek bir millete verilecek ve bu taşın üzerine düşen parçalanacak; o da kimin üzerine düşerse onu toz gibi dağıtacaktır."* (Matta, Bab: 21, ayet: 42)
>
> *"Rab size başka bir Faraklit verecektir; ta ki, daima sizinle beraber olsun."* (Yuhanna, Bab: 14, ayet: 15)
>
> *"O, size her şeyi öğretecek ve size söylediğim her şeyi hatırınıza getirecektir."* (Yuhanna, Bab: 14 ayet: 26)
>
> *"…ben gitmezsem Faraklit gelmez… ve O geldiği zaman günah, salah ve hüküm için dünyayı ilzam edecektir."* (Yuhanna, Bab: 14, ayet: 7-8)

Birinci ayette geçen **'köşe taşı'** Hz. İsa olamaz; çünkü Hz. İsa ve getirdikleri altında parçalanma ve toz gibi dağılma meydana gelmemiş, bu, Peygamber Efendimizle (aleyhissalatu vesselâm) olmuştur. Zaten hükmeden Hz. İsa değil, Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm) idi. Nitekim, hükmetmek için gelmediğini söyleyen de bizzat Hz. İsa'nın kendisidir. Diğer taraftan hadis-i şeriflerde, Peygamberimiz, kendisinin peygamberlik binasının köşe taşı olduğunu bizzat ifade etmektedir, yani, peygamberimizle peygamberlik tamamlanmış olmaktadır.

Müteakip ayetlerde ise, Faraklit olarak geçen kelimenin aslı Yunanca'da 'Piriklitos' olup Arapça'da 'Ahmed' kelimesinin karşılığıdır. Zaten Kur'ân'da Peygamberimizin (aleyhissalatu vesselâm) İncil'deki isminin 'Ahmed' olduğu zikredilir. Esasında Peygamberimizin (aleyhissalatu vesselâm) geleceğini ve vasıflarını anlatan pek çok İncil bugün elimizde mevcut değildir.

b. Üstün ve Eşsiz Ahlâkı

Gerek peygamberliğinin gerekse peygamberlikten önceki hayatının her bir döneminde, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) herkese iyilik yapan, ihtiyaç sahiplerinin ihtiyacını gideren, sade bir hayat yaşayan, asla yalan söylemeyen, kendisine kötülük yapanları bağışlayabilen,

her konuda güvenilebilen **"üstün ve yüce Ahlâk sahibi"** mükemmel bir insan olduğu, tarihle ilişkili bütün kaynaklarca tespit edilen bir gerçektir. Kur'ân Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) eşsiz ahlâkını şöyle ifade etmektedir:

> **"Her hâlde Sen, ahlâkın -Kur'ân buudlu, ulûhiyet eksenli olması itibarıyla- ihâtası imkânsız, idrâki nâkabil en yücesi üzeresin."** (Kalem, 68/4.)

Hayatın her safhasında her türlü hâl, durum ve engellemeler karşısında, ahlâkî değerlerin tamamını yaşayıp bunların canlı bir örneğini verebilmek, ancak doğrudan doğruya ilahî bir terbiyeye tâbi tutulan bir peygamber için mümkün olabilir.

O, bütün güzel hasletleri en yüce şahsiyet oluşturacak şekilde kendinde toplamıştır. Son derece cesur ve celadetliydi, ama, aynı zamanda son derece mütevazı, halim ve selimdi. Daha da önemlisi, cesaret ve celadeti kalpleri kırıp dökme noktasına varmadığı gibi, tevazuu ve affediciliği de hiçbir zaman zillet ve korkaklık seviyesine düşmemişti. Vakar ve ciddiyetinin yanında mütebessim ve huzur veren bir insan olan Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm), metin ve çetin oluşunun yanı sıra, insanları alabildiğine seven ve onlara merhamet eden birisiydi. Sevenlerinin kendisine en derin hislerle teveccüh ettiği manevî bir mevkide olmasına rağmen, o bir çocukla dahi sohbet edebilecek kadar mütevazı idi. Ve yine O, son derece cömert idi, ama bunu israf derecesine vardırmayacak kadar da iktisatlı idi. Bunlar gibi daha pek çok güzel ahlâkı şahsında toplayan, yaşayan ve örnek olan bir insanın durumu ancak onun özel ve görevli bir insan oluşuyla (peygamberliğiyle) izah edilebilir.

Hayatı boyunca sade bir hayat yaşamayı tercih eden Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm), Mekke döneminde kendisine defalarca yapılan makam ve servet gibi dünyevî vaadleri her seferinde reddetmiştir. Uzak kaldığı bu hususlardan, ailesinin ve çocuklarının da beri olmasını sağlamıştır. Gerek zekât ve sadakanın yasak olduğu aile efradına bakıldığında, gerekse, kendisine bir kolye takma izni bile verilmeyen kızı Fatıma'ya bakıldığında onun bu hassasiyeti daha iyi anlaşılacaktır. Medine döneminde de elde ettiği çeşitli muvaffakiyetler, zaferler ve malî imkânlardan sonra hiç değişmemesi, O'nun yüce ve yüksek ahlâkının doğruluk derecesini gösterir. Büyük zafer ve fetihlerden sonra bile, bakışının bulanmaması, başının dönmemesi, vazifesini başladığı gibi bitirmesi, peygamberliğinin en parlak bir delilidir.

Hasılı, O'nun *-faraza-* söz ve davranışlarında yalan ve samimiyetsizlik olsaydı, gerek peygamberlik öncesi gerekse peygamberliği döneminde mutlaka bir açık verecek, ve neticede fırsat kollayıp duran hasımları, kılıca sarılma lüzumu duymadan *-bu durumu değerlendirmek suretiyle-* maksatlarına ulaşacaklardı.

Şu halde şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, O'nun hiçbir mucizesi olmasa bile bizzat kendisi, kendi doğruluğuna ve peygamberliğine büyük bir delil ve şahittir.

c. İnsanlık Tarihinde Gerçekleştirdiği İnkılaplar

Beşer tarihinde, kompleks bir varlık olan insan unsurunu, Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm)'den daha iyi anlayan daha iyi yoğurup yetiştiren, tarihe mal edip numune kılan ve de yetiştirdiği kimseleri medenî milletlere yol gösterici mürşid ve muallimler haline getiren ikinci bir insan göstermek mümkün değildir.

O, Hak'tan, hak olan mesajlarla gelmiş hak bir peygamberdir. Ortaya koymuş olduğu pâk hayat ve gerçekleştirmiş olduğu eşsiz inkılap, onun Allah adına konuştuğunun cerhedilemez (ibtal edilemez) delilleridir.

Bu cümleden olarak, birkaç hususu hatırlatmakta fayda mülâhaza ediyoruz:

Hayatı bütün yönleriyle kucaklayan ve zaman aşımına uğrama, yetersiz kalma ve yeniden düzenleme gibi noksanlıklardan uzak evrensel bir nizamı, bir adam, bir çocuk, bir köle ve bir kadınla başlatıp yirmi üç yıl gibi çok kısa denilebilecek bir zamanda yerleştiren bir Zat'ın peygamberliğinden nasıl şüphe duyulabilir? Hiçbir pedagoji eğitimi görmeyen, hiçbir askerî okul bitirmeyen, hiçbir ictimaî mektepten çıkış almayan, teleskop ve mikroskopla hiçbir tanışıklığı bulunmayan, hele hele okuma-yazması olmayan o Zat'ın her sahada bir uzman gibi şaşmaz ve eskimez sözler söylemesi başka nasıl izah edilebilir?

Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm), güçsüzlerin ve fakirlerin alabildiğine ezildiği, kabile ve soylarına göre insanların değer gördüğü, piyasayı faiz ve karaborsanın teslim aldığı ve kuvvetin kanun haline geldiği bir ortamdan, diğer bir ifadeyle, çölün inatçı, zulümkâr ve kendini beğenmiş insanlarından, insanlığın en önemli rehberlerini çıkarmıştır. Bu durum onun peygamberliğinin dışında ne ile izah edilebilir?

Kalbe ve kafaya yerleşmiş inançları ve hele saplantı derecesindeki huyları değiştirmenin ne derece zor olduğu ortadadır; hususiyle, belli bir yaşı aşmış insanlara yanlış ve batıl inançlarını terk ettirmek çok daha zordur. Bugün, bırakın içki, kumar, fuhuş, rüşvet, dolandırıcılık, hırsızlık gibi alışkanlıkları- bir sigarayı bile insanlara bıraktırmak çok büyük bir başarı sayılmaktadır. İlim adamları zararlarını anlata anlata bitiremedikleri halde, sigara gibi içki de, kumar da terk ettirilememektedir.

Şimdi **Peygamber Efendimizin** (aleyhi ekmelüttehaya) çehresini değiştirdiği asra uzanalım. Kendisi hükümdar olmadığı, yani hiçbir tahakküm ve zorlamayla işini yürütmediği *-ve zaten tahakküm ve zora başvurma imkânına sahip bulunmadığı-* halde, âdet ve alışkanlıkları damarlarına kadar işlemiş, inatçı, mutaassıp ve geleneklerine son derece bağlı muhtelif kabile ve topluluklardan küçük bir imkânla ve gayet kısa bir zamanda, o Zat'ın, bir değil, onlarca, belki yüzlerce âdet ve alışkanlığı kaldırdığına şahit oluyoruz. Bunun da ötesinde, bu alışkanlıkları kaldırmakla kalmayıp onların yerine insanı insan yapan hasletleri yerleştirdiğini

görüyoruz. Bunları bilen her bir insana ‘Sen Allah’ın resûlüsün.’ demek düşmez mi?

O (aleyhissalatu vesselâm), bütün bu işleri yaparken, korkutma ve zorlamaya başvurmadan sevdirmeye dayalı ikna yoluyla kalplere girmiştir. Zaten, tehdit ve zorlamaya başvurmuş olsaydı, getirdiği dinin asırları aşıp bugüne gelmesi de asla mümkün olamazdı. O, muhabbeti, müsamahası, şefkati, merhameti ve affediciliği ile yalnızca dostlarının değil, kendisine kılıç çekmiş *-Halid, Vahşi, Ebu Süfyan, Hind, İkrime ve Safvan gibi-* düşmanlarının bile kalplerini bir bir fethetmiştir.

Tebliğ ettiği Kur’ân ve onun canlı tefsiri olan sünnetiyle dünya nüfusunun dörtte birinin ferdî ve ictimaî hayatına modellik yapan, her gün en az beş defa yeryüzünün dört bir yanında ismi ilan edilen ikinci bir insan göstermek mümkün değilse, -ki, değildir- o zaman o Zat için, *‘Böyle birisi ancak gücünü Allah’tan alan bir peygamber olabilir.’* diye düşünülmesi gerekmez mi?

d. Mazî ve İstikballe Alâkalı Verdiği Haberler

Gaybı bilmek tamamen Allah’a aittir. Kur’ân, birçok ayetiyle bu gerçeğe dikkat çeker. Bu itibarla Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm) bir beşer olarak gaybı bilemezdi; ancak o Allah’ın bildirmesiyle biliyordu. Nitekim bir ayette bu husus şöyle ifade edilir:

> **“Gaybı bilen O’dur. Gayba kimseyi muttali kılmaz, ancak (bildirmeyi) dilediği resûl bunun dışındadır…”** (Cin, 72/26-27.)

O kendiliğinden bir şey söylemiyordu, söyledikleri, yalnızca Allah’ın bildirdikleriydi. Bu cümleden olarak, Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) gaybla ilgili haberlerini, geçmiş ve geleceğe ait olmak üzere iki grupta değerlendireceğiz.

1. Kur’ân vasıtasıyla, onun gerek fert gerekse, Ad, Semud ve İrem kavimleri gibi geçmiş toplumlara ait verdiği haber ve bilgilerin hiçbiri, on dört asırdır yapılan ilmî araştırmalar ve arkeolojik kazılarla yalanlanamamış; hatta, tam tersine her geçen gün yeni buluş ve gelişmelerle doğrulanmıştır. Ayrıca o, anlattıklarını, sadece tarihte kalmış hikâyeler olarak değil, yaşanmış bu hadiseleri ders çıkarılması gereken birer ibret sahnesi olarak takdim etmiştir. Acaba, okuma yazması olmayan Peygamber Efendimiz’in (aleyhissalatu vesselâm), -hem kendi zamanındaki hem de gelecekteki ilim adamları ve mahfilleri karşısında- Tevrat ve İncil gibi ilahî kaynaklı mukaddes kitapları kendinden emin bir şekilde kritiğe tâbi tutup, doğrularını tasdik, yanlış ve muharref yanlarını tashih etmesi, O’nun bir peygamber olmasından başka ne ile izah edilebilir?

2. Onun -Kur'ân'da bildirilenler hariç- ileride vuku bulacağını söylediği gaybî haberlerden birkaçını burada zikredebiliriz: Bedirde Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) savaş öncesinde *-Ebu Cehil, Utbe, Şeybe ve Velid gibi-* inkârcıların ileri gelenlerinin öleceklerini yerleriyle birlikte haber vermesi ve bu durumun aynen gerçekleşmesi; vefatından sonra ailesi içinde kendisine ilk kavuşacak olanın Fatıma (r.a.) olacağının haber verilmesi ve altı ay sonra kızının babasına kavuşması; Hz. Hasan daha küçük bir yaşta iken, ona işaretle

> **"Bu benim evladım Hasan, o seyyiddir, Allah onunla iki azim topluluğu birbiriyle sulh ettirecektir."** (Buhari, Fiten 20; Sulh 9; Menakib 25)

buyurması ve bu durumun ileride aynıyla tahakkuk etmesi; Ammar b. Yasir'in vuku bulacak bir fitne içinde şehid edileceğinin haber verilmesi; annesi tarafından akrabası olan Ümmü Haram'ın ileride bir sefere iştirak edeceğini haber vermesi ve bu haberin Kıbrıs seferiyle gerçekleşmesi…

Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) uzak istikbale ait verdiği haberler de söz konusudur ki, bu haberler yorum isteyen haberler olması yönüyle bu çalışmanın hacmini aşmaktadır.

Hasılı, kendisinden asırlar önce vuku bulmuş ve bulacak olan olayları tam bir doğruluk ve mükemmel bir üslup ile nakleden bu ümmî Zat'ın önünde bir kere daha eğilip **'Sen Allah'ın Rasûlüsün.'** demekten öte, önümüzde başka bir yol kalmıyor.

Göstermiş Olduğu Mucizeler

Mucize, *Allah'ın, gerek vahyin doğruluk ve sıhhatini desteklemek için gerekse, müminlerin imanını kuvvetlendirip, inkârcıların inadını kırmak için peygamberleri vasıtasıyla göstermiş olduğu* ***harikulade*** *durum ve hallerdir.* Peygamberimizin (aleyhissalatu vesselâm) mucizelerini **Kur'ân** ve diğer **kevnî mucizele**r olmak üzere iki grupta inceleyebiliriz:

a. Ebedî Mucize: Kur'ân

Hiç şüphesiz ki O'nun en büyük mucizesi Kur'ân'dır. Çağlar üstü bir gerçekliğe sahip bulunan özelliğiyle Kur'ân her şeyden önce, Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) peygamberliğini destekleyen bir delil olarak karşımızda durur.

Kur'ân, ümmî bir insanın elinde ortaya çıkışı, ihtiva ettiği hakikatlerin birbiriyle çelişmeyişi, geçmiş ve geleceğe dair haberler verişi ve asırlar öncesinden kevnî bilgilere temas edişi gibi mucizevî yönleriyle, hem Allah kelâmı olduğuna apaçık bir delildir, hem de Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) peygamberliğini ispat eden bir delildir.

Her peygamber, kendi zamanında revaçta olan meselelerle alâkalı mucize göstermiştir. Meselâ, Hz. Musa (a.s.) zamanında, Mısır'da **'sihir'** revaçta olduğundan O, bütün sihirleri yutup iptal eden ve bütün sihirbazları dize getiren**'asa'** mucizesiyle gelmiştir; Hz. İsa (a.s.) zamanında ise 'tıp' revaçta olduğundan o, onulmaz hastalıkları iyi etme ve ölüleri diriltme mucizesiyle gelmiştir; Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm) zamanında ise, şiir, güzel söz söyleme sanatı (belağat) el üstünde tutulduğundan ve belki ondan sonraki zamanların dahi en tesirli ve güçlü silahı 'söz söyleme sanatı' olacağından, O da, en büyük mucize olarak bütün şairleri, hatipleri, edipleri susturan Kur'ân mucizesiyle gelmiştir.

b. Diğer Mucizeler ve Bu Mucizelerle Alâkalı Olarak Vurgulanması Gereken Hususlar

Peygamber Efendimize (aleyhissalatu vesselâm) ait mucizeler tabiatıyla sadece Kur'ân'dan ibaret değildir. O, 'bütün âlemlere rahmet olarak gönderildiği' için her türden mahluk ile alâkalı mucizeler göstermiştir. Nasıl ki büyük bir hükümdar bir yaverini/elçisini çok çeşitli milletlerin ve toplulukların bulunduğu bir diyara gönderse, orada bulunan her millet, her kabile ve her sınıf, kendi milleti, kabilesi, sınıfı adına o elçiyi karşılayıp 'hoş geldin' der, ona şükranlarını arz eder ve alkış tutar; aynen öyle de, varlığın yegâne Sahibi ve Yaratıcısı olan Allah tarafından âlemlere gönderilen bir elçi olarak Peygamber Efendimiz (aleyhissalatu vesselâm), insanoğluna bir memur ve meb'us olarak geldiği gibi, diğer mahlûkata da rahmet olarak gelmiştir. Şöyle ki, varlıklar, peygamberlerin, hususiyle en son ve en kapsamlı mesajın sahibi Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) verdiği **'tevhid'** dersiyle, abes, boş ve manasız görülmekten kurtulup bir anlam ve değer kazanmışlardır. Bu münasebetle de, meleklerden cinlere, yıldızlardan ağaç ve taşlara, hayvanattan bitkilere kadar her taife, her sınıf -*kendilerine has bir dille*- O'na şükranlarını arz edip O'nun elinden sadır olacak mucizelere birer vasıta olmuşlardır. Böylece bütün bir varlık, kendisine rahmet olarak gönderilen Elçi'nin doğruluğuna şahitlik yapıp peygamberliğini âleme ilan etmişlerdir.

Vurgulamaya çalıştığımız bu husus mübalâğalı ifadeler olarak algılanabilir. Bu noktada şunu hatırlatmakla iktifa edeceğiz: Unutulmamalıdır ki, Peygamber Efendimizin (aleyhissalatu vesselâm) getirdiği mesaj, vesile kılındığı rahmet, bütün âlemlerle alâkadardır, buna göre, kâinatın her bir âleminin O'nun risaletini/peygamberliğini tasdik eden mucizelere sahne olması gayet makul bir durumdur.

Mucizeyi, imkânı yönünden inkâra imkân yoktur. Çünkü mucizeler peygamberlerin elinde görülmüş olsalar da onları varlık sahasına çıkaran, kendisi için zor ve kolay diye bir şey olmayan, Kur'ân'ın ifadesiyle 'dilediğini yapan' yüce Allah'tır. Allah (c.c.), ilahî âdetinin gereği olarak sebepler ve kanunlar çerçevesinde icraatta bulunur. Ama, O, sebepler dâhilinde icraatta bulunmak mecburiyetinde de değildir. Allah için herhangi bir mecburiyet söz konusu olamaz. Bu yüzden O, gerek hiçbir şeye mecbur olmadığını göstermek, gerekse akılların sebep ve kanunlar ağına takılıp kalmasını önlemek için, zaman zaman farklı icraatta bulunur, böylece bize irade ve kudretinin sebep ve kanunları aşan sınırsız ve sonsuz bir keyfiyette olduğunu hatırlatır.

Mucizelerin *tamamı her yerde, herkesin açıkça göreceği bir şekilde cereyan etmemiştir.* Şayet böyle olmuş olsaydı, o zaman, aklın varlığının bir hikmeti kalmazdı. Zira böyle bir durumda, insanlar, iradeleri ellerinden alınmış olduğu için cebren imana zorlanmış olurlardı ki, bu, onların içinde bulunduğu imtihanın sırrıyla bağdaşmaz.

Mucizelerin çoğunu, yalan üzerinde birleşmeye tenezzül etmeleri mümkün olmayan bir topluluk nakletmiştir. Bazıları ise, bu seviyede bir cemaat tarafından nakledilmese de diğer şahitlerin/sahabilerin buna itiraz etmemesiyle, onlara yakın bir rivayet kuvveti kazanmışlardır.

Evrimle İlgili Terimler

ateistlerecevap.org/2017/12/evrim-terminolojisi.html

by Ateistlere Cevap - December 5, 2017

Evrim; değişme, başkalaşma, farklılaşma, ilerleme ve evolüsyon gibi, aralarında değişik nüanslar bulunan pek çok kelime, tâbir ve deyim yerine kullanılmaktadır.

Tekâmül" manasında "evrim" kullanılıyorsa, bu manadaki evrim, teori değil, bir kanundur. Aynı şekilde, "evrim" terimiyle, tahavvül-ü zerrat, yani atomların hâl değiştirmesi kastediliyorsa, o da teori değil, bütün kâinatta cereyan eden umumi bir kanundur.

Her bilim dalının kendine has ıslahat ve tabirleri olduğu gibi, evrimin de kendisine has terminolojisi vardır. Bu terminoloji üzerinde henüz tam ittifakın sağlanamamış olmasındandır ki, aynı mana ve mefhumlar, farklı kimseler tarafından değişik anlamlarda kullanılmaktadır. Bu tabirlerin tam oturmamış olmasını, evrim teorisinin yeniliğinden başka, ilimdeki gelişmeye paralel olarak, bu teoriye zamanla yapılan tali ilavelerle kazandığı farklı manalarda aramak gerekir. Bir de buna "dili Türkçeleştirme" adı altında pek çok tabir ve kelimenin atılarak, o manaların tek kelimeyle ifade edilmeye çalışıldığını eklerseniz, meselenin güçlüğü anlaşılır.

Yaygın kullanım alanı olan bazı Arapça ve Farsça terim ve tabirler, Türkçe ve Osmanlıca kaynaklarda bazen aynen, bazen de kısmen değişikliğe uğratılarak muhafaza edilmiştir. Geçmişe uzanan ilim tarihi içinde, değişme, farklılaşma, başkalaşma vs'yi ifade için kullanılan tabirlere o zamanda yüklenilmiş olan manaların olduğu gibi bilinmesi önemlidir. Değilse, hem geçmişi iyi anlamama ve hem de hâldeki düşünceleri bütün berraklığıyla ortaya koyamama gibi bir durumla karşılaşırız.

Burada evrimin karşılığı olarak alınan tabirlerden bazılarına yer verilecektir. Başlıcaları evrim, evolüsyon, tekâmül, istihale, tatavvur, tahavvül, tebdil, tebeddül, tağyir, tegayyür, terakki, sudur, zuhur, techid, ontojeni ve filojeni'dir. Bu mana farklılıkları birbirine yakın olmakla beraber, ayrı ayrı kavramları ifade etmektedir. Hâl böyle iken, bu ve daha burada yer vermediğimiz benzer tabirler yerine "evrim" kelimesi kullanılmaktadır. Dolayısıyla farklı manaların aynı terimle ifadesi, bu sahada çalışanların birbirini yanlış anlamasına sebep olmakta, bu konuda bir kavram kargaşasının varlığı dikkati çekmektedir. Bu bakımdan, geçmişte benzer veya farklı mefhumların ne şekilde ifade edildiğinin, yani evrim terminolojisinin bilinmesi zarureti vardır.

Evrim

Evrimle, bir değişiklik, başkalaşma veya bir farklılaşma ifade edilmeye çalışılır. Bir diğer söyleyişle evrim, kademeli olarak gelişme ve değişmeyi ifade eder. Lügat manası böyle olmakla beraber, biyolojideki kullanımında, bir türden başka bir türün veya bir varlıktan başka bir varlığın yavaş yavaş, zamanla ve tesadüfen meydana gelmesi anlatılmaya çalışılır. Bu kullanımda bir hudut veya sınırlama getirilmediği için, en küçük bir farklılıktan her türlü değişme ve başkalaşmaya ve yeni bir yapılanmaya varıncaya kadar her şey "evrim" kelimesiyle verilmek istenmektedir. Hatta "ilim ve fendeki ilerleme veya terakki" manasında bile "evrim" terimi tercih edilmektedir. Aslında biyoloji sahasında evrimin kullanılmasında bir sınırlamanın olmasına ihtiyaç vardır. Bu kelimeye günümüzde genelde yüklenen mananın "evolüsyon" karşılığında olduğu görülüyor.

Evolüsyon

"Evolüsyon" terimi, yüksek ve daha karmaşık yapılı hayvan ve bitkilerin, jeolojik zamanlar boyunca, evvelce mevcut olan ilkel atalardan, değişme ve farklılaşma ile tesadüfen meydana gelmelerini ifade eder. Dikkat edilirse, evolüsyonun iki temel kabule dayandığı görülür. Birisi, tek hücreli canlıdan yüksek yapılılara doğru canlıların soy ağacında mutlaka silsile hâlinde bir sonraki varlık, önceki atalarından meydana gelmiş olmalıdır. İkincisi de, bu canlının ortaya çıkışı ve zaman içerisinde değişmesi tamamen tesadüflere bağlıdır.

Tekâmül

"Tekâmül" kelimesine geçmişte birbirine tamamen zıt iki farklı mananın yüklendiğini görüyoruz. Birisi, herhangi bir varlığın zaman içinde belirli bir olgunluğa erişmesi, mükemmel hâle gelmesini ifade eder. Diğeri de, "evolüsyon" manasında, yani bir türden bir başkasının tesadüfen meydana geldiğini belirten evrim teorisi yerine kullanılmıştır. Geçmişte evrim teorisi yerine **"Tekâmül Teorisi"** dendiğini görüyoruz. Ancak tekâmülün evrim teorisi yerine kullanımı çok yaygın değildir. Çoğunlukla birinci manada, yani "bir varlığın mahiyetini değiştirmeden, bir başka söyleyişle, özelliğini yitirmeden, kendi yapısı içerisinde kemale ermesi, olgunlaşması" manasında ele alınmıştır. Bu yönüyle tekâmülün ifade ettiği mana, daha çok ontojeniye yakındır. Ontojeni manasında tekâmülün kullanımı, hem cansızlar âleminde hem de canlılar âleminde görülür. Meselâ yeryüzünün ilk şeklinin böyle olmadığı, başlangıçta güneşle birlikte bulunduğu, ondan ayrılıp uzaydaki yerini alarak zamanla soğuyup kabuk bağladığı belirtilerek bu kemale erme yönündeki değişmeler tekâmülle ifade edilmiş ve ilk yaratılışından itibaren yerkürenin, tekâmül ederek insan ve diğer canlıların yaşayabileceği günümüzdeki yapıya ulaştığına dikkat çekilmiştir. Yine de her an bu tedricî (yavaş yavaş) değişimin devam ettiği nazara verilmiştir. Bu yavaş yavaş değişimin, yani tedricî tekâmülün canlılar âleminde de yer aldığına vurgu yapılır. Meselâ bir elma çekirdeğinin ağaç hâline gelişi ya da bir embriyonun gelişerek kemale ermiş bir canlıyı hasıl edişi hep bu "tekâmül" kelimesiyle ifade edilmiştir. Bunu özetlersek:

Çekirdekten bir ağacın teşekkülü

Yumurtadan bir canlının gelişimi

Tek hücreden ibaret olan zigottan insanın teşekkülü

Bütün bunlar, geçmişte "tekâmül" terimiyle ifade edilmişlerdir. Yukarıdaki açıklamalardan da anlaşılacağı gibi, kâinattaki canlı ve cansız bütün varlıklar, bu manada kendi içlerinde, bir bakıma embriyodan olgun hâle gelinceye kadar gösterdikleri tedricî bir değişim kanununa tabidir.Dolayısıyla tekâmülün bu manada kullanımıteori değil, bir kanundur.

Tahavvül

Evrim konusundaki yanlış değerlendirmelere sebep olan kelimelerden birisi de "tahavvül"dür. Tahavvül, "hâl değiştirme"dir. Geçmişte, "bir molekül veya bileşiğin yapısını değiştirmesi" manasında kullanılmıştır.

Günümüzde biliyoruz ki, elementler, hava, su ve toprak gibi ortamlardan iyon veya bileşikler şeklinde alınarak varlıkların meydana gelmesine sebep olmaktadır. Bu olay bir kanun şeklinde cereyan eder. Meselâ insan bünyesinde yer alan bir demir atomu, değişik bileşikler hâlinde çok farklı yolları takip ederek buraya ulaşmıştır. Demir atomu başlangıçta bir kayacın yapısındadır. Bu kayacın toprak şeklinde ayrışmasıyla onun içerisine geçecektir. Daha sonra bitki tarafından iyon ya da küçük bileşikler hâlinde alınacaktır. O bitkiyi hayvanın yemesi hâlinde hayvanın vücudunda bileşikler teşkil edecek, o hayvanın insan tarafından yenmesiyle de o demir atomu insana geçmiş olacaktır.

On üçüncü asırda da, atom ve moleküllerin teşkil ettiği bileşikler ve bunların canlı veya cansızların yapısında yer almasında izlediği yol da, yukarıdakine benzer bir tarzda, fakat tahavvülle açıklanmaya çalışılmıştır. Binikiyüzlü yılların sonunda, bir ansiklopedi tarzındaki "Marifetname" adlı eserinde İbrahim Hakkı, bu meseleyi "atomların hâl değiştirmesi"şeklinde ifade eder ve şöyle der:

> "*Allah'ın emriyle felekler ve yıldızlar hareket edip dört unsur (ateş, hava, su ve toprak) birbirlerine karışır. Bu karışım ve bileşimden önce madenler meydana gelir. Bundan da bitkiler, maden ve bitkilerin birleşmesinden de hayvanlar meydana gelir ve hayvan soyu kemalini, en uygun şeklini bulunca insan hasıl olur*"[1].

İbrahim Hakkı burada atomların bir hâlden başka bir hâle geçtiğine işaret etmekte, bu elementlerin kademe kademe hangi canlı mertebelerinde görev aldığını belirtmektedir. Nitekim bir başka ifadesinde şöyle bir değerlendirme yapar.

> "*O akıcı vücut bitki âlemine girerken bazı afetler, hastalıklar ona saldırır ve bu yüzden bitki olamaz. Yahut bitki olurken kemale gelmeden, olgunlaşmadan evvel bozulur. Bitkilik vasfını kaybeder ve hayvanlara yem olmaktan çıkar. Bazen de bir hayvan, insanın yemesine elverişli bir duruma gelmişken yenmeden evvel bozulur ve bu yüzden hayvanı insan mertebesine naklettirmeye, dönüşmeye engel olur. Bazen de bozulmadan insan mertebesine naklolur*" [2].

İbrahim Hakkı'ya göre, topraktan bitki vasıtasıyla alınan, Meselâ bir sodyum atomu, çiçekte canlılık kazanmakta, koyunda daha hareketli bir hâle geçmekte, insan bünyesine gelince en yüksek mertebeye ulaşmış olmaktadır. Burada ifade edilmeye çalışılan olay, elementlerin varlıklar âlemindeki hareket seyridir. Atomların yapısında ve hareketindeki bu değişikliğin de evrim teorisiyle ifade edilmemesi gerekir. Çünkü atomların bu şekilde hâl değiştirmesi, eskilerin tabiriyle, "tahavvülat-ı zerrat" olarak belirtilir. Görüldüğü gibi bu hâl değiştirme bir teori değil, bütün canlılar âleminde cereyan eden bir kanundur.

İstihale

Geçmişte "istihale" ve "tekâmül" kelimelerinin "evolüsyon" ya da "evrim" manasında kullanılmış olduğunu anlıyoruz. Nitekim Hamdi Yazır bir eserinde, tekâmül ve istihaleyi müdafaa edenlerin görüşlerine itiraz ederek şöyle diyor:

> “Bütün hayvan vücutları mükemmel bir tasnif (sınıflandırma) ile tertip edildiği zaman görünüyor ki, aralarında noksanlıktan kemale (mükemmele) doğru, yani basitten mürekkebe (kompleks yapılıya) giden bir derecelenme vardır. Bununla beraber, her bir cinsin diğer cinsten hasıl olduğuna (meydana geldiğine) dair bir tecrübeye, bir şahide de rastlamıyoruz. İnsan insandan doğuyor; aslan aslandan, at attan, maymun maymundan… Böyle olmakla beraber, bu tecrübeye rağmen, aynı menşeyden (kökenden), yani topraktan gelmeye dayanılarak burada da bir mantık yapılıyor. Hayvan cinslerinin birbirine benzemesini, istihale veya tekâmülle basitten yüksek yapılının hasıl olduğuna bağlıyorlar. Bu suretle bir gün gelmiş ki, hayvanın biri ve Meselâ bir takdire göre, maymunun biri veya birkaçı insan doğuruvermiş ve insanlar bunlardan türemiş… Biz daima göğsümüzü gere gere ve ilmî yoldan hiç ayrılmayarak deriz ki: Aynı menşeyden (kökenden) gelme davası doğrudur. Evvela, bütün hayvanat için bu menşeyin aslı maddedir, basit unsurlar ve elementlerdir. Bir başka ifadeyle, topraktır. Bu maddeden hayvanatın meydana gelmesi ise ilim, irade, kuvvet, kudret sahibi haricî bir sebebe bağlıdır ki, o basit şeyden canlı hasıl olabilsin. Çünkü noksandan kendi kendine bir kâmil hasıl olamaz. Meselâ bir okkalık bir sıklet (ağırlık), iki okkalık sıkleti sürükleyemez. Çıktığı, sürüklediği farz edilirse, bir şeyin yok iken sebepsiz, illetsiz hasıl olduğunu kabul etmek

lazım gelir. O zaman akıl, ilim ve fen yoktur. Aralarında mertebe yakınlığı bulunan hayvan cinslerini, tecrübenin aksine olarak, birbirinden istihale ettirmek veya doğurtmak ne tabiidir, ne zaruridir. Kurbağalar balıktan doğmuş, demek için, görülmüş bir misale ihtiyaç vardır. Gözlenmiş bir numune olmadığı ve mantıki bir zaruret bulunmadığı hâlde böyle bir hüküm, elbette fennî ve felsefi bir hüküm değildir”[3].

Tatavvur

Esasen evrim yeni bir mefhum olduğu için Arapça’da da tam oturmuş bir karşılığı mevcut değildir. Bu sahadaki bazı otoriteler, evrimin karşılığı olarak “tavırdan tavıra geçme” manasında **“**tatavvur**”** kelimesinin kullanılabileceğini ileri sürerler. Darwin maddesinde bu teori **“**TatavvurTeorisi**”** olarak adlandırılmıştır. Fakat ne Kamus’un tercümesinde ne de Arapça lügat Lisan-ül Arap’da “tatavvur” kelimesine yer verilmemiştir.

Tebdil

Bir şeyin suretini şeklini değiştirme, yerine geçme/bedel olma. Tebdil-i kıyafet etme. Giyinişini değiştirme.

Tebeddül

Karşılıklı olarak yerine geçme, değişme. Bir şeyin yerine başkasının geçmesi. Sosyal alanda, bir âdetin yerine başka bir âdetin gelmesidir. Biyolojik alanda ise, “bir canlının yerini bir başka canlının alması” manasında kullanılır.

Tağyir

Olduğu hâlden bir başka hâle geçme. Başka hâle getirme. Süte su katarak değiştirmek.

Tegayyür

Hâlini değiştirmek. Rengin değişmesi, karşılıklı başkalaşma.

Terakki

Yükselme, yukarı kalkma, merhale, aşama. Maddi ya da manevi alanda basamak basamak yukarı çıkma, atlaya atlaya ilerleme, atılım.

Sudur

Ortaya çıkma, zahir olma, yaratılma. "Tecelli" kelimesiyle de ifade edilmiş olan bu tabir, "yokluktan varlık âlemine çıkarılma, yoktan yaratma" yerine kullanılmıştır.

Zuhur

Kelime olarak "ortaya çıkmak, belirtmek, görünmek, meydana gelmek" anlamındadır. Canlı ana türlerin kozmolojik evrimini ifade eder.

Tecdit

Yenilenme, yenilik kazanma. Nazzam tarafından, "bir türün bir hâlden başka bir hâle geçmesi" manasında kullanılmıştır.

Ontojeni

Bir canlının embriyodan itibaren olgun hâle gelinceye kadar geçirdiği safhaların tamamıdır. Bir bitki, zigottan itibaren gelişerek çok hücreli yapı ve dokuları verir. Bitkide gözlenen bu safhalar "filiz, fidan, ağaç ve meyveli ağaç" şeklinde, hayvanlarda "çok hücreli embriyodan yavru ve yetişkin bir hayvan," insanda ise "bebek, çocuk, genç, olgun ve yaşlı" olarak şekillenir. Bitkiler, hayvanlar ve insanlar âleminde görülen bu gelişim bir kanun şeklinde kendini gösterir. Bu cihetiyle ontojeni, bir bakıma tekâmülün bir manasıyla terminoloji bakımından büyük oranda örtüşmektedir.

Filogeny

Bir canlının ilk yaratılışından itibaren günümüze kadar geçirdiği farz edilen ve ilmî tetkikle açıklanmaya çalışılan safhalardır. Evrim düşüncesine göre, yeryüzünde ilk önce tek hücreli bir varlık teşekkül etmiş, bunun zaman içerisinde değişim ve başkalaşım geçirmesiyle silsile hâlinde ve tamamen tesadüflere bağlı olarak yüksek yapılı diğer canlılar ortaya çıkmıştır. İlk canlılar soy ağacının kökünü, daha sonrakiler gövdesini teşkil etmiş, bunlar da giderek ağacın dalları gibi ikiye ayrılmış, bir dalı bitkiler âlemini, diğer dalı da hayvanlar âlemini vermiştir. Bu soy ağacı **"Filogenetik Soy Ağacı"** olarak adlandırılır.

Sonuç

Yukarıdaki açıklamalardan da anlaşılacağı gibi "evrim" kelimesi, değişme, başkalaşma, farklılaşma ve ilerleme gibi, aralarında değişik nüanslar bulunan pek çok kelime, tabir ve deyim yerine kullanılmanın yanında, bir türden bir başka türün ve dolayısıyla bu yolla bütün canlıların tesadüfen ortaya çıktığını da içine alan "evolüsyon" yerine de kullanılmaktadır. Bütün bu manalar "Evrim Teorisi" adı altında ifade edilmeye çalışılır. Hâlbuki "tekâmül"

manasında "evrim" kullanılıyorsa, yani siz "evrim" terimiyle "tekâmül" manasını ifade ediyorsanız, bu manadaki evrim, teori değil, bir kanundur. Aynı şekilde, "evrim" terimiyle, tahavvül-ü zerrat, yani atomların hâl değiştirmesi kastediliyorsa, o da teori değil, bütün kâinatta cereyan eden umumi bir kanundur.

Şunun da belirtilmesi gerekir ki, burada verilmeye ve açıklanmaya çalışılan birtakım Arapça, Farsça ya da Osmanlıca kelime ve tabirlerin verilmesinden maksat, bu kelimelerin kullanılmasını müdafaa etmek ya da o kelimeleri savunmak değildir; farklı manadaki kelimelerin tek kelimeyle ifadesinin nasıl mana kargaşasına yol açtığına dikkati çekmektir. "Tekâmül" kelimesini kullanmayacaksak, bunun yerine kullanacağımız tabirin başka manaları içerisine almaması gerekir. Aksi hâlde, şimdiki durumda olduğu gibi, karşımıza mana kargaşası çıkacaktır.

Anorganik ve Organik Evrim

Burada evrim, yine yaygın kullanılış manasıyla, yani yukarıda sözü edilen değişme, başkalaşma, farklılaşma, ilerleme ve evolüsyonu ifade eden bütün tabir ve kelimelerin yerine kullanılmıştır. Geniş manasıyla evrim, anorganik ve organik olmak üzere ikiye ayrılır.

Anorganik evrim

"Kâinattaki bütün cansız varlıkların nasıl ortaya çıktığı ve günümüze nasıl ulaşmış olduğu" hususu, anorganik evrimin konusunu teşkil eder. Bir başka ifadeyle, anorganik evrim, ilk maddenin nasıl ortaya çıktığını, galaksilerin yaratılışını ve dünyanın günümüzdeki şeklini alması için geçirdiği safhaları izaha çalışır. Görüldüğü gibi, mesele bir veya birkaç teoriyle geçiştirilemeyecek kadar şümullü olduğu gibi, ilimlerin pek çoğunun felsefi temelini de teşkil etmektedir.

Prof.Dr. Adem Tatlı

Kaynaklar:

1. Hakkı, İ. Ma'rifetname. Ahmet Kamil Matbaası. İstanbul. 1297, s.28.

2. Hakkı, İ.: a.g.e. s.32.

3. Yazır, H. Hak Dini – Kur'an Dili. 1971, c.1, s. 329 – 331.

Kuranı Kerim’de Bilimsel Keşifler varmı?

ateistlerecevap.org/2017/12/kurani-kerimde-bilimsel-kesifler-varmi.html

by Ateistlere Cevap - December 5, 2017

Değerli kardeşimiz,

Kur’an-ı Kerim bir ayetinde şöyle buyurur:

> **“Yaş ve kuru her şey Kitab-ı Mübin’de vardır.“** *(En’am, 6/59).*

Ayette geçen *“Kitab-ı Mübin”* tabiri ile kastedilen şey nedir? İslam alimleri, bununla, hem **Kur’an-ı Kerim**‘i hem de *“Levh-i mahfuz”*u anlamışlardır.

Levh-i Mahfuz, sırrı ve mahiyeti sadece Allah tarafından bilinen ve içerisinde olmuş, olacak her şeyin yazılı bulunduğu bir levhadır. Yani Allah’ın kader kitabı.

Ayetin taşıdığı bu iki ihtimalden sadece birini kesinlikle iddia edemeyiz. Öyle ise, **Kitab-ı Mübin** tabiriyle hem **Levh-i Mahfuz** ve hem de **Kur’an-ı Kerim’**in kastedilmiş olduğu söylenebilir.

Bu durumda, **Levh-i Mahfuz**'da her şey açık olarak bütün teferruatıyla yazılmış, Kur'an-ı Kerim'de ise özetlenmiştir. Aralarında ağaçla, ağacın çekirdeği arasında mevcut olan fark vardır. Söz gelişi, bir incir çekirdeği, nokta kadar küçüklüğüne rağmen, koskocaman incir ağacını (boyu, dalı, yaprağı, meyvesi, tadı, kokusu vs.) her çeşit hususiyetleri ile birlikte ihtiva etmekte, maddi manevi her yönünü, gözlerimizle görmemiz mümkün olmayan genlerde programlar halinde taşımaktadır. Bu ilmen ortaya konmuş bir gerçektir.

Binaenaleyh, Kur'an-ı Kerim'de de bu çekirdek misalinde olduğu gibi, geçmiş ve geleceğin mühim hadiseleri özetler ve işaretler halinde kaydedilmiştir.

Ancak bunu herkesin görüp anlaması mümkün değildir. Bu sahanın ehli olan bazı alimler, bunları sezebilir veya görebilir.

Akla şu sorunun gelmesi normaldir: *Her şeye yer veren Kur'an-ı Kerim'de insanlık için çok mühim olan uçak, tren, elektrik gibi fenni icatların açık olarak anlatılmamasının sebebi nedir?*

Herkesin aklına gelen bu soruyu birkaç açıdan cevaplandırmak mümkündür:

1. Kur'an'ın Asıl Gayesi Açısından:

Kur'an-ı Kerim'in asıl gayesi *bize fenni bilgi vermek, geçmiş ve gelecekle ilgili tarihi malumat sunmak değildir.* O, ne bir tarih, ne de coğrafya, fizik, kimya, keşifler, icatlar kitabıdır. Bu çeşit kitaplarda bulunan türden bilgileri Kur'an'da aramak, Kur'an'ın asıl maksadını bilmemekten, onu hakkıyla tanımamaktan ileri gelir.

Kur'an her şeyden önce bir din kitabıdır. Yani, insanlara Allah'ı ve insanların Allah'a karşı vazifelerini tanıtan bir kitap. Esasen bütün dinler, insan için, iki meçhul olan *"Yaratan"*ı ve *"yaratıkların vazifeleri"*ni açıklamaya çalışır. *"Yaratan kimdir, nedir, nasıl bir varlıktır, neler yapmıştır, ne yapmaktadır, yaratmaktan maksadı nedir?"*

İnsanoğlu bunları öğrenmek ve anlamak ister. Yine isteriz ki, "**Mahlukat nedir, nereden gelmiştir, sonu ve akıbeti ne olacaktır, bu dünyadaki işi ve vazifesi nedir?**", bilsin, anlasın.

İşte Kur'an-ı Kerim'in esas gayesi, bu soruları cevaplayarak insanlara Rablerini ve kendilerini tanıtmaktır.

Kur'an-ı Kerim, bununla beraber diğer mahluklardan da bahseder. Arz ve sema; ay, güneş ve yıldızlar, hayvanlar ve ağaçlar; dağlar, denizler ve nehirler onda hep geçit resmi yaparlar. Ancak bunlardan bahis de, esas itibariyle, yukarıda kaydedilen iki maksat içindir: Ya Allah'ın kudretini, onlar üzerindeki tasarrufunu belirtmek, bunları bir delil ve vasıta yaparak Allah'ı tanıtmak; ya da bunların insana olan faydalarını, yaratılış gayelerini belirterek insanlara kulluk vazifelerini hatırlatmak ve buna teşvik etmektir.

Kur'an-ı Kerim'de galaksiler, yıldızların sayısı veya güneşin çapı, dünyadan uzaklığı, neşrettiği şualar ve ısı derecesi gibi, fenni bilgiler yer almaz. Zira, bu çeşitten eşyanın bizzat kendisini tanıtan bilgiler, Allah'a sunulan ibadet açısından ehemmiyet taşımazlar. Güneş, bunca azamet ve hizmetine rağmen, kulluk dairesi içerisindeki ehemmiyeti yönüyle, ayet-i kerime'de bir "lamba", bir "mum"dur. Dünya da bazen bir "beşik", bazen bir "döşek"tir. Gök kubbesi ise, yıldızlarla süslenmiş bir tavandır.

Uçsuz bucaksız kâinatın, böylesi tasviri yanında, beşeri icatlar, Kur'an'da nasıl zikredilme hakkı isteyebilirler? Zira bunlar, hem cisimleri ve hem de hizmetleri yönünden kâinatın parçalarına nazaran çok küçük ve sönük kalırlar. Öyle ise, Kur'an-ı Kerim'in, beşeri icatlara uzaktan ve dolaylı bir işarette bulunması onlar için yeterlidir. Gerçekten de öyle yapıldığını az ilerde göreceğiz.

2. İmtihan Sırrı Açısından:

Kur'an-ı Kerim'in fenni icatlardan veya geçmiş ve gelecek hadiselerden, herkesin anlayacağı bir tarzda açık olarak bahsetmeyişinin bir diğer sebebi, *"imtihan sırrı"*nın gereğidir. Bununla şunu kastediyoruz: İnsanlar, diğer mahluklar gibi, sabit, değişmez belli bir kabiliyet üzerine yaratılmamıştır. O, Yaratılışı itibariyle son derece terakki (yükselme) ve tedenni (düşme)ye müsaittir. Manen ilerleyerek meleklerden üstün olabileceği gibi; ruhen, ahlaken gerileyerek hayvanlardan çok daha aşağılara düşebilecektir.

Cenab-ı Hakk, insanları bu mahiyette yarattıktan sonra başı boş bırakmamıştır. Peygamberlerle, yüce hedeflere terakki edip yükselmenin şartlarını öğrettiği gibi, ilerlemeye mani olacak engelleri, onu alçaltıcı, düşürücü sebepleri de göstermiş ve şöyle emretmiştir:

> *"İşte sana iki yol, birinde gidersen yükseliş, diğerinde gidersen alçalış var. Sakın nefsine, şeytana uyup kendini alçaltma. Aksi takdirde bundan hesap verecek, ebedi hüsrana uğrayacaksın."*

İşte insanın manen ve hatta maddeten yükselmesi, bu gösterilen doğru yolu hür iradesiyle seçmesine bağlıdır. Hayat ise, böyle bir seçimin yapılması için verilen bir fırsattır, bir imtihandır.

Bu imtihanın gerçek manada imtihan olması ve insanın yaptıklarından sorumlu tutulabilmesi için, seçim işinde zora maruz kalmaması lazımdır. Her şeyi aklı ile görmeli, iradesi ile seçmelidir.

Her devirde peygamberler gelerek, bu ilahi tebliği tazelemişler, zamanla unutulan, perdelenen hakikatleri yeniden akılların anlayacağı şekilde açıklayıp gitmişlerdir. Fakat zorlamamışlardır. Hiçbir peygamber, tebligatını yaparken, insanlara zorla benimsetme cihetine gitmemiştir. Bir bakıma aklı şaşırtıcı olan mucizeler bile, tamamen susturucu, herkesi kabule zorlayıcı olmamıştır. Söz gelişi, Hz. Musa'nın asası, sihirbazların göz bağlayıcı iplerini yutarak, hilelerini iptal ettiği zaman sihirbazlar:

> **"Harun ve Musa'nın Rabbine inandık."** diye imana gelirken, Firavun: "**Bu hepinize sihir öğreten büyüğünüz."** *(Tâhâ, 20/71)*

diyebilmiş, küfrüne devam edebilmiştir. Keza, Hz. Peygamber (asm) Mekke müşriklerinin talebi üzerine, parmağıyla işaret buyurduğunda gökteki "ay" ikiye bölündüğü zaman; onlar: **"Muhammed sihriyle semaya da tesir etmeye başladı."** diyerek direnmeye devam edebilmişlerdir.

Demek ki, din bir imtihandır. Bu imtihanda, akla kapı açılır, fakat, irade elden alınmaz. Öyle ise, istikbalde insanların keşfedeceği teknikten, karşılaşacakları hadiselerden herkesin görüp anlayacağı şekilde Kur'an-ı Kerim'in bahsetmesi bu ana prensibe aykırı düşer. Çünkü, böyle bir şeye kimse itiraz edemeyeceğinden ister istemez herkes kabul etmek zorunda kalır.

3. Tedricen Terakki (Yani zamanla, yavaş yavaş İlerleme) Açısından:

Bilindiği üzere, insanlar terakki kanununa tabidirler. Bu kanun, çeşitli fen ve aletlerin, zaman içinde, ihtiyaç çerçevesinde ve gayret nispetinde tedricen (yani kısım kısım ve peyderpey) ortaya çıkarılmasını gerektirmiştir. Eğer semavi kitaplarda, fenlerden açık olarak bahsetmek ilahi bir kaide olsaydı, bu durum, sözünü ettiğimiz, tedrici terakki prensibi ile zıtlıklar arz ederdi. Her şey hazırca verilmiş olacağı için insanlara gayret gerekmeyecek, bütün insanlar aynı mesajları alacağından, her tarafta aynı seviyede insan cemiyetleri olacaktı. Bu durum insanların tabi kılındığı terakki prensibine aykırıdır.

4. İnsanlığın Şerefi Açısından:

Cenab-ı Hak, *Kur'an-ı Kerim'de fenlerden açık olarak söz etmemekle, insanlığa büyük bir şeref ve iftihar payı bırakmıştır.* **"Arzın halifesi"** *(yeryüzünde yaşayan canlılar üzerinde sultan)* ve **"mükerrem (şerefli)"** sıfatlarıyla anılan insanoğlunun kabiliyetlerini, şahsi gayretleriyle inkişaf ettirecek, bir kısım fenlere, icatlara ulaşması, diğer mahlukata karşı ne büyük şereftir. Amerika'nın keşfinden ilk çalar saatin icadına, ilk dünya haritasını yapan Piri Reis'ten kan dolaşımını ortaya çıkaran İbnu'n-Nefs'e veyahut elektriği keşfeden Edison'a varıncaya kadar, insanlığa hizmet sunan büyük kaşiflerle, milliyeti ne olursa olsun, iftihar etmeyen, diğer mahlukata karşı şeref payı hissetmeyen bir insan var mıdır?

İşte bu şeref, Cenab-ı Hakk'ın insanlığa olan milyonlarca lütuflarından bir başkasıdır. İcat ve keşiflerde insani pay, son derece az da olsa mevcuttur ve bu, haklı bir iftihar vesilesidir. Şayet bu keşif ve icatlar Kur'an'da açık olarak zikredilmiş olsa, söz konusu şereften mahrum kalacaktık.

5. Muhatabın Kapasitesi Açısından:

Kur'an-ı Kerim, hitaplarında, öncelikle ekseriyetin anlayış seviyesini göz önünde tutar. Her devirde insanlığın dörtte üçünden fazlasını avam tabakası teşkil etmiştir. Günümüzde bile, her ilme ait bir kısım meseleleri sadece o ilmin mütehassısları anlar, geride kalanlar anlayamaz. Büyük çoğunluğu teşkil eden avamın (halkın) anlayacağı seviyede konuşulduğu takdirde, daha üst seviyede olanların fazlasıyla anlayacağı açıktır.

Ayrıca Kur'an-ı Kerim'in, sadece bir asra değil, kıyamete kadar bütün asırlara hitap ettiğini göz önüne alacak olursak, meselenin nezaketini daha iyi kavrarız.

İnsanların günlük müşahedelerine, ferdi tecrübe ve umumi bilgilerine uymayan şeylerden açık bir şekilde bahsedilmiş olması, *iki mühim mahzura sebep olurdu:*

a. *Bilhassa henüz tam olarak inanmamış, tereddütlü kimseleri dinden kaçırırdı.*Dine muhalif olanlar da istihza ve alaylarını artırmada, bunları büyük bir koz olarak kullanırlardı. Söz gelişi Kur'an, mikroptan haber vererek, içtiğimiz bir bardak suyun içinde milyonlarca küçük hayvancıkların varlığından söz etseydi, bu bilgi, mikroskobun icadından önceki insanlardan mü'min olanları şaşırtarak hurafelere sürüklerken, inanmayanları da iyice reddetmeye, alay etmeye sevk ederdi.

b. *İkinci olarak da, insanların dikkatini lüzumsuz, faydasız şeylere çekerdi.* Hz. Peygamber'in (Aleyhisselam) gerek Kur'an-ı Kerim ve gerekse şahsi haberleriyle, mesela televizyondan bahisle, insanların bir gün gelip oturdukları yerden, dünyanın öbür tarafında cereyan eden hadiseleri anında görüp işitebileceklerini söyleseydi, ya da, elektrikten bahisle, küçücük bir düğmeye basmakla bütün bir şehrin gece iken gündüze çevrileceğine işaret etse idi, insanlar hayallerine hoş gelen bu çeşit meselelerin lüzumsuz münakaşa ve dedikodularıyla meşgul olurlar, asıl vazifelerini ihmal ederlerdi. Halbuki, dinin gayesi bu değildir. Onun asıl davası Allah'ı tanıtmak, insanların Allah'a karşı vazifelerini, birbirleriyle olan münasebetlerini tanzim etmek, maddi ve manevi terakkilerinin yollarını öğretmektir.

Hangi yönden ele alırsak alalım, aklımız, hiçbir surette fen ve tekniğin Kur'an-ı Kerim'de açık seçik olarak zikredilmesini uygun görmez.

Mühimleri yukarıda belirtilmiş olan pek çok hikmet ve sebeplere binaen, Kur'an-ı Kerim'de açık olarak fenlerin ve ilimlerin zikrine rastlanmaz ise de onlara çeşitli şekillerde "işaret" edilmiş olduğu görülür. Bir kaç misal vererek bunu belirtmeye çalışacağız.

A) Kevni *(kozmozla ilgili)* Bilgiler:

Kur'an-ı Kerim'de sıkça kâinatla ilgili bilgiler verilir. Onun yaratılışı, nizamı, ahengi, gece ve gündüzün birbirini takip edişi, yağmur, bulut, bitki, ağaç, hayvan vs. anlatılır. Bu bilgiler, eşyaya hakim olan kanunları o kadar doğru bir şekilde aksettirirler ki, insanlığın her sahada gelişen ilmi bunları doğrulamaktan öte gidememiş, hiç birinin aksini söyleyememiştir.

Söz gelimi birçok ayette tekrarla bitkilerin erkekli, dişili çift yaratıldığını *(Rahman, 55/52; Ra'd, 13/3; Taha, 20/131)* ifade eden Kur'an-ı Kerim, bir ayette bilmediğimiz şeylerin de çift yaratıldığını (Yasin 36), bir başka ayette de "her şeyin" (Zariyat 49) çift yaratıldığına dikkat çeker. Böylece iyi-kötü, çirkin-güzel, sıcak-soğuk, gece-gündüz, iman-küfür... çiftlerinden atomların yapısını teşkil eden pozitif ve negatif parçacıkları, elektriğin iki zıt kutbuna varıncaya kadar pek çok çiftlerin varlığını haber verir. Bu bilgiler günümüz için basit görünse de 14 asır öncesi için bir mucizedir.
Nur ayeti burada kaydı gereken enteresan örneklerden biridir. İnsanlığın mühim keşiflerinden biri olan elektriğe işaret ettiği söylenebilir:

> **"Allah göklerin ve yerin nurudur. Onun nur'u, içerisinde ışık bulunan bir kandil yuvasına benzer. O ışık bir cam içindedir, cam ise, sanki inci gibi parlayan bir yıldızdır; bu, ne yalnız doğuda ve ne de yalnız batıda bulunan bereketli zeytin ağacından yakılır. Onun yağı, nerdeyse ateş değmeden aydınlatır. Nur üstüne nurdur. Allah dilediğini nuruna kavuşturur. Allah, insanlara misal verir. O, her şeyi bilir."** *(Nur, 24/35).*

Burada, "**inci gibi parlayan bir yıldız**" teşbihiyle ampule "**ateş değmeden aydınlatan yağ**"la da elektriğe işaret edildiğini, bu "yağ"ın, aslında, iklime tabi olarak biten nebattan elde edilen malum yağ olmadığını da "**doğulu veya batılı olmayan bereketli zeytin ağacı**" teşbihinden anlarız.

Ayetin üslubundaki ulvilik ve derinlik ve bilhassa teşbihler başka manalar çıkarmaya da elverişlidir.

B) Tarihi Hadiseler: Kur'an-ı Kerim, tarihte cereyan eden bazı hadiseleri beyan ederek de geleceğe ışık tutmakta, insanlığın ilim yoluyla elde edilebildiği tekniklere işaret etmektedir. Bu hadiselerden bir kısmı, peygamberlerin mazhar olduğu mucizeler nevindendir. Bir kısmı ise, bu gruba girmez. **Bir iki misal verelim:**

1. Fil suresi'nde, Mekke'yi işgal ederek Kabe'yi yıkma niyetiyle gelmiş olan Habeşistan ordusunun, kuşların attığı **"siccil"** (denen pişmiş çamur parçaları) ile bozguna uğratıldığı anlatılır. Burada, havadan atılma kaydıyla, bir kuşun taşıyabileceği büyüklükte parçacıklarla, bir ordunun bozguna uğratılabileceği gösterilmiş olmaktadır. Uçaklardan atılan çeşitli silahlardan başka, bir nevi kuş sayılabilecek, istenen yükseklikte patlatılan top ve füze mermileri bu hadiseyi tatbikata koymuştur.

2. Bedir Harbi'nde, Hz. Peygamber'in (Aleyhisselam) mazhar olduğu bir mucize, yukarıda temas edilenden daha ileri durumu bildiriyor. Tefsir ve siyer kitaplarının açıkladığı üzere, Hz. Peygamber'in (Aleyhisselam) yerden alarak fırlattığı bir avuç toprak ve kumdan, düşmanların her birisinin gözüne bir miktar isabet ederek bozguna uğramalarına sebeb olur. Ayet-i kerime bu olaya:

> **"Onları siz öldürmediniz, fakat Allah öldürdü. Attığın zaman da (ey Resulüm) sen atmadın, ancak Allah attı."***(Enfal, 8/17)*

diyerek temas eder.

Atılan merminin, hedefe takip ederek yakalaması, zamanımızda oldukça gelişmiş bir tekniktir. Ancak bu, şimdilik büyük ve bilhassa havai hedeflerle sınırlıdır. Ayet-i kerime, zamanla, insan gibi küçük hedefleri bulup yakalayan mermilerin geliştirilebileceğine, hatta bunun insan eliyle de atılabileceğine işaret etmektedir. Nötron bombası buna bir örnek sayılabilir.

C) Mucizeler: Kur'an-ı Kerim'de zikredilen mucizeler de insanların ulaşacakları bir kısım fenlere işaret ederler. Mi'rac mucizesi bunlardan biridir. Hz. Peygamber (Aleyhisselam), mi'rac mucizesiyle ruh ve ceset olarak semaya çıkmıştır *(İsra, 17/1; Necm, 53/7-18),* Bilhassa hadislerde gelen tamamlayıcı açıklamalara göre, semaya çıkış, ata benzeyen son derece süratli yol alan ve Burak denen bir binek vasıtasıyla olmuştur. Burak'ın sürati ile alakalı tasvir, çok dikkat çekicidir: Hadis, Burak'ın gözünün idrak ettiği, ulaştığı son noktaya ön ayağını bastığını ifade etmektedir.

Bu mucize, sema yolunun insanlara açık olduğuna işaret etmekten başka, bu yolculukta, fezanın uçsuz bucaksız genişliğine uygun şekilde ulaşılacak süratin büyüklüğüne de dikkat çeker.

Hz. Musa'nın asasıyla ilgili mucize de günümüzle ilgilidir. Çeşitli harika işler gören bu asanın bir mucizesi, Hz. Musa'nın, kasten vurması ile yerden su fışkırtmasıdır. Hem de on iki gözlü bir su *(Bakara, 2/60).* Şimdi çok derinlere inebilen artezyen kuyuları ile çöllerde bile su fışkırtma

işi, adi işler sırasına girmiştir. Kaldı ki, yerden sadece su değil, petrol ve tabii gaz da fışkırtılmaktadır. Ayette on iki çeşme söz konusu olduğuna göre, gelecekte başka nimetlerin fışkırtılması da mümkündür.

Nitekim bir hadiste Resulullah (Aleyhisselam) şöyle buyurur:

> **"Rızık kapısı Arş-ı Ala'dan ta yerin derinliklerine kadar açıktır. Allah her kulunu himmet ve gayreti derecesinde rızıklandırır."**

Hz. İbrahim'in mazhar olduğu bir mucize bize ateşe dayanıklı maddeleri haber verir. Bilindiği üzere, puta tapan cemiyete boyun eğmeyen Hz İbrahim, kavminin tapmakta olduğu putları kırar. Bu davranışı ateşe atılarak yakılmak cezasına sebep olur. Ateşe atıldığı zaman Hz. İbrahim Allah'a sığınır. Cenab-ı Hak ateşe şu emri verir:

> **"Ey ateş, İbrahim için soğuk ve selametli ol!"** *(Enbiya, 21/69)*

Ateş Hz. İbrahim'i yakmaz.

Bu mucize, ateşte yanmayan bir maddenin varlığını haber verir. Nitekim insanlık çoktandır amyantı bulmuş ve daha da geliştirerek, çok hızlı şekilde atmosfere giriş yapması sebebiyle son derece ısınan feza gemilerini yanmaktan koruyacak maddelere ulaşmıştır.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz:

Kur'an-ı Kerim'de istikbalde ulaşılacak bilgi ve fenlerle ilgili ayetler çoktur. Bu çeşit ayetler, sadece eski peygamberlerin mucizeleri veya tarihi hadiselerin hikayeleri vesilesiyle varid olmamıştır. İnsan ve kâinatın yaratılışını ve tabiatta cereyan eden (kevni) hadiseleri konu edinen ayetlerden, insanı tefekküre, ibrete teşvik eden ayetlere varıncaya kadar Kur'an'ın pek çok mevzu hakkındaki ayetlerinde bir kısım ilmi, fenni hakikatler mevcuttur. Her ilme mensup ihtisas sahipleri bunlardan kendi sahasına girenleri zamanı geldikçe bulup çıkarabileceklerdir.

Siyah tenli ırkların Afrika'da yaşamasının sebebi nedir? Evrim olmadığına göre, sıcak bölgelerde neden zencilerin yaşadığını nasıl açıklarız?

ateistlerecevap.org/2017/12/siyah-tenli-irklarin-afrikada-yasamasinin-sebebi-nedir.html

by Ateistlere Cevap - December 4, 2017

Değerli kardeşimiz,

Bazıları, zenci ırkın tropik bölgelerdeki yoğun ultraviyole ışınlarına uyum sağlayarak meydana geldiğini iddia ederler. Halbuki bu görüş, Kuzey ve Güney Amerika'da aynı ışınlara maruz kalanların niçin siyahlaşmadıkları sorusunu izah edememektedir.

Son yapılan çalışmalar, deri rengindeki bu farklılığın irsî olduğunu ortaya koymuştur. Dolayısıyla, ırkların teşekkülüyle ortaya çıkan siyahlar, kendileri için zararlı olmayan ışınların bulunduğu sahaya göç etmiştir. Diğer taraftan açık renkli ve mavi gözlü İskandinav ırkı ise, ekvator yakınındaki yoğun ultraviyole ışığından kurtulmak için kuzeye gitmiştir.

Rum sûresinin 22. ayetinde bu hususta mealen şöyle buyurulur:

“Gökleri ve yeri yaratması, dillerinizin ve renklerinizin değişik olması, onun varlığının delillerindendir. Doğrusu bunlarda bilenler için dersler vardır.”

Hz. Âdem ile Hz. Havva'nın göbek deliği var mıydı? Yoksa evrime delil midir?

ateistlerecevap.org/2017/11/hz-adem-ile-hz-havvanin-gobek-deligi-var-miydi.html

by Ateistlere Cevap - November 30, 2017

Değerli kardeşimiz,

Bu ilk insanlarda göbek bağının varlığı veya yokluğunu bizzat göstermek mümkün olmadığına göre, sadece bazı sebeplere ve yaratılıştaki hikmete göre bir yorum yapılabilir.

Bilindiği gibi, insan anne karnında göbekten beslenmektedir. Dünyaya gelince ağızdan beslendiği için, göbekteki bu açıklık zamanla kapanmakta ve sadece belirli bir izi kalmaktadır. İlk insanın yaratılışında anneden beslenme olmadığına göre, mantıken göbek bağının da bulunmaması gerekir. Cenab-ı Hak, onun rızkını göbek bağı olmadan da verir. Yumurtanın içindeki civcivi, göbek bağsız besleyip büyüten, elbette ilk insan Hz. Âdem babamızı ve Hz. Havva validemizi de öyle besleyip büyütmüştür.

Ateistler burada cerbeze ve kelime oyunu yaparak, insanları yanıltmaya çalışıyorlar. İnsan, göbek bağı olsa da olmasa da bir hücre halinden gelişip farklılaşarak insan şekline geliyor. Daha da ilerisi, her bir insanın her an binlerce hücresi değişip yenileniyor. Bir saniye sonraki insan, bir saniye önceki insan değildir. Bu değişme ve farklılaşmalara biz tekâmül diyoruz; yani, gelişip farklılaşarak kemale erme. Bu tarzdaki gelişme bir kanundur. Canlı ve cansız kâinattaki bütün varlıklarda bu kanun geçerlidir. Onlar buna evrim diyorlarsa, o zaman, **evolüsyon** manasında kullandıkları, bir canlıdan bir başka canlının tesadüfen meydana geldiği iddialarını başka bir kelime ile ifade etmeleri gerekir. Onlar cerbeze yaparak ikisine de **evrim** diyorlar. Hâlbuki tahavvül ve tekâmül manasındaki değişiklikler bir kanundur.

Evolüsyon manasında meydana geldiğini iddia ettikleri değişiklik ve farklılaşmanın dayandığı bir hakikat yoktur. **Farazi ve felsefî bir düşüncedir.**

Evolüsyon nedir?

ateistlerecevap.org/2017/11/evolusyon-nedir.html

by Ateistlere Cevap - November 28, 2017

evolüsyon nedir

Evolüsyon

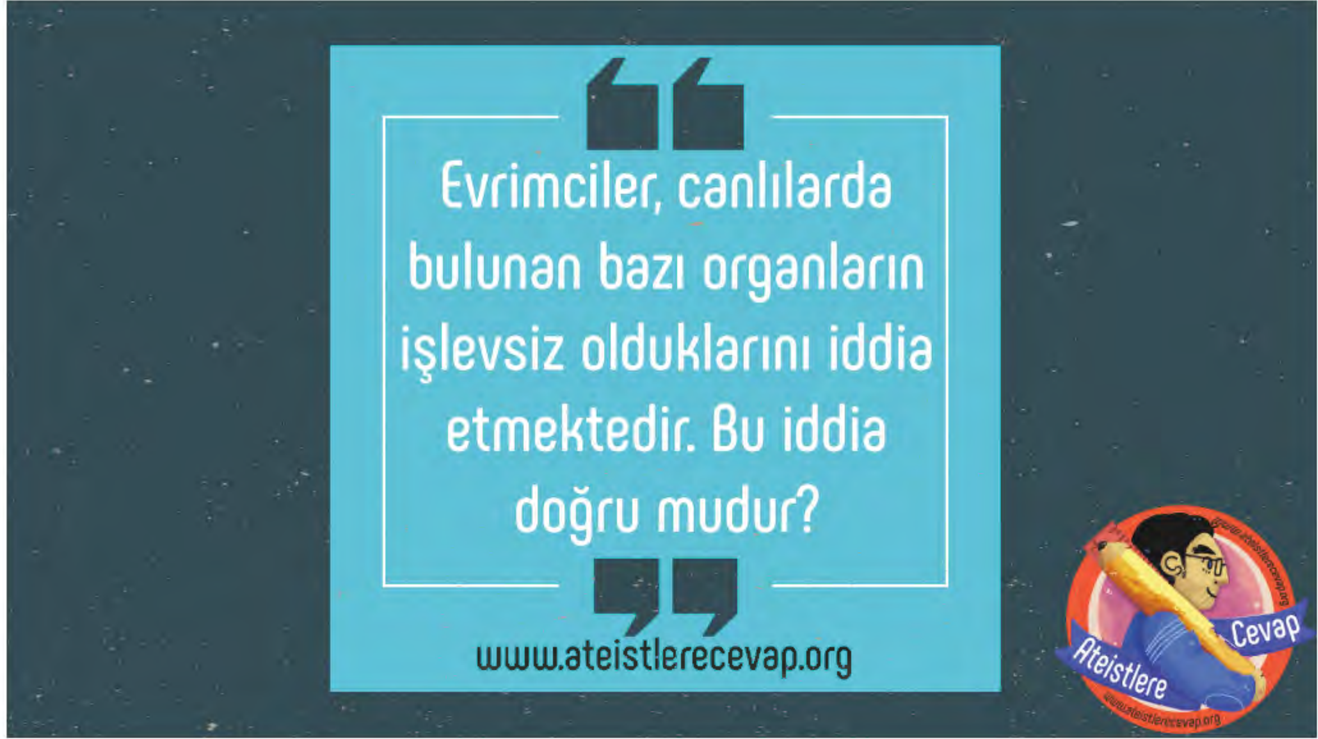
“Evolüsyon” terimi, yüksek ve daha karmaşık yapılı hayvan ve bitkilerin, jeolojik zamanlar boyunca, evvelce mevcut olan ilkel atalardan, değişme ve farklılaşma ile tesadüfen meydana gelmelerini ifade eder. Dikkat edilirse, evolüsyonun iki temel kabule dayandığı görülür. Birisi, tek hücreli canlıdan yüksek yapılılara doğru canlıların soy ağacında mutlaka silsile hâlinde bir sonraki varlık, önceki atalarından meydana gelmiş olmalıdır. İkincisi de, bu canlının ortaya çıkışı ve zaman içerisinde değişmesi tamamen tesadüflere bağlıdır.

Benzer Sorular:

İnsan vücudanda körelmiş organ var mıdır? Varsa evrime delil olabilir mi?

ateistlerecevap.org/2017/11/insan-vucudanda-korelmis-orgen-var-midir-varsa-evrime-delil-olabilir-mi.html

by Ateistlere Cevap - November 27, 2017

Fosilleşmiş bir Evrim Safsatası: ”Körelmiş Organlar”

Körelmiş organ iddiası Charles Darwin evrim hipotezini ortaya atmadan evvel Lamarck tarafından dillendirilmiştir.“Kullanılan organın geliştiği, kullanılmayanın köreldiği” hususu, “Lamarck Prensibi” olarak bilinir. Buna göre evvelce aktif olan bir organ, zamanın geçmesi ve çevre şartlarının değişmesi ile pasif bir konuma geçmiş hatta hiç ihtiyaç kalmadığı takdirde ise tamamen körelmiştir.

Bu masal evrim hipotezi tarihince ”bilim” adı altında pekçok makalede neşredilmiş, araştırmalara konu olmuştur. Ernst Wiedersheim, 1895 yılında yayınladığı “The Structure of Man” adlı eserinde, insanın bedeninde iş görmeyen ve daha önceki atalarından kalıntı olarak intikal eden ve zamanla insanın bedenini terk edecek olan 86 lüzumsuz organ olduğunu belirtmiştir. Encyclopedia Britannica hâlen böyle körelmiş organ sayısını 100’den fazla olarak vermektedir. Bu listeye kozalaksı beze, tiroit bezi, timüs bezi, kuyruk sokumu, apandisit, kulak kasları ve bademcikleri dâhil etmektedir

İnsanda kör bağırsak, diğer canlılara göre fazla gelişmemiştir. Bu durum körelmiş bir yapı olarak kabul edilir ve insanın otla beslenen bir atadan geldiğine delil gösterilir. İnsanda bir başka körelmiş kabul edilen organ, kuyruk sokumudur. Bunun da insanın kuyruklu atasından geldiği, şu anda görevi bulunmayan lüzumsuz organ olduğu ileri sürülür. Ayrıca epifiz bezi, hipofiz bezi ve bademcikler gibi pek çok yapının, körelmiş organ olduğu iddia edilir.

Kainata Mühendis Kesilenler..

Mühendisler kendi alanlarında söz sahibidirler. Bir inşaat mühendisi bir binanın inşa edilmesiyle ilgili herşeyde ihtisas sahibi olduğundan bu hususta eleştiriler sunabilir. Yapılan binanın neresinde hata var, neresinin gereksiz, neresinin eksik olduğunu söyleyebilir.

Peki Kainatın Mühendisi kim? Bu kainatı bu kadar hassas ölçülere bağlı kılan ve herşeyi bir basit maddeden mucize gibi inşa eden kim? Elbette bu sorunun cevabının insan olmayacağı kesindir. Zira Kainatı yaratan ve onu düzenleyip insana hazır eden Cenab-ı Hakk'tır.Canlıları basit bir maddeden halk eden Cenabı Hakk elbette onların yaratılış hikmetiyle ilgili en yüksek söz sahibidir.Yüce Rabbimiz;

Hem o göğü, yeri ve aralarındakileri Biz boşuna yaratmadık. O, küfredenlerin zannı. Onun için küfredenlere ateşten bir veyl var. (Sad-27)

Buyurmaktadır.Durum böyle iken elbette kainatta bir zerreden ibaret olan aklı küçük, kabiliyetleri kısıtlı insan kendini kainata mühendis tayin edip neresinin gereksiz, neresinin fazla olduğuna karar veremez. Böyle büyük bir iddianın sahipleri sonunda her zaman haksız çıkmaya ve aleme maskara olmaya müstehaktırlar.

Şimdi bu sözde mühendislerin iddialarını inceleyip insan vücudunda köreldiği iddia edilen organları ve vazifelerini bir inceleyelim;

Beyinde bulunan **kozalaksı beze** körelmiş organ olarak anlatılmıştır. Fakat yapılan araştırmalar sonucunda bu bezenin melatonin hormonunu salgıladığı ve böylece cinsel gelişimi düzenlediği keşfedilmiştir.

Köreldiği iddia edilen bir başka organ **timüs bezi**dir. Araştırmalar timüs bezinin erken çocukluk döneminde, bedenin bağışıklık sisteminin gelişiminde hayati bir katkı yaptığı ortaya koymuştur. Timüs bezi, gelişim çağında lenf sisteminin normal gelişiminden ve bağışıklık maddesi (antikor) teşekkülünden sorumludur.

Tiroid bezinin körelmiş bir yapı olduğu iddiası ise metabolizma ve büyüme için hayati önem taşıyan iki hormon salgılayan bir endokrin bezesi olduğu anlaşılınca çökmüştür.

Bademciklerin de köreldiği iddiası halen daha dillendirilmektedir. Hatta bu halk arasında bile bazen işitilebilir. Halbuki herşeyi hikmetle yaratan Allahu Teala, bademciklere de mühim bir vazife vermiştir. Bademcikler (Tonsillar) lenfosit üretir ve ayrıca lokal bir antibakteriyel görev yapar.

Evrimciler daha pek çok organın körelmiş olduğu iddiasındadır. Bunlardan en meşhurlarından iki tanesine daha değinelim;

Apandisit başka bir tabirle kör bağırsak halen daha körelmiş organ listesinin başına konur. Fakat yapılan araştırmalar sonucunda kör bağırsak vücuda giren yabancı unsurlara karşı aktif bir organ olarak iş görür. Kalın bağırsağa gönderdiği sıvıyla bulaşıcı hastalıklara karşı koruyuculuk görevi yapmaktadır. Nitekim bugün, kör bağırsağın alınması hâlinde bazı antikorların salınmadığı ve bu yüzden çeşitli mikropların üredigi tespit edilmiştir. Kör bağırsağı erken yaşlarda alınanların diğerlerine göre kansere yakalanma oranı yüzde 30 daha fazladır.

En çok dillendirilen körelmiş organlardan bir tanesi de **kuyruk sokumu kemiği**dir. Bu kemik evrimi savunanlar için insanın atasının kuyruklu bir tür olduğu husunda sarsılmaz bir ispat gibi kabul edilir. Ancak bilimsel araştırmalar kuyruk sokumu kemiğinin körelmediğini ve çok mühim bir vazifesinin olduğunu ortaya koymuştur. Kuyruk sokumu kemiği kalça kemerinin karın kasları için mühim bir tutunma noktasıdır. İnsan bu sayede rahat oturabilir. Halk arasında bazı kazalarda kuyruk sokumu kemiğini kıranlar olur. Bu insanların kesinlikle uzun süre aynı pozisyonda oturamadıkları ve asla rahat edemedikleri gözlemlenmiştir.

Körelmiş organ safsatası sadece insan organları ile ilgili değildir; evrimciler hayvanlar aleminde hikmetini çözemedikleri birçok organı da körelmiş olmakla suçlarlar. Bu iddialarını da evrime ispat olarak sunmak üzere birçok deneyler yaparak güya körelmiş organların bir işe yaramadığını ispatlamaya çalışırlar. Ancak her seferinde bir tokat yiyip esasen hiç bir organın körelmiş olmadığını, körelenin kendi vicdan ve kalpleri olduğunu anlarlar. Sadece basit bir örnek aşağıda görebileceğiniz **boynuzlu böcek**le alakalıdır. Boynuzlu böcekteki boynuzların körelmiş olduğunu iddia eden evrimci bilim adamı Armin Moczek, yanıldığını itiraf etmek zorunda kalmıştır.

Boynuzlu böcekle ilgili araştırma yürüten ve kendisi de evrimci olan bilim adamı Armin Mozcek, bu böceklerin boynuzlarının körelmiş olmadığını şu sözleri ile itiraf eder;

*"Öyle gözüküyor ki ergenlik öncesi bu boynuzlar işlevsiz değillerdir. Halbuki çoğumuz önceden böyle düşünmüyordu."*Yakın zamanda yapılan bir araştırmada bilim adamları böceğin larva aşamasındayken ufak voltaj arkları kullanarak, boynuz hücrelerini diğer hücrelere zarar vermeden yok etmişlerdir. Sonrasında ise, boynuz dokusu tahrip edilen böceklerin baş bölgelerindeki kabukları kıramadıkları gözlemlenmiştir. Sonuçta bu böceklerin baş kısımları

sıkı bir şekilde koruyucu zırhla örtülü kalmış ve kabuklarından dışarı çıkamamışlardır. Bu da göstermektedir ki boynuzlar körelmiş birer organ değil aksine bu canlılar için hayati önem taşıyan birer organdır.

Körelmiş organ iddiası hususunda dillendirilen bir diğer canlı ise **deve kuşu**dur. Bu kuşların kanatlarının zamanla köreldiği iddia edilir. Bu iddianın arkasında, kanatların sadece uçmak için vazifeli olabileceği gibi son derece sığ ve yüzeysel bir bakış açısı vardır. Oysa ki **deve kuşu** gibi saatte 97 km hızla koşabilen bir canlı için kanatlar son derece önemli bir denge sağlayıcı görevi görürler…

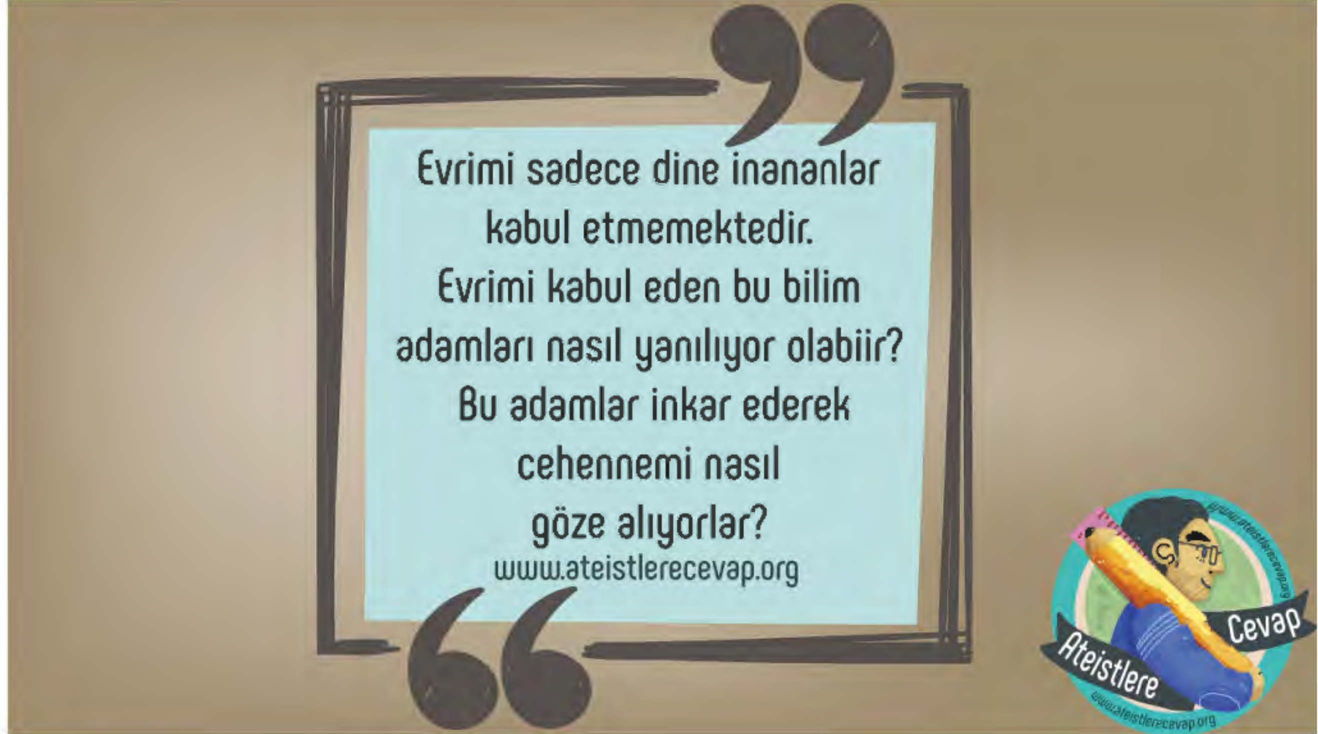
Meçhul bir Kainat ″İnsan″

Bugün halen insan vücudunda vazifesini bilmediğimiz pek çok yapı vardır. İnsanın vazifesi ise aynen yukarıda bahsettiğimiz köreldiği iddia edilen organlar gibi, diğer vazifesi bilinmeyen yapıların da ne hikmetle yaratıldığını bulmaktır. Yoksa hikmetini anlamadığımız her şey hakkında gereksiz, körelmiş, luzumsuz demek ancak haddini aşıp, aklını kainata mühendis yapıp eblehçesine büyüklük taslamak olur ki; muhakkak bir gün ilim elindeki bir tokmağı o ahmağın başına indirir inşaAllah da aklını başına getirir…

Evrimi sadece dine inananlar kabul etmemektedir. Evrimi kabul eden bu bilim adamları nasıl yanılıyor olabilir?

ateistlerecevap.org/2017/11/evrimi-sadece-dine-inananlar-kabul-etmemektedir.html

by Ateistlere Cevap - November 24, 2017

Evrimi-sadece-dine-inananlar-kabul-etmemektedir
Sorunuza farklı yönlerden cevap vermeye çalışacağız:

Cevap 1:

Aynı sorulara karşılık şu soruları da düşünelim lütfen:

Dünyada evrim teorisini kabul etmeyen binlerce ilim adamı da var… Bunların diğerlerinden tek farkı Allah'a iman etmeleridir. Peki bu adamlarının ilmin yanında, din-iman ilmine sahip olmaları, bunları daha cahil mi yoksa daha bilgili mi yapar? Birinci şıkkı savunmanın hiçbir dayanağı yoktur.

Evrimi kabul etmeyen bu bilim adamları nasıl yanılıyor olabilir? Diğer soruları da bunlara kıyas edebilirsiniz…

Şimdi diğer bir açıdan bakalım; bu koca ilim adamları bir bayan ile bir maymunun kafataslarının yarısını bir araya getirip bir yüz yaptılar ve bunun geçmişinin çok eskiye dayanan tarihî bir maymun kafatası olduğunu söyleyip maymunların insanlara çok

benzediklerine bir delil olarak bilim dünyasına yutturmaya çalıştılar. Daha sonra bunun bir sahtekârlık olduğu yine insaflı batılı bilim adamları tarafından ifşa edildi. Bunu yıllar önce biz de okuduk. *Peki bu rezilliği yapan bilim adamlarından her şey beklenmez mi?*

Bu konu tamamen ideolojik bir malzeme haline getirildi. Materyalist bilim adamları evrim teorisi üzerinden dinlerin kökünü kazımayı amaçlıyorlar ve bu uğurda her yolu mubah görüyorlar. Zaten Allah'tan korkmayanın başka ne korkusu olabilir ki…

"Eğer inançsız oldukları için bu teoriyi savunuyorlar derseniz, o zaman bu adamlar niye inkar ederek cehennemi nasıl göze alıyorlar?" sorsunun cevabı bize göre çok açıktır; adamlar cehennemi göze almıyorlar, çünkü cehennemin varlığına inanmıyorlar ki… Bu sebeple denilebilir ki, Allah'a ve ahirete iman eden bilim adamları ile iman etmeyen bilim adamları arasında dürüstlük bakımından çok fark vardır. İman edenler bile bile yalan uydurdukları takdirde Allah'a karşı isyan etmiş olacaklarını ve *-affedilmedikleri takdirde-* cehenneme gideceklerini düşünmek durumundadır. Diğerleri ise Allah'a veya ahirete imanları olmadığı için yaptıkları yanlışların bir cezasını düşünmezler…

Evrim teorisi bazıları için bir dinsizlik malzemesi olduğu halde, bazıları için bir tekamül prensibidir. Hangi düşünce olursa olsun, insanların gerçekten mutasyona uğradığını, maymun veya başka bir türden geldiğini bilimsel olarak ispat etmek mümkün değildir. Madem ki, modern fen ve bilim gözle gördüğüne inanır, bu konuda gözle görünür tek bir veri yoktur. Veri gibi gösterilenlerin hepsi de bu konudaki düşünce sahiplerinin varmak istedikleri sonuçlara ulaşmak için varsaydıkları teorileri birer kesin bilgiymiş gibi sunmalarından ibarettir.

Cevap 2:

Öncelikle neyin tartışmasının yapıldığını bilmek gerekir. Daha açık olarak, evrim tartışmasını iyi anlamaya ihtiyaç vardır.

– Evrim nedir?

Evrim kelimesi; başkalaşma, farklılaşma, kademeli olarak gelişme, değişme, ilerleme ve evolüsyon gibi aralarında değişik farklar bulunan pek çok kelime, tâbir ve deyim yerine kullanılmaktadır.

Materyalist evrimciler, bütün canlıların silsile halinde birbirinden tesadüfen meydana geldiğini ileri sürmektedirler.

Bugün için yapılabilen tespitlere göre; bitkilerin, hayvanların ve insanların, yani canlıların tamamının genetik yapısında dört temel molekül yer alır. Bunlar; **adenin, guanin, sitosin** ve **timin**'dir. Bu moleküllerin yapılarını da; **karbon, hidrojen, oksijen, kükürt, fosfat** ve **azot** atomları teşkil eder.

Canlıların genetik yapı bakımından hangi elementlerden meydana geldiğini ortaya koyma bilimin görevidir. Bunların neye işaret ettiğini yorumlama ise, bilimsel bilginin görevi değildir. Bunu yorumlama; insanın inancına, ideolojisine, felsefî görüşüne ve metafizik düşünce gibi kültür değerlerine bağlıdır.

Kütüphanelerimizi dolduran kitaplar, alfabenin yirmi dokuz harfinden meydana gelmiştir. Bütün kitaplarda harflerin aynı oluşundan hareketle, kitapların birbirinden meydana geldiği düşüncesi bilimsel değildir. Aynı şekilde, kâinattaki bütün varlıkların da 114 elementten meydana gelmiş olmasının, onların hepsinin silsile halinde birbirinden hâsıl olduğu iddiası bilimsel bir yaklaşım olamaz.

Canlıların genetiğindeki elementlerin benzerliğini, onlar ideolojilerinin gereği, bütün varlıkların silsile halinde ve tesadüfen birbirinden meydana geldiğine gerekçe gösteriyorlar. Biz de bilimsel yoldan hiç ayrılmayarak, göğsümüzü gere gere diyoruz ki, canlılarda elementlerin benzerliği, onları yaratanın birliğine ve varlığına en büyük delildir. Biz nasıl ki, yirmi dokuz harfle, istersek **“balık”**, istersek **“at”** ya da **“insan”** yazabiliyoruz. Allah da **yüz on dört** elementten istediği zaman, istediği varlığı, dilediği şekilde yazıyor.

Şu anda yeryüzünde, insan da dâhil, binlerce ve hatta milyonlarca bitki ve hayvan türü ayrı ayrı ve tek bir hücreden meydana geliyor. Canlıların genetik yapılarında, ufak tefek değişiklikler olsa da, o canlının vasfını ve özekliğini değiştirecek tarz farklılaşma ortaya çıkmıyor. Şayet bir canlının genetik yapısı büyük oranda değişecek veya değiştirilecek olsa, o canlı daha embriyo safhasında ölüyor. Şimdiye kadar, bir canlının genetik yapısının farklılaşarak tamamen farklı bir canlıyı hâsıl ettiğine bilim âlemi şahit olmadı. Velev ki, bir canlıdan bir başka canlı meydana gelmiş bile olsa, onu da Allah yaratmış olacaktır.

Yaratılışı savunanlar, çevredeki bütün varlıkların en ince ayrıntılarına kadar araştırılmasını ve incelenmesini, bu konuda her türlü değişik görüşe yer verilmesini bilimin bir gereği olarak kabul etmektedirler. Evrende hiçbir şey kararında değildir. Atomdan galaksilere kadar her şey, Allah’ın ilim ve iradesi dâhilinde her an değişmekte, başkalaşmakta ve farklılaşmaktadır. Allah da, kâinattaki varlıklar hakkında düşünmemizi, akıl ve fikir yürütmemizi istemekte, bilenlerle bilmeyenlerin bir olmadığını bildirmektedir.

Kısaca ifade edersek, atom ve moleküllerin, bir halden bir başka hale geçerek, yani hal değiştirerek canlıların bünyesinde yer almaları, bir takım biyoloji ve fizik kanunları çerçevesinde olmaktadır. Dolayısıyla elementlerin hal değiştirmesi, teori değil, Allah’ın ilim, irade ve kudreti doğrultusunda meydana gelen bir kanunudur.

Aslında kâinatta hiçbir şey sabit değildir. Atomdan galaksilere kadar her şey her an hareket ve faaliyettedir. Atomun etrafındaki elektronlar saniyede elli bin devir yapmaktadır. Atomlardan meydana gelen moleküller de hareket halindedir. Katı moleküllerde hareket yavaş, ama sıvı ve havadaki moleküller daha hızlıdır.

Kâinatta yüz milyar galaksinin varlığı kabul edilmektedir. Bu galaksilerin bazıları ışık hızına yakın bir süratte birbirinden uzaklaşır. Bütün canlı varlıklar da her an değişim içerisindedir. İnsan yaklaşık yüz trilyon hücreden meydana gelmiştir. Her bir hücrede bir saniyede üç bin değişik reaksiyon olmaktadır. Bir saniye sonraki insan, madde cihetiyle bir saniye önceki insan değildir. Bünyesinde pek çok element değişim ve başkalaşıma uğramıştır. Bu ve benzeri bütün değişim ve başkalaşımlar **EVRİM** olarak ifade ediliyor. Bu manadaki bütün değişim ve başkalaşımlar teori değil bir kanundur.

– Evrimi tartışmalı hale getiren nedir?

Evrimi esas tartışmalı hale getiren onun **evolüsyon** karşılığı olarak kullanılmasıdır. Yani, bir türden bir başka türün ve dolayısıyla bu yolla, insan da dâhil bütün canlıların, silsile halinde birbirinden tesadüfen ve tabiatın eseri olarak ortaya çıktığı görüşüdür.

– Evrim tartışmasının altında yatan nedir?

Burada, bir yaratıcının kabulü veya reddi vardır. Meselâ elinizde bir gözlük var. Bunun hangi maddelerden yapıldığını, ne iş gördüğünü en ince ayrıntılarına kadar inceliyorsunuz. Böyle bir delilde herkes gözlüğün bir ustanın eseri olduğunda hemfikirdir. Gözlük yerine canlıların gözü dikkate alınınca, o da en ince yapısına kadar inceleniyor, ne işe yaradığı ve nasıl çalıştığı ortaya konulmaya çalışılıyor.

Buraya kadar evrimcilerle yaratılışçılar arasında problem yoktur. Bu gözün ustasının kim olduğuna sıra gelince, tartışma başlıyor. Yaratılışı savunanlar, nasıl ki eldeki gözlük; ilim, irade ve kudret sahibi bir ustanın eseri ise, ondan daha mükemmel olan gözün de ilim, irade ve kudret sahibi bir ustanın eseri olduğunu kabul ve iddia ediyorlar.

Ateist evrimciler ise, gözlüğün ustasını kabul ettikleri halde, gözün tesadüfen ortaya çıktığını ve bir ustasının bulunmadığını belirtiyorlar ve böyle bir iddianın bilimsel bir yaklaşım tarzı olduğunu ileri sürüyorlar. Kısacası, Allah'ı devreden çıkarıyorlar.

Yaratılışçılarla Evrimcilerin Kâinata Bakış Farkı

Materyalist evrimcilerle yaratılışçılar arasındaki tartışmanın en can alıcı noktalarından birisi de, evrimcilerin kâinata sebepler hesabına ve tabiat namına bakmaları ve her şeyi sebeplere vermeleridir.

Yaratılışçılar ise kâinata, Allah adına bakarlar. Kâinata Allah hesabına bakıldığı zaman, o sahadan elde edilen bütün bilgiler marifetullaha, yani Allah'ı bilmeye basamak olmaktadır. İslâmiyet, bilimde ne kadar çok terakki edilse, yani varlıklar hakkında ne kadar geniş bilgi sahibi olunsa, Allah'ın kâinattaki tasarrufunun, hikmet ve hâkimiyetinin daha iyi bilineceğini nazara verir.

– Bilim adamlarının genelde dine karşı oluşlarının sebebi nedir?

On dokuzuncu yüzyılda Fransız İhtilali ile hâkimiyeti ele alan materyalist felsefe, Hristiyan dinine karşı duruş sergilemiş ve bundan sonra her türlü bilimsel gelişmenin karşıtı, ya da düşmanı, dini düşünce gösterilmiştir. Bu tarihten sonra bütün siyasi, sosyolojik ve bilimsel çalışmaların temeli ateizme dayandırılmıştır.

İslâmiyet'i bilmeyenler, Hristiyanlıkla onu aynı kefeye koydular. Hristiyanlığa karşı duruş, İslamiyet'e karşı duruş şeklinde algılandı.

Hâlbuki İslâmiyet'le bilimin çatışması söz konusu değildir. Çünkü İslâm dini, kâinatın tamamını âdeta bir kitap gibi kabul eder. Allah'ın kudret sıfatının eseri olan ve elementlerle yazılmış bir kitap; yani, kâinat kitabı.

İslâmiyet'te, cisimlerdeki ölçülü, plânlı ve bir maksat ve gayeye göre yaratılışın düşünülmesi "TEFEKKÜR", fikir ve akıl yürütme, yorumlama olarak ifade edilir. Böyle bir saatlik akıl yürütme ve düşünmeyi, İslâmiyet bir sene nafile ibadetten üstün görmektedir.

Kur'an; **"Düşünmüyor musunuz?"** *(Bakara, 2/76),* **"Aklınızı kullanmıyor musunuz?"** *(Bakara, 2/44)* diyerek, akla havale eder. Akıllı düşünmeye teşvik eder. **"Bu inceliği, ancak aklı selim sahipleri düşünüp anlar."** der *(Âl-i İmran, 3/7).* Allah'tan ilmimizin arttırılmasını istememizi öğütler: **" 'Rabbim, ilmimi arttır.' de."** *(Tâhâ, 20/114).* Bilenlerle bilmeyenlerin bir olmadığına dikkat çekilir:

> **"Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?"** *(Zumer, 39/9).*
>
> **"Düşünesiniz diye gerçekten size âyetleri açıkladık."***(Hadîd, 57/17).*

Bilinmeyen bir şeyin sorulup araştırılarak öğrenilmesi istenmektedir:

> **"Eğer bilmiyorsanız, bilenlerden sorun."** denmektedir *(Nahl, 16/43).*

Hadislerde de ilme teşvik vardır:

"İlim talebi için yola çıkan kimse, dönünceye kadar Allah yolundadır." *(Tirmizî, İlim 2, 2649; İbn Mâce, Mukaddime 17, 227).*

"Kim ilim öğrenmeyi talep ederse, bu onun geçmişteki günahlarına kefaret olur."(Tirmizî, İlim 2, 2650).

"Hikmetli söz müminin yitiğidir. Onu nerede bulursa, hemen almaya ehaktır."*(Tirmizî, İlim, 19, 2688).*

"İlmin azalması, cehaletin artması…" *(Buhari, Kitabu'l-İlim, 71-72)* dünyanın sonu olarak belirtilmiştir.

İslâmiyet'te âlimin mürekkebi, şehidin kanından üstün tutulmuştur. Böyle bir din, ilme karşı olabilir mi? Zaten bütün ilimler, Allah'ın kâinat kitabının tefsiri ve açıklaması değil midir? Kur'an da O'nun kitabı, kâinat da. Kur'an'a ters düşen, ilim değil, ancak bir takım teori ve hipotezler veya ideolojik yaklaşımlar olabilir.

Kısaca söylemek gerekirse; maddeyi ilahlaştıran pozitivist inanç savunucuları, evrim teorisini, bilimsel platformundan çıkararak kendi ateist ideolojilerine âlet etmişlerdir.

Evrim Teorisi Bilimsel Bir Teori Değildir.

– Bilimsel teorinin özelliği nedir?

Bilimsel teori; bilgi edinme süreci aşamasında ortaya atılan, geçerlilik ve güvenilirliği bilimsel yöntemlerle tespit edilmiş olan, iç tutarlılığı bulunan bilgiler ve açıklamalar bütünü olarak tarif edilir. *(http://www.canertaslaman.com/2012/03/evrim-teorisi-felsefe-ve-tanri/)*

Evrim Teorisi, bilimsel kıstasları taşımayan, yani laboratuarda denenemeyen, çoğunlukla metafiziğe dayalı görüşleri bünyesinde barındıran felsefi bir düşünce tarzıdır. **Metafizik ise;** sonuçların bilimsel bir biçimde ifade edilememesi ve bilimsel olarak doğrulanamaması anlamında her türlü felsefî düşünce olarak ifade edilir.

Evrime her ne kadar bilimsel bir şekil verilmeye çalışılsa da, metafiziksel varsayımlara yapışıldığı görülmektedir. İstenilse de bu metafizik düşünceden kaçınmak mümkün değildir. Çünkü maddenin ve âlemin varlığı, canlılığın mahiteyi, Yaratıcı'nın kimliği ve vasıfları gibi

konuların büyük bir kısmı Evrim Teorisi'nin gündeminde olduğu sürece, metafizik yaklaşımlar kaçınılmazdır.

Evrimcilerin evrim teorisine güçlü bağlılıkları, onları her türlü metafiziksel tahminleri yürütmeye sevk etmiştir. Evrimin belli başlı delilleri ve bunların başarısı, onun bilimsel desteğinden değil, yaratılışa karşı oluşundan kaynaklanmaktadır. Evrimin eldeki en iyi açıklama olduğu sıkça ileri sürülür. Böyle bir iddia ise, bilimsel olmayan bir hükümdür. **Evrimin doğruluğunu başta kabul edip, onu destekleyecek deliller aramak, bilimsel olmayan maksatlı bir davranıştır.**

Meşhur antropolog Servier de evrimciliğin laik bir din dogması haline geldiğini belirtir ve şöyle der: **"Evrimcilik, Batı'nın laik din dogması haline gelmiştir."***(Servier, J. Etnoloji. Tercüme M. Ali Kayabal. İletişim Yayınları, 1992, s. 113, 124)*

Kant, **Yargı Gücünün Eleştirisi** adlı eserinde, bir bilimin ancak matematiksel olduğu oranda gerçek bilim olduğunu ileri sürmektedir. Kant'a göre, Evrim Teorisi'nin içinde matematiksel argümanların çok az oluşu, onun bilimsel bir teori sayılmasını tartışmalı hale getirmektedir (Mayr, E. The Growth of Biological Thought. The Belknap Press of Harward University Press, Cambridge, 1982, s. 862).

Ünlü felsefeci Bernard Russell de evrimin gerek metot ve gerekse ilgilendiği problemler bakımından bilimsel bilgi olmadığını dile getirerek şunu söyler:

> **"Evrimcilik, şu ya da bu biçim altında çağımızın ağır basan bir inanç şeklidir. Evrimcilik, gerek metoduyla ve gerekse ele aldığı problemlerle, gerçek bir bilim değildir."** *(Russell, B. Dünya Üzerine Bildiğimiz. Terc. Vehbi Hacıkadiroğlu. Alaz Yayınları. İstanbul, 1980, s. 24-25).*

Çağımızın seçkin bilim felsefecisi Karl Popper'e göre bilimselliğin ölçütü doğrulanmaya değil, yanlışlanmaya elverişliliktir. Ona göre bir bilgi veya sonucun özelliği, yanlışlamaya müsait olmasıdır. Hâlbuki Darwinciliğin öyle bir teste elverdiği söylenemez. Darwinciliği doğrulayan bazı olgusal veriler gösterilebilir. Ama bilimselliğin ölçütü doğrulanmaya değil yanlışlanmaya elverişliliktir. Başka bir ifadeyle, Darwinciler teorilerinin hangi muhtemel gözlem sonuçlarıyla yanlışlanabileceğini ortaya koymuş değillerdir. Dolayısıyla Darwincilik bilimsel bir teori olmaktan çok metafiziksel bir yapıya sahiptir *(Popper, K. Unended Quest, Fontana-Collins, 1976, s. 171).*

Kısaca ifade etmek gerekirse, bu teori bilim kıstaslarına uymamaktadır. Bilimsel bilgi değil, metafizik yönü ağır basan felsefî bir düşünce tarzıdır.

Bilim adamlarının çoğu evolüsyon manasında evrimi kabul etmemektedir.

Bilim adamlarının çoğu, canlıların kademe kademe birbirinden tesadüfen meydana geldiği şeklindeki evrim görüşünü kabul etmemektedirler. Zaten yaratılışçılarla evrimciler arasındaki tartışma bu tip bir evrim anlayışı sebebiyledir. Kaldı ki, Materyalist felsefecilerin ve ateist biyologların müdafaasını yaptığı böyle bir evrim görüşü bilimsel bir bilgi değil, felsefi ve metafiziğe dayanan bir görüş ve yorumdur. Dolayısıyla ateizme dayalı böyle felsefî bir görüşü bütün bilim adamlarının kabul ettiği yönündeki yaklaşım, tamamen ideolojik bir tutumdur.

– Bir insan özelliklede bilim adamıysa nasıl bile bile Allah'ı inkâr eder?

Okuyucumuz sorusunda böyle diyor. Haklıdır. Bilim adamı, kâinattaki son derece sanatlı, sonsuz bir ilmi ve kudreti gerektiren eserleri görüp, bunların sahibini nasıl inkâr edebilir. Bir harf kâtipsiz, bir iğne ustasız olmazken, şu koca kâinatın sahipsiz olması mümkün müdür? Elbette mümkün değildir.

Gözlük camına mürekkepli bir kalemle birkaç nokta konduğu zaman, bu noktalar bazen bir dağın görünmesine mani olur. Aynen bunun gibi, işlenilen günahlar sebebiyle insanın manevî kalp gözüne konan noktalar, pek çok hakikatin görünmesine engel olur.

Güneş, nur ve ziyadır. Girdiği yeri aydınlatıp, nurlandırıp, gül ve reyhanların, nergis ve lalelerin teşekküle sebep olurken, aynı güneş, mahiyeti bozulmuş maddeleri kokuşturur ve çürütür. Bunun gibi, mana âlemi günahlar sebebiyle bozulmuş kimselerin kâinattan aldıkları marifet nurları âlemlerinde söner. Her bir varlık Allah'a açılan bir pencere iken, onun âleminde gelişigüzelliğe ve tesadüfe dönüşür. Onların artık hakikate nüfuz etmeleri mümkün değildir. Çünkü Cenab-ı Hak öyleleri için;

> **"Onların kulakları vardır işitmez, gözleri vardır görmez, akılları vardır fakat idrak etmez."***(Araf, 7/179),*
>
> **"Şeytan onların amellerine kendilerine hoş gösterir."***(Enam, 6/43)* buyuruyor…

Bizim böylelerin avukatlığını yapmamıza gerek yok, şeytanlar onu fazlasıyla yapıyor. Biz, Allah'a inanmanın bir iman meselesi olduğunu gözden uzak tutmamalıyız. Allah'a inanmanın yolu, Allah'ı bilme ve anlama yönünde gayret sarf etmekten geçiyor. Ancak bu da yeterli değildir. Cenabı Hakk'da ona iman nurunu ihsan edecek. Siz ihtiyarınızı bu yönde kullanmazsanız, Allah iman nasip etmiyor. Siz cüzi iradenizi bu yönde kullanınca da, o iman

nuru, yine Allah'ın lütuf ve merhametine bağlı. Biz başkasına Allah'ın bu ikramı niye yapmadığına değil, bize ihsan ve lütfettiği bu iman nimetine karşı şükrünü eda ve O'na minnettarlığımızı bildirmeye gayret etmeliyiz.

Bilmeliyiz ki, dünya ve ahirette bu iman nimetinden daha büyük ve değerli bir ihsan ve lütuf olamaz. Dolayısıyla böyle bir nimete mazhar olmak, Allah'ın yanında ne kadar kıymetli, değerli ve sevgili olduğumuzu gösteriyor. Her halde bize düşen görev, bu sevgi ve lütufa mazhar olmaya çalışmaktır. Yoksa böyle bir nimetin elimizden alınması için, başta şeytan ve nefis ve kötü arkadaşlar her an çalışıyorlar. Tabir caiz ise, bu nimeti kaybetmemek için ona dört elle değil, belki sekiz elle sarılmalı ve Allah'a, bu nimeti bizden almaması için yalvarmalıyız. Çünkü **iman nimeti** insanın hem dünyasına ve hem de ahiretini aydınlatıyor. Sahibine dünyada da Cennet hayatı yaşatıyor.

Canlıların protein yapısı benzerliği, onların aynı kökenden geldiğine delil olur mu?

ateistlerecevap.org/2017/11/canlilarin-protein-yapisi-benzerligi-onlarin-ayni-kokenden-geldigine-delil-olur-mu.html

by Ateistlere Cevap - November 23, 2017

Canlıların-protein-yapısı-benzerliği,-onların-ayn

Canlıların temel yapısını ve genetik özelliklerini proteinler teşkil eder. Proteinler amino asitlerden meydana gelmiştir. Amino asitler de karbon, hidrojen, azot, kükürt ve fosfor gibi elementlerden hasıl olmaktadır.

Bizim alfabedeki 29 harf gibi, kâinatta da izotoplarıyla birlikte 114 element vardır. Bütün varlıklar maddesi itibariyle bu elementlerden meydana gelmektedir.

Canlıların temel yapısını ve genetik özelliklerini proteinler teşkil eder. Proteinler amino asitlerden meydana gelmiştir. Amino asitler de karbon, hidrojen, azot, kükürt ve fosfor gibi elementlerden hasıl olmaktadır.

Bizim alfabedeki 29 harf gibi, kâinatta da izotoplarıyla birlikte 114 element vardır. Bütün varlıklar maddesi itibariyle bu elementlerden meydana gelmektedir.

Siz 29 harfi kullanarak, bu harflerden sırasıyla; hece, kelime, cümle ve paragraflar yaparak istediğiniz metni ortaya koyarsınız. Burada marifet harflerde değil, harfleri dizen ve yazandadır. Kelime ve harflerin benzer olması, "*Mutlaka bir sonraki cümle, bir önceki cümle*

veya kelimenin değişmesiyle ortaya çıkmıştır" şeklindeki bir iddiaya delil olamaz ve böyle bir yaklaşım bilimsel değil, tamamen felsefî bir düşünce tarzıdır.

Söz gelimi siz bir halı dokuyorsanız, bunun için mevcut 114 elementi, ya da atomu belirli oranda kullanırsınız. Kullandığınız ham maddeyi teşkil eden elementler aynıdır. Ancak, sizin kullandığınız şekil, motif ve modele göre farklı halı tipleri ortaya çıkar. İki halı tipinin birbirine yakın motif ve desene sahip olması, bunlardan öncekinin değişerek diğerini verdiği şeklindeki yorum şahsi ve felsefîdir. Bilimsel bir dayanağı yoktur.

Tıpkı canlıların yapısı da böyledir. Onlar da madde itibariyle 114 elementin belirli sayı ve oranda birleşmesiyle hâsıl olmaktadırlar.

Bugün için yapılabilen tespitlere göre; bitkilerin, hayvanların ve insanların, yani canlıların tamamının genetik yapısını gösteren DNA ve RNA'lar da protein yapısındadır. Bu proteinlerde beş temel molekül yer alır. Bunlar; Adenin, Guanin, Sitosin, Timin ve Urasil'dir. Bu moleküllerin yapılarını da genelde; karbon, hidrojen, oksijen, kükürt, fosfor ve azot atomları teşkil eder. Zaman zaman buna birkaç element daha ilave olabilir. Bu elementlerin farklı sayı, yapı ve şekilde birleşmeleri, canlıların genetik yapısında değişikliğe sebep olur.

Evrimciler tarafından, insanla maymun arasındaki genetik benzerliğin %98 olduğu iddia edilmekte ve dolayısıyla maymunla insan arasında evrim bakımından bu yönüyle ilişki kurulmaya çalışılmaktadır. Bu, iddianın bilimsel dayanağı yoktur. İnsan ve maymun genlerinin %98 birbirine benzediği iddiası, yıllar önce evrimciler tarafından üretilmiştir ve devamlı olarak bir slogan gibi kullanılmaktadır. İnsanda ve şempanzede bulunan 30-40 civarındaki temel proteindeki aminoasit dizilimlerinin ayniliği, bu benzerlik iddiasına delil olarak ileri sürülmektedir.

İnsanda yaklaşık 100 bin protein vardır. Bunların içerisinde 40 tanesinin benzer olması, insanla maymunun %98 benzer olduğunu göstermez. Böyle bir yaklaşım, bilimsel olmaktan çok, propaganda amaçlıdır. Kaldı ki, bu 40 proteinin DNA benzerliği konusu da tartışmalıdır. Bu çalışma 1987 yılında Sibley ve Ahlquist tarafından yapılmış ve Moleküler Evrim Dergisi *(Journal of Molecular Evolution)*'nde yayınlanmıştır[1].

Ancak, bu verileri inceleyen Sarich, burada kullanılan metodun fazla güvenilir olmadığını ve elde edilen verilerin çok abartılarak yorumlandığını belirtmiştir[2].

Kaldı ki, bu benzerlik iddia edildiği gibi %98 bile olsa, bu iki canlı grubu arasında evrimsel bir ilişki kurulamaz. Çünkü türler çok hususi genetik şifrelere sahiptir.

Canlıların genetik yapı bakımından hangi elementlerden meydana geldiğini ortaya koyma bilimin görevidir. Bunların neye işaret etiğini yorumlama ise, bilimsel bilginin görevi değildir. Bunu yorumlama; insanın inancına, ideolojisine, felsefî görüşüne ve metafizik düşünce gibi kültür değerlerine bağlıdır.

Canlılarda temel yapıların benzerliği, onların tesadüfen birbirinden meydana geldiğine değil, bütün varlıkların ustasının tekliğine ve hepsinin aynı plan üzerine Allah tarafından yaratılmış olduğuna delildir.

1. Sibley and Ahlquist, Journal of Molecular Evolution, no. 26, s. 100.
2: Sarich ve diğerleri, Cladistics, 1989, no. 5, s. 3-32.

Erkeklerde meme ucu varlığının hikmeti nedir? Erkek meme uçlarının işlevsiz oluşu ile ilgili evrimcilerin "körelmiş organ" tezlerine karşı bir cevap verir misiniz?

ateistlerecevap.org/2017/11/erkeklerde-meme-ucu-varliginin-hikmeti-nedir-erkek-meme-uclarinin-islevsiz-olusu-ile-ilgili-evrimcilerin-korelmis-organ-tezlerine-karsi-bir-cevap-verir-misiniz.html
by Ateistlere Cevap - November 18, 2017

Değerli kardeşimiz,

Meme uçları ceninde henüz erkeklik dişilik teşekkül etmeden önce mevcuttur. Doğumdan sonra erkek ve kız çocuklarında durum aynı olup, ergenlik dönemiyle farklı hormonların salgılanmasıyla birlikte değişim başlar.

Meme uçları sinir hücrelerinin bol olduğu bir yerdir. Erkekteki meme uçlarının cinsel uyarılmada etkisi bilinmektedir.

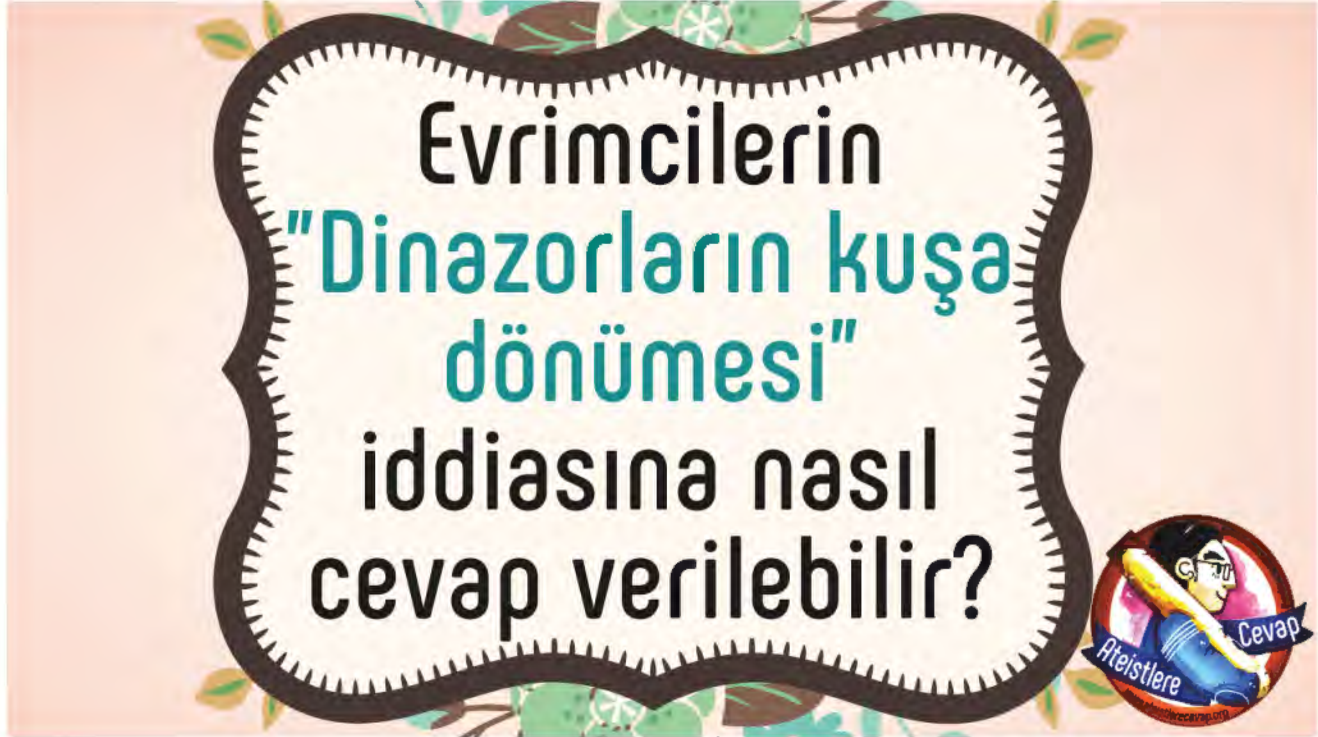
Yüce Allah hiçbir şeyi boş yere yaratmamıştır. Bizim şimdilik bu konuda fazla bilgimizin olmaması faydasız olduğu manasına gelmez.

Meme uçlarının, insanın önceki atalarından kalmış körelmiş organ olarak nitelendirilmesi, bilimsel değil, felsefî bir görüştür. Çünkü bir organın kullanılmamasıyla zayıflaması, ya da kullanılmasıyla gelişmesi sadece vücut hücrelerindeki bir değişikliktir; genlerde olan bir değişiklik değildir. Dolayısıyla bu değişiklik yavrularına geçmez.

Mesela, trafik kazasında, ya da savaşlarda eli kopan bir kimsenin çocuklarının elleri sağlam olarak dünyaya gelir.

Evrimcilerin “dinozorların kuşa dönüşmesi” düşünceleri hakkında ne söylenebilir?

ateistlerecevap.org/2017/11/evrimcilerin-dinozorlarin-kusa-donusmesi-dusunceleri-hakkinda-ne-soylenebilir.html
by Ateistlere Cevap - November 13, 2017

Evrimcilerin-dinazorların-kuşa-dönüşmesi-iddiası

Korkunç sürüngen anlamına gelen **“dinozor”** sık sık duyduğumuz, pek de yabancı olmadığımız bir kelime. *Bu yaratıklar, fosillerinden anladığımız kadarıyla 225.000.000 yıl önce yeryüzünde yaşamaya başladılar ve 65.000.000 yıl önce aniden tamamen yok oldular.*

Sorunun Cevabı

Korkunç sürüngen anlamına gelen **“dinozor”** sık sık duyduğumuz, pek de yabancı olmadığımız bir kelime. *Bu yaratıklar, fosillerinden anladığımız kadarıyla 225.000.000 yıl önce yeryüzünde yaşamaya başladılar ve 65.000.000 yıl önce aniden tamamen yok oldular.*

Halkın merakını uyandıran bu yaratıkların gündeme gelmesi, eskiden beri bazı yerli ve yabancı dergilere evrim konusuna zemin hazırlama fırsatı verir. Mesela, TÜBİTAK’ın *“Bilim ve Teknik Dergisi”*, **Ekim 1993** sayısında, kapak yaptığı dinozorların hayatı ve yok oluşları ile ilgili yazının devamında Darwin’in görüşlerini yayınlıyordu. Aynı derginin **Ağustos 1983** sayısında da dinozorların yok oluşları kapak yapılmış, ardından da *“Hayat Nasıl Başladı?”* başlıklı evrim senaryolarına yer verilmişti. ***Ağustos 1978*** *tarihli “National Geographic” adlı araştırma dergisinde de dinozorların hayatları ve ölümleri ele alınarak, evrimleşerek nasıl kuş oldukları izah edilmeye çalışılmıştı.*

Ne var ki bu iddia, 1986 yılında ilim dünyasına açıklanan **Protoavis** adlı 225.000.000 yıllık bir kuş fosili tarafından bir anda yıkılıverdi. Anlaşıldı ki, dinozorlar ilk tarih sahnesinde görüldüğü sıralarda, kuşlar gökyüzünde serbestçe kanat çırpıyorlardı.

Dinozorların ortaya çıkışları, hayatları ve yok oluşları, evrimi çağrıştırmak şöyle dursun, tamamen aleyhinde bir takım deliller sergiliyor. Onlar tarih sahnesinden nasıl ve neden silindi? Bu soruya verilen cevaplardan evrime bir pay çıkarmak, pek de inandırıcı gözükmüyor. Çünkü evrim görüşüyle asıl cevaplandırılmak istenen, türlerin nasıl yok olduğu değil, nasıl ortaya çıktığı problemidir. Ne enteresandır ki, evrimle ilgili kitaplarda dinozorların kökeni konusunda hemen hemen hiçbir bilgiye ve tatmin edici delile rastlanmaz.

Ayrıca şu bilinmelidir ki, dinozor türlerinin felaketlerle aniden yok oluşu gerçeği, tedrici Darwinist evrime izin vermemektedir. Eğer bu yaratıkların başka bir türe dönüşerek zamanla yok oldukları gösterilse idi, bu evrimcilerin bir malzemesi olabilirdi. *(bk. Gerçeğe Doğru, C.III, Zafer Yayınları)*

Bir çok bilim adamı evrim teorisini kabul ettiğine göre, bunun bir gerçekliği olamaz mı?

ateistlerecevap.org/2017/11/bir-cok-bilim-adami-evrim-teorisini-kabul-ettigine-gore-bunun-bir-gercekligi-olamaz-mi.html

by Ateistlere Cevap - November 13, 2017

Değerli kardeşimiz,

Çoğu insan bir bilim adamından duyduğu her şeyi, mutlak doğru sanır. Bu bilim adamının birtakım felsefi ya da ideolojik ön yargılara kapılmış olabileceğinden endişe etmez. Oysa bilim adamlarının bir bölümü, sahip oldukları bazı ön yargıları ya da bağlı oldukları felsefi görüşleri, bilimsel bir görünüm altında topluma empoze ederler. Örneğin, tesadüflerin karmaşa ve düzensizlikten başka bir şey oluşturamadığını gözleriyle gördükleri halde, evrendeki ve canlılardaki tasarım, plan ve düzenin tesadüfler sonucu ortaya çıktığını savunurlar.

Sorunun Cevabı
Değerli kardeşimiz,

Çoğu insan bir bilim adamından duyduğu her şeyi, mutlak doğru sanır. Bu bilim adamının birtakım felsefi ya da ideolojik ön yargılara kapılmış olabileceğinden endişe etmez. Oysa bilim adamlarının bir bölümü, sahip oldukları bazı ön yargıları ya da bağlı oldukları felsefi görüşleri, bilimsel bir görünüm altında topluma empoze ederler. Örneğin, tesadüflerin

karmaşa ve düzensizlikten başka bir şey oluşturamadığını gözleriyle gördükleri halde, evrendeki ve canlılardaki tasarım, plan ve düzenin tesadüfler sonucu ortaya çıktığını savunurlar.

Söz gelimi bu tür bir biyolog, canlılığın yapıtaşı olan bir protein molekülünde inanılmaz bir düzen olduğunu ve bu düzenin tesadüflerle oluşma olasılığının bulunmadığını rahatlıkla anlar. Ama buna rağmen, proteinin, milyarlarca yıl önce ilkel dünya şartlarında rastlantılar sonucu meydana geldiğini iddia eder. Bununla da kalmaz, yalnızca bir değil, milyonlarca proteinin tesadüflerle oluşup, sonra inanılmaz bir plan ve düzen içinde biraraya gelerek ilk canlı hücreyi oluşturduklarını da çekinmeden iddiasına ekler ve bunu ısrarla savunur. Bahsettiğimiz kişi **"evrimci"** bir bilim adamıdır.

Oysa aynı bilim adamı, boş bir arazide yürürken üst üste dizilmiş üç tuğla görse, bunların tesadüfen meydana gelip, sonra yine tesadüfen üst üste dizildiklerine asla ihtimal vermez. Hatta böyle bir şey iddia eden kimsenin aklından kuşkulanır.

Peki, sıradan olayları normal değerlendirebilen bu insanlar, konu kendilerinin nasıl var olduğu sorusunu araştırmaya gelince, nasıl olup da bu denli akıl dışı bir tutum sergilerler?

Elbette, bu davranışın bilim adına olduğunu söylemek mümkün değildir. Çünkü bilimsel düşünceye göre, eğer bir olayın iki muhtemel nedeni varsa, her iki ihtimal üzerinde de düşünmek gerekir. Eğer iki ihtimalden birisi diğerinden çok daha düşükse, örneğin yüzde bir ise, bu durumda akılcı ve bilimsel olan hiç kuşkusuz ki yüzde doksan dokuz olan diğer ihtimal üzerinde yoğunlaşmaktır.

Bu bilimsel ölçüyü akılda tutarak düşünelim. Canlıların bu dünya üzerinde nasıl ortaya çıktığı konusunda öne sürülen iki görüş vardır. **Birincisi,** tüm canlıları, şu an sahip oldukları kompleks yapılarıyla Allah'ın yarattığıdır. **İkincisi ise,**canlılığın bilinçsiz tesadüfler sonucunda meydana geldiğidir. Bu ikincisi, evrim teorisinin iddiasıdır.

Bilimsel verilere, örneğin moleküler biyolojiye baktığımızda ise, tek bir canlı hücrenin, hatta onda bulunan milyonlarca proteinden tek bir tanesinin bile, evrimin savunduğu şekilde tesadüfler sonucu oluşmasına ihtimal olmadığını görürüz. İlerleyen bölümlerimizde de ele alacağımız gibi, olasılık hesapları bu gerçeği açık ve net olarak ortaya koymaktadır. Bu durumda, canlıların ortaya çıkışı hakkında öne sürülen evrimci görüşün doğru olma ihtimali **"sıfır"**dır.

O halde, birinci görüşün doğru olma ihtimali **"yüzde yüz"**dür. Yani, canlılık bilinçli bir biçimde var edilmiştir. Diğer bir deyişle **"yaratılmış"**tır. Tüm canlı varlıklar, üstün bir güç, bilgi ve akıl sahibi olan Allah'ın yaratmasıyla var olmuşlardır. Bu gerçek yalnızca bir inanç biçimi değil, akıl ve bilimin vardığı ortak sonuçtur.

Elbette bu gerçek karşısında, evrimci bir bilim adamının bu iddiasından bütünüyle vazgeçmesi, açık ve ispatlanmış gerçeğe teslim olması gereklidir. Aksine bir davranış,

kendisinin "bilim adamı" olmaktan çok, bilimi felsefesine, ideolojisine ve dogmatik inançlarına alet eden bir kişi olduğunu gösterecektir.

Oysa bütün bunlara rağmen söz konusu evrimci "bilim adamı"nın, gerçeklerle yüzleştiği her durumda, öfkesi, inadı ve önyargıları bir kat daha artar. Onun bu tutumu tek bir kelimeyle açıklanabilir: "İnanç" ... Ama batıl bir inanç. Zira, gerçeklerle karşı karşıya geldiği halde, bunlara gözünü kapayıp, hayalinde kurduğu akıl dışı bir senaryoya ömür boyu bağlanmanın başka bir açıklaması olamaz.

Bilim adamlarını evrimci ve materyalist olmaya zorlayan mekanizmalar da vardır. Batılı ülkelerde bir bilim adamının yükselebilmesi, doçent, profesör gibi ünvanlara ulaşabilmesi, bilimsel dergilerde yazılarını yayınlatabilmesi için bazı standartlara uyması gerekir. Evrim teorisini kayıtsız şartsız kabul etmek, bir numaralı standarttır. Bu sistem, söz konusu bilim adamlarını bütün bilimsel kariyerlerini dogmatik bir inanç uğruna harcamaya kadar götürür. Amerikalı moleküler biyolog Jonathan Wells, 2000 yılında yayınlanan **Icons of Evolution**adlı kitabında bu zorlayıcı mekanizmalardan şöyle söz eder:

Dogmatik Darwinistler işe, kanıtlar hakkında dar bir yorum empoze ederek ve bunu bilim yapmanın tek yolu olarak göstererek başlarlar. Bunun ardından eleştiri getirenler bilimsel olmamakla damgalanır; yazdıkları makaleleler, yönetim kurullarına dogmatik (evrimci)lerin hakim olduğu önde gelen bilim dergileri tarafından reddedilir, kendilerine gelen bilimsel projeleri "ön yorum" için dogmatik evrimcilere yollayan devlet kurumları ise (evrim teorisine) eleştiri getirenlere fon sağlamazlar; ve sonuçta evrimi eleştirenler bilimsel camiadan tamamen dışlanır. Bu süreç içinde, Darwinist bakış açısı aleyhinde deliller yok edilir, güçlüler karşısındaki şahitlerin susturulması gibi. Ya da deliller özelleşmiş teknik bilim dergilerinin içine gömülür, öyleki bunları buradan ancak kararlı bir araştırmacı bulup çıkarabilir. Eleştiri getirenler susturulduktan ve karşı deliller gömüldükten sonra, artık dogmatik evrimciler teorileri hakkında bilimsel bir tartışma bulunmadığını ve aleyhinde de bir delil olmadığını ilan ederler.

İşte sık sık duyabileceğiniz ***"Evrim bilim dünyasında kabul görmeye devam ediyor"*** hikayesinin ardındaki gerçek budur. **Evrim,** bilimsel bir değeri olduğu için değil, ideolojik bir zorunluluk olduğu için ayakta tutulmakta ve bu durumun farkında olan bilim adamlarının da sadece bir kısmı "kral çıplak" demeyi göze almaktadır.

İnsan kendisini bu büyüden kurtarır; açık, önyargısız ve özgür bir biçimde düşünürse, apaçık olan gerçeği görür. Modern bilimin de her yönden gözler önüne serdiği bu kaçınılmaz gerçek, canlıların bir tesadüfler zinciri sonucunda değil, üstün bir yaratılış sonucunda var olduklarıdır. İnsanoğlu sadece kendisinin nasıl var olduğunu, bir damla sudan nasıl oluştuğunu düşünse ya da herhangi bir canlının mükemmel özelliklerini incelese bile, bu yaratılış gerçeğini kolaylıkla görebilir.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrimci bilim adamları, aslında evrim teorisinin bilimin hiçbir ilgili dalı tarafından ispatlanamadığının ve tutarsız bir iddia olduğunun farkındadırlar. Ancak inandıkları ideoloji uğruna bu teoriyi savunmaktadırlar. Bu bölümde evrimcilerin evrim teorisinin genel olarak geçersizliği ile ilgili itiraflarına yer verilecektir.

Pierre Paul Grassé (Fransız Bilimler Akademisi Eski Başkanı, Evolution of Living Organisms (Canlı Organizmaların Evrimi) isimli kitabın yazarı):

*"Bugün, bizim görevimiz, bizden daha önce baş gösteren ve basit, anlaşılır ve açıklanmış bir olgu olarak kabul edilen evrim mitolojisini yıkmaktır. Hile (aldatma) bazen bilinçsiz olur, ama her zaman değil, çünkü bazı insanlar, tarafgirlikleri nedeniyle, amaçlı olarak gerçeği görmezden gelirler ve inançlarının yetersizliğini ve yanlışlığını kabul etmeyi reddederler."*1

Rastgele mutasyonların, tüm canlılık aleminin ihtiyaçlarını karşılamış olmasının imkansızlığını anlattıktan sonra Grassé şöyle diyor:

*Hayal kurmaya karşı bir yasa yok, ama bilim buna dahil edilmemelidir.*2

Prof. Derek Ager:

*"Öğrenci iken öğrendiğim bütün evrim hikayelerinin bugün doğru olmadıklarının anlaşılması oldukça önemli."*3

Dr. Robert Milikan (Nobel ödüllü, ünlü bir evrimci):

*"Şu çok acıklı: Biz bilim adamları şu ana kadar hiçbir bilim adamının kanıtlayamadığı evrimi kanıtlamaya çalışıyoruz."*4

Dr. Lewis Thomas:

"*Biyolojinin, evrimde yönlendirici güç için "hata" sözcüğünden başka bir sözcüğe ihtiyacı var. Tesadüf doktrini ile uzlaşmam mümkün değil. Doğadaki amaçsızlık ve kör tesadüfler kavramına tahammül edemiyorum. Ve bununla beraber zihnimi sakinleştirmek için bunun yerine ne koyabileceğimi hala bilmiyorum."*5

Jerry Coyne (Chicago Üniversitesi Evrim ve Ekoloji Bölümü'nden):

*"Neo-Darwinist görüş için çok az delil olduğunu söylemeliyiz: Bu görüşün teorik temelleri ve deneysel delilleri oldukça zayıftır."*6

H. S. Lipson:

"Eğer canlılık atomların, doğa güçlerinin ve radyasyonun karşılıklı etkileşimleri sonucunda oluşmamışsa nasıl oluşmuştur?.. Sanırım tek kabul edilebilir açıklamanın yaratılış olduğunu kabul etmeliyiz. Bundan ne kendim ne de fizikçiler hoşlanmamaktadır. Ancak eğer bir teoriyi

bilimsel deliller destekliyorsa, o teoriyi sırf hoşlanmadığımız için reddedemeyiz. Aslında evrim bir anlamda bilimsel bir din haline geldi; hemen hemen bütün bilim adamları bunu kabul etti ve birçoğu onunla uyumlu olması için gözlemlerini eğip bükmeye hazırlandılar."

"Evrim teorisinin yaşayan canlıların tüm özelliklerini sayabilme yeteneği beni daima teoriden kuşkulanmaya itmiştir (Örneğin zürafanın uzun boynu). Bu nedenle son otuz yıllık biyolojik araştırmaların Darwin'in teorisine uygun olup olmadığına baktım. Uygun olduğunu düşünmüyorum. Bana göre teori ayakta bile duramamaktadır."7

Gregory Alan Pesely:

*"Ayrıca bilim adamlarının temel prensibi **"gereksiz söz tekrarı"** olan bir kanundan memnun kalmaları utanılacak bir şeydir. Bu problem ile ilgili başarılı bir çözüme kavuşulmadıkça doğal seleksiyon teorisi asla ciddi bir bilim olamaz."*8

Dr. Colin Patterson (İngiltere Doğa Tarihi Müzesi yöneticilerinden, evrimci paleontolog. Doğa Tarihi Müzesi Gazetesi'nin editörü, Evolution kitabının yazarı):

*"Bu anti-evrimci bakış açısını almaya başlamamın nedenlerinden birisi, bu şey üzerinde yirmi yıl çalışıp bu konuda tek bir şey bilmemenin yaptığı etkiydi. Bir kişinin bu kadar uzun bir süre yanlış yönlendirildiğini öğrenmesi onun için oldukça büyük bir şok. Bu yüzden geçen birkaç hafta, çeşitli insanlara ve insan gruplarına basit bir soru sormaya çalıştım. Soru şu: **'Bana evrim hakkında bildiğiniz bir şeyi, doğru olan bir şeyi anlatabilir misiniz?'** Bu soruyu Doğa Tarihi Müzesi'ndeki jeoloji grubuna sordum ve aldığım tek cevap sessizlikti. Chicago Üniversitesi'ndeki Evrim Morfoloji Semineri'ndeki (Evolutionary Morphology Seminar) prestij sahibi evrimci üyelerde denedim ve aldığım tek cevap uzun süren bir sessizlikti ve sonunda bir kişi şöyle dedi: **"Tek bir şey biliyorum, evrim teorisi liselerde okutulmamalıdır."***9

Dr. Albert Fleischman (Zoolog):

*"Çöküşte olan Darwin'in teorisi doğa aleminde ispatlanması gereken tek gerçek değildir. Bilimsel araştırmaların bir sonucu değildir, ama kesin olarak hayal gücünün bir ürünüdür."*10

W. R. Thompson (Commonwealth Institute of Biological Control – Ottowa'nın başkanı):

*"Bilim adamı olmayan kişilerin dikkatini, evrimle ilgili anlaşmazlıkların üzerine çekmek uygun ve doğru olacaktır. Fakat bazı evrimcilerin son görüşleri bunu makul bulmadıklarını gösteriyor. Bilimsel olarak tanımlayamayacakları bir doktrini savunmak için biraraya gelen bilim adamlarının zorlukları elimine ederek ve eleştirileri gizleyerek inançlarını halkın gözünde devam ettirme girişimi bilimsel açıdan anormal ve istenmeyen bir durumdur."*11

E. O. Wiley (CUNY, Balık Bilimi (Ichthyology) Bölümü ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi), Norman Macbeth tarafından yazılan Darwin Retried (Yeniden Darwin) adlı kitap hakkındaki

düşünceleri:

*"Macbeth, evrime yeni bir göz ile bakmamızı, halka ve gerekirse kendimize Darwinizm'in yanlış verilere sahip yapay bir teori olduğunu itiraf etmemizi öneriyor. Sanırım bunlar mükemmel öneriler."*12

Roger Lewin (Ünlü evrimci bilim yazarı, New Scientist dergisi eski editörlerinden):

*"Zekamızı gösteren anlayışımız, son derece geniş teknolojik imkanlarımız, son derece kompleks olan dilimiz, ahlaki değerlerimiz tüm bunlar galiba doğayla insanları birbirinden ayırmaya yeterli olacaktır.? Evrimciler için bu durum açıklanması gereken bir utançtır."*13

Herribert Nillson:

*"Evrimi bir deney ile ispat etme girişimlerim kırk seneden fazla sürdü ve başarısızlıkla sonuçlandı. Hiç olmazsa deneyime ön yargılı anti-evrimsel bir başlama noktasından başlamakla suçlanmayacaktım."*14

P. Lemoine:

"Evrim teorileri ile araştırma yapmayı seven gençlerimiz kandırıldı. Bütün dünyanın öğrenmeye devam ettiği bir dogma oluşturuldu. Zoologlar ya da botanikçiler yapılan hiçbir açıklamanın yeterli olmadığını saptamıştır?. Bu özetten şu sonuç çıkmaktadır ki, evrimin gerçekleşmiş olması imkansızdır." 15

Norman Macbeth:

*"Maalesef evrim alanındaki açıklamaların çoğu iyi değil. Doğrusu bunların açıklama olarak değerlendirilmeleri bile çok zordur. Öneri, önsezi ve boş hayallerdir, hipotez olarak adlandırılmaları bile yanlış olur."*16

Prof. Cemal Yıldırım (Yerli evrim savunucularından, felsefe profesörü):

*"Hiçbir bilim adamı (Darwinist ya da neo-Darwinist olsun) evrim kuramının ispat edildiği düşüncesini ileri süremez."*17

*"Doğrudur, evrim kuramı ispat edilememiştir."*18

Darwin'in evrim kuramı bugün geçerliliğini koruyorsa, bunun başlıca nedeni yerine geçecek daha doyurucu, alternatif bir kuramın yokluğundandır. Yetersiz de olsa Darwin'in kuramını, başka bir kuram ortaya çıkıncaya kadar korumak zorundayız.19

François Jacob (Hücre Genetiği Profesörü – 1965 Nobel Tıp Ödülü):

*“Ama yine de, özellikle evrimin mekanizmalarına ilişkin nihai açıklamaya sahip olmanın uzağındayız… Ayrıca, örneğin kromozomların yapısıyla ilgili şu yakınlarda gerçekleştirilen bazı gözlemlerin de ortaya koyduğu gibi, evrimin temelinde yer alan bütün mekanizmaları bilebilmenin de çok uzağındayız.”*20

C. D. Darlington:

“Bize insanoğlunun sanatı kademe kademe geliştirdiği ve sonunda tarihin ışığında ortaya çıktığı anlatıldı. Bu ***“yavaş yavaş”*** *ve* ***“adım adım”*** *gibi insanın beynini uyuşturmak için kullanılan kelimeler sürekli olarak tekrarlandılar. Amaç büyük bir bilgisizliği örtmekti. Biri şu soruyu sormalıydı:* ***“Hangi kademeler?”****Ancak bu soruyu soran kişi de verilen yavan cevaplarla uyuşturuldu ve vazgeçti. Çünkü hiç kimse medeniyetin bir anda oluştuğunu düşünmek bile istemiyordu.”*21

Christopher Wills (San Diego California Üniversitesi’nde biyolog ve evrim dersleri veriyor.) Darwin ve Alfred Russel Wallace’tan söz ederek şöyle diyor:

*“Evrim kuramının iki büyük kurucusundan birinin (Wallace) sonunda bu kuramın çoğunu reddetmesi şaşırtıcı.”*22

Kaynaklar:

1. Pierre Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s.8
2. Pierre Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, s.103
3. Derek Ager, “The Nature of the Fossil Record.” Proceedings of the Geological Association, Vol. 87, No:2, 1976, s. 132
4. SBS Vital Topics, David B. Loughran, Nisan 1996, Stewarton Bible School, Stewarton, Scotland,
5. Lewis Thomas, “On the Uncertainty of Science”, Key Reporter, vol.46 (Sonbahar 1980), s.2
6. H.A. Orr ve Jerry Coyne (1992), “The Genetics of Adaptation: A Reassessment”, American Naturalist, 140, 726
7. H. S. Lipson, “A Physicist Look at Evolution”, Physics Bulletin, 31 (1980), s. 138
8. Gregory Alan Pesely, “The Epistomological Status of Natural Selection”, Laval Theologique et Philosophique, vol. 38 (Şubat 1982), s. 74
9. Dr. Colin Patterson, “Evolution and Creationism”, American Museum of Natural History’deki konuşmasından, New York City, 5 Kasım 1981
10. SBS Vital Topics, David B. Loughran, Nisan 1996, Stewarton Bible School, Stewarton, Scotland,34. Charles Darwin, Origin Of The Species (Türlerin Kökeni) kitabının “Everyman’s Library” baskısının Önsöz’ü, 1965
11. Charles Darwin, Origin Of The Species (Türlerin Kökeni) kitabının “Everyman’s Library” baskısının Önsöz’ü, 1965
12. E.O.Wiley, “Review of Darwin Retried by MacBeth” Systematic Zoology, cilt 24 (Haz.1975), s. 270

13. Roger Lewin, In the Age of Mankind, Washington D.C.: Smithsonian Books, 1988. s.22
14. Herribert Nillson, Synthetische Artbildung (lund, İsveç: Verlag CWK Gleerup, 1953), s. 31
15. Introduction: De (Evolution), Encyclopedie Française, Vol.5 (1937) s.6
16. Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Boston: Gambit, 1971, s. 147
17. Cemal Yıldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, Bilgi Yayınevi, Ocak 1989, s.56-57
18. Cemal Yıldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, s.134
19. Cemal Yıldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, s.108
20. François Jacob, Mümkünlerin Oyunu, Kesit Yayıncılık, İstanbul 1996, s. 50-51
21. C.D. Darlington, “Origin of Darwinism”, Scientific American, Mayıs 1959, s.68
22. Christopher Wills, Genlerin Bilgeliği, Sarmal Yayınevi, Mart 1997, İstanbul, s.86

İnsanlık medeniyetle mi, yoksa vahşetle mi başladı?

ateistlerecevap.org/2017/11/insanlik-medeniyetle-mi-yoksa-vahsetle-mi-basladi.html

by Ateistlere Cevap - November 12, 2017

Çoğumuzun zihnini kurcalar: İlk insanlar ne idi, vahşi mi, medeni mi? Bu mesele üzerine kafamıza girmiş olan fikirleri ciddi şekilde tetkikten geçirecek olsak, onları pek karışık ve hatta birbirine zıt buluruz. Biz burada, teferruata girmeden bu konudaki fikirlerin başlıcalarını ve kaynaklarını belirtmeye çalışacağız.

Sorunun Cevabı
Değerli kardeşimiz,

Çoğumuzun zihnini kurcalar: İlk insanlar ne idi, vahşi mi, medeni mi? Bu mesele üzerine kafamıza girmiş olan fikirleri ciddi şekilde tetkikten geçirecek olsak, onları pek karışık ve hatta birbirine zıt buluruz. Biz burada, teferruata girmeden bu konudaki fikirlerin başlıcalarını ve kaynaklarını belirtmeye çalışacağız.

İnsanlığın başlangıcı hakkında hâlen üç görüş yaygındır(*):

> *1. Evrimci görüş,*
> *2. İslami görüş,*
> *3. İlmi görüş.*

1. Batı Kaynaklı Evrimci Görüş:

Buna göre, insanların atası maymundur. Maymun kılını atarak insan olmuştur. Maymunluktan sonra teşekkül eden ilk insan cemiyeti (bazılarına göre cemiyetleri), korkunç bir vahşet devri geçirmiştir. El yordamıyla ilerleyen bu ilk vahşiler, bir kısım tesadüflerin de yardımıyla bazı teknikleri elde etmişlerdir. Söz gelişi, kuru odunları birbirine sürterek ateşi bulurlar. Bir orman yangınında telef olan hayvanla pişirmeyi, ocağın yanında yanarak sertleşmiş olan çamurla da seramiği keşfederler vs. Bu şekilde, gittikçe ilerleyen insanlık, en üst seviyeye Batı'da ulaşmıştır. Batı medeniyeti insanlığın en yüce, en üstün medeniyetidir. Bütün insanlık onu benimsemek zorundadır. Onun dışında kalan sistemlere *"medeniyet"* denemez. Çin, Hint, İslam medeniyetleri, bu sebeple barbarlıktır, vahşettir, geriliktir. *"Medenileşmek"* isteyen her fert, her cemiyet onu benimsemeye mecburdur, mahkumdur vs.

2. İslamî Görüş:

Kur'an-ı Kerim tarafından ortaya konan bu görüşe göre, ilk insan Hz. Âdem (as)'dir ve bir peygamberdir. Hz. Âdem , peygamber olması hasebiyle, vahye mazhardır ve kendisine kitap gelmiştir. Bu kitapta insanlar için zaruri ve gerekli olan bilgiler vardır.

Gerekli bilgilerden maksat sadece dini olanlar değildir. Maddi hayatla ilgili olanlar da buna dahildir Nitekim, bazı rivayetler, Hz. Âdem 'in cennetten, beraberinde, insan hayatının devamı ve teknolojinin gelişmesi için şart olan teknik teçhizatı da getirdiğini belirtir: *Örs, kerpeten, çekiç, iğne, gürz bunlardandır. (Razi, Tefsir, 29/241-243; İbn Kesir, 6/566)*

Dinimiz bu temel görüşe ilaveten, hiç bir devirde insanların başı boş bırakılmadığını, her kavme mutlaka Peygamber gönderildiğini de haber verir. Kur'an-ı Kerim, geçmiş kavimlerden Allah'ın emirlerine uyanların güçlü medeniyetler kurduğunu, azanların ilahi cezalara maruz kalarak yıkılıp gittiklerini ve yeryüzünde isimlerinin bile unutulduğunu tekrar tekrar ifade eder.

Bu söylenen görüşler, insanların düşüncelerine, derin etkilerde bulunmuştur. **Bir kaç tanesini belirtelim:**

– *Avrupa medeniyetinin en üstün, en son medeniyet olduğu görüşü, Avrupalılara, bir **egoizm** vermiştir.* Bu bencillik, askeri ve ekonomik üstünlüğü elinde tutan Batılıların, tarihte görülmeyen vahşi metotlarla sömürgeleştirdikleri kavimleri *"medenileştirme"* adına imha etmelerine sebep olmuştur. Keşfedildiği asırda milyonlarla Kızılderilinin yaşadığı Amerika'da bugün o ırk sönmüştür. Okyanus adalarında ve Afrika'da yaşayan "medenileşmeyecek yaratılışta" olduğuna hükmedilen vahşiler (!) (yerli, iptidai, barbar, şarklı kelimeleri de aynı manada kullanılır) günümüzde bile aynı telakkinin kurbanları olmaya devam ediyorlar.

– Bilhassa XIX. asırla XX. asrın ilk çeyreğinde hemen hemen bütün dünya "aydın"larını yönlendirmiş olan Batı menşeli görüş, Batı dışında kalan milletleri *"medenileşmek için Batılılaşmak"* kompleksine iterek, maddi ve manevi büyük yıkımlara sebep olmuştur. Bunun en güzel örneği Türkiye'mizdir. Bu maksatla yapılan bütün çalışmalar -herhangi bir müspet ve yapıcı hizmet sunmaksızın- korkunç bir anarşide karar kılmıştır.

– Peygamberlerin teknikte de örnek oldukları, insanlık tarihinde kaydedilen teknik merhalelerin peygamberler sayesinde gerçekleştirilmiş bulunduğu prensip olarak benimsenmeyince, geçmişle ilgili durumlar sağlıklı bir şekilde izah edilememiştir. Eski devirlerden günümüze intikal eden harika eserler var. Bunlar o kadar harika ki, yukarıda açıklanan Batılı anlayış gereğince vahşi addedilen eski insanların eliyle yapılmış olması mümkün değildir. Mesela *Piri Reis'in çizdiği dünya haritası,* bu zihniyete sahip bir Batılıya göre, *"Fezadan gelen devlerin çizdiği, asıllarının kopyasının kopyasının kopyasıdır."* Çünkü Piri Reis Batılı değildir, şu hâlde barbardır, vahşidir ve dolayısıyla böyle mükemmel bir eser vermesi mümkün değildir.

Bu zihniyet, Batı menşeli olmayan bütün tarihi eserleri böyle izah edecektir. Aynı yazar, Peru'da, kuru çamurun içinde bulunmuş olan ve fevkalade mükemmelliği belirtilen bir takvimle alakalı olarak da şu açıklamayı yapar:

> *"Bu mükemmellikde onu tasarlayan, ortaya koyan ve kullananların bizden üstün bir uygarlık (medeniyet) seviyesine ulaşmış olduğunu ispatlamaktadır. KENDİMİZE OLAN SONSUZ GÜVENİMİZ BU İSBATI NASIL KABUL EDECEK BİLMİYORUM."*

Keza, bir heykel üzerindeki şekillerde okunan bir kısım astronomik bilgilerle alakalı olarak da şu yorum ileri sürülür:

> *"Bu astronomi bilgisini, yapı sanatında bile pek geri olan iptidai insanlar mı bir araya getirmişti, yoksa bu bilgi dünya dışı bir kaynaktan mı gelmiştir?"*

Kendi dışında kalan insanlığı vahşete mahkum eden Batı zihniyeti, geçmiş devletlerden intikal eden, izahı imkansız(!) pek çok ilmi ve teknik harikaları saydıktan sonra, bunları izah sadedinde, şu safsataya düşer:

> *"Bizden önce yüksek bir kültürün ya da eşit seviyede bir teknolojinin varlığını kabul edemeyeceğimize göre, bir tek nazariye kalıyor: Uzaydan (fezadan) bir ziyaretçi…"*

Kur'an-ı Kerim'in verdiği bir espri ile bakınca, böylesi harika eserlerin, insani olduğu, ancak İlahi vahye mazhar peygamberlerin irşadına dayandığı kabul edilir. Zira Kur'an-ı Kerim, insanlığın geçmişini vahşet ve cehalete mahkum etmez. Aksine, bir kısım eski milletlerden bahsederken, onların *"kuvvetçe daha ileri", "mal ve evlatça daha çok"* olduklarını ve "yeryüzünde daha çok, daha sağlam eserler bıraktıkları"nı belirtir. *(Şu ayetler görülebilir: Tevbe, 69; Fatır, 44; Muhammed, 12; Mü'min, 21, 82; Kasas, 76-78).*

Terakkiyi inkâr mı?

Kur'an-ı Kerim ve hadis-i şeriflerden (Hz. Peygamberin sözlerinden) esasını alan İslam telakkisi, insanlığın gitgide terakki ettiğini inkar etmez. *"İlk cemiyet medenidir"* derken, bugünkü manada içtimai ve teknik teçhizata sahiptir demek istemez. Onlar duyulan ihtiyaç nispetinde teknik ve kültürel teçhizata sahiptir. Kanunu ve kaideleri ilk cemiyetin sadeliği nispetinde basit ve mahduttur. Nüfus artıp, içtimai tansiyon (sosyal gerilim) kesafet kazandıkça, gerek teknik ve gerekse kanun ve kaideler yönüyle zenginleşmeye, gelişmeye ihtiyaç duyulmuştur.

Bu ihtiyaç da birbirini takip eden peygamberlerle karşılanmıştır. Peygamberler sadece dini ve içtimai kaideler getirmekle kalmamış, maddi problemlerin hâllinde de önder olmuşlardır. ***Nitekim,*** *kumaştan yapılan elbiseye Hz. İdris, demirciliğin -ve burada zırhın- gelişmesine Hz. Davud, tıbba Hz. Lokman, gemiciliğe Hz. Nuh, saatçiliğe Hz. Yusuf öncülük etmiştir.* Bu teknikler, bugünkü "medenilik"in gelişmesinde küçümsenmesi mümkün olmayan sıçrama ve dönüm noktalarını teşkil eder.

3. İlmi Görüş:

Batılı görüşün, ilmi temelden mahrum ve tamamen hissi ve bencil hesaplara dayandığı, bizzat Batılılar tarafından ifade edilmeye başlanmıştır. Bilhassa etnoloji ilmi gelişip, yeryüzünün her tarafında yaşayan insanların dilleri, inançları, efsaneleri, ahlak anlayışı ve örfleri öğrenildikten sonra, insanlığın geçmişi hakkında ileri sürülen bu tekamülcü nazariyeler (teoriler) iyice itibardan düşmüştür. Çünkü, binlerce yıldır birbirleriyle hiçbir temasta bulunmamış olan Avustralya, Afrika, Amerika, Okyanus adaları ve kutuplarda yaşayan iptidai denen kavimlerin dillerinde, inançlarında, kültür ve tekniklerinde kuvvetli benzerlikler görülmüştür. Bu benzerlikler, insanların tek bir kaynaktan çoğaldıklarını, oldukça ileri müşterek bir medeniyet seviyesine ulaştıktan sonra yeryüzünde dağıldıkları fikrini ilham etmiştir.

Bu fikir, asrımızda, her geçen gün kuvvet kazanmaktadır.

Bu noktada da kalmayan sağ duyu sahibi bir kısım Batılı alimler, **"vahşi"** ve **"medeni"** gibi değerlendirmelerin tamamen izafi hükümler olduğunu belirtirler. Onlara göre, yeryüzünde mevcut insan cemaatleri mutlaka bir kısım içtimai değerlere ve bazı teknik malzemelere sahiptir. Alet kullanmayan ve kaideye uymayan hiçbir cemaat mevcut değildir. Her cemaatin kendi dışındakini hor görüp tahkir edici isimler taktığı, "iptidai" denen insanların da medeni Batılılara "vahşi" nazarıyla baktığı görülmüştür. Bu durumları değerlendiren Batılı bir meşhur, batılıların anlamış olduğu şekilde bir vahşetin insanlar arasında hiçbir devirde mevcut olmadığını belirttikten sonra, sözünü şöyle noktalar: *"Asıl vahşi, vahşetin varlığına inanan kimsedir."*

Birlikten çokluk; medeniyetten vahşet nasıl çıktı?

Kuran-ı Kerim'de belirtilen, başlangıçtaki medeni olan tek insan cemiyetinden çeşitli ırkların, dillerin nasıl çıktığı, bir kısım iptidai grupların nasıl teşekkül ettiği merak konusudur. Bu mesele henüz ilmen kesin hatlarıyla tam olarak izah edilmiş değildir. Ancak oldukça tatminkâr açıklamalar yapılmıştır. Bunlardan birini aşağıda sunmaya çalışacağız.

Prof. Gish, *"Fosiller ve Evrim"* adıyla tercüme edilen kitabında; ilk insanların topluluk halinde yaşadıklarını belirtir. Zamanla mevcut kaynakların artan nüfus karşısında yetersiz duruma gelmesiyle, bu topluluk fertlerinin de küçük gruplar hâlinde yeryüzüne dağıldıklarına işaret eder. Farklı ülkelere giden ve birbirinden iyice koparak aralarındaki irtibat kesilen bu grupların çoğalmaları da yine kendi içlerinde olmaya başlamıştır. Önceleri aynı yerde bulunmuş olan gruplar, daha sonra bu bütünün üyeleri olarak çoğalmaya devam etmişlerdir. Bu grupların her birisinde yüksek oranda melez meydana gelerek gruplar arasındaki fertlerin genetik yapılarında farklılık ortaya çıkmıştır. Neticede bu gruplar çeşitli kabile ve ırkları hasıl etmiştir.

Topluluğun orijinal merkezinden ayrılan bu küçük grupların bir kısmı, önceden sahip oldukları bilgi ve sanatlarını devam ettirirken, bazıları bunları kaybetmiştir. Bu kaybetme muhtemelen bazı faktörlerin tesiriyle olmuştur. Mesela, önceleri yağmacı akınlara karşı arazilerini müdafaa için silah yapma ihtiyacı duyan gruplar, toplumdan ayrılarak geniş ve boş sahalara yayılınca, bu ihtiyacı hissetmez oldular. Böylece silah yapımı terkedilmiş, toplanan az bir besin gruba kâfi geldiğinden bazı kabilelerde önceki ziraat işleri de bırakılmıştır. Bu devrede her grup kendi içine kapanık yaşadığından, sanatlar komşu gruplar arasında karşılıklı değişmeden mahrum kalıyordu. Sonuçta *"ilerleme"* olarak ifade edebileceğimiz hususlar bazı kabilelerde gecikmiş, hatta çok iptidai bir seviyeye doğru dejenere olup bozulmuştur.

Bir merkezden yayılmış olan insanlardan bir kısmının ilerlerken bazılarının yerinde saydığına ve hatta gerilediğine dikkati çeken Gish şöyle der:

> *"Avrupa ve Asya'ya yayılan kalabalık topluluklarda medeniyet hızlı bir şekilde gelişirken, Amerika ve Avustralya ile Güney Afrika'da dağınık hâlde yaşayan gruplar, eskiden sahip oldukları medeniyeti de yavaş yavaş terk ettiler. Neticede günümüzdeki ilkel topluluklar hâline geldiler."*
>
> *"İnsanlara ait sanat eserlerinin her tarafta bulunuşu, ilk insanların bu şekilde dağınık olarak yaşadıklarına işaret eder. Geçmişteki topluluklar oldukça ileri seviyede silah ve aletler yapabiliyorlardı. Ayrıca bunlar, inanç sahibi idiler. Ölülerini çiçekler ve çeşitli maddelerle birlikte gömmeleri bunların dindar topluluklar olduğunu ve ahirete inandıklarını gösterir."*

İlmi verilere dayanarak yapılan bu açıklamanın Kur'anî görüşe ne kadar uyduğu nazar-ı dikkatten kaçmamaktadır. Zira Kur'an'da gelen açıklamalara göre de insanlığın ilerlemesi, terakkisi devamlı olmamış. Bunu bir kısım zikzaklar ve kesintiler takip etmiştir. Bu neticeye yine o cemiyetlerin kendileri sebep olmuştur. Teknik yönden ilerleyip maddi bakımdan güçlenen toplumların, zaman zaman ilahi irşattan ayrılmaları gerilemelerine yol açmıştır. Çeşitli sapıklık ve ahlaksızlıklara düşmüş bu tip kavimlerin cezalandırılarak ellerindeki nimetlerin alındığı Kur'an-ı Kerim'de bildirilir. Bunların bir kısmı toptan helak edilmiş, bir kısmı da büyük maddi musibetlere, belalara maruz bırakılmıştır.

Geçmiş milletlerden bazılarının **"kuvvetçe daha ileri", "mal ve evlatça daha çok"** oldukları nazara verilir *(Tevbe, 9/69; Fatır, 35/44; Muhammed, 47/13).* **"Yeryüzünde daha çok ve daha sağlam eserler bıraktıkları" i**fade edilir *(Mü'min, 40/21, 82).* Kasas suresinin 76. ayetinde Karun'a **"Anahtarlarını güçlü bir topluluğun"** zor taşıyacağı kadar çok mal verildiğinden bahsedilir. Hatta, **"Allah'ın önceleri ondan (Karun) daha güçlü ve topladığı şey daha fazla olan nice nesilleri helak ettiği"**ne dikkat çekilir *(Kasas, 28/76-78).*

Rum suresinde de geçmişteki medeni kavimlerden söz edilir:

> **“Yeryüzünde dolaşıp kendilerinden önce geçmiş kimselerin sonlarının nasıl olduğuna bakmazlar mı? Ki onlar kendilerinden daha kuvvetli idiler, yeryüzünü kazıp alt-üst ederek onlardan çok imar etmiş kimseydiler. Ve onlara bürhanlarla peygamberler gelmişti. Böylece onlara zulmetmiyor, onlar kendilerine zulmediyorlardı. Sonra Allah’ın ayetlerini yalan sayıp onları alaya alarak kötülük yapanların sonu pek kötü oldu.”** *(Rum, 30/9-10).*

Bütün bu bilgilerin ışığında, şimdi insanlığın başlangıcını, geçmişini, vahşi kabul etmek mümkün mü? **(**).**

Dipnotlar:

(*) *Bu taksimin yanlış anlaşılmaması için şunu belirtmek isteriz: İslami görüş doğrudan nassa, âyet ve hadîste gelen açıklamalara dayanır, bunu öbürleri ile karıştırmamak gerekir.*

Evrimci görüş, daha çok modern çağda mevcut ibtidai kavimlerde rastlanan bazı müessese ve an’anenin ifratkar bir kıyasla ilk insanlara teşmiline ve bu prensipten geliştirilen spekülasyona dayanır. İlmi görüş ise, dünyanın her tarafında yaşayan farklı cemiyetlerin sunduğu benzer kültürel unsurların, yani objektif verilerin yorumuna dayanır. Bu sonuncu spekülatif sayılmaz.

(**) *Daha fazla bilgi için bk. Cânan, İ.; Peygamberimizin Hadislerinde Medeniyet, Kültür ve Teknik, Cihan Yayınları, İstanbul 1984.*

İlk insan topraktan mı yaratılmış, maymundan mı gelmiştir?

ateistlerecevap.org/2017/11/ilk-insan-topraktan-mi-yaratilmis-maymundan-mi-gelmistir.html

by Ateistlere Cevap - November 10, 2017

Değerli kardeşimiz,

İnsanın kendi geçmişi ile ilgilenmesi, şüphesiz aklın gereğidir. Dünyaya nereden ve nasıl geldiğini bulmaya çalışması gayet tabiidir. Ancak, bu tip soruları nasıl çözecek, konu ile ilgili dokümanları neyle tartıp değerlendirecektir? Sadece mücerret akıl bu soruları cevaplandırmaya kâfi midir?

Bu konunun açıklığa kavuşması için önce aklın çalışma prensibinin bilinmesi gerekir. **Akıl,** hadiseleri değerlendirme ve yorumlamada, duyu organlarıyla alınan bilgileri mantık süzgecinden geçirir. Duygu organlarının görevi farklı olduğu gibi, tesir sahaları da sınırlıdır. Kulağımızla bütün sesleri işitebiliyor muyuz? Hayır! Sadece titreşimleri 20 ile 20.000 arasındaki sesleri alabiliyoruz. Nitekim göz de ancak belli dalga boyundaki ışıkları seçebiliyor. Yedi renkli bir daireyi hızla döndürünce beyaz görürüz. Beyaz ışık da renk tayflarına ayrılınca yedi renk olarak karşımıza çıkar. Demek ki, göz aldanabiliyor. Bir başka misal; sıcak sudan çıkan elimizi ılık suya batırınca, bu suyun soğuk olduğuna hükmederiz. Ama hakikatte su ılıktır.

Aslında burada aldanan ne gözdür ne de el. Beyin, bu duyu organlarından gelen bilgilere dayanarak hükümler çıkarmıştır. Yani, her iki hâlde de yanılmış olan beyindir.

Herhangi bir konu hakkında akıl; **“tüme varım”** ve **“tümden gelim”**metotlarıyla değerlendirme yapar ve bir hükme varır. Bu hüküm gerçek bir hüküm olmayabilir de. Zira, daha sonra duyu organlarının akla vereceği malzemenin değişmesiyle aklın ortaya koyacağı kıymet hükümleri de değişebilecektir. Çünkü, tesir sahaları sınırlı olan duyu organlarından elde edilmiş bilgilerin de eksik olacağı tabiidir. *Yetersiz bilgi ile aklın yeterli hüküm çıkarması beklenebilir mi?* Bundan dolayı bir çokları tarafından ***bilim****; “Her an yanlışlığı ispatlanabilen değer hükümleri”* olarak tarif edilir.

150 yıl önce ses ve şekillerin nakliyle ilgili bilgiler şimdikinden çok eksikti. Bu bilgilerle o zaman, görüntülerin nakledilemeyeceği hükmü çıkarılmıştı. Demek ki çevreden elde edilen bilgilerin değişmesine paralel olarak, aklın ortaya koyduğu değer hükümleri de değişiyor.

O hâlde, ilk insanın yaratılışı hakkında öyle bir hüküm ortaya koymalıyız ki, zaman ve zemine bağlı olarak değişmesin. Yani, gerçek bir hüküm olsun.

Akıl yaratılışı tek başına ne dereceye kadar kavrayabilir? Bu sorunun isabetli cevaplandırılması, mes’elenin çözümünü yarı yarıya kolaylaştıracaktır.

Aklın nüfuz edebildiği saha belirli ve sınırlıdır. Bu alan dışında kalan ve aklın tek başına çözemediği problemler, metafiziğin konusunu teşkil ederler.

İşte aklın nüfuz sahası dışında olan **metafizik** konularından birisi de**“yaradılış**”tır. Konu, ilk insanın yaratılışı olunca, iş daha da zorlaşır. Aklın burada tek başına varacağı sonuçta hata payı büyük olacaktır. Akıl bu vadide yalnız gidemez. Giderse hatalı sonuçlara varması kaçınılmaz olur. Çünkü, bir anlama aleti olan aklın idrak sahası sınırlıdır, dardır. Onun için aklın burada ilahi beyan ve hükümlere, yani külli bir akla ihtiyacı vardır. O da **Kur’an-ı Kerim’**dir.

Yaratılışı sadece akla güvenerek çözmek isteyenler de çıktı. Hem de büyük bir gürültü ile. Ama sonuç ne oldu? Sonunda **“çıkmaz yol”**a girdiler. İnsanın, bir takım hayvanların evrimiyle ve tesadüfen ortaya çıktığını iddia eder oldular ve bu düşünce günümüzde bir doktrin, bir felsefe şeklini aldı. **“Evrim felsefesi”** olarak kendisine bir hayli taraftar da buldu. Bu felsefenin bazı ateşli taraftarları, işi daha da ileri götürdüler. Öyle ki, evrim bunların elinde bir inanç sistemi hâline geldi. Evrime inanmayan aydınlar, bu ilim çevrelerince aforoz edildiler. Orta Çağ’da mı? Hayır! Yirminci yüzyılda.

Şunu hemen ifade edelim ki, evrimciler yaratılışı değil, evrimi kabul ederler. Onlara göre; tek hücre zamanla değişikliğe uğrayarak günümüzdeki milyonlarca çeşit canlı hasıl oldu. Tabii insan da bunlar arasındaydı ve bu değişiklikten o da nasibini aldı.

Bu değişiklikler nasıl oldu? Bunu kim yaptı? Evrimcilere göre bu soruların cevabı gayet basittir. Bu farklılaşma onlara göre; tesadüfen olmuştur. Bu durumun ise çok uzun zamanda cereyan ettiğini söylerler. Mesela; ne kadar zamanda? Bu zaman öyle bir süredir ki, tetkiki mümkün değildir. Faraza, iddia ettikleri değişikliğin, ileri sürdükleri zamanda cereyan etmediğini ortaya koysanız, evrimci sizi başka geçmişlere havale eder.

Evrimciler, bırakın yeni canlıların ortaya çıkışını, insan türünün ırklarını bile açıklayamıyorlar. Meşhur evrimci **T. Dobzhansky**, bununla ilgili olarak şöyle diyor:

> *"Darwin'den bu yana bir asır geçtiği hâlde, insan türündeki farklı ırkların orijinine ait problemi çözemedik. Mesele hâlâ bir asır önceki kadar karışık."* (*)

Bir kimse, ırkların orijinini dahi izah edemeyen bir teoriyle, bütün canlıların yaratılışı ve geçirdiği değişiklikler gibi derin meseleleri nasıl açıklayacaktır? Anlaşılan odur ki, evrim teorisine ilmi delillerle yaklaştıkça, bu teorinin müdafaası imkansız hâle gelecektir.

Meşhur bir evrimci olan **Simpson**, insanın yaratılışıyla ilgili olarak şöyle der:

> *"İnsan, kâinatta anlama kapasitesine ve potansiyeline sahip tek varlıktır. Şuursuz ve akılsız maddelerin bir ürünüdür. Dünyaya gelişini kendisi başarmış olan insan, sadece kendisine karşı sorumludur. İnsan, kâinatta yaratıcı, kontrol ve tayin edici bir güce sahip değildir. Fakat, kendisinin ustası ve amiridir. Bu bakımdan insan, kendi kaderini kendisi tayin ve idare etmelidir."*

Simpson, evrim felsefesini açıklarken akıl ve mantık sınırını zorlamakta, bir cümlede söylediğini diğerinde yalanlamaktadır. İnsan, hem *"…kâinatta anlama kapasitesine ve potansiyeline sahip tek varlık"* olarak kabul ediliyor, hem de *"şuursuz ve akılsız maddelerin ürünüdür"* deniyor. *Şuursuz ve akılsız bu maddeler, şuurlu insanı nasıl meydana getirecek?* Maddelerin kendilerinde "anlama ve şuur" yok ki, insana verebilsin.

Paragrafın devamında *"dünyaya gelişini kendisi başarmış bir insan"* deniyor. Bir yaşında ancak ayağa kalkabilen ve 5-6 yaşında çevresini tanımaya başlayan insanın, kendisini yokluktan meydana getirmesine imkân var mı? *Başlangıçta yok olan insan nasıl kendisini meydana getirecek?*

Simpson yazısına şöyle devam ediyor: *"İnsan kâinatta yaratıcı, kontrol ve tayin edici bir güce sahip değildir. Fakat kendisinin ustası ve amiridir."* Hem insanın kâinatta bir güce sahip olmadığı, hem de kendisinin ustası olduğu iddia ediliyor. Kâinata sözü geçmeyen insan, nasıl kendisinin ustası olacak? Zira, insanın var olabilmesi için yer küreye, güneşe, aya, havaya, kısacası bütün bir kâinata gerek vardır.

Meseleleri doğru değerlendiremeyeceği düşüncesi ile 18 yaşına kadar kendisine kanuni ehliyet tanınmayan insana Simpson, anne karnında ve hatta önceki safhalarda kendi kendini idare ettiriyor.

En basit bir hücre içinde bile, yüzlerce olay bir anda cereyan ediyor. Milyonlarca hücreden meydana gelen ve hücreleri devamlı değişip tazelenen insanın, kendisini idaresi elbette düşünülemez. Kalbin çalışması, sinir sisteminin işlemesi, kanın temizlenmesi ve besinlerin sindirim için hazırlanıp taşınması gibi *yüzlerce olayın cereyanı insanın isteğine mi bağlı?* Hayır. İnsanın hiç müdahâlesi olmadan bu hadiseler devam ediyor. Simpson'un kendisi de bu kanunun dışında değil.

Atom ve moleküllerden varlıkların teşkili ve kâinatta cereyan eden bütün hadiselerin idaresi; ancak, sonsuz ilim ve kudret sahibi bir yaratıcının, kâinatta her an tasarrufta bulunmasıyla mümkündür.

Meşhur evrimcilerden **L. Zuckerman** da çalışma prensiplerini şöyle dile getirir:

> *"Saf ilmi düşünceyle, fizik ve kimya kanunları ışığında işe başlıyoruz. Fakat, hemen objektif hakikatlerden uzaklaşarak kıyas ve tahmine dayanan sahaya kayıyoruz. Hissi bir sezişle veya izah tarzıyla insanın fosil tarihiyle ilgili hükmü veriyoruz."*

Yine evrimcilerden Gould, çaresizliğini şu soru ile dile getiriyor: *"Cedlerle nesiller arasında geçiş gösteren hangi deliller var?"* O'nun bu sorusuna evrimci anatomi profesörü Kitts şöyle cevap veriyor: *"Paleontolojinin (Fosil bilgisi), evrimle ilgili delilleri sağladığına dair parlak sözlerine rağmen, evrimcilerin problemleri çözülememiştir. Bunların en önemlisi, fosiller arasındaki boşluklardır. Evrim için türler arasında geçiş formu gereklidir. Halbuki paleontoloji bunu temin edememiştir."*

İnsanın sorası geliyor: Madem evrim için geçiş formu gereklidir. Bu geçiş formları da bulunamamıştır. O hâlde niçin evrimi müdafaa ediyorsunuz?

Evrimcilerin bu şekildeki itirafları daha da çoğaltılabilir. Ama dikkat edilirse görülecektir ki, iddia ettikleri evrim fikrini destekleyen hiçbir delil yoktur. O hâlde niçin bu görüşlerinde ısrarlıdırlar? Tek cümle ile; bir *Yaratıcıyı kabul etmemek için.*

Evrimcilerin temel felsefesini şöyle özetlemek mümkündür: *Sanat var, fakat sanatkâr yok. Eser var, usta yok. Kitap var, fakat bunu yazan yoktur.*

Evrimcilerin görüş ve düşüncelerinin nereye dayandığını **Gish**, şu ifadelerle en iyi şekilde dile getiriyor:

> *"Evrim felsefesi, evrimcilerin kendi dünya görüşleri içerisinde yer alan bir inanç sistemidir, bir dindir."*

Aslında evrim felsefesi materyalizmle iç içedir. Gish bu konuya şu sözlerle dikkat çekmektedir:

> *"Birçok ilim adamının evrimi kabul etmesinin sebebi, bu teorinin, bütün canlıların yaratılışını materyalist ve tabiatçı bir düşünce ile izah etmesindedir. Çünkü bunlar, materyalizme ve tabiata inanırlar."*

Nitekim bununla ilgili olarak meşhur evrimci Dobzshansky de şöyle der: *"Bugün materyalist felsefe, mevcut biyoloji ilimlerinden çoğunun temelini teşkil eder."*

Evrim teorisinin bütün ilim adamları tarafından kabul edildiği sık sık tekrarlanır. Aslında, bu, münakaşayı kazanmak için uydurulmuş ve alışkanlık haline getirilmiş bir yoldur.

İnsanın atası olarak ileri sürülen fosiller arasında **beş tanesi** çok fazla tartışma konusu yapılmaktadır. Üzerinde en çok tartışma yapılan bu fosillere kısaca temas edeceğiz.

1. Java Adamı

Java Adamı olarak ileri sürülen varlık, şu parçalardan meydana gelmiştir: *Yarım kafatası, uyluk kemiği, iki büyük ve bir küçük azı dişi.*

Bu parçalar bir yerde ve aynı anda mı bulunmuştur? Hayır. Birbirinden uzak mesafelerde ve 1891-1898 yılları arasında toplanmıştır. Yani, sekiz yıl arayla...

Java adamı resimleri tamamen uydurmadır.

Son yapılan araştırmalarda bu kafatasının şempanzeye, büyük iki azı dişinin orangutana, küçük azı dişi ile uyluk kemiğinin de insana ait olduğu anlaşılmıştır.

Nitekim fosilleri bulan **Dubois** de, hayatının sonuna doğru gerçeği itiraf etmiş ve Java Adamı olarak ileriye sürdüğü yaratığın gibbon maymunu olduğunu açıklamıştır. Ama artık ok yaydan çıkmış, Java Adamı evrimciler katında müstesna yerini almıştır.

Orta öğretim ve hatta yüksek öğretim kitaplarında hemen hepimizin zaman zaman şahit olduğu; yüzü kıllı, alnı çekik, burnu ve çenesi ileriye doğru çıkmış Java Adamı'nın gerçekle ilgisi yoktur. O hâlde bu resim ve şekiller nedir? Bunlar tamamen hayal mahsulü olarak çizilmiş veya elle yapılmış modellerdir.

2. Pekin Adamı

Bu yaratığın; *üç azı dişi, kafatası parçası ve iki alt çeneden* meydana geldiği iddia edilir. *"İddia edilir"* diyoruz. Çünkü, adı geçen bu fosillerden iki diş hariç, diğerleri mevcut değildir. *Şu anda sadece bu **iki dişle** evrimci **Weidenreich**tarafından yapılmış modeller bulunmaktadır.*

Pekin adamına ait fosillerin kaybolduğu ileri sürülür. Bunların kayboluş hikayesi ise anlatana göre değişmekte, gerçek durumu hiç kimse bilmemektedir. Bazı evrimciler, **1921-1928** yılları arasında **Dr. Black** tarafından bulunan bu fosillerin, İkinci Dünya Harbi esnasında Japonlar'ın Pekin'i istilası sırasında kaybolduğunu iddia ederler. O sıra Pekin'de görevli bulunan O'Connel ise, Japonlar'ın buraya gelmediğini, bu fosilleri evrimcilerin kendilerinin imha ettiğini belirtir. Ona göre, eldeki materyaller iddia edildiği gibi maymunla insan arasında geçişi gösteren bir varlığın fosilleri değildir. Kafatası, o devirde avcıların avladıkları orangutan maymununa aittir. Bu hakikati gizlemek için evrimciler, eldeki fosilleri kendileri imha etmişlerdir.

Yapılan araştırmalar da Pekin Adamı'nın, insanın evrime uğramış bir atası değil, orangutan benzeri bir maymun olduğunu ortaya çıkarmıştır.

Şimdi bir biyoloji kitabına baksanız, Pekin Adamı'na ait düzgün bir baş modeli veya kafatası iskeleti ile çene kemiği ve dişlerin resmini görürsünüz. Bunlar gerçeği değil, evrimci Weidenreich'in hayalindeki varlığı yansıtırlar. Çünkü, hakikatte ne böyle bir varlık yaşamış ve ne de fosili bulunmuştur.

3. Piltdown Adamı

İngiltere'de bulunduğu 1912 yılından 1960'lı yıllara kadar hakkında ciltlerle kitap yazılmış bir varlık da Piltdown Adamı'dır. Bu kitaplarda insanın maymundan nasıl evrimleştiği, adı geçen fosil delil gösterilerek enine boyuna anlatılır. Bu izahlar zaman zaman inandırıcı da olmaktadır. Zira, mevcut fosiller içinde en idealidir. Bütün kafatası ve çene kemikleri ile dişler tamdır. Bu fosil, bir müze müdürü olan **Woodward** ile tıp doktoru **Dawson** tarafından bulunmuş ve takriben 500.000 yıl önce yaşamış olduğu bildirilmiştir.

1955 yılından sonra **fluor testi**ne tabi tutulan bu fosilin öyle iddia edildiği gibi eski değil, çok yeni olduğu ortaya çıktı. Daha sonra üzerinde yapılan detaylı araştırma ile eldeki materyalin sahtekârlık belgesi olduğu görüldü. Hem öyle bir sahtekârlık belgesi ki, *kafatası ve dişler insana, çene ise on yaşındaki bir orangutan maymununa ait.* Bu insan dişleri, maymunun çene kemiğine uydurmak için eğelenmiş. Bununla da kalınmamış. Kafatası ve çene kemiklerine, eskiye ait olduğu görüntüsünü vermek için potasyum dikromat ile lekelendirilip Piltdown semti yakınında bir çukura gizlice gömülmüş. Tabii bir müddet sonra da buradan merasimle çıkarmak için.

Bu sahtekârlığın ortaya çıkmasıyla ne değişti? Hemen hemen hiçbir şey. *Sahtekârlığı yapanlar ölmüştü.* Mesuliyeti kimse üzerine almadı. Bu fosilleri ilim alemine takdim edenler ise, Afrika ve Avustralya'da yeniden arzularına uygun fosil aramaya başladılar. Bunlar zaman zaman insanın atasına ait olan fosiller bulduklarını iddia ediyorlar. Bu fosillerin insanın atası ile bir ilgisinin olmadığını anlamak için tekrar 40-50 yıl beklemeye bilmem gerek var mı?

4. Nebraska Adamı

Evrimciler tarafından insanın atası olarak ileri sürülen fosillerden birisi de Nebraska Adamı'dır. Tennessee'de **H.F. Osborn** tarafından **1922** yılında ortaya atılmıştır. Bu varlığa ait delil nedir? *Sadece bir azı dişi.* Bu dişin takriben bir milyon yıl önce yaşadığı farz edilen Prehistorik (Tarih öncesi) insana ait olduğu iddia ediliyordu. William Bryan, tek azı dişi ile insanın atası hakkında hüküm vermede acele edilmemesi gerektiğini bildirince, bütün şimşekleri üzerine çekti. Evrimciler kendisini, geri kafalı olmakla itham ettiler. *Fakat yıllar sonra yapılan detaylı araştırmalarla bu dişin bir domuza ait olduğu ispatlandı.*

5. Hong Kong Adamı

Bu adamın da tuhaf antropolojik bir hikayesi vardır. **Von Koenigswald**, bir Çin dükkanından bir miktar fosil diş satın alır. Bunlardan üç dişi ayırır, bir kenara koyar. Bu hususta kendisine **Weidenreich** de yardımcıdır. Neticede bu üç dişe dayanarak bir fosil adam tayinine karar verirler. Buna bir de isim gereklidir. O da bulunur, **"Hong-Kong Adamı."** (*)

Sonuç olarak denilebilir ki, canlıların silsile hâlinde birbirinden hasıl olduğu görüşü tutarsız, tamamen sathi ve subjektiftir. İnsanın geçmişi ile ilgili iddialar da bu paraleldedir. Hiçbir ilmi delili ve tutarlılığı yoktur. Üstelik bugün evrimcilerin bazı sahtekârlıklarının ortaya çıkmış olması, kendilerine güveni iyice sarsmıştır.

Anlaşıldığı kadarıyla, bütün canlılar ve hususan insan, doğrudan mükemmel şekliyle yaratılmıştır.

Evrimcilerin yanıldığı noktalardan birisi de bütün hayvan ve insanları; göz, kulak, burun vb. gibi organlardan ibaret olarak değerlendirmeleridir. Bir türden bir başkasının teşekkül ettiği iddia edilirken, bunların his ve duygu dünyasını da gözden uzak tutmamak gerekir.

Ceset veya vücut, canlıların elbisesi gibidir. Her canlının cesedi de ruhuna, hissiyatına uygundur. Koyunun bedenine münasip ruhu ve aslanın da yine ruhuna uygun bir bedeni vardır.

Koyunun ruhu ottan hoşlanır. Ona aslanın pençesini takmakla duygularını değiştirebilir miyiz? Bütün vücut üyelerini değiştirsek bile, ruhunu değiştiremediğimiz sürece, o yine ot peşinde koşan munis bir koyun olarak kalacaktır.

İnsan da böyledir. Onun da cesedi, ruhunun elbisesidir. Bedeniyle ruh duyguları arasında tam bir uygunluk vardır. İnsanda yazma hissi mevcuttur. Elleri de buna uygun olup kalemi tutacak şekildedir.

Görüldüğü gibi, maddeten ve manen mükemmel insan bedeninin; *"Bir takım hayvani bedenlerin evrimiyle meydana geldiği"*ni ileri sürmek, bu noktadan da tutarsızdır.

Batı'da evrim teorisinin lehinde büyük bir kampanya yürütülmektedir. Bu kampanyanın hangi ölçülerde sürdürüldüğü, aşağıdaki bir kaç misalle bir nebze anlaşılacaktır, sanırım.

Önde gelen biyoloğlardan **A. N. Field,** 1971 yılında yayınladığı *"The Evolution Hoax Exposed"* isimli eserinde şu görüşlere yer verir:

> *"...Evrimin ispat edilmiş bir vakıa olduğu, halkın boğazına takılırcasına her fırsatta tekrar edilmektedir... Evrim teorisinin, ilim kisvesi altında bir şebeke tarafından yürütüldüğü bilinmektedir."*

Meşhur bir anatomi profesörü olan **Thomas Dwight'**ın ifadeleri de oldukça dikkat çekici. Bakın ne diyor:

> *"Evrim konusunda kurulmuş olan diktatörlük, meselenin dışında olanların tahmin edemeyeceği kadar despot hâle gelmiştir. Sadece düşünce sistemimizi etkilemekle kalmıyor, aynı zamanda terör çağlarını aratan bir baskıyı da sürdürüyor. Acaba bilim dünyası liderlerinden kaç tanesi bu konudaki düşüncelerini aynen açıklayabilir?"*

İngiltere Kraliyet Derneği üyesi Paleontolog Merson Davis, 1926 yılında Victoria Enstitüsü yayınlarından birinde şunları yazmaktadır:

> *"Bugünlerde evrime karşı çıkmak, başkalarının da söylediği gibi para kazandırmıyor... Acaba kaç kişi Avrupa çapında meşhur zoolog Fleischmann'ın, evrimin ilmi olarak kabullenemeyeceğini ifade eden sözlerinden haberdardır? Fleischmann'a hiç kimse doğrudan doğruya karşı çıkmamıştır. Fakat üstü kapalı bir şekilde kınanmış ve kısa zamanda unutturulmuştur. İlim adamları, bu ve buna benzer hadiselerle karşılaştıkça bu konudaki fikirlerini beyan etmeyip kendilerini saklamaktadırlar."*

1928 yılında **Paul Shorey,** Amerika'da yayınlanan *"Atlantic Montly"* dergisinde aşağıdaki görüşlere yer verir:

> *"Sadece gazete idarehanelerinde değil, Kuzey Amerika'daki bütün üniversitelerde hiçbir şey 'EVRİM' kadar kutsal olamaz. Bunun tenkidi mümkün değildir. Bir profesör, Hristiyanlığa, ABD anayasasına, George Washington'a, kadın haklarına, evliliğe veya özel mülkiyete serbestçe dil uzatabilir. Fakat evrime asla… Bu, müsamahasızlık ve geri kafalılık olur."*

Sir Ambrose Fleming'i sanırım tanımayan yok gibidir. Bu zat, radyo yayınlarını sağlayan termo iyonik radyo lambasını keşfetmiştir. 1934 yılında İngiltere'de teşekkül eden evrimi protesto hareketinde Fleming de vardır ve evrimi çürütecek bir metni radyoda okumak için BBC (İngiliz radyo ve televizyon kurumu) idaresinden müsaade ister. Fakat BBC müdürü C. A. Siepmann bu teklifi reddeder. Gerekçesi de şudur:

> *"Memlekette önde gelen bilginlerin çoğunluğunun desteğini sağlayabilmemiz için bu tip yayın yapılmaması, BBC'nin umumi politikasıdır."*

Evrim lehindeki bu baskı, meşhur biyolog **Prof. Sir William Batenson**'u ise hayata küstürmüştür. Batenson, Amerikan ilmi İlerleme Birliği'nin Toronto'da yapılan kongresinde evrimi destekleyen delilin bulunmadığını dile getirmiştir. Lakin, tarafsız bir şekilde ortaya koyduğu bu düşüncesinden dolayı meslektaşlarının üzücü ve devamlı protestosuyla karşılaşması, O'nu büyük bir ümitsizliğe itmiş ve sonunda mesleğini terk etmiştir.

Dünya çapında meşhur evrimcilerden **Douglas Dewar** 1912 yılında *"Türlerin Teşekkülü"* adlı evrimi destekleyen bir kitap yazar. Bu kitabı, devrin başkanı **Roosevelt** tarafından da tavsiye görür. Dewar bu yayınından sonra araştırmasını daha da genişletir ve Hindistan kuşlarını detaylı şekilde inceler. Neticede, ani mutasyonlarla (değişme) türlerin değişmediği kanaatine varır ve evrim teorisini reddeder. Daha sonra *"İnsan Özel Yaratık"* adlı kitabını neşreder. Bu kitabının bir yerinde şöyle der:

> *“Evrimcilerin basını ele geçirmelerinin önemini pek az insan idrak etmiştir. Bu gün pek az dergide evrim teorisini reddeden makale çıkar. Hatta dini dergilerin bile bir çokları insanın hayvan soyundan geldiğini kabul eden modernistlerin elindedir… Genellikle bütün gazetelerin yazı işleri müdürleri evrimi, ispat edilmiş bir vakıa olarak bilmekte ve bu teoriye karşı herkesi cehâlet ya da delilikle suçlamaktadırlar… Hemen hepsi, evrimciler tarafından çıkarılan ilmi mecmualar ise, evrim mefhumuna ufak bir gölge düşürecek yazıyı bile yayınlamak istememektedirler… Kitap neşredenler ise, yürürlükte olan böyle bir teoriye karşı çıkıp da üzerine hücumlar toplayacak veya rağbet görmeyecek bir kitabı basmazlar. Hatta basım masrafları yazara ait olsa bile… Bununla yayınevinin itibar kaybedeceğini düşünürler. Böylece halk, meseleyi tek yönlü olarak bilmektedir. Halktan birisi, evrimi, yer çekimi kanunu gibi ispat edilmiş bir gerçek olarak bilir.”*

Batıdaki bu taassubun uzun sürmemesini dileriz.

Evrim teorisini müdafaa edenlerin büyük bir kısmının esas maksadı, insanın maymundan geldiği safsatasını zihinlerde yerleştirmektir. Bunu doğrudan söyleyemedikleri için, ilim kisvesi altında evrim teorisini ileri sürüp, bunu ispata çalışırlar.

Akla şöyle bir soru gelebilir: *Niçin ısrarla insanın maymundan geldiği iddia ediliyor?*

Bu sorunun bir kaç cevabı olabilir.

Birinci ve en önemlisi; inançları sarsarak, materyalist felsefeyi ve inançsızlığı bütün dünyaya yaymaktır. Gerek Kur’an-ı Kerim’de ve gerekse İncil ve Tevrat gibi diğer semavi kitaplarda; insanın ilk atasının Hz. Âdem olduğu bildirilir. Onun da topraktan yaratıldığı beyan edilir. Dolayısıyla dini inancı sarsmanın yollarından birisi, bu semavi hükme ters düşen felsefeyi ileri sürmektir.

Evrim nedir? İleri sürdüğü deliller nelerdir? Teori nedir? Bu teorinin leh ve aleyhindeki düşünceler nelerdir? Bütün bu soruların cevabını anlama ve araştırma safhasında olmayan gençlerin zihinleri, biyolojiden tarihe varıncaya kadar bütün derslerde evrim felsefesinin bombardımanı altındadır.

Evrim felsefesinin özellikle insanın geçmişi ile alakalı görüşü, ilim kisvesiyle bir kanun gibi devamlı telkin edilir. Ayrıca, evrim anlatıldıktan sonra, din ve ilmin çatıştığı tekerlemesinin de hemen ilave edildiğini unutmamak icap eder. Belki de bu genç, din ile ilmin değil, gerçekte evrim felsefesinin ortaya koymaya çalıştığı hayal mahsulü ile dinin çatıştığını, hayatı boyunca öğrenme imkânı bulamayacaktır.

Bazılarının evrimi savunmasının **diğer bir sebebi** de mesuliyetten kaçma hissidir. Çünkü, yaratılışı kabul, bir Yaratıcının varlığını gerektirir. Yaratıcıyı kabul edince ardından O'nun emir ve yasaklarına riayet gelecektir. Bu sorumluluktan kaçmanın tek yolu, yaratılışı tesadüf ve sebeplere havale etmektir.

Dipnotlar:

(*) Daha fazla bilgi için: Fosiller ve Evrim, Tercüme; Â. Tatlı, Cihan Yayınları, 1984.
(**) Daha fazla bilgi için: Şişli, N. ve ark. Genel Biyoloji, MEB Yayınları, 1979, Ankara.

Allah'ın varlığına kanıt göremiyorum?

ateistlerecevap.org/2017/11/allahin-varligina-kanit-goremiyorum.html

by Ateistlere Cevap - November 9, 2017

-Öncelikle şunu belirtmek istiyorum. Ben önceden Müslümandım, Kur'an'ı kendi dilinde de okudum Türkçe mealini de. Beş vakit namaz da kılardım. Sabah namazlarına dahi camiye giderdim. Ama son üç-dört sene içinde önce dine olan inancımı sonra da Allah'a olan inancımı kaybettim. Kaybetmemek için çok çabaladım, çok dua ettim ama olmadı.

– Öncelikle şunu belirtmek istiyorum. Ben önceden Müslümandım, Kur'an'ı kendi dilinde de okudum Türkçe mealini de. Beş vakit namaz da kılardım. Sabah namazlarına dahi camiye giderdim. Ama son üç-dört sene içinde önce dine olan inancımı sonra da Allah'a olan inancımı kaybettim. Kaybetmemek için çok çabaladım, çok dua ettim ama olmadı.

*– Herkes bana şunu söylüyor: **"İnanmak için etrafına bak yeter, her şey nasıl oluştu."** diyor. Ben evrimle oluşmuş olabileceğine ihtimal veriyorum, tam emin olmamakla birlikte.*

*– Bir de Allah kendini neden göstermesin, diyorum. **"Gösterse herkes inanır, o zaman bu sınavın ne kıymeti kalır?"** diyorlar.*

– Olay bu mu yani; herkesin inanması kötü bir şey mi? Görmeden neden inanmak zorunda olayım?..

– Bana din ve Allah'la ilgili her şey bir uydurma olarak geliyor. Tamam, bu evren güzel bir sistem dahilinde işliyor, ama dışarıdan bir müdehale görmüyorum ben. Fizik kuralları dahilinde her şey.

– İlk dini inancımı kaybettiğim zamanlar, Allah'a inanıyordum ve Allah'a yalvarıyordum. Dedim "Allah'ım bana ufacık bir mucize, sana olan inancımı kaybetmek istemiyorum, ama varlığına inanamıyorum."

– Ne bileyim masamdaki kalem şuan kendiliğinden bir kaç santim kımıldasa, o benim için bir mucize olacaktı ve inancımı kaybetmeyecektim. ***Her şeyi gören bilen denilen Allah,*** *bana kendisine inanmam hususunda bile yardım etmedi. İnanmak istediğim halde.*

– ***Neyse bir de cin çağırma olayını denedim.*** *Yöntemlerini uyguladım kaç kez, cin min de yok ortada. Yani inanmam için bana metafizik bir olgu lazımdı olmadı. Bunların sonucunda Allah'ın da olmadığı inancım kuvvetlendi.*

– Gelelim ***"Her şey nasıl oldu?"*** *sorusuna: Cevabım,* **bilmiyorum,** *belki bilim ilerde açıklar. Her şeyi bilme imkanımız da yok belki.*

– Allah'a inandın diyelim. Allah nasıl oluştu diye sorduğunda o hep verdi denilecek. Heplik kavramını biz biliyor muyuz?

– Yine de hiçbir şeye kendimi tamamen kapamadım. Her türlü fikre açığım. İnanana saygım sonsuz. **Eğer bana metafizik bir olay yaşatabilirseniz yine inanırım**

[/su_box]
Sorunun Cevabı
Değerli kardeşimiz,

- Diyorsunuz ki, *"Herkesin inanması kötü bir şey mi?"* Evet kötü bir şeydir. İnanmak kötü bir şey değil, fakat *"herkesin mecburen inanacağı kadar basitleştirilmiş"* bir imtihanın değeri düştüğü için, imtihan kalitesini düşürdüğü için kötü bir şeydir.

Acaba, çok ciddi olması gereken bir imtihanı herkes kazansın diye en basit soruları sormak; örneğin; üniversite imtihanına girmiş olan herkesin kazanması için ilkokul öğrencilerine sorulan soruları sormak sizce komik olmaz mı? *Böyle bir imtihanın olmaması, olmasından daha makul olmaz mı? Peki imtihan olmasın mı? Herkesi vali yapalım mı? Herkesi doktor yapalım mı? Herkesi mühendis yapalım mı? Size tuhaf gelmiyor mu?*

Bu takdirde en çalışkan en zeki en kaliteli bir öğrenci ile en tembel bir öğrenci aynı kefeye konmuş olmuyor mu?

Farz edelim ki, eleman alan bir kuruma bir profesör ile bir ilkokul mezunu birlikte müracaat etmiş. Belli bir bilgi seviyesine göre elemanın alındığı bu kurumun açtığı imtihanda ilkokul seviyesinde sorular sorulsa ve ilkokul mezunu arkadaş bu imtihanı kazansa sizce âdil olur mu? İnsaflı bir yargıya göre, böyle bir imtihan ne bizce ne de dünyanın herhangi bir ülke insanınca âdil olmaz.

Şimdi **“Hiç bilenler ile bilmeyenler bir olur mu?”** diyen yüce Allah’ın, cennete en kaliteli, en değerli insanları almak üzere açtığı bir imtihanda, bu imtihanın altını üstüne çeviren bir kopyayı vermesi düşünülebilir mi?

- Allah’ın kendini göstermesi meselesine gelince; bu mesele sadece imtihanla ilgili değildir. Bunun en açık delili, imtihana tabi olmayan meleklere de Allah’ın kendini göstermemesidir.

Büyüklerin herkese görünmemesi, insanlar için de kabul gören bir prensiptir. Herkesin, istediği zaman cumhurbaşkanlarının, başbakanlarının evlerine gidememesi, aralarda özel kalem müdürler türünden perdedarların bulunması bunun açık göstergesidir. Hele, ülkede yegane hâkim ve sultan olan padişahların, kralların halk ile kendi aralarına çok perdeler koymaları, onların azamet ve yücelikleriyle atbaşı gidiyor.

Bundan anlaşılıyor ki, azamet ve kibrya / büyüklük ve yücelik, celal ve cemal / mehabet ve güzellik gibi harikulade sıfatlar, öyle basit bir şekilde herkese kendini göstermezler.

Bu pencereden bakıldığında şunu söyleyebiliriz ki, Allah bütün evrenin yegâne hâkimi ve sultanıdır. Bir padişah-ı ezeli olarak kendi celal ve cemal sıfatlarının kaynağı olan Zat-ı Akdesini gizli tutması, *-imtihan için de önemli olmakla beraber-* onun nihayetsiz azametinin, eşsiz ululuğunun, benzersiz büyüklüğünün bir gereğidir.

Bununla beraber, her türlü kusurdan ve noksanlıklardan münezzeh; bütün mükemmellikler ve güzelliklerin kaynağı olan Allah’ın *-imtihanın bitmesine rağmen, ahiret aleminde-* sadece cennete gidecek olan kullarına kendini göstereceğine dair ayet ve hadislerin verdiği bilgiye bakılınca, aslında aklı başında herkesin görmeye çok müştak olduğu Allah’ın, sevmediği dinsizlere, inkârcılara kendini ne dünyada ne de ahiret aleminde göstermek istemediği anlaşılmaktadır.

Allah’ın kendini gizlemesinin tam hikmetini bilemeyebiliriz. Belki de bilsek akıl ve vicdanımız çok rahat edecektir.

Ancak, Allah’ın varlığını, birliğini bilmek sadece onu görmeye bağlı değildir.

Milyonlarca ilim ve din adamının değişik delillerle Kur’an’ın Allah’ın sözü olduğuna iman etmişlerdir. **Mesela:**

1. Kur’an on beş asırdan beridir, insanlara meydan okuyor ve kendisinin Allah’ın kelamı olduğunun göstergesi olarak, hiç kimsenin bir tek suresine benzer bir sureyi ortaya koyamayacağını ilan ediyor. Ve bu meydan okuyuş şimdi de devam etmektedir.

2. Kur’an’da, İranlıların Bizanslılarla *-bir kaç yıl içerisinde-* savaşa başlayacakları ve Bizanslılar İranlılara galip geleceklerini haber vermiş ve bu haberler olduğu gibi ortaya çıkmıştır. *(Rum, 30/3)*

3. Mekke fethinden iki yıl önce, Mekke'nin fethedileceğine dair kesin olarak haber vermiş ve bu haber de aynen çıkmıştır. *(Fetih suresi)*

Mesela:

1. Hz. Muhammed (asm)'in peygamberliğini tasdik eden yüzlerce mucizesi vardır. Bunları en sağlam hadis, siyer ve tarih kaynaklarında yer almaktadır.

2. Hayatı boyunca herkesten daha fazla Kur'an'a tabi olması, herkesten daha çok Allah'tan korkması, ona saygı ve sevgiyle bağlanması onun gerçekten peygamber olduğunun göstergesi değil de nedir?

3. Başka insanlardan farklı olarak, kendisine gece namazı kılmanın Allah tarafından farz kıldığını söylemiş ve hayatı boyunca her gece kalkıp rabbine ibadet etmiştir. *Bu kadar zahmet ve meşakkate katlanmasının dünya menfaati açısından ne ile izah edilebilir?*

Mesela:

1. Siz diyorsunuz ki,*"Masamdaki kalem şuan kendiliğinden bir kaç santim kımıldasa, o benim için bir mucize olacaktı..."* Allah'ını seversen bir iyi düşün, sen mi önemlisin, yoksa kaleminin kımıldanması mı? Sen kımıldıyorsun, güneş kımıldıyor, ay kımıldıyor, yerküresi kımıldıyor, evren baştan başa kımıldıyor... Ve sen hâlâ kalkıp *"Kalemim kımıldasa!.."* diyorsun. *Bu mantık size biraz tuhaf gelmiyor mu?*

2. Diyorsun ki, *"Tamam, bu evren güzel bir sistem dahilinde işliyor, ama dışarıdan bir müdahale görmüyorum ben. Fizik kuralları dahilinde her şey..."*

Bu nasıl bir fizik bilgisidir?

Fizik, mevcut olan varlıklardan söz eder; mevcut olmayan varlıklardan söz etmez, edemez...

Evrenin bir kaç milyar yıl önce var olduğu bugün kesine yakın bir bilgidir. Peki evren yokken fiziksel nesneler var olabilir mi? Fiziksel nesneler yokken, fizik kanunları bulunabilir mi? Fiziksel kanunlar yokken, herhangi bir yokluğa varlık verip, onları harika bir düzene sokabilir mi? Bu gibi sorularının hepsinin cevabı bilimsel olarak havada kalır.

3. Bütün kâinatta, mevcut olan fizik, kimya, astro-fizik, quantun fiziği şeklinde adlandırılan hiçbir kanun kainattan önce var değildir. Ve bunların hiçbiri bir şey var etme gücünde değildir. Ve bunların hiçbirinin diğer kanunlardan daha güçlü, daha akıllı, daha bilgili olduğunu söylemek mümkün değildir. O halde, bu sağır, kör, cansız, sonradan var olan kanunların bir kanun koyucuya ihtiyaçları vardır. Sonradan var olduklarına göre bir yaratıcıya ihtiyaç duyarlar.

- Bediüzzaman Hazretlerinin ifade ettiği gibi, **"(Kanunların bir tarlası olan) tabiat dedikleri şey, olsa olsa ve hakikat-ı hariciye sahibi ise; ancak bir san'at olabilir, Sani olamaz. Bir nakıştır, Nakkaş olamaz. Ahkâmdır, hâkim olamaz. Bir şeriat-ı fıtriyedir, Şâri' olamaz. Mahluk bir perde-i izzettir, Hâlık olamaz. Münfail bir fıtrattır, Fâtır bir fâil olamaz. Kanundur, kudret değildir; kâdir olamaz. Mistardır, masdar olamaz."** *(bk. Asa-yı Musa, s. 167)*

- Bu hususta size can-ü gönülden destek olmak istiyoruz. Önce bu konuda size Bediüzzaman Hazretlerinin Risale-i Nur adlı eserlerini okumanızı tavsiye ederiz.

Bizim imanınızın kurtulmasından başka hiçbir gaye ve maksadımız yoktur. Böyle bir hizmeti bir menfaat vesilesi yapmaktan Allah'a sığınırız. Tek menfaatimiz bu hizmetimizle, Allah'ın rızasını kazanmak, günahlarımızın bağışlanmasını temin etmek ve kendimizin affını sağlamaktır.

Bu yolu denemeniz önce biraz zor gelebilir, fakat denemeye değer. Zira Hz. Ali'nin inanmayan bazı kimselere söylediği gibi, biz de deriz ki:

> **"Eğer sizin dedikleriniz doğru ise, bizim bir zararımız olmaz. Hepimiz yok olup gideriz. Ya bir de bizim dediklerimiz doğru ise, o zaman bütün zarar ve ziyan omuzlarınıza biner..."**

Evet, zararsız yolu / veya zararsız olma ihtimali kuvvetli olan bir yolu, zararlı / veya zararlı olma ihtimali kuvvetli olan bir yola tercih etmek, aklın gereğidir.

Rahman ve **Rahim** olan Rabbimiz, hepimiz için akl-ı selimin yolu olan hidayet yolunu bizlere açsın... Nefsin vesveselerinden, şeytanın telkinlerinden, kuvve-i vahimenin evhamından bizleri kurtarsın inşallah.

Varlıkların yaratılması evrimle açıklanabilir mi? Biyoloji sahasında evrim karşıtı çok faydalı yazılar okudum. Yaratılışla ilgili aklî deliller verir misiniz?

ateistlerecevap.org/2017/11/varliklarin-yaratilmasi-evrimle-aciklanabilir-mi-biyoloji-sahasinda-evrim-karsiti-cok-faydali-yazilar-okudum-yaratilisla-ilgili-akli-delilller-verir-misiniz.html
by Ateistlere Cevap - November 8, 2017

Hayalen geçmiş zamana doğru uzanalım. Git gide tâ dünyanın lâv hâlinden yeni yeni uzaklaşmaya başladığı, soğumaya yüz tuttuğu devreye varalım. İçi kızgın ateş, dışı ise yavaş yavaş sakinleşmekte olan bu arz küresinin başında durup, bugün şahit olduğumuz eşyanın isimlerini birer birer sayalım. Sözlükteki bütün isimleri burada sıralayacak değiliz. Sadece konuya ışık tutmaya yetecek birkaç kelimeyi hatırlayalım:

Sorunun Cevabı
Değerli kardeşimiz,

Hayalen geçmiş zamana doğru uzanalım. Git gide tâ dünyanın lâv hâlinden yeni yeni uzaklaşmaya başladığı, soğumaya yüz tuttuğu devreye varalım. İçi kızgın ateş, dışı ise yavaş yavaş sakinleşmekte olan bu arz küresinin başında durup, bugün şahit olduğumuz eşyanın isimlerini birer birer sayalım. Sözlükteki bütün isimleri burada sıralayacak değiliz. Sadece konuya ışık tutmaya yetecek birkaç kelimeyi hatırlayalım:

El, ayak, kanat, göz, ince bağırsak, pankreas, pençe, gaga, tırnak, dal, kök, yaprak, çam, söğüt, elma…

Bu kelimelerle evrim safsatasına bir bıçak atalım, sonra bunlara yeni kelimeler ekleyelim. Bu gün dünyamızda hayat süren bitki ve hayvan türlerini sayalım birer birer. Her birinin organlarını tek tek hatırlayalım. **Ve soralım kendimize:***Bütün bunlar sonsuz bir ilim ve hikmetten haber vermiyorlar mı? Bunların bir ateşin soğumasıyla kendi kendine, zamanla evrim geçirerek meydana geldiklerine nasıl inanılabilir?..*

Yine mâziye dönüyoruz. Dünya dayanmış döşenmiş. Boş bir saray gibi, misâfirlerini bekliyor. O an kâinatta olmayıp, bugün iç âlemlerimizi kuşatmış olan manevî hâdiseleri bir bir hayalimizden geçirelim: *Sevgi, korku, merak, endişe, kin, merhamet, zulüm, kurnazlık, saflık, hırs, umursamazlık, şefkât…*

Bütün bunlar, yeryüzündeki canlılara nereden ve nasıl ithal edildiler? Sonsuz denecek kadar çok olan bu farklı karakterler, hangi evrimle vücut buldular?

Yaratılış ister âni olsun, ister milyarlarca sene sürsün. İnsan, ister doğrudan yaratılsın ister dolayısıyla. **Şu soruların cevabı nasıl verilecek:**

> *– Görmeyen kâinattan gören insanları kim çıkarttı?*
>
> *– Bilmeyen şu âlemden, bilen meyveleri (insanları) kim süzdü?*
>
> *– Hissetmeyen, sevmeyen, korkmayan şu saraya, bu hissiyatla donatılmış misafirleri kim getirdi?*
>
> *– Görmemek nasıl evrim geçirdi de görmek oldu?*
>
> *– İşitmemek işitmeye, anlamamak anlamaya nasıl inkılâp etti?*
>
> *– Can nedir bilmeyen bu kâinat ağacı, canlı meyveleri nereden elde etti?..*
>
> *– Akıllara durgunluk veren bu olayları cahil unsurların uzun süre beklemesiyle izah etmek mümkün mü?*

Şimdi bir perde daha gerilere gidelim. Kâinatın şu hazır hâle getirilmek üzere ilk hareket noktasına hayalen uzanalım. O noktadan evvel hiçbir mahlûk mevcut değil. Şu sayacağım kelimeleri hayalimizden sıra sıra geçirelim: *Su, taş, hava, yıldız, ay, gezegen, güneş, demir, azot, krom, nikel, dağ, ova, sema, samanyolu, cazibe, radyoaktif dalgalar, elektrik…* Ve daha niceleri.

Bu eşyanın yoktan yaratılışı, sonsuz bir ilim ve kudret sahibine verilmezse nasıl izah edilecektir? Dünkü boş arsada bugün bir köşk görüyorsak hemen soruyoruz: *"Bu köşkü kim yaptırdı?"* sorusu değil aklımızdan, hayalimizden dahi geçmiyor ki; arsa evrim geçirdi de köşk oldu diyelim. O hâlde, yokluk üzerine halk ve inşa edilen bu kâinat için, bu safsata nasıl ileri sürülebiliyor. Yokluk, evrim geçirdi de varlık mı oldu?

Bütün bunlar bir yana, şu sorunun cevabını arayalım:

> *Dünya ile güneş başlangıçta aynı mahiyette iken, dünya okyanuslarla, ormanlarla, hayvanlarla, insanlarla doldu da beriki neyi bekliyor; niçin evrim geçirmiyor?* Çok iyi biliyoruz ki o da tekâmül etse ortada ne güneş kalır, ne dünya. O hâlde, soruyu şöyle değiştirelim: *Güneşin tekâmülüne kim müsaade etmiyor?*

Bazıları, Darwin'in yaratıcıya inanan bir evrimci olduğunu iddia ederler. Ben aksini savunacak değilim. Yalnız, şu var ki, bir evrimci yaratıcıya inanıyorsa, savunduğu teori ile bu inanç birlikte düşünüldüğünde, **ortaya şöyle garip bir tablo çıkar:**

> *"Bu kâinat, bir yaratıcı tarafından güneşi, ayı, yıldızlarıyla; havası, toprağı, yer altı kaynaklarıyla, tam tamına canlıların yaşayabilecekleri şekilde yaratılmış. Sonra, artık o yaratıcı işe karışmamış… Evrimle, isteyen deve olmuş, isteyen tilki, isteyen maymun olmuş, isteyen insan, isteyen elma vermiş, isteyen zeytin…"*

Evrimi, Darvin'den de önce savunan Lamark şöyle diyor:

> ***"Zürafanın atası,*** *geyiğe benzeyen ve boynu uzun olmayan bir tip idi. Ortamda yeterince ot bulamayınca ağaç yapraklarını yemeye mecbur kaldı. Alt yapraklar bittikçe daha yükseklere erişebilmek için çabaladı. Böylece boynu uzadı, nesilden nesile geçtikçe daha fazla arttı ve bugünkü zürafa ortaya çıktı."*

Bu iddiayı ciddiye alanlara soralım:

– Zürafa boynunu uzattı ki, ağacın yukarı kısmındaki yapraklarını yesin, deniliyor. İyi ama, meyve ağaçları niye meyve verecek şekilde evrim geçirdiler?.. Meyveleri kendileri mi yiyeceklerdi, yoksa yavruları mı?

– İnsanın hizmetine verilen at, bu çevikliğini otları yakalamak için mi kazanmış dersiniz?

– Öküz, yükümüzü taşımak için mi güçlü oldu?

– Tavuk, elimizden kaçmamak için mi uçamayacak şekilde evrim geçirdi?

Âlemdeki varlıklar için, **"mektubat-ı rabbaniye"** tâbiri kullanılmakta… Yâni, her varlık bir ilâhî terbiyeden geçmiş, çok mânâlar yüklenmiş, ayrı bir şahsiyet kazanmış ve bir rabbanî mektup olmuş. Bu mektupların mürekkebi: **Atomlar.** Bir materyaliste göre, mektupları mürekkepler yazmışlardır. Tabiatçıya göre mürekkebin mektup olması tabiîdir. Ve bir evrimciye göre; *"Mektuplar mürekkeplerin çok uzun süre beklemesiyle yazılmışlardır!"*

Kâinat kitabının mürekkebi atomlardır, dedik. Bu atomlar ilâhî kudret ile var edilmişler ve yüz kadar elementten sonsuz denecek kadar çok yıldız, güneş, gezegen yaratılmış. Bunların tamamına birden kâinat diyoruz ve onun kendi kendine var olmayacağını, yahut bir başka kâinatın evrim geçirmesiyle meydana gelemeyeceğini çok iyi biliyoruz.

Güneş sistemimize bakalım: O da ayrı bir sistemin evrimleşmesiyle ortaya çıkmış değil.

Bugün her türün ayrı bir genetik yapıya sahip olduğu ispat edilmiş durumda. *Canlılardaki, **terbiye fiili,** bu genetik yapı ve bu ilâhî program üzerine cereyan ediyor.* O sonsuz ilim ve kudret sahibi, milyarlarca çekirdeği, yumurtayı, nutfeyi harika bir terbiyeden geçiriyor. Âdetâ noktalardan kitapları, damlalardan ummanları çıkarıyor…

Evrim felsefesini dâvâ edinenler, bu sonsuz rahmeti ve bu ilâhî terbiyeyi hiç nazara almazlar ve insanlara şöyle seslenirler:

"Ne bu âlem düşünülmeye değer, ne de kendi varlığınız! Siz bunları bir tarafa bırakınız! Sadece ve sadece ilk insanın hangi hayvandan evrimleştiğine kafa yorunuz!.."

“Tek kapakçıklı kalbi olan deniz üzümüne hızlandırılmış evrim uygulayarak çift kapaklı yapmışlar.” sözü evrime kanıt mıdır?

ateistlerecevap.org/2017/10/tek-kapakcikli-kalbi-olan-deniz-uzumune-hizlandirilmis-evrim-uygulayarak-cift-kapakli-yapmislar-sozu-evrime-kanit-midir.html

by Ateistlere Cevap - October 31, 2017

Değerli kardeşimiz,
Evrimin çok geniş manası vardır. Her türlü değişim ve başkalaşım yerine evrim kullanıldığı gibi, bir türden bir başkasının tesadüfen meydana gelmesi manasında da kullanılıyor.
İtiraz edilen, buradaki ikinci şıktır. Yani, canlıların silsile halinde birbirinden tesadüfen meydana gelmiş olması mümkün değildir. Bir iş ve fiil varsa, mutlaka bir fail ve yapanı vardır. Soruda sözü edilen kalp kapakçığını planlayıp tek kapaktan iki kapağa çıkmasını sağlayan birisinin olduğu gibi, her bir hücreyi ve hatta atomu yaratıp idare eden sonsuz güç, kudret ve ilim sahibi bir yaratıcı vardır.
Burada hücre kapağını tekten ikiye çıkaran yine Allah’tır. Hücrelere hayat veren, hücreleri yerli yerine gönderen hep O’dur.
Araştırıcının burada yaptığı, tek kapağı verecek yapıyı bir şekilde engelleyip, iki kapağı verecek yapının önünü açmaktır.
Bu ve benzeri çalışmalara, *-ne ad altında olursa olsun-* karşı çıkmanın hiçbir mantıklı izahı yoktur. Allah insana akıl vermiş; kâinatı da önüne açmış. Çalışması için de teşvik etmiş. Hz. Peygamber de “İki günü birbirine eşit olan aldanmıştır.“ demiş. “Âlimin mürekkebinin şehidin kanından üstün” olduğunu belirtmiştir.

Allah'ın beğenmediği ve razı olmadığı husus, kendine şirk koşulmasıdır. Yani, O'ndan başka ilahın ve ilahların varlığını kabulü reddeder. Atomdan galaksilere kadar her şey O'nun emir ve izni ile ve bilgisi dâhilinde hareket eder.

İslâm dininde, kâinatın sahibi olarak Allah'ı bildikten sonra, her türlü bilimsel çalışma ibadet telakki edilmektedir.

EVRİM

Selam ve dua ile...

Sorularla İslamiyet

Ya gerçekten Ahiret yoksa?

ateistlerecevap.org/2017/10/ya-gercekten-ahiret-yoksa.html

by Ateistlere Cevap - October 19, 2017

Değerli kardeşimiz,

Günlük hayatımızda, ahiretin varlığı hakkında derinliğine nüfuz edilmeyince zorlandığımız sorularla karşılaşırız. Bunlar *"Görmediğime inanmam"* safsatasının arkasına sığınan materyalistlerin bir iman vadisini daha inkar için kullandıkları, devrini çoktan kapamış hezeyanlardır..

Evet, insan akıl ve mantığının bir hadiseyi halihazır için kabullenip de onu istikbal için inkar etmesinden daha korkunç bir tezat düşünülemez. Yani aslında ahiretin varlığına delil olarak içinde yaşadığımız hayat kafidir. İkinci bir hayatın varlığını inkar edenler, içinde yaşadıkları hayatı inkar edebilirler mi? Edemezler.

Çünkü; bir kumandanın hiç yoktan bir orduyu toplayıp emri altına alması mı daha kolaydır, yoksa vazifesini öğrenmiş birbiriyle tanışmış ve istirahat için dağılmış bir orduyu teşkil eden askerleri tekrar boru sesiyle bir araya getirmesi mi daha kolaydır? Hangisi? Elbette ikincisi. Bu misal gibi, Rabbimiz bizi yokluk karanlıklarından çıkarıp pırıl pırıl bir alemde hayat dediğimiz nimeti vermiş olduğuna göre, ölünce aynı işin bir kere daha tekrarlanması nasıl imkansız olabilir. Üstelik birincisine göre daha kolay değil midir?

Hem bir yerden veya bir şeyden haber vermek için o yere gitmek veya o şeyi mutlaka gözümüzle görmek mi gerekir? Astronomi ilmi bize yıldızlardan, galaksilerden,

bahsetmektedir. Uzayda hala ışığı bize ulaşamayan nice yıldızlar vardır. Peki buralara kim gidip kim gelmiştir?

Bu konu ile alakalı olarak Bediüzzaman Hazretleri şöyle der:

> “Perde-i gayb içindeki alem-i ahirete ait menzilleri dünya gözümüzle görmek ve göstermek için, ya kainatı küçültüp iki vilayet derecesine getirmeli, veyahut gözümüzü büyütüp yıldızlar gibi gözlerimiz olmalı ki, yerlerini görüp, tayin edelim. Ahiret alemine ait menziller bu dünyevi gözümüzle görülmez.”(Mektubat, Birinci Mektup)

Bu dünyanın ölçülerine göre çalışan insan aklı, her ne kadar mahiyet ve ölçüleri başka olan bir alemi hakkiyle idrakten aciz ise de, varlığı hakkında hadsiz deliller olup ispat edildiği için ahireti mümkün görmektedir. Aklen mümkün olan bir şeyin varlığı da haber yoluyla tahakkuk eder.

Bütün peygamberler ve kitaplar ahiretin varlığını haber vermiş ve insanın öldükten sonra tekrar dirilerek, bu dünya hayatında yaptıklarından hesaba çekileceğini ihbar etmişlerdir. Hele mukaddes kitabımızda da ahiret hayatı, dünya hayatından bazı misaller, bir takım teşbihler getirilerek en mükemmel bir tarzda anlatılmıştır. Bu da ahiretin, cennet ve cehennem menzillerinin dünyaya benzediğinden değil, başka türlü tam manasıyla bu hakikati anlamamız mümkün olmadığındandır.

Üstelik Efendimiz (s.a.v.) de, Miraç Gecesi’nde gidip görmüş ve gelip haber vermiştir. Şimdi varlığı hakkında bu kadar sağlam deliller sıraladıktan sonra inkar edenlere soruyoruz. *Siz nereye gidip baktınız da göremediğinizden dolayı yokluğuna hükmediyorsunuz? Deliliniz nedir? Madem inkar ediyorsunuz, inkarınıza delil getirmek mecburiyetindesiniz. Yok, yok demek neyi halleder?*

İzah ve ispat edenlerin ciltler dolusu bilgiler verip şüpheleri defettikleri bir davanın, güneş gibi açık bir hakikatin karşısında inkar ile gözlerini kapayanlar ancak kendilerine gündüzü gece yaparlar.

Araf 179 Allah insanları ve cinleri Cehenneme sokmak için mi yarattı?

ateistlerecevap.org/2017/10/araf-179-allah-insanalr-ve-cinleri.html

by Ateistlere Cevap - October 19, 2017

Araf-179
Değerli kardeşimiz,

Araf suresi, 7/179: "Andolsun ki, cinlerden ve insanlardan birçoğunu cehennem için yarattık. Onların kalbleri vardır, fakat onunla gerçeği anlamazlar. Gözleri vardır, fakat onlarla görmezler. Kulakları vardır, fakat onlarla işitmezler. İşte bunlar hayvanlar gibidirler. Hatta daha da aşağıdırlar. Bunlar da gafillerin ta kendileridir."
Ayetin Açıklaması: Gerçekten de yemin olsun ki cinlerden ve insanlardan bir çoğunu da cehennem için yarattık, ki bunlar hüsranlarına haklarında ezeli hüküm verilmiş mahluklardır. Lâkin sırf cebir tarikiyle ve kendilerinin yaptıkları ve sebep oldukları şeyler hesaba katılmadan ve dikkate alınmadan cehennemlik olmuş değillerdir.
Aslında başlangıçta "ahseni takvim", yani en güzel biçimde yaratılmış, şuur fıtratını taahhüt etmiş iken sonra "esfeli safiline" düşmüş ve cebren kurtarılmalarına ilâhî meşiyetin ilgisiz kalmış olması bakımındandır. Allah Teâlâ ezeli ilmiyle biliyordu ki, bunlar ileride irade ve hürriyet sahibi oldukları zaman taahhütlerini yerine getirmeyecekler ve görevlerini yapmayacaklar, fıtratlarındaki emaneti, şühudu ve marifeti ve diğer güçlerini hak yolunda kullanmayacaklardır, "Alçaklığa saplanıp kalacaklar ve heveslerine uyacaklardır."
İşte o zaman Allah, onların kalplerini ve ruhsal melekelerini mühürleyecek, hakkı duymak kabiliyetleri kapanacak, bundan böyle onlara öyle bir yaratılış ve huy verecek ki, artık sırf cehennemlik olacaklar.

Allah bunun böyle olacağını, son durumlarının cehenneme varacağını bile bile onları yarattığı için ta başlangıçta, sonu cehennemlik birçok halk yaratmış oluyordu. Bu ise Allah Teâlâ'nın onları doğrudan doğruya cehenneme zorlaması değil, cennete zorlaması, sonu bir taraftan cennete, bir taraftan cehenneme giden, kârlı olabileceği gibi, zararı da olan bir hayata, kâr yolunu taahhüt ettirerek atması fakat taahhütlerinin yerine getirilmesini kendilerine bırakması ve onların üstlerine yüklemesidir. Şüphe yok ki, bu taahhüdün yerine getirilmeyeceğini bile bile o yüklemeyi yapmak, sonuç olarak onların lehine değil, aleyhlerine olan bir durumdur. Allah dileseydi onları taahhütlerini yapmaya zorlayabilirdi ya da hiç yaratmazdı. O zaman da yokluk ve zorunluluk kendileri hakkında hayat ve hür seçimden daha hayırlı olurdu. Bu onlar açısından belki hoşlanılmayan bir şeydir, ama sonuç bakımından daha hayırlı olduğu kesindir. Bunu Allah neden dilemedi?

Bu nokta sırf O'nun iradesine bağlıdır ve hiçbir şekilde münakaşa edilebilir bir şey değildir. O'nun iradesine müdahele olunamaz. O ne mecburdur, ne de sorumludur. "Yaptığından sorumlu değildir." (Enbiya 21/23), başına buyruk ve ortaksızdır. O'na bir şeyi vacip kılabilecek veya iradesine sınır koyabilecek hiçbir şey yoktur. (En'âm Sûresi'nde 25. âyetin tefsirine ve yine aynı sûrenin 112. âyetinin Cin ve İns hakkındaki açıklamasına bakınız.)

Burada mutlak zorunluluk (cebr-i mahz) olmadığına dikkat çekilerek buyuruluyor ki, onların kalbleri vardır. Kendilerine duyacak bir kalb verilmemiş ve fıtrattaki misaka bağlanmamış değillerdir. Lâkin bu kalblerle fıkıh etmezler, yani işi derinden derine anlamazlar. Kendi vicdanında duyulması ve farkına varılması gereken şeye dikkat etmezler, gereği gibi duyup anlamazlar, gözleri de vardır. Lâkin bunlarla görülecek şeyi görmezler, kulakları da vardır. Lâkin bunlarla işitmezler, işitilecek şeyi dinleyip duymazlar.

Hasılı Allah'ın akıl ve duygu kuvvetlerini insan gibi ve gerektiği şekilde kullanmazlar. İşte bunlar en'âm (hayvan) gibidirler. Gönüllerinde, gözlerinde ve kulaklarında insanlığa mahsus olan mânâ ve şuur bulunmaz. Hayvan gibi sadece bir gövde ve ses ile insan olunur sanırlar ve yalnızca görünüş ile ilgilenirler. Veya bütün duyguları ve idrakleri münhasıran bu dünya hayatındaki geçim sebeplerine yöneliktir. Belki bunlar hayvandan da daha aşağı, daha şaşkındırlar. Çünkü en'âm denilen aşağı canlılar, yaratılıştan ve doğuştan gelen amaçlarından sapmazlar, seçebilecekleri kadar menfaat ve mazarratlarını seçerler, onları elde etmeye gücü yettiği kadar çaba gösterir, tehlikelerden korunmaya çalışır. Hiçbir uzvunu yaratılış gayesinin dışında kullanmaz, ileri gitmese de geri de kalmaz, yaratılışını değiştirmez. Onlar ise aksine gelişmeye ve ebedi mutluluğa aday olan yaratılışlarından gereği gibi yararlanmazlar, yararlanmak şöyle dursun onun bozulmasına sebep olurlar da ebedi azaba götüren bir yola girerler.

Ve işte onlar o gafillerin ta kendileridir. Tam anlamıyla gafil diye işte bunlara denilir. Zira beyinleri ve kalbleri var, fakat şuurları yoktur. Nefislerine karşı şahit olmuşlardır da kendi özlerinden haberleri olmaz, fıtratlarındaki misak ve taahhüdü duymazlar, aldırmazlar. Kendi iç gözlemleriyle, fıkh-ı nefsî denilen kendi iç dikkatleriyle duymadıkları gibi, dışarıdan gözlerine sokulan âyetlerin, kitabın ve kulaklarına okunan hak kelâmının verdiği haberlerin şahitliğiyle de duymazlar.

Vücud var, vicdan namına bir şeyleri yoktur. Dini, bir vehim; kitabı, bir eğlence; ilâhî kelâmı, bir musıki diye karşılarlar. ilâhî işlerle dünya işleri arasındaki inceliğin farkına varmaz, kimin kulu olduklarını, neye veya kime tapacaklarını bilmezler. Gönülleri boş heva, gözleri şekil ve resim, kulakları anlamsız sesler, müsemmasız isimler peşinde dolaşır durur. Kendilerine kalb, göz, kulak verip yaratan, yaratılıştan kendilerini rablık mîsakına taahhüt ettiren, Semî (işiten), Basîr (gören) ve eşi-benzeri olmayan Allah Teâlâ'ya türlü türlü şirkler koşarlar, gafletlerinden dolayı Allah'ı anmazlar, anarlarsa bile O'nun münezzeh şanına layık olmayan isim, sıfat ve özelliklerle anarlar. (bk. Elmalılı M. Hamdi Yazır, Hak Dini Kuran Dili)

Bir diğer tefsirde ise konu şöyle değerlendirilmektedir:
Araf suresi, 7/179: "Andolsun biz, cinlerden ve insanlardan birçoğunu cehennem için yarattık. Onların kalpleri vardır ama onlarla kavrayamazlar; gözleri vardır ama onlarla göremezler; kulakları vardır ama onlarla işitemezler. Onlar hayvanlar gibidir, hatta daha da akılsızdırlar. İşte asıl gafiller onlardır."
Eski Arapça'da kalb kelimesi genellikle "insanın kavrama, bilme ve algılama, sağlıklı hüküm verme yeteneği", kısaca "akıl" anlamına gelir. (Râgıb el-İs-fahânî, ez-Zerîa ilâ mekârimi'ş-şerîa, s. 176.) Birçok âyette olduğu gibi konumuz olan âyette de kelime bu anlamda kullanılmıştır. (meselâ bk. Âl-i İmrân 3/151; Enfâl 8/12; Hac 22/46; Zümer 39/45; Nâalt 79/8.) Buradaki kalp, göz ve kulak kelimeleri, aslında duyma (his), algılama, düşünme, kavrama, bilme gibi insanı bilgiye, tefekküre ve imana götüren temel insanî yetenekleri ifade etmektedir. Nitekim, "kavrama" kelimesiyle çevirdiğimiz fıkıh da sıradan bir bilmeden ziyade "bir şeyin mahiyetini temelden ve doğru olarak anlayıp kavramak" demektir.

Kur'ân-ı Kerîm'de insanın akıl sahibi, düşünen ve bilen bir varlık olmasına büyük önem verilmiş, her vesile ile insanın bu yönü harekete geçirilmeye, yararlı ve verimli kılınmaya çalışılmıştır. Kur'an'da akıl kelimesi isim olarak geçmemekle beraber -hepsi de "akletme, aklını kullanma, düşünüp taşınma" anlamında olmak üzere- çeşitli fiil kalıplarıyla kırk dokuz âyette bu kavram tekrar edilmiştir. Yüzlerce âyette geçen kalb (çoğulu kulûb) kelimesiyle birlikte fuâd (çoğulu efide), lüb (çoğulu elbâb), basiret (çoğulu basâir) kelimeleri de düşünme ve bilme melekelerini ifade eder. Ayrıca nazar, re'y, tedebbür, tefekkür, i'tibar, zikir ve tezekkür masdarından fiillerle yine insanın zihnî melekelerini doğru ve verimli bir şekilde kullanmasının gerekliliği sık sık vurgulanmış; bu âyetlerde daha çok insanın derunî, vicdanî âlemine ve gönül dünyasına hitap edilerek insanoğlu, en basitinden en kompleksine, en somutundan en soyutuna kadar kendisini kuşatan bütün varlıklar üzerinde; keza insanlığın var oluşundan akıbetinin ne olacağına varıncaya kadar olmuş ve olacak şeyler üzerinde düşünüp taşınmaya ve bunlardan dersler çıkarmaya çağırılmıştır. Fakat -konumuz olan âyet-i kerîmede de belirtildiği gibi- Allah'ın insanlara gerçekleri, iyilik ve güzellikleri görme, işitme, anlayıp kavrama yeteneklerini vermiş olmasına rağmen öyleleri vardır ki onlar bu yeteneklerini yaratılış amacına uygun bir şekilde ve doğru olarak kullanmazlar; bu sebeple de cehenneme atılmaları sonucunu doğuracak olan yanlış inançlara sapar, kötü işler yaparlar. Âyet birinci derecede Hz. Peygamber'in ilk muhatapları olan müşrikleri tehdit etmekle birlikte evrensel anlam ve uyarılar da içermektedir.

Allah Teâlâ, akıllı, dolayısıyla yükümlü yaratıklar olup gözle görülmedikleri için "cin" adı verilen (En'âm 6/100.) bazı varlıklarla birlikte İnsanların -bir kısmını cennet için yarattığı gibi- bir kısmını da cehennem için yarattığını ifade buyurduktan sonra bunun sebebi olarak, onların yükümlülük ve sorumluluğa temel teşkil eden akıl ve diğer bilgi yeteneklerini doğru ve yerinde kullanmamalarını göstermektedir. Tek tek olayların fizikî ve görünür taraflarını aşarak bütünündeki hikmetleri yakalamak, böylece varlığın ve hayatın fizik ötesindeki tümel anlamını, hikmetini ve değerini kavramak; bu sayede kalbimizi küfürden, nifaktan, bâtıl inanç ve hurafelerden arınarak doğru bir imana ulaşmak; Câhiliye döneminde olduğu gibi günümüzde de sıkça görülen her türlü fâni ve sıradan varlıklara kul olma seviyesizliğinden kendimizi koruyup yalnız Allah'a kul olma ve yalnız O'nun yardımına güvenme onurunu kazanmak (Fatiha 1/5); kalbimizi ve zihnimizi Hakk'ın rızâsına aykırı, insanın ruhunu kirletici duygu ve düşüncelerden temizlemek; insanın hayatını lekeleyen, Allah ve insanlar katında itibarını düşüren her türlü kötü ve çirkin işlerden uzak durmak; evrenin düzeni ve işleyişi gibi insanlar arası ilişkilerin de Allah'ın yasaları uyarınca gerçekleştiğini anlayarak toplumsal, millî ve milletlerarası ilişkilerde başarının, bu yasalara uygun şekilde hazırlıklı ve birikimli olmaya bağlı bulunduğunu anlamak; varlık ve olayların anlamlarını ve hikmetlerini kavrayarak buradan din ve dünya hayatımız için hayırlı sonuçlar elde etmek; kalbimizi güzel duygu ve düşüncelerle, hayatımızı iyi ve yararlı

davranışlarla donatmak; bütün bunlar, Allah'ın bizi biyolojik bakımdan büyük ölçüde müşterek olduğumuz öteki canlılardan onun sayesinde ayrı ve seçkin kıldığı aklımızı ve diğer bilgi araçlarımızı doğru kullanmamıza bağlıdır.

Bu sebepledir ki, âyette söz konusu yeteneklerini doğru kullanmayanlar hayvan sürülerine benzetilmiş, hatta onlardan daha şaşkın, daha akılsız oldukları bildirilmiştir. Zira hayvanların da duyu araçları olmakla birlikte duyu verilerini kullanarak bunlardan bilgi üretme, hükümler çıkarma, bilinenlerden yola çıkarak bilinmeyenlere ulaşma gibi aklî ve zihinsel faaliyetler gösterme ve sonuçta zihnini doğru bilgi ve inançlarla ve hayatını güzel davranışlarla süsleme imkânları bulunmamaktadır. Böyle bir imkâna sahip olarak yaratıldıkları halde, bu imkânı doğru ve yerinde kullanmayan insanlar âyette hayvanlardan daha akılsız olarak nitelenmiştir. Eğer insanın dinî hayatını ve değerler dünyasını İlgilendiren görüş, düşünce ve inancı, ahlâkı, tutum ve davranışları hayvanlarla ortak yanını oluşturan aşağı duygu ve tutkularının tesiriyle yön değiştirmeye başlamışsa artık bu insan aklının kontrolünden çıkmış, güdülerinin hâkimiyetine girmiştir; böyle bir insan artık fiilen diğer canlılardan daha aşağı bir duruma düşmüş, gerçek mutluluk ve kurtuluş sebeplerinden uzaklaşarak gaflet ve dalâlete sapmış demektir. Kur'ân-ı Kerîm'in çeşitli vesilelerle bize bildirdiğine göre yüce Allah, böyle bir durumdan korunmaları için insanlara inanç ve amel dünyasını belirlemek üzere başlıca iki imkân vermiştir: Akıl ve vahiy. Râgıb el-İsfahânî'nin (ö. 502/1108) şu ifadeleri bu konudaki İslâmî yaklaşımın bir özeti sayılabilir: "Aziz ve celîl olan Allah'ın kullarına gönderdiği iki elçisi vardır. Biri içimizdeki elçidir ki bu akıldır, diğeri de dışımızdaki elçi yani peygamberdir. Hiç kimse, içindeki elçiden yararlanma işini öne almadıkça dışındaki elçiden yararlanamaz. Şu halde akıl, peygamberin öğretisinin doğruluğunu öğretir… Sonuç olarak akıl yönetici, din yol göstericidir. Akıl olmazsa din varlığını koruyamaz, din olmayınca da akıl yolunu şaşırır. Yüce Allah'ın buyurduğu gibi (Nur 24/35.) ikisinin birleşmesi ışık üstüne ışıktır". (ez-Zeria ilâ mekârimi'ş-şerîa, s. 207.) Böylece insanı hayvandan ayıran en büyük özellik akıl olduğu için âyetin metninde insanı hayvanlarla karşılaştıran ifadede geçen ve edal (daha sapık, daha şaşkın) kelimesini "daha akılsız" diye çevirmeyi uygun bulduk. (bk. Diyanet Tefsiri, Kur'an Yolu, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları: II/493-495.)
İlave bilgi için tıklayınız: İnsanların ve cinlerin cehennemi dolduracağı bildiriliyor; bu neden gereklidir?

Nisa Suresi 34. Ayeti açıklar mısınız?

ateistlerecevap.org/2017/10/nisa-suresi-34-ayeti-aciklamasi.html

by Ateistlere Cevap - October 7, 2017

Değerli kardeşimiz,

Erkeklerin aile içindeki yetkileri, kadınların da bu yetki karşısındaki durum ve tutumları konusu şu âyetlerde açıklanmıştır:

> “Allah’ın insanlardan bir kısmını diğerlerine üstün kılmasına bağlı olarak ve mallarından harcama yapmaları sebebiyle erkekler, kadınların yöneticisi ve koruyucusudurlar. Sâliha kadınlar Allah’a itaatkârdır. Allah’ın korumasına uygun olarak, kimsenin görmediği durumlarda da kendilerini korurlar. Baş kaldırmasından endişe ettiğiniz kadınlara ögüt verin, onları yataklarda yalnız bırakın ve onları dövün.”
> “Eğer size itaat ederlerse artık onların aleyhine başka bir yol aramayın; çünkü Allah yücedir, büyüktür. Eğer karı kocanın aralarının açılmasından korkarsanız, erkeğin ailesinden bir hakem ve kadının ailesinden bir hakem gönderin; düzeltmek isterlerse Allah aralarını bulur; şüphesiz Allah her şeyi bilen, her şeyden haberdar olandır.” (Nisa, 4/34-35).

Şimdi bu iki âyeti tefsir ederek konuyu anlamaya çalışalım:
34. Âyette, yalnızca kocaların değil, bütün erkeklerin koruyucu ve yönetici (kavvâmûn) olmaları iki gerekçeye dayandırılmıştır:
a) Allah insanların bir kısmına diğerlerinden üstün kabiliyetler vermiştir, bu cümleden olarak koruma ve yönetme bakımından *erkekler, kadınlardan daha uygun özelliklerle donatılmışlardır.*
b) *Erkekler aile geçimini ve diğer malî yükümlülükleri üslenmişlerdir.* Bazı müfessirlere göre bu iki gerekçeden birincisi insan tabiatının değişmez özelliğidir; genel olarak erkeklerde akıl ve mantık ön plandadır, kadınlarda ise duygu öne çıkar. Koruma bakımından fizik güç önemlidir ve erkekler bu yönden daha güçlüdürler.
İkinci gerekçe ise yaratılıştan değil, kültür ve medeniyet şartlarına bağlı alışkanlıklar, âdetler, tutumlardan kaynaklanmaktadır. İslâm’ın geldiği çağda daha yoğun, günümüzde ise önemli ölçüde olmak üzere erkeklerin bu fonksiyonları da devam etmektedir.
İslâm hukuk kurallarına göre erkek hem -geniş mânada- ailenin geçiminden tek başına sorumludur, hem de mehir, diyet, cihad/askerlik gibi malî tarafı olan yükümlülükleri vardır.
Erkeğin “kavvâm” olması hangi yetkileri ve vazifeleri ihtiva etmektedir?
Bu soruya verilen cevaplar eskiden yeniye değişik olabilmiştir. Yalnızca âyet ve hadislerin lafızlarını değil, bunların yanında uygulamayı ve dolayısıyla örf ve âdeti de göz önüne alan müctehid ve müfessirler, sözlük mânası *“bir şeyin üzerinde duran, hâkim olan, özen gösteren, onunla yakından ilgilenen”* demek olan kavvamlığa, *“reislik, yöneticilik, eğitim, koruma,*

savunma, ıslah, kazanma, üretme" mânalarını yüklemişlerdir.
Tarih boyunca erkekler bu işleri ve sıfatları, fiilen kadınlardan daha ziyade yüklenmişlerdir.
Çağımızda kelimeye yüklenen hâkim mâna ise "aile reisliği"dir.
Âyetten erkeklerin yönetim, savunma ve koruma bakımlarından genel olarak önde oldukları anlaşılmakla beraber, takip eden cümleler göz önüne alındığında burada, aile kurumunda hâkimiyet ve yöneticilik mânasının ağır bastığı görülecektir.
Ailede kurucu unsur karı kocadır. Bu temel kurumu oluşturan, yöneten, yönlendiren dinî, ahlâkî, hukukî kurallar vardır. Kurallara uyulduğu müddetçe mesele yoktur. Taraflar kuralları bozar, hakları çiğnerse düzeni sağlamak ve adaleti gerçekleştirmek üzere çeşitli tedbirler ve müeyyideler devreye girecektir.
Bu âyette karının, aynı sûrenin 128. âyetinde ise kocanın hukuku çiğnemesi ve düzene baş kaldırması (nüşûz) ele alınmıştır. Aile hayatı içinde kadın, kurallara göre rolünü ifa edip etmemesi yönünden iki sıfatla nitelendirilmiştir:
Sâliha ve nâşize. Sâliha kadınlar hem kocalarının ve diğer aile fertlerinin yanında (açıkta, zâhirde) hem de onların bulunmadıklar yerlerde (gaybda) vazifelerini hakkıyla yerine getirir, Allah'ın koyduğu, toplumun benimsediği kuralların dışına çıkmaz, aileye ihanet etmez, şerefine leke sürmezler.
Bazı davranış ve tavırları sebebiyle yoldan çıkma, hukuka baş kaldırma (nüşûz) belirtileri gösteren, böylece nâşize olması ihtimali beliren kadınlara karşı ne yapılacak, aile düzeni ve hukuku nasıl korunacaktır?
İşte bu noktada Kur'ân-ı Kerîm vazifeyi ailenin reisi sıfatıyla önce kocaya vermektedir.
Öngörülen tedbirlere başvurmasına rağmen koca düzeni sağlayamazsa ve ailenin dağılmasından korkulursa, sıra hakemlere gelecektir.
Âyette hukuka baş kaldıran, meşrû aile düzenini bozmaya kalkışan (nâşize) kadına karşı erkeğin yapabileceği şeyler: Öğüt vermek, yatakta yalnız bırakmak ve dövmek şeklinde sıralanmıştır.
Öğüt vermek ve yatakta yalnız bırakmak, küsmek gibi tedbirler problem teşkil etmemiştir, ancak dövme tedbiri özellikle çağımızda, kadın hakları ve insanlık haysiyeti yönlerinden önemli bir tartışma konusu olmuştur.
Esasen tefsir ve hadis kitaplarına bakıldığında kadının baş kaldırma durumunda bile kocası tarafından dövülmesini, eski tefsirciler arasında da farklı yorumlayanların, bunun câiz olmadığını ileri sürenlerin bulunduğu aşağıdaki alıntılarda görülmektedir.
Dövme tedbiri ve hükmünün -bu âyet dışında- en önemli dayanağı ilgili hadislerdir. Bu hadislerin, aksini söyleyen rivayetlere nisbetle daha sahih ve sağlam olanlarında Peygamberimiz (asm) kadınların dövülmesini menetmekte, karılarını dövenlere "hayırsız" demektedir:

> "Gündüz karısını köle gibi kırbaçlayan birisi akşam onunla aynı yatağa nasıl girecek?" (Buhârî, Nikâh 93; Ebû Dâvûd, Nikâh 60). diye sormaktadır.

Eski tefsircilerin, bu âyetin geliş sebebi olarak zikrettikleri bir vak'a, Araplarda âdet haline gelmiş bulunan "kadını dövme" eylemine Hz. Peygamber (asm)'in bakışı ve bunu ortadan kaldırma iradesi bakımından ilgi çekicidir.
Ensardan Sa'd b. Rebî', nâşize olan karısına bir tokat vurmuş, kayınpederi de damadını, Hz. Peygamber (asm)'e şikâyet etmişti. Peygamberimiz (asm) "Kadın da aynı şekilde kocasına vursun." buyurdu. Fakat daha emir yerine getirilmeden açıklamakta olduğumuz âyet geldi, bu durumda kocanın karısına vurabileceği anlaşıldı ve emir geri alındı (Cessâs, 188; İbnü'l-Arabî, 415).
Dövmenin şekli ve miktarı üzerinde durulmuş, kadına zarar vermemesi, iz bırakmaması, yüze vurulmaması genel olarak kaydedilmiştir. Bazı tefsircilere göre vurma tamamen semboliktir, meselâ müfessir Atâ'ya göre misvak (dişlerin temizlendiği, fırça büyüklüğündeki özel, yumuşak ağaç dalı) gibi bir şeyle yapılacaktır (Cessâs, 189; İbn Atıyye, 48).
İkinci nesil âlimlerinden Atâ, hukuku çiğneyen kadına uygulanacak müeyyide ile genel olarak kadın dövme konusundaki hadisleri birlikte değerlendirmiş ve şu sonuca varmıştır:

> *"Erkek, namusu lekeleyecek bir davranışta (fahişe) bulunmayan, yalnızca nâşize olan karsını dövemez, ancak ona karşı öfkesini ortaya koyabilir."*

Atâ'nn bu anlayışını açıklayan -biri eski, diğeri çağdaş- iki tefsir âlimi farklı dayanaklardan hareket etmişlerdir.
Bunlardan Ebû Bekir İbnü'l-Arabî'ye göre Atâ, âyette geçen dövmenin ibâha (serbest bırakma) ifade ettiğini, genel olarak karı dövmeyi yasaklayan hadislerin ise kerahet (mekruh ve çirkin görme) hükmü getirdiğini tesbit etmiş ve sonuç olarak; *"Koca, karısını dövemez."* demiştir (Ahkâm, 420).
Çağdaş tefsircilerden İbn Âşûr'a göre Atâ, âyet ve hadislerin farklı durumlara göre farklı hükümler getirdiğini anlamış, öğüt ve küsmenin kocaya, tecavüzün şiddetine göre sopa vb. müeyyide uygulamanın ise kısmen kocaya, genel olarak da yönetim ve yargıya (ulü'l-emre) ait bulunduğu sonucuna varmıştır.
Koca iyi niyetle (ıslah etmek ve aileyi korumak maksadıyla) ve sınır aşmadan, kadına zarar vermeden *-nâşize olan eşine-* birkaç sopa vurursa buna izin verilecektir; sınır aşılır, bu izin kötüye kullanılırsa ülü'l-emr kocaların eşlerini sopalamasını kesin olarak yasaklayabilecektir. (İbn Âşûr, V / 43-44).
Fuhuş sebebiyle değil de yalnızca kocasına baş kaldırdığı, aile hukukunu çiğnediği, uzun zaman sevdiği ve kabullendiği kocasını istemez olduğu için karının, kocası tarafından -belli ölçüler içinde- dövülebileceği hükmüne tarihîlik açısından da bakılmıştır.
İbn Âşûr'a göre dövme izni bazı toplulukların veya toplum tabakalarının örf, âdet ve ruh hallerine riayet edilerek verilmiştir, her zamanda ve her durumda geçerli değildir.
Nüşûz durumunda kocanın karısını dövebilmesi için aralarında yaşadıkları toplumda bu davranışın ayıp, anormal, aşağılayıcı, zarar verici, hukuka aykırı telakki edilmemesi, kocanın

öfkesinin karısı tarafından ancak bu vasıta ile hissedilir olması gerekir; izin böyle topluluklar ve durumlar için geçerlidir.
Hz. Ömer (ra)'in Mekke halkı ile Medine halkını, kadınlara hâkimiyet bakımından karşılaştırdığı şu sözleri de toplum değiştikçe ilişki ve davranışların da değişebileceğini göstermektedir:

> *"Biz muhacirler kadınlarımıza hâkimdik, sözümüzden çıkmazlardı, Medine'ye gelince gördük ki, Medine'nin yerli kadınları kocalarına hâkim durumdalar, bu defa bizim kadınlarımız da onlara benzemeye, onlar gibi davranmaya başladılar."* (Buhârî, Nikâh 83; İbn Âşûr, V / 412).

Bize göre kadının aile hukukunu çiğnemesi halinde bir ıslah tedbiri olarak ve içinde yaşanılan topluluğun örf ve âdetine uyularak serbest bırakılan *"kocanın karısını dövmesi"* eylemi, Hz. Peygamber (asm) tarafından toplum ıslah edilerek, insanın ve özellikle zevcenin dövülemeyeceği ifade ve telkin edilerek ortadan kaldırılmış, *"iyi bir kocanın karısını dövemeyeceği"* kaidesi, bu yakışıksız davranışın önüne bir set olarak konmuştur. Burada sünnet (Resûlullah'ın sözleri ve uygulaması) âyeti neshetmemiş, tarihîliğini, yerelliğini ve kültürel bağlamını açıklamıştır.

Dinler ve Allah inancı ölüm korkusuyla mı uydurulmuştur?

ateistlerecevap.org/2017/09/dinler-ve-allah-inanc-olum-korkusuyla.html

by Ateistlere Cevap - September 11, 2017

Değerli kardeşimiz,

Bu iddia aslında bir felsefeciye aittir. Ben onu ve düşüncelerini burada sıralayacak değilim. Sadece bazı saf zihinleri bulandırabileceği ihtimaliyle konuyu kısaca değerlendirmekle yetineceğim.

Soru sahibi, insanın aciz bir varlık olmasından yola çıkıyor. Burada biraz duraklayalım ve "olmak" kelimesini "yaratılmak" şeklinde düzelterek konuya devam edelim.
Eğer "yaratılma" insanın kendi elinde olsaydı, aciz bir varlık olmak yerine aslanlar gibi güçlü, kuşlar gibi yükseklerde uçan bir canlı olmayı tercih edecek ve yanılacaktı. Tercih ona bırakılmadığına göre insan kendi kendine var olmamış, yaratılmıştır.

Bir buçuk milyonu aşkın canlı türü içinde en şerefli ve en üstün varlık olan insanın, böyle en aciz ve muhtaç bir mahiyette yaratılmasındaki İlâhî hikmeti kavrayabilmek için, hayalen maziye gidelim ve kâinatın yaratılış safhalarını özet halinde şöyle bir düşünelim:

Dünya sarayının inşasına başlanıyor. Buharımsı bir madde gittikçe her tarafa yayılıyor, genişliyor, yükseliyor, soğuyor, katılaşmaya yüz tutuyor.

Ve melekler âlemi, işin sonunun nereye varacağını merak ederek bu garip icraatları seyre koyuluyorlar.

Bu faaliyetlerin sonunda ortaya bir güneş çıkıyor. Ondan kopan muhteşem bir lav parçası, güneşten belli bir mesafeye kadar uzaklaştıktan sonra yolculuğunun yönünü değiştiriyor. Gitgide daha fazla uzaklaşması beklenirken, Güneşin etrafında dönmeye başlıyor. Bir süre sonra o ateş parçasının büyük çoğunluğu okyanuslar, denizler, nehirler halini alıyor.

O korkunç ateş parçasının muhteşem okyanuslara dönüşmesini melekler âlemi hayretle seyrediyorlar.

Derken, o ateşin bir kısmı, kara haline geliyor; onda bitkiler boy gösteriyor, ormanlar teşekkül ediyor. Yakıcı ateşten yanıcı ormanların çıkması da büyük bir İlâhî mucize olarak seyrediliyor.

Daha sonra hayvanlar âlemi yeryüzünde boy gösteriyor. Bütün hayvanlar, yüzlerine takılan bir çift göz vasıtasıyla görme mucizesiyle tanışıyorlar. Güneş ışığı bütün gözlere nüfuz ediyor ve onların görmelerini sağlıyor.

Ve sonunda, her şeye muhtaç bir varlık olarak, insan yaratılıyor. Tâ ki, her şey onun imdadına koşsun, onun hizmetinde bulunsun. Ve o seçkin varlık, her şey ile Rabbini bilsin, O'nun hikmetini, rahmetini, kudretini tanısın; her şey için O'na hamd ve şükretsin.

İnsandan önce yaratılan milyonlarca tür canlıdan hiçbiri ne kendi gözlerini, ne güneşi, ne de bu iki varlık arasındaki yakın ilişkiyi bilemeden sadece yollarını görmekle, rızıklarını bulmakla yetiniyorlardı. İnsan ise kendisine lütfedilen akıl sayesinde güneşi de tanıdı, göz mucizesini de. Bu tanıma onun için ayrı bir imtiyazdı ve onu diğer bütün canlılardan daha üstün kılacak ve arza halife yapacaktı.

İşte insan bu büyük ihsan karşısında bütün ruhuyla ve kalbiyle Rabbine şükretmeye başladı.

Onu şükre sevk eden sadece görme nimeti değildi. Çevresindeki bütün canlılar, "Hava nedir?" "Atmosfer nedir?" bilmeden solunum yapıyorlardı. Emdikleri havanın ciğerlerine gittiğinden ve kanlarını temizlediğinden gafildiler. Onlar kanın da cahiliydiler, ciğerin de, havanın da. İnsan ise bunların üçünü de biliyor, düşünüyor, onlardaki İlâhî ihsanı tefekkür ediyor ve şükrünü artırıyordu.

Verdiğimiz bu iki örneğe daha nicelerini ekleyebiliriz. İnsanoğlu, bedenindeki bütün organları, onların görevlerini ve faydalarını, ruhuna takılan bütün duyguları, hayali, hafızayı, vicdanı biliyor ve onlara sahip olmanın manevî hazzını kalbinin tâ derinliklerinde hissediyordu. Ayrıca, gece ve gündüzden mevsimlere, çiçeklerden yıldızlara, atomlardan sistemlere kadar çevresini kuşatan bütün varlıkları ve hadiseleri idrak edebiliyor ve bu kabiliyet onu şükre ve hayrete sevk ediyordu.

Bütün bu olup bitenlere karşı kendisine nasıl bir görev düşüyordu? Bu sorunun cevabını her vicdan arıyor, her akıl düşünüyor ve merak ediyordu.

İşte, Allah'ın sadık elçileri olan peygamberlerin gönderilmesi ve hak kelamı olan kitapların indirilmesiyle bu merak izale ediliyordu. Ve insanın yaratılmasındaki temel gaye, şu ayet-i kerimede açıkça ifadesini buluyordu:

" Ben cinleri ve insanları ancak bana ibadet -kulluk- etsinler diye yarattım." (Zâriyat Sûresi, 51/56)

Birçok tefsirlerde "ibadet"e "marifet" manası da veriliyor. Buna göre insanların ve cinlerin birinci vazifeleri "yaratıcılarını tanımak, ona iman etmek ve onun rızası dairesinde bir ömür geçirmek" oluyor.

İşte insanlar bu yaratılışları sayesinde vicdanlarının sevkiyle, iman ve ibadet ihtiyacını hissetmişler, bir peygambere kavuşamayanlar ise kendi akıllarıyla bu ihtiyaçlarını karşılama yoluna gitmişler ve bunun sonucu olarak da kendi yaptıkları putlara tapmaya başlamışlardır.

İddia edildiği gibi inanma ihtiyacının tek kaynağı, insanın kendi acizliğini görüp korkması ve sığınacak bir merci araması değildir.

Nur Külliyatında, "Fıtrat-ı beşeriyede (insanın yaratılışında) cemale karşı bir muhabbet, kemale karşı perestiş etmek ve ihsana karşı sevmek vardır." (Lem'alar) buyrulur.

Bütün kâinattaki cemal, kemal ve ihsan tecellilerini kendi öz varlığımızda da açıkça seyredebiliyoruz.

Konunun başında güneşten ve gözden söz etmiştik. Örneğimizi de yine gözden verelim.

Göz çok "güzeldir", çok "mükemmel" bir sanat eseridir ve insan için büyük bir "ihsan"dır. Göz örneğini diğer organlarımıza ve ruh dünyamıza taşıdığımızda insan varlığının "cemal, kemal ve ihsan" tecellileriyle adeta kaynaştığını görürüz.

İşte ibadetin gerçek kaynağı, sanıldığı gibi sadece korku değil, insanın kendi varlığındaki bütün bu rabbanî icraatlara vakıf olması, onları tefekkür etmesi ve ruhunun derinliklerinde şükür ihtiyacı duymasıdır.

Korkunun da bu vadide ayrı bir yeri vardır, ama her şey ona bina edilemez.

İnsanın korktuğu en büyük hadise ölümdür. Bütün canlı türleri içinde hayat yolculuğunun ölümle sonuçlanacağını bilen sadece insandır. Bu bilgi ve bu korku, insanın ölüm ötesi bir hayata aday olduğunun ayrı bir delilidir. Ve korku hissi, insanın o ebedî âleme hazırlanmasını sağlayan büyük bir sermayedir.

Bu âlemde cemal ve celal tecellileri, gece ve gündüz gibi yan yana ve iç içedirler.

“Cemale muhabbet, celalden havf etmek (korkmak)” büyük bir hakikattir. Yani, güzelliklere sevgi beslenecek, azamet ve kudret tecellilerinden ise korkulacaktır. Bu korku, Allah’a isyandan uzak yaşamanın ve ebedî saadete ermenin çok önemli bir esasıdır.

Bilindiği gibi insanın birinci görevi imandır; onu salih amel ve takva takip eder. Allah’a inanan kişi O’nun emirleri dairesinde hareket etmekle yani salih amel işlemekle cennete yöneldiği gibi, takva ile yani günahlardan sakınmakla da cehennemden uzaklaşır.

Korku hissi bunun için verilmiştir ve böyle değerlendirilmesi gerekir.

Bunun dışındaki mülahazalar insanın sönük aklının mahsulü ve işlediği günahların hesabını verme korkusundan kaynaklanan bir teselli arayışıdır.

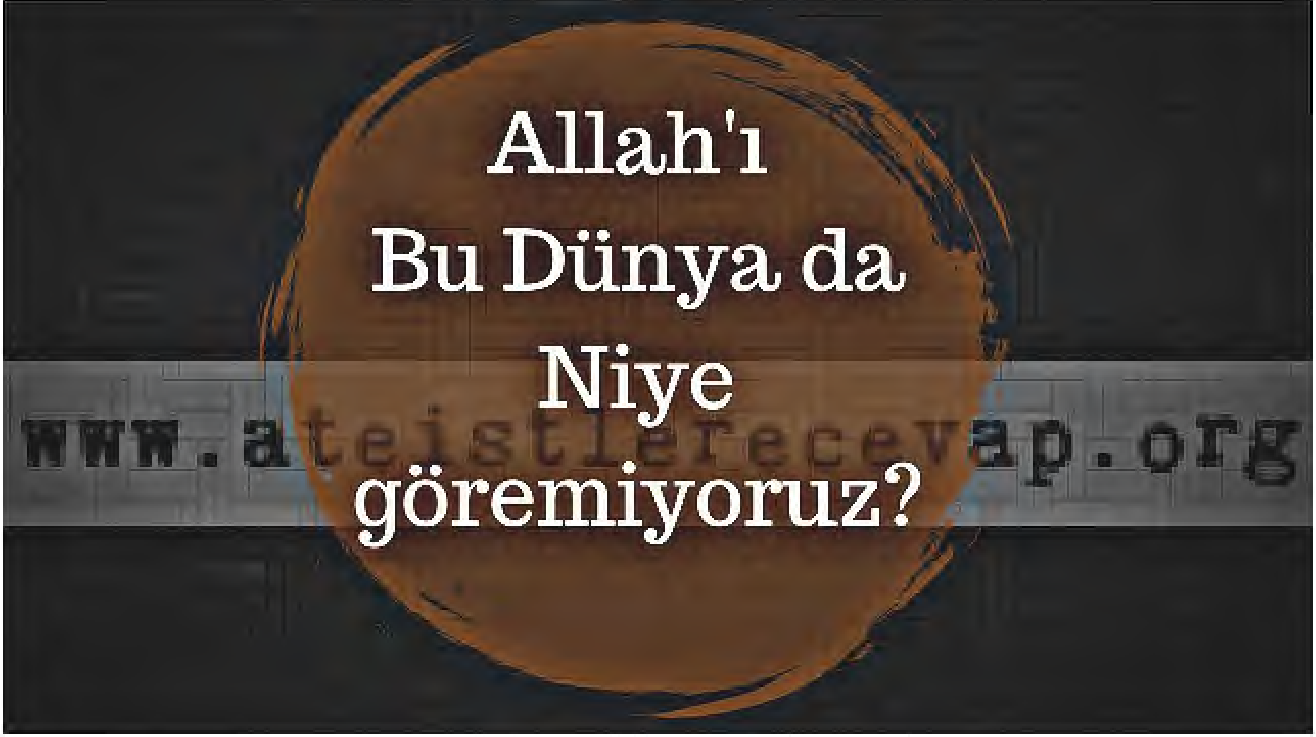
İlave bilgi için tıklayınız:

İnanmak ihtiyacı doğuştan mıdır?

Allah’ı bu dünyada niye göremiyoruz?

ateistlerecevap.org/2017/09/allah-bu-dunyada-niye-goremiyoruz.html

by Ateistlere Cevap - September 10, 2017

Değerli kardeşimiz,
Allah’ın bir ismi Nur’dur. Nuranî varlıklar olan meleklerden, güneş ışığına ve kâinatı doldurmuş bütün ışınlara kadar, her şey bu ismin değişik tecellilerini taşımaktadır. İnsan gözü, bu dünyada, sadece madde alemini görür. Ne kendi ruhunu, ne amellerini yazan melekleri görebilir ne de ışınlar âlemini.
İnsan gözünün kâinatta mevcut ışınların ancak % 2.5 kadarını görebildiği tespit edilmiştir. Bu göz ile bu alemde bütün nuranî varlıkları yaratan Allah’ın görülmesini beklemek, en azından, fizik kanunlarına zıt bir anlayış olur. Konunun bir başka yönü de insanların bu dünyada imtihan olmalarıdır.
Allah’ın görünmesi bu imtihan sırrına da ters düşer. Bu dünyaya gönderilişimizin gayesi Allah’ı tanımak ve ibadet etmek olduğuna göre ve insanlarda inanıp inanmamak arasında bırakıldıklarına göre, eğer göz ile görme olsaydı o zaman herkes ister istemez inanmak zorunda kalacak ve imtihan sırrı ortadan kalkacaktı. Bediüzzaman’ın ifadesine göre Ebu Cehil gibi kömür ruhlular ile Hz. Ebu Bekir gibi elmas ruhlular aynı seviyede kalacaktı.
Allah’ı gözümüzle görmememizin nedeni, kudret ve ilmiyle her şeyi kapsamasından ve zıddının yokluğundandır.
Mesela, atmosferin yer küreyi her yandan kuşatması gibi, güneşin de bütün feza âlemini kuşattığını farz etsek, o zaman güneşi göz ile görmek mümkün olmaz. Her yer güneşin ışığıyla kaplandığından güneş görünmez olur. Hem gece gibi bir zıddı da olmadığından güneş

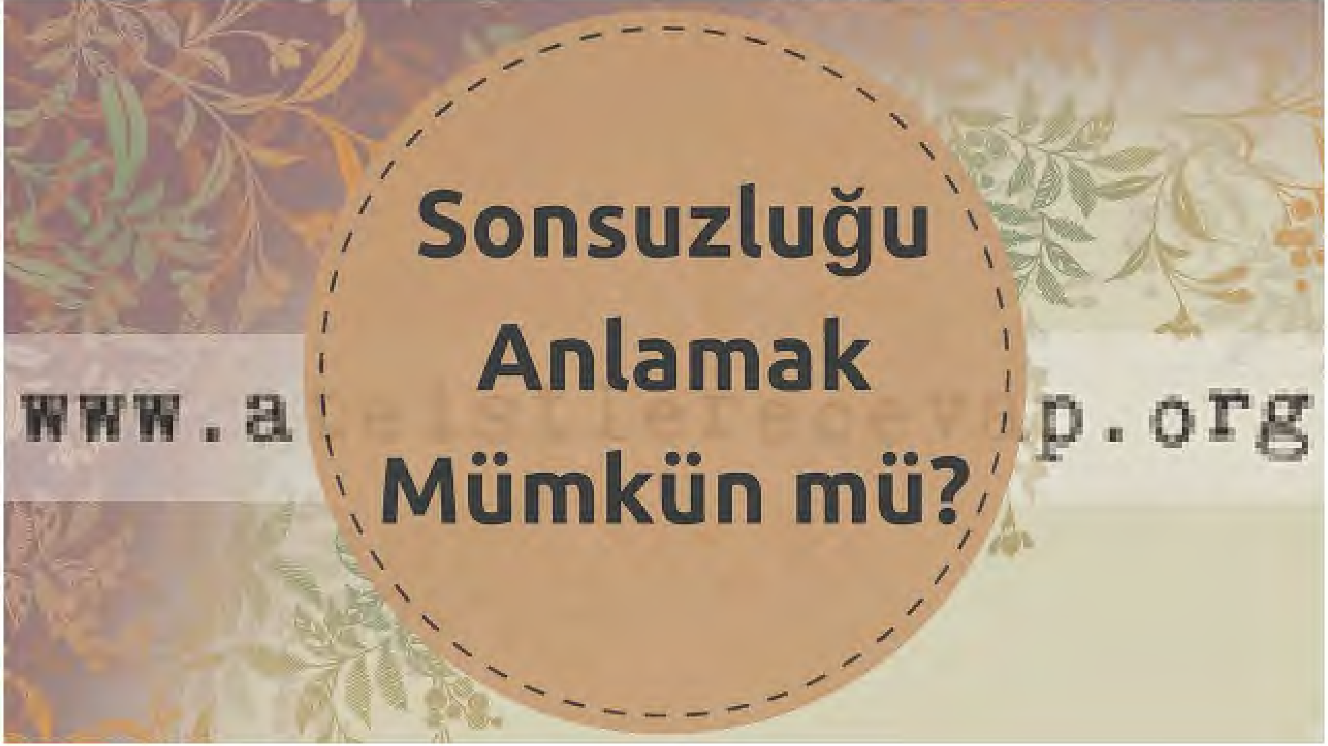
görülmez ve mahiyeti anlaşılmaz. Bununla beraber, ışığıyla her yerde bulunan ve her yeri kapsayan güneşin varlığını inkâr etmek de cehalet olur.
Aynı mantık perspektifi içerisinde, isim ve sıfatlarıyla her şeyi kuşatan ve her yerde hazır olan ve zıddı olmayan Allah'ın da göz ile görülmemesini anlayabiliriz.
Ahirette ise durum tamamen farklıdır. Cennet ehlinin ruhları bedenlerine galip gelecektir. Burada gölge hükmünde olan varlıklarının aslı orada yaratılacaktır. İnsan her yönüyle cennete layık ve ondaki her türlü ihsanlardan faydalanabilecek bir varlık olarak cennete girecektir. Cennette bile rü'yet hadisesinin sürekli olmayışı üzerinde düşünmek gerekir. Demek oluyor ki, cennet ehli, rü'yete mazhar olacakları zaman ayrı bir hâle girecekler ve bu İlâhî ikram kendine mahsus ayrı bir ortamda gerçekleşecektir. Nitekim, rü'yetten döndüklerinde ailelerinin onları tanıyamayacakları yolundaki haberler de bunu göstermektedir.

Allah'ı gözümle görmeden inanmam diyenler buraya tıklasın

Sonsuzluk anlaşılabilir mi?

ateistlerecevap.org/2017/09/sonsuzluk-anlaslabilir-mi.html

by Ateistlere Cevap - September 10, 2017

Değerli kardeşimiz,
Bir bardağa denizin yerleşmesi mümkün olmadığı gibi, sınırlı olan insan aklının da sonsuzu kavraması mümkün değildir. Şu var ki, insan sonsuzu anlamasa bile onun varlığını bilebilir. Bilmek, inanmak başka, anlamak daha başkadır.
İnsanoğlu her şeyiyle sınırlı. Hayatının bir başlangıcı var. Her başlangıç bir sondan haber verdiği için, bu hayatın da bir sonu olacaktır. İşte, başı ve sonu olan bu kısa hayat içerisinde, insan her yönüyle sınırlı işler görebiliyor. Gözü, mevcut ışınların ancak yüzde iki buçuk kadarını görebiliyor. Kulağı sadece belli bir frekanstaki sesleri işitebiliyor.
Madde aleminde açıkça görünen bu hakikat, ruh aleminde de geçerli. İnsan aklı her şeyi anlayamıyor. Zira, öğrenmeye başlamasının bir başlangıcı var. Başlangıcı olan ilim sonsuz da olamıyor; tıpkı hayat gibi...
İnsan aklının aczinin başlangıç noktası, kendini anlayamamasıdır. Şu sınırlı akıl, henüz kendini anlamış değilken nasıl oluyor da sonsuzu anlamaya kalkışabiliyor?.. Üçün dörtten küçük olduğunu bilen insanoğlu, yine kesinlikle bilir ki, ben üçten dördü çıkarmaya kalkışırsam menfi bir netice ile karşılaşırım. Bunu bildiği hâlde, sınırlı olan aklına sonsuzluğu sıkıştırmaya çabalıyorsa, sonucun eksi sonsuz, yani sonsuz bir menfi olacağını da baştan kabul etmiş demektir.
İnsan sonsuzu anlayamaz, ama sonsuza inanabilir... Bu da insanoğluna büyük bir ilahî lütuftur. Yoksa, bütün sıfatları sonsuz olan Rabbine nasıl iman edecekti?..

Bu vadide insanoğluna bir mukayese imkanı, bir fikir yürütme, istidlalde bulunma gücü verilmiş. O, bu güç sayesinde çok iyi bilir ki, bu alemde benim bir başlangıcım ve sonum olduğu gibi, her şeyin de yine bir ilk ve son noktası var.

Başlangıcı olan her şey, bize şu iki hakikati birden ders verir:

Beni yoktan yaratan bir zat var ve onun varlığı ezelidir. Aynı şekilde her son da bize ebedi bir zattan haber verir. Kendimize şu soruyu soralım: *Senin anlayamadığın sadece sonsuzluk mu? Yer çekimini anlayabiliyor musun? Güneşin, gezegenlerini nasıl çekip çevirdiğini kavrayabiliyor musun? Ruhun, aklın, hayalin, hafızanın mahiyetlerini bilebiliyor musun? Elma ağacının içindeki o manevi fabrikayı izah edebilmiş misin? Yumurta nasıl oluyor da, uçan bir kuş oluyor? Nutfe dokuz ay sonra nasıl ağlıyor, görüyor, işitiyor?* Bu alemde insanın göremedikleri gördüklerinden, anlayamadıkları anladıklarından, bilmedikleri bildiklerinden çok fazladır.

İnsanın, bu fani eşyayı anlamış gibi, bekayı anlamaya kalkışması onu en azından yorar. En azından diyorum, çünkü bu gibi yersiz arayışların insanı sersem etme ve yoldan çıkarma ihtimali de vardır…

İnsanın sonsuzu anlama gayreti iki ayrı sahada cereyan ediyor. *Birisi, ilahi sıfatların sonsuzluğu, diğeri de ahiret hayatının sonsuzluğu…* Bu ikisi arasında, gözden kaçmaması gereken önemli bir farklılık var. Ahiretteki sonsuzluktan söz edildiğinde, zihinlerde hemen zaman ve müddet kavramları canlanır. Sonu gelmeyen, tükenmeyen, fani olmayan, arızalanmayan bir hayat… Burada verilen hayatın geri alınmaması, baki kılınması söz konusudur. Bunu aklın almaması için bir sebep olmasa gerek…

Allah ın sıfatlarının sonsuzluğuna gelince: Onun kudreti sonsuzdur, demek,*"ne kadar alem yaratırsa yaratsın kudretinde bir noksanlık olmaz"* demektir. İlminin sonsuzluğu, onun cehilden münezzeh olduğu manasınadır. Diğer sıfatlar da aynı şekilde, aynı mantık içerisinde değerlendirilmelidir. "Ezeli olan elbette ebedidir." hakikati, Cenab-ı Hakk'ın zatı için de geçerlidir, sıfatları için de… *Yani, onun bütün sıfatları sonsuzdur, ebedidir. Zira, hiçbiri sonradan var olmuş değildir; hepsi ezelidir.*

Allah'I tanımak isteyenler buyrun...

ateistlerecevap.org/2017/09/allahi-tanmak-isteyenler-buyrun.html

by Ateistlere Cevap - September 10, 2017

MÂRİFETULLAH

Allah'ı bilme, tanıma, O'nu bütün sıfatlarıyla öğrenme, hakkında bilgi sahibi olma.

Mârifetullah, iki kelimeden meydana gelen bir tamlamadır. Bunlar "marifet" ve "Allah" kelimeleridir. Marifet; lügatta, herkesin yapamadığı ustalık, ustalıkta yapılmış olan şey, bilme, biliş, vasıta, hoşa gitmeyen şey, tuhaflık manalarına gelmektedir. Bununla birlikte, marifet, Allah'ı O'nun isimlerini ve sıfatlarını, kudret ve iradesinin geçerliğini bilmek; alçak gönüllü olmak manasını ifade ettiği gibi bilginler arasında ilim manasına da gelmektedir, ki onlara göre, her itim bir marifettir, her marifette bir ilimdir. Allah'ı âlim (bilen) herkes ariftir, her arif de âlimdir (Abdülkerim Kuşeyrî, Kuşeyri Risâlesi, s. 427).

Genel olarak bu manalara gelmekte olan "marifet", Allah lâfzı ile bir tamlama oluşturduğunda, yani "mârifetullah" denildiğinde ise "Allah'ın vücûd ve vahdaniyetinin bilinmesi" manasına gelmektedir.

Mârifetullah, aslında, kişinin Allah'ı hakkıyla tanıması, bilmesi ve buna göre O'na bağlanması anlamında kullanılmaktadır. Zira, kişi, Allah'ı hakkıyla tanırsa, O'nun emir ve yasaklarına bağlanır. Mârifetullah bilgisinde şu üç nokta yer almaktadır.

1. İzzet ve Celâl sahibi olan Allah'ı ve O'nun birliğini bilmek, ululuğu ulu olan ve her türlü noksan sıfatlardan münezzeh bulunan zatından teşbihi red etmek ve uzaklaştırmak;

2. Allah'ın sıfatlarını ve bu sıfatların hükümlerini bilmek,

3. Allah'ın fiillerini ve bu fiillerin hikmetlerini kavramak (Hucvirî, Keşful-Mahcûb, İstanbul 1982, s. 92).

Cüneydî Bağdâdîye marifet ile ilgili bir soru sorulduğunda şöyle cevap verir: "Marifetten ve bunu elde etmenin sebeplerinden sordu. Marifet, gerek havasdan, gerek avamdan olsun bir tek marifettir. Çünkü onunla bilinen şey birdir. Fakat bunun başlangıcı ve yükseği vardır. Havas, yükseğindedir. Gerçi tam gayesine ve sonuna varamaz. Zira arifler katında maruf un sonu yoktur. Düşüncenin yetişmediği, akılların kapsayamadığı, zihinlerin algılayamadığı, görmenin keyfiyetine eremediği zatı marifet nasıl kapsar? Yaratıkları içinde O'nu en iyi bilenler, O'nun azametini idrakten, yahut zatını keşfetmekten aciz olduklarını en çok ikrar ederler. Çünkü benzeri olmayanı idrakten âciz olduklarını bilirler. Zira O, kadimdir, mâsivası ile muhdestir. Zira O, kavîdir, kuvvetini bir kuvvet verenden almamıştır. Halbuki O'ndan gayrı her kavî, O'nun kuvvetiyle kavîdir. Zira O, öğretmensiz âlimdir ve kendisinden başka bir kimseden bir fayda almamıştır. Her şeyi başkasından öğrenmekle değil, kendi ilmiyle bilir. O'ndan başka her âlimin ilmi O'ndan gelir. Tesbih ve tenzih, bidayetsiz evvel olan, nihayetsiz baki olan kendinden başkasının bu vasfa hakkı olmadığı ve bu vasıfların kendinden başkasına yaraşmadığı Allah'a olsun"

Kur'ân-ı Kerim'de; "Allah'ı hakkıyla takdir edemediler" (el-En'âm, 6/91) ayeti, mârifetullah bilgisine işaret ettiği rivayet edilmektedir. Nitekim Ebû Ubeyde'nin, ayeti "Allah'ı hakkıyla tanıyamadılar, bilemediler" şeklinde açıkladığını görmekteyiz (el-Kurtubî, el-Câmi'li Ahkâmi'l-Kur'ân, Beyrût 1965, VII, 37).

Ömer DUMLU

MARİFET:"Tanıma","Bilme"

MARİFETULLAH : "İlâhî hakikatlara vukufiyet", "Kalbî inkişaf", "İlâhî sıfat ve isimlerin tecellilerine tefekkürde erişilen mertebe.

"Bütün ulûm-u hakikiyyenin esası ve nuru ve ruhu marifetullahdır." (Sözler)

Allah'a inanan insanın kalbi imanla nurlanmıştır. Bu, kör gözün açılmasından, işitmeyen kulağın duymaya başlamasından çok ileri bir inkişafla ruhun, Rabbine kavuşması, ona inanması ve kendini onun mahlûku bilmesidir. Şimdi sıra, O'nu tanıma vadisinde mesafeler

katetmeye gelmiştir.

Kur’an-ı Kerim, mü’mine daima marifet dersleri verir. Allah’ın adıyla başlar ve hemen Allah’ın Rahman ve Rahim olduğunu bildirir. Bu bir marifettir, yâni Allah’ı tanımaktır. Rahman ve Rahim olarak.

“Yaratan Rabbinin ismiyle oku!” emriyle Allah Resulüne (a.s.m.) ve onun şahsında da bütün ümmetine marifet sahasında mesafeler katetme emri verilmiş. Biz bu emirdeki Rab isminden dersimizi alarak, öncelikle kendimizde tecelli eden İlâhî terbiyeyi okuruz. Kanımızı, hücremizi okuruz; yüzümüzü gözümüzü okuruz; kalbimizi ruhumuzu okuruz… Hepsini en güzel ve en faydalı biçimde terbiye eden Rabbimizin rahmetini, keremini okuruz.

Okudukça O’nun rububiyetine marifetimiz artar. O’nun rahmetine marifetimiz artar. İhsanını daha güzel, daha net, daha açık seyreder oluruz.

Âyetin devamına geçer, nutfeden yaratıldığımızı ibretle düşünürüz. Bizi her şeyimizle o küçücük şifrede yerleştiren ve onu açıp her organımızı yerli yerine koyan Rabbimizin lütfuna, rahmetine hayran kalırız.

Geçeriz Fatiha sûresine.. Rabbimizi, “Rabb-ül-âlemin” olarak tanırız. O, bizim Rabbimiz olduğu gibi, bütün hayvanlar, bitkiler âleminin de Rabbi. Sema âleminin, arz âleminin de Rabbi. Melek âleminin, cin âleminin de Rabbi. Arşın, kürsinin, cennet ve cehennemin de Rabbi. Bunları düşündükçe, O’nun marifetinde daha da terakki ederiz.

İnsan marifetullahda ileri gittikçe hem Rabbinin keremini, ihsanını, afvını ve ğufranını daha iyi anlar; hem de O’nun kudretini, azametini, celâl ve kibriyasını. Böylece o mü’minin ruhunda muhabbetle mehafet, yâni Allah sevgisiyle Allah korkusu birlikte inkişaf eder. Rabbini ne kadar çok severse, korkusu da o nisbette artar.

İnsan bir zâtı sevdi mi, onun teveccühünü kaybetme endişesi ruhunu sarar. Sevgiyle korkunun bu sentezine “hürmet” diyoruz. Hürmette sevgi hâkimdir, ama korku da onun yanıbaşından ayrılmaz.

Allah’a kullukta da muhabbetle mehafet beraber yürürler. Her ikisi de marifetin inkişafı nisbetinde ilerler, yükselirler.

Marifet, uçsuz bucaksız sema. Marifet, sonu gelmez yolculuk. Bir kul, bütün sıfatları sonsuz olan Allah’ın marifetinde ne kadar ileri giderse gitsin, önünde yine sonsuz bir mesafe vardır.

Resulûllah Efendimiz (a.s.m.), Mi’rac mûcizesinden önce de, mahlûkat içerisinde tahkikî imanın son hududundaydı. Mi’rac ile, marifet semasına uruc etti. Rabbinin mülkünü kat kat gezdi. Cennetini, cehennemini gördü. Melekler âlemini bütün ihtişamı ile seyretti. O mukaddes ruhunu safha safha yücelten ve O’nu ulviyet mertebelerinde sür’atle yükselten bu bereketli seyahat sonunda, pâk lisanından şu cümle dökülmüştü:

“Seni noksan sıfatlardan tenzih ederim. Ben (senin lütfunla eriştiğim bu marifet mertebesine rağmen yine de) seni hakkıyla tanımayamadım, bilemedim.”

Bu mânâyı ders veren bir Hadis-i Kudsi:

“Allah’ı hakkıyla ancak kendisi bilir.”

Resulûllah Efendimiz (a.s.m.), “ben zaten semalara, cennete cehenneme ve onlarda vazife gören meleklere iman etmişim” demekle kalmayıp, Allah’ın emriyle o âlemleri gezdiği gibi, biz de Onun bu sünnetine hiç olmazsa tefekkürle uymalı, o âlemlerde fikren gezmeli, İlâhî sıfatların onlardaki geniş tecellilerini hayretle düşünmeli ve ruhumuzun İlâhî marifetle her an biraz daha terakki etmesine çalışmalıyız.

Allah’ın marifetinde ilerlemenin, yükselmenin yolu, bizim için düşünmekten, okumaktan geçer. Bilhassa iman hakikatlarına ait ulvî dersleri.

“Basiret nuruyla bakanlar, muhabbet ve ünsiyetin, Mahbubu devamlı olarak hatırlamakla kökleşeceğini, marifetin ise O’nun zâtını, sıfat ve fiillerini daima düşünmekle mümkün olabileceğini bilmişlerdir.” “Marifet, fikrin devamı ile hâsıl olur.” (İhya-yı Ulûm’dan)

Buna göre, “ben zaten iman ediyorum” diyerek tefekkürden uzak kalmak, insanı marifetullahda geri bırakır.

Etrafımızı çepeçevre kuşatan mahlûklardan, meselâ, bir yaprağa göz atalım. Biz o nazenin mahlûğu sadece rengiyle ve şekliyle tanırız. Onun hakkındaki marifetimiz, bilgimiz dar bir çerçevededir. Ama, biyoloji eğitimi görmüş, bitki fizyolojisi üzerinde ihtisas yapmış bir başkası, onun hakkında makaleler döker, kitaplar yazar.

Dağ dendi mi, aklımızda sadece birkaç kelime, yahut bir iki cümle canlanır. Onun hakkındaki bilgimiz, onu tanımamız bu kadar kısa, bu kadar yetersizdir. Bir maden mühendisinin bu husustaki bilgisi, marifeti ise kitaplara sığmaz.

Yaprak ve dağ; kâinat kitabından ancak iki kelime. Ve insan bu muhteşem kitabın sadece bir yahut iki kelimesinde ihtisas sahibi olabiliyor.

Şimdi şöyle bir düşünelim: Kâinatın her yönüyle bilinmesi insan idrakini çok çok aşarsa, insanı hücre hücre, semayı yıldız yıldız, cenneti kat kat, cehennemi tabaka tabaka yaratan Allah’ın o sonsuz sıfatları hakkında insanın marifeti ne kadar noksan kalacaktır! Zaten O’nun mukaddes zâtını hakkıyla bilmek, beşerin idrak sahası dışındadır.

Bir mü’min, ömrünün bütün dakikalarını marifetullahda her an terakki etmekle geçirse, sonunda söyleyeceği söz, “ben seni hakkıyla tanıyamadım” olacaktır.

Yine böyle bir ömrü, hep şükürle, hep ibadetle geçirse sonunda “ben sana hakkıyla şükredemedim, sana hakkıyla ibadet edemedim.” diyecektir.

Allah'ın cemali de sonsuz, celâli de kemali de... Her mü'min bunlara iman eder. Ama marifet hususunda, aralarında büyük farklılıklar var.

Bir tek misal:

Her mü'min Cenâb-ı Hakk'ın mekândan münezzeh ve her mekânda hazır olduğuna inanır. Bütün mekânları ve onlarda meydana gelen bütün hâdiseleri birlikte yaratan Zâtın, mekândan münezzeh ve her mekânda hazır olduğuna akıl da şehadet eder. Ama bu imanın, bu şehadetin kalblerde, duygularda, hislerde icra ettiği tesir noktasında, mü'minler arasında çok farklılıklar vardır. Bu hakikatı sadece sorulduğunda hatırlayan bir mü'min ile, bu imanını ruhunda hâkim kılan ve her an İlâhî murakabe altında bulunduğunun idraki içinde sözlerini, fiillerini ve hallerini daima kontrol altında tutan bir diğer mü'minin bu noktadaki marifetleri birbirinden çok farklıdır.

İslâm'da tevhid esasdır. Her mü'min Allah'ın bir olduğunu bilir. O'nun eşi, benzeri, yardımcısı olmadığına iman eder. Bu, gerçek bir marifettir. Ama bu marifette de nice dereceler var. "Vahdehu"nun şu tefsirine bu nazarla bakalım:

"Allah birdir. Başkasına müracaat edip yorulma. Onlara tezellül edip boyun eğme. Onların arkasına düşüp zahmet çekme. Onlardan korkup titreme. Çünkü Sultan-ı kâinat birdir, herşeyin dizgini O'nun elinde, her şeyin hazinesi O'nun yanındadır." (Mektubat)

İşte bu ulvî makama ermede mü'minler arasında nice dereceler var.

İnsan, Allah'ın azametine marifet kazandıkça, ruhu huzur ve huşû ile dolar.

Onun irade sıfatına olan marifeti terakki edince, âkıbetinden daima endişe eder. Zira, O'nun iradesine mâni olacak bir başka irade bulunmadığına yakînen inanmıştır.

O'nun kibriyasını düşündükçe, nefsinin zillet ve hakaretini daha iyi anlar; ona büyüklenme fırsatı vermez.

Herbiri sonsuz kemalde bulunan bütün İlâhî sıfatlar ve isimleri de bunlara kıyas ettiğimizde Allah'ın marifetinde terakki etmenin sonu olmadığını daha iyi anlar, bu vadide insanlar arasında bir bakıma sonsuz farklılık bulunduğunu daha iyi idrak ederiz.

İnsanın yaratılış gayesinin ibadet olduğunu beyan eden İlâhî fermandaki bu ibadet kelimesini, büyük âlimlerimiz marifet olarak tefsir etmişler. İnsanın yaratılış gayesi Allah'ı tanımak ve bu vadide daima ilerlemektir, demişler. Bu mânâ gerçekten de ruhumuzu tam tatmin ediyor.

Bilindiği gibi cennette, namaz, oruç, hac, zekât gibi ibadetler yok. Ama, marifette terakki, orada, çok daha ileri seviyesiyle, yine hükmünü icra edecek. Burada, bir bardak suda Allah'ın rahmetini okuyan, O'nu Rezzak olarak tanıyan bir mü'min, orada cennet ırmaklarından

içecek, Rabbinin rezzakiyetini çok daha güzel anlayacak, daha geniş dairelerde tefekkür edecek.

Burada semayı seyreden gözler, orada Arşı seyredecekler.

Ba's hâdisesiyle insanlar yeniden yaratılırken, cennetin bütün lezzetlerinden faydalanabilecek ve cehennemin o hayallere sığmaz acılarını çekebilecek bir mahiyete kavuşacaklar.

İşte, mü'min, bu yeni yaratılışıyla, cennette dünyadakinden çok daha fazla lezzet alacak; tefekkürü, hayreti, şükrü ve marifeti de o nisbette artacaktır.

Bu dünyadaki nimetler, cennettekilerin yanında gölge gibi. O halde, oradaki marifet de bu dünyadakinden o derece ileri olmalı.

Prof. Dr. Alaaddin Başar

Allah'ın sıfatları nelerdir?

İlâhî sıfatlar, zatî ve sübutî olmak üzere iki gruba ayrılıyor.
Zatî Sıfatlar:

> *1. Vücut (Varlık),*
> *2. Kıdem (Ezeliyet, evveli olmama),*
> *3. Beka (Ebediyet, ahiri olmama),*
> *4. Vahdaniyet (Bir olma, şeriki bulunmama),*
> *5. Kıyam binefsihî (Varlığının devamının zatından olması, başkasın yardımıyla olmaması),*
> *6. Muhalefetün-lil-havâdis (Zatının mahlukatın zatlarına ve sıfatlarında mahluk sıfatlarına benzememesi).*

Sübutî Sıfatlar:

1. Hayat
2. İlim
3. İrade
4. Kudret
5. Sem (işitme)
6. Basar (görme)
7. Kelâm
8. Tekvin (Yaratma, var etme.)

Tekvin sıfatı Maturudî mezhebine göredir. Diğer İtikat imamımız İmam Eş'arî, bu sıfatı müstakil bir sıfat olarak düşünmez. Böylece bu mezhepte Sübutî sıfatlar yedi tane olmuş olur.
Bazı İslâmî kaynaklarda ilâhî isimlerden de sıfat diye söz edildiği görülür.
Meselâ, Kerim Allah'ın bir ismidir. Aynı zamanda Allah'ı kerem sahibi olarak vasıflandırması cihetiyle de sıfat vazifesi görür. "Kerim Allah", dediğimiz zaman Kerim ismini sıfat makamında kullanmış oluruz.
Yine bu kaynaklarda Cenâb-ı Hakk'ın sıfatları üç grupta mütalâa edilir:

1. Zâtî sıfatlar (Bunlar sübutî ve selbî olarak iki kısma ayrılırlar)
2. Fiilî sıfatlar.
3. Manevî sıfatlar.

Allah'ın bütün güzel isimleri bu sıfatlardan birine dayanır. Meselâ, Âlim ismi *sıfat-ı sübutiye*den *"ilim"* sıfatına, Kadîr ismi *"kudret"* sıfatına, Mütekellimismi *"kelâm"* sıfatına dayanır. Keza, Evvel ismi, zatî sıfatlardan kıdem sıfatına, Âhir ismi, bekâ sıfatına dayanır.
İlâhî isimlerden çoğu fiilî
sıfatlara dayanmaktadır. Hâlik ismi, *yaratma* fiiline; Muhyi ismi *ihya* (hayatlandırma) fiiline; Musavvir ismi *tasvir*, yâni sûret verme fiiline; Mümit ismi, *imate* (ölümü verme) fiiline dayanır.
Bazı isimler de *manevî sıfatlara* istinat ederler. Hakîm ismi Cenâb-ı Hakk'ın *hikmet* sahibi olması sıfatına; Kebir ismi, *kibriya* sahibi olma vasfına; Cemilismi, *cemal* sahibi olmasına dayanır…

Zat-ı İlahi, Lafza-i Celal, Şuunat, Sıfât, Esma ve Ef'al kavramlarını örneklerle açıklar mısınız?

Değerli kardeşimiz,

Zât-ı İlâhi: "Cenâb-ı Hakk'ın, bütün sıfatları, fiilleri, isimleri sonsuz kemalde bulunan ve her türlü noksanlıktan münezzeh bulunan Zâtı."

"İzzet sahibi Rabbin onların isnad etmekte oldukları vasıflardan yücedir, münezzehtir." (Saffat, 37/180)

Bazı kimseler Cenâb-ı Hakk'ın kudsî zâtı hakkında bir takım sorular ortaya atıyor, asılsız ve temelsiz tahminler yürütüyorlar. Bunu yapanlar, daha çok, itikadı zayıf, fikri sönük, kul olduğundan gafil ve ameli noksan kimseler. Bunlar sorumluluktan korkuyor, âhiretten ürküyor, ibadetten kaçıyorlar. Kendi vehimleriyle öyle bir ilâh arıyorlar ki, O'nun mülkünde diledikleri gibi hareket edebilsinler. Ölümle hiçliğe gömülüp bir daha dirilmesin, hesaba çekilmesinler. O bâtıl mabudun, emir ve yasakları olmasın. Her işlerinde kendi başlarına buyruk olsunlar. Nefisleri nereyi isterse oraya koşabilsin, nereden hoşlanmazsa oradan kaçabilsinler.

Onlara Asr-ı Saadet öncesini hatırlatıp deseniz ki, "O günün insanları kendi yaptıkları putlara taparlarmış.", "Böyle saçmalık mı olur?" derler. Gel gör ki, kendi yaptıkları onlarınkinden pek farklı değil. Onların elleriyle yaptıklarını, bunlar hayalleriyle yahut vehimleriyle yapmaya çabalıyorlar. Bir de, onların gayesi tapınmak imiş, bunların ki ise ibadetten kaçmak.

Biz bu adamları kendi kuruntularıyla başbaşa bırakıp, insan aklının bu vadideki güçsüzlüğünü şöyle bir düşünelim:

Ne göz her varlığı görür, ne kulak her sesi işitir, ne de akıl her şeyi anlar. Her şey Allah'ın mülkü ve mahlûku. Akıl ise o her şeyden sadece bir şey. Ve her mahlûk gibi, o da mahdut, sınırlı. Henüz bir hücreyi bile tam olarak izah edememiş, genin şifrelerini çözememiş. Öte yandan galaksilere sınır biçememiş, semanın azametini rakamlara dökememiş. Kısacası, insan aklı henüz mahlûkat dairesini bütünüyle anlamış değil. Bu hâliyle kalkıyor, hâlikıyeti anlamaya, bu mukaddes sahada tahminler yürütmeye zorlanıyor. Kaldı ki, akıl henüz kendi mahiyetinin cahili. Nasıl bir mahlûk olduğunu hakkıyla anlamaktan âciz.

Akıl nedir? Nasıl çalışır? Duyu organlarıyla edindiği bilgileri nasıl yoğurur? Hâfızadan nasıl yardım alır? Elde ettiği neticeleri hâfızaya ne ile gönderir? Bu ve benzeri nice sorulara insanoğlu cevap bulamamakta.

Aslında aklın kendi mahiyetini bilmemesi, insan için büyük bir irşad kapısı, büyük bir hidayet vesilesi. "Henüz kendini lâyıkınca bilmeyen bir âletin öncülüğüne fazla güvenilmez" diye bir ikaz işareti.

Hiçbir akıl kendi mahiyetini bilemez ve yine hiçbir akıl kendi varlığından şüphe etmez. Bu, İlâhi hikmetin bir şifresidir. İnsan bu şifreyi çözerse, ne bu âlemin bir sahibi olduğundan şüphe eder, ne de O'nun kudsî zâtını anlamaya zorlanır.

Cenâb-ı Hakk'ın mukaddes Zâtı hakkında ortaya atılan bütün hayaller ve vehimler, "Akıl mahlûktur, Hâlıkını ihata edemez." hakikatına göz kapamanın birer acı neticesi.

Evet, "Akıl mahlûktur, Hâlıkını ihata edemez." yâni, hakkıyla kavrayamaz, lâyıkıyla bilemez.

Çevremizdeki varlıklara şöyle bir göz atalım. Bahçelerde boy gösteren ağaçlar, kırlarda otlayan koyunlar, üzerimizde uçuşan kuşlar, her an emdiğimiz hava, dünyamızı aydınlatan Güneş, gece yolumuzu gösteren Ay… Hepsi Hakk'ın mahlûku… Herbirine ayrı bir mahiyet verilmiş, farklı özellikler takılmış, değişik vazifeler yüklenmiş. Arı, Güneşe benzemediği gibi, bal vermesi de ışık saçmaya benzemiyor.

Kuş, ceylan, balık ve şu yerküre… Herbiri ayrı bir varlık. Ne zâtları birbirine benziyor, ne sıfatları, ne de fiilleri… Biri uçar, diğeri koşar, beriki yüzer, bu ise döner… Herbiri ayrı bir âlem.

Misâlleri çoğaltabiliriz.

Şimdi düşünelim: Bu ayrı ayrı mahiyetler kimin hazinesinden geliyor? Bu sıfatları bu varlıklara kim taktı? Hiçbiri kendi zâtını, fiillerini ve sıfatlarını kendisi arayıp bulmadığına, beğenip almadığına göre, bu kadar farklı varlıklar kimin kaderiyle takdir edildi ve kimin kudretiyle icad edildiler?

Bozulmamış her akıl idrak eder ki, bu varlıkları yaratan elbette hiçbir cihetle onlara benzemez. Ve bu mahlûklar, akıllı olsalar, hiçbiri Hâlıkını kavrayamaz; O'nun kudsî Zâtını anlayamaz.

Bir de kendi varlığımızı düşünelim. Herbiri değişik özeliklere sahip ve farklı işler gören organlarımızı; "gözümüzü, kulağımızı, kalbimizi, ciğerimizi" bir an için şuurlu farzedelim ve onlara ruhu soralım, "Ruhu nasıl bilirsiniz?" diyelim. Bu organlardan, şuurunu yerinde kullananlar diyeceklerdir ki, o hepimizi idare eden ve hiçbirimize benzemeyen bir başka varlıktır. Onun hakkında ne konuşsak, yalan olur. O'nu neye benzetsek saçmalarız, gülünç düşer ve rezil oluruz.

İkisi de mahlûk oldukları halde, bedenin organları ruhu anlayamıyor. O halde, bir mahlûk olan akıl, kendi Hâlıkının kudsî mahiyetini nasıl anlayabilir? O'nun mukaddes Zâtını nasıl kavrayabilir?…

Zaten, akıl neyi anlarsa, hâfıza neyi alır, hayal neye ulaşırsa, bütün bunlar tıpkı, gözün gördüğü, kulağın işittiği, dilin tattığı varlıklar gibi birer mahlûk olurlar. Bu âletlerin hepsi yaratılmış… Elbette, bu terazilerin tartabildikleri de ancak mahlûk olabilir, Hâlık olamaz…

Lâfza-i Celâl, Allah…

Semayı direksiz durduran Kayyum. Küreleri muntazam döndüren Hâkim. Bütün hayatları bahşeden Muhyi. Bütün kuvvetleri lütfeden Kâdir. Sonsuzluk, zâtına has olan Bâki. Evveli olmaktan münezzeh Kadîm. Tüm sesleri birden işiten Semi'. Gizli-âşikârı bir gören Basîr. Varlığı her şeyden âşikâr Zâhir. Ne his, ne akılla bilinmez Bâtın. Allah…

Varlık O'nun varlığını gösterir. Birlik O'nun vahdetini bildirir.

Şu bütün çekirdekler, yumurtalar, kökler ve nihayet varlık âleminin ilk mahlûku Nur-u Muhammedî, bize O'nun evveli olmaktan münezzeh bir ezelî olduğunu ders verirler.

Şu varlık âleminde bir süre kendini gösterip sonra gözden kaybolan hadsiz eşya, onları terhis edip yerlerine yenilerini getiren bir ebedî kudreti durmadan ilân ederler.

Nurların Muazzez Müellifi'nin pak gönlünden coşarak satırlara dökülen şu hikmet çağlayanını birlikte dinleyelim:

"Şu mevcudat İrade-i İlâhiyye ile seyyaledir. Şu kâinat emr-i Rabbanî ile seyyaredir. Şu mahlûkat, İzn-i İlâhî ile zaman nehrinde mütemadiyen akıyor. Âlem-i gaybdan gönderiliyor, âlem-i şehadette vücud-u zahirî giydiriliyor. Sonra âlem-i gayba muntazaman yağıyor, iniyor. Ve emr-i Rabbanî ile mütemadiyen istikbalden gelip hâle uğrayarak teneffüs eder, mâziye dökülür." (Mektubat)

Allah, başlangıcına hiçbir hayalin erişemeyeceği o zaman nehrini akıtan Zât. Onda akıttığı nice maddelerden şu gökkubbeyi çatan Zât. Bu kâinat sarayını bir süre boş olarak o nehirde akıttıktan sonra, rahmet hazinelerinden, o akıcı âleme, fâni mahlûkatını döken Zât. Bitkileri o arz sahrasında yaratan, hayvanları o tarlada otlatan ve öldüren, insanları o gezici imtihan meydanına getiren ve götüren Zât. Herkes ve her şey O'nun zaman nehrinde akmağa ve sonunda zevâl ve ölümü tatmağa mahkûm. Hâkim ancak O. Rahîm ancak O. Bâki ancak O. Kadîm ancak O…

O'nun yarattığı, zaman içinde yüzdürdüğü ve dünyasında gezdirdiği bir kul olarak, O'nun kemalini nasıl idrak edebiliriz!..

Mahlûk ve sınırlı olan aklımızla, bütün sıfatları sonsuz kemalde bulunan Allah'ın zâtını elbette idrak edemeyiz.

Evet, O'nun zâtının kutsî mahiyetini ancak kendisi bilir.

Allah, bizleri imana, marifete, muhabbete götürecek pekçok duygularla, lâtifelerle donatmış. Bu yaratılışımız sayesinde, pekçok hakikatlara muhatab olabiliyoruz. Bunlardan birisi de, Allah'ın zâtının bilinmezliği.

Allah'ın zâtı hakkında tefekkür etmek insanı şirke götürür. Yâni, böyle bir düşünceye dalan

insan Allah'a ortak koşma yolundadır. İnsan, Allah hakkında her ne düşünse, o kendi fikrinin bir mahsulü olmaktan ileri gidemez. Akıl mahlûk olduğu gibi, onun düşündükleri de mahlûk. İnsan, Allah'ın zâtı hakkında her ne düşünse, mahlûkattan elde ettiği bilgiler ve görgüler çerçevesinde düşünecek ve mutlaka hataya düşecek, yanlış karar verecektir.

İşte bu noktada, kalbimizi nurlandıran, aklımızı kamaştıran, fikrimize ufuklar kazandıran büyük bir lütufla karşı karşıyayız: Kur'an. Allah'ı, o Allah kelâmı ile bilen insan, hakikata ermiştir. Beşer aklının bu vadide konuşacağı sözler çok sınırlı.

Allah'ın sıfatları, fiilleri, isimleri, şuunatı hakkında da bu zaif aklın bize söyleyeceği çok az şey vardır.

"Rabbimizin bizden razı olması için neler yapmalıyız?" sorusu ise aklın hiç yanaşamayacağı bir umman.

Akılla sahiline erişilmez nice sahalarda Kur'an sayesinde rahatlıkla dolaşıyor, fikrin takatini aşan nice hakikatleri kolaylıkla anlıyoruz.

Şuunat:
Şuunat, "Şe'n"in çoğuludur. Şe'n: "Şan. Tavır. Hâl. Kabiliyet. Emir. Kasıt"

Allah'ın zâtı mukaddes olduğu gibi, şuunatı da mukaddes. Yâni, beşer aklı bu hususta ne düşünse, ne tahmin etse, ne hayaller kursa Allah'ın zâtı ve şuunatı bunların hiçbirine benzemez; hepsine benzemekten münezzehtir.

Şuunat, şe'n'in çoğulu. Şe'n için Türkçe'mizde tam bir karşılık bulamıyoruz. En yakın mânâ olarak "hal, kabiliyet" deniliyor.

Hâlık (yaratıcı) Allah'ın bir ismidir. Hâlıkıyet ise şe'nidir. Yâni, yaratıcı olmak Allah'ın şânındandır. Bu hâlıkıyetini icra etmek diledi mi bu dilemeği, yâni bu iradeyi, ilim, kudret gibi sıfatlar takib ediyor ve halk (yaratma) fiili icra ediliyor. Böylece yaratılan o mahlûkta Hâlık ismi tecelli ediyor.

Rab da Cenâb-ı Hakk'ın bir başka ismi, Rab, yâni terbiye edici. Rububiyet (terbiye edici olmak) ise Allah'ın bir şe'ni.

Bütün İlâhî isimler böylece düşünüldüğünde herbirinin şuunât-ı ilâhiyyeden bir şe'n'e dayandığı anlaşılır.

Sevmek, lezzet almak, hoşlanmak insan için birer şe'n. Allah da mahlûkatını sever ama, bizim bir eserimizi sevmemiz gibi değil. İşte bu İlâhî muhabbeti, mahlûkatın sevgilerinden ayırmak için "mukaddes" kelimesi kullanılır. Allah da kulunun ibadetinden memnun olur. Ama, bu memnuniyet bir padişahın kendisine itaat eden bir askerinden memnuniyeti cinsinden değildir. İşte bunu zihinlere yerleştirmek için "memnuniyet-i mukaddese" tabiri kullanılıyor.

Allah'ın bütün mahlûkatının ihtiyaçlarını görmekte bir lezzet-i mukaddesesi vardır. Ama bu lezzet, bizim bir fakiri giydirmekten yahut doyurmaktan aldığımız lezzet gibi değildir.

“Her bir faaliyette bir lezzet nev'i vardır” hakikatından hareket ederek kâinata nazar ettiğimizde, Cenâb-ı Hakk'ın herbir fiilini icra etmekte, herbir ismini tecelli ettirmekte bir lezzet-i mukaddesesi olduğu aklımıza görünür. Bu lezzetin keyfiyetini ise akıl idrak edemez. Zira, akıl ancak mahlûkat sahasında düşünebilir. Hâlık, düşünme sahasına -hâşâ- girmez. O'nun zâtına ve şuunatına akıl değil kalp teveccüh edebilir; iman ile, marifet ile, muhabbet ile, haşyet ile…

Esma-i İlâhîyeden sadece Rab ismiyle meselemize bir derece ışık tutmağa çalışalım:

Her mahlûku O terbiye ediyor. Bunların herbirisiyle hususî alâkadar oluyor; bir lezzet-i mukaddese ile.

Güneşi yandırmak, arzı döndürmek, yumurtayı uçurmak, nutfeyi gezdirmek birbirinden çok ayrı harika birer terbiye. Hayvan nev'ilerinin herbirinin de nice cinsleri var. Her nev ve her cins değişik özelliklere sahip. Herbirinin bütün ihtiyaçlarını gözeterek terbiyesine bakmak Allah'a mahsus.

Şu dünya kafesindeki kuş nevilerine bakalım. Ruhunda tereddüt ve korkunun hükmettiği serçeden, heybet ve ihtiras timsali kartala kadar bütün kuşları aynı kafeste ne kadar mükemmel besliyor. Herbirinin ihtiyaçlarını ne kadar muntazam görüyor.

Bir kuş nev'inde birbirinden bu kadar farklı terbiyeleri birlikte icra eden Allah, aynı anda, denizlerde ve okyanuslarda o kadar farklı balık çeşitlerini ayrı ayrı terbiyeden geçiriyor, besliyor, büyütüyor, idare ediyor. Herbirinin hertürlü ihtiyacını görüyor. Ömrü dolan bir balık başkasına yem oluyor. Böylece sanki, “Ne zamandan beri rızıklanarak Rabbimin Rezzak ismine ayine oldum, şimdi de aynı vazifeyi rızık olarak göreyim ve bu dünyadaki son tesbihimi de böylece yapayım.” diyor.

Orman ayrı bir âlem… Nice farklı terbiyeler de orada birlikte ve aynı anda gerçekleşiyor. Arslanın, kaplanın, parsın, sincabın, ceylanın, tilkinin, tavşanın terbiyeleri hep ayrı ayrı veriliyor. Rızıkları ayrı ayrı hazırlanıyor.

Bütün bu milyonu aşan hayvan nev'inin terbiyesi yanında, aynı anda yinemilyonu aşkın da bitki nev'i terbiye görmekte. Yoncasından kavağına, domatesinden baklasına, gülünden lâlesine, goncasına kadar…

İşte Rabb-ül Âlemin, melekler âlemini, sema âlemini, arz âlemini ve onlardaki bu milyonlarca ayrı âlemi birlikte tanzim ve idare etmekten, onlarda san'atını, ilmini, kudretini, ihsanını, keremini sergilemekten, beşerî ölçülere gelmez ulvî bir lezzet alır. İşte bu İlâhî lezzet, “lezzet-i mukaddese” tabiriyle ifade ediliyor.

“İnsanın bir ferdi sair hayvanatın bir nev’i gibidir.” (Mesnevî-i Nuriye’den) hakikatının penceresinden meselemize nazar ettiğimizde bambaşka bir tabloyla karşılaşırız.

İmanın, ihlâsın, havfın, muhabbetin, güzel ahlâkın sonsuz dereceleri, muhtelif fertlerde ve ayrı ayrı mertebelerde, kendilerini gösteriyorlar. Her peygamber (a.s.), her sahabi, her veli ve nihayet her mü’min ayrı bir âlem.

Büyük insanların hepsinde her güzel ahlâk mevcut. Ama, farklı derecelerde, ayrı seviyelerde. Kimi muhabbette daha ileri, kimi Allah korkusunda, kimi ilimde umman, kimi cömertlikte. Biri cihatta önder, beriki tefekkürde.

Bütün bu güzelliklere, insanlar arasında, en ileri seviyeyle sahip olan bir tek zât var: Resulûllah (a.s.m.) Efendimiz. Allah’ın, insan terbiyesinden aldığı lezzet-i mukaddesenin en ileri seviyesi de Habibullah’ın terbiyesinde saklı.

“Kulum bana adım adım gelirse, ben ona koşarak gelirim.” Hadis-i Kudsîsini bu yönüyle şöyle anlayabiliriz: Biz Allah’ı sevme vadisinde bir adımlık yol alsak, Allah’ın bize göstereceği mukaddes sevgi bunun on, yüz, bin, milyon katı kadar olacaktır. Çünkü, biz O’nun kuluyuz, O’nun san’atı, O’nun mahlûkuyuz.

Bir baba bile evlâdından gördüğü bir sevgiye on belki yüz katıyla karşılık verirse, Hâlık’ın, kendini seven bir mahlûkuna muhabbeti nasıl olur?

Ve Cenetteki sonsuz ihsanlar lezzet-i mukaddesesinin en ileri mertebesi.

Ve Cennet… Allah’ın saadet yurdu olarak yarattığı mukaddes belde… Sevdiği kullarını ebediyyen sevindirmenin İlâhî sürûru ve mukaddes lezzetleriyle Rabbimiz o âlemde mü’minlere sonsuz ikramlarda bulunacak.

Diğer Esma-i İlâhiyyenin tecellileri de Rab ismiyle birlikte düşünüldüğünde, Allah’ın lezzet-i mukaddesesinin de ilmi ve kudreti gibi sonsuz olduğuna bir derece bakılabilir.

İlâhi Sıfatlar

Sıfat: “Vasıf. Hâl. Keyfiyet. Nişan. Alâmet” “Zâtın bazı ahvâline delâlet eden bir isim.”

Cenâb-ı Hakk’ın zâtı bilinmez; ama zâtının varlığına mahlûkat adedince şahitler mevcut. O’nun mukaddes sıfatları da kemaliyle idrak edilemez; ancak o sıfatların varlıkları ve sonsuz oldukları bilinebilir.

İlâhî sıfatlar, “sübutî” ve “selbî” olmak üzere iki gruba ayrılıyor.

Sübutî sıfatlar, “hayat, ilim, irade, kudret, sem (işitme), basar (görme), kelâm ve tekvin.” Bu sıfatların hepsi ezelî, hepsi ebedî, hepsi sonsuz ve yine hepsi mutlak.

Bu sıfatlarda ne bir azalma ne de artma düşünülebilir.

Hayat, Allah’ın bir sıfatı. Ezelde ne ise ebedde de aynı. Bu hayatta ne bir azalma olur, ne de artma. Bizlere hayat bahşetmesi, O’nun ihya (hayat verme) fiiliyledir. Bizde hayat yaratmakla O’nun hayatında bir noksanlık olmaz. Malûmdur ki, Allah maddeden münezzehdir; maddenin sıfatlarından da münezzehdir. Allah bir maddî mahlûkuna ağırlık, boy, en, hacim gibi sıfatlar takmış. Bu sıfatlardan O’nun zâtı münezzeh. Bunların hepsini yoktan yaratıyor. O halde bu eşya ne kadar çok yaratılırsa yaratılsın Allah’ın zâtı için ve zâtî sıfatları için bir değişme söz konusu olamaz. İnsan bile, eserine benzemezken, eserinde yaptığı değişiklikler onun zâtında bir değişme meydana getirmezken, mahlûkattaki değişmelerin İlâhî sıfatlarda bir değişiklik yapması nasıl düşünülebilir?!..

Allah’ın bir sıfatı da ilim. Ne kadar varlık yaratırsa yaratsın, onlara ne kadar hikmetler, mânâlar, faydalar takarsa taksın Onun ilim sıfatında bir değişme düşünülemez.

Allah’ın kudreti de öyle. Ağaca elma takmakla, insan koluna kuvvet takmak arasında Allah için bir fark yoktur. Elma da O’nun mahlûku, kuvvet de. Mahlûkun artıp azalması ise, Hâlikde hiçbir değişme meydana getiremez.

İlâhî sıfatlardan bir diğeri “Basar” yâni görme, biri de “Sem’ ”, yâni işitme. Maddeden münezzeh olan Allah’ın görmesi gözden, işitmesi de kulaktan münezzeh. İlmi ve kudreti gibi görmesi ve işitmesi de sonsuz. Bir anda sonsuz işleri kudretiyle gördüğü gibi, sonsuz sesleri de işitmekte ve sonsuz eşyayı görmekte.

Bu eşyadan birisi kendi nefsimiz, kendi vücudumuz, kendi ruhumuz.

Bizim ne hücrelerimizi değiştirmeğe gücümüz yeter, ne de mevsimleri. Dünyamızı gece ile örten de O, gözümüzü uyku ile kapatan da. Diğer varlıklar da bizim gibi. Meseleyi böyle değerlendirirsek Rabbimizin, sonsuz sıfatlarıyla bütün eşyayı ihata ettiğini ve herbir mahlûkunun yanında hazır olup, onun bütün ihtiyaçlarını bizzat gördüğünü daha iyi anlarız.

Sübutî sıfatlarının varlığını bilelim diye, Rabbimiz ruhumuzda bir sıfatlar âlemi yaratmış. Bizim de hayatımız, ilmimiz, irademiz, kudretimiz, işitme ve görmemiz var. Ama bunların hepsi mahlûk, hepsi sınırlı, hepsi kula münasip. Allah da hayat sahibidir ama kulunun hayatı gibi değil. O da görür, işitir fakat kulun görmesi, işitmesi gibi değil. Onun da iradesi var, ama cüz’î değil. O da kudret sahibi, lâkin bu kudret sınırlı değil.

Biz bu mahlûk sıfatlarımızı iyi değerlendirebilirsek Allah’ın mutlak ve sonsuz sıfatlarının var olduğunu bilir, onları sonsuz olarak tanırız.

“Kalem-i Kudret” tabirinden ilham alarak şöyle düşünebiliriz: Şuursuz kalemden yine şuursuz mürekkep akıyor. Ama, kâğıda ilim saçan bir cümle dökülüyor. Ve biz bu yazıyı ilim sahibi, gören, işiten bir zâtın irade ettiğini hemen anlıyoruz. Bir çocuğa bile, sahifedeki resimleri kalemin çizdiğine inandıramazsınız.

Yeryüzü bir sahife. Bütün çiçekler, ağaçlar, böcekler, kuşlar ve nihayet bütün bir insanlık âlemi bu sahifede yazılıyor. Allah'ın kudret kalemiyle, ilmiyle, iradesiyle.

Allah bütün bu mahlûklarını görüyor, ihtiyaçlarını biliyor, seslerini işitiyor ve onlarla kelâm ediyor; vahiy ve ilham ile. Sübutî sıfatların varlığını böylece tasdik eden insan, bunlardan selbî sıfatlara intikal eder.

Vücut sıfatı hakkında şöyle düşünür: Her isim bir varın alâmeti, simgesi. Ağaç diyorsam, bu isme sahip bir varlık olduğu içindir. Toprak, su, deniz, ova, gök, yer, melek, insan hep varlık isimleri… Bu varlıkların var edilmelerini yokluğa veremeyeceğime göre, bütün bunlar Allah'ın varlığına birer delil, birer alâmet. Ve O'nun vücut sıfatına birer şâhit.

Sonra her varlığın bir başlangıcı olduğunu düşünür; başlangıcı olmaktan münezzeh olan Allah'ın "kıdem" sıfatını onlarda okur. Keza her varlığın bir sonu olduğunu dikkate alır ve sonu olmaktan münezzeh olan Allah'ın "beka" sıfatını bütün kalbiyle tasdik eder.

Bir eseri yazan zâtın eserdeki hiçbir kelimeye, hiçbir cümleye benzemeyeceğini, zira kâtibin yazı cinsinden olmayacağını dikkate alır ve elementlerden kürelere, ruhlardan meleklere, çiçeklerden yıldızlara kadar bütün varlık âleminin yaratıcısı olan Allah elbette hiçbir mahlûka benzemeyecektir der ve O'nun "Muhalefetün-lil-havadis (zâtının hiçbir varlığa benzememesi) sıfatına iman eder.

Hiçbir varlığın kendi varlığını kendi iradesiyle ayakta tutmadığını, hepsinin bir İlâhî lütufla varlıklarını sürdürdüğünü düşünür ve Allah'ın "Kıyam-binefsihi"sıfatına bütün ruhuyla iman eder.

İlahi İsimler

Bazı İslâmî kaynaklarda İlâhî isimlerden de sıfat diye söz edildiği görülür.
Meselâ, "Kerim", Allah'ın bir ismidir. Aynı zamanda Allah'ı kerem sahibi olarak vasıflandırması cihetiyle de sıfat vazifesi görür. "Kerim Allah" dediğimiz zaman Kerim ismini sıfat makamında kullanmış oluruz.

Yine bu kaynaklarda Cenâb-ı Hakk'ın sıfatları üç grupta mütalâa edilir: "Zâtî sıfatlar" (bunlar sübutî ve selbî olarak iki kısma ayrılırlar), "fiilî sıfatlar", bir de "manevî sıfatlar." Allah'ın bütün güzel isimleri bu sıfatlardan birine dayanır. Meselâ, Âlim ismi sıfat-ı sübutiyeden "İlim" sıfatına, "Kadîr" ismi "Kudret" sıfatına, "Mütekellim" ismi "Kelâm" sıfatına dayanır.

Keza, Evvel ismi, sıfat-ı selbiyeden "Kıdem" sıfatına, "Âhir" ismi, "Bekâ" sıfatına dayanır.

İlâhî isimlerden çoğu fiilî sıfatlara dayanmaktadır. Hâlik ismi, yaratma fiiline; Muhyi ismi ihya (hayatlandırma) fiiline; Musavvir ismi "tasvir", yâni sûret verme fiiline; Mümit (ölümü verici) ismi, imate (ölümü verme) fiiline dayanır.

Bazı isimler de manevî sıfatlara istinad ederler. Hakîm ismi Cenâb-ı Hakk'ın hikmet sahibi olması sıfatına; "Kebir" ismi, kibriya sahibi olma vasfına; Cemil ismi, cemal sahibi olmasına dayanır.

Buna göre biz Rabbimizi hangi isimle yâd edersek edelim, o isim aynı zamanda Rabbimizin bir vasfını, bir kemalini, bir cemalini, yahut ahlâk-ı ilâhiyyesinden bir ahlâkını ifade etmekle sıfat vazifesi görür.

Cenâb-ı Hakk'ın zâtı birdir ama isimleri yüzlerce, binlercedir. Hatta bazı zâtlara göre ilâhî isimler sonsuzdur. İşte bu isimler arasındaki farklılık, onların tecelligâhı olacak varlıkların da farklı olmalarını zarurî kılmıştır.

Allah'ın bütün isimleri güzeldir.

Zâtı güzel olduğu gibi bütün zâtî isimleri de güzeldir.

Sıfatları güzel olduğu gibi, bu sıfatlardan doğan sonsuz fiilleri de güzeldir. Ve bu fiillere dayanan 'fiilî isimleri' de güzeldir.

Bu sırra eren kâmil insanlar, "Kahrın da hoş, lütfun da hoş" demişlerdir. Zira, Kahhâr ismi de güzeldir, Latîf ismi de.

Bu kısa açıklamadan sonra, 'zât, şuunât, sıfat, fiil, isim' münasebetinden de kısaca söz edelim:

Nur Külliyatı'nda bu önemli konu defalarca işlenmiş ve misallerle izah edilmiştir. Bunlardan birisinin sonunda şu hüküm cümlesine yer verilmiştir:

"İşte bütün âlemdeki âsâr-ı sanat ve bütün mahlukat, herbiri birer eser-i mükemmel olduğundan, herbiri bir fiile ve fiil ise isme, isim ise vasfa ve vasıf ise şe'ne ve şe'n ise zâta şehadet ettikleri için; masnuat adedince birtek Sâni'-i Zülcelâl'in vücub-u vücuduna şehadet ve ehadiyetine işaret ettikleri gibi; heyet-i mecmuası ile, silsile-i mahlukat kadar kuvvetli bir tarzda bir mi'rac-ı marifettir." (Sözler)

Buna göre, mahlukatı tefekkür ederken takip edeceğimiz sıra şöylece ortaya konulmuş oluyor: eser, fiil, isim, sıfat (vasıf), şe'n, zât.

Allah'ın, bir mahluku yaratmasında ise bu sıra şu şekli alıyor: zât, şe'n, sıfat, isim, fiil, eser.

Bir hadis-i kutsî de şöyle buyruluyor:

"Ben gizli bir hazine idim, bilinmeye muhabbet ettim (bilinmek istedim) de kâinatı yarattım."

Bu kutsî hadisin ışığında şöyle diyebiliriz: Bu varlık âleminin yaratılmasında ilk safha, Allah'ın bilinmeye muhabbet etmesidir. Bu ise ilâhî şuunâttan bir şe'ndir.

Bu ilâhî istekten sonra, kâinatın yaratılması irade edilmiştir, irade ise bir ilâhî sıfattır. Bu irade ile birlikte kudret, ilim gibi bütün sıfatların, tabiri caizse, faaliyet göstermesi söz konusudur. Demek ki sıfatları faaliyete geçiren şuunâttır.

Sıfatlar belli sayıda olmakla birlikte, bunlardan sonsuz fiiller zuhur etmiştir ve bu fiillerden her birisi, Allah'ın, ezelden beri var olan bir ismine dayanır. Terbiye fiilinin Rab ismine dayanması gibi.

Şu var ki, henüz hiçbir varlığın yaratılmadığı dönemde de, bu isimler var idi, ama tecelli etmemişlerdi.

Mahlukatın yaratılmasıyla tecelli eden isimler, fiilî isimlerdir; Rezzak, Hâlık, Muhyî, Mümit gibi…

Zâtî isimlerin varlığına bu âlemde birçok delil varsa da bu, 'tecelli' demek değildir.
Meselâ, Kadîm ismi hiçbir şeyde tecelli etmez. Çünkü evveli olmamak ancak Allah'a mahsustur. Ama biz, eşyanın evvellerine bakarak bunları yaratan Allah, Kadîm'dir, ezelîdir diyebiliriz. Yani, Allah'ın Kadîm ismini eşyanın evvellerinde okuyabiliriz, fakat bu bir tecelli değildir.

Şu noktayı da önemle belirtmek isteriz:

Tecelli etmek başkadır, ayna olmak daha başkadır. İnsanın ölümünde Allah'ın Mümit (ölümü yaratan) ismi tecelli eder, fakat Bâkî ismi tecelli etmez. Ama, insanların ölümleri Bâki ismine bir ayna olurlar; yani biz, ölümlerde Allah'ın Bâki ismini okuyabiliriz.

Demek oluyor ki, âlemlerin yaratılmasıyla Allah'ın fiilî isimleri tecelli etmiş oldular. Böylece şu gördüğümüz ve göremediğimiz ilâhî eserler vücut buldular.

Allah'ın en mükemmel eseri, insan ruhudur. Bu ilâhî mucizede, nice ilâhî hakikatlerin birtakım işaretleri mevcuttur. Meselâ, insan kendi kudretini tefekkür ederek, ilâhî kudretin varlığını bilebilir; ancak, kudretinin mahluk olduğunu ve ilâhî kudrete işaret ettiğini unutmamak şartıyla…

Mâlûm olduğu gibi, haritadaki bir işaret bir şehri gösterir, ama o işarette şehrin binalarını, caddelerini, büyüklüğünü, şeklini bulamazsınız; sadece o şehrin varlığından haberdar olursunuz o kadar.

İnsanın sıfatları ve şuunâtı da böyledir.

Bu gerçeği göz önüne alarak şöyle diyebiliriz:

İnsan bir fakiri gördüğünde içinde bir merhamet, bir acıma duygusu uyanır. Bu, şuunâta misaldir.
Sonra ona yardım etmeye karar verdiğinde, irade devreye girmiş ve böylece sıfatlara intikal

edilmiştir. Elini cebine sokması da yine bir sıfat olan kudretle gerçekleşir.

Fakire sadaka vermek üzere elini uzatması bir fiildir, sadaka verme fiili.

Herkes bir fakiri görebilir, ama sadaka vermeyebilir de. Sadaka vermek, ancak cömert insanların işidir. Demek ki, cömert ismini taşıyan insanlarda, sadaka verme fiili gerçekleşiyor. Yani, bu fiil bu isme dayanıyor.

Sonunda, fakirin eline paranın değmesiyle, olay tamamlanmış oluyor.

İşte insan, bu istidadı, bu kabiliyeti sayesinde, ilâhî şuunâtı, sıfatları ve fiilleri bir derece tefekkür edebiliyor.

Son olarak Nur Külliyatı'ndaki şu hayatî tavsiye üzerinde de kısaca durmak isterim:

"Şeriat ve sünnet-i seniyenin ahkâmları içinde cilveleri intişar eden esmâ-i hüsnanın herbir isminin feyz-i tecellisine bir mazhar-ı câmi' olmağa çalış..." (Sözler)

Buna göre ilâhî isimlere mahzar olmak ve onlardan feyiz almanın en sağlam yolu, Kur'ân'a ve sünnete uymaktır. İnsan, ilâhî emirlere uyduğu, yasaklardan kaçındığı ve bu konuda en büyük rehber olan Allah Resûlünün (a.s.m.) sünnetine ittiba ettiği ölçüde, ilâhî isimlerin tecellilerinden feyiz alır.

Nur Müellifi, 'mazhar-ı câmi' olmaktan söz ediyor ve bunun için çalışmak gerektiğini söylüyor.

Bir mahluk, ne kadar çok isimden ne ölçüde feyiz alırsa, derecesi, şerefi, rütbesi o nisbette yükselir. Bir misal vermek isterim:

Bir âlimde Allah'ın Alîm ismi tecelli etmiştir. Bu âlim fakirleri doyurduğunda Rezzâk isminden de ayrı bir feyiz alır. Kendisine karşı işlenen bir hatayı affettiğinde ise Afüvv ismine mazhar olur. Bütün bunlar kulun kendi cüz'î iradesiyle yapabildiği işlerdir ve 'mazhar-ı câmi olmaya çalış', denilmesi de bundandır. Yoksa, bir ilâhî ihsan olarak bizde tecelli eden isimlerde, bizim bir çalışmamız söz konusu değildir.

Nur Külliyatı'nda, 'insanın esmâ-i ilâhiyeye mazhar olması' hakkında çok önemli bir bahis var. 'Herbir isminin feyz-i tecellisine bir mazhar-ı câmi' olmayı' bu bahsin ışığında daha iyi anlayabiliriz:

"İnsan, üç cihetle esmâ-i ilâhiyeye bir âyinedir."

Biri"nci Vecih: Gecede zulümat, nasıl nuru gösterir. Öyle de: İnsan, za'f ve acziyle, fakr u hacatıyla, naks ve kusuru ile, bir Kadîr-i Zülcelâl'in kudretini, kuvvetini, gınasını, rahmetini bildiriyor ve hakeza pek çok evsaf-ı ilâhiyeye bu suretle âyinedarlık ediyor."

“İkinci Vecih âyinedarlık ise: İnsana verilen numuneler nev’inden cüz’î ilim, kudret, basar, sem’, mâlikiyet, hâkimiyet gibi cüz’iyat ile kâinat Mâlikinin ilmine ve kudretine, basarına, sem’ine, hâkimiyet-i rububiyetine âyinedarlık eder.”

“Üçüncü Vecih âyinedarlık ise: İnsan, üstünde nakışları görünen esmâ-i ilâhiyeye âyinedarlık eder.” (Sözler)

İlk iki vecihte, insanın iradesi söz konusudur. Yani, insan kendi iradesini doğru kullanarak, aczini ve fakrını bildiği nisbette Allah’ın Kadîr ve Ğanî isimlerine ayna olur. Noksanını bildiği ölçüde, ilâhî sıfatların ve fiillerin kemâlini idrak eder, bu idrakle birlikte o da kemâl bulur, terakki eder.

Öte yandan, insan kendi mahiyetine konulan sıfatları doğru değerlendirdiğinde, bunlar vasıtasıyla, ilâhî sıfatların varlığını idrak eder. İnsan bu sıfatlara sahip olmasaydı, Allah’ın sıfatları ona meçhul olurdu. İlâhî sıfatların bir işareti, bir gölgesi insanın mahiyetinde yaratılmış olduğu için, insan, mahluk olan bu sıfatlarını kıyas unsuru olarak kullanıp, ilâhî sıfatları tefekkür edebiliyor.

Üçüncü vecihte, iradeyi kullanma, yahut kıyas yapma söz konusu değildir. Bu kâinat sergisinde Allah’ın nice farklı eserleri sergileniyor ve her birinde ayrı bir sanat ve farklı bir isim tecelli ediyor. İnsan da bu eserlerden birisi, ama birincisi. O da bir eser olarak kendinde tecelli eden isimleri sergiliyor, seyircilere gösteriyor, fikir erbabına okutturuyor.

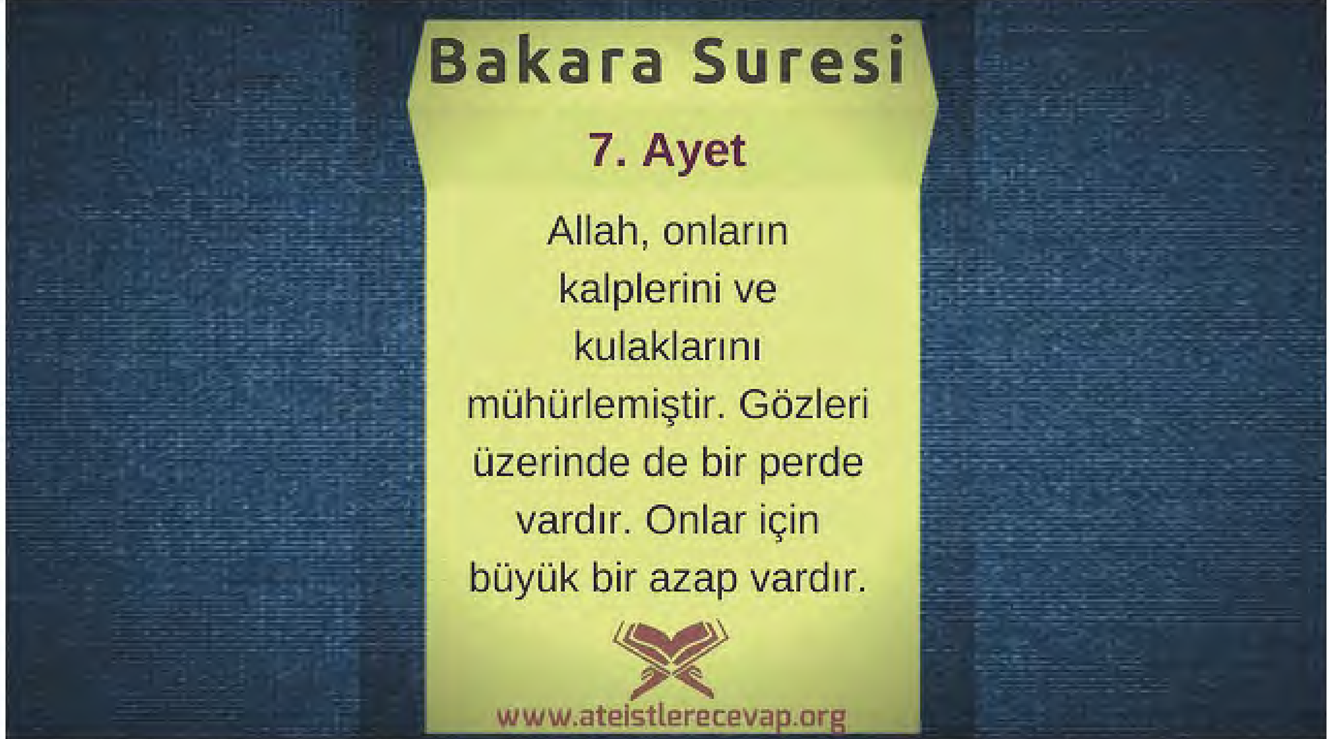
Nur Müellifinin, ‘çalış’ tavsiyesi, ilk iki cihet içindir; bu üçüncü cihette kulun bir gayreti sözkonusu değildir.

Cevşen duasında Allah’ın 1001 ismi geçmektedir. Hannan ve Mennan isimleri de bunlardandır.

Bakara 7 Allah kalpleri mühürlüyorsa müslüman olmak bizim elimizde değil mi?

ateistlerecevap.org/2017/09/bakara-7-allah-kalpleri-muhurluyorsa.html

by Ateistlere Cevap - September 9, 2017

"Lütfen önce yazının tamamını okuyun ondan sonra karar verin yazının tamamını okumadan yorum yapmayın."
Değerli kardeşimiz,
Kalp mühürlenmesi, bir kalbin küfür ve isyanla katılaşmak ve kararmak suretiyle imanı kabul edemez hâle gelmesi şeklinde tarif edilir. Allah Resulü (asm.) buyururlar ki:

> "Her günah ile kalpte bir siyah nokta meydana gelir. "

Bir ayet-i kerimede de şöyle buyrulur:

> "Allah kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz; bundan başkasını (sair günahları) dilediği kimse için bağışlar." *(Nisa, 4/48)*

Bu hadis-i şeriften ve âyet-i kerimeden anladığımıza göre, kalbi karartan en büyük siyahlık şirk, yani Allah'a ortak koşmaktır. Bir insan, şirki dava eder ve bu hususta müminlerle

mücadeleye girişirse, her geçen gün kalbindeki bu siyahlık daha da koyulaşır ve genişlenir. Gitgide bütün kalbi sarar. Artık o insanın iman ve tevhidi kabul etmesi âdeta imkânsız hale gelir. Nur müellifinin ifadesiyle,

> *"Salâh ve hayrı kabule liyakati kalmaz."*

İşte sözü edilen âyet-i kerime, Allah Resûlüne (asm.) cephe alan, onunla mücadele eden müşrikler hakkında nâzil olmuştur. Ve o müşriklerin kalplerinde şirkin tam hâkimiyet kurması ve tevhide yer kalmaması, "kalp mühürlenmesi" şeklinde ifade edilmiştir. İşte kendilerine hidayet kapısı kapananlar, bu noktaya varan müşriklerdir. Yoksa günah işleyen, zulüm eden yahut şirke giren her kişi için hidayet kapısının kapanması söz konusu değil. Aksi hâlde, Asr-ı saadette, daha önce putlara tapan on binlerce insanın İslâm'a girmelerini nasıl izah edeceğiz?!. Şirke giren her insanın kalbi mühürlenseydi, hiçbir müşrikin Müslüman olamaması gerekirdi. Demek ki, kalbi mühürlenenler, tevhide dönmeleri imkânsız hâle gelenlerdir. Ve onlar, bu çukura kendi iradelerini yanlış kullanarak düşüyorlar.
Çok önemli bir noktaya da kısaca değinmek isteriz:
Nur Külliyatı'nda küfür iki kısımda incelenir: Adem-i kabul ve kabul-ü adem. Adem-i kabul, yani *"iman hakikatlerini kabul etmeme"* hakkında, "Bir lâkaydlıktır, bir göz kapamaktır ve cahilane bir hükümsüzlüktür." denilir. Kabul-ü ademde ise küfrü dava etmek ve batıl itikadını ispata çalışmak söz konusudur. Bu ikinci gurup, küfür cephesinde yer alarak iman ehliyle mücadele ederler. *İşte kalp mühürlenmesi, daha çok, bunlar için söz konusudur.*
"Daha çok" diyoruz, çünkü bu insanlardan da, az da olsa, hidayete erenler, İslamı seçenler çıkmaktadır. Şüphesiz ki küfürleri tam ortaya çıkmış olanlar kendilerini ha (Allah'ın azabından) korkutmuşsun, ha korkutmamışsın onlar için aynıdır, iman etmezler. Fakat bu inzâr (korkutma) ve adem-i inzâr (korkutmama) senin için aynı değildir, "senin için eşit" değil, "onlar için eşit" dir. Zira sen görevini yapmış ve Allah'ın delilini göstermiş ve açıklamış olursun, sevap senin, günah onların olur. O eşitliğin, iman etmediklerinin sebebine gelince: Çünkü yüce şân sahibi Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir. Gerçeği kendiliklerinden sezip, düşünüp bulmaya, olmadığı halde dinleyip işitmeye, güzel kabul göstermeye kabiliyet (yetenek)leri kalmamıştır.
Aslî kalp vardır, fakat ilk yaratılıştaki sağlamlıklarını yitirmişler, kötü alışkanlıklarıyla onu örten ikinci bir alışkanlık kazanmışlardır. Bu kazancı da Allah Teâlâ yerine getirmiştir. Artık onlar kendiliklerinden; kendi istek ve arzularından, şahsî ve nefsî gayelerinden başka hiçbir şeye dönüp bakmazlar. Gerçeği anlamak için yaratılmış olan o kalplerin bütün faaliyet ve yetenekleri nefse ait arzularla boğulmuş, isterse gelecekteki menfaatleri adına olsun, kendilerinden şimdiki isteklerinden başka gayba ait gerçeklere karşı inat ile kaplanmışlar, onlar

> "Öğüt alacak olanın, öğüt alacağı kadar bir süre sizi yaşatmadık mı?" *(Fâtır, 35/37)*

âyeti gereğince, Allah Teâlâ'nın verdiği düşünme devresini tamamlamışlar ve artık küfür, onların tam ortaya çıkmış kazançları, huyları ve ikinci yaratılışları olmuştur. Onlar ne hakikatı, kalp gibi nefse ait delilleri, ne de Kur'ân gibi daima açık manevî ve aklî bir mucizeyi düşünürler ve hatta ne dinlerler, ne dinlemek isterler, bilmek işlerine gelmez, bilseler de kabul etmezler. Bunlardan başka gözlerinin üzerinde de bir perde vardır…
Görülen âlemde, âlemin şekli, madenlerin oluşumu, bitkilerin ve hayvanların durumu, anatomi gibi gözle görülebilen doğru delilleri, bakmak isteseler bile göremezler, çünkü o gözler perdelidir. Onları gaflet, şehvetler, kötülükler, bencillik perdesi bürümüştür. Mesela, her gün gökyüzüne bakar, o gönülün hoşlandığı manzarayı görür de, şu yerdeki, şu bedendeki, şu küçücük gözün, küçücük göz bebeğine uyan bir anlık ışık ile dışardan o kadar uzak ve geniş uzaklık ve mesafe içindeki büyük dış manzaranın nasıl ve ne ile anlaşıldığını görmez ve düşünmez. Acıktığı zaman ekmeğe koşar da, dışındaki ekmeği nasıl idrak ettiğini ve ona nasıl ve ne sayede isabet ve uyum sağlayabildiğini düşünmez ve görmez… Böylece onlar, gerçeği anlamak için şart olan kalp ve akıl, sağlam duyular, haberi duyma denilen üç ilim sebebinin üçünden de mahrum bir haldedirler.
– Kalp nasıl mühürlenir?
Malum ya üzerini mühürlenmek; zarf, kap, örtü ve kapı gibi şeylerde olur. İnsanların kalpleri de, ilimlerin ve bilgilerin zarfları ve kapları gibidir. Ne kadar anlayışlarımız varsa orada saklıdır. Kulak da bir kapı gibidir, duyulan şeyler oradan girer. Bilhassa geçmişteki, gelecekteki ve şimdiki gaybla ilgili haberler, kitaplardaki kavramlar duyma yoluyla bilinir. Şu halde kalbin mühürlenmesi, zarfın mühürlenmesine; kulağın mühürlenmesi, kapının mühürlenmesine benzer. Peygamber Efendimiz (asm) hadislerinde şu meâlde buyurmuştur ki:

> "Günah ilk defa yapıldığı zaman kalpte bir siyah nokta yani kara bir leke olur. Eğer sahibi pişman olur, tövbe ve istiğfar ederse kalp yine parlar. Etmez de günah tekrarlanırsa, o leke de artar, sonra arta arta bir dereceye gelir ki, leke bir kılıf gibi bütün kalbi kaplar ki Mutaffifîn sûresinde *'Hayır, onların işleyip kazandıkları şeyler, kalplerinin üzerine pas tutmuştur.' (Mutaffifîn, 83/14)*âyetindeki "rayn" da budur." *(bk. Tirmizi, Tefsiru Sûre, 83, 1; İbn-i Mace Zühd 29)*

Bu hadis gösteriyor ki, günahlar devam ettikçe kalpleri bir kılıf gibi kaplar. İşte o zaman bu âyetinde buyurulduğu gibi, Allah tarafından mühür ve baskı yapılır. O salgın leke o kalbe basılıp tabedilir. Başlangıçta âharlı parlak bir yazı kağıdı üzerine dökülmüş, silinmesi mümkün olan bir mürekkep gibiyken, bundan sonra matbû ve silinmez bir hale gelir. Diğer

bir deyişle, alışkanlıkla bir ikinci huy olur. Ne silinir, ne çıkar ve o zaman ne iman yolu kalır, ne de küfürden kurtulmaya çare.
Bu mühürleme ve baskının kazanılması kuldan, yaratılması Allah'tandır. Şu hâlde burada hatm (mühürleme)in Allah'a isnadı, aklî mecaz değil, Ehl-i sünnet'in anladığı gibi hakikattir ve cebir (zorlama) yoktur. Bu hadis ve âyet ahlâkta alışkanlık meselesini ne güzel açıklar. Ahlâkın ve dinin kıymeti, devam ve alışkanlıkta olduğunu ne güzel anlatır. Bu nokta terbiye meselesinin sırrıdır. Dinî bakımdan bir günahta ısrar etmekle etmemenin farkı da bundandır. Günahı helal saymanın, haramı helal saymanın küfür olması da bununla ilgilidir. İman meselesinde kâfirler için bu alışkanlığın sonucu, bu ikinci huy, bu sağlam meleke ne ise, amel konusunda müminler için de böyledir.
İyiliklere âdet edinmekle alışılır. Kötülükler de alışkanlık ile içinden çıkılmaz bir ikinci huy olur. Hayatın akışı bu alışkanlığın kazanılması demektir. İlk yaratılışta beşer iradesinin ilgisi yoktur. Fakat alışkanlıkta ilk hissesi önemlidir. Bununla beraber bunun üzerine sonuç olarak yaratma yine Allah'ındır. Şu halde bu meselelerde ilk yaratılış gibi zorlama yoktur. Aynı zamanda insanın yaratıcılığı da yoktur, yalnız kazancı vardır. İnsan bir taraftan yaratılmışı alır, diğer taraftan yaratılacağı kazanır, onun kalbi, Allah'ın yaratığı ve halkının (yaratmasının) güzergâhıdır. İnsan asıl değil, vekildir. Allah Teâlâ onlara başlangıçta kalp vermeseydi veyahut kendiliğinden mühürlü olarak verseydi, o zaman zorlama olurdu. Hâlbuki âyet öyle demiyor.
Şu halde bazı Avrupalıların yaptığı gibi bu âyetlerle cebir (zorlama) isnadına kalkışmak, âyeti anlamamaktır. Yalnız Allah Teâlâ bu gibi kâfirlerin iman etmiyeceklerini bildiği halde yine iman ile sorumlu tutmuştur. Hâlbuki Allah'ın ilminin tersine bir şey olmayacağından dolayı, "bu iman, üstesinden gelinemiyecek bir iman değil midir?" sorusu sorulmuştur. Fakat bunu da şöyle anlamak gerekir: Bu teklif ilk yaratılışa göre güç yetmiyecek değildir ve onun için yapılmıştır. Gerçi ikinci huya göre güç yetmezdir. Fakat onun için yapılmamış, sadece bilinmiştir. Kur'ân'ın hikmeti ve İslâmî esaslara göre ilimde zorlama fiili yoktur. Bundan, *"aklî zaruret yoktur"* diye de bahsederler. Cebir (zorlama) ve icâb (gerekli kılma), iradenin ve yaratmanın eseridir.
Allah'ın, önden veya sondan bir şeyi bilmesi, onu yapması ve yaptırması demek değildir. Ne bilen yapmaya mecburdur, ne de bilinen yapılmaya mecburdur. İsteğin fiile çıkması bile kudret (güç)e, güçle beraber bir de yaratmaya bağlıdır. Bunun içindir ki biz, kendimizde iradeye bağlanmayan ilimler ve hatta güç bulunduğu halde bile fiile çıkmamış nice iradeler buluruz. Bütün bunlar bize gösterir ki bilmek, istemek, güç, yaratma bir grup sıfatlardır. Bundan dolayı Allah Teâlâ'nın bilmiş olması da zorla yaptırmış olması demek değildir. Ve Allah Teâlâ mühürü, ikinci huyu kulun istemesinden ve bahsettiği gücünden sonra yaratmıştır ve anılan teklif nihayet geçici ve değişken bir şekilde güç yetmez olmuştur. Bu ise hem mümkün ve hem olagelendir. Ve öyle olması yakışır.
Özetle kader, zorlama değildir. *Bunlar, Allah bildiği için kâfir olmamış, kâfir olduklarından ve olacaklarından dolayı Allah öyle bilmiş, öyle takdir etmiştir.*Yanılmayanın takdirinin manası düşünülürse, bu pek kolay anlaşılır. Bunlar için kurtuluş da yok, büyük bir azab vardır. Çünkü bunlarda, yukarıda anlatılan iman ve ahirete şeksiz inanma yoktur. Allah, Allah'ın kitabı,

peygamber, ahiret denildikçe o mühürlü kalpler kıvranır, çarpınır, o mühürlü kulaklar uğuldar, o perdeli gözler deprenir, etrafa yalpa vurur. Öldükten sonra da cehennem azabını boylarlar.

Müslüman Bilim Adamları. Bilime katkıları, eserleri

ateistlerecevap.org/2017/09/musluman-bilim-adamlari.html

by Ateistlere Cevap - September 5, 2017

El-Harezmi (780 – 850)

Harezmî, IX. yüzyılda yaşayan ve cebir alanında ilk defa
eser yazan Müslüman Türk matematik, coğrafya ve astronomi alimidir. Harezmî 780
yılında Harezm'de doğmuştur. Daha sonra ilim öğrenmek amacıyla, kendi döneminin
ilim merkezi olan Bağdat'a gitti. Bağdat'taki bilimler akademisi Darülhikme'de
görev alan Harezmî, matematik, astronomi ve coğrafya alanında değerli
çalışmalar yaptı.
Harezmî, ilk
defa, birinci ve ikinci dereceden denklemleri analitik metotla; bir
bilinmeyenli denklemleri de cebirsel ve geometrik metotlarla çözmenin kural ve
yöntemlerini tespit etti. Matematikte ilk kez sıfır rakamını kullanan Harezmî,
cebir bilimini metodik ve sistematik olarak ortaya koydu. Kendisinden önceki
cebire ait konuları, yine ilk kez 'cebir' adı altında sistemleştirdi.
Harezmî,
matematik, astronomi ve coğrafya alanında çok sayıda eser yazdı. Yeryüzünün
çapına ait hesaplarını Kitâbu Sûreti'l-Arz adlı kitabında topladı. Bu eserde,
Nil Nehri'nin kaynağını açıklayan Harezmî, Batlamyus'un astronomik cetvellerini
de düzeltti. Güneş ve ay tutulmasına dair incelemelerini topladığı
Zîcü'l-Harezmî adlı eserinde ise, astronomi için gerekli trigonometri bilgi ve
cetvellerini de verdi. Harezmî, 850 yılında Bağdat'ta vefat etti. Üç oğlu olup,
hepsi de matematik ilmi üzerinde ciddi çalışmalarıyla tanınır.

İbn-i Sina

980-1037 yılları arasında bugün ki Özbekistan sınırlarında yaşamış olan İbni Sina tıp alanında mikrobun varlığını keşfeden bilim adamı olup, 150 den fazla eser bırakmıştır bunlardan 17 tanesi tıp ile alakalıdır.

Devlet hizmetlerinde bakan, hekim ve filozof olarak görev aldığından gündüz devlet işlerinde gece bilim işlerinde çalışarak eserler ortaya koymuştur. Felsefe konularında kitaplar yazmış, Belirtiler ve uyarılar, kurtuluş kitabı gibi bu alanda meşhur eserlerini vermiştir. Tıp Kanunu kitabı 1000.000 kelimelik bir tıp ansiklopedisidir. Bu kitapları tüm dünyada ders kitabı olarak okutulmuştur.
Farabi
874-950 Yılları arasında Ortadoğu da yaşadığı sanılan Farabi çağında tam bilinememiş ve değeri anlaşılamamış ve yaşadığı çağdan 200 sene sonra bilinmeye başlamıştır. Matematik, Botanik, Tıp, Felsefe, Mantık ve Musiki alanında eserler vermiştir. Büyük İslam âlimi, hekim, filozof olarak tanınmış, insan vücudunun, organların görevi, hastalıklar ve tedavi yöntemleri konusunda çalışmalarda bulunmuş. İnsanın sağlıklı bir bedene sahip olması için gereken sebepleri araştırmış ve hastalıklara çözüm yolları aramıştır.
Fizik alanında ses konusunda araştırmalar yapmış, ud ve kanun gibi musiki aletlerini bulmuştur. Kendinden sonra gelen hem Müslüman hem de batılı ilim adamlarına yol göstermiş günümüzde öğrenci değişim hareketlerinden birine adı verilmiştir.
Ali Kuşçu
1474-1525 yılları arasında yaşayan Ali Kuşçu Astronomi ve Matematik dâhisi olarak bilinir. Özbekistan sınırları arasında kalan Semerkant'ta doğmuştur. Fatih Sultan Mehmet zamanında İstanbul'a gelmiş ve Uluğ Bey Rasathanesinde çalışmıştır. Ayasofya da dersler vermiştir. Fetih Risalesi, Astronomu Risalesi ve risale-i Muhammediye yazmış ve Fatih Sultan Mehmet'e takdim etmiş ve 1474 yılında İstanbul' da vefat etmiştir. Matematik 'ten dil ve belagat konularına kadar eserler bırakmıştır.
El Buruni
973-1051 yılları arasında yaşamış olan ve bugün Özbekistan ve Türkmenistan arasında bir bölge olan Harezm de doğmuş. Astronomi, Tarihçi, Botanikçi, Eczacılık uzmanı, Jeolog, Şair, Mütefekkir, Matematikçi, Coğrafyacı ve Hümanist olarak çok yönlü çalışmış olan bir bilim adamıdır. İlk kitabını 17 yaşında yazmıştır. Kitaplarının adı ise ilginçtir. Boş geçen asırlardan kalan eserler, Meskenler arasındaki mesafeyi düzeltmek için Mekânların sonunu sınırlama, Hint Tarihi, Cevherlerin bilinmesine dair kitap, Yıldızlar ilmine giriş, Eczacılık Kitabı. Pi sayısı ve Trigonometri üzerine araştırmaları ile ün yapmıştır. Günümüzde bu kadar çok yönlü insanları bulmak zor hatta imkânsızdır.
Mimar Sinan
Kanuni devrinin en büyük mimarıdır. Osmanlı İmparatorluğunun gelmiş geçmiş bilinen en büyük mimarlarındandır.1489 1588 yılları arasında yaşamıştır. 99 yıl hayatına binlerce eser sığdırmış ve 350 ye yakın eser yapmış bunlardan 84 cami 52 mescit, 57 medrese, 35 küçük saray, 20 kervansaray vb. Mimar Sinan'ı anlatmakla bitiremeyiz.
Battani
859 929 yılları arasında yaşamış olan Battani bundan 1000 yıl kadar önce Matematikte Trigonometriyi bulan ve Müslüman ve Astronomi ve Matematikçi olarak bilinmektedir. Ayın güneş etrafında dönmesini 365 gün, 5 saat, 48 dakika 24 saniye olarak hesaplamıştır. Günümüzde ise bu 365 gün, 5 saat, 48 dakika ve46 aniye olarak hesaplanmıştır yani 22 saniye yanılmış Battani. Saygı ile anılası bir bilim adamıdır.
Razi
865- 925 yılları arasında yaşamış olan Razi, Tahran yakınlarında Rey de doğmuştur. Tıp, eczacılık, Simya gibi çok alanda eserler vermiş bir İslam âlimi olup, ilk göz ameliyatını yaptığı bilinmektedir. Suçiçeği ve kızamığın ayrı şeyler olduğunu 1100 sene önce keşfetmiş bir tıp dehasıdır.
Sabit Bin Kurra
9. yy yaşamıştır. Matematik, Astronomi ve tıp konularında çalışmalarda bulunmuştur. Diferansiyeli hesabını İlk o hesaplamıştır. Parabol, Pisagor genel ispatını yapmıştır. 79 eseri olup, 21 tıp, 2muzik, 25 felsefe matematik, astronomi alanında eserler vermiştir.
Nurettin Batruci
Modern astronominin kurucusu kabul edilir ve bütün gezegenlerin iki kutuplu olduğu, gök cisimlerinin hareketlerinin kutuplar arasında olduğunu, gezegenlerin günlük dönüşlere sahip olduklarını, yıldızların bulunduğu gök tabakalarının değişken olduğunu, gök cisimlerinin hareketlerinin doğudan batıya doğru olduğunu v.b gibi birçok astronomi gerçeğini bundan 800 sene önce tespit etmiş batılı ilim adamları ise ondan 400 veya 500 sene sonra bunları fark edebilmişlerdir.

El-Kindi (801-873)

Kindi dünyadaki ilk müslüman filozof olarak tanınmaktadır. Kendisi filozof yönü dışında anstronomiye olan katkılarıyla bilinmektedir. Güneş sistemi teorisini dekteklemiş, kriptoloji bilminde tek alfabeli şifreleme yöntemini geliştererek frekans analizini bulan kişi olarak da tarihe geçmiştir.

Piri Reis (1465-1554)

Türk – Osmanlı denizcisi olan Piri Reis, tarihte ilk kez "Dünya Haritası"nı çizen coğrafyacı ve haritacı olarak tanınır. Piri Reis yapmış olduğu seferlerdeki gözlemlerinden ve deneyimlerinden yola çıkarak tarihteki "İlk Dünya Haritası"nı çizmiştir. Bu harita, Atlas Okyanusu, İber Yarımadası, Afrika'nın batısı ile Amerika'nın doğu kıyılarını gösteren ve elimizde sadece haritanın 3'te 1'inin bulunduğu kısımdır.
Abbas Kasım İbn Firnas
Berberi gökbilimci, simyacı, fizikçi, şair ve İslam bilgini
Tarihî kaynaklar Endülüslü Firnas'ın da uzun çalışmalar sonunda
yeni bir keşifte bulunup bir cihaz yaptığını, üzerine kumaş geçirip kanat
yerine büyük kuş kanatları taktığını ve bu âleti çalıştırarak havalanıp
uçtuğunu kaydeder. Üstelik havada uzun süre kuşlar gibi süzüldüğünü, daha sonra
da yavaşça yere indiğini söyler. İbn-i Firnas'ın bu başarısı Batı'da uçak yapıp
uçmayı başaran Wright Kardeşler'den 1023 yıl öncesine
rastlamaktadır.
El Cezerî
Asıl adı Ebû'l İz İbni İsmail İbni Rezzaz El Cezerî olan 800 yıl önce Anadolu topraklarında yaşamış,Cizre de doğmuş,su ve mekanik parçalar ile çalışan gelişmiş makinalar icat etmiş,ilk robotu icat etmiş keskin zekalı müslüman bir bilim adamı ve mühendistir.Buluşları asırlar sonra icat edilen birçok aracın temelini oluşturmuştur.
Robotlar,su ile çalışan gelişmiş makineler,kan toplama kapları,şifreli kilitler,otomatik çocuk oyuncakları,termoslar,fıskiyeler,kan alma düzenekleri,su çıkarma makineleri,abdest alma düzenekleri ve nice buluşlar...Ebû'l İz İbni İsmail İbni Rezzaz El Cezerî,Leonardo Da Vinci' den 150 yıl önce yıl önce yaşamış ve mekaniği ondan daha iyi kullanan bir bilim insanı.İngiliz ve Alman bilim adamları tarafından 1800'lü yıllarda,Türk bilim insanları tarafından

ise 2000'li yıllarda keşfedilen bir Türk dehası.Onun şu sözü bilim ile uygulama arasındaki ilişkiyi çok güzel anlatır:"Uygulamaya dönüşmeyen bilim,doğru ile yanlış arasında bir yerdedir."
Üretmiş olduğu eşsiz eserlerin kaybolup gitmesini istemeyen Artukoğulları hükümdarı bir kitap yazmasını ister.Bu kitapta çok detaylı çizimler ve en önemlisi kendisinden önceki bilimadamlarının çalışmalarına da işaret eden müthiş bir bilimsel aktarım dili vardır.
Sibernetik Robot Biliminin ve Mekaniğin Babası,Hidromekanik Dehası El Cezerinin "Olağanüstü Mekanik Araçların Bilgisi Hakkında Kitap , * Arapça orijinal ismi; Kitab-ül Camii Beyn-el ilmi vel-amel En Nafi-i fi Sınaat-il hiyel -İngilizcesi çeviri ismi; Al Jazari's Book of Knowledge of Ingenious Mechanical Devices) **Kitabına Ulaşmak İçin Tıklayınız.**
Ayrıca Erciyes Üniversitesi Mekatronik Mühendisliği Bölümünde El-Cezeri Robotik Sistemler Laboratuvarı bulunmaktadır.

Ez-Zehravi

Endülüs'te yaşamış olan bir Arap-Müslüman hekim ve cerrahtır. Ortaçağ İslam
Dünyası'nın önde gelen hekimlerinden olan Zehravi, *Cerrahi'nin Babası* olarak
kabul görür. Zehravi'nin
tıbba yaptığı en büyük katkı, hiç şüphesiz 30 ciltten oluşan Kitab al-Tasrif
(et-Tasrif) isimli eseridir. Zehravi'nin
kullandığı cerrahi alet ve uygulamalar, modern tıbba öncülük etmiştir. İcat
ettiği cerrahi aletlerden bazıları günümüzde hala kullanılmaktadır.
Dış gebeliği tanımlayan
ilk doktor olmasının yanı sıra, hemofilinin kalıtsal doğasını da
belirleyen ilk kişidir.
İslâm dünyasının en büyük cerrahı ve anatomisti olan ez-Zehravî, uzmanlık alanlarını ve cerrahide kullandığı 200 kadar âleti, yazdığı eserinde resimlerini de çizerek teferruatlı olarak anlatmıştır. Böyle bir üslûp o güne kadar hiç kullanılmamıştır. Zengin muhtevası ve yeni üslûbundan dolayı yazdığı bu eser, asırlar boyu tıp ilmi ile uğraşan doktor ve cerrahların bir başvuru kaynağı olmuştur.
1- Tıp dünyasında çok dikkat çekici bir hastalık olan hemofiliyi (kanarca) ayrıntılı olarak tanımlayan ilk hekimdir.
2- Ameliyatlarda kanın akmasını önlemek için damar dikimi ile damarları birbirine birleştirmeyi, böylece bu usûlle kanamayı önlemeyi ez-Zehravî bulmuştur. Fakat ondan 6 asır sonra (l6. asır) gelen Fransız doktoru Ambroise Pare bu uygulamayı bulduğunda büyük bir kâşif olarak lanse edilmiş ve ez-Zehravî'den ne yazık ki hiç bahsedilmemiştir.
3- Diğer bir önemli buluşu da ameliyat ipliği olarak kedi bağırsağını kullanmasıdır ki, bu uygulama günümüz cerrahları tarafından da (kat-kut diye tâbir edilir) çok yaygın olarak kullanılmaktadır.
4- Eklem iltihaplarının tedâvisini de yine ilk defa gerçekleştiren ez-Zehravî olmuştur.
5- Böbrek ve mesanede oluşan taşları ameliyatla çıkarma metodunu ilk kez ez-Zehravî bulmuştur. İdrar yollarında sonda kullanmayı gerçekleştiren de ilk o olmuştur.
ez-Zehrâvî'nin"et-Tasrif Limen Aceze Ani't-Te'lif" adlı eserinin Latince çevirisinden bir sahife
6- Akciğer iltihaplanmaları üzerinde çalışarak, ilk kez ameliyatla göğsü yarıp dağlama yoluyla tedavi etmeyi başarmıştır.
7- İlk kez fıtık ameliyatını yapan da ez-Zehravî'dir.
8- İlk kez karaciğer hastalıklarını teşhis etmesi, ağız yaraları ve şişmeleriyle ilgili tedavilerde de başarılı olması, nereden bakılırsa bakılsın kendi dönemi için çok önemli bir çalışma olarak kaydedilmiştir.
9- O zamana kadar tek bir hastalık olarak bilinen guatr ve tiroid bezi kanserini ayrı ayrı tarif eden ve teşhis koyan da ez-Zehravî'dir.
10- Bunun yanında yaraların cerahat toplamasından, apselerin boşaltılmasından ve yüz sivilcelerinin tedavisinden de ilk bahseden kişi olmuştur.
11- Hemoroid hastalığı ve çocuğun sünnetiyle ilgili bilgileri de yine ez-Zehravî vermiştir.
12- Bunun yanında göğüs kanserinin ameliyatla nasıl tedavi edileceğini de ilk o göstermiştir.
13- Ameliyat sonrası dikiş izlerini en aza indirmeye çalışması bugünün estetik cerrahisine ışık tutmuştur. Yani ilk estetik ameliyatı yapan da ez-Zehravî'dir.
18. asırda İngiliz doktor Percival Potti, omurilik tüberkülozları ve artrit ile ilgili teşhis ve tedâvi usûllerini kamuoyuna "Potti" adı ile duyurulurken, ez-Zehravî tam 8 asır önce bunun tedavisini yapmıştır.

Ebu Ma'şer el-Belhi

10. yüzyılın önde gelen müslüman astronom ve astrologlarından.
Belh'te ilköğrenimini tamamladı.
Bağdat'a giderek kırk yedi yaşına kadar hadis ilmiyle meşgul oldumuştur.
Bazı kaynaklar onu astronomi ve astroloji alanında İslam milletlerinin en alimi ayrıca İran'ın ve diğer milletlerin tarihini en iyi bilen biri olarak niteliyorsa da Ebu Ma'şer siyasi tarihten çok kültür tarihiyle ilgilenmiştir.
İlk ve Ortaçağ bilim ve düşüncesinde hâkim olan genel anlayışa göre ay üstü alemi her bakımdan ay altı alemini sürekli olarak etkilemektedir. Bu ilkeden hareket eden Ebu Ma'şer, astronomi verilerine dayanarak astrolojiyi temellendirmeye çalışmıştır.
Ona göre zamanı belirleyen ve mevsimlerin meydana gelmesini sağlayan yıldızlar elbette ki her şahsın ahlak, karakter ve psikolojik yapısı üzerinde de etkili olacaktır. Onun eserleri, Ortaçağ'dan modern çağın başlarına kadar astrolojiye inanan veya inanmayan, herkes için başlıca kaynak olmuştur.
Ebu Maşer med-cezir (Gel-Git) olaylarını keşfeden ilk bilgindir.
Saralı olduğu ve dolunay zamanı sarasının tuttuğu rivayet edilen Ebu Ma'şer şer 28 Ramazan 272'de (8 Mart 886) 100 yaşlarında Vasıt'ta (Irak'ın ili) öldü.

Katip Çelebi (1609 – 1657)

Türk – Osmanlı biim adamı Katip Çelebi tarih, coğrafya, bibliyografya ve biyografya ile ilgili çalışmalarıyla tanınır. Keşfü'z-Zünûn an Esâmi'l-Kütüb vel-Fünûn adlı çalışması Arapça dilinde olup, çok kıymetli bir eserdir. Yaklaşık olarak on beş bine yakın kitap ve on bine yakın içerik tanıtan büyük bir bibliyografya ansiklopedisi çalışmasına eşdeğerdir. Bu eserin basıldığı ülkeler ise Mısır, Almanya ve İstanbul'dur, eser aynı zamanda Latinceye de çevrilmiştir. Cihannümâ çalışması Çelebi'nin tarihimizdeki en eski coğrafya kitabımız sayılmaktadır ve eserde anlatımlarda harita kullanmış İbrahim Müteferrika basımevinde çoğaltılmıştır. Bir çok Avrupa dillerine çevrilmiş bu eser, bundan sonra yazılacak coğrafya kitaplarımıza kaynak olmuştur.

Câbir bin Hayyân?

Câbir bin Hayyân, tüm bilim insanları tarafından kimyanın tartışmasız babası olarak tanınır. Hayatı 722 ve 815 yılları arasında geçen ve bir eczacının

oğlu olan Câbir, ömrünün büyük bir kısmını Irakın Kufe şehrinde geçirdi ve burada kimyayı bilimsel olarak sistemleştirdi. Sürekli laboratuarda çalışan Câbir, süblimleştirme, sıvılaştırma, kristalleştirme, damıtma, saflaştırma, cıvayla karıştırma, oksitleme, buharlaştırma ve filtrasyon gibi işlemleri geliştirip mükemmelleştirdi; şapı damıtmak suretiyle sülfürik asit üretti ve maddeleri gazlar, metaller ve minareler olarak sınıflandırmaya başladı. Kimyasalların özelliklerini yitirmeksizin birleşerek, gözle görülmeyen element bileşikleri oluşturması hakkında da yazdı. Tüm bunlar bugün herkesin bilebileceği bir şey gibi görünse de, bundan bin iki yüz elli yıl öncesi için Câbir, zamanının çok ilerisinde bir kişiydi.
Ampirik çalışmaya çok önem veren bu seçkin bilim insanının en önemli araştırması, asitler üzerinedir. Eski dünyada, sirkeye tadını veren asetik asitten daha güçlü bir asit bilinmemekteydi. Günümüzde kimya endüstrisinin vazgeçilmezlerinden olan sülfürik, nitrik ve nitromuriyatik asitleri keşfeden Câbir, kimyasal deney olasılıklarını önemli ölçüde artırmıştır.
Takribi 1 kilograma denk gelen ratıl ağırlık biriminden, 6,480 kat daha küçük ağırlıkları ölçebilen bir hassas kantar geliştirdi. Oksitlenmenin olduğu belirli durumlarda metallerin ağırlığının azaldığını ortaya koydu. Onun çalışmaları arasında Kimyasal Özellikler Üzerine Büyük Kitap, Ağırlık ve Ölçü Birimleri, Kimyasal Bileşikler ve Boyalar gibi eserler yer almaktadır. Bu eserlerde su banyosunun ve kimyasal fırının kullanımı açıklanmakta, cıva oksit ve sülfür bileşikleri gibi önemli kimyasal maddelerden bahsedilmektedir.

Câbir, Müslüman alimlerin çoğu gibi topluma faydalı olmak istediğinden, kimyanın gündelik uygulamalarına ilgi duyuyordu. İnanılmaz derecede meraklı olan Câbir, kumaş ve deri boyama, saç boyaları hazırlama, kumaşı su geçirmez yapan ve demiri koruyan cilalar yapma, cam üretiminde kullanılan manganez dioksit, altın renginde yazı yazmak için demir pirit, çini ve seramiği sırlamak için tuzlar ve asetik asidi yoğunlaştırmak için sirkenin damıtılması gibi konularda araştırmalar yaptı. Yangında yanmayan bir tür kâğıt ile gece okunabilen mürekkep dahi geliştirmiştir.
Câbirin metallerin rafine edilmesi ve çelik hazırlanması konusundaki çalışmaları döküm tekniklerinin gelişmesine katkıda bulunmuştur. Kimya teorisine göre en büyük katkıları arasında metallerin yapısı konusundaki görüşleri yer almakta olup bu görüşler, çok az değişikle modern kimyanın başlangıcı sayılan 18. yüzyıla kadar ulaşmıştır.
Bu araştırmaların tamamı, Irak'taki Kufe şehrinin Şam Kapısı olarak bilinen mahallesinde yapılan hafriyat çalışmaları sırasında, ölümünden iki yüz yıl sonra yeniden ortaya çıkarılan laboratuarında yapılmıştı. Molozlardan çıkarılanların arasında bir hayvan ve büyükçe bir parça altın da bulunuyordu.
Câbir bin Hayyân tarafından kimyayla ilgili şu yorum yapılmıştır: "Kimya ilmindeki ilk mühim husus, pratik uygulamalar yapman ve deneyler yürütmendir, zira pratik tatbikatta yahut da deneysel çalışmalarda bulunmayan kişi, ilmin en alt seviyelerine dahi erişemez. Ey oğul, deneyler yap ki ilmi elde edesin. Alimi ellerindeki maddenin bolluğu değil, deneysel yöntemlerindeki mükemmellik mesut eder."

Buluşları ve çalışmaları:

– Kimya ilminin kurucusudur.
– Birçok kimyevi maddeyi keşfederek Arapça isimmler verdi.
– İlk labaratuarı kurdu
– Maddelerin atomik yapısını gösteren orijinal tesbitler yaptı
– Atomun parçalanabileceği söyleyan ilk bilim adamı oldu
– Kristalleşme, damıtma ve buharlaşma tekniklerini öğretti
– Maddeleri yapılarındaki özelliğe göre; buharlaşabilen, metalik cisimler ve mineraller olarak üçe ayırdı
– Sülfirk asit, Nitrik Asid'i, sodyum karbonat ve potasyumu buldu.
– Arsenik gibi zehirli maddelerin yapılarını inceledi
– Bitkilerden elde ettiği boya ile derinin boyanması ve tabağlanmasını öğretti
– Ateşte yanmayan kâğıdın imalatını gerçekleştirdi
– Damıtıcı imbiğini keşfetti
– Suyu damıtarak saflaşmasını sağladı
– Çeşitli metallerin kullanılma, oksitlenme konularını izah etti

Başlıca Eserleri:

– Kitab-ül Beyan – Kitab-ür Rahma
– Kitab-ül Hacer – Kitab-üs Şems
– Kitab-ün Nûr – Kitab-ül Kamer
– Kitab-ül İzah – Kitab-ül Hayvan
– Kitab-ül Istakas-is-Sales – Kitab-ün Nebat
– Tefsir-ül-Istaka – Kitab-ül Hikmet
– Kitab-üt-Tecrit – Kitab-ül Hilkat
– Kitab-ül Mülk

Kaynakça:
Modern Kimyanın Kurucusu Cabir b. Hayyan, Prof. Dr. Esin Kahya, Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları No:183, Ankara, 1995
Müslüman İlim Öncüleri Ansiklopedisi
http://tr.wikipedia.org/wiki/Ebu_Musa_C%C3%A2bir_bin_Hayyan

İbrahim el – Fezarî

İslâm dünyasında ilk usturlabı yaparak kullandığı kaydedilen astronomi âlimi. Muhammed bin İbrahim el-Fezari'nin babası.

Nisbesini Kays Aylân kabile birliğine bağlı Fezâre kabilesinden alır; hayatıyla ilgili pek az şey bilinmektedir. Dedelerinden Semüre b. Cündeb ashaptandır. Kaynaklarda hakkında benzer bilgiler verilen (1) Ebû İshak İbrâhim b. Habîb el-Fezârî'nin bu âlimin yine astronomi ile uğraşan babası mı olduğu, yoksa bu iki ismin aynı kişiyi mi gösterdiği hususu mevcut bilgilerin ışığında tam açıklığa kavuşabilmiş değildir. Bu durum kendilerine nisbet edilen eserler hakkında da söz konusudur. Aynı nisbeyi taşıyan Ebû İshak İbrâhim b. Muhammed b. Hâris el-Kûfî (ö. 188/804 [?]) adında bir de muhaddis bulunmakta ve Bağdatlı İsmâil Paşa, Muhammed b. İbrâhim el-Fezârî'nin adını Ebû İshak İbrâhim b. Muhammed b. Habîb el-Bağdâdî şeklinde yanlış vermekte, ölüm tarihini de 188 (804) olarak göstermektedir (2).

Fezârî hakkındaki en geniş bilgiyi verenlerden biri olan Yâkūt el-Hamevî şöyle der: "Ubeydullah b. Ziyâd Kûfe'ye geldiği zaman onu Basra zaptiye teşkilâtının (şurta) başına getirdi. Fezârî nahiv âlimiydi ve yazısı güzeldi, Mâzinî'den ders almıştı. Asmaî'nin Kitâbü'l-Emsâl'ini bizzat Asmaî'den okuduğunu söylediği rivayet edilir; bu kitabı ondan başkasının Asmaî'den okuduğunu iddia eden kimse yalan söyler. Merzübânî şöyle demiştir: Muhammed b. İbrâhim el-Fezârî el-Kûfî astronomi âlimi idi. Yahyâ b. Hâlid el-Bermekî'nin kendilerinden sitayişle söz ettiği dört kişiden biridir. Dört kimse vardır ki sahalarında kendileri gibisi görülmemiştir: Halîl b. Ahmed, İbnü'l-Mukaffa', Ebû Hanîfe ve Fezârî. Ca'fer b. Yahyâ ise şöyle demiştir: Nahiv sahasında Kisâî'den, şiirde Asmaî'den, nücumda Fezârî'den ve ud çalmada Zelzele'den daha üstünü görülmemiştir" (3).

İslâm dünyasında usturlap yapanların ilki olduğu söylenen Fezârî'nin kaynaklarda düz (musattah) ve üstüvânî (mubattah) usturlapları yapıp kullandığı bildirilmektedir (4). Fezârî, Mansûr devrinde Bağdat'ın kuruluşu sırasında görev alan Ebû Sehl Fazl b. Nevbaht, Mâşallah b. Eserî el-Basrî ve Ömer b. Ferruhân et-Taberî gibi astronomi âlimleri arasında ndöe gelen bir kişiydi.

ESERLERİ

1. Zîcü's-Sind-Hind el-Kebîr. Abbâsî Halifesi Mansûr devrinde 771 veya 773 yılında, bir Hint elçilik heyetiyle birlikte Bağdat'a gelen bir astronomun yanında getirdiği astronomiye ait Siddhānta adlı kitabın tercümesidir.

2. Kitâbü'z-Zîc Øalâ sini'l-ØArab.Fezârî'nin Kitâbü's-Sind-Hind'den sonra yaklaşık 790'da telif ettiği başka bir zîc olup gezegenlerin ortalama hareketlerinin astronomik tablolarını vermektedir.

3. el-Ḳaśîde fî Øilmi'n-nücûm.

Kasidenin başlangıcından bazı beyitler Yâkūt ve Safedî tarafından zikredilmişti (MuØcemü'-üdebâø, XVII, 118-119; el-Vâfî, I, 336-337).

4. Kitâbü'l-Miḳyâs li'z-zevâl.

Öğle vaktinin tayin edilmesi hakkındadır,

5. Kitâbü'l-ØAmel bi'l'usṭurlâb ve hüve źâtü'l-ĥalaḳ.

"Zâtü'l-halak" (halkalı) adı verilen bir usturlap çeşidinin yapımı hakkındadır.

6. Kitâbü'l-ØAmel bi'l-usṭurlâbi'-müsaṭṭaĥ.

Düz usturlabın yapımı hakkındadır.

7. el-Urcûze fi'l-ĥudûd.

Adına yalnız Ebü's-Sakr el-Kabîsî'nin Kitâbü'l-Medĥâl'inde rastlanmaktadır (Bodleian Ktp., nr. 663, s. 5-7).

8. Kitâb Tasŧîhi'l-küre.

Kürenin düzlem haline getirilişiyle ilgilidir. Kıftî, bu eserin bütün İslâm astronomlarının ilk kaynağı olduğunu söylemektedir.

9. ez-Zîcü'l-kadîm fî fünûni't-taØdîl ve't-taḳvîm.

Ziriklî bu eseri Rabat Kütüphanesi'nde (Evkaf, nr. 260) gördüğünü; bablara göre tertip edilmiş olan zîcin birinci babının Arap, Yunan, İran ve Kıbtî takvimlerinden bahsettiğini ve Arap takviminin hicretin gerçekleştiği yılda 1 Muharrem Perşembe gününden itibaren başlatıldığını bildirmektedir (el-AØlâm, V, 293; eserleri hakkında ayrıca bk. Sezgin, V, 216-217; VI, 123-124; VII, 101).

KAYNAKLAR

İZGİ, C. (n.d.). .:: TDV İslâm Ansiklopedisi – FEZÂRÎ, Muhammed b. İbrâhim ::. Retrieved January 16, 2017, from http://www.tdvia.org/dia/ayrmetin.php?idno=120541

(1) meselâ bk. İbnü'n-Nedîm, s. 332

(2) Hediyyetü'l-Øârifin, I, 2

(3) MuØcemü'l-üdebâø, XVII, 117-119

(4) İbnü'n-Nedîm, s. 332

Fergânî

Fergani'nin 9.yüzyıl başlarında dünyaya geldiği, 861 yılında hayatta olduğu ve bundan kısa bir süre sonra vefat ettiği kabul edilmektedir.
İlim tahsilini zamanın kültür merkezi olan Fergana'da yaptı. Sonra, Bağdat'a gitti. Kısa sürede kendisini tanıtan
Fergani, astronomi ve matematik alanında kendisini kabul ettirdi. Abbasi halifeleri Memun, Mutasım, el-Vasık ve el-Mütevekkil devirlerinde önemli ilmi araştırmalar yaptı ve birçok eser yazdı. Halife Mütevekkil, konusunda söz sahibi olan Fergani'yi 861 yılında Nil kıyısındaki ölçümleri yapabilmek için, Ravda adasında bulunan nilometrenin inşasını yönetmesi ve yapılan ölçüm işlerine nezaret etmesi için Mısır'a gönderdi.
Fergani, Aklın prensiplerine uygun olmayan astronomiyi ilk defa tenkid edenler arasında yer aldı. Gök cisimlerinin, Batlamyus ve izindekilerinin iddia ettiği gibi bazı akıl dışı ruhi cisimler olduğunu kabul etmedi. Onların, akli, kati, homosentrik ve eksantrik daireler şeklinde hareketlere sahip olduklarını ispatladı. Kainatın ve gezegenlerin hacim ve büyüklükleri ile birbirine uzaklıklarını inceledi. Yaptığı hesaplamalar, Kopernik'e kadar Batı astronomisinde değişmez ölçüler olarak kabul edilerek asırlarca kullanıldı. Fergani, Güneş'in yarıçapının uzunluğunun 3250 Arap mili olduğunu söyledi. Bu da 6.410.000 metre ve 3990 İngiliz miline eşittir.
Fergani, Güneş'in de kendine göre hareketli olduğunu, ilim tarihinde ilk defa keşfeden alimdir. Kendi devrine kadar gök cisimlerinin hareketi biliniyordu. Ancak, Güneş'in de bir yörügesinin bulunduğunu kendi etrafında batıdan doğuya doğru döndüğünü ilk defa keşfeden alim Ferganidir. Ayrıca 41 yıl devam eden astronomi incelemelerinde enlem (paralel)ler arasındaki mesafeyi hesapladı.
Fergani, Güneş tutulmasını önceden tespit eden bir usul de buldu. Bu usulle, 842 yılında bir Güneş tutulması olacağını önceden tespit etti ve o gün bu konuda rasatlarda bulunup incelemeler yaptı. Dünya'nın yuvarlak olduğu konusunda yeni deliller gösterdi.
Fergani, 856 yılında Kahire'ye gitmiş ve *Usturlab Yapımı Üzerine* adlı bir eser yayınlamıştır.
Astronominin Unsurları (*Elements of Astronomy*), Fergani'nin astronomi üzerine yazdığı en önemli eserlerinden biridir. 833 yılında yazıldığı tahmin edilen kitap, Batlamyus'un *Almagest* adlı kitabının betimleyici ve yeterli bir özeti niteliği taşımaktadır. Bu kitap, 12. yüzyıl'da Gerardo
Cremonesse tarafından *Liber de Aggregationibus Scientie Stellarum et Principiis Celestium Motuum* adıyla Latince'ye çevirlmiş ve Regiomontanus devrine kadar, Avrupa'da çok popüler bir eser olmuştur. Eser üçüncü defa Latince'ye Jacob Christmanntarafından *Muhammedis Alfragani Arabis Chronologia et astronomica elementa* adıyla çevrilmiştir 1590 ve 1618 yıllarında Frankfurt'ta basılmıştır. Bu çeviride eserin Jacob Anatolitarafından
yapılan İbranice çevirisi esas alınmıştır. Jacob Anatoli'nin İbranice çevirisi *Qizzur Almagesti* adıyla 1231-1235'lerde yapılmıştır. Bu çeviride büyük olasılıkla Gerardo Cremonesse'nin çevirisi kullanılmıştır. Anatoli'nin çevirisi Fergani'ninkinden 3 bölüm fazladır. Bunlardan sonuncusu (33. Bölüm) coğrafya ile ilgilidir ve yeryüzündeki yerlerin konumları ve gün uzunlukları yer alır.
Eser, son olarak Hollandalı oryantalist Jacob Golius tarafından, 17. yüzyıl'da Leiden nüshası temel alınarak *Muhammedis Fil. Ketiri Ferganensis. qui Vulgo Alfraganus Dicitur. Elementa Astronomica. Arabice & Latine. Cum Notis ad Res Exoticas sive Orientales, quae in iis Occurrunt* adı ile Latince'ye çevrilmiş ve 1669'da Amsterdam'da basılmıştır.
Bu eser, astronomi alanında 13.yüzyıl bilim adamı Sacrobosco'nun kaleme aldığı *Yer Küresi* adlı astronomi kitabına kadar bir el kitabı olarak kullanılmıştır. Sacrobosco, kendi kitabını yazarken bu eserden faydalanmıştır. Ayrıca Dante'nin ünlü eseri *İlahi Komedya*'daki evren görüşü Fergani'den alınmadır.
Fergani, fizik ve mekanik alanlarında da çalışmalarda bulunmuştur. Çizimini kendi hazırladığı ve yapımına nezaret ettiği Nil nehri sularının hızını ve seviyesini ölçen *Mikyas ül-Cedid*adında bir alet yapmıştır.

Kindî

Kindî veya tam adıyla **Ebu Yusuf Yakub bin İshak el-Sebbah el-Kindî**, Arapça: **أبو يوسف يعقوب بن إسحاق الصبّاح الكندي** (d. 801 Basra – ö. 873 Bağdad), Kindî felsefe, tıp, matematik astronomi, ilahiyat, psikoloji, fizik, kimya ve müziğe kadar pek çok bilim dalında eser yazan Arapbilim insanı. Abbasi halifelerinden özel ilgi ve destek gören Kindî, astronom ve astrolog olarak sarayda müneccimlik görevini de yürüttü. Ayrıca halife Mu'tasım'ın oğlu Ahmed'in eğitimini üstlendi. Kindî eserlerinin önemli bir kısmını aralarında hoca-talebe ilişkisinin ötesinde dostluğa dayanan bir yakınlık bulunan bu veliahdın isteği üzerine kaleme almış ve eserlerini de bu veliahta ithaf etmiştir. Ortaçağ Avrupası'nda "**Alkindus**" adıyla tanınan, ilk İslam filozofudur. Felsefesinde, Platon, Aristoteles ve Plotinus'un görüşlerinin bir sentezini yapmıştır. Felsefenin yönteminin kanıtlama, kanıtlamanın hedefinin maddeye biçim kazandıran özleri bilmek, felsefenin amacının ise Tanrı'ya erişmek olduğunu öne süren Kindî'ye göre, felsefi bilginin ilk basamağı akıl yürütmedir. İnsanın akıl yürütme yoluyla adım adım basitten bileşiğe ve en yetkin olana doğru yükseldiğini öne süren filozof, varlığa akılcı bir açıdan yaklaştığı için, Tanrı'nın özüne ait sıfatları inkar etmiştir. Tanrı'nın sıfatlarının ancak olumsuz bir biçimde bilinebileceğini savunan El-Kindî'ye göre, Tanrı mutlak Bir'dir. Mutlak varlık olması nedeniyle, Mutlak Bir'in şekli, niteliği, niceliği, maddesi yoktur ve O göreli bir varlık değildir.
Soylu bir ailenin çocuğu olarak Kûfe'de doğdu. Dedesi Eş'as, Güney Arabistan'ın en büyük kabilelerinden biri olan Kinde'nin
hükümdarıydı. Müslüman olduktan sonra kabilesinin ileri gelenleriyle Kûfe'ye yerleşmişti. Babası İshak b. es-Sabbah yıllarca Kûfe valiliği yaptı.
Kindî'nin doğum tarihi gibi ölüm tarihi konusunda net bir bilgi yoktur. Filozofun vefat ettiği tarih olarak 860, 869, 870 ve 873 gibi farklı tarihler ortaya çıkıyorsa da **Mustafa Addurrâzık** bazı gerekçeler göstererek Kindî'nin 866 tarihinde ölmüş olabileceğini belirtmiştir. Kimi kaynaklarda ölüme sebep olan hastalıkların olduğu ve filozofun kronik romatizmal rahatsızlığından dolayı vefat etmiş olabileceğini söylemektedirler. (Kaya, 2002:3-6)
Küçük yaşta babasını yitirdi. Çocukluk ve ilk gençlik yılları Kûfe ve Basra'da geçen Kindî, geleneksel temel eğitimden sonra dil ve edebiyat alanında eğitim gördü. Halife Me'mun'un 830'da kurduğu Beytü'l-hikme'deki bilginler topluluğu arasında yer aldı. Mutezili devlet yöneticilerinden destek gören Kindî Ehl-i Sünnet yanlısı Mütevekkil-Alellah'ın iktidarında saraydan uzak kaldı.
Kindî felsefeden tıbba, matematikten astronomiye, ilahiyattan siyasete, psikolojiden diyalektiğe, astrolojiden kehanete ve optiktenkimyaya kadar yirmi ayrı dalda eser vererek sayıları 277'yi bulan bir külliyat oluşturmuştur.
Akla büyük bir yer veren Meşşaîlik felsefesini ilk başlatan kişi de olan Kindî'nin 17 eseri Latince'ye, 4'ü İbranice'ye tercüme edilmiştir. Mekân ve hareketin izafi olduğun-u, zamanın cisim ve hareketten ayrı düşünülemeyeceğini söylemiştir. "Yavaş dediğimiz şey, uzun zaman içinde belli bir mesafenin kat edilmesidir. Hızlılık ise kısa zaman içinde aynı mesafenin kat edilmesidir"
Kindî, kriptoloji biliminde Jül Sezar (MÖ 50) tarafından bulunan ve uygulanan tek alfabeli yerine koyma şifreleme yöntemini geliştirerek frekans analizini bulan ilk kişidir.
Kindî, düşünce alanından başka konularda da alim bir kişiydi. Farabi ve İbn-i Sina'nın çalışmalarına rağmen, kendisi de yaşadığı asrın **Büyük Müslüman Filozoflar**ı arasında sayılmıştır. Tarihçi İbnünnedim *Fihrist (Katalog)* adlı kitabında ondan bahsetmiştir. Aynı şekilde Rönesans dönemi İtalyan araştırmacı Gerolamo Cardano ondan şöyle bahsetmiştir;" Orta Çağ'ın en büyük on iki akıl bilimcisin den biridir."
Kindî, Batlamyus'un "**Güneş Sistemi**" teorisini desteklemiştir. Bu teori; Dünyanın değişik sistemlerin merkezi olduğu ve bilinen
gezegenler; Ay, Merkür, Mars, Venüs, Güneş, Jüpiter'in bu yörüngede döndüğünü söyler. Kindî bu teori hakkında; " Rasyonel varlıklar bir yörünge içerisinde döner, dönüşü ise Allah'a itaati ve ona boyun eğmesi şeklinde olur." Ancak ne var ki bu sözü, semai varlıkların etkisinin maddi dünyaya tesiri

ile bir gizem haline gelmiştir.
Ancak Kindî, ruhsal varlıklar tarafından gerçek dünyaya tesirinin nasıl olduğu konusunda belirsizliğe düşmüştür. Kindî, Aristo'dan esinlendiği bir teoride, bu cisimlerin hareketleri ayın alt bölümünde sürtünmeye neden olduğu ve ilk aşamada toprak, ateş, su ve havayı oluşturdu düşünülen bu teoride, bu birleşmenin maddi dünyada her şeyi ürettiğini tasarlamaktadır.
Kindî astronomi konusundaki açık düşüncelerini, içerisinde soruların ve cevapların, "Hava değişimi", "Güneş Tutulması", "Yıldızların Işınları" tezlerinin bulunduğu 40 bölümden oluşan "**Yıldızlardaki Kanun**" adlı kitabında toplamıştır.

Bakara 62 Hristiyanlar, Yahudiler de cennete girecek mi?

ateistlerecevap.org/2017/09/bakara-62-ayetini-acklar-msnz.html

by Ateistlere Cevap - September 4, 2017

“Şüphesiz, inananlar, Yahudi olanlar, Hristiyanlar ve Sabiilerden Allah'a ve ahiret gününe inanıp yararlı iş yapanların ecirleri/mükâfatları Rablerinin katındadır. Onlar için artık korku yoktur. Onlar üzülmeyeceklerdir de."

Bakara suresi 62

Değerli kardeşimiz,

1. Kur’an’da geçen “İslam” kelimesiyle, Allah’ın gönderdiği bütün dinler kastediliyor. Nitekim pek çok peygamber hakkında müslim ifadesi kullanılıyor. (Maide, 5/111; Enam, 6/163; Al-i İmran, 3/67; Yusuf, 12/101) Yerilen husus ise, din sahiplerinin dinlerini tahrif etmeleri, Allah’ın emirlerini uygulamamalarıdır.

2. Ayette övülen Yahudi ve Hristiyanlar, Peygamber Efendimiz (sav)’e inananlardır. Nitekim bunların ileri gelenlerinden biri Yahudilerin büyük alimlerinden “Abdullah b. Selam”dır.

3. İslamiyet’ten haberi olmayanların sorumlu olmayacağını belirten ayetler vardır. (İsra Sûresi, 17/15) Bu nedenle İslam’dan habersiz olarak kendi inançlarını benimseyip yaşayan Yahudi ve Hristiyanlar da övülmüş olabilir.

4. Âyetin ilk kelimesindeki “İman edenler”den maksat, birçok müfessire göre, dış görünüşte iman ettiklerini söyleyen münafıklardır. Zira daha sonraki kısımda gerçek iman edenlerin bulunması, bu tefsire bir karine teşkil etmektedir. İlgili Ayetteki “Allah’a ve ahiret gününe inanıp yararlı iş yapanların” cümlesiyle beyan buyurulan gerçek iman edenlerin, Hz. Muhammed (a.s.m)’in peygamber olarak gönderilmesinden sonrakiler, diye tefsir edilmesi uygundur. Hz. Muhammed’in nübüvvetinden önce Allah’a ve âhirete iman eden ve iyi amel

işleyenler bile, Tevrat ve İncîl hükmünce geleceğin büyük Peygamberine iman ile yükümlü idiler. Böyle iken Hz. Muhammed (sav)'in peygamberliğinden sonra onu inkâr edenler arasında gerçek iman ehli bulunduğu varsayımına imkân kalır mı?

İlgili ayetin meali şöyledir "Şüphesiz, inananlar, Yahudi olanlar, Hristiyanlar ve Sabiilerden Allah'a ve ahiret gününe inanıp yararlı iş yapanların ecirleri/mükâfatları Rablerinin katındadır. Onlar için artık korku yoktur. Onlar üzülmeyeceklerdir de." (Bakara, 2/62)

Tefsirlerde bu ayet hakkında çok değişik görüşler ortaya konmuştur. Özet ve tercihli olarak şu açıklamaları uygun görmekteyiz:

Bu ayette, bütün ümmetlerin, milletlerin kurtuluş reçetesi ve asgari müşterekleri olan, Allah'a ve ahirete iman noktasına dikkat çekilmiştir. Buna göre, her hangi bir ümmet, kendi devrinde -kendi peygamberinin öğretileri istikametinde- Allah'a ve ahirete iman edip ona göre bir yaşantıyı sergilemişse onlar kurtulurlar. İster adı Müslüman, ister Yahudi, isterse Hristiyan olsun fark etmez.

Önemli bir noktada şudur: Ümmetlerin doğru bir çizgiyi takip etmelerinin bir diğer adı olan iyi işleri -düzgün ve Allah'ın rızasına uygun olarak- yapmaları, ancak kendi peygamberlerinin öğretilerine bağlı kalmakla mümkündür.

Buna göre, ayette yer alan Müminler/Müslümanlar, Hz. Muhammed (a.s.m)'in tebliğ ettiği vahye bağlı kaldıkları takdirde kurtulurlar. -Cennet yalnız Müslümanların değil-. Sözgelimi, bir kısım Yahudiler kendi devirlerindeki Hz. Musa'ya bağlı kalmakla kurtulmuşlardır. Hz. İsa devrinde ona bağlı olan Hristiyanlar da kurtulmuşlardır. Yine Sabiler de öyledir.

Kur'an'da bu isimlerin zikredilmesinin bir hikmeti şudur ki; Allah, hepsi de kendi mahluku olan insanların/ümmetlerin isimlerine bakarak hüküm vermez. Bilakis, onların gönderilen elçilerine ve ilahî mesaja iman edip etmemelerine göre leh veya aleyhlerinde hükmünün verir.

Bu ayette, bazı alimlere göre, "Salih amel/ iyi işler" den maksat Hz. Muhammed (a.s.m)'e iman etmektir. Bu yorum doğru olsun olması, şu husus unutulmamalıdır ki, Kur'an'ın açık beyanıyla, Hz. Muhammed (a.s.m) bütün insanlara gönderilmiştir. Buna göre, onun tebligatının hâkim olduğu on beş asır boyunca, mevcut bütün insanlar ona karşı sorumludur. Mazeretsiz olarak ona iman etmeyenlerin durumu hiç de iç açıcı değildir.

Diğer taraftan İslâmiyet'e zahirde iman etmiş olanlar, yani, Muhammed dinini dilleriyle ikrar ettiklerinden dolayı insanlar arasında Müslüman sayılanlar, Musa dinine mensup olan Yahudiler, İsa dinine mensup Hristiyanlar, bu üç dinin dışındaki dinlerden olanlar yani onlardan her kim, Allah'a ve ahiret gününe, bu sûrenin başında beyan buyurulduğu üzere, gerçekten dış görünüşleriyle ve içyüzleriyle iman eder ve bu imana yaraşır şekilde iyi bir iş

yaparsa şüphesiz bunların Rableri katında ecir ve mükafatları vardır. Bunlara korku yoktur ve bunlar mahzun da olacak değillerdir, yani, yapılan inzarlar, uyarı ve tehditler bunlar hakkında değildir.

İnsanlar Âdem'in sulbünden yeryüzüne indikleri zaman Cenab-ı Allah kendilerine "Eğer Ben'den size bir hidayet gelir de kim benim hidayetime uyarsa, işte onlara herhangi bir korku yoktur ve onlar üzüntü de çekmeyecekler." (Bakara, 2/38) diye herhangi bir zamanda gelen hidayetine uymaları şartıyla bunu vaad etmemiş miydi? İşte Âdem'in tevbesinin semeresi olan o ilahî va'd, ebediyete kadar sürüp gidecek bir genel kanundur. Ve bu âyet ilahî kanunun bir inkişafıdır. Şu halde Yahudiler gibi zillet ve meskenete düşenler ve Allah'ın gazabına uğramış olanlar bile her ne zaman tevbe eder, Allah'a ve ahiret gününe cidden iman ederek, Allah'ın son zamanda gönderdiği hidayete uyar ve ona göre salih amel işlerlerse o gazaptan kurtulurlar. Ve Allah katında ecir ve mükafat bulurlar. Sonuçta sırrına mazhar olarak, korku ve hüzünden kurtulurlar. Lakin bundan yararlanmak için görünüşte, yani insanlar arasında mü'min ve Müslüman sayılmak yetmez, hatta belli bir süre salih kişi olarak yaşamış olmak da kâfi gelmez. O imanda sebat edip, güzel bir sonla gitmek, yani son nefeste iman ve güzel amel ile Allah'a kavuşmak lazımdır.

Bu sûrenin baş tarafında "İşte onlar Rabblerinden gelen bir hidayet üzeredirler ve gerçekten kurtuluşa erenler de ancak onlardır." (Bakara, 2/5) müjdesinin kimlere mahsus olduğu bilinmektedir ve bunda "Sana indirilene ve senden önce indirilene inananlar." (Bakara, 2/4) şartı da bulunmaktadır. Bunun için ahirete iman ve gerçek anlamda yakîn de bütün peygamberlerle birlikte Hz. Muhammed'e (s.a.v.) ve ona indirilen kitaba iman etmiş olanlara mahsus bulunduğu tebliğ edilmişti. Şu halde bu ayette beyan buyurulan gerçek imanın Hz. Muhammed (sav)'in peygamber olarak gönderilmesinden sonrakiler diye tefsir edilmesi lazım geldiğinde hiç şüphe yoktur.

Zaten bu âyetin bilhassa bu noktadan İsrailoğulları'na hitap şeklinde bir icmal olup, bütün bu açıklamaların İslâm dinine davet sadedinde ve "Sizin yanınızda bulunan kitabı doğrulayan bu kitaba (Kur'ân'a) iman edin ve onu ilk inkâr eden olmayın!" (Bakara, 2/41) ilâhî emrini desteklemek için gelmiş olduğunda şüpheye yer yoktur. Hz. Muhammed (sav)'in peygamberliğinden önce Allah'a ve ahiret gününe iman eden ve iyi amel işleyenler bile Tevrat ve İncil hükmünce geleceğin büyük peygamberine iman ile mükellef idiler, buna işaret olmak üzere"Ahdimi yerine getirin." (Bakara, 2/40) buyurulmuştu. Böyle iken Hz. Muhammed (sav)'in peygamberliğinden sonra onu inkâr edenler arasında gerçek iman ehli bulunduğu varsayımına imkan kalır mı? Allah'a ve hesap gününe imanı bulunan ve bu iman ile mütenasip salih amel işleyecek olan kimselerin Hz. Muhammed (sav)'in peygamberliğini inkâr etmelerine imkan tasavvur olunabilir mi? Tarih sayfalarının şahitliğinde Hz. Muhammed (sav)'in peygamberliğinden daha açık, daha belirgin hangi peygamberlik vardır? Şu halde gökyüzündeki yıldızlardan bazılarını kabul edip de güneşi inkâr edenlerin Allah'a karşı imanlarında ciddiyet ve samimiyet tasavvur etmek gerçekle bağdaşmayan bir çelişki teşkil eder.

Dikkat çekici olan şey şu ki, bu âyette iman, biri insanlara nazaran zahirî, diğeri Allah katında geçerli, hakikî iman olmak üzere iki defa zikredilmiş ve her şeyden önce “iman edenler” sözü, Yahudilere, Hristiyanlara ve Sâbiilere mukabil tutulmuştur. Demek ki, bu üçü, Kur’ân’ın söz konusu ettiği imanın mutlak olarak dışındadırlar. Bununla beraber zahirî iman sahipleri bunlarla eşit tutulmuş ve hepsinin kurtuluşu kâmil iman ve salih amel şartına bağlı gösterilmiştir. Demek ki, gerek zahirî mü’min olan Müslümanlar, gerek Müslümanların dışında kalan Yahudi, Hristiyan, Sâbiî vs. Kur’ân’da yer aldığı şekilde Allah’a ve ahiret gününe dış görünüşte ve içyüzüyle cidden iman eder ve salih ameller yaparlar ve bunda sebat gösterirlerse o zaman “Onlara korku yoktur ve onlar mahzun da olmayacaklar.” ifadesinin sırrına mazhar olacaklardır ki, bunda da İslâm dininin davetiyle ve hidayetiyle bütün insanlara açık ve cihanşümûl bir din olduğu aşikar olur.

Bu âyetten nihayet şu sonuca geliriz ki, İslâm dininin hakim olduğu Müslüman toplumun teşekkülü için İman-ı Hakikî (gerçek iman) şart değildir. Onun zahirî bir ikrar ile dahi gerçekleşmesi söz konusu olduğu gibi, bunun içinde dünyaya ait nokta-i nazarlarla bir siyasî anlaşma ile öbür dinlere mensup insanlar dahi din hürriyeti ile hayat haklarına mazhar olurlar. Fakat bütün bunlar arasında ferdî veya ictimaî (sosyal) anlamda gerçek selamet (kurtuluş) ancak kâmil iman ve salih amel sahiplerine vaad olunmuştur. Çünkü toplumun temel direği ve nizamın esas dayanağı bunlardır.

İşte İslâmiyet’in gerek dünya, gerek ahiret için vaad ettiği selamet ve saadetin sırrı da bu gerçeğin içinde gizlidir. Şu halde kâmil iman ve salih amel erbabının bilgi ve amel feyizlerinden mahrum olan, sadece dış görünüşüyle Müslüman bulunan bir İslâm toplumunun “Onlara korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklar.” ilâhî va’dine mazhar olması sözkonusu değildir. Allah’a imanı olmayanlar, hakkı yerine getiremezler, ahirete imanı olmayanlar da ebediyete hizmet edemezler. Herkesin yalnızca kendi nefsi için çalıştığı bir toplumun manzarası “Kimsenin kimseye faydası dokunmayacağı günden korkun!”(Bakara, 2/48) âyeti ile tasvir edilen kıyamet gününün bir benzeridir.

Al-i İmran Sûresinde geçen şu ayetler de, islamiyetten haberi olduğu halde Ona ve Onu getiren Elçisine iman etmeyenler kurtuluşa eremeyeceğini açıkça göstermektedir:

84. De ki: “Allah’a, bize indirilen (Kur’ân)e, İbrahim’e, İsmail’e, İshak’a, Yakub’a ve torunlarına indirilene, Musa’ya, İsa’ya ve peygamberlere Rablerinden verilenlere inandık. Onların arasında hiçbir fark gözetmeyiz, biz O’na teslim olmuşlarız”.

85. Kim İslâm’dan başka bir din ararsa ondan asla kabul edilmeyecek ve o ahirette de zarar edenlerden olacaktır.

86. İnandıktan, Peygamber’in hak olduğuna şehadet ettikten ve kendilerine açık deliller geldikten sonra, inkâra sapan bir milleti Allah nasıl doğru yola eriştirir? Allah zalimler güruhunu doğru yola iletmez.

87. İşte onların cezaları, Allah'ın, meleklerin, insanların hepsinin laneti onların üzerlerindedir.

88. Onlar bu (lanetin) içinde ebedî kalacaklardır. Kendilerinden ne bu azab hafifletilir, ne de yüzlerine bakılır.

89. Ancak bundan sonra tevbe edip kendini düzeltenler başka. Şüphesiz ki Allah, çok bağışlayan ve çok esirgeyendir.

90. Şüphesiz imanlarının arkasından küfreden, sonra da küfrünü artırmış olanların tevbeleri asla kabul olunmaz. İşte onlar sapıkların ta kendileridir.

91. Muhakkak ki inkâr edenler ve kâfir oldukları halde de ölenler, yeryüzü dolusu altın fidye verseler bile hiç birisinden asla kabul edilmeyecektir. İşte dayanılmaz azab onlar içindir. Onların hiçbir yardımcıları da yoktur.

İşte ilâhî tevhidin zorunlu bir sonucu olmak üzere bütün peygamberler ve ilâhî kitaplar Allah'a karşı değil, Allah'ın olmaları ve ancak Allah'a kulluk etmeleri yönünden iman edilmedikçe İslâm'ın ve tevhidin mânâsı tahakkuk etmez. Allah'a değil, kendine kul olmaya davet edenler Allah'ın peygamberi olamaz. Elçi ancak kendisini gönderene davet eder. Ve elçiyi inkâr etmek de göndereni inkâr olur. Hak din olan İslâm'ın esası, bu tevhid imanı ile Allah'a teslim olmaktır. Bundan çıkmak küfürdür. İsterse bir peygamberi olsun diğerlerinden ayırıp inkâr etmek, peygamberliğin esasını inkâr etmektir. Peygamberliğin esasını inkâr etmek, bütün peygamberleriyle beraber Allah Teâlâyı inkâr etmektir.

Anlaşıldı ki Allah katında makbul olan din İslâm'dan ibarettir. Ve İslâm'dan başka bir din arayanın dini kabul edilmez, sonu ziyan olur. Allah'a ve Allah'dan gelene tam bir iman ve teslimiyet bulunmadıkça ahirette hiçbir amel fayda vermez. Küfürle ölenlerin her biri dünya dolusu altınlar nafaka vermiş olsalar da ahirette kendilerini kurtaramazlar.

Hz. Muhammed (sav)'in peygamberliğinden önce Allah'a ve ahiret gününe iman eden ve iyi amel işleyenler bile Tevrat ve İncil hükmünce geleceğin büyük peygamberine iman ile mükellef idiler, buna işaret olmak üzere "Ahdimi yerine getirin." (Bakara, 2/40) buyurulmuştu. Böyle iken Hz. Muhammed (sav)'in peygamberliğinden sonra onu inkâr edenler arasında gerçek iman ehli bulunduğu varsayımına imkan kalır mı?

Allah'a ve hesap gününe imanı bulunan ve bu iman ile mütenasip salih amel işleyecek olan kimselerin Hz. Muhammed (sav)'in peygamberliğini inkâr etmelerine imkan tasavvur olunabilir mi? Tarih sayfalarının şahitliğinde Hz. Muhammed (sav)'in peygamberliğinden daha açık, daha belirgin hangi peygamberlik vardır?

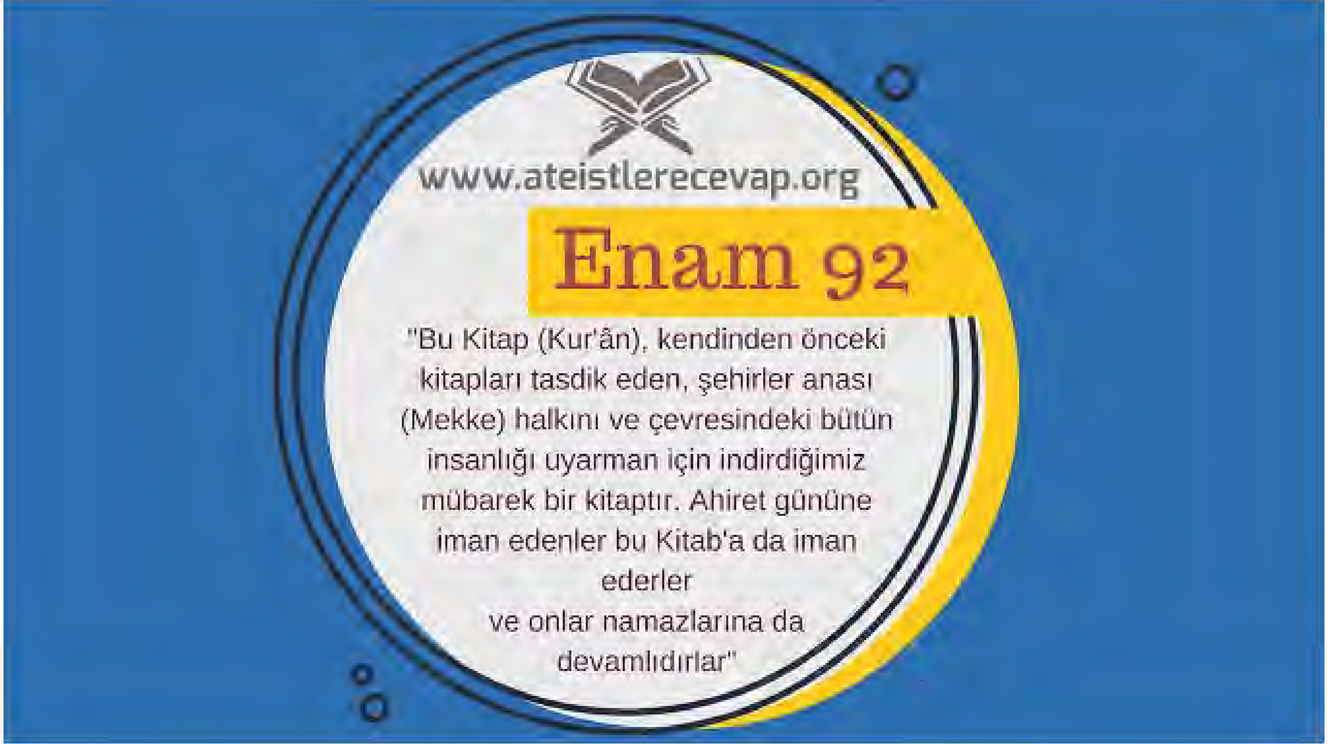
Şu halde gökyüzündeki yıldızlardan bazılarını kabul edip de güneşi inkâr edenlerin Allah'a karşı imanlarında ciddiyet ve samimiyet tasavvur etmek gerçekle bağdaşmayan bir çelişki teşkil eder.

İlave bilgi için tıklayınız:
İslam alimlerine göre, İslam dininden haberi olmayanların durumu…
Mekke'de doğan bir çocukla, dünyanın her hangi bir yerinde doğan İslam'dan habersiz bir çocuk manevi mesuliyet yönünden bir tutulabilir mi?
Anahtar kelime alanımız: bakara 62 bakara 62 tefsiri bakara 62 ayet tefsiri bakara 62 ali imran 85 bakara 62 diyanet bakara 62 yaşar nuri bakara 62 diyanet tefsiri bakara 62 english bakara 62 edip yüksel bakara 62 anlamı bakara 62 ayet bakara 62 ayet hayrettin karaman bakara 62 ayet fazileti bakara 62. ayetin tefsiri bakara 62. ayet dinle bakara 62 abdülaziz bayındır bakara 62 arapca bakara 62 ayet meal bakara 62 bayraktar bayraklı bakara 62 cübbeli bakara 62 cennet bakara 62 cübbeli ahmet bakara 62 elmalılı tefsiri bakara 62 ekşi bakara suresi 62. ayet tefsiri elmalılı el bakara bakara 62 hayrettin karaman bakara 62 iniş sebebi bakara 62 mustafa islamoğlu bakara 62 sorularla islamiyet bakara 62 ali imran bakara 62 tefsiri mustafa islamoğlu bakara sûresinin 62. âyet-i kerîmesi bakara 62 kuran meali bakara 62 meali bakara 62 mehmet okuyan bakara 62 maide 69 bakara suresi 62.ayet meal bakara suresi 62 meal bakara 62 nci ayet meali bakara suresi 62 ayeti meali bakara 62 ne demek istiyor bakara 62 nci ayet bakara 62 nüzul sebebi bakara 62 nin tefsiri bakara 62 yaşar nuri öztürk bakara suresinin 62 nci ayeti bakara 62 okunuşu bakara 62 oku bakara suresi 62 ayet oku bakara 62 suresi bakara 62 süleyman ateş bakara 62 sözlük bakara suresi 62.ayetin tefsiri bakara suresi 62-69 bakara suresinin 62 ayeti bakara suresinin 62. ayetinin tefsiri bakara süresi 62 ayet tefsiri bakara 62 tefsir elmalılı bakara 62 tefsiri fizilal bakara 62 türkçe meali bakara suresi 62. ayet tefsir süleyman ateş'in bakara 62 tefsiri bakara suresi 62 tefsir bakara 62 vs ali imran 85 bakara 62 ve maide 69 bakara suresi 62. ayet ve meali bakara 62 video bakara sure vers 62 bakara 2/62 bakara suresi 2 62 bakara 62 63 bakara 62-69 dinle bakara 61 62 bakara 61 62 63

Enam 92 Kuran sadece Mekke halkına mı göderildi?

ateistlerecevap.org/2017/09/enam-92-kuran-sadece-mekke-halkna.html

by Ateistlere Cevap - September 4, 2017

Değerli kardeşimiz,
Önce özet bir bilgi verelim sonra detaylı açıklamasına geçelim.
İslam'ın kıblesi (merkezi) Kabe dir yani Mekkedir. Enam suresi 92.ayetin meali şudur; "İşte bu da bizim indirdiğimiz bir kitab, feyz-u bereketi Dünyayı tutacak, evvelki kitablar bu tasdık etmedikçe mu'teber olmıyacak, bir de ümmülkurayı ve hem bütün çevresindekileri inzar edesin diye ki Âhıreti te'min edecekler buna iyman ederler ve onlar namazlarının üzerine muhafız olurlar" buradaki Ümmülkura demek şehirlerin anası yani Mekke demek ayette "ümmülkurayı ve hem bütün çevresindekileri" derken Mekkeyi ve onun tabiri caizse etrafında ki halka halka dizilmiş olan tüm insanlığı uyarması için gönderdik denmiştir. Özetle Mekke merkez Mekkenin dışında kalan bütün şehirler ve insanlarda onun etrafındaki çevrelerdir yani burada bir çelişki yoktur Kur'an bütün insanlığa ve cinlere gönderilmiştir.

Detaylı açıklama

Ayette Mekke'nin çevresinden kasıt tüm yeryüzüdür. Esasen bu ayette mucizevi bir haber de bulunmaktadır. Mekke'nin dünyanın merkezi olduğunu savunan teori bilimsel araştırmalarla kanıtlanmıştır. Jeoloji uzmanları, saat ayarlamasında Greenwich'in değil Mekke'nin ölçü alınması gerektiğini de ifade etmişlerdir.

En'am Suresi, ayet 92:

“Bu Kitap (Kur’ân), kendinden önceki kitapları tasdik eden, şehirler anası (Mekke) halkını ve çevresindeki bütün insanlığı uyarman için indirdiğimiz mübarek bir kitaptır. Ahiret gününe iman edenler bu Kitab’a da iman ederler ve onlar namazlarına da devamlıdırlar.”

Bu Kur’ân da, bizim indirdiğimiz öyle bir kitaptır ki, mübarektir. Feyzi, cihanı tutacaktır. Önündekini tasdik edici, teyid edici ve iyiyi kötüden ayırıcıdır. Ondaki nûr ve hidayet bunun tasdikinden geçerek artacak, kuvvetlenecek ve gelişecektir. Biz onu bunun için (yani âlemleri hatırlatmak, bereket ve tasdik için) ve bir de Ümmü’l-Kurâ’yı (şehirlerin anası) ve bütün çevresindeki kimseleri uyarasın diye indirdik. Ve ahirete iman eden, sonlarını kurtarmak isteyenlerdir ki buna iman ederler ve bunlar namazları üzerinde koruyucu kesilirler.

Bütün şehirlerin anası, merkezi demek olan (Ümmü’l-kurâ) Mekke’nin bir ismidir ki cihanın merkezi, bütün yaratılmışların kıblesi demek gibidir. Uyarma, Mekke’nin kendisine değil, halkına olacağı bilindiğinden mânâ, mecaz veya mecaz isnadı suretiyle “Ümmü’l-kurâ halkı” demektir. “ve men havleha”çevresindeki bütün insanlığı denilmesi de buna karinedir.

Şüphe yok ki “Mekke” denilmeyip de “Ümmü’l-kurâ” denilmesi, Mekke’yi âlemdeki bütün şehirlerin bir mutlak merkezi gibi düşündürmek içindir. Ve bundan dolayı “ve men havleha” de, merkez ve çevre karşılığıyla bütün yer çevresinde bulunanların hepsi demek olur. Bununla beraber “Ümmü’l-kurâ” merkezlik mânâsı dikkat nazarına alınmaksızın “Mekke” demek gibi düşünülürse, “ve men havleha”’dan Mekke çevresi, Mekke civarı, bundan da nihayet Arap Yarımadası düşünülür.

Bu ihtimale göre Kur’ân’ın nüzul hikmeti yalnızca Mekke ve Arap Yarımadası halkının uyarılmasına mahsusmuş gibi bir kuruntu akla gelebileceğinden “Mekke ve etrafını uyarman için” buyurulmadığı gibi, “Ümmü’l-kurâ ve etrafını uyarman için” de buyurulmayıp atıf vâvı ile “ve Ümmü’l-kurâ ve etrafını uyarman için” buyurulmuş ve bununla Kur’ân’ın nüzulünün, Muhammed Aleyhissalatü vesselamın peygamberliğinin yalnız Arap milletini uyarma hikmetine mahsus olmadığı ve bir âyet öncesindeki “O Kur’ân, âlemler için ancak bir uyarmadır.” mânâsıyla, bereketlerinin kapsamının genişliğinden gaflet etmemek gerektiği ve özellikle “Ey Muhammed! Biz seni ancak bütün insanlara bir müjdeci ve uyarıcı olarak gönderdik.” (Sebe’, 34/28) âyetinin kapsamı anlatılmıştır.

Fakat gariptir ki bütün bunlara karşı Yahudilerden bir grup, bu “ve Ümmü’l-kurâ ve etrafını uyarman için” âyet-i kerimesinden Hz. Muhammed (s.a.v)’in yalnız Araplara gönderilmiş bir peygamber olduğunu delil getirmeye kalkışmışlar, yani onun peygamberliğini itiraf etmekle beraber her millete değil, Araplara mahsus bir peygamber olduğu iddiasında bulunmuşlardır.

Bunlar Yahudilerden “İseviyye mezhebi” adıyla anılırlar ki, bugün aydın geçinen Avrupalılardan bir kısmının Arap olmayan Müslümanlar arasında bu Yahudi fırkasının mezhebini ve politikasını yaymaya çalıştıklarını görüyoruz. Beşerde vuku bulmuş bir iş olan peygamberliği inkâr etmenin, Allah’ı gereği gibi takdir etmemekten doğan bir cüret, bir

nankörlük ve herhangi bir peygamberin peygamberliğini ve herhangi bir kitabın inmesini kabul ettikten sonra bütün peygamberleri ve kitapları tasdik ve teyid eden ve onlardan daha açık ve daha feyizli olarak indirilmiş bulunan mübarek Kur'ân'ı ve Muhammed Aleyhissalatü vesselamın nebîliğini inkâr etmenin ise bundan başka açık bir çelişki olduğu anlatılmakla peygamberlik işi tespit ve teyid ediliyor.

(KURAN'I KERİM TEFSİRİ, ELMALILI MUHAMMED HAMDİ YAZIR)

İslam'da Adalet anlayışı nasıldır?

ateistlerecevap.org/2017/09/islamda-adalet-anlays-nasldr.html

by Ateistlere Cevap - September 3, 2017

Değerli kardeşimiz,
Allah Teala Hazretleri bir ayet-i kerimede;

> "Muhakkak, Allah, adaleti, iyiliği, yakınlara yardım yapmayı emreder; hayasızlığı, fenalığı ve azgınlığı da yasaklar." *(Nahl, 16/90)*

buyuruyor. Demek ki, Cenab-ı Hakk zulme ve bozgunculuğa razı değildir.
Adil-i mutlak olan Allah, zalimlerin yaptıklarından asla gafil değildir ve zulüm ve ihanet edenler, şüphesiz İlahi adalet önünde hesaplarını en ince teferruatına kadar vereceklerdir.
Yine başka bir ayet-i kerimede zalimlere değil taraftar olmak, onlara kalben meyletmenin ve zulümlerini hoş görmenin bile ne kadar tehlikeli olduğu şöyle anlatılır:

> "Zulmedenlere meyletmeyin, yoksa ateş (cehennem azabı) size dokunur."*(Hud, 11/113)*

Bir ayet-i kerimede de,

> "Muhakkak, Allah size, emanetleri ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder." *(Nisa, 4/58)*

buyurulur. Burada dikkat çekici bir nokta, adalet konusunda *"müminler"*denilmeyip *"insanlar"* denilmesidir. Buna göre, dost ve düşman ayırt edilmeksizin herkese adaletle muamele etmek gerekmektedir.
Nitekim şu ayet-i kerime de aynı hakikati ders verir:

> "Kim zerre kadar hayır işlese onu (karşılığını) görecek. Her kim zere kadar şer işlese onu (karşılığını) görecek." *(Zilzal, 99/7-8)*

İslam'da adaletin önemli esaslarından biri de, birisinin hatası ile başkalarının, akraba ve dostlarının, milletinin ve devletinin sorumlu tutulamayacağıdır. Cenab-ı Hak, Kur'an-ı Kerim'de;

> "Hiçbir günahkâr, başkasının günahını yüklenmez."*(Fâtır, 35/18)*

buyurur. Herkes kendi günahının cezasını çeker. Cinayeti kim işlemişse, cezayı da ancak o çekmelidir ve çekecektir. Şu var ki, bir insan bir başkasının günah işlemesine sebep olmuşsa, bu durumda hem günahı işleyen, hem de o günaha sebep olan kişi ceza göreceklerdir.
Cenab-ı Hak, kullarının birbirlerinin hukuklarına tecavüz etmemeleri için Kur'an-ı Kerim'de birçok sınırlar belirlemiş ve bunları "Allah'ın hudutları" diye tanımlamıştır. Bu sınırları aşanların zalim olacaklarını ve İlâhî azaba uğrayacaklarını, tehdit ile, ders vermiştir.
Peygamberimiz de bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyururlar:

> "Allah dünyada insanlara azap edenlere azap eder."

Cenab-ı Hak, Kur'an-ı Kerim'de adalet ile hükmetmeyen zalim kavimlerin akıbetlerinin çok kötü olacağını bir çok ayette haber veriyor. Bunlardan, misal olarak, iki tanesini nazara verelim:

> "Nice kasabaların halkını haksızlık yaparlarken yok ettik. Artık damları çökmüş, kuyuları terk edilmiş, sarayları bomboş kalmıştır." *(Hac, 22/45)*
> "Halkı zalim olan nice kasabaları kırıp geçirdik ve onlardan sonra başka milletler var ettik." *(Enbiya, 21/11)*

İslâm dini başka dine mensup olan insanların da hak ve hukukuna riayet edilmesini emreder. Sulh halinde, onların hakları da aynen Müslümanların hakkı gibi saklıdır, koruma altındadır. Nitekim, Hanefi mezhebinde, "sulh halinde, Müslüman olmayan bir insanı haksız yere öldüren bir Müslüman'a da kısas uygulanır", yani o da ölüme mahkum edilir. Peygamberimiz bu gibi kimseleri bir hadis-i şerifinde şöyle tehdit etmektedir:

> "Kim bir zımmiye eziyet ederse, ben onun hasmıyım (düşmanıyım). Ben kimin hasmı olursam, ahirette onun yakasını tutarım." *(Keşfü'l Hafa, II/218, hadis no: 2341)*

Gerçek bu iken, İslâm'ın ruhundan uzaklaşmış bazı Müslümanların terör ve zulme bulaşmalarının kaynağını, dinde değil, onların cehaletlerinde ve nefse mağlup olmalarında aramak icap eder.
Malumdur ki, insan hatadan hâli değildir; işlediği bir hata ancak onu mahkum eder. Bu şahsî hata yüzünden onun dinini sorumlu tutmaya kalkışmak, insaf ve adalet ölçülerine sığmaz.
Bu konuda çok önemli bir noktaya da kısaca değinmek icap ediyor:
Müslümanların gerçek İslâmiyet'i, asli kaynaklarından öğrenip yaşamalarına mani olan ve onları sefahate teşvik ederek dinden uzaklaştıran ve ülkelerini insafsızca sömürerek onları fakirliğin pençesine düşüren mihraklar, bu kimselerin anarşi afetine düşmelerinden birinci derecede sorumludurlar. Bu menfaat şebekelerinin, başkalarını suçlamak yerine, bir nefis muhasebesi yapmaları ve vicdanlarını sorgulamaları daha isabetli olur.

Tevbe 5 Kafirleri bulduğunuz yerde öldürün ayetini açıklar mısnız?

ateistlerecevap.org/2017/09/tevbe-5-kafirleri-buldugunuz-yerde.html

by Ateistlere Cevap - September 3, 2017

"O halde, hürmetli aylar çıkınca artık öbür müşrikleri nerede bulursanız öldürün, onları yakalayıp esir edin, onların geçebileceği bütün geçit başlarını tutun. Eğer tövbe eder, namaz kılar, zekât verirlerse onları serbest bırakın. Çünkü Allah gafurdur, rahîmdir." (Tevbe, 9/5)
"Eğer müşriklerden biri eman ile sana gelirse ona eman ver. Ta ki Allah'ın kelamını dinlesin. (Müslüman olmazsa) sonra onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır. Çünkü onlar bilmeyen bir kavimdir."*(Tevbe, 9/6)*

Bu ayeti kerime, o günkü müşriklerle savaşmayı emretmektedir. Ancak günümüzde de İslam toplumuna saldıran olursa, o bölge halkının kendilerine savaş açan kafirlerle savaşması farzdır.
Âyette sayılan önlemlerin kendi içinde tutarlı olabilmesi için "öldürme" son çare olarak düşünülecektir. Zira önce öldürme cihetine gidildiğinde diğer önlemlerin bir anlamı kalmamaktadır. Düşmanı öldürme, zaten savaş sürecinin tabii sonuçlarından olduğuna göre, burada öldürmenin özellikle tasrih edilmesi ise -muhtemelen- diğer önlemler göz ardı edilerek bu yola gidilmemesini hatırlatmak içindir. Nitekim müteakip âyette hemen tövbe edip İslâm'a girmemekle beraber İslâm'ı Müslümanların içinde görüp öğrenmek, üzerinde düşünmek için fırsat ve bunu sağlayacak bir güvence verilmesini isteyen müşriklere bu imkânın tanınması istenmiştir. Bu anlayış Kur'an'ın öldürme konusundaki diğer ifadelerine

de uygun düşmektedir.
Haram aylardan sonra artık onlarla aranızda savaş durumu başlamıştır. Şu halde onların saldırılarını beklemeksizin hemen onlara savaş açınız, haram ve helâl farkı gözetmeden onları nerede bulursanız ve nasıl öldürebilirseniz öylece öldürünüz.
Bununla beraber sünnette müsle yapmaktan, yani burun ve kulak gibi organları kesmekten ve bir kimseyi durdurup, elini kolunu bağlayarak ok ve benzeri aletlerle yavaş yavaş ve işkence ile öldürmekten menedilmiştir. Bundan başka Hz. Peygamber (asv) buyurmuştur ki, "Öldürme yönünden insanların en iffetlisi iman ehlidir." Ve yine
"Öldürdüğünüz vakit güzellikle öldürün." diye buyurmuştur. İşin böyle olması gerektiğini şu âyetler de ima yollu anlatır:
Ve onları tutunuz, yakalayıp esir ediniz. Demek oluyor ki, tutup esir almak mümkün iken hemen öldürmeye kalkmamalıdır ve onları hasrediniz, bulundukları yerden çıkıp serbestçe dolaşmalarına, şuraya buraya gitmelerine izin vermeyiniz, onlar için her mersada oturunuz yani kaçırmamak, geçirmemek için evine, işine veya ticaret için sefere gidecek her geçidi tutup onları göz altında bulundurunuz. Kabe çevresinin müşrik varlığı ve egemenliğinden ebedî olarak arındırılması için lüzumlu her tedbir alınacaktı. (Kuran Yolu, Diyanet, ilgili ayetin tefsiri)
"Artık tevbe ederlerse, yani şirkten vazgeçip imana gelirlerse, namazı kılıp zekatı verirlerse, yani namaz ve zekatı kabul ederek Müslüman olurlarsa, hemen yollarını açınız, koymuş olduğunuz engelleri kaldırınız, yukarıda söz konusu edilenlerden hiçbirini yapmayınız, onları kendi hallerine bırakınız. Çünkü Allah gafurdur, rahîmdir. İmana girmelerinden dolayı, daha önce yapmış oldukları şeyleri, şirk, küfür ve haksızlıkları bağışlar, üstelik iman ve taatlerine ecir ve sevap da verir."
"Demek ki, o müşriklere ya ölüm ve esaret veya İslâm'a girmekten başka birşey bırakılmamıştır. İleride de geleceği üzere, onlardan, ehlikitapta olduğu gibi, cizye dahi kabul edilmeyecektir. Hasan Basri rivayet etmiştir ki; esirlerden biri, Hz. Peygamber (asv)'e işittirecek şekilde "Allah'a tevbe ederim, Muhammed'e tevbe etmem." diye üç kere bağırmış, Peygamber Efendimiz (asv) de "Bırakınız, hakkı ehline tanıdı." buyurmuştur."(Elmalılı Hamdi Yazır, ilgili ayetin tefsiri)
Önerilen yazımız: **Bakara 191 Onları bulduğunuz yerde öldürün ayeti**
Anahtar kelime alanımız: tevbe 5 tevbe 5 tefsir tevbe 5 ayet tevbe 5 diyanet tevbe 5 mehmet okuyan tevbe 5 sorularla islamiyet tevbe 5 elmalılı hamdi yazır tevbe 5 ekşi tevbe 5 açıklaması tevbe 5. ayet tefsir tevbe 5 ayet tefsiri tevbe 5 anlamı tevbe suresi 5. ayet nuzul sebebi tevbe suresi 5. ayetin tefsiri tevbe suresi 5. ayet dinle tevbe suresi 5. ayet sorularla islamiyet tevbe suresi 5. ayet bakara 191 nisa 89 91 tevbe suresi 5 ci ayet tevbe 5. ayet diyanet tevbe 5 turan dursun tevbe 5 ne demek tevbe 5 ne demek istiyor tevbe 5 deutsch tevbe 5 english tevbe 5 edip yüksel tevbe suresi 5. ayet eksi tevbe ile ilgili 5 hadis tevbe 5 iniş sebebi tevbe 5 in tefsiri tevbe suresi 5 inci ayet tevbe suresinin ilk 5 ayeti tevbe ile ilgili 5 ayet tevbe 5 kuran meali kuranda tevbe 5 tevbe suresi 5 kuran meali tevbe 5 meali tevbe 5 maide 33 tevbe 5 meal tefsir tevbe 5 nedir tevbe suresi 5 ayet ne demek quran tevbe 5 tevbe 5 suresi tevbe suresi 5. ayet tefsiri tevbe suresi 5.sayfa tevbe suresi 5 tefsiri tevbe 5 türkçe

meali tevbe suresi 5 tefsir tevbe 1-5 tevbe suresi 1-5 5.tevbe sûresinin son 2 ayeti tevbe 4-5 tevbe 4 5 6 tevbe 5-6 tevbe 5 6 7 tevbe 9/5 tevbe sûresi (9) 5

Bakara 191 Kafirleri bulduğunuz yerde öldürün ayetini açıklar mısınız?

ateistlerecevap.org/2017/09/bakara-191-kafirleri-buldugunuz-yerde.html

by Ateistlere Cevap - September 3, 2017

Bakara 191 Kafirleri bulduğunuz yerde öldürün ayetini açıklar mısınız?

Serçe parmağının ucuna bakarak bir insanın resmini çizmek ne kadar yanlış bir sonuç doğurursa, bir tek ayetin sadece mealine bakarak Kur'an hakkında hüküm vermek de en az onun kadar yanıltıcı olur.
Bazı yazarların dillerine doladıkları ve İslam'ın evrenselliğine, toleransına, ondaki engin fikir hürriyetine perde çekmek için yanlış yorumladıkları bir ayet-i kerime var:

> "Onları bulduğunuz yerde öldürün. Sizi yurtlarınızdan çıkardıkları gibi siz de onları çıkarın. Fitne çıkarmak adam öldürmekten daha kötüdür…" *(Bakara, 2/191)*

Konunun tahliline geçmeden önce bazı Kur'an hükümlerini hatırlamak gerekiyor. Ta ki, Kur'anın gerçek maksadı anlaşılsın ve bu ayetin de gerçek yorumu ortaya konulabilsin. Konuyla yakından ilgili bir ayet-i kerime:

> "Dinde ikrah (zorlama) yoktur. Doğruluk sapıklıktan cidden ayrıldı…" *(Bakara, 2/256)*

Bu ayetin tefsirinde, ayet-i kerimeye "Zorlama denen şey dinde yoktur." manası da verilerek, "Sadece dinî konularda değil, hiçbir konuda zorlamaya izin yoktur."denilmiştir.
Aynı gerçeği ders veren bir başka ayet:

> "Eğer Rabbin dileseydi yeryüzündekilerin hepsi elbette iman ederlerdi. O halde sen, inanmaları için insanları zorlayacak mısın?" *(Yûnus, 10/99)*

Demek oluyor ki, peygamberlerin görevi ve Kur'anın hedefi hakkın ve hakikatin tebliğ edilmesi, duyurulmasıdır. İnsanlar bu dünyaya imtihan için gönderilmişlerdir. İmtihanın vazgeçilmez bir gereği de kişinin doğru ve yanlış yoldan birisini kendi iradesiyle seçebilmesidir. Zorlama iradeyi yok edeceğinden imtihanın da bir manası kalmaz.
Bu manaya kuvvet veren pek çok ayet vardır:

> "Allah dileseydi onlar şirk koşamazlardı. Seni onların üzerine bekçi kılmadık; sen onların vekili de değilsin." *(En'am, 6/107)*
> "Peygambere düşen görev ancak tebliğdir (duyurmadır)." *(Mâide, 5/99)*
> "Allah, dileseydi hepinizi bir tek ümmet kılardı…" *(Nahl, 16/93)*
> Bir başka ayet-i kerimede şu hakikate dikkat çekilir:
> "Kim inkâr ederse bilmelidir ki, Allah bütün alemlerden ganidir (müstağnidir)."*(Âl-i İmrân, 3/97)*

Yani, Allah, yarattığı ve bizzat terbiye ettiği alemlerden hiçbirinin hiçbir şeyine muhtaç değildir. Güneşin ışığına, ağacın meyvesine, rüzgarın esmesine, mevsimlerin gelip gitmesine, canlıların görmesine, işitmesine muhtaç olmadığı gibi insanların inanmalarına, Onu tanımalarına, Ona ibadet etmelerine de muhtaç değildir.
Böyle pek çok ayet-i kerime var. Bunlardan çıkan ortak sonuç şudur: Allah'ın insanları imana,

ibadete davet etmesi gibi, müminlere cihadı emretmesi de yine onların menfaati içindir. Bu mana bütün asırlar ve bütün insanlık alemi için geçerli olmakla birlikte, ayetlerin ilk muhatabı olan sahabelere ve Arap yarımadasındaki iman-küfür mücadelesine daha çok bakmaktadır.
İslam dini Arap yarımadasına zuhur ettiğinde o bölge insanlarının temel inancı putperestlikti. Ve Kur'anın ana hedefi de kalplere "tevhid" inancını yerleştirmekti.
Fatiha Suresi, Allah'ın "Rabbü'l-alemîn" olduğunu ilan ile başlar. Bütün alemler, gökler, yerler, insanlar, hayvanlar, cinler, melekler, bütün bitki türleri ancak Allah'ın terbiyesiyle hazır hallerine kavuşmuş ve bu sayede görevlerini en iyi şekilde yerine getirebilmişlerdir. Bu bir tevhid dersidir.
Surenin devamında ancak Allah'a ibadet edileceği ve yine ancak ondan yardım dilenebileceği vurgulanır.
Bir başka ayette rızıkların ancak sema ile arzın işbirliğiyle teşekkül ettiğine dikkat çekilerek şükrün de yine ancak sema ve arzın Rabbine yapılması gerektiği ders verilir.
Bir diğer ayette bizzat Allah Resulüne (asm.) hitap edilerek,

> "Sen sevdiğini hidayete erdiremezsin; ancak Allah dilediğine hidayet verir ve hidayete girecek olanları en iyi O bilir." *(Kasas, 28/56)*

buyurulmakla en büyük nimet olan hidayete kavuşturmanın da ancak Allah'a mahsus olduğu ilan edilir.
Böylece baştan sona kadar tevhid dersi verilerek sonunda, Nas Suresinde, Allah'ın "Rabbü'n-nas" olduğu ifade edilir. İnsanları terbiye eden ancak Allah'tır. Gözlerini görecek, kulaklarını işitecek, midelerin hazmedecek şekilde terbiye eden O olduğu gibi, akıllarını anlayacak, kalplerini inanacak, sevecek, korkacak şekilde terbiye eden de yine ancak Odur.
Maziye nazar ettiğimizde bütün peygamberlerin ortak davalarının "tevhid" *(birlemek, Allah'ı bir bilmek)* olduğunu görürüz. İnsanlık aleminin yanlış da olsa bir şeylere inandığına, ateizmin kitle çapında fazla görülmediğine, ancak şirkin bütün çeşitleriyle insanları yoldan çıkaran en büyük "fitne" olduğuna şahit oluruz.
İşte tevhid inancının en büyük tebliğ edicisi olan Hazreti Muhammed (asm) Mekke'de yine en büyük mücadelesini şirke karşı vermeye başladığında bütün müşrikler karşısına çıktılar ve onu bu davasından vazgeçirmeye çalıştılar. Amcasını ricacı olarak gönderdiler. "Bir elime güneşi bir elime ayı koysalar, ben yine bu davadan vazgeçmem." cevabını alınca artık kuvvet, zorbalık ve işkence dönemi de başlamış oldu.
Şu nokta çok önemlidir: Mekke ve çevresinin müşrikleri başka beldelerdekinden çok farklıydı. Bunlar sadece batıl inançlarını kendi halleriyle yaşamakla kalmıyor, beldelerinde doğan tevhid nurunu söndürmeyi kendilerince kutsî bir ideal olarak benimsiyor, bu uğurda canlarını ve başlarını ortaya koyuyorlardı. Artık, iki şıktan başka bir seçenek görünmüyordu ortada. Ya tevhid inancı galip gelecek, insanlık alemine Kur'anın nuru ulaştırılacak, yahut

insanların kalplerini batıl inançlar zaptedecekti. Başka bir ifadeyle, insanlara ya cennetin yolu gösterilecek, yahut cehenneme akış devam edecekti.
Kur'an'ın o dönemin müşrikleri hakkındaki şiddet ayetlerine bu gözle bakmak gerekir. Mesele sadece birkaç müşrikle mücadele değil, top yekun şirk inancıyla ve onu temsil eden, onu korumak isteyenlerle mücadeledir. Nitekim, Kur'anın Mekke müşrikleri hakkındaki şiddetli beyanlarını, yine bir nevi şirk inancını taşıyan başka kavimlere karşı sürdürmediğini görüyoruz. Teslis inancına sahip Hıristiyanlar ve diğer ehl-i kitap hakkındaki ifadeler hiç de öyle şiddetli değil.

> "Ehl-i kitapla ancak en güzel şekilde mücadele edin; içlerinden zulmedenler müstesna. Ve deyin ki, *'Hem bize indirilene, hem de size indirilene inandık. Bizim ilahımız da sizin ilahınız da birdir ve biz Ona teslim olmuşuzdur.'*" *(Ankebût, 29/46)*

Bu noktayı gözden ırak tutan birtakım çevreler şöyle diyorlar:

> "Onları bulduğunuz yerde öldürün. Sizi yurtlarınızdan çıkardıkları gibi siz de onları çıkarın. Fitne çıkarmak adam öldürmekten daha kötüdür…" *(Bakara, 2/191)*

ayeti ortada iken İslam'ın farklı inançlara karşı toleranslı olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz? Önemine binaen konuyu bazı yönleriyle biraz tahlil etmek gerekiyor: Ayet-i kerimenin muhatabı Arap müşrikleridir.

> "Ey akıl sahipleri! Kısasta sizin için hayat vardır." *(Bakara, 2/179)*

Bu ayetlerle onları öldürenleri öldürmeleri, yurtlarından çıkaranları yurtlarından çıkarmaları emredilirken, fitnenin adam öldürmekten daha kötü olduğu da ayrıca vurgulanmıştır. Bir insanı öldürmek onun bu fani dünya hayatından faydalanmasına son vermek demektir. Fitne çıkarmak, insanları putlara tapmaya zorlamak ise onları ebedi cehenneme atmaktır. Bu ikincinin birinciden çok daha kötü olduğu açıktır. Kaldı ki Mekke müşriklerindeki fitnenin bir de katillik boyutu vardır: Kızlarını diri diri toprağa gömmeleri ve müminleri öldürmek için onlara savaş açmış olmaları.
Aynı mananın işlendiği şu ayet-i kerimeleri de burada akdim edelim:

> "İman edenler Allah yolunda savaşırlar. İnkar edenler de tağut yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın. Çünkü şeytanın hilesi zayıftır." *(Nisa, 4/76)*
> "Fitne kalmayıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar, onlarla savaşın." *(Enfal, 8/39)*

Ayette geçen "onlar" kelimesinden kasıt müşriklerdir, "fitne"den kasıt da Allah'a ortak koşmaktır.

> "Fitne ortadan kalkıp, din yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse bilin ki düşmanlık ancak zalimlere karşıdır." *(Bakara, 2/193)*

Son ayet hakkında yapılan tefsirlerden çok önemli gördüğüm iki hususu nakletmek isterim:
"Bu ayetin sebeb-i nüzulü, ehl-i Mekke'nin müminlere eza eyleyerek irtidatlarını (İslam dininden dönmelerini) teklif ve ısrar etmeleridir. Şu halde mana-yı nazım, *"Siz müşrikleri katledin ki onlara galebe edesiniz ve … irtidat fitnesi kalmasın. Ve ezalarından kurtulmak için onlarla kıtal etmelisiniz. Ta ki, şirk ortadan kalksın, din-i tevhid onun yerine ikame olsun." (Konyalı M.Vehbi Ef. 1-2/331)*
Fitnenin ortadan kalkması için savaş emredilirken bir başka ayet-i kerime ile de şu sınırlamalar getirilmiştir:

> "Sizinle savaşanlarla Allah yolunda savaşın. Fakat haddi aşmayın. Çünkü Allah haddi aşanları sevmez." *(Bakara, 2/190)*

Savaş, Allah yolunda olacaktır; toprak istilası, ganimet elde etme, köle kazanma gibi bir menfaat için yapılan savaşlar "cihat" özelliği taşımazlar. İkinci bir kayıt olarak da "haddi aşmama" getirilmiştir. Suçluya hak ettiğinden daha fazla ceza vermek de bir nevi zulümdür; işkence etmek, organlarını kesmek gibi.
Konunun doğru yorumlanması için Tövbe Suresinin ilk ayetlerinin de yine doğru anlaşılması büyük önem arz ediyor:

> “Bu bir ayrılık ihtarıdır! Allah ve Resulü tarafından kendileriyle muahede yapmış olduğunuz müşriklere. Artık yeryüzünde dört ay dolaşınız. Ve biliniz ki, şüphe yok ki, Allah’ı aciz bırakacak değilsiniz. Ve muhakkak ki, Allah kâfirleri zelil kılıcıdır.” *(Tevbe, 9/1, 2)*

Bu ayetler, verdikleri sözlerinde durmayan müşrikler ile yapılmış olan anlaşmaların feshedildiğini bildirir. Ve kendilerine dört ay mühlet verilen o İslam düşmanlarının hüsrana uğrayacaklarını ihtar eder.
Bir sonraki ayette müşrikler tövbe etmeye çağrılır, aksi hale acıklı bir azaba uğrayacakları haber verilir.
Beşinci ayette ise “Artık haram aylar çıkınca o (muahede hükmüne riayet etmeyen) müşrikleri nerede bulursanız öldürünüz…” emri verilir.
Altıncı ayette, anlaşma süresi bitmiş olsa bile, o müşriklerden kim eman dilerse, ona eman verilmesi ifade edilir ve şöyle devam edilir:

> “Ta ki, Allah’ın kelamını dinlesin. Sonra (iman etmese de) onu emin bulunduğu mahalle ulaştır. Çünkü onlar şüphe yok ki bilmez bir kavimdir.”

Bu ayet-i kerimeler son nazil olan ayetlerdendir. Artık Müslümanlar galip gelmişler, müşriklere ya iman etmeleri yahut harbe razı olmaları tebliğ edilmiş, kendilerine inanmaları *(yahut göç etmeleri)* için dört ay gibi uzun bir süre tanınmış ve Allah Resulü (asm.) “Arap yarımadasında artık iki dinin olamayacağını” açıkça ilan etmiştir.
Bu ayetin ve hadisin kendilerine tebliğ edildiği kişiler, yirmi seneyi aşkın bir süre İslam’ın nurunu söndürmeye çalışmış, Müslümanları yurtlarından uzaklaştırmış, onları göç ettikleri Medine’de de rahat bırakmayıp Medine’ye kadar gelerek onların hayatlarına kast etmek istemiş, şirk yolunda nice ölüler vermiş, nice sahabeleri şehit etmiş inatçı, bir bakıma idealist ve kararlı müşriklerdir. Buna rağmen kendileriyle anlaşma yapılmış, sulh içinde yaşama yolu denenmiştir. Bu anlaşmaları bozan taraf *(iki kabile dışında)* hep müşrikler olmuşlardır. Süre dolduğunda bu işin de sona ereceği açıkça haber verilmiştir. Artık gönüllere ya tevhit inancı hakim olacak, yahut putperestlik hüküm sürecektir. Bu işe bir son verme zamanı gelmiştir. Müslümanlar galip hale gelmelerine rağmen karşı tarafa süre tanınmış, onlardan eman dileyip İslam’ı tanımak ve öğrenmek isteyenlere eman verilmiş, inanmasalar da hemen öldürülmeyip yurtlarına emniyet içine dönmeleri sağlanmıştır. Kaldı ki ayetin sonunda müşrikleri acıklı bir sonun beklediği bildirilmekle, kendileri son bir kez daha ikaz edilmiştir. Diğer müşriklerden ve Ehl-i kitaptan farklı olarak Mekke müşriklerine böyle bir muamelede

bulunulması, hak dinin ve tevhid inancının Mekke ve civarında iyice kökleşmesi ve oradan bütün cihana yayılması içindir. Çekirdek sağlam olacaktır ki ondan nice ağaçlar çıkabilsin. Artık Arap yarım adasında kimse putlara tapamayacak, kimse Kâbe'yi çıplak olarak tavaf edemeyecek, kimse kızlarını diri olarak toprağa gömemeyecek, herkes alemlerin Rabbi olan Allah'a inanacak, Onun emirlerine uyacak ve yasaklarından kaçınacaktır. Herkes ahiret yolcusu olduğunu bilecek ve o ebediyet yurdu için güzel ameller işleyecektir.
Böylece melekleri çok gerilerde bırakan mübarek ve muhteşem müminler yetişecekler ve bunlar İslam'ın nurunu bütün bir insanlık alemine ulaştırmak için gayret göstereceklerdir. İnsanlara zulmedilen beldelerden bu zulmü kaldırmak için cihad edecekler, ama galip geldiklerinde kimseyi İslam'a girmeye zorlamayacaklar, sadece, akıllara ve kalplere konulan ambargoyu kaldırarak onlara doğruyu ve güzeli seçebilecekleri bir hürriyet ortamı hazırlayacaklardır.
Mekke müşriklerinin zulmü altında inleyenlerin kurtarılmalarını emreden şu ayet-i kerime çok anlamlı ve benzer zulümleri de ortadan kaldırma hususunda önemli bir rehberdir:

> "Size ne oldu ki, Allah yolunda ve *'Rabbimiz! Bizi halkı zalim olan şu şehirden çıkar, bize katından bir koruyucu ver, bize katından bir yardımcı ver.'* diyen zayıf erkek, kadın ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz?" (Nisa, 4/75)

İşte o çekirdek kadro etrafındaki yabancı ve zararlı unsurların temizlenmesi için, bu ayetin emriyle Müslümanlar Mekke'yi fetih girişimini başlatmışlar ve sonunda başarıya ulaşmışlardır. Artık çekirdek kemalini bulmuştur. Kısa bir zaman sonra Endülüs medeniyeti, arkasından Selçuklu ve Osmanlı medeniyetleri doğacak ve Kur'anın nuru cihanın her bir tarafına ışık saçacaktır. Kalplerden öncelikle şirk temizlenecek, tevhid hakim kılınacakır. Zulüm yerini adalete, sefahat güzel ahlaka terk edecektir.
Bu ayetten dersini alan müminler, batıl inançlarını halka zorla kabul ettirmek isteyenlerin güçlerini kırmak ve müminlere yapılan zulümlere son vermek gibi temel sebeple cihat yoluna girmiş ve yeni ülkeler fethetmişlerdir.

> *"İslamda gaye-i harp intikam, katil, tebdil-i dine icbar değil, hasmı mağlup etmek ve kuvve-i cebriyesini alıp dininde serbest olarak hükm-ü hakka tabi tutmaktır ki, i'layı kelimetullah bundadır." (Elmalılı Tefsiri, 2/864-5)*

Müslümanlar, fethettikleri ülkelerin halklarından cizye denilen bir vergi almakla, onları kendi raiyetleri sınıfına dahil etmişler, canlarını ve mallarını koruma altına almışlardır.

Zimmîler, yani bir İslam beldesinde yaşayan ve vergisini vermekle vatandaşlık haklarından faydalanmaya hak kazanan gayr-ı müslimler hakkındaki şu hadis-i şerif bu noktada çok anlamlıdır:

> "… Kim bir zimmîye zulmeder ve ona gücünün üstüne iş yüklerse kıyamet günü beni karşısında bulacaktır."*(Ebû Dâvud, İmâre, 33; bk. Münâvî, Feyzu`l-kadîr, 6/19; Bağdâdî, Tarîhu Bağdad, 8/170; Aclûnî, Keşfu`l-hafâ, 2/342.)*

Büyük müfessir Fahreddin-i Razi Hazretlerinin cihat konusundaki şu açıklaması çok önemlidir:

> "Kafirlerle savaşan kimsenin maksadı küfrü kaldırma azmi ve kasdı olmalıdır. Bu sebeple, kâfirle savaş halinde olan kimsenin, savaşsız olarak onu küfründen vazgeçirebileceği düşüncesi ağır basınca, bu kimsenin onu öldürmekten vazgeçmesi vacip olur." *(Tefsir-i Kebir; 4/436)*

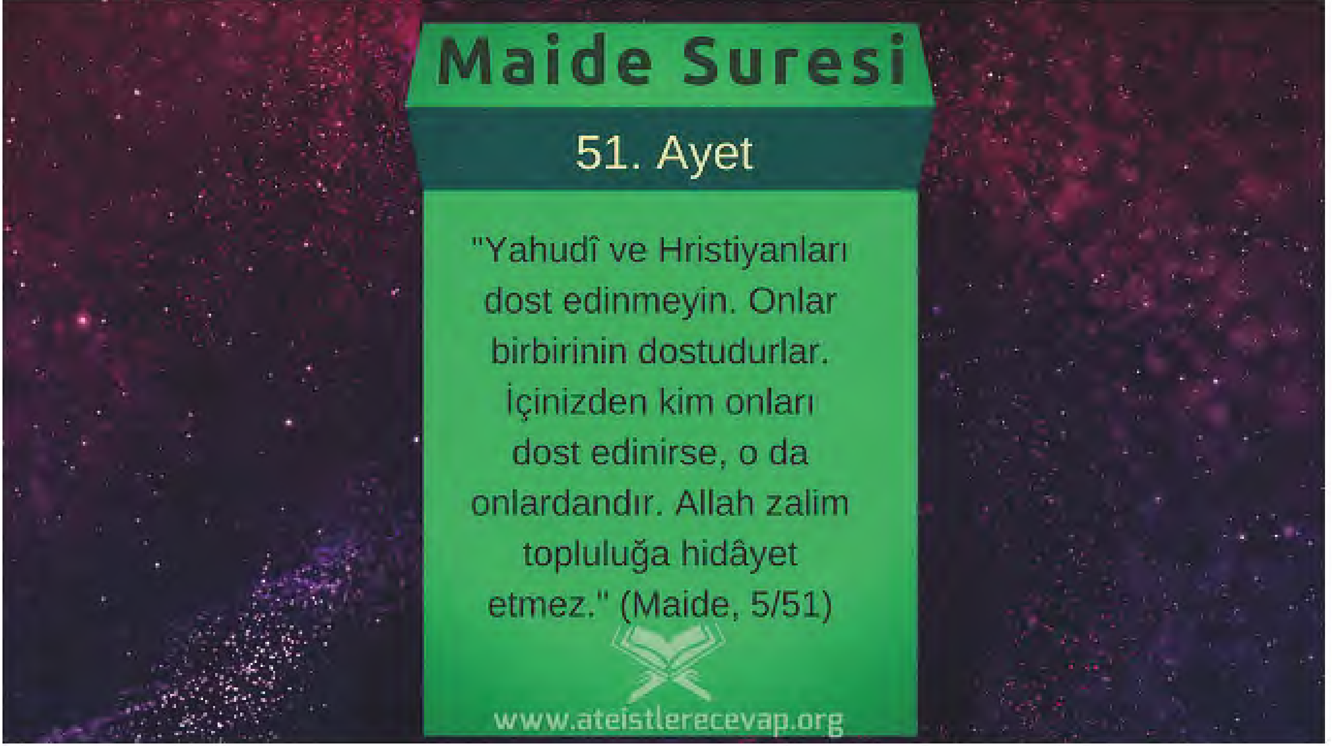
Yazımıza konu olan itirazı yapanların, İslam'ın şu hükmünü çok iyi değerlendirmeleri gerekiyor: *"Kâfir eğer zimmî olsa, dahilde olsa cizye verse, hariçte olsa musalaha etse İslamiyet'çe hakkı mahfuzdur."* Buna göre, bir mümini öldürene kısas uygulandığı gibi, bir zimmîyi öldürene de kısas uygulanır. Eğer, Müslümanlar da bu ayeti söz konusu iddia sahibi gibi yanlış yorumlasalardı, fethettikleri ülkelerin bütün müşriklerini, putperestlerini, Hristiyanlarını ve Yahudilerini kılıçtan geçirirlerdi.
Tarih bunun aksini söylüyor. İslam ülkelerinde varlıklarını sürdüren kiliseler, sinagoglar da böyle bir iddiayı yalanlıyorlar.
Söz konusu ayeti yanlış ve eksiz yorumlayıp İslam'a hücum eden kişiler yanlış yolda oldukları gibi, yine bu ayeti kendi akıllarınca değerlendirip bütün gayr-ı müslimleri öldürmeyi düşünenler de o kadar hatalı ve İslam'ın ruhundan o derece uzak bir yoldadırlar.
Üstad Bediüzzaman'ın "dinde mutaassıp, muhakeme-i akliyede noksan" diye nitelendirdiği bu gibi kişilerin hataları İslam'a mal edilemez. Böyle kimseleri bahane ederek İslam'a hücum etmek son derece yanlıştır. Eğer hücum edilecekse, Müslümanları dininden uzaklaştırmak için bir asırdan fazla zamandır aralıksız çalışan ifsat komitelerine edilmelidir; asıl suçlu onlardır.
İslam'ı aslına uygun olarak öğrenme imkanından mahrum bırakılan, Kur'anı eksik hatta yanlış öğrenen kişiler, sonunda bu İslam düşmanlarına da zarar vermeye başlamışlardır.
Kaldı ki böyle kimseleri organize eden bir takım örgütlerin dış kaynaklı oldukları, bir cinayet

şirketi gibi faaliyet gösterip silah kaçakçılığından uyuşturucu ticaretine kadar her tür rezilliği para karşılığı yaptırdıkları da ayrı bir gerçektir.
Anahtar kelime alanımız: bakara 191 bakara 191 tefsir bakara 191 bakara 191 nuzul sebebi bakara 191-196 bakara 191 ayet bakara 191 ayet tefsiri bakara 191 arapça bakara 191 açıklama bakara suresi 191 ayet tefsiri bakara suresi 191 ayet dinle bakara suresi 191 ayeti bakara sûresinin 191 . ayet bakara 191 ci ayet al bakara 191 bakara 191 diyanet bakara 191 deutsch bakara 191 sorularla islamiyet bakara suresi 191 inci ayet bakara 191 mustafa islamoğlu kuran bakara 191 bakara 191 meal bakara/191 nisa/89 91 bakara 191 süresi bakara 191 sure bakara suresi 191 196 bakara suresi 191 192 bakara suresi 191 ci ayet sura bakara 191 bakara 191 türkçe meali bakara 191 tefsiri elmalılı bakara 2 191 tefsir bakara vers 191 bakara 191 193 bakara 191-192 bakara 190 191 bakara suresi 190 191 bakara 2 191 bakara 191 tevbe 5 onları bulduğunuz yerde öldürün onları bulduğunuz yerde onları bulduğunuz yerde öldürün ekşi bakara suresi onları bulduğunuz yerde öldürün onlari buldugunuz yerde öldürün onlar benim bulduğum yeri arıyorlar onlari bulduğunuz yerde oldurun

Maide 51 Kafirleri dost edinmeyin ayetini açıklar mısınız?

ateistlerecevap.org/2017/09/maide-51-kafirleri-dost-edinmeyin.html

by Ateistlere Cevap - September 3, 2017

Maide 51 Kafirleri dost edinmeyin ayetini açıklar mısınız?

Değerli kardeşimiz,
Kur'an'ın belirttiği gibi,

> "Ehl-i Kitabın hepsi bir değildir." (Âl-i İmran, 3/113).

Onların hepsini aynı kategoride görmek, Kur'anî ve tarihî realiteye muhaliftir.

> “Yahudî ve Hristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirinin dostudurlar. İçinizden kim onları dost edinirse, o da onlardandır. Allah zalim topluluğa hidâyet etmez.” (Maide, 5/51)

âyeti, onlarla diyaloğa ve beşerî ilişkilere mani değildir. Nitekim, Ehl-i kitaptan kız almak, Kur’an’ın hükmüyle sabit bir vakıadır (Maide, 5/5). Hamdi Yazır, üstteki âyetle ilgili şöyle der:

> *“Mü’minler, yahudi ve hristiyanlara iyilik etmekten, dostluk yapmaktan, onlara idareci olmaktan menedilmemiş, onları veli ittihaz eylemekten, yardaklık etmekten nehyedilmişlerdir. Çünkü onlar, mü’minlere yar olmazlar.”*

Fıkıh usulündeki “Hüküm müştak üzerine olsa, me’haz-ı iştikak hükmün illetini gösterir.” esasının, üstteki âyeti doğru yorumlama noktasında hatırdan uzak tutulmaması gerekir.
Mesela, *“hırsızlık yapanlara şu cezayı uygulayın”* denildiğinde, hükmün illetinin hırsızlık olduğu aşikardır. Onun gibi, üstteki âyetteki nehiy dahi, Yahudi ve Hristiyanlarla, Yahudilik ve Hristiyanlık cihetleriyle ilgilidir.
Hem de bir adam zâtı için sevilmez. Belki muhabbet, sıfat veya san’atı içindir. Her bir Müslümanın herbir sıfatı Müslüman olması lazım gelirken, her zaman bunun gerçekleştiğini söyleyemeyiz. Onun gibi, herbir kafirin herbir sıfatı kafir değildir. Dolayısıyla, onlarda bulunan Müslüman sıfatlar veya faydalı san’atlar noktasından muhatap olmak niçin caiz olmasın ? “Ehl-i kitaptan bir haremin olsa, elbette seveceksin.”
Meseleyi şu şekilde özetlemek mümkündür: Onlarla beşeri ilişkilerde bulunmak ayrı, onların din-örf ve adetlerine hayran kalmak ayrıdır. Birincisi Kur’an’ın nehyine dahil değilken, ikincisi kesinlikle yasaklanmıştır.
“Yahudi ve Nasara ile muhabbetten Kur’anda nehiy vardır… Bununla beraber nasıl dost olunuz dersiniz?” sorusuna Bediüzaman verdiği öz, fakat çok doyurucu cevabında şöyle diyordu:

> “Bu nehiy, Yahudi ve Nasara ile Yahudiyet ve Nasraniyet olan ayineleri hasebiyledir.”

Buna göre Kur’an’da yasaklanan muhabbet, Hak din olan İslâm’a kavuştuktan sonra Yahudiliğe yahut Hristiyanlığa meyletmek ve sevgi beslemektir. Bu yasaktan kaçınmak şartıyla, bir Hristiyanla iyi komşuluk ilişkileri kurulabilir, ticaret yapılabilir, ortak düşmanlara

karşı birlikte hareket edilebilir. Bütün bunlar Hristiyanlığı sevmek demek değildir.
Konunun devamında bu noktaya şöyle açıklık getiriliyordu:

> *"Bir adam zatı için sevilmez. Belki muhabbet, sıfat ve san'atı içindir. ... Binaenaleyh, Müslüman bir sıfatı veya san'atı istihsan etmekle iktibas etmek neden câiz olmasın? Ehl-i kitaptan bir haremin olsa elbette seveceksin!" (Münâzarât, s.40)*

Son cümle gerçekten çok harika ve konuya son noktayı koyuyor. Ehl-i kitaptan bir kadınla evlenen Müslüman, hanımını elbete sevecektir, ama bu sevgi onun dinini sevmesi manasına gelmez.
Bu ince ölçüden uzak kalmak, bize bazen çok pahalıya mal oluyor.
Konunun devamında, Ehl-i kitapla dost olmanın gerekçesi, şu cümlelerde net olarak ortaya konuluyor:

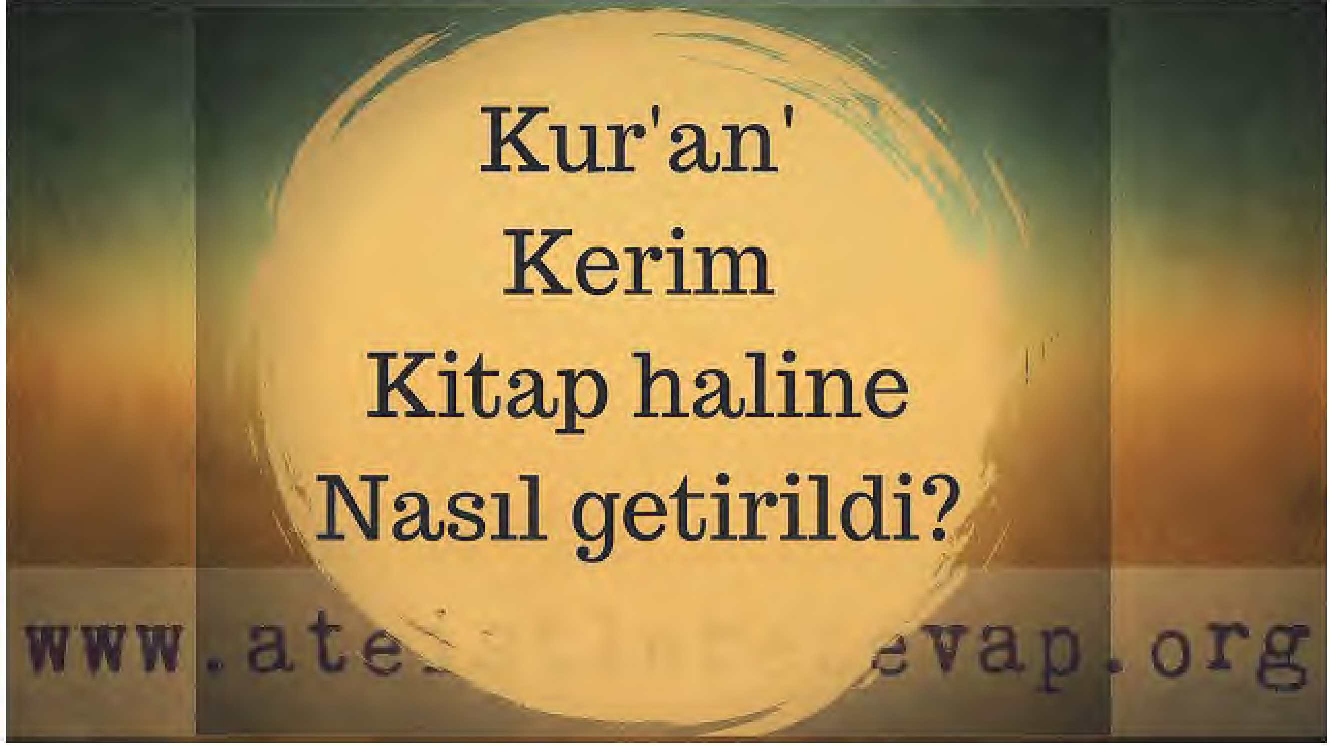
> *"Onlarla dost olmamız, medeniyet ve terakkilerini istihsan ile iktibas etmektir. Ve her saadet-i dünyeviyenin esası olan âsâyişi muhafazadır. İşte bu dostluk kat'iyen nehy-i Kur'ânî de dahil değildir." (Münâzarât, s.41)*

İlave bilgi için tıklayınız:
Kaynak: sorularlaislamiyet.com

Kur’an’ı Kerim kitap haline nasıl getirildi?

ateistlerecevap.org/2017/09/kuran-kerim-nasl-kitap-haline-getirildi.html

by Ateistlere Cevap - September 3, 2017

Kur’an’ı Kerim kitap haline nasıl getirildi?

Değerli kardeşimiz,
Sorunuza kısa bir cevap verdikten sonra detaylı bir açıklamayı da ekleyeceğiz.
Peygamber Efendimiz (asm) bir çok hadislerinde, kendinden sonra. özellikle dört halifeye ve genel olarak da sahabelerine uymayı emreder. Eğer Peygamber Efendimiz (asm) her konuda vasiyet etseydi, o zaman yeni olaylar karşısında *“vasiyet olmadığı için yapamayız”* gibi düşüncelerle çözümler üretilemezdi. Bu nedenle Halifelik ve Kur’an’ın toplanması gibi önemli konularda bile vasiyet edilmemiştir. Böyle çok önemli konularda bile ashabın çözüm yollarına uyulması, diğer konularda onların örnek alınacağına ayrıca bir delil olabilmiştir.
Diğer taraftan bu ve buna benzer konularda ashabın çözüm yolu bulması, bundan sonra meydana gelecek olaylarda nasıl bir yöntem izlenmesi gerektiği de gösterilmiş olmaktadır.
O (asm), insanlığı kurtuluşa çağıran, karanlık dünyada yolları aydınlatan bir ziya ve nur mesabesinde idi. Bu görev için seçilerek ilahi bir terbiyeden geçmiş ve nihayet, kemal döneminde görevlerin en yücesi ile vazifelendirilmişti. Resulullah, görevinde son derece titizdi. Vahyi telakki ederken ve de sonraki davranışları bunu ortaya koyar. Mesela O (asm),

vahiy hali vuku bulduğunda, bildirileni çabuk ezberleyip kalbine yerleştirmek için dilini hareket ettiriyor.*(Kıyamet, 75/16)* Gelen vahiyleri özel katiplerine kaydettiriyor, buna mukabil Kur'an ile karışmasın diye kendi sözlerinin kaydedilmemesini ashabından istiyordu.
Kur'an-ı Kerim kırk iki vahiy katibi tarafından yazılmıştır. En meşhurları Mekke'de Abdullah b. Sa'd, Medine'de ise Übey ibni Kab'dır. Kur'an ayetleri kağıt, bez, deri parçaları, taş, tuğla, kürek kemikleri üzerine yazılmıştır. Her Ramazan ayında nazil olan vahiy pasajlarını (Kur'an-ı Kerim'i) baştan sona Cebrail (as)'e arz ediyordu. Karışıklığı önlemek için de gelen vahyin nereye konulacağını belirtiyordu. *Peygamber Efendimiz (asm) hayatta olduğu sürece vahiy devam ettiğinden, Kur'an metni, iki kap arasında mushaf haline getirilemezdi.* Böyle yapılmış olsaydı sık sık değişiklik yapmak, araya girecek birkaç ayeti yerleştirmek için, ikide bir çok sayıda yazılmış metni imha etmek mecburiyeti hasıl olacaktı. Diğer taraftan Kur'an metni birçok hafız tarafından ezberlenip devamlı surette okunuyor ve ashabın bir kısmının nezdinde yazılı nüshalar da bulunuyordu. Üstelik Hz. Peygamber (asm) gibi bir teminat mercii vardı. Bu yüzden metnin muhafazası konusunda endişeye sebep yoktu.
Ayrıca El-Hakim (Ö 405-1014) Müstedrek'inde *"Kur'an metninin biraraya getirilmesi üç defa yapılıp, birincisi Resulullah'ın huzurunda olmuştur."* dedikten sonra, bu hükmüne esas teşkil eden şu hadisi, Zeyd İbn Sabit'den (Buhari ve Müslim'in rivayet şartlarını taşıyan bir senedle) nakleder. Zeyd diyor ki: "Biz, Hz. Peygamber'in huzurunda Kur'an'ı birtakım parçalardan telif ediyorduk (topluyorduk)." Beyhaki bu hadis hakkında: *"Kanaatimce bundan maksad, birkaç ayrı defada indirilen ayet gruplarını, Hz.Peygamber'in nezaretinde sureler halinde derlemektir."* demektedir.
Şu halde vahyi tamamlanan sureleri Peygamberimiz (asm), mevcut en uygun malzemeye, birtakım sahifeler halinde temize çektirip muhafaza ediyordu. Peygamberimizin (asm) hayatında birçok sahabi Kur'an'ı hem hafızalarında hem de sahifelerinde toplamış bulunuyorlardı. O'nun ahirete irtihali üzerine Hz.Ali (ra) derhal evine kapanmış, "Kur'an'ı cemetmedikçe cuma namazına çıkmak hariç, ridamı giymemeye yemin ettim." diyerek, sözünü yerine getirmiş, *Kur'an'ı cemetmedikçe Hz. Ebu Bekir'e biat etmemişti.*
KUR'AN'IN MUSHAF HALİNE GETİRİLMESİ:
Hz. Peygamber (asm)'in vefatından sonra ilahi rehber Kur'an metninin, ümmetin icmaından geçmek suretiyle, tek kelimesinden şüphe edilmeyecek tarzda; kıyamete kadar hiç kimsenin itiraz edemeyeceği tarzda toplanması gerekmişti. Zeyd İbn Sabit (ra) diyor ki:

> "Yemame savaşında ashabın öldürülmesini müteakib, Hz. Ebu Bekir (ra) beni çağırttı. Yanına vardım. Hz.Ömer de orada idi. Ebu Bekir bana dedi ki:
> 'Ömer bana gelip dedi ki:
> *'Yemame 'de Kur'an hafızları çok zayiat verdi. Bu gibi vakalarda hafızların ölmeleriyle Kur'an'ın birçoğunun zayi olmasından endişe ederim. Bana kalırsa Kur'an'ın cem edilmesi için bir emir çıkarman gerekir.'*
> Ben de Ömer'e şöyle cevap verdim:
> "Resulullah'ın yapmadığı bir işi nasıl yapabilirsin?",
> Ömer:
> *"Vallahi bu hayırlı bir teşebbüstür."* dedi.
> Sonra bu iş üzerinde o kadar durdu ki, bana söyleye söyleye neticede Allah kalbime bu işi yatırdı, ben de onun görüşünü benimsedim."
> Zeyd devamla diyor ki: "Ebu Bekir bana dönüp şöyle dedi:
> "Sen genç, dinç, zeki bir adamsın. Kimse ittiham edemez. Zaten Resulullah'ın da vahiy katibi idin. Kur'an metnini topla."
> Vallahi bir dağı yerinden nakletmemi isteselerdi, Kur'an'ı toplama mes'uliyeti kadar bana ağır gelmezdi. Neticede Kur'an'ı hurma dallarından, yassı taşlardan ve insanların hafızalarından derlemeye başladım." (Buhari)

Kaynakların ittifakla bildirdiğine göre, Hz. Ebu Bekir (ra), Zeyd'e asla hafızasına güvenmemesini, her ayet için iki delil olmak üzere, iki şahıstan yazılı nüsha aramasını emretti. Bu iş için Zeyd, Hz.Ömer (ra)'in yardımını şart koşmuş, O da ciddi bir şekilde kendisine yardım etmiştir. Zeyd

bizzat kendisi iyi bir hafız olduğu halde, kendisi gibi başka hafızlarla da yetinmeyip, her ayet hakkında mukabele görmüş iki yazılı şahid aramak gibi son derece titiz ve ilmi bir usul takib etmiştir. Yalnız Tevbe suresinin sonundaki iki ayet hakkında, araştırmasına rağmen iki yazılı şahidi bulamamış, Ebu Huzeyme'deki yazılı nüshaya istinad etmek durumunda kalmıştır. Bu şekilde Hz.Ebu Bekir (ra) devrinde biraraya getirilen sahifelere "el- Mushaf" denilmiştir.
HAFIZ SAYISI:
Burada yeri gelmişken o devirdeki mevcut hafız sayısının dört-yedi arası olduğuna dair iddiaya da cevap verme ihtiyacı gördük. Hz. Peygamber (asm)'in terbiyesinde yetişmiş sahabeler arasında yirmi üç yıl içinde Kur'an'ı sadece dört veya yedi kişinin ezberlemiş olması aklen muhaldir. Buhari'nin Es-Sahih'inde rivayet ettiğine göre Hz. Peygamber (asm) henüz hayatta iken meydana gelen 'Bi'ru Maune' olayında şehid olan 'kurra'nın sayısı yetmiş kadardır. Hz. Peygamber (asm)'in vefatını takip eden yıl içinde meydana gelen dinden dönme olayları üzerine yapılan savaşlarda, Yemame'de şehid olan 'kurra ve huffaz'ın sayısı da bazı alimlere göre 450-500 kadar bazılarına göre ise 700 kadardır.
Bir başka önemli nokta da *Hz. Peygamber (asm) hayatta iken vahyin henüz son bulmamış olmasıdır.* En son nazil olan birkaç sure veya ayet, bazı kimseler tarafından bilinmeyebilir. Hamidullah'a göre Peygamberimiz (asm) vefat ettiğinde 3.000 kişi Kur'an'ı ezbere biliyordu. Zeyd B. Sabit (ra)'in yazmış olduğu Kur'an ile Hz. Muhammed'e (sav) indirilen Kur'an arasında hiçbir fark yoktur. *Çünkü, Kur'an'ı herkes ezberliyor, ayrıca ezberlediklerini yazılı vesikalarla te'yid ediyorlardı.* Her gün namazda okunan ve ona göre amel edilen şey nasıl unutulabilir? Kur'an ayetleri öyle ahenkli iniyordu ki, herkesin kolayca ezberleyebileceği kadar azar azar iniyordu Sonuç olarak, Kur'an vahyinin inmesinde Hz. Peygamber (asm) dahil hiç bir kimsenin müdahalesinin söz konusu olmadığını aşağıdaki ayet bize bildirmektedir:
"Eğer o Peygamber bazı sözler uydurup bize isnat etmeğe kalkışsaydı muhakkak ki biz onu kuvvetle yakalar (ve ondan intikam alırdık). Sonra da muhakkak ki, onun kalb damarını keserdik. O zaman sizden hiç kimse O'nu koruyamaz"
Kaynaklar:
– Doç. Dr. Suat YILDIRIM, Kur'an-ı Kerim ve Kur'an İlimlerine Giriş, Ensar Nesriyat.
– Osman KESKİNOĞLU, Mitoloji Kitab-ı Mukaddes ve Kur'an-ı Kerim Düşünce Kavramları, Kur'an-ı Kerim Bilgiler, TDV. Yayınları.
İlave bilgi için tıklayınız:
– *Kur'an'ın ilk yazılmış nüshaları neden ortadan kaldırıldı? Kur'an'ın aslı yakıldı mı?..*

Aşağıya aldığımız kapsamlı çalışmayı da okumanızı tavsiye ederiz:

KUR'AN-I KERİM NASIL MUSHAFLAŞTI? SON VAHYİN TARİHİ?..

Son Vahyin Tarihi- İlgili Ayetler:

> *"Sana okuyacağız ve sen Allah'ın izni ile unutmayacaksın."(A'la, 87/6)*
> "Hayır, şüphesiz o yüce kağıtlarda yazılı olan ve isteyenin üzerinde tezekkür edeceği bir öğüttür."*(Abese, 80/11-14)*
> *"Vahiy esnasında, hemen alabilmek için, onunla birlikte dilini hareket ettirme! Doğrusu vahyin kalbine yerleştirilmesi ve okuman bize aittir. Biz vahyi okurken, sen sadece okunmasını dinle! Sonra O'nun açıklanması bize aittir."(Kıyame,75/16-19)*
> "İnkar edenler, Kur'an O'na bir defada topluca indirilseydi ya, dediler. Biz, onunla Senin kalbini sağlamlaştırmak için böyle parça parça indirdik ve onu ağır ağır okuduk."*(Furkan, 25/32)*
> *"Bu Kur'an alemlerin Rabbi'nin indirmesidir. Uyaranlardan olasın diye, onu, Cibril, Mübin Arap lisanı ile indirdi."(Şuara, 26/192-195)*
> "Kur'an'ı insanlara ağır ağır okuman için bölüm bölüm indirdik ve onu gerektirdikce biz indiririz."*(İsra, 17/106)*
> *"Tur'a, yayılmış ince deri üzerine satır satır yazılmış Kitab'a andolsun ki…"(Tur, 52/1-3)*
> "Ramazan ayı, içinde, insanları doğruya iletici, doğruyu yanlıştan ayıran ve doğruya yol gösteren kesin deliller olmak üzere Kur'an indirildi."(*Bakara, 2/185)*

Vahy erken dönem kitaplaşma sürecini ele alalım.
a) Peygamber Dönemi: (Rasul'un Sağlığında Cem')
Mekke Dönemi:

Peygamber vahyin muhafazası için azami dikkati gösterirdi(1) Cebrail'i takibde acele davranırdı. el-Kıyame 16-17 ayetleri bunu anlatır. Onu göğsünde toplayıp dilinde okutmak Allah'a aitti. Rasûl-u Ekrem, gelen vahyleri önce kendisi namazlarda okuyarak ezberini kuvvetlendirdi.(2) Sonra yavaş yavaş okuyarak ezberi kuvvetli(3) Ümmi olan Arap mü'minlerin(4) ezberlemesini sağladı.(5)
Kur'an'da,

> "Sana okutacağız ve sen Allah'ın diledikleri dışında unutmayacaksın."(6)

buyrulur. Peygamber'den ayrı olarak sahabeler de vahyi ezberlemeye çalıştılar. Geceleri ve namazlarda sürekli ondan okunan bölümler vahyin korunmasında hizmet etti. O sırada günde iki vakit namaz kılıyorlardı. Sabah ve ikindi.(8)
Peygamber, kalbine indirilen Kur'an'ı insanlara yalnız okumakla kalmadı, yazdırdı da. et-Tur suresinin ilk ayetleri bunun tanığıdır. Abese 11-14 de bu kapsamda düşünülebilir.

"Hz.Peygamber'in Kur'an'ın doğruluk ve tamamiyetini muhafaza için yazıyla tespitten ayrı iki ilave tedbir daha aldığını görüyoruz:

1. İnen ayetleri hemen kendisi ezberliyor ve sürekli olarak namazlarda, ikametinde, yolculuğunda, sıkıntıda, ferahta onu okuyordu.(9) Günlük namazların kılınması esnasında Kur'an ayetlerinin yüksek sesle okunmasını emretti. Bunun neticesi, Müslümanlar Kur'an'ı hıfz etmek mecburiyetinde kaldılar. Bundan doğan diğer bir sonuç da Kur'an'ın bir nevi din adamı sıfatını taşıyan kimselerin tekelinde tutulmamış olmasıdır. Kendi sahabesine sindire sindire okurdu. Sahabe de ona o kadar önem verirdi. Peygamber de onların okuduklarını kontrol ederdi.(10)
2. Kur'an öğrenenlerin bunu yetişmiş öğretmen, bir muallim nezaretinde yapmalarını emretmiştir. İlk Muallim Peygamber'in kendisi ve sonra, Kur'an'da iyi yetişmiş olmaları dolayısıyla O'nun tarafından yetkili kılınmış sair muallimlerdi."(11)

"Akılda tutma ve ezberleme kabiliyetleri fertten ferde değişik olduğundan pek tabiidir ki sahabeden bazı kimseler, boş zamanlarında tekrar edip ezberlemek maksadıyla bu ayetleri yazıyla tesbit etmek istediler. İşte bu ayetleri bu şekilde yazıyla tesbit işi ne zaman başladı bunu kati ölçüler dahilinde bilemiyoruz."(12)
Rivayetler Peygamber'in gelen vahyi yazdırma konusunda acele davrandığını aktarırlar.(13) Vahyin ne zaman yazılmaya başlandığı hususunda kesin bir bilgi bulunmuyor. Hz. Rasul okur yazar değildi.(14) Siyer materyalinde daha Mekke devirlerinde bile Kur'an'ın yazılı bölümleri bulunduğu görülür. Örneğin Ömer'in İslam oluş kıssasını anlatan İbnu Hişam O'nun kız kardeşi Fatıma'nın evinde kocası Said ile el-Hadid (veya er-Rahman) ile Tâhâ surelerini üzerine yazıldığı bir sahifeden okudukları anlatılır.(15) Ömer'in Müslüman oluşu, peygamberliğin 5. yılına isabet eder ki bu, İslam tebliğinin genele yapılmaya başlamasının ikinci yılıdır. Yani hicretten sekiz sene önce. Hamidullah *" Nakledilen bu vakanın doğrululuk ve*

gerçekliğinden şüphe etmemiz için bir sebeb göremiyoruz, zira ilk vahyedilen Hicret öncesi surelerin bir çoğu, “yazılı Kur’an nüshaları”ndan bahsetmektedir. el-Furkan 5. ayeti ve el-En’am 79 ayeti bu vakaya örnek gösterilebilir. Bizzat Kur’an’da, Kur’an için devamlı “Kitab” kelimesi kullanılır; muhakkak ki bu kelime “yazılı bir vesika” manasına da içine almaktadır.”(16) Hadis yazımının yasaklandığını anlatan rivayetlerde de Kur’an’ın yazımının söz konusu olduğu doğrulanır.

Hadis yazımının yasaklandığını anlatan rivayetlerde de Kur’an’ın yazımının söz konusu olduğu doğrulanır.

Hz. Rasul inanırlardan edindiği katiplere yazdırmaya çalıştı. Mekke döneminde Ebu Bekr, Osman, Ali, Zübeyr ibnu Avvam, Amir ibnu Fuheyre, sayılabilir.

Peygamber’in yanında olan ayetler dışında sahabiler kendileri için özel sayfalarda yazıyorlardı. Kur’an’ın bütününü ezbere bilenlere “kurra”deniliyordu. İbnu Mes’ud, Muaz, Salim, Ubey ibn Ka’b, Aişe, Hafsa, Ümmü Seleme, Ebu Zeyd bunlardandır.

Ayetlerin Surelere Yerleştirilmesi:

İnen ayetlerin hangi surelere yazılacağı Peygamber’in talimatı ile belirleniyordu.(17)

“Tarihçilerin verdiği bilgiye göre bazan da inen bu parçalar içinde birkaç sureye ait ayrı parçalar aynı anda nazil olabiliyordu. Bu durum muvahacesinde yeni bir kısım vahiy geldiğinde Hz. Peygamber, o zamana kadar nazil olmuş bulunan bütün içinde bu yenilerin alacağı yeri gösteriyordu.”(18)

Yazı Materyali:

Peygamber kendi hıfzı, sahabe hıfzı ve yapılan kontrollerle yetinmeyip deri, kemik, tahta ve yassı taşlar üzerinde nuzulünü takiben yazdırırdı.(19)

Yazı materyali olarak hurma dalları, ince beyaz taşlar, kürek kemikleri, işlenmiş ince deri parçaları, tahta, çanak, çömlek parçaları ve qırtas adı verilen kağıtlar, deri,(20) bez, hurma lifi, taş, kullanıldı. İranlılar ve Romalılar gibi kağıt sanatı Araplarda yoktu.

Medine Dönemi:

Hz. Rasul Medine döneminde Ubey ibnu Ka’b, Zeyd ibnu Sabit, Abdullah ibnu Revaha gibi yeni vahy katipleri de edindi. Bu yazım işinde el-Askalani (852/1448) görev alan kırka yakın sahabiden söz eder.(21)

İbnu İshak’ın Rabat’ta bulunan Siyer kitabında şöyle bir rivayet yer alır:

> *“Kur’an’dan ne zaman bir parça nazil olsa Rasulullah bunu önce erkeklerin iştirak ettiği bir topluluk huzurunda okur, tebliğ eder ve sonra kadınlardan müteşekkil ayrı bir topluluğa tebliğ ederdi.”*(22)

Her Ramazan’da Hz. Rasul’un o seneye kadar inen ayetleri Cibril ile okuyup karşılaştırdıkları rivayetleri vardır.

> *“Hz. Peygamber halkın huzurunda baştan sonra kadar tilavet etmek itiyadındaydı. Etrafında toplanan ashab, beraberinde Kur’an nüshalarını getirirler ve bunlarla O’nun okuduklarını mukabele ederler ve icabında ellerindekileri düzeltirlerdi. Hayatının son Ramazan ayı esnasında (23) bunu daha ileri bir ihtiyat tedbiri olarak iki defa tekrarladı. Bu tarz “mukabeleler”ve halk huzurunda tilavet etmeler Arza (takdim) adını alır ve bunların işaret ettiğimiz en sonuncusuna Arza Ahira, Kur’an tarihinde unutulmaz olarak kalmıştır.”*(24)

Medine’de bir çok çevreye Kur’an öğretmeni gönderildi.(25)
Rasul son vahyden dokuz ya da seksen bir gün sonra vefat etti. Bu süreden önce kitaplaşmaması, ayetlerin elimizdeki tertip üzere inmemesindendir.
Hz. Muaviye’nin Vahy Katipliği:
Mekke’de okuma yazma oranı çok düşüktü. *Mekke ve Medine’de bu dönemde okur yazar otuz üç kişinin adı geçer.* Yazı yazma, ok atma ve yüzme gibi üç hasleti taşıyana kamil ünvanı verilirdi. Mekke’ye yazı Harb ibnu Umeyye ile girdi. Ebu Sufyan ile iki oğlu, Muaviye ve Yezid ibnu Ebi Süfyan okuma yazma biliyorlardı.
Rasulullah Arap kabileleriyle yaptığı yazışmalar için katipler edinmişti. Ebu Sufyan’ın isteği üzerine Muaviye de bunlar arasına katıldı.(26) eş-Şehriyari, Rasul’un Osman ve Ali’yi vahiy katibi olarak ihtiyar ettiğini, bu ikisinin bulunmaması durumunda Ubeyy ve Zeyd ibnu Sabit’in vahiy yazdığını söyler.(27) Bir çok kaynak Muaviye’nin katipliği içine vahy katipliğinin girmediğini söylerler.(28)
İrfan Aycan, Muaviye biyografisinde O’nun vahy katipliği yaptığından bahseden kaynakları zikreder.(29) Kürsi ayetini yazdığı söylenirse de bu ayetin hicretin ilk yıllarında nazil olduğu biliniyor.
El-Mesudi, bu meseleye daha değişik açıdan bakar ve Muaviye’nin, Rasulullah’a, vefatından önce, sadece bir kaç defa katiplik yaptığını belirterek, uzun müddet Rasulullah’a katiplik yapanlarla bir tutulamayacağını ve katipler zümresine katılamayacağını belirtir.(30) *Çağdaş araştırmacıların tetkiki sonucu O’nun vahy katipliği yaptığını belgeleyen bir delile rastlanmadığı ifade edilmiştir.*(31)
b) Rasul’un Vefatından Sonra:
1. Ebu Bekr Dönemi, Birinci Derleme: (32)
Peygamber’in vefatından kısa bir süre önce vahyedilmesi tamamlanan Kur’an’ı, Rasul’un

vefatından sonra Ali ibnu Ebi Talib nüzul sırasına göre bir Mushaf tertip etmişti.(33) Bu Mushaf'ı yazana kadar, namaz dışında dışarı çıkmamıştı. Bu rivayet O'nu kendisine biat etmemesini sormak için Ebu Bekr'in çağırttığı zaman verdiği cevapta geçer:

> *"Allah'ın kitabına bir şey ziyade edilebilir diye düşündüm, onu yazıncaya kadar namaz dışında elbisemi giymemeye karar verdim."* dedi.
> Ebu Bekİr de *"Ne güzel düşünmüşsün."* dedi.(34)

Resmi Tedvin:
Yemame savaşında 633 sahabeden en az yetmiş Kur'an hafızı kurra (kariler) şehid olunca -ki Bu rakamı 700'e kadar çıkaranlar var. M. Hamidullah bu savaşa katılan 3000 hafızdan söz eder(35)- bu olay Cem'e hızlılık kazandırdı. Ömer, Ebu Bekr'den cem için ısrarcı oldu ve O'nu ikna etti. Hafızası güçlü vahy katibi Zeyd ibnu Sabid'i(36) çağırarak O'nun tereddüdlerini gidererek görevlendirdi.(37)
Zeyd şöyle anlatır:

> "Yemame Harbinde yetmiş kurranın şehadetinden sonra Ebu Bekr beni çağırttı, Ömer yanındaydı; dedi ki:
> 'Ömer bana gelerek:
> *"Yemame günü şiddetli harp olup birçok kurra şehid oldu. Bir çok şavaş yerinde hafızların şehid edilmelerinden dolayı Kur'an'ın birçok ayetinin zayi olmasından korkarım, Kur'an'ın toplanmasını emretmeni uygun görürüm."* dedi.
> Ben de Rasullullah'ın yapmadığını yapmaktan çekindiğimi(38) söyledim. Ömer hayırlı olduğunu söyleyerek devamlı bana başvurdu. Allah benim de göğsümü Ömer gibi açtı. Sen akıllı bir gençsin, Resûlullah için vahy yazıyordun, Kur'an'ı araştır ve onu topla.'
> Vallahi bana herhangi bir dağı yerinden kaldırıp başka bir yere nakletmeyi önerselerdi bu kadar ağır gelmezdi. Önce karşı geldim sonunda Allah Ebu Bekir ve Ömer'in akıllarını yatırdığı gibi benim de aklımı yatırdı. Kur'an'ı araştırmaya, hurma dallarından, yassı ta.lardan ve insanların hafızalarından derlemeye başladım."(39)

Ebu Bekir, Ömer ve Zeyd'e şu talimatı vermişti: *"Mescid'in kapısına oturun. Her kim ki, size Allah'ın Kitab'ından olduğuna dair iki şahidle(40) yazılı bir şey getirirse hemen onu yazınız."*(41)
Ömer bunun üzerine Mescid'in kapısına geldi. *"Her kim ki, Rasûlullah'dan Kur'an namına bir şey aldıysa onu getirsin."* dedi.(42) Heyet bu getirilen ayetleri sahifelere, levhalara ve hurma dallarına yazıyorlardı.
Zeyd hafızasındaki metinleri başkalarının şehadeti ile de belgeledi. Destek bulmadan yazmadı.(43) Yazılan bir nüsha icmaya mazhar oldu.(44)
Hamidullah bu olayı şöyle anlatır:

> *“Zeyd, esasen Kur’an’ı ezbere biliyordu. Böyle olmakla beraber daha ileri bir ihtiyat tedbiri olmak üzere, kaleme alacağı her bir ayet veya kelime için Hz. Peygamber’in huzurunda arzadan geçirilmiş, mukabele edilmiş iki ayrı yazılı vesikanın şahadetine müracaat etmesini Halife Ebu Bekir O’na emretti. Halka, yanlarında saklamakta oldukları bu nüshaları Zeyd ve arkadaşlarına göstermek üzere Mescidu’n-Nebi’ye getirmeleri duyuruldu. Bu çalışma böylece sona erdirildiğinde, Zeyd ibnu Sabit hazırlanan nüshayı yeniden iki defa baştan sona okudu ve varsa bütün noksan ve kusurlar izale edildi.”*(45)

Böylece Mushaf -*ki Ona ‘el-Mushaf’ dediler(46)*- Halife-yi Rasûl Ebu Bekir tarafından 11/632 de resmi olarak da cem edildi.
Ayetlerin sırası ve hangi sureye ait olduklarının Hz. Peygamber tarafından tayin edildiğini biliyoruz. Ayetler bugünkü Mushaf’taki gibi surelerde yer aldı. Ama sureler için bunların sahabe içtihadlarına dayandığı görüşü de vardır.(47) Sure sıralamasında ise ihtilaf var.(48)
Derlenen nüsha Halife’nin yanında kaldı. Tek nüsha olan bu Mushaf önce Ebu Bekir’in, sonra da Ömer’in yanında idi. Ömer’in vefatından sonra da kurradan da olan Mü’minlerin Annesi Hafsa’ya geçti. (49)
II. Osman Dönemi: İkinci Derleme:
1 Muharrem 24/646 da Osman hilafete getirildi. Osman döneminde Müslümanların hakimiyetinde olan topraklar Arabistan’ın sınırlarını aştı. Ana dili yabancı olan bir çok Müslüman Kur’an’ı Arapça okumada zorlanıyordu. Buna Araplar arası lehçe, şive farklılıkları da eklenmeli. Bu farklı okuyuşlar karşılıklı suçlamalara da dönüşebiliyordu. (50) Şam halkı Ubeyy’in, Kufe kalkı İbnu Mes’ud’un Basra halkı Ebu Musa’nın kıraatıyla okuyordu.
Kimi farklı okuyuşlar sahih senedlerle Peygamber’e de dayanabiliyordu. Huzeyfetu’l-Yeman Şam ordularıyla Ermenistan ve Azerbaycan üzerine yürümüştü.(25/646). Gazve esnasında Şamlı askerlerle Iraklı askerlerin Kur’an okuyuşunda ihtilaf ettiğini gördü ve ihtilaflardan endişelenerek tedirgin oldu.(51) Olay tekfir noktasına varıyordu. Durumu Halife’ye iletti.

“Ey Mü’minlerin Emiri! Kalk! Müslümanlar, Kur’an’ın kıraatinde Hrıstiyanlarla Yahudilerin ihtilafları gibi ihtilaf etmeden önce bu işin çaresine bak.” dedi.(52)

III. Halife zamanında kıraat farklılıklarının Müslümanlar arasında anlaşmazlık konusu olması(53) üzerine “Hafsa Mushafı”nı istedi. Osman, Hafsa’daki Mushaf’ı getirtip çoğaltmaları için dört kişi görevlendirdi: *Zeyd, Abdullah ibnu Zübeyr, Said ibnu As, Abdurrahman ibnu Haris*. Zeyd dışında üçü Kureyşli’dir. Ihtilaf ederlerse O’nu Kureyş lehçesi ile yazmalarını emretti. (54) (55) el-Buhari’nin diğer rivayetine göre diğer üç üye de Ensardır: *Muaz, Ubey ibnu Ka’b ve Zeyd ibnu Sabit.*
Komisyonun çalışması beş sene sürdü. “Hazırlanan bu YEDİ nüsha Medine Mescidi’nde herkesi mutmain kılmak üzere halkın huzurunda alenen okundu ve sonra her bir nüsha, 26. yılda hududları Medine’den taşıp Batı’da İspanya’nın güneyine, Doğu’da Ceyhun Nehri’nin ötesine Çin’e dayanmış geniş İslam yurdunun muhtelif eyalet merkezlerine gönderildi. Öyle emredildi ki bundan böyle Kur’an nüshaları, mutlaka bu resmi kopyalara uygun ve mutabık olacak ve farklı bulunanlar imha edilecekti.”(56)
II. Komisyon’un ihtilaf ettiği noktalar da önemsizdir. Örneğin Tabut kelimesi”yuvarlak T ” ile mi “açık T” ile mi yazılacak? Osman Kureyş yazımı üzere “açık T” ile yazmalarını istemiştir.
Önemli Merkezlere Gönderilen Teksirler:
Çoğaltılan nüshalar (Mushaflar) beş ya da yedi nüsha(57) olarak önemli yerleşim merkezlerine (Kufe, Basra, Şam, Yemen, Mekke ve Bahreyn’e)gönderildi. Bir nüsha da Medine’de kaldı. Kayıtlarda şahsi nüshaların da imha edildiği aktarılır.
Resmi Mushafa Alınmayan Ayetler Var mı?
Ayet sayılarında kitaplarda görülen ihtilaf, kimi ayetlerin ortadan bölünüp iki ayet sayılmasından ya da besmelenin her birinin ayrı hesaba katılıp katılmamasından kaynaklanmaktadır.
Ubey ibnu Ka’b, Mushaf’ın Osman zamanındaki teksiri için oluşturulan komisyonun üyesi idi. O’nun kunut dualarını Kur’an’dan saymış olması bu nedenle mümkün değildir.
III. Ali ibnu Ebi Talib Dönemi:
Osman’ın yazdırdığı Mushaf Hz. Rasûl’ünkünden farklı olsaydı, sonraki Halife Ali kendi Mushaf’ını resmileştirirdi.(58)
Ali’nin Mushafi’nın farkı surelerin nuzul sırasına göre tertibinden kaynaklanır. Anlam değişikliği yapmayan çok az kelime sinonimi dışında fark yoktur.
Kur’an’ın İlk Yazmaları Ne oldu?..
Başta şunu belirtmek isteriz ki; Kur’an’ın ilk yazmalarının yakıldığına ilişkin güvenilir bilgi yoktur. Bu konuyla ilgili rivayetler zayıftırlar. Bu konuda S. es-Salih’in de kitabında aktardığı bilgi güvenilir değildir. Zaten S.es-Salih de bu görüşü paylaşmamakta, sadece İbnu Ebu Davud’un böyle bir görüş naklettiğini söylemektedir. Saldırganlar ustaca bu gerçeği gizlemeye çalışarak bu yanlış bilgiyi herkesin kabul ettiği bir görüşmüş gibi gösteriyorlar.
Ebu Bekir Mushafı:
Ebu Bekir zamanında iki kapak arasında toplanıp muhafaza edilen Kur’an’a ne

oldu? Unutulmamalıdır ki o dönemde bu nüshadan yüzlercesi Müslümanlarca kopye edilmiştir. Yani bunun yok olması veya yakılması Kur'an'ın yok olması demek değildir.
Ebu Bekir tarafından iki kapak arasına toplanan bu nüsha, Ebu Bekr öldükten sonra Ömer'e geçti. Ömer öldükten sonra da kızı Hafsa'ya geçti. Osman kendi döneminde bunu Hafsa'dan isteyerek çoğalttı ve İslam merkezlerine gönderdi. Sonra da Hafsa'ya iade etti. *Sonra ne oldu?* Et-Taberanî'nin güvenilir yolla Salim'den aktardığına göre Medine Valisi Mervan, Hafsa'ya adam göndererek belki de Osman'ın izni ile bu nüshayı O'ndan istedi. Hafsa vermedi. Hafsa öldükten sonra (h.41) Mervan, İbnu Ömer'e adam göndererek *'bu nüshayı bana gönder'*, dedi; o da gönderdi. Böylelikle bu nüshanın Mervan döneminde Emevilere geçtiğini görüyoruz. Nüshanın bundan sonraki akıbeti konusunda herhangi bir kayda rastlanmamaktadır. Büyük bir ihtimalle uzun süre Emevilerin elinde kalmış, Emevilerin yıkılışı sırasında değerinden dolayı biri tarafından alıkonmuştur.
Ömer'in vefatından sonra Hafsa'nin elindeki Mushaf'in II.derleme sonrası Hafsa'nın vefatından sonra Medine valisi Mervan tarafindan yaktırıldığı söylenir. Öyle de olsa bu rivayeti oryantalistlere materyal sağlayacak şekilde istismar etmek hatalıdır.
Ali şöyle der: *"Ey insanlar, Osman hakkında aşırı sözler söylemeyin. O'na "Mushaflar yakıcısı" demekten sakının. Vallahi o, Mushafları biz Muhammed'ın ashabı önünde yaktı. Osman zamanında yönetici ben olsaydım aynısını yapardım."*
İhtilaflarını gerçeğin katli için kullanmayan bir fakih ancak böyle söyleyebilirdi.
Çoğaltılan Mushafların Akıbetleri:
Schwally'nin belirttiği gibi "Kur'an insanın beklemeyeceği büyük bir titizlik ve mükemmeliyetle muhafaza edilmiştir."(59)
Casanova, yaptığı araştırmaların yanısıra bir başka araştırmacı Quatremere'in araştırmalarına dayanarak Hz. Osman'ın çoğalttığı Mushaf nüshalarından birinin Hicri 4. asır başlarında bilindiğini ve görüldüğünü kaynaklara dayanarak söylemektedir.(60)
1. Medine Mushafı:
Bu tarihi eser Medine'de Ravza-i Mutahhara'da muhafaza olunmakta idi. Eserin orada mahfuz bulunduğunu, muhtelif tarihlerde seyyahlar ve meraklılar tarafından görüldüğünü biliyoruz. Mevlana Şibli Tehzibu'l-Ahlak Mecmuası'nda (H.1329/M.1911) bu nüshanın 735 senesinde orada görüldüğünü kaydediyor.
Esas I.Cihan Harbine kadar hep Medine'de muhafaza olundu. Harp esnasında ne olur ne olmaza karşı, oradan nakledilerek emin yerlerde muhafaza edilen kıymetli eserler meyanında hükümetçe o da muhafaza altına alınmıştır. Harp bittikten sonra eser yine oraya iade edilmiştir.
Rusya Müslümanlarından Musa Carullah Bigiyev, 1930 da Bolşevik Rusya'dan kaçtıktan sonra, Yakın ve Uzak Şark'ta dolaşırken Kur'an ve Mushaf'a ait epeyi tetkikat yapmış, bunları Hindistan'da neşretmiştir. Mezkur nüshanın Medine'de Ravza-i Mutahhara'da mahfuz bulunduğunu, Medine-i Münevvere'de mücavirliği esnasında eseri orada gördüğünü söylemektedir.
2. Mekke Mushafı:
Mekke'deki nüshanın Hicretin 735. senesinde orada bulunduğunu ve görüldüğünü yine

Mevlana Şibli söylüyor.
3. Kufe Mushafı:
Hz. Osman tarafından Kufe'ye gönderilen nüsha, meçhul bir tarihte Tarsus şehrine gelmiş, orada mahfuz imiş. Çukurova'nın en şirin şehirlerinden biri olan Tarsus, Abbasiler zamanında mühim bir serhat idi. Me'mun, Seyfu'd-Devle, Şair Mütenebbi oradadırlar. Kufe Mushafı oraya her halde Abbasiler zamanında gelmiş olacak. Abbasi Halifeleri orada yaşardı. Nüsha orada muhafaza olunmakta iken sonraları, Suriye'deki Humus kalesine nakledilmiş (H.1050-1143 / M.1640-1730) arasında yaşayan meşhur en-Nablusî (H.1100/M.1689) senesinde yaptığı seyahatinde bu nüshayı uzun boylu tavsif eder. Bu nüsha 1.Cihan Harbine kadar Humus'ta korunmuş, harp esnasında o da diğer kıymetli ve tarihi eserler gibi muhafaza altına alınmıştır.
4. Şam Mushafı:
Şam'a gönderilen nüsha, Kudus'le Dımışk-ı Şam arasında bulunan Taberiye'de mahfuz iken, sonraları Şam'a nakledilmiştir. "İlaveli Esmaru't-Tevarih" şunu kaydediyor: *"Nakli Mushafı Şerifi Osmani Bicami-i Dımışk ez-Taberiye, sene 492"*
İbnu Kesir (h.8.yy) Şam nüshasını bizzat görmüştür. Şöyle der:

> *"Hz. Osman'ın çoğalttığı Kur'an nüshalarına gelince, bugün için onların en meşhuru Suriye'de Şam Camii'nde bizzat gördüğüm bu değerli, büyük kitap güzel, açık ve güçlü hat ve kaliteli bir mürekkeple deve derisi üzerine yazılmıştır."*(61)

M.Şibli'nin(62) yazdığına göre Ebu'l-Kasım es-Sebti, H. 657 senesinde Şam Camii'nin maksuresinde Hz. Osman tarafından oraya gönderilen Mushafı görmüştür. Abdulmelik de h.725'de bu nüshayı orada gördüğünü söylüyor. İbnu'l-Cezeri (h.751-833 / m.1350-1429) zamanında Şam'da Mescidü't-Tevbe'de hıfzolunan bu nüsha daha sonra Emevi Camii' ne nakledilmiş, İbnu'l-Cezeri, Şam Mushafı'nı gördüğü gibi Mısır'da da Mesahif-i Emsar'dan bir tane gördüğünü söylüyor.
Lala Mustafa Paşa'nın 982 tarihli Vakfiyesi'nde Şam'daki mevkufatı zikrolunan Humus arazisinde *"Vakfı Mushafı Seyyidina Osman"* diye bir kayda rastlanıyor ki bundan o tarihte Musfahı Osman vakfı bulunduğunu anlıyoruz. Demek Mushafı Osman oradaymış. Mevlana Şibli'nin İslam alemi seyahati esnasında İstanbul'a geldiğinde bu nüshanın mahfuz olduğunu öğrendiğini söylüyor.
Çağdaş alimlerden Şamlı Şeyh Abdulhakim Efgani, Şam Mushafı'ndan bir nüsha istinsah etmek istemiş. 1.Harpten önce bu işe başlıyarak Şam Mushafı'nın yazısını ayniyle muhafaza ve şeklini taklid ederek harf ve kelimelerin suratını, imlasını koruyarak resim yapar gibi satırları aynen nakletmiş ve tam bir nüsha çıkarmıştır. Şam'da Abdulhakim Efgani'nin istinsah ettiği nüsha mevcuttur.
5 ve 6. Bahreyn-Yemen Mushafları:

Akıbetleri hakkında pek bilgi yok.
Sahabe Sayfaları:
Peygamber (asm)'in yanında olan ayetler dışında sahabiler kendileri için özel sayfalarda yazıyorlardı. Kur'an'ın bütününü ezbere bilenlere "kurra"deniliyordu. *İbnu Mes'ud, Muaz, Salim, Ubey ibnu Ka'b, Aişe, Hafsa, Ümmü Seleme* bunlardandır.
Resmi tedvin dışındaki Mushafların yakılması talimatını dinlemeyenler de oldu. Ali, Ibnu Mes'ud, Ubey ibnu Ka'b'in özel Mushaflarından da söz edilir. Aişe'nin de bir Mushaf'i vardı.
Bu Mushaflar arasındaki farkları konu edinen bir kitabı Ebubekr ibnu Davud telif etti: Kitabul-Mesahif.
Bugün dünyanın her yerindeki Mushaflar birbirinin aynısıdır. Topkapı Müzesi'nde saklanan Mushaf'ın Osman Mushaf'ı olduğu söylenir. Özbekistan'in başkenti Taşkent'te de ilk Mushaflardan bir örnek vardır. (63)
Türkiye'deki Tarihi Mushaflar:
İstanbul'da Türk ve İslam Eserleri Müzesinde şu tarihli Mushaflar vardır.
– No: 457. Hz. Osman'ın imzasını ve Hicri 30 senesini havi Mushafı Şerif.
– No: 557. Hz. Ali'nin imzasını havi Mushafı Şerif.
– No: 458. Hz. Ali'nin yazısı olduğuna işaret edilen bir Mushaf.
Diğer Resmi Ali Mushafları:
Mısır'da Kahire'de "Seyyidüna Hüseyin" Camii'nde, Ali ibnu Ebi Talib'e mensup kendi el yazısıyla Kufi kadim hattıyla yazma bir Mushaf vardır.
Mısırlı Türk Dostu Abdulvehhab Azzam Şehadetnamesi'nde Meşhed'de Hattı Kufi ile yazılı bir Mushaf'tan bir kısım gördüğünü ve sonunda şu ibare bulunduğunu yazıyor: *"Bunu Ali ibnu Ebu Talib yazdı."* Yine orada diğer tam bir Mushaf vardır, o da Kufi hattıyla şu ibare yazılı: "*Bunu Hasan ibnu Ali ibnu Ebu Talip yazdı."*
Şia ulemasından Abdullah Zicani, Kur'an Tarihi'nde Necefu'l-Eşref'te Hz. Ali hattıyla Mushaf bulunduğunu söyler.
İşte, muhtelif eski nüshalar, Sahabe devrinden kalma Mushaflar bugün de elde mevcuttur. Bu mushaflar arasında hiçbir farklılık yoktur.(64)

> *“Münih Üniversitesi’nde kurulmuş “İnstitut für Koran Forschung”, bütün dünyadan topladığı 42.000 kadar tam ve natamam Kur’an nüshasını bir araya getirip tasnif etmiş ve elli yıl süren bir mukabele ve tetkikat sonunda bunlar arasında bir iki hattat hatası bir yana, hiç bir nüsha farkı olmadığını tesbit etmiş ve bu durumu bir raporla dünyanın gözleri önüne sermiştir. Bu Enstitü, içindeki vesikalarla birlikte II. Dünya Harbi esnasında Amerikan uçaklarının bombardımanları sırasında berhava oldu.”*(65)

c) Harekeleme ve Noktalama Dönemi:
Tevbe suresinin 3. ayeti “Ve Rasuluhu” yerine “Ve Rasulihi” şeklinde okununca anlam, “Allah ve Rasülü müşriklerden beridir.” şeklinde iken *“Allah, müşriklerden ve Rasülü’nden de beridir.”* şekline dönüşür. Harekelemeye göre değişen bu okuyuş hatalarını Arap olmayanların farketmesi imkansızdır. Harekeleme, bu zaruretten doğdu.
69/688 de Ebu’l-Esved ed-Düeli renkli bir mürekkeble harflerin üstüne, altına, önüne birer nokta koydu. Üstteki a, alttaki i, yandaki u , sesini veriyordu. Tenvin içinde iki nokta kullanıldı.
Esved’in ögrencisi Nasr ibnu Asım (89/708) de harfleri harekeledi. Kimi tarihçiler bunu yapanın Basralı Yahya ibnu Ma’mer (129/746) olduğunu söylerler. Kur’an imlasında son düzenleme Halil ibnu Ahmed (175/791) tarafından gerçekleştirildi. *Hemze, şedde, sila, revm, işmam* belirlendi. Bu hareket başlangıçta bir muhalefetle karşılaştı ise de sonunda genel kabul görmüştür.
Kur’an Tarihi Üzerine Çağdaş Literatür:
– el-AKK, Halid Abdurrahman, Tarihu Tevsiki Nassı’l-Qur’ani’l-Kerim, Şam, 1986.
– EBYARİ, İbrahim, Tarihu’l-Kur’an, Kahire.
– HAMİDULLAH, Muhammed, Kur’an Tarihi, ç. Salih Tuğ, İst, 1993(66)
– HANEFİ, Muhammed Bahit el-Mutii, el-Kelimatu’l-Hisan fi’l-Hurufi’s-Sab’ati ve Cemi’l-Kur’an, Beyrut, 1986.
– HUCCETİ, Muhammed Bakır, Muhtasar Tarihi’l-Kur’ani’l-Kerim, Dımeşk, 1975.
– İBNU’L-HATİB, Muhibbuddin, el-Furkan, Beyrut, 1990.
– MARZUK, Muhammed Abdulaziz, el-Mushafu’ş-Şerif Dirasetu’n-Tarihiyyetü ve Fenniyyetun, Kahire, 1985.
– MUHEYSİN, Muhammed Salim, Tarihu’l-Kur’ani’l-Kerim, İskenderiyye, 1990.
– SALİM, Sahar es-Seyyid Abdulaziz, Advaun ala Mushafi Osman ibnu Affan, İskenderiyye, 1991.
– ŞAHİN, Abdussabur, Tarihu’l-Kur’an, 1994 (67).

İlave bilgi için tıklayınız:

– Kur'an-ı Kerim'in Allah kelamı olduğu ve günümüze kadar hiç değiştirilmeden nasıl geldiğini açıklar mısınız?

DİPNOTLAR

(1) (Ebu Şehbe s.236), Şehhate (s.27), es-Sabuni, et-Tıbyan fi Ulumi'l-Kur'an, Beyrut,1408, s.68)

(2) el-Müzzemmil 1-4

(3) es-Sabuni/Kur'an İlimleri, ç.Zeynelabidin Tatlıoğlu, 1996,ist,İnsan yay. s.62-63 :' Arap Milleti Kur'an'ın indiği devirde bellekleri kuvvetli, ezberlemeleri süratli, zihinleri akıcı, saf ve mükemmel Arap özelliklerini taşıyorlardı. Bir Arap yüz binlerce şiiri (NOT: BİR İNSANIN YÜZBİNLERCE ŞİİRİ EZBERLEMESİ VE BUNLARI EZBERDEN OKUMASI MÜMKÜN DEĞİLDİR. BİR İNSAN ÖMRÜ BUNA YETMEZ. BÜYÜK BİR İHTİMALLE TERCÜME HATASI VEYA MÜBALAĞA: YÜZLERCE VEYA BİNLERCE OLMASI MUHTEMELDİR. ESERİN ORİJİNALİNİN BULUNUP KONTROL EDİLMESİ LAZIM) ezberden okuyor, kabilelerin soylarını bilip ezberden sayıyor, onların ve harplerinin tarihlerini biliyordu. Onlardan Arap kabilelerin soylarını saymayan asılmış on kasideyi şiirlerin çok olmasına ve ezberlenmenin güç olmasına rağmen bilmeyen yok gibiydi. Araplara Kur'an gelince onun beyanının kuvvetli, hükümlerinin parlak, saltanat ve nüfuzunun büyük olması karşısında şaşırdılar ve Kur'an onların beş duyularını yakalayıp akıllarına ve fikirlerine hakim oldu. Kur'an onların gayretlerini şanlı Kitab'a çevirdi. Şiir ezberlemeyi bırakıp O'nun surelerini ve ayetlerini ezberleyip okudular. Çünkü Kur'an'da hayatın ruhunu bulmuşlardı....Sahabe Kur'an'ı okumada ve incelemede birbirleriyle yarış ediyorlar, var güçlerini harcıyorlardı. Evlerinde Kur'an'ı hanımlarına, çocuklarına öğretiyorlardı. Hatta gecenin karanlığında sahabenin evlerinin yanından geçen bir kimse Kur'an okuyanların sesini arı sesi gibi işitirdi. Resûlullah gece karanlığında Ensar evlerinin bazılarının yanlarından geçiyor bazılarının yanlarında durup Kur'an dinliyordu.

(4) el-Cum'a 2

(5) Ezbere verilen önem Medine yıllarında da devam etti. Rasûl sürekli ezberi teşvik etti: Buhârî'nin Ebu Musa rivayeti: Resûlullah, Ebu Musa'ya: 'Dün gece senin okuyuşunu dinlerken beni bir görmeliydin, gerçekten sana Al-i Davud'un mizmarlarından bir ses verilmiştir' dedi.

Müslim'de şu ziyade yer alır: Ebu Musa: 'Ya Rasûlallah! Allah'a yemin ederim ki, eğer senin benim okuyuşumu dinlemiş olduğunu bilmiş olsaydım onu daha güzelleştirirdim.'

el-Buhârî ve Müslim: Rasûlullah 'Eş'arî kabilesini geceye girdikleri vakit Kur'an okurlarken yumuşak seslerinden evlerini tanırım.' der.

(6) el-A'la 6

(7) el-A'la 6

(8) Hamidullah, M / Rasulullah Muhammed s. 195

(9) (Ebu Şehbe,s.236),(es-Sabuni, s.68), (Şahhate,s.21)

(10) (Ebu Şehbe,s.236),(er-Rumi, Ulumu'l-Kur'ans.89), (Şahhate, s.21)

(11) Hamidullah, M / Rasulullah Muhammed s. 197

(12) Hamidullah, M/ Rasulullah Muhammed s. 195

(13) Bera ibnu Azib'den gelen bir rivayetde şöyle denilmektedir: "en-Nisa 95 ayeti nazil olunca; Rasulullah Zeyd'i çağırttı, elinde yazı aletleriyle gelen Zeyd'e bu ayeti yazmasını söyledi." Zeyd ibnu Sabit'ten aktarılan uzun bir rivayette o, "Rasulullah'ın yanında bulunduğu bir sırada

Peygamber'de vahiy halinin belirdiğini, bu hal geçince, kendisine "Zeyd yaz!" dediğini, bunun üzerine bir kürek kemiği alarak üzerine Nisa 95 ayetini "ecren azima" e kadar yazdığını, sonra, Peygamber de tekrar vahiy halinin belirdiğini, bu hal geçince kendisine "oku" dediğini, yazdığı ayetleri okuduğunu, ayette "vel Mücahidun" kelimesine gelince, Peygamberin " gayru ulid darari" kısmını söylediğini haber vermekte. (el-Buhari/Fedail)
Zeyd ibnu Sabit: Biz Kur'an'ı Rasulullah'ın huzurunda rika üzerine yazardık." (İbnu Hanbel/ Müsned)
(14) el-Ankebut 48, el-A'raf 157.
(15) İbnu İshak /es-Sire
(16) Hamidullah, M/ Rasulullah Muhammed s. 196.
(17) Osman ibnu Ebi'l-As: Bir gün Rasulullah'ın yanında bulunduğum bir sırada gözleri birden sevinçle parladı ve bir noktaya bakarak şöyle buyurdu: Cibril bana geldi ve en-Nahl 90 ayetini yerine koymamı emretti." (İbnu Hanbel/ Müsned)
İbnu Abbas: Rasulullah, bir sure nazil olunca, vahiy katiplerinden bir veya bir kaçını çağırtır ve onlara şöyle derdi: "Bu ayetleri, şu şu ayetleri olan sureye yazın."(et-Tirmizî)
(18) Hamidullah; M / Rasulullah Muhammed s.196
(19) (Tahir el-Cezairi, et-Tıbyan, Beyrut, 1412, s.101) (Ebu Şame el-Makdisi, Kitabu'l-Murşidi'l-Veciz, Ank,1986, s.44).
(20) Zeyd ibnu Sabit: 'Biz Rasûlullah'ın yanında Kur'an'ı deriler üzerine yazıyorduk.'
(21) İbnu Hacer/Fethu'l-Bari
(22) Hamidullah,M/ Rasulullah Muhammed s. 195
(23) Her Ramazan'da Hz. Rasul'un o seneye kadar inen ayetleri Cibril ile okuyup karşılaştırdıkları rivayetleri vardır. (ez-Zerkani, I,234, Ebu Şehbe, s.236). Çiçek, M.Halil, 20.Asırda Ku'ran İlimleri Çalışmaları,1996,İst,s.179-189
(24) Hamidullah, M./ Rasulullah Muhammed s.197
(25) Mus'ab ibnu Umeyr'in İbnu Ümmi Mektum ile Yesrib'e Hicret öncesi öğretmen olarak gönderildiğini biliyoruz. Hicret sonrası Mekke'ye Muaz öğretmen olarak geldi. Medine'ye gelen göçmenlere de Muaz'ın nakline göre Kur'an öğretecek birini görevlendiriyordu. Mescid'de Kur'an okuyanlar Namaz kılanların yanılmasına vesile olabiliyordu. Onun sağlığında Bi'r-i Maune vakasında yetmiş kurra şehid olmuştu.
(26) İbnu Hanbel /Fadalilus-Sahabe; İbnu Kesir/ Tefsiru'l-Kur'an'il Azim
(27) el-Cahşitari/ Kitabu'l-Vüzera ve'l-Kuttab
(28) İbnu Kuteybe/ el-Maarif el-Belazuri/Ensab; et-Taberi/ İbnu Abdiberr/ el-Bağdadi/ İbnu Abdirabbih/ İbnu'l-Esir/ Usdu'l-Gabe İbnu Teymiyye/İbnu Hacer
(29) el-Belazuri/ Ensab el-Yakubi/ İbnu Abdirabbih/ en-Nevevi/ es-Sirettü'n-Nebeviyye ez-Zehebi/Nübela: Ayetel-Kürsi'yi yazdığını kaydeder. İbnu Tiktaka/ İbnu Kesir/ el-Fusul fi Ihtısari'r-Rasul Fasi/ İbnu Hacer/ Takribu't-Tehzib el-A'zami,Muhammed Mustafa/ Küttabü n- Nebi
(30) el-Mes'udi/et-Tenbih
(31) el-Kettani, Abdulhay/Nizamu'l-Hükümeti'n-Nebeviyye Akkad, Abbas Mahmud.
(32) Çiçek, M. Halil, 20. Asırda Ku'ran İlimleri Çalışmaları, 1996, İst, s.179-189
(33) Ali'nin Mushafi'nın farkı surelerin nüzul sırasına göre tertibinden kaynaklanır. Anlam

değişikliği yapmayan çok az kelime sinonimi dışında fark yoktur. Hz.Peygamber (asm)'ın irtihalinden sonraki altı ay içinde Ebu Bekir dönemindeki tedvinden önce Kur'an'ı Peygamberimiz'in talimatı üzerine mushaflaştırdığı nakledilir. Bu Mushaf'ta sureler nüzul sırasına göre dizilmiştir. Ebubekr Abdullah İbnu Ebi Davud, Süleyman el-Eş'as es-Sicistani /Kitabu'l-Mesahif (Tah. ve Neşr. Arthur Jeffery Mısır 1936)

(34) es-Suyuti/ İkrime'den İbnu Şirin nakletti. Rivayet tartışma götürür. İbnu Şirin'in rivayetine göre onda Nasih-Mensuh ayetler bulunuyordu.

(35) el-Buhârî ve Müslim'in Enes'dan naklettiği hadisin zahirine bakarak Rasûl zamanında ezberin sınırlı kişiye hasrı yanlıştır: 'Rasûlullah zamanında dört kişi Kur'an'ı ezberlemişti. Bunların hepsi Ensar'dandı: Ubeyy ibnu Ka'b, Muaz ibnu Cebel, Zeyd ibnu Sabit, Ebu Zeyd.' (Ebu Zeyd, Enes'in amcasıdır)

(36) Niçin Zeyd? Çünkü Kurra'dandı, vahy katibiydi, Son Arz'da hazır bulunmuştu.

(37) (Ebu Şame, s.48-49) (el-Cezairi, s.99-100) (ez-Zerkani, I,235), (Ebu Şehbe, el-Maakkal, 243-244) (el-Kattan, s.124), (Zurzur, s.87)

(38) O'nun beyan ettiği gerekçe dışında sebeb arayanlar arasında, ezbere olan rağbetin azalmasını düşünen usulcüler vardır.

(39) el-Buhârî/Fedaili'l-Kur'an

(40) İbnu Hacer: İki şahidden murad, o ayetin ezberde olması ile yazılmış olmasıdır.'es-Sekavi: İki şahidden murad, o ayetin Rasûlullah'ın huzurunda yazıldığına dair iki kimsenin şahadet etmesidir.

(41) Ebu Davud/ (er-Rumi, Ulumu'l-Kur'an, s.901) (el-Cezairi, s.100), (es-Sabuni, I/77)

(42) Ebu Davud/

(43) Ebu Davud/ (Itr, s.49), (el-Kettan, s.126).

(44) (el-Askalani, Fethu'l-Bari, Beyrut,) (er-Rumi, s.92).

(45) Hamidullah, M., Rasulullah Muhammed s. 198

(46) (Ebu Şame, s.64) (Ebu Şahbe, s.251-252).

(47) Şöyle dediği söylenir: "Mushaflar hakkında insanların en büyük ecre nail olanı Ebu Bekir'dir. Allah ona rahmet etsin. Çünkü o, Allah'ın Kitabını ilk toplayandır."

(48) (Şehhate, s.32).

(49) (el-Buhari, III / 196).

(50) Ebu Kılabe'den rivayet edilir: Osman Halife olunca Kur'an okutan öğretmenler tayin etti, Her öğretmen kendi hocasının kıraatını öğretiyordu. Öğrenciler birbirleriyle karşılaştıklarında ihtilaf ediyorlardı. Muallimler birbirlerini küfürle itham edecekti. Osman olayı duyunca hutbede şöyle dedi: Siz benim yanımda ihtilaf ediyorsunuz, benden uzak şehirlerde bulunanların ihtilafları daha şiddetlidir.

(51) (el-Buhari, II /196-197)

(52) el-Buhari, Kur'an'ın Cem'i Babı, Enes ibnu Malik rivayeti.

(53) Ebu'ş-Şusa: Biz Mescid'de oturuyorduk. İbnu Mes'ud da Kur'an okuyordu. O sırada Huzeyfe geldi ve şöyle dedi: "İbn Ümmi Abd'ın kıraati! Ebu Musa'l-Eş'ari'nin kıraati ha! Allah'a yemin ederim ki eğer Osman' ın huzuruna varabilirsem bunları tek bir kıraat haline getirmesini taleb edeceğim."(İbnu Ebi Davud (316/928)

(54) el-Buhari, Menakib
(55) el-Buhari, Menakib
(56) Hamidullah, M., Rasulullah Muhammed s. 198
(57) İstanbul Topkapı Sarayı'ndaki Mushafın bu nüshalardan olma ihtimali zayıftır. Yazısının mükemmelliği, harflerinin keskin dik köşeli oluşu dikkat çekiyor. Hamidullah bu nüsha ile Taşkent nüshasının Osman Mushaflarından olduğunu düşünür. (Rasullullah Muhammed s. 198).
(58) bk. I.Derleme Dönemi
(59) Schwally/ Die Sammlung des Qurans 2/93
(60) Muhammed et-Lafin du Monde s.125
(61) İbnu Kesir, Fezailu'l-Kur'an
(62) Şibli, M., Tehzibu'l-Ahlak Mecmuası. 1913
(63) Hamidullah, M. Rasulullah Muhammed s. 198
(64) Keskioğlu, Osman. Kur'an-ı Kerim Bilgileri
(65) Hamidullah, M., Rasulullah Muhammed s.198
(66) Aslı Fransızca. 222 sayfa. Eser ilmi boyutu oldukça engin olan ve muhtevanın ilmi seviyesi olabildiğince yüksek bir bilgi hazinesidir. Meseleler tamamen tarihi gerçekliğe ve Kur'an gerçeğine dayandırılarak ilmi ciddiyetin gerektirdiği objektivite içerisinde ele alınmıştır. Kur'an hasımlarının ileri sürdüğü eleştirilere cevap teşkil edebilecek bir muhteva ile yazılmıştır. Ancak eleştirilerin aynısını nakletme ihtiyacı duymadığından ne onların isimlerini ve ne de eleştirilerini zikreder.
(67) Kur'an metninin Peygamber'in vefatından sonra gerek Ebu Bekir döneminde gerekse Osman'ın dönemindeki durumunu inceler. Diğer fasıllarda olduğu gibi konu ile ilgili oryantalistlerin ileri sürdüğü itirazları ve cevapları kaydeder. Mushafların çokluk problemini ve İbnu Mes'ud, Ubey ibnu Kab, Ali ibn u Ebi Talib, İbnu Abbas, Ömer, Hafza, Aişe, Ümmi Seleme, Abdullah ibnu Amr, Abdullah ibnu Zubeyr, Ebu Musa el-Eş'ari, Zeyd ibnu Sabit, Enes ibnu Malik ve Ebu Huzeyfe'nin azatlısı Salim'in mushaflarını ele alır. İmam Mushaf'la arasındaki farkları gözden geçirir. Özellikle İbnu Abbas, Ubeyy ibnu Kab, İbnu Mesud ve Ali'nin mushaflarını detaylı bir şekilde inceleyerek bunlarla İmam Mushaf'ın arasındaki farklara bakar ve bu farkların müsteşriklerin abarttığı gibi hiç de büyük olmadığını kaydeder. Faslın sonunda R. Blachere vb.nin İmam Mushaf aristokratik bir temayülün eseridir, iddialarını çürütür (s.262-266).

Ahzab 50-51-52 ayetlerini açıklar mısınız?

ateistlerecevap.org/2017/09/ahzab-50-51-52-ayetlerini-acklar-msnz.html

by Ateistlere Cevap - September 2, 2017

Değerli kardeşimiz,
– Söz konusu ayetlerden 50. ayette; Hz. Peygamber (asm)'in evlenebileceği bazı kadınların -amca kızı, dayı kızı gibi- özellikleri sayılmıştır. Ayrıca, o gün bütün dünyaca bir sistem olarak kabul edilen, İslam'dan çok öncesinden devam edip gelen (ve İslam'ın her fırsatta bunun kaldırılması için Müslümanlara telkinde bulunduğu, ancak evrensel bir mahiyet arz ettiği için o gün kaldıramadığı) bir teamül çerçevesinde savaş esirlerinden olan cariyelerle de evlenebileceği vurgulanmıştır.
Bırakın diğer kadınların köle gibi muamele görmesi, köle / cariye kadınlar dahi İslam nizamında ve Hz. Peygamber (asm)'in yuvasında birer hanım efendi statüsüne girmiş ve bütün müminlerin annesi sayılmıştır. Efendimizin İbrahim adındaki oğlu, Müslüman olan ve Peygamber Efendimiz (asm) tarafından azat edilen Hz. Mariye'dendir. Bundan daha büyük şeref mi vardır?
– 51. ayette vurgulanan şey şudur: İslam'da birden fazla eşli olanların vaktini onlara eşit olarak paylaşması farzdır. Hz. Peygamber (asm) ise böyle bir zorunluluktan muaf tutulmuştur. Hem maddî hem manevî bir devlet reisi olarak ailesine karşı olduğu gibi topluma karşı da çok büyük görevleri vardı. Böyle yoğun bir çalışma temposu içerinde bulunan elçisine -imkân bulamadığı takdirde, ailesine ayırdığı vaktini eşit bir şekilde taksim

etmek zorunda olmadığına dair tolerans tanımasının garipsenecek hangi tarafı vardır? Bu toleransı Hz. Peygamber (asm) kendi kendine tanımıyor, Allah ona tanıyor. Üstelik, tanınan bu ruhsata rağmen, Hz. Peygamber (asm) kendi tercihini yine de *"vaktini eşleri arasında eşit ayırma"* yönünde kullanmış ve bu tavrı eşlerini daha da sevindirmiştir. Nitekim Hz. Aişe (r.anha) şöyle demiştir: Hz. Peygamber (asm), eşleri arasında vakit taksimatını eşit bir şekilde uygular ve şöyle dua ederdi:

> "Ya Rabbî! Ben elimden geleni yapıyorum. Öyleyse elimde olmayıp yalnız Senin kudretinde bulunan bir şeyi yapamadığımdan dolayı beni sorumlu tutma."

Allah'a ve Resulullah (asm)'a iman eden kimsenin bundan rahatsızlık duyulacak bir şey algılaması söz konusu olmaz. Bu konuya itiraz edenler Hz. Peygamber (asm)'e iman etmemiş kimselerdir.
– Surenin 52. ayetinde ise, Hz. Peygamber (asm)'in bundan böyle evlenmesinin uygun görülmediği hususu seslendirilmiştir. Bu husus tek başına Hz. Peygamberin (asm) Allah'ın hak resulü olduğunu, O'nun emirlerinden bir santim bile dışarı çıkmadığını, bütün hayatını ona göre tanzim ettiğini, aleyhinde olsa bile Allah'ın hükümlerini açıkça herkese bildirdiğini gösteren bir risalet belgesidir.
– Küfür ve iman mücadelesi, Hz. Adem (as)'den beri devam etmektedir ve kıyamete kadar sürecektir.
Bu mücadelede; hakla batılı, doğruyla yanlışı karıştıran ve hakikatleri ters yüz ederek insanları saptırmaya çalışanlara; İslam literatüründe *"deccaliyet vasfı sahipleri"* denmektedir. Bu manada deccal gibi adamlar İslam'a, Kur'an'a, Peygamber Efendimize (asm), mukaddesatımıza iftiralar etmektedir. Hakkı batıl, batılı da hak olarak göstermeye çalışmktadır. Nitekim, bir hadis-i şerifte Peygamberimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

> "Ümmetim için en çok korktuğum, dili güçlü, iki yüzlü olan kimselerdir." (Kenzu'l-Ummal, h. No: 28969-70).

Yani cerbeze yapacak kadar bilgi sahibi, başkasını kandırabilecek kadar ifade gücüne sahip iki yüzlü/münafıkların, İslam ümmetine zararı çok fazladır.
Napolyon'un meşhur bir sözü vardır: *"Bana öyle bir söz söyleyin ki, -başka bir şeye ihtimali olmasın- onunla sizi idam edeyim."* Bunun anlamı şudur: Her sözü farklı yorumlamak mümkündür. Cerbezenin özelliği budur. En güzel şeylerin bir ucundan tutup onu çirkin göstermek… En çirkin bir şeyi de çok güzel olarak lanse etmeye çalışmak…
Sekkakî'nin çok güzel bir söz vardır: *"Eğer her havlayan köpeğe bir taş atmaya kalkarsan, yerde taş kalmaz."*
Bir insan düşünün ki, elçisi dahil, bütün insanların hayatlarını tanzim etmek üzere

vahyedilen bir kitabı, barındırdığı bu konulardan ötürü onu uydurma sayabiliyor. Örneğin Hz. Muhammed (asm)'in kaynaklarda onlarca hikmeti belirtilmiş olan çok evliliğini seslendiren Ahzab suresinin 50-51. ayetlerini, bir uydurma ve Hz. Peygamber (asm)'in arzularını pekiştirmeye yönelik olduğunu söylüyor. Güya inandığı bir Kur'an var da, Muhammed (asm) tarafından içine konulmuş bazı ayetler de varmış gibi, *"bu ayeti Kur'an'a soktu"* gibi herzeler savuruyor. Oysa, öyle adamlar, A'dan Z'eye Kur'an'ın Allah kelamı olduğuna inanmadığı gibi, hiç bir peygambere, hatta Allah'a da inanmayanlardır.
Hz. Peygamber (asm) devrindeki en şiddetli kâfirlerin bile söylemedikleri çirkin sözleri ve iftiraları söylemekten çekinmeyen bu tür insanların cehaletini ve karaktersizliklerini ifşa eden Allah'ın şu ayetini okuyacağız:

> "Biz cehennem için cinlerden ve insanlardan öyle kimseler yarattık ki, onların kalpleri vardır ama bu kalplerle idrak etmezler, gözleri vardır onlarla (hakikati) görmezler, kulakları vardır onlarla işitmezler (gerçekleri duymazlıktan gelirler). Hasılı onlar hayvanlar gibidir, hatta (bakış açısı ve hayat felsefesi bakımından) onlardan da şaşkındırlar. İşte asıl gâfil olan onlardır."(Araf, 7/179).

Ayette geçen özelliklerin bu gibi heriflere nasıl tıpa tıp uyduğunu göstermek için, bir misal olarak, Ahzap suresinin 50-51. ayetini çarpık yorumlarla yorumlarken kendi tuzağına düştüğü gafletin boyutunu göstermektedir.
Ahzab Suresi, Ayet, 50-51-52:

> “50. Ey peygamber! Biz bilhassa sana şunları helâl kıldık: Mehirlerini vermiş olduğun eşlerini, Allah’ın sana ganimet olarak ihsan buyurduklarından sahip olduğun cariyeleri, amcalarının kızlarından, halalarının kızlarından, dayılarının kızlarından, teyzelerinin kızlarından seninle beraber hicret etmiş olanları, bir de mümin bir kadın kendini peygambere hibe ederse, peygamber nikâh etmek istediği takdirde, onu başka müminlere değil de sadece sana mahsus olmak üzere helâl kıldık. Onlara eşleri ve cariyeleri hakkında neyi farz kıldığımızı biliyoruz. Bunlar sana hiçbir darlık olmaması içindir. Allah, çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir.”
> “51. Onlardan dilediğini geri bırakır, dilediğini yanına alırsın. Sırasını geri bıraktığın kadınlardan dilediğini yanına almanda da sana bir günah yoktur. Onların gözleri aydın olup üzülmemelerine ve kendilerine verdiğin ile hepsinin hoşnut olmalarına en elverişli olan budur. Allah kalblerinizdekini bilir. Allah her şeyi bilir ve yumuşak davranır.”
> “52. Bundan başka kadınlar sana helâl olmaz. Bunları başka eşlerle değiştirmek de olmaz. İsterse güzellikleri hoşuna gitsin. Ancak sahip olduğun cariyen başka. Allah her şeye gözcü bulunuyor.”

AÇIKLAMA:
50. Ey Peygamber! Biz sana özellikle şunları helal kıldık. Bu âyette, peygambere, layık ve faziletli olan hanımlar zikredilmiş ve beyan buyurulmuştur. Çünkü;

1. “Ecir”lerini yani, mehirlerini verdiğin hanımların. Şüphesiz mehri verilmiş olan hanımın gönlü verilmeyenden daha hoştur.
2. Bir kimsenin bizzat kendisinin katıldığı savaşta ganimet olarak sahip olduğu cariye,

elbette satın aldığı cariyeden daha temiz ve daha şüphesizdir.

3. Kendisi ile birlikte hicret eden akrabaları da hicret etmeyenlerinden daha şereflidir. Bununla birlikte bazılarının dediği gibi, mehrin önce verilmesi peygamberin özelliklerinden olması da ihtimal dahilindedir. Nitekim amca ve hala, dayı ve teyze kızlarının helal olmasında "seninle birlikte hicret edenler,.." diye kayıtlanmasında Peygamber (asm)'in özelliğinin olması ağır basmaktadır.

Bunu şu rivayet de destekler: Ebu Talib'in kızı Ümmühanî şöyle demiştir: "Resulullah (s.a.v.) önceleri, benimle evlenmek istemişti, ben özür diledim; o da özürümü kabul etti. Sonra da Allah Teâlâ bu âyeti indirdi; ben ona helal olmadım. Çünkü ben onunla hicret etmemiştim. Ben Tuleka'dan, yani serbest bırakılanlardandım." Bunun gibi "Ve kendisini Peygambere hibe eden mümin bir kadın,.." yani kendisinin mehirsiz olarak Peygambere nikahlanmasına razı olan kadın, fakat bu mutlak değil, "Peygamber O'nu nikah etmek istediği takdirde," böyle mehirsiz olarak nikah da Peygamberin özelliklerindendir. Bazıları Meymune binti Haris, Zeyneb binti Huzeymetel-Ensariye, Ümmü Şerike binti Câbir ve Havle binti Hakîm, bu şekilde kendilerini bağışlamışlardı demiş ise de, İbnü Abbas bunun gerçekten meydana gelmediğini, yani Peygamberin bu şekilde hiçbir kadın ile evlenmediğini söylemiştir. "Bütün bunlar sırf sana mahsus olmak üzere helal kılındı, müminlere değil.", çünkü zikrolunan kayıtlarla hepsinin helal olması diğer müminler hakkında gerçekleşmiş değildir. Sayıca da, şekilce de fark vardır.

"Onlara hanımları ve "mülk-i yeminleri" olan cariyeleri hakkında farz kıldığımız, takdir buyurup karara bağladığımız hükümleri gerçekten bilmişizdir." Yani onlara layık olanı menfaat ve yararlarını bilerek takdir etmişiz ve bildirmişizdir ki, Nisa Sûresi'nde geçtiği üzere dörde kadardır, onun için bu beyan olunanları diğer müminlere değil, sadece sana helal kıldık. "Şunun için ki sana hiçbir zorluk, bir darlık olmasın." Olmasın da kalbin huzur içinde ilahî vahyin ortaya çıktığı yer olsun.(...)

51. Onlardan dilediğini geriye bırakırsın. Dilediğini de yanına alırsın. Birden çok hanımı olanlara sıra ile bir nöbet izlemek vaciptir. Buna "Kasm" denilir. Fakat Peygamberin özelliklerinden olmak üzere ona "Kasm" vacip kılınmayıp kendi dilemesine bırakılıyor. "Azlettiğin, yani bıraktığın yahut boşadığından arzu ettiğine dönmen durumunda da üstüne bir günah yoktur. Bu hüküm," yani tertib üzere nöbetle "Kasm" sana vacip kılınmayıp böyle senin arzu ve dilemene bırakılması, "onların gözlerinin aydın olmasına ve gözleri aydın olup da üzülmemelerine ve senin kendilerine verdiğin ile yaptığın davranış ve ihsan ile hepsinin hoşnud olmalarına daha elverişlidir." Çünkü o, bir kere hepsinin eşit oldukları bir hükümdür, sonra sen aralarını eşit tutar "Kasm" yaparsan, onu senin bir ihsanın bilerek sevineceklerdir. Ve eğer bazısını tercih edecek olursan, onu da Allah'ın bir hükmüyle yaptığını bilecekler, yine gönülleri hoş olacaktır. bundan anlaşılır ki hanımları sevindirmek, gönüllerini hoş etmek de şeriatın gözettiği maksatlardandır.

"Kalblerinizdekini Allah bilir." Hatırınızdan neler geçiyor, gönüller neler istiyor, ne duyguda, ne niyette bulunuyor hepsini bilir. Onun için kalplerinizi de güzel tutmaya çalışın. "Allah her şeyi bilir ve yumuşak davranır." ALÎM, mübalağa ile alîm, çok, pek çok bilir; onun için gizli açık neyiniz varsa bilir. Fakat halimdir, ceza vermekte acele edivermez, mühlet verir, ihmal

etmez; o halde cezanın geri bırakılmasından dolayı aldanmamalı ve çok titizlik etmemelidir. 52. “Sana bundan öte kadınlar helal olmaz.” Muhayyer kılınıp da seni tercih eden dokuz hanımından başka kadınla evlenmek caiz olmaz. Bu hanımlar, Aişe binti Ebi Bekr, Hafsa binti Ömer, Ümmü Habibe binti Ebî Süfyan, Sevde binti Zem’a, Ümmü Seleme binti Ebi Ümeyye, Safiyye binti Huyeyyi’l-Hayberiye, Meymune binti’l-Harisi’l-Lilâliye, Zeyneb binti Cahşi’l-Esediye, Cüveyriye binti’l-Hârisi’l-Mustalikıyyedir. Allah hepsinden razı olsun. “Onları başka hanımlara değiştirmen de olmaz.” Yani bunları boşayıp yerlerine başka kadınlarla evlenmen de caiz olmaz. Onlar Allah ve Resulü’nü seçtikleri için Allah Teâlâ da onlara böyle ikram ve lutufda bulunmuş, Resulullah (s.a.v.) de vefatına kadar sadece bu hanımlarla evli kalmış vefatında da onlar müminlerin anaları olarak kalmışlardı. “Güzellikleri hoşuna gitse bile.” Alacağın kadınların güzellikleri, senin takdirine layık olmaları varsayılsa bile helal olmaz. İbni Atiyye tefsirinde der ki: Bu ifade, bir adamın evlenmek istediği kadına bakmasının caiz olduğuna delildir. Nitekim Mugire b. Şu’be ve Muhammed b. Mesleme hadisleriyle Sünen’de de varid olmuştur. “Ancak elinin altında bulunan cariyeler hariç.” Çünkü onlar helal, “Bununla birlikte Allah her şeyi gözetliyor.” Onun için O’ndan korkmalı, koyduğu sınırları aşmamalı, helalden harama geçmemeli. Yukardaki ayetin eki mahiyetinde olan bu son cümle, yukarsını tamama erdirirken aşağısına bir ön giriş oluyor.
(bk. Elmalılı M. Hamdi YAZIR, Hak Dini Kur’an Dili)

Ahzab 37 Peygamberimiz evlatlığının eşi ile neden evlendi?

ateistlerecevap.org/2017/09/ahzab-37-peygamberimiz-evlatlgnn-esi.html

by Ateistlere Cevap - September 2, 2017

Hicretin 5. Senesi, Zilkâde Ayı.
Hz. Zeynep binti Cahş, Resûl-i Ekrem Efendimizin halası Ümeyme binti Abdülmuttalib'in kızı idi. Daha önce Peygamber Efendimizin evladlık edindiği Hz. Zeyd bin Hârise ile evlenmişti. Bu evliliğin dünürlüğünü de bizzat Resûl-i Ekrem Efendimiz yapmıştı.1
Hz. Zeynep ve ailesi böyle bir evliliği istemedikleri hâlde, sırf Peygamber Efendimizin ısrarı üzerine rıza göstermişlerdi.
Hz. Zeyd, izzetli zevcesi Hz. Zeynep'i kendisine mânen küfüv (denk) bulmuyordu. Bu durum mânevî imtizaçsızlığa sebep oluyordu. Nitekim evliliklerinin birinci yılı henüz bitmişken, Hz. Zeyd, Peygamber Efendimize gelerek, *"Yâ Resûlallah! Ben, âilemden ayrılmak istiyorum."* dedi. Peygamberimiz (s.a.v.)'in cevaben, "Zevceni tut, boşama! Allah'tan kork." buyurdu.2
Fakat Hz. Zeyd, ferasetiyle Hz. Zeynep'in yüksek bir ahlâkta yaratılmış olduğunu ve bir peygamber hanımı olacak fıtratta bulunduğunu hissetmişti. Kendisini de ona zevc olacak fıtratta mânen küfüv bulmadığı için boşadı.
Peygamber Efendimiz, mânevî geçimsizlik sebebiyle Hz. Zeyd ve Hz. Zeynep arasındaki evliliğin son bulmasından son derece üzüldü. Çünkü, bu evliliği kendisi arzu etmişti. Durumun düzeltilmesi, mahzun Zeynep (r.a.) ile hâdiseden dolayı üzülen akrabalarının gönlünün alınması gerekiyordu.

Hz. Zeynep'in iddeti (boşandıktan sonra beklemesi gereken müddet) dolmuştu.
Resûl-i Ekrem Efendimiz bir gün Hz. Âişe Validemizle oturmuş sohbet ediyordu. Bu esnada kendisine vahiy geldi. İnen âyetlerde Cenâb-ı Hak şöyle buyuruyordu:

> "Zeyd o hanımla alâkasını kesince Biz onu sana nikâhladık tâ ki evlâtlıklarının boşadığı hanımlarla evlenmenin mü'minler için günah olmayacağı anlaşılsın. Allah'ın emri işte böylece yerine getirilmiştir."
> "Allah'ın kendisi için takdir ettiği şeyi yerine getirmesinde Peygamber için bir vebâl yoktur. Daha önce geçen peygamberler hakkında da Allah'ın kanunu böyledir. Allah'ın emri, tâyin edilmiş ve değişmez bir hükümdür."3

Vahiy hali sona erince, Kâinatın Efendisi Peygamber Efendimiz (a.s.m.) gülümsedi, "Allah'ın, onu bana gökte nikâhladığını, Zeynep'e, kim gidip müjdeler?" buyurdu.
Âyet-i kerimelerden açıkça anlaşılacağı gibi, Cenâb-ı Hak, Hz. Zeynep'i zevceliğe alması için Peygamberimiz (s.a.v.)'e emir vermiştir. Resûl-i Ekrem Efendimiz de bu emre uyarak Hz. Zeynep'i zevceliğe almıştır. Âyet-i kerimedeki "Biz onu sana zevce yaptık" beyanı, bu nikâhın bir akdi semavi olduğuna açıkça delâlet ediyor. Demek ki, bu nikâh, harikulâde, örf ve zahiri muâmelelerin üstünde sırf Allah'ın emriyledir ki, Resûl-i Kibriyâ Efendimiz, Allah'ın emrine boyun eğmiştir. Nefsî arzularla hiçbir ilgisi yoktur.
Bu Evliliğin Mühim Bir Hikmeti
Cenâb-ı Hakkın emriyle, Peygamber Efendimiz (a.s.m.) ile Hz. Zeynep arasında kurulan bu evliliğin ehemmiyetli bir şer'i hükmü olduğu gibi, bütün mü'minleri ilgilendiren bir hikmet ve fayda tarafı da vardı. Bu da konu ile ilgili gelen vahyin: "Tâ ki, evlâtlıklarını, kendilerinden alâkalarını kestikleri zevcelerini almakta mü'minler üzerine günah olmasın." meâlindeki kısmında beyan buyurulmuştur.
Çünkü, Cahiliyye Devrinde, bir kimse birisini evlât edindiği zaman, halk, evlâtlığı, onun adıyla anar ve evlâtlık, öz evlât gibi o kimsenin mirasından faydalanırdı. Haliyle bu inanca göre, evlâtlığın boşadığı kadını, onu evlât edinen kimse alamazdı, bu haramdı.
İşte, Peygamber Efendimizin, Allah Teâlânın emrine uyarak, Hz. Zeynep'i zevceliğe almasıyla Cahiliyye Devrinin bu inanç ve âdetinin bâtıl olduğunu ortaya kondu. Böyle bir durumda mü'minler için de vebâl ve günahın söz konusu olamayacağı belirtildi.
Münafıkların Dedikoduları
Peygamber Efendimiz (a.s.m.) Hz. Zeynep'le evlenince, her meselede fırsat kollayıp, Müslümanlar arasında fitne ve fesatı çıkarmaya can atan münafıklar, bu meselede de ileri geri konuşmaya başladılar. Cahiliyye Devri inancına göre, evlâtlığın boşadığı karısını almayı

haram sayıp, bunu Resûl-i Ekrem Efendimiz (a.s.m.) aleyhinde dedikodu vesilesi yapıp, *“Muhammed, evlâdın karısıyla evlenmeyi haram kıldı. Kendisi ise oğlu Zeyd’in boşadığı karısıyla evlendi.”* diyerek yaygaraya başladılar.4 Gelen vahiy bu hususa da açık bir şekilde şöyle cevap veriyordu.5

> “Muhammed hiçbirinizin babası değildir; o Allah’ın Resûlüdür ve peygamberlerin sonuncudur. Allah ise her şeyi hakkıyla bilir.”6

Peygamberlerin, ümmetlerine bir baba gibi nazar ve hitapları risâlet vazifesi itibariyledir, beşeri şahsiyetleri itibariyle değildir. Bu bakımdan, elbette onlardan zevce almanın uygun olmayacağından bahsedilemez. Kur’ân-ı Kerim, zihinlerde bu hususta uyanacak herhangi bir istifhamı bertaraf etmek maksadıyla, meâlini aldığımız son âyet-i kerime ile mânen şöyle demektedir:

> *“Peygamber rahmeti İlâhiye hesabıyla size şefkat eder, pederâne muâmele eder ve risâlet namına siz Onun evlâdı gibisiniz. Fakat şahsiyeti insaniye itibariyle pederiniz değildir ki, sizden zevce alması münasip düşmesin! Ve sizlere ‘oğlum’ dese, ahkâmı şeriat itibariyle siz onun evlâdı olamazsınız!”*7

Böyle bir çok cihetlerden hikmetleri bulunan ve hayırlara vesile olan bu pâk ve nezih evliliğe toz kondurmak ve bununla da Resûl-i Kibriyâ Efendimizin yüce şahsiyetine gölge düşürmek niyetiyle çırpınıp duranların, hüsni niyetten ne kadar uzak ve maksadı hareket ettikleri, elbette ki, bu izahlarımız neticesinde, basiret ve feraset sahibi mü’minlerin gözünden kaçmaz.

Düğün Ziyafeti ve Bir Mu’cîze

Evliliklerinde ashabına düğün ziyafeti tertiplemek, Resûl-i Ekrem Efendimizin bir âdeti idi. Bu âdet, Müslümanlar arasında da günümüze kadar sünnet olarak devam edip gelmiştir.

Fahr-i Kâinat Efendimiz, Hz. Zeynep’le evlendiği gün, Enes bin Mâlik’in annesi Ümmü Süleym, kendilerine yağda kavrulmuş biraz Medine hurması gönderdi. Gönderilen hurma küçük bir kap içinde, ancak Peygamber Efendimiz ve Hz. Zeynep’e kâfi gelebilecek kadardı.

Hâdiseyi, bu bir avuç hurmayı getiren “Hâdimi Nebevî” ünvaniyle şöhret bulan Hz. Enes bin Mâlik şöyle anlatır:

> “Nebî (a.s.m.) götürdüğümü kabul etti ve ‘Bana, Ebû Bekir,

Ömer, Osman ve Ali’yi (r.a.) çağır.’ diye emretti. Bu arada daha birçok kimsenin ismini zikretti. Resûlullahın azıcık bir yiyecek için birçok kimseyi çağırmayı bana emretmesine şaştım. Ama emrine aykırı hareket edemezdim. Onların hepsini çağırdım.

“Bu sefer, ‘Bak, Mescid’de kim varsa, onları da çağır.’ dedi. Öyle yaptım. Mescid’e gidip, orada namaz kılan kimi buldumsa onlara, ‘Resûlullahın düğün ziyafetine buyurunuz.’ dedim.”

“Geldiler. Nihayet sofra doldu. Bana, ‘Mescid’de kimse kalmadı mı?’ diye sordu. *‘Hayır!..’* dedim.

Bu sefer, ‘Bak, yolda kim varsa, onları da çağır.’ dedi.

“Çağırdım. Odalar da doldu. ‘Gelmeyen kimse kaldı mı?’ diye sordular.

“Hayır, yâ Resûlallah!” dedim.

“‘Haydi çanağı getir.’ buyurdu

“Getirip önüne koydum. Elini çanağın üzerine koyup bereket duâsında bulundu. Bundan sonra, ‘Onar onar halkalansınlar ve herkes kendi önünden yesin.’ buyurdu.

“Dâvetliler emredilen şekil üzere oturarak doyuncaya kadar yediler. Böylece bütün dâvetliler bölük bölük gelip yiyip gittiler.

“Ben çanaktaki hurmaya bakıyordum. Sofada ve odalarda bulunanların hepsi ondan doyuncaya kadar yedikleri hâlde çanaktaki hurma getirdiğim gibi duruyordu.

> "Resûlullah bana, 'Ey Enes! Kaldır.' diye emretti.
> "Ben de çanağı kaldırdım. Sonra da annemin yanına vardım. Hâdiseyi olduğu gibi anlattım. Annem de bana,
> *'Hiç hayret etmene gerek yok! Eğer, Allah ondan bütün Medinelilerin yemesini dilemiş olsaydı, hepsi de yer ve doyarlardı.'* dedi."8

Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (a.s.m.) dini, dâveti ve risaleti umumî olduğu için, hemen hemen kâinatın her nevinden mucîzelere mazhar olmuştur. Duâsıyla yemeklerin bereketlenmesi hususunda da birçok mucîzeler göstermiştir. Mevzu ile ilgisi bakımından bu mucîzeyi burada naklettik. Ve, duâ ediyoruz:
"Yâ Rab! Resûl-i Ekremin (a.s.m.) bereketi hürmetine, bize ihsan ettiğin maddî ve mânevî rızkımıza bereket ihsan eyle!" Âmin…

Dipnotlar:

1. Tabakât, 8:101.
2. A.g.e., 8:101; Tirmizî, Sünen, 5:354; ibn-i Kesir, Tefsir, 3:491.
3. Ahzab Sûresi, 37-38.
4. Cahiliyye Devrinin bu evlâd edinme âdeti Kur'ân-ı Kerîmin şu mealdeki âyet-i kelimeleriyle ortadan kaldırılmıştır. '… Allah evlâtlıklarınızı, oğullarınız hükmünde kılmamıştır. Bunlar sizin ağzınızdaki mânâsız bir sözden ibarettir. Allah ise hakkı bildiriyor ve kullarını doğru yola iletiyor. "Onları kendi babalarına nisbet edin; Allah katında doğru olan budur. Eğer babalarının kim olduğunu bilmiyorsanız, zâten onlar sizin din kardeşleriniz ve dostlarınızdır. Bu hususta unutarak veya bilmeyerek yaptığınız hatadan dolayı sizin için bir günah yoktur; siz ancak kasten yaptıklarınızdan mes'ulsünüz. Allah ise çok bağışlayıcı, çok merhamet edicidir." (Ahzab, 33/4-5.)
5. Tirmizî, Sünen, 5:352.
6. Ahzab Sûresi, 40.
7. Mektûbat, s. 28-29.
8. Müslim, 2:1051.

Tahrim suresi 4-5 bu ayeti açıklar mısınız?

ateistlerecevap.org/2017/09/tahrim-suresi-4-5-bu-ayeti-acklar-msnz.html

by Ateistlere Cevap - September 2, 2017

Değerli kardeşimiz,

Önce ilgili ayetlerin mealini yazalım ki, ayetlere nasıl yanlış anlam verildiğini ve çarpıtıldığını herkes görsün:

"Şimdi ikiniz de ey Peygamber eşleri, eğer kalplerinizin matlup olan durumdan kayması sebebiyle Allah'a tövbe ederseniz ne âla! Yok eğer hislerinize mağlup olup Peygambere karşı birbirinize arka çıkarsanız, bilin ki Allah da onun yardımcısıdır. Cebrail de, salih müminler ve melâikeler de ayrıca onun yardımcılarıdır. Eğer o sizi boşayacak olursa Rabbi ona, sizden daha hayırlı, Allah'a teslimiyet gösteren, mümin, gönülden itaat eden, tövbe eden, ibadete düşkün, oruca düşkün dul veya bâkireler olarak başka eşler nasip edebilir."(Tahrim, 66/4-5).

Görüldüğü gibi, ayette Hz. Muhammed (a.s.m)'in "... hatta melekler bile karışıyor, bana arka çıkarlar diyor ve sizi boşarsam daha iyilerini de alırım" şeklinde bir ifadede bulunduğuna dair bir tek kelime bile yoktur.

On beş asırdır, hiçbir kitaba nasip olmamış bir düzeyde milyonlarca hafızların ezberinde, her biri kendi devrinde insanlığın bir yıldızı ve kendi uzmanlık alanının bir güneşi olarak parlamış ve bu gün bile düşüncelerinden dünyanın istifade ettiği milyonlarca İslam aliminin gönlünde

yer alan Kur'an-ı Kerim'in bazı ayetlerinin Allah'tan olmadığını düşünmek, bütün o zirvedeki akıllara, hikmetlere ve ilimlere açıkça bir saldırı anlamına gelir. Kendi aklını, dünya ilim ve düşünce çevresinin akıllarına hayran kaldığı milyonlarca insanın kolektif aklından daha üstün görmek, aklıselimle izah edilecek bir tutum değildir.

Hz. Peygamber (a.s.m), hanımlarından birine gizli bir şey söylemiş ve kimseye açmamasını tembih etmişti. Ancak, o Efendimiz (asv)'in diğer bir hanımına söylemişti. Vahiy ile bundan haberdar olan Hz. Peygamber (a.s.m) söz konusu hanımına kendi sırrını başkasına açtığını söyleyerek sitemde bulunmuştu. Hanımı, bundan nasıl haberdar olduğunu sorunca da Hz. Peygamber (a.s.m) "Bunu bana her şeyden haberdar olan Allah bildirdi" diye cevap verdi.

"Hani Peygamber zevcelerinden birine gizlice bir söz söylemişti. Fakat eşi, (o sözü) başkalarına haber verip Allah da bunu Peygambere açıklayınca, Peygamber bir kısmını bildirmiş, bir kısmından da vazgeçmişti. Peygamber bunu ona haber verince hanımı: 'Bunu sana kim haber verdi?' dedi. Peygamber de: 'Her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olan Allah bildirdi' dedi." (Tahrim, 66/3) mealindeki ayette bu geçek vurgulanmaktadır.

Surenin 4-5. ayetlerinde söz konusu edilen hususlar da bu olayın bir devamıdır.

Şimdi, olayın asıl bölümünü anlatan 3. ayetin verdiği bilgilerde gaybî bir haberin söz konusu olması nedeniyle Hz. Muhammed (a.s.m)'in peygamberliğini ispat eden açık bir mucize olduğu halde, bunu aklına sığıştırmamak ve başka Müslümanların akıllarını da bloke etmeye çalışmak çok tuhaf bir önyargıdır.

Ahzab 53 Peygamber'in evine girilmesi yasak mı?

ateistlerecevap.org/2017/09/ahzab-53-peygamberin-evine-girilmesi.html

by Ateistlere Cevap - September 2, 2017

Değerli kardeşimiz,
Ahzab suresi, 53. Ayet:

> “Ey iman edenler! Peygamberin evlerine vaktine bakmaksızın ve yemeğe izin verilmedikçe girmeyin. Fakat çağırıldığınız vakit girin. Yemeği yediğinizde de hemen dağılın. Sohbet etmek için de izinsiz girmeyin. Çünkü bu haliniz Peygambere eziyet veriyor, ama o sizden utanıyor. Fakat Allah gerçeği söylemekten utanmaz. Hem O’nun hanımlarına bir ihtiyaç soracağınız vakit de perde arkasından sorun. Böyle yapmanız hem sizin kalbleriniz ve hem de onların kalbleri için daha temizdir. Hem sizin Resulullah’a eziyet etmeye hakkınız yoktur. Ondan sonra hanımlarını da ebediyyen nikâh edemezsiniz. Çünkü bu Allah katında çok büyük bir günahtır.”

Ahzab suresi, 53. Ayet tefsiri:
“Ey iman edenler! Size izin verilmedikçe peygamberin evine girmeyin...” Ümmetin Peygamber (asm) ile ilgili durumu iki şekildedir:
Birisi Peygamber (asm) ile başbaşa olduğu durumdur. O zaman vacip olan onun rahatsız etmemektir. İşte bu sûrenin 53. âyeti olan “Ey iman edenler! Peygamberin evlerine yemeğe çağrılmaksızın vakitli-vakitsiz girmeyin.” emri ile bu, beyan buyuruluyor.
İkincisi ise Peygamber (asm) insanların arasında bulunduğu esnadadır. O zaman vacip olan da ona hürmet göstermektir. Yine bu sûrenin 56. âyeti olan “Ey iman edenler! Siz de ona salat ve selam getirin.” ayetiyle de bu beyan buyruluyor.
Nur Sûresi’nde de “Ey iman edenler! Kendi evlerinizden başka evlere izin alıp sahiplerine selam vermeden girmeyin.” *(Nur, 24/27)* buyurulmuş, kendi evlerinizden başka evlere sahiplerinden izin almaksızın girmeyiniz diye yasaklama getirilmişti. Bu hüküm genel nitelikli olduğu için, elbette Peygamber (asm)’in evlerini dahi kapsıyordu.
Fakat “Peygamber müminlere canlarından ileridir. Onun eşleri de müminlerin anneleridir.” *(Ahzab, 33/6)* buyurulmakla, Peygamber (asm)’in müminlere canlarından daha ileri ve hanımlarının onların anneleri olması, müminlerin Resulullah (asm)’ın evine kendi evleri gibi izin almaksızın girebilmelerine caizlik verecek zannedilebilirdi.
İşte bu ayet hem böyle bir zanna yer olmadığını anlatıyor, hem bu vesileyle Resulullah (asm)’ın eşlerine “hicab”ı (tesettürü) emrediyor, hem de müminlerin anneleri olmalarının mânâsını açıklıyor.
Âyetten anlaşıldığına ve İbnü Abbas’tan rivayet olunduğuna göre, birtakım kimselere zaman

zaman Resulullah (asm)'ın evinde yemek yediriliyordu. Bunlar bazen, yemekten önce yetişinceye kadar bekliyorlar, yemekten sonra da hemen çıkıp gitmiyorlar, Resulullah (asm) sıkılıyordu, bu ayet nazil oldu. Hz. Zeyneb (r.anha) ile evlendiği zaman yapılan düğün yemeğinde nazil olduğu da Buharî, Tirmizî ve başka kitaplarda Hz. Enes (ra)'ten rivayet olunmuştur. Sizin için yemeğe izin verilmedikçe, لِطَعَامٍ denilmeyip, اِلَى طَعَامٍ denilmesi, izin kelimesinin içine davet manasını da yüklemek içindir. Beydâvî'nin ifadesine göre bu mânâ yüklemenin sebebi de, izin verilse bile yemeğe çağrılmadan varmanın güzel olmayacağına işaret etmek içindir. Yemek zamanına bakmaksızın veya yemeğin olmasını gözetmeksizin veya gözetmemek üzere girmeyin.
İNÂ, bir şeyin zamanı gelip çatmak, yahut bir şey kemaline erip yetişmek mânâlarına gelir. Burada ikisiyle de tefsir edilmiştir. Bu *"bakmaksızın"* kaydı *"girmeyiniz"* fiilinin fâilinden haldir. Yani zamanı gözetmemeniz, beklememeniz üzere, size yemeğe izin verilmedikçe girmeyin. Fakat çağrıldığınız zaman da girin. Zamanından önce de olsa girin. Fakat yemeği yediğiniz zaman da hemen dağılın. Hiç durmayın. Söz dinlemek veya sohbet etmek üzere izin verilmedikçe girmeyin. Bu da üzerine atfedilmiştir.
Bizim anlayışımıza göre, bu kaydın yararı, yemekten başka maksatlar için de izinsiz girmenin yasaklığını genellemektir. Çünkü o izinsiz, zamansız giriş ve duruş Peygamber (asm)'e eziyet veriyordu. Evini daraltıyor, ev halkını sıkıyordu; fakat sizden utanıyor, girmeyin çıkın demekten sıkılıyordu. Halbuki Allah gerçeği söylemekten çekinmez, sıkılmaz.
Yani Nûr Sûresi âyeti gereği, başkasının evine izinsiz girenlerin ve ihtiyaçtan fazla duranları çıkarılması bir haktır. O halde Allah'ın söylediği gibi söylemekten sıkılmamak gerekir. Şayet size

> "Geri dönün' denilirse dönüp gidin. Bu sizin için daha temizdir." *(Nûr, 24/28)*

İzin ile girdiğinizde de kadınlara bir meta, gerekli bir şey soracağınız veya isteyeceğiniz zaman artık onlara bir "hicab", yani görülmelerine engel bir perde, bir siper arkasından sorun.
Bundan böyle "harem", farz kılınmışıtır ki, o zamana kadar Araplar da adet değildi. Öyle yapmanız, izinsiz girmemek, çabuk dağılmak, hareme soracağınızı perde arkasından sormak hem sizin kalbleriniz, hem onların kalbleri için daha fazla temizliktir. Şeytanî düşüncelerden, vesveselerden uzaklaşırsanız, hem kadınların, hem erkeklerin iffet ve ismet hisleri daha fazla yükselir, edeb, nezihlik, takva, hürmet gösterme artar.
Hem Resulullah (asm)'ı üzmeniz, incitmeniz sizin için doğru ve caiz olamaz. Ona hak ve yetkiniz olmadığı gibi, size yaraşmaz ve hakkınızda iyi olmaz. Onun için onu incitmesi düşünülen durumların ve hareketlerin hepsinden sakınmalı hiçbirini caiz görmemelisiniz. Onun arkasından, yani vefatından sonra hanımlarını nikahlamanız asla olamaz. İşte onların müminlerin anneleri olmalarının asıl mânâsı budur. Öz anneler gibi nikahlarının ebediyen caiz olmamasıdır.
Çünkü o günah, Peygamber (asm)'i üzmek, buna dahil olmak üzere o vefat ettikten sonra

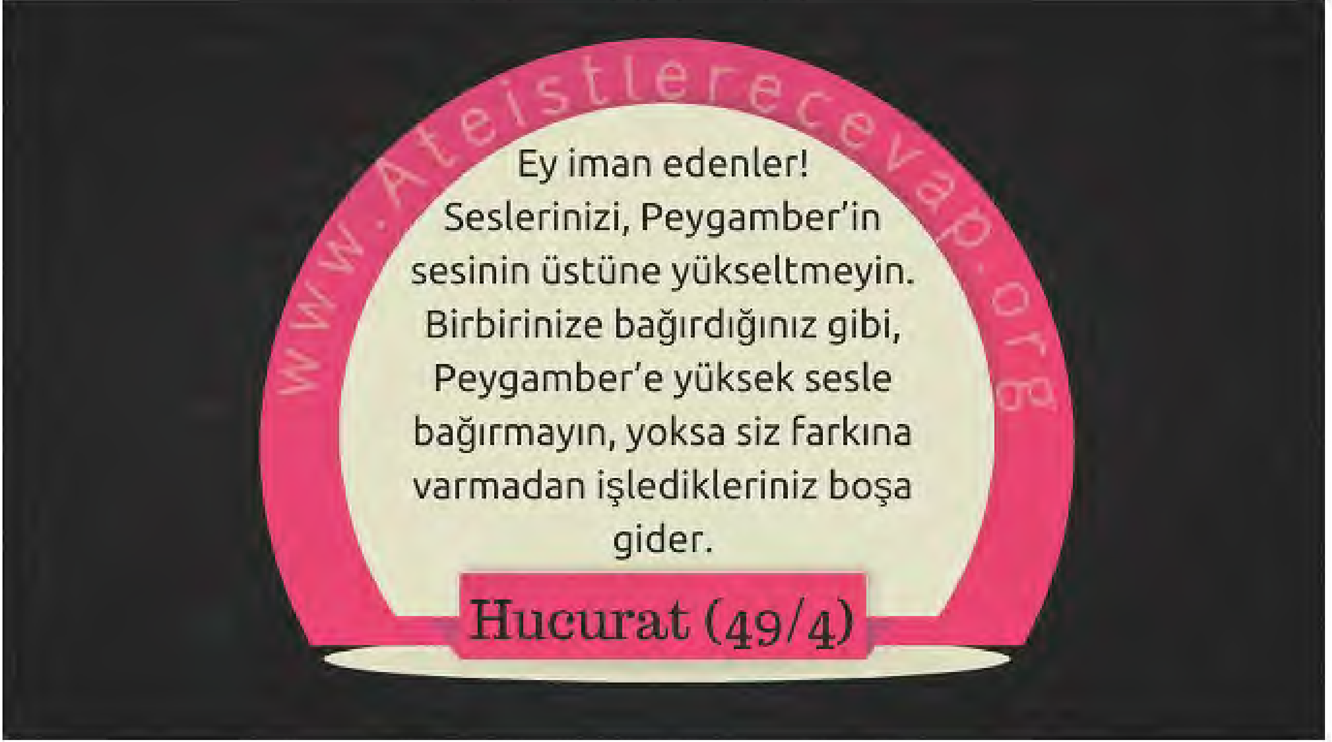
hanımları ile nikahlanmak günahı Allah katında çok büyük bulunuyor. Peygamber (asm)'e kasten eziyet etmek inkâr olduğu gibi, hanımları ile nikahlanmayı, helal saymak da öyledir. Resulullah (asm), vefatında da Allah katında öyle muazzam ve öyle saygı gösterilmesi vacip olandır.

(bk. Elmalılı M. Hamdi YAZIR, Kur'an-ı Kerim Tefsiri, ilgili ayet.)

(Hucurat, 1-5) Peygamberimizin'in yanında yüksek sesle konuşulmasının Allah tarafından yasaklanması?

ateistlerecevap.org/2017/09/hucurat15-peygamberimizinin-yaninda.html

by Ateistlere Cevap - September 1, 2017

Değerli kardeşimiz,

Bakın ne güzel söylüyorsunuz: *"Yanımda yüksek sesle konuşmayı yasakladım." demiş olsa, buyruğu yine de yerine getirilmiş olurdu…"* Bütün dünyanın aklına, zekasına hayran kaldığı Hz. Muhammed (asv)'in -kendi ifadeleriyle, kendi sözleriyle- ortaya koyduğu yüzlerce emir ve yasakları ortada iken ve bunları bize kadar ulaştıran yüzlerce hadis kaynakları buna şahit olduğu halde, kendi sözlerini ortaya koyan hadis koleksiyonundan farklı olarak, bir çok hakikatleri "Kur'an" denilen Allah'ın kitabından aktarması gösteriyor ki, o sadece bir peygamberdir, Allah'ın emir ve yasaklarını tebliğ etmekle yükümlüdür. Vahiy olarak kendisine indirilen Kur'an'ı kendi sözlerinden ayrı tutmak zorunda olduğunu biliyor ve bunları gelen vahiyle alır almaz derhal katiplerine yazdırıyordu. Hatta ilk zamanlarda daha yeni Müslüman olmuş bazı cahil bedevî Araplar tarafından "birbirine karıştırılır" korkusuyla kendi sözlerinin yazılmasını yasaklamıştır. İnsanlar Kur'an'ın üslubuna aşina olduktan sonra hadislerin yazılmasıyla ilgili yasağı kaldırmıştır.

Demek ki, soruda söz konusu edilen olayda olduğu gibi, görünürde çok basit bir edep ve terbiye talimiyle ilgili de olsa, Allah'ın indirdiği vahyi kendine mal etmiyor, onun Kur'an ayeti olduğunu ilan ediyor.

Bırakın görünürde küçük bir ilahî mesajı, kısa bir Rabbanî dersi kendine mal etmesi, kendisi için hiç de hoş olmayan bir takım uyarıları ve azarlamaları da insanlara ilan etmek zorunda kalıyor. Çünkü, bunların hepsi Allah'tandır, Hz. Muhammed (asv) ise, -aleyhine de olsa- onların hepsini insanlara aktarmak durumundadır.

Örneğin, bir defasında gayri müslim misafirleriyle sohbet eden Hz. Peygamber (a.s.m), -bu misafirlerden haberi olmayan sahabeden- Abdullah b. Ümmi Mektum adındaki bir âmâ, iki de bir -bilmeyerek- misafirlerin sözlerini kesecek şekilde sorular soruyordu. Hz. Peygamber (a.s.m) ise, gayri müslim de olsa misafirlerine karşı gösterilen bu tavrı nezaket kurallarına uygun görmemiş ve bu sorularla pek ilgilenmemişti. Daha sonra inen Abese suresinde (80/1-11), Efendimiz (asv)'in bu tavrı yerilmiş ve gayri müslimlere karşı fazlaca titiz davranmasının abartılı bulunduğuna işaret edilmiştir.

Mesela, Bedir ganimetinin taksimi hakkında yaptığı işlemden ötürü, kendisinin durumunu eleştiren ayetleri de gizlememiştir, gizleyememiştir. (bk. Enfal, 8/67-69).

Kur'an'da üç yüz otuz iki defa zikredilen "kul = de ki" kelimesini bile zikretmesi, Hz. Muhammed (asv)'in bir peygamber olduğunu, Kur'an'ın Allah'ın kelamı olduğunun çok açık bir belgesidir. Çünkü, normalde birisi "deki…" dese, bu mesajı alan kişi onu "dek.i.." demeden aktarır ki, işin normali de budur.

Örneğin Kur'an'da "De ki: Allah birdir, samed'dir." ayetleriyle başlayan İhlas suresini "De ki:.."yi kullanmadan aktarılması ve okunması gerekirdi. Fakat o, gerek bunu insanlara öğretirken, gerek kendisi namazlarında okurken "De ki…" sözcüğüyle birlikte okuyor. Bundan anlaşılıyor ki, Hz. Muhammed (a.s.m) Kur'an'ın bir tek kelimesini, bir tek harfini değiştirmeden, Allah'ın mesajını olduğu gibi aktarmıştır. Neden mi?

İşte o, işte Kur'an!:

> “Yok, yok! gördüğünüz ve göremediğiniz âlemlere yemin olsun ki, bu Kur’ân, pek kerim bir Resulün -tebliğ ettiği- sözüdür. O bir şâirin sözü değildir. Ne de az iman ediyorsunuz! O bir kâhinin sözü de değildir. Ne de az düşünüyorsunuz! Bilakis o, âlemlerin Rabbi olan Allah katından indirilmiştir. Eğer o (peygamber), bizim adımızla bir takım sözler uydursaydı, onu elimizle yakalar, sonra da onun şah damarını koparırdık. Sizden kimse da buna engel olamazdı. Şüphesiz ki bu Kur’an takvâ sahipleri için bir öğüttür. Elbette, içinizden bazılarının peygamberi yalancı saydığını biliriz. Şüphesiz, o / Kur’an kâfirler için bir pişmanlık vesilesi ve karşılaşacakları kesin bir gerçektir. O halde (ey şanlı elçi!) Rabbinin yüce adını zikret!”(Hakka, 69/38-52).

Soruda geçen ayetin geçtiği Hucurat Suresinde, Müslümanların Allah’a ve Resulüne karşı riayet etmeleri gereken edep, kendi aralarında ve başkalarıyla ilişkilerinde takınmaları gereken ahlâkî tavır konularında buyruk ve tavsiyelere yer verilmiş, müminler arasında çıkacak ihtilafların nasıl çözüleceği açıklanmış, insanların kök birliği ve eşitliği etkili bir üslûp içinde ilan edilmiş, üstünlüğün fırsat eşitliği içinde yapılacak yarışla elde edileceği vurgulanmış, iman ve islâm kavramlarıyla ilgili önemli açıklamalar yapılmıştır.

Fahreddin Râzî’nin, sûrenin ana konularıyla ilgili olarak yaptığı sistematik açıklama ilgi çekicidir: Bu sûrede müminler, güzel ahlâk kurallarına yönlendirilmektedir. Riayet edilmesi gereken edep ve ahlâk kuralları ya Allah ya Resulü (asv) yahut da başkalarıyla ilgilidir. Başkaları ya iman, ibadet ve güzel ahlâk yolunu tutanlardır yahut yoldan sapanlardır (fâsıklardır). Doğru yolda olanlar da ya bir arada bulunurlar veya ayrı yerlerde. Böylece ahlâk ve davranış bakımından müminin karşısında beş farklı muhatap vardır. Sûrenin 1,2,6,11 ve 12. âyetlerine “Ey iman edenler” diye başlanmış ve her birinde yukarıda sıralanan muhataplardan biriyle ilgili ahlâk, edep ve davranış kurallarına yer verilmiştir. (bk. Razi, ilgili surenin tefsiri)

Soruda geçen konuyla ilgili ayetlerin mealleri:

> – Ey iman edenler! Allah ve Resulünün önüne geçmeyiniz, Allah'a itaatsizlikten sakınınız! Şüphesiz Allah her şeyi işitmekte ve bilmektedir. – Ey iman edenler! Seslerinizi Peygamber'in sesinden fazla çıkarmayınız, birbirinize bağırdığınız gibi ona bağırmayınız; sonra farkında olmadan amelleriniz boşa gider.
> – Allah Resulünün yanında seslerini kısanlar var ya, işte onlar, Allah'ın gönüllerini takva yönünden denemeye tâbi tuttuğu kimselerdir. Onlar için büyük bağışlanma ve büyük bir ödül vardır.
> – Odaların dışından sana seslenenlerin çoğu kuşkusuz düşünemiyorlar.
> – Yanına çıkıncaya kadar sabredip bekleselerdi elbette kendileri için daha iyi olacaktı. Yine de Allah çok bağışlayıcı, çok esirgeyicidir. (Hucurat, 49/1-5)

Ayetlerin açıklaması:

1. "Geçmeyin" şeklindeki tercüme, aslında geçişli olan "lâ tükaddimû" fiilinin nadiren geçişsiz de olabileceği ve burada bu ikinci kullanımıyla yer aldığı yorumuna dayanmaktadır. (bk. Şevkânî, ilgili ayetin tefsiri) Kelimenin geçişli okunuşuna dayanan diğer yorumları da kapsayacak şekilde bunu "geçmeyin (başkalarını da geçirmeyin)" şeklinde anlamak yerinde olacaktır.

Bu yasaklamaya göre mümin, gerek hüküm, karar ve tercihlerinde ve gerekse davranışlarında Allah ve Resulünün önüne geçmemekle yükümlü kılınmaktadır. Yalnızca "Allah'ın..." demek yeterli olacağı halde Resûl'ün de zikredilmesi, onun dinin tebliği yanında dini açıklama, uygulama ve ilâhî bildirime dayalı olarak tamamlamadaki önemli rolüne işaret etmekte; Resûl'e itaatin de dolaylı olarak Allah'a İtaat mânasına geldiği gerçeğinin altını çizmektedir. Hz. Peygamber (asv) zamanında, onun yanında bulunan müminler, hem irade ve kararda hem de fiil ve davranışta onun önüne geçmemek, onu beklemek, gözetmek, peşinden gitmek, izni ile hareket etmek durumundadırlar. Onun bulunmadığı yer ve zamanlarda "öne geçmemek ve geçirmemek", dine aykırı bir karar vermemek, bir şey

yapmamak mânasına gelmektedir. “Allah ve Resulünün önüne geçirmemek” de, önemi ve değeri ne olursa olsun -kişinin kendi nefsi dahil- hiçbir kimsenin irade ve rızasını, Allah ve Resulünün irade ve rızasının önüne geçirmeme, onu buna tercih etmeme, önceliği ilâhî irâde ve rızaya verme anlamına gelmektedir.2. Söz, karar ve davranışta Allah ve Resulünün iradelerini aşmamak, onların rızalarının dışına çıkmamak gerektiği önceki âyette bildirilmişti. Buna nispetle daha hafif bir ihlal ve kusur teşkil eden iki davranışın daha çirkinliği de bu âyette ifade edilmektedir: Bunlardan biri, Hz. Peygamber (asv)’in yanında başkalarıyla konuşurken onun sesini bastıracak kadar yüksek bir sesle konuşmak. Buhârî’nin rivayetine göre Hz. Peygamber (asv) ile görüşme yapmak üzere Temîmoğulları’ndan bir heyet gelmişti, Görüşme sırasında Hz. Ebû Bekir ile Ömer de orada idiler. Kabileye başkan yapılacak kişi üzerinde bu ikisi ihtilafa düşüp Hz. Peygamber (asv)’in yanında biraz da ağız dalaşı yaptılar. Bu âyet inince çok pişman oldular, üzüldüler. Artık onun yanında o kadar alçak sesle konuşuyorlardı ki, çoğu kere Peygamberimiz (asv) “İşitemedim, tekrarlar mısın!” diyordu. (bk. Buhari, Tefsir, 49/1-2)

Ayette ifade edilen ikinci konu, Hz. Peygamber (asv) ile konuşurken, sıradan bir kimse ile konuşur gibi bağırıp çağırarak konuşmak. İslâm’dan önce Araplar bu gibi inceliklere riayet etmezler, ilâhî bir dinin eğitiminden geçmedikleri için bir peygambere nasıl davranılacağını da bilmezlerdi. Âyetler hem onlara edep dersi vermekte hem de daha sonra gelecek olan müminlere, vefatından sonra da olsa Peygamberlerine karşı besleyecekleri saygı ve sevgi konusunda örnekli açıklama yapmaktadır. Razî’ye göre “sesi, Peygamber’in sesinin üstüne çıkarmak”, onun huzurunda çok konuşmak şeklinde de anlaşılabilir. Çünkü bir kimse konuşuyorsa (sesi çıkıyorsa) diğeri susuyor ve dinliyor demektir. Hz, Peygamber (asv)’in yanında olabildiğince az konuşmak ve çok dinlemek gerekir; çünkü hayırlı olan onun konuşmasıdır. (Razi ilgili ayetin tefsiri) Buna göre Peygamber Efendimiz (asv)’in vefatından sonra da, onun hayatına uygun bir hayat sürmek ve onun emir ve yasakları karşısında içten ve dıştan ses çıkarmadan, itiraz etmeden ona itaat etmek gerekir. Ayrıca bütün seslendirmeler, görüşler, düşünceler, hayat tarzları, sistemler onun getirdiği İslama uygun olmalıdır, ondan alınmalıdır.

“Farkında olmadan amelin boşa gitmesi” İki türlü olabilir: a) Âhiret hesaplaşmasında günahlar ile sevapların denkleştirilmesi, başkalarının haklarıyla ilgili bazı günahlardan kurtulabilmek için sevap hanesinden aktarmalar yapılması söz konusudur. Bu durumda insana büyük dereceler ve ödüller kazandıracak birçok amel (ibadet, hayır, güzel iş) tazminata gitmekte, bir mânada heder edilmektedir. b) İman olmazsa ebedî kurtuluş bakımından amelin bir değeri yoktur. Hz. Peygamber (asv)’e karşı gerekli edep ve saygıyı göstermeyen, onu hayatından örnek almayan kimselerin zaman içinde din duyguları, dinî pratikleri ve imanları -kendileri işin farkında olmadıkları halde- zayıflayabilir. Bu zayıflama imanın varlığı ile yokluğu eşit olan bir dereceye vardığında ibre, fikirde veya fiilde inkâra doğru yönelir, inkâr gerçekleşince de amellerin değeri kalmaz, âhiret sermayesi olarak boşa gitmiş sayılır.

3. İşin önemini idrak etmedeki kusur ve İslâm öncesi alışkanlıkların etkisi yüzünden Hz. Peygamber (asv)'e karşı edepte kusur edenler ilâhî ikazı alınca imanları, takvaları ve iyi niyetleri sebebiyle derhal kendilerini toparladılar, onun yanında zor işitilen bir sesle konuşmaya başladılar. Allah'ın uy ansını ve rızasını hem alışkanlıklarının hem de öfkelerinin önüne geçirerek büyük bir takva imtihanı verdiler ve bu imtihandan başarılı çıktılar. Başarılan her imtihanın bir ödülü vardır, takva imtihanının ödülü de bu erdemin önem ve ölçüsünde büyük olacaktır.

4-5. Benî Temîm isimli bedevi kabilesi Hz. Peygamber (asv)'i görmek, tanımak ve buna göre bir ilişki kararı almak üzere Medine'ye gelmişlerdi. Peygamberimiz (asv) her öğleden sonra yaptıkları gibi bir süre dinlenmek (kaylüle yapmak) üzere odalarına çekilmişlerdi. Kabile mensupları, kendilerine bu durum bildirildiği halde Resulullah (asv)'in evinin önünde, kaba bir şekilde "Muhammed, Muhammed!" diye bağırmaya başladılar. Bu davranışları hem edebe aykırı idi hem de onu rahatsız etmişti. Ama eğitim ve idrak seviyeleri henüz yaptıklarının kabalığını, yersizliğini anlayacak ölçüde değildi. (Kurtubî, Ahkam, ilgili ayetin tefsiri)

Böyle yapanların medeni inceliklerden uzak bedeviler olduğu düşünüldüğünde davranış tabii de görülebilirdi. Buna rağmen Allah Teâlâ'nın vahiy göndererek uyanda bulunması iki önemli ve evrensel değer ve kurala dikkat çekmektedir:

1. Medeni inceliklerin, insanî erdemlerin bütün topluluğa yayılması; köylünün, bedevinin, şehirlerden uzak yaşayanların da uygarlıktan nasiplendirilmesi, bütün ümmetin medenileşmesi gereklidir.

2. Hz. Peygamber (asv)'in Allah katındaki yeri ve değeri çok yüksek olup onun karşısında herkes bu idrak içinde olmak zorundadır.
(bk. Kur'an Yolu, Heyet, ilgili ayetlerin tefsiri)

Evrim İslam ile çelişir mi ?

ateistlerecevap.org/2017/08/evrim-islam-ile-celisir-mi.html

by Ateistlere Cevap - August 27, 2017

İslam evrimi kabul eder mi?

Değerli kardeşimiz,
Kur'an-ı Kerim, insanın muhtelif yaratılış devrelerinden bahseder. Bunu ana hatlarıyla dörde ayırmak mümkündür:
1-Kadınsız ve erkeksiz yaratılış. Hz. Âdem gibi.
2-Erkek ve dişiden, günümüzdeki insanların yaratılışı.
3- Erkekten, kadın olmaksızın yaratılış. Hz. Havva gibi.
4-Kadından erkek olmaksızın yaratılış. Hz. İsa gibi.
1-İlk insan Hz. Âdem'in yaratılışı
Cenab-ı Hak, ilk insan Hz. Âdem'i topraktan yarattığını, muhtelif ayetlerde beyan buyurmaktadır. Bunlardan bazıları şöyledir:
Andolsun Biz insanı kuru bir çamurdan, değişmiş cıvık balçıktan yarattık[1].
Andolsun ki Biz insanı, çamurdan süzülmüş bir hülasadan (özden) yarattık[2].
Allah Âdemi topraktan yarattı. Sonra ona 'ol' dedi ve o da oluverdi[3].
Sâd suresinden, Şeytanın da Hz. Âdem'in topraktan yaratıldığına şahitlik ettiğini anlıyoruz:
Ben ondan (Hz. Âdem'den) daha hayırlıyım. Beni ateşten yarattın. Onu ise balçıktan

yarattın[4]
.Hz. Âdem (a.s.)'in yaratılışına dair Kur'an ayetleri şu mealdedir:

> "Hani Rabbin meleklere muhakkak ben yeryüzünde bir halife (bir insan, Âdem) yaratacağım." demişti *(Bakara, 2/30).*

> *"And olsun biz insanı kuru bir çamurdan, suretlenmîş balçıktan yarattık." (Hicr, 15/26).*

> "O insanı (Âdemi) bardak gibi (çınlayan) kupkuru bir balçıktan yarattı." *(Rahman, 55/14)*

> *"Yaratılışta kendileri mi daha kuvvetli yoksa bizim yarattıklarımız mı?Hakikat biz onları cıvık bir çamurdan yarattık." (Saffat, 37/11)*

> "Ki o, yarattığı her şeyi güzel yapan, insanı (Âdemi) yaratmaya da çamurdan başlayandır." *(Secde, 32/7)*

> *"And olsun biz insanı (Âdemi) çamurdan (süzülmüş) bir hulâsadan yarattık." (Mü'minun, 23/12)*

> "O, sîzi çamurdan yaratan, sonra ölüm zamanını takdir edendir." *(Enam, 6/2).*

> *"Sizi (aslınızı) ondan (topraktan) yarattık." (Tâhâ, 20/55)*

> "Sizi bir topraktan yaratmış olması O'nun ayetlerindendir. Sonra siz (her tarafa yayılır) bir beşer oldunuz." *(Rum, 30/20)*

> *"... İblis dedi: Ben bir çamur olarak yarattığın kişiye secde eder miyim?" (İsra, 17/61; A'raf, 7/12; Sâd, 38/76)*

Bu âyetler özetlenecek olursa, "Âdem çamurdan yaratılmıştır."

> "Âdem cıvık çamurdan yaratılmıştır." *(Saffat, 37/11)*

> *"Âdem çamurdan süzülmüş bir hulâsadan yaratılmıştır."(Mü'minun, 23/12)*

> "Âdem kuru çamurdan suretlenmiş balçıktan yaratılmıştır." *(Hicr, 15/27; Rahman, 55/4).*

Âdem (yerden çıkmış varlık) edim (yeryüzü, toprak) anlamında İbranice bir kelimeden gelmektedir. Âdem'in çamurdan, yani toprağın su ile karışımından yaratıldığı, daha açık bir ifade ile kuru çamurdan şekillenmiş bir balçıktan yaratılıp ilâhi ruhtan üflendikten sonra canlandığı beyan ediliyor:

> "Ki o yarattığı her şeyi güzel yapan, insanı (Âdem'i) yaratmaya çamurdan başlayandır." *(Secde, 32/7)*

> *"Sonra onun neslini bir öz sudan, değersiz bir sudan yarattı." (Secde, 32/9).*

> *"Sonra onu (Âdem'i) düzeltip tamamladı, içine ruhundan üfürdü; sizin için kulaklar, gözler, gönüller yarattı." (Secde, 32/9).*

Bu ayet-i kerimelerden, Hz. Âdem'in yaratılışının toprakla başladığını, daha sonra bunun çamur hâlini aldığını anlıyoruz. Bu çamur da süzülerek "çamur özü" hasıl olmuş, bundan da ilk insan Hz. Âdem yaratılmıştır.
İlk insanın bu yaratılışında, günümüzdeki insanın yaratılışında olduğu gibi tedricilik vardır. Yani, nasılki günümüzde, yaklaşık dokuz ayda bir insan, yavaş yavaş anne karnında şekilleniyorsa, topraktan çamura, çamurdan balçığa, balçıktan, tın tın öten bir yapıya, oradan da bu yapının yavaş yavaş insan şekline dönüştüğünü anlamak mümkündür.

Hz. Âdem'e Ruh Verilmesi

Cenâb-ı Allah Hz. Âdem (as)'i yaratırken, yukarıda anlatıldığı gibi maddesi olan çamuru, çeşitli mertebelerde değişikliğe uğratarak, canın verilmesi ve ruhun nefhedilmesine müsaid bir hale getirdi. Nihayet şekil ve suretinin tesviyesini ve düzenlemesini tamamlayınca, ona can vermiş ve ruhundan üflemiştir:

> "Rabbin o zaman meleklere demişti ki: *'Ben muhakkak çamurdan bir insan yaratacağım. Artık onu düzenleyerek (hilkatını) tamamlayıp ona da rûhumdan üfürdüğüm zaman kendisi için derhal (bana) secdeye kapanın.'* Bunun üzerine İblis' ten başka bütün melekler secde etmişlerdi. O (İblis) büyüklük taslamış ve kâfirlerden olmuştu. Allah: *'Ey İblis iki elimle (bizzat kudretimle) yarattığıma secde etmekten seni alıkoyan nedir? Kibirlenmek mi istedin? Yoksa yücelerden mi oldun?'* buyurdu. İblis dedi: *'Ben ondan hayırlıyım. Beni ateşten, onu ise çamurdan yarattın.'* " (Sâd, 38/71-76. Ayrıca bk. A'râf, 7/12; Hicr, 15/29; Secde, 32/8-9)

Cenâb-ı Allah böylece Hz. Âdem (as)'i en mükemmel bir şekilde yarattı. Boyunun uzunluğunun *"altmış zirâ"* olduğu bazı kaynaklarda kaydedilir. (Kurtubî, Tefsir, XX, 45)
Yaratılışı tamamlandıktan sonra Allah Teâlâ ona, haydi şu meleklere git, selâm ver ve onların selâmını nasıl karşıladıklarını dinle! Çünkü bu, hem senin, hem de zürriyyetinin selâmlaşma örneğidir. Bunun üzerine Hz. Âdem (as) meleklere: "Es-selâmü aleyküm" dedi. Onlar da: "Es-selâmu aleyke ve rahmetullah" diye karşılık verdiler. Âdem (as), insanların büyük atası olduğu için, cennete giren her kişi, Âdem (as)'in bu güzel suretinde girecektir. Hz. Âdem (as)'in torunları, onun güzelliğinden birer parçasını kaybetmeye devam etti. Nihayet bu eksiliş şimdi (Hz. Muhammed zamanında) sona erdi. (Buhârî, Sahih, IV, 102, Halk-ı Âdem, 2 Tecrid-i Sarîh Tercümesi, IX, 76, Hadis no: 1367)
2-Erkek ve dişiden, günümüzdeki insanların yaratılışı
Bir ayette, ilk insandan günümüz insanının yaratılışı nazara verilir ve şöyle beyan buyrulur:
Allah sizi (Hz. Âdem'i) bir topraktan, sonra nutfeden (bir zigottan -Hz. Âdem'in nesli-) yaratmış, sonra da sizi çiftler hâlinde var etmiştir[5].
Anne karnındaki bu gelişmelere şöyle işaret edilir:
Sonra onu nutfe hâlinde sağlam bir yere yerleştirdik. Sonra nutfeyi kan pıhtısına çevirdik,

kan pıhtısını bir çiğnemlik et yaptık, bir çiğnemlik etten kemikler yarattık, kemiklere de et giydirdik. Sonra onu bambaşka bir yaratık (insan) yaptık[6].
Nitekim bir ayette Cenab-ı Hak, insanın merhale merhale yaratıldığını şöyle belirtir:
Hâlbuki O, sizi çeşitli merhaleler hâlinde yarattı[7].
Burada gerek ilk insanın ve gerekse onun neslinden gelenlerin yaratılış safhaları nazara verilmektedir. İnsanın ilk şekli olan cenine ruh gelinceye kadar ceninin gelişmesinde, bitki ve hayvanlardaki gibi, büyüme, gelişme ve farklılaşma kanunları görülür. O kanunlara göre cenin büyüyüp gelişir. Ruhun bedene gelmesiyle ceninde yeni bir safha başlar.
Dünya imtihan yeri olduğu için, Cenab-ı Hak, pek çok sebebe ve hikmete binaen, burada bütün varlıkları yavaş yavaş ve zaman içerisinde yaratıyor.
Cenab-ı Hakk'ın, Hz. Âdem'e ruh üfleyince meleklerin kendisi adına Hz. Âdem'e secde etmesini istediği, ama meleklerle aynı makamda olan şeytanın bu emre uymadığı şöyle bildirilir:
Onu (şeklini) düzeltip ona ruhumdan üflediğim zaman, kendisi için derhâl (bana) secdeye kapanın[8].
Sizi yarattık, sonra size şekil verdik, sonra da meleklere: 'Âdem'e secde edin' dedik[9].
(İblis): 'Ben bir salsaldan (kurumuş çamurdan), değişken bir balçıktan (hamein mesnûn) yarattığın insana secde edemem!' dedi [10].
Şu ayet-i kerimede de yaratılışın bütün safhalarına işaret edilir:
Ey insanlar! Eğer öldükten sonra dirilmek hususunda herhangi bir şüphe içinde iseniz, şu muhakkaktır ki Biz sizi(n aslınızı) topraktan, sonra (onun neslini) insan suyundan (spermadan), sonra alaka (yapışkan şey)'dan, daha sonra da hilkati belli belirsiz bir çiğnem etten yarattık (ve bunları) size (kudretimizin kemalini) apaçık gösterelim diye (yaptık), sizi dileyeceğimiz muayyen bir vakte kadar rahimlerde tutuyoruz, sonra sizi bir çocuk olarak çıkarıyoruz [11].
Bir hadis-i şerifte de, yukarıdakine benzer bir yaratılışa işaret edilir:
Her birinizin yaratılışı, ana rahminde nutfe olarak 40 gün derlenip toparlanır. Sonra aynen öyle (aynı 40 gün içinde) alaka (yapışkan şey) olur. Sonra yine öyle (aynı 40 gün içinde) mudga (et parçası) hâlinde kalır. Ondan sonra melek gönderilir. Ona ruh üfler[12].
Bu hadiste, zigot, marula ve blastula safhaları "derlenip toparlanma" devresi (nufte) olarak ifade edilmiştir. Yumurtalık kanalında döllenen yumurta, ana rahmine doğru inmeye başlar. Daha inerken bile bölünmektedir. Ana rahmine gelen yumurta, plesanta (eş) teşekkül edince mukoza ve kaslar içine iyice yapışarak gömülür. Bir başka ifadeyle, tohum gibi ekilir. Bu safha, ayet ve hadislerde "alaka" kelimesiyle ifade edilir.
Embriyo çıplak gözle görülmeye başladığı zaman, küçük bir et kütlesi (mudga) hâlindedir, gelişerek insan şeklini alır. İnsanlardaki his ve duyguların, vücut gelişiminin hangi safhasında verildiğini ilmen tam olarak tespit etmek henüz mümkün değildir.
3-Hz. Havva'nın yaratılışı
Hz. Havva'nın yaratılışı ile ilgili olarak Cenab-ı Hak Kur'an'da şöyle buyurur:
Ey İnsanlar! Sizi tek bir insandan yaratan Rabb'inizden korkun ki, ondan da eşini yarattı[13].
Sizi tek bir insandan yaratan, ondan da seveceği eşini yaratan O'dur[14].

O sizi tek bir insandan yarattı, sonra ondan da eşini yarattı[15].
Bu âyetlere göre Hz. Havva, Hz. Âdem'den sonra ve onunla aynı maddeden yaratılmıştır.
Bazıları ... ve eşini de ondan var eden Allah'tır" âyetine dayanarak Hz. Havva'nın, Hz. Âdem'in vücudunun bir uzvundan yaratıldığını öne sürmüşlerdir.
Peygamber Efendimiz (sallallahu aley vesellem) de bir hadislerinde kadınların yaratılışı ile ilgili olarak şöyle buyuruyor:
Ey mü'minler! Kadınlar hakkında birbirinize hayır ve iyilik tavsiye ediniz! Çünkü kadın kısmı bir kaburga kemiğinden yaratılmıştır. Kaburga kemiğinin en eğri tarafı üst kısmıdır. Eğer sen eğri kemiği doğrultmaya çalışırsan, onu kırarsın. (kırılması da boşanmasıdır) Kendi hâline bırakırsan eğri olmakta devam eder. Binaenaleyh sizler, kadınlar hakkında birbirinize iyilik tavsiye ediniz[16].
Bu hadisten, Hz. Havva'nın kaburga kemiğinden yaratılmış olduğu anlaşılabileceği gibi, mecazi manasında da yorumlanabilir. Yani, kadın kaburga kemiği gibi ince ve nazik yaratılışlı olmasıdır. Onu zorla doğrultmaya kalkarsan kırarsın. Eğer mutlu bir hayat yaşamak istersen, eğriliği ile birlikte onu seversin.
Bazı tefsirlere göre; İblis'in Allah'a isyan edip, cennetten çıkarılışından sonra, Hz. Âdem (a.s.) cennete yerleştirilir. Kendisi ile teselli olacağı bir kimse olmadan yalnız başına bir süre dolaşır. Bir ara uykuya dalıp uyanınca baş ucunda, kendi türünden bir canlı görür. "Sen kimsin?" diye sorar ve "Bir kadın" cevabını alır. Daha sonra, kadına yaratılış nedenini sorar. Kadın; "Benimle teselli bulman için yaratıldım" der. Bu arada, yanlarına gelen melekler, kadının kim olduğunu sorarlar. Hz. Âdem, onun "Havva" olduğunu ve canlı bir şeyden yaratıldığı için, kadına bu adı verdiğini söyler[17].
Kur'an-ı Kerîm'de, Hz. Havva'nın yaratılma sebebi; "Hz. Âdem'e hayat arkadaşı olması ve onunla huzur bulması" olarak belirtilir[18].
Hz. Havva, Hz. Âdem'in kaburga kemiğinden, ya da vücudunun bir başka yerinden yaratılmış olabilir. Bunun ilmî olarak yardıganacak bir yönü yoktur. Şimdi her bir insanın sperm ve yumurtadan yaratılışı, Hz. Havva'nın kaburga kemiğinden yaratılıştan daha kolay değildir. Hatta bir kuzunun kopyalama ile koyunun vücut hücresinden yaratıldığı görülürken, Hz. Havva'nın, Hz. Âdem'in kaburga kemiğinden veya vücudunun herhangi bir kısmından yaratılmış olmasını kabul etmek, bilime ters değildir.
4-Kadından erkek olmaksızın yaratılış. Hz. İsa gibi
Kur'an-ı kerim'de Hz. İsa'nın yaratılışı, Hz. Âdem'in yaratılışına benzetilir ve şöyle buyrulur:
Şüphe yok ki, Allah Teâla'nın nezdinde İsa'nın hâli, Âdem'in hâli gibidir ki, onu topraktan yarattı, sonra ona 'ol' dedi, o da oluverdi[19].
Günümüzde Hz. İsa aleyhisselam gibi, babasız yaratılan varlıklar mevcuttur. Arılar buna misal teşkil eder. Döllenmiş yumurtalardan dişi, döllenmemiş olanlardan da erkek arılar hasıl olur.
Burada dikkati çeken husus, gerek Hz. Âdem'in, gerek Hz. İsa'nın ve gerekse Hz. Havva'nın yaratılışının, günümüzdeki üreme kanunlarına tâbi tutulmayışıdır. Yani Cenab-ı Hak, yaratma hususunda ihtiyar sahibi olduğunu, kanunlarını dilediği şekilde değiştirebileceğini, varlıkları bağımsız ve kayıtsız yaratabileceğini göstermektedir.

Eşya arasındaki mevcut kurallar, fevkalade durumlar dışında değişmez. Hâl böyle olmakla beraber kâinat, otomatik işleyen ve ustasının karışmadığı bir makine veya saat gibi değildir. Yaratılış görüşü, varlık âlemindeki her oluşu, her hareketi her an Allah'ın kontrol ve tasarrufunda kabul eder. Varlıklar birdenbire yaratılabileceği gibi, tedricî olarak da, yani aşamalı bir şekilde hasıl edilebilir.

İnsanın yaratılışında da tedriciyet söz konusudur. İnsan, varlık âlemine bir hücreyle çıkıyor, dokuz ay sonra bebek olarak dünyaya ayağını basıyor. Bu tedricî tekâmül belli bir devreye kadar devam ediyor. İlk insanın da toprak, balçık, sülale gibi safhaları geçirdiği anlaşılıyor.

Allah insanı başka canlıdan evrimleştirmiş olamaz mı?

Allah insanı başka canlıdan evrimleştirmiş olamaz . Çünkü Cenab-ı Hak insanı en güzel surette yarattığını şöyle beyan ediyor:

İncire, zeytine, Sina dağına ve şu emin beldeye yemin ederim ki, biz insanı en güzel surette yarattık[20].

Bu ayetlerden anlaşılıyor ki, Cenab-ı Hak insanı; biçim, suret, endam bakımından en güzel bir mahiyette ve surette yaratmıştır. Yüze uygun göz, ağıza uygun diş, vücuda uygun bir baş vererek, her aza ve organı belirli bir ölçü ve şekilde ve olması lazım gelen yerde ve sayda halk etmiştir.

O insanı; akıl, hayal, hafıza, merak, endişe, korku, muhabbet ve şefkat gibi duygularla bezetmiştir. Her türlü inceliği ve güzelliği görecek göz, her sesi işitebilecek kulak, her tadı alabilecek bir dil, her manayı anlayabilecek bir akıl ve her şeyi tahayyül edebilecek bir hayal dünyasını ihsan etmiştir.

İşte bu maddî yapısı ve mana yönüyle hayvanlardan üstün kılınarak yeryüzünün halifesi ve Allah'ın muhatabı yapılmıştır. İnsan Allah'ın isimlerine en geniş ve külli manada ayna olmaktadır. Bu yönüyle meleklerden üstündür. Mesela, insan hastalıkla Allah'ın Şafi ismine ayna olduğu ve onu anladığı gibi, açlıkla da O'nun Rezzak ismine ayna olmakta, melekler bu gibi isimlere ayna olamadığı için, insan bu yönüyle melekleri geride bırakmaktadır.

Aşağıdaki ayetler, ilk insanın yaratılışından itibaren ahirette diriltilinceye kadar başından geçen ve geçecek bütün olayları özetlemektedir. Burada, insanın, insan olarak yaratıldığı ve kesinlikle başka canlıların evrimleşmesiyle meydana gelmediği açık olarak belirtilmektedir.

"And olsun ki biz insanı çamurun özünden yarattık. Sonra onu sağlam ve korunmuş olan anne rahmine bir damla su olarak yerleştirdik. Sonra o su damlasını yapışkan bir şekle getirdik. Sonra onu bir parça et olarak yarattık. O et parçasını kemikler olarak yarattık. Kemiklere de et giydirdik. Sonra da onu, bambaşka bir yaratılışla inşaa ettik. Yaratıcılık mertebelerinin en güzelinde olan Allah'ın şanı ne yücedir!

Sonra siz, bunun ardından muhakkak öleceksiniz. Sonra da kıyamet gününde diriltileceksiniz[21].

Yukarıdaki ayetlerde Cenab-ı Hak, ilk insan Hz. Âdem'i, ondan eşini ve o ikisinden de günümüzdeki insanları, insan olarak ve engüzel şekilde yarattığını gayet açık şekilde beyan buyurmaktadır. Bütün bunlardan sonra, insanın başka varlıklardan evrimleştiğini vehmetmek, bu ayetlere uygun değildir ve bir Müslüman böyle düşünemez.

Kur'an'da Hz. Âdem'in cennette yaratıldığı ve sonra dünyaya indirildiğinden bahsediliyor mu?

Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'de Hz. Âdem ile Hz. Havva'nın cennette kendilerine yasak edilen ağacın meyvelerinden yemelerinden dolayı yeryüzüne indirildiklerini şöyle beyan buyurmaktadır:
(Allah buyurdu ki): Ey Âdem! Sen ve eşin cennette yerleşip dilediğiniz yerden yeyin. Ancak şu ağaca yaklaşmayın. Sonra zalimlerden olursunuz.
Derken şeytan, birbirine kapalı ayıp yerlerini kendilerine göstermek için vesvese verdi ve: "Rabbiniz size bu ağacı sırf melek olursunuz veya ebedî kalanlardan olursunuz diye yasakladı", dedi.
Ve onlara: ben gerçekten size öğüt verenlerdenim, diye yemin etti.
Böylece onları hile ile aldattı. Ağacın meyvesini tattıklarında ayıp yerleri kendilerine göründü. Ve cennet yapraklarından üzerlerine örtmeye başladılar. Rableri onlara: "Ben size o ağacı yasaklamadım mı ve şeytan size apaaçık bir düşmandır, demedim mi?" diye nida etti.
(Âdem ile eşi) Dediler ki: "Ey Rabbimiz! Biz kendimize zulmettik, eğer bizi bağışlamaz ve bize rahmetinle muamele etmezsen muhakkak ziyana uğrayacaklardan oluruz!"
(Allah) buyurdu: Birbirinize düşman olarak inin, sizin yeryüzünde bir süreye kadar kalıp geçinmeniz gerekmektedir.
Orada yaşayacaksınız, orada öleceksiniz ve yine oradan (dirilip) çıkarılacaksınız!" dedi[22].
Demek ki Hz. Âdem ve eşi Hz. Havva cenneten dünyaya gönderilmiştir. İnsanlar burada sınırlı bir hayat yaşadıktan sonra ölmektedirler. Kur'an-ı Kerim'de, ölen bu insanların tekrar diriltilip hesaba çekilecekleri, Allah'ın emir ve yasaklarına uyanların cennetle mükafatlandırılacağı, uymayanların da cehennemle cezalandırılacağı geniş şekilde beyan edilmektedir.
Sonuç olarak şunlar söylenebilir:
1- ilk insanın ne kadar süre içerisinde yaratıldığı hakkında kesin bir rakam vermek mümkün değildir. Ancak şu kadarı söylenebilir ki, ilk insan Hz. Âdem'in yaratılışı da günümüzdeki insanın yaratılışı gibi birkaç safhada cereyan etmiştir.
Yaratılışta İlahî kuvvet, kudret, ilim ve irade esastır. Hâl böyle olmakla beraber, her hadise bir sebep-sonuç münasebeti içinde halkedilerek, sebep ve tabiat kanunları Allah'ın tasarrufuna perde edilmiştir. Bu bakımdan, değişik faktörler ve kanunlar iş yapıyor gibi görünmektedir.
2- Yaratılış kesintisiz olup her an devam etmekte, bazı varlıklar bir anda yaratıldığı gibi, bazıları da aşama aşama kemale ulaştırılmaktadır.
3-Allah insanı en mükemmel şekilde yarattığını beyan buyurmaktadır. Dolayısıyla insanın daha aşağı yapılı canlıların evrimleşmesiyle meydana geldiği iddiasının aslı yoktur.
4-Hz. Âdem ve Hz. Havva Cennetten yeryüzüne gönderilmiştir.
5-Öldükten sonra insanlar tekrar diriltilecek ve daimî bir hayat için hesaba çekilecekler, ya mükafaat veya ceza göreceklerdir.
Kaynak: www.sorularlaislamiyet.com

Dpnotlar:
[1] Hicr Suresi, 26. ayet.
[2] Mü'minun Suresi, 12. ayet.

[3] Âli İmran Suresi, 59. ayet.
[4] Sâd Suresi, 76. ayet.
[5] Fâtır Suresi,11. ayet.
[6] Mü'minun Suresi, 13-14. ayetler.
[7] Nuh Suresi, 14. ayet.
[8] Sâd Suresi, 72. ayet.
[9] A'râf Suresi, 11. ayet.
[10] Hicr Suresi, 33. ayet.
[11] Hacc Suresi, 5. ayet.
[12] Sofuoğlu, M. Sahih-i Müslim ve tercümesi, 8, 114., Sönmez Neşriyat A.Ş., İstanbul, 1978.
[13] Nisâ Sûresi, 1. ayet.
[14] A'râf Sûresi: 189.
[15] Zümer Sûresi: 6.
[16] Müslim, Radâ, 60; Buhârî, Enbiyâ, 1, Nikâh, 80; İbn-i Mâce, Tahâret, 77; Dârimî, Nikâh, 35; Ahmed b. Hanbel, 5/8.
[17] İbn Kesir, Muhtasar Tefsîr, İhtisar ve Tahk. M. Alî es-Sâbûnî, 7. baskı, Beyrut 1402/1981, I, 112vd.
[18] A'râf Suresi,189. ayet; Elmalılı, Hamdi Yazır.Kur'an Tefsiri. IV. 180-181.
[19] Âl-i İmran Suresi, 59. ayet.
[20] Tîn Suresi, 1-4. ayetler.
[21] Mü'minin, 12-16.
[22] A'raf, 19-25. ayetler.

Anahtar sözcük alanımız: evrim ve islam evrim ve islam kitap evrim ve islam çelişir mi evrim ve islam alimleri evrim ve islam evrim ve islam çelişir mi evrim teorisi ve islam evrim teorisi ve islamiyet evrim teorisi ve islam pdf evrim islama ters mi evrim ve islamiyet evrim islam'a aykırı mı evrim islam alimleri evrimci islam alimleri evrim teorisi islam alimleri evrim ağacı islam evolution islam adam evolution islam book evolution islam compatible evrim dinimiz islam evrim inançlı islam düşünürleri islam dini ve evrim evolution islam dans le monde evolution islam en france evrimci islam filozofları evolution islam france evolution islam evrim islamla evrim ile islam evrim islamla çelişir mi evrim teorisi islamla çelişir mi islam ve evrim teorisi evrim teorisi islam ile calisir mi evolution islam monde evrim islam onedio evolution islam pdf evolution islam qa evolution islam q&a evrim teorisi islam islam ve evrim evolution islam yahoo answers evolution islam yahoo

Allah neden Yemin eder?

ateistlerecevap.org/2017/08/allah-neden-yemin-eder.html

by Ateistlere Cevap - August 20, 2017

Değerli kardeşimiz,

İnsanoğlu tarih boyunca konuşmalarına ve sözlerine kuvvet vermek, muhatabını iknâ etmek, sözlerinin doğruluğuna güvenilmesini istemek ve bunu sağlamak için yemini kullanmıştır. Yani yeminli ifadeler kullanmak, insanoğlunun yabancısı olduğu bir üslûp değildir. *Kur'ân'da geçen yeminli ifadeler de insanın anladığı seviyeden insana hitap eden Allah'ın şüphesiz birer sözüdür.*

Âyetlerde de görüleceği üzere, Cenâb-ı Allah bizzat Kendi Yüce İsmi üzerine yemin ettiği gibi (Hicr, 15/92); peygamberlerine (Yâsîn, 36/1), peygamberlerin yaşadığı veya vahyin geldiği beldelere (Tûr, 52/1-3; Beled, 90/1), meleklere(Sâffât, 37/1; Nâziât, 79/1-2), Kur'ân'a (Vâkıa, 56/77;Tûr, 52/2), kıyâmet gününe (Kıyâmet, 75/1), kâinâtta var olan önemli varlıklar üzerine, meselâ kaleme (Kalem, 68/1), gökyüzüne (Burûc, 85/1; Târık, 86/1), güneşe (Şems, 91/1), aya (Şems, 91/2), geceye (Leyl, 92/1), sabaha (Fecr, 89/1), kuşluk vaktine (Duhâ, 93/1), zamana (Asr, 103/1), yıldıza (Necm, 53/1), havaya (Zâriyât, 51/1) ve bitkilere (Tîn, 95/1) yemin etmiştir.

Kur'ân, âlemlerin Rabbi sıfatıyla Allah'tan, kullarına gelen İlâhî kelâmlar mecmuâsıdır. Bizim fikir, algılama ve anlayış seviyemize inen Kur'ân-ı Hakîm'in, âyetlerinde ve beyanlarında yeminli ifâdelere yer vermesi de bizim algıladığımız biçimde anlaşılırlığını, ciddiyetini ve sözlerinde hilâfı olmadığını anlamamızı sağlamak içindir. Cenâb-ı Hak, bazen yeminle âyetlerini doğrulamış ve kuvvetlendirmiş; bazen de bir takım varlıkları yemin konusu

yaparak bu varlıkların insanlık için değerine ve kıymetine işâret etmiş ve dikkatleri bu varlıklar üzerine çekmiştir.
Cenâb-ı Allah, insanların âyetlere olan îmân ve güvenlerini temin etmek, verdiği haberleri kuvvetlendirmek, önemli varlıklar ve nesneler üzerinde tefekkürü teşvik etmek, önemli nîmetleri hatırlatmak; Kur'ân'ın, Kur'ân'ın verdiği haberlerin, kıyâmet gününün, âhiret gününün, öldükten sonra dirilişin, hesabın, cennetin ve cehennemin hak olduğu konusunda, insanları iknâ etmek ve bunlarda muhtemel şek ve şüpheyi ortadan kaldırmak gibi hikmetlerle, âyetlerini yeminli ifadelerle takviye etmiştir.
Konuya mânâ-yı ismiyle değil, mânâ-yı harfiyle bakmamız gerekiyor. Yani, Allah'ın üzerine yemin ettiği her şey, kendi başlarına değerli değil, Allah'ın yaratmış olması itibariyle yücedir, değerlidir ve kıymetlidir. Cenâb-ı Allah Kendi Zâtının yüceliğini bildirmek ve isim ve sıfatlarının tecellilerinin kemâlini ve eşsizliğini göstermek için varlıklar üzerine çeşitli şekillerde dikkatleri çekmiştir. *Her şey Allah'ın kudretinin ve hilkatinin eşsiz şekilde tecellisi ve tasarrufu değil midir?* Zatı Yüce olan Cenâb-ı Allah, eşsiz ve sayısız isim ve sıfatlarının eseri olan mevcudat üzerine yemin etmekle, aslında kudretinin ve hilkatinin muhtelif tecellilerine, dolayısıyla kudretinin azametine, hikmetinin kemâline, rahmetinin kuşatıcılığına, hilkatinin benzersiz güzelliğine yemin etmiş olmaktadır. *(bk. Nursi, Mektubat, s. 378)*
Allah'ın üzerine yemin ettiklerinden bir örnek olarak, "Andolsun asra ki..." (Asr, 103/1) ayetini kısaca açıklamak istiyoruz:
Bu âyeti kerimede Cenab-ı Hak, yarattığı varlıklardan birisi üzerine yemin ediyor. Bu noktada düşünülmesi gereken iki husus vardır. Bunlardan birincisi, *Allah niçin yemin eder?*
Yemin genel olarak söylenen bir söze, ortaya atılan bir iddiaya muhatabını inandırabilmek için, saygı duyulan, iki tarafça da kutsal olarak bilinen ve adı anıldığında, söylenen sözün yalan ve yanlış olmayacağı kabul edilen bir varlığın adını zikretmek, böylece karşı tarafa iddianın doğru olduğu mesajını vermektir. Çoğu zaman ise yemin için adı verilen varlık, kudretli ve aldatan kimseyi cezalandırması beklenen bir varlıktır. *Müslümanların bu manada Allah'tan (c.c.) başkasının adına yemin etmesi haramdır.*
Peki Allah (c.c.) neden yemin ediyor? Elbette ki, Allah'ın (c.c.) böyle bir şahit getirmeye, sözünün doğruluğunu ispatlamak için bir başka varlığa ihtiyacı yoktur. O'nun bu yemininden kasıt, yemin ettiği varlıkla ilgili olarak insanların yanlış düşüncelerini düzeltmek ve insanların dikkatini yeminden sonra gelen ifadenin önemine çekmektir.
İnsanlar kimi zaman varlıkların değerlerini olduğundan daha düşük gösterir ve onlara uğursuzluk, kötülük ve çirkinlik sıfatlarını yakıştırırlar. Halbuki onlar Allah'ın (c.c.) yarattığı diğer varlıklar gibi şereflidir ve bu kötü sıfatlara haiz değildir. İnsanlar bazen de bu varlıklara, kendilerinde bulunmayan sıfatlarla nazar ederler ve onlarda uluhiyet vehmederler. Bu da doğru değildir. Onlar yalnızca Allah'ın (c.c.) yarattığı varlıklardır.
İşte Allah Teala (c.c.) bu varlıklara yemin ederek, bunların ne insanların suizan ettiği gibi uğursuz ve değersiz varlıklar olduğunu ne de insanların onlarda vehmettiği gibi bir uluhiyet vasıflarının bulunduğunu, bunların yalnızca Allah'ın (c.c.) eserlerinden olduğunu vurgulamak için üzerlerine yemin etmiştir.
Düşünülmesi gereken ikinci husus ise "asr" ın anlamı ve Allah'ın (c.c.) neden onun üzerine yemin

ettiğidir?..

Bir görüşe göre "asr" *zaman (ed-dehr)* demektir. Zaman insanların hayatlarını, fiillerini kuşatan bir olgudur. Yaptığımız iyi veya kötü bütün işler, zaman içerisinde gerçekleşir. Rahatlık, sıkıntı, hastalık, sıhhat, zenginlik, fakirlik hep zamanın içinde meydana gelir. Bu yüzden zaman, insanların dikkatini çeken bir olgudur. Zamana yemin etmekle, insanların dikkatleri daha sonra söylenecek sözlere çekilmiştir.

Ayrıca cahiliye Arapları zarar ve ziyanı, zamanın kötülüklerine bağlardı. Bu gün bile insanlar başlarına bir iş geldiğinde, günlerin ve rakamların uğursuzluğundan bahsetmekteler. Böylece Cenab-ı Hak, asra yani zamana yemin ederek, insanlara kötülüğün zamanda değil kendilerinde olduğunu belirtmiştir.

Diğer bir görüşe göre (Ebu Müslim) *"asr", ikindi vakti* demektir. Allah (c.c.) kuşluk vaktine (duha) yemin ettiği gibi, günün diğer ucu olan ikindi vaktine de yemin etmiştir. Ayrıca ikindi vaktinin önemini anlatan bir çok hadisi şerif vardır. İkindi, artık günün sonunun yaklaştığı, insanların işlerini bitirmek için uğraştığı, kazanç veya kayıp hesaplarının yapıldığı bir vakittir. Ve bu özelliği ile kıyametten önceki, veya ölümden önceki son vakitlere benzemektedir. Artık hüsranda olan veya saadet içerisinde olan insan, hesap vermeye hazırlanmaktadır.

Ayrıca cahiliye Araplarının bu vakitte işlerini bitirerek, Kâbe etrafına toplandığı, burada işsiz güçsüz insanların dedikodu ve diğer çeşitli kötü işlere daldığı, bunun neticesinde çeşitli kavga, dövüş ve çirkin neticelerin hasıl olduğu rivayet edilmiştir. Bunun sonucunda Araplar, ikindi vaktinin uğursuzluğuna hükmetmişler ve aslında kendilerinde olan kötülüğü, ikindi vaktine yüklemişlerdi. İşte Allah (c.c.) bu vakte yemin ederek, insanlara onun, Allah'ın (c.c.) yarattığı şerefli bir varlık olduğunu belirtmiştir.

Üçüncü görüşe göre, "asr" *ikindi namazı* demektir. Buna delil olarak Bakara sûresinin 238. ayetinde geçen "ve, ...orta namaza(ikindi namazına) da devam edin." emri gösterilmektedir. Hz. Hafsa'nın (r.a.) Mushaf'ında bu âyetin açıklaması *"ikindi namazına (salat il-Asri)"* şeklinde geçmektedir. Peygamber Efendimiz (asm) bir hadisinde,

> "İkindi namazını kılmayan kimse, sanki çoluk-çocuğunu ve malını-mülkünü kaybetmiştir."*(Buhârî, Mevakit, 14; Müslim, Mesacid, 200, 201)*

buyurmuştur.İkindi namazı, gündüz vakti kılınan en son namaz olması itibari ile de çok kıymetli bir namazdır. İşte bundan dolayı Allah (c.c.) ona yemin etmiştir.

Dördüncü ve son görüşe göre "asr", Peygamber Efendimiz (asm)'in yaşadığı zaman dilimidir. Zaman, Hz. Âdem (as)'den Hz. Musa (as)'ya kadar ilk asırlar, Hz. Musa'dan Hz. Peygambere (asm) kadar orta asırlar, Hz. Peygamber'den sonra ise son asırlar (ahir zaman) olarak üçe ayrılmıştır. Hz. Peygamber (asm)'le birlikte İslam tüm insanlara ve cinlere, onları karanlıklardan aydınlıklara çıkarmak için gönderilmiş, vahiy son defa inmiştir. Ve Allah (c.c.), "Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmet oldunuz." (Âl-i İmran, 3/110) buyurarak, Peygamberimizin ümmetini övmüştür. İşte bu yüzden, Allah (c.c.) Peygamber

Efendimiz (asm)'in yaşadığı zamana yemin etmiştir.
Sonuç olarak "asr" kelimesi, çeşitli manalara gelen müşterek bir lafızdır. Ve bunlardan birine yönelik kesin bir ipucu bulunmamaktadır. O halde "asr"a bu manaların hepsi verilebilir.

Kaynaklar:

– Ve'l-Asr Tefsiri – Ahmet Hamdi Akseki.
– Tefsir-i Kebir – Fahruddin Er-Razi.
– Hak Dini Kur'an Dili – Elmalılı Hamdi Yazır.
– Safvetüt tefasir – Muhammed Ali Essabuni.

Kaynak: sorularlaislamiyet.com

Allah zulme kötülüğe neden izin veriyor?

ateistlerecevap.org/2017/08/allah-zulme-kotuluge-neden-izin-veriyor.html

by Ateistlere Cevap - August 16, 2017

Bu yazımızda dört soruya ayrı ayrı cevap vermeye çalıştık sorularımız;
Allah zulme kötülüğe neden izin veriyor?
Allah çocukların tecavüze uğramasına neden izin veriyor?
Allah insanların açlıktan ölmesine neden izin veriyor?
Bela ve musibetlerden korunmak için ne yapabiliriz?
Lütfen Yazının Tamamını Okuyun ondan sonra karar veri Yazının sonundaki videoları mutlaka izlemenizi tabsiye ederim!

Allah zulme kötülüğe neden izin veriyor?

Değerli kardeşimiz,
Allah bir şeyi yaratırken hayırlı neticeler vermesi için yaratmaktadır. Kainattaki düzene baktığımızda hiç bir eksikliğe ve başıbozukluğa rastlanmamakta ve kainattaki düzeni gören her akıl sahibi Allah'ın büyüklüğünü tesbih etmekten kendisini alamamaktadır.
Ancak insanlar kainatta yaratılan bu hayırlı şeyleri kendi iradeleriyle şerre çevirebilmektedirler.
Mesela ateşin yaratılması hayırdır. Ancak bir insan gidip elini ateşin içine sokarsa, ateş o insan hakkında şer olmuş olur. Halbuki Allah ateşi, insanlar onunla ihtiyaçlarını görebilsinler diye yaratrmıştır. Ancak o insan kandi iradesiyle elini ateşe sokmuşsa artık Allah neden bu

ateşi yaratmış, neden bu ateş benim elimi yaktı, Allah neden buna müsade etti gibi bir iddiada bulunmaz. Çünkü Allah'ın kainatta koymuş olduğu kanunlar vardır. Ona riayet edersen menfaat elde edersin, riayet etmezsen zarar görürsün. Bu misaller çoğaltılabilir.
İnsana gelince, Kur'an-ı Kerim'in ifadesi ile Allah insanları kendisine ibadet etsinler diye yaratmış ve kötülüklerden, fuhşiyattan, azgınlıklardan uzak durmasını emretmiş ve buna uymayanları şiddetli bir azabla cezalandıracağını buyurmuş ve yüz binden fazla peygamber göndererek insanları her hususta ikaz etmişlerdir.
Ancak vazifesini yapmayıp ve bu emirleri dinlemeyip hiçe sayan insanlar, elbette bu yapıklarının cezasını çekecektir.
Allah'ın bu dünyada kötülüklere direkt engel olmaması ise, imtihan dünyasında olmamızdandır. Bu dünya bir imtihan salonudur ve yanlış yapana da doğru yapanada müsade edilmiştir. Eğer yanlış yapanlara müdahale olsaydı bu imtihan salonunun bir anlamı olmazdı.
Sevap işleyenlarin başına güller saçılsaydı ve günah işleyenlarin başına da dikenler atılsaydı, artık bu dünya bir imtihan salonu olmaktan çıkacaktı.
Musibete uğrayan kişiye gelince, bu musibet netice itibariyle o insan hakkında rahmet olacaktır. Eğer günahları varsa onlara keffaret olacaktır. Günahı yoksa gelecekte işleyeceği günahlara keffaret olacaktır. Ayrıca başına gelen bu musibetler belkide onun Cennete gitmesine vesile olacaktır. Yani Allah o musibetzede kuluna rahmetiyle muamele edecek, vereceği mükafatlar o musibeti hiçe indirecektir.
Bizler olayların içyüzünü bilemediğimiz için, zahiren kötü olan bir olayı hemen kötüye yorumlayıp neden bu böyle oldu, neden şöyle oldu diye itiraz etmekteyiz. Elbette bela ve musibet istenilmez. Ancak geldiği zamanda isyan değil sabredip şükretmek ve mükafatını düşünüp *"kahrında hoş lutfunda hoş"* diyebilmektir. Bu kulluğun üst mertebesidir.
Her musibet kahır değidir; her musibeti, her hastalığı yahut her felaketi mutlaka bir kahır tecellisi olarak görmemek lâzım.
Bir hadis-i şerifte de şöyle buyruluyor:

> "Belâların en büyüğü peygamberlere, sonra evliyaya, sonra diğer has kullara gelir."*(bk. Münâvî, Feyzü'l-Kadîr, 1/519, no: 1056; el-Hâkim, el-Müstedrek, 3/343)*

Belâ, denilince "musibetlerle imtihan olmayı" anlıyoruz. Ağır imtihanların neticeleri de büyüktür. Memur imtihanıyla, meselâ kaymakamlık imtihanında sorulan sorular elbette bir değil. Birincisi ikinciden ne kadar kolaysa, ikincinin sonucu da birinciden o kadar önemli.
Konuyla ilgili harika bir tespit:

> "Kaderin her şeyi güzeldir, hayırdır. Ondan gelen şer de hayırdır. Çirkinlik de güzeldir." *(Sözler)*

İnsan öncelikle kendi bedenini şöyle bir gözden geçirmeli. Her organını ayrı ayrı düşünmeli. Ve sormalı kendi kendine: Hangisinin yeri, şekli, büyüklüğü, vazifesi en güzel şekilde takdir edilmemiş? Sonra kendi ruh dünyasına intikâl etmeli ve aynı düşünceyi o âlem için de sürdürmeli: Hafıza mı gereksiz, hayal mi? Sevgi mi fazlalık, korku mu?
Beden bütün organlarıyla bir bütün teşkil ettiği ve ancak o zaman fayda sağladığı gibi, ruh da bütün duyguları, hissiyatı ve lâtifeleriyle bir bütün. O da ancak böylece netice verebiliyor. İnsan ruhundan, akıl ve hafızayı çekip alsanız hiçbir fonksiyon icra edemez olur. Endişe duygusunu alsanız tembelleşir; ne dünyasına çalışır ne âhiretine. Korkuyu çıkarsanız, hayatını koruyamaz hale gelir. Sevgi hissi taşımasa, hiç bir şeyden zevk alamaz.
İşte insanın, hem bedeni hem de ruhu en güzel ve en hikmetli bir şekilde tanzim edilmiş. Buna "Bedihi kader" deniliyor. Aynı şekilde, insanın bir ömür boyu başından geçen hâdiseler de nizamlı ve intizamlı. Buna da "Mânevî kader"denilmekte. Bedihi kader, mânevî kaderden haber veriyor. Her ikisinin de her şeyi güzel… *Elbette ki, cüz'i iradeyle işlenen günahlar, isyanlar hariç.*
Mânevî kaderin irademiz dışındaki tecellileri karşısında, aciz bir kul olarak, ne yapacağımızı şaşırdığımız, bocaladığımız zaman, hemen bedihî kadere ve ondaki sonsuz hikmetlere nazar etmeliyiz. Meselâ, anne rahmindeki rahimane terbiyemizi hatırlamalıyız: O dönemde İlâhî hikmet ve rahmet bizi en güzel şekilde terbiye ediyordu ve biz olanların hiçbirinin farkında değildik.
Şimdi de aynı rahmetin başka cilveleriyle yaşıyoruz.

> "Allah'a karşı hüsnüzan ibadettir."*(bk. Ebû Nuaym, Hilyetü'l-Evliyâ, III/263)*

hadisinden dersimizi tam alarak, bizi o gün öylece besleyen, büyüten ve her şeyimizi en güzel şekilde tanzim eden Rabbimizin rahmetine itimat etmeliyiz. *Karşılaştığımız her hâdiseyi bir imtihan sorusu olarak değerlendirmeli ve nefsimizin hoşuna gitmeyen olaylarda da bir rahmet tecellisi aramalıyız.* İnsan sadece nefsini ölçü aldı mı yanılır. Bir gencin nefsi, okula gitmemek ve oyun oynamaktan yanadır. Ama akıl bunun karşısına çıkar. İstikbâldeki güzel makamları, yahut çekeceği sıkıntıları gösterir, onu oyundan vaz geçirir. *Demek ki, nefis için güzel olan, akıl için güzel olmuyor.*
Kalp ise apayrı bir âlem. O, iman ile nurlanırsa, her şeyi ve her hâdiseyi İlâhî isimlerin birer tecellisi olarak görür. "Allah'ın bütün isimleri güzel olduğu gibi, onların bütün cilveleri, bütün tecellileri de güzeldir." gerçeğine ulaşır. Artık bu bahtiyar kul için, çirkinlik diye bir şey kalmaz ortada.
"Kahrın da hoş, lütfun da hoş." diyenler, bu makama varmış bahtiyar insanlardır. Bu zatlar, "Allah onları sever, onlarda Allah'ı" sırrına ermişlerdir.
Nur Küllayatı'nda, güzellik iki kısımda incelenir: "Bizzat güzel" ve "neticeleri itibariyle güzel" diye. Bu sınıflandırmaya bazı örnekler verebiliriz: Gündüz bizzat güzeldir, gecenin de kendine göre ayrı bir güzelliği vardır. Biri uyanıklığı, diğeri uyumayı andırır. İkisine de ihtiyacımız olduğu açık değil mi?

Öte yandan, meyve bizzat güzeldir, ilâç ise neticesi itibariyle güzel.
İnsanın muhatap olduğu hâdiseler de ya gece gibidir, yahut gündüz gibi. Sıhhat gündüzü andırır, hastalık ise geceyi. Hastalığın günahlara kefaret olduğu, insana âczini ders verdiği, kulluğunu ikaz ettiği, kalbini dünyadan kesip Rabbine çevirdiği düşünülürse, onun da, en az sıhhat kadar büyük bir nimet olduğu görülür. Sıhhat bedenin bayramıdır, hastalık ise kalbe gıdadır.
"Gece ve gündüz" bu kâinatta aralıksız faaliyet gösteren "celal ve cemal"tecellilerinin sadece bir halkası. Elektriğin eksi ve artı kutupları, gözün karası ve akı, kanın al ve akyuvarları gibi daha nice halkalar var. İç dünyamızda ve dış âlemde bu ikililerle kuşatılmışız ve her birinden ayrı faydalar ediniyoruz.
Konuyla yakından ilgili bir âyet-i kerimenin meâli şöyledir:

> "Olur ki, siz bir şeyden hoşlanmazsınız, halbuki o, hakkınızda bir hayırdır. Ve olur ki, bir şeyi seversiniz, halbuki hakkınızda o bir şerdir." *(Bakara, 2/216)*

Âyet-i kerime cihatla ilgili, ama hükmü umumî. Ve bu âyetle bir başka "ikili" nazarımıza veriliyor: Harp ve sulh. Sulh yani barış gündüz gibidir, herkesin hoşuna gider; harp ise geceyi andırır. Ama gerektiğinde harp etmeyenlerin istikbâlleri kararır, nesilleri daimi bir zulmete boğulur. Cihatta şehit olanlar ise bir anda velayet makamına çıkarlar ve kaybettikleri dünya hayatı onların bu yeni hayatları yanında gece gibi kalır.
Ölümden daha ileri bir musibet düşünülebilir mi? Âyet-i kerime, nefsin hoşlanmadığı bu olayın altında büyük hayırlar bulunduğunu haber vermekle, dünyanın diğer belaları, hastalıkları, felaketleri için bizlere büyük bir teselli vermiş olmuyor mu?
Bir hadis-i kutsî:

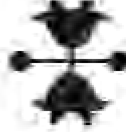
> "Rahmetim gazabımı geçti."*(bk. Aclunî,Keşfü'l-Hafâ, 1/448)*

Bu hadis-i kutsîye şöyle bir mânâ verilmiştir:

> *"Her musibetin altında Allah'ın nice rahmet cilveleri vardır ki, o musibetin verdiği elemleri, acıları geçmiştir."*

Ebediyet yanında ömür bir an gibi de kalmıyor. Bu kısa hayatta başımıza gelen hastalıklar, belâlar, sıkıntılar ebedî hayatımız hakkında hayırlı oluyorsa, ne gam! Sonsuza göre yetmiş-seksen yılın ne hükmü var?!.. Bu dünyanın bütün fânî belâları ve sıkıntıları ebedî saadet yanında hiç hükmünde kalmıyor mu?
Ama, insanın nefsi, peşin zevkin tâlibidir; istikbâle nazar etmez. O saha, akıl ve kalbe aittir. Az önce de değindiğimiz gibi, her musibet mutlaka "kahır" değildir. Nefsimizin hoşuna gitmeyen

ve fâni dünyamızı karartan olaylar: Ya İlâhî bir ikazdır, bizi yanlış yoldan geri çevirir. Veya, günahlarımıza kefarettir; acımızı bu dünyada çektirir, ebedî âleme bırakmaz. Yahut, insan kalbini geçici dünya hayatından, Allah'a ve âhirete çevirmeye bir vasıtadır.
Öte yandan, musibetler insan için sabır imtihanıdır; bu imtihanı kazanmanın mükâfatı ise çok büyüktür.
Son olarak, bunlar İlâhî bir tokat, bir kahırdır. Umumî musibetlerde bunların hepsinin de hissesi olabilir. Bir grup için kahır, bir başkası için ikaz, bir diğeri için günahlara kefaret…
Münferit belâlarda ise, bize göre en selâmetli yol, şu olsa gerek:
Musibet kendi başımıza gelmişse, nefsimizi suçlayalım; onu tövbeye sevk edelim. Başkalarına gelen belâ ve âfetleri ise onların terakkilerine vesile bilelim. Böylece hem nefis terbiyesinde yol kat etmiş, hem de başkaları hakkında kötü düşünmekten kurtulmuş oluruz.

Allah çocukların tecavüze uğramasına neden izin veriyor?

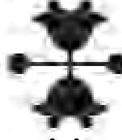
Cevap 1:
Allah insanları imtihan etmek üzere yaratmıştır. Bu imtihanın adalet anlayışına uygun olması için, imtihana tabi tuttuğu herkese iyi ile kötüyü fark edecek bir akıl, istediğini yapabilecek bir özgür irade vermiştir. Delilerin, çocukların ve iradesi dışında zorlanarak bir kötülüğü yapan kimselerin sorumlu tutulmamasının anlamı da budur.
Eğer Allah adam öldürmek isteyenin elinden tutup engellese, bir kız çocuğuna tecavüz edip öldüren kimseye mani olsa, ortada imtihan diye bir şey kalmaz. O zaman imtihanı kaybedecek kimse kalmaz. Bu durumda imtihanın bir anlamı kalmaz.
Bu sebeple, ortada aklı başında insanların özgür iradeleriyle yaptıkları kötülüklerin faturasını Allah'a çıkarmak yerden göğe bir haksızlık ve adaletsizliktir.
Adalet demek, aynı zamanda her şeyi dengede tutmak demektir. Evrenin milyarlarca bölümü, ünitesi, sisteminin harika bir düzen içinde, harika bir dengede varlıklarını sürdürmekte olduklarına göre, ortada Allah'ın sonsuz bir adaleti vardır.
Ayrıca, Hz. Âdem'den beri bir çok zalimi tokatlayan bir adaletin, bir çok masumu kurtaran bir merhametin varlığını gösteren binlerce olay tarihçe sabittir. Ancak bu dünyadaki imtihan sebebiyle ve bu dünyanın adaletin tamamen tecellisine kabiliyeti olmadığı için, bunun başka bir yerde tecelli etmesi gerekir.
Bu sebeple, haşrin varlığına en büyük delillerden biri olan Allah'ın adaletine saldırmak, pek yakında bizi de yakalayacak olan ölümden sonra o adaletin peçesinden kimse bizi kurtaramaz.
Haksızlığa uğrayanlara cennet gibi bir mükâfatın verilmesi bile onlar için bir bir huzur temin etmez manasına gelen itiraz ise ne ilmen ne aklen kabul edilen bir şey değildir.
Çünkü bugün haksızlığa uğrayan yüzlerce insan tıbbi bir terapi sonucunda iyileşiyorlar. Keza, bilerek veya bilmeyerek bir kimsenin sakat kalmasına sebep olan insanlar tarafından maddi bazı imkanlar sağlanmak suretiyle bir derece onların huzuruna katkı sağlandığı kabul edilmektedir.

Şimdi hiçbir yönüyle kıyaslanamaz bir farkla ebedi bir cennet hayatını vermek, her türlü manevi yarayı iyileştirecektir. Bir saat içinde işkence yapılarak zalimce öldürülmesine mukabil, milyarlar sene en mutlu bir hayatı temin etmek, ölümsüz bir yerde sonsuza dek sürecek bir mutluluk temin etmek, şüphesiz bütün dünyadaki sıkıntıları unutturacak bir mükâfattır.
Kaldı ki, her şeye gücü yeten Allah cennete koyduğu insanlardan sıkıntı verecek bütün hatıraları silebilecektir. Bütün yaraları tedavi edebilecektir. Huzurun yeri olan cennette huzursuzluk unsurlarına asla yer vermeyecektir. Bu konuda bir çok ayet ve hadis vardır.
Cevap 2:
İmtihan geniş bir yelpazede sürmektedir. Bazen doğrudan kişi imtihana tabi tutulur ve ona göre başına bazı şeyler gelir. Bazen de başkasının imtihanından dolayı o da o imtihanın içinde bir figür olarak yer alır.
– Örneğin, bir adam bir adamı öldürse, buradaki imtihan yalnız katil olan adama yöneliktir. Çünkü öldürülen maktulün imtihanı diye bir şey söz konusu olamaz.
Bunun gibi, küçük yaşta, daha sorumluluk çağına gelmemiş bir kızın tecavüze uğraması onun imtihanı değil, mütecaviz olan o şerefsiz kimsenin imtihanıdır.
– Önemle vurgulanması gereken bir hakikat da şudur ki: hiç bir günah bizzat Allah tarafından imtihana konu edilmez. Çünkü Allah, küfre razı olmadığı gibi, günahların işlenmesine de razı değildir.

> “Eğer inkâr edecek olursanız bilin ki Allah sizden müstağnidir, hiç kimseye ve hiçbir şeye ihtiyacı yoktur,*ama kullarının küfre / inkâra sapmalarına razı olmaz.”*(Zümer, 39/7)

mealindeki ayet ve benzerlerinde bu gerçeğe işaret edilmiştir.
Peki imtihan nasıl olur?
İmtihan iyi insanlarla kötü insanları birbirinden ayırt etmek için yapılır. Bu sebeple, imtihanın eşit şartlarda adil bir şekilde cereyan etmesi için, imtihana tabi tutulan bütün insanlara akıl ve özgür bir irade verilmiştir. Bu özgür iradenin kullanılması insanın kendi sorumluluğundadır. Ancak imtihanın olabilmesi için onun olumlu ve olumsuz yanlarının olması gerekir. Çünkü kazananların yanında kazanmayanlarında olması gerekir. Bunun için Allah, örneğin konumuzda olduğu gibi, insanlarda şehvet duygusunu yaratmış ve onlara “sakın gayr-ı meşru yolda bunu kullanmayın” diye emretmiştir. İmtihanın malzemesi: şehvet duygusu ve karşı cinslerin varlığıdır. Gayr-ı meşru bir şekilde bu şehveti tatmin etmek ise, bu imtihanın bir sonucudur.
Bu sebeple, diyebiliriz ki, bir küçük kıza tecavüz etmek imtihan değildir. İmtihanın malzemesi olan şehvet duygusunu yanlış kullanan bir kimsenin elde ettiği olumsuz imtihan sonucudur.
– Tabii ki bu konuda erkek için söz konusu olan bu “şehvet imtihanı”olumsuzlukla

sonuçlanmış ve o adam imtihanı kaybetmiştir. Ancak, bu imtihanın olumsuz yan etkilerinden o kız çocuk da etkilenmiş olabilir ve hayatında bazı zihinsel sıkıntılar çekebilir. Fakat, o da şunu düşünmelidir ki, rızası dışında başına gelen hiç bir günahtan dolayı kendisi sorumlu değildir. Ve başkasının kaybettiği bu imtihanın yan etkilerinden dolayı kendisine sevaplar yazılır. Belki bu olumsuzluk hayatının geri kalan kısmında daha dikkatli olmasını ve bazı günahlardan daha fazla uzak durmaya gayret etmesini sağlar. Bu da onu "bazı şerlerde hayır var" düsturuna mazhar eder.
– Bu incelikler bilinmediği için *-örneğin-* küçük bir kıza yapılan tecavüz, o çocuğun bir imtihanı gibi algılama yanlışına düşülmektedir. Bu defa: *"Küçük bir çocuğun ne suçu var, ne diye imtihana tutulmuş?"* gibi altından çıkılmaz sorulara zemin hazırlanır. Oysa bizim söylediğimiz hakikat anlaşılırsa, bu gibi olumsuz sorular zihnimizde yer etmez, olanlar da gider.

Allah insanların açlıktan ölmesine neden izin veriyor?
Öncelikle şunu ifade edelim ki, her yapılan hataya engel olunsaydı, bu dünyanın imtihan salonu olmasına aykırı olurdu. Kimse günah işleyemez ve hata edemezdi. O zaman mükafat ve cezadan da söz edilemezdi.
Bu konu çok karmaşık ve çok kompleks bir konuma sahip olduğu için *"iki kere iki dört eder"* türden matematiksel bir formülle açıklanacak bir husus değildir. Bununla beraber, konunun anlaşılmasına yardımcı olacak bazı noktaları maddeler hâlinde özetlemeye çalışacağız.
– Bu gibi sosyal içerikli konuların tahlili yapılırken genellikle -ister istemez- sübjektif kriterler ön plana çıkar. Sübjektif değerlendirmeler ise, kişilerin inanç dünyalarıyla yakından ilintilidir. Hüzünle dolu bir adamın dünyayı bir matemhane, sevinçten uçan bir kimsenin dünyayı bir düğün salonu olarak tasavvur etmesi anlaşılabilir bir algılamadır.
Bunun gibi, Allah'ı tanımayan veya yanlış tanıyan bir kimsenin insanlık camiasını bir zulümler diyarı, bir haksızlıklar yurdu, bir istihkam değil intikam taburu gibi tasavvur etmesi, dişi keskin *-insan kılıklı-* sırtlanların dişsiz olanları parçaladığı *-hayvanî özgürlüklerin olduğu-* vahşi bir ormanlık olarak görmesi; buna mukabil, evrenin Adil, Hakîm, Alîm, Kadîr bir yaratıcısının olduğuna iman eden bir kimsenin dünyayı ciddi bir imtihan salonu, hiç bir kimseye zerre kadar haksızlığın yapılmadığı bir müsabaka meydanı, şekli ne olursa olsun *-yarışın adalet unsurunu bozan-* herhangi sinsi bir hilenin, bir haksızlığın, bir şikenin cezasız kalmayacağı bir adalet sarayının koridoru olarak tasavvur etmesi de anlaşılabilir bir algılamadır.
Demek ki inanç dünyası veya inançsızlık dünyası, dünyanın rengini değiştiren bir iksirdir.

> "Kimin için Allah varsa, onun için her şey vardır, her yer yarar. Kimin için Allah yoksa, onun için her şey yoktur, her şey kalbe bardır / yüktür."

Keza, kimin için Allah varsa, her şey güzeldir, her yer güzeldir, Çünkü Mevlamız ne yaparsa güzel yapar. Kimin için Allah yoksa, onun dünyası çirkindir, her şey çirkindir, her yer zehir zemberektir.
– Ahirete endeksli olarak dünyaya bakmayanların Afrikası da dünyası da zalimlerin kahkahalarıyla, mazlumların iniltileriyle, gaddarların şaşaalarıyla, mağdurların sefaletiyle dopdoludur. Ahirete iman edenlerin Afrikası da, dünyası da, zalimlerin gülmelerini ağlamaya çeviren, izzetlerini rezilliğe dönüştüren; buna mukabil, mazlumların ağlamalarını gülmelere çeviren, iniltilerini kahkahalarla sevinç göz yaşlarına dönüştüren bir adalet ve mükâfat, bir ceza ve nedamet diyarına açılmış bir kapı olarak tasavvur eder.
O halde her şeyden önce Allah'a ve ahirete sağlam bir iman şarttır. Bütün kâinatın sonsuz rahmet, şefkat, adalet, hikmet, ihsan, ikramına şahit olduğu Allah'ın bazı kullarına -haşa- zulmettiğini düşünmek, iflah olmaz cehaletin ıslah olmaz ürünüdür.
– Bediüzzaman Hazretlerinin ifade ettiği gibi, rızık iki kısımdır:
Birincisi, Allah'ın taahhüt ettiği rızıktır. Bu rızık, Allah'ın -canlıların taşıdığı- hayatın bir hakkı ve hukuku olarak değerlendirdiği ve bu sebeple de hayatta oldukları sürece kendilerine ulaştıracağına dair söz verdiği bir rızıktır.
Her canlı hayatta olduğu sürece bu rızkını bulacaktır. Allah, bu taahhüdünü yerine getirmek için, dışarıdan gelen rızık kapısının –*sebepler dairesi bakımından*– kapanması durumunda, sahibine ulaştırılması hikmetiyle, iç yağlar (glikoz) suretinde depo ederek stoklar oluşturmuştur.
Genellikle, bu iç yağlar yetmiş günden fazla devam edebilir ve bu iç stoklar tükenmeden, canlıların aldıkları rızık konusundaki alışkanlıklarını bırakmaktan ileri gelen bir dengesizlik sonucu ölürler. Bu rızık çeşidi, yalnız biyolojik hayatın devam etmesini sağlayan asgari bir zaruret miktarıdır.
İkinci rızık çeşidi ise, zorunlu biyolojik ihtiyacın dışında kalan, asgari hayat standartlarının üzerinde seyreden bir gıdalanma formülü, bir beslenme şeklidir. Bunun çok farklı dereceleri vardır. Ve bu İlahî taahhüt altında değildir. Bunun garantisi yoktur.
Bir de insanların suistimalleri söz konusudur. Zalimlerin mazlumların hakkını gasp etmeleri hususu, bizim çağımızın en çok şahit olduğu ve tanıdık olduğu bir konudur. *(bk. Lem'alar, On İkinci Lem'a).*
– Şunu da unutmamak gerekir ki, vukuat hakikattir, ihtimaller hayalattır. Hayallerin -gerçeklik zemininde yeşerme imkânı bulamayan- hadsiz sualleri vardır. Mesela;

> *"Neden Türkiye Afrika'da olmadı? Neden ben de Paris'te doğmadım? Neden peygamber olmadım? Neden Kayseri'de de limanı olan bir deniz yaratılmadı? Neden? Neden? Neden?"*

Bu tür hayallerin süslediği tasavvurların bir hakikati olmadığı gibi, mevcut evrenin ontolojik

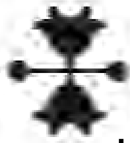
ve sosyolojik hikmetlerinin bilinmemesinden kaynaklanan birer heva ve hevesten ibarettir. Yüzlerce fen ve sosyal bilim dalının ortaya koyduğu gerçekler gösteriyor ki, gerek kainat nizamını düzenleyen tekvinî -ilahî- kozmik kanunlar ve gerek insanlık camiasının -fert ve toplum olarak- hayatlarını dizayn eden teşrîî -dinî- Kur'an'î prensiplerin her tarafı hikmetlerle doludur.

– Afrika ve benzeri kıtlıktan açlık çeken ülkelerin bu duruma neden düştüklerini kesin olarak söyleme imkânımız yoktur. Çünkü, sebep bir değil, pek çoktur. Emperyalistlerin gaspları, zulümleri, yerli bazı yöneticiler ve bazı zenginlerin zulümleri de bu sebeplerden bazılarıdır. Şüphesiz insanların zulüm yaptığı aynı yerde Allah adalet eder. Zalimlerin yaptığı zulmün faturasını Yüce Yaratıcıya kesmek yerden göğe haksızlıktır ve büyük bir dinî risk taşımaktadır.

– Şeytanın en büyük tuzağı, insanın altından çıkamadığı fakirlik gibi bazı meseleleri ikide bir önüne sürer ve onun imanını çalmaya çalışır. Âdeta, kişinin sahip olduğu iman sarayının açık olan 99 kapısını bir tarafa bırakıp, kapalı olan bir kapının yanına götürür ve *"İşte kapısı kapalıdır bu sarayın, demek ki içi boştur… İçine girilmez.. Yoksa böyle kapalı olur muydu?"* diyerek bir vesvese kapsını açar. Halbuki, bir sarayın bir tek kapısı açık olsa, o sarayın içinin dolu olduğuna, oranın oturulacak bir yer olduğuna kanaat getirmek gerekir. Bunun gibi, bizim Kur'an'ın Allah kelamı olduğuna, Allah'ın bir olduğuna dair onlarca kesin delil elimizde olduğu hâlde, şeytan bunları göz ardı ettirip, bizim mahiyetini bilmediğimiz bazı afakî sorunlara götürür, haydi çözün der… Onunla hak yoldan saptırmaya gayret eder…

– Bu sebeple, içinde bulunduğumuz din imtihanını başarıyla bitirmek için, mahiyetlerini ve hikmetlerini bilmediğimiz olaylara, realitelere yoğunlaşmak yerine, iman ettiğimiz Allah'ı daha fazla tanımaya gayret etmeliyiz.

Bu cümleden olarak, Allah'ın yaptığı her şeyin âdil olduğuna, hikmetli olduğuna dair bilgilerimizi pekiştirmemiz gerekir. Çünkü, bu yol bizim için en kısa kurtuluş yoludur. Madem Kur'an Allah'ın hak sözüdür, madem Kur'an Allah'ın asla haksızlık etmeyeceğini söylemektedir, öyleyse mevcut haksızlıkların faturasını Allah'a kesmenin doğru olmadığına inanacağız…

Bela ve musibetlerden korunmak için ne yapabiliriz?

Bela ve musibetlerden korunmak için Peygamberimiz (asm) sadaka vermemizi tavsiye etmektedir. Ayrıca müminin başına gelen sıkıntıların bir sebebi de işlediği günahlardır. Çünkü Allah Teala müminin günahlarını bu dünyadaki musibetlerle temizler ki ahirette hesabı kolay olsun. Bu bakımdan günahlara girmemek de musibetlerin gelmemesine vesiledir. Ayrıca dua etmek de insanı musibetlerden korur.

İnsanın başına gelen musibetler günahların affına vesile olduğu için bir nevi rahmettir. Musibet geldiği zaman sabredip şükretmek kulluğun gereğidir.

Her musibet kahır değildir; her musibeti, her hastalığı yahut her felaketi mutlaka bir kahır tecellisi olarak görmemek lâzım.

Bir hadis-i şerifte de şöyle buyruluyor:

> “Belâların en büyüğü peygamberlere, sonra evliyaya, sonra diğer has kullara gelir.”

Belâ, denilince “musibetlerle imtihan olmayı” anlıyoruz. Ağır imtihanların neticeleri de büyüktür. Memur imtihanıyla, meselâ kaymakamlık imtihanında sorulan sorular elbette bir değil. Birincisi ikinciden ne kadar kolaysa, ikincinin sonucu da birinciden o kadar önemli. Konuyla ilgili harika bir tespit:

> “Kaderin her şeyi güzeldir, hayırdır. Ondan gelen şer de hayırdır. Çirkinlik de güzeldir.”
> (Sözler)

İnsan öncelikle kendi bedenini şöyle bir gözden geçirmeli. Her organını ayrı ayrı düşünmeli. Ve sormalı kendi kendine: *Hangisinin yeri, şekli, büyüklüğü, vazifesi en güzel şekilde takdir edilmemiş?* Sonra kendi ruh dünyasına intikâl etmeli ve aynı düşünceyi o âlem için de sürdürmeli: Hafıza mı gereksiz, hayal mi? Sevgi mi fazlalık, korku mu?
Beden bütün organlarıyla bir bütün teşkil ettiği ve ancak o zaman fayda sağladığı gibi, ruh da bütün duyguları, hissiyatı ve lâtifeleriyle bir bütün. O da ancak böylece netice verebiliyor. İnsan ruhundan, akıl ve hafızayı çekip alsanız hiçbir fonksiyon icra edemez olur. Endişe duygusunu alsanız tembelleşir; ne dünyasına çalışır ne âhiretine. Korkuyu çıkarsanız, hayatını koruyamaz hale gelir. Sevgi hissi taşımasa, hiç bir şeyden zevk alamaz.
İşte insanın, hem bedeni hem de ruhu en güzel ve en hikmetli bir şekilde tanzim edilmiş. Buna “bedihi kader” deniliyor. Aynı şekilde, insanın bir ömür boyu başından geçen hâdiseler de nizamlı ve intizamlı. Buna da “mânevî kader” denilmekte. Bedihi kader, mânevî kaderden haber veriyor. Her ikisinin de her şeyi güzel… Elbette ki, cüz’i iradeyle işlenen günahlar, isyanlar hariç.
Mânevî kaderin iradémiz dışındaki tecellileri karşısında, aciz bir kul olarak, ne yapacağımızı şaşırdığımız, bocaladığımız zaman, hemen bedihî kadere ve ondaki sonsuz hikmetlere nazar etmeliyiz. Meselâ, anne rahmindeki rahimane terbiyemizi hatırlamalıyız: O dönemde İlâhî hikmet ve rahmet bizi en güzel şekilde terbiye ediyordu ve biz olanların hiçbirinin farkında değildik.
Şimdi de aynı rahmetin başka cilveleriyle yaşıyoruz.
“Allah’a karşı hüsn-ü zan ibadettir.” hadisinden dersimizi tam alarak, bizi o gün öylece besleyen, büyüten ve her şeyimizi en güzel şekilde tanzim eden Rabbimizin rahmetine itimat etmeliyiz. Karşılaştığımız her hâdiseyi bir imtihan sorusu olarak değerlendirmeli ve nefsimizin hoşuna gitmeyen olaylarda da bir rahmet tecellisi aramalıyız. İnsan sadece nefsini ölçü aldı mı yanılır. Bir gencin nefsi, okula gitmemek ve oyun oynamaktan yanadır. Ama akıl bunun karşısına çıkar. İstikbâldeki güzel makamları, yahut çekeceği sıkıntıları gösterir, onu oyundan vaz geçirir. Demek ki, nefis için güzel olan, akıl için güzel olmuyor.

Kalp ise apayrı bir âlem. O, iman ile nurlanırsa, her şeyi ve her hâdiseyi İlâhî isimlerin birer tecellisi olarak görür. *"Allah'ın bütün isimleri güzel olduğu gibi, onların bütün cilveleri, bütün tecellileri de güzeldir."* gerçeğine ulaşır. Artık bu bahtiyar kul için, çirkinlik diye bir şey kalmaz ortada.

"Kahrın da hoş, lütfun da hoş." diyenler, bu makama varmış bahtiyar insanlardır. Bu zatlar, "Allah onları sever, onlarda Allah'ı" sırrına ermişlerdir.

•••

Nur Küllayatında, güzellik iki kısımda incelenir: "Bizzat güzel" ve "neticeleri itibariyle güzel" diye. Bu sınıflandırmaya bazı örnekler verebiliriz: Gündüz bizzat güzeldir, gecenin de kendine göre ayrı bir güzelliği vardır. Biri uyanıklığı, diğeri uyumayı andırır. İkisine de ihtiyacımız olduğu açık değil mi?

Öte yandan, meyve bizzat güzeldir, ilâç ise neticesi itibariyle güzel.

İnsanın muhatap olduğu hâdiseler de ya gece gibidir, yahut gündüz gibi. Sıhhat gündüzü andırır, hastalık ise geceyi. Hastalığın günahlara kefaret olduğu, insana âczini ders verdiği, kulluğunu ikaz ettiği, kalbini dünyadan kesip Rabbine çevirdiği düşünülürse, onun da, en az sıhhat kadar büyük bir nimet olduğu görülür. Sıhhat bedenin bayramıdır, hastalık ise kalbe gıdadır.

"Gece ve gündüz" bu kâinatta aralıksız faaliyet gösteren "celal ve cemal" tecellilerinin sadece bir halkası. Elektriğin eksi ve artı kutupları, gözün karası ve akı, kanın al ve akyuvarları gibi daha nice halkalar var. İç dünyamızda ve dış âlemde bu ikililerle kuşatılmışız ve her birinden ayrı faydalar ediniyoruz.

Konuyla yakından ilgili bir âyet-i kerimenin meâli şöyledir:

> "Olur ki, siz bir şeyden hoşlanmazsınız, halbuki o, hakkınızda bir hayırdır. Ve olur ki, bir şeyi seversiniz, halbuki hakkınızda o bir şerdir." (Bakara, 2/216)

Âyet-i kerime cihatla ilgili, ama hükmü umumî. Ve bu âyetle bir başka "ikili" nazarımıza veriliyor: Harp ve sulh. Sulh yani barış gündüz gibidir, herkesin hoşuna gider; harp ise geceyi andırır. Ama gerektiğinde harp etmeyenlerin istikbâlleri kararır, nesilleri daimi bir zulmete boğulur. Cihatta şehit olanlar ise bir anda velayet makamına çıkarlar ve kaybettikleri dünya hayatı onların bu yeni hayatları yanında gece gibi kalır.

Ölümden daha ileri bir musibet düşünülebilir mi? Âyet-i kerime, nefsin hoşlanmadığı bu olayın altında büyük hayırlar bulunduğunu haber vermekle, dünyanın diğer belaları, hastalıkları, felaketleri için bizlere büyük bir teselli vermiş olmuyor mu?

Bir hadis-i kutsî: "Rahmetim gazabımı geçti."

Bu hadis-i kutsîye şöyle bir mânâ verilmiştir: *"Her musibetin altında Allah'ın nice rahmet cilveleri vardır ki, o musibetin verdiği elemleri, acıları geçmiştir."*

Ebediyet yanında ömür bir an gibi de kalmıyor. Bu kısa hayatta başımıza gelen hastalıklar, belâlar, sıkıntılar ebedî hayatımız hakkında hayırlı oluyorsa, ne gam! Sonsuza göre yetmiş-

seksen yılın ne hükmü var?!.. Bu dünyanın bütün fânî belâları ve sıkıntıları ebedî saadet yanında hiç hükmünde kalmıyor mu?
Ama, insanın nefsi, peşin zevkin tâlibidir; istikbâle nazar etmez. O saha, akıl ve kalbe aittir. Az önce de değindiğimiz gibi, her musibet mutlaka "kahır" değildir. Nefsimizin hoşuna gitmeyen ve fâni dünyamızı karartan olaylar: Ya İlâhî bir ikazdır, bizi yanlış yoldan geri çevirir. Veya, günahlarımıza kefarettir; acımızı bu dünyada çektirir, ebedî âleme bırakmaz. Yahut, insan kalbini geçici dünya hayatından, Allah'a ve âhirete çevirmeye bir vasıtadır.
Öte yandan, musibetler insan için sabır imtihanıdır; bu imtihanı kazanmanın mükâfatı ise çok büyüktür.
Son olarak, bunlar İlâhî bir tokat, bir kahırdır. Umumî musibetlerde bunların hepsinin de hissesi olabilir. Bir grup için kahır, bir başkası için ikaz, bir diğeri için günahlara kefaret...
Münferit belâlarda ise, bize göre en selâmetli yol, şu olsa gerek: Musibet kendi başımıza gelmişse, nefsimizi suçlayalım; onu tövbeye sevk edelim. Başkalarına gelen belâ ve âfetleri ise onların terakkilerine vesile bilelim. Böylece hem nefis terbiyesinde yol kat etmiş, hem de başkaları hakkında kötü düşünmekten kurtulmuş oluruz.**Kaynaklar:**
www.sorularlaislamiyet.com

Kelime gurupları: allah adaletli ise bu zulüm ve haksizlik niye allah zulme uğrayanların dışında allah zulme neden izin veriyor allah neden masum insanlara zulüm yapılmasına izin veriyor allah kuluna zulmetmez allah kimseye zulmetmez allah varsa neden zulüm var allah zulmü sevmez

Ateistlere Allah'ın varlığını nasıl kanıtlarız?

ateistlerecevap.org/2017/08/ateistlere-allahin-varligini-nasil-kanitlariz.html

by Ateistlere Cevap - August 14, 2017

Değerli kardeşimiz,

> *"Yazar Dr. Furkan Aydıner' in ateist bazı gruplara Allah'ı anlatırken tutmuş olduğu görüşme notlarını içeren kitabından özetlenmiştir."*

Farklı dinlere mensup insanların kafalarındaki yanlış "Tanrı" inancı ile Kur'an' ın tarif ettiği "Allah" arasındaki farklar ve İslama göre Yaratıcı' nın özellikleri nelerdir?"

Kur'an bu soruya çok kısa, ancak derin manası olan bir sure (İhlas Suresi) ile cevap verir. Bu sureyle, Allah, insanlar arasındaki çok yaygın bir yanlışı düzeltmeyi murat ettiği gibi, Müslümanları da Hıristiyanların düştüğü hataya düşmekten muhafaza ediyor. İhlas suresinde Allah, yukarıdaki sorumuza, mealen, şöyle cevap verir:

> “De ki, Allah birdir. O Samed’dir. Doğurmamıştır ve doğurulmamıştır. O’nun hiçbir dengi yoktur.”*(İhlas Suresi, 112/1-4)*

Birinci ayet, Allah’ın bir olduğunu ve birden fazla olmadığını söyleyerek her türlü şirki reddediyor. İkinci ayet, O’nun hiçbir şeye muhtaç olmadığını, ancak her şeyin, her an, O’na muhtaç olduğunu ifade ediyor. Üçüncü ayet, teslis inancının yanlış olduğunu, doğan ve doğuran bir şeyin ilah olamayacağını belirtiyor.(1) Dördüncü ayet, O’nun yaratıcı olarak, bütün yaratıklardan farklı olduğunu ifade ederek O’nu herhangi bir şeye benzetmenin doğru olmadığını söylüyor.
Kur’an, her an yaratma halinde olan ve Kayyum isminin tecellisiyle kâinatı an be an varlık aleminde tutup devam ettiren aktif bir yaratıcıdan bahsediyor. Kainatı saat gibi kurup kendi haline bıraktığını iddia eden deistlere cevap verircesine Kur’an şöyle diyor:

> “Göklerde ve yerde bulunan herkes, O’ndan ister. O ise, her an yaratma halindedir.” *(Rahman Suresi, 55/29)*

Ayet, ilginç bir şekilde, bütün mahlûkatın her an Allah’tan ihtiyaçlarının giderilmesini talep ettiğini ve Allah’ın da bu isteğe cevap verdiğini söylüyor. Ayeti sondan başa okuduğumuzda ise, sürekli yaratma olmasaydı, varlıkların dua etmesinin bir anlamı kalmazdı manası çıkıyor. Yaratılan kainatın her an Kayyum ismiyle varlık aleminde tutulduğunu şu ayetler haber veriyor:

> “Allah, kendisinden başka ilâh olmayan daima diri ve yarattıklarını koruyup idare edendir.” *(Bakara Suresi, 2/255 ve Âli İmran Suresi, 3/2).*

Kâinatta gördüklerimiz, doğal yasalara göre işleyen doğal kuvvetlerin etkileşimiyle oluşan nesnelerdir. Kâinatta her şeyin Allah'ın eseri olduğunu nereden biliyoruz?

Her şeyin Allah'ı gösterdiğini görmek için seküler bilimin bize taktığı "tabiat ve tesadüf gözlüğünü" çıkarmamız gerekir. Onun yerine, her şeyin hakikatini gösteren "iman gözlüğünü" takmamız lazım. Determinist bilim, her şeyi, sebep-sonuç ilişkisi içinde açıklayarak sıradanlaştırıyor. Kur'an ise, görünürdeki sebepler perdesini aralayarak her şeyin harikulade olduğunu gösteriyor. Einstein'ın ifade ettiği gibi, "Hayatınızı yalnızca iki şekilde yaşayabilirsiniz; birincisi, her şeyin sıradan olduğunu düşünerek; ikincisi, her şeyin olağanüstü veya mucize olduğunu görerek." Kur'an, bize ikinci yolu gösteriyor. İçinde yaşadığımız alemde "her şey"in harikulade ve mucize olduğunu söylüyor. Bu sırdandır ki, Kur'an, ısrarla, "Düşünmez misiniz!", "Akletmez misiniz!", "Akıl sahipleri için şüphesiz bunda ibretler vardır!" manasındaki ayetlerle(3) insanı kâinattaki mucizeleri görmeye teşvik eder.

Neden her insan Allah'ı gösteren Ayetleri kolaylıkla göremiyor?

Kanaatimce, Allah'ı bildiren ayetleri görmemize en büyük engel seküler bilimin sebep-sonuç ilişkisine dayalı determinist yaklaşımıdır. Örneğin, bir elma, Allah'ı bize bildiren mucizevî bir meyve iken, seküler bilim, elmanın elma ağacından, ağacın çekirdekten ve çekirdeğin DNA'daki programdan, DNA'nın moleküllerin farklı dizilişinden ve moleküllerin de atomlardan oluştuğunu açıklayarak sıradanlaştırır. Bir insan, sebepler perdesini kaldırıp bir elmanın sonsuz kudret sahibi Allah'ın ilim, kudret, hikmet ve rahmetinden geldiğini anlayabilir. Seküler bilim, her şeyin sebebini araştırarak gizemini çözdüğünü düşünüyor. Yani, gördüğünüz nimetlerin arkasında bir Mün'im (nimet verici) aramayın, onlar şu sebepler zincirinin sonuçlarıdır, diyor. Oysa elmayı elma ağacından bilmek, elma suyunu içinde bulunduran "akıllı makinelerin" (vending machine) elma suyunu yaptıklarını söylemek gibidir. Akıllı makinelere parayı koyup elma suyu kodunu girdiğinizde, makine bize elma suyu veriyor. Para yerine, elma ağacına su ve gübre verdiğimizde, ağaç bize elma veriyor. Akıllı makineler, elma suyunu yapacak ilme ve kudrete sahip olmadığı gibi, elma ağacı da, bütün

bilim adamlarının bile yapmaktan aciz kaldığı elmayı yapamaz. Akıllı makinelere meyve sularını yerleştiren ilim ve kudret sahibi biri olduğu gibi, Allah'ın akıllı makineleri olan meyve ağaçlarına da meyveleri takan sonsuz ilim ve kudret sahibi biri vardır.(4) Seküler bilim, meyveyi ağaca vermekle ahmakça bir hüküm vermiş oluyor.
Seküler bilimin bu yaklaşımında çok büyük bir yanılgı vardır. Bir örnekle ne demek istediğimi açıklayayım: Hayalen Afrika'nın en ücra bir köyüne yolculuk yapalım. Hayatında televizyon görmemiş bu insanlara, uzaktan kumandalı bir televizyonu hediye olarak beraberimizde götürelim. Bir haftalığına köydeki zeki insanları toplayıp seküler bilimin determinist yaklaşımını anlatalım. Daha sonra da televizyonun bilimsel olarak nasıl çalıştığına ilişkin bir teori geliştirmelerini isteyelim. İçlerinden zeki olanı şöyle bir bilimsel teoriyle gelsin: "Televizyon dediğiniz ekran kutusunda gördüğümüz görüntünün nedeni uzaktan kumandadır. İnanmıyorsanız, tezimizi test ediniz. Her seferinde kumandaya bastığınızda ekranda bir görüntü çıkıyor ve tekrar basınca görüntü kayboluyor. O halde, görüntünün sebebi kumandadır." Muhtemelen, birçok insan bu teoriyi kabul etmek zorunda kalacaktır. Ancak televizyondaki programların çok yüksek ilim ve hikmet içerdiğini görenler böyle bir teoriyi kabul etmekte zorluk çekecekler. Onlar, kumandanın bu denli yüksek ilim ve hikmet sahibi olduğunu makul görmediklerinden bu teoriye şiddetle karşı çıkacaklar.
İşte bu misalde olduğu gibi, bizler de akıl sahipleri olarak düşündüğümüzde göreceğiz ki, ağaçlara veya hayvanlara takılan neticeler onlardan değildir. En yüksek ilme sahip bilim adamlarının yapamadığını inekler veya sinekler elbette yapamazlar. O halde, televizyondaki görüntü bir stüdyodan geldiği gibi, kâinat televizyonunda bize görünen her şey başka bir alemden geliyor. Televizyon programları hayat, ilim, akıl sahibi insanların eseri olduğu gibi, kâinattaki hakiki görüntüler de sonsuz ilim, kudret ve hikmet sahibi Bir'inin eserleridir. Rabbimiz kâinatı, her an değişen filmlerin oynadığı, dinamik ve canlı bir sinema salonu şeklinde yaratmıştır. Gösterdiği bütün filmlerle kendini bize tanıtmak istiyor. Televizyon ve kumandayı yapan, kasıtla ve hikmetle ikisi arasında bir ilişki kurduğu gibi, kâinatın sahibi de hem sebebi hem de sonucu beraber yaratarak aralarına, hikmeti gereği bir ilişki koymuştur. (5) Aklı başında olan insan, televizyondaki görüntüyü kumandaya mal etmediği gibi, kâinattaki görüntüleri ve nimetleri de sebeplere havale edemez.

Bize Allah'ı bildiren deliller nelerdir?

İlginçtir, Allah, hem Kur'an'daki cümlelerini hem de kâinat kitabındaki eserlerini "ayet" diye nitelendiriyor. Kur'an'da en sıklıkla söz edilen kâinat ayetlerinin başında gökyüzü gelir. Allah, herkesin her zaman gördüğü ve çoğunlukla hayran kaldığı gökyüzüne sıklıkla dikkatimizi çeker:

> "Üstlerindeki göğe bakmazlar mı, onu nasıl bina edip süsledik…" *(Kaf Suresi, 50/6)*

Bir başka ayette ise şöyle buyurur:

> "Göklerin ve yerin yaratılışı ile dillerinizin ve renklerinizin farklılığı da yine O'nun ayetlerindendir. İlim sahipleri için elbette bunda deliller vardır." *(Rum Suresi, 30/22).*

İlk ayet, gökyüzüne bakmamızı ve onun nasıl yaratıldığını düşünmemizi emrediyor. İkinci ayet ise, göklerin ve yerin yaratılışı konusunda ilim elde eden ve bu ilmini kullanarak tefekkür eden insanların Allah'ın varlığına ilişkin deliller göreceğini söylüyor. Bu ayetler nazil olalı on dört asırdan fazla süre geçti. O günden bu yana, insanoğlunun uzay hakkındaki bilgisinde çok büyük ilerleme oldu. Astronomi diye ayrı bir bilim alanı gelişti. Bu bilgilerin hepsini burada anlatma imkânımız yok. Bir misalle, uzay hakkında edindiğimiz yeni bilgileri kullanıp, Allah'ın ayetlerini nasıl okuyacağımızı anlamaya çalışalım.

Gökyüzü ve Uzaydan Allah'ın Varlığına Deliller

Gökyüzüne baktığımızda bir açıdan muhteşem bir kubbe gibi görünüyor; bu dünya sarayının, yıldızlarla yaldızlanmış bir kubbesi hükmünde. Bir başka açıdan, milyonlarca uzay gemisinin içinde büyük bir hızla seyahat ettiği bir"uzay denizi" gibi görünüyor. Bir başka açıdan bakılırsa, insan yapımı uçaklardan milyarlarca defa büyük ve çok daha hızlı uçakların bulunduğu muhteşem bir "uçak filosu" gibi görünüyor.

Hiç düşündünüz mü gökyüzünde kaç yıldız olduğunu? Şimdiye kadar bu soruya cevap vermek için çok teşebbüs olmasına rağmen, hiç kimse kesin bir cevap verememiştir. 2003 yılında, Avustralya Ulusal Üniversitesi'ndeki bir grup araştırmacı, en son teknolojik aletleri kullanarak bir tahmin yapmışlar. Buldukları rakam şöyle: 70.000.000.000.000.000.000.000 (yetmiş seksilyon).(6)

Aynı bilim adamlarına göre, gökyüzündeki yıldızların sayısı yeryüzündeki kum tanelerinin on katından daha fazla. Uzay ölçeğinde düşününce, bizim yeryüzündeki hâkimiyet kavgamız, çocukların bir kum tanesini paylaşamama kavgasına benziyor. Sonuçta, bütün dünyanın hakimi dahi olsak, elde edeceğimiz, uzay ölçeğinde, bir kumun onda biri kadar bile değildir. Peki, bu kadar yıldız ve sayısını bilemediğimiz kadar gezegen bize neyi ifade ediyor? Allah, bizim dikkatimizi onlara çevirerek, onların nasıl var olduğunu ve böyle muntazam bir sistem dahilinde nasıl hareket ettiğini düşünmemizi istiyor. Biz, sahip olduğumuz kabiliyetler, edindiğimiz bilgi ve tecrübeler ışığında, sayısız denecek kadar çok olan bu yıldızları bir perspektife koyabiliriz. İnsan yapımı olan bir şeyle bu gök cisimlerini mukayese ederek nasıl var olduklarını anlayabiliriz.

İnsan, henüz bir yıldız yapamadı; ancak bütün ülkeler güçlerini birleştirerek Uluslararası Uzay İstasyonu adını verdikleri bir "minyatür gezegen" yapmaya çalışıyor. O halde, yıldızların ve gezegenlerin nasıl var olduklarını, insan yapımı minyatür gezegene bakarak bir derece anlayabiliriz. Minyatür demekle, insanoğlunun en muhteşem eserlerinden birini küçümsediğimi sanmayın. Doğrusu, bir ömür harcasam dahi nasıl yaptıklarını anlamaktan mahrum kalacağım bu şaheserden dolayı, insanlık adına onur duyuyorum. Dünya ve diğer gezegenlerle kıyaslandığında "minyatür" olduğunu söylemek istiyorum. Buradaki insanlar

ikinci bir uzay istasyonu yapmaya kalkışsa, hiç kuşkusuz muvaffak olamayacaklar; çünkü bunun için gerekli olan yüzlerce, binlerce bilim adamı ve mühendisimiz yok. Gerekli aletleri üretecek fabrikalarımız yok. Demek ki, minyatür gezegeni yapmak için fizik, mühendislik, biyoloji, matematik gibi birçok bilim alanında ileri derecede bilgi sahibi olmak gerekir. Aynı zamanda, bu bilgiyi uygulamak için kas ve makine gücüne ihtiyaç var. Kısacası, minyatür gezegenimiz yüksek bir ilim ve büyük bir gücün eseridir. O halde, Uluslararası Uzay İstasyonu'ndan çok daha büyük ve çok daha muhteşem olan trilyonlarca yıldız ve gezegen, sonsuz ilim ve sonsuz kudret sahibinin eseridir.(7)
Gökyüzüne dikkatle bakan biri, Arapça "Lailaheillallah" yazısından daha parlak birşekilde Allah'ı bildirdiğini görür. Çünkü, eğer dünya bir saraya benzetilirse, ay bizim gece lambamız; güneş, sobamız ve çok parlak elektrik lambamız; diğer yıldızlar ise gök kubbemizi süsleyen yaldızlı, süslü lambacıklarımız. O halde, bu yıldızları, güneşi, ayı ve dünyayı kim yapmıştır? Kur'an bu soruya şöyle cevap verir:

> "(Allah) gökleri ve yeri hak ile yarattı. O, koştukları ortaklardan münezzehtir." *(Nahl Suresi, 16/3).*
> "O, geceyi, gündüzü, güneşi ve ayı sizin hizmetinize verdi. Yıldızlar da Allah'ın emriyle hareket ederler. Şüphesiz bunlarda aklını kullananlar için pek çok deliller vardır."*(Nahl Suresi, 16/12).*
> "Ne güneş aya yetişebilir, ne de gece gündüzü geçebilir. Her biri bir yörüngede yüzerler."*(Yasin Suresi, 36/40).*
> "Güneş, kendisi için belirlenen yerde akar (döner). İşte bu, aziz ve alim olan Allah'ın takdiridir." *(Yasin Suresi, 36/38).*

Son iki ayet, güneşin dönüşüne işaret eder. Astronomi bilimi güneşin döndüğünü 20. yüzyılda keşfetmesine rağmen, okuma yazması olmayan Hz. Muhammed'in (a.s.m.) bunu on dört asır öncesinden haber vermesi, peygamberliğinin bir delilidir.
Modern astronomiye göre, güneş saniyede 225 km, dakikada 13.500 km ve saatte 810.000 km hızla hareket ediyor. En hızlı yolcu uçaklarının saatte kaç km hız yaptığını düşünürsek, güneşin en hızlı uçaktan yüzlerce kat daha hızlı gittiğini anlayacağız.
2005 yılında bir Yunan yolcu uçağı seyahat halindeyken, soğuk hava tertibatı bozulduğu için iki pilotu da donarak ölmüş ve uçak birkaç dakika içinde dağa çakılmıştı. O halde, bizim uçaklarımızdan milyarlarca kat daha büyük ve binlerce defa daha hızlı trilyonlarca gök uçakları, pilotsuz oldukları halde, nasıl çarpışmadan ve düşmeden hareket edebiliyorlar? İnsan yapımı uçaklar veya uzay gemileriyle, yıldızları ve gezegenleri kıyasladığımızda

anlayacağız ki, ancak sonsuz ilim, sonsuz kudret ve sonsuz hikmet sahibi Bir'i gökyüzündeki yıldızları halk etmiştir ve her an kontrolünde tutup tedbir ve idaresini görmektedir. Bu sırdandır ki, Kur'an:

> "Şüphesiz Allah gökleri ve yeri, nizamları bozulmasın diye tutuyor. And olsun ki onların nizamı eğer bir bozulursa kendisinden başka hiç kimse onları tutamaz." *(Fatır Suresi, 35/41)*.

Beşer eseri olan füzelere karşı savunma sistemi geliştirmemize rağmen gökyüzünden üzerimize yağacak "semavi füzeleri" seyretmekten öte bir şey yapamıyoruz.

Bitkiler Aleminden Allah'ın Varlığına Deliller

Sadece yıldızlar değil, etrafımızda gördüğümüz her şey, farklı dillerle, bize Rabbimizi anlatıyor. İçinde yaşadığımız mavi gezegende Allah'ı bize bildiren en muhteşem ayetler bitkiler, hayvanlar ve insanlardır. Hepsindeki ortak ilahi mühür olan "hayat", her şeyiyle bize Allah'ı gösteriyor. Hayatı veren ve devam ettiren, Hayy ve Kayyum olan Allah'tır. Kur'an bu hakikati şöyle ifade eder:
"(Allah) su sayesinde sizin için ekinler, zeytinler, hurmalar, üzümler ve diğer meyvelerin hepsinden bitirir. İşte bunlarda, düşünen bir toplum için büyük bir ibret vardır" (Nahl Suresi, 16/11).
Bu ayet açıkça, bitkilerin Allah tarafından sudan yaratıldığını ve düşünenler için bunda büyük bir ibret olduğunu söylüyor. Bilim, günümüzde hayatın kaynağının su olduğunu kabul etmesine rağmen, hayatın ne olduğunu tam olarak anlamış değildir. Oysa gezegenimizin her karışını sıksanız hayat sahibi bitki veya hayvanlar çıkar.
2004 yılı itibariyle bitkibilimciler yaklaşık 350.000 ayrı bitki türünün varlığını tespit etmiş bulunuyorlar. Bütün bu bitkiler, hem birbirinin aynısı hem de birbirinin gayrisidir. Hepsinin benzer atom, element, molekül ve hücrelerden yapılması aynı olduklarını gösterirken, hepsinin farklı bir şekli ve nispeten farklı bir DNA kodunun olması da ayrı olduklarını gösteriyor.
Bitki deyip geçmemeli. Bir bitkinin yaptığını hiçbir insan yapamaz. Yaptığı işe göre isimlendirme yapmak gerekirse, her bir yeşil yaprağa "oksijen ve yemek fabrikası" demek daha uygun düşer. Her yeşil yaprağın milyonlarca yıldır yaptığını, insanoğlu ancak geçen asrın ortalarında bir nebze öğrenebilmiştir. Dr. Calvin, bir yaprağın birçok marifetinden birini açıkladığı için Nobel ödülü almıştır.(8) Başka bir deyişle, asırlarca devam eden gayretler sonucunda, ancak en zeki insanlar bir nebze yeşil otların ne yaptığını anlamışlar. Buna rağmen hiçbir bilim adamı bir otun yaptığını yapamaz. O halde, aptal ve tembel insanlara "ot gibisin" demekle aslında onlara iltifat, ota hakaret etmiş oluruz. Belki de, Nobel ödülü alacak kadar zeki ve çalışkan olanlara "ot gibisin" demek daha makul olur!
Hem ot deyip aşağıladığımız bitkiler bizim için kendilerini feda eden hizmetkârlardır. Sürekli

çalışıp zaruri ihtiyacımız olan oksijeni ürettikleri gibi, vücudumuz için gerekli vitamin ve proteinleri üretip yiyecek olarak kendi hayatlarını bizim hayatımızın devamı için feda ediyorlar. İnsanoğlu, kırk binin üzerinde bitki ve hayvanı besin olarak kullanıyor. Ağaçlar, muhteşem fabrikalar gibi çalışıp bize rızık yetiştiriyor. Üzerinde düşünmediğimiz için, bitkilerin bize yaptıkları hizmeti tam takdir edemiyoruz. Sebepler perdesiyle, meyveyi ağaçtan ve sebzeyi bostandan bildiğimiz için, onların hakiki kıymetini bilemiyoruz. Oysa eğer bir meyveyi fabrikada yapmaya kalkışsak tanesini milyon dolara alamazdık! Rızkın bol olması, kıymetsizliğini değil, rahmetin çokluğunu gösterir. Nitekim bizim için en kıymetli gıda olan oksijen, bedavadır; ancak kıymetsiz değildir.(9)

Her bir bitki, her bir meyve ve her bir sebze harikulade bir ihsan-ı ilahidir, muhteşem bir hediye-i rahmanidir. Örneğin bir firma "çekirdekli bisküvi" imal etse, siz de bisküvinin çekirdeğini toprağa ektiğinizde "bisküvi ağacı" çıksa hayret edersiniz. Eminim bütün gazetelerde manşet olur ve bütün televizyonlar böyle bir ağaçtan bahseder! Doğrusu, çekirdekli bisküviye hayret edip binlerce çekirdekli meyve ve sebzeyi sıradan görene hayret etmek lazım!

Seküler bilim ve dinsiz felsefe, her açıdan mucize olan İlahi eserleri, tabiat ve sebepler perdesi arkasına saklayıp sıradanlaştırıyor. İnsanın, mevcut olanı farklı şekle sokarak yaptığı eserlerini de olağanüstü gösteriyor. Allah, gönderdiği en son kitabında otuz bir defa tekrarla bize soruyor:

> "Rabbinizin hangi bir nimetini inkâr edersiniz?" *(Rahman Suresi, 55/12,..).*

Eğer, aklımızı başımıza alıp her bir nimetin kıymetini idrak etsek hiçbirini inkâr edemeyiz. Oysa bu nimetleri tabiat ve tesadüfe havale edince hepsini inkâr ederiz. Hayvan ve insanların muhtaç olduğu vitamin ve proteinleri içeren, onların damak tadına, ağzına, dişine, midesine münasip yüz binlerce bitki türü, Allah'ın rahmetinin en aleni burhanlarıdır. Aklı başında bir insan, bir tek elmayla bile, Rabbini bulabilir. Nanoteknoloji(10) ile inşa edilen elmanın atom, molekül ve hücre boyutundaki harikulade yapısı, sahibinin sınırsız ilmini, kudretini ve hikmetini gösterdiği gibi, insanın gözü, dişi, damağı ve midesiyle olan irtibatı ve ittifakı, O'nun sonsuz rahmeti, şefkati ve inayetini gösteriyor.

Aklını yerinde kullanan bir insan bir tek elmadan hareketle bile Rabbini bulabilir. Evet, sadece bir elmayı dahi tam olarak idrak edebilen, Rabbinin varlığını idrak edebilir. Yine, bir elma deyip geçmeyin. Bir elmayı yapmak için dünya büyüklüğünde bir fabrika kurup içerisine canlı hücrelerden oluşan bir ağaç dikmeniz gerekir. Bir hücreyi bile yapamayan, elbette milyarlarca hücreden dokunan bir ağacı yapamaz. Faraza bunu yapsa bile, güneşe hükmü geçip onu hassas bir ölçüyle dünya mutfağına fırın yapamayan elbette elma meyvesini pişiremez. Bir elmayı yapmak için daha bunun gibi binlerce koşul sıralayabiliriz.

Bu ifade ettiklerimizi Bediüzzaman Hazretleri aşağıdaki veciz ifadelerle dile getirmiş:

> *"Bir elmayı halk edecek (yaratacak), elbette dünyada bütün elmaları halk etmeye ve koca baharı icat etmeye muktedir (kudretli) olmak gerektir. Baharı icat etmeyen, bir elmayı icat edemez. Zira o elma, o tezgâhta dokunuyor. Bir elmayı icat eden, bir baharı icat edebilir. Bir elma bir ağacın, belki bir bahçenin, belki bir kâinatın misal-i musaggarıdır (küçük bir numunesidir). Hem sanat itibarıyla koca ağacın bütün tarih-i hayatını taşıyan elmanın çekirdeği itibarıyla öyle bir harika-i sanattır (sanat harikasıdır) ki, onu öylece icat eden, hiçbir şeyden aciz kalmaz."*(11)

Bu sırdandır ki, Kur'an, sadece mideyi doldurmak için yemek yerine, yediklerimizin nasıl oluştuklarını düşünerek yememizi istiyor:

> "İnsan yediklerine bir baksın. Biz suyu bol bol indirdik. Toprağı yardıkça yardık. Ondan daneler, üzümler ve sebzeler, zeytinlikler ve hurmalıklar, bol ağaçlı bahçeler, çeşit çeşit meyveler ve otlar bitirdik; size ve hayvanlarınıza rızık olsun diye." *(Abese Suresi, 80/24-32).*

Hayvanlar Aleminden Allah'ın Varlığına Deliller

Aklımızı ve ilmimizi kullanarak hayvanlara baktığımızda her birinin muhteşem "makineler" veya "yürüyen fabrikalar" olduğunu söyleyebiliriz. Sanayi devriminden bugüne insanoğlu teknolojik aletler üretmekte müthiş mesafe aldı. Bir asır önce hayal bile edemediğimiz televizyon, cep telefonu, bilgisayar gibi aletler, günümüzde hayatımızın bir parçası haline geldiler. Her gün yenisine şahit olduğumuz "teknoloji harikaları" çağında yaşıyoruz. Seküler bilim bile, insanın ihtiyaç ve arzularını gidermek için karmaşık aletler yapma kabiliyetini, onu hayvandan ayıran temel unsur olarak kabul ediyor. Uçaklar, arabalar, hızlı trenler, gökdelenler, bilgisayarlar bu kabiliyetin meyveleridir. Herkes kendi tecrübesinden bilir ki, insan yapımı en basit alet bile ilim ve gücün eseridir. Aletler karmaşık hale geldikçe, daha çok ilim ve kuvvet gerektirir. Örneğin, tahtadan oyuncak bir arabayı, çok az bir ilim ve kuvvet sahibi bir çocuk yapabilir. Ancak binlerce çocuk bir araya gelse bile en basit motorlu bir

arabayı yapamaz. O halde kendi eserimiz olan "teknoloji harikalarıyla" hayvanları kıyaslayalım.
Hayatımızın her karesinde görebildiğimiz, hayvanat bahçelerinde televizyon belgesellerinden sürekli teşhir halinde bulunan hayvanların yaratılışını ve marifetlerini düşünerek Rabbini bulmak bizler için daha kolay olabilir. Kur'an-ı Kerim hayvanlarda ibret verici işaretler olduğunu bize şu ayetiyle bildiriyor:

> "Şüphesiz göklerde ve yerde inananlar için birçok ayetler vardır. Sizin yaratılışınızda ve (Allah'ın) yeryüzünde yaydığı canlılarda, kesin olarak inanan bir toplum için ibret verici işaretler vardır." *(Casiye Suresi, 45/3-4)*.

Doğrusu, hayvanlara dikkatle bakıp aklını kullananlar için, Allah'ı bize anlatan ibretli işaretleri görmek hiç de zor değildir. Kur'an, inanmayanları, kör olarak tabir ederek onların, iman yoluyla gözleri hakikate açılmadığı sürece, bu ayetleri ve işaretleri göremeyeceklerini ifade ediyor. Aklımızı kullanarak, bir iki misal ile hayvanlardaki ibretli ayetleri okumaya çalışalım.
Hayvanları araştıran bilim adamları bugüne kadar yaklaşık 2 milyon ayrı hayvan türünü tespit edip isimlendirmişlerdir. Tahminlere göre, bu rakam mevcut hayvanların ancak yüzde 20'sine denk geliyor. Yaklaşık 10 milyon ayrı hayvan türü olduğu tahmin ediliyor.(12)
Hayvanları inceleyen bilim adamlarının bizlere anlattığına göre, en küçük bir hayvan dahi, işleyişi itibariyle, bizim en büyük teknoloji ürünümüzden binlerce derece daha harikadır. Başka bir deyişle, "beşeri teknolojik aletler" ile "ilahi teknolojik aletler" diyebileceğimiz hayvanları kıyasladığımızda aralarında çok büyük farklar görürüz. Yaptığı "yüksek teknolojilerle" gururlanan insanoğluna Allah göndermiş olduğu kitabında meydan okuyor:

> "Ey insanlar! (Size) bir misal verildi; şimdi onu dinleyin: Allah'ı bırakıp da yalvardıklarınız (taptıklarınız) bir araya gelseler bile bir sineği dahi yaratamazlar. Sinek onlardan bir şey kapsa, bunu ondan geri de alamazlar. İsteyen de aciz, kendinden istenen de!" *(Hac Suresi, 22/73)*.

Bir sinek yapmak şöyle dursun, o sineğin en küçük bir hücresini yapmak bile mümkün olmamıştır bugüne kadar. O halde Kur'an'ın ayetiyle soralım:

> "Yoksa onlar bir yaratıcı olmaksızın mı yaratıldılar? Veya kendi kendilerini mi yaratıyorlar?" *(Tur Suresi, 52/35)*.

Hayvanların harika vücut sistemleri Allah'ın varlığına, milyonlarca türleri sayısınca, belki tüm hayvanlar sayısınca işaret ettiği gibi, hayvanlardaki faydalar ve neticeler de Allah'ın hikmet ve rahmetine şahitlik yapar. Kur'an bu hakikati şöyle ifade eder:

> "Ehli hayvanlarda da sizin için birer ibret vardır. Onların karınlarında, kan ile fışkı arasından çıkan ve içenlerin boğazından kolayca geçen halis bir sütle sizi besleriz."*(Nahl Suresi, 16/66).*

Demek ki, öyle hayvan deyip geçmemeliyiz! Kızdığımız insanlara da "hayvan!" deyip hayvanları aşağılık mahlûk gibi görmemeliyiz! Hayvanları yaptıkları işlere göre isimlendirirsek inek, koyun ve keçiye "süt ve et fabrikası", tavuğa"yumurta ve et fabrikası", ipek böceğine "ipek fabrikası", arıya da "bal fabrikası" dememiz daha münasip olur! Doğrusu, bu hayvanların diğer faydalarını düşündüğümüzde, bu tarzda bir isimlendirme bile noksan kalır.
Yukarıdaki ayette Allah, inek de dahil olmak üzere, evcil hayvanlarda ibretler olduğunu söylüyor. Doğrusu bu hikmetleri anlamak için veterinerlik diye ayrı bir bilim dalı gelişmiş. Binlerce bilim adamı şimdiye kadar bu hikmeti anlamaya çalışmalarına rağmen henüz bitirmiş değiller.
Örneğin, ineğin nasıl süt yaptığını anlamaya çalışan Dr. Virtanen, süt yapamadı, ancak inekten nasıl daha çok süt alacağımızı keşfetti. Bundan dolayı kendisine Nobel ödülü verdik. (13) Şimdi size soruyorum, ineğin yaptığını bir derece anlayan, ancak yapamayan birine Nobel ödülü verilirse, her bir ineğe acaba nasıl bir ödül vermek lazım?
Kanaatimce, ineklerin yaptığını bir derece de olsa anlayan her insan, onlara büyük saygı duymak zorundadır. Doğrusunu isterseniz, ineğe tapan Hinduların (her ne kadar yaptıkları küfür de olsa) neden taptıklarını az-çok anlayabiliyorum. Bence, ineği sıradan bir varlık olarak görmek, ineğe tapmak kadar şaşılacak bir şeydir.
Bediüzzaman Hazretlerinin ifade ettiği şu veciz ifadeler buraya kadar anlattıklarımızın özeti gibi:

> "*Başta inek ve deve ve keçi ve koyun olarak süt fabrikaları olan validelerin memelerinde, kan ve fışkı içinde bulaştırmadan ve bulandırmadan ve onlara bütün bütün muhalif olarak hâlis, temiz, safi, mugaddî (gıdalı), hoş, beyaz bir sütü koymak; ve yavrularına karşı o sütten daha ziyade hoş, şirîn, tatlı, kıymetli ve fedakârane bir şefkati kalplerine bırakmak; elbette o derece bir rahmet, bir hikmet, bir ilim, bir kudret ve bir ihtiyar ve dikkat ister ki; fırtınalı tesadüflerin ve karıştırıcı unsurların (elementlerin) ve kör kuvvetlerin hiçbir cihetle işleri olamaz.*"(14)

"İnsan"ın Allah'ın Varlığına Delilleri

Allah'ı bildiren bir başka delil, belki de en önemlisi, bizim iç dünyamızda gerçekleşiyor. Her insan kendi yaratılışını ve kendisine her gün verilen nimetleri düşünerek Rabbini bulabilir. İnsanın kâinat içinde her bir şeyde gördüğü delillere "afakî", yani "dışsal" deliller; kendi şahsında gördüğü ve hissettiği delillere ise, "enfüsi", yani "içsel" deliller denir. İçsel deliller, anlaşılması daha kolaydır, çünkü şahsi tecrübeye dayanır. Maalesef, birçok insan, kendi varlığı üzerinde düşünmediğinden bu delilleri görmekte zorluk çeker. Oysa Kur'an, birçok ayette insanın yaratılışındaki ibrete dikkatimizi çekiyor:

> "Sizin yaratılışınızda ve (Allah'ın) yeryüzünde yaydığı canlılarda, kesin olarak inanan bir toplum için ibret verici işaretler vardır." *(Casiye Suresi, 45/4).*

Modern teknolojinin esamesinin olmadığı bir dönemde, insanın yaratılışı "ilahi ültrasonla" gözlemlenmiş gibi Kur'an'da tarif ediliyor:

> "Sonra nutfeyi alaka (aşılanmış yumurta) yaptık. Peşinden, alakayı bir parçacık et haline soktuk; bu bir parçacık eti kemiklere (iskelete) çevirdik; bu kemikleri etle kapladık. Sonra onu başka bir yaratışla insan haline getirdik. Yapıp yaratanların en güzeli olan Allah pek yücedir." *(Müminun Suresi, 23/14).*

İnsanın ana rahmindeki bir damla sudan insan haline getirilişini ilk defa müşahede eden bilim adamı gördüklerini "mucize" olarak tabir etmiş. İlginçtir, bu konuda seküler anlayışla hazırlanan belgeseller bile, "hayat mucizesi" demek zorunda kalmışlar.(15)
İnsanların büyük bir çoğunluğu, kendi hayat yolculuğunda yaşadığı bu mucizeyi unutarak, sanki gökten zembille inmiş gibi, gafil ve nankör bir şekilde yaşıyor. Kur'an'daki şu ayet aklı başındaki insanları bu gafletten uyandırıp kendi yaratılış mucizesini görmeye teşvik ediyor:

> "Görmedi mi o insan; biz onu bir damla sudan yarattık da sonra o, bize apaçık bir düşman kesiliverdi?" *(Yasin Suresi, 36/77).*

İnsanın bir damla sudan yaratılışı ancak sonsuz ilim, kudret ve hikmet sahibi Bir'inin eseri olabilir. Aksini iddia eden varsa bir damla sudan bir insan yaparak veya insanın tek bir hücresini yaparak iddiasını ispat edebilir. Kur'an, on dört asırdır inanmayanlara bu konuda meydan okuyor.(16) Şimdiye değin, bu meydan okuyuşa bir cevap verilemediği gibi, çok ileri teknolojiye rağmen, buna cevap verilebileceğini söyleyen de yok. Bu, hem Kur'an'ın ilahi kitap olduğunu hem de Allah'ın bütün canlıların Yaratıcısı olduğunu ispat ediyor.
İnsanın yaratılışı mucize olduğu gibi, doğduktan hemen sonra, ona validesinin memelerinden "anne sütünün" ikramı da ayrı bir "rahmet mucizesi"dir. Birçoğumuz bunu sıradan görüyoruz. Şöyle bir düşünün, annelerin memelerinden süt değil de "portakal suyu" gelseydi ne yapardık! Herhalde, hayret eder ve herkesle paylaşırdık. Eminim, televizyon kanallarında birinci haber haline gelirdi! Oysa annelerin memelerinden "portakal suyu" yerine "süt" gelmesi, binlerce kat daha harika ve hayret edilmesi gereken bir şeydir. Bilim adamları henüz "anne sütünün" yerini tam olarak tutacak hiçbir şey bulamadıkları için annelere çocuklarını emzirmelerini tavsiye ediyorlar. Anne sütü örneğinde olduğu gibi, birçok şey, belki de her şey, aslında harikulade ve mucize olmasına rağmen sürekli gördüğümüz için onları sıradan bir şey gibi algılıyoruz. "Akıl gözünü" dikkatle açanlar, "sıradanlık perdesini" aralayarak her şeyin arkasındaki mucize fiilleri ve onların Faili'ni görebilir.

İçsel delillere bir örnek daha vermek istiyorum. Her insan kendi bedeni üzerinde düşündüğünde Rabbini bildiren ayetleri görebilir. Vücudumuzun her azası, muhteşem yapısı ve işleyişi, düzeni ve sayısız hikmetleri ve faydalarıyla bize sonsuz ilim, hikmet, rahmet ve kudret sahibi Bir'inden haber veriyor. Sizinle yakın zamanda yaşadığım bir hadiseyi paylaşarak ne demek istediğimi açıklayayım. Benim ağzımda "insan yapımı" dişler ve "diğer dişler" var. İnsan yapımı dişlerimi, sokakta karşılaştığım bir insana yaptırmadım. Diş hekimliği fakültesinden mezun olup kendi alanında yıllarca tecrübe edinen bir "diş hekimine" yaptırdım. Niye sıradan bir insana gitmedim de bir diş hekimine gittim? Cevabı gayet basit: Çünkü diş için en uygun malzemeyi bularak onu diğer dişlerimle uyumlu bir kalıba sokup sonra da damağıma yerleştirmek, öyle basit bir iş değil. Herkesin elinden gelmez. Diş konusunda derin bilgisi ve diş yapıp yerleştirecek aletleri olmayan biri bu işi yapamaz.
Şimdi "insan yapımı" dişler ile "diğer" dişleri kıyaslayalım. Hangisi daha iyi? Hangisi daha sağlam? Hangisi daha mükemmel? Elbette "diğer" dişler. Bunun en bariz örneği, eğer sağlam dişleriniz varsa, hiçbir dişçi, gelin bu dişleri çıkaralım, ağzınıza teknoloji harikası dişler yerleştirelim demez.
Şimdi, aklımızı başımıza alıp düşünelim: "İnsan yapımı" dişler yüksek bir ilim ve kudretle oluyorsa, onlardan her açıdan daha mükemmel olan "diğer" dişler kendi kendine veya tesadüfen olabilir mi? İlim ve şuurdan mahrum, cahil ve aptal doğal kuvvetlerin eseri olabilir mi? O halde, insan yapımı olmayan her bir dişimiz bize Allah'ı bildiriyor. İnsan vücudunun en basit parçalarından biri olan dişler bu şekilde bize Rabbimizi bildiriyorsa, göz, burun, beyin gibi yüzlerce organımızın Allah'ı nasıl bildirdiklerini de sizin zekâvetinize havale ediyorum.
Yazımızın başından buraya kadar anlattıklarımızı özetleyecek olursak:

> Rabbimiz kainatı muhteşem bir kitap haline getirip, ondan yazdığı sayısız cansız ve canlı varlıkların kelimeleriyle (ayetleriyle) kendini bize tanıtıyor. Bu kitab-ı kebir-i kainatın manalarını Kur'an-ı Kerim'le tercüme etmiş ve Hz. Muhammed (asm) gibi bir muallim-i ekberle bu kitabı nasıl okuyacağımızı ders vermiştir. Bizler, tesadüf ve tabiatın kapkara gözlüğünü çıkarıp, Kur'anın sunduğu şeffaf gözlükle kainat kitabını okuduğumuzda her bir şeyde Rabbimizi görebilir, icraatlerini müşahede edebilir, hikmetlerini tefekkür edebiliriz. O'nu hem hadsiz mükemmel eserleriyle tanıyabilir ve hem de sonsuz nimetleriyle sevebiliriz.

(Bu yazı, Nesil Yayınları' arasında çıkan, "11 Eylül'e Rağmen Amerika'da Yükselen İslam" isimli kitaptan alınmıştır.)

Dipnotlar:

(1) Allah'ı beşerileştirmek birçok dinin yaptığı temel bir hatadır. Hıristiyanlık ve Yahudilik, Allah'a evlat isnat ederken, çok tanrılı dinlerde ise tanrının doğduğuna inanılır. Eylül ayının ikinci haftasında, Unity Kilisesi'nin düzenlediği Dünya Dua Günü programına katılırken, Hindu konuşmacının şu sözleri beni hayli şaşırtmıştı: "Bugün bizim için çok önemli bir gün. Çünkü Hinduların iman ettiği en büyük tanrının doğum günüdür."
(2) Keşfu'l-Hafa, 132. hadis.
(3) Yamina Mermer, 1995 yılındaki Bediüzzaman Sempozyumu'nda sunduğu, "Risale-i Nur'da Sebep-Sonuç İlişkileri" isimli tebliğinde şöyle demektedir: "Kur'ân-ı Kerim, meselâ 310 defa "semâvat"tan, 45l defa "arz"dan, 262 defa "yaratma"dan, çok azı Kur'ân ayeti anlamına gelmek üzere 382 defa "âyet"ten bahsederek bunların Allah'ı tanıtan âyetler, şahitler olduğuna dikkati çeker. "Bak," "Bakmazlar mı?", "Düşünmezler mi?" gibi birçok teklifiyle de kâinata ve yaratmaya bakıp düşünmemizi emreder."
(4) Üniversitede okuduğum yıllarda diş hekimi dostum İdris Çamlıbel'den duyduğum bir hadiseyi hiç unutamıyorum. Bir hafta sonu, İdris Bey, 5 yaşlarındaki kızıyla birlikte pikniğe gider. Kızı o güne kadar hiç kiraz ağacı görmemiş. Piknikte gördüğü ilk kiraz ağacı onu çok heyecanlandırır, babasına koşarak gider ve şöyle der: "Baba, baba! Gördün mü! Gördün mü! Şuradaki ağaca kiraz asmışlar." Babası, kızının söylediğine önce güler; ancak manasını düşününce, çocukça bakışın daha doğru olduğunu anlar.
(5) Bediüzzaman, sebep-sonuç halkasıyla her şeyin yaratılmasının hikmetini şöyle açıklıyor: "Ey esbabperest (sebeplere tapan) ve tabiata tapan biçare adam! Madem her şeyin tabiatı (varlık özü), her şey gibi mahlûktur (yaratılmıştır); çünkü sanatlıdır ve yeni oluyor. Hem her müsebbeb (sonuç) gibi, zahirî (görünen) sebebi dahi masnu'dur (sanatlıdır). Ve madem her şeyin vücudu, pek çok cihazat (cihazlara) ve âletlere muhtaçtır. O halde, o tabiatı icat eden ve o sebebi halk eden bir Kadir-i Mutlak (Sonsuz Kudret Sahibi) var. Ve o Kadir-i Mutlak'ın ne ihtiyacı var ki aciz vesaiti(vasıtaları), Rubûbiyetine ve icadına teşrik (ortak) etsin. Hâşâ! Belki doğrudan doğruya müsebbebi (sonucu), sebep ile beraber halk ederek, cilve-i Esmasını (İsimlerinin yansımasını) ve hikmetini göstermek için, bir tertip ve tanzim (düzen) ile zahirî (görünürde) bir sebebiyet, bir mukarenet (ilişki) vermekle, eşyadaki zahirî kusurlara, merhametsizliklere ve noksaniyetlere merci' (dayanak) olmak için, esbap ve tabiatı dest-i kudretine (kudret eline) perde etmiş; izzetini o suretle muhafaza etmiş." (Lem'alar, 23. Lem'a, Tabiat Risalesi.)
(6) Söz konusu araştırmayla ilgili makaleye şu adresten ulaşabilirsiniz: http://www.cnn.com/2003/TECH/space/07/22/stars.survey/
(7) Kur'an'ın bir ayetinde şöyle deniliyor: "And olsun ki, onlara "gökleri ve yeri yaratan kimdir?" diye sorsan, elbette Allah diyecekler" (Lokman Suresi, 25). Bu ayette "onlar" zamiriyle inanmayanlar kastediliyor. Bu ayet iki önemli noktayı dikkatimize sunuyor: Birincisi, inanmayanlara Allah'ı anlatırken en büyük ve bariz ayetler olan göklerin ve yerin yaratılışından başlamamız daha uygundur. İkincisi, inanmayanlar bile muhteşem ve muazzam göklerin ve yerin

yaratılışını başka türlü izah edemezler; iyice düşündüklerinde çaresiz kalıp "Allah" diyeceklerdir.
(8) http://nobelprize.org/nobel_prizes/chemistry/laureates/1961/calvin-bio.html
(9) Piyasa sisteminde fiyatlar, mal ve hizmetin değerine göre değil, arz ve talebe göre belirleniyor. İnsan için zaruri olan oksijenin bedava olması, kıymetsizliğini değil, bol olduğu için kimsenin parayla talep etmediğini gösterir. Kapitalist sistemde insanların mal ve hizmete piyasa fiyatına göre kıymet vermesi bir yanılgıdır. Piyasada alınıp satılmayan birçok şey, gerçekte paha biçilmez kıymete sahiptir.
(10) Maddenin atomik veya moleküler boyutta incelenerek yepyeni özelliklerinin açığa çıkarılması.
(11) "Küre-i arz (dünya) mağazasından me'kûlât (yiyecek) ve meşrubat (içecek) ve libas (elbise) ve sair ihtiyaçlarınızı temin ediyorsunuz. Parasız aldığınız bu malları "İlâhî hazine"den almayıp birer birer esbaba (sebeplere) yaptıracak olursanız, acaba bir nar tanesini ne kadar zamanlarda elde edip ne kadar pahalı alacaksınız? Çünkü o nar, bütün eşyayla alâkadardır. Az bir zamanda, az bir kıymetle husule gelmesi imkân haricidir. Ve aynı zamanda, ondaki ziynet, intizam (düzen), sanat, rayiha (koku), tat ve koku gibi lâtif şeylerden anlaşılıyor ki, o nar tanesi öyle bir Sani'in masnûudur (sanat eseridir) ki, icadında külfet (zorluk) ve mübaşeret yoktur" (Bediüzzaman Said Nursî, Hubab Risalesi, Mesnevi-i Nuriye).
(12) Toplam hayvan türünün 100 milyon olduğunu tahmin eden bilim adamları da var: http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/4013719.stm
(13) Dr. Virtanen, ineklerin süt verimini artırmakla ilgili çalışmasından dolayı 1945 yılında Nobel Kimya Ödülü aldı.
(14) Bediüzzaman Said Nursî, 7. Şua, Ayetü'l-Kübra Risalesi.
(15) En saygın belgesel yapımcılarından NOVA'nın çıkardığı "the Miracle of Life" (Hayat Mucizesi) ismindeki belgesel, bunun bariz bir örneğidir.
(16) Yazarın Nesil Yayınlarından çıkan, Rabbini Arayan Thomas isimli kitabının sekizinci bölümünde, Kur'an'ın bu meydan okuyuşu karşısında ateist Thomas'ın nasıl ilzam olduğunu okuyabilirsiniz.

Anahtar Kelime Alanı

Kelime Kutucuğu: Bir ateiste Allah'ın varlığını nasıl kanıtlarım? Bir ateiste İslam'ı nasıl anlatırım. ateist ateistler ateist imam ateist kedi ateist sözler ateistforum ateistlik ateist papağan ateist nedir ateist sorular ateist ünlüler ateist kedi amerikan dublaj ateist filmler ateist adam ateist ayetler ateist aforizmalar ateist amblemi ateist alevi ateist agnostik ateist argümanlar ateist ayinleri ateist ayini ateist aile ateist bilim adamları ateist blog ateist biriyle sevgili olmak ateist bir doktora verilen müthiş cevap ateist böyle soru sorar ateist başsağlığı mesajları ateist başbakan ateist berber hikayesi ateist bir insanla evlenmek ateist belgeselleri ateist co ateist caps ateistcanavar ateist coo ateist cafe ateist cuma mesajları ateist celal ateist cevap ateist cin ateist cevap veremediği sorular ateist ekşi ateist erkek ateist erkekler ateist edebiyatı ateist eden sorular ateist efe ateist esnaf ateist e kitap atheist emoji ateist etimoloji ateist filozoflar ateist felsefe ateist futbolcular ateist felsefeciler ateist filmler izle ateist filmler ekşi ateist face ateist fıkraları ateist genç ateist gencin sorusu ateist gence cevap ateist gruplar ateist genç müslüman oldu ateist güzel sözler ateist gençle sohbet ateist grup ateist günlüğü ateist genç ile maymun tartışması ateist horoz ateist hoca

ateisthafiz ateist haber ateist hayvanlar ateist_hatun ateist horoz orjinal ateist hikayeler ateist hayırlı cumalar ateist haberleri ateist insanlar ateist ingilizce ateist imam turan ateist isimler ateist işareti ateist inancı ateist ile evlenmek ateist işaretleri ateist ile zoraki evlilik ateist joe ateist japonya ateist joe'nun papağanı ateist jeolog ateist japan jahrein ateist mi japonya ateist nüfus jewish atheist japonya ateist nüfusu ateist kitaplar ateist kime denir ateist kadın ateist kızın her söylediği söz doğru çıktı ateist karikatürler ateist kolyesi ateist komedyen ateist kimdir ateist liderler ateist logo ateist lafları ateist laflar ateist lerin özellikleri ateist lakapları ateistlere en güzel cevap ateist liderlerin katliamları ateist listesi ateist müslüman ateist müftü ateist mizah ateist mezarlığı ateist manifesto ateist mucitler ateist misin ateist müzik grupları ateist müslüman diyalogları ateist müslüman oldu ateist nüfusu ateist ninja ateist nesiller yetiştireceğiz ateist nüfus ateist nasıl müslüman olur ateist nasıl müslüman oldu ateist nasıl olunur ateist neye inanır ateist nasıl yazılır ateist olmak ateist olan ünlüler ateist olmak için nedenler ateist oldum ateist onedio ateist olmak istiyorum ateist oranı ateist olan imam ateist oruç ateist olup sonradan müslüman olanlar ateist papağan toplantıda ateist profesör ateist papağan orjinal ateist pdf ateist parti ateist papağan cinsi ateist polis ateist papağan video indir ateist papağan namaz atheist quotes ateist qruplar atheist quote questions about atheist qaraqan ateist qaraqan ateist dir queen ateist mi atheist in the quran qapaq atheist ateist sozler ateist rapçiler ateist resmi ateist rap ateist richard ateist radyo ateist röportaj ateist ramazan ateist rapçi ateist romanlar ateist röportajları ateist soruları ateist siteler ateist simgesi ateist sembolü ateist sayısı ateist sayfası ateist sanatçılar ateist sözlük ateist türk ateist türkler ateist türk yazarlar ateist tumblr ateist türk ünlüler ateist twitter ateist testi ateist tavuk ateist tattoo ateist türkçüler ateist ülkeler ateist ülke ateist ünlüler youtube ateist ünlü ateist uçak düşene kadar ateist ucak sallanincaya kadar ateist uçak düşünceye kadar ateist unluler listesi ateist uludağ sözlük ateist vs müslüman ateist video ateist ve deist ateist videolar ateist vikipedi ateist videoları ateist vs deist ateist ve din ateist videoları youtube ateist vine ateist wordpress ateist whatsapp durumları ateist whatsapp grubu ateist wattpad atheist wallpaper ateist web sitesi ateist whatsapp atheist writers ateist wwe ömər xəyyam ateist omer xeyyam ateist ateist yazarlar ateist yazar ateist yapan ayetler ateist yapan sorular ateist youtuber ateist yazıları ateist youtube kanalları ateist yemini ateist youtube ateist yobaz ateist zeka ateist zuhal ateist zenginler ateist zekası ateist zırvaları ateist alimler ateist zihniyeti ateist kişiler ateist zili nasıl çalar ateist zulmü ateist 10 ünlü ateizm 101 ateist olmak için 10 neden no.1 ateist mi ateist olduğuna inanamayacağınız 10 yabancı ünlü ateist olduğuna inanamayacağınız 10 ünlü top 10 ateist 13 atheist ateist 2015 ateist dergi 2015 nisa 24 ateist ateist dergi sayı 2 ateist kime denir 2010 ateizm 2.0 calendar atheist 2015 ateist rep 2015 bakara 286 ateist ateist 20 ateist 30 ünlü 3 ateist hikayesi ateizmin 3 kanıtı 3 ateist şems 3 ateist mevlanaya gitmişler.ona ateist gencin 3 sorusu enbiya 30 ateist ateist oldugunu aciklayan 30 unlu nisa 34 ateist enbiya 33 ateist eski ateist 4 maddede allahı ispatladı zariyat 47 ateist talak 4 ateist zariyat 47 ateistforum 42 ateist 4 ateist ateist 59 saniye ahzab 50 ateist furkan 53 ateist ahzab 53 ateist ahzab 56 ateist atheist gta 5 ateist iphone 6 zümer 6 ateist атеїст 69 ateist diva 8m g2 neml 88 ateist kehf 86 ateist ateizm 9. sınıf

Hidayet Allah’tan mı? Allah’tansa iman etmek benim elimde değil mi?

ateistlerecevap.org/2017/08/hidayet-allahtan-m-allahtansa-iman.html

by Ateistlere Cevap - August 9, 2017

Hayır ve şerrin Allah’tan olması cihetiyle, insanları hidayete erdiren ve dalalete düşüren ancak Odur. İnsanlar birbirinin hidayet ve dalaletine sadece sebep olurlar. Hidayet ve dalaleti Cenab-ı Hakk’ın yaratmasını yanlış anlayan bazı kimseler,

> “Hidayet Allah’tandır, o nasip etmedikten sonra insan doğru yola giremez.”

diyerek, hem başkalarını ikaz ve irşat etme yolunu kapatmakta hem de kendilerini kusurlarında mazur göstermek istemektedirler.

Önce şunu belirtelim: *Cenab-ı Hakk’ın dilediğine hidayet buyurması caizdir.* İnsanları saadete erdiren ve şekavete düşüren ancak o dur. Lakin yüce Rabbimizin bir kulunda dalalet yaratması, o kulun kendi cüzi iradesini kötüye kullanması sebebiyledir. Yoksa, **kul kendi kabiliyetini dalalet yoluna yöneltmedikçe, Cenab-ı Hak onu o yola sevk etmez**. Aynı durum hidayet için de söz konusudur. Nasıl ki insan rızık için gerekli bütün teşebbüsleri yaptıktan ve sebeplere başvurduktan sonra neticeyi Allah’tan bekler. Zira Rezzak *(rızık verici)* ancak Odur.

İnsan, sebepleri mükemmel bir şekilde yerine getirmekle, rızkı elde etmeğe muhakkak gözüyle

bakamaz. Aynen öyle de bir kimseye Allah'ın emir ve yasaklarını en güzel bir şekilde tebliğ eden insan, neticeye kesin gözüyle bakamaz. Zira, Hadi (hidayete erdirici) ancak Odur. Allah'ın dilediğine hidayet vermesi ise, hidayet şartlarına riayet eden kimseye, dilerse hidayet vermesi demektir. Yoksa, *"hidayet için gerekli hiçbir sebebe riayetin gerekmediği"* manasına gelmez. Bu düşünce tarzı rızık misalinde, tarlaya tohum ekmeden mahsul beklemeğe benzer.

Allah, savaş gibi daha önemli olaylar varken benim içkimle, domuz etimle neden uğraşır?

ateistlerecevap.org/2017/08/allah-savas-gibi-daha-onemli-olaylar.html

by Ateistlere Cevap - August 4, 2017

Değerli kardeşimiz,
İtiraz şeklinde soru soranlara olmasa da, bu soruları bize ulaştıran kardeşlerimize şunu söyleyebiliriz ki: Allah'ın koyduğu hükümler, onun sonsuz ilim ve hikmetinin birer yansımasıdır. Prensip olarak her hükmün kendi çapında bir katma değeri vardır. Zaruret olmadan hiç bir ilahî hüküm başka bir hükme feda edilmez.
Örneğin, savaşın varlığı, içkiyi ve domuz etini helal kılmaz. Çünkü bu itirazı yapan kişi şunu bilmelidir ki, onun evinde içki içmesi savaşın bitmesine yardımcı olmaz, barışı getirmez. Eğer çok insancıl düşünüyorsa, başkaları bu savaşlarda ölürken kendisinin içki sofralarında keyfine bakması insanlık dışıdır, hiçbir akla ve vicdana sığmaz.
Keza insanlar savaşta kırılırken birilerinin domuz eti yemesi barışa bir katkı sunuyor mu?
Kaldı ki Allah savaşlarla da ilgilenmiştir ve ilgileniyor. Evet, Allah Kur'an-ı kerim ve elçisi Hz. Muhammed vasıtasıyla bize savaşmamayı ve barışa girmemizi emrediyor:
İşte ilgili ayetlerden bir kaçı:

> “Ey iman edenler! Hepiniz toptan barış ve selamete girin de şeytanın adımlarını izlemeyin. Çünkü o, sizin aranızı açan belli bir düşmandır.” (Bakara, 2/208)
> “.Şayet onlar (düşmanlarınız olan kâfirler) sizden uzak durur, sizinle savaşmazlar ve size barış teklif ederlerse, o takdirde Allah onlara saldırmak için size yol vermez/izin vermez.” *(Nisa, 4/90)*
> “İşte bundan dolayı İsrailoğullarına kitapta şunu bildirdik:Kim katil olmayan ve yeryüzünde fesat çıkarmayan bir kişiyi öldürürse sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de bir adamın hayatını kurtarırsa sanki bütün insanların hayatını kurtarmış olur. Resullerimiz onlara açık ayetler ve deliller getirmişlerdi. Ne var ki onların çoğu bütün bunlardan sonra, hâla yeryüzünde fesat ve cinayette aşırı gitmektedirler.” *(Maide, 5/32)*

Kur’an’da, ilk vahyin gelişinden yaklaşık 15 yıl sonra ilk defa Müslümanlara savaş izni veren şu ayettir: “Kendilerine savaş açılan müminlere, savaşmaları için izin verildi. Çünkü onlar zulme mâruz kaldılar. Allah onlara zafer vermeye elbette kadirdir” (Hac, 22/39)
Müminler, on üç yıllık Mekke ve iki yıllık Medine dönemi olmak üzere, toplam on beş yıl boyunca kâfirlerden çekmedikleri cefa, görmedikleri eza kalmamıştı. Ama yine de onlara savaş izni verilmemişti. Çünkü İslam dini, barış dini idi. İslam bizzat “silm” kökünden geldiği için barış anlamındadır. Onun için ilk defa savaşa izin verirken de Allah, şiddetli değil, çok hafif sözcükler kullanmıştır. Örneğin:
a. Ayetin başında “Derhal savaşın!” gibi şiddetli bir ifade yerine “İzin verildi” sözcüğü kullanılmıştır. Burada *“savaşa emir verildi”* yerine *“savaşa izin verildi”* ifadesi gerçekten şefkat dolu, çok hafif bir ifadedir.
b. Keza, “Savaşa izin verdim.” şeklindeki etkin bir ifade yerine “Savaşa izin verildi.” şeklindeki edilgen ve meçhul bir fiil kipinin kullanılması, -mecbur kalınmadığı sürece- savaşın İslam’da ne kadar arzu edilmeyen bir şey olduğuna işaret etmeye yöneliktir.
c. Müslümanların savaşmalarına verilen iznin istedikleri zaman değil, karşı tarafın kendilerine savaş açtıktan sonrası ile kayıtlanması, İslamda savaşın gerçekten asıl maksat

olmadığının açık delilidir. İlgili ayetin “Kendilerine savaş açılan müminlere, savaşmaları için izin verildi.” mealindeki ifadesi bunun göstergesidir.
d. Ayette ayrıca, savaşa verilen iznin gerekçesi olarak “Çünkü onlar zulme mâruz kaldılar” şeklinde ifade edilmiş olması, durup dururken -emperyalist düşüncelerle- müslümanların düşmanlarına savaşı başlatmalarının söz konusu olmadığına, olmaması gerektiğine işarettir. Bu izinden sonra ilk yapılan savaş Bedir savaşıdır. Müşrikler ta Mekke’den kalkıp Medine yakınlarındaki Bedir mevkisine kadar gelmişler ve yukarıdaki ayetin son cümlesinde açıkça ifade edilen ve bu açıdan gaybi bir haber olarak bir mucize parıltısı olan “Allah onlara zafer vermeye elbette kadirdir” mealindeki ifadesi tahakkuk etmiş ve kâfirler de bozguna uğramışlardır.
Eğer soruda yer alan “Allah niye savaşla ilgilenmiyor” sorusundan maksat,“Allah neden savaşları durdurmuyor?” ise, bunun cevabı çok açıktır:
Allah bu dünyayı bir imtihan meydanı olarak yaratmış, insanları da bu salonda imtihan ediyor. Âdil bir imtihanın gerçekleşmesi için de insanlara -istedikleri şekilde kullanabilecekleri- özgür bir irade ve serbestçe kullanacakları bir güç-kuvvet vermiştir. Bu imtihanı kaybedenlerle kazananların olması için her iki taraf da eşit bir şekilde imtihana tabi tutulmuşlardır.
Bu sebeple, Allah iyilik yapanların elini bağlamadığı gibi, kötülük yapanların da elini-kolunu bağlamıyor. Aksi takdirde Allah içki içenlerin akıllarını başlarından alıp bir daha geri vermemek suretiyle onları hayvan derekesine düşürebildiği gibi, domuz etini yiyenleri de domuza çevirebilirdi. Allah’a karşı isyan bayrağını açan zalim katillerin belini kırardı, o hezeyancı dillerini koparırdı.
Demek ki, zalimlere karışmaması imtihanın sağlığı açısından zorunlu olduğu içindir.
Evet;
Cennet adam istediği gibi cehennem de adam ister.
Cennet ucuz olmadığı gibi, cehennem de lüzumsuz değildir.
Gerçek insanlık vicdanı: Mazlumlar için *“Yaşasın cennet!”* dediği gibi, zalimler için de *“Yaşasın cehennem.”* demektedir.
Zaten bu dünya imtihan meydanında zalimler ile mazlumların bulunması, zalimlerin izzet içinde, mazlumların ise zillet içinde ölüp gitmesi, mahşerde Allah’ın sonsuz adaletini gösterecek bir mahkeme-i kübranın varlığının açık bir delilidir.

Kur’an’daki cehennem tehditleri, insanların hürriyetlerini yok etmez mi?

ateistlerecevap.org/2017/08/kurandaki-cehennem-tehditleri-insanlarn.html

by Ateistlere Cevap - August 4, 2017

Değerli kardeşimiz,

– İslam’da insanın iradesini ortadan kaldıracak hiçbir öngörü söz konusu değildir. İleriye dönük, hangi işlerin kâr; hangi işlerin zarar getireceğine dair bilgilendirme yapmak, kişiyi bağlamak değil, önünü açmaktır.

– “Dinde asla zorlama yoktur.” *(Bakara, 2/256)* mealindeki ayetin ifadesi ortadayken, İslam’da zorlama anlamına gelen bazı şeylerin olduğunu söylemek, özgür iradesiyle cehennemin kapısını aralamak anlamına gelir.

– “Şu yiyecek kanserojen maddeyi veya öldürücü zehir içeriyor; sakın yeme, öleceksin!” diyen bir doktor için *“Beni tehdit ediyor, serbestçe yemek yememe engel oluyor.”* diye şikayette bulunan bir hasta olabilir mi?

– Bugün insanların pek çoğunun cehennem yolunu tercih etmeleri, Kur’an’da yer alan bu tehdidin insan iradesini ortadan kaldırmadığının tartışmasız göstergesidir.

– Bugün dünyanın bütün ülkelerinde yasaklara karşı bazı cezalar ön görülmüştür. Allah’ın hiçbir kulu, siz bu cezaları koymakla benim serbest hareket etmemi kısıtlamışsınız demiyor. Çünkü, bu yasaklar ve cezalar belli şahıslara göre değil, genel prensipler, ilkeler halinde tespit edilmiştir. Her ferdin suç işleme hürriyeti vardır. Her gün binlerce insan suç işleyerek bu hürriyetin varlığını göstermektedir.

Göz önünde bulunan bu dünyayla ilgili yasakları ve ceza tehditleri, insanların bu özgür iradelerini elinden alamadığına göre, ne zaman tahakkuk edeceği belli olmayan meçhul bir gelecekteki cehennem cezasının kendisini tehdit ettiğini söyleyen kimsenin, bu iddiasını ciddiye almak mümkün değildir.
– Bununla beraber, Kur'an'da cennetin zikredilmesi, insanları iyiliğe teşvik olduğu gibi, cehennemin zikredilmesi de onları kötülükten uzaklaştırmaya yöneliktir.
Ne cennetin ne de cehennemin Kur'an'da yer alması, insanların özgür iradesini ortadan kaldıracak bir niteliktedir. İnsanlara insanca yaşamaya karşılık cennet gibi bir mükâfatın olduğunu müjdelemek, kötülüğün karşılığında ise cehennem gibi bir cezanın olduğunu bildirip uyarmak, insanın aklına ve özgür iradesine yapılan şefkat dolu bir hatırlatmaktır.
Gerisi insanın kendisine kalmıştır. Kur'an'ın ifadesiyle: "Artık dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin…" İşin doğrusunu bildirmek Kur'an'a aittir. Buna kulak verip vermemek ise insana aittir.

– Unutmayalım ki, bu geveze asrın hürriyet anlayışı, aklın, kalbin, vicdanın hürriyeti değil, nefsanî ve hayvanî iç güdülerin serbest olmasını öngören bir hürriyetçiliktir.
"Adam öldürme, başkasının kızına, karısına kem gözle bakma, başkasının malını çalma!.." diyen bir dinin, bu yasaklarını ve buna terettüp eden cezayı öngörmesini özgürlüğe aykırı bulan kimsenin, insanlık ailesi içerisinde yeri olabilir mi?
Evet, insan kölelikten kurtulup hür oldu, ama yine de Abdullahtır / Allah'ın kuludur; onun emir ve yasaklarının dışına çıkmamalıdır. Zira cennet ucuz olmadığı gibi, cehennem de lüzumsuz değildir.

İnanma ihtiyacı doğuştan mı gelir?

 ateistlerecevap.org/2017/08/inanma-ihtiyac-dogustan-m-gelir.html

by Ateistlere Cevap - August 4, 2017

Değerli kardeşimiz,
İsviçreli psikolog Pierre Bovet,*"Din Duygusu ve Çocuk Psikolojisi"* adlı eserinde, belli bir yaşa gelen bütün normal çocukların, sırf kendilerine mahsus tamamen *"kendi malları"* olan (yani fıtratlarında bulunan) sanki *"tabii bir dinleri"* vardır. Bu iptidai inançların teşekkülünde, cemiyet kadar, ferdin şuur, idrak ve muhayyilesi de önemli rol oynar. Belki çocuk, cemiyetten edindiği dini kavramların muhtevasını, bizzat kendisi tayin eder. Ancak, zamanla cemiyet ile kendi arasındaki tezatları görür, yeni intibaklara gider. Şanlı Peygamberimiz (asm)'den öğrendiğimize göre:

> "Bütün çocuklar İslam fıtratı üzere doğarlar, daha sonra, onları, anaları, babaları (ve cemiyet) şu veya bu dine sokar."

Çocukların "fıtri dini" konusunda pek çok ilim ve fikir adamı araştırma yapmıştır. Bunlardan biri de Amerikalı filozof William James'tir. O, çocukta, cemiyetin müdahalesi olmaksızın meydana gelen "tabii din duygularını"yakalamak için, Ballard adında, on bir yaşına kadar, hiçbir ders almamış olan sağır ve dilsiz bir çocuğun hatıralarını ve davranışlarını incelemiştir. Sonradan iyi bir eğitimden geçirilen bu çocuk, eğitim öncesi "fizik ötesi" düşünce ve duygularını şöylece özetlemiştir:

> *“Babamla gezintiye çıktığımız oluyordu. Tabiat ve manzaralar bana çok tesir ediyordu. Konuşmayı ve yazmayı bilmiyor, fakat düşünüyordum. Kendi kendime soruyordum: ‘Acaba dünya nasıl var oldu?’, ‘İnsan, hayata nasıl başladı?’, ‘Bitkiler ve diğer canlılar nasıl meydana geldi?’, ‘Dünya’yı, Ay’ı, Güneş’i var eden sebep ne?’, ‘Bu eşya alemi nasıl doğdu?’, ‘Bütün bu soruları kim aklıma getiriyor?’, ‘İlk insan, ilk hayvan, ilk bitki, tohumsuz nasıl meydana geldiler?’, ‘Nereden gelip nereye gidiyoruz?’, ‘Kâinatın başlangıcı nasıl olabilirdi?’ Bilhassa, bu soruya cevap bulamazdım. Düşünür, düşünür vazgeçer, bir müddet sonra, yine aynı meseleye dönerdim.” (bk. Pierre Bovet, Din Duygusu ve Çocuk Psikolojisi, s.71-72).*

Daha birçok psikolog bu konuyu araştırmış, aşağı yukarı aynı sonuçlara ulaşmışlardır. Böylece anlaşılmıştır ki, çocuklar da en küçük yaştan itibaren, kâinata ve tabiata merakla yönelir ve yukarıda örneğini verdiğimiz soruları sorarlar. Bu, insanın “tabiatı”dır, “fıtratı”dır. Görüldüğü gibi, bu sorular, yalnız mütefekkirlerin ve filozofların değil, çocuk, genç ve yetişkin herkesin zihnini işgal etmektedir.
Yüce ve mukaddes kitabımız Kur’an-ı Kerim, Büyük Peygamber Hz. İbrahim (as)’ın çocuk yaşta iken, tabiata ve kâinata yönelerek yıldızlarda, Ay’da ve Güneş’te Yüce Yaradan’ı arayışını, daha sonra bunları aşıp “ötelerin ötesine”doğru kanatlanışını ne güzel anlatır.
(bk. Gerçeğe Doğru, c.III, Zafer Yayınları)

Allah neden diğer kutsal kitapları korumadı da sadece Kuran'ı korudu?

ateistlerecevap.org/2017/07/allah-neden-diger-kutsal-kitaplar.html

by Ateistlere Cevap - July 29, 2017

Değerli kardeşimiz,

1. İnsanoğlunun yaratılması, Allah'a kulluk etmeleri içindir. Bu kulluğun nasıl yapılacağını göstermek için de birer rehber olarak elçiler ve kitaplar gönderilmiştir.

Kitapların, peygamberlerin gönderilmesi, insanların âdil bir imtihan geçirmelerinin olmazsa olmaz şartıdır.

Gerçeği anlamak için insanlara akıl, şuur verildiği gibi, imtihanın âdil ve eşit şartlarda geçmesi için de onların her birisine özgür irade verilmiştir. Özgür iradesini kullanamayan, aklı olmayan çocuk, deli ve icbar altında olanlar bu imtihandan muaftır.

Bu tablo karşısında yer alan insanlar, bu gelen peygamberlere ve kitaplara iman edenler ve etmeyenler olarak iki gruba ayrılır.

> "Dinde zorlama yoktur…"(Bakara, 2/256)

mealindeki ayetten iki şey anlıyoruz: Birincisi; dine girmelerini sağlama adına, insanlara hiçbir surette baskı yapılamaz. İkincisi; dine girmemelerini engelleme adına hiçbir surette baskı yapılamaz. Bu prensibi bize öğreten Allah, kendisi de aynı prensibe uygun hareket ediyor.

Buna göre Allah, peygamberlere iman edenleri engellemediği gibi, iman etmeyenleri, hatta onları öldürenleri de engellemiyor. Kitaplara iman edip sahip çıkanları engellemediği gibi, onları tahrif edenleri de engellemiyor.

Eğer Allah, bütün katillerin, canilerin, hırsızların, dinsizlerin, tahrifçilerin ellerinden tutup onları yaptıklarından alıkoysa, bu takdirde dünyada kötülük namına bir şey kalmaz ve tabii ki, bu durumda imtihandan da söz edilemez.

2. Daha önceki peygamberler, belli kavimlere ve belli bir süre için gönderilmişlerdir. Onların kitapları da sadece o kavimler ve belli bir süre için geçerlidir. Onun için Allah onları koruma altına almamıştır. Çünkü o peygamberin gönderildiği süre dolunca veya kitabı tahrife maruz kalınca Allah peşinden başka bir peygamber ve başka bir kitap göndermiştir. Ama bizim Peygamberimiz (asm), bütün zamanlar ve mekanlar için gönderilmiş son peygamberdir. Ondan sonra peygamber gelmeyeceğine göre, eğer Allah O'na (asm) verdiği Kur'an'ı korumasaydı, daha sonraki asırlarda gelen/gelecek insanların doğru yolu bulmaları mümkün olmazdı.

3. Allah'ın yeryüzünde yarattığı şeylerin hepsi bir değildir. Kimini sebeplere bağlar, kimini sebepsiz vasıtasız yaratır. Mesela insanların hepsi anne ve babadan gelirken Hz. Ademi (as) hem anne hem babasız, Hz. İsa (as)'ı babasız, Hz. Hava'yı da hem babasız hem annesiz yaratmıştır. Demek ki umumi kanunların dışında bazen hususi olarak muamele etmektedir.

Ayrıca ateş yakar, ay ikiye yarılmaz, ağaç yürümez, asa yılan olamaz. Sebepler açısından böyledir. Ancak, Hz. İbrahim (as) yanmamış, Ay ikiye ayrılmış, ağaç Peygamberimizin (asm) emriyle yürümüş, Hz. Musa (as)'ın asası da yılan olmuştur. Allah'ın izniyle ve muradıyla bunlarda değişiklik olmuştur.

Yine bazı peygamberler gelmiş, gönderildiği ümmetleri tarafından öldürülmüştür. Ama Hz. Musa (as), Hz. İbrahim (as), Hz. Muhammed (asm) gibi bazı peygamberlerini de muhafaza ederek korumuştur.

İşte aynı durum kitaplar için de geçerli olabilir. Diğer kitapların değiştirilmesine müsaade eden Allah, hususi olarak lütfuyle Kur'an-ı Kerim'in değiştirilmesini engellemiştir. Bu sebepten dolayı Kur'an'ın özel koruması altında olduğunu belirtmiştir. *Hz İbrahim (as)'i ateşten yakmayıp koruyan Allah, Kur'an-ı Kerimi de değişiklikten muhafaza etmiştir.*

Şimdi nefis ve şeytanımız, neden diğer peygamberlerini öldürülmekten korumadı da Hz. İbrahim (as)'i korudu, diyemeyeceği gibi, bu konuda da fikir beyan edemeyecektir inşallah.

4. Kur'an'dan önce gelen ve bugün elde mevcut bulunan İlâhî Kitapların hiçbiri, Allah'ın peygamberlerine indirdiği semavî kitapların orijinali değildir. Bunların zamanla asıl nüshaları kaybolmuş, insanlar tarafından yeniden yazılmışlardır. Bu yüzden de içlerine hurafeler ve bâtıl inançlar karışmıştır.

Meselâ Tevrat'ın, Hz. Musa (as)'dan sonra uzun asırlar esir ve sürgün hayatı yaşayan, hattâ bir ara inançlarını bile kaybedip putperestliğe düşen Yahudiler tarafından muhafaza edilemediği; bugün elde olan nüshanın Hz. Musa (as)'dan çok sonra bâzı din adamları tarafından yazıldığı, fakat Tevrat'ın aslı imiş gibi yeniden din kitabı olarak kabul edildiği bilinen tarihî gerçeklerdendir. Böyle uzun ve karışık bir devreden sonra ortaya çıkarılan bir kitabın Hz. Musa (as)'a indirilen Tevrat'ın aynısı olamayacağı açıktır. Bu yüzdendir ki, içinde peygamberlere yakışmayacak isnad ve iftiralar yer almakta; tevhid dîninin ruhuna aykırı düşen hükümler bulunmaktadır.

Davud (as)'a gelen Zebur da, Tevrat'ın mâruz kaldığı akıbetten kurtulamamıştır.

İncil'e gelince, Hz. İsa (as) kendisine gelen vahiyleri yazdırmamıştı. Çünkü otuz yaşında peygamber olmuş, otuz üç yaşında da peygamberlik vazifesi son bulmuştu. Üç sene gibi kısa bir süre içinde de köyden köye, şehirden şehire dolaşıp, halkı irşâd için uğraşmıştı. Son zamanlarında ise, zaten Yahudilerin kışkırtmasıyla Romalı idareciler tarafından sürekli takip altında idi. Bu durumda İncil'i yazdırmak için ne zaman, ne de imkân bulabilmişti. Nitekim bugün elde mevcut olan İnciller, müelliflerinin adıyla anılmakta ve içinde Hz. İsa (as)'ın havarilerine verdiği vaazlarını, ders ve irşadlarını ihtiva eden bir siyer kitabı görüntüsünü taşımaktadırlar. Üstelik de bunları yazanlar Hz. İsa (as)'ın havarileri olan ilk mü'minler değil, onları görüp Hz. İsa (as)'a gelen İlâhî sözleri onlardan dinleyenlerdir.

Eldeki mevcut İncillerde bir takım muhteva ve anlatış farkları görülmektedir. *Aslında bu İnciller, M.S. 325 tarihinde İznik'te toplanan bin kişilik bir ruhanî konsülün kararı ile kabul edilmiştir.* Bu hey'et, yüzlerce İncil'i incelemişler, 318 üyenin ittifakı ile aralarından Hz. İsa (as)'ın ulûhiyet tarafı olduğunu ileri süren bugünkü dört İncil'i kabul edip diğerlerini yakıp imha etmişlerdir.

Görüldüğü gibi, *Hz. İsa (as)'ın -hâşâ- Allah'ın oğlu olduğu prensibi, Hz. İsa (as)'dan yıllar sonra bir meclis kararı ile kabul edilmiştir.* Hattâ bu karara bâzı Hristiyan kiliseleri uymamışlardır. Bu bakımdan bugünkü dört İncil'in, Hz. İsa (as)'a indirilen İncil'in aslına uygun olduğunu söylemek mümkün değildir.

Kur'an'ın Dışındaki İlâhî Kitaplar Tahrif Edildiklerine Göre, Bunlara İman Nasıl Olur?

Biz Müslümanlar, Hz. Musa, Hz. Dâvud ve Hz. İsa Aleyhimüsselâm'a Tevrat, Zebur ve İncil adını taşıyan İlâhî kitaplar gönderildiğine ve bu kitapların hak ve tevhid dînine aykırı hiçbir hüküm taşımadığına inanırız. Fakat ne var ki, bu kitaplar sonradan muhafaza edilemeyerek asılları kaybolmuştur.

Bugün Yahudi ve Hristiyanların ellerinde bulunan kitapların içinde, peygamberlere indirilmiş olan vahiylerden hiçbir şey yoktur diyemeyiz. Fakat, içine hurafe ve bâtıl itikadların karıştığı da bir vakıadır. Bu sebeple, bu kitaplara karşı ihtiyatlı davranırız. İçinde bulunan Kur'an'a uygun hükümlerin, vahiy mahsulü olduğunu kabul ederiz. Kur'an'a zıd düşen hükümlerin ise, sonradan o kitaplara ilâve edildiğine ihtimal veririz. O kitapların Kur'an'a uygunluk veya zıd düşme durumu söz konusu olmayan haberlerinde ise, sükût ederiz. Ne kabul, ne de reddederiz. Çünkü onların vahiy eseri olma ihtimali olduğu kadar, olmama ihtimali de vardır.

Bu hususta Ebû Hüreyre (ra) şöyle demiştir:

> *«Ehl-i Kitab, Tevrat'ı İbranice (metni) ile okurlar, Arab diliyle de Müslümanlara tefsir ederlerdi. Bu hususta Resûlüllah (asm) ashabına şöyle buyurdu:*
> "Siz Ehl-i kitabın sözlerini ne tasdik, ne de tekzib ediniz. Ancak deyiniz ki: 'Biz Allah'a, bize indirilen Kur'an'a; İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yâkub ve torunlarına indirilenlere; Musa'ya ve İsa'ya verilenlere ve (bütün) peygamberlere Rabları katından gönderilen (kitap ve âyetler)'e îman ettik. Onlardan hiçbirini (kimine inanmak, kimini inkâr etmek suretiyle) diğerlerinden ayırt etmeyiz. Biz (Allah'a) teslim olmuş Müslümanlarız.' " (Bakara, 2/136)."

Kur'an Tahriften Nasıl Uzak Kalmıştır?

Allah'ın son mukaddes kitabı, bütün insanlığa İlâhi fermanı olan Kur'an, yirmi üç senede âyet âyet, sûre sûre nazil olmuştur. Peygamber Efendimiz (asm) kendisine nazil olan âyet ve sûreleri yanında bulunan sahabelerine okur, sahabeler de onu ezber ederler, bir kısmı da yazardı. Bundan ayrı olarak, Peygamber Efendimizin (asm) vahiy kâtipleri vardı. Bunlar nazil olan âyetleri ve sûreleri özel olarak yazmakla vazifeli idiler. Gelen âyet ve sûrenin nerede yer alacağı, Kur'an'ın neresine gireceği de bizzat Peygamberimize (asm) Cebrail (as) vasıtasıyla bildiriliyor, o da vahiy kâtiplerine tarif ederek, gerekeni yaptırıyordu. Böylece Hz. Peygamber (asm)'in sağlığında Kur'an'ın tamamı yazılmış, nereye neyin gireceği belli olmuştur. Ayrıca Cebrail (as) her Ramazanda gelir, o güne kadar nazil olmuş âyet ve sûreleri Peygamberimize (asm) yeni baştan okurdu. Efendimizin (asm) vefatından evvelki son Ramazanda Hz. Cibril

(as) yine gelmiş, ancak bu sefer Kur’an’ı Peygamberimiz (asm) ile iki sefer okumuşlardı. Birinci sefer Hz. Cibril (as) okumuş, Peygamberimiz (asm) dinlemiş; ikinci seferde ise Peygamberimiz (asm) okumuş, Hz. Cibril (as) dinlemişti. Böylece Kur’an son şeklini almıştı.

Bununla beraber, Hz. Peygamber (asm)’in sağlığında Kur’an, henüz müstakil bir cilt hâlinde bir araya toplanmış da değildi. Sayfalar halinde sahabeler arasında dağınık olarak bulunuyor, hafızalarda ezberlenmiş halde duruyordu. Fakat neyin nereye gireceği gayet kesin ve net şekilde bilinmekteydi.

Nihayet Hz. Ebû Bekir (ra)’in hilâfeti zamanında görülen lüzum üzerine Zeyd bin Sâbit’in başkanlığında vahiy kâtiplerinden ve kuvvetli hafızlardan müteşekkil bir komisyon kuruldu. Kur’an’ın bir cilt hâlinde bir araya toplanma işi, bu komisyona havale edildi. Ashabdan herkes, elinde yazılı bulunan Kur’an sayfalarını getirip bu komisyona teslim ettiler. Hafızların ve vahiy kâtiplerinin elbirliği ile çalışmaları sonunda sayfalar, sûre ve âyetler Peygamberimizin (as) tarif ettiği şekilde yerli yerine kondu. Böylece Kur’an, Mushaf adıyla tek kitab hâline getirilmiş oldu.

Artık Kur’an için unutulma, kaybolma, tahrif ve tebdile uğrama diye bir şey söz konusu olamazdı. Zira aslı, Hz. Peygamber (asm)’e gelen şekliyle eksiksiz ve noksansız şekilde tesbit edilmişti.

Hz. Osman (ra) zamanında görülen lüzum üzerine, bu Mushaf’tan yeni nüshalar çoğaltılıp çeşitli memleketlere gönderildi.

Bugün elde mevcut olan Kur’anlar, işte bu Kur’an’dan çoğaltılmıştır.

Kur’an tesbit edilişindeki sağlamlık itibariyle, diğer ilâhi Kitaplardan farklı olarak, hiçbir tahrifat ve değişikliğe uğramadan vahiy mahsulü olan şekliyle tesbit edilip ortaya konmuş; 1400 senedir de muhafaza edilerek gelmiştir. Bunda, Kur’an’ın edebî icaz ve i’câzının, yani, ezberleme kolaylığının hiçbir insan sözüne benzememesinin ve söz olarak hiçbir taklidinin yapılamamasının, edebiyatve belagatına erişilememesinin ve zaptında a’zamî titizlik gösterilmesinin büyük rolü olduğu kesindir. Fakat asıl sebep, Kur’an’ı Cenâb-ı Hakk’ın hıfz ve himayesine alması, onu kıyamete kadar lâfızve mânâ bakımından bir mu’cize olarak devam ettirmeyi taahhüd etmesidir. Nitekim Kur’an’da şöyle buyurulur:

> “Muhakkak ki bu Kur’an’ı biz indirdik ve onu koruyacak, muhafaza edecek, devam ettirecek de biziz…” (Hicr, 15/9).

Bugün yeryüzündeki bütün Kur’ anlar aynıdır; hiçbir farklılık ve değişiklik yoktur. Ayrıca milyonlarca hafızın ezberinde bulunmakta, her an milyonlarca dil ile kırâet edilip okunmaktadır. Bu özellik, Kur’an’dan başka herhangi bir beşeri kitaba nasib olmadığı gibi, semavi kitablardan hiçbirine dahi nasib olmamıştır. Allah’ın son kelâmı, hükmü kıyamete

kadar baki ezelî fermanı olan Kur'an'ın, böyle eşsiz bir makam ve ulvi bir şerefe nail olması da, elbette zaruri ve lüzumludur.
(Mehmed Dikmen, İslam İlmihali, Cihan Yayınları, İstanbul, 1991, ss. 94-97.)

Görmediğime inanmam! Allah'ı görmeden inanmam diyenler okusun.

ateistlerecevap.org/2017/07/gormedigime-inanmam-allah-gormeden.html

by Ateistlere Cevap - July 14, 2017

Değerli kardeşimiz,

Şurası bir gerçektir ki; varlık âlemi sadece beş duyu ile hissedilebilenlerden ibaret değildir. İnsan, görme duyusu ile sadece madde alemini görür. Diliyle tatlar âlemini, kulağıyla sesler âlemini, burnuyla kokular âlemini hisseder. Hâlbuki; elektrik, yerçekimi, ışınlar alemi, radyoaktif dalgalar ve nice gerçekler vardır ki, bunlar, ne görülürler ne de işitilirler. Bununla birlikte, bu gerçeklerin varlığı şüphe götürmez.

İşte bu prensibi göz ardı eden bir kısım insanlar, *"görmediğime inanmam"* diyerek bütün varlık âlemini, sadece gözleriyle gördükleri maddi eşyadan ibaret sanarak, büyük bir hataya düşerler. Hâlbuki bir şeyin gözle görünmemesi onun yokluğuna delil olamaz. Zira bu âlemde, gördüklerimize oranla göremediklerimiz çok daha fazladır. Hatta insan vücudunda akıl, hayal, hafıza gibi görünmeyen varlıklar, görünenden kat kat fazladır.

"Görmediğim şeye inanmam." sözünün altında, aklın görevini göze yükleme yanılgısı yatmaktadır. Hâlbuki insandaki her bir duyu ayrı bir âlemin kapısını açar; birinin görevi diğerinden beklenmez. Mesela, göz, kulağın; burun, dilin görevini yapamaz. İnsan, gözüyle ne yemeğin tadına ne bülbülün sesine ne de gülün kokusuna bakabilir. Göz bu organların görevlerini yerine getiremezken, elbette aklın fonksiyonunu da icra edemez.

Malumdur ki; herhangi bir eser, göz ile göründüğü hâlde, ustası akıl ile

anlaşılır. “Görmediğime inanmam.” diyen bir insan, bu eserin yapıcısını inkâr durumuna düşer. Aynen bu örnekte olduğu gibi, sonsuz bir kuvvet, ilim ve sanat ürünü olan bu muhteşem kainatı seyrettiği hâlde, onun sanatkârını kabul etmeyen insan, ilim ve akıldan uzaklaşmış olur.
Böyle bir insan, bu kâinatta her an tecelli eden ve Allah’ın varlığını güneş gibi gösteren, yaratma, rızk verme, hayat verme gibi sınırsız olayları nasıl açıklayacaktır?

> “Her şeyi maddede arayanların akılları gözlerindedir, göz ise maneviyatta kördür.”

Allah, itaat etmeyeceğini bildiği kişiden, itaat etmesini bekler mi?

ateistlerecevap.org/2017/07/allah-itaat-etmeyecegini-bildigi.html

by Ateistlere Cevap - July 14, 2017

– Allah'ın ilmi ezeli olduğu için cehalet içine sızamaz.
Geçmiş ve geleceği kuşatan bu sonsuz ilmin sahibi olan Allah'ın kimin kendisine itaat edeceğini, kimin etmeyeceğini bilmesi, hem aklen hem dinen zorunludur.
Ancak imtihan işi, imtihan yaptıranın ilmine göre değil, imtihana girenlerin ilmine göre cereyan eder.
Diğer bir ifadeyle, imtihanların âdil olması için, imtihana tabi tutulanların bizzat fiilen imtihana girmeleri gerekir.
Farz-ı muhal bir öğretmen, keramet, feraset, tecrübe, önsezi gibi bir yolla, bir öğrencisinin sınıfta kalacağını bildiği takdirde, ona "okula gelmene, imtihana girmene gerek yok, çünkü ben senin imtihanı kazanmayacağını biliyorum"deyip de "senenin sonu yerine", senenin başında o öğrenciyi sınıfta bırakması doğru olur mu?
Olmaz, çünkü fiili olarak kişinin pratikte göstereceği durumunu görmeden not vermek büyük bir haksızlık olur.
Böyle bir bilgiye sahip olan öğretmenin söz konusu öğrencinin başarılı olacağına dair bir BEKLENTİ'sinin olmayacağı açıktır.
Bu misalin penceresinden dikkatle bakan, sorunun cevabını da almış olur.
Özetle, Allah ezeli ilmiyle, kendisine itaat etmeyenleri tek tek bilir.

Bununla beraber, adaletin tahakkuk etmesi için onları da imtihana alır. Fakat, kesin olarak itaat etmeyeceklerini bildiği bu kimselerin itaat edebileceklerine dair elbette bir beklentisi olmaz.

Allah Beni Eşcinsel Yaratmışsa Suçlu kim?

ateistlerecevap.org/2017/06/allah-beni-escinsel-yaratmssa-suclu-ki.html

by Ateistlere Cevap - June 26, 2017

Bu dünya imtihan meydanıdır; herkesin bir imtihanı vardır. Allah hiç kimseye kaldıramayacağı yükü yüklemez. Kimi insanlar cinsellikle, kimileri kumar içki gibi hususlarda imtihanı şiddetli olabilir. Bu durumda hiç mücadele etmeden teslim olmak doğru değildir. Zaaf sahibi olmak teslim olmayı gerektirmez. İnsan cinsellikle ilgili kapıldığı duygulardan dolayı mesul olmaz. Ancak bunları fiiliyata dönüştürürse mesul olur. Kısa dünya hayatında günaha karşı sabırla mükellef olan insan, zaaflarına sabretmeli ve sonsuz bir hayatta sıkıntısız bir hayatı kazanmak için çalışmalıdır.

Eşcinsellik, erkeğin erkeğe ilgi duyması durumunda, alınması gereken tedbirler nelerdir? Eşcinsellikle ilgili dini hüküm nedir?..

Sizin bu durumunuz fıtri ve yaratılış olarak her insanda ve erkekte olabilir. Bu da insan için imtihan vesilesidir. Yani bir insan için karşı cinsten birisiyle nikahsız ilişki yasaklandığı gibi, aynı cinsten olanlar içinde, beraberlik yasaklanmıştır. Şeriat, bunların tadil edilmesi yolunda bazı tavsiyelerde bulunmaktadır. Bunlar şöyle sıalayabiliriz:

1. Evlenmek,
2. Oruç tutmak,
3. Bol bol Kur'an-ı Kerim okumak veya zikir çekmek,
4. Kur'an tefsiri veya İslami kitap okumak,
5. Allah'ı bol bol hatırlamak
6. ölümü hatırdan çıkarmamak.

Bu noktada dikkat çekici olan, çoğumuzun üzerinde konuşmayı bile ayıp saydığı bu konuda Kur'an'da o derece çok ve açık ifadelerin bulunmasıdır. Kur'an, Lut kavmi örneğinde kendisine temas ettiğine göre, demek ki, bu problem 'Lut kavmi kadar eski, yok farz edilmeyecek kadar önemli, zinadan bile çirkin, ama herhangi bir insani yanılgı kadar da konuşulabilir' imiş.

Peki, neden böyle bir şey oluyor? Böylesi bir cinsel sapma neden ve nasıl yaşanıyor?

önce biyolojik-genetik faktörlerle başlayalım:

Aslında hepimizin vücudunda karşı cinsin hormonları da az miktarda bulunur. Zaten, öyle olmasa, bütün erkekler aşırı sert ve maço, bütün kadınlar ise aşırı kırılgan olurlardı ve cinslerin birbirini anlayıp hissetmesi pek de mümkün olmazdı. Ancak normalde var olan bu minimal yönelimler, genetik ve hormonal bozulmalar sonucu, bazı kişilerde ileri düzeylere varabiliyor. Ve ortaya doğuştan eşcinselliğe yatkın bireyler çıkabiliyor.

"E, sonra?" diyorsanız, şu sohbeti dinleyin:

Geçenlerde bir psikiyatrist arkadaşım beni telefonla aradı. Kısa bir girişten sonra, "Baksana!" dedi, "Biliyorsun; son araştırmalar eşcinselliğin bazı durumlarda neredeyse önlenemez olduğunu gösteriyor. İşin doğuştan gelen genetik bir boyutu da olduğu tesbit edildi; sen de okumuşsundur. Yani, bu kişilerin en azından bir kısmı, yaratılışlarında var olan meyil dolayısıyla o yöne gidiyorlarmış; bu açık artık. Oysa biz İslami yönden bunun kabul edilemez bir yönelim olduğunu, hatta ceza gerektirdiğini okuyoruz. Nasıl çözüyorsun bu ikilemi?"

Ona, "Belki garip bir örnek olacak ama" dedim, "Biliyorsun, mesela çok eşlilik de erkekler için neredeyse genetik ve tabii bir meyildir." "Evet?" dedi. "Peki sen çok-eşli misin?" diye sordum. "Tabii ki hayır" dedi. "Neden?" diye üsteledim. "İçinde böyle bir meyil yok mu? Açık konuş lütfen." "Var aslında" dedi, "Ama hem eşim buna izin vermez, hem toplumsal kurallar, kanunlar vs. bir yığın engel var; biliyorsun. üstelik günaha girmiş olurum. O yüzden düşünmem bile."

"Kendi sorunun cevabını kendin vermiş oldun işte." dedim. "Eşcinsel meyiller de bazı kişiler için genetik bir temelden kaynaklanan, neredeyse zorunlu bir yönelim olabilir; ama o kişilerin de bu anormal yönelimlerini kontrol etmeleri beklenir, bunu becerebilirler de aslında."

"Bu yönden düşünmemiştim" dedi arkadaşım.

Ardından, kısa bir düşünme sonrası, "Ama" dedi, "mesela, bilirsin, beyindeki bazı bozukluklar, örneğin temporal epilepsi gibi hastalıklar, kontrolü güç saldırganlıklara yol açabiliyor. Böyle bir hastalığın da etkisiyle, diyelim ki bilincinde olmadan birini öldüren bir şahıs ceza görür mü? Görmez. Bünyesel hastalığın etkisiyle bu suçu işlediği tesbit edilirse Türk Ceza Kanununun 46. veya 47. maddesine göre cezası ya hafifletilir ya da tamamen affedilir. Buna ne diyeceksin?"

"Peki," dedim, "O hasta, cezası affedildikten sonra, bir cinayet daha işlesin diye serbest mi bırakılır? Yoksa hastalığı düzelene kadar tedaviye alınıp sonra da uzun süre izlenip kontrol mü edilir?"

Arkadaşım, "Yine haklısın" dedi.

Ergenliğe geçiş döneminde sırf meraktan bu tür bir ilişkiyi (kısmen) denemiş gençler de

olabilir. Nerdeyse ne yaptığını bilmeden, 'doktorculuk' oynarcasına.
"çocukça bir hata" bile denebilir belki. Ancak, esas önemli olan, bundan sonrasıdır. Bu tür bir olayın ardından, bazen yıllar sonra, "Eyvah, ben ne yapmışım?" muhasebesi yaşanır genellikle. Bu dönemde bunalımını paylaşmayıp kendi kendini yiyip bitirmek; kendini aşırı suçlayıp "Yoksa ben 'gay'dım mı?" sorgulamasına dalmak, bazen genci tam zıt bir sonuca götürebilir. "Battı balık yan gider" durumu gerçekleşir. Gerçekte öyle olmayan genç, gerçekte öyle olmadığı halde kendisini öyle zannettiği için, gerçekten öyle olur!
Traji-komik bir örnek anlatayım: Bir eşcinsel hastam vardı. İlkokul yıllarında bağırsak paraziti problemi varmış. Bilen bilir; bu parazit anüs kaşıntısı yapar. Belki inanmazsınız ama, bu kaşıntı gitgide delikanlıyı "Yoksa ben?.." kuşkusuna götürmüş. Sonuç maalesef kötü! üstelik, anlattığım tek değil. Literatürde, sadece ve sadece bağırsak paraziti yüzünden cinsel tercihi bozulan birçok vak'a var. Yani? Utanıp konuşmamak, gurur yüzünden anlatmamak, yardım istemeyip kendi kendini yemek yok mu? İşte bu şey o kadar çok yerde ayaklara dolanıyor ki! Sırf bu yüzden ne hayatlar kayıyor, bilemezsiniz.
Şimdi, gelelim konunun bizi esas ilgilendiren kısmına:
1. Bu tür hassas konuları ne yok farz etmeli, ne de kaşınmayan yeri kaşımalı. Uyanık bir sessizlik ve dengeli bir müdahale gerek.
2. Küçük yaşlardan itibaren giyim, oyuncak gibi konularda cinsiyeti vurgulayacak ve cinsel kimlik oluşmasına yardım edecek yönlendirmeler yapılmalı. Mesela, cinsiyete göre giydirmek, uygun oyuncaklar almak gibi.
3. çocuk, normal gelişimi içinde, özellikle belli dönemlerde, cinselliği çok merak eder; onu doğru bilgilendirmek gerekir. Eşcinselliği anlatın demiyorum. Normal, doğal, insani merakların doyurulması ilerisi için sağlam bir temel olacaktır diyorum. Bu konularda çekinip utanmayın lütfen: Siz doğrudan utanıyorsunuz ama, birileri yanlıştan bile utanmıyor. Ve hiç unutmayın: "çocuklar öğrenmeye hazır olmadıkları konuları zaten sormazlar." çocuk birşeyi soruyorsa mutlaka cevap vermeniz gerekir—elbette, usulünce!
4. özellikle ergenlik çağında gençlerin kendi cinslerinden ebeveynlerle, yani babayla daha fazla vakit geçirip paylaşım içinde olması şarttır. Bunu vurguluyorum; ta ki, "İşten eve, evden işe," 'pijama-terlik-televizyon,' "Hanım, sen ilgileniver, ben çok yorgunum" hastalıklarına yakalanmış babaların kulakları çınlasın!
5. Aile içinde erkeğin hafif başat ve saygın konumunun korunması lazım. Yoksa, mesela evde kadın bariz biçimde baskın, erkekse pasif ise -ki, neredeyse ahirzaman alameti olarak çoğu evde mevcut durum maalesef budur- erkek çocuk için kadın konumu imrenilecek bir durum kazanabilir.
6. Bu tür bir problemle karşılaşıldığında aşırı tepki ve açıklamasız yasaklar merakı artırır sadece. Konuş(tur)masanız bile, gencin aklındaki soru işaretleri artarak devam eder.
7. Darda kalırsanız bir psikiyatristten yardım isteyin.
Not: Eşcinsellik aslında sadece erkeklere has bir durum değil. Kadınlar arasında da bu problem hatırı sayılır biçimde yaşanıyor. Yalnız, bayanlardaki şekli daha belirsiz seyrediyor ve pek de dirençli, devamlı olmuyor. Normal bir cinsel hayat ve mutlu bir evlilik, problemi çözmeye yetiyor genellikle. Yine de, özellikle bayanların toplu kaldığı yerlerde dikkatli olmak

gerekiyor.
Maalesef biz toplum olarak kadın-erkek mahremiyetine ‘çok’ dikkat ederken, mahremiyetin erkek-erkek ve kadın-kadın arasındaki biçimlerini bazı zamanlar sanırım ihmal ediyoruz. Her iki cins açısından, problemin bir sebebi de bu. Bu noktada, biraz kitap karıştırıp erkeğin erkeğe, kadının kadına karşı mahremiyet ve tesettür ölçüsünü öğrenmeye ne dersiniz?
Kaynak : Sorularla İslamiyet

İslam'da Cihad anlayışı nedir? Cihat kafa kesmek midir?

ateistlerecevap.org/2017/06/islamda-cihad-anlays-nedir-cihat-kafa.html

by Ateistlere Cevap - June 23, 2017

"Kim (cihad bahanesiyle) bir evde darlık (ve sıkıntı) meydana getirir veya bir yolu keser ya da bir mü'mine eziyet verirse, onun yaptığı cihad değildir." (Ebu Davud, Cihad, 89)

Mekke döneminde Müslümanlar zayıf ve güçsüz oldukları için, Allah, onları müşriklerden gelen her türlü zulme, baskıya, işkenceye sabır göstermekle yükümlü tutmuştu. O dönemde müşrikleri tahrik edecek her türlü davranıştan, düşmana mukabeleden, meydan okumaktan Müslümanlar kaçınıyor, ibadetlerini müşriklere göstermeden gizli gizli yerine getiriyorlardı. Müşriklerin baskısı iyice ağırlaşıp kan kaybı boyutlarına varınca, Allah bu baskıya dayanamayan Müslümanlara hicret kapısını açtı. O devirde en güvenli ülke olan Habeşistan'a, Mekke'deki baskıdan bunalan Müslümanlar 2 ayrı zamannda 2 ayrı hicret kafilesi halinde hicret ettiler.

Bu dönemde asıl olan Müslümanın dinini rahatça yaşaması, zulüm ve baskılar karşısında özgüvenini kaybetmeden dik durması, kendini inancından vazgeçirecek bir ümitsizlik içine düşmekten korunması idi.

Medine'ye hicret edildikten sonra, Müslümanlar sayıca hızla çoğaldılar. Güçlendiler. Organize oldular. Müşriklerden gelecek saldırı ve tecavüzlere karşı koyabilecek bir kuvvete ulaştılar. Bunun üzerine, Allah, Müslümanlara, cihad denen düşman saldırılarına karşı koymak, mukabele etmek iznini verdi. Bu izin, düşmanla savaşa girme demekti. Bu izin, İslâmın yaşanmasını tebliğinde ve yayılmasında artık kuvvetin kullanılabileceği anlamına geliyordu.

Müslümanlara verilen cihad izni ilk önceleri, sırf düşmanın Müslümanlara saldırılarını önlemek, İslâm toplumuna verecekleri zarar ve yıkımın önüne geçmek, Müslümanın inancını özgürce yaşamasının önündeki her türlü engeli bertaraf etmek içindi. Bu maksatla Bedir, Uhud, Hendek savaşlarına girmişler, pek çok sayıda gazaya çıkmışlardı.
Müslümanlar daha da güçlenince, İslâmın cihad kavramına fetih gayesi de ilave edildi. Bu fetih, sadece toprak fethi değildi. Asıl olan gönüllerin fethiydi. İnsanlara İslâmın en güzel şekilde, sunumu ve anlatılması idi. İnsanlardan İslâm inancı ile buluşturulması gayreti idi. İslâmın tebliği önündeki her türlü engelin kaldırılması, artık cihadın kapsamı içine giriyordu. Cihadın savunmadan fetih boyutuna geçmesindeki bir gaye de, Müslümanların ve İslâm devletinin güvenliğinin sağlanması idi.
Fetih amaçlı cihadlarda 2 gaye birlikte takip ediliyordu. Birincisi, insanların İslâm dinini tanımalarını sağlamak, İslâmın güzelliklerini onlara anlatmak ve fiilen yaşayarak da göstermekti.
İkincisi ise, İslâmı kabul etmeyen devlet ve ülkelere İslâm devletinin gücünü göstermek ve onları barışa zorlayarak, düşmanca saldırı ve tecavüzlerden caydırmaktı. Cihadın içinde savaş, en son alternatifti. Düşman İslâmı kabule yanaşmadığı gibi, İslâm devletinin otoritesine boun eğerek barışa da razı olmazsa, onlara karşı kuvvet kullanımı kaçınılmaz hale geliyordu. Bu durumda savaş sonucu elde edilen ülkeler, İslâm topraklarına katılıyor, savaş sırasında düşmandan ele geçen eşya ve mallar da ganimet sayılıyordu.
Savaş demek şiddet demektir.
Savaş demek can kaybı, ölümü demektir.
Ancak, İslâmın cihad anlayışında, savaştaki şiddete ve öfkeye büyük sınırlamalar getirildiği görülmektedir. İnsan kanı akıtmayı en asgari seviyeye düşürecek tedbirlere büyük yer verilmiştir.
Bu tedbirlerin başında; savaşta çocukların, kadınların, yaşlıların, din adamlarının kesinlikle öldürülmesinin yasaklanması gelir.
İslâm sadece savaşa katılan askerlerin öldürülmesine izin verir. Bir insanı esir almak mümkün iken, onun öldürülme cihetine gidilmesi de doğru bulunmaz.
Allah Resûlünün, savaşta insan kaybını iyice azaltmak için başvurduğu taktiklerden biri de üzerine yürünecek düşmanı, savaş hazırlığına girişmeden gafil yakalamaktı. Çünkü düşmanın savaş hazırlıklarını yapması demek, savaşın çok kanlı geçmesi, uzun sürmesi ve sonuçta pek çok insanın ölmesi demekti.
Allah Resûlünün bu taktiğinin ne derece işe yaradığını; Mekke’nin fethi gibi büyük bir savaşın, çok az sayıda insanın ölümüyle neticelenmesinde görmekteyiz.
O halde İslâmın cihad anlayışında, gayeye en az insan kaybı ile ulaşmanın esas alındığını belirtmemiz yanlış olmaz.
Zaten İslâmın ana hedefi, gönderiliş gayesi, insanları yok etmek, hayatları ve ocakları söndürmek değildir. İslâm, insanlara sonsuz bir hayatı ve ebedî mutluluğu kazandırmak için gelmiştir.
Allah Resûlünün, “ben insanlara rahmet için geldim, azap için değil” sözünden de bu manayı çıkarmak mümkündür.

Bugün, bazı Müslümanlar, ne yazık ki cihadı çok yanlış şekilde anlayıp uygulamaktadırlar. Cihad etmeyi; adam kesmek, insan doğramak, kelle uçurmak, yeryüzünde canlı tek bir kafir bırakmamak şeklinde uygulayan, inanları canlı bombalar haline getiren cihad anlayışları, İslâma en büyük zararı vermektedir.
İnsanların İslâmı tanımalarının önündeki engellerin kaldırmak demek olan cihad kavramı, ne yazık ki günümüzde insanların İslâmı kabul etmelerinin önündeki en büyük engel haline getirilmiştir.
İslâmın cihad anlayışında yanlış anlaşılan bir konuya daha değinmeden geçemeyeceğim. Cihad, dahilde, yani bir İslâm ülkesinde, Müslümanlar arasında geçerli olmaz. Yani Müslüman Müslümana karşı cihad yapamaz. Dahildeki ayaklanmalara, insan öldürmelere, İslâm, cihad değil, bağy adını vermiştir.
Bâğyden, İslâm mücahidi olmaz. La ilahe illallah diyen bir mü'minin, Lailahe illallah diyen bir mü'mini kafasına göre kafir sayıp öldürmeye ve bu yaptığı caniliğe de cihad adını vermeye hakkı da yoktur, haddi de değildir.
Cihad, İslâm ülkesi dışındaki, Müslümanlar için tehdit oluşturan insanlara karşı verilen meşru bir mücadeledir. Gayesi Müslümanın can ve mal güvenliğini garantiye almak, dışarıdan gelebilecek her türlü tehdidi fiilayata geçmeden önlemektir.
EN BÜYÜK CİHAD, NEFİSLE YAPILAN CİHADDIR
Müslümanın İslâmı yaşaması önündeki en büyük engel, çoğu zaman dış düşman değildir. İnsanın kendi içindeki nefs-i emmare dediğimiz, gayr-i meşru arzu ve istekleridir. İnsan kendi nefsine söz geçiremezse, onu terbiye edip İslâmın emir ve yasaklarına boyun eğer hale getiremezse, onun dışarıda İslâmı yaşamasını engelleyen bir düşman aramasına gerek yoktur.
Nefsin kendisi, onun için en büyük engeldir. Bu sebepledir ki, İslâmda en büyük cihad kişinin nefsiyle giriştiği mücadeledir. Dış düşmanla yapılan savaş, nefisle yapılan savaşın yanında küçük kalır. Çünkü dış düşmanla yapılan savaşta, mü'min öldürülürse şehit olur. Hayatta kalırsa gazi sayılır. Ama nefisle girişilen savaşı kaybeden mü'min, her şeyini kaybeder. Manen müflis hale gelir.
Allah Resûlünün, Bedir savaşından Medine'ye dönerken:
– Küçük cihadı bitirdik, şimdi büyük cihada dönüyoruz, dediği rivayet edilir ki, burada kastedilen küçük cihad, Mekkelilerle yapılan Bedir Savaşı; büyük cihad ise nefisle mücadeleye girişmektir.
Dış düşmanla yapılan savaşlar, belli bir yerde, belli bir zaman için söz konusudur. Ama nefisle yapılan cihadın yeri ve zamanı yoktur. 24 saat kesintisiz her yerde sürdürülen bir mücadeledir.
Son olarak şunu da söyleyebiliriz: Nefisle yapılan cihadı kazanamayan bir Müslümanın dış düşmanla yaptığı cihadı kazanacağı şüphelidir. Cephede mücahid sayılmak için, içteki nefisle savaşın mutlaka kazanılması şarttır.
Kaynak: sorularlaislamiyet.com

Allah merhametli ise neden Cehennem var?

ateistlerecevap.org/2017/06/allah-merhametli-ise-neden-cehennem-var.html

by Ateistlere Cevap - June 18, 2017

Eğer size şöyle bir duyuru yapılsa: "Bir saat içinde şehre yakıp yıkıcı bir kasırga gelecek, eşyalarınızı toplayın ve şehri terkedin!" Bu duyuruya verilecek mantıklı bir yanıt ne olabilir?
A şıkkı: "Ah inanmıyorum ya, kasırgalardan nefret ederim! İnanamıyorum buna ya! Unut gitsin, bir Allah varsa neden böyle bir şey yapıyor ki, biz kasırga hak edecek ne yaptık, ben buna inanmıyorum. Kasırga geldiğine falan inanmak istemiyorum, kasırgalardan nefret ederim, unut gitsin!" dersin.
B şıkkı: Sen istesen de istemesen de, bir saat içinde bir kasırga gelecek ve bütün şehri yok edecek. Bu yüzden eşyalarını alıp toz olursun.
Bizim inancımıza göre, Allah kıyamet gününü yarattı, cenneti yarattı, ve evet, cehennemi de yarattı. İstediğin kadar ağlayabilir, şikayet edebilir, "İnanmıyorum uff nasıl olur! İstemiyorum!" diyebilirsin, istediğini yap, bu hala böyle. O gün hala var. Ve hala da yaklaşmakta. Cehennem hala var. Yokmuş gibi davranabilirsin, hatta bu belki seni geçici bir süre mutlu da eder, ama yokmuş gibi davransan da derinlerde bir yerde bunun geleceğini bilirsin. Herkes bir gün öleceğini bilir.
Allahu Teâlâ, Kuran'da kıyamet günü hakkında, cehennem hakkında çok çok korkunç, feci bir şekilde ürkütücü tanımlar yapmış, onu çok korkunç grafiklerle anlatmıştır. İnsanların yüzüne kaynar su, kaynar irin kaynar kan dökülüyor, insanlardan rosto yapılıyor, cehennemin kendisi bile ateşten korkuyor, ateş 'daha yok mu' diyor, acımasız zebaniler duruyor başında, deriler yanıyor sonra yenileniyor tekrar yanıyor, kişi cehennemin dışından en ufak soğuk

rüzgarın birazını hissediyor ve 'ben galiba en kötü yerde olmalıyım' diyor, kişi ateşte yanıyor, 'su görüyorum orada' diyor, su daha iyidir deyip suya gidiyor ve kaynar suyun içine atılıyor, 'hayır, ateş daha iyi, ateşe gideyim' diyor ama ateşte derisini yüzüyor, sonra tekrar suya gidiyor, bu ikisi arasında tavaf ediyor ve daha bir çok grafik tasavvurlar... Bunların hepsi Kur'an'da geçer. "Biraz sonra gelecek ayetler şu şu şu yaş çocuklar için uygun olmayan görüntüler içeriyor" der gibi neredeyse. Televizyonda o görüntüler olsa dersin ki "Bunu kim televizyona koyar ki" ve hemen kanalı değiştirirsin.

Şöyle ki, aynı kıyamet günü, aynı şekilde diğer Peygamberlere (aleyhumusselam) de verilmişti. Çünkü inanç ve ahlak ile ilgili konular hiç değişmemiştir. Aynı şeyler farklı Peygamberlerden (aleyhumusselam) aktarılmıştır. Peki. Kuran'da İsrailoğullarına yapılan eleştirilerden biri de neydi? "Kalpleri katılaştı." Bizim ise, İslam'dan öğrendiğimiz şey, kalbin yumuşadığı yerlerden biri de ahiretin hatırlatıldığı zamanlardır. Cemaatle kılınan namazlarda -cemaat ne okunduğunu anlıyorsa- , cennet, cehennem, Allah ile buluşma, kıyamet günü ile ilgili ayetler geldiğinde cemaatten ne duyarsınız? Ağlama sesleri duyarsınız. Başka bir deyişle ahiretin hatırlatılmasındaki amaç ne? Kalplerin yumuşaması. Kur'an'da İsrailoğullarına yapılanithamlardan biri de neydi? Kalplerinin katılaşması. Şimdi bu ikisi arasında bir bağlantı bulacaksınız.

Onlar, sistemli bir şekilde, ahiretle ile alakalı hemen hemen her şeyi, kitaplarından sildiler. Aslında bakılırsa Museviliğin hemen hemen her tarikatı, ahiret söz konusu olduğunda sadece cennete inanmaktadırlar. Hatta bazıları, Yahudi olmayan herkesin öleceğine ve yer yüzünde kalacak insanların ise Tanrının buyruklarını takip edenler yani Yahudiler olacağına inanırlar. Yani tüm konsepti sildiler.

Hrıstiyan toplumuna ise uzun yıllar sonra modern zamanda olan şey şu ki; televizyonu açıp onların en ünlü şovlarını izlerseniz (the simpsons, family guy, south park gibi), sürekli dalgası geçilen şey nedir? Tanrı, cennet ve cehennem. Cehennemde iki boynuzlu her yeri kırmızı bir şeytan figürü, ateş, cehenneme gidip birilerine azap edip geri gelen kişiler, bunların hepsi alaya alınır. Onlar için bir şaka olmuştur. Modern film kültüründeki bu şaka haline gelen cehennem algısı nereden geliyor? İncilden. Artık bu eğlence veren bir şey haline gelmiş. Allah'ın, bize cehennemin tanıtımını vermesi, 1400 yıl geçmesine rağmen Müslümanların cehennemle ilgili şaka yapamaması, O'nun çok büyük bir rahmetidir. Bizden önceki milletler sadece Allah'a inanmayı değil, aynı zamanda ahiret gününü de alaya aldılar ve inanmadılar. Peki sen bu uyarıyı ciddiye alsan da almasan da bu şey yaklaşmıyor mu? Senin, o kadar yıl geçmesine rağmen, hala bu işin ciddiliğinin farkında olman Allah'ın bir lütfu değil midir? Bu bir lütuf mudur bir azap mı? Yine de bazıları Kur'an'daki bu azap ayetlerini okuyor ve "Neden!?" diye soruyor. Buna cevap tâ ilk Peygamberlerin (aleyhumusselam) zamanında söylendi zaten, bu yeni bir şey değil. Hrıstiyanlar "Bizim kitabımızda azap ayetleri yok" diye kendileriyle gurur duyuyorlar. Aslında vardı. Onlar çoğu şeyi yok etti. Bu gurur duyulacak bir şey değil. Ben şimdi bilmeyi, azabın içinde olmaya tercih ederim! Ben şimdi bu tanımları okuyup çıldırıp kendimden geçip de kendime çeki düzen vermeyi, orada son bulmaya tercih ederim.

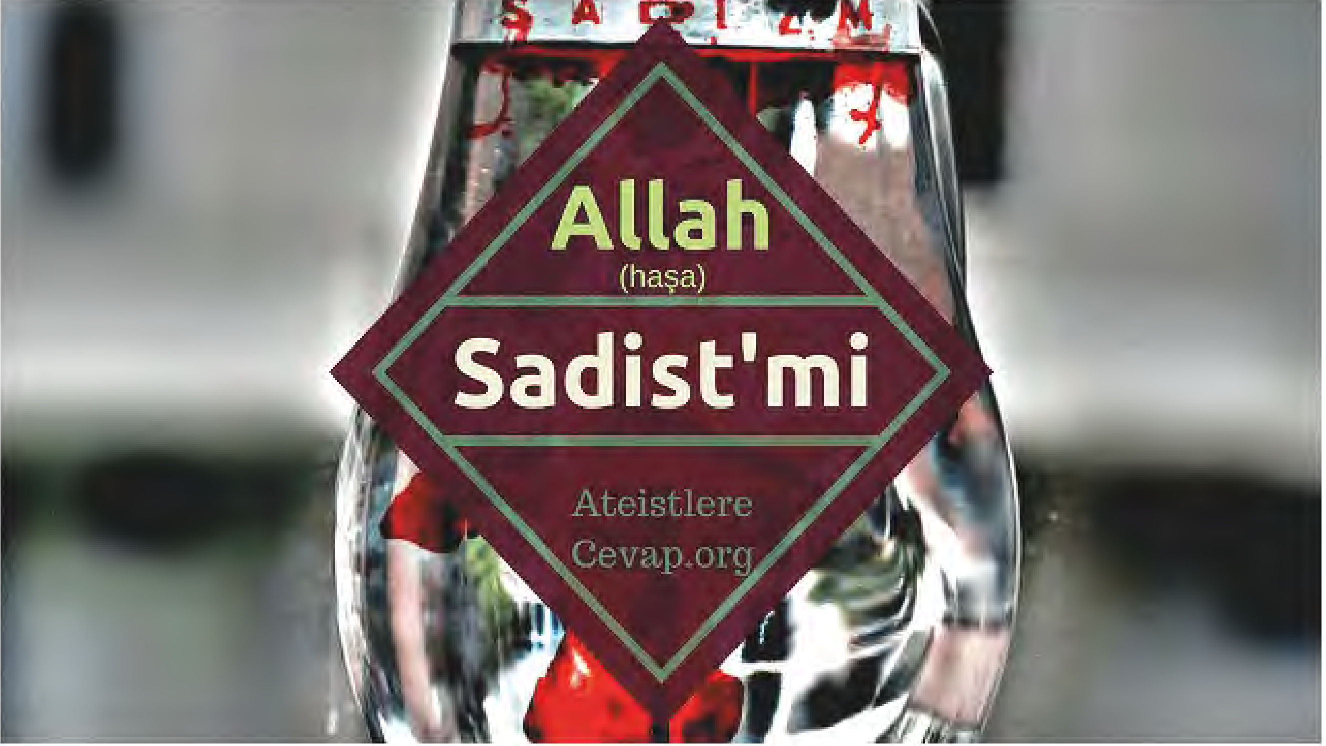
Şeytanın en büyük ataklarından biri de budur: "Baksana Kur'an cehennemi nasıl da tarif

ediyor, bak sana ne yapmak istiyor görmedin mi? Bu nasıl bir Allah da seni böyle cezalandırmak istiyor? Sen ona ne yaptın ki?" Kafanı bu düşüncelerle doldurmak istiyor. Allahu Teala buyuruyor ki:
"إِلاَّ مَن رَّحِمَ رَبُّكَ وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ"
"Ancak Rabbinin merhamet ettikleri müstesnadır, zaten onları bunun için yarattı." Hud/119 ve yine Allahu Teala şöyle buyuruyor:
"لَا يَصْلَاهَا إِلَّا الْأَشْقَى"
"Oraya ancak insanlığın en kötüsü, en berbat kimse atılır." Leyl/15
Kuran'daki cehennem tasvirleri, Allah'ın rahmetinin bir ürünüdür. Nasıl mı? Rahman suresi, cehennem azabının en korkunç şekilde anlatıldığı yerlerden biridir. Hemen sonra Allahu Teala buyuruyor ki:
"وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّتَانِ"
"Ve Allah'ın huzurunda durmaktan korkan kimseye iki cennet vardır." Rahman/46
Şimdi anlaşılıyor mu neden rahmet ürünüdür? Seni bu kadar korkuttum, ve eğer korktuysan, sana iki cennet veriyorum, tebrikler. Buna rahmet denir işte. "Rahmân" ancak buna diyebilirsin. Cehennemi bile rahmete dönüştürene. Diyebilirdi ki 've kim iman ederse' ya da 'kim teslim olursa' ya da 'kim iyi amel işlerse'. O ne buyurmuş: Kim korkarsa. Ve bizi korkuttu. Seni o kadar çok korkutuyor ki "Hey! Cennet o tarafta. Oraya git" demek için. Subhanallah. Hamdet ki, bu ne olursa olsun gelecek olan gerçeği sana göstermedi, sadece tanımladı.

Allah (haşa) sadist mi?

ateistlerecevap.org/2017/06/allah-hasa-sadist-mi.html

by Ateistlere Cevap - June 8, 2017

Değerli kardeşimiz,

Allah'ın ahlakını ancak ondan öğrenebiliriz. Başka hiçbir seçeneğimiz yoktur. Çünkü bu konuda birkaç ihtimal vardır:

a) Allah'a inanmayan bir kimsenin Allah'ın vasıflarından bahsetmesi, abesle iştigaldir.

b) Allah'a inandığı halde İslam dinine inanmayan kimsenin de Allah'ın sıfatlarından, ahlakından söz etmesi, bir cehaletin yansımasıdır. Çünkü, Allah'ın varlığını bilmek, onun sıfatlarını, ahlakını bilmek anlamına gelmez.

İnsan aklıyla, "Bir iğne ustasız, bir harf yazarsız olmaz." gerçeğinden hareketle bu kâinatın yaratıcısına inanabilir.

Fakat hiç kimse, Allah'ın bütün sıfatlarını, ahlakını aklıyla gerçek anlamda bilmez, bilemez.

c) Allah'a inandığı gibi, Kur'an'a da inan kimse, Allah'ın ahlakını Kur'an'dan öğrenmek durumundadır. Kur'an ise, Allah'ın kullarına karşı asla haksızlık yapmayacağını ve sadist olmadığını ifade etmektedir.

d) "Sadist" demek, başkasına maddi-manevi işkence yapmaktan zevk alan kimse demektir. Her şeyden önce, Allah bu tür işkenceleri yapmayı kullarına yasaklamakla, kendisinin de böyle bir şeye tenezzül etmediğini bildirmiştir.

> "Kim iyi bir iş yaparsa, bu kendi lehinedir. Kim de kötülük yaparsa aleyhinedir. Rabbin kullara zulmedici değildir."*(Fussilet, 42/46)*

mealindeki ayette, Allah haksızlığı ve zulmü hem kullarına hem de kendisine haram kılmıştır.
e) Sadistlik bir hastalıktır, bir psikolojik saplantıdır. Kâinatın güzelliği, mükemmelliği, onun manevi güzelliği ve mükemmelliğine şehadet ettiği bir yaratıcı, böyle pespaye bir huydan milyar defa uzaktır, münezzehtir.
f) Bir devletin büyüklüğünü gösteren -*külli manada*- şu iki şeydir:
Birincisi: İyi insanlara karşı şefkat ve merhamet kanatlarını açıp, onları himaye etmektir.
İkincisi: Suç işleyen kötü insanlara karşı da devletin izzetini, haysiyet ve şerefini, vatandaşlarının huzur ve güvenini koruma adına, bu canilere hak ettikleri cezayı vermektir.
Devletin, iyi insanlara şefkatle yaklaşması, safdillik olmadığı gibi, canileri cezalandırması da sadistlik değildir.
Yeryüzünü bir nimet sofrası halinde düzenleyen, güneş, ay, yağmur, gıda, bebeğe anne musluklarından anında süt gönderen, kalplerine merhamet ve şefkat koyarak insanları hatta bütün canlıları bununla birbirinin yardımına koşturan ve bunun gibi daha sayısız nimetlerle yarattıklarına karşı gösterdiği sonsuz merhameti ortada iken, hikmetini bilmediğimiz ve çoğunlukla insanların canavarca gösterdikleri bir tavrın sonucu olan bazı zulümlerin, haksızlıkların, merhametsizliklerin faturasını Allah'a kesmek yerden göğe haksızlıktır.
İlave bilgi için tıklayınız:
– Haşa, Allah Teala sadist mi, hayvanların parçalanmasına neden izin veriyor…

Cennette Şarap varmı? Dünyada ki şarap ile aynı mı?

ateistlerecevap.org/2017/06/cennette-sarap-varm-dunyada-ki-sarap.html

by Ateistlere Cevap - June 8, 2017

Değerli kardeşimiz,

Su kaynakları bulundukları bölgeye bereket verir, orayı canlandırıp temizlerler. Ayrıca suya yakın mekanlarda iklim de hem yaşamaya daha elverişlidir, hem de insanların hoşlarına gidecek ılımanlıktadır. İşte bu nedenle insanların dinlenmek üzere seçtikleri mekanlar da deniz, göl ya da nehir kenarlarına yakın yerler olur. Nitekim Kur'an'da takva sahibi olanların Allah'tan bir nimet olarak "cennetlerde ve pınar başlarında" (Hicr, 15/45) oldukları bildirilmiştir.

Peygamberimiz (sav)'in hadislerinde cennetteki nehirlerden sıkça bahsedilmektedir:

> "Cennet ırmakları, misk dağlarının yahut da misk tepelerinin altından çıkar." (Tezkireti'l Kurtubi, s. 307/501)

> "Cennette, bal denizi, şarap denizi, süt denizi ve su denizi bulunmaktadır. Diğer nehirler bunlardan çıkacaktır." [(Tirmizi), Büyük Hadis Külliyatı-5, s.409/10097]

Hadiste cennette baldan, sütten, şaraptan denizlerin olacağından bahsedilmektedir. Ancak burada bahsedilen süt, bal ve şarap dünyadakinden çok farklı, cennete has özellikleriyle yaratılmıştır. Cennette bunların her biri tertemiz, lezzet ve rahatlık veren içkilerdir. Örneğin cennette sunulan şarap, dünyadakilere benzememektedir. Cennet ehlini sarhoş etmeyecek, içenlerin şuurunu bulandırmayacaktır. Allah'ın cennet için hazırladığı içki,

> "Bembeyaz; içenlere lezzet (veren bir içki). Onda ne bir gaile vardır, ne de kendilerinden geçip, akılları çelinir." (Saffat, 37/46-47)

ayetleriyle Kur'an'da tarif edilmektedir.

Ayrıca bu örnekler -*süt, bal ve şaraptan ırmaklar*- cennette Allah'ın kendilerinden razı olduğu kullarını bekleyen çok farklı güzelliklerin olabileceğine işaret etmektedir. Süt çabuk bozulan bir besin olmasına rağmen, cennette sütten deniz ve ırmakların olması oradaki nimetlerin kusursuzluğuna çarpıcı bir örnektir. Cennet ehli dilediği takdirde böyle görüntülerin yaratılması Allah için çok kolaydır.

Bu nimetler tarif edilirken ırmak ve deniz ifadelerinin kullanılması da özellikle cennetteki bolluğu vurgulamaktadır. İnsanlar dünyada bu nimetleri hep sınırlı miktarlarda görürler. Kavanozlarda, cam şişelerde veya farklı ambalajlarda satın aldıkları bu ürünlerin cennette bir kaynak şeklinde karşılarına çıkması, bozulmadan, kirlenmeden, olabilecek en mükemmel lezzette kendilerine bol bol ikram edilmesi, heyecan verici bir nimet ve güzelliktir.

Kur'an'da da bu ırmakların özelliklerinden detaylı olarak bahsedilmektedir:

> "Takva sahiplerine vadedilen cennetin misali (şudur): İçinde bozulmayan sudan ırmaklar, tadı değişmeyen sütten ırmaklar, içenler için lezzet veren şaraptan ırmaklar ve süzme baldan ırmaklar vardır ve orda onlar için meyvelerin her türlüsünden ve Rabblerinden bir mağfiret vardır…" (Muhammed, 47/15)

Ayette süt, bal, şarap gibi birkaç nimet örnek olarak verilmiştir. Ancak insanın hoşuna giden herhangi bir nimetin ırmak şeklinde akması, su gibi bol, temiz olması, bozulmadan kalması da mümkün olabilir. Ayrıca Allah cennette içkilerin kadehlerle sunulduğunu ve bu içkilerden cennet ehlinin başların ağrımayacağını, kendilerinden geçip akıllarının çelinmeyeceğini bildirir. Allah bir başka ayette,

> “Kaynaktan (doldurulmuş) kadehlerle çevrelerinde dolaşılır…” (Saffat, 37/45)

şeklinde buyurmaktadır. Müminler için cennette “sonu misk olan, karışımı tesnimden, mühürlü, katıksız bir şarap” (Mutaffifin, 83/25-27) hazırlanmıştır. (Tesnim: Cennetteki çeşmelerden birinin adıdır.)

Ayetlerde de belirtildiği gibi, bu içecekler aynı zamanda güzel kokular da içermektedir. Öte yandan cennette denizlerin altında, nehirlerin dibinde bizim hayal edemediğimiz olağanüstü güzellikler olabilir. Allah dileyenin nefes alma sorunu olmadan dalmasını, çıplak gözle berrak bir görüntüyle deniz altındaki güzellikleri görmesini mümkün kılabilir. Dünyada ancak belgeseller sayesinde haberdar olunan denizaltı güzellikleri, cennette müminlerin kolaylıkla görebileceği ve çok zevk alacakları şekilde olabilir.

İslam’a göre kadın çalışabilir mi?

ateistlerecevap.org/2017/05/islama-gore-kadn-calsabilir-mi.html

by Ateistlere Cevap - May 28, 2017

Kadının çalışmasını engelleyen herhangi bir yasak bilmiyoruz. Ancak kadının çalışırken uyması gereken bazı kurallar vardır. Bu kurallara uymazsa haram işlemiş olur.
İslam’da, insan olmaları bakımından, erkekle kadın arasında herhangi bir ayrım söz konusu değildir; her ikisi de eşit derecede Yüce Allah’ın emir ve yasaklarına muhataptır. Erkek olsun kadın olsun, bütün insanlar yeryüzünü imar etmek ve orada Allah’a kulluk etmekle yükümlüdürler.
İslâm’da, insanlık ve Allah’a kulluk bakımından kadınla erkek arasında bir fark bulunmadığı gibi, temel hak ve sorumluluklar açısından da kadın erkek ayrımı bulunmamaktadır. Dinimizde, erkeğe tanınan temel hak ve hürriyetler, aynı derecede kadına da tanınmıştır. Buna göre yaşama, maddi ve manevi varlığını koruma ve geliştirme; kişi hürriyeti ve güvenliği; vicdan, dini inanç ve kanaat hürriyeti; mülkiyet ve tasarruf hakkı; meşru vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı veya davalı olarak iddia ve savunmada bulunma, kanun önünde eşitlik ve adaletle muamele görme hakkı, mesken dokunulmazlığı, şeref ve onurun korunması, evlenme ve aile kurma hakkı, özel hayatın gizliliği ve dokunulmazlığı, geçim teminatı gibi temel haklar bakımından kadınla erkek arasında herhangi bir ayrım söz konusu değildir.
Kur’an-ı Kerim’de Hz. Peygamber (asm)’in kadınlardan biat almasının zikredilmesi *(Mümtehine, 60/13),* İslâm’da kadının iradesinin bağımsızlığını açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Bu itibarla kadın olmak, hak ehliyetini ve fiil ehliyetini daraltan bir sebep

değildir. Sahip olduğu hakların, kocası ya da başkası tarafından ihlal edilmesi halinde, kadının hakime başvurarak haksızlığın giderilmesini isteme hakkı bulunmaktadır.
İslâm'da kadının konumu ve hakları konusundaki tartışmaların önemli bir kısmı, kadının sosyal hayata katılması, çalışması ve kamu görevi üstlenmesi noktalarında odaklaşmaktadır. İslâm'a göre, kural olarak kadın, ev içinde ve dışında çalışabilir; ailesinin ihtiyaçlarını sağlamada kocasına yardımcı olabilir. Şartlara ve ihtiyaçlara göre, aile hayatında eşlerin rollerinin değişmesi de mümkündür. Önemli olan hayatın huzur ve düzen içinde geçmesi, ihtiyaçların karşılanmasında bireylerin imkan ve kabiliyetlerine uygun sorumlulukları dengeli şekilde üstlenmeleridir. Bazı kaynaklarda yer alan Hz. Peygamber (asm)'in, evin iç işlerini kızı Hz. Fatıma'ya, dış işlerini ise damadı Hz. Ali'ye yüklemiş olması *(İbn Ebî Şeybe, Musannef, X/165, No: 9118; XIII/284, No: 16355; Ömer Nasuhî Bilmen, Hukuk-i İslamiyye, II/484),* Müslümanlar için bir aile modeli oluşturma amacına yönelik bağlayıcı bir kural değil, ihtiyaç, örf ve âdete dayalı tavsiye niteliğinde bir çözümdür. Kaldı ki, ev hanımının ailesine ve topluma katkıları küçümsenemeyecek kadar önemli bir iştir.
Kadın, mali ve ticarî alanlarda erkeklerle eşit konumda olup, kadın olması sebebiyle herhangi bir kısıtlamaya maruz değildir; ticaret ve borçlar hukuku alanında erkeklerin sahip oldukları bütün hak ve yetkilere sahiptir. İslâm dininde erkek–kadın ayrımı yapılmaksızın, çalışıp kazanmak teşvik edilmiş,

> "İnsan için ancak çalıştığı vardır." *(Necm, 53/39);*
> "… Erkeklere kazandıklarından bir pay vardır; kadınlara da kazandıklarından bir pay vardır. Allâh'ın lutfundan nasibinizi isteyin…" *(Nisa 4/32)*

buyurulmuştur. Çalışma kapsamında değerlendirilen ticaret ile ilgili,

> "Ey iman edenler! Mallarınızı aranızda batıl yollarla yemeyin. Ancak karşılıklı rıza ile yapılan ticaretle olursa başka. Kendinizi helâk etmeyin. Şüphesiz Allah size karşı çok merhametlidir." *(Nisa, 4/29)* âyeti ile

> "Sizden herhangi birinizin ipini alıp da dağdan sırtına bir bağ odun yüklenerek getirip satması, dilenmesinden daha hayırlıdır."*(Buhârî, Büyû' 5)*

hadisinde kadın-erkek ayrımı söz konusu değildir. Dinimizin insanlar arası ilişkilerde ve ticarî

hayata ilişkin koyduğu açıklık, dürüstük, güven, doğru sözlülük, sözünde durma, şart ve akitlere bağlı kalma, karşı tarafın zayıflığı, bilgisizliği ve sıkıntıda olmasını istismar etmeme gibi genel ilkelerine bağlı kalmak şartıyla, erkek ve kadın herkes helal ve meşru yollardan kazanç elde etme hakkına sahiptir.

Bu açıklamalar ışığında kadın hem çalışabilir, hem de çalışamaz diyebilirriz. Şartları bulunursa çalışabilir, bulunmazsa çalışamaz.

Bir kadının iş yerinde çalışması için belli başlı şartlardan biri, tesettürüne mani olunmaması, vekar ve ciddiyeti hafife alınmamasıdır. Aynı zamanda bu iş yerinde başka insanlar da bulunması ve kadın tek erkekle başbaşa kalmamasıdır.

Zira bir kadın bir erkekle başbaşa kalırsa, üçüncülerinin şeytan olacağını Efendimiz (asm) bildirmiştir. Hem böyle bir yalnızlıkta halvet vaki olduğundan, erkeğe mehr-i misil gibi maddî ceza, kadına da tâzir gibi dinî ceza terettüb eder.

Demek oluyor ki, ihtiyaç içinde olduğundan çalışmak zorunda kalan kadın, tesettürüne, iffet ve vekarına halel gelmeyen ciddi iş yerinde çalışabilir. Çevredeki yabancı erkeklere bu tesettür ve vekar içinde ciddi şekilde muhatap olabilir. Bu şartların yok olduğu yerde kadının çalışma şartı da yok demektir.

Zaten çalışıp kazanma mecburiyeti erkek içindir. Kadın evinde oturur, çoluk çocuğuna bakar. Erkek ise dışarda çalışıp çabalayarak kadının ihtiyaçlarını karşılamak zorunda kalır. Bizim sözünü ettiğimiz şartlar, herhâlde böyle hâmisi olmayan, ihtiyaç içinde çırpınan kadınlar içindir. Kocası izin vermeyen kadın zaten çalışma hakkına da sahip sayılmaz. Kocasının kazancıyla idare etmesi şart olur, yahut beyinin izni gerekir.

Bir kadının yabancı bir erkeğin evinde veya iş yerinde çalışması İslâm'ın emrettiği şekilde olursa, yani birkaç kadın ile birlikte veya açık bir yerde çalışırsa beis yoktur. Ama, kapalı bir yerde, yalnız olarak yabancı bir kimse ile birlikte kalacak olursa, halvet olduğundan haramdır *(el-Fıkıh 'ala'l-Mezahip el-Arbaa, III/125).*

Beni Tabiat Ana yaratmış olamaz mı?

ateistlerecevap.org/2017/05/beni-tabiat-ana-yaratms-olamaz.html

by Ateistlere Cevap - May 27, 2017

“Bu yazı Beni Tabiat Ana yarattı diyenlere ithafen yazılmıştır”

Kâinat her an milyarlarca faaliyete sahne olmakta. Bu haliyle dev bir laboratuara, yahut muazzam bir sahneye benziyor. Müthiş manevraların yapıldığı bir ordugaha, akıllara durgunluk verecek büyüklükte bir fuara veya milyarlarca yaratığın istifade ettiği geniş bir sofraya da benzetebiliriz.
İşte dünyamız!.. Güneşin etrafında büyük bir hızla dönüyor; fakat uzaya fırlamıyor. Üstünde taşıdığı yolcuları, yani insanları, hayvanları, bitkileri, cansızları hiç incitmeden binlerce yıldır taşıyor.
Güneş!.. Her sabah taze bir ahenkle, tam vaktinde doğuyor. Kendisine verilen ısıtma ve aydınlatma vazifesini, büyük bir intizamla yerine getiriyor.
Boşlukta asılı yıldızlar!.. Dünyamızdan binlerce defa daha büyük o dev küreler, gök kubbede parlamaya devam ediyorlar.
Her yerde, her an harika sanat eserleri ortaya çıkıyor.
Bir minicik tohum atıyorsunuz toprağın bağrına. Üstünü örtüp suluyorsunuz. Bir süre sonra bir de bakıyorsunuz ki, güzeller güzeli bir filiz olmuş. Derken büyüyor bu filiz; dal oluyor, yaprak oluyor. Nihayet latif çiçekler açıp tatlı meyveler veriyor.

Bir kanarya yumurtası düşünün. Kanaryanın karnına giren değişik gıdalardan oluşmuş küçücük bir cisim. Zamanı gelince, çatlıyor bu yumurtacık. Bir de bakıyorsunuz, içinden bir yavru çıkmış. Henüz sertleşmemiş gagası, tüylenmemiş vücuduyla o minik kuş yavrusu çıkıveriyor dünyaya. Zamanla renkli tüylerden elbise giyiyor, güzel güzel ötmeye başlıyor…
İnsana bakın!.. Başlangıçta bir damla su. Zamanı gelince et oluyor, kan oluyor, kemik oluyor bu damla. Vakit tamam olunca da bir bebek kazanıyor dünya. Gören gözler, işiten kulaklar, koku alan burun, tutan el, yürüyen ayak, hisseden kalp, düşünen beyin… Bütün bunlar yavaş yavaş oluyor ve öyle bir an geliyor ki; o bir damla su, kâinatı bir kitap gibi okuyabiliyor!
Alemde olup biten harika işler, saymakla bitecek gibi değil!
Bakıyorsunuz, her iş, büyük bir nizam ve intizam içinde yapılıyor. Her faaliyette bir fayda ve hikmet gözetiliyor. Şuurlu bir ölçüyle yaratılıyor her şey. Hiçbir şey başıboş değil; hiçbir mahluk kendi haline bırakılmamış.
Soruyorsunuz:

> *– Kim yaratıyor bütün bu sanat eserlerini?*
> *– Bu faaliyetleri yürüten, yıldızları saptırmadan döndüren, dünyayı canlılara beşik yapan, milyarlarca mahluka vakti vaktine rızık veren kim?*
> *– Kimdir o yaratıcı ki, toplu iğne başı kadar bir tohumdan dev gibi bir ağaç; bir damla sudan, insan çıkartıyor?*

"Tabiat" diyor bazı kimseler. Uydurulmuş şekliyle, *"Doğa".* Televizyonda, radyoda, gazete ve dergilerde, hatta ders kitaplarında zaman zaman rastlıyorsunuz bu kelimeye.
Sormak lazım böyle diyenlere: Tabiat nedir? En kısa tarifiyle "Canlı ve cansızların tümüdür." diyecekler.
Cansızların kendi başlarına bir şey yapamayacakları, apaçık bir gerçektir. Çekici, çiviyi, tahtayı koyun bir odaya, milyon sene bekleyin, şuurlu bir usta bunları kullanmadığı sürece bir sehpa bile yapılamayacaktır. Toprak, hava, su, güneş ışığı çekiçten, çividen ve tahtadan daha şuurlu değildir. Keza, bir kar çiçeği bile, bir sehpadan daha mükemmeldir. Hâl böyle olunca, cansız, akılsız, şuursuz, kuvvetten, iradeden mahrum tabiatın basit bir canlıyı bile yapamayacağı açıkça ortaya çıkar.
Gelelim canlılara. Bunların da en şuurlusu, insandır. İnsan ise, bu kâinatı ve içindekileri yapmak şöyle dursun, minnacık bir yaprağı bile yapmaktan acizdir. Üstelik o da kendini yaratanı aramakla meşguldür.
Tabiatın canlılarla cansızlardan oluştuğu, bunların ise hiç bir şeyi yaratamayacakları kesin olarak biliniyorsa, bu kâinatı ve kâinattaki bütün sanat eserlerini sonsuz ilim, irade ve kudret sahibi olan Allah'ın yarattığı, açıkça ortaya çıkmıştır.
Tabiat safsatasını kasten ortaya atan inkarcının şöyle dediğini duyar gibiyim: "*Ya bütün bu*

mahlukatı 'Tabiat Kanunları' yarattıysa?" Belki o "Tabiat" ve "Kanun" kelimelerini kullanmak istemez de "Doğa Yasaları" der. Her neyse…

Sormak lazım onlara: *"Bu kanunlar akıllı, şuurlu, gören, işiten, karar verme kabiliyetine sahip, her şeyi bilen şeyler mi?"* Cevap "Hayır" olacaktır. Çünkü, "evet" sözüne odunlar bile güler. Bu saydığımız vasıflara sahip olamayanın yaratıcı da olamayacağını yukarıda açıklamıştık.

Kaldı ki, tabiat kanunları Allah'ın varlığına delildir. *Neden mi?* Çünkü, kanun varsa, onu koyan biri vardır. Hiç bir kanun kendi kendine ortaya çıkamaz. İnsanların yaptığı kanunlarda bile, bunu açıkça görüyoruz. *Bir başka mes'ele de şudur:* Kanunların uygulanması için bir hakime ihtiyaç vardır. Hakim yoksa, hiç bir kanun kendi başına suçluyu yargılayamaz. Bunun en güzel örneğini, yine insanların yaptığı kanunlarda görmek mümkündür.

Tabiatın yaratıcı olduğunu iddia edenlere şunu da sormak gerek: *"Kâinatı ve tabiat kanunlarını kim yarattı?"* Bu suale, mecburen *"tabiat"* diye cevap verecektir. *"Tabiat nelerden ibarettir?"* diye ikinci bir soru sorulursa, *"Kâinattan ve tabiat kanunlarından ibarettir,"* cevabını verecektir. Çünkü, gerçek de budur. Bu cevabı aldıktan sonra son darbeyi indirmek gerekir: *"Tabiatçı efendi! Sen bu sözlerinle, kâinatın kendi kendini yarattığını iddia etmek gibi gülünç bir duruma düştüğünün, farkında mısın?"* Bu durum gerçekten gülünçtür. Çünkü, *"Yazıyı yazan yazıdır", "Sehpayı yapan sehpadır"* demekten farkı yoktur bunun.

Dikkatle bakan görür ki, tabiat da harikulade bir sanat eseridir. Kendisini yoktan var eden, binlerce nakış, çeşit çeşit renklerle süsleyen Yaratıcı'sını gösterir. Tabiat, yukarıda tasvir ettiğimiz yaratıklardan oluşan eşsiz bir tablodur ki, hâl diliyle *"Benim sanatkarım sonsuz ilim, irade ve kudret sahibi olan Allah'tır!.."* diye haykırmakta, bu gerçeği kâinattaki ahengin musikisiyle ilan etmektedir.

Son söz: Tabiat Halık yani Yaratıcı olamaz, çünkü aciz bir mahluktur!..

Müslümanlar neden oruç tutar? Allah onların aç kalmasını neden ister?

ateistlerecevap.org/2017/05/muslumanlar-neden-oruc-tutar-alla.html

by Ateistlere Cevap - May 26, 2017

“Sondaki videoyu izlemeyi unutmayın”

Ramazan, İslam’ın temel esaslarından olan oruç tutmakla emredildiğimiz, her yılın bir ayına özel ibadet mevsimidir. Oruç, kul olduğumuzun farkına varma, nimetlerin değerini anlama, nefsi terbiye etme, toplumdaki muhtaç insanların durumlarını daha iyi anlama ve beden için bir perhiz olması gibi pek çok faydaları sayılabilecek bir ibadettir. Aşağıda bu faydalardan bazılarını başlıklar altında değerlendirmeye çalışacağız:

Nimetlerin Farkına Varma Açısından Oruç

Cenâb-ı Hak, yeryüzünü hadsiz nimetlerinin bulunduğu bir sofra şeklinde yaratmıştır. Bu sofrada yarattığı nimetlerle, kâinattaki en değerli misafir olan insanın etrafını donatmıştır. Bu nimetler “Umulmadık yerlerden” getirilerek insanın istifadesine sunulmuştur.

Zehirli bir böcek olan bal arısı kendi ihtiyacının kat kat üstünde yaptığı balı, Allah’ın ilhamıyla insan için hazırlamakta, elsiz bir böcek olan ipek böceği yaprak yiyip Allah’ın ilhamıyla dokuduğu ipeği insan için üretmektedir. Allah bütün varlıklar âlemini, bu şekilde rezzakiyetini ve rububiyetini anlamamız için bizlerin hizmetine vermiştir.

Ancak insanlar, çoğu zaman gaflet perdesi altında ve sebeplerin perde olması ile Allah'ın bu nimetlerinin tam olarak farkına varamamakta ve Allah ile irtibatını kurmadan sebeplere verebilmektedir.
İşte, Ramazan'da, bütün Müslümanlar, Rezzaklarının ziyafetine davet edilmiş bir misafir gibi, akşama kadar "Sofraya Buyurun!.." emrini beklerler. Bu bekleme esnasında yemek, içmek ve cinsi münasebetlerden uzak durarak âdeta melekler gibi bir kulluk tavrı içerisinde bulunurlar. Böylece yukarıda saydığımız ve sayamadığımız nimetlerin farkına vararak, bu nimetlerin ne kadar kıymetli olduğunu anlama imkânı bulup şükür vazifelerini yerine getirme gayretine girerler. Âdeta yeryüzü bir ordu gibi, beraber yiyip, beraber içmekle geniş ve külli bir ibadet ederler.
Acaba böyle ulvî bir kulluk mevsiminde, melekler gibi şerefli bir makamda ibadetle vakit geçirmek yerine, hayvanlar gibi yiyip içmeyi tercih edenler, insan ismine layık olurlar mı?

Nimetlerin Şükrünü Eda Etme Yönünden Oruç

Ramazan orucunun hikmetlerinden biri de nimetlerin kıymetini anlamamıza ve şükrünü yapmamıza vesile olmasıdır.
Nimetler bize çeşitli vesilelerle ulaşır. Örneğin bir elmanın hangi sebeplerle bize ulaştığını düşünelim. Elma bize gelinceye kadar, ağaç, ağaçtan elmayı toplayan yetiştiricisi, yetiştiriciden onu satan manavına kadar çeşitli vesilelerden geçmektedir.
Bizler çoğu zaman nimeti, bu vesilelerden bilip, asıl nimet sahibi olan Cenab-ı Hakk'ı görmeyiz. Asıl teşekküre layık olan Cenab-ı Hak yerine, teşekkürümüzü o elmayı bize ikram eden şahsa ederiz.
Oysa o elma için arka planda bütün kâinat çalıştırılmıştır. Çünkü o elmanın olması için güneş

olmalı, dünya dönmelidir… Rüzgârlar esmeli, bulutlar çalışmalıdır… O cansız, renksiz, tatsız, kokusuz toprağa giren cansız bir tohum, canlı bir bitkiye dönüşmekte, tatlı, renkli kokulu meyveler vermektedir. Demek ki, bu şuursuz mahlûklar şuurlu gibi çalışmalarıyla, bize arka plandaki ilim, irade ve kudret sahibi Cenab-ı Hakk'ı göstermektedirler.
Böyle vesilelerle bize gelen nimetlerde, vesilelere ehemmiyet verip, asıl nimet sahibini görmeyenin halini şöyle bir örnekle daha iyi anlayabiliriz:
Bir padişahın, elçisi vasıtasıyla, bize bazı hediyeler gönderdiğini varsayalım. Biz hediyeleri veren elçiye bütün teşekkürümüzü yöneltsek, padişahı hiç düşünmesek ve kıymet vermezsek olur mu?
Bu örneğe göre, nimetleri bize ulaştıran vesilelerin hepsi birer elçi gibidir. Asıl mal sahibi Cenab-ı Hakk'tır. Verdiği nimetlere karşılık olarak da bizden şükür istemektedir. İşte O'na teşekkür etmek; o nimetleri doğrudan doğruya O'ndan bilmek, o nimetlerin kıymetini takdir etmek ve o nimetlere kendi ihtiyacımızı hissetmekle olur.
İşte, Ramazan-ı Şerifteki oruç, hakikî, samimi bir şükrün anahtarıdır. Çünkü normal şartlarda bir mecburiyet yoksa, insanlar hakiki açlığı hissetmezler. Açlık olmayınca da nimetin kıymeti pek anlaşılmaz. Kuru bir parça ekmekteki kıymeti, tok olan adam, özellikle zengin olsa bilemez ve göremez.
Hâlbuki iftar vaktinde, o kuru ekmek, bir mü'minin aleminde çok kıymettar bir İlâhi nimet hükmüne geçer ve lezzetinin farkına varılır. En zenginlerden en yoksul bir insana kadar herkes, Ramazan-ı Şerifte o nimetlerin kıymetlerini anlamakla, manevi bir şükür yapar.
Hem gündüz, yemek-içmek yasak olduğu için, *"O nimetler benim malım değil. Yemek içmekte hür değilim. Demek başkasının malıdır ve ikramıdır. Onun emrini bekliyorum."* diye, nimeti nimet bilir, mânevî bir şükürde bulunur.
Bu şekilde oruç, çok farklı yönlerden, insanın hakikî bir vazifesi olan şükrün anahtarı hükmüne geçer.

Orucun Toplum Hayatına Bakan Faydaları

Orucun emredilmesinin hikmetlerinden birisi de, toplum hayatındaki farklı tabakaların birbirlerinin hayat şartlarını daha iyi anlamalarına vesile olmasıdır.
İnsanların geçim şartları farklı farklıdır. Kimileri zenginken, kimleri de fakir olarak hayatlarını sürdürürler. Cenâb-ı Hak, bu farklılığa binaen, zenginleri zekât ve sadakalarla fakirlerin

yardımına davet ediyor. Hâlbuki zenginler, fakirlerin acınacak acı hallerini ve açlıklarını normal şartlarda anlayamazlar. Ancak oruçtaki açlıkla tam hissedebilirler. Eğer oruç olmazsa, kendinden başkasını görmeyen ve düşünmeyen çok zenginler, açlık ve fakirlik ne kadar elîm ve onlar şefkate ne kadar muhtaç olduğunu tam olarak anlayamaz.
İnsandaki hemcinsine şefkat ise, hakikî bir şükrün esasıdır. Hangi fert olursa olsun, kendinden daha fakirini bulabilir; ona karşı şefkat etmekle yükümlüdür. Eğer bir insan için, oruçla nefsine açlık çektirmek mecburiyeti olmazsa, şefkat vasıtasıyla yardım etmekle yükümlü olduğu muhtaç insanlara ihsanı ve yardımı yapamaz, yapsa da tam olamaz. Çünkü hakikî olarak o hâleti kendi nefsinde hissetmez.

Orucun Nefis Terbiyesine Bakan Faydaları

Orucun emredilmesinin hikmetlerinden birisi de nefis terbiyesi için en ideal ibadet olmasıdır. Çünkü nefis, kendini hür bilir ve serbest hareket etmek ister. Hatta kendisinde bir nevi rububiyet olduğunu zanneder. Hadsiz nimetlerle terbiye olunduğunu düşünmek istemiyor. Eğer dünyada serveti ve kudreti de varsa, gaflet de gözünü kapamışsa, bütün bütün gasbedercesine, hırsızcasına, İlâhi nimetleri, nimeti veren Yaratıcısını düşünmeden adeta hayvan gibi yutar.
İşte, Ramazan-ı Şerifte, en zenginden en fakire kadar herkesin nefsi anlar ki, kendisi mâlik değil, köledir; hür değil, kuldur. İzin verilmezse, en basit ve en rahat şeyi de yapamaz, elini suya uzatamaz diye, mevhum rububiyeti kırılır, kulluk halini takınır, hakikî vazifesi olan şükre girer.
Ayrıca Ramazan-ı Şerifteki oruç, doğrudan doğruya nefsin firavunluk cephesine darbe vurur, kırar. Aczini, zaafını, fakrını gösterir, kul olduğunu bildirir.
Hadisin rivayetlerinde vardır ki:
Cenâb-ı Hak nefse demiş ki: “Ben neyim, sen nesin?”
Nefis demiş: *“Ben benim, Sen sensin.”*
Azap vermiş, cehenneme atmış, yine sormuş. Yine demiş: *“Ben benim, Sen sensin.”* Hangi nevi azâbı vermiş, enâniyetten yani benlik ve gururdan vazgeçmemiş.
Sonra açlıkla azap vermiş. Yani aç bırakmış. Yine sormuş: “Ben neyim, sen nesin?”
Nefis demiş: *“Sen benim Rabb-i Rahîmimsin. Ben senin âciz bir abdinim.”*[2]

Orucun, İnsanın Aczini Anlaması Açısından Faydaları

Orucun, insanın ihtiyaçlarının çokluğu açısından ne kadar fakir olduğunu ve bu ihtiyaçlarını karşılamakta ne kadar aciz olduğunu anlaması açısından pek çok faydaları vardır. Bir faydası şudur ki:

İnsan, gafletle kendi mahiyetini unutabiliyor. Ne kadar aciz, fakir ve kusurlu bir varlık olduğunu görmez veya görmek istemez. Oysaki insan nefes ve su gibi hadsiz maddi ihtiyaçlarının yanında, sevgi ve şefkat gibi hadsiz manevi ihtiyaçların hepsine muhtaçtır, yani bunların fakiridir. Ve bu ihtiyaçlarının çok az bir kısmını kendisi temin edebilir, çoğunun temininden acizdir. Su için yağmur yağmalıdır. İnsan yağmuru yağdırmaktan acizdir. Bir ekmek yiyebilmesi için güneşin çalışması, dünyanın dönmesi, bulutların vazife görmesi gibi pek çok sebep çalışmalıdır. Oysa insanın bu sebepleri çalıştırmaktan ne kadar aciz olduğunu herkes bilir.

Hem insan, ne kadar zayıf, yok olmaya müsait, musibetlere maruz ve çabuk bozulur, dağılır et ve kemikten ibaret olduğunu düşünmez. Sanki çelikten bir vücudu var gibi, kendini ölümsüz zannedip dünyaya saldırır. Şiddetli bir hırs, açlık, ilgi ve muhabbetle dünyaya atılır. Her lezzetli ve menfaatli şeylere bağlanır. Hem kendini şefkatle terbiye eden Yaratanını unutur hem de hayatının yaratılış gayesini unutup, ebedi hayatını düşünmez ve günahlar içinde yuvarlanır.

İşte, Ramazan-ı Şerifteki oruç, en gafillere ve inatçılara da, ne kadar zayıf, aciz ve fakir olduğunu hatırlatır. Açlık vasıtasıyla midesini düşünür; midesindeki ihtiyacını anlar. Zayıf vücudu ne derece çürük olduğunu hatırlır. Ne derece merhamete ve şefkate muhtaç olduğunu fark eder. Nefsin firavunluğunu bırakıp, acz ve fakr ile İlâhi dergâha sığınmaya bir arzu hisseder ve bir mânevî şükür eliyle rahmet kapısını çalmaya hazırlanır -eğer gaflet kalbini bozmamışsa!

Ramazan Kur’an Ayıdır

Ramazan-ı Şerif, Kur'ân-ı Hakîmin dünya semasına indirildiği aydır. Kur'ân'ın bize gönderildiği bu mübarek ayda, o semâvî hitabı en güzel şekilde karşılamak için Ramazan-ı Şerifte oruç tutmak emredilmiştir.
Bu ayda, nefsin kötü arzularından ve dünyevi boş işlerden yüz çevirerek, yemeği içmeyi terk ederek insan âdeta meleklere benzemektedir. Bu vaziyette Kur'ân'ı yeni nâzil oluyor gibi okur ve dinler. Okurken ve dinlerken de Kur'an'daki İlâhi hitapları güya ilk geldiği andaki gibi okumaya ve dinlemeye çalışarak ulvi bir hal yakalayabilir. Hatta bazı yüksek ruhlu insanlar, Kur'an'ı, sanki bizzat Allah Resulü'nden (a.s.m.) işitiyor gibi dinlemek, belki Hazret-i Cebrâil'den, belki Cenab-ı Hakk'tan dinliyor gibi bir kudsî hâle mazhar olurlar. Ve insan kendisi tercümanlık ederek, başka insanlara da bu İlahi mesajı iletip, hem kendi yaratılış gayesine uygun hem de Kur'an'ın indirildiği aya uygun bir şekilde bu zaman dilimini geçirir.
Ramazan-ı Şerifte İslâm âlemi bir mescid hükmüne geçer. Öyle bir mescid ki, milyonlarla hâfızlar, o büyük mescidin her tarafında Kur'an'ı bütün yeryüzüne işittiriyorlar. Her Ramazan, "Ramazan ayı, kendisinde Kur'ân'ın indirildiği aydır."3 âyetini, nuranî, parlak bir tarzda gösteriyor; Ramazan Ayı'nın "Kur'ân Ayı" olduğunu ispat ediyor. O büyük İslam cemaati ya Kur'an'ı okumakla veya dinlemekle vakitlerini değerlendirirler.
İşte, bütün İslam âleminin, yeryüzünü büyük bir mescid haline getirip ibadet ettiği böyle bir zaman diliminde, nefsinin kötü arzularına tabi olarak, yemek içmekle o nuranî vazifeden çıkmak ne kadar çirkin olduğunu şu misalle daha iyi anlayabiliriz:
Camide herkesin namaz kıldığı esnada, birisinin namaz kılmak yerine oyun oynaması, okunan Kur'anı dinlemek yerine şarkı söylemesi ne kadar büyük bir hürmetsizlikse, aynen öyle de bütün İslam âleminin oruçla ve Kur'an'la meşgul olduğu bir zamanda yemek-içmek ve orucu bozan diğer şeyleri yapmak da Kur'an'a ve ibadet edenlere karşı o kadar büyük bir hürmetsizliktir.

Ramazan, Ahiret Ticareti İçin En Uygun Zaman Dilimidir

İnsan bu dünyaya ahiret hayatını kazanmak için gönderilmiştir.

Ramazan ayı bu ahiret ticareti için en uygun zaman dilimidir. Çünkü Ramazan-ı Şerifte amellere verilen sevaplar bire bindir. Kur'ân-ı Kerim okunduğunda, her bir harfi için on sevap vardır, on cennet meyvesi verilir.4 Ramazan-ı Şerifte ise her bir harfin on değil, bin ve Âyetü'l-Kürsî gibi âyetlerin herbir harfi için binler sevap verilir. Ramazan-ı Şerifin cumalarında bu sevap daha fazladır.5 Ve Leyle-i Kadir'de ise her bir Kur'an harfine otuz bin sevap verilir. 6
Evet, her bir harfi otuz bin ebedi meyveler veren Kur'ân-ı Hakîm, nuranî bir tûbâ ağacı gibi, mil yonlarla bâki meyveleri Ramazan-ı Şerifte mü'minlere kazandırır. İşte, bu kudsî, ebedî, kârlı ticarete bakalım, seyredelim ve düşünelim ki, Kur'an okumanın kıymetini takdir etmeyenlerin ne kadar büyük bir kârı elden kaçırdıklarını anlayalım…
İşte, Ramazan-ı Şerif âhiret ticareti için gayet kârlı bir pazar yeri gibidir. Uhrevî kazanç için gayet verimli bir zemindir. İbadetlerimizin bereketlenmesi için âdeta nisan yağmuru gibidir. Bu bereketli zaman dilimi, bütün müminlerin kulluk vaziyetlerini takınıp kâinattaki diğer mahlûklara ve en önemlisi Yaratıcılarına karşı sergiledikleri bir resmigeçit gibidir.
Bu durumda, yemek-içmek gibi nefsin gafletle, hayvanî ihtiyaçlarla ve malayani şeylerle meşgul olmasına ve nefsin arzuları peşinde koşmasına engel olmak için oruç ibadeti emredilmiştir. Bu şekilde hayvani ihtiyaçlardan soyutlanarak, melekler gibi bir tavır takınmak mümkün olur.
Ramazan-ı Şerif, bu fâni dünyada, fâni ömür içinde ve kısa bir hayatta, uzun bir ebedi hayatı içinde barındırır ve kazandırır. Evet, bir tek ramazan, eğer hakkıyla eda edilebilirse Kadir Gecesini içinde barındırmasından dolayı seksen senelik bir ömrü, ibadetle geçirmiş gibi bir netice kazandırabilir.
Nasıl ki bir padişah, yılın belli günlerini özel günleri olarak belirler ve o günlerde halka ve emri altında çalışanlara bazı ikramlarda bulunur. Öyle de, Ezel ve Ebed Sultanı olan on sekiz bin âlemin Padişah-ı Zülcelâli olan Rabbimiz, o on sekiz bin âleme bakan, Kur'ân-ı Hakîmini, Ramazan-ı Şerifte bize göndermiştir. Elbette o Ramazan, özel bir İlâhî bayram ve ruhanî bir meclis hükmüne geçmesi hikmetinin gereğidir.
Madem Ramazan İlahi bir bayramdır. Elbette bir derece boş ve hayvanî meşguliyetlerden insanları çekmek için, oruç tutmakla emredileceğiz. Bu orucun en mükemmeli ise, mide gibi bütün duyguları, gözü, kulağı, kalbi, hayali, fikri ve benzeri insanın bütün maddi manevi organlarına dahi bir nevi oruç tutturmaktır. Yani, haramlardan ve boş şeylerden uzaklaştırarak, her bir organımıza özel ibadete onları yönlendirmektir..
Meselâ, dilimizi yalandan, gıybetten ve galiz tabirlerden ayırmakla ona oruç tutturmak ve o

lisanımızı, Kur'ân okumak, zikir, tesbih, salâvat ve istiğfar gibi şeylerle meşgul etmek, dilin en mükemmel orucudur. Veya gözümüzü namahreme bakmaktan ve kulağımızı fena şeyleri işitmekten men edip, gözümüzü ibrete ve kulağımızı hak söz ve Kur'ân dinlemeye sarf etmek gibi, diğer organlarımıza da bir nevi oruç tutturmaktır.

Orucun, İnsanın Şahsi Hayatına Bakan Faydaları

Ramazan-ı Şerif'in orucunun, insanın maddi ve manevi hayatına pek çok faydası vardır. Oruç, insana en mühim bir ilâç gibi maddî ve mânevî bir perhizdir. İnsanın nefsi yemek, içmek hususunda serbestçe hareket ettikçe, hem şahsın maddî hayatına tıbben zarar verir hem de helâl-haram demeyip rast gelen şeyi âdeta saldırırcasına yiyerek mânevî hayatını da zehirler. Böyle bir durumda kalbe ve ruha itaat etmek, o nefse güç gelir, serkeşâne dizginini eline alır. Nihayet insan ona binemez; o insana biner.

Bazı veli zatların, nefis terbiyesinde riyazetin, yani yemenin içmenin azaltılarak ibadetle vakit geçirmenin önemli bir rolü vardır. Ramazan orucu da bir nevi riyazet gibi bizlere nefis terbiyesinde yardımcı olur ve hakikatlere karşı itaat etmeyi öğrenir.

Normal zamanlarda yemek üstüne yemek ile sürekli çalışan mide de bu vesile ile dinlenir. Allah'ın emrini dinleyerek helal olan yemeği ve içmeyi terk ettiği için, haramlardan çekinmeye yönelik emirleri de dinlemeğe ruhu ve nefsi daha kolay ikna olur. Bu şekilde manevi hayatı da düzene girer.

Diğer taraftan, insanların çoğu, açlığa çok defalar maruz kalırlar. Sabır ve tahammül için bir idman şeklinde olan açlığa ve riyazete muhtaçtırlar. Ramazan-ı Şerifteki oruç, ortalama on beş saat, sahursuz ise yirmi dört saat devam eden bir açlık zamanında sabır etmeyi öğreten bir riyazet ve bir idmandır. Demek, insanlığın sıkıntılarını arttıran sabırsızlığın ve tahammülsüzlüğün bir ilâcı da oruçtur.

İnsanın midesiyle irtibatlı pek çok maddi ve manevi organları vardır. Eğer o mide yılda bir ay gündüzleri istirahat etmezse mideyle irtibatlı diğer azalar hususi ibadetlerini unutur, yemek ve içmekle meşgul olur. Bu nedenle eskiden beri veli zatlar manevi yükselişleri için yemeği içmeyi azaltma yolunu tercih etmişlerdir.

Ramazan-ı Şerifin orucuyla beden fabrikasının hizmetçileri anlarlar ki, sırf yemek ve içmek için yaratılmamışlar. Bedenin maddi ve süflî eğlencelerine bedel, Ramazan-ı Şerifte melekî ve ruhanî eğlencelerle, insanın ruhu ve manevi latifeleri lezzet alır. Onun içindir ki, Ramazan-ı Şerifte mü'minler derecelerine göre ayrı ayrı nurlara, feyizlere, mânevî sürurlara mazhar

oluyorlar. Kalp ve ruh, akıl, sır gibi latifelerin, o mübarek ayda oruç vasıtasıyla çok manevi feyizleri ve yükselişleri vardır. *Midenin ağlamasına bedel, onlar mâsumâne gülüyorlar.*

Allah Hayvanların birbirini parçalamasına neden izin veriyor? (Haşa) Allah Sadist mi?

ateistlerecevap.org/2017/05/allah-hayvanlarn-birbirini-parcalamasna.html

by Ateistlere Cevap - May 20, 2017

Değerli kardeşimiz,
"Vahşi hayvanlar bir araya toplandığında, Denizler ateşlendiğinde, nefisler eşleştirildiğinde, diri diri toprağa gömülen kıza sorulduğunda "hangi günahtan dolayı öldürüldü?" diye sorulduğunda.... Herkes ne getirmiş olduğunu anlar." (Tekvir, 5-14)
"Her hak sahibine hakkını vereceksiniz, hatta boynuzsuz koyunun boynuzlu koyundan kısas suretiyle hakkı alınacaktır." (Müslim Birr 15, 60)
İnsan, kendini ölçü alarak hayvanları anlayamaz:
Öncelikle hayvanların çektiği acıların insanın beyin algısı ve ölüm düşüncesinden yoksun olduğu açık bir husustur.
Hayvanların nasıl bir duygu ile bu acıları yaşadıkları insana kıyaslanmamalıdır. Zira insan beyninin algı mekanizması, alınan duygulara farklı anlam ve içerikler katmaktadır.
Örneğin bir hastanın hastalığından duyduğu acı mekanik bir acı olmakla beraber, umutsuzluk, kimsesizlik, çaresizlik, yokluk, zavallılık gibi algılar insan bilincine ait algılardır.
Gerçekte bizim hastalık dediğimiz de bu keder, hüzün ve ızdırap algımızdan kaynaklıdır.
Hayvanlarda ebedilik veya sonsuzluk gibi bir bilinç algısı olmadığı gibi, yaptıkları işin suç veya kötülük olduğuna dair de bir anlam algıları söz konusu değildir.
Acı duygusunun ise beyin tarafından salgılanan karşı hormonlar ile tolere edildiği veya

beynin belli bir titreşim katsayısından sonra algıyı iptal ettiği bilinmektedir.
Dolayısıyla hayvanlara acımak şeklinde duyulan duygu antropik bir algıdan ibarettir.
Hayvanların da kendilerine göre aldıkları lezzetler vardır:
Kaldı ki Kuran-ı Kerim anlam içeriğinden yoksun hayvanlara ait bu gibi durumların bile adalet ile düzenleneceğini ve acı duygusuna karşılık hayvanlara zevk duygusunun verileceğini göstermektedir.
Hayvanların bedenen ebedi olmamaları ise onlardaki bu algı ve anlam noktasındaki bilinç yokluğudur.
Bazı kimseler, bu ve benzeri sorularda hem antropik bir duruşla hem de bireysel anlamda kendi duygu ve algılarını merkeze alarak evrensel bir yorum zorlaması açığa çıkmaktadır.
Bu ise sonuçta Allah'ın da bir insan gibi düşünülmesine ve O'na asla layık olmayan yanlış ifadelerle güya sorgulanmaya çalışılmasına neden olmaktadır.
Allah, hiçbir şeye benzemez:
İnsan olarak bizim alemimiz bizi bağlar. Ve biz bu alemimizden sorgulanacağız.
Allah-u tealanın sabır ismi olduğu gibi haksızlıklara karşı müntakim ismi de vardır.
Allahu Teala bizlerin düşüncelerinin ürünü olan bütün noksan sıfatlardan münezzehtir.
Hayvanın başına gelen her şey rahmettir:
Hayvanların çektikleri sıkıntılar, onlar için bir rahmettir. Ebediyen o rahmetten istifade edeceklerdir.
Rahmân ismi,"bütün canlıların, başta rızık olmak üzere, her türlü ihtiyaçlarını rahmetiyle yerine getiren" manasına gelmektedir.
Hayvanlar âleminin görevlerini aksatmadan yerine getirmelerine mükâfat olarak, ahirette onlara mahsus bir saadete kavuşmalarını Rahmân ismi iktiza etmektedir. Buna hem örnek, hem delil olmak üzere hayatını Allah uğrunda feda eden mücahitlerin şehitlik rütbesine ermeleri verilebilir. O şehit, hayatını Allah yolunda feda ettiği gibi, her bir hayvan da yine Allah'ın ona ihsan ettiği cihazlarla O'nun verdiği fıtrî vazifeleri yerine getirerek yaşıyor ve hayatını bu yolda bir bakıma feda ediyor. Onların hayatları da 'vazife uğrunda ve mücahede işinde telef" oluyor.
Bu sebeple, hayvanların da kendilerine mahsus bir manevî ücret almaları, ahirette ruhanî bir zevk tatmaları Rahmân isminin ayrı bir tecellisi olacaktır.
Her hayvan türünün aldığı lezzet farklıdır:
Hanlıların her bir türü ayrı bir âlemdir. İnsan nevi, bu milyonlarca neviden sadece biridir.
Bizler, hayvanların her bir nevinin bu dünya hayatından nasıl bir haz aldıklarını bilemediğimiz gibi, ahiretteki manevî ücretlerini de idrak edemeyiz.
Şu var ki, semada uçan bir kuşla, denizde yüzen bir balığın yahut ormanda gezen bir ceylanın bu dünya hayatından aldıkları lezzetler ve hazlar birbirinden farklı olduğu gibi, bunların ahiretteki manevî lezzetleri de her birinin istidadına göre farklılık gösterecektir. Biz ancak bu farklılığın olması gerektiğine aklen hükmedebiliriz. Ama bu farklı lezzetlerin ve zevklerin mahiyetini ve keyfiyetini anlamamız mümkün değildir.
Hayvanda akıl olmadığı için ölüm acısını hiç düşünmez. Dünyadan ayrılmak gibi bir problemi de yoktur. Sadece kesime yakın bir şeyler hisseder gibi olur.

Her nefis ölümü tadacaktır:
Her nefis ölümü tadacağına göre, hayvanlar da bu kaideye dahildirler.
Cenâb-ı Hak, sonsuz hikmetiyle hayvanlar âlemini “et yiyenler ve bitkiyle beslenenler” olmak üzere iki kısma ayırmıştır. Bütün hayvanlar ot yeselerdi, bütün hayvanların cenazeleri ortada kalacaktı. Bu faraziyeye göre, böcekler de et yemeyeceklerinden bir buçuk milyonu aşan hayvan türlerinin bütün cenazeleri yeryüzünde açıkta bırakılacak, yahut hepsinin toprağa gömülmeleri gerekecekti.
İlâhî hikmet, hayvanların bir kısmını diğerlerine rızık yapmakla hem Rezzak ismini tecelli ettirmekte, hem de Kuddüs isminin tecellisiyle yeryüzünün temizliği ve nezafeti sağlanmış olmaktadır.
Hayvanların terakkisi yoktur:
Her canlının kendine mahsus tespihi ve ibadeti vardır. Bu görevini yapan ve bu dünyadan göçme zamanı gelen bir canlıyı bir başka hayvanın parçalayıp yemesinden, yahut insanların yaptığı gibi kesip yemelerinden rahatsızlık duyanlar şunu unutuyorlar:
Bir insanın bir başkası tarafından öldürülmesiyle bir hayvanın kesilip yenilmesi arasında şöyle önemli bir fark vardır: “İnsan, öldürülmeyip hayatta kalsaydı şu ibadetleri yapabilir, şu hayırları işleyebilir ve şu ilimleri tahsil ederek kemale erebilir, manevî terakkisinde büyük yol alabilirdi.” diye düşünebiliriz. Ama, hayvanlar için böyle bir terakki ve tekâmül söz konusu değil.
Özetle, Allah hakimdir, abes ve gereksiz iş yapmaz; rahimdir, merhametiyle muamele eder. Onun hikmetine ve rahmetine itimat etmek, Ona güvenmek ve Ona gerçekten inanmak gerekir.

Kur’an’a göre Dünya’nın şekli nedir?

ateistlerecevap.org/2017/05/kurana-gore-dunyann-sekli-nedir.html

by Ateistlere Cevap - May 19, 2017

“Biz ona dünyada geniş imkânlar verdik ve ihtiyaç duyduğu her konuda sebep ve vasıtalar ihsan ettik. O da batıya doğru bir yol tuttu. Nihayet batıya ulaştığında, güneşi adeta kara bir balçıkta batar vaziyette buldu. Orada yerli bir halk bulunuyordu. Biz: *‘Zülkarneyn! İster onlara azab edersin, ister güzel davranırsın.’* Zülkarneyn şöyle dedi: *‘Kim zulmederse, Biz onu cezalandırırız, sonra da Rabbinin huzuruna götürülür. O da ona benzeri görülmedik bir ceza uygular. Fakat iman edip makbul ve güzel davranışlar içinde olana, en güzel karşılık verilir ve ona kolay olan buyruklarımızı emrederiz, kolaylık gösteririz.’* Zülkarneyn bu sefer yine bir yol tuttu. Güneşin doğduğu yere varınca, onun, kendilerini sıcaktan koruyacak bir siper nasib etmediğimiz bir halk üzerine doğduğunu gördü.”(Kehf, 18/85-90)

Ayette geçen ve “Kara bir balçık” diye tercüme edilen “aynin hamietin” tamlaması farklı iki okunuşa göre “siyah balçıklı göze, sıcak göze” anlamlarına gelir. Her iki kıraat da güneşin batışı esnasında okyanusta meydana gelen manzarayı tasvir eder. Okyanusta, güneşin battığı yerde ya siyah balçıklı bir göze veya buharlaşmakta olan bir sıcak su gözesi görünümü meydana gelmektedir. Bu iki mânayı birleştire rek, “güneşi siyah balçıklı bir sıcak su gözesine batıyor gibi gördü” şeklinde bir mâna vermek de mümkündür.

Yüce Allah, Zülkarneyn’i yeryüzünde güç, kuvvet, ilim, irfan ve her türlü maddî ve manevî imkâna sahip bir lider kıldı. Bu imkânlar sayesinde dilediğini el de edebiliyor ve dilediğini yapabiliyordu. O bu imkânları Allah yolunda kullan mak üzere cihad ve fütuhata çıktı. Tefsirlerde nakledildiğine göre Zülkarneyn, ba tıda Atlas Okyanusu’na veya Karadeniz’e kadar gitti. Orada güneşin deniz ufkun da batışını seyretti. Güneş, sislerle kaplı deniz ufkunda, sanki balçıklı bir su göze sine veya sıcak su gözesine gömülür gibi batıyordu. Kur’an burada coğrafî ve kozmografik bilgi vermemiş, bakanın ufukta gördüğünü tasvir etmiştir.

Tefsircilerin kanaatine göre Zülkarneyn’in sahilde karşılaştığı kavim inkarcı bir topluluk idi. O yüzden Allah Teâlâ onu, bu kavmi cezalandırmak veya eğitmek ve böylece iyilikle yola getirmek arasında serbest bıraktı.

Zülkarneyn batıda işlerini bitirdikten sonra doğunun yolunu tuttu. Neticede, muhtemelen Afrika'nın veya Asya'nın doğu kıyılarına, Hint Okyanusu'ıa, yahut Hazar denizine ulaştı. Âyetlerin akışından anlaşıldığına göre burada medenî hayat gelişmemişti. Zülkameyn'in karşılaştığı insanlar, medeniyetten uzak olduklarından, güneşin sıcağına ve yağmura karşı korunmak için ne elbise dikip giymesini biliyorlardı ne de barınabilecekleri evleri vardı, topraklarında güneşe karşı koruyabilecek bitki örtüsü de bulunmuyordu.

Bu ayetlerden de anlaşılacağı üzere dünyanın düz olduğu gibi bir ifade olmadığı gibi böyle bir mana da çıkarılamamaktadır. Aksine Kur'an-ı Kerim'de dünyanı yuvarlak olduğu ifade edilmiştir.

> "Dağları görürsün de, donmuş sanırsın; oysa onlar bulutların sürüklenmesi gibi sürüklenirler. Herşeyi 'sapasağlam ve yerli yerinde yapan' Allah'ın sanatı (yapısı)dır (bu). Şüphesiz O, işlediklerinizden haberdardır." (Neml, 27/88)

Neml suresindeki ayette Dünya'nın sadece döndüğü değil, dönüş yönü de vurgulanmaktadır. 3.500-4.000 metre yükseklikteki ana bulut kümelerinin hareket yönü daima batıdan doğuya doğrudur. Hava durumu tahminleri için çoğunlukla batıdaki duruma bakılmasının sebebi de budur.

Bulut kümelerinin batıdan doğuya doğru sürüklenmesinin asıl sebebi Dünya'nın dönüş yönüdür. Günümüzde bilindiği gibi, Dünyamız da batıdan doğuya doğru dönmektedir. Bilimin yakın tarihlerde tespit ettiği bu bilimsel gerçek, Kur'an'da yüzyıllar öncesinden -Dünya'nın bir düzlem olduğu, bir öküzün başının üstünde sabit durduğu sanılan 14.yy.da haber verilmiştir.

Dünyanın yuvarlak olduğunu haber veren diğer ayetler:

> "Ey cin ve insan topluluğu! Göklerin ve yerin kuturlarından geçmeye gücünüz yetiyorsa haydi çıkın. Çıkamazsınız, ancak bir imkan ile çıkabilirsiniz."(Rahman, 55/33)

Ayetteki 'kuturlar' tabiri bilindiği gibi çaplar demektir. Çap, yuvarlak bir şekil olduğuna göre, hem göklerin, hem dünyanın yuvarlak olduğu anlaşılır.

Einstein'e göre, kainatta her şey, kainata tabi olarak küreseldir. Ondan yedi yüz sene önce yaşamış olan Muhyiddin ibn Arabî ise, Fütuhat'ın birinci cildinde aynen şöyle der: *"Allah, kemal sahibidir. Kainatta kendi kemal sıfatını göstermiş, gökleri mükemmel*

yaratmıştır." Mükemmel şekil küredir. Onun için Allah kainatı küreler şeklinde yaratmıştır.

> "Bundan sonra arzı yapıp düzenledi, ondan suyunu ve otlağını çıkardı." (Nâziât, 79/31-31)

> "Allah geceyi gündüze dolar, gündüzü de geceye dolar." (Zümer, 39/5)

Ayetlerindeki 'daha' fiili yapıp düzenlemek' anlamına geldiği gibi 'deve kuşunun yumurtlama yeri, udhiyye, uhuvve, yuvarlak taş ve ceviz atmak' anlamına gelen 'dahu' mastarıyla da alakalıdır. Arapça'da bir fiilin iki değişik anlama gelebilmesi özelliğinden faydalanılarak, Dünya'nın yuvarlak olduğu anlatılmaktadır. Ayrıca ikinci ayette "dolamak" diye tercüme edilen Arapça 'tekvir' kelimesi, yuvarlak şekilde sarmak manasına gelir. Bu ayette de, gece ve gündüzün oluşmasına, Dünya'nın yuvarlak olması ve dönmesinin sebep olduğu kastedilmektedir.

> "Gece de bir alamettir onlara. Ondan gündüzü soyar çıkarırız."(Yâsîn, 36/37)

"Soyup çıkarmak" fiilinin Arapça'sı olan 'sehl' kelimesinin *"yuvarlak bir şeyi soymak"*tır. Türkçe'de de hayvanların derilerinin soyulduğu yere 'salhane' (selhhane) denir.

> "Onlar hiç bilmedikleri bir zamanda aniden kıyametin gelmesini mi gözlüyorlar?" (Zuhruf, 43/66)

Kur'an-ı Kerim, kıyametin ansızın, bir anda kopacağını, bu ayetle ifade ederken, A'raf suresinin 97. ve 98. ayetleri şöyle demektedir:

> "Kasabaların halkı, geceleri uyurken onlara gelecek baskınımızdan güvende midirler? Yahut kasabaların halkı, kuşluk vakti eğlenirken, baskınımızın kendilerine gelmesinden güvende midirler?"

Kıyamet aniden gelecek ve geldiği zaman Dünya'nın bir tarafında gündüz, öbür tarafında gece olacaktır. Bu da küre şeklinden başka bir şey değildir.

Kur’an’ı Kerim’in değişime uğramadığının kanıtları.

ateistlerecevap.org/2017/05/kuran-kerimin-degisime-ugramadgnn.html

by Ateistlere Cevap - May 13, 2017

Değerli kardeşimiz,
Allah, Kur’an ve diğer iman esaslarında Müslümanları şüpheye düşürmek için, eskiden olduğu gibi şimdi de bazı iftiralar yapılmaktadır. Bir Müslüman asırlardır Ümmet-i Muhammed’in kabul ettiği bir davada hemen şüpheye düşmemelidir. Ancak bu iddialara cevap vermek de gerekir:
1. Bilindiği gibi kelimeler manalara, edebî sanatlara zarf olurlar. Esas olan manadır, sanattır. Hepimiz Türkçe bildiğimiz halde kendi öz dilimizle yazılmış bir edebî şaheserin benzerini niçin yazamıyoruz. Demek ki, hüner kelimelerde değil onu çok iyi kullanan ediplerin ilminde, sanatındadır. Arapçanın Kur’an hakikatlerinin ifadesinde müstesna bir özelliği vardır. Özelikle kalp ve his alemine ait kelimeler onda çok zengindir.
Bununla birlikte hiçbir Arap edibi de Kur’an’a misil getirememiştir. Zira, Kur’an’da Arapçanın çok ötesinde bir kutsiyet vardır. Taklit edilemeyen, işte o kutsiyettir. Bu ise, Kur’an’ın Allah kelamı olmasında saklıdır. Belağat ilminin dahileri bu manayı çok iyi kavramışlar, bundan da öte tatmışlar, zevk etmişlerdir. Biz ise aynı manayı Allah’ın bir diğer kitabı olan Kâinat kitabından misaller getirmekle bir derece anlayabiliyoruz.
Elementler birer harf kabul edilirse, bu elementlerden insanlar bir takım eserler yaparlar. Allah ise aynı elementlerden insan yapar, hayvan yapar, ağaç yapar. İşte burada elementler ötesi bir ilahi sanat, bir ilahi kudret ve irade söz konusudur. İşte taklit edilemeyen de budur.
2. İslam hakikat ve hikmet dinidir. Her bir davası delil ve ispat üzeredir. Kur’an’ın değişmediği

ve günümüze kadar sıhhatli bir şekilde geldiği o kadar aşikar ki bunu az bir dikkat ile görmek mümkündür. Mesela, Hz. Osman (r.a) zamanında mevcut hafız topluluğunun birleşimi ve yardımıyla hiçbir vesveseye imkan bırakmayacak şekilde yazılan Kur'an, şu an elimizde bulunan Kur'an'ın ta kendisidir. Yani ilk inen Kur'an ile şimdi piyasada var olan veya her an yazılan Kur'anların hiçbiri arasında ihtilaf yoktur. Herhangi bir dünya ülkesinden bir Kur'an alın bunu 300 veya bulabilsek 1.000 yıl önce yazılan bir Kur'an ile karşılaştırsak, arada bir farka rastlamayacağız. Harfi harfine aynı olduğunu göreceğzi.

Allah'ın son mukaddes kitabı, bütün insanlığa İlâhi fermanı olan Kur'an, yirmi üç senede âyet âyet, sûre sûre nazil olmuştur. Peygamber Efendimiz (asm) kendisine nazil olan âyet ve sûreleri yanında bulunan sahabelerine okur, sahabeler de onu ezber ederler, bir kısmı da yazardı. Bundan ayrı olarak, Peygamber Efendimizin (asm) vahiy kâtipleri vardı. Bunlar nazil olan âyetleri ve sûreleri özel olarak yazmakla vazifeli idiler. Gelen âyet ve sûrenin nerede yer alacağı, Kur'an'ın neresine gireceği de bizzat Peygamberimize (asm) Cebrail (as) vasıtasıyla bildiriliyor, o da vahiy kâtiplerine tarif ederek, gerekeni yaptırıyordu. Böylece Hz. Peygamber (asm)'in sağlığında Kur'an'ın tamamı yazılmış, nereye neyin gireceği belli olmuştur. Aynca Cebrail (as) her Ramazanda gelir, o güne kadar nazil olmuş âyet ve sûreleri Peygamberimize (asm) yeni baştan okurdu.

Efendimizin (asm) vefatından evvelki son Ramazanda Hz. Cibril (as) yine gelmiş, ancak bu sefer Kur'an'ı Peygamberimiz (asm) ile iki sefer okumuşlardı. Birinci sefer Hz. Cibril (as) okumuş, Peygamberimiz (asm) dinlemiş; ikinci seferde ise Peygamberimiz (asm) okumuş, Hz. Cibril (as) dinlemişti. Böylece Kur'an son şeklini almıştı.

Bununla beraber, Hz. Peygamber (asm)'in sağlığında Kur'an, henüz müstakil bir cilt hâlinde bir araya toplanmış da değildi. Sayfalar halinde sahabeler arasında dağınık olarak bulunuyor, hafızalarda ezberlenmiş halde duruyordu. Fakat neyin nereye gireceği gayet kesin ve net şekilde bilinmekteydi.

Nihayet Hz. Ebû Bekir (ra)'in hilâfeti zamanında görülen lüzum üzerine Zeyd bin Sâbit'in başkanlığında vahiy kâtiplerinden ve kuvvetli hafızlardan müteşekkil bir komisyon kuruldu. Kur'an'ın bir cilt hâlinde bir araya toplanma işi, bu komisyona havale edildi. Ashabdan herkes, elinde yazılı bulunan Kur'an sayfalarını getirip bu komisyona teslim ettiler. Hafızların ve vahiy kâtiplerinin elbirliği ile çalışmaları sonunda sayfalar, sûre ve âyetler Peygamberimizin (asm) tarif ettiği şekilde yerli yerine kondu. Böylece Kur'an, Mushaf adıyla tek kitap hâline getirilmiş oldu.

Artık Kur'an için unutulma, kaybolma, tahrif ve tebdile uğrama diye bir şey söz konusu olamazdı. Zira aslı, Hz. Peygamber (asm)'e gelen şekliyle eksiksiz ve noksansız şekilde tesbit edilmişti.

Hz. Osman (ra) zamanında görülen lüzum üzerine, bu Mushaf'tan yeni nüshalar çoğaltılıp çeşitli memleketlere gönderildi. Bugün elde mevcut olan Kur'anlar, işte bu Kur'an'dan çoğaltılmıştır.

Kur'an tesbit edilişindeki sağlamlık itibariyle, diğer ilâhi kitaplardan farklı olarak, hiçbir tahrifat ve değişikliğe uğramadan vahiy mahsulü olan şekliyle tespit edilip ortaya konmuş; 1400 senedir de muhafaza edilerek gelmiştir. Bunda, Kur'an'ın edebî icaz ve i'câzının, yani,

ezberleme kolaylığının hiçbir insan sözüne benzememesinin ve söz olarak hiçbir taklidinin yapılamamasının, edebiyat ve belagatına erişilememesinin ve zaptında azamî titizlik gösterilmesinin büyük rolü olduğu kesindir. Fakat asıl sebeb, Kur'an'ı Cenâb-ı Hakk'ın hıfz ve himayesine alması, onu kıyamete kadar lâfız ve mânâ bakımından bir mu'cize olarak devam ettirmeyi taahhüd etmesidir. Nitekim Kur'an'da şöyle buyurulur:

> «Muhakkak ki bu Kur'an'ı biz indirdik ve onu koruyacak, muhafaza edecek, devam ettirecek de biziz…» *(Hicr, 15/9).*

Bugün yeryüzündeki bütün Kur' anlar aynıdır. Hiçbir farklılık ve değişiklik yoktur. Ayrıca milyonlarca hafızın ezberinde bulunmakta, her an milyonlarca dil ile kırâet edilip okunmaktadır. Bu özellik, Kur'an'dan başka herhangi bir beşeri kitaba nasib olmadığı gibi, semavi kitaplardan hiçbirine dahi nasib olmamıştır. Allah'ın son kelâmı, hükmü kıyamete kadar baki ezelî fermanı olan Kur'an'ın, böyle eşsiz bir makam ve ulvi bir şerefe nail olması da, elbette zaruri ve lüzumludur.

3. Kur'an'ın Peygamber sözü olduğu iddiasına gelince:

Kur'ân-ı Kerim'in, Efendimiz (asm) veya başka biri tarafından tertib edildiği iddiası birkaç gözü dönmüş cahiliye insanıyla, günümüzün, Kur'ân düşmanı müsteşrikleri tarafından sık sık ortaya atılan bir mevzudur ve bununla bilgisiz, görgüsüz kimselerin zihinlerinin bulandırılması hedeflenmektedir. Kanaatimce, dünün müşrikleri gibi, bugünün müşrikleri de, bu mevzuda düşünmeden garazlı davranıyor ve garazlı konuşuyorlar. Zira Kur'ân, kim tarafından olursa olsun, insafla ele alındığı zaman bir beşere mal edilemeyecek kadar muallâ ve ilâhî olduğu anlaşılacaktır. Şimdi bu ciddî mevzuun derinlemesine tahlilini dev adamların devâsâ kitaplarına havale edip sadece birkaç ana başlığı hatırlatacağız:

a. Bir kere Kur'ân'ın üslubuyla hadislerin üslubu birbirlerinden o kadar farklıdır ki; Araplar, Efendimizin (asm) Kur' ân dışı beyanlarını, kendi muhavere ve konuşma tarzlarına uygun buluyorlardı ama, Kur'ân karşısında hayret ve hayranlıktan kendilerini alamıyorlardı.

b. Hadisleri okurken, arkasında düşünen, konuşan, Allah haşyetiyle iki büklüm olan bir insan imajı sezilir. Oysa ki, Kur'ân'ın sesinde yüksek bir celâdet, heybetli bir edâ ve cebbar bir şive hissedilir. Bir insan beyanında, birbirinden öyle çok farklı iki üslubu birden tasavvur etmek ne makuldür ne de mümkün.

c. Mektep-medrese görmemiş ümmî bir insanın -O ümmîye ruhlar feda olsun- eksiksiz, kusursuz; ferdî, ailevî, içtimâî, iktisâdî ve hukukî bir sistem getirip vaz' etmesi, her şeyden evvel düşünce ve aklın bedâhetine terstir. Hele bu sistem, asırlar boyu, dost-düşman bir sürü millet tarafından tatbik edilecek kadar harika ve bugüne kadar tazeliğini korumuşsa.

d. Kur'ân'da varlık, hayat ve bunlarla alâkalı ibadet , hukuk ve iktisad gibi mevzular birbiriyle öyle dengeli ve yerli yerince ele alınmıştır ki; bunları görmemezlikten gelerek onu beşer kelâmı farzetmek, bir bakıma onun mübelliğini beşer kabul etmemek demektir. Zira, yukarıdaki meselelerin bir teki bile, süreklilik ve zaman üstü olma gibi, hususiyetleriyle en büyük dâhilerin dahi altından kalkamayacağı ağır meselelerdir. Böyle, yüzlerce meselesinden herbiri, birkaç dâhinin üstesinden gelemeyeceği zengin muhtevalı bir kitabı,

mektep-medrese görmemiş bir ümmîye isnad etmek mücerred bir iddiadır.

e. Kur'ân, geçmişe-geleceğe dair verdiği haberler itibariyle de hârikadır ve katiyyen beşer kelâmı olamaz. Bugün, yeni yeni keşiflerle ortaya çıkarılan, geçmiş kavimlerin yaşayış tarzları, iyi veya kötü akıbetleri kelimesi kelimesine asırlârca evvel Kur'ân-ı Kerim'in haber verdiği gibi çıkmıştır. İşte, Hz. Sâlih (as), Hz. Lut (as) ve Hz. Musa (as) gibi peygamberler, işte onların kavimleri ve işte herbiri başlı başına birer ibret meşheri olan meskenleri!..
Kur'ân'ın, geçmişe dair verdiği haberlerin katiyyet ve doğruluğu kadar, geleceğe aid ihbarâtı da o ölçüde önemli ve başlı başına bir mucizedir.
Mesela, senelerce evvel Mekke'nin fethedileceğini ve Kâbe'ye emniyet içinde girileceğini

> "Allah dilediğinde, güven içinde başlarınızı traş ederek ve saçlarınızı kısaltarak korkmadan Mescid-i Haram'â gireceksiniz." *(Fetih, 48/27)*

ayetiyle haber verdiği gibi, İslâm'ın bütün bâtıl sistemlere galebe çalacağını da

> "O, Resûlünü, hidayet ve hak dinle gönderdi ki, bütün dinlere galebe çalsın. Şâhid olarak Allah yeter." *(Fetih, 48/28)*

beyanıyla ilân etti. Kezâ, o gün Romalılar karşısında savaş galibi görünen Sâsânilerin yenileceğini ve aynı zamanda, Bedir gâlibiyetiyle Müslümanların da sevineceğini

> "Rum yenildi (bölgenize) en yakın bir yerde. Onlar bu mağlubiyetden sonra (yeniden) galebe çalacaklar. Birkaç yıl içinde. Bundan önce de sonra da iş Allah'a aiddir. O gün mü'minler de sevinirler." *(Rum, 30/2-4)*

müjdesiyle duyurmuşdu; vakti gelince Kur'ân'ın haber verdiği gibi çıktı. Bunun gibi,

> "Ey Resûl, Rabbinden sana indirileni duyur; eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini yapmamış olursun. Allah seni (insanlardan gelen kötülüklerden) koruyacaktır." *(Maide, 5/67)*

ayetiyle de, en yakınındaki amcasından, düşman millet ve düşman devletlere kadar çevresi

düşmanlıklarla sarılı olduğu halde, hayatını emniyet içinde geçireceği va'dolunmuşdu ve öyle de oldu.
Değişik ilim dallarının inkişâfıyla, âfâk ve enfüsün yâni insan mâhiyeti ve mekânların didik didik edileceğini, ilmî buluş ve tesbitlerin, yeni yeni keşiflerin insanoğlunu inanmaya zorlayacağını

> "Biz onlara, ufuklarda ve kendi nefislerinde mucizelerimizi göstereceğiz ki, o (Kur'ân ve Kur'ân'ın getirdikleri)nin gerçek olduğu onlara iyice belli olsun. Rabbinin her şeye şâhid olması yetmez mi?" *(Fussilet, 41/53)*

mucizevî beyanıyla ifâde etmişti ki, günümüzde süratle o noktaya doğru gidilmektedir.
Ayrıca, Kur'ân, nazil olduğu günden bu yana

> "Deki: And olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kur'ân'ın bir benzerini getirmek için toplansalar, yine O'nun benzerini getiremezler. Birbirlerine arka verseler de." *(İsra, 17/88)*

deyip, hasımlarının damarlarına dokundurduğu halde, bir-iki küçük hezeyanın dışında, kimsenin ona nazire yapmaya teşebbüs etmemesi ve edememesi, onun verdiği haberi doğrulamakda ve mucize olduğunu ilan etmektedir.
Kur'ân-ı Kerim'in nâzil olduğu ilk yıllarda, Müslümanlar az, zayıf, iktidarsız ve geleceğe aid hiçbir düşünceleri yoktu. Ne bir devlet, ne dünya hakimiyeti ne de yeryüzündeki sistemleri altüst edecek dinamikleri hâvi yeni dinin güç kaynağı adına hiçbirşey bilmiyorlardı. Oysa ki, Kur'ân

> "Allah sizden, inanıp iyi işler yapanlara vaad etti ki; onlardan öncekilerini nasıl hükümrân kıldıysa, onları da yeyüzünde hükümran kılacak ve kendileri için seçip beğendiği dinlerini sağlama bağlayacak ve korkularının ardından da onları güvene erdirecektir." *(Nur, 24/55)*

ayetiyle onlara, bu yüksek hedefleri gösteriyor ve cihanın hakimi olacakları müjdesini veriyordu. Daha bunlar gibi, Müslümanlığın ve Müslümanların geleceği, zafer ve hezimetleri, terakkî ve tedennîleriyle alâkalı pekçok ayetler varki, hepsini burada zikretmemiz mümkün

değil. Kur'ân-ı Kerim'in gelecekle alâkalı verdiği haberlerin büyük bir bölümünü, değişik ilim dallarının varacakları nihâi hudutlarla ilgili olan ayetler teşkil eder. İlmî tesbitlerle alâkalı, kısa fezlekeler halinde, Kur'ân'ın verdiği haberler o kadar hârika ve o kadar erişilmezdir ki, onun bu mevzudaki beyanlarını kulak ardı etmek mümkün olmayacağı gibi, bu mevzudaki beyanlarıyla ona beşer kelâmı demek de mümkün değildir. Yüzlerce âyetin sarâhat, delâlet ve işaret yoluyla ifâde ettikleri harikalara dair pekçok eser yazıldığından, bu meselenin tafsilâtını o eserlere havale ederek, misâl teşkil edecek birkaç ayetin işaret ve delâlet ettikleri hususları kaydedip geçeceğiz.
Kâinatın Yaratılışı
Kâinatın yaratılışıyla alâkalı olarak,

> "İnkâr edenler, gökler ve yer bitişik bir durumdayken, onları birbirinden ayırdığımızı, sonra da bütün canlıları sudan yarattığımızı görüp düşünmüyorlar mı? Halâ imân etmeyecekler mi?"*(Enbiya, 21/30)*

ayetinin anlattığı yüksek hakikat, teferruatına dair farklı mütalâalar ileri sürülse bile ilk hilkatla alâkalı değişmeyen en sabit bir prensiptir. Ayette anlatılan, bitişik olma ve ayrılma, ister gazlardan müteşekkil kitlenin, nebulolara ayrılması, ister güneş sistemi gibi sistemlere bölünüp şekillenmesi ve manzumelerin ortaya çıkması, isterse bir sehâbiye ve bir dumanın bölünüp, parçalanıp, zabt-ü rabt altına alınması şeklinde olsun netîce değişmez. Âyet, kullandığı malzeme ve seçtiği üslup itibariyle, ilmî araştırmalar için hep bir ışık kaynağı olmuş, bütün faraziye ve nazariyelerin eskiyip atılmasına karşılık o, tazeliğini korumuş, bugünlere gelmiş ulaşmış ve yarınlara hakim olmaya da namzed görünmektedir.
Astronomi
Kur'ân-ı Kerim'de astronomiye esas teşkil edecek o kadar çok âyet vardır ki, bunların biraraya getirilerek teker teker tahlil edilmeleri, cildler ister. Biz bir-iki âyetin işaretiyle iktifâ edeceğiz.

> "Allah o zattır ki, gökleri, görebildiğiniz bir direk olmaksızın yükseltti; sonra da iradesini (tekvin) arşına yöneltti. Artık hepsi belli bir süreyle kayıtlı olarak akıp gitmektedir." *(Ra'd, 13/2)*

Âyet, göklerin yükseltilmesini, genişleyip büyümesini hatırlattığı gibi, her şeyin nizam içinde baş başa, omuz omuza olmasını da (bilebileceğimiz cinsten bir direk olmaksızın) sözüyle ifade etmektedir. Evet, kubbe-ı âsumânı tutup, dağılmasına meydan vermeyen,

görebileceğimiz cinsten bir direk yok ama, yine de bütün bütün direksiz değil. Zira, kütlelerin dağılmaması ve gelip birbirine çarpmaması için, görülsün görülmesin mevcut nizama esas teşkil edebilecek kanun, kaide, prensip mânâsında böyle bir direğin vücudu zarurîdir. Kur'ân bu ifadesiyle bizlere, kütlelerarası *ile'l-merkez (merkez çek) an'il-merkez (merkez kaç)* prensibini düşündürmektedir ki, bunun, Newton'un çekim kanununa veya Einstein'in (hayyiz)'ine uyup uymaması birşey ifade etmez. Hele âyetin, Güneş ve Ay'ın akıp gittiğini ifade etmesi çok enteresandır ve üzerinde durulmaya değer. Rahmân suresindeki

> "Güneş ve Ay'ın hareketleri tamamen bir hesaba bağlıdır." *(Rahman, 55/5),*

Enbiya suresindeki,

> "Geceyi, gündüzü, Güneşi, Ay'ı yaratan O'dur. Bunların her biri bir yörüngede yüzmektedirler."*(Enbiya, 21/33)*,

Yâsin suresindeki,

> "Güneş kendine mahsus yörüngede akıp gitmektedir." dedikten sonra "Bunların herbiri belli bir yörüngede döner dururlar."*(Yasin, 36/38-40)*

diyerek, Güneş, Ay ve sair gezegenlerin bir nizama göre yaratıldıklarını, bir âhengi temsil ettiklerini ve riyazî bir gerçeğe dayalı bulunduklarını apaçık dile getirmektedir.
Yerin yuvarlaklığı,

> "Geceyi gündüzün üstüne, gündüzü de gecenin üstüne doluyor." *(Zümer, 39/5)*

ayeti, kullandığı malzeme itibariyle, gece ve gündüzün birbirini takib etmesini, sarığın başa sarılması gibi, ışık ve karanlığın,Yerküre'nin başına *"sarık gibi dolanması"* sözüyle anlatıyor. Bir diğer âyette ise

> "Arkasından da yeryüzünü mücessem kat-ı nâkıs (yâni yerküreyi elips şeklinde), söbüleştirdi." *(Naziat, 79/30)*

diyerek, müşahidlere peygamberlik buudunda varılmış en nihâi noktayı göstermektedir.

Mekân genişlemesi hususunda:

> "Semâyı biz kendi elimizle kurduk ve sürekli genişletmekteyiz." *(Zariyat, 51/47)*

Bu genişleme ister Einsteine'nin anladığı mânâda, ister Edwin Hubble'in Güneş sisteminin dahil olduğu galaksiden, nebulozların uzaklaşması şeklinde olsun fark etmez. Önemli olan Kur'ân'ın, ana teme parmak basıp, tecrübî ilimlerin çok önünde zirveleri tutup onlara ışık neşretmesidir.
Meteoroloji
Hava akımları, bulutların kesâfet kazanması, havanın elektriklenmesi, şimşeklerin çakması ve yıldırımların meydana gelmesi Kur'ân-ı Kerim'de, yer yer ilâhî nimetleri hatırlatma ve yer yer de insanları tehdid etme sadedinde çokça zikredilen hususlardan biri. Meselâ

> "Baksana, Allah bulutları sürüyor, sonra toparlayıp birleştiriyor, sonra da üstüste yığıyor… Bir de bakıyorsun bunun arkasından yağmur ortaya çıkıyor. Doluyu da yukarıda dağlar gibi olanlardan indiriyor; onunla dilediğini vuruyor, dilediğinden de onu öteye çeviriyor." *(Nur, 24/43)*

Her yerde olduğu gibi, burada da Kur'ân yağmur vak'asının nihâî durumunu ihtâr ederek, fezâyı velveleye veren, bulut, yağmur, şimşek ve yıldırımlar gibi ürperten, haşyet veren hadiselerin arkasındaki in'amperver eli göstermek ve ruhları ona karşı uyanık olmaya çağırmakta aynı anda, belli disiplinlere bağlı olarak yağmur ve dolunun meydana geliş keyfiyetlerini ve sonra da yeryüzüne inmelerini öyle garib bir biçimde anlatmaktadır ki; böyle bir anlatış tarzından hemen herkes bugün bilinene ters düşmeyecek şekilde yağmur ve dolunun meydana geliş keyfiyetlerini anlar ve Kur'ân'ın beyanına hayranlık duyar.
Kur'ân, iki ayrı çeşit elektriğin birbirini çekmesi, aynı cinsten elektrik yükünün birbirini itmesi, rüzgârların devreye girerek birbirini iten bu bulutları birleştirmesi; yerden yukarıya yükselen pozitif yüklü akımların fezadaki mevcut elektrikle birleşmesi neticesinde elektriklenmenin meydana gelmesi ve bu noktada buharın su damlaları halinde yere inmesi gibi teferruâtla meşgul olmaz. O ana vak'a ve asıl tem üzerinde durur; teferruata ait diğer meselelerin izah ve isimlendirilmelerini zamanın tefsirine bırakır. Hicr suresindeki

> "Aşılayıcı rüzgârları gönderip onunla gökyüzünden su indirip size takdim ettik, (yoksa) siz o suyu depo edemezdiniz." *(Hacr, 15/22)*

ayeti, bu hususa ayrı bir buud ilâve ederek ağaçların ve çiçeklerin aşılanmasında rüzgârların fonksiyonuna dikkati çektiği gibi onların bilhassa, bulutları aşılama vazifesini de ihtar etmektedir. Oysa ki, Kur'ân nâzil olduğu zaman, ne otun, ağacın, çiçeğin ne de bulutların aşılanma ihtiyaçları bilinmediği gibi, rüzgârların çelik-çavak bu önemli vazifeyi gördüklerinden de hiç kimse haberdar değildi...

Fizik

Varlığın ana unsuru madde ve onun çift ve tek olma gibi hususiyetleri de Kur'ân-ı Kerim'in ele alıp anlattığı mevzulardandır. Meselâ, Zâriyat suresinde,

> "İyice düşünesiniz diye biz her şeyi çift olarak yarattık." *(Zariyat, 51/49)*

her şeyin çift olarak yaratıldığı ve Kur'ân'ın kullandığı malzeme itibariyle, bunun önemli bir esas ve âlem-şümul bir prensip olduğu anlaşılmakta. Şuarâ suresindeki ayette ise,

> "Yeryüzüne bakmıyorlar mı? Biz onda nice içaçıcı çiftler yaratıp yetiştirdik." *(Şuara, 26/7)*

denilerek, her sene gözümüzün önünde haşr-ü neşr olan yüzbinlerce çifte dikkat çekilmekte ve Allâh'ın nimetleri hatırlatılmakta. Yâsin suresindeki ayet ise, daha şümullü ve daha enteresan.

> "Ne yücedir o Allah'ki toprağın bitirdiklerinden, (onların) kendilerinden ve daha bilmedikleri nice şeylerden hep çiftler yaratmıştır." *(Yasin, 36/36)*

şeklindeki beyanıyla, bugün bilip tesbit edebildiğimiz çift yaratıkların yanında, henüz bilemediğimiz birçok çiftlerin varlığı da, ihtar edilmektedir. Evet, Allah, insanlardaki erkeklik ve dişilikten, otların, ağaçların çift olma esasına; atomlar, atomlardaki elektron ve çekirdek ikiliğinden, madde -anti madde zıd eşliliğine kadar, canlı-cansız, yerde-gökte değişik keyfiyet ve buudda ne kadar çift varsa, umum nimetlerini tâdâd sadedinde, kendinden başka her şeyin çift olduğunu zikredip bizleri düşünmeye davet ediyor. Sırf birer misal teşkil etsin diye, yukarıda zikrettiğimiz âyetlerden başka, pekçok ilâhî beyan var ki, herbirisi başlı başına birer

mucize olması itibariyle, hem Kur'ân'ın Allah kelâmı olduğuna hem de Peygamberimizin (asm) O'nun elçisi bulunduğuna apaçık delâlet etmektedir.
Evet, Kur'ân yeryüzünde hayatın ortaya çıkışından, bitkilerin aşılanma ve üremelerine, hayvan topluluklarının yaratılmasından hayatlarını onlarla devam ettirdikleri bir kısım sırlı düsturlara, bal arısı ve karıncanın esrarlı dünyalarından kuşların uçuş keyfiyetine, hayvan sütünün hasıl olma yollarından insanın anne karnında geçirdiği safhalara kadar pekçok mevzuda, kendine has ifade tarzıyla, öyle veciz, öyle muhtevâlı, öyle hâkim bir üslupla ele aldığı şeyleri takib etmektedir ki; bizim yorumlarımız bir yana, ne zaman onlara müracaat edilse hep taze, genç ve ilimlerin varabilecekleri en son hedefleri tutmuş oldukları görülecektir. Şimdi, bir kitap, binlerce insanın, bilmem kaç asırlık çalışmaları neticesinde varabildikleri noktaların dahi ötesine parmak basıyor, mevzua hakim bir üslupla o mevzuun hülâsasını veriyorsa, o kitabı, değil on dört asır evvelki bir insana, günümüzün mütefennin yüzlerce, binlerce dâhisinin mesâisine vermek dahi mümkün değildir. Hele o kitap, Kur'ân gibi muhtevası zengin, ifadeleri çarpıcı, üslubu âli, şivesi de ilâhi olursa...
Şimdi dönüp muhatabımıza soralım, ümmîliği mucize o Zât, mektebin, medresenin, kitabın bilinmediği o cahilî vasatta, canlılarda sütün meydana geliş keyfiyetini kimden öğrendi? Rüzgârların aşılayıcı olduğunu, nebatât ve bulutları telkih ettiğini, yağmur ve dolunun meydana gelme noktalarını nasıl bilebildi? Yerkürenin elipsî olduğunu O'na kim ta'lim etti? Mekân genişlemesini hangi rasathanede ve hangi dev teleskoplarla tesbit edebildi? Atmosferin yapı taşlarını ve yukarılara doğru çıktıkça oksijenin azlığını hangi laboratuvarda öğrendi? Hangi röntgen şualarıyla cenînin anne karnında geçirdiği safhaları aynı aynıya tesbit etti? Sonra da bütün bu bilgilerin teferruâtına vâkıf, mütehassıs bir ilim adamı edasıyla, tereddüdsüz, fütursuz ve kendinden gayet emin bir tarzda muhatablarına anlattı?..
Ayrıca Kur'an-ı Kerim'de olan ifadeler de Kur'an'ın Peygamber sözü olmadığına delildir: Kur'ân-ı Kerim, Efendimizin (asm) vazife, mesuliyet ve selâhiyetlerini anlatıp O'na yol gösterdiği gibi, yer yer de seviyesine uygun olarak O'na itâbda bulunmakta ve ikaz edip ırgalamaktadır. Meselâ: Bir defa münafıklara, izin vermemesi gerekirken izin verdiğinden dolayı,

> "Allah seni affetsin, doğru söyleyenler sana iyice belli olup ve yalan söyleyenleri bilmezden önce niçin onlara izin verdin?" *(Tevbe, 9/43)*

şeklinde tenbihde bulunduğu gibi, Bedir esirleri hakkındaki tatbikatından dolayı da,

> “Yeryüzünde tam yerleşip istikrar kazanıncaya kadar, hiçbir peygambere esirler sahibi olmak yakışmaz. Siz geçici dünya malını istiyorsunuz, Allah ise (sizin için) ahireti istiyor. Allah daima üstün ve hikmet sahibidir. Eğer Allah’tan (affınıza dair) bir yazı ve takdir geçmemiş olsaydı, aldığınız fidyeden dolayı size mutlaka büyük bir azab dokunurdu.” *(Enfâl, 8/67 ve 68)*

mahiyetinde itabda bulunmuştu.
Bir keresinde, Allah’ın dilemesine havale etmeden, *“yarın bu işi yaparım”* dediği için

> “Hiçbir şey için *‘Bunu yarın yapacağım.’* deme. Ancak *‘Allah dilerse.’*(de). Unuttuğun zaman Rabbini an ve *‘Umarım Rabbim beni bundan daha doğru bir bilgiye ulaştırır.’* de.” *(Kehf, 18/23-24)*

emir ve tenbihinde bulunmuş, bir başka sefer,

> “İnsanlardan korkup çekiniyordun; oysa asıl çekinmeye lâyık olan Allah idi.” *(Ahzab, 33/37)*

itab işmâm eder mahiyette, sadece Allah’tan korkulması lâzım geldiğini ihtar etmişti.
Zevcelerini bir meseledeki tavırlarına karşı bal şerbeti içmemeye yemin edince,

> “Ey Peygamber! Eşlerinin rızasını arıyarak, Allah’ın sana helâl kıldığı şeyi niçin haram kılıyorsun? Allah çok gafûr ve rahimdir.” *(Tahrim, 66/1)*

diyerek sertçe ikaz ediyordu. Daha bunlar gibi, pekçok âyetle, bir taraftan O’nun vazife, mes’uliyet ve selâhiyetlerinin sınırları belirlenirken, diğer taraftan az dahi olsa bu sınırlara riâyet edilmediği, vazife ve mes’uliyetin mukarrabine göre yerine getirilmediği zamanlarda O’na itab edilmiş, tenbihde bulunulmuş ve yeryer sertçe uyarmalar yapılmıştır. Şimdi hiç akıl kabul edermi ki, bir insan bir kitap telif etsin, sonra da o kitabın muhtelif yerlerine kendi hakkında, itab, kınama, ikaz ve ihtar ifade eden âyetler yerleştirsin. Hâşâ!... O kitap Allah kitabı, O zât da O’nun şerefli mübelliğidir...

Kur'an'ın bir benzerinin getirilememesi de Onun Allah Kelamı olduğuna delildir:
Kur'ân-ı Kerim, bir belâğat harikasıdır ve bu sahada eşi menendi yoktur. Bu itibarla da onu bir beşere maletmek mümkün değildir. Efendimiz (asm) peygamberlikle ortaya çıktığı zaman, kitleleri arkasından sürükleyen bir sürü şâir, edib ve söz üstâdı vardı. Bunlar pekçoğu itibariyle de O'na muârız idiler. Yeryer kafa kafaya verip düşünüyor; Kur'ân'ı bir kalıba yerleştirmek, bir şeye benzetmek ve ne olursa olsun mutlaka hakkından gelmek istiyorlardı. Hatta, zaman zaman Hristiyan ve Yahudi âlimleriyle de görüşüyor, onların düşüncelerini alıyorlardı . Ne pahasına olursa olsun Kur'ân çağlayanını durdurmak ve kurutmak için akıllarına gelen her şeyi yapma kararındaydılar. Bütün bu engellere ve engellemelere, akla hayâle gelmedik karşı koymalara aldırmadan yoluna devam eden Hz. Muhammed (sav), bilumum inkârlara, ilhadlara karşı sadece ve sadece Kur'ân'la muâraza ediyor ve mücadelesini de zaferle noktalıyordu. Hem de bunca hasıma rağmen.
Evet, o gün, Hristiyan ve Yahudi ulemasıyla beraber, belâğatın dev temsilcileri, tek cephe olup etrafı velveleye verdikleri bir dönemde, Kur'ân o üstün ifade gücü, o büyüleyici beyanı, o başdöndürücü üslûbu, o insanın içini ürperten ledünniliği ve ruhâniliğiyle muhatablarının gönlüne girdi; arşı, ferşi çınlatacak bir ses, bir soluk oldu yükseldi… Bir mübâriz gibi hasımlarını muârazaya çağırdı, tehdit etti, meydan okudu *"siz de Kur'ân'a benzer bir kitap, hiç olmazsa onun bir suresine denk birşey, daha da olmazsa aynı ağırlıkta bir âyet ortaya koyun; yoksa savulun gidin!.."* dediği ve o günden bugüne de,

> "Eğer kulumuz Muhammed'e indirdiğimizden şüphe içindeyseniz, haydi onun gibi bir sûre getiriniz ve eğer doğru iseniz; Allah'tan başka bütün yardımcılarınızı da çağırınız." *(Bakara, 2/23)*
> "De ki: and olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kur'ân'ın bir benzerini getirmek için toplansalar, yine onun benzerini getiremezler. Birbirlerine arka çıkıp yardım etseler de." *(İsra, 17/88)*
> "Yoksa, Onu (Muhammed) uydurdu mu diyorlar? De ki: Eğer sizler doğru iseniz Allah'tan başka, gücünüzün yettiklerini çağırın da (hep beraber) onun benzeri bir sûre getirin." *(Yunus, 10/38)*

ayetleriyle aynı şeyleri tekrar edip durduğu halde, bir-iki hezeyanın dışında, Kur'ân'ın bu

meydan okuyuşuna cevap verilmemesi, onun. kaynağının beşerî olmadığını gösterir.
Çünkü, tarih şahittir ki, Kur'ân'ın muârızları O'na ve O'nun mübelliğine her türlü kötülük yapmayı denedikleri halde, Kur'ân'a nazire yapmayı akıllarından bile geçirmediler. Böyle bir şeye güçleri yetseydi, nazire ile Kur'ân'ın sesini kesecek, tehlikelerle dolu muharebe yoluna girmeyeceklerdi. Evet, o koca belâğat üstadları, şeref, haysiyet hatta ırz, namus gibi en değerli şeylerini tehlikeye atıp muharebe yolunu seçmeleri, Kur'ân'a nazire yapılamamasının en açık delîlidir. Eğer nazire yapmak mümkün olsaydı, münazara yolunu muharebe yoluna tercîh edecek ve geleceklerini katiyyen tehlikeye atmayacaklardı. Arap şâir ve nâşirlerinin, Kur'ân'ın benzerini getirememeleri tahakkuk edince, ona Hristiyan ve Yahudiler arasında menşe' aramak beyhude ve bir çaresizlik ifadesidir. Hem, Hristiyan ve Yahudiler bu muhteva ve bu ifade zenginliğinde bir kitap hazırlayıp ortaya koymaya güçleri yetseydi, ne diye onu başkasına nisbet edeceklerdi. "Biz yaptık" der ve onunla övünürlerdi…
Kaldı ki, dünden bugüne, dikkatsiz veya garazlı bir iki müsteşrik ve müşrike bedel, bir sürü ilim adamı, araştırmacı ve mütefekkir Kur'ân'ın muhteva zenginliği, ifade gücü karşısında hayranlıklarını gizleyememiş ve onu alkışlamışlardır. Charles Milles; Kur'ân'ın üslubundaki zenginlik itibariyle tanzîr ve tercüme edilmeyecek kadar yüksek bir edâya sahib olduğunu… Victor İmberdes; Kur'an'ın, bütün hukuk esaslarına kaynak olabilecek zengin bir muhtevaya sahib bulunduğunu… Ernest Renan; Kur'ân'ın dînî bir inkılâb kadar edebî bir inkılâb da yaptığını… Gustave Le Bon; Kur'ân'la gelen İslâm'ın en saf, en hâlis bir tevhid anlayışını dünyaya tebliğ ettiğini… CI. Huart; Kur'ân'ın Allah kelâmı olup, vahiy yoluyla Hz. Muhammed'e (sav) tebliğ edildiğini… H. Holman; Hz.Muhammed (sav)'in Allah'ın son peygamberi, İslâmiyetin de vahyedilmiş dinlerin en sonuncusu bulunduğunu… Emile Dermenyhem; Kur'an'ın, Peygamber (sav)'in birinci mucizesi olduğunu, edebî güzelliği itibariyle de erişilmez bir muamma olduğunu… Arthur Bellegri; Hz. Muhammed'in (sav) tebliğ ettiği Kur'ân'ın bizzat Allah'ın eseri olduğunu.,. Jean Paul Roux; Peygamberimizin en güçlü mucizesinin melek vasıtasıyla gönderilen Kur'ân-ı Kerim olduğunu… Raymond Charles; Kur'ân'ın, hükmü hâlâ devam eden ve Allah'ın bir elçi vasıtasıyla müminlere tebliğ ettiği beyanların en canlısı olduğunu… Dr. Maurice; Kur'an'ın her türlü tenkîdin fevkinde bir mucize, bir harika olduğunu hatta daha da ileri giderek, edebiyatla ilgilenenler için Kur'ân'ın bir edebî kaynak, lisan mütehassısları için lâfızlar hazinesi ve şairler için bir ilham menbaı bulunduğunu… Manuel King; Kur'ân'ın, Peygamberimizin peygamberliği süresince Allah'dan aldığı emirlerin mecmuu bulunduğunu… Mr. Rodwell; İnsanın Kur'ân'ı okudukça hayretler içinde kaldığını ifâde eder ve onu takdirlerle alkışlarlar.*(bk. Bediüzzaman Said Nursi, İşârâtü'l-İ'câz, DİB. Yay., Ankara, 2014, s. 670)*
Sadece birer cümleciklerini alıp naklettiğimiz bu seçkin ilim adamı ve mütefekkirler gibi, daha yüzlerce düşünür ve araştırmacı bilgilerinin vüs'ati nisbetinde, aynı hakikatlara parmak basmış ve Kur'ân karşısında takdirle iki büklüm olmuşlardır.
kaynak: www.sorularlaislamiyet.com

İslâm dini kadınların dövülmesine izin veriyor mu?

ateistlerecevap.org/2017/05/islam-dini-kadnlar-dovulmesine-izin.html

by Ateistlere Cevap - May 7, 2017

Değerli kardeşimiz,
Erkeklerin aile içindeki yetkileri, kadınların da bu yetki karşısındaki durum ve tutumları konusu şu âyetlerde açıklanmıştır:

> "Allah'ın insanlardan bir kısmını diğerlerine üstün kılmasına bağlı olarak ve mallarından harcama yapmaları sebebiyle erkekler, kadınların yöneticisi ve koruyucusudurlar. Sâliha kadınlar Allah'a itaatkârdır. Allah'ın korumasına uygun olarak, kimsenin görmediği durumlarda da kendilerini korurlar. Baş kaldırmasından endişe ettiğiniz kadınlara ögüt verin, onları yataklarda yalnız bırakın ve onları dövün."
> "Eğer size itaat ederlerse artık onların aleyhine başka bir yol aramayın; çünkü Allah yücedir, büyüktür. Eğer karı kocanın aralarının açılmasından korkarsanız, erkeğin ailesinden bir hakem ve kadının ailesinden bir hakem gönderin; düzeltmek isterlerse Allah aralarını bulur; şüphesiz Allah her şeyi bilen, her şeyden haberdar olandır." (Nisa, 4/34-35).

Şimdi bu iki âyeti tefsir ederek konuyu anlamaya çalışalım:
34. Âyette, yalnızca kocaların değil, bütün erkeklerin koruyucu ve yönetici (kavvâmûn) olmaları iki gerekçeye dayandırılmıştır:
a) Allah insanların bir kısmına diğerlerinden üstün kabiliyetler vermiştir, bu cümleden olarak koruma ve yönetme bakımından *erkekler, kadınlardan daha uygun özelliklerle donatılmışlardır.*
b) *Erkekler aile geçimini ve diğer malî yükümlülükleri üslenmişlerdir.* Bazı müfessirlere göre bu iki gerekçeden birincisi insan tabiatının değişmez özelliğidir; genel olarak erkeklerde akıl ve mantık ön plandadır, kadınlarda ise duygu öne çıkar. Koruma bakımından fizik güç önemlidir ve erkekler bu yönden daha güçlüdürler.
İkinci gerekçe ise yaratılıştan değil, kültür ve medeniyet şartlarına bağlı alışkanlıklar, âdetler, tutumlardan kaynaklanmaktadır. İslâm'ın geldiği çağda daha yoğun, günümüzde ise önemli ölçüde olmak üzere erkeklerin bu fonksiyonları da devam etmektedir.
İslâm hukuk kurallarına göre erkek hem -geniş mânada- ailenin geçiminden tek başına sorumludur, hem de mehir, diyet, cihad/askerlik gibi malî tarafı olan yükümlülükleri vardır.
Erkeğin "kavvâm" olması hangi yetkileri ve vazifeleri ihtiva etmektedir?
Bu soruya verilen cevaplar eskiden yeniye değişik olabilmiştir. Yalnızca âyet ve hadislerin lafızlarını değil, bunların yanında uygulamayı ve dolayısıyla örf ve âdeti de göz önüne alan müctehid ve müfessirler, sözlük mânası *"bir şeyin üzerinde duran, hâkim olan, özen gösteren, onunla yakından ilgilenen"* demek olan kavvamlığa, *"reislik, yöneticilik, eğitim, koruma,*

savunma, ıslah, kazanma, üretme" mânalarını yüklemişlerdir.
Tarih boyunca erkekler bu işleri ve sıfatları, fiilen kadınlardan daha ziyade yüklenmişlerdir.
Çağımızda kelimeye yüklenen hâkim mâna ise "aile reisliği"dir.
Âyetten erkeklerin yönetim, savunma ve koruma bakımlarından genel olarak önde oldukları anlaşılmakla beraber, takip eden cümleler göz önüne alındığında burada, aile kurumunda hâkimiyet ve yöneticilik mânasının ağır bastığı görülecektir.
Ailede kurucu unsur karı kocadır. Bu temel kurumu oluşturan, yöneten, yönlendiren dinî, ahlâkî, hukukî kurallar vardır. Kurallara uyulduğu müddetçe mesele yoktur. Taraflar kuralları bozar, hakları çiğnerse düzeni sağlamak ve adaleti gerçekleştirmek üzere çeşitli tedbirler ve müeyyideler devreye girecektir.
Bu âyette karının, aynı sûrenin 128. âyetinde ise kocanın hukuku çiğnemesi ve düzene baş kaldırması (nüşûz) ele alınmıştır. Aile hayatı içinde kadın, kurallara göre rolünü ifa edip etmemesi yönünden iki sıfatla nitelendirilmiştir:
Sâliha ve nâşize. Sâliha kadınlar hem kocalarının ve diğer aile fertlerinin yanında (açıkta, zâhirde) hem de onların bulunmadıklar yerlerde (gaybda) vazifelerini hakkıyla yerine getirir, Allah'ın koyduğu, toplumun benimsediği kuralların dışına çıkmaz, aileye ihanet etmez, şerefine leke sürmezler.
Bazı davranış ve tavırları sebebiyle yoldan çıkma, hukuka baş kaldırma (nüşûz) belirtileri gösteren, böylece nâşize olması ihtimali beliren kadınlara karşı ne yapılacak, aile düzeni ve hukuku nasıl korunacaktır?
İşte bu noktada Kur'ân-ı Kerîm vazifeyi ailenin reisi sıfatıyla önce kocaya vermektedir.
Öngörülen tedbirlere başvurmasına rağmen koca düzeni sağlayamazsa ve ailenin dağılmasından korkulursa, sıra hakemlere gelecektir.
Âyette hukuka baş kaldıran, meşrû aile düzenini bozmaya kalkışan (nâşize) kadına karşı erkeğin yapabileceği şeyler: Öğüt vermek, yatakta yalnız bırakmak ve dövmek şeklinde sıralanmıştır.
Öğüt vermek ve yatakta yalnız bırakmak, küsmek gibi tedbirler problem teşkil etmemiştir, ancak dövme tedbiri özellikle çağımızda, kadın hakları ve insanlık haysiyeti yönlerinden önemli bir tartışma konusu olmuştur.
Esasen tefsir ve hadis kitaplarına bakıldığında kadının baş kaldırma durumunda bile kocası tarafından dövülmesini, eski tefsirciler arasında da farklı yorumlayanların, bunun câiz olmadığını ileri sürenlerin bulunduğu aşağıdaki alıntılarda görülmektedir.
Dövme tedbiri ve hükmünün -bu âyet dışında- en önemli dayanağı ilgili hadislerdir. Bu hadislerin, aksini söyleyen rivayetlere nisbetle daha sahih ve sağlam olanlarında Peygamberimiz (asm) kadınların dövülmesini menetmekte, karılarını dövenlere "hayırsız" demektedir:

> "Gündüz karısını köle gibi kırbaçlayan birisi akşam onunla aynı yatağa nasıl girecek?" (Buhârî, Nikâh 93; Ebû Dâvûd, Nikâh 60). diye sormaktadır.

Eski tefsircilerin, bu âyetin geliş sebebi olarak zikrettikleri bir vak'a, Araplarda âdet haline gelmiş bulunan "kadını dövme" eylemine Hz. Peygamber (asm)'in bakışı ve bunu ortadan kaldırma iradesi bakımından ilgi çekicidir.
Ensardan Sa'd b. Rebî', nâşize olan karısına bir tokat vurmuş, kayınpederi de damadını, Hz. Peygamber (asm)'e şikâyet etmişti. Peygamberimiz (asm) "Kadın da aynı şekilde kocasına vursun." buyurdu. Fakat daha emir yerine getirilmeden açıklamakta olduğumuz âyet geldi, bu durumda kocanın karısına vurabileceği anlaşıldı ve emir geri alındı (Cessâs, 188; İbnü'l-Arabî, 415).
Dövmenin şekli ve miktarı üzerinde durulmuş, kadına zarar vermemesi, iz bırakmaması, yüze vurulmaması genel olarak kaydedilmiştir. Bazı tefsircilere göre vurma tamamen semboliktir, meselâ müfessir Atâ'ya göre misvak (dişlerin temizlendiği, fırça büyüklüğündeki özel, yumuşak ağaç dalı) gibi bir şeyle yapılacaktır (Cessâs, 189; İbn Atıyye, 48).
İkinci nesil âlimlerinden Atâ, hukuku çiğneyen kadına uygulanacak müeyyide ile genel olarak kadın dövme konusundaki hadisleri birlikte değerlendirmiş ve şu sonuca varmıştır:

> *"Erkek, namusu lekeleyecek bir davranışta (fahişe) bulunmayan, yalnızca nâşize olan karsını dövemez, ancak ona karşı öfkesini ortaya koyabilir."*

Atâ'nn bu anlayışını açıklayan -biri eski, diğeri çağdaş- iki tefsir âlimi farklı dayanaklardan hareket etmişlerdir.
Bunlardan Ebû Bekir İbnü'l-Arabî'ye göre Atâ, âyette geçen dövmenin ibâha (serbest bırakma) ifade ettiğini, genel olarak karı dövmeyi yasaklayan hadislerin ise kerahet (mekruh ve çirkin görme) hükmü getirdiğini tesbit etmiş ve sonuç olarak; *"Koca, karısını dövemez."* demiştir (Ahkâm, 420).
Çağdaş tefsircilerden İbn Âşûr'a göre Atâ, âyet ve hadislerin farklı durumlara göre farklı hükümler getirdiğini anlamış, öğüt ve küsmenin kocaya, tecavüzün şiddetine göre sopa vb. müeyyide uygulamanın ise kısmen kocaya, genel olarak da yönetim ve yargıya (ulü'l-emre) ait bulunduğu sonucuna varmıştır.
Koca iyi niyetle (ıslah etmek ve aileyi korumak maksadıyla) ve sınır aşmadan, kadına zarar vermeden *-nâşize olan eşine-* birkaç sopa vurursa buna izin verilecektir; sınır aşılır, bu izin kötüye kullanılırsa ülü'l-emr kocaların eşlerini sopalamasını kesin olarak yasaklayabilecektir. (İbn Âşûr, V / 43-44).
Fuhuş sebebiyle değil de yalnızca kocasına baş kaldırdığı, aile hukukunu çiğnediği, uzun zaman sevdiği ve kabullendiği kocasını istemez olduğu için karının, kocası tarafından -belli ölçüler içinde- dövülebileceği hükmüne tarihîlik açısından da bakılmıştır.
İbn Âşûr'a göre dövme izni bazı toplulukların veya toplum tabakalarının örf, âdet ve ruh hallerine riayet edilerek verilmiştir, her zamanda ve her durumda geçerli değildir.
Nüşûz durumunda kocanın karısını dövebilmesi için aralarında yaşadıkları toplumda bu davranışın ayıp, anormal, aşağılayıcı, zarar verici, hukuka aykırı telakki edilmemesi, kocanın

öfkesinin karısı tarafından ancak bu vasıta ile hissedilir olması gerekir; izin böyle topluluklar ve durumlar için geçerlidir.
Hz. Ömer (ra)'in Mekke halkı ile Medine halkını, kadınlara hâkimiyet bakımından karşılaştırdığı şu sözleri de toplum değiştikçe ilişki ve davranışların da değişebileceğini göstermektedir:

> *"Biz muhacirler kadınlarımıza hâkimdik, sözümüzden çıkmazlardı, Medine'ye gelince gördük ki, Medine'nin yerli kadınları kocalarına hâkim durumdalar, bu defa bizim kadınlarımız da onlara benzemeye, onlar gibi davranmaya başladılar."* (Buhârî, Nikâh 83; İbn Âşûr, V / 412).

Bize göre kadının aile hukukunu çiğnemesi halinde bir ıslah tedbiri olarak ve içinde yaşanılan topluluğun örf ve âdetine uyularak serbest bırakılan *"kocanın karısını dövmesi"* eylemi, Hz. Peygamber (asm) tarafından toplum ıslah edilerek, insanın ve özellikle zevcenin dövülemeyeceği ifade ve telkin edilerek ortadan kaldırılmış, *"iyi bir kocanın karısını dövemeyeceği"* kaidesi, bu yakışıksız davranışın önüne bir set olarak konmuştur. Burada sünnet (Resûlullah'ın sözleri ve uygulaması) âyeti neshetmemiş, tarihîliğini, yerelliğini ve kültürel bağlamını açıklamıştır.

İslam’da kadın hakları. Şeriat ve şeriat kanunları, cezaları.

ateistlerecevap.org/2017/05/islamda-kadn-haklar-seriat-ve-seria.html

by Ateistlere Cevap - May 6, 2017

Buraya tıklayarak bu asırda şeriat olurmu ile ilgili yazımızı okuyabilirsiniz

Önsöz ve açıklama:
Değerli kardeşlerimiz “İslam’da kadın hakları ve Şeriat” adı altında yürüttüğümüz projemizin ilk aşaması olan bu yazımızda çoğu insanın bilmediği yada yanlış bildiği noktalara değinmeye çalıştık. Maalesef günümüzde bir çok ateist Şeriatı gericilik yobazlık olarak görüyor, İslam’ın kadına değer vermediğini küçümsediğini bir cinsel obje olarak gödüğünü hiç bir hakkının olmadığını kadını dışlanmış olarak görüyor ve yalan yanlış bir çok iftiralar atıyor. İslam’da kadın çok önemli bir yer arz ediyor. Yazının ileriki kısımlarında da göreceğiniz üzere Şeriat nedir? İslam’da kadın hakları Şeriatta kanunlar ve cezalar gibi bir çok meseleyi ele almaya çalıştık.

Bu yazımızda bahsettiğimiz konular;
Şeriat hakkında bilgi
Şeriattaki cezalar ve uygulanış biçimi

Kadının islamdaki yeri
İslam’ın kadına tanıdığı haklar
– Şeriat nedir, ne değildir?
Şeriat: “Din”, “Allah’ın emri”, “İlâhî emir ve yasaklar” gibi manalara geliyor. Kısaca Allah’ın bizim için tayin ettiği yol ve nizamdır.
Annenin yavrusuna olan merhametini yaratan Allah, âciz varlıklara bile nimetler veriyor. Bir sineğe kartalın kanadı kadar büyük kanat vermeyen Allah, hiç kimseye gücünün yetmediği yükü yüklemiyor. Sonsuz merhamet ve sonsuz adalet sahibi olan Allah, kullarının hem bu dünyada hem de ahiret hayatında mutlu, huzurlu bir şekilde yaşamaları için şeriat hükümlerini göndermiştir.
Şeriatın en önemli esasları imanın şartlarıdır. İmandan sonra en büyük hakikat ise namazdır.
Şeriat hükümleri Kur’an-ı Kerim, hadis-i şerif ve icmaya dayanır. Şeriat Allah’ın koyduğu dini ve dünyevi hükümlerin tümüdür. Allah’a, meleklere, kutsal kitaplara, peygamberlere, ahiret gününe ve kadere iman etmek şeriatın en önemli kurallarıdır. İman esaslarından sonra ameller gelir. İmandan sonra en önemli hakikat namazdır. Demek ki; iman esaslarından sonra şeriatın en önemli kuralı beş vakit namaz kılmaktır. **Namaz, oruç, hac, zekat gibi ibadetler, kul hakkı yememek, adam öldürmemek, zina yapmamak, faiz yememek, anne ve babaya itaat etmek, yalan söylememek, hırsızlık yapmamak şeriat kanunlarındandır. Mesela bir Müslüman, anne veya babasını sevindirmek maksadı ile onlara helal bir hediye alsa şeriata uygun bir şekilde hareket etmiş olur. Hastaları ziyaret etmek, fakirlere, yetimlere yardım etmek, hayvanlara eziyet etmemek şeriata uygun olan amellerdendir.**
Şeriatın sadece yüzde biri siyaset ile ilgilidir.

> **“Şeriatta, yüzde doksan dokuz ahlak, ibadet, ahiret ve fazilete aittir. Yüzde bir nispetinde siyasete mütealliktir; onu da ulü’l-emirlerimiz düşünsünler.”**
> Divan-ı Harb-i Örfi, s. 28 (Risale-i Nur)

Dört Halife devrinde uygulanan İslam şeriatı ile İran’da Şiilerin, Suud’da Vahhabilerin, Afganistan’da Taliban’ın uygulamalarında bazı farklılıklar vardır. Mesela günümüzde demokrasi ile yönetilen ülkelerde de bazı farklı uygulamalar mevcuttur. Şeriatın yanlış algılanması nedeniyle ortaya çıkan uygulamalar şeriata zarar veremez. Şeriatın en doğru bir şekilde uygulanması Peygamber Efendimiz (Sav) ve Dört Halife döneminde görülmüştür. **Günümüzde şeriatın bazı hükümlerinin yanlış yorumlanması neticesinde ortaya çıkan uygulamaların olması şeriatın hiçbir yerde tam olarak uygulanamayacağı anlamına gelmez.**

Bu konu ile ilgili gerek televizyon, gazete ve dergi gerek sosyal medyada olsun yüzlerce yalan haber ve iftira mevcuttur insanlar kendi fikirlerine göre birşeyleri değiştirip bunu da hem İslam'a hem de Allah'a istinat ediyorlar bu yalan haberlerin birkaçını sizlerle paylaşmak isterim;

1. "Suudi Arabistan'da ekmeğini getiren 2 erkekle konuşan 75 yaşındaki dul bir kadına, 40 kırbaç ve 4 ay hapis cezası verildiği belirtildi."
İslam'da böyle bir ceza yoktur. Suudi Arabistan'da da böyle bir ceza verilmemiştir.
2. "Arabistan'da bir kızı işaret parmağı ile gösteren adamın, işaret parmağı kesildi."
Hiçbir mezhepte böyle bir ceza yoktur. Bu haber de yalandır.
3. "Kuzeybatı İran'da (Güney Azerbaycan) Azer Türk'ü olan genç kadın, TIMES dergisinde, baş örtüsünün altından saçı göründü diye, 99 kırbaç cezası aldı."
İslam hukukunda böyle bir ceza yoktur.
Şeriatın iki temel kaynağının Kur'an ve sünnet olduğunu bilip de şeriatı inkar eden, şeriatı beğenmeyen kafir olur. Ancak şeriat hükümlerinin hepsini kabul edip bu hükümler ile amel etmeyen kişi günahkar olur, kafir olmaz.
Kur'an'ın hükümlerini ve Hz.Muhammed'i (Sav) inkar eden, beğenmeyen, onlara hakaret eden kişinin Müslüman olması mümkün değildir. Ancak insan Kur'an'ın hükümlerinin tamamını kabul eder, onların hepsini beğenip Hz.Muhammed'i (Sav) de tam olarak tasdik eder ise o insan şeriat hükümleri ile amel etmese bile kafir olmaz.

Şeriatta had cezaları çok sık uygulanmamıştır çünkü had cezalarının uygulanabilmesi için belli şartlar gereklidir. Şeriat cezalarının amacı huzurlu bir toplumun oluşmasıdır. Şeriat cezalarını uygulamayan ülkelerde mevcut olan suç rakamları ve suç oranlarına baktığımızda kolayca görürüz ki; bu ülkelerde suçlara verilen cezalar pek caydırıcı olmamaktadır.

Adam Öldürme ve Yaralamanın Cezası (Kısas Cezası) : Adam öldürme ve yaralama durumlarında kısas cezası uygulanır. Bu ceza Kur'an ayeti ile sabittir. Bu cezanın uygulanması için gerekli şartlar vardır.
Kısas hakkında detaylı bilgi için aşağıdaki butona tıklayın.

Kısas hakkındaki yazımız

Had Cezaları (5 tanedir)
Had cezaları İslam devletinde, hâkimin kararları ile uygulanır. Geçmişte had cezaları nadir olarak uygulanmıştır çünkü had cezalarının uygulanması için gerekli şartlar ve gerekli ortamın oluşması zorunludur.
Had cezalarının uygulanması için suçlunun suçlu olduğu konusunda şüphe olmaması gerekir. Bir hadis-i şerif meali şöyledir:

> **"Şüphelerden dolayı hadleri kaldırınız (uygulamayınız)."**
> (Ebû Dâvud, Salât,14; Tirmizî, Hudûd, 2)

Had cezaları şunlardır:
1. Hırsızlığın Cezası (Hırsızın Elinin Kesilmesi Cezası) : Hırsızlık yapan kişinin elinin kesilmesi Kur'an ayeti ile sabittir. Ancak bu suçu işleyen kişinin el kesme cezası ile cezalandırılması için belli şartlar mevcuttur.
Hırsızlığın Cezası (Hırsızın Elinin Kesilmesi Cezası) hakkında detaylı bilgi için aşağıdaki butona tıklayın.

Hırsızlık ve cezası ile ilgili yazımız

2. Zinanın Cezası (Bekarlar İçin Yüz Sopa, Evliler İçin Recm Cezası): Zina eden bekar erkek ve bekar kadına yüz sopa cezası uygulanır. Zina eden evli erkek ve evli kadına ise recm cezası uygulanır.
Zina cezası hakkında ki detaylı yazımız için aşağıdaki butona tıklayın.

Zina cezası ile ilgili yazımız

3. İçki İçmenin Cezası: İçki içmenin cezası Hazreti Peygamber'in (Sav) sünneti ile sabittir. Hz. Peygamber (Sav) ve Hz. Ebû Bekir (ra), içki içene 40 sopa vurdular. Bu cezanın uygulanabilmesi için içki içen kişinin Müslüman, akıllı, ergenlik çağına ulaşmış ve konuşabilen bir kişi olması lazımdır. Şarhoş iken yakalanan ve içki içtiği şahitler ile tesbit edilen kişiye sopa cezası uygulanır.

4. Namuslu İnsana Zina İftirasının Cezası: Müslüman, hür, akıllı, ergenlik çağına ulaşmış ve iffetli olan kadınlara zina iftirasında bulunan kişilere uygulanacak ceza Kur'an-ı Kerim'in Nur suresinde açıklanmıştır.

> **“Namuslu kadınlara (zina suçu) atıp da sonra (bu suçlamalarını ispat için) dört şahid getirmeyenlere seksen değnek vurun ve artık onların şahitliğini asla kabul etmeyin. Onlar yoldan çıkmış kimselerdir.”** (Nûr, 24/4).

Namuslu olan erkeğe zina iftirası yapılmasının cezası da seksen değnektir.
5. Yol Kesmenin Cezası: Yoldan geçen insanların önünü kesen, kuvvet kullanarak geçişi engelleyen ve yolcuların mallarını çalan eşkiyalara ceza uygulanır. Bu konuda Kur’an ayeti meali şöyledir:

> **“Allah ve Rasûlüne karşı savaşan ve yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışanların cezası, ancak öldürülmeleri veya asılmaları, yahut ayak ve ellerinin çaprazlama kesilmesi ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu dünyada onlar için bir zillettir. Âhirette ise, onlar için büyük bir azap vardır. Ancak kendilerini yakalamanızdan önce tövbe edenler olursa, bilin ki, Allah, “Gafûr’dur, Rahîmdir” çok bağışlayan ve çok merhamet edendir.”** (Mâide, 5/33, 34).

Soygun yapıp adam öldüren katil öldürülür ve ibret olması için asılır.
Soygun yapmayan ancak adam öldüren katil öldürülür ancak asılmaz.
Adam öldürmeyen ancak soygun yapan hırsızın çapraz bir şekilde eli ve ayağı kesilir.
Adam öldürmeyen, soygun yapmayan ancak insanları korkutan kişilere “sürgün cezası” uygulanır.
Had cezalarının uygulanması konusunda gevşeklik gösterilmemelidir. Bir hadis-i şerif meali şöyledir:

> **“Allah’ın yasaklarına uyan kimseyle o yasakları (hududu) ihlâl eden kimse, bir gemiye binip, kur’a çekerek bir kısmı alt kata bir kısmı üst kata yerleşen topluluk gibidir. Aşağı katta olanlar su almak istedikleri zaman yukarı katta olanlara gidip: “Sizi zarara sokmadan biz kendi katımızda bir delik açsak!..” derler. Eğer yukarıdakiler onları serbest bırakırsa hepsi helâk olur, mani olursa hepsi kurtulur.”** (et-Terğib ve’t-Terhib, 4/25, 27).

Ta’zir Cezaları: Kur’an ve sünnette tayin edilmemiş, hâkimin takdirine bırakılmış olan hapis, teşhir, sürgün gibi cezalardır.

İslamiyetin kadına verdiği haklar nelerdir?

Nafaka (Barınma, Yiyecek, Giyecek, Tedavi Masraflarının Karşılanması) Hakkı;

İnsanlar yaşayacakları eve, yiyecek ve giyeceklere, hastalandıkları zaman tedavi edilmeye ihtiyaç duyarlar. Bir kadın evlendiği zaman onun ev, yiyecek, giyecek, tedavi masraflarını karşılamakla mükellef olan kocasıdır. Koca, evlendikten sonra karısının nafakasını karşılamaz ise ve kadın kocasından bu sebeple boşanmak isterse kadının boşanma isteği olumlu bir şekilde sonuçlanır.

> İnsanların en hayırlısı Peygamberimiz Hazreti Muhammed (Sav) Veda Hutbesinde şöyle buyurmuştur:
> **Şunu bilin ki, sizin kadınlar üzerinde haklarınız olduğu gibi onların da sizin üzerinizde hakları vardır.**
> **Sizin onlar üzerindeki haklarınız, yatağınızı yabancılardan korumaları, istemediğiniz kimseleri evinize almamalarıdır.**
> **Onların sizin üzerinizdeki hakları ise, giyim kuşam ve yeme içme konularında kendilerine iyi imkânlar sağlamanızdır."**
> Tirmizî, Radâ` 11. Ayrıca bk. İbni Mâce, Nikâh 3
> **"…Onların (annelerin) yiyeceği, giyeceği, örfe uygun olarak babaya aittir…"** Bakara Suresi 233. Ayeti Meali

Kadınların biri yazlık, diğeri de kışlık olarak yılda en az iki kat elbise edinme hakkı vardır. Kadınların giyecek hakları içerisinde yorgan, çarşaf, yastık, döşek de mevcuttur. Kocalar bu malların masraflarını karşılamak konusunda sorumludur. Kadınların kötü komşulu olmayan, ırzlarının, canlarının, mallarının güvende olacağı, eşinden ve çocuklarından başkasının misafir olarak gelebileceği, sosyal durumlarına uygun eşyaları bulunan, karı koca hayatı yaşamaya elverişli bir meskende oturma hakları vardır. Kadınlar ayrıca bakıma muhtaç olurlar ise veya onların sosyal seviye bakımından benzeri olan kadınların hizmetçileri bulunur ise o kadınların da hizmetçi tutma hakları vardır. Bir hadis-i şerif meali şöyledir:

> **Hz. Âişe (r.anha)'dan şöyle dediği rivayet edilmiştir. Ebû Süfyanın karısı Hind b. Utbe Rasûlüllah'ın huzuruna girdi ve "Ey Allah'ın elçisi, gerçekten Ebû Süfyan çok cimri bir adamdır. Bana kendime ve çocuklarıma yetecek kadar nafaka vermiyor. Onun malından haberi olmaksızın bir şey alırsam, bana günah var mıdır?" dedi. Rasûlüllah (Sav); "Onun malından sana ve çocuklarına yetecek kadarını ma'ruf şekilde al." Buyurdu.** (Buhârî, Büyû', 95; Nesâî, Kudât, 31; İbn Mâce, Ticârât, 65)

Bu hadis-i şerif gösterir ki; erkek, karısı ve çocuklarının nafakasını vermek zorundadır. Kız çocuklarının geçimi onlar evleninceye kadar babaya aittir. Kadın ihtiyaç duyar ise kocasıyla aylık nafaka miktarında anlaşabilirler. Eğer kadın bu miktarın yetmediğini anlar ise kocasından bu miktarın arttırılmasını ister. Eğer koca bu isteği kabul etmez ise kadın mahkemeye başvurabilir.
Ayrıca evlilik, dönülebilir veya kesin boşama ile sona erdiğinde kadın iddet süresi boyunca nafaka hakkına sahiptir. İddet süresi boyunca kadının boşandığı erkek eski karısının geçimini sağlamak zorundadır.

Mehir Hakkı

Mehir, erkeğin evlenirken kıza vermesi gereken mal veya menfaattir. Kadın gönül rızası ile bu hakkından vazgeçmedikçe erkeğin nikahlı karısına mehir vermesi gerekir. Aksi takdirde erkek hem günahkar olur hem de kul hakkı yemiş olur. Kadın mehir olarak aldığı malı meşru dairede istediği gibi harcayabilir. Kadın o mal ile ticaret yapabilir, o mal ile şirket kurabilir, o malı hayır işlerinde kullanabilir.

> **"Aldığınız kadınların mehirlerini yürekten isteyerek ve Allah'ın bir atiyyesi olarak verin."**
> Nisa Suresi 4. Ayeti Meali

Eğitim Hakkı

Kadınlar da eğitim alma hakkına sahiptirler. Kadınlar gelecek nesillerin anneleridir. Gelecek nesiller ilk önemli eğitimini annelerden alırlar. Annelerin cahil olması sadece çocukların

değil, ülkenin ve Dünya'nın geleceğini de tehdit eder. Bu sebeple Peygamber Efendimiz (Sav) kadınların eğitimine önem vermiştir. Kur'an ve Sünnet'te hem kadınlar, hem de erkekler için ilim öğrenmek teşvik edilmiştir. Hatta en çok hadis rivayet eden, İslamiyet'i bize en çok öğreten sahabilerden biri Hazreti Ayşe'dir. Onun gibi müçtehit kadın sahabeler de var idi.

Çalışma, Ticaret Yapma, Şirket Kurma Hakkı

Kadın, ev içinde veya ev dışında çalışma hakkına sahiptir. Kadın, ev ihtiyaçlarını karşılama konusunda kocasına yardım edebilir. Kadın, ticaret ve borçlar hukuku alanında erkeklerin sahip olduğu hak ve yetkilere sahiptir.

> **"Allah'ın, kiminizi kiminize üstün kılmaya vesile yaptığı şeyleri (haset ederek) arzu edip durmayın. Erkeklere kazandıklarından bir pay vardır. Kadınlara da kazandıklarından bir pay vardır. Allah'tan, O'nun lütfunu isteyin. Şüphesiz Allah, her şeyi hakkıyla bilendir."**
> Nisâ Suresi 32. Ayeti Meali

Üstte verilen ayette de görülüyor ki; kadınların çalışması yasaklanmamıştır. Bir başka ayet meali de şöyledir:

> **"Ey iman edenler! Mallarınızı aranızda batıl yollarla yemeyin. Ancak karşılıklı rıza ile yapılan ticaretle olursa başka. Kendinizi helâk etmeyin. Şüphesiz Allah, size karşı çok merhametlidir."** Nisâ Suresi 29. Ayeti Meali

Bu ayette de kadın erkek ayrımı yapılmamıştır. Bir hadis-i şerif meali de şöyledir:

> **"Sizden herhangi birinizin ipini alıp da dağdan sırtına bir bağ odun yüklenerek getirip satması, dilenmesinden daha hayırlıdır."** Buhârî, Büyû' 5

Görülüyor ki; bu hadis-i şerifte kadın erkek ayrımı söz konusu değildir. Ancak erkek de kadın da çalışırken harama girmemelidir. Kadın çalışırken tesettürüne dikkat etmelidir. Kadının

ciddiyeti hafife alınmamalıdır. İş yerinde başka insanlar da bulunmalı ve kadın erkek baş başa kalmamalıdır. Kadın ve erkeğin baş başa kalması zinaya yaklaşmadır, kötü hislerin uyanmasına vesiledir.

Kanun Önünde Eşitçe Muamele Görme Hakkı

İslam'da Müslüman ile gayrimüslim mahkeme önünde eşit olarak yargılanır. Halife Hazreti Ali bir Yahudi ile mahkemeye çıkmıştır. Müslüman bir erkek ile Müslüman bir kadın elbette eşit olarak yargılanır.

Miras Hakkı

Kadın, tek erkek kardeşi ile mirasçı olduğunda erkek kardeşinin yarı hissesini alır. Bu durumun adaletsizlikle hiçbir ilgisi yoktur. Hatta bu durumun aksi olduğu zaman adaletsizlik olur.

Şeriattaki Miras Taksiminin Hikmetleri

Birincisi: Evi geçindirmekle yükümlü olan erkektir. Kadının, kendisinden başkalarını geçindirme zorunluluğu yoktur. Erkeğin bu sebeple mirastan daha fazla pay alması doğaldır. Kadın, kendi mal varlığında, meşru dairede istediği gibi tasarruf edebilme hakkına sahiptir. Kadın zengin olsa bile ailenin harcamalarına katılmak zorunda değildir. Erkek ise karısını ve çocuklarını da geçindirmek zorundadır. Eğer erkeğe ve kadına eşit miktarda pay verilirse o zaman dengesizlik, adaletsizlik söz konusu olur.

İkincisi: Bekar olan kız kardeş babasından aldığı miras ile geçinemiyor ise erkek kardeşi ona bakmak mecburiyetindedir.

Üçüncüsü: Erkek kardeşinden daha az miktarda mirastan pay alan kadın evlendiğinde kocasından mehir alır. Bunun yanında kocasının aldığı miras payı da vardır. Kadın hem kendi ailesinden hem de kocasının ailesinden gelen miras payından yararlanabilir.

Dördüncüsü: Konunun psikolojik boyutu da vardır. Şeriata göre olan miras taksimi ile kardeşler arasındaki haset tehlikesi giderilir.

> "Kardeşinden rekabetsiz, hasetsiz bir merhamet ve himaye görür. Kardeşi ona, hanedanımızın yarısını bozacak ve malımızın mühim bir kısmını ellerin eline verecek bir rakip nazarıyla bakmaz."
> Sözler (Risale-i Nur)

Beşincisi: Baba, malının yarısının kızına gitmesi ve kızının da evlenmesi ile malının yarısının yabancı birine gitmesi düşüncesi sebebiyle kızına hiddet edebilirdi. Kur'an'ın getirdiği miras taksimi ise babanın kızına olan merhamet hissinin zayıflamasına da izin vermez. Daha bunlar gibi pek çok hikmetler sayılabilir. Görülüyor ki; Kur'an'ın getirdiği miras taksimi

adalettir.
Mirasta Kadına bir erkeğe iki hisse verilmesinin sebebi ile ilgili yazımız için buraya tıklayın.

Boşanma Hakkı

Kadının boşanma hakkı vardır. Kadın şu şekillerde boşanma hakkını kullanabilir:
Birincisi: Koca, karısına boşama yetkisi verebilir. Buna "tefviz-i talâk" denir.
İkincisi: Evlilik sözleşmesi yapılırken kadın boşama hakkının kendisine de tanınmasını şart koşabilir.
Üçüncüsü: Kocanın cinsel iktidarsızlığı, akıl hastalığı, bulaşıcı hastalığı gibi durumlarda kadın, hâkime başvurabilir ve hâkim de karı kocayı ayırır.
Dördüncüsü: Kadın kocasına boşanma teklifi yapabilir. Kocası da rıza gösterirse boşanabilirler.
Beşincisi: Kadının mehir hakkı, iddet nafakası, meskeninin erkek tarafından karşılanması gibi hakları vardır. Eğer kadın bu haklarından vazgeçerse geçimsizlik gibi sebeplerle ayrılma isteğinde bulunabilir. Tarihte boşanmalar çoğunlukla bu şekilde olmuştur.
Doğrudan boşanma hakkı ise erkeğe verilmiştir. Her konuda olduğu gibi bu konuda da pek çok hikmet mevcuttur. Kadınlara doğrudan boşama hakkı verilmemesinin bazı hikmetleri:
Birincisi: Eğer kadına da doğrudan boşama hakkı verilse idi boşanma meselesi daha çok gündeme gelebilirdi. Bu durum ise ailedeki huzurun bozulmasına yol açabilirdi ve eşler arasındaki sevginin azalmasına sebep olabilirdi. Amerika, Avrupa ve Türkiyedeki boşanma sayılarının ve boşanma oranlarının yüksekliğini görüp de İslamiyet'in boşanma hakkındaki hükümlerini eleştirenlere Amerika, Avrupa ve Türkiye'deki boşanma istatistikleri tokat gibi bir cevaptır.
İkincisi: Kadın, erkekten daha duygusal, daha hassastır. Annenin yavrusuna olan şefkat hissi çok keskindir. Kadın çoğunlukla erkekten daha uzun süreli aşk acısı çeker. Bu duygusallık meşru dairedeki ölçüsünü aştığında kötü davranışlar meydana gelir. Mesela bir anne, çocuğuna olan aşırı şefkatten dolayı namazı terk etse kendisine verilen bu şefkat hissini yanlış bir şekilde kullanmış olur. İşte kadının fıtratındaki duygusallık sebebiyle eğer kadına doğrudan boşanma hakkı verilse kadın boşanma meselesini sık sık gündeme getirebilir. Bu durum ise ailedeki huzuru bozar.
Üçüncüsü: Evin geçiminden sorumlu olan erkektir. Erkek, eşine ve çocuklarına bakmak zorundadır. Bir ülkede de devlet başkanı halkının idaresinden sorumludur. Devlet başkanının bulunduğu konum gereği ülke işleri konusunda karar verme yetkisi vardır. Cami imamının da namazda önce davranma yetkisi vardır. Cemaat imamdan önce hareket edemez. İşte aile geçiminde de erkeğe belli ayrıcalıklar verilmiştir. Doğrudan boşama hakkı da bu ayrıcalıklardan biridir. Ancak bu ayrıcalık her erkeğin manevi mertebe bakımından her kadından üstün olduğu anlamına gelmez. Erkeğe belirli ayrıcalıklar verildiği gibi kadınlara verilmeyen belirli mesuliyetler, yükler de verilmiştir.

Evleneceği Eşi Seçme ve Nikah Akdini Bizzat Yapma Hakkı

Hanefi mezhebine göre büluğ çağına gelmiş kız veya erkek, velisinin rızası olmasa bile evlenme ve nikah akdini bizzat yapma hakkına sahiptir. Ancak Şafii, Maliki ve Hanbeli mezheplerinin görüşüne göre velinin izni alınması gerekir. Yoksa nikah geçersiz olur. Hanefi mezhebinin kurucusu olan Ebû Hanîfe'ye göre bulûğ çağına ulaşmış olan bir kızı hiçbir kimse zorla evlendiremez.

> **Peygamberimiz (Sav): "Açıkça izin alınmadan dul kadın, rızası anlaşılmadan bekâr kız evlendirilemez." buyurmuş, "Onun rızası nasıl anlaşılır?" sorusuna da "sükûtu ile" cevabını vermiştir.** (Buhârî, Nikâh, 40)
> **Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed (Sav) zamanında Hidame'nin kızı Hansa: "Babam itibarını arttırmak için beni kardeşinin oğlu ile evlendirdi. Ben ise istemiyorum." diyerek babasını şikayet eder. Peygamber Efendimiz de kızın babasını çağırtır ve evlenme yetkisini kıza verir. Bundan sonra ise Hz. Hansâ, Resulullaha şöyle der: "Yâ Resulallah! Ben babamın yaptığı bu nikâhı kabul ediyorum, ancak babaların, kızlarına evlilikte böyle yetkisinin olmadığını bildirmek istedim."** (Neseî, Nikâh: 36)

Kocasından İyi Davranış Görme Hakkı

İnsanların en hayırlısı Peygamberimiz (Sav) şöyle buyurdu:

> **"Erkeğin en hayırlısı, kadına en iyi davranandır."** (Buhâri, nikâh 43; Müslim, fedâil 68)

Koca, karısını aşağılayamaz, ona hakaret edemez. Koca, karısına darılıp onu evinde yalnız bırakamaz. Koca karısıyla şakalaşmalı, onunla eğlenmeli ve onu eğlendirmelidir. Kadın haksız yere kocasına isyan etmedikçe kocası karısını sudan bahaneler uydurarak dövemez.

Kocasını veya Başkasını Şikayet Etme Hakkı

Kocaları veya başkaları tarafından haksızlığa uğratılan kadınlar bu haksızlıkları ilgili kişilere şikayet edebilirler. Bu konuda Kur'an ayeti vardır.

> **"Allah, kocası hakkında seninle tartışan ve Allah'a şikâyette bulunan kadının sözünü işitmiştir. Allah, sizin sürdürdüğünüz konuşmayı (zaten) işitmekteydi. Şüphesiz Allah hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir."** Mücâdele Suresi 1. Ayeti Meali

Mesela koca, eve bakmaktan vazgeçer veya parası olduğu halde cimri davranarak harcama yapmaz ise kadın, kocasını şikayet edebilir.

Kocası Tarafından Ani Baskınlarla Rahatsız Edilmeme Hakkı

Bir koca, kıskançlığın meşru dairedeki ölçüsünü aşar ve gereksiz şüpheler sonucunda eve aniden girip karısını rahatsız ederse karısına haksızlık etmiş olur. Ayrıca şu nokta da vardır: Eşinden uzun zaman ayrı kalan bir koca, karısına haber vermeden gece ansızın eve giremez. Peygamber Efendimiz (Sav) eşinden uzun zaman ayrı kalan kocanın eşine haber vermeden ansızın gece vakti eve girmesini yasaklamıştır çünkü kadının kocasına karşı süslenme, koltuk altı ve etek traşı olma için zamanı olmalıdır. Ayrıca kocanın gece ansızın eve girmesi karısının ihanetinden şüphelendiği anlamına gelebilir.
Peygamber Efendimiz (Sav) şöyle buyurmuştur:
"(Uzaklardan) geceleyin geldiğinde hanımının yanına girme ki, bıçak kullanıp tıraş olsun, dağınıksa tarasın (gelişine hazırlansın)." Buhârî, nikâh 121,122; Müslim, radâ' 58, imâret 181,182; Dârimî, nikâh 32, cihâd 163; Müsned NI/298.

Hizmetçi Tutma Hakkı

Eğer kadın bakıma muhtaç ise veya kadının sosyal seviyesi benzer olan kadınların hizmetçisi bulunur ise o durumlarda kadın kocasından hizmetçi isteyebilir. Örfe göre kadınların yapması gereken, yapmaz ise ayıplanan ev işleri vardır. Kadın, yapmasa ayıplanmayacak ev işlerini yapmak zorunda değildir.

Haftada Bir Kez Anne Babasını Ziyaret Etme Hakkı

Kadın, aynı şehirde bulunan anne ve babasını, anne ve babası kafir olsa bile, haftada bir kez ziyaret etme hakkına sahiptir. Koca, karısının bu hakkını elinden alamaz.
Alt tarafta Kadınlar ile ilgili daha önce yazdığımız yazılarmız mevcut istediğinizi seçebilirsiniz.

Şahitlikte iki kadının bir erkeğe denk tutulması
Mirasta neden kadına bir erkeğe iki hisse veriliyor?
Neden bir erkeğin dört kadınla evlenmesine izin veriliyor?
Erkekler cennete huri alırken kadınlar ne alacak?
Kadının İslam'da ki yeri nedir?
İslam'da küçük yaşta evlilik var mıdır?
İslam dini kadınların dövülmesine izin mi veriyor?
İslam'a göre kadın çalışabilir mi?

Hz.Muhammed(s.a.v) neden çok eşlilik yapmıştır?

Şeriat'ta Zinanın cezası nedir? Recm cezası hakkında detaylı bilgi.

ateistlerecevap.org/2017/05/seriatta-zinann-cezas-nedir-recm-cezas.html

by Ateistlere Cevap - May 6, 2017

Zina etmek, bir kadınla nikâhsız veya haksız olarak cinsel temasta bulunmak. Arapça "zenâ" fiilinden mastar. Zinanın sözlük ve terim anlamı birdir. Bu da; bir erkeğin kadınla bir akde veya haklı bir sebebe dayanmaksızın önden cinsel temasta bulunmasıdır. Zina eden erkeğe "zânî" kadına ise "zâniye" denir.

Hanefîler, bir fıkıh terimi olarak zinayı şöyle tarif etmişlerdir: *İslâmî hükümlerle yükümlü bulunan bir erkeğin, kendisine cinsel istek duyulacak yaştaki diri bir kadına, İslâm ülkesinde nikâh akdine veya cariyelik gibi haklı bir nedene dayanmaksızın önden cinsel temasda bulunmasıdır.*

Zinada had cezasının uygulanması için, erkeğin cinsel organının en az sünnet yerinin (haşefe) kadının cinsel organına girmiş olması gerekir. Bundan daha azına meselâ; öpmek, sarılmak veya uyluk arasına sürtünmek vb. hareketler haram olmakla birlikte had cezasını gerektirmez.

Küçük çocuk ve akıl hastası yükümlü olmadığı için bunların fiili de kendileri bakımından haddi gerektirmez.

Diğer yandan Ebü Hanîfe'ye göre erkek veya kadına arkadan temasta bulunmak (livâta) -haram olmakla birlikte- zina hükmünde değildir. Çünkü bu, zina olarak nitelendirilmez. Ebû Yusuf, İmam Muhammed, Şâfiî, Hanbelî ve Mâlikîler aksi görüştedir.

Ölü kadın, hayvan veya ergenlik çağına gelmemiş olan ve kendisine cinsel istek duyamayan kız çocuğu ile temas da -haram olmakla birlikte- zina hükmünde değildir. Çünkü bu gibi temasları selîm fıtrat kabul etmez. Ayrıca erkek veya kadının zinaya zorlanmamış olması da şarttır. Çünkü Raslüllah (s.a.s) şöyle buyurmuştur:

> "Ümmetimden hata, unutma ve zorlandıkları şeyin hükmü kaldırıldı." (Buhârî, Hudûd, 22; Talâk, II; Ebû Dâvud, Hudûd, 17; Tirmizî, Hudûd, 1; İbn Mâce, Talâk, 15)

Zinaya zorlanan kadına had cezası gerekmediği konusunda İslâm bilginlerinin görüş birliği vardır. Zinaya zorlanan erkeğe gelince, Şâfiîlere ve Mâlikîlerde tercih edilen görüşe göre böyle bir erkeğe ne had ve ne de ta'zîr cezası gerekmez. Delil, yukarıdaki hadis ve zorlanma özrünün bulunmasıdır. Ebû Hanîfe'nin ilk görüşüne göre zinaya zorlama Devlet başkanı tarafından olmuşsa had gerekmez. Devlet başkanından başkası zorlamışsa istihsân'a göre had uygulanır. Çünkü, zorlama ancak sultan tarafından gerçekleşir. Ebû Hanîfe'nin istikrar bulan görüşü ise, zorlanana had cezasını uygulamamasıdır. Çünkü bazan erkeğin istek dışı cinsel temasa gücü yetebilir. Ebû Yusuf ve İmam Muhammed'e göre iki durumda da zorlanana had cezası uygulanmaz. İmam Züfer aksi görüştedir (el-Kâsânî, Bedâyiu's-Sanâyi', 2. baskı, Beyrut 1394/1974, VII, 34,180; eş-Şirâzi, el-Mühezzeb, Mısır t.y., II, 267; İbn Rüşd, Bidâyetü'l-Mûctehid, II, 267; İbn Rüşd, Bidâyetû'l-Müctehid, II, 431; İbn Kudâme, el-Muğnî, 3. baskı, Kahire,1970, VIII,187, 205; Vehbe ez-Zühaylî, el-Fıkhu'l-İslâmî ve Edilletüh, 2. baskı, Dimaşk 1405/1985, VI, 27 vd.; Ömer Nasuhi Bilmen, Hukuk-ı İslâmiyye ve İstilâhat-ı Fıkhıyye Kamusu, İstanbul 1968, III,197 vd).

Zina İslâm'da ve önceki bütün semâvî dinlerde haram ve çok çirkin bir fiil olarak kabul edilmiştir. O büyük günahlardandır. Irz ve neseplere yönelik bir suç olduğu için cezası da hadlerin en şiddetlisidir.

Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyurulur:

"Zinaya yaklaşmayın. Çünkü o, çok çirkin bir iş ve kötü bir yoldur" (el-İsrâ, 17/32). "Onlar Allah ile birlikte başka ilaha dua etmezler. Haksız yere, Allah'ın haram kıldığı kimseyi öldürmezler ve zina da etmezler. Kim bunları yaparsa cezaya çarpar. Ona kıyamet gününde kat kat azap verilir ve o azabın içinde alçaltılmış şekilde ebedî bırakılırlar" (el Furkân, 25/68).

Bekâr erkek veya bekâr kadının zina etmesinin cezası yüz değnek, evli ve iffetli erkek veya kadının zina cezası ise taşla öldürme (recm)dir. Allah Teâlâ şöyle buyurur: "Zina eden kadın ve zina eden erkekten her birine yüz değnek vurun. Eğer Allah'a ve âhiret gününe

inanıyorsanız bunları Allah'ın dinini uygulama hususunda acıyacağınız tutmasın. Mü'minlerden bir topluluk da, onların cezasına şahid olsun" (en-Nûr, 34/2). Celde, ete geçmemek üzere, yalnız deriyi etkileyecek şekilde vurmak demektir. Vuruşta yalnız kürk ve palto gibi kalın elbiseler çıkartılır, diğerleri çıkarılmaz.

Evli, iffetli erkek veya kadına recm cezası ise, sünnetle sabittir. Çünkü Rasûlüllah (s.a.s) Mâiz'e ve Benî Gâmid'ten bir kadına recm cezasını uygulamıştır. Recm'in meşrûluğu konusunda sahabenin icmaı vardır.

Zina haddi Allah'a ait haklardandır. Bu, aileye, nesle ve toplum düzenine karşı işlenen bir suç olduğu için toplum haklarından sayılır.

Mezhep imamları çocuk ve akıl hastasına zina haddinin gerekmediği konusunda görüş birliği içindedir. Hadiste şöyle buyurulmuştur: "Üç kişiden kalem kaldırılmıştır. Çocuktan büyüyünceye kadar, uyuyandan uyanıncaya kadar, akıl hastasından iyileşinceye kadar" (Ebû Dâvud Hudûd, 17).

Zina Haddini Uygulamanın Şartları

Öncelikle şunu ifade etmek gerekir: Zina etmek, zina iftirasında bulunmak gibi had cezasını gerektiren durumlarda aranan bazı şartların olması, bu şartlar olmazsa ceza da verilmez anlamında değildir. Belirlenen şartlar olmadığı zaman Dinimizin emrettiği had cezası verilmez demektir. Ancak Devlet Başkanının veya görevlendirdiği hakimin vereceği cezalar vardır. Bunlara Tazir Cezası denilmetedir ki, suçun cinsine göre hapis, dayak atma ve öldürme gibi cezalar verilebilir. Nitekim Hanefî ve Mâlikîlere göre, İslâm devleti suçlarda tekrarı, suç işlemeyi alışkanlık haline getirmek veya eşcinsellik gibi bazı suçları işleyenlere ölüm cezası verebilir. Buna "siyaseten katl" denir. (İbn Âbidîn, Reddü'l-Muhtâr, III, 196; ez-Zühaylî, a.g.e., VI, 200).

Zina eden erkek veya kadına ceza uygulanabilmesi için bir takım şartların bulunması gerekir:

1- Zina edenin erginlik çağına ulaşması gerekir. Ergin olmayan çocuğa had uygulanmaz. Akıl baliğ olan bir kimse bir kız çocuğu ile cinsel ilişkiye girse, cocuğa had cezası gerekmez, ancak onunla ilişkiye girene had cezası gerekir. Çünkü çocuk mükellef değilse de akıl baliğ olan mükelleftir ve yaptıklarından sorumludur. (Bilmen, Ömer Nasuhi, Hukuku İslamiye, 3/203, Zina Bölümü)

2- Akıllı olması gerekir. Akıl hastasına had uygulanmaz. Akıllı bir erkek, akıl hastası bir kadınla veya akıl hastası bir erkek akıllı bir kadınla zina etse, bu ikisinden akıllı olana had cezası uygulanır.

3- Çoğunluk fakihlere göre müslümana ve kâfire zina haddi uygulanır. Fakat Hanefilere göre muhsan olan kâfire recm uygulanmaz, değnek vurulur. Mâlikîlere göre kâfir bir erkek kâfir bir kadınla zina etse had uygulanmaz. Fakat zinasını açığa vurursa te'dib edilir. Müslüman bir

kadını zinaya zorlarsa öldürülür. Şafii ve Hanbelîlere göre pasaportlu gayri müslim yabancılara ne zina ve ne de içki içme cezası verilmez. Çünkü bunlar Allah haklarından olup, müste'menler bu hakları üstlenmemiştir.

4- Zinanın istekle yapılmış olması. Çoğunluğa göre zinaya zorlanana had uygulanmaz. Hanbelîler aksi görüştedir.

5- Zinanın insanla yapılmış olması. Üç mezhebe ve Şâfiîlerde sağlam görüşe göre hayvanla temas edene -haram olmakla beraber- had cezası gerekmez, ta'zir uygulanır. Hayvan öldürülmez ve çoğunluğa göre onun yenilmesinde de bir sakınca yoktur. Hanbelîlere göre ise, iki erkeğin şahitliği ile hayvan öldürülür, eti haram olur ve hayvanın tazmin edilmesi gerekir.

6- Zinanın bir şüpheye dayalı olmaması gerekir. Bir kimse kendi eşi veya cariyesi sanarak yabancı bir kadınla cinsel temasta bulunsa çoğunluğa göre had gerekmez. Ebû Hanîfe ve Ebû Yusuf'a göre ise had gerekir. Çünkü burada failde şüphe vardır. Mezhepler arasında ihtilaflı olan fasıt nikâhtan sonraki cinsel temasa had gerekmediği konusunda da görüş birliği vardır. Velisiz veya şahitsiz evlenme halinde durum böyledir. Bu da akitte şüphe bulunduğu içindir. Evlilik ittifakla fasit olursa had uygulanır. iki kız kardeşi bir nikâhta toplamak, beşinci eşle evlenmek, nesep veya sût cihetinden haram olan bir hısımla evlenmek, iddet beklemekte olan kadınla veya üç talâkla boşadığı kadınla hulleden önce evlenmek bu niteliktedir. Ancak bütün bunların haramlığını bilmediğini iddia ederse, bunlarla olan cinsel temas haddi gerektirmez.

7- Zinanın dârul İslâm'da olması. İslâm Devlet başkanının dârul harp veya dârul bağî (âsiller ülkesi) üzerinde velâyet yetkisi yoktur. Yani bir müslümanın islam ülkesi olmayan bir yerde zina etmesi haram olmakla birlikte, devlet başkanının orada hadleri uygulamaya gücü yetmez.

8- Kadının diri olması. Çoğunluğa göre, ölü kadınla cinsel temasta bulunmak -haram olmakla beraber- böyle birine had cezası uygulanmaz. Mâlikîlerde meşhur olan görüş bunun aksinedir.

9- Cinsel temasın önden olması ve sünnet yerinin girmiş olması. Arkadan ilişki yani livata -haram olmakla beraber- Ebû Hanîfe'ye göre yalnız ta'zir cezası gerektirir. Ebû Yusuf, İmam Muhammed ve diğer üç mezhebe göre ise livata haddi gerektirir. Yabancı bir kadına cinsel organın dışında, uyluk, karın v.b başka yerine temas da -haram olmakla beraber- yalnız ta'ziri gerektirir. Çünkü bu, şer'an kendisine bir şey takdir edilmeyen münker bir fiildir.

Zinanın Cezası

Zinanın cezası, zina eden erkek veya kadının bekar ya da evli olmasına göre değişiklik gösterir. Dayak, taşlâ öldürme, sürgün ve İslâm Devletinin koyacağı bir ta'zir cezası bunlar arasındadır.

1- Yüz Değnek Cezası

Bekâr erkek veya kadının zina cezası yüz değnek olup, Kur'ân-ı Kerîm'le belirlenen bir had cezasıdır.

"Zina eden kadın ve erkekten her birine yüz değnek vurun" (en-Nûr, 34/2).

Dayak cezası uygulanan zina suçlusunun, suçun işlendiği yöreden bir yıl süreyle sürgün edilmesi İslâm'ın ilk dönemlerinde uygulanan bir ceza türü idi. Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur: "Bekâr'ın bekârla zinası için yüz değnek ve bir yıl sürgün. Dulun dulla zinası için ise yüz değnek ve taşla recm vardır" (İbn Mâce, Hudûd, 7). Ancak bu uygulama Nûr sûresi inmezden önceye aittir. Bu sûre inince bekârlar için yalnız değnek (celde), evli (muhsan) olanlar için sünnetle recm cezası belirlenmiştir (es-Serahsî, el-Mebsût, 3. baskı, Beyrût 1398/1978, IX, 36 vd).

Hanefilere göre celde cezasına sürgün ilâve edilmez. Çünkü âyette celde zina cezasının tümünü ifade eder. Ancak sürgün bir had cezası değil, İslâm Devlet başkanının görüşûne bırakılan ta'zir cezası kabilindendir. O sürgünde bir yarar görürse uygular. Nitekim, zina edenin tevbe edinceye kadar hapsedilebilmesi de bu niteliktedir.

Şâfiî ve Hanbelîlere göre celde ve bir yıl sürgün birlikte uygulanır. Sürgün yeri seferîlik mesafesinden uzakta olmalıdır. Dayandıkları delil, yukarıda zikredilen sürgün bildiren hadistir. Ancak kadın kocası veya mahrem bir hısmı ile birlikte sürgüne gönderilir. Çünkü Hz. Peygamber; "Kadın, yanında kocası veya mahremi bulunmadıkça yolculuğa çıkamaz" (Buharî, Taksîr, 4, Mescidü Mekke, 6, Sayd, 26, Savm, 67; Ebû Dâvud, Menâsik, 3; Müslim, Hacc, 413-434; Tirmizî, Radâ', 15) buyurmuştur.

Mâlikilere göre ise yalnız erkek sürgün edilir, yani bulunduğu beldeden uzakta hapsedilir. Kadın gittiği yerde de zina etmemesi için sürgün edilmez.

Diğer yandan sürgün hadisinin sonundaki dul için öngörülen celde ve taşla recmin birlikte uygulanması dört mezhebe göre amel edilmeyen bir esastır. Çünkü muhsan (evli) için yalnız recm uygulaması bildiren hadisler daha sahihtir. Nitekim Ebu Hureyre ve Zeyd bin Hillit'ten bir topluluğun naklettiği işçi kıssası bunu ifade eder. İşçisi ile zina eden evli kadın olayında Hz. Peygamber, bekâr olan işçi için yüz değnek ve bir yıl sürgün cezasına, kadın için ise recm cezasına hükmetmiştir (es-Serahsî, a.g.e., IX, 37; ez-Zühaylî, a.g.e., VI, 39). Zâhirîlere göre, celde ve recm birlikte uygulanır. Onlar, sürgün hadisinin sonundaki "...evli evli ile zinasına yüz değnek ve taşla recm vardır" kısmının açık anlamına dayanırlar.

2- Recm Cezası:

Muhsan olan erkek veya kadının zinası için recm cezası konusunda İslâm bilginleri görüş birliği içindedirler. Delil; Sünnet ve İcmâ'dır.

Hz. Peygamber'in evli olarak zina edene recm cezası uyguladığı tevâtüre ulaşan hadislerle sabittir.

Bir hadiste şöyle buyurulur: "Müslüman bir kimsenin kanı şu üç durumda helal olur. Zina eden evli kimse, nefse karşılık nefsi ve İslâm toplumundan ayrılarak dinini terkedeni öldürmek" (Buhârî, Diyât, 6; Müslim, Kasâme, 25, 26; Ebu Dâvud Hudûd, 1; Tirmizî, Hudûd, 15, Diyât, 10; Nesâî, Tahrîm, 5, Kasâme, 6; İbn Mâce, Hudûd, Dârimî, Hudûd 2, Siyer, II).

Hz. Peygamber'in recm uyguladığı olaylar şunlardır.

a- Evli bir kadınla zina eden bekâr için yüz değnek ve bir yıl sürgün cezası uygulanmıştır. Allah elçisi bir sahabeyi kadına göndererek şöyle buyurmuştur: "O kadına git, eğer suçunu itiraf ederse, onu recmet" (Buhârî, Hudûd, 3, 38, 46, Vekâlet,13; Tirmizî, Hudûd, 5, 8).

b- Çeşitli yönlerden sabit olan Mâiz olayı. Mâiz, zinasını itiraf etmiş ve Rasûlüllah (s.a.s) onun recmedilmesini emir buyurmuştur (eş-Şevkânî, Neylü'l-Evtâr, VII, 95, 109; Zeylaî, Nasbu'r-Râye, III, 314 vd).

c- Gâmidiyeli kadın zinasını ikrar etmiş ve doğumdan sonra recm uygulannıştır (İbn Mâce, Diyât, 36; Mâlik, Muvatta ; Hudûd II; eş -Şevkânî, Neylü'l-Evtâr, VII, 109).

İslâm ümmeti recmin meşrûluğu üzerinde icmada bulunmuştur. Ancak hâricîler ekolü recmi inkâr etmiştir. Çünkü onlar tevatür sınırına ulaşmayan haberleri delil olarak kabul etmezler (es-Serahsî, a.g.e., IX, 36).

İhsan Terimi ve Kapsamı

İhsan bir İslâm hukuku terimi olarak; bir erkek veya kadına had cezası uygulanabilmesi için bunlarda şer'an bulunması gereken vasıfları ifade eder. Bu niteliklere sahip erkeğe "muhsan", kadına "muhsana" denir. Çoğulu "muhsanat" tır.

İhsan, zina iftirası (kazf) ve recm ihsanı olmak üzere ikiye ayrılır.

Zina iftirası atılan kimsenin muhsan sayılması için akıllı, ergin, hür, müslüman ve zinadan iffetli bulunması gerekir. Bu nitelikler olunca iftiracıya âyette şu ceza öngörülür: Namuslu ve hür kadınlara zina iftirası atan, sonra da bunu dört şahitle ispat edemeyen kimselere seksen değnek vurun. Onların ebedî olarak şahitliklerini kabul etmeyin. Onlar fâsıkların ta kendileridir" (en-Nûr, 24/4).

Ancak, kadın zinayı ikrar eder veya iftiracı dört şahitle bunu ispat ederse had cezası düşer (bk. "Kazf" mad)

Recm için muhsan sayılmada ise erkek veya kadında yedi niteliğin bulunması şarttır. Bu nitelikler şunlardır: Akıllı olmak, ergin bulunmak, hür ve müslüman olmak, sahih nikâhlı bulunmak ve bu nikâhtan sonra eşiyle meni gelmese bile guslü gerektirecek şekilde cinsel

temasta bulunmak. Bu şartlardan herhangi birisi bulunmazsa ceza yüz değneğe dönüşür. Bu duruma göre, küçük çocuk, akıl hastası, köle, kâfir, fâsit nikâhla evli kimse veya cinsel temas olmayan mücerred nikâhla evli kimse için “muhsanlık” söz konusu olmaz. Diğer yandan erkek muhsanlık şartlarını taşır fakat karısı küçük, akıl hastası veya cariye olmak gibi bir sebeple muhsan bulunmazsa, ondan bu arızalar kalktıktan sonra kocası onunla eşit şartlarda yeniden cinsel temasta bulunmadıkça koca muhsan sayılmaz. Çünkü bu yedi şartın eşlerde birlikte bulunması gerekir.

Ebû Yusuf’a göre, bir müslüman sahih nikâhlısı olan bir gayri müslim kadınla cinsel temasta bulunmakla muhsan olur. Şâfiîler de bu görüştedir (eş-Şirâzî, el-Mühezzeb, II, 268). Buna göre, biri küçük, diğeri ergin, biri uykuda diğeri uyanık veya biri akıllı, diğeri akıl hastası olan karıkoca cinsel temasta bulununca, ehliyetli olan muhsan sayılır, daha sonra başkası ile zina ederse had cezası yalnız ona uygulanır.

Muhsanlık sıfatının devamı için evliliğin devam etmekte olması şart değildir. Bu yüzden ömründe bir defa evlenen ve eşiyle cinsel temasta bulunup da, dul kalmış olan kimse de muhsan olabilir (Bilmen, a.g.e., III, 201).

Recm Cezası için gerekli şartlar;

1. Suç kesin olarak kanıtlanmalıdır. Bunun için:

* En az dört adil, erkek şahit olmalıdır (*Şahitlerin erkek olması kadınların adet, lohusa, hamilelik dönemlerinde doğal olarak unutkanlık yaşayabilmeleri ve erkeklerden duygusal olarak daha üstün olmaları ancak bu duygusal yönün yan etkilerinin de olması gibi sebeplerledir. Yoksa bazı kadınlar çoğu erkekten daha zekidir, daha iyi hafızaya sahiptir ve daha soğukkanlıdır.)*
ve bu şahitler erkekle kadının birleşme halinde olduğunu kesin bir şekilde görmelidirler. Bu şartlar mevcut değilse recm cezası uygulanmaz. Mesela şahitlerden üçü zina yapıldığına dair şahitlikte bulunsa, bir tanesi ise “yorgan altında gördüm, kesin olarak cinsel birleşme yapıldığını görmedim” dese recm cezası uygulanmaz.

* Şahitlerin daha önce yalan yere şahitlik yapmadığı sabit olmalıdır.

* Şahitlerin sanığa karşı kişisel kin ve nefretinin olmadığı kesin olarak bilinmelidir.

* Şahitler suçun işlendiği yer, zaman, kişiler konusunda görüş birliği içinde olmalıdır.

2. Zina yapan kişi akıllı, ergenlik çağına ulaşmış ve evli olmalıdır. **Bekar olup zina yapan kişiye recm cezası uygulanmaz.**

3. Eğer kişinin evliliği İslam’ın evlilik şartlarına uygun değilse bu kişi evli sayılmayacağı için recm cezası uygulanmaz. Ayrıca evli olup da eşi ile cinsel ilişkiye hiç girmemiş birisi zina yaparsa yine recm cezası uygulanmaz.

4. Evli olup zina yapan kişi Müslüman olmalıdır. **Gayrimüslime recm cezası uygulanmaz.**

5. Zinanın bir para karşılığında olması halinde Ebû Hanife’ye göre her ikisine de had cezası uygulanmaz. Çünkü bu durum bir mehir karşılığında nikâh akdine benzemektedir. Burada şüpheden dolayı had düşer. Ancak fiil haram olduğu için ta’zir uygulanır. Ebû Yusuf ve İmam Muhammed’e göre bu durumda da had cezası verilir (Ömer Nasuhi Bilmen, İstilâhât-ı Fıkhıyye Kâmusu, İstanbul 1968, III,197 vd.).

6. Cinsel temas önden olmaz ise recm cezası uygulanmaz.

7. Suçlu hür olmalı, köle olmamalıdır.
8. Kişi bu işi kendi hür iradesi ile yapmalıdır. Bu işi yapmaya zorlanan kişiye recm cezası uygulanmaz.
9. Recm cezasını devlet uygular. Devlet başkanı izin vermezse bu cezayı şahıslar uygulayamaz.
En güçlü varlıklardan en zayıf varlıklara kadar tüm mahluklara rızıklar ihsan eden, **annenin yavrusuna olan merhamet hissini yaratan ve yavruları anne, babalar vasıtası ile tehlikelerden koruyan, canlıların ihtiyaçlarını karşılayan,** şuursuz, ilimsiz, hayatsız Güneş'i ve yıldızları insana hizmet ettiren, mahlukları başıboş bırakmayan ve onlara vazifelerini gösteren Allah sonsuz merhamet sahibidir.
Bir serçeye kartal kanadı kadar büyük kanat yüklemeyen, kainatı ölçü ile yaratan ve idare eden, uzuvlarımızı ölçülü bir şekilde yaratan, kullarına adaleti emreden Allah sonsuz adalet sahibidir. Sonsuz merhamet ve sonsuz adalet sahibi olan Allah, adilce hükmeder.

Şeriata göre hırsızlığın cezası nedir nasıl uygulanır?

ateistlerecevap.org/2017/05/seriatta-hrszlk-cezas-nedir-nasl.html

by Ateistlere Cevap - May 6, 2017

Başkasının koruma altındaki malını gizlice almak, temyiz gücüne sahip, büluğ çağına gelmiş bir kimsenin, başkasının korunan ve bozulmayan şeylerden olan ve miktarı on dirhem gümüş para veya bunun değeri kadar bir malını gizlice çalmak anlamına gelir.

Hırsızlık; kitap, sünnet ve icmâ delilleriyle yasaklanmıştır. Kur'ân'da şöyle buyurulur: "Hırsızlık yapan erkek ve kadının ellerini kesiniz" (Maide, 5/38). Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur: "Sizden öncekiler şu sebeple helâk oldular, Onlar, şerefli bir kimse hırsızlık yaptığı zaman, hırsızı serbest bırakırlar. Güçsüz bir kimse hırsızlık yapınca da, ona ceza uygularlardı" (eş-Şevkânî, Neylü'l-Evtâr, VII,131,136). Hırsızlık sâbit olunca, el kesme (had cezası) uygulanır. Had cezası gerekli olmayan durumlarda ise zararın tazmini yoluna gidilir.

Had cezası uygulandıktan sonra, çalınan mal elde bulunuyorsa, bu malın mâlikine iâde edilmesi gerektiğinde İslâm hukukçuları arasında görüş birliği vardır. Ancak çalınan mal telef olmuşsa, tazmini gerekip gerekmediği ihtilaflıdır.

Hanefilere göre, çalınan mal helâk olmuşsa, had cezası uygulandığı takdirde ayrıca malın tazmini gerekmez. Yani had'le tazmin bir kişide toplanmaz. Eğer, malın sahibi, mahkemeye başvurmazdan önce çalınan malın tazminini talep etmişse, hırsıza el kesme cezası uygulanamaz. Eğer had' din uygulanmasını hâkimden istemişse, artık hırsızın, helâk olan

malı tazmini gerekmez. Çünkü yukarıdaki âyetçe yalnız had cezasından söz edilmiş, ayrıca tazminata yer verilmemiştir. Diğer yandan Nebî (s.a.s); "Hırsıza had cezası uygulandığı zaman, artık malı tazmin etmesi istenemez" (Zeylaî, Nasbu'r Râye, Mısır,1938, III, 375). Mâlikilere göre, hırsız zenginse hem had, hem de telef olan malın tazmin cezası birlikte uygulanır. Yoksulsa yalnız had uygulanır. Şâfiî ve Hanbelîlere göre ise, hırsız zengin olsun, yoksul bulunsun had ve tazmin cezası birlikte uygulanır. Çalınan mal misli ise, misliyle kıyemî ise kıymetiyle tazmin ettirilir. Çünkü had cezası Allah hakkı, tazmin cezası ise kul hakkı niteliğindedir. Diyet ve keffâretle olduğu gibi, bunlardan birisi diğerine engel teşkil etmez (İbn Rüşd, Bidâyetü'l-Müctehid, Mısır; ts., II, 408 vd.; İbn Kudâme, el-Muğnî, VIII, 270; eş-Şîrâzî, el-Mühezzeb, II, 284; ez-Zühaylî, el-Fıkhu'l-İslâmî ve Edilletüh, VI, 95, 96).

Hırsızlığın tekrarı hâlinde, İslâm hukukçuları, ilk hırsızlıkta hırsızın sağ elinin, ikincisinde ise sol ayağının kesileceği konusunda görüş birliği içindedir. Hanefî ve Hanbelîlere göre, üçüncü ve daha sonraki hırsızlıklarda, çalınan malın tazmini, ta'zir (Devletin koyacağı ceza) ve pişmanlık gösterinceye kadar hapis cezası gibi cezalar uygulanır. Hz. Ali'nin uygulaması böyle olduğu gibi, Hz. Ömer'den de benzer uygulama nakledilmiştir. Ashâb-ı kiramın gözü önünde yapılan bu uygulamalara, karşı çıkan olmadığı için, konu hakkında icmâ (ittifak) meydana geldiği söylenmiştir (el-Kâsânî, Bedâyiu's-Sanâyi', 2. baskı, Beyrut 1394/1974, VII, 86; İbnü'l-Hümâm, Fethu'l-Kadîr,1. baskı, Bulak 1316/1898, IV, 248; İbn Kudâme a.g.e., VIII, 264). Mâlikî ve Şâfiîler, üçüncü ve dördüncü hırsızlık suçunda sol elin ve sağ ayağın kesileceği görüşünü benimsemişlerse de, bu konuda dayandıkları Ebû Hüreyre'den rivâyet edilen hadisin zayıf olduğu belirlenmiştir (İbn Rüşd, a.g.e., 409 vd.; Zeylaî, a.g.e., III, 368).

Hırsızlık cezasının uygulanabilmesi için, hırsızda veya çalınan malda bir takım şartların bulunması gerekir.

Hırsızla İlgili Şartlar Şunlardır:

Hırsızın had cezasına ehil olması gerekir. Bu da, onun akıllı ve erginlik çağına ulaşmış olmasını gerektirir. Bu yüzden küçük çocuklarla akıl hastalarına hırsızlık had cezası uygulanmaz. Nebî (s.a.s) şöyle buyurmuştur: "Üç kişiden kalem kaldırılmıştır; erginlik çağına kadar çocuktan, iyileşinceye kadar akıl hastasından ve uyanıncaya kadar uyuyandan" (Buharî, Hudud, 22, Talak;11; Ebû Dâvud, Hudud,17; Tirmîzî, Hudûd,1). Had cezası fiilin suç işleme kastıyla işlenmesini gerektirir. Küçük veya akıl hastasının fiilî suç olarak nitelendirilemez. Hatta Ebû Hanîfe ve Züfer'e göre, toplu hırsızlıkta hırsızların arasında küçük ve akıl hastası bulunsa, hiçbirisine had (el kesme) cezası uygulanamaz. Ebû Yûsuf'a göre ise, bu konuda topluluktan, malı fiilen çalan hangisi ise ona göre hüküm verilir (el-Kâsânî, a.g.e., VI, 67; İbnü'l-Hümâm, a.g.e., IV, 220).

Çalınan Malla İlgili Şartlar:

1) Malın mütekavvim olması. İnsanların değer verdiği tecavüz yoluyla telef edildiğinde tazmini gereken ve İslâm hukukuna göre alım-satımı meşru olan şeye “mütekavvim mal” denir. Buna göre, bir kimse hür bir insanı çalsa, hırsızlık cezası uygulanmaz. Çünkü hür insan bir mal değildir. Ancak tazir cezası verilir. Şarap veya domuzu çalma hâlinde de hüküm böyledir. Çünkü şarap ve domuz, müslüman hakkında kıymetli mal sayılmaz (İbnü’l-Hümâm, a.g.e., IV, 230).

2) Malın nisap miktarında olması. Hanefilere göre, hırsızlık nisabı bir dînâr (yaklaşık 4 gr. altın para) veya on dirhem (toplam 28 gr. gümüş para) yahut bu ikisine denk kıymetteki mal veya paradır. Hz: Peygamber devrinde 1 dinâr veya 10 dirhem para, iki tane kurbanlık koyun alabilecek kadar satın alma gücüne sahiptir (es-Serahsî, el-Mebsût, 3. baskı, Beyrut 1398/1978, IX,137; el-Kâsânî, a.g.e., VII, 77; İbnü’l-Hümâm, a.g.e., IV, 220). Delil şu hadislerdir: “On dirhemden az olan şeylerde el kesme yoktur” (Nesaî, Sârık, 10; Zeylaî, a.g.e., III, 359). “El kesme, ancak bir dinâr veya on dirhem parayı çalma hâlinde olur” (Zeylaî, a.g.e., III, 360, III, 358). “Hırsıza ancak kalkanın satış bedeli kadarını çalması halinde had uygulanır. Hz. Peygamber devrinde bu kıymet, on dirhem idi” (Zeylaî, a.g.e., III, 359).

Çoğunluk İslam hukukçularına göre, hırsızlık nisabı, altından dinarın dörtte biri, veya hâlis gümüşten üç dirhem yahut bunların kıymetidir. Dayandıkları delil şu hadislerdir: “Dinarın dörtte biri ve daha fazlası kadar hırsızlıkta had cezası uygulanır” (Şevkânî, a.g.e., VII,124). “Kıymeti üç dirhem olan kalkanda hırsızlık had’di uygulanır ki bu da dinarın dörtte biri kadardır” (Zeylaî, a.g.e., III, 355; İbn Rüşd, a.g.e., II, 408; İbn Kudâme, a.g.e., VIII, 240).

Burada, iki görüşün dayanağı olan hadisteki kalkanı Hanefiler on dirhem kıymetinde kabul ederken, diğerleri dörtte bir dinar veya üç dirhem olarak kabul etmişlerdir.

Çalınan malın kıymetinin, hırsızlık tarihinden cezanın uygulanacağı vakte kadar on dirhemden aşağıya düşmemesi gerekir. Ancak mal, bir ayıp isabet etmesi veya telef olması yüzünden eksilmiş veya tamamen zayi olmuşsa bu durum had cezasına engel teşkil etmez (el-Kâsânî, a.g.e., VII, 79; el-Bâcî, el-Münteka ale’l-Muvatta’, VII, 158). Çoğunluğa göre ise, malın korunma yeri (hırz altı)nden çalındığı tarihe göre işlem yapılır.

İslâm hukukçuları, toplu hırsızlıkta çalınan mal, herbirine bölündüğünde nisabı aşıyorsa hepsi için had cezası uygulanacağı konusunda görüş birliği içindedir nisabın altına düşüyorsa Ebû Hanîfe ve Şâfiî’ye göre, hiçbirine had uygulanmaz. Çünkü herbiri nisap kadar mal çalmamış sayılır (el-Kâsânî, a.g.e., VII, 78; İbnü’l-Hümâm, a.g.e., IV, 225).

3) Çalınan şeyin koruma (hırz) altında olması. Hırz, sözlükte; bir şeyin korunduğu yer, demektir. Bir terim olarak; ev, dükkân ve çadır gibi, âdetler bakımından insanların mallarını korumak için yapılan yerleri ifade eder. Hırz ikiye ayrılır: Hadiste: “Ağaçtaki meyve ve hurma gibi şeylerde el kesme yoktur” (Şevkânî, a.g.e., VII, 127; A. b. Hanbel, Müsned, III, 464) buyurulur.

a) Kendi başına hırz sayılan yerler. Bunlar, malları korumak için hazırlanan yerler olup, izinsiz girmek yasaklanmıştır. Ev, dükkân, han, kasa, sandık gibi. Bunlarda bekçi bulunsun veya bulunmasın, kapı açık veya kapalı olsun hırz niteliği devam eder. Çünkü bina veya yer hırz amacıyla yapılmıştır.

b) Başkası sebebiyle hırz sayılan yerler. Bunlar mal saklamak için yapılmamış olan yerler olup, kendisine izinsiz olarak girilebilir ve giriş yasağı bulunmaz. Mescidler, yollar, resmî daireler gibi. Bunların hükmü bekçisi bulunmadığı takdirde herkese açık olan kır, mera ve sahra hükmündedir. Bunlarda mala yakın yerde bekçi bulunursa, bekçi uykuda olsun uyanık bulunsun, hırz yeri sayılır. Çünkü Nebî (s.a.s) uykuda bulunan Safvân'ın paltosunu çalan hırsıza had cezası uygulamıştır (es-Serahsî, a.g.e., IX,150 vd.; İbnü'l-Hümâm, a.g.e., IV, 240; el-Kâsânî, a.g.e., VII, 73). Mal, koruma yerinden tam olarak ayrılmadıkça had cezası gerekmez.

Yankesici (tarrâr)nin, başkasının cebinden el çabukluğu ile parasını çalması hâlinde, had cezasının uygulanacağı konusunda görüş birliği vardır. Mezardan kefen, altın diş vb. şeyler çalanın (nebbâş) hükmü ise ihtilaflıdır. Ebû Hanîfe ve İmam Muhammed'e göre, mezar hırsızına hırsızlık cezası uygulanmaz. Çünkü mezarlıklar kendi başına mal saklanan ve hırı altında bulunan yerler değildir (es-Serahsî, IX, 159; el-Kasânî, a.g.e., VII, 69). Çoğunluk İslâm hukukçularına göre ise, mezar hırsızına da had cezası uygulanır. Çünkü kefen de kendisine göre koruma altındadır. O da ölünün mülkü sayılır. Ölünün mirasçıları, nebbâşın kefeni geri vermesini ve cezalandırılmasını isterler (Ebû Zehra, Usulü'l-Fıkh, Mısır ts, s. 126, 127). Hz. Âişe'den şöyle nakledilmiştir: "Bizim ölülerimizi çalan dirilerimizi çalan kimse gibidir" (Zeylaî, a.g.e., III, 366).

Çarşı ve pazar yerlerinde umumun güvenine terkedilen mallara gelince, Hanefilere göre; bunlar geceleyin çalınırsa hırsızlık cezası uygulanır. Gündûz çalınırsa had uygulanmaz. Çünkü gündüz, buraya girme izni bulunduğu için hırz (koruma) şartı gerçekleşmez. Şâfii ve Mâlikilere göre ise, esnafın kendine ait bölme ve tezgâhında veya teneke, küp, çuval gibi kaplarda bulunan şeyler örf bakımından hırz altında sayılır ve bunları çalanlara had uygulanır. Ahmed b. Hanbel'e göre ise çarşı ve pazar yerinde bekçi varsa veya malın yanında gözetleyici bir kimse bulunursa hırsıza had cezası verilir (ibnü'l-Hümâm, a.g.e., IV, 242; İbn Kudâme, a.g.e., VIII, 249-250).

4) Çalınan malın biriktirmeye elverişli olması, çabuk bozulacak şeylerden olmaması. Ebû Hanîfe ve İmam Muhammed'e göre; kıymeti nisap miktarından çok olsa bile, çabuk bozulan şeylerde hırsızlık cezası uygulanmaz. Üzüm, incir, nar, elma, baklagiller, ekmek, yaş veya kuru et, meşrubat, süt, yoğurt ve benzeri gıda maddeleri gibi. Bunlar uzun süre bekletmeye elverişli olmadığı için, hırz (koruma) altında olsun veya olmasınlar, bunları çalana had uygulanmaz. Delil şu hadistir: "Ağaçtaki meyve ve hurma gibi şeylerde el kesme yoktur" (Ahmed b. Hanbel, Müsned, III, 464). Bir yıldan fazla biriktirilebilen dayanıklı tüketim mallarında ise hırsızlık suçu oluşabilir. Ceviz, badem, kuru hurma; kuru meyve ve sirke gibi. Ebû Yûsuf'a göre, biriktirmeye elverişli olmasa bile, gerçekte meşru olarak, yararlanılabilen

herşey maldır ve bunu çalana hırsızlık cezası uygulanır. Meselâ günümüzde dayanıklı olmadığı halde meyveler önemli mallardan olmuştur. Diğer üç mezhebe göre, mal olarak edinilebilen ve alım satımı meşru olan her çeşit malda hırsızlık suçu söz konusu olur. Gıda maddesi, kumaş, hayvan, kıymetli taş veya maden, av ve şişe bunlar arasında sayılabilir. Çünkü; "Hırsızlık yapan erkek ve kadınım ellerini kesin" (Maide, 5/38) âyeti genel anlam ifade eder.

5) Çalınan malın, aslı itibariyle mubah olmaması. Bir şeyin aslı; kuş, odun, kamış, av hayvanı ve balık gibi mübah mallardan ise, Ebû Hanîfe'ye göre, bunlar dâru'l-İslâm'da bulunuyorsa el kesme cezası uygulanmaz. Diğer üç mezhebe göre aslı mübah olsun veya olmasın, bu malı çalana had uygulanır (Zühaylî, a.g.e" VI; 116, I 17).

6) Çalınan malda, hırsızın alma hakkının bulunmaması gerekir (el-Kâsânî, a.g:e, VII, 70-72; İbnü'l-Hümâm, a.g.e., IV, 229. vd.; es-Serahsî, a.g.e., IX, 152, 178).

7) Hırsız için çalınan malda, bir mülk, mülk te'vili veya mülk şüphesinin bulunması. Bu prensip gereğince hırsız, âriyet verdiği, rehnettiği veya kiraya verdiği şeyi çalmakla el kesme cezası uygulanmaz. Yine hırsız, beytülmalden (hazine, devlet malı) bir şeyi çalsa, kendisinin de bu toplum malında hissesi bulunduğundan had cezası uygulanmaz. Nitekim Hz. Ömer, Beytülmalden bir şeyler çalana had cezası uygulamamıştır. Bir zekât memuru, Hz. Ömer'e mektup yazarak Devlet hazinesinden çalanın hükmünü sordu. Hz. Ömer şöyle cevap verdi: "Onun elini kesme, çünkü, hiçbir kimse yoktur ki, kendisi için beytülmâlde bir hak bulunmasın". Diğer, yandan Hz. Ali de Devlet malı çalana had cezası uygulamamıştır. Dayandığı prensip, Devlet malım bütün tebeaya ait ortak mal sayılmasıdır, eğer gayri müslim tebeadan (zımmî) birisi devlet malını çalsa had uygulanır. Çünkü O'nun beytülmalde hakkı yoktur. Yoksul bir kimse, yoksulların yararlandığı bir vakıftan çalsa, had uygulanmaz. Zengin çalarsa uygulanır. Çünkü O'nun bu vakıfta hakkı yoktur. Sonuç olarak şüphe bulunan yerde had cezası uygulanmaz. Nitekim Nebî (s.a.s) şöyle buyurmuştur: "Şüphe bulununca, gücünüzün yettiği kadar hadleri düşürünüz" (Ebû Dâvud, Salat, 14; Tirmizî, Hudûd, 2).

8) Hırsızın, koruma altındaki yere girmek için izinli sayılmaması gerekir. Bir kimse, mahrem hısımlarından veya eşinden bir şeyler çalsa, hırsızlık haddi uygulanmaz. Çünkü hısımlarının bulunduğu yere örfe göre izinsiz girebilir. Eşlerin birbirinin malını almada örf de cereyan edebilir. Bu yüzden hırz (koruma) şartı gerçekleşmez. Yine bir topluluğun hizmetçisi, bunların eşyasından, misafir ev sahibinden, işçi girmeye izinli olduğu iş yerinden bir şey çalsa, el kesme cezası uygulanmaz. Çünkü, bir yere giriş hakkının bulunması, bu yeri onun hakkında hırz ortamı olmaktan çıkarır (es-serahsî, a. g. e., IX, 151; el-Kasanî, a.g.e., VII, 70, 75; İbn Âbidin, Reddü'l-Muhtâr, III, 221). Şâfiîlerde daha kuvvetli görüşe göre usûl ve furû dışında, diğer hısımlardan ve eşlerden birinin diğerinden, hırz altındaki malını çalması hafinde hırsızlık had cezası uygulanır. Delil, hırsızlık cezasını bildiren âyetin umûm anlamıdır.

Malı Çalınanda Bulunması Gereken Şartlar:

Malı çalınan kimsenin, bu mal üzerindeki elinin hukuken geçerli olması gerekir. Bu el, üçe ayrılır: a) Mülk eli. b) Emânet eli. Vedîa ve âriyet alanın ve mudarade (emek-sermâye) ortaklığında işletmecinin (mudarib) eli gibi. c) Dımân eli. Gasbedenin, pazarlık sonucu malı kabzedenin eli ile rehin alanın rehin üzerindeki eli gibi. Bütün bunlardan birşey çalan kimseye had uygulanır. Hırsızdan tekrar başka birisi çalsa had uygulanmaz. Çünkü hırsızın eli, hukuken geçerli bir el koyma değildir, Ondan almak, yoldan almak gibidir (el-Kâsânî, a.g.e., VII, 80; eş-Şîrâzî, el-Mühezzeb, II, 281).

Hırsızlığın dâru'l-adl'de yapılmış olması da had uygulaması için şarttır. Bir müslüman dâru'l-harb veya dâru'l-bağy'de hırsızlık yapsa had cezası uygulanmaz. Çünkü dâru'l-adl dışında, Devlet başkanı için velâyet yetkisi yoktur (el-Kasanî, a.g.e., VII, 79).

Hırsızlığın İsbatı:

Mahkemede hırsızlığın isbatı beyyine veya ikrar ile sabit olur. Beyyinenin kabulü için, şahitlik gibi genel, hadler ve kısas gibi özel şartlar gerekir.

a) Erkeklik, Hırsızlıkta, kadınların şahitliği geçerli değildir.

b) Adâlet. Fâsıkların şahitliği kabul edilmez.

c) Asâlet. Şüphe sebebiyle, şehâdet üzerine şehadet kabul edilemez.

d) Zaman aşımına uğramaması.

Hırsızlık için bir süre sonra şahitlik yapılsa, şüphe yüzünden kabul edilmez.

e) Husûmet veya dava açılmış olması. Davayı mal üzerinde hukukî ele sahip olan kimsenin açması gerekir. Husûmet ehliyeti çalınan mal üzerinde ya mülk sahibi veya emânet yahut da dımân eline sahip olmakla gerçekleşir (es-Serahsî, IX,169; el-Kâsânî, a.g.e., VII, 81; İbnu'l-Hümâm, a.g.e., IV, 223, 252).

İkrarın Şartları:

Hırsızlık hâkim önünde ikrarla da sabit olur. Çünkü insan ikrarından dolayı itham altında sayılmaz. Çoğunluk hukukçulara göre, bir defa ikrar yeterlidir. Ebû Yusuf ve Hanbelilere göre, ancak iki defa ikrarla hırsızlık sabit sayılır. Çünkü şahitlerin sayısı da iki tanedir (es-Serahsî, a.g.e., IX,182; eş-Şirâzî, a.g.e., II, 282).

Hırsızlık cezasını Düşüren Haller:

1) Malı çalınan kimsenin, hırsızın ikrarını yalanlanması. “Benim malımı çalmadı” demesi gibi.

2) Malı çalınanın, beyyinesini (delil) yalanlaması. “Şahitlerim yalancı şahittir” demesi gibi.

3) Hırsızın ikrarından dönmesi. Bu durumda had cezası uygulanmaz. Fakat malı tazmin etmesi gerekir. Çünkü ikrardan rucû hadler konusunda kabul edilir, fakat mali konuda kabul edilmez. Bu, ikrarda şüphe meydana getirir. Had şüphe ile düşer, fakat mal düşmez.

4) Hırsızın, çaldığı malı, mahkemeye başvurulmazdan önce mâlikine geri vermesi.

5) Hırsızın, çaldığı mala davadan önce hukuki bir yolla mâlik olması. Mal sahibi çalınan malı, hırsıza hibe etse veya satsa bu mal hukukî yolla intikal etmiş olur. Artık had cezası da uygulanmaz. Hatta Ebû Hanîfe ve İmam Muhammed'e göre, dava açılmış olsa bile, mahkeme sonuna kadar, mal hibe veya satma gibi bir yolla hırsıza geçse had cezası düşer. Diğer çoğunluk hukukçulara göre ise, mahkemeye başvurulduktan sonra artık hibe veya satışla mülkiyet hırsıza geçse bile had cezası düşmez. Çünkü Nebî (s.a.s) Savfan'ın paltosunu çalan hırsızın elinin kesilmesini emrettiği zaman, Safvan şöyle dedi: "Ben bunu istemedim. Palto ona sadaka olsun. Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu: "Onu bana getirmezden önce, bunu yapman gerekmez miydi?" (el-Bâcî, a.g. e., VII, 162; el-Kâsânî, a. g. e., VII, 88 vd.; İbnü'l-Hümâm, a.g.e., IV, 255 vd.).

Sonuç olarak had cezalarından maksat kamu düzenini sağlamak ve bu suçların toplumda açacağı yaraları sarmak olduğuna göre, hırsızın, mala sahip olması, özellikle malı çalınan kimsenin davasından vazgeçmesi halinde, had cezasının düşmesi amaca daha uygun görünmektedir.

İslam'da Kısasa Kısas. Kısasın şartları nelerdir? Nasıl uygulanır?

ateistlerecevap.org/2017/05/islamda-ksasa-ksas-ksasn-sartlar.html

by Ateistlere Cevap - May 6, 2017

Değerli kardeşimiz,
Kısasın farz olduğu Kur'an-ı Kerimde şu şekilde açıklanır.

> "Ey iman edenler! Öldürülenler hakkında size kısas farz kılındı. Hüre hür, köleye köle, kadına kadın (öldürülür). Ancak her kimin cezası, kardeşi (öldürülenin velisi) tarafından bir miktar bağışlanırsa artık (taraflar) hakkaniyete uymalı ve (öldüren) ona (gereken diyeti) güzellikle ödemelidir. Bu söylenenler, Rabbinizden bir hafifletme ve rahmettir. Her kim bundan sonra haddi aşarsa muhakkak onun için elem verici bir azap vardır."
> "Ey akıl sahipleri! Kısasta sizin için hayat vardır. Umulur ki suç işlemekten sakınırsınız."(Bakara, 2/178-179)

Gerçi kısasın kendisi cezayı hakketmiş bir hayatı yok etmedir, ama aynı zamanda haksız yere hayatı yok etmeye karşı, hayatın en büyük müeyyidesidir. Kısas gibi caydırıcı bir hüküm, toplum ve kişi hayatının garantisidir. Böylece dünya hayatınızı olduğu gibi ahiret hayatınızı da korursunuz.
Bu âyetler göre kısas farzdır. Günümüzde uygulanmasına gelince, Allah'ın hükümleri kıyamete kadar geçerlidir. Bu nedenle kısas bu zamanda uygulanmaz diye bir şey yoktur. Bu hüküm insanları yöneten kimseleri ilgilendirdiği için onların görevidir; halkın bundan dolayı bir sorumluluğu yoktur.

Âyetin açıklaması:

Kısasın güzelliklerini açıklama hususunda buyuruluyor ki: Size kısas yazıldı ve sizin için kısasta büyük bir hayat vardır, ey akıl sahipleri!.. Bu bakımdan kısası, Allah'ın adaletine ve merhametine yaraşmayan kötü bir şey zannetmeyiniz de "Kısasta büyük bir hayat vardır." beliğ vecizesini aslî kanun tanıyınız.
Bunu böyle tanıdıktan sonra af ile muamele ederseniz çok büyük bir fazilet olur. Aksi halde Arapların yaptığı gibi, kısas hududunu aşarak öldürmekle karşılık vermek ve diğer işkence ve azaba başvurmak, nasıl bir zulüm ve cinâyet ise, adam öldürmeye karşı, Allah'ın hükmü yalnız aftır, demek de insanlıktan hayat hakkını çekip alacak büyük bir cinâyet olur.
Kısas, hayat hakkının ve canı korumanın gereğidir. Kısasın meşru oluşunda akıl sahibi olan insanlar için büyük bir hayat vardır. Affın kıymeti de buna bağlıdır. Gerçi kısasın kendisi, bir hayatı yok etmektir ama, aynı zamanda haksız yere bir hayatı yok etmeye karşı, hayatın zıddı olan kısasın meşru oluşu da hayatın ve yaşama hakkının en büyük müeyyidesidir. Şöyle ki:
1. Önce bu, hem katil olmak isteyecek kimse, hem de öldürülmesi istenen kimse hakkında kuvvetle hayatı korumaya sevketmektedir. Çünkü katil olmak isteyen kimse, öldürürse ve

öldürdüğünde kendisinin de öldürülmeyi hak edeceğini bilirse akıl gereği olarak, öldürmekten vazgeçer. Böylece hem kendisi hayatta kalır, hem de karşısındaki.
2. Bunda, ikisinden başka genel toplumun yaşama hakkını da güvenceye alma vardır. Çünkü bu şekilde öldürmenin önüne geçilmesi, bu ikisinden başka, bunlarla uzaktan yakından ilgili olması düşünülen insanların da hayatlarının devamına ve güvenliğine bir garantidir. Zira bir öldürme olayı, öldürenle öldürülenin yakınları arasında düşmanlık ve fitneye, bu da büyük çarpışmalara (kan davalarına) sebep olabilir.
Akıl sahipleri için, bu öldürmeye engel olacak olan haklı kısasın meşruluğu, bütün bu fitnelerin ve heyecanların önüne geçeceği için, toplumun yaşamasına sebep ve yaşama hakkına garanti olur. Bu faydalar ise, haklı bir kısas şeklinde olmayan saldırgan öldürmelerde ve affın mecburiyeti takdirinde mevcud değildir.
İşte kısasın meşruluğu, bu kadar önemli bir yaşama sebebi olduğu gibi, bu "Kısasta büyük bir hayat vardır." vecizesi de belağatın en yüksek derecesine ulaşmış, özlü bir îcâz ve îcâz kanunudur. Bunun, büyük bir mânâ topluluğunu, son derece özlü bir şekilde ifade edivermiş olduğunda Arab edebiyatçıları ve beyan ilmi âlimleri ittifak etmişlerdir. Çünkü bundan önce Arapların bu konuda bazı vecizeleri vardı. Bunlardan bazıları şunlardır:

> a) "Bir kısım insanları öldürmek, toplumu diriltmektir."
>
> b) "*Öldürmeyi çok yapınız ki, öldürme azalsın."* derlerdi.
> Bu gibi vecizeler arasında en güzel saydıkları da şu idi:
> c) "Öldürme, öldürmeyi yok eder. Yani öldürmeyi en çok ortadan kaldıran şey, yine öldürmedir."

Halbuki "Kısasta büyük bir hayat vardır." prensibinin bundan da birçok yönlerden daha fasih (fesâhatli) ve daha beliğ (belağatlı) olduğu açık ve üzerinde ittifak edilmiş bir husustur. Şöyle ki:
1. Önce, hepsinden daha kısa ve özlüdür.
2. Tekrardan uzaktır.
3. Bunda bedî' ilminde "tıbak" denen tezat sanatı, "kısas" ve "hayat" kelimeleriyle en güzel ve makul bir tarzda tatbik edilmiş olduğu hâlde, diğerleri görünürde makul olmayan, imkânsız bir çelişki suretindedir.
Öldürmenin yokluğu, öldürmeye; öldürmenin çokluğunun, öldürmenin azlığına sebep gösterilmesi, görünüş itibariyle, bir şeyi kendi yokluğuna sebep göstermek demektir. Bunda ise bazı zevklere göre bir şiir havası olsa bile hiçbir hikmet yoktur.
4. *Kısas, öldürmeden bir yönüyle daha genel, diğer yönüyle daha özeldir.*Geneldir; çünkü yaralamaları da içine almaktadır. Özeldir; çünkü her öldürmede kısas yapılmaz ve öldürmelerin her çeşidi, öldürmeye engel olmaz. Bilakis saldırı şeklindeki öldürmeler, fitneyi şiddetlendirerek karışıklığa sebep olur.

O hâlde “öldürme” kelimesi, ahd lâmı ile öldürmenin bir çeşidine, yani kısasa tahsis edilmedikçe vecize sahih olmaz. Böyle olunca da kısasın yaralar kısmı haric kalır. Bu bakımdan “Kısasta büyük bir hayat vardır.” ifadesi, bu açıdan üç yönden daha beliğdir. Çünkü her yönüyle sahihtir, açıktır, daha kapsamlıdır.
5. *Yokluk, menfi bir gayedir. Hayat ise istenen müsbet bir gayedir.* Öldürme işinin yokluğu, hayatın varlığını içine aldığından, tabii ki arzu edilir. Bundan dolayı âyet, asıl maksat olan müsbet gayeye delalet ettiği ve dikkati ona çevirdiği için pek yüksektir.
6. “Hayat” kelimesi nekire (belirsiz isim) olarak ifade edilmiş bulunduğu için, “tenvin-i tazim” ile hayatın bir nevi büyüğüne, yani kamu hayatına, ahiret hayatına ve hayat hakkının büyüklüğüne işareti kapsamaktadır. Diğerleri ise pek ilmî olan bu hukukî ve dinî sırdan mahrumdur.
İşte bunlar gibi daha birçok yönden bu Kur’ân vecizesinin, diğerlerine üstünlüğü, bu kadar geniş mânâsıyla i’câz haddindeki özlü ifadesiyle, Arap edebiyatçılarını büyüleyen sebeplerden biri olmuştur. Kısasın meşru oluşunun güzellikleri de Allah tarafından bu prensiple beyan buyurulmuştur.
İşte böyle içine almış olduğu hayatî güzellikler ve maksatlar itibariyle çok önemli olan kısas, size farz kılınmıştır ki, korunabilesiniz, öldürmeden, kısası ihmal veya kötüye kullanmadan sakınıp, hayatınızı ve yaşama hakkınızı muhafaza edebilesiniz. Bu hayatta kötülükten sakınmakla ahiret hayatında kurtuluşa kavuşasınız.*(bk. Elmalılı H. YAZIR, İlgili Âyetin Tefsiri)*
Kısasın şartları;
Adam öldürmenin cezası olan kısas cezasının uygulanma için gereken şartlar:
1. Öldüren kişi akıllı ve ergenlik çağına ulaşmış olmalıdır. Deli veya çocuğun öldürmesi ile deli ve çocuğa kısas cezası verilmez.
2. Öldürme fiili kasten işlenmelidir. İstemeden, yanlışlıkla yapılan öldürmelerde kısas cezası uygulanmaz.
3. Katil, öldürme fiilini kendi iradesi ile yapmalıdır. Katil, öldürülme veya bir uzvun sakatlanması gibi bir zorlama altında öldürme fiilini yapmış ise Ebu Hanife ve Ebu Muhammed’e göre katile kısas uygulanmaz çünkü katil, öldürmeye zorlanmıştır ve öldürme fiilini yapmayı istememiştir.
4. Öldüren kişi öldürme fiilini meşru müdafaa halinde iken yaparsa kısas uygulanmaz çünkü öldüren kişi maruz kaldığı saldırıyı başka türlü men etme imkanı bulamamış olabilir.
5. Öldürülen kişi öldürenin çocuk veya torunlarından biri olmamalıdır. Bir katil oğlunu, kızını veya torununu öldürse katile kısas cezası uygulanmaz. Bu durumda katile diyet, ta’zir ve mirastan mahrum olma gibi hükümler uygulanır. Babanın çocuğunu öldürmesi halinde babaya kısas uygulanmaz. Annenin çocuğunu öldürmesi halinde anneye kısas uygulanmaz. Dedenin torununu öldürmesi halinde dedeye kısas uygulanmaz. Ninenin torununu öldürmesi halinde nineye kısas uygulanmaz. Çünkü baba, anne, dede ve nine o çocuğun dünyaya gelmesine, hayat sahibi olmasına vesile olmuştur. Ancak babasını, annesini, dedesini, ninesini öldüren kişiye kısas uygulanır.
6. Öldürülen kişinin velisi katili affederse kısas uygulanmaz. Öldürülenin velilerinden

bir kısmı katili affeder, bir kısmı katili affetmezse yine kısas uygulanmaz.
7. Cinayet Dar'ül İslam'da işlenmelidir. Devlet yöneticisine isyan eden isyancıları öldürene kısas uygulanmaz. Darü'l Harpte ikamet eden bir Müslüman öldürülürse öldüren kişiye kısas cezası uygulanmaz.
8. Devlet başkanı kısas cezasının uygulanmasına izin vermelidir. **Devlet başkanı izin vermez ise şahıslar kısas cezasını uygulayamaz. Ancak kısas cezasının uygulanmaması katilin Allah tarafından affedildiği anlamına gelmez.**
Bir Müslüman haksız yere İslam devleti tebaasından olan bir ehl-i kitabı (Hristiyan veya Yahudi) öldürse Müslümana kısas uygulanır.
Bir adam çocuğu öldürse adama kısas uygulanır. Sağlam insan kör, topal, felçli, hasta birisini öldürse öldürene kısas uygulanır. Ölmek üzere olan kişiyi öldürene de kısas uygulanır.
Bir kişiyi birden fazla kişi öldürmüşse öldüren kişilere kısas uygulanır. Bir kişinin bir uzvunu birden fazla kişi kesmişse tüm kesenlerin o uzuvları kesilir.
Yaralarda da kısas (yaralamaya karşı yaralama) uygulanır.

> **"Onda (Tevrat'ta) üzerlerine şunu da yazdık: Cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, dişe diş kısas edilir. Yaralar da kısasa tabidir. Kim de bu hakkını bağışlar, sadakasına sayarsa o, kendisi için keffaret olur. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, zalimlerin ta kendileridir."**
> **Maide Suresi 45.Ayeti Meali**

Yaralamalarda kısas (Yaralamaya karşı yaralama) uygulanması için gereken şartlar:
1. Yaralayan kişi akıllı ve ergenlik çağına gelmiş olmalıdır. Çocuk veya deliye kısas uygulanmaz.
2. Yaralama fiili kasten yapılmalıdır. Yanlışlıkla, istemeden yapılan yaralamalar sebebiyle kısas uygulanmaz.
3. Yaralama fiili hür irade ile yapılmalıdır.
4. Yaralanan kişi kısas isteme hakkına sahiptir. Eğer yaralanan kişi kısas istemezse kısas uygulanmaz. Yani Allah yaralanan kişiye kısas isteme hakkını vermiştir. Mağdur olan kişiye bu hakkı veren Allah sonsuz adalet sahibidir.
5. Eşitliğin ve denkliğin sağlanması mümkün değil ise kısas uygulanmaz çünkü yaralayan kişiye daha azıyla veya daha fazlasıyla karşılık vermek adalete aykırıdır. Eşitlik ve denklik sağlanmalıdır. Sağlam organ kesilmiş ise sağlam organa kısas yapılır. Felçli ve sakat olan bir organın karşılığında sağlam organa kısas yapılmaz. Bunun için diyet ödenir. Sağlam uzuv karşılığında felçli veya sakat uzva kısas uygulamak caizdir.
6. Yaralanan kişi, kendisini yaralaması için yaralayan kişiye izin vermemiş olmalıdır.
7. Devlet başkanı kısasın uygulanmasına izin vermelidir. **Devlet başkanı izin vermezse**

kısas cezası uygulanmaz. Ancak kasten yaralama işini yapan kişi günaha girmiştir. Tevbe edip helalleşmesi gerekir.

Evrimi Allah yaratmıs olabilir mi?

ateistlerecevap.org/2017/05/evrimi-allah-yaratms-olabilir-mi.html

by Ateistlere Cevap - May 6, 2017

Cevap 1:

Önce evrimden neyin kastedildiğinin iyi anlaşılması gerekir. Çünkü evrim çok değişik manalarda kullanılıyor

Evrim kelimesi; *başkalaşma, farklılaşma, kademeli olarak gelişme ve değişme ve ilerleme* gibi aralarında değişik farklar bulunan pek çok kelime, tâbir ve deyim yerine kullanılmaktadır. Evrim yerine kullanılan tâbir ve kelimelerden bazıları şunlardır: Tekâmül, istihale, tatavvur, tahavvül, tebdil, tebeddül, tağyir, tegayyür, terakki, sudur, zuhur, techid, ontojeni, filojeni ve evolüsyondur. Bu tâbirlerin her birisinin ifade ettiği mana, diğerlerinden farklıdır. Burada sadece tekâmül ile tahavvülün manalarını vereceğiz.

Tekâmül

Tekâmül, *kemale erme, mükemmel hale gelme* manasında kullanılır.

Şayet "Evrim" terimiyle "Tekâmül" manası, yani ferdin embriyodan itibaren olgun hale gelinceye kadarki kademeli değişimi ifade ediliyorsa, bu manadaki evrim, teori değil, bir kanundur.

Meselâ bir elma çekirdeğinin; filiz, fidan ve meyveli ağaç hâline gelişi kademeli değişimin bir ifadesidir.

Aynı şekilde; bir insan embriyosunun; zigottan itibaren gelişerek, çok hücreli embriyo, bebek, çocuk, genç ve yetişkin insan safhaları da kademeli gelişmenin bir başka örneğidir. Bu manada bütün canlılar her an değişme, başkalaşma ve farklılaşma kanunlarına tâbidirler.

Tahavvül

Tahavvül, hal değiştirme, bir halden bir başka hale geçme manasında kullanılmaktadır.

Şayet evrim teriminden tahavvül, yani hal değiştirme kastediliyorsa, o da teori değil bir kanundur. Elementlerin hal değiştirmesi, tahavvülat-ı zerrat olarak ifade edilir.

Kısaca ifade edersek, atom ve moleküllerin, bir halden bir başka hale geçerek, yani hal değiştirerek canlıların bünyesinde yer almaları, bir takım biyoloji ve fizik kanunları çerçevesinde olmaktadır. Dolayısıyla elementlerin bu şekilde hal değiştirmesi, teori değil kanundur. Mesela, hidrojen yanıcı, oksijen yakıcıdır. İkisi birleşince su meydana gelir ve artık bu elementlerin hali değişmiştir.

İnsan yaklaşık yüz trilyon hücreden meydana gelmiştir. Her bir hücrede bir saniyede üç bin değişik reaksiyon olmaktadır. Bir saniye sonraki insan, madde cihetiyle bir saniye önceki insan değildir. Bünyesinde pek çok element değişim ve başkalaşıma uğramıştır.

Bütün canlı varlıklar her an değişim içerisindedir. Bu ve benzeri bütün değişim ve başkalaşımlar “evrim” olarak ifade ediliyor. Bu manadaki bütün değişim ve başkalaşımlar teori değil birer kanundur.

Bütün bu değişiklikler Allah’ın sonsuz ilim, irade ve kudretiyle olmaktadır. Zaten bunun, akıl ve mantık çerçevesinde başka türlü izahı da mümkün değildir.

Burada esas tartışmaya sebep olan, evrimin evolüsyon manasında kullanımıdır.

Evolüsyon manasında kullanılan evrimde, bir yaratıcı devreden çıkarılır ve bütün canlıların silsile halinde ve birbirinden tesadüfen meydana geldiği ileri sürülür. Böyle bir iddianın hiçbir bilimsel değeri yoktur ve tamamen ateist ideolojiye bağlı pozitivist felsefenin ürünüdür.

Kâinatta hiçbir şey kararında değildir. Her an değişmektedir. Bütün bu değişiklikler, farklılaşma ve başkalaşımlar Allah’ın eseridir.

Gerek insanın ve gerekse diğer canlıların yaratılışıyla ilgili olarak, bilimin, ya da felsefenin ortaya koyduğu değer hükümleri, yapılan araştırma ve yorumlara bağlı olarak zaman içerisinde değişmektedir. Biz bütün bu değer hükümlerine bilgi adını veriyoruz.

Bu bilgilerin bir kısmı, ya da tamamı, Kur’an’ın yaratılış hakkındaki bildirdikleriyle bire bir örtüşebilir de, örtüşmeyebilir de. Bilimin ortaya koyduğu değer hükümleri hakkında bilgi sahibi oluruz. Yani, onlardan, kendi imkân ve kapasitemize göre, bizi ilgilendirenleri bir dereceye kadar biliriz. Fakat Allah’ın bildirdiklerine inanırız.

Yaratılış konusunda bir meseleyi, teorilerin veya bilimsel çalışmaların ortaya koyduğu şekilde bilmek, insanı sadece malûmattar, yani bilgi sahibi yapar. İnanmak ise, tamamen ayrı konudur.

Siz Hıristiyan dinini bilmekle Hıristiyan olmadığınız gibi, evrim hakkında bir takım felsefî düşünce ve görüşleri bilmeniz, sizi dinden çıkarmaz. Ancak, o bilgilerin doğru olduğuna inanırsanız, o zaman o bilgilerin Kur’an’ın bildirdikleriyle çatışmaması gerekir.

Cevap 2:

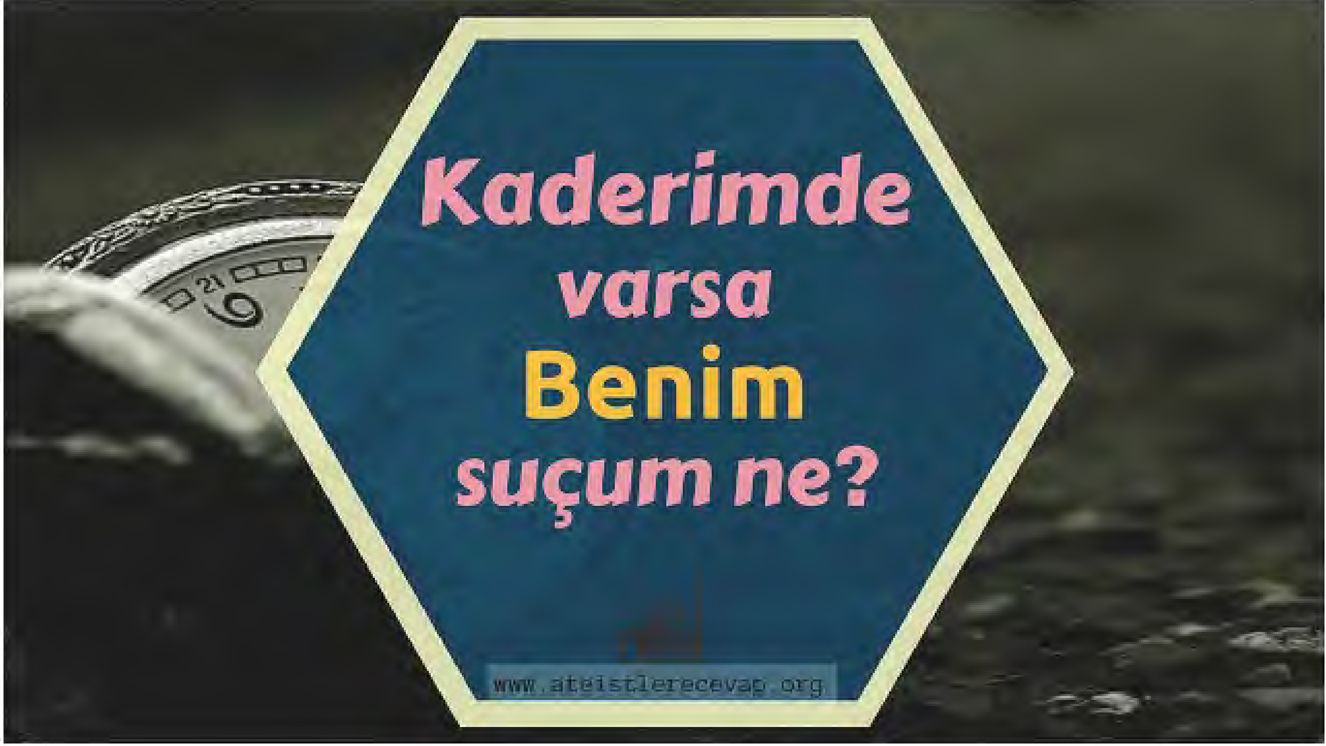
Geçmişteki insanların kas ve vücut yapılarında irilik, zindelik ve canlılığın bulunduğu, ömürlerinin de şimdikilere göre daha uzun olduğu anlaşılıyor. Ama bu durum onları insan yapısının dışına çıkarmaz. İlk insan Hz. Âdem aynı zamanda ilk peygamberdir ve her yönüyle

günümüz insanına benzemektedir. Onun genetik yapısında günümüzdeki bütün renk ve ırk karakterleri bulunduğu gibi, şimdi her bir ferdin genetik yapısı, onun genetik yapısının bir kombinasyonundan ibarettir.
Evolüsyon manasında, yani insanın daha aşağı yapılı canlılardan tesadüfen meydana geldiği felsefî görüşünü savunan evrimcilerin evrim görüşüyle bunun bir ilgisi yoktur.
Ancak, Allah'ın sonsuz ilim, irade ve kudretiyle insanda şimdi her an görülen değişiklik ve farklılaşma manasında evrim teori değil bir kanundur.
Böyle bir değişiklik için Hz. Âdem'e kadar gitmeye gerek yoktur. Bir saniyede insanın her bir hücresinde üç bin değişik reaksiyon meydana geldiği hesabına göre, insanda ortalama yüz trilyon hücrenin varlığı dikkate alınırsa, bir saniyede insanda meydana gelen değişikliğin büyüklüğü anlaşılır. Bu değişikliğe evrim derseniz, bu da teori değil, Allah'ın sonsuz ilim, irade ve kudretiyle teşekkül eden bir kanundur.

Kaderimde yazılıysa benim suçum ne?

ateistlerecevap.org/2017/05/kaderimde-yaziliysa-benim-sucum-ne.html

by Ateistlere Cevap - May 5, 2017

Değerli kardeşimiz,

Sorunuzu bazı soru ve cevaplarla açıklamaya çalışalım.

Kader, bir iman rüknüdür ve şöyle tarif edilir: "Kader, hak teâlâ' nın, ezelden ebede kadar olmuş ve olacak her şeyin, her şeyini ve her hâlini, zamanını ve mekânını, sıfatlarını ve özelliklerini ezelî ilmiyle bilip, ona göre, takdir etmesidir."

Kaza ise, kaderde planlanan bir şeyin yaratılması, varlık sahasına çıkarılmasıdır.

Kâinatın altı devrede yaratılışından, insanın ana rahminde dokuz ayda teşekkülüne kadar her hâdise kaderi gösteriyor!..

Güneş sisteminden atom sistemlerine kadar her hikmetli tanzim, kaderi ilan ediyor!..

Elementlerin sayıları ve özellikleri, kaderden haber veriyor!.. Bitkilerin ve hayvanların cinslere, türlere ayrılmış olması, her türe farklı kabiliyetler takılması, hep kader ile olmuş!..

Meleklerin, hayvanların ve cansızların sabit makamlı kılınması, insanların ve cinlerin ise imtihana tâbi tutulması, kader ile plânlanmış!...

Cennet ve cehennemin yaratılması, ilâhî ilim ile takdir edilmiş!... O menzillere hangi yollardan gidileceği de yine kader ile tespit edilmiş!..

Hangi güzel amele ne kadar sevap, hangi günaha ne kadar azap verileceği de kader ile tayin edilmiş!..

Bir bilim dergisinde, insan bedenindeki harika nizam anlatılıyor ve ilâhî takdir konusunda çok güzel misâller sıralanıyordu. Ve yazı şöyle bağlanıyordu:

"Bedenimizin tamamı bir yana, sadece baş parmağımız olmasaydı teknik ve medeniyet ortaya çıkmazdı."

Gerçekten de, bütün buluşlar, keşifler, sanatlar bir yönüyle, baş parmağa bağlı. O da diğer parmaklarla yan yana gelseydi, ne kalem tutabilirdik, ne kaşık, ne de çekiç. İnsanoğlu, bütün varlık âlemi bir yana, sadece başparmağına ibret nazarıyla bakabilse, ilâhî takdiri en açık bir şekilde görecektir.

Kader konusunda ezberledikleri birkaç soruyu durmadan tekrarlayan adamlar, kaderin bu aslî manasını hiç düşünmezler. Şu haşmetli kâinatın bir ezelî ilim ve takdirle, safha safha yaratıldığı akıllarından bile geçmez. Kaderin bu haşmetli tecellilerini seyredemedikleri gibi, çekirdekleri, tohumları, yumurtaları, spermaları, genleri de bu açıdan değerlendiremezler. Halbuki, bu küçük yaratıklar sanki cisimleşmiş birer plan, birer program… Allah'ın hârika takdirini ve ince hikmetini aklı başında olanlara ilan ediyor, ders veriyorlar.

Ve insan, yaratılışı icabı, kadere inanmakla mükellef!.. Çünkü, ölçüden, tartıdan anlıyor. Yapmaya karar verdiği bir evin odalarını bilerek takdir ediyor. Mutfağını, banyosunu, hep yerli yerine koyduruyor. Yarını hakkında planlar kuruyor, hedefler tespit ediyor, kararlar veriyor. İşte bu yaratılışı onu kadere imanla mükellef kılıyor.

Düşünelim bir kere: şu görünen varlıklar içerisinde bizden başka hangi fert kendi varlığından ve yaratılış safhalarından haberdar? Ne olduğunu, niçin yaratıldığını ve nereye gittiğini bilen hangisi?!.. Kuşlar mı, ağaçlar mı, güneş mi, ay mı?!.

Hayvanlar kendi organlarından habersiz. Bitkiler yapraklarını tanımaz. Deniz, içinde yüzen balıklardan gafil. Ay, neyin etrafında döndüğünü bilmez.

Ama insan öyle mi? Kendi bedenindeki nizam kadar, ruhundaki intizamı da biliyor. Elementlerin vazifelerini bildiği gibi, hayvan türlerini, sema sistemlerini de tanıyor. Her ferdin, her nevin ve her sistemin niçin yaratıldığını, ne gibi hikmetler taşıdığını, az da olsa, anlayabiliyor. Bu yaratılışı sayesinde, kaderin eşyadaki o sonsuz tecellilerine de bir derece muhatap olabiliyor.

Kadere iman huzur kaynağı

Kadere iman, insan için, en büyük huzur kaynağıdır. Mümin olan insan, gerek kendi nefsinde gerek dış âlemde gördüğü bütün tanzim ve takdirlerin nice hikmetlerle dolup taştığını ve hepsinin de rahmeti netice verdiğini düşünür. "Kaderin her şeyi güzeldir." diyerek, başına gelen her türlü hâdisenin altında rahmet ve hikmeti arar.

Dünya ve âhiret saadeti için gerekli her teşebbüsü yapar ve sonunda Allah'ın rahmet ve keremine itimat eder, huzur bulur!.. Kaybettiğine gam çekmez. Geçmişte kaçırdığı fırsatlara "ah!" etmez. "Şöyle olsaydı böyle olmazdı!" yahut, "Böyle olmasaydı şöyle olurdu!" gibi lâfların ruha sıkıntı vermekten öte bir fayda sağlamadığını bilir. Mazinin yükünü sırtından atar. Allah'a güvenerek istikbale doğru yol almaya koyulur, huzur bulur!..

Allah'ın kendisine lütfettiği nimetlerle, servetlerle, kabiliyetlerle övünmez, gururlanmaz. Her hayrı ondan bilir, huzur bulur!..

Kadere inanmayanlar insanlığa neyi takdim ediyorlar?

Çalışmayıp, tembelce oturmayı mı? Yoksa, sebeplere teşebbüs etmekle birlikte sonra neticeyi rıza ile karşılamayıp üzülmeyi, dövünmeyi mi?.. Bunda insanlığı ıstıraba

sürüklemenin ötesinde ne fayda umuyorlar?!. Hassas ruhu ve tahammülsüz bedeni ile şu aciz insanı, nasıl bu ağır yükün altına sokuyorlar!?. Yoksa huzursuz, asabi ve isyankâr ruhlardan, kendi yıkıcı emelleri hesabına bekledikleri bir şeyler mi var?

Suçlarımızı kadere yükleyebilir miyiz?

Kaderi ikiye ayırabiliriz; ızdırari kader, ihtiyari kader.

“Izdırari kader”de bizim hiçbir tesirimiz yok. O, tamamen iredemiz dışında yazılmış. Dünyaya geleceğimiz yer, annemiz, babamız, şeklimiz, kabiliyetlerimiz ızdırari kaderimizin konusu. Bunlara kendimiz karar veremeyiz. Bu nevi kaderimizden dolayı mesuliyetimiz de yok.

İkinci kısım kader ise, irademize bağlıdır. Biz neye karar vereceksek ve ne yapacaksak, Allah ezeli ilmiyle bilmiş, öyle takdir etmiştir.

Kalbimiz çarpıyor, kanımız temizleniyor, hücrelerimiz büyüyor, çoğalıyor, ölüyor. Vücudumuzda, bizim bilmediğimiz birçok işler yapılıyor. Bunların hiçbirini yapan biz değiliz. Uyuduğumuz zaman bile bu tür faaliyetler devam ediyor.

Ama şunu da çok iyi biliyoruz ki, kendi isteğimizle yaptığımız işler de var. Yemek, içmek, konuşmak, yürümek gibi fiillerde karar veren biziz. Zayıf da olsa bir irademiz, az da olsa bir ilmimiz, cılız da olsa bir gücümüz var.

Yol kavşağında, hangi yoldan gideceğimize kendimiz karar veriyoruz. Hayat ise, yol kavşaklarıyla dolu.

Şu halde, bilerek tercih ettiğimiz, hiçbir zorlamaya maruz kalmaksızın karar verip işlediğimiz bir suçu kendimizden başka kime yükleyebiliriz?

Yaptıklarımızı Allah yarattığına göre bizim suçumuz ne?

İnsanın cüz-i ihtiyari adı verilen iradesi, önemsiz gibi görülmekle beraber, kainatta geçerli olan kanunlardan istifade ederek büyük işlerin meydana gelmesine sebep olmaktadır.

Bir apartmanın üst katının lütuflarla, bodrum katının ise işkence aletleriyle dolu olduğunu ve bir şahsın bu apartmanın asansörü içerisinde bulunduğunu farz ediniz. Kendisine, apartmanın bu keyfiyeti daha önce anlatılmış bulunan bu zat, üst katın düğmesine bastığında lütfa mazhar olacak, alt katın düğmesine bastığında ise azaba duçar olacaktır.

Burada iradenin yaptığı tek şey, sadece hangi düğmeye basılacağına karar vermesi ve teşebbüse geçmesidir. Asansör ise, o zatın kudret ve iradesiyle değil, belirli fizik ve mekanik kanunlarla hareket etmektedir. Yani, insan üst kata kendi iktidarıyla çıkmadığı gibi, alt kata da kendi iktidarıyla inmemektedir. Bununla beraber asansörün nereye gideceğinin tayini, içindeki şahsın iradesine bırakılmıştır.

İnsanın kendi iradesiyle yaptığı bütün işler, bu ölçüyle değerlendirilebilir. Mesela; Cenab-ı Hak, meyhaneye gitmenin haram, camiye gitmenin ise faziletli olduğunu insanlara bildirmiş bulunmaktadır. İnsan bedeni ise kendi iradesiyle, misaldeki asansör gibi her iki yere de gitmeye müsait bir yapıdadır.

Kainattaki faaliyetlerde olduğu gibi, beden içindeki faaliyetlerde de insanın iradesi söz konusu olmamakta ve insan bedeni, kanun-u külli adı verilen ilahi kanunlarla hareket etmektedir. Fakat onun nereye gideceğinin tayini, insanın irade ve ihtiyarına bırakılmıştır. O hangi düğmeye basarsa, yani nereye gitmek isterse, beden oraya doğru hareket etmekte, dolayısıyla da gideceği yerin mükafatı veya cezası o insana ait olmaktadır.

Kader zulüm eder mi?

Bazı insanlar zengin, güzel ve sıhhatli doğarlar; bazıları da fakir, çirkin ve sakat. Bunlar, insan iradesinin karışmadığı "ızdırari kader"in konusudur. Bu farkı bahane ederek zulümden söz edenler duyarız. Halbuki, zulüm bir hakkın çiğnenmesidir. Kulun ise, Allah'ta hiçbir hakkı yoktur. O, ne vermişse sırf lütfundan dolayıdır.

Bize düşen, verilmeyen nimetleri düşünüp isyana yeltenmek değil, verileni hatırlayıp şükretmektir. Eksiklikler, kulun denenmesi içindir. Dünyayı bir imtihan salonuna benzetirsek, hoşa gitmeyen durumlar birer imtihan sorusudur. Kul isyan mı edecek, yoksa verilen nimetlere şükürle, mahrum kaldığına sabır ile mi karşılık verecek?

Zengin bir tüccar düşünelim. Dükkanına gelen iki fakire, sırf merhametinden dolayı iyilik etmek istiyor. Birine gömlek ve pantolon giydirdi, diğerine ise, bunlara ilaveten ceket ile palto hediye etti. Sadece gömlek ve pantolon alan adam, "Tüccar bana zulmetti, öbür adama fazla verdi." diyebilir mi? Derse, bu sözü edepsizlik olmaz mı?

Biz insanlar da bu fakirlere benziyoruz. Allah, sonsuz merhameti sebebiyle, tükenmez hazinesinden nimetler veriyor. Vücudumuzu, aklımızı, hayalimizi, soluduğumuz havayı, içtiğimiz suyu, yediğimiz gıdayı yaratan o. Çalışmadık, kazanmadık, hak etmedik. O, sırf lütfundan dolayı ikram ediyor. Eksik alan sabrederse ebedi nimetler kazanacak.

Dünya hayatı kısa bir imtihandan ibaret… Az nimetlenen kul, birinci adam gibi asi olur, "zulüm" derse, edepsizlik eder. Vazifesi, verilene şükretmektir. Aksi halde azaba davetiye çıkarır.

Allah, her işinde adildir, asla zulmetmez. Musibetlere de bu açıdan bakmak gerekir. Belalar ya işlediğimiz bir hatanın sonucudur veya imtihanın ürünüdür.

Evi yanan kişi, kadere dil uzatmadan önce, bildiği bir sebep yoksa bile, yine suçu kendisinde arasın. Belki bir insanın kalbini kırmıştır! Ev yakan suç işler, ama kader adalet eder!

Rüzgarın önünde bir yaprak mıyız?

Dikkat edilirse, kaderi bahane ederek, "Benim ne suçum var." diyen kişinin, iradeyi yok saydığı görülür.

Eğer insan, "rüzgarın önünde sürüklenen bir yaprak" ise, seçme kabiliyeti yoksa, yaptığından mesul değilse, o zaman suçun ne manası kalır? Böyle diyen kişi, bir haksızlığa uğradığı zaman mahkemeye müracaat etmiyor mu?

Halbuki, anlayışına göre şöyle düşünmesi gerekirdi:

> *"Bu adam benim evimi yaktı, namusuma dil uzattı, çocuğumu öldürdü, ama mazurdur. Kaderinde bu fiilleri işlemek varmış, ne yapsın, başka türlü davranmak elinden gelmezdi ki."*

Hakkı çiğnenenler gerçekten böyle mi düşünüyorlar?

İnsan yaptığından sorumlu olmasaydı, "iyi" ve "kötü" kelimeleri manasız olurdu. Kahramanları takdire, hainleri aşağılamaya gerek kalmazdı. Çünkü, her ikisi de yaptığını isteyerek yapmamış olurlardı. Halbuki hiç kimse böyle iddialarda bulunmaz. Vicdanen her

insan, yaptıklarından sorumlu olduğunu ve rüzgarın önünde bir yaprak gibi olmadığını kabul eder.
Allah'ın ne yapacağımızı bilmesi, bizi sorumluluktan kurtarır mı?
Bir film senaryosu tasarlayalım: dedektif, soygun planı hazırlayan üç adamı gizlice dinliyor. Zamanı gelince, soyulacak yere gidiyor. Maksadı suçüstü yakalamak. Fakat soyguna başlarken, adamlar planı değiştiriyorlar. Biri vazgeçiyor, ikisi başka türlü hareket ediyorlar. Eğer bir başkasının bilmesi soyguncuların hareketlerini engelleseydi, planın değişmemesi gerekirdi. Polisin önceden bilmesi olaya hiç tesir etmedi.
Plan değişmese yine etmeyecekti. Çünkü onlar, bu işi polis öyle biliyor diye yapmayacaklardı. Zaten polisin neler bildiğini de bilmiyorlardı.
Eğer planı uygulasalar, yakalansalar ve polis, yaptıklarını önceden bildiğini söyleseydi, *"Sen böyle bildiğin için, biz bu suçu işledik. Gerçek suçlu sensin. Biz masumuz."* mu diyeceklerdi? Günah işleyip de suçu kadere, yani "o işi önceden bilen ilahi ilme" yüklemek isteyen günahkârın bunlardan ne farkı var?
"Kaderimden kaçamam, yazılan başa gelir, olacak denen olur. Öyleyse günahımdan dolayı niçin suçlu sayılıyorum?" diye düşünenler hiç de az değil.
Bu mantığın, mesuliyetten kurtulmak isteyen bir suçluya ait olduğu gün gibi ortada. İşte formül: suçu kadere yükle ve rahatla! Adil bir hakem olan vicdanın, bu düşünüş biçimiyle huzura kavuşacağını sanmıyorum. Çünkü, yapıp ettiklerimizin dikkatli bir şahididir o.
Şüphesiz bir "kader kanunu" vardır ve hükmünü yürütür, ama "irade" de bir kanundur. Her günahı isteyip dileyerek işlediğimizi nasıl unutabiliriz? Alınyazımızı okuyamıyoruz, kaderde olanı bilmiyoruz. Bizim bildiğimiz, önümüzde biri iyi, diğeri kötü iki yol bulunduğu. Asla inkar edemeyeceğimiz irademizle birinden gidiyoruz. Giderken de nefsimizden başka bir zorlayıcı olmadığını pekala hissediyoruz. Önce değil, ancak her şey olup bittikten sonra öğreniyoruz alın yazımızı.
Şu misalin meselemize ışık tutacağına inanıyorum. Harika bir kameraman düşünelim. Diyelim ki, bu adam, bizim gelecekteki on günlük hayatımızı gizlice filme aldı. Yani o, on günlük yaşantımızı önceden bildi. Biz de film olayını öğrendik, ama bantta neler olduğunu bilmiyoruz. On birinci gün filmi bize gösterdi. İşlediğimiz hataları, günahları ve suçları seyrettik. Kameramana, *"Sen bizim on günlük geleceğimizi bilmesen, görüntülemesen, biz bu suçları işlemezdik."* diyebiliriz miyiz?
Bilmekle yapmanın çok farklı şeyler olduğunu vurgulamak gerekir. Bir misal vermiştik. Bizlerin bir çekirdeğin ağaç olacağını bilmemiz onun ağaç olmasına gerek olmadığı anlamına gelmez.
Ayrıca bir makine veya bina için bir plan yapılsa, madem ki plan var, öyleyse binaya ve makinaya ne gerek var denilebilir mi?..
Yarın bir yere gideceğimizi ve şunları yiyeceğimizi planlıyalım. Buna göre madem ne yapacağımız belli öyleyse ne gerek var gitmeye ve yemek yemeye diyor muyuz?..
Biz bile gündelik basit şeyler için bunu diyemezsek, Allah'ın sayısız hikmetlerle yarattığı insanı, madem ne yapacağını biliyordu öyleyse neden imtihan ediyor denilemez.
Kaderin esas anlamı, "Allah'ın, olmuş olacak her şeyi bilmesi" demektir. Dikkat edersek insan

iradesini yok saymıyor. Bilmek ayrı yapmak ayrıdır. Bilen Allah'tır, yapan kuldur. Bu konuya bir misal verelim:
Peygamberimiz (asm) İstanbul'un fethini ve komutanını yüz yıllar önce müjdelemiş ve haber vermiştir. Zamanı gelince de dediği gibi çıkmış. Şimdi, İstanbul Peygamberimiz (asm) dediği için mi fethedildi, yoksa fethedileceğini bildiği için mi söyledi. O zaman Sultan Fatih yatsaydı, çalışmasaydı, ordular hazırlatıp savaşmasaydı yine olacak mıydı? Demek ki Allah Fatih'in çalışıp İstanbul'u fethedeceğini biliyordu ve bunu elçisi Hz. Peygamber (asm)'e bildirdi.
Buradaki ince nokta: Allah bildiği için yapmıyoruz; biz yapacağımız için Allah biliyor. Zaten Allah'ın geleceği bilmemesi düşünülemez. Bilmese veya bilemese yaratıcı olamaz.
Buna bir örnek verelim; Allah dostu evliyadan bir öğretmen düşünelim. Öğrencilerinden birisine "Yarın seni şu kitaptan imtihan edeceğim." diyor. Fakat öğretmen Allah'ın izniyle onun filim, maç, oyun, eğlence, derken sabah okula çalışmadan geleceğini bilerek, akşamdan karnesine "0" yazıyor. Ertesi sabah öğrenci sorulan sorulara cevap veremiyor ve sıfırı hak ettiğini bildiği anda, öğretmen cebinden not defterini çıkarıp "Senin çalışmayıp sıfır alacağını bildiğim için önceden deftere sıfır yazmıştım." diyor. Buna karşı öğrenci "Hocam sen sıfır yazdığın için ben sıfır aldım. Yoksa geçer puan yazsaydın geçerdim." diyebilir mi? Demek ki Allah yazdığı için biz yapmıyoruz, bizim yapacağımız şeyleri bilerek Allah yazıyor. İşte buna kader diyoruz.
Teşbihte hata olmasın, Allah da, bizim ömrümüz boyunca yapacaklarımızı "ezeli kamerasıyla "Levh-i Mahfuz" denilen bir banda alıyor. Fakat biz o filmde neler bulunduğunu asla bilmiyoruz. Bu tespit hareketimize, niçin tesir etsin! Gerçek bu olunca, mesuliyet elbette bizimdir. Hür irademizle kötüyü seçip, günah işlediğimiz için suçlanıyoruz, başka şey için değil. "Kaderimde yazılıysa suçum ne?" demeye hiç hakkımız yok. İsteyerek suç işlemek "suç" değilse, suç ne peki?
Bize düşen, günahımıza tövbe etmek, affı için yalvarmak ve güzel ameller işleyip cezadan kurtulmaya çalışmak. Suçu kadere yüklemeye çalışmakla ancak kendimizi aldatabiliriz, Allah'ı, asla!..
Kaynak: www.sorularlaislamiyet.com

Peygamberler hep aynı Coğrafyayamı gelmiştir?

ateistlerecevap.org/2017/04/peygamberler-neden-hep-ayn-cografyaya.html

by Ateistlere Cevap - April 22, 2017

Değerli kardeşimiz,
Kur'ân-ı Kerim'de ismi geçen ve geçmeyen peygamberlerin hemen hemen hepsi coğrafî tabiriyle Akdeniz Havzası *(Suriye, Lübnan, Filistin, İsrail, Mısır),*Mezopotamya *(Irak, Ürdün, İran'ın bir kısmı)* ve Arap Yarımadasında çıkmış ve tebliğ vazifelerini burada yürütmüşlerdir. Esas itibariyle bu meseledeki gerçek sebep "kader-i İlâhînin bir remzidir."*(Mesnevî-i Nuriye , s. 91)* Yâni, Cenab-ı Hakk'ın takdir ve iradesi peygamberlerin Şarkta gönderilmesini icap ettirmiş, gerektirmiştir. Peygamberleri, kendi emirlerini ulaştırmak maksadıyla Cenab-ı Hak gönderdiği gibi, hangi memlekete, hangi insanı peygamber olarak göndermeyi de yine O istemiştir. Bunda kulların bir tesir ve dahli yoktur.
Meselenin hikmet cihetine gelince; bu hususun pekçok hikmeti olmakla birlikte, akla gelebilen ilk bir iki hikmeti şunlardır:
– Bir defa insanlığın ilk atası olan Hz. Âdem (as), Havva validemizle bugün Mekke yakınlarındaki Arafat Dağı yakınlarında buluşmuşlardır. İnsan neslinin çoğalması da yine bu civarda başlamıştır. Hz. Âdem (as)'in oğulları ne kadar çoğalmış olsalar da, meselâ kendisinden sonra peygamber olan iki oğlu Hz. Şit (as) ve Hz. İdris (as), Mekke'de tebliğ vazifelerini yürütmüşlerdir.
Yine Hz. Âdem (as) ile Hz. Nuh (as) arasında uzun bir zaman geçmiş olmasına rağmen, Hz. Nuh (as) bugünkü Kufe civarında yaşamış ve ümmetine tebliğ vazifesini orada yapmıştır. Hz. Salih, Hz. İshak, Hz. Eyyûb, Hz. İlyas (aleyhimüsselam)'ın Şam ve civarında, Hz. Zekeriyya, Hz.

Yahya, Hz. Davud, Hz. Süleyman ve Hz. İsa (aleyhimüsselam) da Kudüs'te yaşamıştır. Hz. Hûd (as) Yemen'de, Hz. Musa (as) ve Hz. Yusuf (as) Mısır halkına peygamber olarak gönderilmiştir. Diğer peygamberler de hep bu civarda gelmişlerdir. Zaten peygamberler insanlara ve insanlığın toplu olarak bulunduğu bölgelere gönderilmiştir. Çünkü, insanlık hep bu bölgelerde yaşıyordu. Peygamber kıssalarından, tefsirlerden ve İslâm tarihi ile ilgili eserlerinden öğrendiğimize göre, Hz. İsa (as)'a kadar, insanlık başta belirttiğimiz bölgelerde yaşıyordu. Zaten o zamanlar insanlığın nüfusu birkaç yüz milyon denebilecek kadardı. Bunun için dünyanın her tarafına yayılma, dağılma ihtiyacı da yoktu. Ne zaman ki, dünya nüfusu kalabalıklaştı, ondan sonra Avrupa ve Asya içlerine kadar yerleşilmeye başlandı.
Başka bir husus, peygamberler sadece Arap milletine gelmiş değildir. Bir kere Kur'ân'ın dışındaki semavî kitaplar İbranî dilinde gönderilmiştir. Hz. Yusuf ile Hz. Musa'nın kavmi bugünkü Mısırlılar ve Kıptîlerdi. Şam, Irak ve diğer bölgede yaşayanların hepsi Arap değildi, farklı milletlere mensuptular. Pek çok peygamberin İsrailoğullarına geldiği düşünülürse, peygamberlerin ekserisinin Araplara gelmediği gerçeği ortaya çıkar. Diğer peygamberler belli bir kavme ve topluluğa geldiği halde, bizim Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (a.s.m.) son peygamberdir ve bütün insanlığa gönderilmiştir. Peygamberimizin (asm) neslen Arap, Kur'ân'ın Arapça olması bu hakikati değiştirmez. Zaten bugün hemen her ırk ve milletten Müslüman bulunması bu gerçeği ortaya çıkarmaktadır.
Amerika kıtasında peygamber gelip gelmediğine gelince; bilindiği gibi, Amerika'nın bir yerleşim bölgesi haline gelmesi iki yüz küsur senelik bir meseledir. Amerika'nın keşfinden önce yerliler varsa da, onların oraya hangi asırda gittikleri bilinmemektedir. Hz. İsa (as) ve İslâm'ın çıkışından sonra olmadığı ne malûm! Bundan da onların atalarının bir hak din ve bir peygamber tebliği duymuş olmaları gerekir.
Bütün bunlarla birlikte, Çin, Avrupa ve diğer kıtalara da peygamber gelmemiş diye bir kayıt yoktur. Gelmişse de, ya bunu tarih kaydetmemiş veya sonradan o bölgede çıkan bâtıl dinler kanalıyla unutturulmuştur. Bu arada şu âyet-i kerimeyi de hatırda bulundurmak lâzımdır:

> "Biz bir peygamber göndermedikçe hiç kimseye azap etmeyiz." *(İsrâ, 17/15)*

İlave bilgi için tıklayınız:

İslam'dan haberi olmayanların sorumluluğu var mıdır?

Allah'a inanmak istiyorum ama olmuyor?

ateistlerecevap.org/2017/04/allaha-inanmak-istiyorum-ama-olmuyor.html

by Ateistlere Cevap - April 21, 2017

Cevap 1:
"Bir de o dağları görür de onları donuk ve hareketsiz sanırsın; Oysa onlar bulutların yürüdüğü gibi yürümektedirler. İşte bu, her şeyi muhkem ve mükemmel yapan Allah'ın sanatıdır. Muhakkak ki O, sizin yaptığınız her şeyden haberdardır." (Neml, 27/88) mealindeki ayette dağların dönmekte olduğu açıkça ifade edilmiştir.
– Bu ayetten ilk anlaşılması gereken, onun dünyanın döndüğüne işaret etmesidir. Çünkü dağların dönmesi demek, birer direk gibi sinesine çakıldığı yer küresinin dönmesiyle mümkündür.
– Ayette açıkça dünyanın hareket halinde olduğunu gösteren bir ifade yerine "dağların hareket etmekte olduğu"na vurgu yapılmasının önemli bir hikmeti vardır, o da şudur:
Kur'an sadece bilim kurgucularına veya bilim adamlarına hitap etmez, o aynı zamanda her asırda mevcut her kesimden insanlara hitap eden bir kitaptır. Bu sebeple, bilim adamlarına ilmi bir gerçeğin sinyallerini verdiği aynı ifadede tahsil görmemiş halk kesimini de tatmin edecek bir üslubu kullanması -mukteza-yı hale mutabakattan ibaret olan- belagatin gereğidir.
Bunun ilmi terminolojisi "mümaşat"tır. Yani Allah, tahsil görmemiş halk kesiminin hislerini, gözle görmekte oldukları varlıkların görünürdeki şeklinin tam tersini gösteren bir ifade tarzını benimsemez. Çünkü bu, hikmete, eğitim ve öğretim metoduna aykırıdır. Mesela;
"Güneş, kendisi için belirlenen yerde akar (döner)." (Yasin, 36/38) mealindeki ayetten değişik

insanlar farklı manaları anlasınlar diye bu üslup kullanılmıştır.
Nitekim, bir ilim adamı bu ayeti okuduğu zaman şöyle düşünür ki: Güneş yalnız bir lamba değil, aynı zamanda bahar ve yaz tezgâhında dokunan Rabbânî mensucatın bir mekiği, gece gündüz sahifelerinde yazılan ilâhî mektupların mürekkebi, nur bir hokkasıdır. Yani bu ayet, bu âlime dünyanın zâhiri dönüşünü, güneşin hakiki dönüşüne bir alamet yaptığını ders verir. Ve güneşi, dünyanın mevcut intizamının büyük bir zembereği olarak gösterir. Bunu gören ilim adamı ise, Allah'ın bu sonsuz hikmetine karşı "Mâşallah" deyip, secdeye kapanır.
Kozmoğrafyacı bir astronomi bilgini ise, âyetten şunları anlar: Güneş kendi merkezinde ve kendi ekseninde, zemberekvâri bir hareket ile manzumesini, yani -yerküresinin de dahil olduğu- kendisine bağlı olan gezegenlerle birlikte oluşturduğu güneş sistemini Allah'ın emri ile belli bir düzen içerisinde harekete geçirip onlarla birlikte HERKUL burcuna doğru yol almaktadır." (bk. Bedizzaman Said Nursi, Sözler, 412-413)
Cevap 2-3:
İlkel Hinduizm gibi dinlerde de harikaların olduğu söyleniyor.. Önce şunu belirtelim ki, soru soran kişinin bu soruya daha önce verdiğimiz cevabı okuduğu, sorusundan anlaşılıyor. Bu sebeple aynı şeyleri tekrar etmeden kısaca özetleyelim ki, o dinlerdeki harikaların varlığı gerçek ise, bu takdirde o dinler de aslı itibariyle semavidir.
Allah 124 bin peygambere benzer mucizeler vermiştir. Dinlerin gelişi, harikaları göstermek için değil ki, sorudaki "Ama Kuran'dakiyle aynı mucizeler. Allah farklı kitap gönderemiyor mu?" itirazına yer olsun. Dinler her zaman -Allah'ın varlığı, birliği, öldükten sonra dirilmenin ispatı gibi- iman esaslarında birliği sağlamış, fakat hükümlerde farklılık arz etmiştir. Farklı dinlerin gelmesi bu farklı hükümleri farklı zamanlardaki insanların faklı ihtiyaçlarını gidermeye yöneliktir.
– Eğer söz konusu dinler semavi değilse, o harikaların din açısından mucize değil, deccal gibi kâfir insanlara da verileceği hadislerde açıkça bildirilen "İstidrac" türü sınav testleridir.
Bu isitidracların sınavdaki önemi soru soran kişi ve benzerlerini gördükten sonra daha iyi anlıyoruz. Çünkü, bakıyoruz ki, elimizde mevcut Kur'an ve sahih hadis kaynaklarında -ilmi keşifleri ortaya koyduğu gerçeklerin bu kaynaklarda yer almasının dışında- ayrıca yüzlerce harikaların/mucizelerin peygamberimiz tarafından gösterildiği halde, bu gibi adamlar bunlar hakkında tereddüt gösteriyor, öte yandan doğruluğunu tespit etmek mümkün olmayan İslam dini dışındaki kaynaklarda var olduğu iddia edilen hususlara hiç tereddüt etmeden savunuyorlar. Bu ciddi bir mantık çelişkisidir.
– Bununla beraber, harikaların bir kısmı, peygamber nişanesi, bir kısmı evliyalık alameti, bir kısmı teknoloji harikası, bir kısmı da -sihir ve benzerlerinde olduğu gibi- fasıklığın alametidir. Bu harikaların kendisi değil, bunları gösterenlerin iyi insan olup olmadığı önem taşır.
Hayatı boyunca çocukluğundan beri "Muhammedu'l-Emin" unvanına sahip, herkesten daha fazla Allah'a kulluk eden, Allah'tan korkan, ona saygılı olan, Kur'an'ın emir ve yasaklarına herkesten daha fazla riayet eden, insanları hukukta bir tarağın dişleri gibi eşit sayan, ahlakın zirvesinde olduğu hem ayet hem de binlerce sahabenin tasdikiyle doğruluğu ispatlanan Peygamber Efendimizin peygamberliği hem Kırk yönden mucize olan Kur'an'la hem de bizzat kendisinin gösterdiği yüzlerce mucizelerle güneş gibi ispat edilmiştir.

Cevap 4-5:
"(Allah) Yarattığı her şeyi güzel ve muhkem yapıp insanı ilkin çamurdan yarattı." (Secde, 32/7); "Yedi kat göğü birbiriyle tam uyum içinde yaratan O'dur. Rahman'ın yaratmasında hiçbir nizamsızlık göremezsin. Gözünü çevir de bak: Herhangi bir kusur görebilir misin? Sonra tekrar tekrar gözünü çevir de bak, gözün bir kusur bulamadığından, eli boş ve bitkin geri döner." (Mülk, 67/3-4) mealindeki ayet ve benzerlerinde evrenin ve içindekilerin mükemmel bir sanat eseri olarak var edildiğini göstermektedir.
Kur'an'da yüzlerce ayette varlıkların bu harika sanat yönüne vurgu yapılarak, kâinatın "akıllı bir tasarım" ürünü olduğuna işaret edilmiştir. Akıllı tasarım demek, evreni yaratan yaratıcıda sonsuz bir ilim, bir kudret, bir hikmetin var olduğu demektir.
Bu ise Kur'an'ın bahsettiği gibi ve bize tanıttığı gibi bir Allah'a iman etmeyi gerektirir. Çünkü onun dışında ne bir atom, ne bir molekül, ne bir tabiat, ne bir kör tesadüf bu işleri yapabilir.
– Şunu da belirtelim ki, Cennet adam istediği gibi cehennem de adam ister. Keza insanlık tarihi bize göstermiştir ki, cennet ucuz değil, cehennem de lüzumsuz değildir. Kâinatın "akıllı tasarım"ı gösteren harikalığı, mazlumların yardımına koşan, itaat edenlere mükâfat yeri ve sonsuz rahmetin tecelligâhı olan cennet ile, zalimlerin ve isyan eden despotların müstahak oldukları cezayı çektiren cehennem gibi sonsuz adaletin tecelli ettiği yerin varlığını zorunlu kılar. Çünkü buradaki harikalık, ahirette de harikalığı ister.
– Şunu da unutmayalım ki eğer Allah dileseydi, Allah'ın varlığı için öyle deliller gösterirdi ki bir tek inkar eden kalmazdı. Ancak, Allah adaletin tecellisi için imtihanı özgür iradesiyle kazananların yanında kaybedenlerin de olmasını irade etmiştir.
Bu sebepledir ki, İslam'ın gösterdiği delillerin muhtevasında "akla kapı açılır; fakat iradesi elinden alınmaz" gerçeği vardır. Böylecei herkes Allah'ın verdiği aklını, gitmek istediği yolunu tercih etmek için kullansın. "Eğer dileseydik onlara gökten öyle bir mucize indirirdik ki, onun karşısında ister istemez boyun bükerlerdi." (Şuara, 26/4), " Eğer dileseydik bütün insanlara hidâyet verir, doğru yola koyardık. Lâkin "Cehennemi cinlerden ve insanlardan bir kısmıyla dolduracağım" hükmü kesinleşmiştir." (Secde, 32/13) mealindeki ayetlerde bu hakikatin altı çizilmiştir.
– Son olarak şunu belirtelim ki, Kur'an'ın gösterdiği ilmi mucizeler binlerce ilim adamı tarafından kabul edilmiştir.
– Doğrusu, kırk yönden mucize, 15 asırdan beri bu konuda insanlara ve cinlere meydana okuyan, Rum suresi, Fetih suresi gibi inişinden bir kaç yıl sonra vuku bulan olayları açıkça ifade eden Kur'an'ın mucizeliği konusunda bir kaç cahil dinsizin hezeyanları karşısında tereddüt gösterenlere gerçekten hayret ediyoruz.
– Daha önce de bir kaç defa yaptığımız bir ilanı, bu münasebetle tekrar ediyor ve diyoruz ki, bu sitede -yer, vakit, muhatap sıkıntısından ötürü- her şeyi ortaya koyma imkânımız olmayabilir. Bu nedenle, sitemizde bulunan Allah'a iman, Kuran Mucizeleri, Peygamberimizin Mucizeleri gibi konuları okumanızı rica ederiz.
– Ayrıca, bu ve benzeri konuları; dinî, aklî, mantıkî ve vicdanî delillerle ikna eden Risale-i Nur külliyatını okumanızı da tavsiye ederiz.

Allah’ın varlığının delilleri nelerdir?

ateistlerecevap.org/2017/04/allahn-varlgnn-delilleri-nelerdir.html

by Ateistlere Cevap - April 21, 2017

Varın ispatı, yokun ispatından her zaman daha kolaydır. Bir elma cinsinin yeryüzünde bulunduğunu, bir tek elmayı göstermekle ispat edebiliriz. Halbuki yokluğunu iddia eden kimse bütün yeryüzünü, hatta kâinatı dolaşıp, ancak ondan sonra onun yokluğunu ispat edebilir. Bu ise, imkansızlık çapında bir zorluk demektir. Öyleyse diyebiliriz ki; yok, hiçbir zaman ispat edilemez…

Bir sarayın kapılarından 999’u açık, biri kapalı olsa, kimse o saraya girilemeyeceğini iddia edemez. İşte inkarcı, devamlı surette kapalı olan o bir tek kapıyı nazara verip onu göstermek ister. Aslında o kapı da, o inkarcı ve onun gibi olanların gözlerine çekilmiş perde sebebiyle onların ruh dünyalarına kapalıdır. Mümin için kapalı kapı yoktur. Yeter ki gözlerini yummasın!… Zaten 999’u herkese açıktır. Hem de ardına kadar…

İşte o kapı ve delillerden birkaçı:

İmkân Delili: *İmkân, bir şeyin olması ile olmamasının eşit ihtimale sahip olması demektir.* Günlük konuşmalarımızda da *“mümkün”* derken olabilir de olmayabilir de manasını kast ederiz. Yaratılmış olan her varlık bize şu gerçeği haykırır: *Benim olmamla olmamam eşit idi. Şu an ben varsam, var olmamı yoklukta kalmama tercih eden biri var demektir. O ise ancak Allah’tır.*

Hudus Delili: *Hudus, sonradan olma demektir.* Hudusun en büyük delili değişmedir. Bir varlıkta değişme varsa, bu hareketin bir ilk noktası olacaktır. İşte o noktadan önce o şey varlık sahasına çıkmamıştı. Henüz yoklukta iken var olmayı kendi kendine irade

edemeyeceğine ve buna güç yetiremeyeceğine göre, bu var oluş Allah'ın yaratmasıyla gerçekleşmiş demektir. Maddenin termodinamik kanununa göre sürekli yokluğa doğru kayması, kâinatın durmadan genişlemesi, güneşin süratle tükenişe doğru yol alması gibi hadiseler, bu varlık aleminin bir başlangıcı olduğunu gösteriyor.
San'at: Atomdan insana, hücreden galaksilere kadar bütün kâinatta, ince ve baş döndürücü bir sanat göze çarpmaktadır. Evet, bir baştan bir başa kâinattaki her eser şu özelliklere sahiptir:

- *Büyük sanat değeri taşır.*
- *Çok kıymetlidir.*
- *Çok kısa zamanda ve çok kolay yapılmaktadır.*
- *Çok sayıda olmaktadır.*
- *Karışık ve çeşit çeşittir.*
- *Devamlıdır.*

Halbuki, kısa zamanda, çok sayıda, kolay ve karışık yapılan işlerde san'at ve kıymet olmaması gerekir. Ancak yapan Allah (c.c.) olursa, o zaman her şey değişir ve zıtlar bir araya gelebilir!..
Devir ve Teselsülün Muhal olması: Devrin muhal olduğu şu misalle açıklanıyor. Bir yumurtayı tavuğun yaptığını iddia eden adama soruyorsunuz. *Tavuğu kim yaptı?* Buna karşılık onun çıktığı yumurtayı gösteriyor. Buna göre tavuğu aradan çıkardığımızda yumurta yumurtayı yapmış oluyor. Bu ise muhaldir. Teselsül ise, bir şeyin silsile hâlinde ta ilk noktasına kadar gidip o ilk varlığı kimin yaptığını sormak suretiyle Allah'ın varlığını ispat metodudur. Yani bu meyveyi şu ağaç yaptı, o bir önceki meyveden oldu, o da bir önceki ağaçtan. Böylece ilk ağaca yahut ilk meyveye kadar varıyor ve soruyoruz: *Bunu kim yarattı?..*
Kur'an yolu devir ve teselsülden çok farklıdır. *"Yumurtayı kim yaptı?"* yahut *"Meyveyi kim yaptı?"* sorusunun cevabı, doğrudan doğruya, "Allah yarattı." diye cevap verilir.
İlim, irade, şefkat, merhamet kavramlarından bir nasibi olmayan, insanı tanımayan, hikmetten, sanattan anlamayan bu sebeplerin (tavuğun ve ağacın) sonucun yaratılmasında hiçbir tesirleri olmadığı ispat edilir. Böylece devir yahut teselsül deliline gerek duyulmaz.
Hikmet ve Gaye Delili: Her varlıkta kendisine mahsus bir gaye, bir maksat, bir fayda takip edildiği göze çarpmakta ve hiçbir şeyde gayesizlik, manasızlık ve israf sayılacak herhangi bir durum müşahede edilmemektedir. Hâlbuki, ne madde aleminde ne bitki ve hayvanat dünyasında ne de eşya ve hadiselerde şuur ve idrak mevcut değildir ki, bu gayeler silsilesi takip edilebilsin. Öyle ise, kâinattaki bu şuurlu işleyişi ve bu hikmet ve gayeleri ancak Allah'a isnat etmekle makul bir yol tutmuş olabiliriz.
Yardımlaşma Delili: Yağmurun toprağın imdadına, güneşin gözlerin yardımına koşmalarından, ta havanın kanı temizlemesine kadar, bu alem bir yardımlaşma hareketiyle âdeta dolup taşmaktadır. Bu yardımlaşmayı yapan taraflar birbirlerini tanımamakta,

bilmemektedirler. Öyle ise bu merhametli icraatı sebeplere vermek mümkün değildir.
Temizlik: Kâinattaki nezafet ve temizlik, başlı başına bir delil olarak, bize Kuddüsismiyle müsemma bir Zat'ı (c.c.) anlatmaktadır. Toprağı temizleyen bakteriler, böcekler, karıncalar ve nice yırtıcı kuşlar; rüzgâr, yağmur ve kar; denizlerde buzullar ve balıklar; gezegenimizde atmosfer, uzayda kara delikler; bünyemizde kanımızı temizleyen oksijen ve ruhumuzu sıkıntılardan kurtaran manevi esintiler, hep Kuddüsisminden haber vermekte ve o ismin verasındaki Zat-ı Mukaddes'i göstermektedir.
Simalar: Herhangi bir insanın siması, en ince teferruatına kadar kendisinden evvel geçmiş milyarlarca insandan hiçbirisine birebir benzememektedir. Bu kaide, kendisinden sonra gelecekler için de aynen geçerlidir. Bir cihette birbirinin aynı, diğer cihette birbirinden ayrı milyarlarca resmi küçücük bir alanda çizip, sonra da kendileri gibi olması mümkün, milyarlarca resimden ayırmak ve her şeyi sonsuz ihtimal yolları içinde bir yola ve bir şekle sokmak, elbette ve elbette yarattığı her varlığı, hem de hiç kapalı bir yanı kalmamak üzere bilen ve o varlığa istediği şekli vermeye gücü ve ilmi yeten Cenab-ı Hakk'ı en sağır kulaklara dahi duyuracak kuvvette bir ilandır.
Fıtrat ve Vicdan Delili: Allah'ı tanımanın sayılamayacak kadar çok delil ve işaretleri insanın yaratılışında, fıtratında mevcuttur. Bunlardan birkaç örnek: İnsan fıtratı ve vicdanı her nimetin mutlaka şükür istediğini bilir. Bir peygambere kavuşmuş ve hidayete ermişse şükrünü Allah'a yapar. Aksi hâlde batıl mâbutlara tapar. Bu tapma insan vicdanın insanı zorlamasıyla gerçekleşir.
Güzelliği takdir hissi de insan fıtratında mevcuttur. Sergiler, fuarlar bu his ile gerçekleşir. İnsan bu yaratılışının gereği olarak, şu sema yüzünde sergilenen yıldızları, zemin yüzünde boy gösteren çiçekleri, ağaçları, ormanları dolduran ceylanları, aslanları, denizlerde kaynaşan balıkları seyretmek ve onlardaki İlâhî sanatın mükemmelliğini takdir etmek durumundadır.
Tarih: *Dinler tarihi şahittir ki, insanlık hiçbir devrini dinsiz geçirmemiştir.* Batıl, hatta gülünç dahi olsa, hemen her devirde bir dine inanmış ve bir manevi sistemi takip etmiştir. İnsan fıtratına inanma duygusunu Allah koymuştur ve insan O'na (Allah'a) inanmakla mükelleftir.
Kur'an: Kur'an-ı Kerim'in Kelamullah olduğunu ispat eden bütün deliller, aynı zamanda Cenab-ı Hakk'ın varlığını da ispat eder durumdadır. Kur'an'ın Allah kelamı olduğuna dair yüzlerce delil vardır. Bunlar, Kur'an ile alakalı İslam kaynaklarında en ince teferruatına kadar mevcuttur. Bütün bu deliller, kendilerine mahsus dilleriyle "Allah vardır." derler.
Peygamberler: Peygamberlerin ve bilhassa Peygamberler Efendisi İki Cihan Serveri'nin (a.s.m) peygamberliğini ispat eden bütün deliller de yine Cenab-ı Hakk'ı anlatan delillere dahil edilmelidir. Zira peygamberlerin varlıklarının gayesi, tevhid;yani Allah'ın varlık ve birliğini ilan etmektir. Öyleyse, her peygamberin kendi peygamberliğini ispat eden bütün delilleri, aynı zamanda, Cenab-ı Hakk'ın varlığına da delil olmaktadır. Bir peygamberin hak nebi olduğunu ifade eden bütün deliller, aynı kuvvetle, hatta daha da öte bir kuvvetle "Allah vardır ve birdir." demektedir…

Allah'ın varlığının ve birliğinin delilleri

Bütün semavî dinlerin temelini Allah'ın varlığına inanmak oluşturur. "Tevhid dini" olan İslâm'ın en önemli esası da Allah'ın varlık ve birliğine iman etmektir. O'nun varlığını ve birliğini gösteren pek çok deliller vardır. Bu delillerin en büyük dört tanesi şunlardır: Birincisi, şu muhteşem evren ve içindeki her biri birer sanat harikası olan varlıklardır. İkincisi, başta Kur'ân olarak bütün semavî kitaplardır. Üçüncüsü, başta son peygamber Hazret-i Muhammed (sav) olmak üzere bütün peygamberlerdir. Dördüncüsü, her insanın kalbinde bulunan vicdandır. Kim bu dört kaynağa dikkatlice baksa ve onlardan gelen sese kulak verse, kendini yaratan Rabbini bulur ve tanır. Mesela, vicdanının sesini dinlese "Muhakkak seni ve her şeyi yaratan, sonsuz kudret ve merhamet sahibi yüce bir yaratıcı var." dediğini ve ona olan ihtiyacını işitir.

KÂİNATTAKİ DELİL

Şimdi bu delillerin en büyüğü olan evrenden ve içindekilerden yola çıkarak bazı örnekler üzerinde duralım: Her insan bilir ki bir bina ustasız yapılamaz. Bir okul müdürsüz, bir şehir valisiz olamaz. Öyleyse şu koca evren de bir ustası olmadan kendiliğinden meydana gelemez. Bir idarecisi ve hâkimi olmadan düzenini devam ettiremez. Demek ki bu kâinatı yoktan var eden büyük bir ustası, düzen ve dengesini bozulmaktan koruyan bir hâkimi vardır. O da Rabbimiz olan Yüce Allah'tır.

CANLILARDAKİ DELİL

Çevremizde gördüğümüz bütün varlıklar, gâyet mükemmel ve kusursuz yaratılışlara sahiptirler. Özellikle her bir canlı, son derece hassas ölçülerle, iç içe geçen karmaşık sistemlerle ve pek çok harika sanatlarla donatılmış olarak meydana gelirler. Basit, cansız bir hapın üretilmesi için bile ölçülerini tam olarak tutturmak gerekir. Tesadüfler sonucu bir tek aspirin oluşabilir mi? Bir ölçüp tartan olmadan, içindeki malzemeler kendiliklerinden bir araya gelebilirler mi? Madem bir tek aspirin dahi kendiliğinden ortaya çıkamaz, öyleyse ondan çok daha hassas ölçülere, çok daha güzel sanatlara sahip ve üstelik canlı olan menekşe gibi bir çiçek nasıl kendiliğinden ortaya çıkabilir? Öyle güzel bir sanat sadece çok yüce bir sanatkârın eseri olabilir. Kendiliğinden olamaz.

HÜCRELERDEKİ DELİL

Canlıların temel yapı taşları olan hücrelerde öyle büyük bir düzen vardır ki en büyük ve en modern fabrikalarda bulunmaz. Acaba akıl sahibi bir insan, bir kumaş fabrikasının kendiliğinden bütün tezgâhlarıyla beraber ortaya çıkıp kumaş üretmeye başladığını kabul edebilir mi? En basit bir fabrikanın tesadüflerle kurulabileceğini kabul etmeyen bir akıl, milyonlarla küçük parçacıklardan oluşan bir hücrenin kendiliğinden ortaya çıkabileceğini hiç kabul edemez. Bir bilim adamı, bir hücrenin tesadüfen ortaya çıkma olasılığını anlatmak için bunun, bir hurda yığınına kasırga isabet etmesi sonucunda bir Boeing 747 uçağının oluşmasından hiç bir farkı olmadığını belirtmiştir. Demek ki küçücük bir yaratılış mucizesi olan hücrenin ortaya çıkması ancak Allah'ın sonsuz ilim ve kudretiyle olabilir.

İNSAN VÜCUDUNDAKİ DELİL

İnsan vücudunun yaratılışındaki kusursuzluk da Allah'ın varlığını çok açık bir şekilde gösterir. Bedenimizin bütün hücreleri ve organları çok karmaşık bir ilişkiler ağı içerisinde, olağan üstü bir uyumla çalışmaktadır. Vücudumuzda bu faaliyetler olup dururken, bütün bu olanlardan bizim neredeyse hiç haberimiz olmaz. İnsanların çok basit bir taklidi olan bir robotun kendiliğinden veya bir süreç içerisinde tesadüfen oluşabileceğine hiç kimse ihtimal verir mi? Elbette vermez. Öyleyse sağlıklı düşünebilen bir insan aklı, en güzel bir sanat olan kendi vücudunun tesadüflerle ortaya çıkacağına ve fonksiyonlarını tesadüflerle yerine getirebileceğine hiç ihtimal veremez. Yüce Rabbimiz de Kur'ânda, "Ey insan! Seni yaratan, şekillendirip ölçülü yapan, dilediği bir biçimde seni oluşturan cömert Rabbine karşı seni ne aldattı?" (İnfitar Sûresi, 6-8) gibi âyetlerle insanı Allah'ın yarattığı konusunda bizleri ikaz ediyor. İnsan vücuduna diğer bütün canlı varlıkları kıyaslayabiliriz. Hepsi de son derece kusursuz ve karmaşık yaratılışlarıyla sonsuz bir ilim, kudret ve irade sahibi yaratıcının varlığını gösterirler. "…Yeryüzünde hiçbir canlı yoktur ki Allah onun perçeminden tutmuş olmasın…" (Hud Sûresi, 56. âyet) gibi âyetler bütün canlıları O'nun yarattığını ve O'nun idaresi altında olduğunu ifade ediyorlar.

ATOMLARDAKİ DELİL

Bütün varlıklar atomlardan oluşurlar. Her bir atomda çok harika bir sanat, mükemmel bir yapılış ve müthiş bir enerji vardır. Merkezindeki çekirdek ve etrafında dönen elektronlarıyla sanki küçük bir güneş sistemi gibidir. Bu kadar harika özellikler o kadar küçük bir alana sıkıştırılmıştır ki en gelişmiş elektron mikroskoplarıyla bile tam olarak görülemez. Bu kadar mükemmel ve küçücük bir sanat, hiç tesadüfen ortaya çıkabilir mi? Tesadüflerden, güzel sanatlar ve harika eserler değil ancak dağılma ve bozulma meydana gelir. Öyleyse kâinatın küçücük bir modeli gibi olan atomları her şeyi bilen ve her şeye gücü yeten Allah yaratmıştır. Üstelik bütün evren, adeta atomlardan oluşan büyük bir deniz gibidir. Öyleyse bir atomu kim yaratmış ise bütün evreni de o yaratmıştır. Bütün her şeyi Allah'ın yarattığını anlatan bir Kur'ân âyeti şöyledir: "…O, her şeyi yaratmış ve yarattığı o şeyleri bir ölçüye göre takdir etmiştir." (Furkan Sûresi, 2. âyet)

HAYATTAKİ DELİL

Allah'ın varlığının en büyük bir delili de hayattır. Şu dünyada yaşayan bütün canlılar, hava, su, toprak gibi bazı temel maddelerle yaratılırlar. Özellikle dünyada hayat başlamadan önce bu maddelerde herhangi bir canlılık da yoktu. Tamamen cansız, bu toprak ve su gibi maddelerdeki elementlerin bir araya gelmesi ile oluşan canlı varlıklar hayatı nereden almaktadırlar? Üstelik hayatla beraber gelen sevmek, nefret etmek, görmek, duymak gibi pek çok duygu ve hisler de o maddelerde yoktur. Şu halde bütün âlemdeki sanatların en değerlisi olan hayat gibi bir mucize, ancak ezelî bir hayata sahip olan yüce Allah'ın

yaratmasıyla ortaya çıkabilir. O cansız maddelerden gelmiş olamaz. Bu konuda bir Kur'an âyeti şöyle der: "O, size hayat veren, sonra sizi öldürecek, daha sonra da diriltecek olandır..." (Hac Sûresi, 66. âyet)

DÜNYADAKİ DELİL

İçinde yaşadığımız dünyada kurulu sisteme baktığımızda onu hayata en uygun bir şekilde düzenleyen bir yaratıcının varlığını fark ederiz. Çünkü etrafımızı dikkatle gözlediğimiz zaman harika bir sistemin kurulmuş olduğunu görürüz. Dünyanın güneş ve kendi ekseni etrafında dönmesi, dört mevsimin art arda gelmesi, gece gündüzün değişmesi, yağmurların yağması, rüzgârların esmesi, canlıların yeryüzünde çoğalması ve beslenmesi gibi çok büyük ve karmaşık olaylar tam bir düzen içerisinde devam eder.
Bununla birlikte dünya, her şeyiyle hayata hizmet edecek şekilde yaratılmıştır. Karalarıyla denizleriyle, dağları ve ırmaklarıyla canlılara en uygun şekildedir. Güneşe olan uzaklığı en ideal mesafededir. Daha yakın veya daha uzak olsa idi dünyada yaşamak mümkün olmazdı. Kendi etrafında ve güneşin etrafında çok büyük hızlarla döndüğü halde üstünde yaşayanları hiç sarsmaz. Bu hâliyle, sanki büyük bir gemi gibi, uzay boşluğu içinde milyarlarca yolcusu ile birlikte seyahat eder. Üstelik bu yolcuların besinleri dışarıdan alınarak depolanmaz. Her şey o gemi içinde yetiştirilip ikram edilir. Çok büyük bir gemiyi içinde bu şekilde yolcularıyla ve ziyafet sofraları kurulmuş bir halde görsek ne düşünürüz? Bu geminin tesadüfen, bir fırtına sonucu uçuşan maddelerin bir araya gelmesiyle oluştuğuna ve içindekilerin de her nasılsa orada kendiliklerinden ortaya çıktıklarına kimse ihtimal verir mi?
İşte dünya en büyük ve en modern gemilerden çok daha büyük ve çok daha hassas ölçülerle yaratılmıştır. Böyle bir gemi elbette sonsuz kudret ve maharet sahibi bir sanatkâr olan Allah'ın yaratması ile ortaya çıkabilir. Dünya üzerinde görünen Allah'ın varlık delillerine bir Kur'an âyeti şöyle işaret eder: "O, yeri yayıp döşeyen, orada dağlar, nehirler meydana getiren, orada her türlü meyveden (erkekli-dişili) iki eş yaratandır. O geceyi gündüze bürüyor. Şüphesiz bunlarda, düşünen bir kavim için (Allah'ın varlığını gösteren) deliller vardır." (Râd Sûresi, 3. âyet)

KÂİNATIN BAŞLANGICINDAKİ DELİL

Bu kâinat ve içindeki her varlık sonradan meydana gelmiş, yoktan yaratılmıştır. Günümüzde bu gerçek, fen bilimlerince de doğrulanmaktadır. Astronominin tespitlerine göre, bu evren, sıfır noktasında iken büyük bir patlama ile ortaya çıkmıştır. Bu patlama sonrasında oldukça düzenli, hassas dengelere sahip galaksiler, yıldızlar, gezegenler meydana gelmiştir. Bilim adamları bu ilk patlamanın rastgele bir savrulma olamayacağını, aksine bir programa dayalı düzenli bir açılıp genişleme olması gerektiğini söylüyorlar. Çünkü rastgele bir patlamadan böyle harika sanatlarla dolu bir evren ortaya çıkamazdı. Hiçbir şey yokluktan kendiliğinden çıkıp var olamaz. Madem bu âlemin bir başlangıcı vardır. O halde, başlangıcı olmayan ezelî bir yaratıcıya muhtaçtır. O da, Kur'ân'ın bize tanıttığı, sonsuz ilim ve kudret sahibi olan Allah'tır. O, büyük patlama ile kâinatı yoktan var etmiştir. Allahu Teâlâ, Kur'ân'da kâinatı bizzat yarattığına ve genişlettiğine şöyle işaret eder: "Göğü, gücümüzle Biz kurduk; şüphesiz

biz onu genişleticiyiz." (Zariyat Sûresi, 47. âyet)
Kur'ân-ı Kerim'de, "...Şüphesiz bunda aklını kullanan bir kavim için (Allah'ın varlığını gösteren) deliller vardır." (Rad Sûresi, 4. âyet) gibi çok âyetler bizleri yaratılmışlar hakkında düşünüp ibret almaya davet ederler. Allah'ın sanatlarını görüp onlar üzerinde düşünmek akıl sahibi insanlar için hem büyük bir şeref, hem büyük bir görevdir. Bunun farkında olan insan, Allah'ın kendisine ihsan ettiği akıl ile bir binaya bakıp ustasını gördüğü gibi, yaratılmışlara bakarak da Yaratıcıyı bulabilir.

HER ŞEYİ YARATAN ALLAH'TIR

Etrafımızdaki varlıkları dikkatle gözden geçirdiğimizde zerrelerden yıldızlara kadar, küçük büyük her şeyde bir ölçüyü, plan ve programı görürüz. Her nereye bakarsak gizli bir kudretin atomlara, hücre yapılarına, canlılara hatta yıldızlara varıncaya kadar ölçüp, biçtiğini, ona göre dikkatlice yaratıp düzen verdiğini anlarız. Bütün evren, adeta büyük bir canlı organizma gibidir. Bütün parçaları mükemmel ölçülerle birbirini tamamlayan kompleks bir yapıda ve muhteşem bir sanat eseri olarak yaratılmıştır. Buna işaretle yüce Allah Kur'ân'da: "Gerçekten biz, her şeyi bir ölçü ve dengede yarattık" (Kamer Sûresi, 49. âyet) buyurmaktadır.
Madem bu evren bütünüyle onun bir sanat eseridir ve iç içe geçen pek çok varlıklar ve düzenlerle mükemmel bir şekilde yönetilmektedir. O halde içindeki en küçük bir atomu ve atomların birleşmesiyle oluşan bir canlıyı da yaratan odur. Bir tek atomu yaratan Allah olduğu gibi; tuğlaları atomlarla örülmüş şu kâinat binasını yaratan da O'dur. Çünkü bütünü yaratan kim ise bütünün parçalarını yaratan da odur. Demek ki, atomu yaratan ve ona düzen veren kim ise, yıldızları yaratan ve aralarına dengeyi koyan da elbette odur.
Yeryüzündeki bütün canlılar hücrelerin bir araya gelmesiyle oluşurlar. Hücrelerde ise öyle bir sanat, öyle karmaşık bir yapı ve o kadar hassas ölçüler vardır ki bütün insanlık toplansalar tek bir hücreyi yapamazlar. Bütün mahlûkların en akıllıları ve en kabiliyetlileri olan insanların yapmaktan aciz kaldıkları bir işi her halde kör tesadüfler veya bilinçsiz tabiat kanunları yapamaz. Öyleyse her bir hücreyi sonsuz ilim, irade ve kudret sahibi olan Allah'tan başkası yaratmış olamaz. O halde, bir hücreyi kim yaratmış ise onlardan oluşan bir canlıyı da hatta bütün canlıları da o yaratmıştır. Çünkü bütün canlılar hücrelerden oluşmaktadır. Bu gerçeği bir Kur'ân âyeti şöyle ifade eder: "Gökleri, yeri ve bu ikisi içinde yaydığı canlıları yaratması, onun varlığının delillerindendir..." (Şûrâ Sûresi, 29. âyet)
Bilindiği gibi, bir yerin idaresine birden fazla karışan olsa, orası karışır ve düzen bozulur. Hâlbuki evrende, evrenin büyüklüğü nispetinde çok hassas ölçülerle kurulmuş bir düzen var. Hatta iç içe geçerek birbirini tamamlayan sonsuz sayıda düzenler var. Eğer ikinci bir el karışsaydı her şey karmakarışık olur, düzen alt üst olurdu.
Acaba böyle büyük bir evreni yaratan ve bu kadar hassas ve mükemmel bir düzeni kuran bir kudretin yardımcı veya ortağa ihtiyacı olur mu? Farz-ı muhal eğer ikinci bir el karışacak olsa o çok hassas düzen mutlaka bozulurdu. Demek oluyor ki; düzenin varlığı, Allah'ın sonsuz ilim ve kudretini gösterdiği gibi, bu düzenin mükemmel olarak devamı da başka hiçbir elin karışmadığını gösterir. Bunun içindir ki, Güneş milyonlarca senedir aynı özellikleriyle dünyamızın lambası ve sobası olmaya devam ediyor. Dünya uzaydaki yörüngesinden

sapmıyor. Hayat bütün güzellikleri ile sürüyor. Bir âyet meali bahsettiğimiz hakikate şöyle işaret eder: “Eğer yerde ve gökte Allah’tan başka ilahlar olsaydı, kesinlikle ikisinin de düzeni bozulurdu...”
(Enbiya Sûresi, 22. âyet)
Bütün canlıların kâinatın bir özeti şeklinde yaratılmış olması da her şeyin yaratıcısının Allah olduğunun önemli delillerinden biridir. Şöyle ki: Bir kitabın özetini çıkaracaksanız, mutlaka bütün kitabı okumalısınız. Kitabın bütününü bilmeden güzel bir özet çıkarmanız mümkün değildir. Bir kimsenin bir kitabın mükemmel bir özetini çıkarması o kitabı tam manasıyla bildiğini gösterir. Mesela, çekirdek ağacın mükemmel bir özetidir. Ağacın bütün özellikleri bilinmeden çekirdeğin yapılması da mümkün değildir. Ağacı kim yaratmış ise çekirdeği de muhakkak o yaratmıştır. Bununla beraber bütün kâinatı bilmeyen ağacı da yapamaz. Çünkü bir ağaç bütün diğer canlılar gibi, şu kâinatın bir özüdür ve bütün kâinatla alakası vardır. Örnek olarak ağaçta kullanılan maddelerin hepsi şu evrenden hassas ölçülerle süzülerek toplanmıştır. Ayrıca güneşle, atmosferle, bulut ve yağmurla, kış ve yazla çok ince ve önemli ilişkileri, alış verişleri vardır. Öyleyse kâinatı her yönden bilmeyen biri ağacı yaratamaz. Ağacı bütün özellikleriyle bilmeyen biri çekirdeği yaratamaz.
Bütün bunlar tüm evrenin bütün varlıklarıyla birbirinden ayrılmaz bir bütün olduğunu ve en büyük şey gibi en küçük şeyin de tek bir Allah tarafından yaratıldığını göstermektedir. Kur’ân bu gerçeği şöyle ifade eder: “Sizin ilâhınız bir tek ilâhtır. Ondan başka ilâh yoktur...” (Bakara Sûresi, 163. âyet)

HAYATI VEREN ALLAH’TIR

Allah’ın yarattığı şu evrene dikkatle baktığımızda ilâhî sanatların en büyüklerinin canlı varlıklar olduğunu görürüz. Her bir canlı, hücrelerin alt birimlerinden başlayarak milyarlarca karmaşık sistemlerin organize bir şekilde iç içe geçmesiyle oluşmuştur. Bu da bize o canlının kendiliğinden veya tesadüfen ortaya çıkmadığını, aksine sonsuz ilim ve kudret sahibi bir Allah tarafından
yaratıldığını gösterir.
Üstelik canlılar sahip oldukları hayatı Allah’tan başka hiç bir yerden almış olamazlar. Çünkü onların yapımında kullanılan toprak su gibi maddelerin hiç birinde hayat yoktur. Öyleyse hayatı veren yalnızca her şeyi yaratan Allah olabilir.
Allah, hayatı kudretinin en büyük mucizesi olarak yaratmıştır. Elbette bu en değerli ve en nazik sanatının çabucak bozulup dağılmasına müsaade etmez. Bu kıymetli sanatın devamını, canlıların rızıklarını temin ederek ve onları koruyucu bazı sistemlerle donatarak sağlar.
Bütün canlılar, kendilerine lazım olan gıdaları kolayca elde edebilecek bir ortamda yaratılırlar. Hayatımız için en gerekli şey olan hava, her tarafımızı sarmıştır. Bütün yeryüzü su kaynaklarıyla donatılmıştır. Topraktan yetişen her türlü besinler canlıların istifadesine sunulmuştur. Bunun yanı sıra bu gıdalara ulaşıp istifade etmelerini sağlayacak organlar verilmiştir.
Bütün bu şefkat ve merhamet dolu düzenler elbette kendiliğinden oluşmuş değildir. Aksine her canlıya hayat veren, onların ihtiyaçlarını gören ve sonsuz merhamet sahibi yüce Allah

tarafından kurulmuştur. Allah'ın her canlıyı rızıklandırıp yaşattığına dair çok âyetlerden birisi şöyledir: "Nice canlılar vardır ki, rızıklarını taşımazlar (yiyeceklerini temin edemezler). Onları da sizi de Allah rızıklandırır…" (Ankebut Sûresi, 60.âyet)
Bundan başka her canlıya, hayatının devamı için kendisini koruyabilecek bazı cihazlar verilmiştir. Daha dünyaya gelmeden mükemmel bir korunma ve savunma sistemiyle donatılarak gönderilirler. Meselâ hayvanlar kendilerine verilen, boynuz, pençe, gaga gibi silahlarla hayatlarını korurlar. Vücudumuzdaki lenf sistemi, mikroplara karşı bir savunma mekanizmasıdır. Beynimiz, önümüze çıkacak bütün zararlara karşı önlem alabilecek en kıymetli bir organımızdır. Refleks denilen bir sistemle canlılar kendilerini, düşünmeye bile gerek kalmadan koruma altına alırlar. Meselâ küçük bir çocuğun yere düşerken anîden ellerini yere koyması ve bu şekilde başını çarpmaktan koruması, hayatını kurtaran bir refleks hareketidir. Ölüm korkusu bile hayatın korunmasına hizmet eder. Eğer bu his olmasaydı, canlılar, hayatlarına mal olacak yanlışlıklara kolayca düşerlerdi.
Canlıları yaratan ve rızıklar vererek yaşatanın Allah olduğu, bir âyette şöyle ifade edilmektedir. "Allah, sizi yaratan, sonra size rızık veren, sonra sizi öldürecek ve daha sonra da diriltecek olandır…" (Rum Sûresi, 40. âyet) Başka bir âyette ise Yüce Allah şöyle buyurmaktadır: "De ki: "Size göklerden ve yerden kim rızık verir?" De ki: "Allah…" (Sebe Sûresi, 24. âyet)
Özetle, canlılara hayatlarını kim verdiyse, her çeşit gıdalarla besleyerek onları yaşatan da O'dur.
"O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Yaşatır, öldürür…"(Duhan Sûresi, 8. âyet)

ALLAH HER AN GÖZETENDİR

Yüce Rabbimizin güzel isimlerinden biri de Basîr'dir. Yani O her şeyi görendir. Evrendeki denge, bütün varlıkları her an gördüğünün en büyük delilidir. Şu âlem bir an olsun O'nun kontrolünden çıksa, muhakkak her şey bir kaos içine düşer ve düzen alt üst olur. Çünkü bu büyük ve karmaşık dengenin sürmesi her an Allah'ın görüp gözetmesi sayesinde olabilir. Kendiliğinden olamaz
Basîr olduğu için bütün varlıklar her an O'nun gözetimi ve koruması altındadırlar. Allah'ın güzel isimlerinden olan ve her şeyi gözetip takip eden manasına gelen Rakib; ve koruyup kollayan manasına gelen Hafiz isimleri de bu manayı ifade ederler.
Kâinata baktığımızda her şeyin bir düzen üzere devam ettiğini, işlerin yolundan çıkıp dengenin bozulmadığını görüyoruz. Yıldızlar dökülüp dağılmıyor. Güneşin enerjisi bitip tükenmek bilmiyor. Dünya yörüngesinden çıkmadan yoluna devam ediyor. Canlılık yeryüzünde devam ediyor. Bütün bunlardan anlıyoruz ki, kâinatı yaratan onu görüyor, gözetiyor, koruyup kolluyor. Kendi haline bırakmıyor. Mesela, saatte "yüz elli kilometre" hızla giden bir aracın şoförü gözünü yoldan kısa bir süre için çevirse o aracın başına neler gelebileceğini düşünün. Peki, dünyanın uzaydaki hızını hiç düşündünüz mü? Dünya, güneş etrafında 108.000 (km/h) gibi büyük bir süratle dönmektedir. Bu ise, ses hızını aşan bir jetten elli kat fazla, müthiş bir sürattir. Üzerinde seyahat ettiğimiz şu dünya gemisinin, milyonlarca senedir hiçbir sarsıntı vermeden yoluna devam etmesi onu gözeten yüce bir kudret sahibini

akıllara gösterir. Eğer bir an kontrolden çıksa başına gelecek trafik kazasının sonucunu hayal dahi edemeyiz. Demek ki hiçbir şey, hiçbir zaman kendi haline bırakılmıyor.
Kontrolsüz kalmıyor.
Allah, bütün canlıları da gözetir. Onları gözetip koruduğuna delil, bir milyonu aşkın bitki ve hayvan türlerinin bütün ihtiyaçlarını gidermesidir. Her birisi kalabalık ordular gibi olan o canlıların, rızıkları, elbiseleri, silahları ve her türlü ihtiyaçları hiç biri unutulmadan karşılanmaktadır. Eğer bütün bunları O Yüce Yaratıcı karşılamasa ve kendi başlarına bırakılmış olsa idiler, aciz kalıp hepsi perişan olurdu. Mesela, insanlara yağmur vermeyip "Haydi bundan sonra içecek suyunuzu kendiniz temin edin" deseydi, acaba insanlığın hali ne olurdu? Ya da koyunların elbiseleri olan yünlerini vermeyip "siz kendi elbisenizi kendiniz karşılayın" deseydi yeryüzünde bir tek koyun kalır mıydı? Bütün canlıları ve ihtiyaçlarını bu kıyaslamaya dâhil edebiliriz. Demek oluyor ki, Rabbimizin görüp gözetmesi sayesinde bütün canlılar O'nun şefkatli yardımlarına kavuşurlar. Bunu ifade eden bir âyet şöyledir: "… Şüphesiz Allah, kullarını hakkıyla görür…" (Mü'min Sûresi, 44. âyet)
Allah kullarını bela ve sıkıntılardan koruyarak da gözetir. Dünyada hayatın devamını korumaya alan bütün düzenler O'nun koruyucu olan manasındaki Hafîz isminin bir tecellisidir. Örnek olarak dünyadaki hayat güneşin zararlı ışınlarına karşı ozon tabakası ile korumaya alınmıştır. İnsanlar dualarında, dünyanın musibetlerinden korunmak için O'ndan yardım isterler. Dünyadaki imtihanın bir gereği olarak müminler de bazen musibetlere düşebilirler. Fakat çok defalar O'nun yardımlarıyla korunduklarını fark ederek Allah'a şükrederler. Allah'ın merhametiyle kullarını koruduğunu bir âyet şöyle ifade eder: "…Allah en iyi koruyandır ve O, merhametlilerin merhametlisidir…" (Yusuf Sûresi, 64. âyet)
İnsanların işledikleri bütün ameller de Allah'ın gözetimi altındadır. Allahü Teâlâ, insanları bu dünyaya mühim vazifelerle göndermiştir. Onlara iyilikleri emretmiş, kötülüklerden sakındırmıştır. İnsanların güzel huylar kazanıp kemale ermeleri, ancak O'nu iyi tanımaları, emir ve yasaklarına uymalarıyla mümkün olur. Bundan dolayı insanların ne gibi davranışlarda bulundukları sürekli Allah'ın gözetimi altındadır. Kur'ân-ı Kerim bize bütün davranışlarımızın Allah tarafından görülüp kaydedildiğini pek çok âyetlerle beyan eder. Onlardan biri şöyledir: "Şüphesiz O, yaptıklarınızı hakkıyla görmektedir." (Fussilet Sûresi, 40. âyet.) Bazı âyetler de insanların bütün amellerinin görevli meleklerce kaydedildiğini bildirir: "İnsan hiçbir söz söylemez ki onun yanında (yaptıklarını) gözetleyen (ve kaydeden) hazır bir melek bulunmasın." (Kaf Sûresi, 18. âyet)
O halde bizlere düşen Rabbimiz'in her yerde hazır olduğunu, bizleri gözetip koruduğunu düşünmek, bütün sıkıntı ve ihtiyaçlarımızda O'ndan yardım istemektir. Yaptıklarımızın kaydedildiğini bilerek yanlışlıklara düşmekten sakınmaktır.

İnsanlar neden Ateist olurlar?

ateistlerecevap.org/2017/04/insanlar-neden-ateist-olurlar.html

by Ateistlere Cevap - April 21, 2017

Değerli kardeşimiz,
Hz. Âdem (as)'dan beri insanlar birbirilerine zıd iki ayrı yolda yürüye gelmişlerdir. Bunlardan birisi hak ve hidayet yolu, diğeri ise küfür ve dalâlet yoludur. Bütün güzellikler, hayırlar, saadetler birinci yolun; bütün çirkinlikler ve şerler ise ikinci yolun meyveleridir.
İnsandaki kalp, akıl ve vicdan onu birinci yola sevkederken, nefis, his ve hevâ da ikinci yola iterler. Bunun sonucu olarak insanın iç dünyası çalkantılara ve çarpışmalara sahne olur.
Bu iç harpler bir taraftan iman, salih amel ve istikameti, diğer taraftan küfür, isyan ve anarşiyi doğururlar.
Burada insanları aldatarak yanlış yollara sevk eden ve hakikati görmelerine perde olan sebebler üzerinde duracağız.
Bu sebeplerin başlıcaları şunlardır:
1. YÜZEYSEL BAKIŞ VE GAFLET
İnsanları hakikattan uzaklaştıran önemli bir sebeb şu muhteşem kâinata ve onda cereyan eden harika olaylara gaflet ile, üstünkörü bir nazar ile bakmaktır.
Çölde, uzaktan bakıldığında serabın su zannedilmesi gibi, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir hurafe de gaflet ile ve basit nazar ile hakikat zannedilir. Hem uzak mesafelerden bakıldığında bir yıldız mum kadar görüldüğü gibi, bir hakikat da uzaktan temaşa edildiğinde gereği gibi idrak edilemez.
Rabbanî ve İlâhî hakikatlere karşı laubali kalmak ve lâkayd davranmak, hakikatleri perdeler ve sonunda insanı aldanışa götürür. Evet, insan gaflet ve yüzeysel bakmakla bu âlemi baştanbaşa kuşatan harika nizamı, mükemmel intizamı, gözler kamaştıran güzelliği göremez. Meselâ, bu kâinatın bir fabrika gibi kolay ve ahenkli idare edilmesine ve düzenine bakamaz. Hava ile bütün hayat sahiplerinin emzirilmesi, gece ve gündüzün ve mevsimlerin birbiri ardı sıra, hikmetle dizilmesi, bulutlardan yağmurun sağılması, güneşten ziyanın süzülmesi gibi harika icraatı temâşâ edemez. Elementlerin bitkilerin imdadına hikmet ve rahmetle koşturulmasını, bitkilerin hayvanların yardımına gönderilmesini ve hayvanların da insanların ihtiyacına hizmet ettirilmesini ibret nazarıyla seyredemez.
Bütün tohum ve çekirdeklerden çeşit çeşit bitkilerin ve ağaçların maharetle yaratılmasını tefekkür edemez.
Her bir çiçek ve yaprağın, her bir çekirdek ve meyvenin birer sanat harikası olduğunu idrak edemez. Bütün hayvanların ayrı ayrı mahiyetlerini, birbirlerinden farklı hissiyatlarını, çeşit çeşit cihazatlarını, muntazam beslenmelerini, doğup ölmelerini düşünemez.
Ve sonuç olarak, bu âlemde tecelli eden sonsuz kudretin bir Kâdir'den, bütün varlıkları kuşatan ilmin bir Alîm'den, bütün varlıkların hikmetli ve faydalı şekillerinin bir Hakîm'den geldiğini kavrayamaz.
Binbir ismin tecelligâhı olan bu muhteşem kâinata yüzeysel olarak bakan bir insan, ondaki İlâhî hikmetleri sezemez, kavrayamaz. Cenâb-ı Hakk'ın varlık ve birliğinden, azamet ve kudretinden, saltanat ve haşmetinden gaflet eder.

2. İNSANIN YARADILIŞINDAKİ GAYE VE SIRLARI DÜŞÜNMEMEK

Bir diğer aldanma sebebi de insanın, kendi yüksek mahiyetinden gaflet etmesi, nereden gelip, nereye gittiğini ve bu dünyadaki vazifesinin ne olduğunu düşünmemesidir.

Cenâb-ı Hak, insanı bu kâinat içinde en mümtaz bir mahiyette yaratmış, ona âlemdeki hikmetleri teftiş edebilecek bir akıl, iyi ile kötüyü, hak ile bâtılı ayırt edebilecek bir vicdan, bütün ilimlere ayna olabilecek bir istidad ihsan etmiştir. Ona bütün tatlar âlemini teftiş edebilecek bir dil, güzelliklerin bütün nevilerini temâşâ edebilen bir çift göz, her çeşit nağmeleri işiten kulak lütfetmiştir.

Hak Teâlâ, mümtaz olarak yarattığı bu insanı kendisine dost ve muhatab kılmış, gönderdiği semavî kitaplarla ona emir ve yasaklarını bildirmiş, saadet ve istikamet yollarını göstermiştir.

İnsan kendisine verilen bu ulvî cihazların kıymetini takdir edemezse, onları ihsan eden Rabbinden gaflet eder. O'nun bir mahlûku ve san'atı olduğunu ve her an O'nun terbiye ve gözetimi altında bulunduğunu ve O'nun nimetleriyle beslendiğini unutur. O'na karşı yapması gereken vazifelerden yüz çevirir. Kendisini başıboş zanneder. Allah'ı tanımak için verilen bütün istidad ve kabiliyetini yerinde kullanmamakla vehimlere ve hurafelere kapılır; hem dünya hem de ahiret saadetini mahveder.

3. DÜNYANIN FANÎ ZEVKLERİNE AŞIRI BAĞLANMAK

Cenâb-ı Hak, bu dünyayı kudsî sıfatlarına ve esmâ-i hüsnâsına bir tecelligâh kılmış, ilmini, san'atını, maharetini ve hikmetini onda göstermiştir. Dünyayı, insanın ebedî hayatı için bir çiftlik, kabiliyetlerin gelişmesi için bir imtihan meydanı, İlâhî sanatların düşünülmesi için bir sergi salonu olarak yaratmıştır. Dünyanın bu mahiyetinden gaflet eden insanlar, onun fanî ve aldatıcı yüzüne âşık olurlar. Ebedî hayat için verilen akıl ve kalblerini, istidad ve kabiliyetlerini onun geçici zevklerine sarfederler. Kendilerine verilen sonsuz nimetlerin, sadece nefislerinin tatmini için verildiği vehmine kapılırlar. Cenab-ı Allah'ın rızâsı yerine insanların teveccühüne itibar ederler. Ahiret mükafatları yerine, dünyevî makamları arar, onlara talip olurlar. Aşırı zevk ve sarhoş edici eğlencelerle ile istikametli düşünme kabiliyetlerini zayi ederler. Gitgide bu hayat tarzlarını bir dâva haline getirirler. Uhrevî ve manevî mes'elelere önce lâkayd kalır, daha sonra bunlara cephe alma vaziyetine girerler. Sonunda, İlâhî ve Rabbani hakikatlara karşı anlayışları kısırlaşır, muhakemeleri yüzeysel kalmaya başlar. Az bir dikkat ile muhal olduğu anlaşılabilecek bir vesveseyi, yahut bir hurafeyi muhakeme etmekten âciz kalırlar; hakikatsiz vehimlere çabuk aldanırlar.

4. PEYGAMBERLERİN TEBLİĞ VE TALİM BUYURDUĞU HAKİKATLARDAN MÜSTAĞNİ KALMAK

Önemli bir aldanma sebebi de insanın İlâhî ve Rabbanî hakikatları anlamakta kendi fikir ve muhakemesini yeterli görüp, nübüvvet kapısını çalmamasıdır. Halbuki, Allahü Azîmüşşân'a ve O'nun sıfat ve isimlerine nasıl iman edileceği, O Zât-ı Akdes'in bu kâinatı niçin yarattığı, insanları bu âleme hangi gayeler için gönderdiği, onlara ne gibi vazifeler verdiği, bu âlemden sonra nasıl bir âleme gidileceği gibi hakikatlar, bu sınırlı akıl ile kavranamaz. Bunlar ancak vahyin aydınlığı altında görünebilir.

Allahü Teâlâ bu hakikatları bildirmek için peygamberler göndermiş ve kitaplar indirmiştir. Gezegenleri güneşin, elektronları çekirdeğin, arıları bir beyin, karıncaları bir emir'in etrafında toplayan Allah, insanların da nübüvvet merkezi etrafında toplanmalarını irâde etmiştir. Tâ ki, onların kalbleri, ruhları ve vicdanları, Peygamberlerin (Aleyhimüsselâm) eliyle terbiye edilsin ve kemâle ersinler.

Bilindiği gibi, insanların simaları gibi, fikir ve muhakemeleri, arzu ve hissiyatları da birbirinden farklı olduğundan aynı İlâhî ve Rabbani hakikate farklı şekillerde nazar edebilirler. Birisinin doğru gördüğüne diğeri yanlış diyebilir; birinin hak bildiğini diğeri bâtıl görebilir. Sonunda, insanlar sayısınca farklı görüş ve düşünceler, değişik değerlendirme ve hükümler ortaya çıkar.

Ulvî bir hayata aday, ebedî bir saadete aşık olan insan için bu noksan ve sınırlı akıl kâfi bir rehber olamaz. İnsan onunla belli bir noktaya kadar gidebilir. Hakikati bulması, dünyevî ve uhrevî saadete erişmesi ancak peygamberlere tâbi olması ile mümkündür. Bu hakikata binaen Cenâb-ı Hak insanlara peygamberler göndermiştir. Tâ ki, hak ile bâtılı, doğru ile yanlışı, hakikat ile hurafeyi ayırabilsinler.

Peygamberler (aleyhimüsselam), insanlara, Cenâb-ı Hakk'n varlığını ve birliğini bildirmişler, kendilerine tâbi olanları marifet tabakalarında yükseltmiş ve onları küfürden, şirkten ve bâtıl inançlardan kurtarmışlardır. O nuranî zâtlar, Cenâb-ı Hakk'ın isim ve sıfatlarına en mükemmel âyna olmuşlar, O'nu hakkıyla sevip, ümmetlerine de sevdirmişlerdir. Kendilerine inananları ebedî saadete teşvik etmiş, İlâhî azaptan sakındırmışlardır.

Kâinatta tecelli eden İlâhî isimleri onlara okutturmuşlar ve âlemin nasıl seyir ve tefekkür edileceğini öğretmişlerdir. Kâinatın yaratılış sırrını bildirmişler, varlıkların nereden gelip, nereye gittiğini ve vazifelerinin ne olduğunu en güzel şekilde öğretmişlerdir. Kısacası, Allah'ın rızasını nasıl kazanacaklarını, İlâhî azaptan nasıl kurtulacaklarını bildirmişlerdir.

Allahü Teâlâ, Peygamberleri (aleyhimüsselam) en ulvî bir fıtratta yaratmış, onların akıl ve kalblerini bütün meleke ve hissiyatlarını en güzel bir şekilde bizzat terbiye etmiş ve o mümtaz zâtları insanlık âlemine birer yol gösterici ve muallim olarak göndermiştir. Bilhassa, Peygamberler Sultanı olan Peygamber Efendimizi (S.A.V.) en güzel ve mükemmel bir surette terbiye etmiş, ona bütün hakikatlerin güneşi olan Kur'ânı göndermiş, onun bütün hakikatlarına, en ince sırlarına vâkıf kılmış ve insanları en yüksek mertebeye çıkartacak bütün meziyetleri o Habib-i Edîb (asv)'inde toplamıştır. O'nu güzel ahlâkın bütün şubelerinde en ileri dereceye yükseltmiş, iman ve ubudiyette, kemâlat ve fazilette O'nu insanlık alemine en mükemmel bir rehber olarak göndermiştir.

Her biri birer hidayet yıldızı olan sahabeler; İmam-ı A'zam, İmam-ı Şafiî, İmam-ı Malik ve İbn-i Hanbel gibi büyük müctehidler; Şâh-ı Geylânî, Şâh-ı Nakşibend, Rufaî ve Şazelî gibi kâmil mürşidler, Kur'ân-ı Azîmüşşân'm en ince sırlarına vâkıf olan Fahreddin-i Râzi, Taftazanî ve Seyyid-i Cürcânî gibi allâmeler; Muhyiddin-i Arabî, Mevlânâ, Şems-i Tebrizî gibi mutasavvıflar hep o hidayet güneşinin marifet ve imanından feyz almışlardır.

Asrımızda küfür ve inkârın toplumun manevî bünyesini tahrip etmesi, birçok şüphelerin, hurafe ve safsataların insan zihninde mecra bulması, bu hidayet güneşinin ders ve terbiyesinden, irşad ve feyzinden yeterli ölçüde istifade edilmemesinden dolayıdır.

Hatta fen ve teknolojinin bu gün ulaştığı ileri seviyesine rağmen, fert ve toplum hayatında huzuru temin edememesi, toplum hayatından sevgi, şefkat, merhamet ve adalet gibi ulvî esasların çekilip, yerini zulme, tecavüze ve anarşiye terk etmesi ve hiçbir felsefî doktrinin cemiyetin bu yaralarını teşhis ve tedavi edecek güce sahip olamaması, hatta bazı doktrinlerin bizzat zulüm ve tecavüze sebeb olması, hep nübüvvet mektebinin kapısını çalmamaktan kaynaklanmaktadır.

5. MATERYALİST PROPAGANDA VE TELKİNLERİN TESİRİNDE KALMAK

İnsan, dışarıdan gelen uyarılara daima açıktır. Bu haliyle boş bir kabı andırır. İçi doğru fikir ve hakikatlerle dolmazsa, onların yerini yanlış ideolojiler, hurafe ve safsatalar alır. Bugün gençliği sarsan ruhî bunalımların, fikrî ızdırapların asıl sebebi budur. Bu manevî ızdıraplardan kurtulmalarının tek yolu, akıl, kalb ve vicdanlarını, Kur'an' ın getirdiği ulvî hakikatlerle doyurmak iken, bir kısım gençler, ilim ve fikir yerine, aldatıcı sloganlara, sihirli reçetelere (!) daha çok meylederler. Manevî boşluklarını böylece doldurup huzura kavuşacaklarını zannederler.

Materyalistler onların bu halinden istifade ederek onları "adalet", "eşitlik" gibi hayalî slogan ve propagandalarla aldatır, kendilerine çekerler. Onları sempatizanları haline getirdikten sonra sosyol problemlerin çözümü için ileri sürdükleri hayalî reçeteler yanında yer yer bu gençlerin kafalarına maneviyâtı sarsıcı şüpheler de atarlar. Belli bir noktadan sonra, sürekli ve yoğun telkinlerle o zavallı gençlerin beyinlerini yıkaya yıkaya sonunda onları materyalist ve ateist düşünce dışında hiçbir hakikati kabul edemeyecek hale sokarlar. Artık bu gençler mantık ve muhakemelerini kaybederek tamamen

robotlaşırlar. Basit bir hanenin dahi ustasız olamayacağı bir hakikat iken, şu muhteşem kâinat sarayını sahipsiz kabul ederler. Bir harfin kâtipsiz olması muhal olduğu halde, her harfinde sonsuz hikmetler bulunan şu kâinat kitabını kâtipsiz telâkki ederler.
Hem bütün bitkileri, hayvanları ve insanları hayatsız, şuursuz ve iradesiz tabiatın yaptığına, yahut bunların kendi kendine meydana geldiğine inanırlar. Kendilerini gayesiz, vazifesiz, başıboş ve sahipsiz zannederler, korkunç bir dalâlete düşerler.
İnsanın mahiyetini elmas derecesinden kömür derecesine indiren, bütün insanî meziyetleri silerek onu hayvandan çok aşağı dereceye düşüren küfrün iç yüzündeki çirkinliği göremezler. Halbuki, kâinatta hükmeden hiçbir hakikat, küfür ve inkâr ile izah edilemez.
Şu soruların materyalist ve ateist felsefede tahmin ve varsayımdan öte net bir cevabı yoktur:
“Bu kâinatı ve içindeki harika varlıklar nasıl var olmuşlardır ?”
“Kâinatta atomdan en büyük galaksilere kadar cereyan eden bu mükemmel ve ölçülü sistem nasıl oluşmuştur?”
“Tüm kainatın elemenleri, su-toprak gibi unsurları, canlı-cansız varlıkları ile doğrudan veya dolaylı olarak insana hizmet etmesini nasıl açıklarsınız?”
“Bilimin şahitliği doğrultusunda gayesiz ve faydasız hiç bir şeyin olmadığı bu kainatta, insanın gaye ve amacı ne olmalıdır?”
“Kainatta hergün binlerce insanın vefatları ile tasdik edip doğruladıkları ölüm nedir? Ölüm celladından kurtulmanın çaresi var mıdır?”
İnsan ancak bu sorulara cevap bulmakla tatmin olur, huzur bulur; dünyada rahata, âhirette saadet ve selâmete kavuşur.
Hem inkar etmek; kendi kendine muhaldir, mahiyeti yalandır. Meselâ, Selimiye Camii’nin mimarını inkâr etmek, hakikatsiz bir safsata ve büyük bir yalandır. Mükemmel plânı, hârika estetiği, san’atkârâne yapılışı ile akılları hayrete düşüren böyle muhteşem bir eser ortada iken, onun mimarını inkâr etmek en büyük bir safsata ve en hakikatsiz bir hurafedir.
Aynen bu misâl gibi, şu muhteşem kâinat sarayının yaratıcısı, sahibi ve idarecisi olan Cenab-ı Allah’ı inkâr etmek, bu misâlden hadsiz derecede çirkin bir yalan, müthiş bir hezeyan, korkunç bir safsatadır.
6. ALLAHÜ AZÎMÜŞŞÂNI MAHLÛKATINA KIYAS ETMEK
İnsanları dalâlete götüren bir diğer yanılma sebebi de Allah’ın zâtına ve sıfatlarına dair hakikatleri, yarattığı diğer varlıklara kıyas etmektir. Halbuki Cenâb-ı Hak, vâcib-ül vücuddur, ezelî ve ebedîdir. Bütün sıfatları nihayet derecede kemâldedir. Aczden, ihtiyaçtan, mekân ve zamandan münezzehtir; hiçten yarattığı âciz, zelil, fani mahlûkatı ile hiçbir cihetle kıyasa girmez.
Malûmdur ki iki şeyin birbiriyle mukayese edilebilmesi için, aralarında ortak noktalar bulunması lâzımdır. Meselâ, insanın mahiyeti, taşın mahiyeti ile hiçbir cihetle kıyasa girmez. Farklı mahiyetteki iki mahlûk dahi birbiriyle kıyasa girmezken, vâcib, mümkin ile; Hâlık, mahluku ile nasıl mukayese edilebilir!
7. ALLAH’IN KUDSÎ MAHİYETİNİ AKLIN, ANLAYAMAYACAĞINI BİLMEMEK
Her insan, aklıyla Allahü Teâlâ’nın varlığını bilebilir. “Bir eser ustasız, bir bina mimarsız olamayacağı gibi ben de Hâlık’sız, Mâlik’siz olamam. Şu gökyüzü ve şu yeryüzü de Hâkim’siz, Sâni’siz olamazlar.” diyebilir. Ancak, akıl Cenâb-ı Hakk’ın Zâtını anlamaktan âcizdir; bu vadide bir adım dahi atamaz.
Malûmdur ki, bir şeyin varlığını bilmek başka, mahiyetini bilmek başkadır. Kâinatta çok şey vardır ki akıl onların varlıklarını apaçık bildiği halde, mahiyetlerini kavrayamamaktadır. Ruh, yer çekimi kanunu, elektrik, hayal, şefkat gibi nice hakikatlar vardır ki bunların varlıklarını bilmek bir hakikat olduğu gibi, mahiyetlerinin idrak edilemeyeceğini bilmek de ayrı bir hakikattir. Aklın idrak edemeyeceği mahiyetleri anlamaya zorlanmak cerbezedir, cehalettir. İnsan bu hali ile sırat-ı müstakimden sapar ve takatinin son derecede üstünde olan bir yükün altına girmekle kendisini helak eder.
“Eser, ustasını idrâk edemez” hakikatınca, akıl da Hâlık’ının hakikatini kavrayamaz. Çünkü, O’nun mahlukudur, eseridir. Her mahluk gibi akıl da sınırlıdır. Görmenin, işitmenin ve diğer bütün hislerin sınırlı birer sahası olduğu gibi, aklın da belli bir idrak sahası, belli bir intikal gücü vardır. Cenâb-ı Hakk’ın kudsî mahiyetini idrak etmek, aklın kavrama ve intikal sahası içinde değildir.
Bir insan, değil Allah’ın zâtını, kendi ruhunun, hayâlinin, vicdanının dahi mahiyetlerini kavrayamaz. Çünkü, bunlar cismanî olmadıklarından akıl onlara bir suret giydiremez, bir şekil veremez.
Meselâ, hayal için ne uzunluktan, ne kısalıktan; ne yaşlıktan, ne kuruluktan; ne büyüklükten, ne küçüklükten söz edilemeyeceği için akıl ona bir hudud çizemez ve onu kavrayamaz. Bununla birlikte hiçbir insan, mahiyeti meçhul olan bu varlığı inkâr da edemez.
Kendi mahiyetini bilmekten âciz olan insanın, bütün akılların, hayallerin, ruhların, hislerin, vicdanların, hafızaların, meleklerin yaratıcısı olan Allah’ın Zâtını anlamaya zorlanması en büyük bir cehalet ve cerbezedir.
Allah’ ın bütün sıfatları sonsuzdur, mutlaktır, ezelî ve ebedîdir. Akıl ise sınırlıdır, kayıtlıdır, sonradan yaratılmıştır. Kayıtlı olan mutlak olanı, sınırlı olan sonsuz olanı, sonradan yaratılan ezelî ve ebedî olanı elbette kavrayamaz. İnsanın bunu bilmesi, yâni Cenâb-ı Hakk’ın kudsî mahiyetini idrâkten âciz olduğunu anlaması gerçek idraktir.
Akıl, Allahü Teâlâ’yı “varlığı vâcib, kudreti sonsuz, iradesi sınırsız, ilmi her şeyi kapsıyan” olarak bilmekle mükelleftir. Zaten onun yaradılışının gayesi de budur.
O halde, Cenab-ı Hakk’ın kudsî mahiyeti ne idrâk edilebilir, ne hayal edilebilir, ne de hissedilebilir. Akılla anlaşılan ve duygularla hissedilen her şey mahlûktur. Allah’ın varlığı bu dünyada ancak akıl nuruyla görülür, kalbin ziyası ile sezilir.
Hakikat bu iken, insanın Allahü Teâlâ’yı zâtiyle anlamaya zorlanması vehimden başka bir şey değildir.
Evet, aklın vazifesi, Cenâb-ı Hakk’ın kâinatta görünen büyüklüğünü, azametini, kudretini, hâkimiyetini, sonsuz hikmetini, inayetini, lütuf ve ikramlarını anlamak ve tüm bunlara kainattaki diğer varlıklarla beraber şuurlu bir şekilde tanıklık etmekden ibarettir.
Kur’ân-ı Mûcizü’l-Beyan birçok âyetlerinde ve Peygamber Efendimiz (S.A.V) pek çok hadis-i şeriflerinde bize bu hakikati ders vermişlerdir.
İnsan için Allah’ın kudsî mahiyetini idrâk etmek şu cihetle de imkânsızdır: O Vahid-i Ehad’in misli, misâli yoktur ki insan, kıyas ve temsil ile veya tecrübe yoluyla O’nun kudsî hakikatini anlamaya yol bulabilsin.
Bir gül yaprağı üzerinde parlayan bir damla su, semanın genişlik ve derinliğini hakikatıyla kavrayamayacağı gibi, insanın da, o sınırlı aklı, sonsuz âlemleri yoktan var eden bir Vâcibü’l-Vücud’un kudsî mahiyetini kavrayamaz.
8. BÜTÜN VARLIK ÂLEMİNİ BEŞ DUYU İLE KAVRAMAYA ZORLANMAK
Bazı insanları aldatan sebeblerden biri de beş duyu ile hissedemedikleri hakikatleri inkâr etmeleridir. Halbuki, varlık âlemi sadece beş duyu ile hissedilenlerden ibaret değildir.
Malûmdur ki, insan görme duyusu ile ancak maddî varlıkları görür. Dili ile, tatlar âlemini, kulağıyla sesler âlemini, burnuyla kokular âlemini hisseder. Halbuki melekler, ruhani varlıklar, elektrik, çekme ve itme kanunları gibi nice hakikatler vardır ki bunlar ne görülürler, ne işitilirler. Bununla birlikte bu hakikatların varlıkları da şüphe götürmez.
Bu hakikatten gaflet eden bir kısım insanlar “Görmediğime inanmam.” diyerek bütün varlık âlemini sadece gözleriyle gördükleri maddi varlıklardan ibaret sanmakla büyük bir hataya düşerler. Halbuki, görünmemek olmamaya delil olamaz. Bu âlemde görmediklerimiz şeyler gördüklerimizden çok daha fazladır. Hatta insan vücudundaakıl, hayal, hafıza, vicdan, sevgi, korku, merak gibi görünmeyen şeyler, görünenlerden kat kat fazladır.
“Görmediğim şeye inanmam.” safsatasının altında, aklın vazifesini göze yükleme hurafesi yatmaktadır. Halbuki, insandaki her bir his ayrı bir âlemin kapısını açar; birinin vazifesi diğerinden beklenemez. Meselâ göz, kulağın; burun dilin vazifesini göremez. İnsan, gözü ile ne yemeğin tadına, ne

bülbülün sesine, ne de gülün kokusuna bakabilir. Göz bu azaların vazifelerini yapmaktan âciz iken, elbette aklın vazifesini yüklenemez.
Herhangi bir eser göz ile görüldüğü halde, ustası akıl ile idrâk olunur. Görmediğime inanmam, diyen bir kimse, bu eserin ustasını inkâr durumuna düşer. Aynen öyle de, bir insanın, şu muhteşem kâinatı seyr edip ondaki derin hikmetlere hayran kaldığı halde, onun san'atkârını "göremiyorum" diye inkâra kalkışması büyük bir cehalettir.
Böyle bir insan, bu kâinatta her an tecelli eden ve Allah'ın varlığını güneş gibi gösteren yaratma, hayat verme, rızıklandırma, büyütüp geliştirme, şekil verip güzelleştirme gibi sonsuz işleri ne ile açıklayacaktır?
Cenâb-ı Hakk'ın görünmemesi "şiddet-i zuhurundan ve zıddının yokluğundandır." Meselâ, atmosferin küremizi her yandan kuşatması gibi güneşin de bütün uzay âlemini cismi ile kuşattığını farzetsek, o zaman güneşi göz ile görmek mümkün olmaz. Artık güneş şiddet-i zuhurundan görünmez olur. Hem gece gibi bir zıddı da olmadığı için zıddının yokluğundan güneş görülemez. Bununla beraber ziyâsıyla her yerde hazır ve nazır olan o güneşin varlığını inkâr etmek de büyük bir cehalet olur.
Allahü Azîmüşşân'ın "şiddet-i zuhurundan ve zıddının yokluğundan"görünmemesine bu misâlin ışığında bir derece bakılabilir.
Evet, "her şeyi maddede arayanların akılları gözlerindedir. Göz ise maneviyatta kördür."
9. İNSANIN FITRÎ VAZİFESİ OLAN İBADETİ TERKEDİP İSYANA GİRMESİ
Cenâb-ı Hak, bu kâinatı ve içindeki bütün mevcudatı insan için yaratmış ve onu bu âleme en büyük gaye ve netice yapmıştır. Elbette insanın da kâinatın ötesinde büyük bir gayesinin olması zarurîdir. Bu gaye ise ancak Allah'a iman ve O'na ibadet ve itaat etmektir.
İbadet, Cenâb-ı Hakk'ın azamet ve büyüklüğünü, sonsuz mükemmeliğini kusursuzluğunu anlama ve ilan etme; hadsiz lütuf ve ihsanına şükür ve hamd etmektir. İnsan, hakiki insaniyet mertebesine ancak ibadet ile çıkabilir. Zira, ibadet insanın hayvanî arzularını kayıt altına alır. Onu Rabbine yaklaştırır. Ruhunu ulvi hedeflere yükseltir, kalbini temizler. İnsanı yüksek ahlâk ve güzel seciye sahibi kılar.
İnsanın fıtri vazifesi ibadettir. Bu vazifeyi terkeden insan, ahlaken çok alçalır ve hayvanî hislerinin mahkûmu olur. Hak ve hukuk dinlemez. Ruhen düşüşe geçer, günahların iç yüzündeki dehşetli çirkinliği göremez. İşlediği günahlar onu adım adım inkâra doğru götürebilir. Günahları işleye işleye kalbi ve vicdanı kararır. Latifeleri söner, idraki felç olur. Sağlam düşünme kabiliyetini kaybeder.
Bilindiği gibi, âmirinin verdiği vazifeleri yapmayan bir memur, ona karşı önce mahcubiyet duyar. Eğer itaatsizliğe devam ederse sonunda bu mahcubiyet yerini bir nevi düşmanlığa, isyana terkeder. Aynen bu misâl gibi insan da, Yaratıcı'sının emir buyurduğu kulluk vazifelerini terk ettiğinde önce sıkılır, mahcup olur. Günaha devam ede ede, kalbinden Rabbine karşı muhabbet ve korku silinir, yerini kin ve düşmanlığa terkeder. İsyanda ısrar ettikçe ibadetten nefret etmeye başlar. Kadere itiraz eder, Cenâb-ı Hakk'ın rahmetini yargılamaya başlar. Yaptığı isyanları savunmaya başlar. Artık böyle bir insan, din ve mukaddes şeyler hakkındaki telkinlere ve propagandalara kapılmaya hazır hale gelmiştir. Böyle bir insan, ulûhiyet, âhiret, kader, haşir gibi imanî mes'elelerde küçük bir vesveseyi, kuvvetli bir delil olarak görmeye başlar. Böylece, sorumluluktan kurtulup selâmete çıkacağı vehmine kapılır. İfsat komiteleri bu tip insanları kolayca aldatıp kendilerine bağlayabilirler.
10. DİNE AİT HAKİKATLARDA YETKİLİ KİŞİLERE MÜRACAAT EDİLMEMESİ
Günümüz insanı ilmî ve fennî sahalarda haklı olarak, yetkili kişilere müracaat etmektedir. Bu hassasiyeti, dini mes'elelerde çok daha fazlasıyla göstermesi gerekirken, böyle yapmayıp ya kendi aklı ile yetinmekte, yahut bu sahada ehliyetsiz kişilerin sözlerine itibar etmektedir. Halbuki, dinde ehil olmayan kişi başka sahalarda uzman bile olsa, onun sözü dinde delil kabul edilmez. Malûmdur ki, bir ilimde, alim olan kişi başka bir fende cahil kalabilir. Onun sözü bu fende geçerli sayılmaz.
Mesela, bir doktor tıp ilminde ne kadar ileri giderse gitsin, onun sözü mühendislikte delil kabul edilmez; bu sahada ona müracaat edilmez. Gerçek bu iken, akıl ile kavranılması mümkün olmayan "imanî, Kur'anî ve dinî hakikatlerde" insan ne kendi aklına güvenebilir ve ne de bu sahada yetkili olmayan kimselerin sözüyle hareket edebilir. Bu hususta ona düşen görev, dinî konularda yetkili kişilere müracaat etmek, yahut onların yazdığı eserlere başvurmaktır. Bunu yapmayanlar çoğu zaman kendi arzularını, vehim ve hayallerini fikir sanmakla hakikatten uzaklaşırlar.
Kaynak: www.sorularlaislamiyet.com

Huriler nasıl varlıklardır?

ateistlerecevap.org/2017/04/hurilerle-ilgili-hadis-rivayetleri.html

by Ateistlere Cevap - April 21, 2017

Gözleri iri ve siyahı çok siyah, beyaz kısmı da çok beyaz kızlar. Arapça'da "hûr" kelimesi "havrâ"nın çoğulu. Türkçe'de teklik gibi ve çok kere bu ifadeyi taşıyan nisbet "î" si ile "hûrî" şeklinde kullanılır.

"Hûrileri" ifade edene Kur'ân âyetlerinde geçen "îyn", "ayn" (göz) dan türemiş bir kelime olup iri gözlü kadınlara atfen kullanılır.

Istılah olarak "hûrî", Cenâb-ı Allah'ın, cennetliklere vadetmiş olduğu güzel kızlardan her biridir.

"Hûrîler"in yaratılışları, vücut yapıları ve güzellikleriyle ahlâkî yapıları hakkındaki bilgileri, Kur'ân âyetleriyle hadislerden öğrenmekteyiz.

"Müttakiler güvenli bir yerde; bahçelerde ve pınar başlarındadırlar. İnce ipekten ve parlak atlastan giyinerek karşılıklı otururlar. Böylece biz onları, siyah iri gözlü hûrîlerle evlendirmişizdir" (ed-Duhan, 44/54).

"Müttakilere kurtuluş, başarıya ulaşma, bahçeler, bağlar, göğüsleri tomurcuklanmış yaşıt (kız)lar ve dolu dolu kadehler vardır" (en-Nebe', 78/31-34)

“Onlar koltuklara yaslanıp kurularak, birçok meyveler ve içecekler isterler. Ve yanlarında da bakışlarını yalnızca eşlerine çevirmiş (utangaç bakışlı) yaşıt dilberler vardır” (es-Sâd, 38/51, 52).

“Biz ceylan gözlüleri defterleri sağdan verilenler için inşa etmişiz (yeniden yaratmışız)dır. Onları bâkire, eşlerine düşkün ve hepsini bir yaşta kılmışızdır” (el- Vâkıa, 56/35-38).

Yukarıdaki âyetlerde geçen “yaşıt”lardan maksat, hepsinin aynı yaşta olması ya da eşlerine yaşıt olmaları şeklinde her iki anlama da gelebilir.

İşte dünyada iken hayatını Allah’ın emir ve yasaklarına uygun olarak düzenlemiş, O’nun rızasını kazanmak için her türlü sıkıntı, eza ve cefaya katlanarak dininden asla taviz vermemiş, müstekbirlere boyun eğmemiş, her zaman zulme ve zalimlere kar~ı baş kaldırmış salih ve mutlu kullara Allah’ın ikramı…

“Orada huyları güzel, yüzleri güzel kadınlar vardır” (er-Rahmân, 55/70).

“Orada utangaç bakışlı öyle kadınlar vardır ki, bundan önce kendilerine ne bir insan ne de bir cin dokunmamıştır” (er-Rahmân, 55/56).

“Ve sedeflerinde saklı inciler gibi iri siyah gözlü esler” (el-Vâkıa, 65/22, 23).

Kadının en önemli özelliği onun hayası ve iffetidir. Bu yüzden Allahu Teâlâ cennet nimetlerini açıklarken kadının güzelliğinden önce hayasını ve iffetini zikretmiştir.

Yukarıdaki ikinci âyetten, Cennette cinlerden salih erkeklerle salih kadınları da olacağı anlaşılıyor. Bu kadınlar, tıpkı insanlardan saliha kadınlar gibi, cinlerden erkeklere eş olacaklardır. Nitekim onlara daha önceden hiçbir erkek dokunmamış olacağı gibi, insanlardan salih kadınlara da hiçbir erkek dokunmamış olacaktır.

Peygamber (s.a.s) de Cennet ehlini şu şekilde tasvîr etmektedir.

“Cennet ehlinden her birinin iki kadını vardır ki, vücutlarının şeffaflığından baldır kemiklerinin ilikleri etinin üstünden görünür. Ehl-i Cennet arasında ne ihtilaf vardır ne de düşmanlık; gönüller sanki bir gönül, sabah akşam Allah’ı tesbih ederler” (Buhârî, Bed’ül-Halk, 59, Sıfâtü’l-Cenne).

Şu kadar var ki, dünyada iken iman etmiş ve salih kullar sınıfına girmiş kadınlar “hûrîler”den de üstündürler. Çünkü onlar bir taraftan şeytanlarıyla, diğer taraftan nefisleriyle mücadele etmek zorundadırlar. Onlar, bu mücadelede galip gelerek, Hakk’ın rızasını kazanmış ve Cennete girmeyi hakketmişlerdir. Hûrîler ise kendi amelleri dolayısıyla cennete girmiş değiller. Allah onları, diğer nimetler gibi Cennet ehli için yaratmıştır. Peygamber (s.a.s)’in aşağıdaki hadisi bunu teyid etmektedir.

Ümmü Seleme, Peygamber (s.a.s)’e bir gün “Ya Rasûlüllah! dünyada ki kadınları mı, yoksa

Cennetteki hûrîler mi daha iyidir?" diye sorar. Rasûlüllah (s.a.s); "Dünyadaki kadınların üstünlüğü, yüzün astara üstünlüğü gibidir" diye cevap verir. Ümmü Seleme; "Niçin" deyince O, şöyle cevap verir; "Dünyadaki kadınlar namaz kıldıkları, oruç tuttukları ve birçok ibadetlerde bulundukları için" (Tabarânî'den naklen; Mevdûdî, Tefhîmü'l-Kur'ân Terc., VI. 81).
Hadislerle huriler

Cevap 1:
Hurilerle ilgili bazı hadis rivayetleri şöyledir:
1- "Muhakkak ki kişi (cennette) bir ayda, yani bir ay miktarı kadar zamanda bin huri ile evlenir ve bunlardan her biri ile dünyadaki ömrü kadar aşk hayatı yaşar." (İmam Şa'rânî, Ölüm-Kıyâmet- Ahiret, s. 355, Hadîs No: 645)
2- "Sabah veya akşam Allah yolunda (hizmet ve cihatta) atılan bir adım, dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır. Sizden birinin yay veya okunun dünyada işgal ettiği yer kadar cennetteki bir yeri, dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır. Cennet ehlinin kadınlarından biri dünyada görünecek olsa, nuruyla yeryüzünü ve onda bulunan her şeyi aydınlatırdı. Onun başındaki örtü, dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır." (Tirmizî, Fedâilü'l-Cihâd, 17; Ahmed b. Hanbel, el-Müsned, 3/141, 264; Beğavî, Şerhu's-Sünnet, nr. 2616; Ebû Yâ'lâ, el-Müsned, nr. 3775; Beyhakî, el-Ba's ve'n-Nüşûr, nr. 372)
3- "Sanki onlar yakut ve mercan gibidirler." âyetinin tefsirinde Peygamberimiz şöyle buyurdu: "Hurilerin sahibi olan kişi onlardan birinin peçesini kaldırıp baktığında yüzünün aynadan daha parlak olduğunu görür. Üzerindeki incilerden en küçüğü doğu ile batı arasını aydınlatacak kadar güzeldir. Üzerinde yetmiş kat elbise bulunur. Fakat bu elbiselerin ardından bakıldığında (şeffaflığından) baldırlarının ilikledi dahi görünür." (Süyûtî, ed-Dürrü'l-Mensûr, 7/712; Hâkim, el-Müstedrek, 2/475; Beyhakî, el-Ba's ve'n-Nüşûr,nr. 375. Ayrıca bkz: Ahmed b. Hanbel, el-Müsned, 3/75; İbn Hıbbân, es-Sahîh, nr. 2631)
4- "Mirac'a çıkarıldığım gece cennette Beydâh diye (cennette bir nehrin adı) adlandırılan bir yere gittim. Orada kırmızı yakutlardan, yeşil mücevherlerden ve incilerden yapılma çadırlar bulunmaktaydı. Oradan, "Ey Allah'ın Peygamberi hoş geldin safa getirdin!" diye seslenenler oldu. Ben, "Ey Cebrâil! Bu sesler de neyin nesiydi?" diye sordum. Cebrâil, "Onlar çadırlar (otağlar) içinde sahipleri için tahsis edilmiş hurilerdir. Rablerinden seni selâmlamak için izin istediler O da izin verdi, dedi.
Sonra cennet hurileri şöyle demeye başladılar: "Bizler (hazırlandığımız kimselerden) razıyız ve ebedîyen kızmayız. Bizler burada ebedîyiz, hiçbir zaman ayrılıp gitmeyiz."
Peygamberimiz (asm) bunları anlattıktan sonra, "Otağlar (çadırlar) içinde sahiplerine tahsis edilmiş huriler vardır." âyetini okudu. (Beyhakî, el-Ba's ve'n-Nüşûr, nr. 376; Süyûtî, ed-Dürrü'l-Mensûr, 7/718; Zebîdî, İthâf, 14/602)
5- "Cennet ehlinden her bir adam beş yüz huri, dört bin bakire ve sekiz bin dul kadın ile evlenir. Onlardan her biriyle dünyadaki ömrü kadar beraber olur." (Beyhakî, el-Ba's ve'n-Nüşûr, nr. 414; Münzirî, et-Terğîb ve't-Terhîb, nr. 5523)
6- "Cennette bir çarşı (toplanma yeri) vardır. Burada alış veriş olmaz; sadece kadın ve erkek suretleri bulunur. Bir erkeğin gönlü bir sureti arzulayınca oraya girer. Girdiğinde karşısında toplanmış hurileri görür. Onlar harikulâde sesleriyle, "Bizler ebedîyiz; asla yaşlanmayız.

Bizler cennet nimetlerindeniz; asla sıkıntı çekmeyiz. Bizler sizlerden razıyız ve asla kızmayız. Hem bize ve hem de ait olduklarımıza müjdeler olsun!" derler." (Beyhakî, el-Ba's ve'n-Nüşûr, nr. 420; Taberânî, el-Mu'cemü'l-Evsât,nr. 6493; Münzirî, et-Terğîb ve't-Terhîb, nr. 5540; Heysemî, Mecmau'z-Zevâid, nr. 18761)
7- "Cennete giren her kulun başucuna ve ayakucuna ikişer huri oturarak insanoğlunun ve cinlerin dinlediği en güzel şarkıları söylerler. Fakat bunu şeytanın çalgılarıyla değil, Allah'a hamd ve O'nu takdis ederek yaparlar." (İbn Asâkir, Târîhu Medîneti Dımeşk, 16/295; Heysemî, Mecmau'z-Zevâid, 10/419 (nr. 18759); Taberânî, el-Mu'cemü'l-Kebîr, nr. 7478; Beyhakî, el-Ba's ve'n-Nüşûr, nr. 421)
Zebîdî, cennet ehlinin dinleyeceği şarkıların kimi zaman hurilerin, kimi zaman nehirlerin, kimi zaman ağaçların, kimi zaman da Hz. Dâvûd'un (a.s) sesinden olacağını kaydetmiştir. (Bkz. Zebîdî, İthâf, 14/609)
Cevap 2:
Hurilerle ilgili hadislerin değerlendirilmesi
Daha çok Tirmizî'nin es-Sünen'inde olmak üzere Kütüb-i Sitte ile diğer hadis mecmualarında âhiret hallerinden ve cennet nimetlerinden bahsedilirken hûri konusunda da çoğu Resûlullah'a varmayan çeşitli rivayetlere yer verilir.
Ebû Nuaym el-İsfahânî'nin Sıfatü'l-cenne'si, Beyhakî'nin el-Ba's ve'n-nüşûr'u, Kurtubî'nin et-Tezkire'si, İbn Kayyim'in Hâdi'l-ervâh'ı ve İbn Kesîr'in en-Nihâye'si gibi eserlerde hûriye dair rivayetler bir araya getirilmiş olup hûri konusu, âhiret hayatının gerçeklerinden biri olarak gösterilirken dünyadaki ferdî ve içtimaî hayat çerçevesinde kişilerin erdemli olmalarını, dünyevî istek ve faaliyetlerinde meşrû sınırları aşmamalarını ve İslâmî ölçülerde medenî (müttaki) davranmalarını sağlayıcı pedagojik bir faktör olarak da kullanılmaktadır.
Yeme içme, mesken edinme ve cinsî tatmin dünyada çok önem verilen hususlar arasında yer alır. Ancak bu ihtiyaçları gönlünce giderebilen insan sayısı pek azdır. Cinsî tatmin, söz konusu ihtiyaçlar içinde en zor gerçekleştirilebileni olup paylaşılması da mümkün değildir. Bu sebeple insanoğlunun gerçek varlığının ölümle son bulmadığını, asıl hayatın âhirette ebediyete kadar devam edeceğini haber veren İslâm dini (Ankebût 29/64), genellikle fâni âlemde yeterince ulaşılamadığı düşünülen ve daha güzeli arzulanan hazların, bu arada cinsel zevklerin iyiler için ebedî hayatta ideal bir şekilde gerçekleşeceğini vurgulamıştır.
Naslarda yer alan cennet tasvirlerinin ve bilhassa hûrilerle ilgili açıklamaların genellikle takvâ kavramıyla özetlenen dinî ve ahlâkî yaşayışa özendirici pedagojik bir amaç taşıdığı unutulmamalıdır. Meselâ cihada katılmanın faziletini anlatan, "Sizden birinizin savaş atını harekete geçirmek için kullanacağı kamçının cennette işgal edeceği yer dünyadan ve dünya üstündeki her şeyden değerlidir"(Buhârî, Bedü'l-halk, 8) hadisiyle, "Cennet halkından bir kadın yeryüzünde görünecek olsa her tarafı aydınlatır ve güzel kokuyla doldurur. Cennet kadınının baş örtüsü bile dünyadan ve oradaki her şeyden daha değerlidir"(Buhârî, Cihâd, 6) meâlindeki hadislerin özendirme amacı taşıdığı açıktır.
Cennet hûrilerinin safrandan (za'feran) yaratıldığı konusunda nakledilen rivayetlerin hiçbiri güvenilir sayılmamış ve bu hususta Resûlullah'ın bir beyanının bulunmadığı kanaatine varılmıştır. (İbn Kayyim el-Cevziyye, s. 335-336)

Ancak Buhârî, Müslim ve diğer bazı muhaddislerin rivayet ettiği sahih bir hadiste hûrilerin tenlerinin son derece narin ve berrak olduğu bildirilmektedir. (Müsned, II, 230, 247, 316, 420, 422; Buhârî, Bedü'l-halk, 8; Müslim, Cennet, 14, 17)
Hûrilerin sayısı hakkında Kur'ân-ı Kerîm'de herhangi bir bilgi mevcut değildir. Hûrilerden bahseden âyetler, hem onlardan hem de onlara sahip olacak erkeklerden çoğul sigasıyla söz etmekle birlikte bundan sayısal bir sonuç çıkarma imkânı yoktur.
Başta Buhârî ve Müslim'in sahihleri olmak üzere birçok hadis mecmuasında nakledilen rivayetlere göre Hz. Peygamber her erkek için iki hûri olacağını bildirmiş ve çeşitli münasebetlerle bu rakam tekrar edilmiştir. (meselâ bk. Müsned, II, 232, 345, 507; III, 27; Dârimî, Riḳāḳ, 108; Buhârî, Bed'ü'l-halk, 8; Müslim, Îmân, 311, Cennet, 14; İbn Mâce, Cihâd, 16, Zühd, 39)
Resûl-i Ekrem cenneti tasvir ederken "ve bir de çok güzel bir zevce" (İbn Mâce, Zühd, 39) diye tekil bir ifade kullanırken sayıya değil türe işaret etmiş olmalıdır. En alt derecedeki cennet ehlinin dünya kadınlarından başka yetmiş iki hûriye sahip olacağı şeklinde Ahmed b. Hanbel ve diğer bazı muhaddisler tarafından nakledilen hadislerin (Müsned, II, 537; IV, 131; Tirmizî, Sıfatü'l-cenne, 23) râvilerine yönelik çeşitli eleştiriler vardır.
Ahmed b. Hanbel'in yanında Nesâî, Ebû Hâtim ve Dârekutnî gibi muhaddislerin yöneltiği eleştirileri toplayan İbn Kayyim'e göre bu konuda sahih olan hadisler her cennet ehline iki zevcenin verileceğini bildirir; daha fazla olacağı yolundaki rivayetlerden muteber olanlar varsa bunlardan ya hizmetçi statüsünde olanlar kastedilmiştir veya bu tür ifadeler erkekteki cinsiyet gücünü anlatmayı amaçlamaktadır. (Hâdi'l-ervâh, s. 222-223, 330-334)
Bununla beraber İbn Kayyim, cennette her müminin ikiden fazla hûriye sahip olacağından şüphe edilmemesi gerektiğini de söyler; zira Hz. Peygamber, her mümine verilecek geniş mekânlar içinde birbirini görmeyen fertlerin bulunacağını söylemiştir. (Buhârî, Tefsîr, 55/2; Müslim, Cennet, 23)
Öyle anlaşılıyor ki İbn Kayyim, hadis metninde geçen "ehl" (aile fertleri) kelimesinin muhtevasını zevcelerden ibaret kabul etmiştir. Halbuki Kur'ân-ı Kerîm'de de belirtildiği üzere cennette hûrilerden başka kişinin dünyadaki mümin aile fertleri ve ayrıca hizmetçiler de (gılman, vildân) bulunacaktır. Dolayısıyla bu hadis bir mümine birçok hûrinin verileceği hususunda kesin bir delil teşkil etmez.
Hûrilerin sayısına dair hadis diye nakledilen, fakat âlimler tarafından tenkide tâbi tutulan rivayetlerden biri de İbn Mâce'nin es-Sünen'inde yer almaktadır (Cihâd, 11)
Enes b. Mâlik yoluyla Hz. Peygamber'e nisbet edilen bu rivayete göre Kazvin şehrinin fethine katılıp kırk gün sebat gösteren kişiye cennette verilecek köşkün 70.000 kapısı olacak ve her kapının yanında köşkün sahibini bekleyen bir hûri bulunacaktır. İbnü'l-Cevzî, bu rivayetin uydurma olduğunu belirttikten sonra İbn Mâce gibi bir muhaddisin böyle bir hadisi eleştiriye tâbi tutmadan eserine almasından duyduğu şaşkınlığı dile getirir. (İbn Mâce, a.y.; Nâsırüddin el-Elbânî, I, 371)
Ebû Nuaym el-İsfahânî'nin, cennete giren herkese 4000 bâkire, 8000 dul ve ayrıca 100 hûri verileceği yolunda rivayet ettiği hadis isnad açısından zayıf bulunmuş, râvileri içinde yalancı kişilerin bulunduğu ifade edilmiştir. (Sıfatü'l-cenne, III, 219-220, 279-280; İbn Kayyim el-

Cevziyye, s. 360-361)
Taberî, “İman edip güzel davranışlarda bulunanlar cennette lezzet ve sevince mazhar kılınacaktır” (Rûm 30/15) meâlindeki âyetin tefsirinde cennet ehlinin şarkılar dinleyip eğleneceğini belirtirken (Câmiu’l-beyân, XXI, 19-20), Tirmizî (Sıfatü’l-cenne, 24) ve Beyhakī (el-Ba’ŝ ve’n-nüşûr, s. 210), cennet hûrilerinin koro halinde müzik icra edeceklerine dair hadisler nakletmişlerdir.
Hûrilerin bu sırada duygularını şöyle dile getirecekleri de ifade edilmektedir: “Biz sonsuza kadar yaşayan ve pörsümeyen tazeler, küsmeyen sevgilileriz. Biz çok mutluyuz, eşlerimiz de çok mutludur”. Ayrıca hûrilerin, eşleri etrafında Allah’ı yücelten ve O’nu öven terennümlerde bulunacakları da bildirilmektedir. (Müsned, I, 156; Beyhakī, s. 212; İbn Kayyim el-Cevziyye, s. 358-360)
Dünyevî zevk ve hazları yeterince tadamayan, umdukları ölçüde mutlu olamayan veya çeşitli acılara ve kayıplara mâruz kalan insanların, âdil olduğundan şüphe etmedikleri yüce Tanrı’nın kendilerine dünyada elde edemedikleri mutlulukları yaşatacak şekilde lutuflarda bulunacağı ikinci bir hayatın mevcudiyetine inanmaları, onlarda iyimser bir ruh halinin hâkim olmasına yardımcı olduğu gibi böyle bir âhiret inancı insanların daha sağlıklı bir dinî hayat yaşamalarına katkıda bulunacaktır.
Bu amaçla erken dönemlerden itibaren hûrilerin yapısı, fizyolojik üstünlükleri, cinsî güçleri ve sayıları hakkında bir kısmı Hz. Peygamber’e nisbet edilen çeşitli rivayetler hadis kitaplarında yer almaya başlamıştır.
Kısmen Tirmizî’nin es-Sünen’inde ve daha çok da İbn Ebü’d-Dünyâ, Taberânî, Ebû Nuaym, Hatîb el-Bağdâdî, Münzirî ve Kurtubî’nin eserlerinde görülen bu rivayetleri İbn Kayyim Hâdi’l-ervâh’ında bir araya getirmiş ve kısmen eleştiriye tâbi tutmuştur. Eserin ilmî neşrini gerçekleştiren Yûsuf Ali Büdeyvî ise söz konusu rivayetleri eleştirmiş ve çoğunun güvenilmez olduğunu söylemiştir. (Hâdi’l-ervâh, s. 337-346)
Kur’ân-ı Kerîm’de âhiret mutluluğu hem maddî hem mânevî-ruhî çerçevede tasvir edilmiştir; benzer yaklaşım hadis metinlerinde de görülür. Bu tasvirleri inceleyip anlamayı ve halka aktarmayı amaçlayan bazı âlimler, bunlardan kendi yetenek ve temayülleri doğrultusunda birbirinden farklı, zaman zaman da abartılı sonuçlar çıkarmışlardır.
Ahiret şartlarının dünya şartlarından farklı olduğu bildirilmekle beraber o hayatla ilgili olarak anlatılan hususlar dünya realitesi içinde yaşayan insanlara hitap ettiğine göre bunların etkili olabilmesi için insanın aklı ve beklentileriyle bir ölçüde uyuşması gerektiği açıktır. Nitekim Kur’ân-ı Kerîm’de cennet hayatı tasvir edilirken bunun dünyadaki mutluluk vasıtalarıyla ilişkilendirilerek anlatıldığı görülmekte, ancak âhiret hayatının çok daha saf, derin ve mutluluk verici olacağı ifade edilmektedir. (meselâ bk. el-Bakara 2/25; es-Sâffât 37/45-47; Muhammed 47/15; bk. TDV İslam Ansiklopedisi, Huri md.)

Kaynak: Sorularla İslamiyet

Dini, kimler istismar eder? Dini istismar etmek ne demektir?

ateistlerecevap.org/2017/04/dini-kimler-istismar-eder-dini-istismar.html

by Ateistlere Cevap - April 21, 2017

Hayatımızda hangi İslam ve ne kadar var?
Nefis muhasebesi bakımından, bu soruyu sıkça sormamız gerekiyor.
"Hangi İslam?" sorusu, çeşitli yabancı etkilerle İslam'ı saptıran cereyanlar, telkinler, yorumlar sebebiyle önemli. Farkında olarak veya olmayarak, doğru anlaşılmış bir İslam'dan uzak düşmemek için mümin, gerektiği sıklıkta ve keyfiyette bu denetimi yapmalıdır. Alimler ve uzmanlar kelam meselelerini, mezhepler arası ihtilafları öğrenir ve tartışabilirler. Sıradan bir mümin için ölçü "Ehl-i Sünnet İslam"ı olmalıdır ve bunu da öğrenmek, her seviyeye göre yazılmış kaynaklarını el atında bulundurmak, gerektikçe de alimlere sormak zor değildir.
Bu kadar önemli ikinci soru da "hayatımızda İslam'ın ne kadarının bulunduğu"dur.
İslam'ın hayatımızın ne kadarını kapsadığı konusu da kendi kusurumuzdan İslam'ı sorumlu tutmaya başladığımız zamanlardan beri tartışılıyor.
İslam, hayatımızın her noktasını içine alır, mübah *(serbest, günah sevap konusu olmayan, dünya işi denilen)* alanı da biz belirleyemeyiz, İslam belirler; bu sebeple mübah alan da İslam'a dahildir, onun kontrol ve belirlemesine tabidir.
Durum böyle olunca bir mümin, atacağı her adımın dinine uygun olup olmadığını bilmek ve buna göre davranmak mecburiyetindedir. İşte bunu bilmek için bilgi kaynaklarına başvurmaya ve anlamaya çalışmaya "istidlâl" denir. İstidlal tamam olunca beyan ve amel safhası başlar; yani dinin hükmü açıklanır, bilinen ve açıklanan hüküm uygulanır. Bir mümin bunu her işinde yapar, gerektiğinde de neyi niçin yaptığını açıklar; bunu yapana "Sen dini

istismar ediyorsun.” denemez, tam aksine *“dinin gereğini yerine getiriyor, kulluk yapıyorsun”* denir.

Peki *istismar* nedir?

İmanda veya amelde kusuru olan, bu sebeple yapıp ettiklerini dinin kontrolüne tabii kılmayan, ama dindarları kandırmak, onlardan almak istediklerini kolayca alabilmek, sevgilerini ve nefretlerini yönlendirmek… için dini kullanmaya, dinin gereğini söylüyor ve yapıyor görünmeye “din istismarı” denir.

Mesleği, mevkii, rütbesi ne olursa olsun her mümin, göstermeyi, bilinmeyi, övülmeyi… hedeflemeksizin, her durumda inancının gerektirdiği gibi davranır; bu yüzden ona “Sen dini istismar ediyorsun.” demek iftira olur.

İnancı ve normal hayatı dinden uzak olduğu halde, belli bir maksadı elde etmek için dini söylem ve eylemleri kullanan kimseler ise din istismarcılarıdır…

Kaynak: www.sorularlaislamiyet.com

İslamiyet nedir? İslamiyet hakkında geniş bir bilgi.

ateistlerecevap.org/2017/04/islamiyet-nedir-islamiyet-hakknda-genis.html

by Ateistlere Cevap -

April 21, 2017

Değerli kardeşimiz,

İslâm Kelimesinin Sözlük Anlamı

İslam kelimesi sözlükte; teslim olmak, boyun eğmek, itaat etmek anlamlarına gelir. Allah Teala'nın emirlerine teslim olup itaat etmeğe dayanan bir din olması sebebiyle bu dine İslam denilmiştir.

Terim Anlamı

Allah tarafından peygamberler aracılığıyla insanlara bildirilen, dünyada ve ahirette insanları mutluluğa ulaştıracak hayat şekli, itikadî ve amelî bir nizamdır. İslam, akıl sahibi insanları kendi tercihleriyle bizzat hayırlı olan şeylere götüren ilahî bir kanundur.

İslam'ın Mahiyeti

İslam'ın manası, teslim olmaktır; Allah'ın emir ve yasaklarına teslim olmak. Allah'ın hükümlerine teslim olmaksızın İslam olmaz. (bk. En'am, 162 ve Nisa, 65) İnsan,Allah'ın yarattığı kuldur.

Allah, ilmiyle her şeyi kuşattığından ve hikmet sahibi olduğundan kulluğun gereği, O'na

teslim olmaktır. Hayatın kanunları insanın Allah'a teslim olmasını gerektirir. Çünkü bu kanunları da, insanı da en iyi bilen, Allah'tır.

Bütün kâinat ve içindeki her şey o yaratıcının kanunlarına itaat etmektedir. O yüzden bütün kâinatın dini İslam'dır. Güneş, ay, yıldızlar hep Müslümandır. Dünya, hava, su, ışık, ağaçlar, taşlar ve hayvanlar da Müslümandır. İslam, Allah'a itaat edip teslim olmak demek olduğu için, bütün bu varlıkların isyan etmeden Allah'a itaat ettiklerini görmekteyiz. Yani teslim oluşlarına, Müslüman oluşlarına şahidiz.

> "Allah'ın dininden başkasını mı arıyorlar? Oysa göklerde ve yerde olanların hepsi ister istemez O'na teslim olmuştur ve O'na döndürülüp götürüleceklerdir." (Al-i İmran, 3/83)

Bu ayette gökte ve yerde olanların teslimiyeti insana örnek olarak gösteriliyor ve deniliyor ki *"Ey insan, işte sen de böyle teslim olmalısın!"* Hz. Ali (ra)'nin de dediği gibi *"İslam teslimdir, teslimiyettir."* Allah'a teslim olmayan kimse, Müslüman sayılmaz. İnsan neye teslim olmuşsa ona kul olmuş demektir. *İslam,imanın bir tezahürü, dışa yansımasıdır.İman etmeden teslimiyet, yani imansız İslam olur mu?* Olsa bile makbul değildir. Münafıklar inanmadan teslimiyet gösteren insanlardır. Günümüzde de gerektiği şekilde iman etmediği, Allah'ın hükümlerini içine sindiremediği, başka ideolojileri (dinleri) benimsediği halde kendilerini "Müslüman"olarak tanıtan insanlar bu sınıfa girerler. İslamiyetin (teslimiyetin) geçerli olabilmesi için gönül rızasıyla, kayıtsız ve şartsız tam bir teslimiyetle Allah'ın şeriatına teslim olmak gerekir.

İnsan da kendi hür iradesi ve tercihiyle Allah'a teslim olursa, İslam'ı seçip Müslümanca yaşarsa, kâinatın boyun eğdiğine teslim olduğundan artık o, kâinatla barışıp uyum sağlar. Böylece bu insan, Allah Teala'nın dünyadaki halifesi, temsilcisi olur.

İslam dinini, kapsamlı olarak kısaca tanımlamak mümkün değildir. Onun kapsamlı tarifi ancak Kur'an ve sünnetin tamamıyla yapılabilir. Çünkü İslam'ın muhtevası ve sınırları Kur'an ve sünnetle çizilmiştir. İslam, Kur'an'dan ve sünnetten öğrenilebilir. Yüce Allah bu dini her yönden mükemmel ve kapsamlı kılmıştır. Öyle ki, İslam'da hükmü açıklanmamış hiç bir mesele yoktur. Bir mesele mubah mıdır, haram mıdır, mekruh veya sünnet midir, vacip veya farz mıdır; yapılan herhangi bir eylem veya inancın hükmü belirtilmiştir. İnanç, ibadet, siyaset, sosyal, ekonomi, savaş, barış, hukuk veya insanı ilgilendiren başka herhangi bir mesele olsun; onunla ilgili dinde mutlaka bir hüküm vardır veya müctehidler, hükmünü Kur'an ve sünnetten yola çıkarak tesbit ederler. Allah, Kur'an-ı Kerim'in özelliğini şöyle açıklar:

> “Sana bu kitabı (Kur’an’ı) her şeyi beyan etmek, açıklamak için gönderdik.” (Nahl, 16/89 ve yine bk.Yusuf, 111)

Kur’an ve sünnette hükmü açıkça belirtilmeyen meseleler hakkındaki hükmü, İslam ümmetinin müctehid alimleri, kitap ve sünnete dayanarak çıkarırlar.

Peygamberimiz (s.a.v.) İslam’ı değişik şekillerde tanımlamışlardır. Bu tanımlardan biri şu şekildedir:

> “İslam, beş esas üzerine bina edilmiştir (kurulmuştur). Allah’tan başka ilah olmadığına ve Muhammed’in (s.a.v.) O’nun kulu ve rasülü olduğuna şehadet etmek, namaz kılmak, zekat vermek, Beyt’i (Kâbe’yi) haccetmek ve Ramazan orucunu tutmaktır.” (Buhari, İman 1; Müslim, İman 22; Nesai, İman 13; Tirmizi İman 3)

Yukarıdaki hadis, İslam binasının bu beş temel üzerinde kurulu olduğunu açıklamaktadır. Dikkat edilmesi gereken husus, bu beş esas, İslam’ın temelleridir ama, İslam’ın tamamı değildir. Bir evin sadece temellerden ibaret olduğu nasıl söylenemezse, İslam’ın bu beş temelden ibaret olduğunu iddia etmek de aynı şekilde yanlıştır. Kur’an-ı Kerim’i açıp okuyan görecektir ki, bu beş hususun dışında ahlaktan, iktisattan, sosyal meselelerden, siyasetten, barıştan, savaştan, hayırdan, şerden… söz edilmiştir. İslam, temel ve binadan meydana gelmiştir. Temel, bu beş rükundur. Bina ise, insan hayatıyla ilgili İslam’ın diğer hükümleridir. Müslümanın görevi, İslam’ı tümüyle tanımak ve tüm olarak ikame etmek, ayakta tutmaktır.

Bu meşhur hadis-i şerifin ışığı altında İslam’ın temellerini ikiye ayırabiliriz: Şehadet kelimeleriyle özetlenen iman ve önemine binaen dört amelin zikredilmesinden anlaşılan amel-i salih.. İslam, şehadet kelimesi ve imanın rükûnlarıyla ortaya çıkan inançtır. İslam; namaz, zekat, oruç ve hac ile ortaya çıkan ibadetlerdir. Bunlara İslam’ın rükûnları, temelleri denilir. İslam’ın geri kalanı ise, bu temeller üzerine kurulan binadır. Bu binayı meydana getiren unsurlar İslam’ın hayat sistemleri, nizamlarıdır: Siyasî nizam, ekonomik nizam, ahlakî nizam, askerî nizam, sosyal nizam, öğretim nizamı vs. İslam’ın hakimiyetini sağlaması için ayrıca müeyyideleri vardır. (Müeyyide: Kanun ve ahlakî emirlerin yerine getirilmesini temin eden kuvvet, yaptırımla ilgili kural demektir.) Bu müeyyideler; cihad, marufu emredip münkerden sakındırmak; fıtrî cezalar, Allah’ın dünya ve ahirette verdiği Rabbanî cezalardır. *O halde İslam; inanç, ibadet, hayat sistemleri ve müeyyidelerdir.*

İslam, insanın içi ve dışı, kalbi ve kalıbı, aklı ve vicdanı, arzusu ve nefreti, duygusu ve hassasiyetiyle Allah'a teslim olup boyun eğmesidir. Kalbini ve aklını, elini ve eteğini, içini ve dışını Allah'ın hükmü dışındaki her türlü etkiden kurtarmaktır. İslam, genel nizam, hayatın her cephesiyle ilgili kanun ve vahiyle emredilip, peygamberle tebliğ edilen, insan davranışlarının programıdır. Bu programa uyana sevap; uymayana ceza vardır. İslam, Allah Teala'nın indirdiği ahkam (hükümler), akide, ibadet, ahlak, muamelat, Kur'an ve sünnetteki haberlerin bütünüdür.

İslam'ın zıddı, cahiliyyedir. (Cahiliyye bir inanç ve yaşama biçimi olarak İslam'ın dışındaki her türlü küfrün ortak adıdır. Küfür demektir.) İslam'ın her parçasının karşısında mutlaka cahiliyye vardır. İslam tüm ayrıntılarıyla cahiliyyenin karşıtıdır. Çünkü İslam'dan her bir cüz, Allah'ın her şeyi içine alan ilminin eseridir. Ona karşı olan her düşünce ve hareket de, mutlaka cahiliyyedir. Çünkü o, sınırlı insan ilminin eseridir. Üstelik insanın heva ve arzuları kendisine galip gelebilir; güzeli çirkin, çirkini de güzel görebilir.

> "Yoksa onlar cahiliyye idaresini mi istiyorlar? İyi anlayışlı bir toplum için, hüküm koyma yönünden Allah'dan daha güzel kim vardır?" (Maide, 5/50)

Bazı insanlar, cahiliyye yolunda gidenlerin bir kısmının hareket, yaşayış veya bazı sistemlerinde ortaya çıkan güzel ve olgunluğu görünce, şüpheye düşerler. Bunun sebebi, İslamiyet'ten olan bir şey, bazan cahiliyye ile karışır. İslam'dan olan o şey, orada da güzel görünür. Cahil kişi, İslam'ın hakikatını bilmediği için bu düzene bağlanır. Şayet bu insan hakkı bilseydi, o cahiliyye düzeninde gördüğü kısmî iyiliklerin İslam'a ait olduğunu anlayacak, kaynağa ve asla yönelecekti.

İnançlarda İslam ve cahiliyye vardır. İbadetlerde İslam ve cahiliyye vardır. Ahlakta, siyasette, öğretimde, savaş, barış ve sosyal meselelerde İslam ve cahiliyye vardır. İnsanla ilgili bütün meselelerde, bütün kanun ve kurallarda İslam ve cahiliyye vardır. İnanç ve ibadetlerdeki cahiliyye, cahiliyyelerin en tehlikelisidir. Onun için Allah Teala, sağlam itikatla beraber bazı cahiliyye hareketlerinde bulunanları affeder ama, inanç ve ibadetleri cahiliyye inanç ve ibadetleri olan kimseyi, İslam'ın tüm ahlakıyla ahlaklansa dahi kesinlikle affetmez.

> "Allah kendisine şirk koşulmasını affetmez. Ama bunun dışında dilediğini affeder." (Nisa, 4/48)

Allah Teala İslam'ı bir bütün olarak göndermiştir. Kim tümünü alırsa, işte o Müslümandır. Kim onun bir kısmını alır ve bir kısmını almazsa, İslam'la cahiliyyeyi birbirine karıştırmış olur.

> “Yoksa siz Kitab’ın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Sizden bunu yapanların cezası dünyada rezil ve rüsvay olmaktan başka bir şey değildir. Kıyamet gününde ise azabın en şiddetlisine atılacaklardır. Allah sizin yaptıklarınızdan gafil değildir.” (Bakara, 2/85)

Her Müslümanın, cahiliyyenin bütün âdet ve kurallarından arınmış olması ve İslam’ın bütününü alması gerekir.

İslam Dini’nin Gayesi

İslam’ın getirdiği hükümler, insanların mutluluğunu amaçlamaktadır. Bu hükümlere uygun hareket edenler, hem dünya hem de ahiret saadetini kazanacaktır. İslam,kişinin kalbini, aklî düşüncelerini ve amellerini ıslah ederek, onları yükselterek bu saadetlere ulaştırır. Toplumun saadeti de ferdin saadetine bağlı olduğundan, kişinin mutluluğu aynı zamanda cemiyetin de mutluluğudur. İslam, bu hedefi gerçekleştirmek için birtakım hükümler koymuştur. Bunlara şer’î hükümler denir.

İslam Dini’nin Hükümleri

İslam Dininin hükümleri dört kısımdır.

a) İman (İtikadi hükümler): İnsanın dinde kabul etmesi ve reddetmesi gereken hususlarla ilgili hükümlerdir. İnsana neleri kabul etmesi, neleri reddetmesi gerektiğini bu hükümler öğretir. İnsan, iman esaslarına inanmakla manevi gıdasını almış, kalbini yanlış inançlardan temizleyerek gerçek değerini kazanmış olur.

b) Amel: Amel, insanların yaptığı işlerdir. Yapılması veya yapılmaması gereken fiillerdir. Hangi amellerin, hangi şartlarla nasıl yapılacağını ve nasıl sahih olacağını açıklayan hükümlere, amelî hükümler denir. Dua etmek, zekat vermek, cihad etmek, ilim tahsil etmek gibi.

c) Ahlak: Hal ve hareketleri, davranışları, İslamî ve insanî ilişkileri açıklayan hükümlere denir. Ahlakın güzelleşmesine ve vicdanın terbiyesine ait bulunan hükümlerdir. Kötü söz ve yalan söylememe, kendisi için istediğini başkası için de isteme… gibi.

d) Hukuk (Muamelât, Ukubat): İman, ahlak ve şahsî amel gibi konuların dışında kalan, özellikle devlet yönetimini, toplum idaresini ve ekonomik durumları içeren konuları, evlenme, boşanma, miras dağıtımı, ticari ve siyasi işleri, kısaca İslam devletinin kanun ve kurallarını belirleyen bütün hükümlerdir.

İslam, insan hayatının vazgeçilmez de olsa bir parçası değil; her yönüyle insan hayatının bütünüdür. İslam, insanın günlük yirmi dört saatini ve doğumdan ölümüne her alandaki her yönünü kapsar ve belirler. Tuvalet âdâbından devlet yönetimine varıncaya kadar insanın tüm hayatını kuşatır. İslam, insan hayatının bütünüdür. İnancı, ibadeti, ahlakı ve hukukuyla bir bütündür. Parçalanmaz veya herhangi bir şeyle sentez yapılamaz. Atma ve katmaları, hurafe ve bid'atları kabul etmez. Allah tarafından tamamlanmış eksiksiz bir nizamdır.

İslam'ın Genel Özellikleri

1) Rabbanîlik: (Rabba ait olmak, ilahî olmak) İslam, hak ve ilahî dindir. Vahye dayanır. Hedef ve gayede Rabbanîdir. Allah'ın rızası bir Müslüman için her şeyde vaz geçilmez amaçtır. İslam'ın kaynağı ve metodu da Rabbanîdir.

2) İnsanîlik: (İnsan fıtratına uygunluk) Kur'an insanlara indirilmiş, peygamberler insanlar arasından seçilmiştir. İslam insana, insanın aklına büyük önem vermiş, fıtratına uygun hükümler koymuştur. İslam'a göre insan, yeryüzünde en güzel biçimde ve halife olarak yaratılmış, ruhi unsur ile seçkin kılınarak evren kendi hizmetine verilmiştir. İslam, insanın hiç bir güç ve enerji odağını ihmal etmez. Onların hepsini ıslaha, çalışmaya ve gelişmeye doğru yönlendirir. İnsan, taşıyabileceği ölçülerde yüklenen bu yükümlülükleri omuzlayarak barış, güven ve huzur içinde yoluna devam eder. Bu yükümlülükler insanın kendi fıtratıyla uyumludur. Gönlünün ve vicdanının sesiyle bütünleşir. Fıtratını ıslah etmeyi hedef alır. İslam'ın tüm hükümleri insanın dünya ve ahiret saadetine yöneliktir.

3) Kapsamlılık ve evrensellik: *İslam*, ebediyeti kapsayacak uzunlukta, bütün insanları kuşatacak genişlikte, dünya ve ahiret işlerini içerecek derinliktedir. Mesajı ve hükümleri bütün zamana, bütün dünyaya, bütün insanlığa yöneliktir. İnsan hayatının beşikten mezara tüm aşamalarını ve hayatın tüm alanlarını tanzim eder. İslam'ın öğretileri de kapsamlıdır. Bu kapsam, inançta, ibadette, tasavvurda, ahlak ve fazilette, düzenleme ve yasalarda kendini gösterir.

4) Vasatlık ve denge: *İslam;* denge, orta yol, adalet, ölçü gibi temel dinamikleri olan bir dindir. İfrat ve tefritten uzaktır. Aşırılıklar yoktur. İnsanı azdırmaz ve ezdirmez. İnsanın gücü böyle dengeli bir nizam kurmaya yeterli değerlidir. İnanç, ibadet, ahlak ve teşrîde vasat (adalet ve denge) unsurlarını kolaylıkla görebiliriz. Dünya – ahiret, madde – mana, zengin – fakir arasında denge vardır. İnsanın içi ve dışını, ruhu ve bedenini, birey ve toplumu, fert ve devleti, kadın ve erkeği, aile ve milleti dengeler. Her birinin birbirine karşı hak ve görevlerini düzenli, dengeli ve uyumlu bir biçimde belirler.

5) Açıklık ve netlik: İslam'ın inanç esasları, dini kavramlar sade ve açık seçiktir. Anlaşılması, anlatılması ve kabulü kolaydır. Aklı, mantığı zorlamaz.

6) Halis din: Analiz ve sentez, atma ve katma kabul etmeyen, kaynağı sağlam ve değiştirlemez olduğundan tahrif edilemeyecek bir dindir. Bid’at ve hurafelere kapılarını kapamıştır. Allah tarafından tamamlanmış ve razı olunmuş tek hak dindir.

7) Tevhid: *İslam,* her şeyden önce tevhid dinidir. En mükemmel Allah inancını yerleştirir. İslam’da Allah’ın sıfatları insanlara ve diğer varlıklara verilmez. Allah’ın hiç bir şeye benzemediği vurgulanır. İnsan ve başka yaratıklar tanrılaştırılamaz. Allah’dan başkasına tapınılmaz, dua edilmez.

8) Tüm peygamberleri tasdik: Allah tarafından gönderilen bütün peygamberlere inanılır. Peygamberler arasında ayrım yapılmaz. Tanrılaştırma ve yakışık almayan isnatlar gibi aşırılıklardan uzak olarak, Allah’ın elçisi ve kulu oldukları kabul edilir.

9) Egemenlik Allah’ın: Yasa, hukuk ve prensip belirleme, kanun koyma işi sadece Allah’a aittir. İslam; hüküm, hakimiyet, egemenlik ve otoritenin Allah’a verildiği, ezen ve ezilenin, kula kulluk yapanın olmadığı bir toplum oluşturur.

10) Sağlam kaynak: İslam’ın temel kaynağı Kur’an-ı Kerim’dir. Kur’an, kıyamete kadar tahrif edilemeyecek bir kitaptır. Dünyanın her tarafındaki Kur’an nüshaları aynıdır.

11) Evrenle uyum: Evren ve içindeki varlıkların tümü Allah’a teslim olup itaat ettiklerinden Müslüman sayılırlar. İslam’ı seçip teslim olan insan da kainatla uyum içinde, aynı yasalara itaat etmiş olur. Böylece insanın emeği ve enerjisi evrenin imkanlarıyla bütünleşir. İslam, insanı evrendeki doğal güçlerle çatışmaya ve boğuşmaya sokmaz.

12) Tek toplum (ümmet) oluşturur: *İslam,* uyumlu, tutkun ve dayanışma içinde hareket eden bir toplum (ümmet) oluşturur. Akide bağıyla bir araya gelen, ırk, renk, vatan, ülke ve sınıf ayrımı yapmayan bu toplumun temel dinamikleri (harekete geçiren özellikleri) kardeşlik, yardımlaşma, eşitlik, adalet, hakkı ve sabrı tavsiye etme, iyiliği yayma, kötülüğe karşı mücadele etmedir. Zina, fuhuş, hırsızlık, haksızlık, faiz... gibi kötü ahlak ve çirkin geleneklerin ortadan kaldırıldığı, insanların yeme içme, barınma ve cinsel oburluklarının engellendiği erdemli, iffetli bir toplum oluşturur. Küfrün tek millet olduğu gibi; bütün Müslümanlar da, birbirlerini ancak kardeş kabul eden tek bir millettir.

13) Kolaylık ve müjde: *İslam;* dili, ırkı, mazisi ne olursa olsun kelime-i şehadet getirip buna uygun yaşayan herkesi Müslüman sayar. Eşitlik ve adalet esasına dayanır. Kimsenin zorla Müslüman yapılmasını kabul etmez. Kalpleri fethederek yayılmayı esas alır. Hükümleri yaşanılacak kolaylıktadır. İbadetlerin yapılmasında gücümüz dikkate alınarak birçok kolaylıklar gösterilmiştir. Gücün yetirilemeyeceği zorluklar emredilmez. İslam’ın rahmet, af ve müjde tarafı ağır basar. İslam, insanın ruhî ve bedenî tüm ihtiyaçlarını hoşgörüyle karşılayıp, kolaylıkla ve basit biçimde çözüm getirir. Ama bütün bu kolaylıklara rağmen, tembellik ve dünyaya aşırı meyilden dolayı kulluğunu ihmal edenler Allah’ın azabıyla ikaz edilirler.

14) Akla ve ilme önem verir: *İslam* vahiy dini olmasıyla birlikte, akla büyük önem verir. Akla hitap eder, akıllıyı sorumlu tutar. Bilime de üstün değer vermiş, ilim öğrenmenin her Müslümana farz olduğunu bildirmiş, çalışma, öğrenme ve düşünce gibi konulara gereken yeri vermiştir. Yalnız unutmamak lazım ki, İslam akılcı değil, akıllların dinidir.

15) İnsan hakları: Hiç bir düzende (dinde) görülemeyecek kadar insan haklarını gözeten İslam, insanın şu haklarını korumaya alır:

a. Din emniyeti: İslam, din hakkını ve dini yaşama hürriyetini güvence altına alır.

b. Nefis (can) emniyeti: İslam, yaşama hakkını temin eder.

c. Akıl emniyeti: İlim ve tefekkürü emreden İslam, içki ve uyuşturucu gibi akla zarar verecek şeyleri yasaklar ve aklı her türlü arızalardan koruyucu tedbirler alır.

d. Nesil emniyeti: Irzın, şeref ve namusun korunmasını ve sağlıklı nesiller yetiştirilmesini temin için İslam gerekli her türlü ortamı hazırlar.

e. Mal emniyeti: İslam malı korumak için, hırsızlık vb. suçlara giden yolları tıkadığı gibi, insanlara yeterli geçim kaynaklarına sahip olma hakkını ve imkanını tanır.

Özetle İslam, her insanın onurunu, namusunu, özgürlüğünü, dinini, malını, canını, geçimini ve işini garanti altına alır.

İslam, insan hakları konusunda hala ulaşılamaz durumdadır. İnsani kardeşlik prensibine yer verir. Irkçılığı ve takvanın dışında üstünlük anlayışlarını reddeder. İslam'ın emir ve yasakları, hükümleri, ibadetleri, ceza anlayışı… eşitliği isbat etmektedir. Diğer düzenlerde bu denli eşitlik teoride bile yoktur. Eşitlik adına adaletsizliğe de göz yummaz. Kadın – erkek eşitliği diyerek cinsel farklılıkların gözardı edilip istismar edilmesine, insanların sömürülerek zulmedilmesine yol açacak aşırılıklara da geçit vermez.

İslam'ın, Önceki Peygamberlerin Şeriatlarıyla İlişkisi

a) İslam bütün peygamberlere gelen dinlerin adıdır (bk. Bakara, 130 – 133). İnsanlık dünyaya peygamberle (Hz. Adem'le) gelmiştir. Zamanın şartlarına ve insanlığın ihtiyaçlarına göre Allah Teala peygamberleri değişik şeriatlarla (hukuklarla) göndermesine rağmen; itikat (inanç) her

peygamberde aynı olmuştur.

b) Önceki peygamberlerin tebliğ ettikleri dinler bir kavme gönderilmişti. Hz. Muhammed'e (s.a.v.) gelen İslam, evrensel bir dindir. Yani tüm evrene ve bütün insanlığa Allah (c.c.) tarafından sunulmuş, kıyamete kadar geçerli olacak bir hayat şeklidir.

c) Hz. Muhammed'in (s.a.v.) tebliğ ettiği İslam Dini, önceki peygamberlerin tebliğ ettiği dinlerin hükümlerini (şeriatlarını) nesh edip ortadan kaldırmıştır.Yani şu anda geçerli olan şeriat Hz. Muhammed (s.a.v.)'in şeriatıdır.

d) İslam dini, Hz. Muhammed (s.a.v.)'den önce Allah (c.c.) tarafından gönderilen tüm kitapları ve peygamberleri tasdik eder.

İslâm Hakkında Birkaç Ayet

> "Allah katında gerçek din islam'dır." (Al-i İmran, 3/19)
> "Kim İslam'dan başka bir din ararsa, ondan (bu din) asla kabul olunmaz ve o, ahirette de en büyük zarara uğrayanlardandır."(Al-i İmran, 3/85)
> "Kim nefsini (tümüyle) Allah'a, O'nu görür gibi teslim ederse muhakkak ki o, en sağlam kulpa yapışmıştır. Bütün işlerin sonu ancak Allah'a dayanır." (Lokman, 31/22)
> " Bugün sizin dininizi kemale erdirdim. Üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslam'ı verip ondan razı oldum…" (Maide, 5/3)

İslam'ın Rükûnları

İslam'ın rükûnları (temelleri) beştir: Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın rasülü olduğuna şehadet etmek, namazı ikame etmek, zekat vermek, Beyti haccetmek, Ramazan orucu tutmak…

Peygamberimiz'in İslam'ı tarif ettiği Cibril hadisi diye bilinen hadis-i şerifte ve konunun başında zikrettiğimiz İslam'ın beş temel üzere bina edildiğini bildiren hadiste (cahil halkın yanlış olarak İslam'ın beş şartı dediği) bu beş temelin sayıldığını biliyoruz. Şehadet veya tevhid kelimeleri dediğimiz imanın rükûnlarını (temel ilkelerini) ileride tevhid konusunu işlerken ayrıntılarıyla göreceğiz. Burada, bu ibadetlerin önemine binaen prototip örnekler

olarak belirtilen ve diğerleriyle birlikte amel-i salih olarak etrafını câmi olarak tanımlayabileceğimiz rükûnlardan kısaca ve akaidi ilgilendirdiği yönleriyle bahsedeceğiz. Bu amellerin nasıl yapılması gerektiği fıkıh, ilmihal kitaplarında ve fıkıh derslerinde konu edinilmektedir.

Amel-i salih nedir? Salih amel, Allah katında razı olunan amellerdir. Bu amel (davranış) iki özellik taşır: Biri, İslam şeriatına uygun olması, ikincisi; niyyetinin Allah rızası için ve O'na ibadet için olmasıdır. Bir amel, bu iki özelliği veya bunlardan birini taşımazsa Allah katında râzı olunan amellerden, yani amel-i salihten olmaz. Böyle bir amelin ecri ve sevabı da yoktur. Yüce Rabbimiz buyuruyor ki:

> "Kim Rabbine kavuşmayı ümid ederse, salih amel işlesin, Rabbine ibadette hiç bir kimseyi ortak koşmasın…" (Kehf, 18/110)

Amel-i salihin İslam'daki yeri cidden pek büyüktür. Çünkü bu ameller Allah'a, ahiret gününe iman etmenin meyvesidir. Kelime-i şehadetin (tevhidin) manası, amel-i salih işlemek ve bu yola girmekle meydana çıkar. İslam kelimesinin teslimiyet anlamına geldiğini ve bu teslimiyetin de Allah'ın emirlerine itaat edip teslim olma demek olduğunu hatırladığımızda amelsiz, itaatsız, ibadetsiz İslam'ın olamayacağı ortaya çıkar. Amel-i salihin İslam'daki öneminden dolayı birçok ayetler onu övmektedir. Bu ayetlerin bazısı onu imana yaklaştırır, bazısı güzel mükafatını açıklar, bazısı da özellikle ahiret hayatında vereceği faydadan bahseder.

> "Andolsun asra ki, muhakkak insan ziyandadır (zarar görecektir). Ancak iman edip amel-i salih işleyenler, birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler hariç." (Asr, 103/1-3)

Diğer örnek ayetler için mesela bk. Maide, 9 ; Ra'd, 29 ; Nahl, 97 ; Kehf, 30; Meryem, 76; Ankebut, 7, 9.

Amelin kabulü için İslam'ı benimsemek şarttır. Bundan dolayı Allah, iman ile amel-i salihi beraber zikretmiştir. Bir kimse, Allah rızası niyyetiyle ve İslam şeriatına uygun bir amel de İşlese, eğer o kişi Kur'an'da belirtilen gerçek İslam'ı tümüyle kabullenip benimsemedikçe o ameli Allah onun yüzüne çarpacaktır. Böyle bir amel için ne bir sevap, ne de bir mükafat vardır. (bk. Al-i İmran, 3/85)

Amel-i salih çok çeşitlidir. İbadet olsun, muamelat olsun, Cenab-ı Hakk'ın emrettiği şeylerin hepsidir. Müslüman, Rabbına itaatı, şeriata boyun eğmeyi ve Allah'ın rızasını taleb etmeyi düşünerek bir amel işlediği zaman, amel-i salih ehlinden olur.

Bu amel-i salihin başında (dar anlamıyla) ibadetler gelir. İbadetlerin de başında *namaz, oruç, hac ve zekat* gelir. Bunlar İslam'ın temelleridir. Bu ibadetlerde ihmal veya önemini küçümseme kesinlikle caiz değildir. Bunun için İslam'ı tanımlayan meşhur hadiste açıkça bildirilmiştir.

İslam'da ibadetlerin önemi büyüktür. İbadetler, kişinin Rabbıyla olan ilişkisini düzenler ve belli bir şekilde Allah'a karşı kulluğunu ortaya koyar. İbadetler, Allah'ın kulları üzerindeki özel hakkıdır. Bu ibadetlere özen göstermek ve başkalarını önce imani esaslara, sonra ibadetlere davet etmek gerekir. İbadetler eksik olduğu halde, insanın imanının kuvvetlenmesi ve kalbinde kök salması mümkün değildir. Hatta küfrün egemenliğinin çevre şartlarının tümüne uzandığı günümüzde namaz başta olmak üzere, ibadetlere gevşeklik gösteren insanların imanları çok büyük tehlikelere girer. Yani kişinin namaz ve diğer ibadetleri hakkıyla yerine getirmeden mü'min kalması çok zordur. Bunlar, balık için su, insan için hava mesabesindedir.

Bu ibadetler içinde namazın akaid açısından daha büyük önemi vardır. *İslam; namazı, Müslüman ve kâfir arasını ayırt edici bir alamet olarak açıklamıştır.* Ne yolculuk, ne savaş, ne hastalık halinde namazda ihmal caiz değildir. Onu terk etmek ve bu konuda tembellik göstermek münafıkların âdetidir. Kul, Rabbine döndüğü zaman kendisine ilk sorulacak şey namazdır. Namaz, Allah'a olan kulluğunu ve kelime-i tevhidin manasını kişiye devamlı hatırlatan bir ibadettir. Namaz, sahibini her türlü çirkinliklerden, fuhşiyattan ve kötülüklerden meneder. Namazın önemi konusunda Kur'an'daki ayetlerden bazılarının sure ve numaralarını verelim: Rum, 31; Bakara, 1-3, 153 ve 238; Nisa, 103; 142; Ankebut, 45 ...

Müslüman, namaza "Allahü Ekber" ile çağrılır; onunla namaza başlar, namaz süresince sık sık onu tekrarlar. Çünkü Allah, her büyükten daha büyük, her kuvvet ve kudret sahibinden daha yücedir. Kul, her şeyden daha büyük ve aziz olan Allah'a bağlandıkça, O'ndan başka hiç bir kimseden korkmaz. Başkasına kulluk etmekten sakınır.

Oruç, hac, zekat ve diğer bütün ibadetler, imanı takviye eder, nefsi kötülüklerden arındırır, kulu Rabbine bağlar. Oruçta, Allah sevgisini bedenin isteklerine tercih etme hali vardır. Müslümanı, ihlas, irade ve sabır hallerine alıştırma özelliklerini taşır. Zekat,Müslüman için cimrilik ve hasislik hastalığından temizlenmeyi sağlayan mali bir ibadettir. Malın esas sahibinin Allah olduğu, kendisinin ise bir emanetçiden başka biri olmadığını insan zekatla daha iyi kavrar. Zekat, mal sevgisine, Allah rızasını ve sevgisini tercih etmektir. Toplumun muhtaç kesimine hisse ayırmak, böylece sosyal adaletin sağlanmasına hizmet etmektir. Hac ise, Müslümanın ameli eğitimidir. Hac ibadetiyle Müslümanın fiilen açık ve muayyen bir

şekilde kulluğunu ortaya koyduğunu görüyoruz. İlim, cihad, iyiliği emir, kötülükleri yasaklamak, sabır, tevekkül, takva, Allah sevgisi ve O'nun azabından korkmak… gibi emirler, Kur'an'ın üzerinde ısrarla durduğu salih amellerin başında gelir.

İslam'ın Tebliği

İnsanlık tarihi devam ettiği müddetçe, İslam, herkese tebliğ edilmelidir. *Bu davet ve tebliğin asıl gayesi, insanları kula kulluktan kurtarıp sadece tek olan Allah'a bağlamaktır.* Bu görevi yapacak insanlar mutlaka olmalıdır.

> "İçinizden insanları hayra çağıracak, iyiliği emredip kötülükten alıkoyacak bir cemaat bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir." (Al-i İmran, 3/104)

ayet-i kerimesi bu durumu te'yid etmektedir. İslam, herkese, ama özellikle Müslüman geçinenlere götürülmelidir. Çünkü onların İslam bildikleri şeyler İslam değildir. Bu durum mutlaka düzeltilip onlara hakikat gösterilmelidir.

İslamî davetin gayelerinden biri de, İslam'ı tekeline alıp ona kimseyi ulaştırmayanların elinden İslam'ı alıp herkesin ona ulaşmasını sağlamaktır. İslam, hiç bir gücün tekelinde olamaz. Hiç bir güç İslam'ın bazı ibadetlerini elinin altına alıp zorlaştıramaz. Bunu yapanlar, ister İslam adına yapsınlar, isterse cahiliye adına yapsınlar; her iki durum da Allah'a karşı büyük bir edepsizliktir. Çünkü Allah Teala, kendisine ulaşma yolunda ne kadar engeller varsa kaldırılmasını ister. Hatta o engellere karşı cihadı her Müslümana farz kılmıştır. Ta ki, insanlar saf ve berrak olan İslam'ı kendi istekleriyle tanısınlar, öğrensinler ve onu kabullensinler. İnsanları, insanların hakimiyet ve sultasından, değer verdikleri ağalardan, ağabeylerden, atalardan, babalardan, efendilerden ve bağlanıp kaldıkları âdetlerden kurtarıp, hayatın her safhasında Allah'ın nizam ve hakimiyeti olan İslam'a ulaştırmak… İşte, İslam budur ve bütün peygamberler de bunun için gönderilmişlerdir.

İslam'ı Hayata Hâkim Kılmak

İnsanlık tarihi boyunca, İslam'ın esas dayanağı olan temel ilke "La ilahe illallah"kaidesidir. Yani *uluhiyeti, rububiyeti, saltanat* ve *hakimiyeti* sadece Allah' a tahsis etmek kuralı. Bu kaide gönülde ve kalpte inaç; duygu ve hareketlerde ibadet; hayat sahasında da kanun ve nizam olarak tezahür etmelidir. Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet etmek, böyle kamil bir şekilde olmadıkça Allah'a ve İslam'a saygısızlık yapılmış olur.

Bu kaidenin tatbiki insan hayatının bütünüyle Allah'a yönelmesidir. Böylece insanoğlu bütün işlerinde ve hayatın her safhasında Allah'ın hükmüne müracaat ederek buna tabi olur ve Allah'ın hükmünü kendi düşünce ve görüşüne tercih eder.

Allah’ın hükümlerini insanlara ulaştırıp tebliğ eden Rasülullah (s.a.v.)’dır. Bu kaide ise İslam’ın ilk şartı olan şehadet kelimesinin ikinci rüknünü temsil eder.

> “Şüphesiz Muhammed (s.a.v.) Allah’ın rasülüdür.” (Fetih, 48/29)

İşte İslam’ın dayandığı ve temsil ettiği temel ilkenin ikincisi. Bu kaide bütün yönleriyle hayata tatbik edildiği zaman, en mütekamil bir nizam ortaya çıkar. İşte Allah’ın razı olduğu nizam budur.

İslam’ın hedefi, cahiyyeyi ortadan kaldırmaktır. Bunun için de yeni ve faal bir kadronun oluşturulması lazımdır. Bu kadro, yaşama tarzıyla, düşünce yapısıyla, sosyal düzeniyle, değer yargısı ve kaynağıyla, kısaca her şeyiyle İslam metoduna uygun hareket eden bir cemaattir. İşte, böyle bir kadro ancak yeniden İslam ümmetini oluşturur ve Allah’ın şu beyanatına mazhar olur:

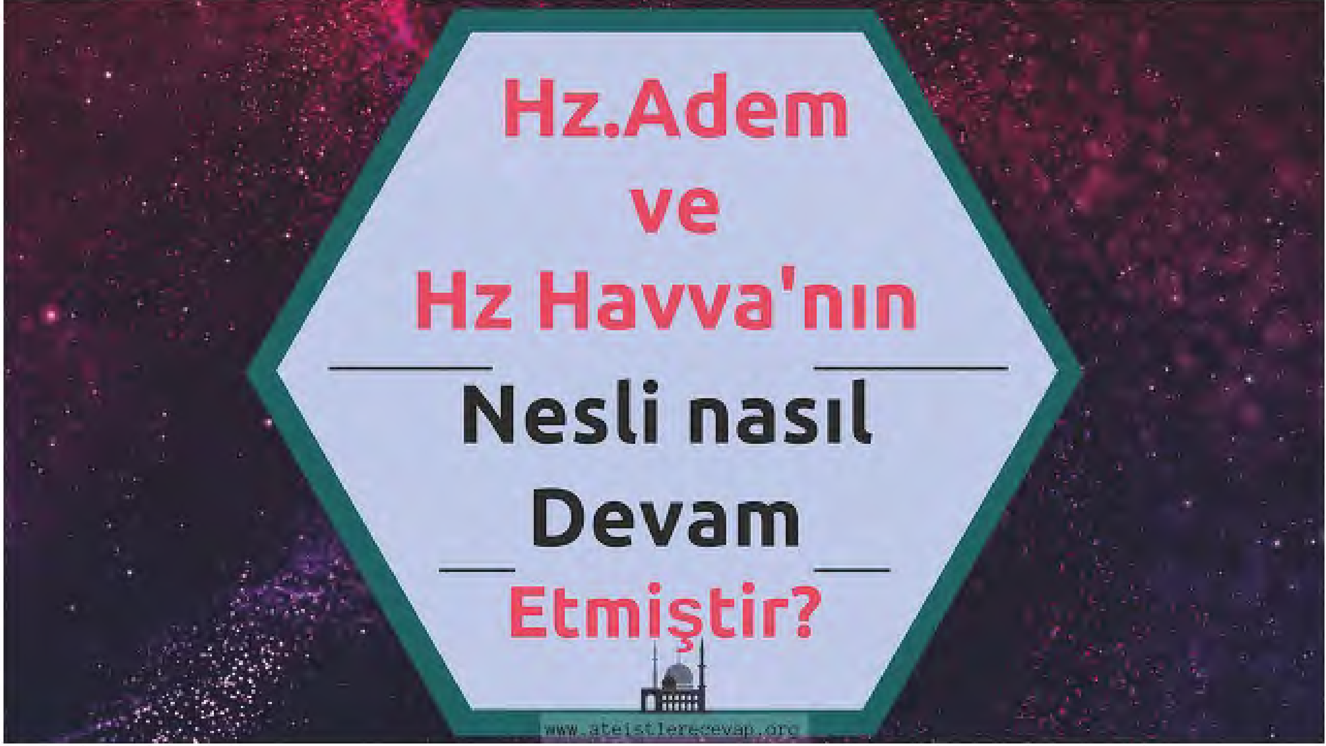
> “Siz, insanlar içinden seçilip çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. Çünkü iyiliği emreder, kötülüğe karşı çıkar ve Allah’a inanırsınız.” (Al-i İmran, 3/110).
>
> “İşte böylece sizleri mutedil bir ümmet kıldık. İnsanlara şahid (örnek) olasınız ve Peygamber de size örnek olsun diye…”(Bakara, 2/143)

Kaynak: www.sorularlaislamiyet.com

Hz.Adem ve Hz Havva'nın Nesli nasıl Devam Etmiştir?

ateistlerecevap.org/2017/04/hzadem-ve-hz-havvann-nesli-nasl-deva.html

by Ateistlere Cevap - April 19, 2017

Değerli kardeşimiz,

İnsanlar Hz. Âdem'le Hz. Havva'dan doğarak çoğalmışlardır. Havva anamız hep ikiz doğum yapıyordu. Bunlardan birisi erkek, diğeri de kızdı. Hz. Âdem, aynı anda doğan ikizleri, bir önce veya bir sonra doğan ikizlerle evlendiriyordu. Habil'le beraber doğan kız çirkin, Kabil'le birlikte doğan kız ise güzeldi. Bu durumda Hz. Âdem, Habil'in, Kabil'le beraber doğan kızla, Kabil'in de Habil'le beraber doğan kızla evlenmesini istedi. Fakat Kabil buna razı olmadı, kendisiyle doğan güzel kızı Habil'e vermek istemeyerek kendisi almak istedi. *(bk. Taberi, İbn Kesir, Razî, Maide, 5/27. ayetin tefsiri)*

Hz. Âdem buna müsaade etmedi ve meseleyi Allah'a havale etti. Cenab-ı Hakk'tan gelen emir üzerine her ikisinin de Allah'a birer kurban takdim etmelerini, hangisinin kurbanı kabul edilirse Kabil'in bacısının ona ait olacağını söyledi. Bunun üzerine Kabil bir demet buğday, Habil de bir koyunu kurban olarak takdim etti. Gökten inen bir ateş Habil'in kurbanını aldı, Kabil'inki olduğu yerde kaldı. Bu durumda Habil haklı çıkmış ve kızı almaya hak kazanmıştı. Fakat Kabil iyice çileden çıkmıştı. Bu hâdise Kur'ân'da şöyle anlatılır:

> "Onlara Âdem'in iki oğluna dair haberi hak ile oku. Onlar birer kurban takdim ettiklerinde, birisinin kurbanı kabul olunmuş, diğeri kabul olunmamıştı. Kurbanı kabul olunmayan diğerine,*'Ben seni öldüreceğim.'* dedi. O da, *'Allah ancak takva sahiplerinin kurbanını kabul eder.'* diye cevap verdi."
> "Habil şöyle devam etti: *'Eğer sen öldürmek için elini bana uzatırsan, ben seni öldürmek için elimi kaldıracak değilim. Çünkü ben âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım. Dilerim ki, sen benim günahımı yüklenesin de, cehennem ateşinin ehlinden olasın. Bu da zalimlerin cezasıdır.'* "
> "Sonra nefsi, kardeşini öldürmeyi ona kolay ve hoş gösterdi; o da kardeşini öldürüp hüsrana uğrayanlardan oldu. Sonra Allah, kardeşinin cesedini nasıl örteceğini göstermek için, ona, yeri eşeleyen bir kargayı gönderdi. Kabil, *'Yazıklar olsun bana!'* dedi. *'Şu karga kadar olup da kardeşimin cesedini örtemedim!'* Artık o yaptığına pişmanlık duyanlardan olmuştu."(Mâide, 5/27-31)

Hz. Âdem'in çocuklarının birbirleriyle evlenmelerinin dindeki yerine gelince;Hz. Âdem (as)'den Peygamber Efendimize (asm) gelinceye kadar bütün peygamberler hak dini tebliğ etmişlerdir. Dinin temeli olan îman esasları hep aynı kalmıştır. Fakat şeriat dediğimiz, ibadet ve dünyaya ait işlerde Hz. Âdem'den Peygamberimize kadar her devrin icaplarına, insanların ihtiyaçlarına göre bazı hükümler değişerek gelmiştir. Cenab-ı Hak her devrin insanının yaşayışını ve menfaatini gözeterek her ümmete ayrı bir şeriat göndermiştir. Mâide Sûresinin 48. âyetinde bu hususta, "Sizin her biriniz için Biz bir şeriat ve açık bir yol tayin ettik." buyurulur.
Bediüzzaman da bu meseleyi şöyle izah eder:

> *"Asırlara göre şeriatlar değişir. Belki bir asırda kavimlere göre ayrı ayrı şeriatlar, peygamberler gelebilir ve gelmiştir. Hâtemü'l-Enbiya'dan (a.s.m.) sonra şeriat-ı kübrası (büyük şeriatı) her asırda, her kavme kâfi geldiğinden muhtelif şeriatlara ihtiyaç kalmamıştır." (Nursi, Sözler, s. 454)*

Meselâ, Yahudiler ancak havralarda, sinagoglarda, Hristiyanlar sadece kiliselerde ibadet edebilirlerken, biz Müslümanlar her yerde namaz kılabiliyoruz. Yine sığır ve koyun gibi hayvanların iç yağları Hz. Musa (as)'ın şeriatında haramken, bizim dinimizde helâldir.
Hz. Âdem (as) ise ilk insan ve ilk peygamberdir. Allah ona da bir din ve bir şeriat göndermiş ve öğretmişti. O da Allah'ın kendisine gösterdiği şekilde hareket ediyordu. Cenab-ı Hak, Hz. Âdem'in çocuklarının birbirleriyle evlenmesini de bir zaruretten dolayı helâl kılmıştı. Çünkü insan neslinin artması gerekiyordu. Başka insan da olmadığına göre, bir zaruret olarak kardeşlerin birbirleriyle evlenmesi gerekiyordu. Bu âdet bir süre devam etti, fakat insanlar çoğalınca böyle bir evliliğe ihtiyaç ve zaruret kalmadı ve bu tatbikat da kalkmış oldu.
Allah, nasıl ki Hz Adem'in eğe kemiğinden Hz Havva'yı O'na eş olarak yarattıysa, değişik seferde doğan bu kardeşleri de birbirine yabancı suretinde yaratabilir. Daha sonra ise insan nesli çoğaldı ve Allah bundan sonra farklı ikizlerden de olsa kardeş evlenmesini yasakladı.
Bunun helal olması ise temelde Allah'ın emriyle alakalıdır. Çünkü bir işin kötü olması Allah'ın yasaklamasından dolayı, iyi olması da emretmesinden ya da serbest bırakmasından dolayıdır. Yani Allah emreder güzel olur, Allah yasak eder kötü olur. Esas olan da budur.
Ayrıca, konuyla ilgili Nisa Suresi 1. Ayet kapsamında yapılmış farklı bir bakış açısı için aşağıdaki açıklamaları da okumanızı tavsiye ederiz:

> "Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan, ikisinden birçok erkek ve kadın üretip yayan Rabbinize itaatsizlikten sakının. Adını anarak birbirinizden dilek ve istekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten de sakının. Şüphesiz Allah sizin üzerinizde gözetleyicidir."(Nisa, 4/1)

Ayetin Tefsiri;
Kur'ân-ı Kerîm'de "Ey insanlar!" hitabının hedef kitlesi yalnızca müminler değil, bütün insanlardır. Bu sebeple âyette "Allah'tan sakının" yerine *"Rabbinizden sakının"* meâlinde bir ifade kullanılmıştır. Çünkü insanların yaratıcı ile kulluk ilişkisine *"Allah ve ilâh",* insan olarak

yaratılma ve geliştirilme ilişkilerine ise rab ismi uygun düşmektedir. Zira bu isim, yaratmayı ve yaratılana belli özellikler içinde var oluş imkânı vermeyi ifade etmektedir.
Hitabın, arkadan gelecek hükümler bakımından, hiçbir fark gözetmeksizin bütün insanları hedeflemiş olmasının ikinci delili de insanlar arasındaki ilişkilere *-biri geniş, diğeri nisbeten dar olan-* iki unsuru temel kılmış olmasıdır:
a) Bütün insanların asıl maddesi, özü olan "nefis",
b) İlk rahimden (bütün insanların annesi olan Havvâ'nın rahminden) son rahime (her bir insanın annesinin rahmine) kadar gelen rahimler. Yaratanı bir, özü ve aslı bir, ilk oluşta anası babası bir, sonraki oluşlarda da soyu ve ailesi bir olan insanların yalnızca bu birlikten kaynaklanan birtakım hakları ve ödevleri (bu mânada insan hakları) olacaktır, olmalıdır; Nisâ sûresi de bu hakların ve ödevlerin önemli bir kısmını açıklamak üzere gönderilmiştir.
Kur'an'da nefis (çoğulu enfüs), "insan, insanın veya başka bir şeyin kendisi, insanın hayatta iken insan olmasını sağlayan (insanın onun sayesinde, ona sahip olduğu için insan olduğu), ölünce de ebedî varlığını devam ettiren unsuru" mânalarında kullanılmıştır. Bazı âlimler, filozoflar ve sûfîler ruh ile nefsi aynı varlığın iki adı olarak açıklamışlar *(meselâ bk. Gazzâlî, İhyâ', III, 2 vd.),* bazıları ise nefis ile ruhu farklı mahiyetler olarak tanımlamışlardır.
İkinci tanımlamaya göre Allah Teâlâ her bir insan için tıpkı bedeni gibi bir de nefis yaratır, Şah Veliyyullah'ın "neseme" adını verdiği bu nefis, insanın hayatı boyunca yapıp ettiklerine göre mânevî bir yapı ve kişilere göre farklı özellikler kazanır. Ruh ise şahsî değil umumidir; tek bir enerji merkezinden gelip ampülleri aydınlatan elekrik gibidir ve ilâhîdir, Allah'a aittir, halk âlemine değil emir âlemine dahildir, nefis için Allah'ın rızâsına götüren yolu aydınlatır veya onu bu yola çeker.
İnsanın tabiatında ve yapısında Allah'ın rızâsına aykırı yola çeken güçler de (heyecanlar, güdüler, ihtiyaçlar) vardır, ayrıca şeytanın da işi, insanı Allah yolundan saptırmaya çalışmaktır. İnsan (nefis), aldığı eğitim ve iradesi sayesinde bu iki çekim merkezi arasında mücadele ve imtihan vererek dünya hayatında kulluğunu ve tekâmülünü gerçekleştirmeye çalışır; "emmâre" (kötüye çeken, kötüyü emreden) nefis olmaktan kurtularak, "levvâme" (kendini tenkit eden, kınayan), "mülheme" (ilâhî ilhama mazhar olan), "mutmainne" (şüphelerden ve geçici zevk bağımlılığından kurtularak huzura eren), "râdıye" (Allah'ın takdirine razı olan), "merdıyye" (Allah'ın rızâsına mazhar olan) nefis basamaklarına veya derecelerine tırmanmak için çabalar *(Şah Veliyyullah, et-Tefhîmâtü'l-ilâhiyye, I, 222; II, 216 vd.; Hüccetullâhi'l-bâliga, I, 38-40, 58-61).*
Âyette önce "sizi bir tek nefisten yaratan" denilmiş, sonra "ondan da eşini yaratan" buyurulmuştur; insanlardan her birinin babası ve anası bulunduğuna, her birey üreme kanunları çerçevesinde meydana geldiklerine göre burada *"nefisten, ondan yaratan"* sözünü *"onun bir parçasından"* (meselâ kaburgasından) şeklinde değil, "onun özünden, ona benzer (misli) olan asıldan ve kökten (buradaki ifadeye göre nefisten) yaratan" şeklinde anlamak gerekir. Nitekim "Onlara ısınıp kaynaşasınız diye size kendi türünüzden (nefislerinizden) eşler yaratıp aranıza sevgi ve şefkat duyguları yerleştirmesi de O'nun kanıtlarındandır"meâlindeki âyette de bu kelime aynı mânada kullanılmıştır (Rûm, 30 / 21). Nahl, 16 /72 ve Şûrâ, 42/11 sûrelerinde de benzer ifadeler vardır.

Bütün bu âyetlerde *“nefsinden yaratmak”, “vücudunun bir parçasından yaratmak”* mânasında değildir. Buna göre meâli ve numaraları verilen âyetler, Havvâ'nın aslının, Âdem'in kaburgası olduğu şeklindeki yaygın inancın delili olamaz. Havvâ'nın veya kadınların eğri kaburgadan yaratıldığını ifade eden hadisler, kadınla erkeğin tabii (fıtrî) olan ve değişmemesi gereken farklılıklarını ve özelliklerini anlatmak üzere yapılmış bir benzetmedir, mecazî bir anlatımdır. Nitekim bazı rivayetlerde açıkça *“Kadın kaburga gibidir.”* buyurulmuştur *(Buhârî, “Nikâh”, 79, 80; Müsned, V/151).* Hadislere göre kadınları erkeklere benzetmeye, tabii özelliklerini yok etmeye kalkışmak, eğimli yaratılmış kaburga kemiğini düz hale getirmeye uğraşmak gibidir. Kaburga ancak kavisli olduğunda uygun, sağlam ve kâmildir, fonksiyonunu yerine getirir; düz olsaydı akciğerin şekline uymaz ve onu koruyamazdı. Şu halde onu düzeltmeye çalışmak bozmaya ve kırmaya çalışmak demektir.
Âdem ile Havvâ yaratıldıktan sonra bunlardan birçok erkek ve kadının meydana getirildiği ve yeryüzüne dağıtıldığı ifade buyurulmaktadır. Bazı müfessirler dünyada yalnızca bir erkekle bir kadının bulunduğu bir zamanda bunların çocuklarının nasıl çocuk meydana getirebilecekleri üzerinde durmuş ve *“birinci batında ikiz doğan bir erkek ve bir kızın, ikinci batında yine ikiz doğan bir kız ve bir erkekle evlendiklerini, o tarihte başka yolu bulunmadığı için Allah'ın farklı batınlarda doğan kardeşler arasında evlenmeyi câiz kıldığını”* ifade etmişlerdir *(Tabâtabâî, IV/146).* Bize göre böyle bir tasavvur zaruri değildir; çünkü Allah Teâlâ'nın insanı nasıl yarattığını açıklayan âyetlerde topraktan, çamurdan, nefisten ve Allah'ın ruhundan üflemesiyle yaratıldığı kayıtları ve şekilleri vardır.
Son şekil Hz. İsa (as)'ın yaratılmasıyla ilgilidir. Meryem, bir erkekle beraber olmadan Allah'ın ruhun dan üflemesi (Enbiyâ 21/91; Tahrîm 66/12) ve bunun açıklaması mahiyetinde olan *“ruhun insan şekline bürünüp Meryem'e görünmesi”*yle *(Meryem, 19/17)* hamile kalmış ve Allah'ın ona ulaştırdığı bir *“kelimesi” (Nisâ, 4/171)* olarak Hz. Îsâ'yı doğurmuştur.
Kezâ Hz. Zekeriyyâ (as) bir zürriyet vermesi için Rabbine dua etmiş, rabbinin de duasını kabul ederek Yahyâ'yı ona vereceğini müjdelemesi üzerine *“kendisinin yaşlandığını, eşinin de çocuktan kesildiğini” ifade ederek bunun nasıl olacağını”* sormuştu. Rabbin ona cevabı şöyle olmuştur:

> “İşte böyle; Allah dilediğini yapar.” (Âl-i İmrân, 3/40); “… O, bana kolaydır; daha önce, sen hiçbir şey değilken seni de yaratmıştım.” (Meryem, 19/9).

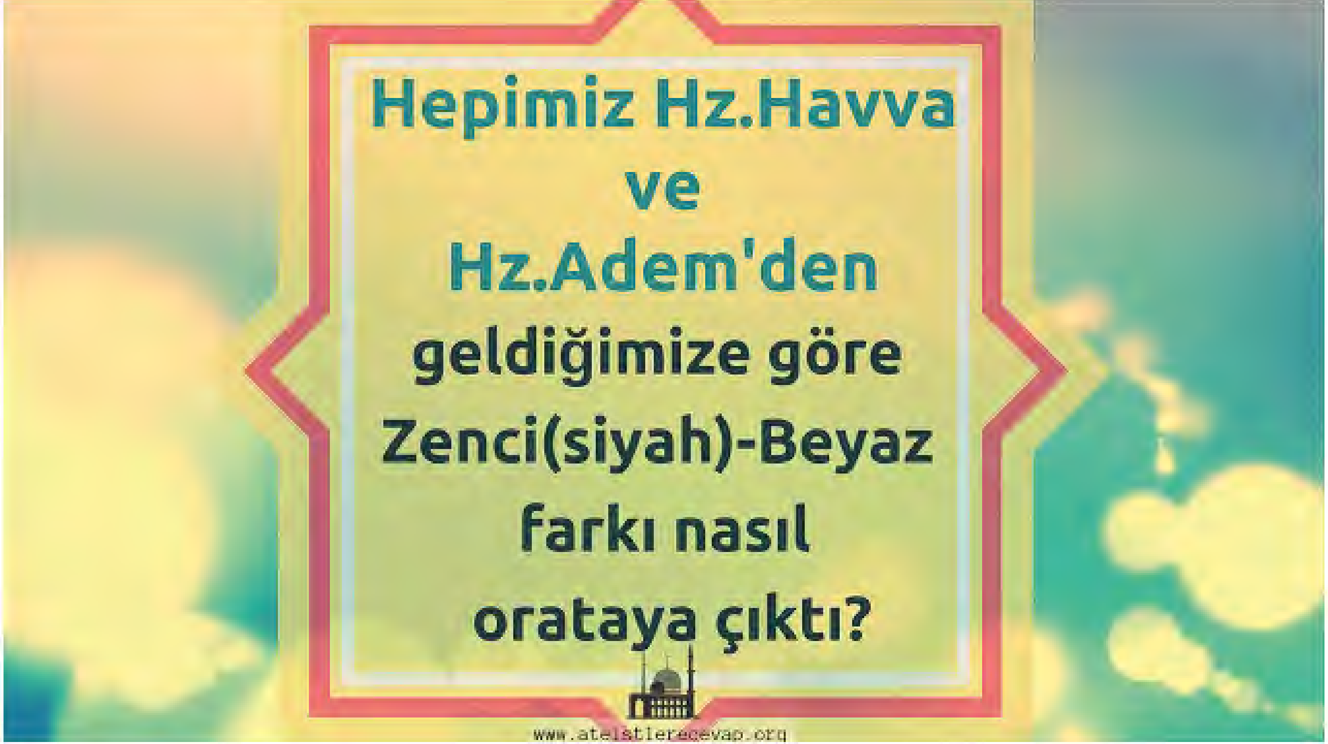
Hz. Âdem (as)'in yaratılmasında ana da yoktur baba da; Hz. İsa (as)'ın yaratılmasında yalnızca ana vardır; Hz. Yahyâ (as)'ın yaratılmasında ana ve baba vardır, fakat çocuk yapma kabiliyetleri mevcut değildir.
Kur'ân-ı Kerîm'de ve sağlam rivayetlerde *“kardeşlerin birbiriyle evlendikleri”* bilgisi verilmediğine göre ilk yaratılan erkekle kadından birçok erkek ve kadının türetilmesinin nasıl olduğunun bilinmediğini, yukarıda zikredilen şekillerden birisine göre veya bir başka şekilde yaratma ve çoğaltmanın olabileceğini ifade etmek de mümkündür. *(bk. Kur'an Yolu, Nisa*

Suresi 1. Ayetin tefsiri)

Hepimiz Hz.Havva ve Hz.Adem'den geldiğimize göre Zenci(siyah)-Beyaz farkı nasıl orataya çıktı?

ateistlerecevap.org/2017/04/hepimiz-hzhavva-ve-hzademden.html

by Ateistlere Cevap - April 19, 2017

Değerli kardeşimiz,
Genelde bütün insanlarda on iki çift, yani yirmi dört adet kaburga vardır. Ancak bazılarında on ikinci kaburgalar tam gelişme göstermeyebilir. O zaman kaburga sayısı tek tarafta on bir, toplamda ise yirmi iki olur. Buna anomali (ayrılık) adı verilir. Bu şekilde anomali, yani normalin dışındaki bir yapı, farklı ırkta değildir.
Mesela, bazılarında kalp vücudun sağ tarafında, diğer iç organlar sol tarafında yer almış olabilir. Bazılarında iki kalp, ya da iki mesane bulunabilir. Yine benzer bir durum omurlarda da görülebilir. Normalde dört olan omur sayısı bazılarında beş olabilir.
Burada ırk söz konusu değildir. Yani, zencilerin kaburga sayısında bir farklılık söz konusu değildir. Bazı insanlarda görülen bir durumdur. Bunlarla Cenab-ı Hak istediğini istediği şekilde yaratabileceğini göstermektedir. Aslında biz bu anomalilere değil, herkeste bütün aza ve organların nizam ve intizam içinde olmasına hayret etmemiz gerekir.
Bu anomali durumlarıyla Cenab-ı Hak bize, "Allah yaratmanın her çeşidini çok iyi bilendir."(Yasin, 36/79) ayetinin sırrınca istediğini arzu ettiği tarzda yaratabileceğini göstermektedir.

> “Ey insanlar!.. Muhakkak ki, biz sizi bir erkek ile bir dişiden yarattık ve sizleri kabilelere ayırdık ki, birbirinizi tanıyasınız…”(Hucurat, 49/13).

Bu soruya, bir başka soru ile cevap verilebilir: Tek atadan farklı renk ve ırkların ortaya çıkmasına engel nedir? Hem tek atadan gelinir, hem de farklı renk ve ırklar ortaya çıkar. Aslında bu tip sorular, daha ziyade biyolojiyle alakası olmayanlardan gelmektedir. Çünkü, bir biyolog bilir ki, her anne, baba, büyük anne ve büyük babaların karakterleri belli oranlarda yavrularına geçer. Bu oranlar, “Mendel Kanunları” adı altında meşhurdur. Cenab-ı Hakk’ın koyduğu bu kanunlara göre; mesela bir fert boy bakımından yüzde elli ihtimalle annesine, yüzde elli ihtimalle babasına benzeyecektir.

Ferdin hemen hemen bütün özelliklerinde bu veya buna yakın oranları görmek mümkündür. Lakin, bazı karakterler vardır ki, ortaya çıkmaları, yani bir fertte tesir göstermeleri, bazı şartlara bağlıdır. Nasıl ki, yıldızların görünmesi gecenin gelmesine bağlıdır. Güneş onların görünmelerine mani olur. Bazı çekinik (resessif) karakterler de, baskın (dominant) karakterlerin etkisi altındadır. Çekinik karakterler bu tesirlerden kurtulduğu zaman etkisini gösterecektir. Bu, belki de nesiller sonra mümkün olur.

Günümüzdeki ırkların hepsi ortak bir atadan gelir. Saf ırk mevcut değildir. Söz gelimi, beyaz ırkın bir ferdinden, bir zenci gibi koyu deri rengine sahip fert hasıl olabilir. Ya da bir Çinli’den, bir Kafkaslı kadar beyaz deriye sahip yavru meydana gelebilir.

Bazıları, zenci ırkın tropiklerdeki yoğun ultraviyole ışınlarına uyum sağlayarak meydana geldiğini iddia ederler. Halbuki bu görüş, Kuzey ve Güney Amerika’da aynı ışınlara maruz kalanların, niçin siyahlaşmadıkları meselesini izah edememektedir. Son yapılan çalışmalar, deri rengindeki bu farklılığın irsi olduğunu ortaya koymuştur.

Dolayısı ile, ırkların teşekkülünde ortaya çıkan siyahlar, kendileri için zararlı olmayan ışınların bulunduğu sahaya göç etmiştir. Diğer taraftan açık renkli ve mavi gözlü İskandinav ırkı ise, ekvator yakınındaki yoğun ultraviyole ışığından kurtulmak için kuzeye gitmiştir.

Dışarıya kapalı bir kabile düşünün. Çevredeki diğer kabilelerle hiç bir irtibatı olmayan bir grup. Buradaki genetik özellikler, kabile fertlerinin sahip olduğu irsi karakterlerin toplamına eşittir. Belli sınırlar içinde yer alan böyle bir bölge “gen havuzu” olarak da adlandırılabilir. Bu gen havuzunda, çekinik karakterler, zamanla melezleme sonucu birbiriyle karışarak, yeni ve değişik karakterler hasıl eder.

Değişik renk ve ırk karakterlerine bu açıdan bakmak gerekir. Kuvvetle muhtemeldir ki, ilk insan Hz. Adem (as)’in genetik yapısında da çok farklı renk ve ırk özellikleri vardı. Tıpkı bir gen havuzu gibi, muhtelif karakterleri ihtiva ediyordu. Bütün bu karakterlerin bir anda

ortaya çıkması elbette mümkün değildi. Zamanla bazı genetik açılımlar sonucu, değişik karakterler meydana geldi. Neticede günümüzdeki farklı fertler hasıl oldu.

> “Ey insan! İhsanı bol Rabbine karşı seni aldatan nedir? O Allah ki seni yarattı, seni düzgün ve dengeli kılıp, ölçülü bir biçim verdi. Seni istediği her hangi bir şekilde parçalardan oluşturdu.”(İnfitar, 82/6-8)

mealindeki ayetlerde, Allah’ın iradesine ve meşietine bağlı olarak, insanların farklı şekillerde yaratıldığına, tasvir edilip şekillendirildiğine işaret edilmektedir.

> “O’nun delillerinden biri de, gökleri ve yeri yaratması, lisanlarınızın ve renklerinizin değişik olmasıdır. Şüphesiz bunda bilenler için (alınacak) dersler vardır.”(Rum, 30/22)

mealindeki ayette ise, insanların farklı simalara sahip olduklarına işaret edilmiştir.

– Ebu Musa el-Eşarî’nin bildirdiğine göre, Peygamberimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

> “Allah (İlk insan) Adem’i, yeryüzünün bütününden aldığı bir avuç topraktan yarattı. Bu sebepledir ki, Adem’in çocukları / insanlar, bu toprak çeşitleri kadar farklılık gösterdiler. Kimi beyaz, kimi kırmızı-sarışın, kimi zenci, kimi bu renklerin arasındaki tonlarda vücut buldu.”(İbn Kesir, Rum, 30/22. ayetin tefsiri).

Allah kusursuz yaratandır, ancak neden engelli insanlar yaratıyor?

ateistlerecevap.org/2017/04/allah-kusursuz-yaratandr-ancak-neden.html

by Ateistlere Cevap - April 18, 2017

Değerli kardeşimiz,
Bu soruya iki şekilde cevap vermek mümkündür:
1. Allah mülk sahibidir. Mülkünde istediği gibi tasarruf eder. Kimse Ona karışamaz ve Onun îcâdına müdâhale edemez. Senin zerratını yaratan, terkibini düzenleyip insanî hüviyeti bahşeden Allah'tır (c.c). Sen bunları sana lûtfeden Allah'a daha evvel bir şey vermemişsin ki, Onun karşısında bir hak iddia edebilesin!..
Eğer sen, sana verilenler mukâbilinde Allah'a bir şey vermiş olsaydın, *"Bir göz değil iki göz ver, bir el değil iki el ver!"* gibi iddialarda bulunmaya; *"Niye iki tane değil de bir ayak verdin?"* diye itiraz etmeye belki hakkın olurdu. Halbuki sen Allah'a (c.c) bir şey vermemişsin ki -hâşâ ve kellâ- Ona adaletsizlik isnadında bulunasın. Haksızlık, ödenmeyen bir haktan gelir. Senin Ona karşı ne hakkın var ki yerine getirilmedi de haksızlık irtikap edildi!..
Allah Teâlâ Hazretleri seni yokluktan çıkarıp var etmiş: hem de insan olarak... Dikkat etsen; senden çok daha aşağı yaratılan birçok mahlûkat var ki, pekâlâ onlara bakıp nelere mazhar olduğunu düşünebilirsin.
2. Cenâb-ı Allah, bazen insanın ayağını alır; onun karşılığında ahirette pek çok şey verir. Ayağını almakla o kimseye aczini, zaafını, fakrını hissettirir. Kalbini kendisine çevirtip, o insanın duygularına inkişaf verirse, çok az bir şey almakla, pek çok şeyler vermiş olur. Demek

ki zâhiren olmasa bile, hakikatte bu ona, Allah'ın lûtfunun ifâdesidir. Tıpkı şehit edip cenneti vermesi gibi... Bir insan, muharebede şehit olur. Bu şehâdetle mahkeme-i Kübrâ ve Allah'ın huzurunda, sıddîklerın, sâlihlerin gıpta edeceği bir makama yükselir. Onu gören başkaları *"Keşke Allah bize de harp meydanında şehâdet nasip etseydi!.."* derler. Binâenaleyh, böyle bir insan parça parça da olsa çok şey kaybetmiş sayılmaz. Belki aldığı şey ona nispeten çok daha büyüktür.

Çok nâdir olarak, bazı kimseler, bu mevzûda küskünlük, kırgınlık, bedbinlik ve aşağılık duygusu ile inhiraf etseler bile, pek çok kimselerde bu kabil eksiklikler, daha fazla, Allah'a teveccühe vesile olmuştur. Bu itibarla bir kısım kimselerin, bu meseledeki kayıplarının serrişte edilmesi yerinde değildir. Bu mevzûda esas olan, ebede namzet insanların ruhlarında o âleme âit iştiyâkı uyarmaktır.

Hristiyan Ülkede Doğanın Suçu ne?Adaletsizlik Değil mi?

ateistlerecevap.org/2017/04/hristiyan-ulkede-dogann-sucu.html

by Ateistlere Cevap - April 17, 2017

"Yazıya başlamadan önce şu resmi sizlerle paylaşmak istiyorum ve yazının sonundaki konu ile alakalı linklere bakmanızı ve videoyu kesinlikle izlemenizi öneriyorum"

DEMEK Kİ NEYMİŞ, OLAY COĞRAFİK DEĞİL, PSİKOLOJİKMİŞ

Değerli kardeşimiz,

– İslamiyeti hiç duymayan veya duysa da yanlış şekilde duyanlar sorumlu olmazlar, bunlar

fetret kapsamına girerler ve cennetliktirler.

– İslam'da -ayet ve hadislerin verdiği bilgiye göre- Allah'a karşı sorumlu olmak için üç temel husus vardır: Bunlar akıl, büluğ/erginlik ve tebliğin duyulması.

Buna göre;

– Akıllı olmayanlar, ister mümin bir ailede, ister kâfir bir çevrede yaşasın, asla sorumlu değildir.

– Yine, büluğ/erginlik çağına gelmemiş bir çocuk ister müslüman bir ailenin, ister kâfir bir ailenin çocuğu olsun hiç bir eyleminden dolayı sorumlu tutulmaz.

– Keza, Allah'ın gönderdiği vahyi ve peygamberin tebliğini duymamış hiç bir kimse yaptıklarından sorumlu değildir.

"Bir elçi/peygamber göndermeden kimseye azap edecek değiliz." (İsra, 17/15) mealindeki ayette bu husus açıkça vurgulanmıştır.

Meşhur alimlerden Katade de söz konusu ayeti yorumlarken şunları söylemiştir: Allah, daha önce -elçiler vasıtasıyla- Allah'tan bir haber almadan, O'ndan -uyarıcı veya müjdeleyici mahiyette bir açıklama gelmeden hiç kimseye azap etmez. Çünkü O, ancak suçları sebebiyle insanları cezalandırır. Bir peygamber gelmeden bir emir ve yasak söz konusu değil ki, ona muhalefet etmekten bir suç söz konusu olsun. (bk. Taberî, 17/15. ayetin tefsiri)

– Allah mülkün yegâne sahibi olarak hiç kimseye verecek bir hesabı yoktur. Çünkü mülkün sahibi mülkünde dilediği gibi tasarruf hakkına sahiptir. Bununla beraber,

"Kim doğru yolu seçerse, kendisi için seçmiş olur; kim de doğru yoldan saparsa, kendi aleyhinde sapmış olur. Hiçbir kimse başkasının günah yükünü taşımaz. Biz peygamber göndermediğimiz hiçbir halkı cezalandırmayız." (İsra, 17/15) mealindeki ayette ifade edildiği üzere, Allah sonsuz merhamet ve ihsanıyla, Hak isminin gereği olarak, insanlar için ezelî yasayla lütfetmiş olduğu hak ve hukukun özellikle altını çizmiş ve açıkça buna vurgu yapmıştır.

"İşte bu, sizin ellerinizle işlediğiniz günahların karşılığıdır. Çünkü Allah kullarına haksızlık edecek değildir" (Ali İmran, 3/182) mealindeki ayet ve benzerlerindeki "Allah tarafından kullarına haksızlık ve zulmün yapılamayacağı"na dair ifadelerde de Allah'ın kendi iradesiyle kullarına lütfettiği hak-hukukun varlığına ve onun da bizzat bu hak-hukuku gözettiğine işaret edilmektedir.

Bediüzzaman hazretlerinin -eserlerinin bir çok yerlerinde olduğu gibi- şu ifadelerinde de sonsuz adalet ve merhametinin gereği olarak kendine bir görev saydığı hak ve hukuklarına riayet etmediği takdirde bunu bir nevi haksızlık ve zulüm saydığına işaret edilmiştir:

“…(ölümden sonra yeni bir hayat olmalı ki) o Bâki olan Rabb’in mezkûr hakikî dostları ve müştakları idam-ı ebedîden kurtulsun ve o dostların en büyüğü ve en kıymettarı, bütün kâinatı memnun ve minnettar eden kudsî hizmetlerinin mükâfatını görsün ve Sultan-ı Sermedî’nin kemalâtı naks u kusurdan ve kudreti acizden ve hikmeti sefahetten ve adaleti zulümden tenezzüh ve takaddüs ve teberri etsin.Elhasıl: Madem Allah var, elbette âhiret vardır…” (Sözler/onuncu söz/Zeylin birinci parçası)

– Sözün özeti: Bir insan Allah’ın gönderdiği mesajı makul bir sebepten ötürü alamamışsa, bu kimse sorumlu olmaz.

– Ancak kimin makul bir sebepten ötürü -söz gelişi- İslam’ın mesajını alıp almadığını tespit etmek bizim gücümüzün, bilgi kapsamı alanımızın dışındadır. “Her doğan çocuk fıtrat dini olan İslam’ı kabul edebilecek bir kabiliyette doğar. Sonra annesi, babası, çevresi, onu Yahudî, Hıristiyan, Mecusî yaparlar.” (Buhârî, cenâiz 92; Ebû Dâvut, sünne 17; Tirmizî, kader 5) manasına gelen hadisin ifadesine göre, aklın yanıltılabileceği ve yanılabileceğini göstermektedir.

Aklını yanıltılabilecek bir atmosfere sokan kimsenin sorumlu olmaması düşünülemez. Bu sebeple, -bir kısmını bilsek bile- genel olarak İslam’ın mesajını alıp almadığı konusunda kimin gerçekten makul bir mazerete sahip olup olmadığını tespit etmemiz imkân haricindedir.

O halde bize düşen Allah’ın şu ilkesine itimat edip bağlı kalmaktır: Allah adildir, hiç kimseye zulmetmez. Öyleyse, Allah kimi cehenneme koyarsa, bu mutlaka adil bir hükümdür. Dolayısıyla, böyle bir kimse İslam’ı kabul etmemekte makul bir mazerete sahip değildir.
İslam’dan hiç haberi olmayanların hükmü ne?

Videoyu İzlemek İçin Buraya Tıklayın (Mutlaka İzleyin)

İslam’da küçük yaşta evlilik?

ateistlerecevap.org/2017/04/islamda-kucuk-yasta-evlillik.html

by Ateistlere Cevap - April 17, 2017

“Önce yazının sonundaki videoları izlemenizi tavsiye ederiz.”

Soru 1: Talak Suresi 4. ayetinde geçen “Adet görmeyenler hususunda tereddüt ederseniz, onların bekleme süresi üç aydır.” hususunu açıklar mısınız? İslam’da evlilik yaşı kaçtır?

Değerli kardeşimiz,

1) “Kadınlarınızdan âdetten kesilenlerin iddetinde tereddüt ederseniz, onların iddet süreleri üç aydır. Henüz âdet görmeyenlerin de süreleri böyledir.”(Talak, 65/4) mealindeki ayette yer alan “Henüz âdet görmeyenlerin de süreleri böyledir.” ifadesi, âdet görmemiş kız çocuklarının da evlendirilebileceğini göstermektedir.

Kur’an’ın açık ifadesinden sonra, bunda tereddüt etmek mümkün değildir. Tarih boyunca ve bugün de onlarca kızın on-on iki yaşlarında evlenmeleri bir vakıa olarak ortada duran bir realitedir.

Ayette “Henüz âdet görmeyenlerin de süreleri böyledir.” ifadesinden makul bir yaşta olduğu halde âdet görmeyenleri anlamak gerekir. Örneğin, bir kadın on beş-on sekiz yaşında olduğu halde âdet görmeyebilir ve buna rağmen evlenmiş olabilir. Ayette böyle bir durumdaki

kadının iddet süresine de bir ayarlama getirilmiştir. Bu makul sınırı ise toplumun örf ve adetleri belirler. Eğer İslam belli bir yaş sınırı getirseydi, bu insanlar için bir sıkıntı oluşturabilirdi.

Eğer biz ayetteki ifadeden “makul” bir yaş sınırı algılama cihetine gitmezsek, bu takdirde bir yaşındaki çocuğun da evlenebileceğine hükmetmemiz gerekir ki, bunun yanlış olduğu ortadadır.

2) Eskiden beri çok değişik yaşta evlilikler ve zifafa girmeler söz konusudur. İslam’da bu iş, insanların vicdanlarına ve tecrübelerine bırakılmıştır. İnsanlık camiasında -sapık olanlar hariç- çocuk yaştaki kız çocuklarına karşı şehevî duyguların kabarmaması Allah’ın insanların vicdanlarına yerleştirdiği fıtrî bir sinyaldir. Bu sinyalin ışığında denilebiliri ki, altı-yedi yaş grubuyla zifafa girmenin insanlığa yakışmayan bir tutum olduğu vicdanlarda hissedilen bir gerçektir.

Kaynaklarda bildirildiğine göre, kadınlar dokuz yaşında da erginlik çağına girmiş olabilir. Zifafa girmek için kadının yapısı da önemlidir. Belki de asgarî sınırı on iki yaş olarak görülebilir, on beş-on sekiz yaşı gerekli değildir. Fakat bölgelerin örf ve adetlerinin de bunda rolü vardır. Ancak çağımızda tıbbî açıdan, sağlığa en uygun zamanın tespit edilmesi en uygun olanıdır.

İslam alimlerinin kabul ettiği görüşe göre, erginlik çağının tespiti, kadınlar için âdet görmek, erkekler için de ihtilamdır. Kadın için âdetin başlangıcı dokuz yaş, (erkekler için on iki yaş) civarıdır. Bu duruma girmiş kadın ve erkekler, ergin ve mükellef kabul edilir. Bu haller görülmediği takdirde, erginlik çağı on beş yaş olarak kabul edilir.(bk. Reddu’l-muhtar, 1/306-307; Cezerî, el-Fıkhu ala’l-mezahibi’l-arbaa, 1/123-127; Zuhaylî, a.g.e, 1/456).

Yaş itibariyle erginlik çağını kadınlar için on yedi, erkekler için on sekiz-on dokuz yaşları kabul eden alimler de vardır.(bk. Mebsut, 7/260-şamile).

Sıcak bölgelerde erginlik çağı ve evlenme yaşı, diğer bölgelere göre daha önceden başlar.

3) Yukarıda da ifade edildiği üzere İslam’da evlilik için belli bir yaş sınırı koymamış, ancak bunu insanların makul göreceği örf-âdetlerine bırakmıştır. Çünkü, gebe kalmaya kabiliyeti olamayacak kadar küçük olan kızlara karşı şehevî duyguyu vermemiş ve insanları bu fıtrî sinyalle belli bir zemine oturtmuştur.

Alimlerin büyük çoğunluğuna göre, âdet görmenin ilk sınırı dokuz yaştır. Âdet görmek, artık ceninin / çocuğun barınabileceği bir ortamın hazırlandığı anlamına gelir. Bu tekvinî / biyolojik hazırlık, aynı zamanda âdet gören kadının evlenmeye müsait olduğunu gösteren ontolojik bir belgedir. Bununla beraber, nikah akdini kıymak zifafa girmek manasına gelmez. Örneğin bir yaşındaki bir çocuğun nikahı da kıyılabilir ve bu akit sahihtir.

4) “Mısır’da beş yaşındaki bir kızla evlenme” iddiası bize pek doğru gelmiyor. Çünkü, beş

yaşındaki kızını evlendirecek bir babanın varlığını düşünemiyoruz. Şayet nikahlasa bile bu çocukla zifafa girecek kadar insanlıktan uzaklaşmış bir kocayı da düşünemiyoruz. Sapıklık meselesi konumuzun dışındadır. Bu tür olayların her yerde olduğu bilinmektedir. Fakat bu davranışı sergileyenlerin sapık-psikopat olduklarına dair kimsenin şüphesi yoktur.

———————————————————————————————————-

Hz. Aişe kaç yaşında evlenmiştir? (Cevap:1)

Bu konuya değinmemizin amacı ne Hz. Aişe'nin yaşını bahane ederek Efendimiz'e saldıran bahtsızlara, ne de kendi sınır tanımaz şehvetlerine buradan bir kılıf bulmaya çalışanlara cevap vermektir. Tek amacımız bu konuda kaynaklarımız arasında var olan gerçekleri tespit edip, bunu sizlerle paylaşmaktır.

Bir ilim ve irfan abidesi olan Hz. Aişe validemiz söz konusu olduğunda genel kanı onun Efendimiz'le 6–7 yaşlarında nişanlandığı ve 9–10 yaşlarında ise evlendiği yönündedir. Bu kadar küçük yaşta evlenmesine yapılan itirazlara ise savunmacı bir üslup ile bölgeye has iklim şartlarının kız çocuklarının erken yaşta buluğa ermesi olarak gösterilir. Gerçekte böylemidir? Sahi, Hz. Aişe validemiz, Hücre-i Saadet'e gelin olarak geldiğinde 9–10 yaşlarında mıydı? Savunmaya ve gizlemeye ihtiyaç duymadan kaynaklarımıza müracaat ettiğimizde, Aişe validemizin gerçek yaşını bulmamız açısından elimizin altında onlarca delil olduğunu görürüz. Gelin, yerimiz nispetinde bunlardan hiç değilse bir kaçına değinmeye çalışalım.

Hz. Aişe validemiz Efendimiz ile nişanlanmadan önce, Allah Resulü'nü Taif dönüşü himayesine alan Mekke'nin sayılı tüccarlarından biri olan Mut'im ibn Adiyy'in oğlu Cübeyr ibn Mut'im ile nişanlıydı. Eğer Hz. Aişe'nin 9 yaşında Efendimiz ile evlendiğini kabul edersek, 6-7 yaşında Efendimiz ile nişanlanmış olduğunu ve bu olaydan birkaç sene önce de Cübeyr ile nişanı bozduğunu söylemiş oluruz. Böyle bir iddia ise Hz. Aişe'nin Cübeyr ile nişanlandığında 5–6 yaşlarında olduğunu kabul etmek anlamına gelir ki, bununda açıklanacak hiçbir tarafı olmaz. Ama biz biliyoruz ki, İslam'ı davetin yankıları Mekke'de yayılmaya başladığında Mut'im: "Ben Muhammed'e inanan bir adamın kızını evime gelin olarak almam" diyerek nişanı geri atmış ve bu olaydan birkaç sene sonra da Efendimiz, Hz. Aişe ile nişanlanmıştır.

Diri diri kız çocuklarını toprağa gömen cahiliye Arapları genel itibari ile kız çocuklarının yaşlarını tutmazlardı. Toplumun tüm kınamasına rağmen kızlarını gömmeyip onları büyütenler, çocukları buluğa erdiklerinde Daru'n-Nedve'de bir tören düzenler ve kızlarının artık büyüdüğünü halka ilan ederlerdi. Eğer bu uygulamayı esas alırsak, Hz. Aişe'nin 9 yaşında evlendiği iddiasını, "9 yıldır ay hali görüyordu" şeklinde anlamak gerekecektir. 9 yıldır ay hali görmesi ve bir 9 yılda çocukluk dönemini dikkate alınca, Hz. Aişe validemiz evlendiğinde 18 yaşlarında bir genç kız olduğu anlaşılacaktır.

Hz. Aişe validemiz yıllar sonra Mekke'nin ilk dönemlerinde inen bir sûre olan, Kıyamet Sûresinin iniş zamanı sorulduğu zaman: " Ben Mekke'de sokaklarda oynayan bir çocuk iken Kıyamet Sûresinden şu ayetler nazil oldu" diye cevap vermesi, onun yaşını tespit etmemiz açısından önemli bir işarettir. Bu sûrenin Nübüvvetin 3. yada 4. yılında nazil olduğunu hatırlarsak, Aişe validemizin de oyun oynayacak ve dile getirilen sûreyi aklında tutacak bir yaşta olması gerektiğini de dikkate alırsak; o günlerde en az 6–7 yaşlarında olması icap edecektir. Hz. Aişe'nin Efendimiz ile evliliğinin Nübüvvetin 13. yılında gerçekleştiğini

hatırlarsak, demek ki; bu evlilik Kıyamet Sûresinin nazil olmasından yaklaşık 10 yıl sonra olduğunu kabul etmek zorunda kalacağız. Böyle olunca da Aişe validemizin evlendiği zaman yaşının en az 17 yada 18 olduğu anlaşılacaktır.
Birçok tarihi kaynak Aişe validemiz ile ablası Esma arasındaki yaş farkının 10 olduğunu söylerler. Hicretin 73. yılında 100 yaşında vefat etmiş olan büyük İslam kadını Hz. Esma hicret sırasında 27-28 yaşlarında idi. Eğer o bu yaşlarda idiyse ve Aişe validemizden de 10 yaş büyük idiyse, demek ki Hz. Aişe'de hicret sırasında 18 yaşlarında idi.
Bugün hadis kitaplarımızda yer alan ve Hz. Aişe Validemiz'in Mekke yıllarıyla ilgili olarak anlattığı bazı rivayetler, onun yaşını tespit edebilmemize yardımcı olacak niteliktedir. Bunlardan birkaçına değinirsek, mesela; Risâletten kırk yıl önce gerçekleşen ve tarih belirlemede bir ölçü olarak kabul gören Fil hadisesinden geriye kalan iki kişiyi Mekke'de dilenirken gördüğünü söylemesi; Mekke'nin en sıkıntılı günlerinde Allah Resûlü'nün sabah-akşam kendi evlerine geldiğini ve bu sıkıntılara dayanamayan babası Hz. Ebû Bekir'in de Nübüvvetin 5. veya 6. yılında Habeşistan'a hicret teşebbüsünde bulunduğunu detaylarıyla birlikte anlatması; ilk defa namazın ikişer rekat farz kılındığını, mukim olanlar için daha sonraları onun dört rekata çıkarıldığını, ancak sefer durumlarında yine iki rekat olarak bırakıldığını ifade etmesi gibi rivayetler onun yaşı konusunda bize ip uçları verecek niteliktedir.
Hz. Aişe validemizin doğum tarihindeki ihtilafların bir benzeri vefat tarihinde de görülmektedir. Ama biz bazı detayları ve rivayetler arasındaki ilişkileri dikkate alırsak, onun Hicri 58. yılda, 74 yaşlarında vefat ettiğini kabul edebiliriz. Eğer o 74 yaşında vefat etti ise, Efendimiz'den sonra 48 yıl dul olarak yaşadı ise, Allah Resulü ile evliliği de 9 yıl sürdü ise; demek ki, Aişe validemiz, Efendimiz Daru'l-Beka'ya hicret ettiğinde 26, evlendiğinde ise 17–18 yaşlarında idi.
İşte burada ancak birkaçına yer verebildiğimiz delilerden anlaşılacağı gibi, bilinenin aksine Hz. Aişe validemizin evlilik yaşı 9 veya 10 değil, 18'dir.
Muhammed Emin YILDIRIM
——————————————————————————————————————-

Soru2: Kızların kaç yaşında evlenmeleri uygundur? Hz. Aişe kaç yaşında evlenmiştir? (Cevap:2)
Değerli kardeşimiz,
Peygamberliğin gelişinden on yıl sonra, elli yaşındayken eşi Hz. Hatice'yi kaybeden Peygamberimiz (asm.) kendisine hem ev işleri ve çocuklarının bakımında yardımcı olacak, hem de İslâm'a davet faaliyetlerinde destek olacak eşlere ihtiyacı vardı. Bunun için bir yandan yaşlı ve dul bir kadın olan Sevde'yi, öte yandan da en yakın arkadaşı olan Hz. Ebubekir' in kızı Hz.Ayşe'yi istetti.
Hz. Peygamberin bu isteği, vahyin başlangıcından on yıl sonradır. Hz. Ayşe vahiy başlangıcından beş altı yıl önce doğmuştur. Dolayısıyla Hz. Ayşe'nin Peygamberimizle evlendiği yaşın on yedi-on sekiz olduğu ortaya çıkar.
Bu konu, daha detaylı bir şekilde Mevlana Şibli' nin "Asr-ı Saadet" kitabında geçer. (İst. 1928. 2/ 997)

Hz. Ayşe'nin evlendiği zaman yaşının büyük olduğunu, ablası Esma'nın biyografisinden kesin olarak anlıyoruz. Eski biyografi kitapları Esma'dan bahsederken diyorlar ki:

> "Esma yüz yaşındayken, Hicretin 73. Yılında vefat etmiştir. Hicret vaktinde yirmi yedi yaşındaydı. Hz. Ayşe ablasından on yaş küçük olduğuna göre, onun da hicrette tam on yedi yaşında olması icap eder. Ayrıca Hz. Ayşe, Hz. Peygamber'den önce Cübeyr'le nişanlanmıştı. Demek evlenecek çağda bir kızdı." *(Hatemü'l Enbiya Hz. Muhammed ve Hayatı, Ali Himmet Berki, Osman Keskioğlu, s. 210)*

NOT: Konuyla ilgili Dr. Reşit Haylamaz'ın "Âişe Vâlidemiz'in Evlilik Yaşı"başlıklı şu makalesini de okumanızı tavsiye ederiz:
Âişe Vâlidemiz'in, altı veya yedi yaşındayken nişanlandığı, on yaşındayken de evlendiği yönündeki rivayetler,1 onun evlilik yaşıyla ilgili kanaatin oluşmasında bugüne kadar en önemli âmiller olagelmiştir. Bu kanaatin yerleşmesinde, erken yaşlarda evlenmenin o gün oldukça yaygın oluşu ve coğrafi yapının etkisiyle çocuklardaki fizikî gelişmenin daha erken yaşlarda tamamlanması gibi sebeplerin de belirleyici olduğunu unutmamak gerekir. Onun içindir ki konu, dün denilebilecek bir zamana kadar hiç gündeme gelmemiş ve tartışma konusu olmamıştır.
Söz konusu hususu bugün, o günkü şartları nazara almayan ve İslâm'ı da 'dışarı'dan inceleme konusu yapanlar gündeme getirmekte ve meseleyi kendi zaviyelerinden değerlendirip tenkit etmektedir. Bu farklı duruşa İslâm Dünyası'nın tepkisi de aynı değildir; bir kısmı, meseleyi olduğu gibi kabul etmenin gerekliliği hususunda ısrar ederken2 az da olsa diğer bir kısmı, evlendiği dönemde Âişe Vâlidemiz'in, daha olgun bir yaşta olduğunu3 ifade etmektedir. Karşılıklı tepkilerin ağırlığını hissettirdiği bu tartışmalar esnasında, her zaman dengenin korunamadığı; tepkilere cevap teşkil etsin denilirken söz konusu rivayetlerin yok sayıldığı veya bu tavra tepki olarak diğer alternatifleri görmezden gelme yanlışlığına düşüldüğü de bir gerçek.
Bilindiği üzere herkes, kendi yaşadığı devrin çocuğudur ve arkadan gelen nesiller tarafından da, o devrin kültürü esas alınarak değerlendirmeye tâbi tutulmalıdır.
Toplumlar, ortak birikimin neticesinde hâsıl olan 'örf'lere göre yön bulurlar ve bunların hesaba katılmadığı yerde, o toplum hakkında karar verme konumunda olanların isabetinden söz etmek oldukça zor, hatta imkânsızdır.
Meseleye bu zaviyeden bakıldığında, Allah Resûlü' nün neş'et ettiği dönem itibariyle kız çocuklarının erken evlendirildiği4 ve bu türlü evliliklerde yaş farkının pek önemsenmediği5 bilinen bir vak'adır. Kız çocukları hakkında o günkü toplumun benimsediği olumsuz tavrın ve

bu tavrın aileler üzerinde oluşturduğu baskının, bu anlayışı tetiklediği de söylenebilir.
Burada, iklim ve coğrafî şartların müsait olması yönüyle çocukların, fizikî gelişimlerini daha erken tamamladığı ve kız çocuklara, kocasının evinde büyümesi gereken birer varlık olarak bakıldığı gerçeğini de unutmamak gerekir. Kaldı ki bu, sadece kız çocuklarıyla ilgili bir mesele değildir; o günkü uygulamalara bakıldığında erkek çocukların da erken yaşlarda evlendirildiği anlaşılmaktadır. Mesela Amr ibn Âs ile oğlu Hz. Abdullah'ın arasındaki yaş farkı, sadece on ikidir ki bu durumda Hz. Amr, dokuz veya on yaşındayken evlenmiş olmalıdır.
Bu bilgilerden hareketle diyebiliriz ki Âişe Vâlidemiz, dokuz yaşındayken evlenmiş olsa bile ortada garipsenecek bir durum yoktur. Şayet böyle bir husus söz konusu olmuş olsaydı, Zeyneb Vâlidemiz'le izdivacında fırtına koparmak isteyenlerle, Benî Mustalık Gazvesi dönüşünde ve hiç olmadık yerde Âişe Vâlidemiz'e iftira atanların, onlar açısından önem arz eden böyle bir meseleyi dillerine dolamamaları düşünülemezdi. Sonuç nasıl olursa olsun sadece başlı başına bu bilgi bile, Âişe Vâlidemiz'in evliliği konusunda olumsuz herhangi bir durumun olmadığını ispat için yeterli bir güce sahiptir.
– Peki, gerçekte durum nedir? Yaş tespiti konusunda yukarıdaki bilgiler tek alternatif midir?
Bu soruların cevabını alabilmek için elbette o günlerin kapısını aralamak ve aralanan bu kapılardan girerek meseleyi, deliller üzerinden tetkik etmek gerekmektedir. Dilerseniz, ulaşılan delillerin bize ne ifade ettiğine birlikte bakalım:
1. Risâletin ilk günlerinde Müslüman olanların isimleri sıralanırken, ablası Esmâ Vâlidemiz'le birlikte Âişe Vâlidemiz'in adı da zikredilmektedir. Dikkat çekici olan bu zikrin, Hz. Osmân, Zübeyr ibn Avvâm, Abdurrahmân ibn Avf, Sa'd ibn Ebî Vakkâs, Talha ibn Ubeydullah, Ebû Ubeyde ibn Cerrâh ve Erkam ibn Ebi'l-Erkam gibi 'Sâbikûn-u Evvelûn' tabir edilen en öndekilerin hemen arkasından; Abdullah ibn Mes'ûd, Ca'fer ibn Ebî Tâlib, Abdullah ibn Cahş, Ebû Huzeyfe, Suhayb ibn Sinân, Ammâr ibn Yâsir ve Habbâb ibn Erett gibi isimlerden de önce gerçekleşiyor olmasıdır.7 Demek ki Âişe Vâlidemiz, o gün küçük de olsa 'irade' beyanında bulunabilecek bir çağda ve ilk Müslümanlar arasında yer alabilecek bir durumdadır. Söz konusu bilgilerde ondan bahsedilirken, 'O gün o küçüktü.' şeklinde bir kaydın konulmuş olması, bu manayı ayrıca teyit etmektedir.8
2. Ablası Esmâ Vâlidemiz'in konumu da bu kanaati güçlendirmektedir; zira onun, on beş yaşında iken Müslüman olduğu bilinmektedir.9 Bilinen bir gerçek de onun, 595 yılında dünyaya gelmiş olduğudur.10 Bütün bunlar, risâletin ilk yılı olan 610 tarihini göstermektedir. Demek ki Âişe Vâlidemiz, yaşı küçük olmasına rağmen 610 yılında Müslüman olmuştur. Bunun için o gün onun, en azından beş, altı veya yedi yaşlarında olması gerekir ki, on üç yıllık Mekke hayatıyla en az yedi aylık11 Medine günleri de bu tarihe ilave edildiğinde onun, Allah Resûlü ile evlendiği gün –risâletten beş yıl önce dünyaya gelmiş olma ihtimalini esas alacak olursak- en azından on sekiz yaşında olduğu sonucu ortaya çıkmaktadır.
3. Mekke günleriyle ilgili olarak Âişe Vâlidemiz,

> “Ben Mekke’de oyun oynayan bir kız iken Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)’e, ‘*Doğrusu, onların asıl buluşma zamanları, kıyamet saatidir; Kıyamet saatinin dehşeti ise, tarif edilemeyecek kadar müthiş ve ne acıdır!’ (Kamer, 54/46)* ayeti nâzil oldu.”12

bilgisini vermektedir ki bu bilgi, onun yaşıyla ilgili olarak bize farklı kapılar aralamaktadır. Şöyle ki:

4. Söz konusu ayet, Kamer sûresinin 46. ayetidir ve bütün hâlinde nâzil olan bu sûrenin, İbn Erkam’ın evinde iken ve bi’setin dördüncü (614),13 sekizinci (618) veya dokuzuncu (619)14 yılında indiğine dair farklı rivayetler vardır. Özellikle ayın ikiye yarılma hadisesini ve o gün buna olan ihtiyacı nazara alan bazı âlimler, söz konusu tarihin 614 olması gerektiği üzerinde durmuşlardır ki, bu tarih esas alındığında Hz. Âişe Vâlidemiz, ya henüz dünyaya gelmemiş veya yeni doğmuş demektir. 618 veya 619 tarihi esas alındığında da durum pek değişmemektedir. Zira bu durumda o, henüz dört veya beş yaşında demektir ki her iki yaş da söz konusu hadiseyi kavrayıp yıllar sonra da aktarabilecek bir olgunluğu ifade etmemektedir. Bu durumda ise o, en yakın ihtimalle risâletin başladığı günlerde dünyaya gelmiş olmalıdır.
Burada dikkat çeken başka bir husus da, o günü anlatırken bizzat Âişe Vâlidemiz’in, “Oyun oynayan bir kız çocuğu idim.” şeklindeki beyanıdır. Kendisini ifade ederken kullandığı ‘kız çocuğu’ kelimesinin karşılığı olan ‘câriye’ lafzı, ergenlik çağına geçişi ifade etmekte ve o dönemler için kullanılmaktadır. Arap şairlerinden İbn Yerâ, bu yaşlardaki birisini kastederek maksadını şu şekilde ifade etmektedir: “Sekiz yaşına geldiğinde artık o, benim için bir câriye değil; Utbe veya Muâviye’ye nikahlayabileceğim gelin adayımdır.” Bazı bilginler bu kelimenin, on bir yaşın üzerindeki kız çocukları için kullanıldığını ifade etmektedir.
Kamer sûresinin indiği tarih olarak 614 yılını esas alacak olursak, Âişe Vâlidemiz’in risâletten en az sekiz yıl önce doğmuş olduğu ortaya çıkar ki bu tarih 606 yılına tekabül etmektedir. Bu ise, evlendiği gün onun on yedi yaşında olduğunu ifade eder. Sûrenin indiği tarih olarak 618 yılını kabul ettiğimizde ise onun, 610 yılında dünyaya gelmiş olma ihtimalini ortaya koyar ki bir yönüyle bu, evlendiği gün Âişe Vâlidemiz’in on dört yaşında olduğu sonucunu doğururken diğer taraftan onun, risâletten dört yıl sonra dünyaya gelmiş olamayacağını ispat eder.
Bu bilgilerle birinci maddede ifade edilenleri yan yana getirdiğimizde, Âişe Vâlidemiz’in 606 yılında dünyaya geldiği ve on yedi veya on yedi buçuk yaşında iken de evlendiği sonucuna ulaşmamız mümkün olmaktadır.
5. Âişe Vâlidemiz’in Mekke yıllarıyla ilgili olarak anlattığı bazı hatıralar da bunu destekler mahiyettedir. Mesela:
a) Risâletten kırk yıl önce gerçekleşen ve tarih belirlemede bir kıstas olarak kabul gören Fil

hadisesinden geriye kalan iki kişiyi Mekke'de dilenirken gördüğünü söylemesi;
b) Mekke'nin en sıkıntılı günlerinde Allah Resûlü'nün sabah-akşam kendi evlerine geldiğini ve bu sıkıntılara dayanamayan babası Hz. Ebû Bekir'in de Habeşistan'a hicret teşebbüsünde bulunduğunu detaylarıyla birlikte anlatması;
c) İlk defa namazın ikişer rekat farz kılındığını, mukim olanlar için daha sonraları onun dört rekata çıkarıldığını, ancak sefer durumlarında yine iki rekat olarak bırakıldığını ifade etmesi;
d) *"Biz İsâf ve Nâile'yi, Kâbe'de cürüm işlemiş ve bu sebeple Allah'ın kendilerini taş hâline getirdiği Cürhümlü bir adamla kadın olarak duyup dururduk."*20
gibi ifadelerle ilk günlerle ilgili nakillerde bulunması gibi daha pek çok hâtırat, daha ilk günlerden itibaren onun, gelişmeleri takip edebilecek bir çağda olduğunu ifade etmektedir.
6. Efendimiz'le izdivacı söz konusu olduğu günlerde Âişe Vâlidemiz'in, Mut'im ibn Adiyy'in oğlu Cübeyr ile sözlü oluşu da bu kanaati güçlendirmektedir. Burada ayrıca dikkat çeken husus, söz konusu teklifin, Havle binti Hakîm gibi aile dışından birisi tarafından gündeme getirilmiş olmasıdır. Açıkça bu onun, o gün evlilik çağına gelmiş ve evlendirilebilecek genç bir kız olduğunu ifade etmektedir.
Söz konusu 'sözlülük hali'nin, İbn Adiyy ailesi tarafından ve oğullarının anlayışı değişir gerekçesiyle feshedildiği de bilinen bir gerçektir.21 Burada akla, İbn Adiyy ailesinin, oğullarının anlayışını değiştireceklerinden endişe ettikleri Ebû Bekir ailesiyle böyle bir akdi niye ve ne zaman yaptıkları sorusu gelmektedir. Bunun en makul cevabı söz konusu akdin, ya risâletten önce veya İslâm'ın açıktan tebliğinin başlamadığı dönemde gerçekleşmiş olduğu şeklindedir ki her iki durumda da onun, bi'setin dördüncü yılında dünyaya gelmiş olma ihtimali söz konusu olamaz; hatta bu, sanıldığından da erken yıllarda dünyaya gelmiş olabileceğini düşündürmektedir.
Bu kararın, açıktan tebliğin başlandığı dönemde alınmış olma ihtimali nazara alınacak olursa bu tarihin, İbn Erkam'ın evinden çıkış günleri olan 613-614 yıllarını ifade ettiği görülecektir ki bu, sözlendiği dönem itibariyle onun henüz dünyaya gelmediğini kabullenmek demektir. Bu durumda, söz konusu akitten bahsetmenin de imkânı yoktur. Öyleyse bu sözün bozulduğu tarihlerde onun, en azından yedi veya sekiz yaşında olduğunu kabullenmemiz gerekir ki bu da onun, takriben 605 tarihinde dünyaya gelmiş olduğunu göstermektedir.23
7. Mevzuya ışık tutması bakımından Âişe Vâlidemiz'le diğer kardeşlerinin arasındaki yaş farkı da dikkat çekicidir. Bilindiği gibi Hz. Ebû Bekir (radıyallahü anh)'ın altı çocuğu vardır; bunlardan Hz. Esmâ ve Hz. Abdullah, Kuteyle binti Ümeys'ten; Hz. Âişe Vâlidemiz'le Hz. Abdurrahman, Ümmü Rûmân (r.anha)'dan; Muhammed, Esmâ binti Ümeys'ten ve Ümmü Gülsüm de Habîbe binti Hârice'den dünyaya gelmiştir. Bu durumda Esmâ Vâlidemiz'le Hz. Abdullah; Abdurrahmân ile de Âişe Vâlidemiz anabir kardeşlerdir ve bu her iki anabir kardeşlerin arasındaki yaş farkları konumuza ışık tutacak mahiyettedir; şöyle ki:
a) Hz. Ebû Bekir'in ilk kızı olan Esmâ Vâlidemiz, hicretten yirmi yedi yıl önce 595 tarihinde dünyaya gelmiştir.24 Allah Resûlü'nün hicreti esnasında Zübeyr ibn Avvâm ile evli ve o gün altı aylık hamiledir. Bir diğer ifadeyle o gün yirmi yedi yaşındadır.25 Üç ay sonra Medine'ye hicret ederken Kuba'da oğlu Abdullah'ı dünyaya getirecektir. Yetmiş üç yılında ve yüz yaşındayken, hatta dişleri bile dökülmemiş halde vefat etmiştir.

Âişe Annemiz ile ablası Esmâ Vâlidemiz'in arasındaki yaş farkı ondur.26 Buna göre (595+10=605) Âişe Vâlidemiz'in doğumunun 605; hicretteki yaşının da (27-10=17) olduğu sonucu ortaya çıkmaktadır. Evlilik hicretten yedi ay sonra27 gerçekleştiğine göre demek ki, bu sıralarda Âişe Vâlidemiz'in yaşı, on yedi'yi aşmış, on sekiz yaşına yaklaşmış demektir. Bedir'in hemen akabindeki Şevvâl ayında evlendiği bilgisini esas aldığımızda ise onun, evlendiği gün on sekiz yaşını aşıp on dokuza adım attığını kabullenmemiz gerekmektedir.

b) Burada dikkat çeken bir diğer husus da, Âişe Vâlidemiz'in anabir kardeşi olan Hz. Abdurrahman ile arasındaki yaş farkıdır. Bilindiği gibi Hz. Abdurrahman, Hz. Ebû Bekir'in büyük oğludur ve ancak Hudeybiye'den sonra Müslüman olacaktır. Bedir'de, babasıyla karşılaşmamaya özen gösteren de odur ve o gün Abdurrahman, yirmi yaşındadır.28 Buna göre o, 604 yılında doğmuş olmalıdır. Kardeşler arası yaş farkının genelde bir veya iki olduğu bir toplumda, ağabeyi 604 yılında dünyaya gelen bir kardeşin 614 yılında doğması ve tabii olarak iki kardeşin arasında on yaş gibi bir farkın meydana gelmiş olma ihtimali çok zayıftır ve bunu destekleyen herhangi bir delil de bulunmamaktadır.

8. Âişe Vâlidemiz'in vefat tarihi konusunda gelen rivayetler de bu kanaati güçlendirmektedir. Zira onun vefat ettiği yıl ve o günkü yaşıyla ilgili olarak hicrî 55, 56, 57, 58 veya 59;29 yaşıyla alakalı olarak da altmış beş, altmış altı, altmış yedi veya yetmiş dört30 gibi farklı tarih ve rakamdan bahsedilmektedir. Bu ise, doğum tarihinde olduğu gibi onun vefat tarihiyle ilgili de kesin bir kabulün olmadığını göstermektedir.

Özellikle 58. yılında ve 74 yaşında iken vefat ettiğini ifade eden rivayette, onun vefat ettiği günün çarşamba olduğu, vefat tarihinin, Ramazan ayının on yedinci gecesine denk geldiği, vasiyeti üzerine Vitir namazından sonra Cennetü'l-Bakî'ye geceleyin defnedildiği, yine vasiyeti gereği namazını, Hz. Ebû Hüreyre'nin kıldırdığı, mezarına da ablası Hz. Esmâ'nın iki oğlu Abdullah ile Urve, kardeşi Muhammed'in iki oğlu Kâsım ve Abdullah ile diğer kardeşi Abdurrahman'ın oğlu Abdullah gibi isimlerin indirdiği gibi detayların bulunması,31 diğerlerine nispetle bu bilginin daha güçlü olduğu izlenimi vermektedir. Öyleyse bu tarihi esas alarak bir hesaplama yapacak olursak onun, Efendimiz'in irtihalinden sonra kırk sekiz yıl daha yaşadığını (48+10=58+13=71+3=74) görmekteyiz ki bu hesaba göre o, risâletten üç yıl önce dünyaya gelmiş demektir.

Bu durumda evlendiği gün onun, (74–48=26–9=17+7 ay) on yedi yılını yedi ay geçtiği anlaşılmaktadır.

Yukarıdaki bilgilere ilave olarak, erkek çocukların bile yoldan geri çevrildiği Uhud günü onun da cephede oluşu,32 ilmî meselelerdeki derinliği, İfk Hadisesi karşısında ortaya koymuş olduğu olgun tavır ve beyanları, Fâtıma Vâlidemiz'le arasındaki yaş farkı, hicret ve sonrasında yaşanan gelişmelere detaylarıyla birlikte vukûfiyeti, Medine'ye intikal ettikten sonra evlilik işinin, bizzat babası Hz. Ebû Bekir'in gündeme getirmesiyle ve mehir takdirinden sonra gerçekleşmiş olması,33 model bir şahsiyet olarak Efendimiz'in toplum önündeki rehberlik konumu, peygamberlik hassasiyeti ve baba şefkati, gelen ayetlerde evlilik yaşıyla ilgili olarak rüşd şartının getirilmiş olması,34 onun yaşı ve evliliğiyle ilgili rivayetlerin farklılık arz etmesi yönüyle kesinlik ifade etmiyor oluşu,35 o günkü yaşını ifade ederken bizzat Âişe

Vâlidemiz'in, şüphe ifade eden "altı veya yedi" tabirini kullanması, o günün toplumlarında doğum ve ölüm tarihlerinin bugünkü kadar net tespit edilmiyor oluşu gibi bilgiler üzerinde de durulabilir.

Ancak netice değişmemekte ve bunların hepsi, onun risâletten önce dünyaya geldiği, on dört veya on beş yaşlarındayken nişanlandığı ve on yedi veya on sekiz yaşlarındayken de Allah Resûlü (s.a.s.) ile evlendiği şeklindeki kanaati kuvvetlendirmektedir.

Bu durumda bize, nişanlandığında 6 veya 7, evlendiğinde ise 9 yaşlarında olduğu şeklindeki rivayetleri, 'O görünümde birisi idim.' manasına hamledip te'lif etmek düşecektir.36 Hz. Âişe Annemiz'in, fizikî durumu itibariyle zayıf bir bünyeye sahip olduğu bilgisi de bu yorumu güçlendirmektedir. Zira o, fizikî şartlardan çabuk etkilenen ve yaşıtlarına göre kendini daha küçük gösteren bir beden taşıyordu; Medine'ye hicret sırasında hastalanması,37 annesi tarafından özel ilgi gösterilerek iyileştirilmeye çalışılması,38 Benî Mustalık Gazvesi dönüşünde, içinde sanılarak hevdecinin deve üzerine yerleştirilmesi ve bu sırada onun hevdeç içinde olup olmadığının bile anlaşılamamış olması39 gibi hadiseler de bu durumu desteklemektedir.

Özetle Âişe Vâlidemiz, dokuz yaşında iken evlenmiş olsa bile o günkü toplum telakkilerine göre bu çok tabii ve doğal olmakla birlikte hadiseye daha genel bakıldığında onun, on yedi veya on sekiz yaşlarında iken 'Mü'minlerin Annesi' hüviyetini kazandığı anlaşılmaktadır.

Burada akla, *"Madem öyle; bugüne kadar bu mesele niye bu şekilde gündeme gelmedi?"* şeklinde bir soru gelmektedir. Başta da ifade edildiği gibi, yakın zamana kadar bu hususta olumsuz hiçbir beyan serdedilmemiş; ne *Ebû Cehil* gibi her fırsatı aleyhte değerlendiren muannit bir firavundan ne de *Abdullah ibn Übeyy ibn Selûl* gibi olmadık yerden fitne ve iftira üreten nifakın adresi olmuş birisinden, bu evliliğe herhangi bir itiraz söz konusu olmamış, olamamıştır. Çünkü ortada itiraz edilecek herhangi bir durum yoktur. O günkü telakkilere göre her iki durum için de tabii bir kabullenme söz konusudur ve muhtemelen bu durum, konuya farklı yaklaşıp yeni bir bakış açısı getirme ihtiyacını da netice vermemiş, dolayısıyla söz konusu haberlerin doğruluğu veya alternatif bilgilerin varlığı hususunda İslâm âlimlerinin farklı bir mütalaada bulunmaları da mümkün olmamıştır.

Dipnotlar

1. bk. Buhârî, Menâkıbü'l-Ensâr 20, 44; Müslim, Nikâh 71; Fedâilü's-Sahâbe 74; Ebû Dâvûd, Edeb 55; İbn Mâce, Nikâh 13; Nesâî, Nikâh 78; Dârimî, Nikâh 56.

2. bk. Azimli, Mehmet, Hz. Âişe'nin Evlilik Yaşı Tartışmalarında Savunmacı Tarihçiliğin Çıkmazı, İslâmî Araştırmalar, Cilt 16, Sayı 1, 2003, s. 28 vd.

3. bk. Doğrul, Ömer Rıza, Asr-ı Saâdet, Eskişehir Kütüphanesi (Eser Kitabevi), İstanbul, 1974, 2/141 vd; Nedvî, Seyyid Süleyman, Hazreti Âişe, Mütercim Ahmet Karataş, Timaş Yayınları, İstanbul, 2004, s. 21 vd. Savaş, Rıza, Hz. Âişe'nin Evlenme Yaşı İle İlgili Farklı Bir Yaklaşım, D. E. Ü. İlâhiyât Fak. Dergisi. 4, İzmir, 1995, s. 139-144; Yüce, Abdülhakim, Efendimiz'in Bir Günü, Işık Yayınları, İstanbul, 2007, s. 82, 83.

4. Efendimiz'in dedesi Abdulmuttalib'in çok erken yaşlarda Hâle binti Üheyb ile evlendiği, Efendimiz'in annesi Âmine ile babası Abdullah'ı da bu yaşlardayken evlendirdiği, hatta her iki evliliğin aynı mecliste gerçekleştiği, bu sebeple Efendimiz ile amcası Hz. Hamza arasında yaş

farkının neredeyse aynı olduğu bilinmektedir.
5. Efendimiz'e bir de sıhriyet yönüyle yakın olabilme düşüncesiyle Hz. Ömer, aradaki yaş farkına rağmen Hz. Ali'nin kızı Ümmü Gülsüm'le evlenmiş ve o günkü toplum tarafından bu evlilik asla yadırganmamıştır.
6. bk. İbnü'l-Esîr, Üsdü'l-Gâbe, 3/240.
7. bk. İbn Hişâm, Sîre, 1/271; İbn İshâk, Sîre, Konya, 1981, 124.
8. bk. İbn Hişâm, Sîre, 1/271; İbn İshâk, Sîre, 124.
9. Nevevî, Tehzîbü'l-Esmâ, 2/597; Hakim, Müstedrek 3/635.
10. Nevevî, Tehzîbü'l-Esmâ, 2/597; Hakim, Müstedrek 3/635.
11. Âişe Vâlidemiz'in, hicretten yedi ay sonraki Şevvâl değil de Bedir sonrasına denk gelen ikinci yılın Şevvâl ayında evlendiği de ifade edilmektedir. Bu durumda onun evlilik yaşı, bir yıl daha gecikmiş demektir. bk. Nevevî, Tehzîbü'l-Esmâ, 2/616.
12. bk. Buhârî, Fezâilü'l-Kur'ân 6, Tefsîru Sûre, (54) 6; Aynî, Bedruddîn Ebû Muhammed Mahmûd ibn Ahmed, Umdetü'l-Kârî Şerhu Sahîhi'l-Buhârî, Dâru İhyâi't-Türâsi'l-Arabî, 20/21; Askalânî, Fethu'l-Bârî, 11/291.
13. Suyûtî, İtkân, Beyrut, 1987, 1/29, 50; Doğrul, Asr-ı Saadet, 2/148.
14. Sekizinci veya dokuzuncu yıl ihtilafı, ay farkından kaynaklanmaktadır. Zira konunun anlatıldığı bazı rivayetlerde sekizinci yılın sekizinci ayı gibi bir ayrıntı dikkat çekmektedir.
15. Günümüzde bu bilgileri değerlendirip ihtimal hesabı yapan bazı insanlar, Hz. Âişe Vâlidemiz'in evlendiği günkü yaşının en az on dört olduğu, bunun yirmi iki, yirmi üç, yirmi dört veya yirmi sekiz olma ihtimalinin de bulunduğu sonucuna gitmektedirler ki, herhangi bir mesnede dayanmadığı için biz bu türlü yorumlara iltifat etmedik.
16. İbn Manzur, Lisanü'l-Arab 13/138.
17. Bu bilgiyi onun dışında sadece ablası Esmâ Vâlidemiz intikal ettirmektedir. bk. İbn Hişâm, Sîre, 1/176; Heysemî, Mecmaü'z-Zevâid, 3/285; İbn Kesîr, Tefsîr, 4/553; Bidâye, 2/214; Kurtubî, Tefsîr, 20/195.
18. bk. Buhârî, Salât 70, Kefâle 5, Menâkıbü'l-ensar 45, Edeb 64; Ahmed ibn Hanbel, Müsned, 6/198. Bu durumda, Âişe Vâlidemiz'in söz konusu hadiseyi ifade ederken, "Kendimi bildim bileli ben, ebeveynimi hep dindar olarak gördüm." mealindeki sözü, "Doğduğum zaman bu evde İslâm vardı." manasından daha ziyade "Etrafımı tanımaya başladığımda hep İslâm'la muhatap oldum." manasına hamledilmelidir.
19. bk. Taberânî, Mu'cemü'l-Kebîr, 2/285, 286; Mu'cemü'l-Evsât, 12/145; İbn Hişâm, Sîre, 1/243. Bu bilgiyi ondan başka bize, sadece İbn Abbâs, Selmân-ı Fârisî ve Sâib ibn Yezîd intikal ettirmektedir. Selmân-ı Fârisî Efendimiz'le Medine'de buluşmuş, Sâib ibn Yezîd de hicretten üç yıl sonra Medine'de dünyaya gelmiştir. İbn Abbâs ise, bi'setin onuncu yılında, hicretten üç yıl önce ve Şi'b-i Ebî Tâlib sürgününde dünyaya gelmiştir. Demek ki her üç sahabenin de ne Mekke'nin ilk yıllarında kılınan ikişer rekat namaza şahit olmalarına ne de miraç gecesiyle gelen beş vakit namaz emrini görüp intikal ettirmelerine imkan yoktur. Öyleyse bu husus, bizzat Efendimiz'den duyarak bize anlattığı bir mesele değilse Hz. Âişe Vâlidemiz'in müşahede ederek yaşadığı bir gerçektir. Bu ise onun, daha ilk günlere muttali olduğunu ve yaşının da o gün bütün bunları kavrayacak noktada bulunduğunu ifade etmektedir.

20. İbn Hişâm, Sîre, 1/83.
21. Buhârî, Nikâh 11; Ahmed ibn Hanbel, Müsned, 6/210; Heysemî, Mecmaü'z-Zevâid, 9/225; Beyhakî, Sünen, 7/129; Taberî, Târih, 3/161-163.
22. Onun için bazıları bu tarihte onun, on üç veya on dört yaşlarında bir genç kız olduğunu söylemektedir. bk. Savaş, Rıza, D. E. Ü. İlahiyat Fak. Dergisi. 4, İzmir, 1995, s. 139-144.
23. bk. Berki, Ali Hikmet, Osman Eskioğlu, Hatemü'l-Enbiya Hz. Muhammed ve Hayatı, 210. Burada zayıf da olsa başka bir ihtimalden söz edilebilir; o da onun, doğumunu takip eden yıllarda, 'beşik kertmesi' benzeri ve ebeveynler arası bir sözleşme ile karşı karşıya olma durumudur. Ancak ilgili metinlerin hiçbirinde bunu teyit eden herhangi bir ayrıntı yoktur.
24. Nevevî, Tehzîbü'l-Esmâ, 2/597.
25. age.
26. Beyhakî, Sünen, 6/204; İbn Mende, Ma'rifetü's-Sahâbe, Köprülü Kütüphanesi, No: 242, Varak: 195 b; İbn Asâkir, Târîhu Dımeşk, Terâcimü'n-Nisâ, Dımeşk, 1982, s. 9, 10, 28; Mes'ûdî, Mürûcu'z-Zeheb, 2, 39; İbn Sa'd, Tabakâtü'l-Kübrâ, Beyrût, 1968, 8/58.
27. Bu evliliğin, hicretten altı ay veya sekiz ay sonra yahut yaklaşık bir buçuk yıl sonra ve Bedir'in akabinde gerçekleştiğini ifade eden rivayetler de vardır. bk. İbn Sa'd, Tabakât, 8/58; İbn Abdilberr, İstîâb, 4/1881; Nedvî, Sîretü's-Seyyideti Âişe Ümmi'l-Mü'minîn, Tahkîk: Muhammed Rahmetullah Hâfız en-Nedvî, Dâru'l-Kalem, Dımeşk, 2003, 40, 49.
28. İbn Esîr, Üsdü'l-Gâbe, 3/467.
29. İbn Abdilberr, İstîâb, 2/108; Tehzîbü'l-Kemâl, 16/560.
30. bk. İbn Sa'd, Tabakât, 8/75; Nedvî, Sîretü's-Seyyideti Âişe, 202.
31. İbn Abdilberr, İstîâb, 2/108; Doğrul, Asr-ı Saadet, 2/142
32. bk. Buhârî, Cihâd, 65.
33. bk. Taberânî, Kebîr, 23/25; İbn Abdilberr, İstîâb, 4/1937; İbn Sa'd, Tabakât, 8/63.
34. bk. Nisâ sûresi, 6.
35. "Hicretten bir buçuk, iki veya üç yıl önce", "altı veya yedi yaşındayken", "Hz. Hatîce'nin vefat ettiği yıl veya vefatından üç yıl sonra", "hicretten yedi, sekiz ay sonra, hicretin ilk senesi" veya "Bedir'in akabinde" gibi farklı rivayetler için bk. Buhârî, Menâkıbü'l-ensar 20, 44; Müslim, Fedâilü's-Sahâbe 74; Aynî, Umde, 1/45; İbn Abdilberr, İstîâb, 4/1881; Nedvî, Sîretü's-Seyyideti Âişe, 40, 49.
36. Hatta konuyla ilgili değerlendirmelere tepkiyle yaklaşan bazıları, "altı veya yedi yaşlarında idim" ifadesini ravinin bir hatası olarak görüp bu cümlenin, "risâlet geldiğinde altı veya yedi yaşlarında idim" şeklinde olması gerektiğini söylemektedirler.
37. bk. Buhârî, Menâkıbü'l-ensar 43, 44; Müslim, Nikâh 69; İbn Mâce, Nikâh 13.
38. Buhârî, Menâkıbü'l-ensar 44; Müslim, Nikâh 69; Ebû Dâvûd, Edeb 55; İbn Mâce, Nikâh 13; Dârimî, Nikâh 56; Taberânî, Kebîr, 23/25; İbn Abdilberr, İstîâb, 4/1938; İbn Sa'd, Tabakât, 8/63; İbn İshâk, Sîre, Konya, 1981, 239
39. bk. Buhârî, Şehâdât 15; Megâzî, 34; Tefsîr, (24) 6; Müslim, Tevbe 56; Tirmizî, Tefsîr, (63) 4; İbn Sa'd, Tabakât, 2/65; İbn Hişâm, Sîre, 3/310.

Şeytan yaratılmasaydı, hepimiz cennette mi olurduk?

ateistlerecevap.org/2017/04/seytan-yaratlmasayd-hepimiz-cennette-mi.html

by Ateistlere Cevap - April 12, 2017

İnsanın aklını meşgul eden ve zihnini yoran hadiselerden birisi de, Hz. Âdem'in cennetten çıkarılışı, dünyaya gönderilişi ve bu hadiseye de şeytanın sebep oluşudur. Bazı kimselerin aklına şöyle bir soru gelmektedir:
– *Eğer şeytan olmasaydı, Hz. Âdem cennette kalacak ve biz de orada mı bulunacaktık?*
Bu konunun izahında, Cenab-ı Hakk'ın, Hz. Âdemi yaratmazdan önce meleklerle olan konuşmasına dikkat edelim. Bakara sûresinde şöyle anlatılmaktadır:

> "Hani, Rabbin meleklere, ben yeryüzünde bir halife yaratacağım dedi. Onlar, *'Bizler hamdinle sana tesbih ve seni takdis edip dururken, yeryüzünde fesat çıkaracak, orada kan dökecek insanı mı halife kılıyorsun?'* dediler. Allah da onlara,*'Sizin bilemeyeceğinizi her hâlde ben bilirim.'* dedi." *(Bakara, 2/30)*

Ayet-i Kerime'nin mealinde de görüldüğü gibi, Cenab-ı Hak daha Hz. Âdemi yaratmadan önce insan nevini yeryüzünde var edeceğini haber vermektedir. Yani insanların cennette değil de, dünyada yaşayacaklarını bildirmektedir. Şeytanın Hz. Âdemi aldatması, insanın dünyaya gönderilmesine sadece bir sebep olmuştur.
Diğer taraftan, meleklerden farklı olarak insana nefis ve şehevi hisler verilmiştir. Bu hislerin akislerinin görülmesi için insanların dünyaya gönderilmesi, onlara bazı sorumlulukların verilmesi ve bir imtihana tabi tutulması gerekliydi. Ta ki, insan bu imtihan ve tecrübe sonunda ya cennete layık bir kıymet alsın, yahut cehenneme ehil olacak bir vaziyete girsin.
Ayrıca bakınız;
Hz.Adem'in Cezasını Neden Ben Çekiyorum?

İslam'da çok eşlilik? Bir erkeğin dört kadın ile evlenmesine müsaade edilmesi konusu.

ateistlerecevap.org/2017/04/islamda-cok-eslilik-bir-erkegin-dor.html

by Ateistlere Cevap - April 12, 2017

İslam, meşru bir şekilde eşlerin biririni sevmesini tavsiye eder. Ama bu sevginin kısa dünya hayatına münhasır kalmayıp ebedileşmesini ister. Bunun için de bazı kriterler belirler. Bunlardan biri de sevdiğini Allah için sevmek. Çünkü her şey her şeyiyle Allah'a bağlıdır ve onundur. Mülkün sahibi odur. Onun hesabına sevdiklerini seven insan sevgisini ebedileştirip garanti altına alır. Ölüm ve ayrılıklar bu sevgi veya aşkın yok olmasına sebeb olamaz.
Birden fazla evlenmeyi düşünen erkek, eşler arasında davranış, geceleme, adalet, giyim, ihtiyaçları giderme ve diğer konularda aralarında hiçbir fark gözetmeyeceği konusunda kesin kararlı ise ve ikinci bir evliliğe ihtiyaç hissediyorsa evlenmesi caizdir. Yoksa caiz değildir. Eğer bu şartlara riâyet etmezse haram işlemiş ve kul hakkına tecavüz etmiş olur.
Allah Kur'an-ı Kerim'de birden fazla evliliğe müsaade etmiştir. Ancak adaletli olunamayacak durumlarda tek evliliğin yapılmasını istemiştir. Bu nedenle zorunlu olmadıkça birden fazla evliliğin doğru olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Çünkü birden fazla evlilik durumunda eşit davranmanın nerdeyse imkansız olduğunu, en azından çok zor olduğunu ve her erkeğin işi olmadığını görmekteyiz.
Bununla beraber, ikinci bir evliliğin zorunlu olduğunu düşünen birisinin de şahitler yanında nikah kıyabileceğini ve akrabalarına haber vermesinin farz olmadığını ifade edelim.
ÇOK EVLİLİK

Eski Mısır Hukuku: Koca bazı şartlar altında birden fazla kadınla evlenebilirdi.
Babil Hukuku: Hamurabi kanunlarına göre, zevce çocuk doğurmazsa veya ağır bir hastalığa tutulursa, koca odalık alabilirdi.
Çin Hukuku: Kocanın serveti müsait olursa, ikinci derecede zevceler alabilirdi. Şu kadarki, bu kadından doğacak çocuklar, birinci ve asıl zevcenin çocukları sayılırdı.
Eski Brehmenler: Vichnou kitabına göre, erkekler bulundukları sınıflara göre bir, iki, üç veya daha fazla kadınla evlenebilirdi. Apastamba kitabında ise, bu konuda tahdit vardı, kadın vazifelerini hakkıyla yerine getirebiliyor ve erkek çocuğuda oluyorsa, koca ikinci bir kadınla evlenemezdi. Manu düsturlarında, bir adam, ilk zevcesini kendi toplumsal seviyesinde seçmesi lazımdı, ikinci zevcesini, daha alt tabakalardan alabilirdi.
Eski İran: Çok evlilik kabul edilmişti.
Roma Hukuku: Odalık almak, kanuni nikah olmaksızın yaşamak vardı.
Kitab-ı Mukaddes: *Eski Ahid'*de Davud (a.s)'ın bir çok kadınla evlendiği zikredilir. Eski Ahid'de çok evlilikten bahseden başka yerler de vardır. Musevilikte de çok evlilik vardı. *Yeni Ahid'de (İncil),* birden fazla kadınla evlenmeyi yasak eden bir madde yoktur. Ancak tek zevce ile yetinmenin iyi olacağına dair tavsiyeler vardır. Birden fazla evlenme, Hristiyanlık aleminde XVI. asra kadar normaldi.
İslam'dan Önceki Arabistan: Çok evlilik konusunda hiçbir tahdit ve sınır yoktu. Erkek istediği kadar kadınla evlenebildiği gibi, aralarında zevce değişimi bile olurdu.
İSLAM'DA ÇOK EVLİLİK
Cenab-ı Hak buyuruyor:

> "Eğer (kendileriyle evlendiğiniz takdir de) yetimlerin haklarına riâyet edememekten korkarsanız, beğendiğiniz (veya size helâl olan) kadınlardan ikişer, üçer, dörder alın. Haksızlık yapmaktan korkarsanız bir tane alın; yahut da sahip olduğunuz (cariyeler) ile yetinin. Bu, adaletten ayrılmamanız için en uygun olanıdır." (Nisa, 4/3)

Âyette açıkça görülmektedir ki, birden fazla kadınla evlenme; mutlaka yapılması gerekli farz ve vacib kabilinden bir emir değil, bir müsaadedir. *Ancak bu izin, kadınlar arasında tam bir adalet yapmaya bağlanmış,* bir tek zevce ile yetinmenin, adalete en yakın ve en doğru yol olduğu belirtilmiş; adaleti yerine getiremeyeceğinden korkanın, tek kadınla yetinmesi emredilmiştir.
ÇOK EVLILILIK KONUSUNDA ISLAM PRENSIPLERI
1) Adetin sınırlandırılması: Cahiliye devrindeki erkeğin hudutsuz evliliğine sınır getirilmiş. Bu âyetin nuzulünden sonra Resulullah (asm)'ın emriyle dörtten fazla hanımı olanlar, fazlalarını boşadılar.

2) Eşler arasında adaletin gözetilmesi: Zevceler arasında adalet, *yedirme, içirme, giydirme, barındırma, kocalık muamelesi, sevgide* gösterilecektir. Yalnız şu varki, insanın sevgi hususunda tam bir eşitlik gösterebilmesi, imkansız denecek kadar zordur. Kadının çeşitli fiziksel ve ruhsal özellikleri sevginin derecesindeki farklılıkları meydana getirecektir. Erkek ne kadar eşitlik konusunda çaba harcasa da bunu başarması imkansız derecesindedir.
Cenab-ı Hak buyuruyor:

> "Üzerine düşüp uğraşsanız da kadınlar arasında âdil davranmaya güç yetiremezsiniz; bâri birisine tamamen kapılıp da diğerini askıya alınmış gibi bırakmayın. Eğer arayı düzeltir, günahtan sakınırsanız Allah şüphesiz çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (Nisa, 4/129)

Bu âyet-i kerimeyle Cenab-ı Hak erkekleri kadınlarına sevgi ve muhabbet hususunda mutlak bir eşitlik göstermekten afvetmiş. Sadece erkeğin bir tarafa bütün bütün meyledip ötekinden yüz çevirmesini yasaklamış, elinden geldiği kadar eşit davranmaya çalışmasını emretmiştir.
Bir hadis-i şerifte bu hususla ilgili olarak şöyle buyurmaktadır:

> "İki zevcesi olup da birine tamamen meyledip diğerini ihmal eden kimse, kıyamet gününde, bir yanı felçli olarak gelir." *(Hadis-i Şerif; İbn-i Mace, Nikah, 47; Mişkâtü'l-mesabih, 2/196)*

Kadın yaratılışı itibariyle erkeğini normal şartlar altında ikinci bir kadınla paylaşmaya razı olmadığı gibi, hiçbir kadın da mecbur kalmadan evli bir erkekle hayatını birleştirmek istenmez.
Çok evliliğin hak olduğuna inanmak imanın gereğidir. Ancak, buna inanmak kadının, kocasının kendi üzerine evlenmesini onaylayarak rıza göstermesi, tasvip etmesi zorunluluğunu getirmez.
Hiçbir mümin babadan da kızı üzerine damadının ikincisi, üçüncüsü veya dördüncü kadını almasını olgunlukla beklenemez. Kadının kıskançlık fıtratı ve babalık şefkati buna engeldir.
Nitekim:
Peygamberimiz (asm)'in kızı Hz.Fatıma, kocası Hz.Ali'nin ikinci bir kadınla evlenmek istemesine karşı çıkmıştır. Peygamberimizin terbiyesinde büyüyen Hz.Fatıma'nın, kocasının ikinci evliliğine karşı çıkması caiz olmasaydı Allah Resulü (asm) onu ikaz eder, kocasının arzusuna boyun eğmesini emrederdi. Halbuki durum öyle olmamış, bilakis kızının üzüldüğünü gören Allah Resulü, damadı Hz.Ali'nin bu arzusundan vazgeçmesini istemiş,

eğer vazgeçmezse ancak Fatıma'yı boşadıktan sonra evlenebileceğini bildirmiştir. Hz.Ali'nin Fatıma'nın üzerine evlenip onu üzmesine razı olmamıştır.
Allah Resulü'nün bu davranışında, Müslüman kız ve babalarının damadın ikinci evliliğine karşı çıkabilecekleri hususunda ruhsat vardır denilebilir.
Sözün özü: İslam çok evliliği ne emir ne de tavsiye etmiştir. Sadece bazı zaruri hallerde müsaade etmiştir. Zaten yukarıdaki olayı naklettikten sonra diyecek bir şey olmasa gerek.

Mirasta neden kadına bir, erkeğe iki hisse veriliyor?

ateistlerecevap.org/2017/04/mirasta-neden-kadna-bir-erkege-iki.html

by Ateistlere Cevap - April 10, 2017

Değerli kardeşimiz,
Dinimizin ıslah edip düzelttiği müesseselerden birisi de “miras” hukukudur. Başta cahiliye dönemindeki *Araplarda* olmak üzere *Çin, Roma, Japon* hukukunda kadın mirastan tamamen mahrum bırakılmıştı.
Kızın, babasının malında hiçbir hakkı yoktu. Miras doğrudan doğruya erkek evlada geçer, kız çocuklarına hiçbir şey verilmezdi. İşin acı tarafı şu ki, bu batıl adet hâlâ ülkemizin bazı bölgelerinde yaşamaktadır.
Erkek çocuklar mirasla servet ve varlık içinde yüzerken, aynı babanın çocuğu olan kızlar fakruzaruret içinde çırpınmaktadır.
Birçok hayati meselelerde olduğu gibi, bunda da köklü değişiklikler yapan ve yenilikler getiren dinimiz asırlar boyu devam eden bu zulme son verdi. Mirası hakça taksim etti.
Nisa Sûresinin 11. ayeti tamamen miras taksimini anlatır. Baş kısmında ise, “Allah çocuklarınız hakkında erkeğe iki kadının hissesi kadar tavsiye eder.”buyurulur.
Böylece açık bir şekilde bu yanlış tashih edilmiş oldu. Ancak bu meseledeki İslamın inkılabını tam anlayamayan bazı kişiler, kadına erkeğin yarısı kadar pay verilmesini dillerine dolayıp bununla İslamın kadının hakkını korumadığı yorumuna saplanırlar.
Halbuki mesele hiç de öyle değildir. Mevzuya erkeğin ve kadının sosyal yapısı, ailedeki mesuliyeti, mükellefiyeti ve psikolojik faktörleri açısından bakılsa Kur’an’ın bu hükmünün tam bir adalet ve hakkaniyet üzere olduğu görülecektir.

İslamın çizdiği hayat prensibine göre, kızın çalışıp kazanma mecburiyeti yoktur. O tüketici durumundadır. Bu, ona layık görülen bir şefkat ve merhametin neticesidir. Kız, baba evinde bulunduğu müddetçe, ihtiyaçları babası ve onun yerindeki yakın erkek akrabaları tarafından karşılanır, gözetilir, himaye edilir. Evlendikten sonra da geçimi, nafakası ve ihtiyaçları kocasının üzerine geçer. Kadın, kendi malını, evin ihtiyaçları için harcamaya zorlanamaz. Çünkü bir erkeğin özel mülkü olacağı gibi, kadının da pekala özel mülk edinme hakkı vardır. Ancak kadın gönül rızası ile bir zorlama olmadan, isterse, ortaklaşa harcamada bulunabilir. Buna göre, kadının hiçbir şeyi yokmuş gibi bakılır; yeme, içme, giyim kuşam ve benzeri bütün ihtiyaçlarını görmek kocasının sorumluluğu altındadır. Hatta erkek evine bakmaktan vazgeçer, yahut cimri davranarak servetine göre bir harcamada bulunmazsa, kadının kocasını şikayet etme hakkı vardır. Gider, İslam hukuku çerçevesinde hakkını arar.
Diğer taraftan kadın evlenirken erkekten mehir alır, bölgenin adetine göre pek çok hediyeye sahip olur. Erkek devamlı surette harcarken, kadının malı artarak devam eder, çoğalır..
Erkek evlendikten sonra üzerine aile yükü binecek, kendisinin, çoluk çocuğunun, hatta anne-babası ve muhtaç oldukları takdirde dinen bakmakla mükellef olduğu akrabalarının nafakalarını karşılamak durumunda kalacaktır.
Buna göre biri erkek, diğeri kız iki kardeşten erkeğin aldığı üçte iki miras bu şekilde devamlı surette harcanıp azalırken, kız kardeşinin aldığı üçte bir miras hakkı artarak korunabilmektedir. *Şimdi gerçek manada erkek kardeşin mi serveti çoktur, yoksa kız kardeşin mi? Erkeğe mi imtiyaz tanınmış, yoksa kadına mı?*
Öyle ki, babasından kalan mirasla geçinemeyecek hâlde bulunan bekar veya dul kız kardeşe, erkek kardeşin yardım etme, zaruri ihtiyaçlarını karşılama mecburiyeti vardır.
Demek ki, İslam her iki cinsin mükellefiyetine ve ihtiyacına göre hakça bir taksimi uygun görmüş, hakkaniyet prensibini muhafaza etmiştir. Erkeğe iki, kadına bir ölçüsü, sadece bir emek sarf etmeden ele geçen miras hukukundadır. Emek sarf edilip kazanılan mala gelince; kadın ve erkek ticaret, tarım, sanayi ve benzeri hangi iş kolunda çalışırsa çalışsın, ücretlerde eşit miktarda alırlar. Aynı şirkete ortak olan kadın-erkek hisselerine göre eşit miktarda kar nispetini hak ederler. Yani ne erkek fazla alır, ne de kadın eksik…
Bediüzzaman Said Nursi bu konunun açıklamasına “Muhakemesiz medeniyet, Kur’an kadına sülüs [üçte bir] verdiği için ayeti tenkit eder.” Cümlesiyle başlar ve sosyal hayatta hükümlerin çoğunun eksere göre; olduğu tespitini yaparak şöyle der:

> *“Ekseriyet itibariyle bir kadın kendini himaye edecek birisini bulur. Erkek ise, ona [kendisine] yük olacak ve nafakasını ona bırakacak birisiyle teşrik-i mesai etmeye [aile ocağı kurmaya] mecbur olur. İşte bu surette bir kadın pederinden yarısını alsa, kocası noksaniyetini temin eder. Erkek, pederinden iki parça alsa, bir parçasını tezevvüç ettiği [evlendiği] kadının idaresine [geçimine] verecek; kız kardeşine müsavi gelir. İşte adalet-i Kur’aniye böyle iktiza eder. Böyle hükmetmiştir.”*

Meseleye psikolojik açıdan bakıldığı zaman da bu miras taksiminde tam bir hakkaniyet gözetildiği görülür. Şöyle ki, kız çocuğu evlenip çoluk çocuğa karışıp evi barkı ayrı olsa da yine anne-babasının ve erkek kardeşlerinin merhametine, şefkatine ve bir derece himayelerine muhtaçtır. Bundan dolayı akrabalık bağlarının zedelenmemesi için birbirlerine karşı olan sevgi ve muhabbette de bir eksiklik olmamalıdır.
Bediüzzaman’ın ifade ettiği gibi, *“O zaife kız pederinden şefkate ve kardeşinden merhamete çok muhtaçtır. Hükm-ü Kur’an’a [Kur’an’ın hükmüne] göre o kız pederinden endişesiz bir şefkat görür.”*
Miras taksiminde kızın alacağı payı düşünen baba daha ölmeden önce ona olan şefkatinden bir eksilme olmaz ve kızına, *“servetinin yarısının yabancıların ellerine geçmesine sebep olacak zararlı bir çocuk”* nazarıyla bakmaz, o şefkate endişe ve hiddet karışmaz.
Erkek kardeş için de durum aynıdır. Kız, erkek kardeşinden bir hisse az almakla, yine Bediüzzaman’ın ifadesiyle *“Kardeşinden rekabetsiz, hasetsiz bir merhamet ve himaye görür. Kardeşi ona, hanedanımızın yarısını bozacak ve malımızın mühim bir kısmını ellerin eline verecek bir rakip nazarıyla bakmaz…”(Sözler, s. 381)*
İşte daha bunlara benzer pek çok hikmetten dolayı İslam hukuku mirasta kadına erkeğe nispetle bir hisse eksik takdir etmiştir.

Şahitlikte iki kadının bir erkeğe denk tutulması konusunu açıklar mısınız?

ateistlerecevap.org/2017/04/sahitlikte-iki-kadinin-bir-erkege-denk.html

by Ateistlere Cevap - April 10, 2017

Değerli kardeşimiz,

Şahitlik ve Şahitliğin Önemi

Şehadet kelimesi *"hazır olmak"* manasına gelen "Şe-Hi-De" fiilinin masdarıdır. Lûgatta *"kesin haber"* manâsındadır. Istılahî manâda ise, yargı organları önünde şehadet lafzını kullanarak, *"şahitlik ederim, tanıklık ederim"* şeklinde, bir hakkın ispat edilmesi için doğru sözlülüğüyle tanınmış şahsın verdiği haberdir.1

İslâm hukukunda şahitlik önemli bir ispat yoludur. Şahitliğin yapıldığı vak'aya göre bazen iki, bazen dört şahidin ifadesiyle, kula veya Allah'a ait büyük haklar ortaya çıkar. Bazen de şahitliğin neticesinde idama kadar varabilen cezalar verilebilir. Bunun için Allah Rasûlü, *"şahitlik yapacak kimsenin ancak güneş gibi gördüğü bir mevzuya şahitlik yapabileceğini"* belirtmişlerdir.

Rasulullah'a (s.a.s.) şehadetten soruldu ve O, söyle buyurdu:

> "Güneşi gördüğü gibi, (kesin olarak bildiğine, müşahede ettiğin şeylere) şehadet et, yahut bırak." 2

Bir diğer hadiste de Allah Rasûlü, büyük günahları sayarken yalan şahitliğin üzerinde

hassasiyetle durmaktadır.

> "Size büyük günahların, en büyüğünü haber vereyim mi?"
> *"Evet Ya Rasûlellah."*
> "Allah'a şirk koşmak, ana babaya asi gelmek. *-Allah Rasûlü, böyle buyurduktan sonra, yaslandıkları yerden doğrularak-* Dikkat ediniz, biri de yalan şahitliktir. Dikkat ediniz, biri de yalan şahitliktir…"
> diye heyecan ve dehşetle o kadar tekrar etmiştir ki ashâb, bu durum karşısında artık *"keşke dursa"* temennisinde bulunmuşlardır.3

Eymen b. Huzeym'den rivayet edilen bir hadiste de Peygamber Efendimiz (s.a.s.), üç kere,

> "Ey insanlar! Yalan yere şahitlik, Allah'a şirk koşmaya denk tutulmuştur." buyurmuş ve arkasından şu âyeti okumuştur.4
> "Artık o pis putlara (tapınmaktan) ve yalan söylemekten kaçının." (Hac, 22/30)

Enes b. Malik'ten rivayet edilen hadis-i şerif de, şehadete Allah katında verilen önemi açıkça göstermektedir:

> “*Bir gün Rasûllullah’ın huzurundan bir cenaze geçmişti. Orada bulunan ashâb, vefat eden zatı övmüştü. Peygamber Efendimiz (s.a.s.),*
> “Cennet ona vacip oldu.” *buyurdular.*
> *Bir müddet sonra bir cenaze daha gelmiş, bu sefer ashâb, onu yermişlerdi. Rasûlüllah (s.a.s.) ise onun için,*
> “Cehennem vacip oldu.” *buyurdular. Ashab-ı Kiram bunun sebebini sorunca, Rasûllüllah (s.a.s.) şu cevabı verdiler:*
> “Müminler, Allah’ın şahitleridir.”5

Şahitlik müessesesine verilen bu önem, adaletin tam te’min edilmesi içindir. Bundan dolayı, İslâm hukukunda şahitliğin geçerli sayılabilmesi için şahitte ve şehadette bazı şartlar aranır ki, bu da yine şahitliğe verilen önemi ve şahitliğin ağır bir mesuliyet olduğunu gösterir.
Şahitte Aranan Genel Şartlar

a. Aklî ehliyet ve büluğ: Şahidin akıllı ve büluğa ermiş olmasının şartı üzerinde ittifak vardır. Deli, sarhoş ve çocuk gibi, aklı başında olmayanların veya aklî yönden mümeyyiz olmayanların sözüne güvenilemeyeceği için, şahitlikleri kabul edilmez.

b. Hürriyet: Şahidin hür olması üzerinde ittifak vardır. Kölelerin şahitliği kabul edilmez. Çünkü köle efendisinin tesiri altında olduğu gibi, velâyet hakkı da yoktur. (Bu, şüphesiz köleliğin sürdüğü çağlar için geçerli bir kuraldır.)

c. İslam: İslâm toplumunda şahidin Müslüman olması şarttır. *Kâfirin, Müslüman hakkındakı şehadeti kabul edilmez.* Çünkü o, Müslüman hakkında yapacağı şahitlikte, kamuoyu nezdinde umumiyetle itham altında olur.

d. Şahidin gözünün görmesi şarttır. Şehadet, öncelikle şüphesiz görme işidir. İkinci olarak, bu şart, lehine şahitlik yapılanın tanınması ve şehadet esnasında ona işaret edilmesi gerekebileceğinden dolayıdır. Gözü görmeyen kimse ise, insanları ancak sesinden ayırt edebilir. Bunda ise şüphe söz konusudur. Zira sesler birbirine benzeyebilir. Bazı İslâm alimleri ise, gözle görmenin şart olmadığı vak’alarda âmânın şahitlik yapabileceklerini söylemişlerdir.6

e. Şahidin konuşabilir olması şarttır. Dilsizin işareti anlaşılsa bile şehadeti kabul edilmez. İşaret, şehadetlerde muteber değildir. Çünkü şehadet kesin bilgiyi gerektirir. Şehadette de bunun dil ile lafzen apaçık söylenmesi istenir. Bununla beraber, bazı İslâm hukukçuları

dilsizin şehadetini kabul etmişlerdir.7 (yazılı ifade…)

f. Adalet: Bütün İslâm hukukçuları, şahitlerde adaletin şart olduğu üzerinde ittifak etmişlerdir. Çünkü Kur'ân-ı Kerim'de "Razı olacağınız şahitlerden …" (Bakara, 2/282) ve bir âyette de "Aranızda adalet sahibi iki kişiyi de şahit tutun…" (Talâk, 65/2) buyurulmaktadır.

Adalet, lûgatta orta yollu, dengeli, güvenilir olmak demektir. *Şer'i ıstılahta ise, büyük günahlardan uzak durup, küçük günahlar üzerinde ısrar etmemektir.Hakikatte ise, bütün günahlardan sakınmak şehadetin sıhhati için şarttır.* Günahlardan uzak kalmakta ise, çoğunlukla görülen durum dikkate alınır. Çünkü masiyetleri çok olan kimsenin bu durumu şahitliğini de etkiler. Nadiren günah işleyen kimsenin şahitliği kabul edilirse de, büyük günah işleyen ve/veya küçük günahlarda ısrar eden, adaletli olarak görülmemiş ve şahitlik yapamayacağı belirtilmiştir. Adaletin muteber olan sınırı budur. Ta ki, şahitler tam güvenilir olsun ve haklar zayi olmasın.
Hukukta hüküm, tabiî ki zahire göredir. İslâm, günahların araştırılmasını katiyen men eder. Bu bakımdan, hadler ve kısaslar müstesna, karşı taraf tenkit etmedikçe, şahitlerin durumu hakkında soru sorulmaz. Zahiri adalet ile yetinilebileceği hadiste belirtilmiştir.

> "Kazf sebebiyle, had vurulmuş kimse müstesna, Müslümanlar birbirlerine karşı âdildirler."8

g. İtham altında olmamak: İslâm hukukçuları, töhmet altında olma sebebiyle şahitliğin red edileceği hususunda icma etmişlerdir. Töhmette bulunmak ise, lehine şehadet ettiği kimse ile karşılıklı fayda görme veya birbirinden zarar def etme konumunda ve münasebetinde bulunmasıdır. Meselâ, babanın oğlu ve torunu için şehadeti, çocuğun da anne, baba ve büyük baba, büyük anne için şehadeti kabul edilmez.9
Şehadetin kendinde aranan şartlar ise şunlardır:

1. Şehadet lafzı: Şahidin şehadet lafzını zikretmesi gerekir. Şayet şahit, "şahidim, şahid olurum" gibi açık şehadet eden lâfızlar yerine, "bilirim" yahut "inanırım" diyecek olursa, o olay hakkında şehadeti kabul edilmez.

2. Şehadetin davaya uygun olması gerekir. Şayet şehadet, iddia edilen şeyden (davadan) farklı olursa kabul edilmez. Ancak davacı, dava ve şehadet arasında bunları uzlaştırmanın mümkün olması halinde, kabul edilebilir.10

Şehadetle ilgili burada vermeye çalıştığımız bu kısa malûmat bize, İslâm'da şahitliğin önemli bir müessese olduğunu, üzerinde son derece titizlik ve hassasiyetle durulması gerektiğini açıkça göstermektedir.

Kadının Şahitliği

1. Bir erkek, iki kadın

Her konuda olduğu gibi şahitlik konusuna da yaklaşım tarzı çok önemlidir. Hikmet ve merhametin kendisi olan bu ilahî hükmün ruhuna yabancı bir kadın, bunu kendisi açısından *'küçük düşürücü bir manzara'* olarak telakki ederken, Kur'ân'ın nihayetsiz hikmetine itimadı tam, inanmış bir kadın ise bunu kendisi adına *'imtiyazlı/ayrıcalıklı bir hüküm'* olarak görür.
Esasında bir hükmün zihindeki oluşumu, meseleye nereden ve ne şekilde bakıldığıyla doğrudan ilgilidir. İmdi dileyen bu hükmü, Hikmeti Sonsuz'un penceresinden seyredip tasdik eder, dileyen de hikmeti sınırlı aklının dürbününden bakıp 'hayır' der. Ne diyebiliriz ki, kabul veya reddetme hürriyetini insanlara bizzat Allah vermiştir.
Şahitlik gibi riske ve tehdide açık ağır bir iş, *–fıtraten buna daha dayanıklı/müsait-* erkeğin omzuna yüklenmiştir. Bu açıdan kadın özel bir koruma altına alınmıştır. Aslında iki kadının bir erkeğe denk olmasını, kimileri kadının alçaltıldığını düşünse de esasında kadının üzerinden sorumluluk hafifletilerek pozitif bir ayrımcılık yapıldığını söyleyebiliriz.11
İslâm hukukunda kadının şehadeti muteberdir. Çünkü kadın da erkek gibi şehadet ehliyeti için gerekli olan zabt ve eda niteliklerine sahiptir. Kadınların şahitliği, bizzat âyet-i kerimede yer almıştır:
"Erkeklerinizden iki de şahit tutun. Eğer iki erkek bulunmazsa, şahitlerden kendilerine güvendiğiniz bir erkek ve biri unuttuğunda diğerinin ona hatırlatması için iki kadın yeter."(Bakara, 2/282)
Her zaman iki erkek şahit bulmak mümkün değildir. Burada İslâm kolaylık sağlamakta ve kadınları da şahitliğe çağırmaktadır.
Âyette öncelikle erkekler şahitliğe çağırılmaktadır. Zira İslâmî bir toplumda, çalışan sınıfı genellikle onlar oluşturur. Bu huzur ve güven toplumunda, günümüzdeki bozuk cemiyetlerde olduğu gibi kadın, çok az bir para karşılığı çalışmak zorunda kalarak, hem kendi sağlığı, hem de toplumun sıhhati açısından, dışarıda çalışmakla vereceği hizmetten çok daha büyük ve önemli bir fonksiyon olarak, istikbali omuzunda taşıyacak evlâtlarını terbiye etme ve yetiştirme gibi çok önemli annelik görevini bırakma mecburiyeti altında tutulmaz. Dolayısıyla çarşıda, pazarda, vekalet, kefalet ve şehadet gibi mevzularda kadının çok fazla ilgisi ve bilgisi olmayacağından, âyet-i kerime, ilk etapta erkekleri şahitliğe çağırmakta, şayet iki erkek bulunmazsa, "güvenilir bir erkek ve iki kadının şahit olabileceğini" ifade etmektedir.
Âyet-i Kerimede iki kadının şehadette bir erkeğe mukabil sayılması, bu mevzunun onun asıl meselesi olmaması ve psikolojik yapısından kaynaklanan zabt eksikliğidir. Yoksa mesele, kadın ve erkek eşitliğini iddia edenlerin dediği gibi, kadının insan yerine konulup konulmamasıyla, ona değer verilip-verilmemesiyle ve kadın-erkek eşitliği veya eşitsizliğiyle hiçbir ilgisi yoktur.

> *"Eğer iki erkek bulunmazsa, şahitlerden kendilerine güvendiğiniz bir erkek ve biri unuttuğunda diğerinin ona hatırlatması için iki kadın yeter."*

Burada bahsi geçen unutmanın çeşitli sebepleri olabilir.

2. Unutmanın Sebepleri

a. İslâmî bir toplumda kadın, erkeğe nazaran daha az çarşıya-pazara çıkar, başkalarıyla karşılaşır ve muhatap olur. Onun en büyük ve en değerli vasfı, anneliktir. Dolayısıyla İslâm, toplumda iş bölümünde haricî işleri, evin geçimini daha çok erkeklere yüklerken, kadının, belki dıştaki işlerden çok daha önemli olan ve kadın fıtrat ve psikolojisine çok daha uygun düşen, evin düzeni, bakımı ve çocukların terbiyesiyle meşgul olmasını tercih eder. Bu, mutlak bir mecburiyet olmayıp, bir tavsiyedir, bir tercihtir. Dolayısıyla kadın, dışarıda cemiyette cereyan eden hadiselere daha fazla şahit olmaz. Zaman zaman çarşıya ve pazara çıksa da, yapılan alışâverişler ve olup biten hadiseler, asıl meselesi olmadığı için, onun dikkatini fazla çekmez. Dikkat ettiği şeylerde, bir kere gözüne iliştirdiğinden dolayı unutabilir. Psikolojik hafıza kanunlarına göre de, insan bir hadise ile ne kadar çok karşılaşırsa hadise, o derece hafızasına yerleşmiş olur. İnsanın, az karşılaştığı, seyrek müşahede ettiği hadiselere dair hafızası zayıftır. Bu türlü hadiseleri sonradan bütün yönleriyle hatırlamak ise daha zordur. Binaenaleyh, insanlar arasındaki alışverişe ve diğer muamelelere pek az şahit olan kadının, bunlara dair intibaı, duyum ve idrak kabiliyeti, hafızası, pek tabiî ki erkeğe nisbetle zayıf olacaktır. Dolayısıyla şahitlik yapacak bir kadının yanında; hadiseyi az daha olsa gören, bilen bir başka kadının yardımcı olarak istenmesi adaletin tam tecellisi için isabetli bir yoldur. En azından ikinci kadın, birinci kadının unuttuğu şeyleri hatırlatır, ona destek olur, şehadetine güç ve kuvvet kazandırır. Bu şekilde kadın, çok önemli bir şahidlik meselesinde töhmetten de kurtulmuş olur.
İşte Kur'an, bu durumda olan kadına yardımcı bir arkadaş vermiş, diğer taraftan böyle emretmekle adalete ve hakkaniyete verdiği önemi göstermiştir.
b. Kadın, bütün insanlık tarihiin şahit olduğu ve kadın hakları adı altında kadının sokağa en çok çıktığı günümüzde de açıkça görüldüğü üzere, ticari hayata ne erkekler kadar katılır, ne de onlar kadar bu sahada aktif olur. Bugün de, idare gibi ticaret, dünyanın her tarafında çok büyük oranda erkeklerin elindedir. Dolayısıyla, idari meselelerde, askerlik konularında ve daha pek çok sahada olduğu gibi ticari konularda ve anlaşmalar hakkında da kadının bilgisi, tecrübesi, anlayışı, erkeklerinkinden kat kat az ve eksik olabilir. Bu da onun, her halükârda sağlıklı bir şahitlik yapmasına mani olabilir.
Bununla birlikte, bu meseleleri de erkeklerden daha iyi anlayan kadınlar da her zaman için bulunabilir. Fakat hukuki ve kamuyu ilgilendiren meselelerde istisnalar değil, genel kurallar nazara alınır. Bugün dünyanın hiçbir yerinde önde gelen ticaret ve iş adamları kadın değildir. Ama iki kadın, birbirine destek vererek ve yardımlaşarak, ticaret veya borç akdinin gerektirdiği şartları daha iyi hatırlar ve yerine getirebilir.
c. Unutma, aynı zamanda kadının psikolojik durumuyla ilgilidir. Bu, belki ona Allah'ın (c.c.) bir lûtfudur. Ayrıca, kadınların kendilerine mahsus bir halet-i ruhiyyeye sahip oldukları da bir hakikattır. Bu konuda ruh doktoru, Mazhar Osman şöyle der:

> *“Kadınla erkeğin tabiat farklılığı daha küçük yaşta başlar ve gittikçe artar. Evvelâ, kadının esas mizacı heyecanlılık (emotivite)dir. Bütün kadın psikozlarında bunun izlerine tesadüf olunur. Heyecanın hakim olduğu psikozlar, meselâ, cinnet-i mania-i inhitabiye kadınlarda daha çoktur. Vahşi kavimlerden en yüksek medeni milletlerin kadınlarına, pek asrî terbiye görmüş bir mini mini hanımla, köyde doğup büyümüş bir köy kızına varıncaya kadar kadınların müşterek hisleri, birbirinden farklı olmayan jestleri vardır.”*
> *“Her kadın, ayının yarısını hazırlanma, âdet, âdetten sonra gayri tabilikle, adeta hasta olarak geçirir. Tenasülde erkeğin rolü beş dakikalık bir birleşmeden ibaret ve ondan sonra aşka kayıtsız ve hatta müteneffirken, kadın, aşkın mahsulünü dokuz ay karnında, iki sene göğsünde taşır; hamilelik, doğum ve nifas hallerine ait birçok ruhi değişiklikler, tabii ve mutad sayılan asabiyetler gösterir. Erkekle kadın nasıl birbirine müsavi olur?.. Ruh tıbbında tetkikler ilerledikçe, ruhiyet ve zihniyetler arasındaki farkı daha açık göreceğiz. Kadın heyecanıyla yaşar, erkek muhakeme ile temayüz eder.”*12

Bugün, kadının erkeğe nazaran, ruhen daha heyecanlı olduğu, hadiseler karşısında daha çok heyecanlandığı psikolojik bir gerçektir. Gutteyman de bu konuda şöyle demektedir:

> *"Kadında idrak, tahayyül, düşünce, isteyiş ve hareket gibi cihetlerin hep umumiyetle heyecanlılığa uygun düşen ve sadece bu zaviyeden anlaşılması mümkün olabilen, karakteristik hususiyetler vardır. Nitekim bu âmil gözetilmeden yapılacak etüdlerde, kadın ruhu, mühim bir kısmı itibarıyla muamma kalır."*13

Evet; iki kadının şahitliğinin bir erkeğin şahitliğine denk tutulması, hiçbir zaman kadının, erkeğin yarısı olduğu manâsına anlaşılmaz. Çünkü bu şahitlikte, yani her türlü teminatın bulunmasına önem verilmiş olan hukuki sahada bir icraattır. Bu şahitlik, sanığın ister lehine ister aleyhine olsun fark etmez.
Kadın, tabiî temayyülleri sebebiyle çabuk heyecanlanan ve merhamet tarafı ağır basan, davanın şart ve sebeplerinin tesiri altında kalması mümkün olan bir tabiata sahiptir. Dolayısıyla burada şahitlerden birinde herhangi bir sapma olduğunda, diğerinin ona hatırlatarak, gerçeğin ortaya çıkarılmasını garanti altına alma maksadı vardır. Kimsenin itiraz edemeyeceği ve tamamen insanın dışında, yaratılıştan gelen böyle bir özellik karşısında, *"kadın, erkeğe eşit tutulmuyor"* diyerek, Kur'an'ı yeltenme, sadece bir inattır, maksatlı bir tutumdur ve daha çok inkârdan veya nifaktan kaynaklanır.
Tenkit edilmek bir yana, tam tersine İslâm'ın, heyecanları ve duygusallığı erkeğe nazaran çok daha önde olan kadını, heyecanını daha da artıran hadiselere şahit olması durumunda, kendisine yardımcı vererek manevî büyük mesuliyetler altında kalmaktan kurtarması ve toplumda şahitlik müessesesini gerektiği şekilde işletmesi, hem kadın, hem adalet, hem toplum açısından sadece alkışlanacak bir durumdur.

3. Kadının Yalnız Başına Şahitliği

İslâm'da daha çok kadının sahasına giren ve başkalarının muttali olamayacağı kadınlığa ait işlerde, tek kadının şahitliği kabul edilir. Zira şahitlikten maksat, gerçeğin ortaya çıkması, zulme meydan verilmemesi ve hakkın zayi olmamasıdır. Yoksa şahidin erkek veya kadın olması asıl mesele değildir.
*Doğum, bekaret ve kadınlara ait bazı önemli hastalıklar hakkında kadınların şahitliği geçerlidir. Miras alabilmesi için, doğan çocuğun ses verip vermediği mevzuunda yine kadınların şahitliği kabul edilir. Ramazan hilalinin tesbiti hususunda da yine kadınların şehadeti, aynen erkeklerin şehadeti seviyesinde geçerlidir.*14

Erkeklerin ekseriyetle göremeyeceği, bilemeyeceği, bekâret, evlilik, doğum, hayız, süt emzirme ve kadınlara ait hastalıklar hakkında münferit olarak şehadetleri, Maliki, Şafii ve Hanbeli âlimlerine göre de makbuldür.15

Dipnotlar:

1. Tehanevi, Keşşafu Istılahati'l-Fünûn, 2/737-738.

2. Kurtubl, Cami, 3/390.

3. Buhari, Sahih, 3/152; Tirmizî, Sünen, 4/475.

4. Ahmed b. Hanbel, Hanbel, Müsned 6/189; Tirmizi, Sünen, 4/474.

5. Buhari, Sahih, 3/148.

6. Zühayli, el-Fıkhu'l-İslâmi, 6/564.

7. Züheyli, a.g.e., 6/564.

8. İbn Ebi Şeybe, Musannef, ; Zeylaî, Nasbu'r-Raye, 4/81

9. Zühayli, a.g.e., 6/568-569; İbn Hümam, Fethul'l-Kadir, 4/52; İbn Abidin, ed-Dürrü'l-Muhtar, 4/405.

10. Zühayli, a.g.e., 6/574.

11. Bekir Topaloğlu, İslâm'da Kadın, s. 241.

12. Dikmen, İslâmda Kadın Hakları, s. 204.

13. Zühayli, a.g.e., 6/571

14. Zühayli, a.g.e., 6/572; Bu mevzudaki hadisler için bkz. Heysemî, Mecmeu'z-Zevaid, 4/201; Zeylaî, Nasbur'r-Raye, 4 /80-81.

Kur’an neden Arapca indi? Neden Araplara indirildi?

ateistlerecevap.org/2017/04/kuran-neden-arapca-indi-neden-araplara.html

by Ateistlere Cevap - April 10, 2017

Değerli kardeşimiz,

Cevap 1:

Bu konuda detaylarla birlikte bir şeyler yazmak “soru-cevap” sitilimizi aşar, kitap yazmak veya uzunca bir makale yazmak icap eder. Bu sebeple, -bildiğimiz kadarıyla- bu konunun anlaşılmasına katkı sağlayacak bazı noktalara dikkat çekmekle yetineceğiz.

a. Kur’an’ın kendisine vahiy olarak indiği peygamber(a.s.m)’in dili Arapça idi. Bir insan olarak Hz. Muhammed(a.s.m)’e Kur’an başka bir dilde inseydi elbette onu anlayamayacaktı. Tebliğ ve teybinle/açıklamakla görevli olan peygamberin(a.s.m) anlamadığı bir kitabı başkasına tebliğ ve açıklaması mümkün olabilir miydi?

> “Biz her peygamberi, kendi milletinin lisanı ile gönderdik, ta ki onlara hakikatleri iyice açıklasın.”*(İbrahim, 14/4),*
> “Eğer biz Kur’ân’ı yabancı bir dille gönderseydik derlerdi ki:*‘Neden, onun âyetleri açıkça beyan edilmedi? Dil yabancı, muhatap Arap! Olur mu böyle şey?’* ” *(Fussilet, 41/44)*

mealindeki ayetler bu gerçeğe dikkat çekmiştir.
b. Kur'an, Allah'ın diğer kitap ve suhufları gibi elbette belli bir yerde, bir muhitte, bir çevrede gelmek zorundaydı. Yani, bütün insanlara birden hitap edecek şekilde, bütün dillerde birden gökten yağar gibi yeryüzüne inmesi sünnetüllaha aykırıdır. Söz gelimi İbranice konuşanlara Tevrat o dilde geldiği gibi, Kur'an'ın da ilk muhatapları olan Araplara Arap lisanıyla gelmek durumundaydı.
c. Kur'an-ı hakim, diğer semavî kitaplardan farklı olarak ifade tarzıyla, lafzıyla da bir mucize olmasıdır. İlk muhatapları olan Araplarca, Kur'an'ın bu harika belagatı, eşsiz fesahati, benzersiz bedî' sanatının anlaşılması için, ilahî hikmet tarih içersinde Arapça'ya *–diğer dillerden farklı-* bir özellik, bir genişlik, kazandırmıştır. Bu bağlamda Arapları da ümmi bir millet olarak hazırlayıp, tarihî iftihar tablolarını yazıya dökemedikleri için hafızalarına yazmak zorunda bırakmıştır. Tarihlerini kafalarına kazımak için veciz sözler, kinaye, mecaz, istiare, teşbih gibi bedi dil sanatlarını kullanmak mecburiyetinde kalmışlardır.
Bu sistem Araplarda şiir ve belagatı insanlık camiasında eşsiz bir zirveye taşımıştır. Bu husus, Arapların Kur'an'ı beşer üstü bir kelam olduğunu anlamalarını sağlamıştır. Bu sebepledir ki, yüz binlerce insan Kur'an'ın belagatına secde etmek zorunda kalmıştır. Büyük çoğunluğu Kur'an'ın bu eşsiz üslubu karşısında fazla dayanamayıp İslam dinine girmiştir. Siyasî, sosyal, kültürel, ekonomik gibi sebeplerden ötürü, İslam'ın hakikatlerine kulağını kapayanlar bile Kur'an'ın bu eşsiz ifade tarzının güzelliğini itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Babalarının dinlerini terk etmeme adına bu mucizeye *"sihir"* demekle işin içinden sıyrılmaya çalışmışlardır.
Bu açıklamalardan anlaşılıyor ki, Kur'an'ın Arapça olarak inmesinin bir hikmeti de *–aklî / manevî ve lisanî bir mucize olan Kur'an'ın harikalığını yansıtma kabiliyetinde olan-* Arapça dilinin bu özel konumudur.
d. Hikmet açısından önemli bir husus da şu olabilir ki; evrensel bir vahiy olan, bütün insanlara hitap eden, kıyamete kadar yürürlükte olmaya devam eden Kur'an'ın kullandığı lisanın konumu büyük önem arz eder. Sözcüklerinin değişik manalara gelebilecek şekilde geniş kapsama, az sözle çok manaları ifade edebilecek şekilde veciz üsluba, mecaz ve hakikati, mantık ve mefhumu, delalet ve mazmunu, sarahat ve işaratı yansıtabilecek şekilde incelikleri barındıran, estetik sanata sahip olmasıyla Arapça *–böyle cihanşümul bir vahiy olan-* Kur'an'ın dili olmaya hak kazanmıştır.
e. Şunu da unutmamak gerekir ki, *Kur'an hangi dilde gelseydi, aynı sualler onun için de geçerli olacaktı.* Halbuki vahiy, mutlaka insanların kullandığı dillerden biriyle inmek durumundadır. Bu ser-meşkle daha pek çok şey aşk edilebilir.
Cevap 2:
Bir ilahi kitap aynı anda bütün milletlerin dilinde gönderilemeyeceğine ve peygamber aynı anda bütün milletlerden çıkamayacağına göre bir dilin ve kavmin seçilmesi aklen zaruridir. Peygamberimizin Araplar içinden gönderilmesinin ve Kur'an'ın Arapça olmasının milliyetçilikle ilgisi yoktur. Çünkü İslam menfi milliyetçiliği yani ırkçılığı yasaklar. Her millet ibadetler, haram- helaller ve Kur'an'ın öngördüğü ahkam dışındaki muamelerinde kendi örf ve kültürüne göre hareket eder, kendi geleneklerini yaşar. Diğer milletlerin Arap kültürünü

yaşama zorunluluğu yoktur. Ama aynı dine mensup olmanın verdiği ilgiyle Müslüman milletlerin birbirini etkilemesi tabiidir.
İkinci bir husus, Kur'an'ın Arapça olmasını ve Hz. Peygamberin Arap milletinden çıkmasını takdir eden Allah'tır. Allah ise yaptıklarından dolayı kullara hesap vermez.
Kur'an'ın, her türlü dış etkiden masun kalan ve nahiv lisanı olan Arap diliyle gönderilmesinin sayısız hikmetleri vardır.
Bizi yaratan Allah, Kur'an-ı Kerimi Arapça olarak bize göndermiş. Elbetteki manasını öğrenmek için Türkçe, İngilizce gibi mealleri okumamız gerekir. Ancak namaz ibadetinde okuduğumuzda mutlaka aslından orjinalini okumalıyız. Çünkü onun aslı Arapça'dır. Allah Kur'an'ı Arapça olarak indirmiştir. Tercümesi Kur'an yerine geçemez.
Örneğin bir çekirdeğin aslını bozarak parçalara ayırsak, sonra da toprağa eksek ağaç olamayacaktır. Çünkü özellikleri kaybolmuştur. Bunun gibi Kur'an ayetleri, kelimeleri ve harfleri birer çekirdek gibidir. Başka dillere çevrilince özelliğini kaybedeceği için Kur'an olmayacaktır.
"Manasını anlamıyoruz" düşüncesine gelince, ister aslıyla isterse mealleriyle Kur'an'ın manasını anlamak ve onun hükümleriyle yaşamak, her Müslümanın görevidir. Zaten Kur'an anlaşılmak ve yaşanmak için gönderilmiştir. İngilizce bir kitabı bile anlamak için İngilizce öğrenen bir Müslümanın, Kur'anı anlamak için neden Arapça öğrenmediğini de bir düşünmek gerekir.
Ayrıca biz anlamasak da onun bize faydası vardır. Örneğin, dili tad alma özelliğini kaybetmiş bir insan yediği yemek ve gıdalardan faydalanamayacak mıdır?.. Kişinin dili tad almasa da yediği gıdalar gerekli organlarına gidecektir. Kur'an okumak da bunun gibidir. Aklı Kur'an'ın manasını anlamayan bir insan, onu ruhunun midesine atınca, aklı anlamasa da ruhunun diğer özellikleri onun manalarını alacaktır.
Diğer taraftan Kur'an'ın her harfine en az on sevap verileceği bildiriliyor. *(Tirmizi, Sevabü'l-Kur'an, 16, 2912)* Yüce Rabb'imizin (cc) lütfuna bakalım ki, Kur'an'ın her harfine en az on sevap veriyor. Kur'an'ı cuma, bayram, Ramazan, Kadir Gecesi gibi mübarek ve özel vakitlerde okuduğumuzda ise her harfine verilen sevap karşılığı bire yedi yüz hatta bire 700.000'e kadar çıkmaktadır. Meallerin mutlaka faydası var, ama hiçbir meal Kur'an yerine geçmeyeceği için, Kur'an'ın her harfinden alınan sevabı da alınamayacaktır.
Cevap 3:
İlk nazarda müminin, Allah'ına anladığı bir dil ile kulluk etmesi daha tabii ve temenniye şayan görünüyor; bunun için de en iyi vasıta ana dilidir. Fakat mesele incelendiğinde, farklı boyutlara ulaşmaktadır: Her şeyden önce dua ile namaz arasında açık bir ayırım yapmak icabeder. Namaz dışındaki duada mü'minin ihtiyaçlarını ve dileklerini Rabbine istediği dilde bildirmesi yasak değildir. Bu şahsi bir meseledir ve kulun, Halıkı ile olan vasıtasız münasebetleri ile ilgilidir. Buna mukabil namaz, kolektif ve umumi bir ibadettir ve namaza iştirak eden diğer mü'minlerin ihtiyaçları da dikkate alınmalıdır.
Namaz, prensip olarak ve tercihen cemaatle kılınır; tek başına (ferdi olarak) kılınan namaza müsaade vardır, fakat asla tercih edilmez, tercih cemaatle kılınan namazadır.
Şayet, İslamiyet herhangi bir bölgenin, ırkın veya milletin dini olsaydı, hiç şüphesiz sadece bu

bölgenin, bu ırkın veya bu milletin dili kullanılabilirdi. Fakat, bütün ırklardan ve dünyanın bütün noktalarında oturan ve her biri diğerleri tarafından anlaşılmayan yüzlerce dili konuşan mü'minlere sahip, cihanşumul bir dinin icapları başka olacaktır. Mesela, Çince bilmeyen bir Türk Çin'e gittiğinde, sokaklarda bir takım Çince sesler işitecek ve onlardan hiçbir şey anlamayacaktır. Eğer bu sözler ezanın veya Allahü Ekber'in tercümesi ise, hiçbir şeyin farkına varamayacak ve mesela cuma namazını kaçıracaktır. *(Çin'deki camiler, Türkiye'de minareleri ile kendini belli eden camilere hiç benzemez.)* Aynı şekilde Türkiye'den geçen Çinli bir Müslümanın, *(Türkiye'deki Müslümanlar kendi dilleriyle ibadet ettikleri takdirde)* dindaşlarıyla ortak hiçbir tarafı olmayacaktır. Şu hâlde cihanşumul bir dinin bazı müşterek esasları olmalıdır. Bu konuda ezan ve kıraat, şüphesiz iki esas unsuru teşkil eder.
Beynelmilel kongre ve toplantılarda bu durumun bir örneği görülebilir. Mesela, Birleşmiş Milletler'de herkes kendi lisanını değil, Fransızca ve İngilizce gibi müsaade edilen dilleri kullanır. Umumun menfaati için hususi menfaat feda edilir.
Meselenin diğer bir cephesi daha vardır: Hiçbir tercüme, asla orijinalinin yerini tutamaz. Burada şu noktayı bilhassa belirtelim ki, İslam'dan başka hiçbir din, peygamberine gönderilen vahyin orijinaline sahip değildir. Bütün Hristiyanların, Yahudilerin ve Mecusilerin sahip olduğu dini kitaplar, tercümeler, toplamalar, vs.dir.
Şunu da unutmayalım ki, namazda kullanılacak pek az kelime vardır. Önce ezan ve kamet, sonra *"Allahu Ekber", "Sübhane rabbiye'l-azim", "Sübhane rabbiye'l-a'la"* gibi ifadelerin yanı sıra Fatiha suresi ve iki kısa sure. Hepsi bir sahifeyi aşmaz. Ve bu kelimelerin ekseriyeti herkesçe bilinir, bütün Müslümanların dillerine geçmiştir. O derece ki, çocuk veya namaza yeni başlayan biri, onları manalarıyla birlikte ve kendisini zahmetsiz ve büyük bir gayret sarfetmeden öğrenir. Bu ifadelerin manası bir defa öğrenilince, artık itiraza yer kalmaz. Dünya işleri için lügatlar dolusu yabancı kelimeyi ezberleyenler, ebedi saadetin reçetesi olan ibadetlerimiz için Allah kelamından bir sayfalık ezberi fazla buluyorlarsa, şu gerçeği hatırlasınlar: *Allah'ın, bizim ibadetlerimize ihtiyacı yoktur. Ona ihtiyaç duyanlar sadece bizleriz.*
Cevap 4:
Kur'an niçin aslından okunmalı?
Kur'an-ı kerim'de altı yerde "Kur'anen Arabiyyen" ifadesi geçer. Yani Cenab-ı Hak, Kur'an-ı Kerim'i Arapça olarak indirdiğini bildirir. İbrahim suresinin 4. ayetinin meali de şöyledir:

> "Hak dini onlara açıklasın diye, her peygamberi biz kendi kavminin lisanıyla gönderdik. Sonra Allah, dilediğini sapıklığında bırakır, dilediğini de doğru yola iletir. Onun kuvveti her şeye galiptir ve o her şeyi hikmetle yapar."

Bu durumda Kur'an'ın manası nasıl Allah'tan gelmişse, lafzı, ifadesi ve yazılışı bakımından da ilahidir. Kur'an dendiği zaman hem onun Arapça olarak okunan lafzı ve kelimeleri, hem de anlaşılan manası akla gelir ve hakikatte de öyledir. Bu iki hususiyeti birbirinden ayırmak,

farklı mütalaa etmek mümkün değildir. Kur'an ancak kendi lisanı üzerine okunabileceği için, sadece o lisanın kendi harfleriyle yazılır, o harflerle okunur.
Araplardan başka Farsça, Hintçe, Çince, Uzak Doğu dilleriyle konuşan Müslümanlar da, biz Türkler de Müslüman oluşumuzdan bu yana Kur'an'ı Arapça olarak yazmış, o dille okumuşuz. İslam alimlerinin de ortak görüşü, Kur'an'ın başka dille yazılamayacağı yolundadır. Bunda ittifak vardır.
Zaten Kur'an'ı başka bir dille yazmak mümkün olmadığı gibi, başka bir dille doğru olarak okumak da mümkün değildir. Çünkü Kur'an harflerinin kendisine has özellikleri vardır. Bu harflerin bazılarının karşılığı ve okunuş şekli başka dilin alfabelerinde mevcut değildir. Söyleniş bakımından birbirine benzer harfler olsa da mahreçleri *(ağızdan çıkış yerleri)* itibariyle de farklıdır. Mesela, Arapça için "lügat-ı dad" denir; yani Fatiha suresinin sonundaki "veleddallin" deki "dad" harfi hiçbir lisanda bulunmamaktadır. Bu harfin bulunduğu bir kelimeyi başka bir lisanın ifade etmesi mümkün değildir.
Mesela, Türkçede sadece "h" harfi yerine Arapça'da üç çeşit "h" harfi vardır. Noktasız "ha" noktalı hırıltılı "ha" ve "he". Aralarındaki farkı küçük bir misalle açıklayalım. Noktasız ha / ح ile yazılan "mahluk" مَحْلُق , noktalı hırıltılı ha / خ ile yazılan "mahluk" مَخْلُق ve he / ه ile yazılan "mahluk" مَهْلُق. Her üçünün de Türkçe de yazılışı ve okunuşu aynıdır. Halbuki Arapça'da birincisi tıraş edilmiş, ikincisi yaratılmış, üçüncüsü ise helak edilmiş anlamındadır. İşte Kur'an'ı Latince yazıdan okuyan birisi bu farkları anlayamayacağından, söz gelimi Allah'ın yaratmasından bahseden bir ayeti, farkına varmadan *"tıraş etmek"* veya *"helak etmek"* manasına okuyabilecektir.
Yine Kur'an harflerinin içinde üç adet "ze" vardır. Biri ince "ze / ز ", biri peltek "zel / ذ ", diğeri de "zı / ظ" dır.
Türkçe deki "s" yerine üç harf bulunur. "sin / س " , "sad / ص" ve peltek "se / ث ".Arapça'ya has bir harf vardır ki, o da "ayın / ع" olarak okunan harftir. Bu harf başka bir dilde pek bulunmamaktadır.

> *Şimdi Kur'an harflerini bilmeyen bir kişi, yukarıdaki harfler Türkçe ile yazıldığı zaman nasıl okuyacaktır? Bu harfleri çıkaramadığı gibi, okuduğu kelime ve ayetler de birer Kur'an kelimesi ve ayeti olmaktan uzak olmaz mı?*

İşte Latin harfleriyle yazılmış olan Kur'an'ı, daha bunlar gibi pek çok mahzurlardan dolayı doğru olarak okumak mümkün değildir. Kur'an okumasını öğrenmek isteyen kimse ancak onu aslından okumak suretiyle öğrenebilir. Böylece sıhhatli bir neticeye varmış olur.
kaynak: www.sorularlaislamiyet.com

Allah’a iman ile puta iman arasındaki fark nedir?

ateistlerecevap.org/2017/04/allaha-iman-ile-puta-iman-arasndaki.html

by Ateistlere Cevap - April 8, 2017

– İman, inanmaktır. Kim neye inanırsa, ona iman etmiş olur. Putçular / müşrikler Allah’ın varlığına inanmakla beraber, putlarının da Allah katında kendilerine şefaatçi olacağını düşünüyorlardı. Onların bu inançları, putların ilahlığına bir nevi imandır.
– İman, kalbe ait bir husustur. Bu sebepledir ki, İslam’da

> “Dinde zorluma yoktur.” *(Bakara, 2/256)*

prensibi çok önemli bir kuraldır. Buna göre, bir putu kırmakla imanı elde edemezsiniz. Önemli olan putçuluk düşüncesini zihinlerden silip atmaktır.
– Bununla beraber, insanlar genellikle aklî muhakemelerini kullanarak karar veremiyorlar. Daha çok bir gelenek halinde cereyan eden hususlara bakarak karar verirler. Heykellerin varlığı bu açıdan olumsuz bir semboldür. Halkın büyük kısmı *-o güne kadar babalarından, atalarından bir ilah olarak taptıkları, gördükleri-* putların bu sembollerini gördükçe eski inançlarını kuvvetlendiriyorlar. Onları gördükleri anda eskiden beri onlara yapılan ibadeti hatırlarlar. Bu ise tevhit inancının topluma yerleşmesine engel teşkil eden bir unsurdur.

İşte bu olumsuz tabloyu zihinlerden silmek için; yani, putçuluk fikrini zihinlerden silip atmak için göz önündeki heykelleri de ortadan kaldırmak gerekiyordu. *Putların kırılmasının hikmeti budur.*
"Ya; insanı, put'un karşısında 'el-pençe divan' durduran sebep ile Tanrı karşısında kıyam ettiren sebep aynı ise? Misâl; Tanrı, yarattığı insanın beklenti, zaaf ve korkularını kullanarak, kendisi için "iman" devşirmeye tenezzül eder mi ?" şeklindeki soruya gelince;
Buradaki asıl mesele, folklor oynamak değil, vakit geçirmek için eğlencelerden birini tercih etme meselesi değil, ölümden sonraki hayatta ölüm-kalım meselesidir.
Bir an için -*farzımuhal*- diyelim ki, Allah'a karşı el pençe durmakla, bir putun karşısında el pençe durmak aynı korku ve ümitler sebebiyledir. Peki, bu iki korku ile iki ümit arasındaki farkı nasıl görmezlikten gelebiliriz?.. Her şeyin dizgini elinde, her şeyin anahtarı yanında, bütün kâinatın tek yaratıcısı olan, bütün yarar ve zararları kendi elinde tutan ve varlıkta yegâne hükümran olan Allah'a karşı duyulan korku ve ümit ile elinden hiçbir şey gelmeyen, kendi varlığından bile haberi olmayan, bize asla ne zararı ne de yararı dokunmayan cansız putlar ve heykeller karşısında duyulan korku ve ümit aynı olabilir mi?
Hakikat ile hayal, akıl ile hezeyan, gerçek ile kuruntu, doğu ile batı, yer ile gök, cennet ile cehennem ne kadar birbirinden uzaksa, bu iki duruş da o kadar birbirinden uzaktır.
– Allah'ın kimseden bir beklentisi yoktur. Bir padişahın halkına verdiği hediyelerini bir rüşvet olarak telakki etmek, bir doktorun hastasına verdiği ilaçları bir beklenti aracı olarak düşünmek, bir anne-babanın evlatlarına gösterdikleri ilgiyi bir menfaat devşirmek olarak algılamak ne kadar çirkin bir saplantı ise, hiçbir şeye muhtaç olmayan Allah'ın dünyada verdiği nimetlerine teşekkür edip edepli olduğunu gösteren kulları ile edepsizlik eden şımarık kullarını ayırt etmek ve ahiretteki karşılığı ona göre tevzi etmek için yaptığı iman davetini, bir nevi menfaati devşirme olarak tasavvur etmek, hezeyanların en antika çukurlarında bocalamak anlamına gelir.
Şu mealdeki ayet-i kerime bu hastalığı tedavi edecek güçtedir:

> "Ey insanlar! Siz hepiniz Allah'a muhtaçsınız. Hiçbir şeye ihtiyacı olmayan, her türlü övgülere ve hamdlere lâyık olan ise ancak Allah'tır. O dilerse sizi ortadan kaldırır ve yerinize başka mahlûklar yaratır. Bunu yapmak Allah'a zor değildir." *(Fatır, 35/15-17)*

– Allah ile putlara karşı duruşun mahiyetini fark etmek için, Kur'an'ın Allah'ın sözü olduğunu kavramaya çalışmak ve samimi iman etmek gerekir. *Zira ilim olmadan cehaletten kurtulmak imkânsızdır.*

Sevgili olmak haram ise nasıl evleneceğiz?

ateistlerecevap.org/2017/04/sevgili-olmak-haram-ise-nasl-evlenecegiz.html

by Ateistlere Cevap - April 7, 2017

"Yazının sonundaki ve başındaki videoları mutlaka izeyin!"

Değerli kardeşimiz,
Flört yarardan ziyade zarar veriyor

Kadın-erkek arasındaki duygusal ilişkiye flört deniyor. Batı toplumlarına baktığımızda önceleri flört, gençlerin duygusal açıdan olgunlaşmalarını, çeşitli komplekslerinden kurtulmalarını, cinsellik konusunda bilgilenmelerini, eşlerin evlilik öncesinde birbirlerini tanıyarak bilinçli bir beraberlik oluşturmalarını sağlayacak bir tecrübe ve eğitim biçimi olarak kabul edilmiş ve hoş görülmüştü.

Fakat duygusal ilişkiler, kendisine ilişkin bütün düşünce ve varsayımların iflasını ilan edercesine büyük bir hızla fiziksel ilişkiye dönüşerek gündemden düştü. Batılı toplumlar günümüzde bir yandan bir süre önce son derece masumane ilişkiler olarak baktığı flört olayının önüne yığdığı toplumsal sorunlarla boğuşurken, bir yandan da artık duygusal ilişkinin yerini alan cinsel özgürlük gibi kavram ve olguları tartışmaya başladı.

Günümüzde flört, yani evlilik öncesi gençlerin birbirlerini tanıma ve tanışma bahanesi ile belli süre beraber olması yaygınlaştı. Dinimizde yeri olmamasına rağmen İslamî duyarlılığı olan insanlar arasında bile görülebiliyor artık. Burada hemen şunu söyleyelim ki, "Gençler

önceden görüşür ve flört ederse, birbirini yakından tanıma imkânları olur. Eğer huyları, anlayışları farklı ise, evlenmeden önce daha işin başındayken, işi bitirmiş olurlar" iddiası da çok yanlış.

Tecrübeler hiç de böyle olmadığını gösteriyor. Günümüzde en çok boşanma, flörtsüz evliliğin yapılmadığı Batı ülkelerinde olmaktadır. İki taraf da, tanışma devresinde, birbirlerine hoş görünmek için beraber bulundukları zamanlarda, gayet toleranslı davranıp, kötü huylarını birbirlerine hissettirmemeye çalışır, birbirlerini yanıltırlar. Ancak evlendikten sonra anlaşılır gerçek durum… Fakat iş işten geçmiş olur.

Bunun için, evlenilecek kimselerin gerçek hâlleri, evlenilmeden önce öğrenilmelidir. Bu da ancak tecrübeli kimselerin araştırmasıyla, o kimselerin evveliyatını iyi bilen, güvenilir kimselere sormakla olur.

Ayrıca, bekârken çok kimseyle görüşen, çok kimseyle eğlenen erkek ve kızda, evlendikten sonra da çok kimseyle görüşme arzusu devam eder. Bir kişiye bağlı kalmak, zamanla onu sıkmaya başlar; değişiklik arayışına girer. Bunun sonucunda da, her gün gazetelerde boy boy resimlerini gördüğümüz aldatmalar, kavga gürültüler ve cinayetler meydana gelir. Bir anlık gaflet, değişiklik arzusu, kişilerin hem dünya, hem de ahiretlerini karartır. Aman dikkat!

Bunlar belki manasız gelir çok gence. Çünkü gönlünü kaptırana verilecek nasihat, ona deli saçması gibi gelir. Onun için Peygamber Efendimiz, "Sevgi, insanı sağır ve kör eder" (Keşfü'l-Hafa, 2/129) buyurmuştur.

Sağıra ne anlatsanız duymaz. Görmeyen bir kimse, ne yapsanız görmez. Bu bakımdan ileri görüşlü, tecrübeli ana-babanın, akrabanın ve iyi arkadaşların tavsiyelerine kulak vermeli. Ana-baba, oğlunun veya kızının evleneceği kişiye, evlâtlarının gözü ile bakmaz. Acı tecrübelerin verdiği dersle bakar. Ana baba sadece görünüşe değil, perdenin arkasına da bakar. Çünkü gerçeği görmeye mâni olur perde…

Flörtsüz evlilik olmaz mı?

Flört dönemi, gerçek beraberliği çoğu zaman aksettirmez. Eğer flört, gerçek hayatın aynısı olarak yaşanabilse, belki evliliğin nasıl gideceğine dair ipuçları verebilir, ama bunun da başka bedelleri vardır malûm. Bildiğimiz anlamdaki flört, yani arada sırada görüşüp gezmek, sohbet etmek ise, aslında gerçek hayatta olunandan farklı bir kişiliğin sergilendiği bir dönemdir.

Örneğin kişi günün yirmi üç saati tek başına, sessiz ve sakin bir hayat sürüyor, biriken sohbet ve gezme ihtiyacını günde bir saatlik buluşmalara saklıyorsa, o bir saatte çok konuşkan, canlı, eğlendirici biri gibi davranabilir. Ve "çıktığı" kişi de canlı, atak, sosyal

insanlardan hoşlanıyorsa onun gözüne hoş görünebilir.

Ama iş evliliğe gelince, o hareketli görünen kişinin günde ancak bir saat gezmeye ve sohbete tahammül edebildiği, aslında çok durgun ve sakin bir hayatı sevdiği açığa çıkar ve sürtüşmeler başlar.

Ben üç-dört yıl flört edip birbiriyle çok iyi anlaşan, ama evlenince birkaç ayda hayal kırıklığı yaşayan nice insanlar gördüm. Evlilik hayatı başlayınca "Reklamları izlediniz, şimdi haberler" anonsu yapılmış gibi olur.

"Peki, flört bile olmadan evlenilecek kişi nasıl seçilebilir?" diyebilirsiniz. Aslına bakarsanız bir insanın, karşısındaki kişiyi tanıması o kadar da uzun bir zaman gerektirmez. Yapılan araştırmalar özellikle kadınların, karşılaştıkları kişiyi ilk üç dakika içinde değerlendirip kategorize edebildiğini göstermiştir.

Dikkatli bir insan için yüz hatları, mimikler, ses tonu, konuşma biçimi, hatta kullanılan kelimeler bile kişiliğe dair önemli işaretler taşır. Ve özellikle hanımlar bu tip işaretleri çok iyi değerlendirirler.

Mesela karşınızdaki kişiye "Hava bu gün ne güzel, değil mi?" diye sordunuz diyelim. Hepsinden de ayrı bir kişilik yapısına işaret eden çeşit çeşit cevaplar alabilirsiniz.

– Gerçekten harika bir hava var, insanın içi coşkuyla doluyor. (Canlı, iyimser.)
– Böyle havaları çok mu seversin? (Karşısındakiyle ilgilenen.)
– Hı hı. (Kontrollü ve ketum.)
– Haklısın, çok güzel, değil mi? (Uyumlu, paylaşımcı.)
– Esas üç gün önce çok daha güzeldi. (Geçmişte yaşayan.)
– Yaa, bu güzel havada eve tıkıldık işte. (Şikâyetçi, karamsar.)

Bakın, bir tek cümleden ne kadar çok ipucu çıkartabiliyorsunuz. Yeter ki ona iyi bakın, dikkatli dinleyin ve ipuçlarını değerlendirin. (Dr. Yusuf Karaçay)

Flörtün zararları nelerdir?

Flörtün pek çok sakıncası vardır: Flörtte bir tuzak vardır. Flörtte çok defa, kız, erkek tarafından kandırıldıktan sonra terk edilir. Tabi tam tersi olduğu durumlar da olabilir.

Flört, gençlerde gafilce tecrübelere yol açar. Bu tecrübelerin çoğu, kötü şekilde sonuçlanır. Tecrübe için insan, cebine barut koyup kendini tehlikeye atmaz. Ateşle barut bir arada durmaz. Yılan acaba nasıl sokar diye yılanla oynanmaz.

Flört, akıl mantık hislerini alt üst eder. Flörte alışan, sık sık arkadaş değiştirir. Kızı kandırıp terk eden erkek hain, kandırılan kız da maskara durumuna düşer. Flörtte çok defa, iffet elden gider. Namuslu Müslüman bir kız için bundan büyük felaket olamaz. Flört, pek çok genci serseri, müsrif ve perişan eder. Gençler arasında aşağılık kompleksi, kıskançlık, kin, nefret, karamsarlık ve çeşitli ruhî bunalımlar doğurur.

Flört arzusu, tenhada buluşmaya davet eder. Sonunda, birçok gencin başı belaya girer. Sonrasında ise pişmanlıklar ve acılar yaşanır.

ABD'deki Pennsylvania Üniversitesi'nde yapılan bir araştırmada, 1964 ile 1997 yılları arasında evlenen 1400 kişiye evliliklerindeki deneyimleri sorulmuş.

Bilim adamı Claire Kamp-Dush, evlenmeden önce aynı evi paylaşan çiftlerin, diğer çiftlere göre daha mutsuz olduklarını söylediklerini ve boşanma oranlarının daha yüksek olduğunu belirtiyor. Çiftlerin birlikte yaşamaya karar verirken, muhtemel bir ayrılığın daha kolay olacağı düşüncesiyle yeterince ince eleyip sık dokumadığını belirterek, evlilik kararında da genelde birlikteyken harcanan emek ve çocukların etkili olduğunu söylüyor.

Sadece kendi zevkini önemseyen genç bir erkek, kokladığı çiçekten hemen doyar, sonra başka bir renk, başka bir çiçek arar. Artık bu sahne onu avutmaz, ondaki esrar, onu çeken cazibe, bağ ve düğümler çözülmüştür. O artık başka bir cazibe, daha esrarlı bir düğüm ister, başka eğlenceleri kovalar. Bu bakımdan flört hususunda kız veya kadın, çok hassas olmalıdır.

Dinimiz flörte izin verir mi?

Dinimiz elbette böylesi bir ilişkiye izin vermez. Birbirine yabancı iki karşı cinsin tenha bir yerde baş başa kalışları; hislerinin isyanına, yaratılışta var olan duyguların ayaklanmasına vesile teşkil eder. Cinsî hislerin ayaklanması ve isyanından sonraki safhaları ise kimse kestiremez. Atalarımız "ateş ile barut yan yana durmaz" demişler.

Böylesi ilişkiler gayet masumane bir şekilde başlar, ancak neticesi genelde hüsran olur. Toplum hayatındaki pişmanlıkların, hatta cinayetlerin ve kötülüklerin büyük çoğunluğunun bu ikaza kulak asmayıştan, aradaki sınırı aşıp taşmaktan kaynaklandığı da yaşanan günlük olaylarla sabittir. Gazete ve televizyonlar bu tarz haberlerle dolu değil mi?

Bunun istisnası yok mu, her kadın, her erkek böyle mi? Elbette öyle bir iddiamız olamaz. Elbette her kaidenin istisnası olur. Lakin istisnalar hep müstesna kalır, umumi hükmü değiştirmez.

Kadın kendisini şaibe altına sokacak laubaliliklerden uzak kalmalı, kolay elde edilen, kolayca

da terk edilen eğlence metaı haline gelmemelidir. Erkek de hayata sadece ve sadece şehevi bir gözlükle bakmamalı, Allah'ın kendisine verdiği enerjiyi böylesi basit duygu ve düşüncelerle tüketmemeli, beynini çalıştırmalı ve yarınlara öyle yürümelidir.

Kız arkadaşımla gizli dinî nikâh yaptırabilir miyim?

Günümüzde pek çok genç bu soruyu sorabiliyor. Sizlere burada yaşanmış bir hadiseden bahsedeyim. Bir Hoca'ya gencin biri şöyle bir soru soruyor:
"Hocam! Normal evlenme zamanım gelince hayatımı birleştirmek istediğim bir kız arkadaşımla dinî nikâh yaptırmak istiyorum. Ancak ailemizin buna izin vermeyeceğini de biliyoruz. Şimdilik gizli dinî nikâh yaparak bu müşterekliğimizi sağlasak, zamanı gelince de resmî nikâhı düşünsek olur mu?"

Hoca gence şöyle diyor: "Dinî nikâhı öne alıp resmî nikâhı sonraya bırakmanızı, hem de bu nikâhı gizli yapmayı düşünmenizi, baskısı altında kaldığınız gençlik arzularınızın sizi yanıltması olarak görmekteyim. İnsan, arzusunun etkisi altında kalırsa, ne kadar olumsuz ve zamansız olursa olsun bir kılıf bulur, yine de arzularını gerçekleştirmeye yönelebilir. Bilinmeli ki, nikâh öyle basit bir olay değildir. Önünü sonunu iyi düşünmek gerekir.

Gizli de olsa dinî nikâhla yapılan evlilikte, evlilik hakları tümüyle gerçekleşir, taraflar birbirlerine karşı hak ve mükellefiyetleri yüklenmiş olurlar. Hatta mirasçı dahi olurlar. Ancak bu evliliği ispat etmek, oluşan hakları emniyet altına almak bugünkü kanunlarla mümkün olur mu?

Hele bir müddet sonra taraflardan biri, 'Ben bu gizli evliliği sürdürmek istemiyorum, sandığım kadar da cazip bir şey değilmiş!' deyip de çekiliverirse çare ne olur? Zaten çoğu kez delikanlının hevesi kısa zamanda bitiyor, böyle kolayca rest çekmeler görülüyor, kızcağız da ortada kalmaya mecbur, hatta mahkûm hale geliyor, pişmanlık olanca etkisiyle yaşanıyor; ama hiç faydası yoktur bu pişmanlığın...

Bu arada haberi olan aileler de olayın içine girince çıkmaz üstüne çıkmazlar başlıyor. 'Bir deli bir kuyuya bir taş atar, bin akıllı çıkaramaz' misali şaşırmalar söz konusu oluyor. Geriye tek çare kalıyor. Gizli nikâhın oluşan haklarını almak için imzalı, şahitli resmî nikâh...

Bundan dolayı Şafii mezhebinde, ailenin haberi ve rızası olmadan gizli evlilik yapılamaz. Hanefi'de ise ailenin haberi olunca tarafların birbirine denk olmadıkları anlaşılırsa ayırma hakkı söz konusu olur. En doğrusu, ailenin de izin vereceği normal evlenme vaktini sabırla beklemek.

Ancak böyle bir beklemeyi göze almak için, karşı cinslerle mahremiyet sınırlarını kaldıran laubaliliklerden uzak kalmalı, hisleri alevlendirecek ortamlardan kaçınılmalıdır ki, normal

evlenme vaktini bekleme sabrı göze alınabilsin.

Yoksa her fırsatta duyguları isyana yönelten gizli buluşma ve görüşmeler devam ederse bekleme sabrına sahip olunamaz, zamanı gelmeden gizli evlilik yapmaya kendini mecbur sanır, sonra da, ‘Tecrübeli büyüklerimiz bizi neden uyarmadılar?’ diye sitem dolu beddualar söz konusu olabilir.”

Gelip geçici hislerinizin kurbanı olmayın

O yüzden hislerinizi kontrolden çıkaracak ortamlardan uzak durun, mahremiyet sınırlarını aşarak aklınızın, mantığınızın, hatta ailenizin kabul etmeyeceği kararlar almaya kendinizi mecbur hale getirmeyin. Şunu unutmayın ki, insandaki cinsel duygular, mahremiyet sınırları içinde korunur da tahrike maruz kalmazsa, sahibini akıl-mantık dışı kararlar almaya zorlamaz, utanacağı yanlışı yapmaya mecbur bırakmaz.

Ne zaman bu konudaki sınırlar aşılır, yabancılarla yüz yüze, göz göze şaibeli şekilde buluşmalara, görüşmelere taşınırsa, o zaman akıllı insanın alamayacağı kararları aldıran duygu dayatmaları söz konusu hale gelir!

Efendimizin (a.s.m.) şu ihtarı da bunu ifade etmektedir zaten:
“Mahremiyet sınırlarını aşıp taşarak cinsel hislerini ayaklandıran insan, aklının ya tümünü ya da üçte ikisini kaybetmiş gibidir!” (Keşfü’l-Hafa, 2/129)

Artık alacağı kararlar, yapacağı işler aklının, mantığının değil de alevlenmiş hislerinin kararı olur. His ise önünü görmez, sonra aklı başına gelir; ama bu defa da zamanı geçmiş bir akıllanma olur bu. Böyle üzücü sonuçlara maruz kalmamanın tek çaresi, iki ikiye tenhalarda yabancılarla şaibeli şekilde buluşmaktan kaçınmak, tahrikçi zemin ve görüntülerden kendini korumaya, kollamaya almaktır.

Sözün özü: Haram-helal sınırlarını tanıyanlar kendilerini korumaya alırlar, tanımayanlar kendilerini yanlışlara mecbur sanırlar!

Ek bilgi

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

> "Aşkını gizleyip, iffetini muhafaza ederek ölen şehiddir." *(bk. Kenzu'l-Ummal, h. No: 6999-7000; Hakim, Hatib)*
> "Aşkını gizleyip, iffetini muhafaza ederek, sabredenin günahlarını, Allahü teâlâ affedip Cennetine koyar." *(İbni Asakir)*

Demek ki, dinimizde iffeti muhafaza etmek ve sevgisi sebebiyle günah işlememeye sabretmek, çok sevaptır. Çünkü genel olarak sevgi insanı kör ettiği için, insanın kendisini günah işlemekten alıkoyması zordur. Zor olan işleri başarmanın sevabı da büyük olur. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

> "Ümmetimin üstün olan kimseleri, aşk belasına maruz kalınca iffetini muhafaza edenlerdir." *(Deylemi)*

"Aşkını gizleyip iffetini muhafaza ederek ölen şehittir" mealindeki hadis, Hz. Aişe (ra) ve İbn Abbas'tan gelen rivayetlere dayanmaktadır. Bu konudaki rivayetleri zayıf gören alimlerin yanında sahih kabul eden alimler de vardır*(bk. El-Makasıdu'l-hasene, 1/658).*
Bilindiği üzere, aşk denilen aşırı sevgi duygusu, duygusal şehevî arzulardan çok farklı bir gerçektir. Genellikle aşk, kişinin iradesi dışında, insanın kalbine-davetsiz misafir olarak- gelip yerleşen bir olgudur. Bu işte, muhatabın gerçek güzelliğinden ziyade, gönlün kabulüne göre izafî bir güzellik söz konusudur. Gözü kör olan aşkın cazibesine kapılan kişinin gözünde, sırf sevgilisinin güzelliği vardır. Bazen cinnete varan bir durum söz konusu olabilir ve akıl tamamen bloke edilebilir.
İnsanın iradesi dışında gelip kalbini kemiren aşk olgusu aynı zamanda –imtihanın bir versiyonu olarak- bir nevi kalbî/ruhî bir hastalık olarak da kabul edilebilir.
Bir hadis-i şerifte

> "İç hastalıklarından ötürü ölen kimse şehittir."*(Kenzu'l-Ummal, h.no: 11191)*

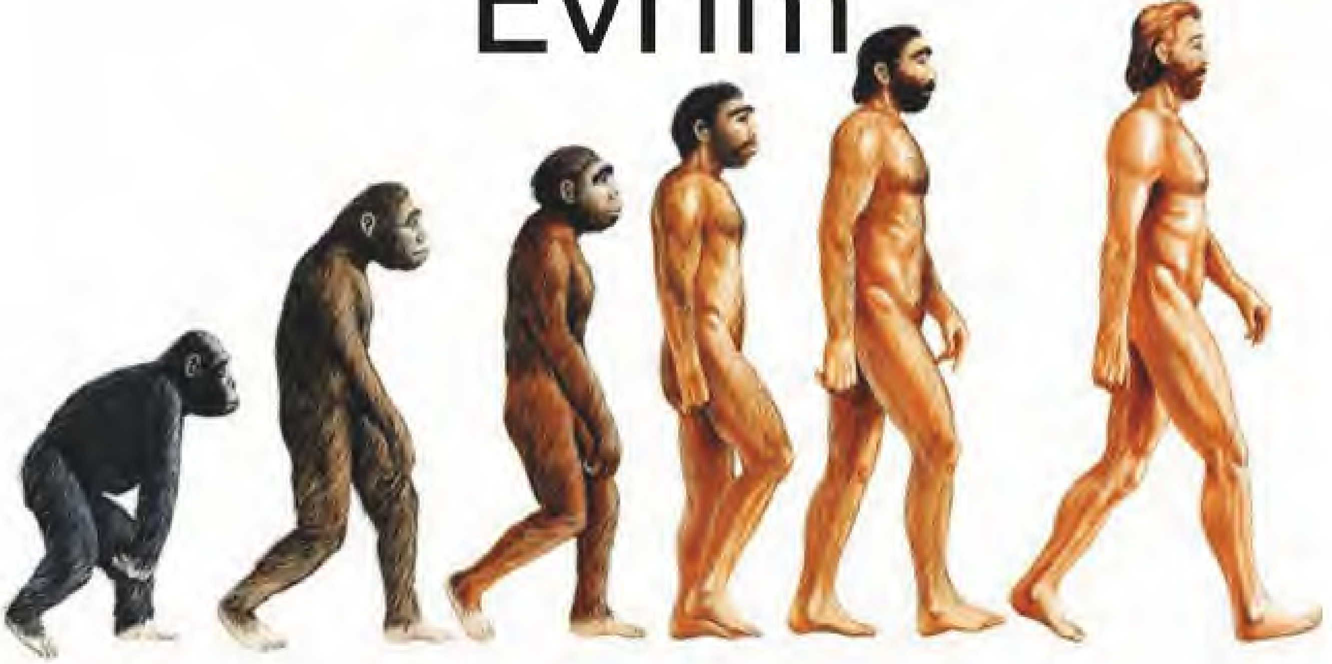
buyurulmuştur. Deyim yerinde ise, bu hadisteki iç hastalıklar organiktir. Aşktan dolayı oluşan iç hastalık ise ruhî/kalbîdır. Aşka, kalbî/manevî olmakla beraber bazen insanın kemiklerini eritecek kadar organik hastalıklara da sebep olabilir.
Bazı rivayetlerde "gizleme" kaydı yoktur. Fakat bütün rivayetlerde "iffeti koruma"kaydı vardır. Bu da gösteriyor ki, aşkın en belirgin özelliği, nefsânî değil, kalbî olmasıdır.
Maddî ve manevî "iç hastalıklar" ortak paydasında birleşen bu iki hastalığın da aynı sonuç doğurması en makul olanıdır. Aşkın bu meziyetinin önemli bir sebebi de, iffetle devam ettiği

takdirde, zamanla sahibini gerçek vuslata kavuşturan bir araç olmasıdır.
Pek çok âşık, maşukunun üzerindeki fanilik damgasını gördükten sonra, Hz. İbrahim (as) gibi “Ben biraz görünüp, arkasından kaybolan fani maşukları sevmem.”demiş, mecazî sevgililer yerine hakîkî sevgili olan Allah’a yönelmiştir. İnsanın gönlünü fanî sevdalardan alıp, bakî bir yâre sevdalı yapan aşk gibi nuranî bir iksir, içinde şahadet şerbetini barındırmaya sezadır.
Ayrıca aşk, genellikle, muhatabın güzelliğine bakmaksızın ve insanın iradesi dışında gönülde meydana gelen coşkun bir sevgi potansiyelidir ki, bir açıdan –imtihan için verilen- bir musibettir. Böyle bir sevgi potansiyelini hazmederek, onu nefsin kötü emellerine alet etmeden sabreden bir kimsenin bu tavrı Allah’a olan saygısının bir yansımasıdır.
Allah’ın rızasını kazanma adına, belki de en zor bir musibete katlanmış, en zor bir imtihana tabi tutulmuş, en meşakkatli bir hayata talim etmiş bir kimsenin bu fedakârlığına karşı, Rahman ve Rahim olan Allah’ın kendisini bir nevi şahadet rütbesiyle taltif etmesinde garipsenecek bir şeyin olmadığını düşünüyoruz.
Suda boğulan, yıkım altında ölen, iç organların hastalığından ölen kimseler de birer şehit kabul edilmiştir. Şüphesiz, bu gibi kimselerin şehitlik mertebesi, Allah yolunda cihat ederken öldürülen kimsenin kazandığı şehitlik mertebesiyle aynı değildir. Velayetler arasında mertebeler olduğu gibi, şehitlikler arasında da dereceler vardır.
kaynak: www.sorularlaislamiyet.com

Evrim nedir? Evrim var mıdır? Ve daha farklı sorular.

ateistlerecevap.org/2017/04/evrim-nedir-ve-daha-farkl-sorular.html

by Ateistlere Cevap - April 5, 2017

Bir çok bilim adamı evrim teorisini kabul ettiğine göre, bunun bir gerçekliği olamaz mı?

Değerli kardeşimiz,

Çoğu insan bir bilim adamından duyduğu her şeyi, mutlak doğru sanır. Bu bilim adamının birtakım felsefi ya da ideolojik ön yargılara kapılmış olabileceğinden endişe etmez. Oysa bilim adamlarının bir bölümü, sahip oldukları bazı ön yargıları ya da bağlı oldukları felsefi görüşleri, bilimsel bir görünüm altında topluma empoze ederler. Örneğin, tesadüflerin karmaşa ve düzensizlikten başka bir şey oluşturamadığını gözleriyle gördükleri halde, evrendeki ve canlılardaki tasarım, plan ve düzenin tesadüfler sonucu ortaya çıktığını savunurlar.

Söz gelimi bu tür bir biyolog, canlılığın yapıtaşı olan bir protein molekülünde inanılmaz bir düzen olduğunu ve bu düzenin tesadüflerle oluşma olasılığının bulunmadığını rahatlıkla anlar. Ama buna rağmen, proteinin, milyarlarca yıl önce ilkel dünya şartlarında rastlantılar sonucu meydana geldiğini iddia eder. Bununla da kalmaz, yalnızca bir değil, milyonlarca

proteinin tesadüflerle oluşup, sonra inanılmaz bir plan ve düzen içinde biraraya gelerek ilk canlı hücreyi oluşturduklarını da çekinmeden iddiasına ekler ve bunu ısrarla savunur. Bahsettiğimiz kişi “evrimci” bir bilim adamıdır.

Oysa aynı bilim adamı, boş bir arazide yürürken üst üste dizilmiş üç tuğla görse, bunların tesadüfen meydana gelip, sonra yine tesadüfen üst üste dizildiklerine asla ihtimal vermez. Hatta böyle bir şey iddia eden kimsenin aklından kuşkulanır.

Peki, sıradan olayları normal değerlendirebilen bu insanlar, konu kendilerinin nasıl var olduğu sorusunu araştırmaya gelince, nasıl olup da bu denli akıl dışı bir tutum sergilerler?

Elbette, bu davranışın bilim adına olduğunu söylemek mümkün değildir. Çünkü bilimsel düşünceye göre, eğer bir olayın iki muhtemel nedeni varsa, her iki ihtimal üzerinde de düşünmek gerekir. Eğer iki ihtimalden birisi diğerinden çok daha düşükse, örneğin yüzde bir ise, bu durumda akılcı ve bilimsel olan hiç kuşkusuz ki yüzde doksan dokuz olan diğer ihtimal üzerinde yoğunlaşmaktır.

Bu bilimsel ölçüyü akılda tutarak düşünelim. Canlıların bu dünya üzerinde nasıl ortaya çıktığı konusunda öne sürülen iki görüş vardır. Birincisi, tüm canlıları, şu an sahip oldukları kompleks yapılarıyla Allah’ın yarattığıdır. İkincisi ise, canlılığın bilinçsiz tesadüfler sonucunda meydana geldiğidir. Bu ikincisi, evrim teorisinin iddiasıdır.

Bilimsel verilere, örneğin moleküler biyolojiye baktığımızda ise, tek bir canlı hücrenin, hatta onda bulunan milyonlarca proteinden tek bir tanesinin bile, evrimin savunduğu şekilde tesadüfler sonucu oluşmasına ihtimal olmadığını görürüz. İlerleyen bölümlerimizde de ele alacağımız gibi, olasılık hesapları bu gerçeği açık ve net olarak ortaya koymaktadır. Bu durumda, canlıların ortaya çıkışı hakkında öne sürülen evrimci görüşün doğru olma ihtimali “sıfır”dır.

O halde, birinci görüşün doğru olma ihtimali “yüzde yüz”dür. Yani, canlılık bilinçli bir biçimde var edilmiştir. Diğer bir deyişle “yaratılmış”tır. Tüm canlı varlıklar, üstün bir güç, bilgi ve akıl sahibi olan Allah’ın yaratmasıyla var olmuşlardır. Bu gerçek yalnızca bir inanç biçimi değil, akıl ve bilimin vardığı ortak sonuçtur.

Elbette bu gerçek karşısında, evrimci bir bilim adamının bu iddiasından bütünüyle vazgeçmesi, açık ve ispatlanmış gerçeğe teslim olması gereklidir. Aksine bir davranış, kendisinin “bilim adamı” olmaktan çok, bilimi felsefesine, ideolojisine ve dogmatik inançlarına alet eden bir kişi olduğunu gösterecektir.

Oysa bütün bunlara rağmen söz konusu evrimci “bilim adamı”nın, gerçeklerle yüzleştiği her durumda, öfkesi, inadı ve önyargıları bir kat daha artar. Onun bu tutumu tek bir kelimeyle açıklanabilir: “İnanç” ... Ama batıl bir inanç. Zira, gerçeklerle karşı karşıya geldiği halde, bunlara gözünü kapayıp, hayalinde kurduğu akıl dışı bir senaryoya ömür boyu bağlanmanın başka bir açıklaması olamaz.

Bilim adamlarını evrimci ve materyalist olmaya zorlayan mekanizmalar da vardır. Batılı ülkelerde bir bilim adamının yükselebilmesi, doçent, profesör gibi ünvanlara ulaşabilmesi, bilimsel dergilerde yazılarını yayınlatabilmesi için bazı standartlara uyması gerekir. Evrim teorisini kayıtsız şartsız kabul etmek, bir numaralı standarttır. Bu sistem, söz konusu bilim adamlarını bütün bilimsel kariyerlerini dogmatik bir inanç uğruna harcamaya kadar götürür. Amerikalı moleküler biyolog Jonathan Wells, 2000 yılında yayınlanan Icons of Evolution adlı kitabında bu zorlayıcı mekanizmalardan şöyle söz eder:

Dogmatik Darwinistler işe, kanıtlar hakkında dar bir yorum empoze ederek ve bunu bilim yapmanın tek yolu olarak göstererek başlarlar. Bunun ardından eleştiri getirenler bilimsel olmamakla damgalanır; yazdıkları makaleleler, yönetim kurullarına dogmatik (evrimci)lerin hakim olduğu önde gelen bilim dergileri tarafından reddedilir, kendilerine gelen bilimsel projeleri "ön yorum" için dogmatik evrimcilere yollayan devlet kurumları ise (evrim teorisine) eleştiri getirenlere fon sağlamazlar; ve sonuçta evrimi eleştirenler bilimsel camiadan tamamen dışlanır. Bu süreç içinde, Darwinist bakış açısı aleyhinde deliller yok edilir, güçlüler karşısındaki şahitlerin susturulması gibi. Ya da deliller özelleşmiş teknik bilim dergilerinin içine gömülür, öyleki bunları buradan ancak kararlı bir araştırmacı bulup çıkarabilir. Eleştiri getirenler susturulduktan ve karşı deliller gömüldükten sonra, artık dogmatik evrimciler teorileri hakkında bilimsel bir tartışma bulunmadığını ve aleyhinde de bir delil olmadığını ilan ederler.

İşte sık sık duyabileceğiniz *"Evrim bilim dünyasında kabul görmeye devam ediyor"* hikayesinin ardındaki gerçek budur. Evrim, bilimsel bir değeri olduğu için değil, ideolojik bir zorunluluk olduğu için ayakta tutulmakta ve bu durumun farkında olan bilim adamlarının da sadece bir kısmı "kral çıplak" demeyi göze almaktadır.

İnsan kendisini bu büyüden kurtarır; açık, önyargısız ve özgür bir biçimde düşünürse, apaçık olan gerçeği görür. Modern bilimin de her yönden gözler önüne serdiği bu kaçınılmaz gerçek, canlıların bir tesadüfler zinciri sonucunda değil, üstün bir yaratılış sonucunda var olduklarıdır. İnsanoğlu sadece kendisinin nasıl var olduğunu, bir damla sudan nasıl oluştuğunu düşünse ya da herhangi bir canlının mükemmel özelliklerini incelese bile, bu yaratılış gerçeğini kolaylıkla görebilir.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrimci bilim adamları, aslında evrim teorisinin bilimin hiçbir ilgili dalı tarafından ispatlanamadığının ve tutarsız bir iddia olduğunun farkındadırlar. Ancak inandıkları ideoloji uğruna bu teoriyi savunmaktadırlar. Bu bölümde evrimcilerin evrim teorisinin genel olarak geçersizliği ile ilgili itiraflarına yer verilecektir.

Pierre Paul Grassé (Fransız Bilimler Akademisi Eski Başkanı, Evolution of Living Organisms (Canlı Organizmaların Evrimi) isimli kitabın yazarı):

"Bugün, bizim görevimiz, bizden daha önce baş gösteren ve basit, anlaşılır ve açıklanmış bir olgu olarak kabul edilen evrim mitolojisini yıkmaktır. Hile (aldatma) bazen bilinçsiz olur, ama her

*zaman değil, çünkü bazı insanlar, tarafgirlikleri nedeniyle, amaçlı olarak gerçeği görmezden gelirler ve inançlarının yetersizliğini ve yanlışlığını kabul etmeyi reddederler."*1

Rastgele mutasyonların, tüm canlılık aleminin ihtiyaçlarını karşılamış olmasının imkansızlığını anlattıktan sonra Grassé şöyle diyor:

*Hayal kurmaya karşı bir yasa yok, ama bilim buna dahil edilmemelidir.*2

Prof. Derek Ager:

*"Öğrenci iken öğrendiğim bütün evrim hikayelerinin bugün doğru olmadıklarının anlaşılması oldukça önemli."*3

Dr. Robert Milikan (Nobel ödüllü, ünlü bir evrimci):

*"Şu çok acıklı: Biz bilim adamları şu ana kadar hiçbir bilim adamının kanıtlayamadığı evrimi kanıtlamaya çalışıyoruz."*4

Dr. Lewis Thomas:

"*Biyolojinin, evrimde yönlendirici güç için "hata" sözcüğünden başka bir sözcüğe ihtiyacı var. Tesadüf doktrini ile uzlaşmam mümkün değil. Doğadaki amaçsızlık ve kör tesadüfler kavramına tahammül edemiyorum. Ve bununla beraber zihnimi sakinleştirmek için bunun yerine ne koyabileceğimi hala bilmiyorum."*5

Jerry Coyne (Chicago Üniversitesi Evrim ve Ekoloji Bölümü'nden):

*"Neo-Darwinist görüş için çok az delil olduğunu söylemeliyiz: Bu görüşün teorik temelleri ve deneysel delilleri oldukça zayıftır."*6

H. S. Lipson:

"Eğer canlılık atomların, doğa güçlerinin ve radyasyonun karşılıklı etkileşimleri sonucunda oluşmamışsa nasıl oluşmuştur?.. Sanırım tek kabul edilebilir açıklamanın yaratılış olduğunu kabul etmeliyiz. Bundan ne kendim ne de fizikçiler hoşlanmamaktadır. Ancak eğer bir teoriyi bilimsel deliller destekliyorsa, o teoriyi sırf hoşlanmadığımız için reddedemeyiz. Aslında evrim bir anlamda bilimsel bir din haline geldi; hemen hemen bütün bilim adamları bunu kabul etti ve birçoğu onunla uyumlu olması için gözlemlerini eğip bükmeye hazırlandılar."

*"Evrim teorisinin yaşayan canlıların tüm özelliklerini sayabilme yeteneği beni daima teoriden kuşkulanmaya itmiştir (Örneğin zürafanın uzun boynu). Bu nedenle son otuz yıllık biyolojik araştırmaların Darwin'in teorisine uygun olup olmadığına baktım. Uygun olduğunu düşünmüyorum. Bana göre teori ayakta bile duramamaktadır."*7

Gregory Alan Pesely:

*"Ayrıca bilim adamlarının temel prensibi "gereksiz söz tekrarı" olan bir kanundan memnun kalmaları utanılacak bir şeydir. Bu problem ile ilgili başarılı bir çözüme kavuşulmadıkça doğal seleksiyon teorisi asla ciddi bir bilim olamaz."*8

Dr. Colin Patterson (İngiltere Doğa Tarihi Müzesi yöneticilerinden, evrimci paleontolog. Doğa Tarihi Müzesi Gazetesi'nin editörü, Evolution kitabının yazarı):

*"Bu anti-evrimci bakış açısını almaya başlamamın nedenlerinden birisi, bu şey üzerinde yirmi yıl çalışıp bu konuda tek bir şey bilmemenin yaptığı etkiydi. Bir kişinin bu kadar uzun bir süre yanlış yönlendirildiğini öğrenmesi onun için oldukça büyük bir şok. Bu yüzden geçen birkaç hafta, çeşitli insanlara ve insan gruplarına basit bir soru sormaya çalıştım. Soru şu: 'Bana evrim hakkında bildiğiniz bir şeyi, doğru olan bir şeyi anlatabilir misiniz?' Bu soruyu Doğa Tarihi Müzesi'ndeki jeoloji grubuna sordum ve aldığım tek cevap sessizlikti. Chicago Üniversitesi'ndeki Evrim Morfoloji Semineri'ndeki (Evolutionary Morphology Seminar) prestij sahibi evrimci üyelerde denedim ve aldığım tek cevap uzun süren bir sessizlikti ve sonunda bir kişi şöyle dedi: "Tek bir şey biliyorum, evrim teorisi liselerde okutulmamalıdır."*9

Dr. Albert Fleischman (Zoolog):

*"Çöküşte olan Darwin'in teorisi doğa aleminde ispatlanması gereken tek gerçek değildir. Bilimsel araştırmaların bir sonucu değildir, ama kesin olarak hayal gücünün bir ürünüdür."*10

W. R. Thompson (Commonwealth Institute of Biological Control – Ottowa'nın başkanı):

*"Bilim adamı olmayan kişilerin dikkatini, evrimle ilgili anlaşmazlıkların üzerine çekmek uygun ve doğru olacaktır. Fakat bazı evrimcilerin son görüşleri bunu makul bulmadıklarını gösteriyor. Bilimsel olarak tanımlayamayacakları bir doktrini savunmak için biraraya gelen bilim adamlarının zorlukları elimine ederek ve eleştirileri gizleyerek inançlarını halkın gözünde devam ettirme girişimi bilimsel açıdan anormal ve istenmeyen bir durumdur."*11

E. O. Wiley (CUNY, Balık Bilimi (Ichthyology) Bölümü ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi), Norman Macbeth tarafından yazılan Darwin Retried (Yeniden Darwin) adlı kitap hakkındaki düşünceleri:

*"Macbeth, evrime yeni bir göz ile bakmamızı, halka ve gerekirse kendimize Darwinizm'in yanlış verilere sahip yapay bir teori olduğunu itiraf etmemizi öneriyor. Sanırım bunlar mükemmel öneriler."*12

Roger Lewin (Ünlü evrimci bilim yazarı, New Scientist dergisi eski editörlerinden):

"Zekamızı gösteren anlayışımız, son derece geniş teknolojik imkanlarımız, son derece kompleks

*olan dilimiz, ahlaki değerlerimiz tüm bunlar galiba doğayla insanları birbirinden ayırmaya yeterli olacaktır.? Evrimciler için bu durum açıklanması gereken bir utançtır."*13

Herribert Nillson:

*"Evrimi bir deney ile ispat etme girişimlerim kırk seneden fazla sürdü ve başarısızlıkla sonuçlandı. Hiç olmazsa deneyime ön yargılı anti-evrimsel bir başlama noktasından başlamakla suçlanmayacaktım."*14

P. Lemoine:

"Evrim teorileri ile araştırma yapmayı seven gençlerimiz kandırıldı. Bütün dünyanın öğrenmeye devam ettiği bir dogma oluşturuldu. Zoologlar ya da botanikçiler yapılan hiçbir açıklamanın yeterli olmadığını saptamıştır?. Bu özetten şu sonuç çıkmaktadır ki, evrimin gerçekleşmiş olması imkansızdır." 15

Norman Macbeth:

*"Maalesef evrim alanındaki açıklamaların çoğu iyi değil. Doğrusu bunların açıklama olarak değerlendirilmeleri bile çok zordur. Öneri, önsezi ve boş hayallerdir, hipotez olarak adlandırılmaları bile yanlış olur."*16

Prof. Cemal Yıldırım (Yerli evrim savunucularından, felsefe profesörü):

*"Hiçbir bilim adamı (Darwinist ya da neo-Darwinist olsun) evrim kuramının ispat edildiği düşüncesini ileri süremez."*17

*"Doğrudur, evrim kuramı ispat edilememiştir."*18

Darwin'in evrim kuramı bugün geçerliliğini koruyorsa, bunun başlıca nedeni yerine geçecek daha doyurucu, alternatif bir kuramın yokluğundandır. Yetersiz de olsa Darwin'in kuramını, başka bir kuram ortaya çıkıncaya kadar korumak zorundayız.19

François Jacob (Hücre Genetiği Profesörü – 1965 Nobel Tıp Ödülü):

*"Ama yine de, özellikle evrimin mekanizmalarına ilişkin nihai açıklamaya sahip olmanın uzağındayız... Ayrıca, örneğin kromozomların yapısıyla ilgili şu yakınlarda gerçekleştirilen bazı gözlemlerin de ortaya koyduğu gibi, evrimin temelinde yer alan bütün mekanizmaları bilebilmenin de çok uzağındayız."*20

C. D. Darlington:

"Bize insanoğlunun sanatı kademe kademe geliştirdiği ve sonunda tarihin ışığında ortaya çıktığı anlatıldı. Bu "yavaş yavaş" ve "adım adım" gibi insanın beynini uyuşturmak için kullanılan

*kelimeler sürekli olarak tekrarlandılar. Amaç büyük bir bilgisizliği örtmekti. Biri şu soruyu sormalıydı: "Hangi kademeler?" Ancak bu soruyu soran kişi de verilen yavan cevaplarla uyuşturuldu ve vazgeçti. Çünkü hiç kimse medeniyetin bir anda oluştuğunu düşünmek bile istemiyordu."*21

Christopher Wills (San Diego California Üniversitesi'nde biyolog ve evrim dersleri veriyor.) Darwin ve Alfred Russel Wallace'tan söz ederek şöyle diyor:

*"Evrim kuramının iki büyük kurucusundan birinin (Wallace) sonunda bu kuramın çoğunu reddetmesi şaşırtıcı."*22

İslam alimlerinin evrim görüşü nasıldır? İbrahim Hakkı Hazretlerinin yaratılışla ilgili sözlerinin evrimle ilgisi var mıdır?

Değerli kardeşimiz,
İslam alimlerinin, canlıların yaratılışı ve gelişmesiyle alakalı düşünceleri zaman zaman yanlış değerlendirilmektedir. Bunda bazı tabir ve terimlerin değişik anlaşılmasının rol oynadığı muhakkak. Farklı değerlendirmeye sebep sadece bu değil, tabii. Bilhassa evrimciler, onların bu konudaki görüşlerini istismar ediyorlar. Bu tip yanlış anlaşılmalara ve istismara mani olmak için, İslam alimlerinin konuyla alakalı eserlerinden bazı pasajlar vererek hakikati açıklamaya çalışacağız.
Bilindiği gibi *evrim; "kademeli olarak gelişme ve değişme"* demektir. Lügat manası böyle olmakla beraber, *terim manası, bir türden bir başka türün veya bir varlıktan başka bir varlığın yavaş yavaş ve tesadüfen meydana gelmesidir.* Bütün canlıların tek bir menşe (orijin)'den türeyip silsile halinde birbirinden tesadüfen geliştiğini savunan teori de "evrim teorisi"dir. Bu evrim felsefesinin dayandığı prensipleri dört kategoride toplamak mümkündür.
Bunlar:

1. Tedricilik (kademeli gelişme), yani, evrim hadiseleri uzun zaman içinde ve adım adım cereyan etmiştir.
2. Bir türden başka bir tür veya bir varlıktan başka bir varlık hasıl olmuştur.
3. Günümüzdeki bütün varlıklar, tek bir hücrenin farklılaşmasıyla meydana gelmiştir. Yani tek hücreden omurgasız çok hücreliler, onlardan balık, balıktan kurbağa, kurbağadan sürüngen, sürüngenden kuş ve memeli ve neticede maymundan insan hasıl olmuştur.
4. Bütün hadiseler, tesadüfen ve kendi kendine cereyan eder.

Burada hemen şunu ilave edelim ki, İslam alemindeki her alimin şahsi görüş ve düşüncelerini, yorum ve içtihatlarını İslam adına kabul etmek doğru değildir. Bu sahada çalışanlar iki grupta mütalaa edilebilir. Birinci gruptakiler, İslami kaynaklardaki hükümlerin tefsir ve yorumunu yaparlar. Diğer grubu da felsefeciler teşkil ederler. "İslam alimleri" deyince, daha ziyade birinci gruptakiler anlaşılmalıdır. Çünkü, felsefeciler başka kaynakların etkisinde de kalmış olabilirler.
Şu hususu da belirtmek yerinde olacaktır. O da yaratılışçı görüştür. Varlıkların meydana gelişini tamamen ilmi esaslarla açıklamaya çalışan ve evrimci düşünceye zıt olarak ortaya çıkmış bir görüştür.
Esasen şu anda, geçmişteki Müslümanların evrim konusundaki değerlendirme ve düşüncelerini aktüel hale getiren evrimcilerdir. Yaratılışçılar bu konunun fenni sahada tartışılmasını istemektedirler. Fakat evrimciler, zaman zaman dinden de medet istiyorlar. Kendi evrim teorilerine İslam alimlerinden destek arıyorlar. Bu çabaları her şeyden önce iddialarını destekleyen ilmi delillerinin bulunmadığını gösterir.
Türlerin orijinini ve getirdikleri değişiklikleri mantıkla çözmek mümkün değildir. Bu hususta isabetli bir şey söyleyebilmek için ya deney ve tecrübeye dayanacaksınız ya da vahye. Bu konunun fiilen ele alındığı yüz elli yıldır, yapılan deney ve elde edilen tecrübeler, tatmin edici bir netice hasıl etmemiştir. *İnsanın topraktan yaratılışının dışında dini bir hüküm de yoktur.* Dolayısıyla, yirminci asrın sağladığı her türlü bilgi birikimine rağmen, türlerin menşei hakkında kesin bir şey söylenemezken, günümüzden asırlarca önceki alimlerin bu sahada fazla bilgi sahibi olması elbette mümkün değildir. Kaldı ki, çoğu zaman herhangi bir vahye veya deneye dayanmayan bir felsefecinin görüş veya düşüncesi bize ne dereceye kadar delil olacaktır? Bir başka ifadeyle, bize, evrimin felsefesi değil, delilleri lazımdır. *Evrim, bir felsefecinin ne "var" demesiyle var olur, ne de "yok" demesiyle yok olur.*

Evrimcilerin iddialarına geçmişten delil aramalarına elbette kimsenin bir diyeceği olamaz. Ancak, geçmişteki bu mana ve mefhumların nasıl ifade edildiğine dikkat edilmesi kaydıyla. Şimdiye kadar yapıla geldiği gibi uydurma terimlerle mesele izaha kalkışılır, değişim ve başkalaşımı ifade eden her kelime yerine "evrim" kullanılırsa, belirli bir sonuca varmak mümkün olmayacaktır. Dolayısıyla evrim görüş ve düşüncelerinin kritiği yapılırken, bilhassa bu konuda geçmişte kullanılmış Arapça ve Osmanlıca kelimelerin manası iyi anlaşılmalıdır. Nitekim bu hassasiyetin yeterince gösterilemeyişinden dolayı, her sahada olduğu gibi, burada da kavram kargaşasına yol açılmıştır. Bu ifade ve terimleri tam yerinde kullanmayanlar, belki de farkında olmayarak bütün İslam alimlerinde evrimci düşüncenin hakim olduğu imajını uyandırmışlardır.

Bu hususta mefhum anarşisine, kavram kargaşasına mani olunması veya en azından asgariye indirilmesi, evrim terminolojisine gereken hassasiyetin gösterilmesiyle mümkündür.

EVRİM TERMİNOLOJİSİ

Evrim konusunda aynı mana ve mefhumların aynı kelimenin farklı kimseler tarafından değişik manalarda kullanılması halinde, karşılıklı ithamların ötesinde bir sonuca varmak mümkün olmayacaktır.

Evrimin karşılığı olarak kullanılan ve fakat değişik mefhumları ifade eden kelimelerden bazıları şunlardır:

Tekamül: Tekamül kelimesi, evrimin manasını karşılamamaktadır. Çünkü tekamül bir canlının kendi iç bünyesindeki değişikliklerle belirli bir seviyeye ulaşması, kemale ermesidir. Mesela, elma çekirdeği tekamül eder, elma ağacı haline gelir. Tek hücreden ibaret olan zigot tekamül ederek Allah'ın izniyle yetişkin bir insan olur.

Biyolojide bir canlının embriyodan itibaren olgun hale gelinceye kadar geçirdiği safhalara *"ontogeny"* denir. Tekamül bunun yerine kullanılmalıdır. Bir canlının ilk yaratılışından itibaren günümüze kadar geçirdiği farz edilen ve ilmi tahkikle açıklanmaya çalışılan ve henüz nazariye olmaktan ileriye gidemeyen safhalara da *"filojeni"* denir. Evrim de bunun karşılığı olarak alınmalıdır.

Bu manada kainattaki bütün varlıklar tekamül kanununa tabidir.

İstihale: Evrim meselesinin münakaşa sahasına geçmesinden sonra bu polemiğe temas eden İslam alimleri, istihale kelimesini kullanmayı tercih etmişlerdir. Daha önceki alimler de bu kelimeyi kullanmışlarsa da onların bu kelimeye yükledikleri mefhum ile evrim kelimesinin ifade ettiği mana arasında hiçbir irtibat yoktur. Esasen evrim yeni bir mefhum olduğu için Arapça'da tam oturmuş bir karşılığı yoktur. Bu sahadaki bazı otoriteler, evrimin tam karşılığı olarak "tatavvur" kelimesinin kullanılabileceğini ileri sürerler. Nitekim Arapça lügat "el-Müncid"in Darwin maddesinde bu teori, "Tatavvur teorisi" olarak adlandırılmıştır.

Netice olarak şu kesinlikle söylenebilir ki, tekamül ve istihale kelimeleri, evrim mefhumunu karşılamaktan çok uzaktırlar. Bu ıstılahların tam oturmamış olmasını, evrim teorisinin yeniliğinden başka, teoriye yapılan tali ilavelerle kazandığı farklı manada aramak gerekir.

Tahavvül: Bu konuda yanlış değerlendirmelere sebep olan kelimelerden biri de tahavvüldür. Bunun ifade ettiği mana da *"evrim"* kelimesiyle karşılanmaya çalışılmaktadır. Tahavvül

kelimesinin yerine de "evrim"in kullanılması mümkün değildir. Çünkü, tahavvülle izah edilmeye çalışılan, *atom veya moleküllerin bir mertebeden başka bir mertebeye geçişidir.* Buraya kadar yapılan açıklamaların ışığında, bu husustaki görüşleri en çok istismar edilen İslam alimlerinin evrimi değerlendirişlerini görelim. Düşünceleri farklı kimseler tarafından değişik şekillerde yorumlananların başında şüphesiz İbrahim Hakkı Hazretleri gelir. İbrahim Hakkı Marifetnamesi'nde meseleyi şöyle nakleder:

> *"Allah'ın emriyle felekler ve yıldızlar hareket edip dört unsur, (ateş, hava, su ve toprak) birbirlerine karışır ve birleşir. Bu karışım ve birleşmeden önce madenler meydana gelir. Bundan da bitkiler, maden ve bitkilerin birleşmesinden de hayvanlar meydana gelir ve hayvan soyu kemalini, en uygun şeklini bulunca insan hasıl olur." (Hakkı, İ., Marifetname, s.29).*

İbrahim Hakkı Hazretleri burada *tahavvülat-ı zerrat'tan (atom ve moleküllerin hal değiştirmesi)* bahsetmekte, bu elementlerin kademe kademe hangi mertebelerden geçerek insan vücudunda yer aldığına işaret etmektedir. Nitekim, bu ifadelerinden bir kaç paragraf sonra meseleyi iyice açıklığa kavuşturmakta ve şöyle demektedir:

> *"O akıcı vücut, bitki alemine girerken bazı afetler, hastalıklar ona saldırır ve bu yüzden bitki olmaz. Yahut bitki olurken kemale gelmeden, olgunlaşmadan evvel bozulur. Bitkilik vasfını kaybeder ve hayvanlara yem olmaktan çıkar. Yahut hayvana yem olacak duruma gelir. Fakat yenmeden evvel yok olur gider ve bu yolda, bu suretle nice yıllar gecikir. Bazen de bir hayvan, insanın yemesine elverişli bir duruma gelmişken yenmeden evvel bozulur ve bu yüzden hayvanı insan mertebesine naklettirmeye, dönüşmeye engel olur. Bazen de bozulmadan insan mertebesine naklolur." (a.g.e., s. 30).*

Bu ifade hiçbir yoruma yer bırakmayacak kadar açıktır. Burada nazara verilmek istenen husus; elementlerin tahavvülat (hal değiştirme)'la bir mertebeden diğerine geçtiğidir.

Topraktan bitki vasıtasıyla alınan faraza bir sodyum atomu, çiçekte canlılık kazanmakta, koyunda daha hareketli bir hale geçmekte, insan bünyesine gelince en yüksek mertebeye ulaşmış olmaktadır. Şimdi fennen tesbit edilen de bunun haricinde bir şey midir? Vücudumuzda görev yapan atom ve moleküller, bitki ve hayvani gıdalardan aldığımız elementler değiller mi? Aslında toprakta bulunan elementlerden doğrudan istifade edemediğimiz için bitki ve hayvanlar devreye girmektedir. İslam alimleri bu geçişi tasvir etmektedirler.
İbrahim Hakkı, canlıların yapı benzerliklerine göre sınıflandırıldığına da dikkati çekmekte ve madenlerle bitkiler arasında ara varlığın mercan, bitkilerle hayvanlar arasındakinin hurma, hayvanlarla insanlar arasındakinin de maymun olduğuna işaret etmektedir.
Görüldüğü gibi, bu bir sınıflamadır. Canlıların hikmetle ve kademe kademe yaratıldığına, bunlar arasında yapı benzerliklerinin bulunduğuna dikkat çekilmektedir. Darwin'in, *"tabii seleksiyonla basit bir türden yüksek yapılı organizmaların tesadüfen teşekkül ettiği"* görüşüyle yukarıdaki ifadeler, birbirleriyle iltibas edilmeyecek kadar açıktır.
Bütün bunlara rağmen, belirtmeye çalıştığı görüşlerde yanlış anlaşılma söz konusu ise, mesuliyet yine O'na ait değildir. Çünkü İbrahim Hakkı eserinin çoğu yerinde başkalarının görüşlerini nakleder. Nitekim bu konuya da; *"Ey aziz, hikmet ehli demişlerdir ki..."* sözüyle başlamış ve böylece bu hususla alakalı mesuliyeti onlara yüklemiştir. İşin aslı da odur. Çünkü bunlar ayet ve hadislerden değil, hikmet ehlinden nakillerdir.
İbrahim Hakkı Hazretleri ilk insanın yaratılışıyla alakalı olarak da şu ifadeyi kullanmıştır:

> *"Cinlerin yaratılışından 20.000 yıl sonra Cenab-ı Hak, Hz. Âdem (as)'i yaratmak isteyince Azrail (as)'i yeryüzüne gönderip ona, yedi iklimden toprak aldırmış ve sonra Cebrail (as)'i gönderip o kuru toprağı yoğurtup hamur haline getirtmiş ve kırk gün o şekilde bekletmiştir. Sonra Cenab-ı Hak bu hamura, Numan vadisinde, en güzel şekilde suret vermiş ve kendi ruhundan başına üfürerek diriltmiş ve melekleri ona secde ettirip, yeryüzünde evlatlarına peygamber yapmıştır." (a.g.e., s. 18).*

Şimdi bu fikirleri, dile getiren bir alimi, insanın maymundan evrimleştiğini savunan bir kimse olarak takdim etmek, İbrahim Hakkı'yı kendi adına konuşturmak olur ki, bu da en azından tarafsız ilim ahlakıyla bağdaşmaz.
O'nun, bütün canlıların en uygun tarzda yaratıldığını belirten şu ifadesi de oldukça dikkat

çekicidir:

> *"Cenab-ı Hak, her şeyi münasip, yerli yerinde ve güzel bir ortamda yaratmıştır. Her canlıya yaraşan ve yarayan ve her organın durumuna uygun olan mizacı, tabii bir yapıyı ona vermiştir. Ve bütün alemde olan mizaçların en uygununu ve en mükemmelini insana ihsan etmiştir. Her organa en uygun ve yararlı mizacı, tabiatı, yapıyı vermiştir." (a.g.e., s. 164).*

Bu ifadeleri kullanan birisinin evrimci olması mümkün mü? Esasen insanoğlunun ilk yaratılışına izah araması tabii bir ihtiyaçtır. Dolayısıyla İslam alimleri de müşahedeye uygun yorum getirmişlerdir. Geçmişteki ilim, günümüzdekinden farklı bir yoruma imkan vermiş de olabilir. Bu bakımdan yaratılış meselesine izah getirmeye yönelik yeni ilmi buluşlara, eski düşüncenin hükümleriyle karşı çıkmanın makul bir izahı yoktur.
Son devrin Diyanet işleri başkanlarından A. Hamdi Akseki de evrim meselesini şöyle değerlendirir:

> *"...Ahadis (hadisler) ve asar (selef alimlerinin sözleri) ile Ayat-ı Kerime'nin hey'et-i umumiyesinden bilistidlal Hz. Âdem'in ilk insan ve ilk peygamber olduğuna ve topraktan yaratıldığına itikad ediyoruz. Cumhur-u müsliminin ve Ehl-i sünnetin mezhebi budur." (İslam-Türk Ansiklopedisi Mecmuası, No. 87, s. 2, 1947)*

Bu konudaki görüşü istismar edilenlerden birisi de Merhum Hamdi Yazır'dır. Aslında O'nun bu konuyu değerlendirişi, hiçbir yoruma yer bırakmıyacak kadar açıktır. Şu ifadeleri meseleyi gayet güzel açıklar:

> *"Bütün hayvan vücutları mükemmel bir tasnif ile tertip edildiği zaman görünüyor ki, aralarında noksanlıktan kemale doğru, yani, basitten mürekkebe giden bir derecelenme vardır. Bununla beraber her bir cinsin diğer cinsten hasıl olduğuna*

> *dair bir tecrübeye, bir şahide de rastlamıyoruz. İnsan insandan doğuyor, aslan aslandan, at attan, maymun maymundan, köpek köpekten vs. Böyle olmakla beraber, bu tecrübeye rağmen, aynı menşeden, yani topraktan gelmeye dayanılarak burada da bir mantık yapılıyor. Hayvan cinslerinin birbirine benzemesini, istihale veya tekamülle basitten yüksek yapılının hasıl olduğuna bağlıyorlar. Bu suretle bir gün gelmiş ki, hayvanın biri ve mesela bir takdire göre maymunun biri veya birkaçı, insan doğuruvermiş ve insanlar bunlardan türemiş. Biz daima göğsümüzü gere gere ve ilmi yoldan hiç ayrılmayarak deriz ki, aynı menşeden gelme davası doğrudur. Evvela bütün hayvanat için bu menşein aslı maddedir, basit unsurlar ve elementlerdir. Bir başka ifade ile topraktır. Bu maddeden hayatın meydana gelebilmesi ise, ilim, irade, kuvvet, kudret sahibi harici bir sebebe bağlıdır ki, o basit şeyden canlı hasıl olabilsin. Çünkü, noksandan, kendi kendine bir kamil hasıl olamaz. Mesela bir okkalık siklet (ağırlık) iki okkalık sıkleti sürükleyemez. Çıktığı, sürüklediği farz edilse, bir şeyin yok iken sebepsiz, illetsiz meydana geldiğini kabul etmek lazım gelir. O zaman akıl, ilim ve fen yoktur."*
>
> *"…Aralarında mertebe yakınlığı bulunan hayvan cinslerini, tecrübenin aksine olarak, birbirinden istihale ettirmek veya doğurtmak ne tabiidir, ne de zaruridir… 'Kurbağalar balıktan doğmuş.' demek için, görülmüş bir misale ihtiyaç vardır.*

> *Gözlenmiş bir numune olmadığı ve mantıki bir zaruret de bulunmadığı halde böyle bir hüküm, elbette fenni ve felsefi bir hüküm değildir."*
> *"Bunun hangisinin hangisinden doğduğunu mantık bildiremez. Bunu ya müşahede (gözlem) ya tecrübe veya vahiy bildirir. Halbuki şimdiye kadar balıktan kurbağa, maymundan insan doğduğu asla görülmemiştir. Ve bu iddia tecrübe mahsulü olan Pastör nazariyesine de tamamen muhaliftir… Vahiy ise bize, '…Siz insansınız. İnsan olunuz, kardeş olunuz, hepiniz bir babanın evladısınız…' diyor… Bütün bunlardan yakini olarak bildiğimiz bir şey varsa, o da ilk insanın arzın sinesinde doğmuş olmasıdır." (Yazır, Hak Dini, 1/329-330).*

İslam'ın bu konuya bakışını şu cümleler ne güzel dile getirmektedir:

> *"Alemde görünen şu nakışlar, şu cilveler bütün isimleri kudsiyye ve cemile olan Celal sahibi Cemil bir Zatın tazelenen sanatlarıdır, tahavvül eden nakışlarıdır. Hikmetle değişen mühürleridir…"*
> *"Meyveler, güzel tad, koku ve şekilleriyle iştahımızı açıp, kendilerini müşterilerine feda ediyorlar. Ta ki, nebati hayat mertebesinden hayvani hayat mertebesine terakki etsinler."*

Görüldüğü gibi, İslam alimlerinin bu konudaki görüşleri tahavvülat-ı zerreye (elementlerin hal değiştirmesine) dayanmakta, topraktan canlılar tarafından alınan elementlerin, onların bünyelerinde kazandığı mertebelere dikkat çekilmektedir.
El-Cahız, İhsan-üs-Safa, İbn-i Miskeveyh, Nizam-i Aruzi Semerkandi, Nasır-ı Tusi, Mevlana Celaleddin-i Rumi, Muhammed Kazvini, İbn-i Haldun, Kınalızade Ali Efendi, Abdü'l-Kadir-i Bidil gibi İslam alimleri ve felsefeciler, bu konuyla alakalı olarak, ufak tefek ifade farklılıklarının ötesinde, esasta aynı manaları tekrar ettikleri için, onların görüşlerine yer vermeye gerek

görmedik.
Esasen İslam alimlerinin evrim diye bir problemi yoktur. Çünkü onlar, alfabenin 29 harfini bilen ve bununla istediği kelimeyi yazabilen birisinin, “balık” yazdıktan sonra, “kurbağa” yazmak için muhakkak “balık” kelimesindeki harfleri kullanmasının gerekli olmadığını çok iyi bilirler. Dolayısıyla balığı yaratan bir kudretin, kurbağayı da maymunu da insanı da ayrı ayrı yaratabileceğini düşünürler. Ve onlar;

> “Neviler için birer evvel baba lazımdır… Beşeriyet ve sair hayvanatın teşkil ettikleri silsilelerin mebdei (başlangıcı) en başta bir babada kesildiği gibi, nihayeti de son bir oğulda kesilip bitecektir.”

görüşünü kabul ederler.

Bediüzzaman evrimi nasıl çürütür?

Değerli kardeşimiz,
Baştan sona kadar Risale-i Nurlar’ın hepsi iman hakikatlerinden; yani Allah’ın ve ahretin varlığından, Peygamberlerin ve onların getirdiği kitapların hak olduğundan, her şeyin Allah’ın yaratmasıyla meydana geldiğinden bahseder.
Dolayısıyla bütün risaleler bir bakıma evrimcilere cevaptır.
Evrimcilerle ehl-i imanın evrim konusunda anlaşamadığı iki temel konu vardır:
1. Evrimciler bir yaratıcıyı kabul etmezler.
2. Evrimciler evrimi, canlıların birbirinden tesadüfen meydana geldiği şeklinde kabul ederler.
Şimdi bunları Risale-i Nur ışığında kısaca ele alalım:
1. Evrimciler bir yaratıcıyı kabul etmezler. Varlıkların meydana gelmesini sebeplere, tabiata ve tesadüfe vermektedirler. Bunun cevabı başta 23. Lem’a olmak üzere Ayet-ül Kübra’da ve Risale-i Nur’un muhtelif yerlerinde verilmiştir.
23. Lem’a’da bir varlığın, mesela bir karıncanın meydana gelebilmesi için dört ihtimal sayılır. Bu ihtimaller şunlardır:
a- Kendi kendine olmuştur,
b- Sebepler yapmıştır,
c- Tabiat yapmıştır,
d- Sonsuz İlim, irade ve kudret sahibi bir yaratıcının eseridir.
Bu ilk üç ihtimalin imkânsız olduğu gösterilirse, dördüncü ihtimal olan, sonsuz ilim, irade ve kudret sahibi bir Allah’ın eseri olduğu kabul edileceği belirtilir. Bu her bir ihtimal için de üçer misal verilir. Biz burada özet olarak bu maddeleri birkaç cümle ile ifade edeceğiz. Daha geniş bilgi Risalelerden elde edilebilir.
a- Kendi kendine olma.

Bu karınca kendisi mevcut olacak ki kendisini yapsın. Kendisi mevcut olmayan bu karınca, kendisini yokluk âleminden nasıl bu varlık âlemine çıkaracaktır?
Bırakın karıncayı, siz kendinizi anne karnında bir hücreden başlayarak bebek haline kendiniz mi getirdiniz?
Böyle bir hurafe ve akıl dışı olan bir şey nasıl kabul edilir? Demek ki Allah'a inanmayan evrimciler böyle hurafe şeylere inanıyorlar.
b- Sebepler yapmış olabilir.
Karıncayı meydana getiren sebepler; başta sodyum, potasyum, karbon, hidrojen ve oksijen gibi elementler, karıncanın annesi ve babası gibi varlıklar, hava, su ve güneş gibi cansızlardır. Şimdi bunların hangisinde karıncayı elementlerden yapıp ondan sonra ona hayat verebilir? Karıncada son derece ölçülü ve belirli elementler belirli oranlarda bir araya getirilmiş ve sonra ona hayat verilmiştir. Karıncayı bir tarafa bırakalım. İnsana gelelim. Mesela insanı bu sebeplerden annesi mi yaptı? Kulağını, gözünü ve ağzını yapıp yerine takıp sonra ona hayatı kim verdi? Hâlbuki anne akıllı ve şuurlu iken bunu yapamadığı halde karınca yumurtadaki yavruyu nasıl yapacak?
Böyle saçma bir inanış olabilir mi?
c- Bu karıncayı tabiat yapmış olabilir.
Tabiat denen şey; canlı ve cansız varlıkların tamamıdır. Cansız varlıklar; hava, su, toprak, deniz ve güneş gibi varlıklardır. Karıncada hayat vardır, ağzına göre mide, mideye göre rızkını verebilecek ilim irade ve hayat sahibi birisi olması gerekir.
Bu cansız varlıklar bunlardan noksan oldukları için onların yapması imkânsızdır.
Canlı varlıklar da üçe ayrılır: Bitkiler, hayvanlar ve insanlar. Bunların içerisinde en akıllı ve şuurlu olan insandır. Bu karıncayı yapsa yapsa insan yapabilir. Hâlbuki onun da yaptığı karınca ya plastikten veya kâğıttandır. Hayat sahibi bir karıncayı insanın yapması mümkün değildir.
O halde bu karıncayı sonsuz ilim, irade ve kudret sahip Allah'ın yaptığı anlaşılır.İlim, akıl, mantık ve fen bize bunu gösteriyor.
2. Evrimciler evrimi, canlıların birbirinden tesadüfen meydana geldiği şeklinde kabul ederler. Her bir canlı türü ayrı yaratılmıştır. Koyunlar koyun olarak, atlar da at olarak, tavuklar da tavuk olarak yaratılmıştır. İlim ve fen bunu söylemektedir.
Evrimcilerin, canlıların silsile halinde birbirinden meydana geldiği iddiasının ilmi bir dayanağı yoktur. Bediüzzaman da bunu İşarat'ül İ'caz adlı eserinde; "Her nevin (türün) bir adam babası vardır" sözü ile ifade etmiştir.
Tesadüfen bir canlının meydana gelmesinin imkânsızlığını ise, Otuzuncu Söz'ün Tahavvülat bahsinde açıklamıştır.
Tahavvülat-ı zerratı, yani zerrelerin (elementlerin) hal değiştirmesinin Allah'ın ilim, irade ve kudretiyle olduğunu nazara verir. Evrimcilerin ve tabiat perestlerin ileri sürdüğü gibi tabiatın ve tesadüfün eseri olmadığını belirtir.
Elementler nasıl hal değiştirir?
Mesela hidrojen bir elementtir yanıcıdır. Oksijen de bir elementtir ve yakıcıdır. İkisi birleşince su meydana gelir. Böylece hidrojen ve oksijenin hali değişmiştir. Sodyum klorür (NaCl2)

yemek tuzudur. Belirli bir hali ve etkisi vardır. Bu suya atıldığı zaman sodyum (Na++) ve klora (Cl–) ayrılır. Bu elementlerin reaksiyonu tuz reaksiyonundan farklıdır. Çünkü hem klorün ve hem de sodyumun reaksiyonu farklıdır.
İşte bütün bu tip elementlerin birleşmesi ve ayrılması Allah'ın eseridir. Tesadüfün değil. Bu konu İmam-ı Mübin ve Kitab-ı Mübinin belirtildiği dip notta iyice açıklanmıştır. Orada İmam-ı Mübin şöyle tarif edilmektedir:
"İmam-ı Mübin, Kader-i İlahinin bir defteri, bir mecmua-i desatiridir (bir düsturlar mecmuasıdır). O desatirin imlası ile ve hükmü ile zerrat (elementler), vücud-u eşyadaki hidematına (hizmetine) ve harekâtına sevk edilir.
İmam-ı Mübin kader defteri se, Kitabı Mübin kudret defteridir.
Bunu bir halı misali ile daha iyi anlayabiliriz. Muhtelif desenleri bulunan bir halıyı dokumak istiyoruz. Onun programını önce bilgisayara yükleriz. İşte bu programa bir bakıma o halının kader defteri diyebiliriz. Halının dokunması bu program çerçevesinde olacaktır.
Kabul edin ki bu halı 1 m. eninde 100 m. boyunda, yani 100 m2 olsun. Bir topluluğun resmini de çekip 50. metreye yerleştirebiliriz. Bu halı saatte 1 metre dokuyorsa 100 metre kare halıyı yüz saatte dokuyacaktır. Biz 50 saat sonra bizim de içerisinde bulunduğumuz topluluğun halıda dokunacağını önceden bilebiliriz. Dokuma makinesinin de bilgisayara bağlı olduğunu kabul edin. Bir dokunuşla ve adeta bir "Ol" emri ile o halı dokunmaya başlayacaktır.
Halı ipliklerden, iplikler moleküllerden, molekül de atomlardan meydana gelmektedir. Bu yüz metre karelik halıda trilyonlarca atom vardır. Biz bir "Ol" emri ile bu kadar atoma verdiğimiz bir emirle saatlerce sonra dokunacak halı desenlerini dokuttuğumuz gibi, Allah'da atomlara verdiği emirle bahar halısı gibi yeryüzünü ve milyonlarca canlıyı atomlardan kader defterindeki düsturlara göre dokuyor.
Bilgisayardaki program halinin kader defteri, yani İmam-ı Mübin, dokunan halı da Kita-ı Mübindir.
Biz de bir asır önce kader defterinde idik. Şimdi o kader defterinin düsturlarına göre elementlerden yaratıldık. Yani şu anda kitab-ı Mübindeyiz. Tâbi aynı zamanda İmam-ı Mübinde, yani kader defterinde ve Allah'ın ilminde kayıtlıyız.
Bir süre sonra bu Kitab-ı Mübinden ölümle silineceğiz. Ama yine hem Allah'ın ilminde ve hem de Kader Defterinde, yani İmam-ı Mübinde kayıtlı olduğumuz için ahrette yeniden yaratılacağız.
Şimdi burada çok önemli teknik bir ayrıntıya dikkatinizi çekmek isteriz. Bu dokuduğumuz halıda trilyonlarca atomun kullanılacağını biliyoruz. Bu atomların içerisinde program harici bir veya birkaç atomdan meydana gelmiş bir yapı bulunsa -ki biz ona virüs diyoruz- halının programını bozup onu işlemez hale getirebilir.
Burada şunu söylemek istiyoruz: Kâinatta her bir varlığın bir kader defteri tarzında dosyası vardır. O varlık bu dosyadaki düsturlara göre elementlerden yaratılır. Bu dosya haricinde bir atom dahi olsa o dosyayı işlemez hale getirebilir.
Demek ki kâinatta bir atomun dahi başıboş olmadığını, her bir atomun nerede ve ne zaman görev alacağı, dokunan halı örneğinde olduğu gibi, her bir varlığın kader defteri olan dosyasında kayıtlıdır. Bunu bize bugünün fenni söylüyor.

Evrimciler ne diyor? Onlar diyorlar ki; her bir varlık tesadüfen meydana gelmiştir. Hâlbuki fen bize diyor ki; bir atom dahi tesadüfen hareket edemez.

Şimdi her hangi bir kimse bu halının dokunmasında elementlerin gelişigüzel hareket ettiğini iddia edebilir mi?

Eğer öyle olsa halının dokunması nasıl mümkün olacaktır?

İşte Risale-i Nur baştan sonuna kadar kâinattaki her şeyin belirli bir plan ve programa göre yaratıldığını, bir atomun dahi tesadüfen hareket etmediğinibize bildiriyor.

1. Pierre Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s.8
2. Pierre Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, s.103
3. Derek Ager, “The Nature of the Fossil Record.” Proceedings of the Geological Association, Vol. 87, No:2, 1976, s. 132
4. SBS Vital Topics, David B. Loughran, Nisan 1996, Stewarton Bible School, Stewarton, Scotland,
5. Lewis Thomas, “On the Uncertainty of Science”, Key Reporter, vol.46 (Sonbahar 1980), s.2
6. H.A. Orr ve Jerry Coyne (1992), “The Genetics of Adaptation: A Reassessment”, American Naturalist, 140, 726
7. H. S. Lipson, “A Physicist Look at Evolution”, Physics Bulletin, 31 (1980), s. 138
8. Gregory Alan Pesely, “The Epistomological Status of Natural Selection”, Laval Theologique et Philosophique, vol. 38 (Şubat 1982), s. 74
9. Dr. Colin Patterson, “Evolution and Creationism”, American Museum of Natural History’deki konuşmasından, New York City, 5 Kasım 1981
10. SBS Vital Topics, David B. Loughran, Nisan 1996, Stewarton Bible School, Stewarton, Scotland,34. Charles Darwin, Origin Of The Species (Türlerin Kökeni) kitabının “Everyman’s Library” baskısının Önsöz’ü, 1965
11. Charles Darwin, Origin Of The Species (Türlerin Kökeni) kitabının “Everyman’s Library” baskısının Önsöz’ü, 1965
12. E.O.Wiley, “Review of Darwin Retried by MacBeth” Systematic Zoology, cilt 24 (Haz.1975), s. 270
13. Roger Lewin, In the Age of Mankind, Washington D.C.: Smithsonian Books, 1988. s.22
14. Herribert Nillson, Synthetische Artbildung (lund, İsveç: Verlag CWK Gleerup, 1953), s. 31
15. Introduction: De (Evolution), Encyclopedie Française, Vol.5 (1937) s.6
16. Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Boston: Gambit, 1971, s. 147
17. Cemal Yıldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, Bilgi Yayınevi, Ocak 1989, s.56-57
18. Cemal Yıldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, s.134
19. Cemal Yıldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, s.108
20. François Jacob, Mümkünlerin Oyunu, Kesit Yayıncılık, İstanbul 1996, s. 50-51
21. C.D. Darlington, “Origin of Darwinism”, Scientific American, Mayıs 1959, s.68
22. Christopher Wills, Genlerin Bilgeliği, Sarmal Yayınevi, Mart 1997, İstanbul, s.86

Kaynak: wwwsorularlaislamiyet.com

Kıyamet nasıl kopacak?

ateistlerecevap.org/2017/03/kiyamet-nasil-kopacak.html

by Ateistlere Cevap - March 24, 2017

Değerli kardeşimiz,

Kıyamet Saati

“Kıyamet, filan tarihte kopacaktır.” demek haddime olmadığı halde, burada size tarih tahmin etme cüretinde bulunacağım. Elbette kimse yarın başına ne geleceğinden emin olamaz. Ama, ölüm yaklaştıkça, yakınlığını hissedersiniz. Yaratan, yaklaşarak iyice açıklanma noktasına gelen kıyameti “Neredeyse gizleyeceğim.”(1) diyor. Kıyamet iyice yaklaştığında da, geldi geliyor demeye başlarsınız ve tahminleriniz doğruya yaklaşır.

Allah şöyle uyarır: “Sana kıyametin ne zaman gelip çatacağını soruyorlar. De ki: Onun ilmi ancak Rabbimin katındadır. Onun zamanını Ondan başkası açıklayamaz. O göklere de, yere de ağır gelmiştir. O size ansızın gelecektir.”(2)“Kıyametin zamanı hakkındaki bilgi, ancak Allah’ın katındadır. Hiç kimse yarın ne kazanacağını bilemez.”(3)“Kıyamet yaklaştıkça yaklaşmıştır.”(4)“Gülüyorsunuz da ağlamıyorsunuz. Habersiz oyalanıyorsunuz.”(5)

26 Ekim 1992 gecesi rüyamda kıyametin kopuşunu görmüştüm. Kıyametin başlayacağını anlayınca, caddelere daldım; karşılaştıklarımı kollarından tutup, ahirete hazırlanmamız gerektiğini anlatıyordum. Her kimi yakaladıysam, sözümü bitiremeden elimden sıyrılıp gitti. Anlatamamamın üzüntüsüyle koşuştururken, yıkılış başladı ve ben köşeme çöküp, ölümü izledim.

Dünya dalgalanıyor; çatlayıp parçalanan zeminlerden alevler fışkırıyordu.Üzerime serpilecek kaya, dağ veya alev yığınlarının korkusu içerisindeydim. Dizlerime kapanıp beklerken, “Allah'ım, bana acı verme!” diyordum.

Karanlıkta bedenimi kaybettim. Ardından, kömürleşmiş harabeler üzerinde gözlerimi açtım; bir yerlere doğru ilerliyordum. İçimden, “Neden dinlemedik, anlamadık.” diye üzülüyordum. Başımı çevirip, toprağı siyah, göğü karanlık gördüğüm anda uyandım.

Sabahleyin, TBMM Soruşturma Komisyonlarındaki görevime gittim. Bir elimde günün gazetesi, diğer elimde çayı yudumlarken, rüyamı anlamlandırmaya çalışıyordum. Gazetenin rasgele bir sayfasını açtım. Gözüm “Kıyametin tarihi belirlendi” şeklindeki başlığa takıldı. Heyecanlandım, ürperdim. Haber şöyleydi: “Herkesin merak ettiği kıyamet günü, sonunda açıklandı: 14 Ağustos 2126. İngiliz-Avustralya Rasathanesinde görevli ünlü gökbilimci Duncan Stell, üç mil genişliğindeki Swift Tuttle adlı bir kuyruklu yıldızın saniyede 37 mil süratle üzerimize geldiğini ve hesaplanan tarihte, bir milyon nükleer bombadan daha etkili bir patlamayla yeryüzüne çarpacağını açıkladı.”(6)

Haberin rüyamın üzerine gelmesinden etkilendim ve kıyametin tarihiyle ilgili araştırmalar yaptım. Hz. Muhammed'in (asm) “Ümmetimin ömrü bin seneyi geçecek; fakat bin beş yüz seneyi çok aşmayacaktır.”(7) dediğini okudum. Ebced hesabıyla yorumlanan bir hadisten de Hicri 1545 (Miladi 2120) tarihinin kıyamet yılı olabileceğinin bulgulandığını gördüm.
(8) Bunlara benzer başka tarihleri de yan yana getirdiğimde, ilginç bir örtüşmenin yaklaşık aynı yıllara işaret ettiğini anladım.

Bu rüyadan dokuz yıl sonra, kıyamet hakkında bir kitap yazmak istedim; verileri toparladım. (9) Swift-Tuttle'la ilgili gelişmeleri konunun uzmanlarından Prof. Brian G. Marsden'e sordum. Prof. Marsden'in, 17 Nisan 2001 tarihli e-posta cevabı şöyleydi: "Eğer yörüngesi dünyanın yörüngesiyle kesişen Swift-Tuttle, gelecek geçişinde dünyaya çarpacak olsaydı, bu 14 Ağustos 2126'da olacaktı. Kuyruklu yıldız her geçişinde gecikme yapıyor. Çinlilerin M.Ö. 68 ve M.S. 188 yıllarındaki gözlemlerini de dikkate alarak yapılan hassas hesaplamalarda, o tarihte dünyaya çarpma ihtimalinin çok düşük olduğu anlaşıldı." Prof. Marsden'e, 2120'de herhangi bir çarpışma ihtimali olup olmadığını da sordum. "O tarihte bir çarpışma olacaksa, bunun bizim henüz bilemediğimiz bir gökcismiyle olabileceğini" yazdı.

Bilemediğimiz göktaşlarının dünyaya yaklaşıyor olma ihtimalleri yüksekmiş demek. NASA bilim adamlarına göre, 2004 Haziran ayında keşfedilen 400 metre çapındaki 2004 MN4 adı verilen göktaşı 13 Nisan 2029'da üç yüzde bir ihtimalle dünyaya çarpabilirmiş.(10) Göktaşı yaklaştıkça çarpışma ihtimali artıyor; hesaplanan son ihtimal otuz sekizde bir(11)... Daha böyle ne haberler okuyacağız, hiç de ciddiye almadan...

Gerçekten de 2100 yılından sonrası tufan mı olacak? Artık önümüzdeki 50-70 yılın ardından, kıyamet saatine kadar çevresel dengesizlikler birbirini kovalayacak mı? Kıyamet dünyayı ne zaman yakalayacak? Her uyanık vicdan kendi cevabını bulur.

2004 yılında, 50 bin ışık yılı uzağımızda patlayan Nötron yıldızının saniyede yaydığı enerjiyi, Güneş'imiz ancak bir milyon yılda yayabiliyor. Bilimcilere göre, bu patlama 10 ışık yılı yakınımızda yaşansaydı, dünya hayatının çoğu sönecekti.(12) Bundan böyle, kıyamet haberleri de fırtınayı bildiren rüzgarlar gibi esip duracaktır. Sonunda asıl fırtına ansızın, umulmaz ve beklenmezken gelip çatacaktır.(13)

Alman Bild Gazetesinin manşetten verdiği bir haberde, bilim adamları kıyamet uyarısı yapıyorlardı. Bunlardan BBC'ye de konuşan Prof. Sir David King, "Eğer dünyanın bu kötü gidişi daha da hızlanmazsa, bize geriye sağ salim yaşayabileceğimiz 60 yıl kalıyor." demiş. (14) Hatta Washington Worldwatch Enstitüsüne bakılırsa, torunlarımızdan sonrasına dünya yok.(15) Yani artık iş işten geçmiş demeye getiriyorlar.

Dünyanın yaşanmaz hale geleceği yıllar pek yakın diye korkmalı ve çabayı terk etmeli miyiz? Aksine, sonsuzluğa layık olmanın yolu, tamir etmeye, iyi izler bırakmaya çırpınmaktan geçer. Kıyamet bilgisi, çalışkanlığa ve iyiliklere yönelmemizi sağlamalıdır.

Evrenin Yıkılışı

Kıyamet nasıl kopacak? Sadece dünyayı ve güneş sistemini mi kapsayacak; yoksa tüm evreni mi kuşatacak? Dünyanın kıyameti ile güneş sisteminin ve evrenin kıyameti aynı zaman kesitinde mi gerçekleşecek?

"Onlar, kıyamet gününün ansızın gelip çatmasını mı bekliyorlar? Şüphesiz onun alâmetleri belirmiştir. Kendilerine gelip çatınca ibret almaları neye yarar!"(16) Fakat, ne yazık ki,

“insanların çoğu (kıyametin geleceğine) inanmazlar.”(17)

“Göklerin ve yerin gaybı Allah’ındır. O saate / dünyanın sonuna ilişkin emirse, bir göz açıp yummak gibi, hatta ondan da yakındır. Allah’ın kudreti her şeye yeter.”(18) Yaratan evrene birden vücut verdiği gibi, kıyameti de birden başlatır. Yolunda gider gibi görünen her iş, aniden tersine döner.

Dünyamıza yönelen tehditler artıyor. Geçenlerde bir göktaşı dünyanın yakınından teğet geçmiş.(19) Bilimciler bir göktaşının çarpacağından emin olsalar, bunu bize açıklayabilirler miydi? Rusya Bilimler Akademisinden Mihail Smirnov “175 yıl içinde dünyamıza göktaşı düşmeyeceğini” açıklamış. Smirnov’a göre, “o zamana kadar zaten insanoğlu, göktaşlarını yok etmeyolunu çoktan bulurlarmış.”(20)

Science dergisinde yayınlanan bir araştırmaya göre, 16 Mart 2880 tarihinde bir kilometre genişliğindeki bir göktaşının dünyaya çarpacağı “belirlenmiş.” Bilim adamları bu sürede göktaşının yörüngesini değiştirme teknolojisini geliştirebileceğimize inanıyormuş. Hatta Jet Propulson Laboratuvarından Jon D. Giorgini önümüzdeki uzun zamandan yararlanarak çaresine bakacağımızı düşündüğünden, endişelenmiyormuş.(21) Hep aynı kandırmaca ve aynı oyalanma…

Göktaşları, yer taşları işin bahanesidir. Evrenin yıkılışına yönelen İlâhî Kudret, evrensel meleklerden İsrafil’in (as) nefesi üzerinden evrene akar. İsrafil’in surundan yayılan enerji, evrenin enerji dengesini bozarsa sistem çökmeye başlar.Dengesizlik her zerreciğe ulaşır; evren galaksileriyle ve gök katlarıyla çökmeye başlar. O gün Sur üflenir; göklerde ve yerde kim varsa, Allah’ın dilediği kimselerden başka hepsi çarpılıp yıkılır.(22)

Evren gerilen bir kauçuk çarşaf gibi her yandan genişliyor; atomlardan galaksilere kadar tüm zerreler birbirinden uzaklaşıyor. Bilimciler bu durumun evrenin içerisinde gizli kara

enerjiden kaynaklanabileceğini düşünüyorlar.(23) Evren, kendisinden onlarca kat büyüklükte gizli bir enerjinin elindeyse, o enerjinin geriye çekilmesinin sonuçlarını hayal edebilirsiniz.

İster gelmekte olan, isterse aniden yaratılan bir sebeple perdelenerek veya isterse de sebepsiz başlatılan yıkılış süreci dünyayı kuşatır. Bir göktaşı mı çarpar; evrenin enerji dengeleri mi bozulur; güneş sistemi ve galaktik sistemler mi çöker? Nasıl olacaksa, kıyamet başlar.

Allah, göklerin ve yerin gaybından elektronlara gönderdiği kuvveti geri çekiverse, o saniyede olacakları hayal edin. Evren saatinin tüm çarkları birbirinden kopar; madde makinesinin parçacıkları yay gibi yerlerinden fırlar. Tarifsiz bir başıboşluk ve beraberinde köpük gibi sönüp yok olma yaşanır.

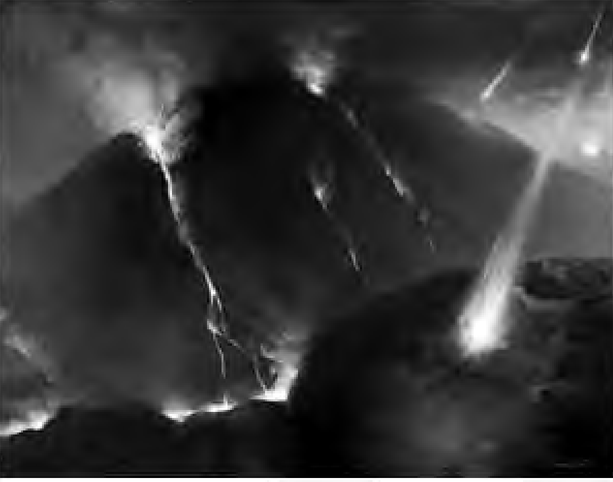
Dünyanın ölümü ürkütücüdür: “Yer o sarsıntıyla sarsıldığında, yer ağırlıklarını çıkardığında...”(24) Yer şiddetle sarsıldığı, dağlar serpildikçe serpildiği, hepsi dağılıp toz duman haline geldiği, (zaman)...(25) O gün yer ve dağlar sarsılacak, dağlar erimiş bir kum yığınına dönecektir!
Ölüm evrene yayılır. “Hani o yıldızlar silinip, o gök kubbe açıldığında,(27) gökyüzü çatlayıp, yıldızlar döküldüğünde...(28) Gök onun dehşetiyle çatlamıştır ve Onun vaadi yerine getirilmiştir.”(29) Ne zaman ki o göz kamaşır, Ay tutulur, Güneş ve Ay bir araya getirilir... O gün insan, “Kaçacak yer neresi!” diyecektir.(30)

Güneş'le aramıza bir perde girseydi karanlığa düşerdik. Yaratan, nurunun, kudretinin yansımasını bir an durdursa, o an evren yoktur. Boşuna kıyamet senaryoları üretiyoruz.

Yokluğa Dönüş

Kıyamet gününe ulaşıldığında, dünyada sadece cisimsel zevklerine saplanmış, ilgisiz ve duyarsız insanlar yaşıyor olacak. Tüm işaretleri gördükleri halde, hâlâ bir biçimde kurtulacaklarını hesaplayacaklar, oyalanacaklar, isyanlarını sürdürecekler.

Öyle bir deprem gürültüsüyle sarsılacaklar ki, birçok kalp göğüs kafesinde patlayıverecek. Pek çoğunun beyin damarları oracıkta çatlayacak. Ufkunuzdan Ay'a uzanan alevlerin üzerinize estiğini düşünün. Denizler göklerden boşalırcasına üzerinize akıyor. Dağlar temellerinden parçalanıyor, zeminler çöküyor, toprağın içinin dışına çıkışını izliyorsunuz. Yer ölüm, gök ölüm haykırıyor.

Kıyamet anında melekler, cinler, şeytanlar, ruhlar güçsüz ve çaresizdir, şaşkındır, ürperti halindedir. Evren doğdu doğalı, böyle inanılmaz bir dehşetle karşılaşmamıştı. "Ey insanlar! Rabbinizden korkun! Çünkü kıyamet vaktinin depremi müthiş bir şeydir!"(31)

Her canlı, ölünceye kadar kıyametin dehşetine tanıklık eder. İnsanlar öldükten sonra da olayları ruh gözleriyle görmeye devam ederler. Yıkılış berzahtaki ruhların huzurlarında yaşanır. Berzah evreni de parçalanır. Cehennemi umanların dehşeti, cenneti bekleyenlerin müjdeleşmelerine karışır.

Hani gece vakti idamlık mahkumları alıp darağacına veya kurşuna dizilecekleri meydana götürürler ya... Bir de, seçilmeyi başarmış liderlere büyük törenlerde taç giydirirler... O gün, herkes yakında yaşayacaklarını hissetmektedir. Her şey herkesin huzurunda açığa çıkacak; yakında tarihin en büyük hesaplaşması yaşanacaktır.

"O gün biz göğü kitapların sayfalarını dürüp büker gibi düreceğiz."(32) emri gerçekleşir. Evrenin maddesi çöker, sistemler dağılır. Galaksilerin çöküşünü gök katlarının kapanışı izler. Ruhlar ve melekler de birer birer söner ve "O (Allah'ın) zatından başka her şey yok olucudur

(olacaktır.)”(33) ayetinin nihaî hükmü gerçekleşir.

Kıyamet kopmuştur. Zaman biter ve Allah’tan başkasının vücudu yok olur. Artık her şey sadece Allah’ın bilgisindedir. Muhteşem bir romanın son sayfası da yaşanmış ve tarihe gönderilmiştir. Madde ve vücut adına her şey köpük gibi sönmüş; evren mum gibi eriyip tükenmiştir.
Kaynak
www.sorularlaislamiyet.com

Müslümanların çile çekmesinin sebebi nedir?Dünyada çile çekenler, zulme uğrayanlar hep Müslümanlar Neden?..

ateistlerecevap.org/2017/03/muslumanlarin-cile-cekmesinin-sebebi.html

by Ateistlere Cevap - March 19, 2017

Değerli kardeşimiz,
Geçmişte olduğu gibi günümüzde de saadet ve refah çoğu zaman karıştırılıyor. Bu yanlış değerlendirme, istikbale de intikal edeceğe benzer.
Bazıları, servet ve makamı, şan ve şöhreti, lüks ve debdebeyi saadetle aynı zannederler. Halbuki çevrelerinde nice insanlar görürler ki, dünyanın her türlü imkânına kavuşmuş ve diledikleri her zevki tatma gücüne sahiptirler, ama mesut değildirler. Kimi hanımıyla geçimsizdir, kimi oğlunun haylazlığından dertlidir. Kimi, annesinin amansız derdine şifa aramaktadır. Kiminin piyasada bir hayli alacağı vardır, ödenmemektedir; kimi ortağıyla problemlidir.
Böyle binlerce, on binlerce sebep, insanoğluna dünyanın rahat yeri olmadığını aralıksız ders verir.
İlâhi Ferman haber veriyor:

> “Sizi, bir imtihan olarak, şer ve hayırla deneyeceğiz. Hepiniz de nihayet bize döndürüleceksiniz.”(Enbiya, 21/35)

Buna göre dünya bir imtihan meydanıdır.

Bir hadis-i şerifte de, "dünya ahiretin tarlası" olarak takdim edilir.
Bu dünya, rahat yeri değil, imtihan meydanı ve ahiretin tarlası olarak yaratılmış. Bu imtihan salonunda, insanlar sürekli çaba gösterir, ter dökerler. Ve bu tarlada, ahiretleri namına her gün bir bağ derleyip günlerini yorgun argın bitirirler.
Allah Resulü (asm.) haber veriyor:

> "Dünyada rahat yoktur."

Gece ve gündüzün birbirini kovaladığı, hastalıklarla sıhhatin nöbetleşe insanı yokladığı, zorluklarla kolaylıkların yine ard arda insanı sardığı, fırtınayla sükunetin insan ruhunda nöbetleşe hükmettiği bu garip dünyada, rahat ve huzur bulmak ne mümkün!
Dünyada rahat yoktur, ama mümin için saadet vardır. İnsan bu dünyada imanı tatmış ve salih amelin yolunu tutmuşsa, acı-tatlı her hâdiseden ahireti namına bir takım faydalar edinir. Ve en önemlisi, bu dünyanın rahat yeri olmadığını bilmenin verdiği rahatı tadar ve huzursuzluktan kurtulur.
Allah Resulün (asv)'den bir saadet formülü:

> "Dünyada ya garip bir insan, ya da yolcu gibi ol."

Bu hadis-i şerifte saadetin iki önemli kaynağına dikkat çekilmiş ve iki ayrı saadet reçetesi birlikte sunulmuştur:
Birinci reçete: *Bu dünyada garip olduğunu, bu gurbet ilinde, asıl yurdu olan cennet için bir şeyler kazanmağa geldiğini bilmek.* Kendini böyle bilen ve dünyaya böyle bakan bir insan, bu fâni hayata gönül bağlamaz. Onun geçici problemlerine gereğinden fazla önem vermez. Bu gurbet diyarından bir gün göçeceğini bilir. Gözü hep o saadet yurdundadır.

> "Sen burada misafirsin ve buradan da diğer bir yere gideceksin. Misafir olan kimse, beraberce getiremediği bir şeye kalbini bağlamaz." (Mesnevî-i Nuriye)

İkinci reçete: *"Yolcu olduğunu bilmek ve öylece yaşamak."* Böyle bir insanın bütün meselesi idealindeki şehre varmaktır; otobüste ön yahut arka koltuklarda oturması fazla önem taşımaz. Gazetelerde okuruz: Falan katil, filan ülkede yakalanmış ve uçakla Türkiye'ye getirilmiştir. Bu adamın uçakla gelmesi kendisini ne derece mesut edebilir ve ne ölçüde rahatlatır! Ama İstanbul'a ticaret için giden bir Anadolu esnafı, otobüsün en arkasında da otursa keyfine diyecek yoktur. Çünkü bu yolculuğun sonu, mal almak ve bu sıkıntıların neticesi zengin olmaktır.
Diğer taraftan, insan otobüs yolculuğunda evindeki imkânları aramazsa o dar mekândan sıkılmaz ve rahatsız olmaz. Aksi halde, kendi huzursuzluğunu kendi eliyle hazırlamış olur.
Nur Külliyatında birbirinden önemli ve değerli nice saadet reçeteleri mevcut. Bunlardan üç

tanesini takdim edelim:

> "Sultan-ı Ezelî'ye iman ile intisab eden ve amel-i sâlih ile itaat eden bir insan, şu misafirhane-i dünya menzillerinden ve âlem-i berzah ve âlem-i mahşer dairelerinden ve hâkeza kabirden sonraki bütün âlemlerin geniş hududlarından berk ve burak sür'atinde geçer. Tâ saadet-i ebediyeyi bulur."(Sözler)

İnsan, iman ile, Rabbine intisap eder. Böylece, sahipsiz ve hamisiz olmamanın zevkini tadar. *"Beni yapan, yaratan, her organımı yerli yerine koyan ve ruh dünyamı en güzel şekilde tanzim eden, hissiyatımın her birini ayrı bir vazifede çalıştıran bir Hâlıkım var. Kan deveranım Onun rahmetiyle olduğu gibi, dünyamın dönmesi de Onun kudretiyle. Öyleyse, ben başıboş değilim, kimsesiz değilim, sahipsiz değilim."* der.
Allah'ın kulu ve eseri olmanın, ruha verdiği sürur, kalbe verdiği zevk ve safa hiçbir dünyevî nimetle kıyasa girmez.
İmandan başlayarak, iki dünya saadetine uzanan bir saadet zinciri:

> "İman tevhidi, tevhid teslimi, teslim tevekkülü, tevekkül saadet-i dareyni iktiza eder."(Sözler)

İki dünya saadeti tevekkül ile mümkün. "Her hayır Allah'ın elindedir." diyen bir mümin, bu dünya ve öte dünya için ne hayır talep ediyorsa, onun şartlarını yerine getirir ve Allah'a tevekkül etmekle huzur bulur.
Tevekkül, Allah'ı vekil bilmek demektir. Bu, imandan gelen bir şuurdur ve teslimin neticesidir. Allah'a teslim olanlar Ona tevekkül ederler. Teslim de tevhitten kaynaklanır. Allah'tan başka gerçek fail olmadığını, her şeyin Onun mülkü olduğunu ve Onun tasarrufunda bulunduğunu bilen bir insan, elbette Ona teslim olacaktır.
İki dünya saadetinin bir başka reçetesi:

> "Nefsi gemlemekle bağlamak, ruhu kemalâta kamçılamakla serbest bırakmanın şe'ni, saadet-i dareyndir."(Sözler)

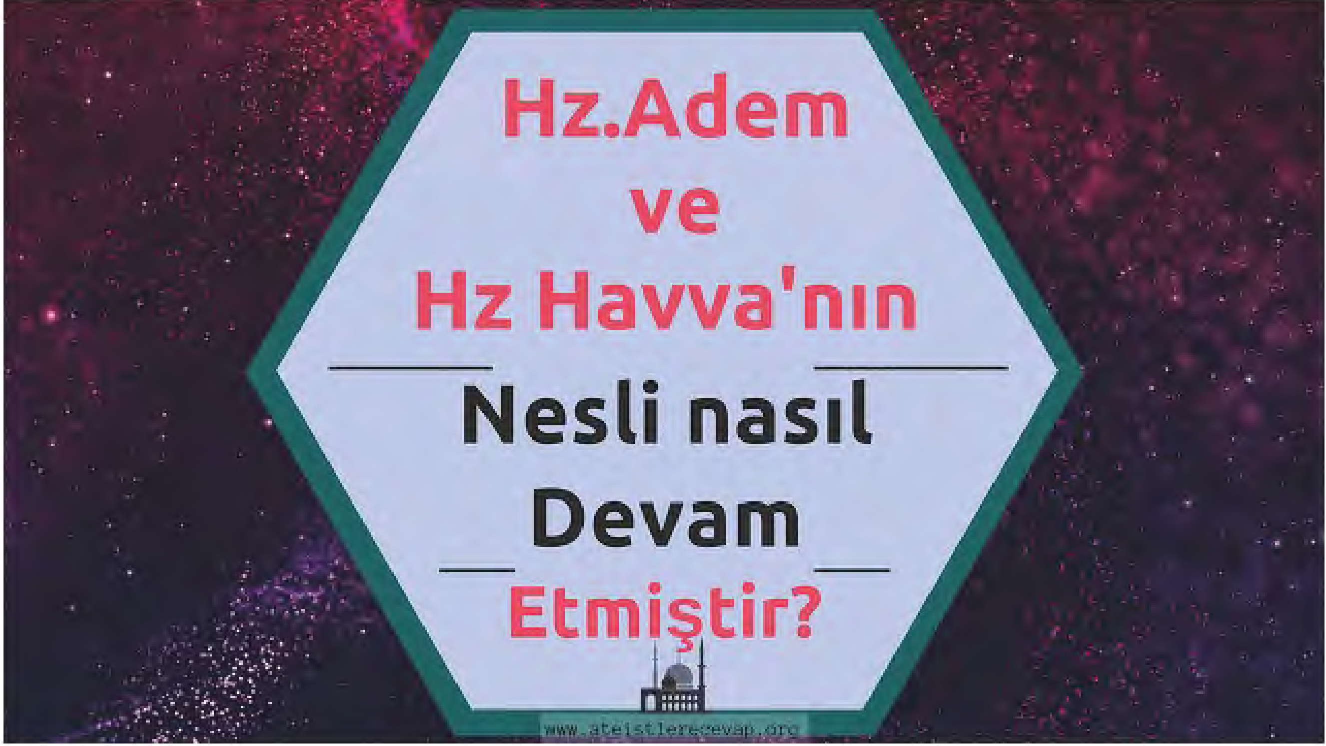
Bu cümlede, iki dünyanın saadeti, iki şarta bağlanmış oluyor. Birincisi, nefse hâkim olup onu dizginlemek, diğeri ise ruhu terakki ettirmek.
Kaynak

www.sorularlaislamiyet.com

Hz.Adem ve Hz Havva’nın Nesli nasıl Devam Etmiştir?

ateistlerecevap.org/2017/04/hzadem-ve-hz-havvann-nesli-nasl-deva.html

by Ateistlere Cevap - April 19, 2017

Değerli kardeşimiz,

İnsanlar Hz. Âdem’le Hz. Havva’dan doğarak çoğalmışlardır. Havva anamız hep ikiz doğum yapıyordu. Bunlardan birisi erkek, diğeri de kızdı. Hz. Âdem, aynı anda doğan ikizleri, bir önce veya bir sonra doğan ikizlerle evlendiriyordu. Habil’le beraber doğan kız çirkin, Kabil’le birlikte doğan kız ise güzeldi. Bu durumda Hz. Âdem, Habil’in, Kabil’le beraber doğan kızla, Kabil’in de Habil’le beraber doğan kızla evlenmesini istedi. Fakat Kabil buna razı olmadı, kendisiyle doğan güzel kızı Habil’e vermek istemeyerek kendisi almak istedi. *(bk. Taberi, İbn Kesir, Razî, Maide, 5/27. ayetin tefsiri)*

Hz. Âdem buna müsaade etmedi ve meseleyi Allah’a havale etti. Cenab-ı Hakk’tan gelen emir üzerine her ikisinin de Allah’a birer kurban takdim etmelerini, hangisinin kurbanı kabul edilirse Kabil’in bacısının ona ait olacağını söyledi. Bunun üzerine Kabil bir demet buğday, Habil de bir koyunu kurban olarak takdim etti. Gökten inen bir ateş Habil’in kurbanını aldı, Kabil’inki olduğu yerde kaldı. Bu durumda Habil haklı çıkmış ve kızı almaya hak kazanmıştı. Fakat Kabil iyice çileden çıkmıştı. Bu hâdise Kur’ân’da şöyle anlatılır:

> "Onlara Âdem'in iki oğluna dair haberi hak ile oku. Onlar birer kurban takdim ettiklerinde, birisinin kurbanı kabul olunmuş, diğeri kabul olunmamıştı. Kurbanı kabul olunmayan diğerine,*'Ben seni öldüreceğim.'* dedi. O da, *'Allah ancak takva sahiplerinin kurbanını kabul eder.'* diye cevap verdi."
> "Habil şöyle devam etti: *'Eğer sen öldürmek için elini bana uzatırsan, ben seni öldürmek için elimi kaldıracak değilim. Çünkü ben âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım. Dilerim ki, sen benim günahımı yüklenesin de, cehennem ateşinin ehlinden olasın. Bu da zalimlerin cezasıdır.'* "
> "Sonra nefsi, kardeşini öldürmeyi ona kolay ve hoş gösterdi; o da kardeşini öldürüp hüsrana uğrayanlardan oldu. Sonra Allah, kardeşinin cesedini nasıl örteceğini göstermek için, ona, yeri eşeleyen bir kargayı gönderdi. Kabil, *'Yazıklar olsun bana!'* dedi. *'Şu karga kadar olup da kardeşimin cesedini örtemedim!'* Artık o yaptığına pişmanlık duyanlardan olmuştu."(Mâide, 5/27-31)

Hz. Âdem'in çocuklarının birbirleriyle evlenmelerinin dindeki yerine gelince;Hz. Âdem (as)'den Peygamber Efendimize (asm) gelinceye kadar bütün peygamberler hak dini tebliğ etmişlerdir. Dinin temeli olan îman esasları hep aynı kalmıştır. Fakat şeriat dediğimiz, ibadet ve dünyaya ait işlerde Hz. Âdem'den Peygamberimize kadar her devrin icaplarına, insanların ihtiyaçlarına göre bazı hükümler değişerek gelmiştir. Cenab-ı Hak her devrin insanının yaşayışını ve menfaatini gözeterek her ümmete ayrı bir şeriat göndermiştir. Mâide Sûresinin 48. âyetinde bu hususta, "Sizin her biriniz için Biz bir şeriat ve açık bir yol tayin ettik." buyurulur.
Bediüzzaman da bu meseleyi şöyle izah eder:

> *"Asırlara göre şeriatlar değişir. Belki bir asırda kavimlere göre ayrı ayrı şeriatlar, peygamberler gelebilir ve gelmiştir. Hâtemü'l-Enbiya'dan (a.s.m.) sonra şeriat-ı kübrası (büyük şeriatı) her asırda, her kavme kâfi geldiğinden muhtelif şeriatlara ihtiyaç kalmamıştır." (Nursi, Sözler, s. 454)*

Meselâ, Yahudiler ancak havralarda, sinagoglarda, Hristiyanlar sadece kiliselerde ibadet edebilirlerken, biz Müslümanlar her yerde namaz kılabiliyoruz. Yine sığır ve koyun gibi hayvanların iç yağları Hz. Musa (as)'ın şeriatında haramken, bizim dinimizde helâldir.
Hz. Âdem (as) ise ilk insan ve ilk peygamberdir. Allah ona da bir din ve bir şeriat göndermiş ve öğretmişti. O da Allah'ın kendisine gösterdiği şekilde hareket ediyordu. Cenab-ı Hak, Hz. Âdem'in çocuklarının birbirleriyle evlenmesini de bir zaruretten dolayı helâl kılmıştı. Çünkü insan neslinin artması gerekiyordu. Başka insan da olmadığına göre, bir zaruret olarak kardeşlerin birbirleriyle evlenmesi gerekiyordu. Bu âdet bir süre devam etti, fakat insanlar çoğalınca böyle bir evliliğe ihtiyaç ve zaruret kalmadı ve bu tatbikat da kalkmış oldu.
Allah, nasıl ki Hz Adem'in eğe kemiğinden Hz Havva'yı O'na eş olarak yarattıysa, değişik seferde doğan bu kardeşleri de birbirine yabancı suretinde yaratabilir. Daha sonra ise insan nesli çoğaldı ve Allah bundan sonra farklı ikizlerden de olsa kardeş evlenmesini yasakladı. Bunun helal olması ise temelde Allah'ın emriyle alakalıdır. Çünkü bir işin kötü olması Allah'ın yasaklamasından dolayı, iyi olması da emretmesinden ya da serbest bırakmasından dolayıdır. Yani Allah emreder güzel olur, Allah yasak eder kötü olur. Esas olan da budur.
Ayrıca, konuyla ilgili Nisa Suresi 1. Ayet kapsamında yapılmış farklı bir bakış açısı için aşağıdaki açıklamaları da okumanızı tavsiye ederiz:

> "Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan, ikisinden birçok erkek ve kadın üretip yayan Rabbinize itaatsizlikten sakının. Adını anarak birbirinizden dilek ve istekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten de sakının. Şüphesiz Allah sizin üzerinizde gözetleyicidir."(Nisa, 4/1)

Ayetin Tefsiri;
Kur'ân-ı Kerîm'de "Ey insanlar!" hitabının hedef kitlesi yalnızca müminler değil, bütün insanlardır. Bu sebeple âyette "Allah'tan sakının" yerine *"Rabbinizden sakının"* meâlinde bir ifade kullanılmıştır. Çünkü insanların yaratıcı ile kulluk ilişkisine *"Allah ve ilâh",* insan olarak

yaratılma ve geliştirilme ilişkilerine ise rab ismi uygun düşmektedir. Zira bu isim, yaratmayı ve yaratılana belli özellikler içinde var oluş imkânı vermeyi ifade etmektedir.
Hitabın, arkadan gelecek hükümler bakımından, hiçbir fark gözetmeksizin bütün insanları hedeflemiş olmasının ikinci delili de insanlar arasındaki ilişkilere *-biri geniş, diğeri nisbeten dar olan-* iki unsuru temel kılmış olmasıdır:
a) Bütün insanların asıl maddesi, özü olan "nefis",
b) İlk rahimden (bütün insanların annesi olan Havvâ'nın rahminden) son rahime (her bir insanın annesinin rahmine) kadar gelen rahimler. Yaratanı bir, özü ve aslı bir, ilk oluşta anası babası bir, sonraki oluşlarda da soyu ve ailesi bir olan insanların yalnızca bu birlikten kaynaklanan birtakım hakları ve ödevleri (bu mânada insan hakları) olacaktır, olmalıdır; Nisâ sûresi de bu hakların ve ödevlerin önemli bir kısmını açıklamak üzere gönderilmiştir.
Kur'an'da nefis (çoğulu enfüs), "insan, insanın veya başka bir şeyin kendisi, insanın hayatta iken insan olmasını sağlayan (insanın onun sayesinde, ona sahip olduğu için insan olduğu), ölünce de ebedî varlığını devam ettiren unsuru" mânalarında kullanılmıştır. Bazı âlimler, filozoflar ve sûfîler ruh ile nefsi aynı varlığın iki adı olarak açıklamışlar *(meselâ bk. Gazzâlî, İhyâ', III, 2 vd.),* bazıları ise nefis ile ruhu farklı mahiyetler olarak tanımlamışlardır.
İkinci tanımlamaya göre Allah Teâlâ her bir insan için tıpkı bedeni gibi bir de nefis yaratır, Şah Veliyyullah'ın "neseme" adını verdiği bu nefis, insanın hayatı boyunca yapıp ettiklerine göre mânevî bir yapı ve kişilere göre farklı özellikler kazanır. Ruh ise şahsî değil umumidir; tek bir enerji merkezinden gelip ampülleri aydınlatan elekrik gibidir ve ilâhîdir, Allah'a aittir, halk âlemine değil emir âlemine dahildir, nefis için Allah'ın rızâsına götüren yolu aydınlatır veya onu bu yola çeker.
İnsanın tabiatında ve yapısında Allah'ın rızâsına aykırı yola çeken güçler de (heyecanlar, güdüler, ihtiyaçlar) vardır, ayrıca şeytanın da işi, insanı Allah yolundan saptırmaya çalışmaktır. İnsan (nefis), aldığı eğitim ve iradesi sayesinde bu iki çekim merkezi arasında mücadele ve imtihan vererek dünya hayatında kulluğunu ve tekâmülünü gerçekleştirmeye çalışır; "emmâre" (kötüye çeken, kötüyü emreden) nefis olmaktan kurtularak, "levvâme" (kendini tenkit eden, kınayan), "mülheme" (ilâhî ilhama mazhar olan), "mutmainne" (şüphelerden ve geçici zevk bağımlılığından kurtularak huzura eren), "râdıye" (Allah'ın takdirine razı olan), "merdıyye" (Allah'ın rızâsına mazhar olan) nefis basamaklarına veya derecelerine tırmanmak için çabalar *(Şah Veliyyullah, et-Tefhîmâtü'l-ilâhiyye, I, 222; II, 216 vd.; Hüccetullâhi'l-bâliga, I, 38-40, 58-61).*
Âyette önce "sizi bir tek nefisten yaratan" denilmiş, sonra "ondan da eşini yaratan" buyurulmuştur; insanlardan her birinin babası ve anası bulunduğuna, her birey üreme kanunları çerçevesinde meydana geldiklerine göre burada *"nefisten, ondan yaratan"* sözünü *"onun bir parçasından"* (meselâ kaburgasından) şeklinde değil, "onun özünden, ona benzer (misli) olan asıldan ve kökten (buradaki ifadeye göre nefisten) yaratan" şeklinde anlamak gerekir. Nitekim "Onlara ısınıp kaynaşasınız diye size kendi türünüzden (nefislerinizden) eşler yaratıp aranıza sevgi ve şefkat duyguları yerleştirmesi de O'nun kanıtlarındandır"meâlindeki âyette de bu kelime aynı mânada kullanılmıştır (Rûm, 30 / 21). Nahl, 16 /72 ve Şûrâ, 42/11 sûrelerinde de benzer ifadeler vardır.

Bütün bu âyetlerde *"nefsinden yaratmak", "vücudunun bir parçasından yaratmak"* mânasında değildir. Buna göre meâli ve numaraları verilen âyetler, Havvâ'nın aslının, Âdem'in kaburgası olduğu şeklindeki yaygın inancın delili olamaz. Havvâ'nın veya kadınların eğri kaburgadan yaratıldığını ifade eden hadisler, kadınla erkeğin tabii (fıtrî) olan ve değişmemesi gereken farklılıklarını ve özelliklerini anlatmak üzere yapılmış bir benzetmedir, mecazî bir anlatımdır. Nitekim bazı rivayetlerde açıkça *"Kadın kaburga gibidir."* buyurulmuştur *(Buhârî, "Nikâh", 79, 80; Müsned, V/151).* Hadislere göre kadınları erkeklere benzetmeye, tabii özelliklerini yok etmeye kalkışmak, eğimli yaratılmış kaburga kemiğini düz hale getirmeye uğraşmak gibidir. Kaburga ancak kavisli olduğunda uygun, sağlam ve kâmildir, fonksiyonunu yerine getirir; düz olsaydı akciğerin şekline uymaz ve onu koruyamazdı. Şu halde onu düzeltmeye çalışmak bozmaya ve kırmaya çalışmak demektir.

Âdem ile Havvâ yaratıldıktan sonra bunlardan birçok erkek ve kadının meydana getirildiği ve yeryüzüne dağıtıldığı ifade buyurulmaktadır. Bazı müfessirler dünyada yalnızca bir erkekle bir kadının bulunduğu bir zamanda bunların çocuklarının nasıl çocuk meydana getirebilecekleri üzerinde durmuş ve *"birinci batında ikiz doğan bir erkek ve bir kızın, ikinci batında yine ikiz doğan bir kız ve bir erkekle evlendiklerini, o tarihte başka yolu bulunmadığı için Allah'ın farklı batınlarda doğan kardeşler arasında evlenmeyi câiz kıldığını"* ifade etmişlerdir *(Tabâtabâî, IV/146).* Bize göre böyle bir tasavvur zaruri değildir; çünkü Allah Teâlâ'nın insanı nasıl yarattığını açıklayan âyetlerde topraktan, çamurdan, nefisten ve Allah'ın ruhundan üflemesiyle yaratıldığı kayıtları ve şekilleri vardır.

Son şekil Hz. İsa (as)'ın yaratılmasıyla ilgilidir. Meryem, bir erkekle beraber olmadan Allah'ın ruhun dan üflemesi (Enbiyâ 21/91; Tahrîm 66/12) ve bunun açıklaması mahiyetinde olan *"ruhun insan şekline bürünüp Meryem'e görünmesi"*yle *(Meryem, 19/17)* hamile kalmış ve Allah'ın ona ulaştırdığı bir *"kelimesi" (Nisâ, 4/171)* olarak Hz. Îsâ'yı doğurmuştur.

Kezâ Hz. Zekeriyyâ (as) bir zürriyet vermesi için Rabbine dua etmiş, rabbinin de duasını kabul ederek Yahyâ'yı ona vereceğini müjdelemesi üzerine *"kendisinin yaşlandığını, eşinin de çocuktan kesildiğini" ifade ederek bunun nasıl olacağını"* sormuştu. Rabbin ona cevabı şöyle olmuştur:

> "İşte böyle; Allah dilediğini yapar." (Âl-i İmrân, 3/40); "… O, bana kolaydır; daha önce, sen hiçbir şey değilken seni de yaratmıştım." (Meryem, 19/9).

Hz. Âdem (as)'in yaratılmasında ana da yoktur baba da; Hz. İsa (as)'ın yaratılmasında yalnızca ana vardır; Hz. Yahyâ (as)'ın yaratılmasında ana ve baba vardır, fakat çocuk yapma kabiliyetleri mevcut değildir.

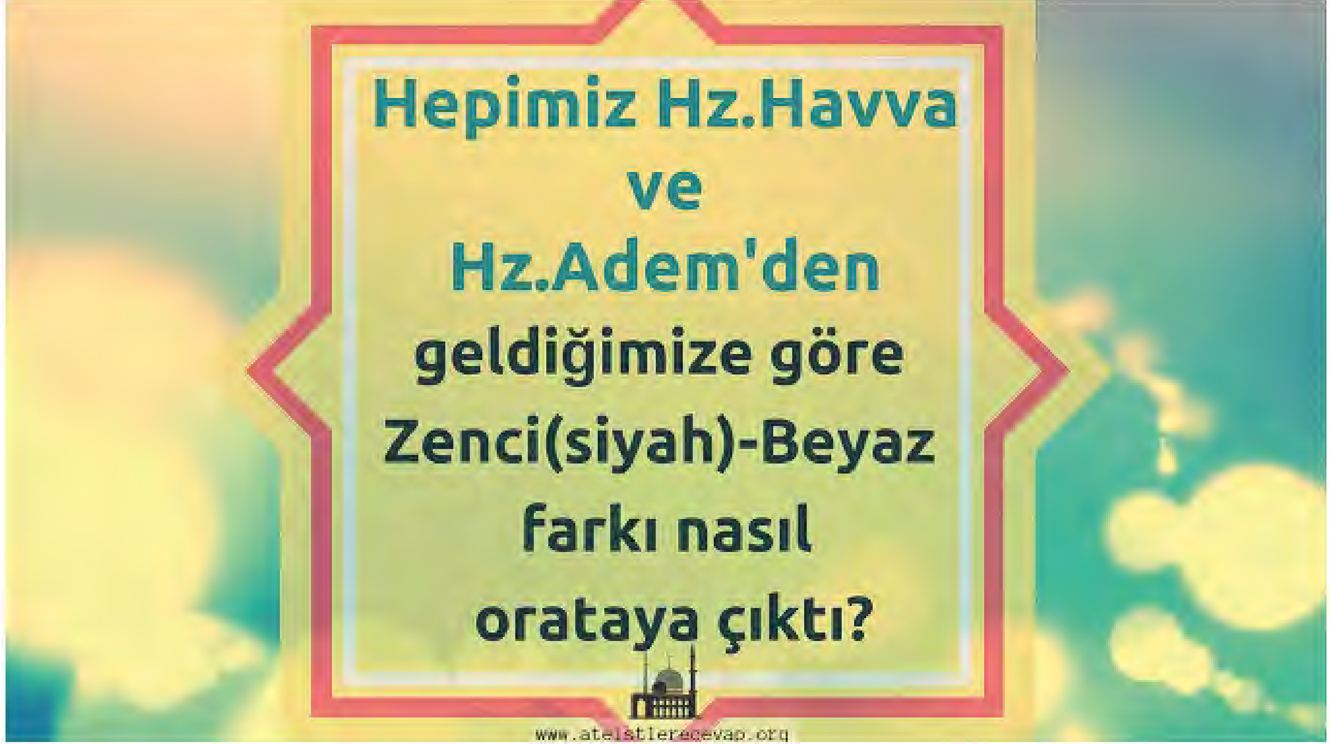
Kur'ân-ı Kerîm'de ve sağlam rivayetlerde *"kardeşlerin birbiriyle evlendikleri"* bilgisi verilmediğine göre ilk yaratılan erkekle kadından birçok erkek ve kadının türetilmesinin nasıl olduğunun bilinmediğini, yukarıda zikredilen şekillerden birisine göre veya bir başka şekilde yaratma ve çoğaltmanın olabileceğini ifade etmek de mümkündür. *(bk. Kur'an Yolu, Nisa*

Suresi 1. Ayetin tefsiri)

Hepimiz Hz.Havva ve Hz.Adem'den geldiğimize göre Zenci(siyah)-Beyaz farkı nasıl orataya çıktı?

ateistlerecevap.org/2017/04/hepimiz-hzhavva-ve-hzademden.html

by Ateistlere Cevap - April 19, 2017

Değerli kardeşimiz,

Genelde bütün insanlarda on iki çift, yani yirmi dört adet kaburga vardır. Ancak bazılarında on ikinci kaburgalar tam gelişme göstermeyebilir. O zaman kaburga sayısı tek tarafta on bir, toplamda ise yirmi iki olur. Buna anomali (ayrılık) adı verilir. Bu şekilde anomali, yani normalin dışındaki bir yapı, farklı ırkta değildir.

Mesela, bazılarında kalp vücudun sağ tarafında, diğer iç organlar sol tarafında yer almış olabilir. Bazılarında iki kalp, ya da iki mesane bulunabilir. Yine benzer bir durum omurlarda da görülebilir. Normalde dört olan omur sayısı bazılarında beş olabilir.

Burada ırk söz konusu değildir. Yani, zencilerin kaburga sayısında bir farklılık söz konusu değildir. Bazı insanlarda görülen bir durumdur. Bunlarla Cenab-ı Hak istediğini istediği şekilde yaratabileceğini göstermektedir. Aslında biz bu anomalilere değil, herkeste bütün aza ve organların nizam ve intizam içinde olmasına hayret etmemiz gerekir.

Bu anomali durumlarıyla Cenab-ı Hak bize, "Allah yaratmanın her çeşidini çok iyi bilendir."(Yasin, 36/79) ayetinin sırrınca istediğini arzu ettiği tarzda yaratabileceğini göstermektedir.

> "Ey insanlar!.. Muhakkak ki, biz sizi bir erkek ile bir dişiden yarattık ve sizleri kabilelere ayırdık ki, birbirinizi tanıyasınız…"(Hucurat, 49/13).

Bu soruya, bir başka soru ile cevap verilebilir: Tek atadan farklı renk ve ırkların ortaya çıkmasına engel nedir? Hem tek atadan gelinir, hem de farklı renk ve ırklar ortaya çıkar. Aslında bu tip sorular, daha ziyade biyolojiyle alakası olmayanlardan gelmektedir. Çünkü, bir biyolog bilir ki, her anne, baba, büyük anne ve büyük babaların karakterleri belli oranlarda yavrularına geçer. Bu oranlar, "Mendel Kanunları" adı altında meşhurdur. Cenab-ı Hakk'ın koyduğu bu kanunlara göre; mesela bir fert boy bakımından yüzde elli ihtimalle annesine, yüzde elli ihtimalle babasına benzeyecektir.

Ferdin hemen hemen bütün özelliklerinde bu veya buna yakın oranları görmek mümkündür. Lakin, bazı karakterler vardır ki, ortaya çıkmaları, yani bir fertte tesir göstermeleri, bazı şartlara bağlıdır. Nasıl ki, yıldızların görünmesi gecenin gelmesine bağlıdır. Güneş onların görünmelerine mani olur. Bazı çekinik (resessif) karakterler de, baskın (dominant) karakterlerin etkisi altındadır. Çekinik karakterler bu tesirlerden kurtulduğu zaman etkisini gösterecektir. Bu, belki de nesiller sonra mümkün olur.

Günümüzdeki ırkların hepsi ortak bir atadan gelir. Saf ırk mevcut değildir. Söz gelimi, beyaz ırkın bir ferdinden, bir zenci gibi koyu deri rengine sahip fert hasıl olabilir. Ya da bir Çinli'den, bir Kafkaslı kadar beyaz deriye sahip yavru meydana gelebilir.

Bazıları, zenci ırkın tropiklerdeki yoğun ultraviyole ışınlarına uyum sağlayarak meydana geldiğini iddia ederler. Halbuki bu görüş, Kuzey ve Güney Amerika'da aynı ışınlara maruz kalanların, niçin siyahlaşmadıkları meselesini izah edememektedir. Son yapılan çalışmalar, deri rengindeki bu farklılığın irsi olduğunu ortaya koymuştur.

Dolayısı ile, ırkların teşekkülünde ortaya çıkan siyahlar, kendileri için zararlı olmayan ışınların bulunduğu sahaya göç etmiştir. Diğer taraftan açık renkli ve mavi gözlü İskandinav ırkı ise, ekvator yakınındaki yoğun ultraviyole ışığından kurtulmak için kuzeye gitmiştir.

Dışarıya kapalı bir kabile düşünün. Çevredeki diğer kabilelerle hiç bir irtibatı olmayan bir grup. Buradaki genetik özellikler, kabile fertlerinin sahip olduğu irsi karakterlerin toplamına eşittir. Belli sınırlar içinde yer alan böyle bir bölge "gen havuzu" olarak da adlandırılabilir. Bu gen havuzunda, çekinik karakterler, zamanla melezleme sonucu birbiriyle karışarak, yeni ve değişik karakterler hasıl eder.

Değişik renk ve ırk karakterlerine bu açıdan bakmak gerekir. Kuvvetle muhtemeldir ki, ilk insan Hz. Adem (as)'in genetik yapısında da çok farklı renk ve ırk özellikleri vardı. Tıpkı bir gen havuzu gibi, muhtelif karakterleri ihtiva ediyordu. Bütün bu karakterlerin bir anda

ortaya çıkması elbette mümkün değildi. Zamanla bazı genetik açılımlar sonucu, değişik karakterler meydana geldi. Neticede günümüzdeki farklı fertler hasıl oldu.

> "Ey insan! İhsanı bol Rabbine karşı seni aldatan nedir? O Allah ki seni yarattı, seni düzgün ve dengeli kılıp, ölçülü bir biçim verdi. Seni istediği her hangi bir şekilde parçalardan oluşturdu."(İnfitar, 82/6-8)

mealindeki ayetlerde, Allah'ın iradesine ve meşietine bağlı olarak, insanların farklı şekillerde yaratıldığına, tasvir edilip şekillendirildiğine işaret edilmektedir.

> "O'nun delillerinden biri de, gökleri ve yeri yaratması, lisanlarınızın ve renklerinizin değişik olmasıdır. Şüphesiz bunda bilenler için (alınacak) dersler vardır."(Rum, 30/22)

mealindeki ayette ise, insanların farklı simalara sahip olduklarına işaret edilmiştir.

– Ebu Musa el-Eşarî'nin bildirdiğine göre, Peygamberimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

> "Allah (İlk insan) Adem'i, yeryüzünün bütününden aldığı bir avuç topraktan yarattı. Bu sebepledir ki, Adem'in çocukları / insanlar, bu toprak çeşitleri kadar farklılık gösterdiler. Kimi beyaz, kimi kırmızı-sarışın, kimi zenci, kimi bu renklerin arasındaki tonlarda vücut buldu."(İbn Kesir, Rum, 30/22. ayetin tefsiri).

Allah bir ise Kur’an da neden BİZ ifadesi geçer?

ateistlerecevap.org/2017/04/allah-bir-ise-kuran-da-neden-biz.html

by Ateistlere Cevap - April 19, 2017

Dilerseniz cevabı maddeler halinde öğrenelim:

1- “Biz” tabiri meliklerin ve sultanların tabiridir. Onlar sözlerine ya da mektuplarına başlarken “Biz ki…” diyerek başlarlar.

Zira bu ifadede haşmet ve büyüklük vardır. Allah’ta ezel ve ebedin sultanı ve padişahıdır. Elbette haşmet ve büyüklük ifade eden “Biz” tabirini “Ben” tabirine tercih etmesi azametinin şanındandır.

2- Allah, Kur’an’ın indirilmesi gibi, meleklerinde içinde bulunduğu ve onların vasıta olduğu işlerde “Biz” der ki, bununla, zatı ile birlikte o icraatta vasıta olan meleğe de işaret edilmiş olur.

Mesela **“Kur’an’ı biz indirdik”** dediğinde “Biz” ifadesinin açılımıyla ayet şöyle anlaşılır: “Kur’an’ı ben, meleklerim vasıtasıyla habibime indirdim” Ya da **“Biz gökten bir su indiriyoruz”** denildiğinde, yağmur damlalarını indirmekle görevli olan meleğe de dikkat çekilmek-te, melek de bu ifadeye dâhil olmaktadır.

Ancak bu meleklerin tesirde hiç bir müdahaleleri yoktur. Çünkü tesiri hakiki sahibi ancak Allah’tır.

3- Genelde yaratılışın anlatıldığı ayetlerde Allah “Ben” der. Mesela “Ben cinleri ve insanları ancak bana ibadet etsinler diye yarattım” ayetinde olduğu gibi.

Ancak yaratılışın anlatıldığı bazı ayetlerde de “Biz” tabiri geçer. Bununla kastedilen ise o anda meleklerin o yaratılışa şahit olduğu ve orada bulunduğudur. Bu ifadeyle Allah kendi sözüne

melekleri şahit yapmaktadır.
Mesela **"Biz yeri, göğü ve içindekilerini yarattık"** denildiğinde, Allah'ın bu yaratmağı tek başına yaptığı ve bunları yaratırken meleklerin hazır ve şahit olduğu anlaşılır.
"Daha detaylı bilgi için yazının devamını ve sonundaki videoyu izleyin"
Değerli kardeşimiz,
Önce bir hususu belirtelim: Cenab-ı Hak Kur'ân-ı Kerim'de, her zaman "ben" yerine "biz" diye hitap etmiyor. Âyetler hep bu şekilde sıralanmıyor. Yerine göre "Ben", mevzuunun gelişine, meselenin anlatılışına göre hitap tarzları da değişiyor.
Nitekim meallerini vereceğimiz şu âyet-i kerimelere dikkat edilirse bu husus açıkça görülür:

> "Ey İsrailoğulları! Size ihsan ettiğim nimetlerimi hatırlayın ve son peygambere iman edeceğinize dair bana verdiğiniz sözü yerine getirin ki, ben de size verdiğim sözü yerine getirip mükâfatınızı vereyim. Ve sadece benden korkun." *(Bakara, 2/40-41)*
> "Kullarım senden beni sordukları vakit de ki, muhakkak ben çok yakınım. Bana dua ettiği zaman, dua edenin duasına cevap veririm. Öyle ise onlar da benim davetime uysunlar. Bana iman etsinler ki, doğru yolu bulmuş olsunlar."*(Bakara, 2/186)*
> "Bana dua edin, icabet edeyim." *(Mü'minûn, 23/60)*
> "Ben cinleri ve insanları ancak bana ibadet etsinler diye yarattım."*(Zâriyat, 51/56)*

Evet, sadece birkaç misal olması bakımından meallerini verdiğimiz bu âyetler gibi daha pek çok âyet-i kerimelerde Yüce Rabbimiz, kendi zâtından "Ben" mânâsına gelen zamirlerle ifade etmektedir. Bu âyetlere dikkat edilirse, "Bana verdiğiniz sözü", "Kabul ederim", "Beni sordukları vakit", "Benden korkun" gibi ifadelerin, doğrudan Cenab-ı Hakk'ın zâtıyla ilgili olduğu ve arada hiçbir vasıta kabul etmeyeceği görülür.
İşte Allah'ın *"Ben"* diye hitap ettiği âyetlerin büyük ekseriyeti hep zâtıyla ilgilidir; *"Biz"* diye hitap edilen âyet-i kerimelerde ise, umumiyetle arada bir vasıta vardır.
Mesela, Kur'ân'ın indirildiğini haber veren bütün âyet-i kerimelerde "Biz indirdik"buyurulur. Bütün âyetler vahiy kanalıyla indirildiğine göre, burada Allah ile Peygamber (a.s.m.) arasındaki vasıta, bir melek olan Cebrail (as)'dir.

Yine “Bulutla gölge yaptık.” *(Bakara, 2/57)* gibi âyetlerde işi yaptıran Allah, işi yapan *“Allah’ın memurları”* mesâbesindeki meleklerdir. Ancak burada, meleklerin “memur” olarak vasıflandırılmasını, insanların işlerini kolaylaştırmak için kullanma zorunda kaldıkları memurlarla kıyaslamaktan kaçınmak lâzımdır. İnsanlar acizliklerinden dolayı memur tutuyorlar; Cenab-ı Hak ise kâinatta hükmeden kudretinin icraatını ilân etmek, onlar vasıtasıyla azametini bildirmek için melekleri istihdam ediyor.

Zaten birçok müfessirimiz, bu çeşit âyet-i kerimelerde Cenab-ı Hakk’ın kendi azamet ve kudreti, ulûhiyet ve kibriyâsı ile hitap ettiğini bildirirler. Yâni Cenab-ı Hak, Esmâü’l-Hüsnâsı ve sıfatlarıyla birlikte hitap ederek, kendi büyüklüğünü ve celâlini bildirmektedir.

Meselâ,

> “Kur’ân’ı kesinlikle biz indirdik, elbette onu yine biz koruyacağız.”*(Hicr, 15/9)*

mealindeki âyet-i kerimenin metninde “biz” mânâsına gelen dört kelime vardır. Burada hem Cenab-ı Hakk’ın kibriya ve azametinin ifadesi bahis mevzuudur, hem de meselenin ehemmiyeti zamirlerle kuvvetlendirilmektedir.

Müfessir Ebu’s-Suûd Efendi, bu âyetin tefsirinde, “Biz azamet-i şânımız ve uluvv-i cenabımızla Kur’ân’ı indirdik” der.

Kevser Sûresinde geçen “Biz” mânâsına gelen “İnnâ”nın tefsirinde ise Fahrüddin Râzi, “buradaki ‘Biz’den murad, Cenab-ı Hakk’ın azametini göstermektir” der. “Çünkü Kevser’i Peygamber Efendimize (a.s.m.) hediye olarak veren, yerin ve göğün sahibi olan Cenab-ı Hak’tır. Hediye edilen şey de verenin büyüklüğüne göre bir kıymet ve azamet kazanır.”

Bediüzzaman, Bakara Sûresinin 34. âyetinin tefsirinde *“Ben”* mânâsına gelen *“İnnî”*ve *“Biz dedik”* mânâsına gelen *“Kulnâ”* kelimelerini ele alır ve şöyle der:

> “Cenab-ı Hakk’ın halk ve îcat fiilinde vasıtanın bulunmadığına, kelâm ve hitabında vasıtanın bulunduğuna işarettir.”

Devamında ise Nisa sûresinin 105. âyetindeki “Biz” mânâsına gelen “nâ” zamirinin tefsirinde şu hususları dikkate verir:

> "Bu âyette azamete delalet eden *'nâ'* zamir-i cem'i vahiyde vasıtanın bulunduğuna işaret olduğu gibi, *'Allah'ın sana gösterdiği'* mealindeki cümlede müfred hükmünde olan lafz-ı celâl mânâları ilham etmekte vasıtanın bulunmadığına işarettir."*(İşaratü'l-îcaz, s. 230)*

O halde, Allah'ın bazı âyetlerde "Biz" diye hitap etmesinden, -hâşâ- Cenab-ı Hakk'ın birden fazla olduğu akla gelmemelidir. Zaten gelmez de.

Bazan biz de kendi yaptığımız bir işten bahsederken bile "Biz yaptık" demez miyiz?

Mezhepler neden var?

ateistlerecevap.org/2017/03/mezhepler-neden-var.html

by Ateistlere Cevap - March 5, 2017

Yazının sonundaki videoları izlemenizi tavsiye ederim.

İslam düşmanları tarafından işletilen mevzulardan biri de "mezhep"meselesidir. Mezhep meselesi bir taraftan İslam'da bir ihtilaf unsuru gibi gösterilmeye çalışılırken, diğer taraftan bir takım demagojilerle saf zihinler bulandırılmak istenmektedir. Meselenin üzerine biraz eğildiğimiz zaman mezheplerin bir ihtiyaçtan doğduğu, hiçbir zaman ihtilaf unsuru olmadığı anlaşılacaktır.

İtikat ve amel diye iki kısımdan meydana gelen İslam dininde, mezhepler, ameli (pratikte yaşanan) kısımları mevzu olarak ele alır. Birden fazla mezhebin meydana gelmesi, nazari prensiplerin mezhep imamlarınca farklı anlaşılmasından ileri gelmiştir.(1)

Mesela, Hz. Peygamber (a.s.m.) Efendimiz namaz kılarken mübarek alınlarına taş batar ve alınları kanar. Hz. Aişe (r.a.) validemiz taşı Peygamber (a.s.m.) Efendimizin alnından alarak yere atarlar. Peygamber (a.s.m.) Efendimiz yeniden abdest alarak namazlarını kılarlar. Peygamber (a.s.m.) Efendimiz yeniden abdest aldıklarına göre abdestleri bozulmuştur. Hanefi mezhebi imamı, İmam Azam Ebu Hanife Hazretleri ile Şafii mezhebi imamı, İmam Şafii Hazretleri abdesti bozan meseleleri ele alırken bu meseleyi değerlendirirler. İmam-ı Azam Hazretleri, "Peygamber (a.s.m.) Efendimizin alnına batan taş kan çıkardığı için Resulullah (a.s.m.) Efendimiz abdest almıştır." hükmüne varırken; Şafii Hazretleri abdestin bozulmasını Hz. Aişe (r.a.) validemizin Peygamber (a.s.m.) Efendimizin alnına dokunmasına bağlamıştır. Böylece Hanefi mezhebinde az bir kan abdesti bozan sebeplerden biri olurken,

Şafii mezhebinde kadının temasıyla abdestin bozulması kaide olarak benimsenmiştir. Görüldüğü gibi her iki hüküm de doğrudur ve haklı bir gerekçeye dayanmaktadır.

MEZHEPLERİN DOĞUŞU

Peygamber (a.s.m.) Efendimize kadar itikadi noktalarda aynı olan şeriatlar teferruat kısımlarında değişerek gelmiş, hatta bir asırda ayrı ayrı kavimlere ayrı şeriatlar gelmiştir. Ancak Peygamber (a.s.m.) Efendimizle birlikte daha başka şeriatlara ihtiyaç kalmamış ve O'nun dini bütün asırlara kafi gelmiştir. Fakat teferruat meselelerde bir takım mezheplere ihtiyaç kalmıştır.

Cenab-ı Allah tarafından vazifeli olarak gönderilen hak mezheplerin imamları,bu vazifeyi hakkıyla yerine getirmişler ve insanoğlunun bütün ihtiyaçlarına cevap vermişlerdir.

Peygamber (a.s.m.) Efendimiz bir mucize olarak bu imamların geleceklerini ve büyük bir vazife yapacaklarını, daha bunlar gelmeden haber vermiş(2) ve bu mümtaz şahsiyetler de yapmış oldukları hizmetlerle Resulullah (a.s.m.) Efendimizi fiilen tasdik etmişlerdir...

İslam mezhepleri -bir iki cüz'i mesele hariç- hiçbir zaman iç harp ve karışıklıklara yol açmamış(3) ve bu mezheplerin imamları da birbirine daima saygılı olmuşlar, birbirlerini red ve inkar etmemişlerdir. Ayrıca bir mezhep tesis etmek niyetiyle ortaya iddialı bir şekilde çıkmamışlar, daha sonra bir araya toplanarak bir mezhep haline getirilen içtihatlarını zaman ve ihtiyaç anında ortaya koymuşlardır.

Mesela: İmam-ı Azam (H. 80-150) bir hadise ile ilgili olarak fetva verdikleri zaman,

> "Bu Numan bin Sabit'in (İmam-ı Azam) reyidir. Çıkarabildiğimiz reylerin en güzeli budur. Kim bundan daha güzelini ileri sürerse, doğruya daha yakın olan odur." derdi.

İmam Malik (Maliki mezhebi kurucusu. H.93-179),

> "Ben bir beşerim. Bazen hata, bazen de isabet ederim. Bu sebeple benim rey ve içtihadımı tetkik ediniz. Kitap veya sünnete uygun bulursanız, kabul ediniz, bulmazsanız reddediniz." demiştir.(4)

Hanbeli mezhebi kurucusu İmam-ı Hanbeli (H. 164-241) ve İmam-ı Şafii Hazretleri (H. 150-204) de hiçbir zaman iddialı konuşmamışlar ve meslektaşlarını rencide edici sözler söylememişlerdir. Daha sonra bu büyük insanların rey ve içtihatları talebeleri ve alimler tarafından bir araya getirilerek, Müslümanların gönül huzuru içerisinde ibadet yapmalarını temin etmişlerdir.

HAK BÖLÜNÜR MÜ?

Bir zamanlar gazete sütunlarından Müslümanlara meydan okurcasına sorulan ve halen köşe

bucak tekrarlanan bir soru vardır: "Hak bir olur; nasıl böyle dört mezhebin ayrı ayrı, bazan birbirine zıt hükümleri hak olabilir?"
Bu soruya Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri özetle şu cevabı verir:

> "Bir su, beş muhtelif mizaçlı hastalara göre beş hüküm alır. Önemli miktarda su kaybeden bir hastaya su içmesi vaciptir, şarttır. Yeni ameliyattan çıkmış bir hastaya zehir gibi zararlıdır. Tıbben ona haramdır. Diğer bir hastaya kısmen zararlıdır; su içmek ona tıbben mekruhtur. Diğer birisine zararsız menfaat verir, tıbben ona sünnettir. Diğer birisine de ne zarardır ne de menfaattır. Tıbben ona mübahtır afiyetle içsin… İşte burada hak taadüt etti, birden fazla oldu. Beşi de haktır. 'Su yalnız ilaçtır, yalnız vaciptir, başka hükmü yoktur.' denilebilir mi?"
> "İşte bunun gibi İlahi hükümler mezheplere uyanlara göre değişir. Hem hak olarak değişir ve her biri de hak olur, maslahat olur… Mesela, bugün bile Şafii mezhebine mensup olanların genel karakteri köylülüğe ve bedeviliğe daha yakındır. Cemaatı bir vücut haline getiren hayat-ı içtimaiyyede (sosyal hayatta) eksik olduğundan her biri namazda imam arkasında fatihayı ayrı ayrı okuyarak, Cenab-ı Allah'a kendi dertlerini bizzat söylerler ve O'ndan ne istediklerini ifade ederler. İmam-ı Azam'a tabi olanlar ise genellikle medeniyete ve şehirliliğe daha yakın ve içtimai yaşayış da müsait olduğundan bir cemaat bir şahıs hükmüne girip bir tek adam herkes namına söyler, ona uyanlar kalben onu tasdik ettiklerinden ve onun sözü herkesin sözü hükmüne

> geçtiğinden Hanefi mezhebi mensupları imam arkasında fatiha okumazlar…"
> "Birbirinden farklı gibi görünen mezheplerdeki teferruat meselelerinin hangisini ele alsak, imamların dayandıkları noktaların hak ve hakikat olduğunu görebiliriz. Bu hususta İmam Şarani Hazretleri "Mizan" isimli bir eser yazarak, mezhep imamları arasında bir mukayese yaparak hangi hükmü nasıl anladıklarını ortaya koymuştur." (5)

Mezhep imamları İslami meselelerde değil uygulanış tarzında kendilerine göre haklı sebeplerle ihtilaf etmişlerdir. Mesela, abdest alırken başa meshetmekte bütün imamlar ittifak etmişlerdir. Ancak meshin tarzında ve miktarında ihtilaf etmişlerdir.
Abdesti bizlere farz kılan Rabbimizin, "başınıza meshediniz" emri bi ruusikum" ibaresiyle gelmiştir. Dillerin en zengini olan Arapça'da çeşitli kelimelerin başına gelen 'b' harfi, bazan "güzelleştirmek", bazan "bazı" manasını vermek, bazan da "bitiştirmek" manasını vermek için gelir. Abdest ayetinin "ruusiküm" kelimesinin başına gelen 'b' harfini mezhep imamlarının her biri ayrı manada anlamışlar ve bundan farklı bir uy"gulama ortaya çıkmıştır. Buradaki 'b' harfi her üç manaya da gelir. Bunun içindir ki İmam-ı Malik Hazretleri:
"Başa meshederken, başın tamamı meshedilmelidir. Zira buradaki 'b' harfi kelimeyi güzelleştirmek için gelmiştir. Kendi başına bir manası yoktur." der. İmam-ı Ebu Hanife Hazretleri ise: "Bu 'b' bazı manasına gelen 'b'dir. Başın bazısına meshedilse kafi gelir" der. İmam-ı Şafii Hazretleri ise: "Bu 'b' bitişmek manasına gelen 'b'dir. Sadece elin başa bitişmesi, birkaç kıla değmesi kifayet eder, mesh tamam olur" der. Hal böyle olunca mezhep imamlarının her birinin hak yolda oldukları, teferruattaki ayrılık gibi görünen hükümlerin bir ihtilaf konusu olmadığı kendiliğinden ortaya çıkar ve kötü maksatlı olanların iddialarını havada bırakır…
Bu arada kanun maddesi bir olduğu hâlde anlayış farklarından aynı meselede çeşitli mahkemelerden birbirine yüzde yüz zıt ve farklı hükümler ortaya çıkmaktadır. Birisi ortaya çıkıp da "Bu neden böyle oluyor?" diyemezken, mezhep meselesinin dile dolanması iyi niyetle ve gerçekçilikle bağdaştırılamaz.
Mezhepler birleşebilir mi? İnsanoğlunun bir hayat seviyesinde bulunmayışı şeriatları bir olduğu halde mezheplerinin farklı olmasında rol oynamıştır. Şayet insanoğlunun mutlak bir ekseriyeti bir yüksek okulun talebesi gibi yaşayış tarzında bir hayat seviyesine girse o zaman mezhepler birleştirilebilir. Fakat dünyanın şu andaki durumu o hale müsaade etmediği gibi mezhepler de bir olmaz, birleştirilemez.(6)
Dolayısıyla her bir mümin bir mezhep üzere ibadetini yapmaya, bir mezhebi taklit etmeye mecburdur. Ancak mezhep imamları ve büyük müçtehitler birbirlerini taklit etmeye mecbur

değildir, kendi içtihatları üzere amel ederler. Bunun dışında ileri geri konuşanlar ve mezhep imamlarına dil uzatanlarda bir art niyet aramak ve sözlerine itibar etmemek gerektir.

MEZHEPLER ARASINDA TELFİK YAPILABİLİR Mİ, YA DA KİMLER YAPABİLİR?

Bir de telfik meselesi vardır. Telfik fıkıh usulünde “Muayyen bir mesele ve maddede, iki veya daha fazla mezhebin hükümlerini bir araya getirmek.”şeklinde tarif edilir. Telfik de yine mezhep imamları veya onların derecesinde olan kimseler tarafından yapılır. Telfikten sonra ortaya hiçbir mezhebin kabul edemeyeceği bir hüküm çıkarsa bu telfik caiz değildir. Mesela: Nikâhta Hanefi, Maliki ve Şafii mezheplerini birleştirerek “velisiz, mehirsiz ve şahitsiz” bir nikâh akdi yapılsa bu nikâh geçersizdir. Zira böyle bir tarzı ne bir mezhep imamı ne de bir başka müçtehit benimsemiştir.(7)

Genel görüş, bir hadisenin vukuundan ve belli bir hükümle amelden sonra, o hadisenin hükmünü değiştiren bir başka mezhebin hükmünü benimsemenin caiz olmaması şeklindedir. Ancak telafisi imkânsız meselelerde yapılan işin bir mezhebin hükmüne uygun olması, mezheplerin rahmet oluş cihetidir ve insanı kalp huzuruna götürür. Mesela, İmam Ebu Yusuf hamamda yıkandıktan sonra cuma namazını kılar. Bilahare kendisine hamamın haznesinde ölü bir fare bulunduğu haber verilir. Hanefi mezhebine göre Ebu Yusuf Hazretlerinin abdesti sahih olmamıştır ve böylece cuma namazını kılmıştır. Fakat yeniden cuma namazı kılması mümkün olmadığı için Ebu Yusuf Hazretleri “Medine’li olan kardeşlerimizin reyleriyle amel etmiş oluruz.” demiştir... Ama telafisi mümkün meselelerde telfik caiz değildir. O zaman öyle bir kapı açılır ki dini hayatımız alt-üst olur.

Bu meseleye bir fiili bilmeden işledikten sonra başvurulabilir. Bu da telafisi imkânsız meselelerde olabilir. Mesela cuma namazı gibi. Çünkü cuma namazı belli bir vakitte belli şartlarda kılınır. O vakit çıktıktan sonra bu namazın kazası diye bir durum yoktur. Ama bir öğle namazı böyle değildir. Namazı bozacak bir durumun farkına sonradan varılınca, vakit çıkmamışsa yeniden kılınır, vakit çıkmışsa kaza edilir.

Kaynak

www.sorularlaislamiyet.com

Allah tek ve yalnız olduğundan sıkılıyor mu?

ateistlerecevap.org/2017/02/allah-tek-ve-yalnz-oldugundan-sklyor-mu.html

by Ateistlere Cevap - February 14, 2017

Değerli kardeşimiz,

– Allah'ın her şeyi önceden bilmesi, o şeylerin yönünü zorunlu istikamet olarak tayin etmek anlamına gelmez. Defalarca vurguladığımız gibi, ilim bir sıfattır, bu sıfatın özelliğinde bir yaptırım gücü, bir zorlama yoktur.

İlim kudret sıfatından farklıdır. Kudretin zorunluluğu vardır. Yapmak istediği her şeyi hiç bir engel tanımadan yapar. İlim ise maluma tabidir. Yani; bir şey ileride nasıl olacaksa onu öyle bilir. Bir olay alacağı için bilinir; bilindiği için meydana gelmez.

– Allah bütün insanları imtihana tabi tuttuğu gibi şeytanı da imtihana tabi tuttu. (meleklere de Adem'e secde etmeleri emredildiyse de onların yapısında kuvve-i şeheviye, kuvve-i gazabiye olmadığı için bilinen şekliyle imtihana tabi değiller).

Bu imtihanın adalet ölçüsüne uygun cereyan etmesi için, insanlar gibi şeytanlara da özgür irade vermiştir. Bu özgürlük kaderle belirlendiği için, hiç kimse -istese de- bu özgürlük alanı dışına çıkamaz.

İnsanlardan bazıları özgür iradeleriyle küfür tercih ettikleri gibi, şeytanlar da özgür iradeleriyle küfrü, şeytanlığı tercih etmişlerdir. Allah'ın insanları ve şeytanların ne yapacaklarını, hangi yolu takip edeceklerini, özgür iradeleriyle hangi tercihte bulunacaklarını bilmesi, bu konuda bir zorlama değildir.

Allah'ın her şeyi önceden bilmesi Allah olmanın olmazsa olmaz şartıdır. Eğer bazı şeyleri önceden bilmezse o zaman -haşa- cahil olur. Bu safsatayı bütün kâinat elli beş lisanla bunu

reddetmekte ve Allah'ın ezeli, ebedi ve sonsuz ilmine şahitlik etmektedir.
– Allah'ın -haşa- sıkılması diye bir şey olamaz. Bunun en açık delili, bütün varlıkların çok sonradan var edilmeleridir. Bugünkü son ilmi keşiflere göre, kâinat yaklaşık 14 milyar yıl önce yaratılmıştır. Eğer -haşa- can sıkıntısından dolayı olsaydı, evreni ve içindekileri milyar defa katrilyon sene önce yaratacaktı.
– "Biz göğü, yeri ve aralarında olan varlıkları, bir oyun/eğlence olsun diye yaratmadık. Eğer bir eğlence edinmek isteseydik, elbette onu kendi katımızdan edinirdik. Şayet yapacak olsaydık öyle yapardık.
Hayır (biz bir eğlence olsun, canımızın sıkıntısı geçsin diye değil), biz hakkı bâtılın tepesine indiririz de o, bâtılın beynini parçalar. Bir de görürsünüz ki, bâtıl yok olup gitmiştir. Allah'a yakıştırdığınız vasıflardan dolayı size yazıklar olsun!" (Enbiya, 21/16-18) mealindeki ayetlerde, Allah hakkında tasavvur edilen "can sıkıntısı" vehminin safsataca hezeyan olduğunu göstermektedir.
– Allah'ın rahmetinin sonsuz olması, onun gazabının, azabının hiç olmayacağı anlamına gelmez.
Bilakis, itaat edenlere rahmet ve şefkat etmek ne kadar güzel ise, isyan eden şakilere karşı gazap ve azabını göstermek de yerine göre o kadar güzeldir. Çünkü, bir sultanın itaat edenlere olan merhameti onun şefkat ve himayesini gösterdiği gibi, isyan eden nankörlere cezası da onun saltanatının haşmet ve izzetini gösterir.
Her zaman olduğu gibi bugün de, cinlerden ve insanlardan olan şeytanların yaptığı öyle zulümler var ki, her vicdan sahibine "zalimler için yaşasın cehennem!" dedirtmektedir.
Allah'ın, bu zulümleri görmezden gelmesini, onları göz ardı etmesini beklemek, onun -haşa yüzbin defa haşa- adaletten ayrılıp zalimlere destek çıkabileceğini düşünmek gibi bir hezeyan-ı küfridir.
Atomdan herkül burcuna kadar bütün varlıkların içinde bulundukları ahenk ve dengenin şahadetiyle adaleti tahakkuk eden Allah'ın böyle bir zulme sıcak bakabileceğine ihtimal vermek, akıl tutulmasının bir göstergesidir.
kaynak: **www.sorularlaislamiyet.com**
İslami parça önerisi.

...
var cpo = []; cpo["_object"] ="cp_widget_4229a629-01c8-4085-834c-11e5806348f6";
cpo["_fid"] = "AwAAi49VDGQK";
var _cpmp = _cpmp || []; _cpmp.push(cpo);
(function() { var cp = document.createElement("script"); cp.type = "text/javascript";
cp.async = true; cp.src = "//www.cincopa.com/media-platform/runtime/libasync.js";
var c = document.getElementsByTagName("script")[0];
c.parentNode.insertBefore(cp, c); })(); Powered by Cincopa Slideshow HTML for Business solution.Ateistlere CevapBak ülkeme paramparça

Allah'a iman etmemenin cezası, neden ebedi cehennemde kalmaktır?

ateistlerecevap.org/2017/02/nedenebedicehenne.html

by Ateistlere Cevap - February 14, 2017

(Yazının sonundaki videoları izlemenizi tavsiye ederiz)
Değerli kardeşimiz,

Küfür kelimesi, imanın zıddıdır. Kâfirin dünyası karanlıklarla doludur. Zira küfür, insanın Allah'a olan intisabını keser, atar. Allah ile bağını koparan insan ise, hem kalbinde hem ruhunda hem aklında zulmetler içinde yaşar. Kur'an, kâfirlerin dünyasını şöyle anlatır:

> "Onların amelleri okyanustaki karanlıklar gibidir. Okyanusu bir dalga bürümekte, onun peşinden bir başka dalga gelmekte. Onun da fevkinde bulut var. Böylece üstüste zulümatlar (karanlıklar)… Öyle ki, elini çıkarsa, nerdeyse onu bile göremeyecek." *(Nur, 24/40)*

Küfür, bütün varlıklara karşı bir hakarettir. Çünkü her varlık Allah'a ibadet eder. Her birisi Rabbani bir mektup, Sübhani birer ayine ve Allah'a birer memurdur. Küfür, bu cihetleri örtüp

gizlediğinden ve onları abesiyet ve tesadüfün oyuncağı derekesine indirdiğinden hadsiz bir cinayet olup, nihayetsiz bir cezayı, ebedi cehennemde kalmayı gerektirir.
İnsanda bulunan duygu ve özellikler, ya aynıyla ya da zıddıyla bize Allahı tanıttırmaktadır. Mesela, insana görme ve işitme özelliği verilmiştir. Bundan anlaşılır ki Allah her şeyi gören ve işitendir. Ancak onun işitmesi bizim gibi değildir. Bizde bulunan bu özelliklerle biliriz ki Allah görür ve işitir. Ancak biz bu görme ve işitmenin mahiyetini anlayamayız. İnsanoğlu o sınırlı aklıyla sonsuz kemalde olan ilahî sıfatları tam mânâsıyla idrak etmekten çok uzaktır. Sonsuz aciz olan insanın, sonsuz bir kudreti kavraması elbette mümkün değildir. Akıl, ancak bu kudretin varlığını tasdik eder ve icraatlarına hayran olur.
Sonsuz kudret tecellilerini hayretle seyreden insanın, aynı tavrını sonsuz ilim ve hikmet karşısında da göstermesi gerekirken, bunu birçok kişinin başaramadığı görülür. Araya nefis girer, hissiyat girer, bilgi eksikliği ve aklın zafiyeti girer. Ve insan, hikmetini anlayamadığı ilâhî icraatlar karşısında teslim ve tevekkül yerine, itiraz ve isyan yoluna girebilir.
Allah, insana bir irade sıfatı vermiş ve dünya imtihanının bir gereği olarak, onu dilediği yola gitmekte serbest bırakmıştır. İrademiz, Allah'ın irade sıfatını bilip ona iman etmekte bizim için çok önemli bir sermayedir.
Şu kâinatın ve içindeki varlıkların Sanii olan Cenab-ı Hak, şu kâinatı çok ciddi gayeler için yaratmıştır. Kur'an bunu şöyle bildirir:

> "Biz göğü, yeri ve bu ikisi arasında olanları oyun olsun diye yaratmadık." *(Enbiya, 21/16)*
> "Göğü, yeri ve bu ikisi arasında olanları boşuna yaratmadık." *(Sad, 38/27)*

Bütün varlıklar, kendilerine mahsus dillerle Yüce Yaratıcıyı tesbih ve takdis ederler. Kendilerine tevdi edilen görevleri büyük bir zevk ve şevkle yerine getirirler. Mesela, güneş bir saniye bile geri kalmadan kendine çizilen yörüngede yoluna devam eder. Irmaklar bir cuşuhuruşla denizlere doğru akar. İnsanın emrine verilen hayvanlar tam bir itaatle ona hizmet eder.
İlahi emirleri yerine getiren bu varlıklar içinde, insanlar ve cinler farklı bir konuma sahiptirler. Gerçi onlar da

> "Ben cinleri ve insanları ancak bana ibadet etsinler diye yarattım."*(Zariyat, 51/56)*

ayetinin hükmünce ibadetle mükelleftirler. Fakat bunu yapıp yapmamakta serbesttirler. İnsan ve cinlerin bu farklı konumu, onlara verilen iradeden kaynaklanır. Onlar bu irade ile imanı veya küfrü, iyiyi veya kötüyü, güzeli veya çirkini, itaati veya isyanı... seçebilirler. Cenab-ı Hak bunu şöyle bildirir:

> "De ki: Rabbinizden size hak (gerçek) gelmiştir. Artık dileyen inansın, dileyen inkâr etsin." *(Kehf, 18/29)*
> "Biz ona (insana) yolu gösterdik. İster şükreder, isterse nankörlük yapar." *(İnsan, 76/3)*

Arzın halifesi olan insanın, büyük ve küçük her ameli görevli melekler tarafından kaydedilmektedir. Kur'an bunu şöyle bildirir:

> "Üzerinizde koruyucu, kiramen katibin (değerli yazıcı) melekler var. Bunlar, siz ne yaparsanız hepsini bilirler."*(İnfitar, 82/10-12)*
> "İnsanı biz yarattık, nefsinin ona ne vesvese verdiğini biliriz. Biz ona şah damarından daha yakınız. İnsanın sağında ve solunda iki melek oturmuş kayıt alırlar. Her ne söz söylerse, mutlaka onun yanında hazır bir gözcü vardır." *(Kaf, 50/16-18)*

İnsanın, ehemmiyetli rütbesi ve dünyada yaptıklarının karşılığını (ebedi cennet veya ebedi cehennem olarak) diğer alemde görecek olması, böyle bir kitabeti gerektirir. Nasıl ki medya mensupları sıradan bir vatandaşın peşinde dolaşmazlar; ama, başbakan gibi yüksek bir mevkide olanı gölge gibi izler, her yaptığına dikkat eder, ağzından her çıkanı kaydederler. Onun gibi, arzın halifesi olan insanın her yaptığı meleklerce yazılır, her söylediği kaydedilir. Şu yeryüzü sahnesinde her yaptığının meleklerce kaydedildiğini bilen insan, "Ben başıboş değilim ve vazifedar bir yolcuyum." *(Nursi, Said, Şualar, Envar Neş. İst. 1988, s. 225)* der, iyi poz vermeye çalışır. Ve kulaklarında hep şu İlahi hatırlatmalar çınlar:

> "İnsan başıboş bırakılacağını mı sanıyor?" *(Kıyame, 75/36)*
> "Yoksa siz, bizim sizi abes / boşuna yarattığımızı ve bize döndürülmeyeceğinizi mi sandınız?" *(Müminun, 23/115)*

Kaynak

www.sorularlaislamiyet.com

Erkekler Cennette Huri Alırken Kadınlar Ne Alacak?

ateistlerecevap.org/2017/01/erkekler-cennette-huri-alrken-kadnlar.html

by Ateistlere Cevap - January 31, 2017

Erkekler cennette huri alırken kadınlar ne alacak
Değerli kardeşimiz,
Kur'ân-ı Kerim'in sadece bir âyetinde geçen "gılman" tâbiri vardır. 52. Sûre olan, Tûr Sûresi 24. âyetinde:

> "Etraflarında, sedeflerinde saklı inciler gibi tertemiz gılmanlar dolaşır."

Sözlükte *"çocuk, bıyığı yeni terlemiş genç, hizmetçi"* anlamına gelen *"gulâm"* kelimesinin çoğulu olan *"gılman"*, anlaşıldığı kadarıyla, Allah'ın (c.c) mü'min kulları için özel yarattığı ve vazifesi sadece hizmetkârlık olan cennet gençleridir. Onlar cennet ehline yiyecekler ve içecekler sunarlar ve bu vazifeyi görmekten mutluluk duyarlar.
Fani hayatın sona ermesinden sonra ebedî bir saadet başlayacak. Orada Allah'ın rahmeti, lütuf ve ihsanı bütün haşmetiyle tecelli edecektir. İşte bu ebedî saadetin ve sonsuz nimet ve güzelliklerin merkezi cennettir. Cennet hem mü'min erkeklerin, hem de mü'min kadınların nimetler içinde yüzdüğü bir mekândır. Yani cennetin nimetlerinden erkekler kadar kadınlar da istifade edecek, bütün nimet ve ihsanlar her iki cinse de verilecektir.
Cennet ve cennetlikler en güzel ve tatlı bir şekilde Kur'ân'da anlatılır. Çoğu yerde mü'min

erkeklerle birlikte, mü'min kadınlar da zikredilir. Meselâ, Tevbe Sûresinin 72. âyetinin meali şöyledir:

> "Allah, mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara devamlı kalacakları, içlerinden ırmaklar akan cennetler, Adn Cennetlerinde hoş meskenler vaad etmiştir. Allah'ın rızası için en büyük mükâfattır. İşte büyük kurtuluş budur."

Cennetlikler ve cennet nimetleri Kur'ân'da anlatılırken cennet ehli için *"müttekiler (Allah'tan hakkıyla korkanlar)"* ifadesi geçer. Bu kelime hem erkekler hem de kadınlar için müşterek kullanılır. Biri öbüründen ayırd edilmez, ayrı tutulmaz.
Hadis-i şeriflerde geçen ifadeler de hem erkekler, hem de kadınlar içindir. Bütün müjdeler, taltifler, nimetler, ikramlar herkese aynıdır. Bir hadisin meali şöyle:

> "Cennet ehli cennete girdiklerinde bir vazifeli şöyle seslenir: 'Şüphe yok ki, siz cennette ebedî yaşayacak ve hiç ölmeyeceksiniz. Hastalanmayacak ve devamlı sıhhatli bulunacaksınız. Sonsuz nimetlere mazhar olacak ve hiçbir zaman hüzün ve keder görmeyeceksiniz.' "1

Başka bir hadis-i şerifte de cennet ehlinin bir hâli şöyle anlatılır:

> "Muhakkak, sizden biriniz cennetin en alt derecesinde bulunsanız bile, ona Allah'ın emri ile melekler tarafından,*'Gönlünden geçenleri iste!'* denir. O da devamlı temenni eder durur. Bunun üzerine ona, *'Kalbinden geçenleri tamamen temenni ettin mi?'* diye sorulur. *'Evet*' cevabı verince,*'Muhakkak temenni ettiğin şeyler bir misli fazlasıyla sana verilecek'* denir."2

Esas itibariyle cennetin nimetleri hem erkek, hem de kadın mü'minler için müşterek iken, bazı hususlarda her iki cins de birbirlerinden üstünlüklere sahiptirler. Bu üstünlüklerin bir kısmı erkeklere mahsus iken, büyük bir kısmı da kadınlara mahsustur. Kur'ân'da cennetlik

kadınlar “Ezvâcün mutahharatün” yani “temiz kadınlar” olarak vasfedilir. Bu ifadenin içinde şu mânâlar saklıdır: Cennet kadınlara mekân ve meskendir. O kadınlar o yüksek cennette lâyıktırlar. Aynı zamanda cennet derecelerinin yüksekliği nisbetinde onların güzellikleri de artar. Ve cennet onlarla güzelleşir ve süslenir.3
Yani cennetlik kadınlar, cennetin güzelliğine güzellik katmakta, Allah’ın ebedî yurdunu süsleyen canlı bir unsur olmaktadır. Bu “mutahharatün (temiz)”ifadelerinden ayrıca şu mânalar çıkıyor: *“Dünya kadınları cennete girdikten sonra kötülüklerden, kıskançlık ve benzeri çirkin huylardan arınacaklar, içleri de dışları gibi berrak ve ter temiz olacak. Güzellikte hurileri geçecekler.”*
Peygamberimiz (asm) cennetlik kadınları şöyle anlatır:

> “Onların vücutlarının güzelliği ile letafetinden dolayı her birinin baldırındaki kemiğin iliği etinin üstünden görünür. Onların aralarında ne ihtilâf vardır ne düşmanlık ne de çekememezlik.”4

Yani cennet ehli kadınlar güzellikte o kadar ileride bulunuyorlar ki, sadece bir tek tırnağı dünyaya görünse güneşin ışığını kapatacak kadar parlaklıkta olan hurilerden daha güzel olacaklar. Bir kadının bundan daha güzel bir şey tahayyül etmesi mümkün müdür?
Cenab-ı Hak hem erkek, hem de kadın mü’minlere kalblerinden geçenlerin bir misli fazlasını vereceğine göre, nimet ve ihsanın derecesini siz düşünün. Artık bu kadar lütuf ve ikramdan sonra *“Allah, cennette bir erkeğe çok sayıda huri veriyor da cennet ehli kadınlara neden böyle bir imkân verilmiyor?”* denmez. Cennette “yok yoktur.”Allah, insan fıtratına en uygun şekilde her türlü nimet ve ihsanı verecek, kimseyi mahrum bırakmayacaktır.
Esas mesele Allah’ın rızasına nail olmak, ebedî saadete liyakat kazanmak, fâni dünyadan imanlı olarak ayrılıp, cennetin kapısına ulaşabilmektir.
Cennette çok eşlilik nasıl olacak? Bu konu ile ilgili ayetleri nasıl anlamalıyız?

Örneğin,

> “… Ve onlara (cennetliklere) orada (cennette) temiz eşler vardır.” (Bakara, 2/25)

âyetinin tefsirinde Elmalılı’nın *“Cennetlerde tertemiz, pam pak çiftler, eşler, yani erkekler için zevceler, kadınlar için zevcler vardır.”* (Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur’ân Dili, Eser Kitabevi, İstanbul, tsz., I/276.) ifadesi, bazıları tarafından yanlış anlaşılarak erkeklere birden çok kadın

(huri) verildiği gibi kadınlara da birden çok erkek (gılman) verileceği şeklinde değerlendirilmiştir.

Oysa burada anlatılmak istenen cennette kadın-erkek herkesin evli olması, temiz eşlere sahip olmasıdır. Erkekler ve kadınlar çoğul olarak zikredildiği için, onların eşleri olarak zikredilen zevceler ve zevcler de çoğul olarak zikredilmiştir. Yani her erkeğin temiz zevcesi ve her kadının da temiz zevci vardır denmek isteniyor.

Bu ifade, bir öğretmenin yıl sonunda talebelere hitaben, *"Şimdi karnelerinizi dağıtacağım."* demesi gibidir. Bu ifadeden bir talebeye birden fazla karne verileceği manası çıkmaz. Aksine her birine bir karne verileceği anlaşılır. Talebeler çoğul olduğu için karne de çoğul olarak zikredilmiştir. Bu tür ifadeleri yanlış anlamada, konu hakkında bilgi sahibi olmamanın rolü büyüktür.

Kâinatın hadsiz feza boşluğunda Samanyolu Galaksisine mensup ve güneş sistemine bağlı şirin bir gezegen olan dünya memleketine imtihan için gönderilen insanlar, Kâinatın Yaratıcısını tanımak ve O'na iman ile ibâdet etmek için mükellef kılınmıştır.

Yaratılış gayesine uygun iman edip iyi ameller işleyen mü'minler, bütün semâvi kitaplarda cennetle müjdelenmiş ve orayı kazanmak için hayra ve iyiliğe teşvik edilmişlerdir.

Mükemmeliyetin ve güzelliğin her türlüsüne meyilli ve en yüksek derecesini aşk derecesinde arzulayan insan için, Kur'ân-ı Kerim'de cennet nimetleri açısından detaylı bilgiler verilmiş ve onun da ötesinde Allah'ın rızâsı vaâd edilmiştir.

Ruhânî ve hissî bütün nimetleri içinde barındıran cennet, aynı zamanda bedenî ve cismânî umum lezzetleri de ihtivâ eder. Yemek, içmek ve evlenmek cennetin en yüksek nimetleri sırasında gösterilmiştir. Kur'ân-ı Kerim ve hadis-i şeriflerin beyânına göre; dünya hayatında kurulan âile hayatları, eşlerin her ikisi de cennete liyakat kazanmaları halinde ebediyen beraber olacak ve karı-koca münasebetleri sonsuza kadar cennette devam edecektir. Ancak, imandan nasibi olmayan ve inkâr üzerine ölen eş, Hazret-i Nuh ve Lût Aleyhisselâmların hanımları ve Âsiye'nin kocası olan Firavun da olsa ebediyen eşinden ayrı kalacak ve inkârının karşılığını dâimi olarak cehennemde çekeceklerdir.

İman ve salih amellerinden dolayı cennete giden mü'min kadınları, Cenâb-ı Hak rahmet ve kudretiyle her türlü dünyevî ârızalardan arındırarak, tertemiz eşler sûretinde kocalarına iâde edecektir. Hûrilerden daha güzel olarak yaratılan o dünyalı kadınlar, eşlerine ebedî bir hayat arkadaşı olacak ve hûrilere sultan yapılacaktır. Hiçbir kıskançlık ve rekâbet duygusu olmaksızın sonsuza kadar sevdikleriyle birlikte cennetten istifâde edeceklerdir.

Dünya hayatındayken evlenemeden âhiret âlemine göçen iman etmiş erkek ve kadınlar, cennette evlendirilecek ve orada evlenmemiş kimse kalmayacaktır. Fakat, çocuk olarak vefât edenler bu kayıttan âzâdedir. Kur'ân-ı Kerim'de geçen "Vildânün muhalledun" tâbirinden

anlaşıldığına göre, mü'minlerin bulûğ çağından önce vefât eden çocukları doğrudan cennete gidecek, lâkin dâimî çocuk olarak kalmak sûretiyle, çocuk sevmek ve okşamak zevkini anne ve babalarına tattıracaklardır.

Ancak, bulûğ çağından önce ebeveynin teşvikiyle, mecbur olmadığı halde namaz kılan ve oruç tutan çocukları Cenâb-ı Hak büyükler gibi yaratacak ve amellerinin karşılığı bu farkı onlara ihsan edecektir.

Kur'ân-ı Kerim'in sadece bir âyetinde geçen gılman tâbiri vardır. 52. Sûre olan, Tûr Sûresi 24. âyetinde "Etraflarında, sedeflerinde saklı inciler gibi tertemiz gılmanlar dolaşır." Sözlükte *"çocuk, bıyığı yeni terlemiş genç, hizmetçi"* anlamına gelen gulâm kelimesinin çoğulu olan gılman, anlaşıldığı kadarıyla, Allah'ın (c.c) mü'min kulları için özel yarattığı ve vazifesi sadece hizmetkârlık olan cennet gençleridir. Onlar cennet ehline yiyecekler ve içecekler sunarlar ve bu vazifeyi görmekten mutluluk duyarlar.

Hûriler ise, Rahman-ı Zülcemâlin mü'min erkekler için cennette özel yarattığı ve dünyalık kadınların emrine verdiği çok güzel cennet kadınlarıdır. Bir çok âyet onlardan bahsetmekte ve onları târif etmektedir. Genel olarak *"İri gözlerinin beyazı saf, siyahı koyu, gümüş berraklığında beyaz tenli kızlar"* olarak anlatılan hûriler, *"erkeklerine düşkün, başkalarında gözü olmayan, kimse tarafından dokunulmayan, inci tenli, yakut yanaklı, yaşıt genç kızlar"* tarzında muhtelif âyetlerde tanımlanır. O kadar güzel yaratılmışlardır ki, hadis-i şerifte "Hûriler yetmiş elbiseyi giydikleri halde, bacaklarının kemiklerindeki ilikleri görünüyor." denilmiştir.

Bu hakikati tefsir eden Bediüzzaman,

> "İnsanın, ne kadar hüsünperver ve zevkperest ve ziynete meftun ve cemâle müştak duyguları ve hasseleri ve kuvâları ve lâtifeleri varsa, umumunu memnun edip doyuracak ve her birisini ayrı ayrı okşayıp mesut edecek maddî ve mânevî her nevi ziynet ve hüsn-ü cemâle, hûriler camidirler."
>
> "Demek, hûriler cennetin aksâm-ı ziynetinden yetmiş tarzını, bir tek cinsten olmadığından birbirini setretmeyecek sûrette giydikleri gibi, kendi vücutlarından ve nefis ve cisimlerinden, belki yetmiş mertebeden ziyade ayrı ayrı hüsün ve cemâlin aksamını gösteriyorlar. *'Orada, canların çekeceği, gözlerin zevk alacağı her şey vardır'* âyetinin hakikatini gösteriyorlar." (Sözler s. 813)

Ancak, dünyalı kadınlar salih amelleri farkından dolayı daha güzel olarak yaratılacak ve birden fazla dünyada evlilik yapan mü'min kadınlar da tercih ettiği ile birlikte olmaya hak kazanacaktır.

KAYNAK www.sorularlaislamiyet.com

Şeriat nedir, nasıl yaşanır; bu asırda şeriat geçerli midir?

ateistlerecevap.org/2017/01/seriat-nedir-nasl-yasanr-bu-asrda.html

by Ateistlere Cevap - January 30, 2017

İslam dini, diğer konularda olduğu gibi idari mekanizma hususunda da görüş belirtmiştir. Devlet yönetimi ile ilgili belli ilkeler koymuştur. Ayrıntı kısımlarda bu ilkelere bina edilerek uygulanır. Adalet, hukuk, insanların haklarını ihlal etmemek, devlet yönetimini kötüye kullanmamak vs. gibi ilkere sadık kalınmak suretiyle devlet yönetilmelidir.

Şeriat, İslam'ın getirdiği hükümlerin genel adıdır. Devlet yönetimi de bunun içine girmektedir.

Doğru İslamiyeti ve İslama uygun doğruluğu anlatmak ve yaşamak zorundayız. Bu nedenle İslam adına yapılan, ama İslama uymayan bazı uygulamalar İslamiyete ve Müslümanlara zarar vermektedir.

Birisiyle karşılaşıyorsunuz. Namaz kıldığından, oruç tuttuğundan söz ediyor. Sohbetiniz sürüyor ve sonunda, şeriatın en önemli iki emrini yerine getiren bu adamın, şeriata karşı olduğunu görüyor ve hayret ediyorsunuz.

Bir başkasıyla görüşüyorsunuz. Şeriatı hararetle savunuyor. İç âlemine, ibadet dünyasına iniyorsunuz, İslâm'ın ceza hükümlerinin tatbiki için gösterdiği heyecanın yüzde birini, ibadet hayatında göstermediğine şahit oluyorsunuz. Yine hayrete düşüyorsunuz.

Bu iki farklı adam hakkındaki kanaatiniz aynı oluyor: *Bunlar şeriatı bilmiyorlar!..*

– Şeriat nedir, ne değildir?

Şeriat: *"Din", "Allah'ın emri", "İlâhî emir ve yasaklar"* gibi manalara geliyor.

İnsan, bir kavramı reddederken de kabul ederken de anlamını bilmeli, diye düşünüyoruz.

Taraftar olmak veya olmamak ayrı mesele.
En çok tartışılan kavramlardan biri de "şeriat." Bu konuda bir çok kişinin kafası bir hayli karışık. Anlamını bilen de konuşuyor, bilmeyen de.
Önce, Şemseddin Sami Efendinin, dilimizin en esaslı lugati olarak bilinen *"Kamus"*una bakalım:
Şeriat, *"evamir ve nevahi-yi İlahiyye ve âyet ve hadis ve icma-ı ümmet esasları üzerine müesses kanun-u İlahi"* diye tarif ediliyor.
Tarifte iki unsur dikkat çekiyor. Biri, şeriatın *"İlahi emirler ve yasaklar"* oluşu. Diğeri, bu İlahi kanunların *"âyet, hadis ve icma"* denilen temeller üzerine kurulu bulunduğu.
Ömer Nasuhi Bilmen ise, *"Hukuk-u İslamiyye ve Istılahat-ı Fıkhiyye Kamusu"* adlı mükemmel eserinde bu ıstılahı ayrıntılı biçimde şöyle açıklıyor:
"Şeriat, din lisanında, Cenab-ı Hakk'ın, kulları için vazetmiş olduğu dini, dünyevi ahkamının heyet-i mecmuasıdır. Bu itibarla şeriat, din ile müradif olup, hem ahkam-ı asliye denilen itikadiyatı, hem ahkam-ı fer'iye-i ameliye denilen ibadet, ahlak ve muamelatı ihtiva eder."

> *"Şeriat, umumi manasına nazaran bir peygamber-i zişan tarafından tebliğ edilmiş kanun-u İlahi demektir. Ahkam-ı şer'iye denilince, bundan kanun-u İlahi hükümleri manasını anlamak lazımdır. Ve bununla asıl Kur'an'a, Hadise, İcmaa sarahaten müstenid olan hükümler kastedilmiş olur."*

Bu ayrıntılı tarifte şu temel noktalar ustalıkla sıralanmış:

> *1. Şeriatı, kulları için Allah koymuştur.*
> *2. Şeriat, dini ve dünyevi hükümlerin tamamıdır.*
> *3. Şeriat, "din" kelimesiyle eşanlamlıdır.*
> *4. Şeriat kavramının içinde, imani hükümlerin yanında ahlaka, ibadete ve günlük hayattaki işlere dair hükümlerin hepsi vardır.*
> *5. Genel anlamda, her peygamberin getirdiği İlahi kanunlara da şeriat denilir.*
> *6. Şeriat kelimesiyle, açıkça Kur'an'a, Hadise ve İcmaa dayanan hükümler kastedilmiş olur.*

Asrımızın en büyük müfessirlerinden olan Elmalılı Hamdi Efendinin, *"Hak Dini Kur'an Dili"* isimli pek kıymetli tefsirindeki şeriat tarifi de şöyledir:

> *"Lugatte bir ırmak veya herhangi bir su menbaından su içmek veya almak için girilen yol demektir. Bunda, insanların hayat-ı ebediyeye ve saadet-i hakikiyeye ulaşması için, Allah Teala'nın vaz u teklif ettiği ahkam-ı mahsusaya ve mezheb-i müstakime bilistiare ıtlak edilmiştir ki, din demektir."*

Bu tarifte de bazı önemli noktalar dikkati çekiyor:

> *1. Şeriatı Allah koymuş ve kullarını sorumlu tutmuştur.*
> *2. Allah, şeriatı kullarının ebedi hayata ve hakiki saadete ulaşması için göndermiştir.*
> *3. Şeriat, müstakim, yani doğru yolun adı olup, hususi hükümlerden ibarettir.*
> *4. Şeriat, din demektir.*

Asrımızın büyük âlim ve mütefekkiri Bediüzzaman ise, şeriatı tarif ederken şunları söylüyor:

> "Şeriat ikidir. *Birincisi,* alem-i asgar olan insanın ef'al ve ahvalini tanzim eden ve sıfat-ı kelamdan gelen bildiğimiz şeriattır. *İkincisi,* insan-ı ekber olan alemin harekat ve sekenatını tanzim eden, sıfat-ı iradeden gelen şeriat-ı kübra-yı fıtriyedir ki, bazan yanlış olarak tabiat tesmiye edilir."

Bu tanımda da önemli noktalar vardı. Şeriatı ikiye ayırarak tarif ediyor, tabiat mefhumuna da açıklık getiriyordu Bediüzzaman.

1. "Küçük âlem" olan insanın fiillerini ve işlerini düzenleyen ve Allah'ın "kelam" sıfatından gelen bildiğimiz şeriat.
2. "Büyük insan" olan âemin hareketlerini ve durumlarını düzenleyen şeriat.
3. Maddi âlemdeki kanunlara "tabiat" demek yanlış. Çünkü, bu kavram Allah'ı hatıra getirmiyor. Oysa, bu "fıtri" kanunları koyan ve tatbik eden O'dur.

Bu izah, başka bir manayı da hatırlatıyor: Kainattaki varlıklar, Allah'ın "fıtri" kanunlarına isyansız itaat ettikleri için, bu alem muntazam ve mükemmel. Hiçbir yerde en küçük bir karışıklık yok. Demek insanlar da yaşayışlarında İlahi kanunlara isyansız itaat etseler, özlenen ahenge kavuşacak ve aradıkları saadete erecekler. Uyumsuzluğun ve huzursuzluğun sebebi, isyan ve tuğyanlarıdır. Ahiret saadeti gibi, dünyevi huzurun da çaresi İslam'dadır.
Bütün bu tanımlara göre, "şeriat" diyen birisi, *"din kuralları"* demektedir. İnsan ise, hür bir varlıktır.
Kabul de edebilir, red de… "Dinde zorlama yoktur."
– Şeriat nasıl yaşanır?
Bir çekirdeğe ağaç olma kâbiliyeti yükleyen, onu meyve verebilecek şekilde programlayan Allah, bu gayenin tahakkukunu birtakım şartlara bağlamış. Bu şartlar manzumesine şeriat-ı fıtriye deniliyor. O çekirdek, toprağını bulacak, suyuna kavuşacak, güneşle sohbet edecektir ki ağaç olabilsin.
İnsanın mahiyeti de o çekirdek gibi. Cennet hayatını netice verebilecek bir çekirdek. *İşte şeriat, bu insan mahiyetinin rıza beldesi olan cennete lâyık olabilmesi için uyması gereken kanunlar manzumesi.*
Akıl, O'nun koyduğu sınırlar içinde düşündüğü takdirde, mârifetullaha eriyor. Dil, hayır söylediği ölçüde o ebed ülkesinde ulvî sohbetler yapmaya aday oluyor. Beden, Allah için yorulduğu nispette o saadet beldesinin maddî nimetlerinden faydalanmaya hak kazanıyor. Sevgi, korku, şefkat, merhamet gibi hislerden, göze, kulağa, ele, ayağa kadar her şey ancak Allah'ın emir dairesinde çalışmaları hâlinde terakki ediyor, ulvîleşiyor ve ulvî âlemlere yöneliyorlar. Şeriat, hakikate giden yolun ismi. Lügat manası, *"Su membaından su almak için girilen yol."*
Hakk'a ermenin ve hakikati bulmanın yolunu, Yunus'umuz ne güzel özetler:

"Şeriat, tarikat yoldur varana,
Hakikat meyvesi andan içerü."

Yola girmeden, menzile erişilemez. Şeriatsız, hakikate erme iddiaları, sahibini oyalamaktan öte bir işe yaramayan kuruntulardır.
Tarikat, nâfile ibadetlerin simgesi. Şeriat yolunda sağlam yürüyebilmek, nefis ve şeytana karşı daha güçlü olabilmek için konulmuş bir terbiye ameliyesi. Kulu, Rabbine daha fazla yakınlaştırmaya vesile. Nefsini daha tesirli bir şekilde terbiye etmesine yardımcı.
Kısacası, hakikate ulaşmak için öncelikle İlâhî emirlere harfiyen riayet etmek ve bu vadide kalbini daha sağlam, ruhunu daha güçlü kılmak için de nâfile ibadetlere devam etmek gerek.
Büyük müceddid İmam-ı Rabbani'yi dinleyelim:

> *"Dilin yalan söylememesi ve doğru konuşması şeriattır. Kalpten yalan düşüncesini uzaklaştırmak, eğer zorlayarak ve çalışarak olursa tarikat, eğer zorlanmaksızın müyesser olursa hakikattir."*

Büyük İmamın bu güzel misalinden şunu anlamıyor muyuz? Doğru sözlü olmak, Allah'ın razı olduğu güzel bir ahlâk, yâni hakikat. Kul, bu hakikate ermek için, ilk olarak, şeriatın *"yalan söylemeyiniz"* emrine uyar; dilini bu günahtan uzak tutar. Daha sonra kalbine yalan söyleme arzusu gelmemesi için ruhunu tedavi etmeye başlar. Bu vadide bir gayretin, bir faaliyetin içine girer. Sonunda kalp hiçbir zorlamaya, çalışmaya lüzum kalmaksızın yalan söylemekten nefret eder hâle gelir. Artık o kalbe, yalan yanaşamaz olur. Konuştu mu mutlaka ve büyük bir rahatlıkla doğruyu söyler. İşte bu adam doğru söylemenin hakikatine ermiştir.
Büyük imamın bu ifadelerinden hakikate ermenin, bu mutlu neticeye kavuşmanın tarikatsız da olabileceği anlaşılıyor. İnsan, doğrudan, şeriattan hakikate geçebilir. Ama, bu ermenin, bu varmanın şeriatsız olmayacağı muhakkaktır.
Burada bir tasavvuf tahlili yapmak istemiyorum. Bunları sadece şunun için yazdım. *Şeriat denilince, sadece, İslâm'ın ceza hukukuna dair hükümlerini anlamak eksik olur.* Yalan söylememek de şeriattır. Yalan söylemeyen, gıybet etmeyen, başkasının malına, canına, ırzına, namusuna kötü nazarla bakmayan, helâl kazanç peşinde olan bir insan da şeriat üzeredir ve hakikat yolundadır. Böyle birinin şeriata karşı çıkması, kendisiyle tenakuza düşmesi demektir.
Dinin temeli, şeriatın esası, insanın yaratılışına dayanır. Karşımızda bir cansızlar âlemi mevcut. Bu âlemde her zerre, her yıldız, hava, toprak, su, ziya her şey Allah'ın küllî iradesine tâbi. O'nun koyduğu İlâhî kanunlara uygun hareket etmede. Ama bu uymada, irade söz konusu değil. Her şey O'nun emrine, yine O'nun iradesiyle boyun eğiyor. Melekler âlemi de bu hakikatin bir başka görüntüsünü sergiliyorlar. İbadet için, tesbih için, hamd için yaratılan bu varlıklarda da insandaki manasıyla bir irade mevcut değil. Onlar, Allah neyi emrederse onu işliyorlar.
İnsana gelince o, hilkat tablosunda apayrı bir manzara sergiler. Her şeyiyle Allah'ı tesbih eden şu kâinatın bu şuurlu meyvesinin de her hücresi, her organı daima tesbihte, daima

ibadettedir. Zaten bunların idaresi ona verilmiş değil. Ne ciğerini kendisi çalıştırıyor, ne kanını kendi iradesiyle deveran ettiriyor. İşte, hepsi Allah'a itaat üzere bulunan bu beden ülkesine, bir sultan tayin ediliyor: Ruh. Bu ruha, büyük bir lütuf ve yine büyük bir imtihan olarak irade takılıyor.

İnsan ihtiyar ve irade sahibi bir varlık. Parmağıyla dilediği yöne işaret edebiliyor, yüzünü istediği tarafa dönebiliyor. Kendisindeki bütün duyguları dilediği gibi kullanabiliyor. Nereye isterse oraya gidiyor, neyi arzu ederse onu yiyor, neden hoşlanmazsa ondan kaçıyor.

Bu iradenin önüne teklif çıkarılmış, bu iradenin önüne imtihan çıkarılmış ve netice itibariyle bu iradenin önüne cennet ve cehennem çıkarılmış.

İşte, şeriat insan iradesinin Allah'ın razı olduğu sahalarda dolaşmasını emreden ve O'nun razı olmadığı sahalardan kaçınmasını ikaz eden bir emir ve yasaklar zinciri. Kul bu İlâhî ipe sımsıkı sarılmakla emrolunuyor.

İnsan iradesinin önünde iki ayrı saha var. Biri dünya, diğeri ise âhiret işleri. Ama şu var ki, İslâm'da dünya işlerinin hepsi için de getirilmiş kanunlar, kaideler mevcut. Kul, bunlara uyduğu takdirde hem ibadet etmiş, hem de dünya hayatını daha rahat, daha mesut yaşamış oluyor.

Şeriat üzerinde yapılan münakaşaların daha çok bu ikinci grupta merkezleştiğini görüyoruz. Bu ikinci kısım da ikiye ayrılıyor. Biri muamelât, diğeri ceza. Ve şeriat üzerindeki tartışmaların ağırlık merkezi, bu son kısım. Elbette, ceza hukuku yönünden de İslâm'ın koyduğu birçok hükümler mevcut. Bunlar da şeriat ve bunlara da inanmak farz. Her emir gibi bunlara riayet etmeyen de mesul olmakta. Böyle bir emre uymayış, ona karşı bir vurdumduymazlık, bir isyan mahiyeti taşıyorsa sahibini günahkâr eder. Şayet, o İlâhî emri, o Kur'anî hükmü inkâr etmek, onu reddetmek tarzında ortaya çıkıyorsa küfre sokar. Ama, İslâm sadece bu hükümler değil ve din sadece bunlardan ibaret değil. Meseleyi yalnız bu sahaya çekmek, kısır bir değerlendirme, yanlış bir anlayış olur.

İslâmî hükümler şu üç ana gruba ayrılırlar. Biri, ferdin kendi nefsine karşı vazifeleri. Diğeri, ailesine karşı vazifeleri. Üçüncüsü de cemiyet hayatındaki vazifeleri.

Şeriatın bunların her üçüne de getirdiği ölçüler, hükümler var. Her birinin inkârı küfür ve her birine karşı isyan etmek günah. Ama bunlar arasında öncelikli olanlar, ferdin kendi nefsine ait vazifeleri. Bunların başında da ibadet geliyor.

İnsanın kendi nefsine ve ailesine ait mükellefiyetleri hususunda, bütün semâvî kitaplarda hükümler mevcut. Hepsinde ibadet emredilmiş, hepsinde günahlardan sakınma esas tutulmuş.

Bu ibadetlerin şeklinde, vaktinde, miktarında farklılıklar var, ama ibadeti emretmeyen, ahlâkı emretmeyen bir hak din göstermek mümkün değil. Lâkin, sosyal kaideler, hele devlet yönetimine dâir hükümler, dinlerin en mükemmeli ve en sonuncusu olan İslâm'da kemâliyle yer almış.

Şunu özellikle ifade etmek isteriz: İnsanın yaratılış gayesi, bütün dinlerde müşterek. Bu gaye, Kur'an-ı Kerim'de:

> “Ben insanları ve cinleri ancak bana ibadet etsinler diye yarattım.”(Zâriyât, 51/56)

âyetiyle ifade buyurulmuş. Bir de belli şartların tahakkukuna bağlı emir ve yasaklar var. Bunlardan biri de ceza hukukuna dair hükümler. Bu hükümler şarta bağlı. Bugün Almanya’da, İngiltere’de, Fransa’da yaşayan Müslümanların bu emirleri tatbik güçleri yok. Ve bunlardan sorumlu da değiller.

Bu konuda yapılan tartışmalarda, muhatabı olan mümini İslâm’ın bir kısım emirlerini kabul etmiyormuş gibi göstermek ve onu insafsızca tenkit etmek, tek kelimeyle zulüm olur. İslâm kardeşliğini baltalayan ve âhirette cezası pek büyük olan bu tarz ithamlardan hassasiyetle kaçınmak gerek.

Bütün insanları fakir bir ülke hayal ediniz. Siz bu ülkenin fertlerini, İslâm’ın zekât farîzasını yerine getirmemekle suçlayabilir misiniz? Elbette ki hayır. İslâm’ın ceza hükümlerine inandığı halde bunu tatbike gücü yetmeyen bir Müslüman da böyle değil midir? Bunları tatbik etmek devletin vazifesidir, ferdin değil. Dolayısıyla da ferde herhangi bir sorumluluk terettüp etmez.

İslâm’ın temel hükümleri, hangi beldede olursa olsun, ferdin uymak zorunda olduğu İlâhî emirlerdir.

Devlet yönetimiyle ilgili hükümler de İlâhîdir, onlara inanmak da her mümine farzdır; ama onların uygulanmasından sorumlu değildir.

> *“Şeriatta; yüzde doksan dokuz ahlâk, ibadet, âhiret ve fazilete aittir. Yüzde bir nispetinde siyasete mütealliktir. Onu da ulû’l-emirlerimiz düşünsünler.”* (Bediüzzaman)

İslâmî hükümler hakkında getirilen bir sınıflandırmayı da burada nakletmek isterim. İlâhî hükümler iki kısma ayrılıyor: Bir kısmı sadece Müslümanlara uygulanan hükümler, diğeri ise bir İslâm beldesinde yaşayan herkese tatbik edilen hükümler. İşte bu ikinci kısım, “muamelât” ve “ceza” hükümleri. Bir gayri müslim cizye vererek İslâm beldesinde yaşıyorsa, o beldenin bir vatandaşı olarak bütün muamelat ve ceza hükümlerine muhatap olur. Hırsızlık ederse eli kesilir, birisine zina iftirasında bulunursa cezalandırılır.

Bazı çevreler meseleyi ters değerlendirerek, İslâm’ın ceza hükümlerinin uygulanmadığı bir ülkede namaz kılmanın, oruç tutmanın da bir mana ifade etmeyeceği gibi çok saptırıcı ve bir o kadar da mesuliyetli sözler söylüyorlar. Kendilerine karşı çıkan mü’minleri de Allah’ın hükümlerinden bir kısmını dikkate almamakla suçluyorlar.

Halbuki bu iddia asıl kendileri hakkında geçerli oluyor. Şeriatın yüzde doksan dokuzunu teşkil eden ve dinin temeli olan hükümleri hafife almak ve dinde sadece Müslim – gayrı müslim herkese uygulanan ve cemiyetin huzur ve saadetini temin eden muamelât ve ceza hükümlerine ağırlık vermek gibi bir hatanın içine düşüyorlar.

Namazın her rekâtında Fâtiha'yı okuyan ve Rabbinden "sırat-ı müstakime" hidayet talebinde bulunan bir mü'minin, çok dikkatli olması gerek. Aşırılığın her türlüsü, yâni ifratı da tefriti de insanı istikametten uzaklaştırır.

– Asrımızda Şeriat geçerli midir?

Bu noktada düşülen iki aşırılığa kısaca temas edeceğiz: Bazı insanlar, bu asırda İslâmî hükümlerle hükmetmenin mümkün olmadığını iddia ederken, diğerleri de İslâm hükümleriyle hükmetmeyen herkesi, niyetlerine bakmaksızın, hemen küfürle itham ediyorlar. Bunların biri ifrattadır, diğeri tefritte. Yâni ikisi de aşırı, ikisi de istikametten sapmış.

Önce birinci yanılmadan söz etmek isteriz. Meşhur bir kaide vardır. "Bir şey sabit olursa, levazımıyla sabit olur." El dendi mi, parmaklar onun lâzımıdır. Eli, parmaksız düşünemezsiniz. Ve böyle bir elden istifade edemezsiniz. Yüz dendi mi, gözü ondan ayıramazsınız. Gözsüz bir yüzün önemli bir yanı eksik demektir. Gözün de akını karasından ayıramazsınız. Parmak elin, göz yüzün, gözbebeği de gözün lâzımıdır. Ondan ayırır ve tek olarak düşünürseniz bir fayda elde edemezsiniz. İslâmî hükümler de öyledir. *Bir bütün olarak düşünülmelidir.* Ve ancak o zaman, ferdi ve cemiyeti terakki ettirir; huzura, saadete kavuşturur.

İslâm'ın temel şartlarının ihmale uğradığı, ferdî ve ailevî hayatın yanlış esaslar üzerine bina edildiği bir cemiyette, sadece muamelât ve ceza hükümlerinin tatbiki fazla bir fayda sağlamaz. Yahut bu hükümlerin, böyle bir cemiyete tatbiki mümkün olmayabilir. Olsa bile, birçok kimse, bunlara, inanmadan ve istemeyerek uymakla nifaka düşer. Müslüman görünür, ama bir İslâm düşmanı olarak yaşar.

Şeriatın bir bütün olarak değerlendirilmesi gerektiğine bir misal vermek isterim. *İslâm'da faiz haramdır, yasaktır*. Bu yasağı getiren âyet-i kerimeyi "Müminler ancak birbirinin kardeşidirler" âyetiyle birlikte düşünmek gerekir. O zaman şu hakikat ortaya çıkar: *"Bir mü'min, ihtiyaç içinde kıvranan ve kendisinden borç isteyen bir kardeşine borç verirken, şer'î ifadesiyle ona karz-ı hasende bulunurken, bu parayı fazlasıyla geri alma talebinde bulunamaz. Bunun kardeşlikle bağdaşması mümkün değildir."*

İslâmî kardeşliğin son derece zayıfladığı, kişinin kendi öz kardeşine oyunlar oynadığı, tuzaklar kurduğu, devlet malının acımasızca yağmalandığı bir cemiyette, İslâm'ın faiz yasağı icra edilemiyorsa, kabahat o bozulan bünyenindir; ilâcın, yahut gıdanın değil.

Gelelim, istikamet sınırlarını aşan ikinci iddiaya. Bir cemiyette, İslâm'ı tam tatbik etmeyen, hükmünü ona göre vermeyen veya veremeyen bir insana hemen kâfir damgası vurmak da insaf değildir. Zira, iman küfre zıttır. Bir insan İslâm'a zıt bir hüküm veriyor, bir icraat yapıyorsa, bunu İslâm'ı reddederek yapacaktır ki küfre girsin. Aksi halde onun küfründen değil günahından, isyanından söz edilebilir. İman gibi küfürde de niyet ve irade şartı vardır. Bir adam ancak, *"İslâm'ın şu husustaki hükmü şöyle ama, ben onu kabul etmiyor ve şöyle hareket ediyorum."* derse küfre girer. Böyle bir niyeti ve iradesi yoksa, işlediği hata, verdiği yanlış hüküm tamamen bilgisizliğinden yahut irade zaafından kaynaklanıyorsa, yaptığının da yanlış olduğunu biliyorsa bu adama kâfir demek Ehl-i sünnet itikadınca mümkün değildir. Bunu ancak, büyük günah işleyenin kâfir olduğuna hükmeden *"Haricîler"*, yahut böyle bir

kimsenin imanla küfür arasında kalacağını savunan *“Mûtezile”* iddia edebilir. Bunların ise ehl-i dalâlet olduklarında bütün Ehl-i sünnet âlimleri müttefiktir.

Çok dikkatli olmamız gerekiyor. İslâm’ı savunuyorum derken, bilmeden dalâlet ehlinin yoluna girebiliriz.

Kadının İslâm'daki yeri nedir?

by Ateistlere Cevap - January 30, 2017

İslâmiyet kadına pek büyük bir mevki ve şerefli bir makam vermiştir. Cenab-ı Hak bir ayet-i kerimede

> "Ana-babanıza öf bile demeyin." *(İsra, 17/28)* buyurmuştur.

Efendimiz Hazretleri de,

> "Cennet anaların ayakları altındadır,"*(Suyûtî, el-Camiü's-sağir, 3642)*

buyurmakla, validelere çok büyük bir makam vermiştir. Bu münasebetle, İslâm'da kadın-erkek eşitliği olmadığı şeklindeki itirazlara kısaca temas edelim:
Cenab-ı Hak sonsuz hikmetler sahibidir. Mahlukatını, hikmetinin iktizasına göre, istediği gibi yaratır. Bazısına diğerinden farklı kabiliyetler ve meziyetler verir. Hiçbir mahlukun, bu hüküm ve iradeye müdahale etmeye hakkı yoktur.
Allah, erkekler ile kadınları her yönden eşit yaratmamıştır. Bu iki cinsi her cihetle eşit kılmaya çalışmak ancak fıtratı değişmekle mümkündür, bu ise muhaldir. Erkeğin ve kadının mahiyetleri birçok cihetle farklılık gösterir. *"Hüküm çoğunluğa göre verilir."* kaidesinden

hareketle şöyle diyebiliriz:
Erkekler, "güç ve kuvvette, teşebbüs kabiliyetinde, cesarette", kadınlar ise, "şefkatte, hassasiyette, vefa ve sadakatte" daha ileridirler.
Gerek kadının gerek erkeğin birbirinden üstün tarafları vardır. Aile çatısı altında, her iki tarafın üstün meziyetleri birleştirilir ve böylelikle ailenin ihtiyaçları yanında, saadeti de temin edilmiş olur.
Erkeklerin güç ve kuvvet yönünden daha ileri olmaları sebebiyle, Cenab-ı Hak, ailenin sorumluluğunu, birinci derecede, erkeklere yüklemiştir. Erkekleri, kadınların ihtiyaçlarını yerine getirmek, onları maddî ve manevî her tehlikeden koruyup gözetmekle mükellef kılmıştır. Bu hakikat şu ayet-i kerimede açıkça beyan buyurulmuştur:

> "Erkekler kadınlar üzerine yönetici ve koruyucudurlar. Çünkü bir kere Allah bazılarını diğerlerinden üstün kılmıştır. Bir de erkekler mallarından (kadınlarına) nafaka verirler. Onun için iyi kadınlar, itaatkârdır. Allah onları (kocalarının himayesine vermekle) koruduğu gibi, onlar da gaybı (namuslarını ve kocalarının mallarını) korurlar." *(Nisa, 4/34)*

İslâmiyet erkeğin kadına karşı yaptığı bu ihsanlara karşı, kadına da kocasına karşı itaati vacip kılmış ve bu itaati ibadet saymıştır. Bu ayet-i kerime bir taraftan erkeklerin hakimiyetini, diğer taraftan da kadınların kıymet ve faziletini ders veriyor.
Şu var ki, aile reisi olmak başkadır, Allah katında üstün olmak daha başkadır. Kur'an-ı Kerime göre, üstünlüğün ölçüsü cinsiyet değil takvadır. *Takva ise en kısa ifadesiyle, Allah'tan korkmak, günahlardan sakınmak, Onun razı olmadığı hareket, tavır, hâl ve sözlerden uzak durmak, Onun rızasına ermeyi en büyük maksat bilip, bunu kaybetmekten son derece korkmaktır.*
Aile içindeki nizam ve ahengin devamı için erkeğin aile reisi olması ve kadının da ona itaat ile mükellef kılınması zarurîdir. Mutlak eşitlik bu itaati kırmakla ailedeki nizamı bozar; huzur ve saadeti mahveder ve çoğu zaman boşanmalara yol açar.
Kadının erkeğine itaati ne kadar lazım ise, erkeğin de kadının hak ve hukukunu gözetmesi o kadar vaciptir. Buna göre İslâmiyet'te "kadınların erkeklere esir oldukları" iddiası tamamen batıldır. Aksine İslâm'da kadın erkekten daha fazla zevk ve sefa imkânına sahiptir. Zira İslâm, erkeği kadının nafakasını temin ile mükellef kılarken, kadını bundan muaf tutmuş, bunun yerine kadına en zevkli bir vazife olarak *"çocuk terbiyesini"* vermiştir. Bunun içindir ki, Allah, şefkat hissini kadınlara, erkeklerden çok daha fazla lütfetmiştir.
Bugün kadın hürriyeti diye ortaya atılan şeyler, kadınların ancak sefahate düşmelerini ve sefaletlerini netice vermiş, izzetlerini zillete çevirmiştir. İslâmiyet ise onların iffet ve namuslarını muhafaza altına almakla, şeref ve haysiyetlerini korumuştur.
Bazı çevreler, İslâm'ın örtünme emrini kadının hürriyetinin kısıtlanması şeklinde takdim

ediyorlar. *Öncelikle şunun bilinmesi gerekir: Kadınların örtünmeleri bütün semavi dinlerin ortak hükmüdür. Rahibelerin örtünmeleri bunun açık bir delilidir.*
Öte yandan, örtünme sadece kadınlar için değil, bütün insanlar için fıtrî bir vazifedir. Hiçbir millette erkeklerin veya kadınların çıplak olarak gezdikleri görülmez. Ancak örtünmenin sınırında münakaşa vardır. İslâmiyet'e göre kadın, yabancı erkeklerin şehvetlerini tahrik edecek bütün azalarını örtmekle yükümlüdür. Böylece, dünyada haysiyet ve şerefini, ahirette ise ebedi saadetini kurtarmış olur.
Ayrıca kadınlar, İslâm'ın men ettiği şekilde açılıp saçılmakla, erkekleri günaha sokmakta ve "Sebep olan işleyen gibidir." hükmünce, onların günahlarının bir katı da kendilerine yazılmaktadır. İslâm, örtünme emriyle kadınları bu tehlikeden de muhafaza etmiş olur.

KAYNAK

www.sorularlaislamiyet.com

İslam'dan haberi olmayanların durumu nedir? Dinen sorumlumudurlar?

ateistlerecevap.org/2017/01/islamdan-haberi-olmayanlarn-sorumlulugu.html

by Ateistlere Cevap - January 30, 2017

Fetret, kesinti, aralık, fasıla mânâlarında kullanılmaktadır. Dinî bir tabir olarak da, iki peygamber arasında geçen zaman için kullanılır.
Buhari'de geçen bir hadis-i şerifte fetret için Hz. İsa (a.s.) ile Hz. Peygamber (a.s.m.) arasında geçen zaman kastedilir.1
Bazı âyet-i kerimelerden anlaşılıyor ki, İslâmiyet'ten önce Arapların, peygamberlerin gönderilmesi ile ilgili bilgileri oldukça zayıftı. Kur'ân'da, Arap müşriklerinin "Rabbimiz, peygamber göndermek dileseydi, şüphesiz ki, melek bir peygamber gönderirdi." dediklerini belirtmekte,2 böylece onların peygamberlik hakkındaki, dolayısıyla hak dinlerle ilgili görüşlerinin ne derece zayıf olduğu ifade edilmektedir.
Araplar her ne kadar Hz. İbrahim'i (a.s.) peygamber olarak bilmiş olsalar da, onun peygamberliğini yalnızca kendi zamanıyla sınırlı olduğunu kabul ediyorlardı. Hz. İbrahim ile Hz. Peygamber (a.s.m.) arasında geçen üç bin senelik uzun bir süreden dolayı, İbrahim Aleyhisselâmın tebliğ etmiş olduğu Hanif dininin hükümlerini bilen pek yoktu.
İslâm âlimleri fetret ehlini üç kısımda inceler:
1. Cenab-ı Hakkın varlık ve birliğini kendi aklı ve zekâsının yardımıyla düşünüp bulan ve bilen kimseler: Kus bin Sâide ve cennetle müjdelenen sahabilerden Said bin Zeyd'in babası Zeyd bin Amr gibi.
2. Tevhid inancını bozup değiştirerek putperestliği kabul eden ve kendilerine göre din uydurup insanları kendi çevresinde toplayanlar: Araplar arasında putperestliği çıkaran Amr bin Luhay ve diğer müşrikler gibi.
3. Ne mü'min ne de müşrik, herhangi müsbet veya batıl bir inanca sahip olmayıp bütün ömrünü gaflet içinde geçiren; akıl ve zihnini bu nevi meselelerle meşgul etmeyen kimseler. Cahiliye devrinde bu sınıfa giren insanlar da vardı.
Bu üç sınıftan ikinciler putperest olduklarından cehennemliktir. Üçüncü sınıfa girenler ise gerçek mânâda fetret ehli olduklarından, bunlar cehennem ehli olmayacaklardır. Çünkü, kendilerine hak ve hakikati tebliğ edecek bir peygamber gelmediği, küfrü gerektirecek bir halleri de olmadığından ehl-i necattırlar. Bu hususta bütün Ehl-i Sünnet ittifak etmişlerdir.3
Birinci sınıfta bahsedilen Kus bin Sâide ile Zeyd bin Amr ise, binlerce insanın arasında Allah'ın varlık ve birliğine inananlar olduklarından, o zamanlar bir peygamber gelmediğinden herhangi bir peygamberin de ümmeti olmadıklarından ve ayrıca Peygamber Efendimize (asm) de yetişemediklerinden, Cenab-ı Hak onları tek başlarına ayrı bir ümmet olarak haşredecektir. Yine ehl-i necattırlar, îmanları sayesinde ebedi hayatlarını kurtarmışlardır. Haşrolurken sadece "tek bir ümmet" olarak mahşer yerinde bulunacaklardır. Bunlar "müstesna" insanlardır, Allah'ın lütuf ve ihsanına mazhar olacaklardır.
Kus bin Sâide, Arapların çok tesirli konuşan bir hatibi, belagat dolu şiirler okuyan meşhur bir şairi idi. Cahiliye devrinde kurulan Sûk-ı Ukaz panayırına katılır, hitabetiy-le herkeste hayranlık bırakırdı.
Kus bin Sâide'nin o devir Araplarından farklı olan en önemli yönü, Cenab-ı Hakkın varlık ve birliğine, âhirete inanmış olması ve çeşitli vesilelerle İslâm dininin geleceğini ve Peygamber Efendimiz (asm)'in peygamber olarak gönderileceğini haber vermesiydi.
Yine Peygamberimize peygamberlik vazifesi verilmesinden birkaç sene önceydi. Adı geçen panayırda bir hitabette bulunmuş, Allah'ın varlık ve

birliğinden, dünyanın fâniliğinden, ölümün hak olup ona hazırlıklı bulunmanın lüzumundan bahsetmiş, bir yerinde de şunları söylemişti:

> *"Yemin ederim ki, Allah katında bir din vardır. Şimdi bulunduğumuz dinden daha sevgilidir. Allah'ın göndereceği bir peygamberi vardır ki, gelmesi pek yakındır. Gölgesi başımızın üstüne geldi. Ne mutlu o kimseye ki, ona îman eder, o da kendisine hidayet eyler. Yazıklar olsun ona isyan ve muhalefet edecek bedbahta!.."*4

Gariptir ki, Kus bin Sâide, geleceğini haber verdiği zâtın kendisini dinleyenler arasında bulunduğunun farkında değildi. Aradan çok bir zaman geçmeden Resul-i Ekrem Efendimize peygamberlik vazifesi verildi. Fakat Kus bin Sâide'ye, gelip Peygamberimiz (asm) ile görüşmek nasip olmadı. Çünkü, bu sırada hayata gözlerini yummuştu. Vefat ettiğinde de yaşı bir hayli ilerlemişti.
Bir müddet sonra Kus bin Sâide'nin kabilesinden Cârud ismindeki zâtın başkanlığında bir heyet Peygamberimize geldiler, îman ettiler. Peygamberimiz onlardan Kus bin Sâide'yi tanıyıp tanımadıklarını sordu. Carud, kendisinin onun yolunda gidenlerden olduğunu ve çok iyi tanıdığını söyledi. Bu arada Peygamberimiz, Kus bin Sâide'nin Sük-ı Ukaz'daki hitabesinden bahsederek, o sözlerin hâlâ hatırından çıkmadığını ifade etti. Heyetten bir zat da kalkarak Kus bin Sâde'nin bir şiirini okudu. Bu şiirde Kus bin Sâide, Harem-i Şerifte Haşimoğullarından "Muhammed" isimli bir zâtın peygamber olarak gönderileceğini açıkça söylüyordu.
Onun istikametini takdir eden, muvahhid bir mü'min olduğunu beyan eden Peygamberimiz (a.s.m.) şöyle buyurdu:

> "Ümit ederim ki, Cenab-ı Hak Kus bin Sâide'yi ayrı bir ümmet olarak diriltip haşreder."5

Bu zâtın *"ayrı bir ümmet olarak hasredilmesi"* meselesine gelince; bu husus hadis ve kelâm kitaplarındaki "fetret" bahislerinde izah edilmektedir. Hz. İsa'dan Peygamberimize kadar geçen altı yüz sene içinde yaşayan insanlar fetret ehli sayılmaktadır. Çünkü, bu zaman zarfında hiçbir peygamber gelmediğinden, bu insanların îmânî durumları da farklı mütalâa edilmektedir.
Fetret ehlinin ibadet ve dinî hükümlerle mükellef olmadığı muhakkaktır. Ancak Allah'a iman etmekle mükellef olup olmadığı hakkında Ehl-i sünnetin itikadı birer mezhebi olan Mâturidî ve Eş'arî mezhepleri arasında ihtilaf vardır. İmanı Maturîdî'ye göre, bu insanlar Cenab-ı Hakkın kendilerine verdiği aklı kullanıp, yer, gök ve içindekilere ibret nazarıyla bakıp Allah'ın varlığını idrak etmelidirler. Eş'arî'ye göre ise, fetret ehli Allah'a inanmakla mükellef değildir. Zira kendilerine bir peygamber gelmemiştir. Cenab-ı Hak,

> "Biz bir peygamber göndermedikçe hiçbir kimseye azap etmiş değiliz"6

buyurmaktadır. Dolayısıyla, bunlara bir peygamber gelmediği için azaba müstahak değillerdir.
Bediüzzaman da zikrettiğimiz âyet-i kerimeyi delil getirerek şöyle der:

> *"Ehl-i fetret ehl-i necattırlar. Bil-ittifak teferruattaki hatîatlarından (hatalarından) muahazeleri yoktur. İmamı Şafiî ve İmam Eş'arîce küfre de girse, usûl-u imânîde bulunmazsa, yine ehl-i necattır. Çünkü teklif-i İlâhî irsal (peygamber göndermek) ile olur ve irsal dahi, ıttıla (bilmek) ile teklif (mesuliyet) tekarrur eder. Madem gaflet ve mürûr-u zaman (geçen zaman) enbiya-i sâlifenin (geçmiş peygamberlerin) dinlerini setretmiş (örtmüş); o ehl-i fetret zamanına hüccet olamaz. İtaat etse sevap görür, etmezse azap görmez. Çünkü mahfi (gizli) kaldığı için hüccet (delil) olamaz"*7

Peygamberimizin (a.s.m.) gönderilmesinden sonra, davetini duymayanlarla ilgili olarak İmam Gazalî'nin insanları üç sınıfta incelediğini görmekteyiz:
1. Peygamberin (a.s.m.) davetini duymamış, kendisinden haberdar da olmamıştır. Bu sınıfa giren insanlar kesin olarak ehl-i necat olup cennetliktir.
2. Peygamberin (a.s.m.) davetini, gösterdiği mucizeleri ve güzel ahlâkını duymuş olmakla beraber îman etmemiştir. Bu sınıf kesin olarak azaba uğratılacaktır.
3. Peygamberin (a.s.m.) ismini duydukları halde, aleyhinde yapılan menfî propagandalardan başka bir şey duymadıklarından, kimse onlara doğruyu söyleyip onları teşvik etmediğinden alâka duymamaktadırlar. Bunların da ehl-i necat olacaklarını, yani cennete gireceklerini umarım.
Âhir zamanda bir çeşit fetret devrinin yaşandığını belirten Bediüzzaman, umumî harplerde ölen böyle birtakım masumların da ehl-i necat olacaklarına dikkati çekmektedir. Bediüzzaman'ın ifadesi aynen şöyledir:

> *"Âhir zamanda madem fetret derecesinde din ve din-i Muhammediyeye (a.s.m.) bir lâkaydlık perdesi gelmiş ve madem âhirzamanda Hz. İsa'nın din-i hakikisi hükmedecek ve İslâmiyet ile omuz omuza gelecek. Elbette şimdi fetret gibi karanlıkta kalan Hz. İsa'ya mensub Hıristiyanların çektikleri felâketler, onlar hakkında bir nevi şehadettir."*8

Dipnotlar:

1. Buharı, Menakıbü'l-Ensar: 53.
2. Fussilet Sûresi, 14.
3. Tecrid-i Şarih Tercemesi, 4:544.
4.Kısas-ı Enbiya, 1:61-62.

5. Tecrid-i Sarih Tercemesi, 4:544-545.
6. İsrâ Sûresi, 15.
7. Mektubat, 360-361.
8. Kastamonu Lahikası, s. 77.

KAYNAK
www.sorularlaislamiyet.com

Allah istediğin müslüman istediğini kafir mi yapıyor?

ateistlerecevap.org/2017/01/allah-istedigin-musluman-istedigini.html

by Ateistlere Cevap - January 30, 2017

> "Allah onların kalplerini de kulaklarını da mühürlemiştir. Gözlerinin üzerinde de bir perde vardır. Ve onlar için büyük bir azap vardır."(Bakar, 2/7).

Bilindiği üzere, kesin bilgi kaynağı ya aklî veya naklîdir. Kur'an'da göz, kulak ve kalpten söz edildiği yerlerde, genellikle, bunların aklî ve naklî olan İslam'ın mesajını hakkıyla alıp kavrayamadıklarından dolayı eleştiri oklarına hedef olmaktadır. Kalp, manevî-aklî sahada basiret gözünü kullanmaktadır. Basiret gözüne görünenler ise, aklî delillerdir. Aklî deliller ise, çok çeşitlidir, adamına göre farklılık arz etmektedir. Gözün sahası da, maddî- aklîdir. İnsanlar, eserden müessire, sanattan sanatkâra, güzel terbiyeden, terbiye eden mesajın güzelliğine intikal etmek için çeşitli -malzemelere sahip- istidlal metodunu kullanmaktadır. Bu misyonlarıyla, göz ve kalp, basar ve basiret olarak birer aklî delillerin taşıyıcı organlarıdır. Kulak ise, naklî delillerin penceresidir. Kulak kalbe çok yakın bir organdır. Onun vasıtasıyla gelen bilgiler kalpte ve akılda incelemeye alınır, analiz ve sentezleri yapılır, ona göre bir

hükme varılır. Onun içindir ki, ayette kulak ile kalp için ortak bir ceza olarak mühürleme ifadesi kullanılmıştır. Çünkü, kalbi manevî olarak hasta olan kimsenin kulaklarıyla duyduğu şeyleri anlaması mümkün değildir. Yine kalbî iyi çalışsa bile, naklî delillerin postacısı olana kulaklar, bu görevi yapamadıkları takdirde, o tür bilgilere ulaşması ve onları tahlil etme imkânı yoktur.

Kalplerin mühürlenmesi, iman ve İslam'ın gerçeklerinin dışarıdan içeriye girmeyecek, içerideki küfrün de içeriden dışarıya yol bulup da çıkamayacak durumda olmasından kinayedir.

Kulağın mühürlenmesi ise, gerçeklere gerçek anlamda kulak kesilmemeleri, Kur'an'ın hakikatlerini duymazlıktan gelmelerinden kinayedir.

Sürekli yanlış, çirkin şeylerle meşgul edilmiş kalplerin içi manen kirlenmiş olur. Tövbe ve istiğfarla cilalanıp pası giderilmezse, gerçekleri kavrama kabiliyetini kaybeder.

Göz ise, fiziksel istidlal metodunun kullanılması için gereken malzemeyi toplayan ve onları aklın eline veren bir organımızdır. Onlara perdenin inmesi, gerçek anlamda görüp görmemeleri arasında bir farkın olmadığını ifade etmektedir. Çünkü, kalbin gözü kör olunca, kafadaki gözlerin gördüklerini tahlil edecek bir mekanizma olmadığı için, görülen delillerin hiçbir faydası olmuyor.

Özetle, gözün ışığı, kalbin nuru, kulağın vicdana aktarılan sesi, imandır. Küfür, kalp gözünü kör, kulağı sağır, vicdanı vicdansız yapar. (Geniş bilgi için bk. et-Tefsiru'l-kebir ve İşaratu'l-İ'caz, ilgili ayetin tefsiri).

Kur'an'da pekçok ayette geçen "kalplerin mühürlenmesi" ne demektir? Kalbi mühürlenen bir insan, iman etmemekten nasıl sorumlu tutulabilir?

kaynak

www.sorularlaislamiyet.com

İslamda kölelik?

ateistlerecevap.org/2017/01/islamda-kolelik.html

by Ateistlere Cevap - January 30, 2017

Değerli kardeşimiz,
İslâm dini her şeyden önce köleliği yalnız savaş esirlerine münhasır kılmış, diğer kaynaklara izin vermemiştir. Bunun yanında Allah rızâsına kavuşmak isteyen müslümanların samimiyetle benimsedikleri gönüllü köle âzat etme alışkanlığını yerleştirmek, ayrıca bazı günahların kefâreti olarak köle âzadını şart koşmak suretiyle köleler için hürriyete kavuşma yollarını çoğaltmıştır. (Mâide 5/89; Mücâdele 58/3)
Yalnız İslâm hukukunda görülen bir uygulama olarak da devlet, gelirlerinin belirli bir bölümünü köle âzadına tahsis etmiştir. (Tevbe 9/60)
Bu arada İslâmiyet kölelere birçok noktada hürlere yakın bir hukukî statü vermiş ve bunu sosyal hayatta uygulamaya koyarak onlara hürriyetlerine kavuşuncaya kadar insanca yaşama imkânı sağlamıştır. Köle ve câriyelerle evlenmenin teşvik edilmesi (Bakara 2/221; Nisâ 4/25), kölelere karşı kötü muamelenin yasaklanıp onlara iyi davranmanın dinî ve hukukî bir sorumluluk haline getirilmesi (Nisâ 4/36; Müsned, I, 78; IV, 35-36; Buhârî, "Îmân", 22; Müslim, "Eymân", 29-42) bunun örnekleridir.
Bunların ne ölçüde ileri ve insanî bir anlayışı yansıttığını anlamak için İslâm toplumundaki kölelerle diğer toplumlarda -özellikle yakın zamana kadar Amerikan toplumunda- yer alan kölelerin yaşayışlarının karşılaştırılması yeterli olacaktır.
Bu kısa girişten sonra soruların cevaplarını vermeye çalışalım:

Cevap 1:

Köle ve cariye hür bir insanın malı olan, kendilerine ait hakları yok denecek kadar kısıtlı bulunan kadın (cariye) ve erkek (abd) insanlardır.. Kölelik ve cariyelik İslam'dan çok önceki devirlerden beri vardır. İnsanların köle ve cariyelere bakışı, onlara tanıdıkları haklar ve muamele biçimleri de değişik olmuştur. İslam geldiğinde dünyada ve Arabistan'da kölelik çok yaygın bulunuyordu. Köleliğin birden kaldırılması sosyal ve ekonomik birçok probleme yol açacaktı; çünkü köle sahiplerinin ekonomik ve sosyal hayatları kölelerin varlığı üzerine kurulmuştu. Hayatlarında hürriyeti tanımamış ve tatmamış olan köleler de birden serbest bırakıldıklarında ne yapacaklarını şaşıracak, belki eski efendilerine başvurarak köle olmayı isteyeceklerdi. Bu yüzden İslam, köleliği birden kaldırmak yerine önce kölelerin durumunu ıslah etmeyi, onlara -kendi iradeleriyle çalışıp bedellerini ödeyerek hür olmak dahil- bir takım haklar tanımayı tercih etti. Zaman içinde köleliğin tamamen ortadan kalkması için de tedbirler aldı, kurallar koydu.

Kölelerin durumlarını ıslah için alınan tedbirlere bazı örnekler vermek gerekirse:

Kölelere hakaret ve işkence etmek yasaklanmış, sahipleri ne yiyor ve giyiyorlarsa onlara da onların yedirilip giydirilmesi istenmiş, güçlerinin yetmediği veya zorlanacak işlere koşulmamaları, koşulurlarsa sahiplerinin onlara yardım etmeleri emredilmiştir. Bu haklar o kadar geniş tutulmuştur ki Cevdet Paşa bu yüzden şu vecize cümleyi ifade etmek durumunda kalmıştır: "İslam'da köle almak, köle olmak demektir."

Zaman içinde köleliğin tamamen ortadan kalkmasına yönelik tedbirler içinden şu kadarını hatırlatalım:

a) Bir köle bedelini ödeyerek hür olmak isterse -kölenin durumu müsait olduğu takdirde- sahibi bu teklifi kabul edecek ve ona bazı günler bu maksatla çalışması için izin verecektir.

b) Kölelerin bedelleri ödenerek azat edilmeleri için zekat bütçesine ödenek konmuştur.

c) Sahibi, -şer'î akit gereği- kadın köle ile karı koca hayatı yaşar da cariye çocuk doğurursa bu çocuk hür olduğu gibi anasının da statüsü değişmekte, "ümmü'l-veled" adını alan cariye artık alınıp satılır olmaktan çıkmakta, kocası ölünce de tam manasıyla hür olmaktadır.

d) Devamlı köleleştirmenin kaynakları ortadan kaldırılmış, geçici olarak ve daha ziyade misilleme zorunluluğu yüzünden savaş esirlerinin köle olarak gazilere dağıtılması uygun görülmüştür. Bunun dışında hür bir insanı köleleştirmek şiddetle yasaklanmış, Hz. Peygamber (s.a.) "Bunu yapanlar kıyamette karşılarında dâvacı olarak beni bulacaklar" buyurmuştur. Harp esirlerine yapılacak muamele hakkında karar vermek devletin yöneticilerine bırakıldığı için yöneticilerin "karşılıksız salma, bedel ile serbest bırakma, Müslüman esirler ile değişme" gibi bir karar vermeleri halinde köleliğin hiçbir meşru kaynağı kalmamış olacaktır.

e) Yemin edip vazgeçme, Ramazan orucu tutarken cinsel temas yaparak oruç bozma, kaza yoluyla adam öldürme gibi birçok durumda kölesi olana köle azat etme mecburiyeti getirilmiştir. Böyle bir mecburiyet olmadığı halde köle azat edenlere büyük mükâfatlar vadedilmiştir….

Bütün bunlara rağmen İslam tarihinde köleliğin devam etmesi ve bu insanlık ayıbını başka milletlerin, oldukça geç de olsa Müslümanlardan önce kaldırmaya teşebbüs etmeleri bazı Müslümanların kendi kusurudur; dinlerini iyi anlamamaları, Allah ve Resulü'nün maksadını gerçekleştirme konusunda titiz davranmamaları, dünya menfaatini ahiretinkine tercih etmeleri yüzünden bu böyle olmuştur. (Hayrettin Karaman, Kölelik Meselesi)

İslâmiyet neden köleliği birden bire ortadan kaldırmadı?

Neden İslâm hukuku, bu tür müesseselerle köleliği tedricen kaldırmayı gaye edindiği halde, birden bire köleliği lağvetmedi? sorusuna Hz. Peygamber, sosyo-ekonomik açıdan çok önem arz eden bir cevap vermektedir: Bilindiği gibi âyette mükâtebe akdi "Eğer onlar hakkında hayırlı olduğunu biliyorsanız" şartına bağlanmıştır. Bu hayırlı olmayı, Hz. Peygamber şu ifadeleri ile açıklamaktadır:

"Yani bir san'at sahibi olup da kendi geçimlerini temin edecek durumda iseler ve hayatı tek başına yürütebilecek güç kendilerinde var ise akid yapınız. Aksi takdirde onları insanların üzerine yırtıcı köpekler gibi salıvermeyiniz."

Yani ister mükâtebe akdiyle veya isterse başka yollarla köleleri hürriyetlerine kavuşturarak âzâd etmek de her zaman hayırlı değildir. Düşünün ki, cemiyeti teşkil eden fertlerin yüzde ellisi köledir. Bir anda bunları hürriyetlerine kavuşturup sokaklara başıboş salıverdiğinizi tasavvur ediniz. Cemiyet hayatı felç olacaktır. Yıllarca belki asırlarca başkalarının yanında çalışmaya alışmış ve müstakil hayatı hiç denememiş insanları birden sokağa salıverirseniz, hem sosyal açıdan ve hem de ekonomik açıdan bu insanları felâkete sürüklemek manası taşıyacaktır. Köleliğin tedricî olarak kaldırılmasının en önemli hikmetlerinden birisi de budur. (1)
İslamiyet, köleliği yasaklayarak neden tamamen ortadan kaldırmadı?

İslâmiyet köleliği, eski medeniyetlerde ve çağdaşı güçlü devletlerde yerleşmiş ve tabii kabul edilmiş bir konumda bulduğundan, onu tek taraflı ve kesin bir kararla kaldırma yönüne gitmeyip zaman içinde ortadan kalkmasına imkân verecek bir zemin oluşturma yolunu seçti. Bunun başlıca üç sebebi olduğu söylenebilir:

1. Köleliğin en önemli ve devamlı kaynağını savaş esirleri teşkil eder. Savaş esirlerinin tasfiyesi konusunda takip edilen belli başlı yolların birincisi onların öldürülmesidir. Her devirde çok sık başvurulan ve günümüzde de uygulanmasından vazgeçilmeyen bu yol,

vicdanları daima rahatsız ettiği gibi galiplere intikam hislerinin tatmininden başka bir fayda da sağlamamıştır. İkincisi, savaş esirlerinin kurtuluş akçesi (fidye-i necât) veya esir mübâdelesi yoluyla serbest bırakılmasıdır.

Fakat mağlûbun kurtuluş akçesi veremediği yahut mübâdele edecek esire sahip olmadığı veya galibin, mağlûp tarafı askerî bakımdan kuvvetlendirme sonucunu doğuracak olan böyle bir yola yanaşmadığı durumlarda bu çözüm şekli de tıkanmaktadır. Savaş esirlerinin karşılıksız olarak serbest bırakılması ise son derece insanî bir hareket olmakla birlikte özellikle geçmiş dönemlerde çok az uygulanmıştır.
Esirleri tasfiye etmenin üçüncü yolu onları hür insanlardan ayrı bir statüyle muhafaza etmek, yani köle olarak kullanmaktır.

Şu halde savaş esirlerinin karşılıklı veya karşılıksız serbest bırakılması mümkün olmadığı zaman geriye iki yoldan biri kalmaktadır: Öldürülmek veya köle olarak yaşamak.

Buna göre kölelik ölümün alternatifi olarak ortaya çıkar. Nitekim köleliğin yasaklanmış olduğu günümüzde savaş esirlerinin serbest bırakılmadığı durumlarda onları bekleyen âkıbet, çok defa tek tek veya toplama kamplarında topluca öldürülmekten ibaret olmuştur. Savaş esirlerine yapılacak muameleyle ilgili bugün uluslararası hukukta geliştirilen esaslar (bk. ESİR) uygulamaya her zaman aynı ölçüde yansımamaktadır. İslâmiyet bundan dolayı köleliği tamamen kaldırmamış, uygulamada genellikle ölümün alternatifi olduğu için onun kapısını aralık bırakmıştır. Bununla birlikte İslâm hukukunda savaş esirlerinin mutlaka köle statüsüne geçirilmesine dair bir kural yoktur; şartlara göre karşılıklı veya karşılıksız serbest bırakılabilirler. İslâm dinine göre insan için aslolan esaret değil hürriyettir. (2)

2. Ele geçirilecek savaş esirlerinden köle olarak faydalanılacağını bilmek savaş esnasında gereksiz kan dökme işini belirli ölçüde önlemekte, ayrıca bu durum savaşın sona ermesinden sonraki esir katliamına da mani olmaktadır. Çünkü galip askerin bu sırada esir öldürmesi hissesine düşecek ganimet payını azaltmaktan başka bir sonuç doğurmaz.

3. Köleliği tek taraflı bir kararla kaldırmanın o dönemde müslüman toplumun aleyhine bir durum ortaya çıkaracağı açıktır. Zira gayri müslim devletler köleliği uygulayıp ele geçirdikleri müslüman esirleri devamlı köleleştirirken İslâm devletinin elindeki esirleri serbest bırakması onun zayıflaması neticesini doğuracaktır.
İslâmiyet bu sebeplerle köleliği ortadan kaldırmamış, ancak getirmiş olduğu çeşitli tedbirlerle kaynaklarını en aza indirme, mevcut köleleri tedrîcî bir surette azaltma, köle oldukları süre içinde insanca muamele edilmesini sağlama ve sonunda onları hür olarak yeniden insanlığa kazandırma yolunda başarılı adımlar atmıştır.

İslâmiyet kölelikle ilgili yeni olarak ne getirmiştir? Diğer sistemlerden farklı olan yönleri nelerdir?

İslâmiyet, daha önceki hukuk sistemlerinde bulunan kölelik müessessini iki açıdan medenî bir kalıba sokmuştur:

Birincisi: Köleliğin sebeplerini hafifleştirmiştir. Daha önce ve Özellikle Roma ve benzeri hukuk sistemlerinden dokuz ona çıkan kölelik sebeplerini ikiye indirmiştir. Ayrıca insanlığın fıtratına ters olan bu müesseseyi ortadan kaldırmak için çeşitli tedbirler almıştır. Köle âzâd etmenin manen teşvik edilmesi; kölelere imkân tanınarak bedelini ödemek şartıyla âzâd olabilme imkânının verilmesi (mükâtebe); kölelerin bu durumdan kurtarılması için onlara zekât verilmesinin tavsiye edilmesi ve zıhâr, yemin bozma ve benzeri bazı suçlardan dolayı dinî bir müeyyide olarak konulan keffâretlerin birinci alternatifi olarak köle âzâd etmeyi şart koşması bunlara misâl olarak verilebilir.

İkincisi: Köleliğin medeni hale sokulmaya çalışılmasının ikinci yolu da mevcu kölelelere meşru dairede iyi mu'âmele edilmesini ısrarla tavsiye etmesidir. Bugün bile bir kısım Müslümanlar sırf Müslüman oldukları için medeniyim diyen insanlar tarafından öldürülürken ve onlara temel hak ve hürriyetleri dahi çok görülürken; İslâmiyet, köleri, bulundukları ailenin fertleri gibi kabul etmiş ve korumuştur. Hatta Osmanlı arşivlerinde bulunan mahkeme kararlarında Hıristiyan kölelerin yemin ederken dinî inançlarına uygun tarzda yemin etmesi ve mesela "İncil'i Hz. İsa'ya indiren Allah'a yemin ederim ki …" demesi, bu zikrettiklerimize en müşahhas delilidir.

O halde İslâm hukukundaki kölelik müessesesini, esirlik ve kölelikten hürriyete geçiş safhası olarak vasıflandırabiliriz. Bunun nasıl yürüdüğünü biraz sonra tafsilatıyla nlatacağız. İslâm Dini geldiğinde, kölelik, bütün dehşetiyle devam eden sosyal ve bir vakıaydı. İslâm Hukuku, yukarıda izah ettiğimiz şekilde tedbirler alarak, köleliği istisna bir müessese haline getirdi.

Toplumun yarıya yakınının köle olduğu bir durumda, kölelik müessesesini birden ilga etmek, hem köle sahipleri ve hem de daima bir efendi'nin yanına sığınmış olan köleler için, sosyal ve ekonomik açıdan mümkün değildi. Hedefi insanları küfürden kurtarmak olan bir Peygamber'in, senelerce toplum fertlerinin ülfet ettiği, ahlaken ve hayat itibariyle imtizaç ettikleri bu müesseseyi, birden bire ilga etmesi irşadın ruhuna da aykırıdır. İşte bu sebeple İslâmiyet kölelik müessesesini hemen ilga etmemiştir. Fakat olduğu gibi de bırakmamıştır. Tedricen ortadan kaldırmak için, önce köleliğin menbaını kurutmaya, izlerini azaltmaya ve o günlerde câri olan hükümlere aykırı olarak kölelere de normal insan gibi nazar etmeye insanları teşvik etmiştir. Burada Gustav Lebon'un şu tesbitlerini aktarmak yerinde olur kanaatindeyim:

"Rık yani kölelik kelimesi, otuz sene önce kaleme alınan Amerikan romanlarını okumaya alışan bir Avrupalının önünde telaffuz olunursa, derhal hatırına, ayaklarına ağır zincirler, ellerine demir kelepçeler takılan, sopalarla dövülerek hayvan sürüleri gibi bir yerden bir yere sevk edilen, bedbaht ve yeterli ekmeğe bile kavuşamayan, karanlık bir taşdan başka evi ve barınağı olmayan o Amerikan köleleri gelir. Ben burada bu durumu isbât etmek üzere ayrıntılara girecek değilim. Fakat gerçek şudur ki, İslâmiyetteki kölelik Hıristiyanların anladığı manadaki kölelik müessesesine tamamen aykırıdır".

Yani bu ikinci nokta ile söylemek istediğimiz şudur: İslâmiyetteki kölelik ve cariyelik müessesesi, Hıristiyan âleminde bilinen köleliğe benzememektedir ve İslâmı bilmeyen insanların anlattıkları gibi değildir. (3)

Cevap 2:

Her şeyi kendi döneminde değerlendirmek gerekir. Çok şey vardır ki, daha önce iyi olarak karşılanırken, daha sonra kötü olarak değerlendirilmiştir. Bunun tersi de olabilir. Bu sebeple, İslam'dan binler sene öncesinden gelen kölelik kurumu, İslam'da asla bir insanlık suçu olarak algılanmıyordu. Bir hizmetçi, bir ücretli gibi algılanıyordu. Ancak, İslam öncesi devirlerde bu kurum vicdansız insanlarca çok aşağılanmış, adeta insanlık dışı bir tavırla insanlığın dışına itilmiştir.

İslam, bu kuruma insanca davranmış, onu insanlık ailesi içerisinde, insanca yaşayabilecek bir konuma kavuşturmuştur.

O güne kadar hiç görülmemiş bu yeni statüye göre;

– Hiçbir efendi Allah katında -fazilet ve takvanın dışında- kölesinden daha değerli değildir. Bilakis, Allah katında, daha takvalı, daha faziletli olan köle, efendisinden daha değerlidir.

– Hz. Peygamber (a.s.m)'in azatlı kölesi Hz. Zeyd'i ve onun oğlu Hz. Üsame'yi sahabelerinin başına komutan tayin etmesi, bu kurumun –İslam sayesinde- nerden nereye geldiğinin göstergesidir.

– Her fırsatta köle azat etmeyi teşvik eden, yapılan yanlışlıkların kefareti olarak onları hürriyetlerine kavuşturmayı ön gören İslam dininin bu pozitif uygulaması gerçekten alkışlanmaya değerdir.

– Hz. Muhammed (a.s.m)'in tavsiyeleri doğrultusunda, Müslüman efendilerin, köleleriyle beraber yemek yemeleri, giydiklerinden onlara giydirmeleri, yiyip içtiklerinden onlara da yedirip içirmeleri, güçlerinin üstünde onlardan bir hizmet beklememeleri, beşer tarihinde görülmemiş yeniliklerdir.

– Eğer bugün, patronların -çok az bir ücretle- işçi çalıştırmaları, bir memurun kendi âmirinin emrinin dışına çıkamaması, bir insanlık suçu ise, o gün de ona insanlık suçu diyebiliriz. Yanlış anlamayın, bunları kölelerle aynı kefeye koymuyoruz. Maksadımız, aradan bu kadar yıllar geçmesine rağmen, hala ona yakın bir statünün algılanmaya bağlı olarak öyle değerlendirilebilir olduğuna dikkat çekmektir. Şimdi sendikalar yeni yeni meydana çıkmıştır. Şimdiye kadar –fert veya kurum olan- patronlar istedikleri gibi kıt kanaat bir geçim için bir şeyler veriyorlardı ve işçi-memurun hiçbir itiraz hakkı da yoktu. Ama buna kimse insanlık suçu demiyordu. O da öyle..

– Herhangi bir köle efendilerinden kaçarsa, onlara tekrar dönünceye kadar küfre girmiş olur"(Müslim, İman, 122).

Bu gibi hadisler, toplum düzenini korumaya yönelik ifadelerdir. Bu gün, işçiler, memurlar, görevlerini yapmadıkları zaman devlet, toplum nasıl bir anarşi içine girecek duruma gelebileceği gibi, o günde bir nevi farklı bir statüdeki işçi-memur görevini yapan kölelerin işi bırakıp kaçmalarına meydan vermemek için belli bazı zecrî tedbirlerin alınması gerekir.

Fakat, bu ve benzeri hadislerdeki bu gibi yerlerde kullanılan küfür kavramı bir kaç şekilde yorumlanmıştır:

– Böyle yapan cahiliye insanlarının ve kâfirlerin yaptığı işler gibi iş yapmış olur.

Böyle yapan, nimetini gördüğü velinimetine karşı nankörlük anlamındaki küfran-ı nimet yapmış olur.

– "Her günah içerisinde küfre giden bir yol var" olduğuna dikkat çekmeye yönelik bir ifadedir(krş. Nevevî, ilgili hadisin şerhi).

Cevap 3:

Kölelik statüsünde kölenin kendisi efendisinin malı-mülküdür. Dolayısıyla bütün kazancı da efendisinin hanesine yazılır. Bu gün mevcut olmayan bu kurumu değil, modern kölelik kurumlarını konuşmak daha faydalı olduğunu düşünüyoruz. İslam'ın kölelik kurumuna kazandırdığı müspet konumlar gibi güzelliklerden başka, bu kurumun çalışmasını devam ettirmeye yönelik hiçbir katkısı olmamıştır.
KAYNAK
www.sorularlaislamiyet.com

Allah Türkçe Biliyorsa İbadetler Neden Arapça?

ateistlerecevap.org/2017/01/allah-turkce-biliyorsa-ibadetler-neden.html

by Ateistlere Cevap - January 30, 2017

Değerli kardeşimiz,
İlk bakışta müminin, kendi diliyle Rabbine kulluk etmesi akla, daha doğrusu hisse daha uygun gibi geliyor. Fakat mesele incelendiğinde, farklı boyutlara varılıyor:
Her şeyden önce dua ile namaz arasında açık bir ayırım yapmak gerekir. Namaz dışındaki duada bir mümin ihtiyaçlarını ve dileklerini Rabbine istediği dilde bildirir. Bu şahsi bir meseledir ve kulun, Halıkı'na kendi ihtiyaçlarını ve arzularını doğrudan doğruya, vasıtasız olarak arz etmesiyle ilgilidir. *Duada her insan kendi lisanıyla Rabbine iltica edebilir.*
Namaz ise bundan çok farklıdır. Namazda hangi dilden ve ırktan olursa olsun, bütün Müslümanların bir tek vücut olarak birleşmeleri ve Allah'a topluca ibadet etmeleri söz konusudur. Bu ibadette gönüller gibi dillerin de birlik arz etmesi gerekir. *Kaldı ki, ibadetler Allah nasıl emretmişse ve Allah Resulü (asm.) nasıl tarif etmişse öyle yapılacaktır.*
İslamiyet herhangi bir bölgenin, ırkın veya milletin dini olsaydı, hiç şüphesiz sadece bu bölgenin, bu ırkın veya bu milletin dili kullanılabilirdi. Fakat, dünyanın bütün noktalarında oturan, farklı ırklardan olup farklı dilleri konuşan müminler mevcuttur. Bunların tümünün birlikte namaz kılabilmeleri, aynı sureleri aynı dilden okumaları için tümünün aynı ibadet dilinde birleşmeleri gerekir.
Beynelmilel kongre ve toplantılarda da herkes kendi diliyle değil umumun bildiği beynelmilel bir dille konuşmuyorlar mı?
Meselenin diğer bir cephesi de şudur: Hiçbir tercüme, asla orijinalinin yerini tutamaz. Kur'an,

Allah kelamıdır ve Arapça nazil olmuştur. Allah'ın kudret sıfatından gelen şu varlıklar taklit edilemediği gibi, onun kelam sıfatından gelen Kur'an da taklit edilemez. Ve Kur'an'ın tercümesine Kur'an denmez. Kur'an'ın bir harfine en az on sevap verilmesi, Allah kelamını tekrar etmenin karşılığında kullara bir İlâhî ihsandır. Tercüme, Allah kelamı olmadığından bu mana orada kaybolur. İnsan, Kur'an mealini okumakla, Kur'an okumanın değil, ilim noktasında bir şeyler öğrenmenin sevabını alır.
Şu da var ki, namazda geçen kelimelerin bir kısmı konuşma dilimize geçmiştir. Allahu Ekber, hamd, tesbih, Rabbül alemin, Ehad, Samed'in ne demek olduğunu çoğu Müslüman bilmektedir.
Dünya işlerimiz için enflasyon, deflasyon, kur, ekonomi, döviz gibi nice yabancı kelimeleri ezberlediğimiz hâlde, ibadet için gerekli, az sayıda kelimeyi öğrenmemekte bilmem mazur sayılabilir miyiz?
KAYNAK

www.sorularlaislamiyet.com

Allah'ın şekli Neye Benzer?

ateistlerecevap.org/2017/01/allahn-neye-benzer.html

by Ateistlere Cevap - January 30, 2017

Allah'ın hiçbir şeye benzetilemeyeceği, onun hiç benzerinin olmadığı gerçeği,

> "Allah'a benzer hiçbir şey yoktur." (Şura, 42/11)

mealindeki ayette çok açık bir şekilde ifade edilmektedir. İslam ümmetinin itikadı da bu merkezdedir. Bu sebepledir ki, Kur'an'da geçen "Arş'a istiva, yed/el, vech/yüz" gibi bazı kavramlar, özellikle Eşarî ile başlayan yeni dönem alimleri tarafından *müteşabih/manaları derin* ve kapalı olarak kabul edilmiş ve bu inanca uygun tevil edilmiştir. Bu derin manalı ve müteşabih olan bazı kavramlar hadislerde de söz konusudur. Konuya yardımcı olacağını düşündüğümüz bu kısa açıklamadan sonra, sorunun asıl cevabına geçebiliriz:

a. Muhyiddin İbn Arabî, *"Hakk Teâlâ'nın evvelki şekli, buluta benzer bir duman şeklinde olmasıdır."* şeklinde bir ifade kullanmamıştır. Onun ifadesi aynen şöyledir:

> *"Allah mahlukatı yaratmadan önce bir 'AMA'da idi. Amanın altında da hava, üstünde de hava vardı."*(bk. El-Futuhatu'l-Mekkiye, I/148).

b. İbn Arabî, bu konuyu bir hadis-i şerife dayanarak açıklamaktadır. Hadiste gelen rivayet şöyledir: Ashap'tan Ebu Rezîn anlatıyor:

> "Ben: *"Ey Allah'ın Resulü! Rabbimiz, mahlukatı yaratmadan önce neredeydi?"* diye sordum. "Allah mahlukatı yaratman önce bir 'AMA'da idi. Amanın altında da hava, üstünde de hava vardı. Sonra Arşını su üzerinde yarattı." diye cevap verdi."(Ahmed b. Hanbel; IV/11-12; Tirmizî, Tefsir, 12; İbn Mace, Mukaddime,13)

Alimlerin bildirdiğine göre, 'Amâ'dan maksat, Allah ile birlikte hiçbir şey yoktu demektir. (Tirmizî, agy.) İbn Mace'nin rivayetinde yer alan "Onunla birlikte hiçbir yaratık yoktu" ilavesi de bu anlamı pekiştirmektedir.

İbn Esir, en-Nihaye fi Garibi'i-Hadisi ve'l-Eser adlı eserinde bu konuda şu bilgileri vermiştir:

'Amâ' kelimesi uzatmalı şekliyle *"bulut"* demektir. Bazı rivayetlerdeki 'Amen' kısaltmalı şekliyle de *"Allah ile birlikte hiçbir şeyin olmadığını"* ifade etmektedir.

Bunun *'ince bulut'* anlamında olduğunu söyleyenler de vardır.

Bazı âlimlere göre, 'Amâ' *insan aklının kavrayamayacağı, insan idrak sınırının ötesinde olan bir kavramdır.*

Ünlü Dil bilgini, el-Ezherî, *"Biz buna iman ederiz, fakat herhangi bir şekilde onu nitelendiremeyiz."* diyerek görüşünü açıklamıştır. (bk. a.g.e, III/576 -el-Mektebe eş-şamile)

Bazı bilginler, mananın yanlış anlaşılmaması için, hadiste bir muzafın/tamlayan bir kelimenin/Arş kelimesi takdir edilmesinin lüzumuna işaret etmişler. Buna göre, *"Ey Allah'ın Resulü! mahlukatı yaratmadan önce Rabbimiz neredeydi?"* ifadesi *"Rabbimizin Arşı neredeydi?"* şeklindedir. Bu kelimenin takdir edilmesi, "Allah'ın Arşı su üzerindeydi."(Hud, 11/7) mealindeki ayetin ifadesine de uygundur.

Nitekim alimler,

> "Onlar, ancak buluttan gölgeler içinde Allah'ın (emrinin) ve meleklerin gelmesini ve işin bitirilmesinden başka bir şey mi beklerler? Halbuki bütün işler sadece Allah'a döndürülür."(Bakar, 2/210)

mealindeki ayette de “Allah’ın gelmesi” ifadesinde emir kelimesini takdir etmişler ve *“Allah’ın emrinin gelmesi…”* şeklinde anlamışlardır. (a.g.y).

İbn Arabî, ‘Amâ’nın Allah’ın nurunun tecelli ettiği ilk sahne olduğunu ifade etmekti. (Fütuhat, a.g.y). Kendisinin her zaman olduğu gibi, bu konuda da kullandığı hususî bir dili vardır. Onun seviyesinde olmayanların anlaması oldukça zordur. Bu sebeple biz, gerek İbn Arabî’nin yukarıdaki açıklamasından ve gerekse hadiste geçen ‘Ama’ kelimesinin de yardımıyla bu konuyu -anladığımız kadarıyla- şöyle açıklayabiliriz:

1. Hadiste geçen ‘Amâ’ kavramı, anlamı ne olursa olsun, bir muammayı ifade etmektedir. Yani varlık yaratılmadan önce Allah’ın isim ve sıfatlarının nasıl olduğu bilinmez bir muamma idi.

Allah’ın varlığı, birliği, yaratıcılığı, ilmi, hikmeti, kudreti, bağışlaması, affı, gazabı, celal ve cemal ve kemal sıfatlarının olup olmadığı bilinmiyordu. Bu durum ‘Amâ’ olarak ifade edilmiş olabilir.

> ‘Ben gizli bir hazine idim, kendimi tanıtmak istedim, mahlukatı yarattım ki, beni tanısınlar.’ (Aclunî, II/132).

Bu hadis, hadis alimlerince, senet bakımından eleştirilmiş olmakla beraber, Aliyyu’l-Karî gibi bazı alimler, bunun manasının doğru ve

> “Cinleri ve insanları sırf bana kulluk etsinler diye yarattım.”(Zariyat, 51/56)

ayetine uygun olduğunu söylemiş ve İbn Abbas’ın bu ayette geçen ‘ibadet/kulluk’tan maksat Allah’ı tanımaktır, şeklindeki açıklamasını delil göstermiştir. (bk. agy; Aliyyu’l-Karî, el-Esraru’l-Merfua, s. 273).

Bu açıklama İbn Arabî’nin genel felsefesiyle de uyuşmaktadır. Nitekim, İbn Arabî, söz konusu hadisi şöyle açıklamıştır:

> “Mahlukatı yarattım ki, bana bir ayna olsun ve o aynada cemalimi göreyim.”(bk. İşarartu’l-İ’caz, s.17).

Demek ki, mahlukat yaratılmadan önce, güneşin bulut arkasında gizlendiği gibi, Şems-i Ezelî olan yüce Allah’ın isim ve sıfatları o mahiyeti bilinmez gizemde bir muamma idi. *“Amânın altında hava, üstünde hava vardı.”* Yani Onunla birlikte hiçbir varlık yoktu. Kimse onu tanımıyordu. Çünkü varlıktan eser yoktu. Sonra mahlukatı yarattı ve kendisini tanıttı.

> “Her cemal ve kemal sahibi kendi cemal ve kemâlini görmek ve göstermek istemesi sırrınca, o Sultan-ı Zîşan dahi istedi ki, bir fuar açsın, içinde sergiler dizsin, ta insanlara ve diğer şuurlu varlılıklara saltanatının haşmetini, servetinin şaşaasını, sanatının harikalarını, kendi maharetini göstersin. Ta ki, manevî cemal ve kemâlini iki vecihle müşahede etsin: Bir vechi, bizzat kendi kuşatıcı ilmiyle ve bakışıyla görsün. Diğeri, diğer şuurlu varlıkların nazarıyla baksın.” (bk. Sözler, On Birinci Söz, s.120).

Bu safha ayan-ı sabitenin teşahhus ettiği varlığın ilk sahnesidir.

2. Amâ kavramının ince bulut anlamına geldiğini görmüştük. Bu anlama göre, Amâ safhası, kâinatın ikinci safhasını teşkil eden bulutumsu nebülaların teşekkül ettiği sahneye de dikkat çekmektedir. Hadiste Amâ olarak ifade edilen sahne, Kur’an’da duhan/duman olarak ifade edilmiş gibidir. Aşağıdaki ayet bu hususu işaret etmektedir:

> “Sonra (Allah’ın iradesi) duman halinde bulunan göğe yöneldi. Ona (göğe) ve yerküreye: *“İsteyerek veya istemeyerek gelin!”* dedi. İkisi de: *“İsteyerek geldik”* dediler.” (Fussilet, 41/11).

Hadiste geçen “Allah mahlukatı yaratmadan önce Âmâ’da idi.” mealindeki ifadede yer alan “amâ” kavramı, ikinci sahnede duman adını alıyor. Ve ayette bu şekilde yer alıyor. İnce bulut biraz daha varlıkların teşekkülüne medar olacak bir vaziyet alıyor. Sonuçta gök ve yer olarak ayrılıp sabit bir düzene geçiliyor. Ayette mealen yer alan “Ona (göğe) ve yerküreye: “İsteyerek veya istemeyerek gelin!” dedi. İkisi de: isteyerek geldik, dediler.” ifadesi bu gerçeğe işaret etmektedir.
KAYNAK

www.sorularlaislamiyet.com

Allah Kainatı Neden Altı Günde Yarattı?

by Ateistlere Cevap - January 30, 2017

Cevap 1:

Semavat ve arz altı devrede, safha safha yaratılmış. Ve sonunda şu gördüğümüz harikalar harikası kâinat çıkmış ortaya.
Onun yaratılışındaki bu hikmet tecellisi ondaki hadiselerde de kendini göstermiş. Gece birden kaplamamış yeryüzünü; gündüz de âniden gelmemiş. Geceden seher vaktine geçilmiş ve onu güneşin doğuşu takip etmiş. Daha sonra güneşin yine yavaş yavaş yükselmesiyle öğle vaktine erişilmiş, onu da o bereketli ikindi vakti takip etmiş ve sonunda gurup.
Gündüz âniden gelse, gece birden bastırsaydı ne seherden söz edebilirdik, ne öğleden, ne ikindiden.
Bu hikmetli yaratılış, bitkiler âleminde de hüküm sürmüş. Çekirdekte ilâhî bir sanat ve hikmet gizli. Koca ağacın bütün programı o küçücük âlemde kader kâlemiyle çizilmiş. Ondaki, genetik şifre ilim adamlarını hayretler içinde bırakan bir mükemmellikte ve yine onları çaresiz kılacak kadar derin sırlarla dolu.
Çekirdeğin açılması apayrı bir harika. Fettah isminin tecellisi. Yerin çekimine rağmen yukarıya doğru başlayan hikmetli ve intizamlı yürüyüş. Derken fidan devresine eriş. Boy atma ve kalınlaşma devreleri ve sonunda çiçek açıp meyve verme… Her meyvenin de büyümesi, kemâle ermesi ve o yumuşak meyveden sert çekirdeklerin süzülmesi yine birden bire değil, safhalar hâlinde gerçekleşmekte.
Her safhası ilim ve hikmetle yürütülen bu akıl almaz faaliyetler, yeryüzünü değişik tablolarla doldurur ve fikir ehlini bu ilâhî sanatlara hayran bırakır.
Dünyada hikmet, âhirette ise kudret hâkim. Dünya kudret âlemi olsaydı, şu muhteşem kâinat altı gün, yani altı devre yerine bir anda yaratılacaktı.
Ondaki ağaçlar da bir anda bitecek ve son şekliyle boy göstereceklerdi. O zaman yukarıda sıraladığımız ilâhî sanat eserleri de vücut bulmayacaklardı.
Çekirdekler âlemi, yoklukta kalacak, açılmaları, büyümeleri, fidan olmaları gerçekleşmeyecekti.
Çekirdekler olmayınca, haliyle, yumurtalar ve nutfeler âlemi de yokluktan kurtulamayacaklar, bu âleme gelip, taşıdıkları rabbanî sanatları sergilemekten mahrum kalacaklardı.
Fidanlar olmayınca bebekler de, kuzular da, buzağılar da olmayacaktı. Binlerce sanat bire inecek, yüzlerce güzellik ortadan kaybolacaktı.
Terbiye ve tedbir fiillerinin tecellileri görülmeyecek, sadece ibda ve icat fiillerinin mahsûlleri, âlemde boy gösterecekti.
İlâhî hikmet buna müsaade etmedi ve kâinatı bir anda yaratmak yerine altı devrede inşa etmeyi takdir buyurdu.
Cevap 2:
Kur'an-ı Kerim'de semavat ve arzın, yani kâinatın altı (6) günde halk edildiği (yaratıldığı) yazmaktadır. Altı günde halk edilmesini altı devir olarak

anlıyoruz.
İnsan anne karnında altı safhada yaratıldığı, dünyada ve berzahda altı dönem geçirdiği gibi, bir gün de altı dönem ve devir geçirerek diğer güne geçiyor.
Hatta her şeyin doğumu, kemali, ihtiyarlığı, ölümü, berzahı, unutulması gibi altı devir geçirdiğini söylemek mümkündür.
Semavat ve arzın altı günde halk edilmesine gelince:

> *İlk yaratılış 1. gün ve devir.*
> *Hz. Adem (as)'in yaratılışı 2. gün ve devir.*
> *Hz. Muhammed aleyhissalatü vesselamın gönderilmesi 3. ve gün devir.*
> *Dünyanın kıyamet başlangıcındaki harabiyeti 4. gün ve devir.*
> *Bu imtihan dünyasının kıyamet ile bütün bütün kapanması 5. gün ve devir.*
> *Dünyanın kıyametinden haşir sabahına kadar geçen dönem ise 6. gün ve devir.*

Demek ki altı (6) gün kâinatın ilk doğuşundan ve yaratılışından, haşir sabahına kadar geçen zaman, devir ve dönemi içine almaktadır.
Bütün zamanlar haftalık bir saat gibi düşünülürse, bu saatin altı günü bu alemde geçiyor. 7. günü ise haşrin baharından sonsuza kadar gidecektir.
Cevap 3:
Kâinatın altı günde yaratılması konusuyla ilgili ayetleri ve bunların farklı bir yorumunu da şöyle yapabiliriz:

> "De ki: Siz dünyayı iki günde yaratan Allah'ın tek İlah olduğunu inkâr edip O'na birtakım eşler, ortaklar mı uyduruyorsunuz? Halbuki bütün bunları yapan, Rabbulâlemindir." *(Fussilet, 41/9)*
> "O, yerin üstünde yüce dağlar yarattı, orayı bereketli kıldı ve orada arayıp soranlar için gıdalarını, bitkilerini ve ağaçlarını tam dört günde takdir etti, düzenledi." *(Fussilet, 41/10)*
> "Derken, iki gün içinde, gökleri yedi kat olarak şekillendirdi ve her bir göğe kendisine ait işi vahyetti. Biz dünya semasını kandillerle, yıldızlarla süsledik, bozulup yıkılmaktan koruduk. İşte bu, azîz ve alîm (üstün kudret sahibi, her şeyi en mükemmel tarzda bilen) Allah'ın takdiridir." *(Fussilet, 41/12)*

Cenab-ı Hak kâinatı yaratmayı dileyince sonsuz kudretini izhar ederek, ölçüsü belirsiz bir enerji meydana getirdi ve o enerji zamanla yoğunlaşıp gaz halini aldı ve sonra da yoğunlaşıp bugünkü katı durumuna geçti. Yerküre iki jeolojik devirde oluşmuş ve sonra da oradaki kaynaklar belirlenerek, plan uyarınca dört jeolojik devirde oluşup bugünkü duruma gelmiştir. Zira âyetteki yevm kelimesi, başlangıç ve sonu kesin bilinmeyen uzun bir devir anlamına gelmektedir (...) Gökler, yerküre ile birlikte iki uzun devirde yedi tabaka haline getirilmiştir. Çünkü hepsi gaz halinde idi. Yoğunlaşıp katılaşması hep birlikte, iki devirde olmuştur.
Birinci cümle analizine göre mânâ, yeryüzünü iki günde yarattı demek olur. Yeryüzü yaratılırken henüz bildiğimiz "gün" bulunmayacağından "yevm" (gün) mutlak zaman, mânâsına, yani iki nöbette demek olur ki Allah en iyisini bilir. *Birisi,*

> "Göklerle yer bitişik halde iken, bizim onları birbirinden yarıp ayırdığımızı… görmediler mi?" *(Enbiya, 21/30)*

ifadesi gereğince, yeryüzünün gökten, ayrıldığı gün, birisi de

> "O yeri uzatıp döşeyendir." *(Ra'd, 13/3)*

buyurulduğu üzere, yeryüzünün *"medd"* olunduğu, yani yerkürenin kabuğunun kaymak halinde döşenmeye başladığı gündür. İkinci tahlile göre, mânâ yerküreyi iki günde olmak üzere yarattı demek olur. Bu şekilde yerkürenin kaç günde yaratıldığı söylenmiş olmayarak yaratıldıktan sonra iki gün içinde bulunması hali anlatılmış olur ki, bu da bir seneyi ikiye bölen iki gün dönümü nöbetidir. Çünkü yeryüzü bu iki zaman içinde deveran etmek, dönmek üzere yaratılmıştır.

Hem onda üstünden baskılar yaptı; dağlar, yeryüzünün kabuğunu tabanına çiviler gibi kazıklar. Bu "vav", istinafiyedir, "halaka" fiiline atıf değildir, çünkü fasıl vardır. Ve onda bereketler meydana getirdi. Yeryüzünde hayır ve hayrata elverişli şeyler, sular madenler, doğma ve gelişme kuvvetleriyle bitkiler ve hayvanlar gibi feyz ve bereket kaynaklarını yetiştirdi. Ve onda azıklarını da takdir buyurdu, yani bitkilerin ve hayvanların yaşamak için muhtaç oldukları yağmur ve diğer hasılatı da miktar ve sayılarıyla tayin buyurup yeryüzünde biçimine koydu. Dört gün içinde, yani bütün bunları dört gün içinde yaptı. Yahut dört gün içinde olarak yaptı. Önceki "iki"de içinde dahil olmak üzere, "dört" ki, bunda da gösterdiğimiz şekilde öbürleri gibi iki mânâ vardır. Birisi, madenlerin ve dağların yaratılması nöbeti, biri de bitkilerin ve hayvanların yaratılması nöbeti ki iki önceki ile dört olur. Birisi de hâl olmasıdır ki, dört mevsimi göstermiş olur, bu şekilde önceki iki burada dahil olmuş bulunur. Benim aciz anlayışıma göre burada bu mânâ, öbüründen daha ön plânda, ifadenin akışına daha uygundur. Çünkü yeryüzünün bereketleri ve rızıkları her sene bu dört mevsim içinde yetişir. Sayısı ve miktarı ile biçimini bunlar içinde alır, bu sebepten dolayı nin, ve fiillerine bağlanması dahi aynı mânâyı ifade edebilir. Ve bu mânâca şu kayıt da açık olur. Bütün araştıranlar için eşit olmak üzere dört gün, çünkü her yerde rızık isteyenlerin hepsinin rızkı bu dört mevsim içinde yetişir, rızıklar eşit olmazsa da günler eşittir. Dört mevsim hepsi için dörttür. Burada ye müteallık (bağlı) olmaması ve meseleyi soranlar mânâsına olması da düşünülebilir.

Şimdi asıl, göklere geçilerek buyuruluyor ki kısacası onları iki günde sağlam yedi göğe tamamladı. Bu iki günün birisi yeryüzünün de yaratılmasından önceki ilk maddenin yaratılması, birisi de cisimlerin teşekkülü günleridir ki A'raf Sûresi'nde beyan olunduğu üzere altı günden ikisini teşkil eder. Yahut

birisi yerin yaratılmasından önce, birisi de yerin yaratılmasından sonradır. Çünkü Ay, Zühre (Venüs) ve Utarid (Merkür) gibi bazı gök cisimlerinin yaratılması, yeryüzünün yaratılmasından sonradır.
Benim acizane fikrime göre, bu iki gün, göklerden hâl-i mukaddere olmak üzere birisinin dünya, birisinin ahiret olması da muhtemeldir. Bunları böyle sağlam yaptı ve tamamladı. Her gökte ona ait emri de vahyetti. Her "sema"nın meleklerine orada cereyan edecek işlerin emrini de telkin buyurdu ki bu da "tamamlama" cümlesindendir. Bütün bunların bu yolda ortaya çıkmasından ve tamamlanmasından yüce Yaratıcının kudretinin delilleri tecelli edip ortaya çıktığı için bu noktada "gıyab"dan (üçüncü tekil şahıs) "tekellüm"e, (birinci şahsa) dönülüyor ki ve dünya göğünü mısbahlar, yani parlak kandillerle donattık, süsledik.

> "En yakın göğü bir zinetle, yıldızlarla süsledik." *(Saffât, 37/6)*

Hem de korunmuş kıldık. Şeytanlar yanaşamazlar. İşte o, o azîz ve her şeyi bilen Allah'ın takdiridir.

> "Gerçekten sizin Rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden Allah'tır…" *(A'raf , 7/54)*

Kur'an ile modern bilim arasındaki uyumun bir örneği, evrenin yaşı konusudur: Kozmologlar evrenin yaşını on altı-on yedi milyar yıl olarak hesaplamışlardır. Kur'an'da ise tüm evrenin 6 günde yaratıldığı açıklanmaktadır. İlk bakışta farklı gibi görünen bu zaman dilimleri arasında aslında çok şaşırtıcı bir uyum vardır. Gerçekte, evrenin yaşı ile ilgili elimizde bulunan bu iki rakamın her ikisi de doğrudur. Yani evren, Kur'an'da bildirildiği gibi 6 günde yaratılmıştır ve bu süre bizim zamanı algıladığımız şekliyle on altı-on yedi milyar yıla karşılık gelmektedir.
1915 yılında Einstein, zamanın göreceli olduğunu, mekâna, seyahat eden kişinin süratine ve o andaki yer çekimi kuvvetine bağlı olarak zamanın akış katsayısının da değiştiğini öne sürmüştür. Kur'an'da yedi farklı ayette bildirilen evrenin yaratılış süresinin, zamanın akış katsayısındaki bu farklılıklar göz önünde bulundurulduğunda bilim adamlarının tahminleri ile büyük bir paralellik içinde olduğu görülür. Kur'an'da bildirilen altı günlük süreyi, altı devre olarak da düşünebiliriz. Çünkü zamanın göreceliği dikkate alındığında, *"gün"* sadece bugünkü koşullarıyla, Dünya üzerinde algılanan 24 saatlik bir zaman dilimini ifade etmektedir. Ancak evrenin bir başka yerinde, bir başka zamanda ve koşulda, *"gün"* çok daha uzun sürelik bir zaman dilimidir. Nitekim bu ayetlerde (Secde Suresi, 4; Yunus Suresi, 3; Hud Suresi, 7; Furkan Suresi, 59; Hadid Suresi, 4; Kaf Suresi, 38; Araf Suresi, 54) geçen 6 gün (sitteti eyyamin) ifadesindeki "eyyamin" kelimesi, *"günler"* anlamının yanı sıra *"çağ, devir, an, müddet"* anlamlarına da gelmektedir.
Evrenin ilk dönemlerinde, zaman bugün alışık olduğumuz akış hızından çok çok daha hızlı akmıştır. Bunun nedeni şudur: Big Bang anında evren çok küçük bir noktaya sıkıştırılmıştı. Bu büyük patlama anından bu yana evrenin genişlemesi ve evrenin hacminin gerilmesi, evrenin sınırlarını milyarlarca ışık yılı uzağa taşıdı. Nitekim Big Bang'den bu yana uzayın geriliyor olmasının evren saatinin üzerinde çok önemli sonuçları oldu.
Big Bang anındaki enerji, evrensel saatin zaman akış hızını milyon kere milyon (1012) defa yavaşlatmıştır. Evren yaratıldığında, evrensel zamanın akış katsayısı -bugün algılandığı şekliyle- milyon kere milyon kat kadar daha büyüktü, yani zaman daha hızlı akmaktaydı. Dolayısıyla Dünya'da milyon kere milyon dakikayı yaşadığımız esnada, evrensel saat için yalnızca bir dakika geçmiş olur.
Altı günlük zaman dilimi, zamanın göreceliği dikkate alınarak hesaplandığında, 6 milyon kere milyon (trilyon) güne denk gelmektedir. Çünkü evrensel saat, Dünya'daki saatin akış hızından milyon kere milyon daha hızlı akmaktadır. 6 trilyon günün karşılık geldiği yıl sayısı, yaklaşık olarak 16.427.000.000'dır. Bu rakam günümüzde evrenin tahmin edilen yaş aralığındadır.
6.000.000.000.000 gün / 365,25 = 16.427.104.723 yıl
Diğer yandan yaratılışın 6 gününün her biri *-bizim zaman algımızla-* birbirlerinden farklı zamanlara karşılık gelmektedir. Bunun sebebi zamanın akış katsayısının evrenin genişlemesiyle ters orantılı olarak azalmasıdır. Big Bang'den itibaren evrenin büyüklüğü her ikiye katlandığında, zamanın akış katsayısı yarıya düşmüştür. Evren büyüdükçe, evrenin ikiye katlanma hızı da gittikçe artan bir şekilde yavaşladı. Bu genişleme oranı, *"Fiziksel Kozmolojinin Temelleri"* adlı ders kitaplarında anlatılan, dünyanın her yerinde yaygın olarak bilinen bilimsel bir gerçektir.
Yaratılışın her gününü, Dünya zamanıyla hesapladığımızda karşımıza aşağıdaki durum çıkar:
* Zamanın başladığı andan itibaren bakıldığında, yaratılışın 1. günü (1. devre) 24 saat sürmüştür. Ancak bu süre, bizim zamanı Dünya'da algıladığımız şekliyle 8.000.000.000 yıla eşittir.
* Yaratılışın 2. günü (2. devre) 24 saat sürmüştür. Ancak bu, bizim algılarımızla bir önceki günün yarısı kadar sürmüştür. Yani 4.000.000.000 yıl.
* 3. gün (3. devre) ise yine bir önceki gün olan 2. günün yarısı kadar sürmüştür. Yani 2.000.000.000 yıl.
* 4. gün (4. devre) 1.000.000.000 yıl,
* 5. gün (5. devre) 500.000.000 yıl,
* ve 6. gün (6. devre) 250.000.000 yıl sürmüştür.
* Sonuç: Yaratılışın altı günü, yani altı devresi, Dünya zamanı türünden toplandığı zaman, 15.770.000.000 yıl bulunur. Bu rakam günümüzdeki tahminlerle büyük bir paralellik içindedir.

Bu sonuç XXI. yüzyıl biliminin ortaya koyduğu gerçeklerdir. Bilim, 1.400 yıl önce Kur'an'da haber verilmiş bir gerçeği bir kere daha tasdik etmektedir. Kur'an ve bilim arasındaki bu uyum, Kur'an'ın, herşeyi bilen ve yaratan Allah'ın vahyi olduğunun mucizevi kanıtlarından biridir.
Spoiler
www.sorularlaislamiyet.com

Allah Kendisinden Büyük Bir Taş Yaratabilir mi?

ateistlerecevap.org/2017/01/allah-kendisinden-buyuk-bir-tas.html

by Ateistlere Cevap - January 30, 2017

Bu soruya maddeler hâlinde cevap vermeyi daha uygun görüyoruz:

1. Soruda kasıt vardır:

Bu sorunun hedefi inançları sarsmak, saf zihinleri bulandırmak, masum ve körpe dimağlara zehir akıtmaktır. Bir akrep kıskacı olan bu demogojik soru ile insanlar zehirlenmek istenmektedir. Şöyle ki:
Eğer bu soruya "Evet" diye cevap verilse o zaman *"Demek ki sizin Rabbiniz, yarattığı şeyden güçsüzdür."* denilecek. Eğer, "Hayır" diye cevap verilse, o zaman da *"Demek ki sizin Rabbiniz âcizdir."* denilecektir. Her iki halde de -hâşâ- Cenâb-ı Hakk'a acizlik isnadı söz konusudur.
Bu soruyu ortaya atanlar, var olması muhal olan bir şeriki yaratmayı Cenâb-ı Hakk'ın kudretinden talep etmekle Allah'ın Hâlık (yaratıcı), vehmettikleri o şerikin de mahlûk (yaratılan) olduğunu bir ön yargı olarak kabul ettikleri hâlde, daha sonra o mevhum mahlukun Hak Teâlâ'dan büyük olabileceğine ihtimal vermekle, açıkça demagoji yapmaktadırlar.
Bu kimseler Allah'ın kutsi mahiyetinin mahlûk mahiyetine hiçbir cihetle benzemeyeceğini bilememektedir. Eser ustasına hiçbir cihetle benzemeyeceği gibi, Cenab-ı Hak da mahlûkatına hiçbir cihetle benzemez.
Bu hakikati bilmemek, büyük bir cehalettir. Bu cehalete düşenler Allah'ın mutlak kadir, mahlûkun ise sonsuz âciz olduğu gerçeğinden gafildirler.

2. Soruda *"imkân-ı vehmî"* ile *"imkân-ı aklî"* birbirine karıştırılmaktadır.

İmkân-ı aklî: Aklen hem olması hem de olmaması mümkün olan şeye denir. Meselâ, yeni evlenen bir insanın, çocuğunun olması da olmaması da mümkündür.
İmkân-ı vehmi: Hariçte vukua gelmesi mümkün olmayan, hakikatsiz ve esassız bir vehimdir. İmkân-ı vehmi hiçbir hükme esas olamaz. Hiçbir delil ve hakikate dayanmadığı için ilim ve mantık imkân-ı vehmi ile meşgul olmaz.
İmkân-ı vehmi sadece *"olabilir"*, *"belki"* gibi temenni, zan ve hayallerden kaynaklanır.
"Cenâb-ı Hak kendinden büyük bir mahlûk yaratabilir mi?" sorusunda imkân-ı vehmi ile imkân-ı aklî karıştırılmıştır. Bu soru ancak vehmin mahsulüdür; hiçbir hakikate istinad etmeyen bir hurafe, bir safsatadır; aklen muhaldir. Hiçbir akıl, bir mahlûkun Allahü

Azîmüşşân'dan büyük olmasını mümkün göremez.

3. Soru ile demagoji yapılmaktadır.

Mantıkta "Gerçek olmayan mukaddemelerle yapılan kıyaslara demagoji veya safsata" denilmektedir. Meselâ duvar üzerine çizilmiş bir insan resmi gören demagog:
"Bu resim konuşur. Çünkü, bu resim insana aittir."
"Her insan konuşur. Öyle ise bu insan da konuşur." diye yanlış bir hükme varır. Cenâb-ı Hakk'ın yaratacağı bir mahlûku -hâşâ- Allah'tan büyük tevehhüm etmek, duvardaki resmi insan kabul etmekten daha büyük bir safsatadır.
Bu soruda esas olarak şu safhalar vardır:

> *a) Yaratılması vehmedilen varlığın şu anda mevcut olmadığı kabul edilmektedir.*
> *b) Mevhum varlığın yaratılması Allah'tan beklenmekte, böylece Allah'ın Hâlık olduğu, o mevhum varlığın ise mahlûk olacağı kabul edilmektedir.*
> *c) O mevhum varlığın yaratılması Allah'tan istendiği gibi, onun büyüklüğü, gücü, dirayet ve azameti de Allah'tan istenmektedir.*

Bu mukaddemelerden Cenâb-ı Hakk'ın sonsuz büyük, yegâne Hâlık, ezelî ve ebedî ve mutlak Kadir olduğu; o mevhum varlığın ise yaratılmaya muhtaç, âciz, zelil ve miskin olduğu sonucu çıktığı halde, tam tersine o vehmî varlığın Allah'tan büyük olup olmayacağı sorulmaktadır. Bu ise yukarıdaki misâlden çok daha ileri derecede bir safsatadır.

4. Soru pek çok çelişkilerle doludur:

Soru ile yapılmak istenen kıyas, çelişkili hükümlere dayandırılmıştır. Dolayısıyla, bu sorunun *"iddia olma"* özelliği yoktur.
Meselâ, *"Sonsuzdan daha büyük bir sayı yazılabilir mi?"* sorusu böyle çelişkili bir hükme dayanır. Bu sebeple hiçbir ilmî kıymeti yoktur. Çünkü, sonsuzdan büyük bir sayı olamaz ki, böyle bir soru da sorulabilsin. Eğer sonsuz, erişilmez bir büyüklüğün sembolü ise hiçbir rakam sonsuz ile mukayese edilemez. Sonsuzdan büyük bir rakam düşünülse o zaman da sonsuzluk hakikati ortadan kalkar.
Bu soru da çelişkili kıyaslardan olduğu için, mantıken ve ilmen hiçbir kıymeti yoktur.
Bilindiği gibi bir eserdeki kemâl, onu yapan zatın kemâlinin bir tecellisi, bir göstergesidir. Ve bu eserdeki kemâlin, ustasının kemâlini aşması, ondan fazla olması muhaldir. Bir âlimin, telif ettiği bir kitabına kendi ilminden fazla ilim yerleştirmesi, yahut, bir mimarın kendi maharetini aşan bir eser yapması, güneşin kendi ışığından fazlasını bir damla suya vermesi muhaldir, safsataların en acibidir.
"Cenâb-ı Hak, kendinden büyük bir varlık yaratabilir mi?" sorusu: *"Allahü Teâlâ kendi kemâlatından daha fazlasını bir mahlûkuna verebilir mi?"* gibi bir saçmalık ifade eder.
Soru, Cenâb-ı Hakk'ın sıfatları, fiilleri adedince muhaller taşır. Bunlardan birkaçını kaydedelim:
Hak Teâlâ'nın sıfatlarından biri "kudret"tir. Soru, bu sıfat yönünden tahlil edildiğinde şöyle olur:

> *"Kudreti sonsuz olan Cenâb-ı Hak, kendinden daha kudretli birisini yaratabilir mi?"*

Bu sorunun sahibi, sonsuzluk kavramının cahilidir. Sonsuz kudretten daha büyük bir kudret olamaz ki, böyle bir soru sorulabilsin. Şu sonsuz feza, şu uçsuz bucaksız sistemler, hep O Kadir-i Zülcelâl'in kudretinin tecelligâhıdır. Haşmetli bir dağın âyinedeki tecellisi bir çakıl taşı ağırlığında da olamaz. Hadsiz yıldızlar, uçsuz bucaksız galaksiler hep Cenab-ı Hakk'ın Hâlık isminin tecellileridir. Bu tecellilerin O Kadir-i Mutlak'ı yorması, âciz bırakması düşünülemez. Her an böyle milyarlarca kâinatı yaratsa, bunların tümü o kudret nazarında yine bir zerre kadar da olamaz.
Söz konusu soru, Cenâb-ı Hakk'ın "irâde" sıfatı yönünden tahlil edilirse şu şekle girer:

> *"Mutlak irâde sahibi olan Allah Teâlâ, kendi hükmünü geri bıraktıracak, kendi irâdesini kayıtlayacak bir ilâh yaratabilir mi?"*

Halbuki, Cenâb-ı Hakk'ın irâdesi mutlaktır, sonsuzdur. Hiçbir kayıt altına girmez. O'nun irâdesini kayıt altına alacak bir varlığın bulunması muhaldir.
Öte yandan, Cenâb-ı Hakk'ın yaratacağı şey, mahlûk olur. Mahlûk ise Hâlık'ın irâdesi altındadır. Bu soru ile Hâlık'ın irâdesi sınırlı, mahlûkun irâdesi ise sınırsız tevehhüm edilmekte, böylece "sınırlı olanın sınırsız olanı sınırlandırması" gibi büyük zıtlığa ve

çelişkiye düşülmektedir.
Soruyu, Allahü Teâlâ'nın "ezeliyeti ve ebediyeti" noktasından düşündüğümüzde şu safsata ile karşılaşırız:

> *"Cenâb-ı Hak, kendinden evvel var olup, kendisinden sonra da varlığı devam edecek olan bir mahlûk yaratabilir mi?"*

Ezel ve Ebed Sultanı olan Allahü Azîmüşşan'ın, bir ismi Evvel, bir ismi de Âhir'dir. Varlığının evveli olmadığı gibi, sonu da yoktur. Ezelden evvel ve ebedden öte bir zaman kavramı olamaz ki, böyle bir hurafeye, bir vehme yer olabilsin. Bu safsataya göre, Cenâb-ı Hak ezelî ve ebedî olduğu hâlde, -hâşâ-, fâni ve sonradan yaratılan bir mahluk olacak, yaratacağı o mevhum varlık ise, mahlûk olduğu hâlde ezelî ve ebedî olacaktır.
Cenâb-ı Hakk'ın hayat, semi', basar gibi diğer sıfatları da aynı mantık ve ölçü içerisinde düşünülebilir.
Ne gariptir ki, böyle bir safsata ve bir hezeyan bu asrın cehalet çarşısında müşteri bulmakta, az da olsa bir kısım insanları saptırabilmektedir.

5. Soruda hakikatlerin zıtlarına dönüşmesi istenmektedir.

Bilindiği gibi, bir hakikatin, zıddına dönüşmesi muhaldir. Yine, bir hakikatin kendi mahiyetini korumakla birlikte kendi zıddı olan bir mahiyete girmesi de muhaldir. Meselâ, güneşin, kendi mahiyetini aynen muhafaza ederek suya dönüşmesi, yahut bir insanın *"insanlık"* mahiyetini hiç kaybetmeden *"arslan"* olması muhaldir. Misâller çoğaltılabilir. Mahlûkat için, gerçeklerin zıtlarına dönüşmesi böyle binlerce muhaller taşıdığı hâlde, Hâlık Teâlâ hakkında böyle bir şey vehmetmek muhallerin en acibidir.
Yukarıdaki soru ile ulûhiyete ait sonsuz hakikatlerin zıtlarına dönüşmesi tevehhüm edilmektedir. Şöyle ki; soru sahibi bu demogoji ile sonradan yaratılacağından noksan, fâni, âciz, kayıtlı olacak olan o mevhum varlığın hakikatini, zıddı olan sonsuz kudret ve kemâle inkılâb ettirme muhaline düşmektedir. Allah Teâlâ'nın mutlak kemâli, zıddı olan mutlak noksanlığa, mutlak cemâli mutlak çirkinliğe, mutlak kudreti, mutlak acze inkılâb etmez.
O Zât-ı Zülcelâl sonsuz aziz, mahlûkat ise sonsuz zelildir. Allahü Azîmüşşân, sonsuz âlim ve mutlak Hâkim'dir; mahlûkat ise cahil ve mahkûmdur. Allah'ın varlığı vücudu vâcib, Zâtı ezelî ve ebedîdir. Yarattığı ve yaratacağı herşey ise mümkindir, fânidir ve hadistir. Soru sahibinin vehmine göre, Cenâb-ı Hak ezeli olduğu hâlde, -hâşâ- hadis olacak (sonradan meydana gelecek), yaratılması vehmedilen o varlık ise, hadis olduğu hâlde ezelî olacaktır. Tâ ki, Allahı Teâlâ'dan, -hâşâ- daha büyük olması tevehhüm edilsin. Allahü Azîmüşşân, sonsuz kadir olduğu hâlde, âciz olacak, O'nun yaratmasına muhtaç olan o varlık ise sonsuz kadir olacaktır!..
Misaller çoğaltılabilir.

6. Soru sahibi vücut (varlık) mertebelerinden habersizdir.

Bu sorunun cevabı, üç kavramın bilinmesine bağlıdır. Bunlar "vâcib, mümkin ve mümteni" kavramlarıdır. Aklen bu üçünün dışında kalan bir başka şık düşünülemez.
Gayet mükemmel bir heykele baktığımızda bu üç hakikati şöyle tesbit edebiliriz:

> *"Heykelin bir ustası olması vâciptir."* Zira, san'at san'atkârsız düşünülemez.
> *"Bu heykel yapılmadan önce, ustası için heykeli yapıp yapmamak ise mümkündür."* Yâni usta için, o eseri yapıp yapmamak olasıdır.
> *"Heykelin, ustasından daha maharetli, mükemmel, daha güçlü olması ise mümtenidir (imkansızdır), muhaldir."*

Aynı hakikati güneş için düşünecek olursak:
Güneşin ışık sahibi olması vâcibdir. Yâni, ışıksız güneş düşünülemez. Güneşi irâde sahibi farzetsek, ışığını dilediğine verip, dilemediğine vermemesi de mümkündür. Güneşin âyinedeki tecellisinin, güneşin büyüklüğüne ve ısısına sahip olup, etrafında on iki gezegeni dolaştırması ise mümtenidir yani imkansızdır.
Yukarıdaki misâller gibi, vücud mertebelerinde de üç hakikat vardır: Vâcib, mümkin, mümteni.

> *Cenâb-ı Hakk'ın vücudu "vâcib", yaratılmış ve yaratılacak olan her şeyin vücudu "mümkin", Allah Teâlâ'nın şeriki, misli, benzeri ve nazirinin bulunması ve herhangi bir mahlûkunun kendisinden büyük ve güçlü olması ise "mümteni"dir.*

Cenâb-ı Hakk'ın vücudu vâcibdir. O'nun vücudu Zât'ındandır. Var olmak için hiçbir sebebe muhtaç değildir. O'nun varlığı mahlûkatın varlığına hiçbir cihetle benzemez. Hiçbir cihetle dengi, eşi ve benzeri yoktur.
Mümkine gelince, mümkin varlığı ile yokluğu eşittir, var da olabilir, yok da olabilir. Mümkinin varlığı da, yokluğu da muhal değildir. Yaratılan ve yaratılma ihtimali olan her şey mümkindir.
Meselâ, kâtibe göre bir harfin yazılıp yazılmaması denktir. Yâni, kâtib, o harfi yazabilir de, yazmayabilir de. Demek ki, harf için iki taraf söz konusudur. Olmak ve olmamak. Kâtib bu iki şıktan hangisini tercih ederse o gerçekleşir. Yazmayı tercih ederse harf yokluktan varlık âlemine çıkar, yazmamayı tercih ederse yoklukta kalır.
Bütün mümkinat, Cenâb-ı Hakk'ın yanında bu harf gibidir. Kâinat, O'nun yaratmasıyla meydana geldiği gibi, yine O'nun irâdesi, kudreti, terbiye ve takdiri ile varlığını sürdürmektedir. Gerek var olmasında, gerekse devam ve bekasında Allah'a muhtaçtır.
Mümkinat âleminde, O Vâcib-ül Vücudu âciz kılacak bir mahlûkun olması düşünülemez. O'nun ezelî irâdesi ve mutlak kudreti karşısında her şey eşittir. Küçük-büyük farkı yoktur. O kudrete nisbeten bütün galaksilerle bir zerre birbirine denktir. Bir çiçek ile baharın, parça ile bütünün farkı yoktur.
Mümteniye gelince; mümteni, varlığını tasavvur etmek asla mümkün olmayan demektir. Mümkinin *"olmak", "olmamak"* gibi iki ciheti varken, mümteninin tek ciheti vardır; o da olmamaktadır. Yokluk mümteninin daimî vasfıdır. Onun varlığını tasavvur etmek, çelişki ve tezatları doğurur.

> *Meselâ, bir rakam ya çifttir ya da tektir. Bir rakamın hem çift, hem de tek olması mümtenidir.*
> *Bir insanın aynı anda hem ayakta hem de oturur olması da mümtenidir.*
> *Bir rakamın sonsuzdan büyük olması da mümtenidir.*
> *Aynen öyle de, Cenâb-ı Hakk'ın ortağı ve benzeri olması da mümtenidir.*
> *Mümkinin vâcib'ten büyük olması da mümtenidir.*
> *Mahlûkun Hâlık'tan üstün olması da mümtenidir.*

Soru sahibi bir demogoji ile mümteniyi mümkin göstermeye çalışmaktadır.

7. Soru sahibi büyüklük kavramının cahilidir.

Cenâb-ı Hakk'ın büyüklüğü mahlûkata nisbeten değildir. Yâni, O, zâtında büyüktür, büyüklüğü mahlûkat ile kıyasa girmez. O'nun Zâtı hiçbir mahlukuna benzemediği gibi, büyüklüğü de mahlûkatın büyüklüğüne benzemez, takdirle bilinmez. Mahlûkatın büyüklüğü nisbîdir, birbirine göredir.
Bu hakikati bir misâl ile açıklamaya çalışalım. Güneşin büyüklüğü kar zerrelerindeki tecellileriyle kıyasa girmez. Zira, bütün o tecelliler, parlaklıklarını o güneşten almaktadırlar. Nasıl onunla kıyasa girebilirler?
Bu misâl gibi, ilmi, kudreti, azamet ve kibriyâsı sonsuz olan Allah Teâlâ' nın büyüklüğü de mahlûkatın büyüklüğü ile hiçbir cihetle kıyasa giremez. Zira bütün mahlûkat hep O'nun sıfatlarının ve isimlerinin tecellileridir. Varlıkları O'nun var etmesiyle, hayatları O'nun hayat vermesiyle, nurları O'nun nurlandırmasıyladır. Onların büyüklükleri ancak birbirilerine göredir. O'nun bir mahlûku olan insan aklı ne kadar büyüklük tasavvur ederse etsin ve yine insan hayali büyüklüğü nasıl hayal ederse etsin, bunların hepsi mahlûk büyüklüğüdür. Cenâb-ı Hakk'ın büyüklüğü, düşünülen ve hayal edilen bütün bu büyüklüklerden münezzehtir, yücedir.
Bilindiği gibi, matematik ilminde bir "sonsuz" kavramı vardır. Bütün rakamlar ona nisbetle kıyasa giremeyecek kadar küçük kalırlar. Onların büyüklükleri birbirilerine göredir. Sonsuz için bir ile bir milyarın farkı yoktur. *Bu noktada sonsuza nisbeten büyük-küçük fark etmez.* Bütün rakamlar, şuurlu kabul edilse, bunların hepsi sonsuzu kavramakta aynı derecede güçsüz ve noksan kalacakları gibi, Cenab-ı Hakk'ın sonsuz büyüklüğünü anlamakta da bütün akıllar aynı nisbette âciz kalırlar. O mutlak ve sonsuz büyüklük, bu sınırlı akla sığmaz.
Soruda sözü edilen o vehmi varlığın, mahlûk olacağı peşinen kabul edilmektedir. Bir mahlûk ise ne kadar büyük olursa olsun, büyüklüğü mahlûklara göredir ve o daire içinde düşünülür.
Sanatkârın sanatından büyük olduğu tartışma kabul etmez bir gerçektir. Meselâ, Selimiye Camii'ndeki bütün kemâlât ve güzellik hep mimarının kemâlâtından süzülmüş, ilminden dökülmüştür. O taşları bir şaheser hâline getiren, Mimar Sinan'ın ruhundaki incelik, düşüncesindeki derinlik, hissiyatındaki zerafet ve san'atındaki meharettir. Alkış Sinan'adır, takdir O'na gider. Faraza, Sinan'ın ömrü, ebedî olsaydı, daha nice camiler yapar, eserler vücuda getirirdi. O eserlerin hepsi de O'nun büyüklüğüne delil olurdu. Lâkin, onların büyüklükleri Mimar Sinan'ın büyüklüğüyle mukayeseye giremezdi.
Şu kâinat denilen büyük mescid, arşlar, ferşler, sema tabakaları, uçsuz bucaksız galaksiler de hep Allah'ın eseri, icadı ve mahlûkudur. Onlarda tecelli eden bütün güzellikler ve üstünlükler Esmâ-i İlâhiyye'ye aittir. Bütün mevcudat Cenâb-ı Hakk'ın kudretiyle, iradesiyle, hâkimiyetiyle ayakta durmaktadır. Atomlardan galaksilere kadar her şey, her haliyle ve tavriyle, her an

O’nun hâkimiyeti ve gözetimi altındadırlar. O’nun hâkimiyeti karşısında her şey mahkûm, O’nun büyüklüğü karşısında her mahlûk zelildir.
İşte yukarıdaki soru, büyüklük mefhumunu bilmemek yanında, Hâlikıyet ve mahlûkıyeti de bilmemekten kaynaklanmaktadır.
kaynak
www.sorularlaislamiyet.com

Allah kainatı yaratmadan önce ne yapıyordu?

ateistlerecevap.org/2017/01/allah-kainat-yaratmadan-once-ne-yapyordu.html

by Ateistlere Cevap - January 30, 2017

Bu sorunun temelinde “zaman” ve “ezel” kavramlarının yanlış değerlendirilmesi yatmaktadır. İnsan, zaman ve mekân içerisinde yaşadığı için, her hâdise ve hakikati zaman ölçüsüne göre değerlendirmekte ve ezel kavramını da zaman içinde düşünmekle yanlış bir kıyas yapmaktadır. Bu soru böyle yanlış bir kıyasın neticesidir.

“Zaman”, mahlûkatın yaratılması ile başlayan ve içerisinde *“olaylar zincirinin birbirini takip etmesi”, “mahlûkatın birbiri ardınca akıp gitmesi”* gibi hadiselerin cereyan ettiği mücerred bir kavramdır. Bütün mahluklar, bu zaman nehrinin içerisinde daima hareket etmekte ve akıp gitmektedirler. Mevcudatın yaratılması, değişimi, yaşlanması ve ölümü hep bu nehir içerisinde cereyan eder.
“Geçmiş, şu an ve gelecek” olmak üzere üçe ayrılan zaman, nisbî yani göreceli bir ifadedir. Yaşadığımız an, bir an öncesine göre gelecek idi, bir an sonrasında ise geçmiş olarak isimlendirilecektir. Bu ve benzeri bütün nisbetler ve izafetler mahlûkata göredir. Yâni, “asır, sene, gün, dün, bugün, yarın…” ancak mahlûkat için söz konusudur.
“Ezel”e gelince, ezel zaman itibariyle bir sonsuzluk demek değildir.
Ezelde *“geçmiş, şu an, gelecek, mekân ve mahlûk”* yoktur. Zihin ezel hakkında bir zaman silsilesi tasavvur edemez. Zaman *“devir, asır, yıl, ay, gün, saat, saniye, an…”* gibi birimlere taksim edildiği hâlde, ezel için böyle bir taksimat yapılamaz. Ezel için bir başlangıç noktası da

tasavvur edilemez.
Ezel, mutlak varlığın ancak mekân ve zamandan münezzeh olan Allah'a mahsus olmasından ibarettir. Bu gerçeği, Peygamber Efendimiz (asm.)

> "Allah vardı; beraberinde başka bir şey yoktu."(1)

hadîsi ile beyan buyurmuştur.
O halde "Cenâb-ı Hakk'ın ezelî olması" demek, O'nun kıdemi demektir. Yâni, "yegâne ve tek bir" olan O Vâcibü'l-Vücud'un *"evveliyetine bir başlangıç olmadığı"* manasındadır.
Cenab-ı Hakk'ın ezeliyeti, devam ve bekası hâdiselerin zaman içerisinde akışı şeklinde düşünülemez. O'nun kıdem ve bekâsı hakkında zaman, boyut, silsile, geçmiş zaman, şu an ve gelecek söz konusu değildir. Öyleyse, zaman kavramı maziye doğru hayâlen ne kadar uzatılırsa uzatılsın Cenâb-ı Allah'ın ezeliyeti ile mukayese edilemez. Zamanın başlangıcından geriye doğru hayâlen gitsek ve şu kâinat gibi milyarlarca kâinat daha yaratıldığını düşünsek, bu hayâli ve vehmî zaman yine Cenâb-ı Hakk'ın ezeliyeti ile beraber olamaz ve O'nunla kıyasa girmez. Zira, böyle bir mukayese, Kadîm'i *(evveli olmayanı)* hâdis *(sonradan yaratılan)* ile mahlûku Hâlık ile sonu olanı, sonsuzla mukayese etmek demektir
Bu açıklamalardan anlaşılacağı gibi; Cenâb-ı Hak Kadîm'dir, ezelîdir; zaman ise mevcudatın yaratılması ile başlamıştır. Mevcudat yaratılmadan önce zaman yoktu ki, Allah hakkında böyle bir soru sorulabilsin.
Bu soru ancak şöyle sorulabilir:
"Ezelde Allah vardı. O'nunla beraber hiçbir şey yoktu. O hâlde ezelde Allah ne yapıyordu?"
Bu soruya cevap vermeden önce şunu ifade edelim ki, ezelde bir şey yapmak Cenâb-ı Hakk'a -hâşâ- vâcib olmadığı gibi, bir şey yapmamak da O'nun için bir noksanlık değildir. Zira O, mahlûkatı yaratmasa da sonsuz kemâldedir. Yâni, mevcudatı yaratmakla kemâlinde bir artış, yaratmamakla da bir noksanlık olmaz.
Bu kısa açıklamadan sonra, söz konusu soruyu iki maddede cevaplandıralım:
1) Cenâb-ı Hak ezelde, kendi zâtını, ulûhiyyetine mahsus izzet ve azametini, cemâl ve kemâlini bizzat müşahede ediyordu. Kudsî zâtını, ulûhiyetinin şanına uygun bir surette hamd, tenzih ve takdis ediyordu.
Allah'ın zâtını kemâli ile bilmek ancak O'na mahsus olduğu gibi, kendisini kemâliyle takdis ve tahmid etmek de yine O'na mahsustur.
Marifetullah'ta en ileri mertebede olan Peygamber Efendimiz (asm.) mi'râc mucizesi ile Allahü Azîmüşşân'ı bizzat gördüğü hâlde O'nu hakkıyla bilmek ve lâyıkıyla takdis ve tahmid etmekteki aczini şöyle itiraf etmiştir:

> "Seni noksan sıfatlardan tenzih ederim. Ben seni lâyıkı vechi ile bilemedim. Sana hakkıyla şükredemedim. … "(2)

Diğer bir hâdis-i şeriflerinde ise şöyle buyurmuştur:

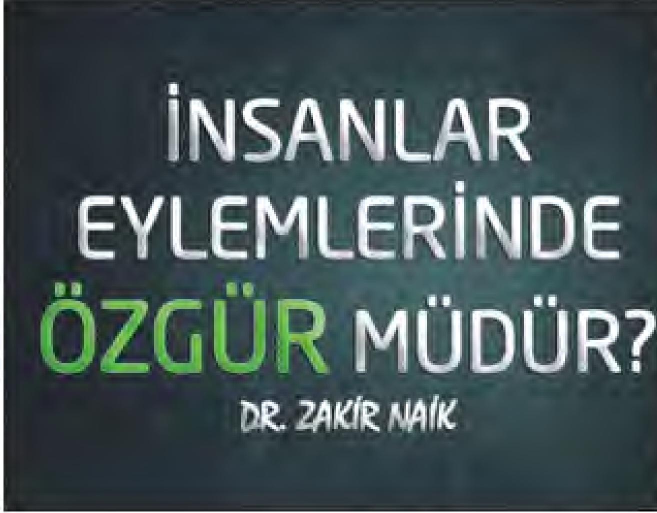
“Sen kendini sena ettiğin gibisin.”(3)

2) Cenâb-ı Hak mukaddes varlığına, kudsî sıfatlarına ve esmâ-i İlâhiyesine tecelligâh olacak eşyanın hakikatlarını, mahiyetlerini, plân ve programlarını, manevî miktar ve suretlerini ezelde dâire-i ilminde takdir ve müşahade etmekteydi.(4)
O Zât-ı Zülcelâl, lütuf ve keremi ile dâire-i ilmindeki bu mahiyetlere harici vücud giydirmeyi irâde buyurdu. Ve “kün” emrini verip mevcudatı halk etti. Bu halk ve icad mahlûkat için bir ihsan, lütuf ve ikram idi. Yoksa, mahlûkatı yaratmakla O Zât-ı Akdes’in kemâlinde bir artış olmamıştır.
Şu hususu önemle belirtelim ki, *Cenâb-ı Allah’ın gerek kendi zâtını müşahede etmesi, gerekse ilmindeki eşyanın mahiyetlerini takdir ve tanzim etmesi zaman içinde değildir. Yâni bunlar bir zaman silsilesi içerisinde düşünülemez.* Ezeldeki bu müşahede, bu takdir ve tanzimi insan aklı idrak edemez. Bunun hakikatine ne bir melek-i mukarrebin, ne bir nebiyy-i mürselin idrâk ve marifeti kavuşabilir. Bu hakikat, ancak Allah’ın malûmdur.

İnsan eylemlerinde özgür müdür

ateistlerecevap.org/2017/01/kader-ikiye-ayrlmaktadr.html

by Ateistlere Cevap - January 30, 2017

Kader ikiye ayrılmaktadır. İnsan iradesiyle ilgili olmayanlar ve insan iradesiyle ilgisi olanlar. Mesela, insanın göz rengi, erkek mi dişi mi olacağı vs. birinci kısma girer ve hiç bir kimse bunlardan sorumlu değildir. Diğeri ise bu dünyada imtihan için gönderildiğimizden dolayı bizler ne istiyorsak Cenab-ı Hak ona göre bazı şeyleri halk ediyor, yaratıyor. Mesela, ezan okununca nefsini gemlemiş olan birisi camiye gider. Diğeri, nefsinin peşinden giden ise meyhaneye doğru gitmektedir. İşte bunu isteyen insanlardır, yaratan ise Rabbimiz Halıkımızdır.

Kul bir işi yapmak için cüz-i iradesini sarf ettikten sonra, o işe küllî irade taallûk eder ve o fiil yaratılır.

Bilim adamlarımız, bir tek kolumuzu kaldırıp indirmemizde yetmiş çeşitten fazla kimyevî reaksiyon vuku bulduğunu ve her bir çeşit reaksiyonun da binlerce kez cereyan ettiğini söylüyorlar. Bunların hiçbiri bizim işimiz değil. Ama biz kolumuzu kaldırmayı irade etmesek bu reaksiyonlardan hiçbiri ortaya çıkmıyor.

Bir konuşma hadisesi dudaktan, dilden, tükürük bezlerinden, beyinden, akla, hafızaya kadar uzanan maddî ve manevî nice cihazın birlikte çalışmasının neticesi. Bütün bu işleri Allah yaratıyor; ama biz konuşmak istemesek bunların hiçbiri icra edilmiyor. Bedenimizi hayalen büyüttükçe büyütelim ve irademiz dışındaki faaliyetleri artırdıkça artıralım, karşımızda bütün bir kâinatı buluruz.

Suyun akması da kanımızın deveranı gibi kendi iradesiyle değil. Çiçeklerin boy göstermesi de saçımızın uzaması gibi kendi isteğiyle değil. Güneşin doğup batması da dünyaya gelişimiz ve gidişimiz gibi kendi keyfince değil.

İşte bütün bu sonsuz faaliyetler birlikte ortaya çıkıyor. Ayrı varlıklarda birbirine zıt fiiller beraber yürütülüyor. Bir grup dünyaya gelirken bir başka grup kabre ayak basıyor. Nice hastalar şifâ bulurken, nice sağlar da hastalığa tutuluyorlar. Birileri gülüp oynarken, berikiler ağlıyor, sızlanıyorlar.

Bütün bunlar birbirinden farklı fiiller; ama hepsi birlikte meydana geliyorlar. Bu sonsuz fiiller birlikte düşünüldüğünde kalbi bozulmamış her insanın vicdanında şu mânâ inkişaf eder:

"Ben de cüz-i iradenden yine irademle vazgeçmeli ve şu mûtiler ordusuna katılmalıyım. İrademi, kendi keyfimce değil, Hakk'ın rızasına uygun biçimde kullanmalıyım."

Böyle diyerek dünya hayatını helâl dairesi içinde geçirenler *"irade imtihanını"* başarır, melekler gibi sadece hayrı irade eder hale gelirler. Bu noktaya, nefis ve şeytana rağmen ulaştıkları için de meleklerden ileri geçerler.

Dünyaya gelen her insan bir kader programına tabidir. İnsanın ne yapacağını, başına ne geleceğini Yüce Allah ezeli ilminde biliyor. Ancak Allah'ın bilmiş olması, insanın o işi yapmasını zorlamaz. Çünkü Allah, insanın önüne seçenekler koymuştur. İnsan kendi iradesini kullanarak, hangi yolu tercih ederse, Allah onu yaratır. Dolayısıyla sorumlu olan insanın kendisidir.

Bu meselede şöyle bir örnek verilir: Bir apartmanın üst katının nimetlerle, bodrum katının ise işkence aletleriyle dolu olduğunu ve bir kişinin bu apartmanın asansörü içerisinde bulunduğunu farz edelim. Kendisine, apartmanın bu durumu daha önce anlatılmış bulunan bu kişi, üst katın düğmesine bastığında nimetlere kavuşacak, alt katın düğmesine bastığında ise azaba uğrayacaktır.

Burada iradenin yaptığı tek şey, sadece hangi düğmeye basılacağına karar vermesi ve teşebbüse geçmesidir. Asansör ise, o kişinin gücü ve iradesiyle değil, belirli fizik ve mekanik kanunlarla hareket etmektedir. Yani, insan üst kata kendi gücüyle çıkmadığı gibi, alt kata da kendi gücüyle inmemektedir. Bununla beraber asansörün nereye gideceğinin belirlenmesi, içindeki kişinin iradesine bırakılmıştır.

İşte isteyen insan iradesidir, ancak bu istekleri yaratan ise Allah'tır. Bu açıdan insan iradesinin varlığı, Allah'ın her şeyi yaratan olmasına aykırı değildir.
İlave bilgiler için tıklayınız:

Küllî irade ve cüz'i irade ne demektir?

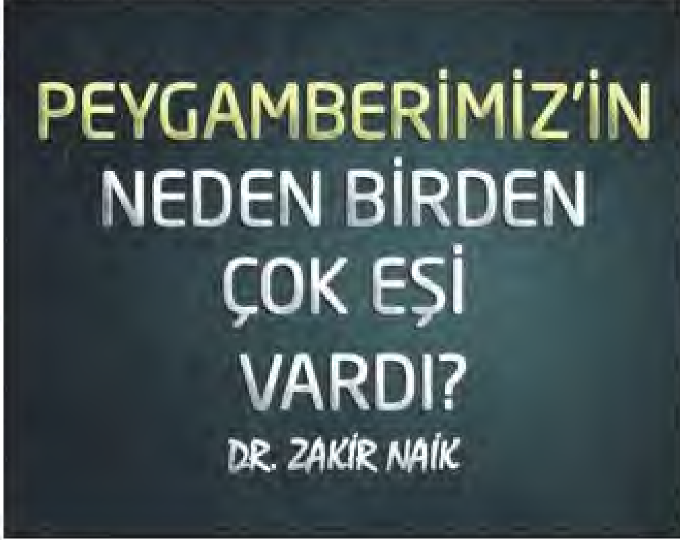
Günah işleyen bir kişi kendi iradesine uyarak mı günah işler, yoksa kaderinde olduğu için çaresiz bir şekilde günahı işlemeye mecbur mu kalır?

Hayır ve şerri , Allah'ın yaratması ne demektir?..
kaynak
www.sorularlaislamiyet.com

Hz.Muhammed (s.a.v) neden çok evlilik yapmıştır?

ateistlerecevap.org/2017/01/peygamber-efendimizin-cok-evlenmesinin.html

by Ateistlere Cevap - January 30, 2017

Peygamberimiz (asm)'in eşleri şunlardır:

> *Hz. Hatice (ra); Hz. Sevde binti Zem'a (ra); Hz. Aişe (ra); Hz. Hafsa binti Ömer (ra); Hz. Zeynep binti Huzeyme (ra); Hz. Zeyneb binti Cahş (ra); Hz. Ümmü Seleme (ra); Hz. Ümmü Habîbe (Remle binti Ebî Süfyan) (ra); Hz. Cüveyriye binti Hâris (ra); Hz. Safiyye binti Huyey (ra); Hz. Mâriyetü'l-Kıbtiyye (Ümmü İbrahim) (ra); Meymûne binti Hâris (ra).*

Peygamberimiz (asm)'in evliliklerini nefsanî ve şehevanî telâkki eden, eski zaman münafıkları gibi, yeni zamanın ehl-i dalaletine verilen kesin ve susturucu cevap, Üstad Bediüzzaman'ın izahıyla özetle şudur:

Evliliğin iki ana gayesi vardır. Biri neslin çoğalması, diğeri şehevanî duyguların meşru dairede tatmin edilmesidir. Neslin çoğalması evliliğin illeti, yani en öncelikli gayesidir. Nefsanî arzuların tatmini ise o vazifeyi gördürmek için yaratıcı tarafından verilmiş cüzi bir ücrettir. *Tıpkı şahsi hayatın devamı için yemeğin içine konulan lezzet gibi.*

Gerek tarihî açıdan, gerekse insan yaratılışı açısından Peygamberimiz (asm)'in evliliklerini incelediğimizde karşımıza şöyle bir tablo çıkıyor:

Yirmi beş yaşına kadar, gençliğinin en heyecanlı çağında kavmi içinde bekar yaşamış ve hiçbir kadınla ilişkiye girmemiş, iffet sahibi olduğu, dost ve düşmanın ittifakıyla sabit

olmuştur. Hatta kavmi ona her yönüyle güvenilen biri olarak “Muhammedü’l-Emîn” unvanını vermişlerdi.
Oysa içinde bulunduğu toplum, çok kadınla münasebeti normal addediyordu. Buna rağmen o, gerek yirmi beş yaşına kadar ve gerekse daha sonraki hayatında, pek çok hem de bakire kızla hayatını birleştirebilirdi. Ancak o, böyle yapmayıp kendisinden on beş yaş büyük, kırk yaşında dul bir kadınla evlenmiştir. Hem de bu evliliği eşi vefat edene kadar tam yirmi beş yıl sürmüştür. Yani elli yaşına kadar tek ve dul bir hanımla yetinmiştir.

Onun evliliklerinde nefsaniyet olmadığının bir delili de, müşriklerin davasından vazgeçmesi için yaptıkları teklife verdiği cevapta saklıdır.

Müşrikler, amcası Ebu Talip’e gelip, *“Yeğenin eğer başımıza reis olmak istiyorsa onu reis yapalım veya en güzel kız ve kadınlarımızı ona verelim. Ta ki, bu davadan vazgeçsin.”* dediler. Amcası bu teklifi ilettiğinde Efendimiz (a.s.m) şu karşılığı verdi:

> “Ey amca! Eğer sağ elime güneşi, sol elime de ayı koysalar vallahi ben bu davadan yine vazgeçmem.”

Bu cevap onun neyin peşinde olduğunu, kadın gibi, reislik gibi insanların değerli addettikleri şeylerin onun nazarında ne kadar değersiz olduğunu ispata yeter.
İkinci evliliği ise Hz. Hatice’nin vefatından sonra yine yaşlı ve dul bir kadınla, Hz. Sevde ile olmuştur.
Hz. Sevde ile de üç yıl yaşadıktan sonra, yaklaşık elli dört yaşına kadar hep tek kadınla yaşamıştır. İlginçtir ki, onun çok kadınla evliliği hayatının bundan sonraki son on yılı içinde gerçekleşmiştir. Bu gerçekler karşısında, evliliklerinde şehvani ve nefsanî arzuların tatmin gayesini aramak, insan tabiatını ve tarihî gerçekleri inkâr etmekle mümkündür. Ve bu yaklaşım asla insaflı ve mantıklı bir yaklaşım sayılamaz. Olsa olsa kasıtlı bir karalama maksadı taşır.
Hayatının son yıllarına rastlayan evliliklerinde, yukarıda zikredilen evliliğin dayandığı her iki gayenin, neslin çoğalması ve nefsanî arzuların tatmininin bulunmadığını görürüz. Zira nesli, ilk eşi Hz. Hatice’den devam etmiştir. Daha sonraki evliliklerinde çocuğu olmamıştır. Sadece Mısır’lı Mariye’den İbrahim dünyaya gelmişse de bir buçuk yaşında vefat etmiştir.
Görüldüğü gibi evliliklerin ana gayesi olan neslin çoğalması, tarihî bir gerçek olarak Hz. Hatice’nin dışındaki evliliklerinde yoktur. Geriye evliliğin ikinci derecedeki gayesi kalıyor, yani nefsanî ve şehevanî duyguların tatmini. Peygamberimiz (asm)’in çok kadınla evliliğinde gerek fıtrat ve gerekse tarihî gerçekler açısından bu gayenin aranamayacağını gördük. Zira bir insanın nefsanî ve şehevanî arzularının en ateşli ve uyanık bulunduğu şüphesiz on beş-kırk beş yaş dönemidir.
Şâyet Hz. Peygamber, bu dönemde birçok güzel kadınla evlenmiş, sonradan onları terkedip daha başka genç güzel kadınlar almış olsaydı, şehvanî hisleri tatmin yolunda ileri sürülen iddialar, bir dereceye kadar haklılık kazanmış olurdu. Oysa o böyle yapmamış, tam tersine

hayatının son on yılı içinde (53-63) aralarında Ümmü Seleme gibi yaşça ilerlemiş ve birçok çocuğu olanlar da dahil, aldığı hanımları ileri yaşlarda ve dul olarak almıştır. Meselâ, Hz. Sevde elli üç yaşında ve dul. Hz. Zeyneb binti Huzeyme, elli yaşında ve dul. Ümmü Seleme dört çocuklu ve altmış beş yaşında bir dul. Ümmü Habibe dul ve elli beş yaşında, Meymune iki çocuklu ve dul.
Bir başka tarihî gerçek de şudur: Bu hanımlardan eceli gelip ölenlerin dışında hiçbirisinden de ayrılmayı düşünmemiştir.
Gençlik çağı geçtikten sonra nefsanî ve şehvani arzularda gerileme olduğu inkâr edilemez bir fıtrat kanunu ve yaratılış gerçeğidir.
İşte Peygamber Efendimiz (asm)'in çok evliliklerini tahlil ettiğimizde karşımıza bu ibretli tablo çıkmaktadır.

Özetle ifade edecek olursak, on beş-kırk beş yaş dönemindeki evliliklerde nefsanî ve şehevanî gaye aranabilir. Oysa Efendimiz (asm), bu dönemde genç ve bakire kızlar ve kadınlarla evlenmemiştir. Tam tersine kırk yaşında, üstelik dul bir kadın olan, Hz. Hatice ile evlenmiştir. Ve bu evliliği Hz. Hatice'nin vefatına kadar sürmüştür.

Çok evlilikleri, nefsanî duyguların büsbütün gerilemeye yüz tuttuğu elli üç yaşından sonraki dönemde gerçekleşmiş olduklarına göre, bu evliliklerde mantığın gereği olarak başka gayeler aramak zaruridir. Bu sadece aklın ve mantığın değil, insan tabiatının ve insaflı bir değerlendirmenin de zorunlu bir gereğidir.
Ezvac-ı Tahirat Okulu
Medine dönemi, İslâmî hükümlerin yoğun biçimde geldiği ve Resulullah tarafından ümmete öğretildiği dönemdir. Erkek sahabeler Mescid-i Nebevi'de her zaman Resulullah'ı görüp, müşkillerini sorup cevaplarını alabiliyorlardı. Neyi, niçin ve nasıl yapacaklarını kolaylıkla öğrenebiliyorlardı. Hanımlar için bu konu o kadar kolay olmuyordu. Onların da soracakları öğrenecekleri vardı. Bu maksatla hanımlar durumu Resulullah'a arzederek, kendileri için Hane-i saadettte haftanın bir gününü ayırmasını istediler. Resulullah, onların bu teklifini kabul etti. Ve hanımlar haftanın bir günü Efendimiz'le bir araya gelip, sorularını sorup dini ahkama dair cevaplarını alıyorlardı.
Böyle bir ders sırasında hanımlar Efendimiz'le bir arada iken, enteresan bir hadise cereyan etti. Bir ara hanımlar kendi aralarında konuşmaya başladılar. Sesleri normalden fazla yükselmişlerdi. Birbirlerine cevap yetiştiriyorlardı. O sırada kapının önünden geçmekte olan Hz. Ömer, Resulullah'ın huzurunda gürültülü konuşulmasından rahatsız olup, kapıyı çaldı. Kapıyı aralar aralamaz, onu gören hanımlar hemen sesi soluğu kesip, kendilerine çekidüzen verdiler. Hz. Ömer, bu durumdan da rahatsız oldu ve:
"Hanımlar, bu nasıl iş, benden çekiniyorsunuz, ama Resulullah'ın huzurunda gürültülü konuşmaktan sakınmıyorsunuz?" diye kadınları ikaz etmekten kendini alamadı. Bunun üzerine hanımlar, içten gelen bir itirafta bulundular:
"Ya Ömer sen çok sertsin. Resulullah öyle değil." diye karşılık verdiler.
Her şeyini Resulullah uğruna feda eden Hz. Ömer, onunla ters düşmüş olmaktan hoşnut olmadı. Bunu farkeden Gönüller Sultanı araya girerek:

"Ya Ömer, sen geniş bir caddede yürüsen şeytan da karşıdan gelse seni görüp yolunu değiştirir." diyerek gönlünü aldı. İşte hane-i Saadet, bir nevi hanımlar okulu olmuştu. Özellikle Efendimizin hanımları bu okulun devamlı öğrencileri, bir manada öğretmenleri idi. Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi öğretim üyelerinden Doç. Raşit Küçük bu hususu şöyle dile getirir:

> *"İslâmın hükümleri hem erkek, hem de kadın cinsini kapsayıcı niteliktedir. Fakat sadece erkeklere ve sadece kadınlara yönelik hükümler de vardır. Hz. Peygamber genel hükümlerin veya erkeklerle ilgili hükümlerin öğretilmesi hususunda fazla sıkıntı çekmiyordu. Çünkü onlar kendi cinsleriydi. Kadınlarla ilgili ahkamın öğretilmesinde, yaşanmasında ve yaşatılmasında müşküllerin halli ve soruların cevaplandırılmasında kadınlardan faydalanmak mecburiyetindeydi. Peygamber Efendimizin değişik yaş ve kabiliyetteki hanımları mümin hanımlar için bir eğitim-öğretim kadrosu niteliği taşıyordu. Âdeta, evleri bir mektep, onlar da bu mektebin eğitimcileriydiler. Peygamber Efendimizin vefatından sonra da bu durum canlılığını koruyarak, hatta artarak devam etmiştir." (1993, İzmir, Ebedî Risalet Sempozyumu Tebliği)*

Aslında Resulullah'ın Medine'de Mescid-i Nebevinin civarında bulunan okulu iki bölümden oluşuyordu. Biri, erkek sahabelerden oluşan "Ashab-ı Suffe Okulu" diğeri, hanımlardan oluşan, "Ezvac-ı Tahirat Okulu"
Gerçekten, İslâmî hükümlerin doğrudan doğruya Resulullah'tan öğrenilip, ümmete ders verilmesinde Ezvac-ı Tahirat'ın haneleri bir okul, kendileri de o okulun hem daimî öğrencileri hem de öğretmenleri idiler. Bu görev, yukarıda da belirtildiği gibi, Efendimizin ahirete intikalinden sonra da devam etmiştir. Suffe Okulunun önde gelen "Demirbaş bir talebesi" ve bütün hayatını hadislerin muhafazasına vakfeden, bu hizmeti yerine getirirken hafızasının kuvvetlenmesi için Resulullah'ın duasına mazhar olan Ebu Hureyre olduğu gibi, Ezvac-ı Tahirat okulunun önde gelen birinci talebesi de zeka, hafıza ve kavrayış gibi üstün

kabiliyetlere sahib olan Efendimizin biricik eşi, Hz. Aişe'dir. Nitekim, "Muksirun" diye anılan en çok hadis rivâyet eden sahabelerin başında 5.374 hadisle Suffe okulunun baş öğrencisi Ebu Hureyre geldiği gibi, dördüncü sırada 2.210 hadisle de "Ezvac-ı Tahirat Okulu"nun öncüsü Hz. Aişe gelir.

Evet, İslâm, en son ve en mükemmel din olarak, insan hayatının bütün safhalarına ait, değişik derecede öneme haiz hükümler getirmiştir. Bu hükümlerin tesbiti, tâlimi ve hayata intikali Asr-ı Saadetin en öncelikli ve önemli hizmeti idi. Çünkü hayatın her anında ve her safhasında Allah'ın razı olacağı tarz ve şekil , yani dinin kendisi tesbit ediliyordu.

Bu gerçeğin idraki için kaynaklara eğildiğimizde, karşımıza, bu müminlerin anneleri ile bu "Ezvac-ı Tahirat" eliyle muhteşem bir hükümler ve sırlar hazinesi çıkıyor. Ve bu hazinenin ümmete açılması gibi kutsal bir görev, bu evliliklerin şaşmaz gayesi olarak beliriyor.

Diyebiliriz ki, bu hanımları, özellikle bunlar arasında çok özel bir yeri olan Hz. Aişe'yi devreden çıkaracak olsak, İslâm dininin neredeyse yarısı kadar olan bir hükümler manzumesini de yok farzedecektik!..

KAYNAK

www.sorularlaislamiyet.com

Allah bizi neden imtihan ediyor?

ateistlerecevap.org/2017/01/allah-bizi-neden-imtihan-ediyor.html

by Ateistlere Cevap - January 29, 2017

Cevap 1:

Allah Teâla günah işleme kabiliyeti olmayan meleklerle, hiç sorumlu olmayan hayvanları yaratmıştır. Bu iki varlıktan başka, hem melekleri geçecek kadar mükemmel, hem de aklı olmayan hayvanlardan daha aşağı olacak kadar kötü olma özelliğindeki insanı yaratmıştır. Allah'ın hiçbir şeye muhtaç olmadığını, kainata ve içindeki faaliyetlere bakan bir insan görebilir.*Biz bir düşünelim, dünyaya gelmeden önce kainatın neyi eksikti de biz geldikten sonra tamamladık.* Veya ibadetimizle ne yapıyoruz ki Allah'ın herhangi bir ihtiyacı görülüyor.
Allah her şeyi kemaliyle bilendir. Ama bu bilmesi bizi yönlendirmesi anlamına gelmemektedir. Çünkü O'nun ilmi ezelidir. Yani geçmiş, gelecek ve şimdiki zamanı aynı anda müşahede eder. Ve herkes vicdanen bilir ki, istediğim şeyi yaparım, konuşurum istemediğim şeyi yapmam. Bu kaideye göre Allah bizim ne yaptığımızı bilir. Ama biz de yaptığımız şeyin irademizle olduğunu vicdanen ve alken biliriz.
Allah bizi kendisini tanımak ve kendisine layık olacak şekilde ibadet etmek için yarattı. Bu vazifeyi yerine getirecek alet ve cihazları da yaratmıştır. Yani bizden istenen şeyler ile bunları karşılayacak sermaye muvazenelidir. Burada herhangi bir adaletsizlik olmadığını bütün insaf ve vicdan ehli bilir. Fakat Allah'ın bizi yaratırken bize sorup sormaması ise, tamamen Allah'ın iradesini kısıtlamak anlamına gelir.
Oysa alimlerimizin ittifakı ile "Allah – la yüsel"dir. Yani yaptığı işlerden sorguya çekilmez. Ama kainatta yaptığı ve yarattığı herhangi bir hadisenin hikmetsiz veya adaletsiz olduğuna dair hiç kimse ağzını açamamaktadır. Çünkü, kainatta hikmetsiz ve abes olabilecek bir durum yoktur. Bütün kainatı didik didik araştıran bilim adamları bu ilahi hikmet karşısında hayrete düşmektedir.
Allah'ın insanı yaratmasının çok hikmetlerinden birisi ibadettir. Çünkü:
1. Allah insanı imtihan için yarattı. Bu hikmet insanın yaratılmadan olamayacağı kesindir.
2. Allah kainatta tecelli ettiği cemal ve kemalini hem kendisi -*kendine mahsus bir*

şekilde- görmek hem de başkalarının gözüyle görmek istiyor. Başkasının görmesi derken bunların başında insan gelmektedir. Bu hikmet de yine insanın yaratılmasını gerekli kılıyor.
3. İbadet için yarattı. Bu hikmetin yerine gelmesi için var olan birisi gerektir. Yaratılmadan ibadetin yerine gelmesi mümkün değildir. Burada yaptığımız ibadetin miktarına göre cennetteki yerimiz hazırlanıyor.
4. Allah'ın her şeyden daha büyük olduğunu ilan etmek ve Allah'ın emirlerini yaymak. Bu hikmetin yerine gelebilmesi için, hem tebliğ edenin hem de tebliğ edilenin yaratılması icap eder.
5. Bir çekirdeğin ağaç olması için toprağa girmesi gerektiği gibi, insanın da yetişip olgunlaşmsı ve terakkisi için dünya tarlasına gönderilmiştir.
6. Eğer başka alemde yaratılsaydık o zaman da neden bu alemde yaratıldık diye sormamız gerekecekti. İnsan için en mükemmel imtihan salonu bu olduğu için buraya gönderildik denilebilir.

İşte tüm kainatta rastlanılamayan hikmetsiz iş ve fiillere elbette şeriatta da rastlanmaz. Yani bizim taşıyamayacağımız işleri Allah bize yüklemez. Bütün hayvanlara, bitkilere ve cansızlara vazifeler yükleyen Allah, elbette bize de bazı vazifeler yükleyecektir. Yoksa tüm kainatta mevcut olan hikmet, insanlar yönünden abes olacaktı. Hiçbir işinde abesiyet ve çirkinlik olmayan ve bu gibi şeylerden münezzeh olan Allah, elbette insanlara da taşıyabilecekleri bir yükü yüklemesi gerekmektedir.

Kâinatın ömrü milyarlarca yıl ile ifade ediliyor; insanlık âleminin ömrü ise bin seneyle ifade ediliyor. Henüz insan nevi yaratılmadan, bu hadis-i kudsîde verilen haber, öncelikle melekler âlemine bakıyordu. Allah'ı bilen, eserlerini temaşa ve tefekkür eden, O'na isyandan uzak bu mübarek varlıklar, hadis-i kudsîde verilen haberi ibadetleriyle, tesbihleriyle, itaatleriyle, marifet ve muhabbetleriyle tahakkuk ettirmiş oluyorlardı. Hayvanlar âlemi de yaratılış gayelerine tam uygun bir hayat sürmekle, ruhları yönüyle, melekleri andırıyorlardı. Bitkiler âlemi ve cansız varlıklar da mükemmel bir itaat ile vazife görüyorlardı.

> "Hiçbir şey yoktur ki Allah'ı tesbih ve O'na hamd etmesin…"(İsra, 17/44)

mealindeki âyet-i kerimede geçen "şey" tabiri, canlı-cansız her varlığı içine alır. Her şey O'nu tesbih eder ve O'na medih ve senada bulunur.

Cenab-ı Hak, bütün bu tespih ve ibadetlerin çok daha ileri derecesini icra etmeye kabiliyetli bir başka mahiyet daha yaratmayı irade buyurdu: İşte bu ulvi mahiyet, arzın halifesi olacak olan insandı. Cenab-ı Hak, topraktan bir insan yaratacağını meleklere haber verdiğinde, yukarıdakine benzer bir soru, meleklerden de gelmiş ve onlara cevaben, "Siz benim bildiklerimi bilemezsiniz,.." buyrulmuştu.

İmtihana tabi tutulan ve kazanmaları halinde melekleri geçecek olan bu yeni misafirler, âyet-i kerimede de haber verildiği gibi, ancak Allah'a ibadet için yaratılmışlardı.

> “Ben, cinleri ve insanları ancak bana ibadet etsinler diye yarattım.” (Zariyat, 51/56)

Âyette geçen “ibadet” kelimesine bir çok tefsir âliminin “marifet” mânâsı verdiği dikkate alındığında, bu insanın, Allah’ı tanımak, varlığını, birliğini bilmek, sıfatlarının sonsuzluğuna inanmak, mahlûkat âlemini de hikmet ve ibret nazarıyla temaşa ve tefekkür etmekle vazifeli olduğu anlaşılıyordu.
Bu mümtaz mahlûk, sadece cemal tecellilerine muhatap olmayacak, Cenab-ı Hakk’ın hem cemal, hem de celal tecellileri ile ayrı ayrı imtihanlara tabi tutulacaktı.
Nitekim öyle oldu ve öylece devam ediyor. Nimetler, ihsanlar, ikramlar, güzellikler, sıhhat, afiyet, ferah, gibi haller hep cemal tecellileridir. Ve insanoğlu bunlara karşı şükredip etmeme şıklarından birini tercihle karşı karşıya. Maalesef, nefis ve şeytanın galebesiyle çoğu insan, cemal tecellileriyle sarhoş olup bu imtihanı kazanamıyorlar.
İmtihanın diğer yönü, hastalık, musibet, bela, afet, ölüm gibi celal tecellileri… Ve neticede sabır, tevekkül, teslim, rıza, imtihanına tabi tutulma. Akıl aksini düşünse de gerçek şu ki, bu imtihanı kazananlar, birincilere nispetle çok daha fazla.
Bundaki hikmet şu olsa gerek: Musibet ve hastalıklar, insana kul olduğunu, aciz bir varlık olduğunu çok iyi hatırlatıyor, ders veriyorlar. Konumuza ışık tutacak bir Nur cümlesi:

> *“Fâtır-ı Hakîm, insanın mahiyet-i maneviyesinde nihayetsiz azîm bir acz ve hadsiz cesîm bir fakr dercetmiştir. Tâ ki, kudreti nihayetsiz bir Kadîr-i Rahîm ve gınası nihayetsiz bir Ganiyy-i Kerim bir zâtın hadsiz tecelliyatına câmi’ geniş bir âyine olsun.” (Sözler, Yirmi Üçüncü Söz)*

İbadet ve marifet için yaratılan insan, bu vadide mertebe kat edebilmek için aczini ve fakrını hissedecek, sürekli olarak Rabbine sığınacak ve Ondan medet dileyecektir. Duadan geri durmayacak, huzuru yakalamaya çalışacaktır. Bunlar ise başta nefis ve şeytan olmak üzere, dünya hayatında insanı, medet dilemeye ve sığınmaya götüren her türlü musibet, hastalık, çaresizlik ve sıkıntılarla mümkün.
Çaresizlik içinde kalıp Rabbine sığınan ruhlar, bu dünya imtihanını kazanma noktasında müsbet bir puan almış oluyorlar. Ama, refah, sıhhat ve saadet gibi tecellilerde insanoğlu, aczini anlamak yerine, bunlara meftun olup, kul olduğunu unutup, gaflete dalabiliyor.
Konunun çok önemli bir yanı da şu: Marifetullah, yani Allah’ı tanıma denilince, bütün isim ve sıfatları dikkate almak gerekiyor; sadece cemalî isimleri değil.
Allah, Rahman olduğu gibi Kahhar’dır da. İzzeti tattıran da Odur zilleti çektiren de. Bu dünyada sadece cemalî isimler tecelli etse ve insan sadece bunlara muhatap olsa idi marifeti noksan kalırdı. Bu imtihan meydanında, insanoğlu Allah’ı hem celal, hem de cemal

sıfatlarıyla tanımak durumunda. Ahirette ise, yollar ayrılacak. İnsanların bir kısmı ibadet, ihlas, salih amel ve güzel ahlâklarına mükâfat olarak, cennete girecek ve lütuf, kerem, ihsan gibi nice cemal tecellilerine, azamî ölçüde ve ebediyen muhatap olacaklar. Küfür ve şirk yolunu tutarak dalalet ve sefahate düşenler ise celal, izzet ve kahır tecellileriyle karşılaşacaklar. Böylece, ahiret yurdunda, Allah'ın hem cemalî hem de celalî isimleri en ileri mânâda tecelli etmiş olacak.
Nur Külliyat'ında bir dua cümlesi var:

> *"Bize gösterdiğin nümûnelerin ve gölgelerin asıllarını, menbalarını göster." (Sözler, Onuncu Söz)*

Bu dünyadaki varlıklar, ahirete nispetle, gölge kadar zayıf bir tecelliye muhatap oluyorlar. Ve bu gölge hayatın gereğini yapan ve hakkını vermeye çalışan insanlar asıla kavuşuyorlar.
Şunu da unutmamak gerekiyor: Lütuf gibi kahrın da aslı ahirette.
Cevap 2:
Kaderi ikiye ayırabiliriz: Izdırari kader, ihtiyari kader.
"Izdırari kader"de bizim hiçbir tesirimiz yok. O, tamamen irademiz dışında yazılmış. Dünyaya geleceğimiz yer, annemiz, babamız, şeklimiz, kabiliyetlerimiz ızdırari kaderimizin konusu. Bunlara kendimiz karar veremeyiz. Bu nevi kaderimizden dolayı mesuliyetimiz de yok.
İkinci kısım kader ise, irademize bağlıdır. Biz neye karar vereceksek ve ne yapacaksak, Allah ezeli ilmiyle bilmiş, öyle takdir etmiştir. Sizin sorduğunuz soruda bu alanda müzakere edilmektedir. Yani siz bir aday tipi belirliyorsunuz ve arıyorsunuz. Allah da sizin istediğiniz vasıflara sahip birkaç kişiyi önünüze çıkarıyor. Sizde bunlardan birini iradenizle beğenip kabul ediyorsunuz. *Alah'ın seçtiğiniz eşin kim olduğunu ezelde bilmesi kader, fakat sizin iradenizle seçmeniz cüz'i irade dediğimiz insanın mesuliyet sınırlarıdır.*
Kalbimiz çarpıyor, kanımız temizleniyor, hücrelerimiz büyüyor, çoğalıyor, ölüyor. Vücudumuzda, bizim bilmediğimiz birçok işler yapılıyor. Bunların hiçbirini yapan biz değiliz. Uyuduğumuz zaman bile bu tür faaliyetler devam ediyor.
Ama şunu da çok iyi biliyoruz ki, kendi isteğimizle yaptığımız işler de var. Yemek, içmek, konuşmak, yürümek gibi fiillerde karar veren biziz. Zayıf da olsa bir irademiz, az da olsa bir ilmimiz, cılız da olsa bir gücümüz var.
Yol kavşağında hangi yoldan gideceğimize kendimiz karar veriyoruz. Hayat ise, yol kavşaklarıyla dolu.
Şu halde, bilerek tercih ettiğimiz, hiçbir zorlamaya maruz kalmaksızın karar verip işlediğimiz bir suçu, kendimizden başka kime yükleyebiliriz?
İnsanın cüz-i ihtiyari adı verilen iradesi, önemsiz gibi görülmekle beraber, kainatta geçerli olan kanunlardan istifade ederek büyük işlerin meydana gelmesine sebep olmaktadır.
Bir apartmanın üst katının lütuflarla, bodrum katının ise işkence aletleriyle dolu olduğunu ve bir şahsın bu apartmanın asansörü içerisinde bulunduğunu farz ediniz. Kendisine, apartmanın bu keyfiyeti daha önce anlatılmış bulunan bu zat, üst katın düğmesine bastığında lütfa mazhar olacak, alt katın düğmesine bastığında ise azaba duçar olacaktır.

Burada iradenin yaptığı tek şey, sadece hangi düğmeye basılacağına karar vermesi ve teşebbüse geçmesidir. Asansör ise, o zatın kudret ve iradesiyle değil, belirli fizik ve mekanik kanunlarla hareket etmektedir. Yani, insan üst kata kendi iktidarıyla çıkmadığı gibi, alt kata da kendi iktidarıyla inmemektedir. Bununla beraber asansörün nereye gideceğinin tayini, içindeki şahsın iradesine bırakılmıştır.

İnsanın kendi iradesiyle yaptığı bütün işler, bu ölçüyle değerlendirilebilir. Mesela; Cenab-ı Hak, meyhaneye gitmenin haram, camiye gitmenin ise faziletli olduğunu insanlara bildirmiş bulunmaktadır. İnsan bedeni ise kendi iradesiyle, misaldeki asansör gibi her iki yere de gitmeye müsait bir yapıdadır.

Kainattaki faaliyetlerde olduğu gibi, beden içindeki faaliyetlerde de insanın iradesi söz konusu olmamakta ve insan bedeni, kanun-u külli adı verilen ilahi kanunlarla hareket etmektedir. Fakat onun nereye gideceğinin tayini, insanın irade ve ihtiyarına bırakılmıştır. O hangi düğmeye basarsa, yani nereye gitmek isterse, beden oraya doğru hareket etmekte, dolayısıyla da gideceği yerin mükafatı veya cezası o insana ait olmaktadır.

Dikkat edilirse, kaderi bahane ederek, *“benim ne suçum var”* diyen kişinin, iradeyi yok saydığı görülür.

Eğer insan, *“rüzgarın önünde sürüklenen bir yaprak”* ise, seçme kabiliyeti yoksa, yaptığından mesul değilse, o zaman suçun ne manası kalır? Böyle diyen kişi, bir haksızlığa uğradığı zaman mahkemeye müracaat etmiyor mu?

Halbuki, anlayışına göre şöyle düşünmesi gerekirdi: *“Bu adam benim evimi yaktı, namusuma dil uzattı, çocuğumu öldürdü, ama mazurdur. Kaderinde bu fiilleri işlemek varmış, ne yapsın, başka türlü davranmak elinden gelmezdi ki.”*

Hakkı çiğnenenler gerçekten böyle mi düşünüyorlar?

İnsan yaptığından sorumlu olmasaydı, “iyi” ve “kötü” kelimeleri manasız olurdu. Kahramanları takdire, hainleri aşağılamaya gerek kalmazdı. Çünkü, her ikisi de yaptığını isteyerek yapmamış olurlardı. Halbuki hiç kimse böyle iddialarda bulunmaz. Vicdanen her insan, yaptıklarından sorumlu olduğunu ve rüzgarın önünde bir yaprak gibi olmadığını kabul eder.

KAYNAK

www.sorularlaislamiyet.com

Kur’an’da bilimsel ifadeler var mı

ateistlerecevap.org/2017/01/kuranda-bilimsel-ifadeler-var.html

by Ateistlere Cevap - January 29, 2017

Allah Teala her kavme bir peygamber göndermiştir. Peygamberler insanların dini hayatı ile ilgili hususlarla ilgilendikleri gibi, onlara dünyevi ihtiyaçlarını karşılayacak bilim ve teknikte de öncülük etmiştir. Bu bakımdan eski ümmetleri ilim ve teknikten uzak düşünmek doğru değildir.

Kur’an-ı Kerim’de anlatılan bazı hususlar eski kavimler döneminde de bilinmekteydi. Çünkü onlara da peygamberler gelmiş ve bazı bilgilerden bahsetmiştir.

Mesela, Kur’an-ı Kerim’de anlatılan Tufan olayı, ve diğer hadiseler Tevrat ve İncil’in dışında, Sümer, Asur-Babil kayıtlarında, Yunan efsanelerinde, Hindistan’da Satapatha, Brahmana ve Mahabharata destanlarında, İngiltere’nin Galler yöresinde anlatılan bazı efsanelerde, İskandinav Edna efsanelerinde, Litvanya efsanelerinde ve hatta Çin kaynaklı öykülerde birbirine çok benzer şekillerde anlatılır.

Birbirinden ve Tufan bölgesinden hem coğrafi hem kültürel olarak bu kadar uzak kültürlerde, Tufan’la ilgili bu denli detaylı ve birbiriyle uyumlu bilgi nasıl yerleşmiş olabilir?

Sorunun cevabı açıktır: Eski dönemlerde birbirleriyle ilişki kurmuş olmaları imkansız olan bu toplumların yazıtlarında aynı olaydan bahsedilmesi, aslında bu insanların bir ilahi kaynaktan bilgi aldıklarını gösteren açık bir kanıt durumundadır. Görünen odur ki, tarihin en büyük helak olaylarından biri olan Tufan, farklı uygarlıklara gönderilen birçok peygamberler tarafından ibret için anlatılmış ve bu şekilde Tufan’la ilgili bilgiler çeşitli kültürlere yerleşmiştir.

Bununla birlikte, Tufan olayı ve Nuh (as) Kıssası bir çok kültür ve dini kaynaklarda anlatılmasına rağmen, kaynakların tahrif edilmesi veya yanlış aktarma ve kasıtlar sebebiyle birçok değişikliğe uğramış, aslından uzaklaştırılmıştır. Yapılan araştırmalardan, temelde aynı olayı anlatan ancak aralarında birtakım farklılıklar da bulunan Tufan anlatımları içinde, eldeki bilimsel bulgulara uygun yegane anlatımın Kur'an'daki olduğunu görüyoruz.

Allah hiç bir kavmi peygambersiz bırakmamış, onlara hakkı tebliğ edecek peygamberleri göndermiştir. Bu nedenle sümerlerin peygamber olmadan yaşadıklarını iddia etmek yanlıştır. Çünkü, 124.000 peygamberin insanları tebliğ için gönderildiği hadiste belirtilen bir hakikattir. Ayrıca tüm peygamberlerin en büyük davası tevhid ve iman hakikatlerini insanla tebliğ etmektir. Bu nedenle sümerlerin destanlarında bahsedilen bazı şeyleri Tevrat, Zebur, İncil ve Kur'an'da olması gayet normaldir. Çünkü, peygamberlerin davası bir olduğu gibi, muhataplarıda insan, o dinlerin sahibi de Allah'tır. Bunda garipsenecek herhangi bir taraf yoktur.

Kur'an-ı Kerim'in her ayeti birer mucizedir. Bu bakımdan Kur'an'daki bütün mucizeleri burada anlatmak mümkün değildir. Bazıları şöyledir:

1. "Allah O'dur ki, gökleri dayanak olmaksızın yükseltti." (Ra'd, 13/2) ayeti göklerin dağlar sayesinde ayakta duruyor hurafesini ortadan kaldırmıştır.

2. Kur'an-ı Kerim'de evrenin yaratılışı şöyle açıklanır: " O gökleri ve yeri yoktan var edendir." (En'am, 6/101) bu ayet şimdiki ilim dünyasının ulaştığı son nokta olan -tüm evrenin zaman ve mekan boyutlarıyla bir sıfırdan, büyük bir patlamayla ortaya çıktığı- gerçeğini 1400 sene evvel haber vermiştir.

3. Kainatın daima genişlediği artık ilim ve bilim dünyasının kabul ettiği bir ilmi buluştur. Buna Kur'an şu ayetiyle işaret etmektedir. "Biz göğü büyük bir kudretle bina ettik. Ve şüphesiz biz onu genişleticiyiz." (Zariyat, 51/47)

4. 20. asrın bir buluşu da her yıldız ve gök cisimlerin bir yörüngede durduğu gerçeğidir. Bu duruma Kur'an "Geceyi, gündüzü, Güneşi ve Ay'ı yaratan O'dur. Her biri bir yörüngede yüzüp gidiyor." (Enbiya, 21/33)

5. Güneşin sabit olarak durduğu zannedilirdi. Oysa Kur'an güneşin sabit değil, aksine daima hareket eden ve belirli bir hızla ilerleyen bir gök cismi olduğunu söylüyordu. Ve asırlar sonra da ilim onu tasdik edecekti. Şöyleki "Güneş de kendisi için tespit edilen bir karar yerine doğru akıp gitmektedir. Bu üstün ve güçlü olan bilenin takdiridir." (Yasin, 36/38)

Kur'an'daki Jeolojik Mucizeler

Karaların Azalması

Yüce Allah on dört asır önce indirdiği Kur'an-ı Kerim'de kendi yaratışıyla ilgili bazı sırları

haber vermektedir. Bu sırlar hem Kur'an'ın Allah sözü olduğunu kanıtlamakta hem de doğa bilimlerindeki gelişmenin önünü açmaktadır.

> "Onlar görmüyorlar mi ki, gerçekten Biz arza geliyor ve onu çevresinden eksiltiyoruz…"
> (Rad, 41)

> "… Fakat simdi, Bizim gerçekten yere gelip onu etrafından eksiltmekte olduğumuzu görmüyorlar mi?…" (Enbiya, 21/44)

Küresel ısınmayla birlikte kutuplardaki buz tabakaları erimekte ve okyanuslardaki deniz suyu seviyesi yükselmektedir. Artan su miktarı da daha fazla karayı kaplamaktadır. Deniz kıyıları sular altında kaldıkça, yeryüzünün toplam yüz ölçümü veya kara miktarı da azalmaktadır. (Dr. Mazhar U. Kazi, 130 Evident Miracles in the Qur'an, Crescent Publishing House, New York, USA, 1998, s. 115)

Ayetlerde geçen "onu çevresinden eksiltiyoruz", "etrafından eksiltmekte olduğumuz" ifadelerinin de, deniz kıyılarının sularla kaplanmasına işaret ediyor olması muhtemeldir.

New York Times gazetesinde bu konu ile ilgili yer alan bir haber şöyledir:

> *"Geçen yüzyıl boyunca, yeryüzünün ortalama yüzey ısısı bir Fahrenheit kadar yükseldi, ısınma oranı da son çeyrek yüzyılda artış gösterdi. Bilim adamları, 1950 ve 1960'larin denizaltı verilerini 1990'larin gözlemleri ile karsılaştırdılar ve Kuzey Kutbu havzasındaki buz tabakasının % 45 oranında inceldiğini ispatladılar. Uydu görüntüleri, bölgeyi kaplayan buzların boyutlarının geçtigimiz yıllarda önemli ölçüde azaldığını göstermektedir."* (www.planetwaves.net/polar_NYT.html; New York Times, August 19, 2000)

20. yüzyıl sonlarında elde edilen bulgular, Enbiya Suresi'nin 44. ve Rad Suresi'nin 41. ayetlerindeki hikmetleri anlamamıza yardımcı olmuştur.

Kıtaların Sürüklenmesi

Yer kabuğu kendisinden daha yoğun olan manto tabakası zeminde adeta yüzer gibi hareket etmektedir. Ilk olarak 20. yüzyılın başlarında Alfred Wegener isimli Alman bir bilim adamı, yeryüzündeki kıtaların dünyanın ilk dönemlerinde bir arada bulunduklarını, daha sonra farklı yönlerde sürüklenerek birbirlerinden ayrılıp uzaklaştıklarını keşfetmiştir.

Yeryüzündeki kara parçaları yaklaşık beş yüz milyon yıl önce birbirlerine bağlılardı ve Pangaea ismi verilen bu büyük kara parçası Güney Kutbu'nda bulunuyordu.Yaklaşık yüz seksen milyon yıl önce Pangaea ikiye ayrıldı. Farklı yönlere sürüklenen bu iki dev kıtanın birincisinden Afrika, Avustralya, Antarktika ve Hindistan; ikincisinden ise, Avrupa, Kuzey Amerika ve Asya'nın Hindistan dışındaki kısımları oluştu.

Kıtasal hareketin yılda 1 ile 5 cm civarında olduğu hesaplanmıştır. Tabakalar bu şekilde hareket ettikçe Dünya coğrafyasında değişiklikler meydana gelir. Örneğin, Atlantik Okyanusu her sene biraz daha genişlemektedir. (Carolyn Sheets, Robert Gardner,Samuel F. Howe, General Science, Allyn and Bacon Inc.Newton, Massachusetts, 1985, s. 305)

Allah, dağların hareketini ayette "sürüklenme" olarak bildirmiştir. Bilim adamlarının bugün bu hareket için kullandıkları İngilizce terim de *"continental drift"* yani *"kıtasal sürüklenme"*dir.

> "Dağları görürsün de, donmuş sanırsın; oysa onlar bulutların sürüklenmesi gibi sürüklenirler…" (Neml Suresi, 88)

Yerin Yedi Katmandan Oluşması

Allah'ın Kur'an'da yeryüzü ile ilgili bilgilerden biri, yeryüzünün, yedi kat olan gökyüzüne benzerliğidir:

> "Allah, yedi göğü ve yerden de onların benzerini yarattı?." (Talak, 65/12)

Rabbimiz asırlar önce yerin ve göğün yedişer kat olduğunu bildirmiştir. Asırlar sonra uzun jeolojik araştırmalar sonucunda varılan netice de aynı olmuştur. Bilim adamlarının sıraladığı bu katmanlar şöyledir: *Hidrosfer, Litosfer, Astenosfer, Üst manto, Alt Manto.*

Dış Çekirdek ve Iç Çekirdek.

Hidrosfer, okyanus ve denizlerin en üst kısmı ile bunlardan etkilenen karaların kıyılarıdır. Litosfer, Dünya'nın en üst katmanını oluşturan katı kaya tabakadır. Diğer katmanlarla kıyaslandığında oldukça ince, daha soğuk ve daha katıdır; bu bakımdan yeryüzünde kabuk görevi görür.

Litosferin altında Astenosfer katmanı bulunur. Bu katman yüksek ısı ve basınca maruz kaldığında yumuşayıp eriyebilen, sıcak, yarı katı maddelerden oluşmuştur. Katı Litosfer tabakasının, yavaşça hareket eden Astenosfer tabakası üzerinde yüzdüğü ya da hareket ettiği düşünülmektedir. Bu katmanın altında yüksek sıcaklıkta, yarı katı kayalardan oluşan yaklaşık 2.900 km kalınlığında manto denilen bir tabaka vardır. Kabuktan daha fazla demir, magnezyum ve kalsiyum içeren manto daha sıcak ve yoğundur; çünkü Dünya'nın içindeki ısı ve basınç derinlikle birlikte artar.

Dünya'nın merkezinde de neredeyse mantonun iki katı yoğunlukta olan çekirdek yer alır. Bu yoğunluğun sebebi içeriğinde kayalardan çok metaller (demir-nikelalasimi) bulunmasıdır. Dünya'nın çekirdeği ise iki ayrı parçadan oluşur: Biri 2.200 km kalınlığında olan sıvı dış çekirdek, diğeri de 1.250 km kalınlığındaki katı bir iç çekirdek. Dünya döndükçe sıvı dış çekirdek Dünya'nın manyetik alanını oluşturur.

Her şeyden önemlisi, 20. yüzyıldaki teknoloji ile tespit edilebilen bu bilimsel gerçeklerin Kur'an'da yerelması Kur'an'ın çok sayıdaki mucizesinden sadece birkaçıdır.

Yarılan Yeryüzü

> "Dönüşlü olan göğe and olsun. Yarılan yere de." (Tarık, 86/11-12)

Yukarıdaki ayette geçen Arapça *"sada"* kelimesi Türkçede *"çatlama, yarılma, ayrılma"* anlamlarına gelmektedir. Allah'ın yerin yarılması üzerine yemin etmesi, başka bir Kur'an mucizesidir.

1945-1946 yıllarında, bilim adamları mineral kaynaklarını araştırmak için ilk kez deniz ve okyanusların diplerine indiler. Araştırmaların da dikkati çeken en önemli noktalardan biri Dünya'nın kırıklı yapısı oldu. Dünya'nın dış yüzeyindeki kayalık tabaka; kuzey-güney ve doğu-batı doğrultulu olup, on binlerce kilometre uzunluğunda çok sayıda geniş çatlak (fay) ile yarılmıştı. Yeryüzünün bu kırıklı yapısı sayesinde, önemli miktarda ısı dışarı atılır ve erimiş kayaların büyük bir kısmı okyanuslardaki tepeleri oluşturur. Eğer yeryüzünün, kabuğundan yüksek miktarda ısının dışarı çıkmasına olanak veren bu yapısı olmasaydı Dünya üzerinde hayat imkansız olurdu. Çünkü bu durumda yer kabuğunun altından çıkış noktası bulamayan ısı, çok büyük miktarlarda olumsuz nükleer etki meydana getirecekti.
Kaynak

www.sorularlaislamiyet.com

Reenkarnasyon nedir? İslamda varmıdır

ateistlerecevap.org/2017/01/reenkarnasyon-nedir-islamda-varidir.html

by Ateistlere Cevap - January 29, 2017

Değerli kardeşimiz,

Kur'an Işığında Reenkarnasyonun Reddi
Kur'ân-ı Kerîm'de, çoğu kere iade kavramıyla ifade edilen yeniden diriltmenin kıyamet günü olacağı, bu diriltmenin bir defaya mahsus olduğu ve ölümden sonra tekrar dünyaya dönüşün asla mümkün olmayacağı konuları hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kadar açık bir şekilde dile getirilmiştir.
Reenkarnasyon lügatte *tenasüh, tekammüs, tecessüd-ü cedîd*1, ölümden sonra rûhun bir bedenden başka bir bedene, kimi kez de insandan hayvana, hayvandan insana geçmesi, *rûh göçü*2 manâlarına gelmektedir. Kelimenin kökü, bedenlenme, bir bedene bürünme manasındaki enkarnasyon'dur. Buna göre reenkarnasyon, tekrar bedenlenme manasına gelmektedir. Renaissance (tekrar doğuş) da aynı manadadır.
Lügatte tenasühle aynı manaya gelmesine karşılık, bilhassa günümüzde bu fikri savunan bazı gruplara göre reenkarnasyon, tenasühten farklı ve daha husûsi bir manâda kullanılmaktadır. Buna göre, reenkarnasyonda bir gerileme ve hayvan bedenlerine intikal söz konusu değildir. Bu yönüyle reenkarnasyon, daha çok doğu öğretilerinde görülen ruhun başka bir varlığın bedenine geçmesini ifade eden tenasüh ve ruh göçünden, başka bir ifadeyle métempsychose ve transmigration'dan3 tamamen farklıdır. Yeni tenasühçüler olarak da isimlendirebileceğimiz bu kişilere göre, reenkarnasyonun Hint felsefe ve dinlerindeki tenasüh ile esas ve amaç bakımından hiç bir ilgisi yoktur. Çünkü, tenasühte tekâmül fikri yoktur. Cezâ ve mükâfat esasına göre bir geliş-gidiş vardır. Reenkarnasyonda ise, dünyevî bağlardan kurtulamamış rûhların tekâmül için dünyaya tekrar gelmesi vardır. Varlık, dünyaya her bağlanışında geçmiş hayatlarının toplu ürünü olan bir durumla karşılaşır. Tekâmülde hiç bir zaman aşağı seviyelere dönülmeyeceği (tedennî olmayacağı) kabul edilmiştir.4

Günümüzde daha çok ruhçu akımlar tarafından desteklenen bu batıl iddiaya göre, ruhen tekâmül etmemiş ve olgunluğa ulaşamamış ruhlar, tekâmül edinceye kadar tekrar tekrar dünyaya geleceklerdir. Halbuki yakînen incelendiğinde günümüzdeki reenkarnasyon anlayışlarının da, daha çok Hint dinlerinde görülen ve eski bir hurâfe olan tenasüh inancının çağdaş kılıflar içinde sunulmuş yeni bir şekli olduğu görülecektir.
Türkiye'de reenkarnasyonu savunan bazı kimseler, Batı'da aynı fikrin temsilcileri olan insanların Tevrat ve İncil'in bir takım âyetlerini reenkarnasyon teorisine uygun düşecek bir tarzda yorumlamalarından etkilenerek, Kur'ân'dan bu konuya uygun bir şekilde tevil edebilecekleri âyetler arayarak, bu ayetleri gerçek manalarıyla hiç ilgisi olmayan tuhaf tevillerle kendi görüşleri istikametinde yorumlamaya çalışmışlardır. Geçmişte, tenâsüh için yapılan benzer çabalar da onlar için ayrı bir dayanak noktası olmuştur. Halbuki Kur'an, reenkarnasyonu açık bir şekilde reddetmekte ve hiçbir açık kapı bırakmamaktadır. Bu konuda apaçık âyetler ortada varken, onları görmezlikten gelerek başka âyetlerden zorlamalı yorumlarla bu teoriye destek aranmasının ne derece yanlış bir yaklaşım olduğu açıktır.
Doğru olan yaklaşım ise, bir konuda manası açık (muhkem) ve bunun yanında bazı kapalı (müteşabih) âyetler olduğu takdirde, manası açık olanları esas alarak diğer âyetleri onların ışığında yorumlamaya çalışmaktır. İşte bu makalede takdim edeceğimiz âyetlerin çoğu bu konuda açık olup dünyaya tekrar dönüş olmadığını ifade etmektedir.5
A. Dünyaya Tekrar Dönüş İsteklerinin Reddedilmesi
Kur'ân-ı Kerîm'de, çoğu kere iade kavramıyla ifade edilen yeniden diriltmenin kıyamet günü olacağı, bu diriltmenin bir defaya mahsus olduğu ve ölümden sonra tekrar dünyaya dönüşün asla mümkün olmayacağı konuları hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kadar açık bir şekilde dile getirilmiştir. Bu hususta pek çok âyet vardır. Bu âyetlerin bazısında ölüm anında, bazısında mahşer yerinde hesap verme esnasında, bazılarında cehennem görüldüğü esnada, bazılarında ise cehenneme girdikten sonra inkarcıların dünyaya tekrar dönme istekleri dile getirilmiş, hepsinde de bu isteklere karşılık red (hayır!) cevabı verilmiştir.

1. Ölümden Sonra Dünyaya Dönüş İsteğinin Reddi

Birinci durum, yani ahiret aleminin giriş kapısı hükmünde olan ölüm anında dünyaya tekrar döndürülme isteğinin reddedilişi çeşitli âyetlerde ifade edilmiştir. Şu âyet bu konuda çok açık ve kesindir:

> "Nihâyet onlardan birine ölüm gelip çattığında der ki, Rabbim beni geri gönder! Ta ki boşa geçirdiğim dünya hayatımda artık iyi ameller işleyeyim. Hayır! O, söylediği boş bir laftan ibarettir. Onların arkalarında ise, yeniden diriltilecekleri güne kadar bir berzah vardır." *(Mü'minûn, 23/99-100)*

Dünyaya yeniden gelmenin asla söz konusu olamayacağını açık ve kesin bir şekilde ifade

eden bu ayet-i kerimede dünyaya yeniden dönüş isteğinin boş bir laf olduğu ifade edilirken, tekid sadedinde “o, söylediği boş bir laftan ibarettir” buyrulmuş,6 böylece Allah’ın böyle bir va’di olmadığına ve bu yakarışın asla kabul görmeyeceğine dikkat çekilmiştir.
“Onların arkalarında ise, yeniden diriltilecekleri güne kadar bir berzah vardır” ifadesi de diriltilecekleri güne kadar önlerinde bir berzah7 (dünyaya dönmelerine mani olan bir engel) olup böylece dünya ile ahiret arasında farklı bir hayat boyutunda olacaklarını, dünyaya dönemeyeceklerini belirtmektedir.

> *“Nasıl ki ana rahminden çıkan bir çocuk tekrar oraya dönemiyorsa, bu dünya hayatından çıkarak kabir hayatına giden bir ruh da oradan çıkıp geriye tekrar dönemeyecektir.”*8

Böylece bu âyetteki berzah kelimesi de dünyaya tekrar dönüşün olmayacağını bildirmektedir.
Nitekim, dünyaya tekrar dönüş inancının çok yaygın olduğu coğrafyadan bir insan olarak İkbal, *“Kur’ân-ı Mübin’de iyice açıklanmış ve hiçbir fikir karmaşasına yer vermeyecek mahiyette olan üç noktaya dikkat etmemiz gerekir.”* dedikten sonra, ikinci noktada *“Kur’ân-ı Kerîm’e göre bu dünyaya yeniden gelmek imkânsızdır. Bu husus aşağıdaki âyette gâyet sarih bir şekilde açıklanmıştır.”*9 diyerek yukarıda takdim ettiğimiz âyeti zikretmiştir.
Bu apaçık beyana rağmen *“Bu âyet, ruhun ayrıldığı bedene dönmeyeceğini ifade ediyor, dünyaya dönmeyeceğini değil.”*10 veya *“Reenkarnasyonun olmadığını değil sürekli dünyaya geri gidip açığını kapatmak isteyenlerin bu isteklerinin reddedildiğine delildir.”*11 gibi iddiaların tutarsızlığı açıktır. Çünkü âyette ne eski bedene dönme isteğine ne de bu sözü söyleyenin dünyaya birkaç defa geldiğine dair her hangi bir işaret yoktur. Eğer bu istek dünyaya birkaç kere gelmiş bir kimse tarafından yapılmış olsaydı o zaman cevap olarak, defalarca dünyaya gönderilmedi mi?!… gibi bir üslup kullanılırdı. Nitekim benzer bir âyette pişmanlığını dile getiren inkarcıya şöyle cevap verilmiştir:

> “Size düşünüp taşınacak kimsenin düşüneceği kadar bir ömür vermedik mi?! Hem size peygamber de gelip uyardı.” *(Fâtır, 35/37)*

Bu âyette de insana düşünüp taşınacağı ve öğüt alacağı kadar ömür verildiğinden bahsedilmiş, birkaç kere dünyaya gelmekten bahsedilmemiştir. Böylece her insana öğüt alacağı, düşünüp taşınacağı miktarda –uzun veya kısa- bir süre verildiği belirtilmiştir. Eğer bu süre yeterli olmasa ve yeniden dünyaya gelme ihtiyacı olsaydı âyette bu ifadeler kullanılmazdı.

Yukarıdaki âyete benzer başka âyetler de vardır:

> "Kendilerine azabın geleceği ve kâfirlerin Rabbimiz bize birazcık mühlet ver de davetine uyalım ve elçine tabi olalım diyecekleri gün hakkında insanları uyar."*(İbrahim, 14/44)*,

> "Sizden birinize ölüm gelip çatmadan önce, size nasib ettiğimiz imkânlardan Allah yolunda harcayın! Ölüm gelip çatınca: 'Ya Rabbî, az mühlet ver bana, bak nasıl hayırlar yapacağım, tam takvâ ehlinden olacağım!' diyecek olsa da Allah, vâdesi gelen hiçbir kimsenin ecelini ertelemez. Allah yaptığınız her şeyden haberdardır." *(Münâfikûn, 63/10-11)*

Bu âyetler dünyaya tekrar dönmenin olmadığını göstermektedir. Çünkü reenkarnasyondan maksat tekâmülü tamamlamak olduğuna göre, eğer bu iddia doğru ise, böyle bir talepte bulunana salihlerden olma fırsatı verilmeli değil miydi?! Halbuki değil dünyaya tekrar gelme, ecelin ertelenmesine dahi izin yoktur. Bu durum: "Allah, eceli gelmiş bir kimseyi asla ertelemez…" ayetiyle açık bir şekilde ifade edilmiştir. Şu âyet de bu hususu desteklemektedir:

> "Allah'ın belirlediği vakit geldiğinde artık ertelenmez."*(Nuh, 71/4)*.

Bu âyetler reenkarnasyon olmayacağını çok açık bir şekilde bildiriyor. Çünkü ölmek üzere olan kimsenin eceli tehir edilmediğine, ek süre verilmediğine göre, artık ölüm gelip çattıktan sonra yapılacak böyle bir talep asla kabul edilmez. Yani böyle bir istek kabul edilseydi, ölmeden önce gerçekleştirilirdi.
Allah tarafından dünyaya tekrar dönmeye izin verilmeyince, artık insanların kendi gayret ve çabalarıyla da böyle bir şeyi elde etmeleri mümkün değildir. Şu âyette ifade olunduğu gibi:

> "Haydi görelim sizi, can boğaza geldiğinde, O vakit can çekişenin yanında bulunan sizler bakar durursunuz. Biz ise, ona sizden daha yakınız, ama siz göremezsiniz. Haydi bakalım eğer âhirette vereceğiniz hesap yoksa, iddianızda tutarlı iseniz, çıkmakta olan o rûhu geri döndürsenize!"*(Vakıa, 56/83-87).*

Dünyaya tekrar dönüş olmadığını ifade eden bu üslup, bu yöndeki ümit kapılarını tamamen kapamaktadır.

2. Mahşer Gününde Dünyaya Dönüş İsteğinin Reddi

Şu âyette ise, inkarcıların kıyamet gününde amellerinden hesaba çekildikleri sırada dünyaya tekrar dönme isteklerinin boş bir temenniden ibaret olduğu dile getirilmektedir:

> "… Acaba şimdi bizim için şefaatçiler var mı ki şefaat etsinler, ya da dünyaya geri gönderilsek de yapmış olduğumuz amellerden başkasını yapsak. Onlar kendilerine yazık ettiler ve uydurdukları şeyler de kaybolup gitti." *(A'raf, 7/53).*

Böylece, inkarcıların mahşer meydanında iken dile getirdikleri dünyaya tekrar dönme talepleri bu ayetle de reddedilmiş, artık onlar için ne bir şefaatçinin ne de dünyaya tekrar döndürülmenin olmayacağı bildirilmiştir.

3. Cehennemi Görme Esnasındaki Dünyaya Dönüş İsteğinin Reddi

> "… Yahut azabı gördüğünde, keşke bir kere daha dönme imkânım olsaydı da iyilerden olsaydım diyeceği günden sakının." *(Zümer, 39/58),*

> "Onların ateşin karşısında durdurulup, ah! Keşke dünyaya geri gönderilsek de bir daha Rabbimizin âyetlerini yalanlamasak ve inananlardan olsak! dediklerini bir görsen! Hayır! Daha önce gizlemekte oldukları şeyler (günahlar) onlara göründü. Onlar dünyaya gönderilseler bile, nehyolundukları şeyleri mutlaka tekrar yaparlardı. Onlar kesinlikle yalancıdırlar." *(En'am, 6/27-28)*.

Bu âyetteki "Onlar dünyaya gönderilseler bile, nehyolundukları şeyleri mutlaka tekrar yaparlardı. Onlar kesinlikle yalancıdırlar." ifadesi mevzumuz açısından çok önemlidir. Çünkü bu ifadeyle, faraza onlar dünyaya tekrar gönderilseler dahi yine aynı şeyleri yapıp Allah'ın yasak ettiği şeyleri işleyecekleri bildirilerek, insanların bu dünyaya neden bir daha gönderilmediklerinin gerekçesi ve hikmeti beyan edilmiştir.

4. Cehennemde İken Dünyaya Dönüş İsteğinin Reddi

> "Rabbimiz! Bizi cehennemden çıkar! Eğer bir daha (eski halimize ve günahlara) dönersek o zaman gerçekten zalimlerdeniz. Buyurdu ki, kesin sesinizi! Konuşmayın!.."*(Mü'minûn, 23/107-108)*.

> "Rabbimiz bizi çıkar da yapmadığımız salih amelleri yapalım." *(Fâtır, 35/37),*

> "(Kötülere) uyanlar şöyle derler: *'Ah! Keşke bir kere daha dünyaya gitseydik de şimdi onların (kötülerin) bizden kaçıp uzaklaştıkları gibi biz de onlardan kaçıp uzaklaşsaydık!'* İşte böylece Allah onlara, yaptıkları şeyleri pişmanlık ve üzüntü kaynağı olarak gösterir ve onlar ateşten çıkacak değillerdir." *(Bakara, 2/167)*.

Bu son âyet, onların dünyaya dönme talepleri bir yana, ölüp cehennem azabından kurtulma

arzularının bile yerine getirilmeyeceğini, aksine, ölümsüz bir şekilde cehennemde ebedî kalacaklarını bildiriyor.
Görüldüğü gibi, bu dört durumun hepsinde dünyaya tekrar dönmek isteyen günahkar ve inkarcıların istekleri kesin bir dille reddedilmiş, böyle bir şeyin yapılmayacağı açık bir şekilde belirtilmiştir. Dolayısıyla bu apaçık âyetlerden sonra bir takım yanlış yorumlara saparak bazı âyetleri aksi manalara hamletmeye çalışmanın çok yanlış bir davranış olduğu ortadadır.
Burada, dünyaya tekrar dönmek muhal olduğuna göre, neden böyle bir temennide bulunuyorlar, şeklinde akla gelebilecek soruya şöyle cevap verebiliriz: Onların bu temennileri, ya böyle bir şeyin imkânsız olduğunu bilmediklerinden, ya da imkânsız olduğunu bildikleri halde, aşırı derecedeki pişmanlıklarını ifade etmekten dolayıdır. Çünkü olmayacak bir şey de temenni edilebilir.12 Şöyle de düşünebiliriz; onlar her ne kadar dünyaya tekrar dönmenin muhal olduğunu bilseler de, karşılaştıkları dehşetli durumlardan kurtulmak için hiçbir çareleri olmadığından, muhal olduğunu bile bile bunu istemek durumunda kalmışlardır.
B. Dünyaya Tekrar Dönüşü Reddeden Diğer Ayetler
Yukarıdaki âyetlerin yanında dünyaya tekrar dönüş olmadığını açık bir şekilde veya dolaylı olarak ifade eden başka pek çok âyet vardır. Şimdi de bu âyetlerden tespit edebildiklerimizi sunmaya çalışacağız.

> “Onlardan önce nice kavimler helak ettiğimizi görmüyorlar mı?! Onlar bunlara tekrar dönüp gelmezler.’’ *(Yâsîn, 36/31)*

âyeti, helak edilen insanların, daha sonra dünyaya tekrar dönmediklerini açıkça ifade ediyor. Helak edilen kavimlerin kusurlu, manevi bakımdan tekemmül etmemiş insanlar olduğu düşünülürse, bu âyetin reenkarnasyon aleyhinde kuvvetli bir delil olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Bir başka âyette ise, bu manada, “Helak ettiğimiz bir şehir halkına tekrar dönmek haramdır.” (Enbiyâ, 95) buyrularak, dünyaya dönüşün kesinlikle olamayacağı haram tabiriyle tekitli bir şekilde bildirilmiş, haramdır yani, yasaktır denilerek, dünyaya dönüş hakkındaki bütün ümit kapıları böyle bir beklenti içinde olanların yüzlerine kapatılmıştır.

> “Allah sizi annelerinizin karnından hiçbir şey bilmez bir vaziyette çıkardı.’’*(Nahl, 16/78)*

âyeti de reenkarnasyon aleyhinde kuvvetli bir delilidir. Çünkü bu fikri savunanlara göre, insanın yeniden dünyaya gelmesi tekâmül içindir. Tekâmülün olabilmesi için ise, önceki hayattaki birikimin mevcut olması gerekir. Halbuki bu âyet böyle bir şeyin olmadığını, doğan çocukların hiçbir şey bilmez bir halde dünyaya getirildiğini açık bir şekilde ifade ediyor.
Vakıa suresinin son âyetlerinde ölüm anındaki insanların durumları tasvir olunduktan sonra,

> "(Ölen kimse) eğer mukarrebinden ise eğer ashab-ı yeminden ise ve eğer yalanlayıcı ve dalalete düşmüşlerden ise…'' *(Vâkıa, 56/88-94)*

buyrularak, öldükten sonra insanların gidecekleri yerler sıralanmış, fakat bunlar içinde tekâmül etmemiş, günahkar ve kusurlu kimselerin tekrar dünyaya döneceklerinden bahsedilmemiş, bilakis yalanlayıcı ve dalalete düşmüş olanların yerinin cehennem olduğu bildirilmiştir:

> "Ve eğer yalanlayan ve dalalete düşenlerden ise, ona kaynar sudan bir ziyafet ve cehenneme giriş vardır.''*(Vâkıa, 56/92-94).*

Kıyametin kopup insanların amellerine göre gruplara ayrılmalarının anlatıldığı şu âyette de benzer durum söz konusudur:

> "Kıyametin koptuğu gün insanlar birbirlerinden ayrılırlar: İman edip salih ameller işleyenler cennet bahçelerinde sevinç içindedirler. İnkâr edip âyetlerimizi ve ahirete ulaşmayı yalanlayanlar ise azaba maruz kalacaklardır.'' *(Rum,30/ 14-16).*

Görüldüğü gibi insanların farklı gruplara ayrıldığından bahseden bu âyetlerde de dünyaya dönüşten bahsedilmiyor.
Şu âyette de benzer bir tablo çizilmektedir:

> "Kim Rabbinin huzuruna mücrim olarak gelirse onun için cehennem vardır… Kim de mü'min olarak salih ameller işlemiş bir şekilde gelirse onun için de üstün dereceler vardır: İçinde ebedî kalacakları, alt taraflarından ırmakların aktığı Adn cennetleri! İşte nefsini tezkiye edenlerin mükâfatı budur!" *(Tâhâ, 20/74-76).*

Görüldüğü gibi insanın ölümden sonraki durumunu anlatan bu âyette de cennet ve cehennem dışında başka bir yerden, dünyaya dönüşten bahsedilmiyor.
Cennetlikler hakkındaki

> “Orada (cennette) ilk ölümden başka ölüm tatmazlar.’’*(Duhan, 44/56)*

âyetinde ölümün bir kereye mahsus olarak yaşandığı ifade edilmiştir. Dolayısıyla birkaç veya birçok defa ölümü gerekli kılan reenkarnasyon bu âyet ile de reddolunmaktadır.

> “Her nefis ölümü tadacaktır. Sonra bize döndürülürler.”*(Ankebut, 29/57)*

âyetinde de ölenlerin dünyaya değil de Allah’a döndürülmesinden bahsediliyor.

> “Allah insanları yaptıklarıyla muaheze etseydi yeryüzünde canlı bir varlık bırakmazdı. Fakat onları belli müddete kadar erteliyor. Müddetleri geldiğinde ise ne bir an geri kalabilirler ne de öne geçebilirler.” *(Nahl, 16/61)*

âyeti de bu dünyanın mücazat mahalli olmadığını, insanların yaptıklarının karşılığını tam olarak başka bir alemde göreceklerini ifade ediyor.

> “Sudan, beşeri yaratıp onu akraba ve hısım yapan O’dur…” *(Furkan, 25/54)*

âyetiyle ifade edilen insanların akrabalık ve hısımlık bağlarıyla birbirleriyle bağlanmış olmaları gerçeği de reenkanasyonu reddetmektedir. Çünkü bu teoriye göre insanın babası yarın onun çocuğu olarak tekrar dünyaya gelmekte veya ölen bir çocuk başka bir ailede dünyaya gelerek -erkek olarak dönmüşse- kendi kız kardeşiyle, -kız olarak dönmüşse- kendi erkek kardeşiyle evlenebilmektedir!
Yahudilerin dünya hayatına aşırı düşkünlüklerini ifade eden

> “Onlardan biri kendisine bin sene ömür vermesini ister.” *(Bakara, 2/96)*

*âyeti de reenkarnasyon olmadığını bildirmektedir. Aksi halde bin sene ömür değil de tek*rar dünyaya gelme isteğinden bahsedilirdi. Âyetin devamı da bu hususta ayrı bir delildir. Çünkü devamında "Fazla ömür verilmesi onu azaptan uzaklaştırıcı değildir." buyrularak dünyaya tekrar dönmek suretiyle ömrün uzatılmasının insanı terakki ettireceği iddiası yalanlanmakta ve fazla ömrün tekâmülün garantisi olmadığına işaret edilmektedir.
Bütün bu âyetlerin yanında, Kur'ân-ı Kerîm'de kıyametin kopacağını, öldükten sonra dirilmenin cismanî olduğunu, cehennem hayatının ebedî olduğunu ve kâfirlerin affedilmeyeceğini bildiren pek çok âyet vardır. Bu âyetler ifade ettikleri manalarla reenkarnasyonu reddetmekte, bir defaya mahsus olan bu dünya hayatının ölümle son bularak artık ebedî bir hayatın başlayacağını bildirmektedirler. Mesela,

> "Sonra sizi yerden dirilip kalkmak için bir kere çağırınca birden kabirlerinizden çıkarsınız." *(Rum, 30/25),*

> "Bir de bakmışsın ki onlar kabirlerinden çıkıp Rablerine doğru koşuyorlar." *(Yâsîn, 36/51)*

gibi âyetlerde dirilişin, kıyametin kopmasından sonra, kabirlerden çıkmak suretiyle olacağı, böylece ruhun başka bir bedene intikal etmeyeceği açıkça ifade edilmiştir. Bu tür âyetler reenkarnasyonun olmadığının açık delilleridir. Çünkü reenkarnasyon iddiası bu inançlarla ters düşmektedir. Bu yüzdendir ki, bu iddiayı kabul edenler cismanî dirilişi kabul etmezler.13 Cehennemin ebedî olmadığını iddia ederler.
Kâinatın ezelî ve ebedî olmadığını gösteren kevnî deliller ve âyetler de reenkarnasyon aleyhine bir delildir. Çünkü bu iddia sahiplerine göre bu alemin başlangıcı olmadığı gibi sonu da yoktur. Yani kıyamet kopmayacak bu alem sonsuza kadar böylece sürüp gidecektir. Bu iddiayı Kur'ân âyetleri yalanladığı gibi bugünkü ilimler de er veya geç kainat çapında bir kıyametin koparak bu düzenin bozulacağını haber vermektedir.14
Görüldüğü gibi pek çok âyet dünyaya tekrar dönüş olmadığını çok net bir şekilde bildirdiği gibi, bir çok âyet de bu iddianın doğru olmadığına ve tutarsızlığına işaret etmektedir.
Kaynak: www.sorularlaislamiyet.com

Bana İslam'ın doğru din olduğunu ispatla

ateistlerecevap.org/2017/01/bana-islamin-dogru-din-oldugunu-ispatla.html

by Ateistlere Cevap -

January 29, 2017

Bütün dinler hep aynı temel esaslar üzerinde durmuş ve aynı hakikatlere vurguda bulunmuşlardır. Allah tarafından gönderilen her nebi, temel disiplinler açısından -*o günün şartlarına ve zamanın ihtiyaçlarına uygunluk çerçevesinde*- bir öncekinin devamı, mükemmili, mütemmimi gibi davranmış, selefinin/seleflerinin mesajını tekrar etmiş, ahvâl ve şerâite göre ikmalde bulunmuş, tafsil isteyen hususları açmış, yenilenmesi gereken mesâilde tecdidde bulunmuş ve hep aynı konular etrafında yoğunlaşmıştır: Tevhid, nübüvvet, haşr ve ibadet her peygamberin en birinci meselesi olmuştur. Evet, üslûp, ifade tarzı, beyan ve eda farklılığı mahfuz, yukarıdaki esaslar hemen bütün enbiya ve mürselînin mesajının özünü teşkil etmiştir/etmektedir.

Kur'ân'ın mesajı, ilk insan ve ilk peygamber Hz. Âdem (as)'den itibaren başlayan vahyin bir devamıdır. Zira Allah katında bütün dinlerin esası bir olup, o da İSLÂM'dır:

> "Allah katında din, İslâm'dır.…" (Âl-i İmran, 3/19)

Değişik dönem ve yerlerde gelen peygamberler, birbirlerini reddetmedikleri gibi, Hz. Muhammed (s.a.s) de bunlardan hiçbirini reddetmemektedir:

> “Peygamber, Rabbi tarafından kendisine ne indirildi ise ona iman etti, müminler de. Onlardan her biri Allah’a, meleklerine, kitaplarına ve resûllerine iman etti. *‘O’nun resûllerinden hiçbirini diğerinden ayırt etmeyiz.’* dediler ve eklediler: *‘İşittik ve itaat ettik ya Rabbena, affını dileriz, dönüşümüz Sanadır…’* ” (Bakara, 2/285)

> “De ki:“Allah’a, bize indirilen (Kur’ân)e, İbrâhim’e, İsmâil’e, İshâk’a, Ya’kûb’a ve torunlarına indirilene, Mûsâ’ya, Îsâ’ya ve peygamberlere Rablerinden verilenlere inandık. Onların arasında hiçbir fark gözetmeyiz, biz O’na teslim olmuşlarız.” (Âl-i İmran, 3/84)

Hz. Muhammed (s.a.s.), bilakis bütün önceki peygamberlerin bir devamı, risaletlerinin tamamlayıcısı gibidir. Ancak şu farkla ki, kendisinden sonra bir peygamberin gelmesi mümkün olmayıp, o, peygamberlerin sonuncusu ve dolayısıyla İlâhî Mesaj’ı evrensel boyutlara taşıyandır.

İnsanı yaratan, onu en ince noktalarına kadar bilen, ihtiyaçlarını karşılayan Allah, her dönemdeki insanlara gerekli mesajı ulaştırmış, son noktayı Hz. Muhammed (s.a.s.) ile koymuştur. Demek ki bundan sonra peygamber gelmeyecek, vahiyde değişiklik olmayacak ve insanlar bu son vahiyle hayatlarını sürdüreceklerdir:

> “..Bugün, dininizi kemâle erdirdim. Size ni’metimi tamamladım. Ve din olarak size İslam’ı seçtim…” (Mâide, 5/3)

> “Kim İslam’dan başka bir din ararsa, (bu din) ondan asla kabul edilmeyecektir. O kimse âhirette de hüsrana uğrayanlardan olacaktır.” (Âl-i İmran, 3/85)

> “Muhammed, sizin adamlarınızdan hiçbirinin babası değildir. Ama Allâh’ın Resûlü ve peygamberlerin sonuncusudur. Allah her şeyi hakkıyla bilendir.” (Ahzab, 33/40)

İslâm dini, insanlığı maddî ve manevî kemalâta kavuşturan ve beşerin saadet ve selametini temin eden bütün esasları ihtiva eder. Ona intisap eden fert ve cemiyetleri feyizden saadete, saadetten tekamüle sevk eder. Hayatın korunmasına büyük önem verir. Fert ve toplumun huzurunu bozmaya çalışanları en şiddetli cezalara çarptırır. Birlik ve beraberliği, ihsanı ve yardımlaşmayı emreder. Toplum hayatını anarşi ve terörden vikaye eder.

İslam güzel ahlâkı, bütün şubeleriyle, beşerin istifadesine sunar. Hiçbir meselesi yoktur ki, binlerce faydası bulunmasın, maddî ve manevî hastalıklara birer deva, birer şifa olmasın. İslâm dini ilim ve hikmete istinat eder; akıl sahiplerini kendi iradeleriyle hayır ve saadete sevk eder. Cehaleti en büyük düşman kabul eder; insanları daima tefekküre teşvik eder. İslâm dininin bütün insanlığa ne büyük bir rahmet olduğunu anlamak için, dünyanın Asr-ı saadetten önceki ve ondan sonraki halini nazara almak lazımdır.

İslâmiyet’ten önce, bütün dünya cehalet ve dalaletin, terör ve anarşinin insafsız pençeleri altında kıvranıyordu. Dünyayı kavuran bu vahşet ve dehşetten Arap yarımadası da hissesini almıştı. İnsanlar kız evlatlarını diri diri toprağa gömmekle iftihar ederlerdi. Hurafelere inanırlar ve kendi elleri ile yaptıkları putlara tapar, onlardan yardım dilerlerdi.

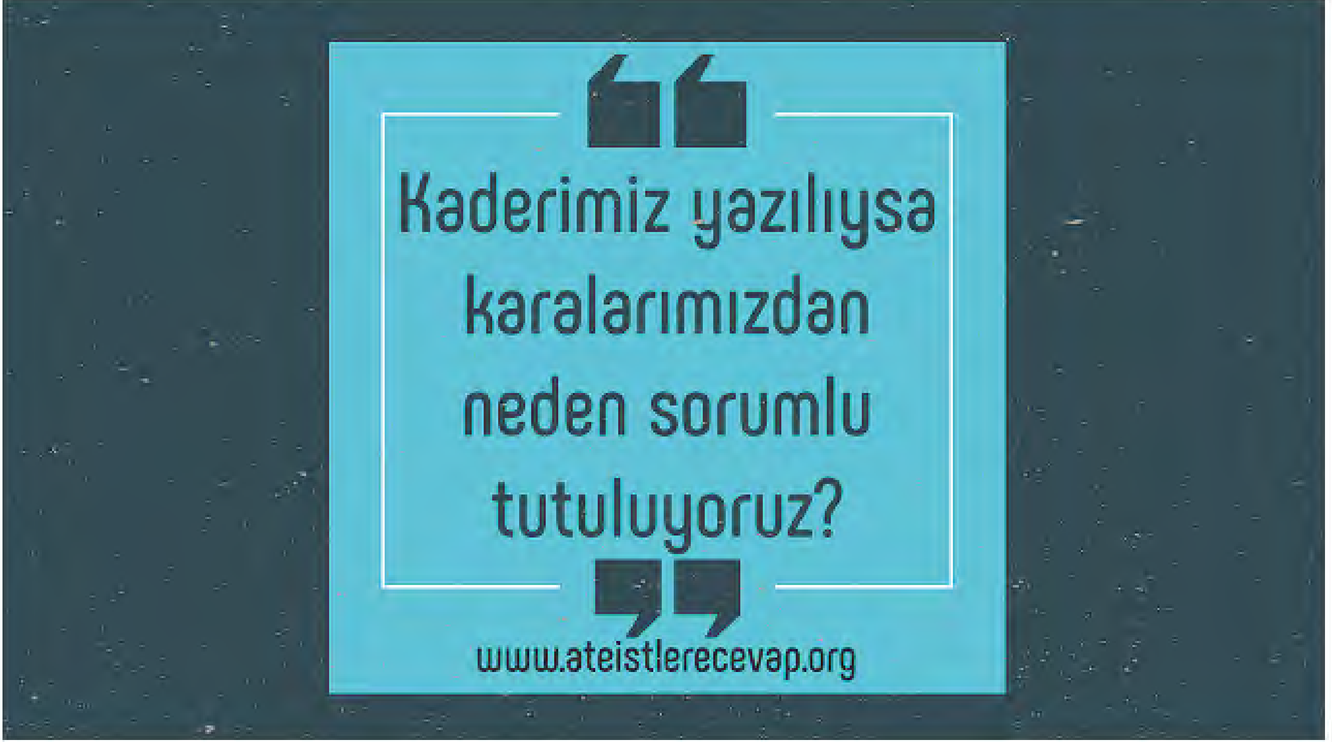
O karanlık dönemde, Kur’an’ın nuru Arap Yarımadasının bir köşesinden güneş gibi tulu etti. Küfür ve zulmün en kesif tabakalarını parçaladı. Ulvî tecellisiyle gözleri kamaştırdı, feyiz ve hidayetiyle ruhları temizledi, akılları parlattı, vicdanları ziyalandırdı. Şirki kaldırıp kalplere tevhidi yerleştirdi. Zulmü kaldırıp yerine adaleti tesis etti. Sinelerden kini ve düşmanlığı çıkardı, yerlerine muhabbet, şefkat ve merhameti yerleştirdi.

Kur’an’ın bu tesiri yalnız Asr-ı saadete münhasır kalmamıştır. Ondan sonra da hangi millet İslâmiyet’i kabul etmiş ve hayatına tatbik etmişse hem ilim ve irfanda, hem de sanayi ve ticarette ilerlemiş ve diğer milletlere örnek olmuştur. Bunun en parlak misalleri, Endülüs, Selçuklu ve Osmanlı medeniyetleridir.
Daha detaylı bilgi için videoyu izleyin

Kaderimiz çiziliyse kararlarımızdan niye sorumlu tutuluyoruz?

ateistlerecevap.org/2017/01/kaderimiz-ciziliyse-kararlarimizdan.html

by Ateistlere Cevap - January 28, 2017

Değerli kardeşimiz,
Şöyle düşünebiliriz: Mesela, biz güneşin ne zaman doğup batacağını biliyoruz.Takvime de yazıyoruz, yarın şu saatte güneş doğacaktır. Gerçekten de yarın o saatte güneş doğuyor. Güneşin bu doğuşuna bizim yazmamızın bir etkisi olmadığı gibi, *“biz yarın güneşin doğuşunu biliyoruz, öyleyse güneş doğmasa da olur”* gibi bir söylem de bulunmamız da hata olur. Güneşin doğmasıyla oluşacak bütün faydalar da olmamış olur.
Allah’ın insanı yaratmasının çok hikmetlerinden birisi de ibadettir.
1. Allah insanı imtihan için yarattı. Bu hikmet insanın yaratılmadan olamayacağı kesindir.
2. Allah kâinatta tecelli ettiği cemal ve kemalini hem kendisi –kendine mahsus bir şekilde– görmek hem de başkalarının gözüyle görmek istiyor. Başkasının görmesi derken bunların başında insan gelmektedir. Bu hikmet de yine insanın yaratılmasını gerekli kılıyor.
3. İbadet için yarattı. Bu hikmetin yerine gelmesi için var olan birisi gerektir. Yaratılmadan ibadetin yerine gelmesi mümkün değildir. Burada yaptığımız ibadetin miktarına göre cennetteki yerimiz hazırlanıyor.
4. Allah’ın her şeyden daha büyük olduğunu ilan etmek ve Allah’ın emirlerini yaymak. Bu hikmetin yerine gelebilmesi için, hem tebliğ edenin hem de tebliğ edilenin yaratılması icap

eder.
5. Bir çekirdeğin ağaç olması için toprağa girmesi gerektiği gibi, insanın da yetişip olgunlaşmsı ve terakkisi için dünya tarlasına gönderilmiştir.
6. Eğer başka âlemde yaratılsaydık, o zaman da *"Neden bu âlemde yaratıldık?"* diye sormamız gerekecekti. *"İnsan için en mükemmel imtihan salonu bu olduğu için buraya gönderildik."* denilebilir.
7. Bilmekle yapmanın çok farklı şeyler olduğunu vurgulamak gerekir. Bir misal vermiştik. Bizlerin bir çekirdeğin ağaç olacağını bilmemiz onun ağaç olmasına gerek olmadığı anlamına gelmez
8. Allah'ın insanı imtihana tabi tutmasının bir hikmeti, insanların kendi yaptıklarını bilmesi için de önemlidir. Nitekim mahşer meydanında insanın bütün yaptıkları kendisine gösterilecek ve Allah'ın adaleti karşısında insan söyleyecek söz bulamayacaktır. Şayet imtihan etmeden cennet veya cehenneme atsaydı o zaman nefis beni imtihan etmeden Cehenneme atman adalet olmaz diye şekvada bulunabilirdi.
Bir öğretmen düşünün. Kimin ne not alacağını bilsin. Sınıfa girince öğrencilere ben sizin ne alacağınızı biliyordum. Ona göre notlarınızı yazdım. İmtihana gerek yoktur. Elbette öğrencilerin hocalarına itimadı tam bile olsa nefisleri itiraz etmeye yeltenecektir. İşte Rabbimiz nefsin bu itirazını önlemek için bu imtihanı yapmaktadır.
Ayrıca bir makine veya bina için bir plan yapılsa, *"madem ki plan var öyleyse binaya ve makinaya ne gerek var"*denilebilir mi?..
Yarın bir yere gideceğimizi ve şunları yiyeceğimizi planlıyalım. Buna göre madem ne yapacağımız belli öyleyse ne gerek var gitmeye ve yemek yemeye diyor muyuz?
Biz bile gündelik basit şeyler için bunu diyemezsek, Allah'ın sayısız hikmetlerle yarattığı insanı, *"Madem ne yapacağını biliyordu öyleyse neden imtihan ediyor?"* denilemez.
Cenab-ı Hak Hakim'dir ve Adil'dir. Hikmetsiz ve abes iş yapmaz ve Adildir, kullarına da zulmetmez.
Kaderin bir manası Allah Teala'nın yarattığı varlıkların hayat programlarını ezeli ilmi ile bilmesidir. Yani insanın anne rahmine düştüğü andan tutun dünyaya gelmesi ve aldığı nefese kadar kaderinde vardır ve Allah Teala tarafından bilinmektedir.
Kader, ilim ve iradeyle düzenlenmiş bir programdır. Kaza ise, bu programın uygulanma safhasının adıdır.
Kaza, Allah'ın kudretinin ortaya çıkmasıdır . Kader ise, Allah'ın ilminin bir yansımasıdır. Bu açıdan bakıldığında kader denildiği zaman ilim akla gelir. Nitekim

> "Hiçbir şey yoktur ki, hazineleri bizim yanımızda olmasın. Her şeyi biz bilinen bir kader ile indiririz." (Hicr, 15/21)

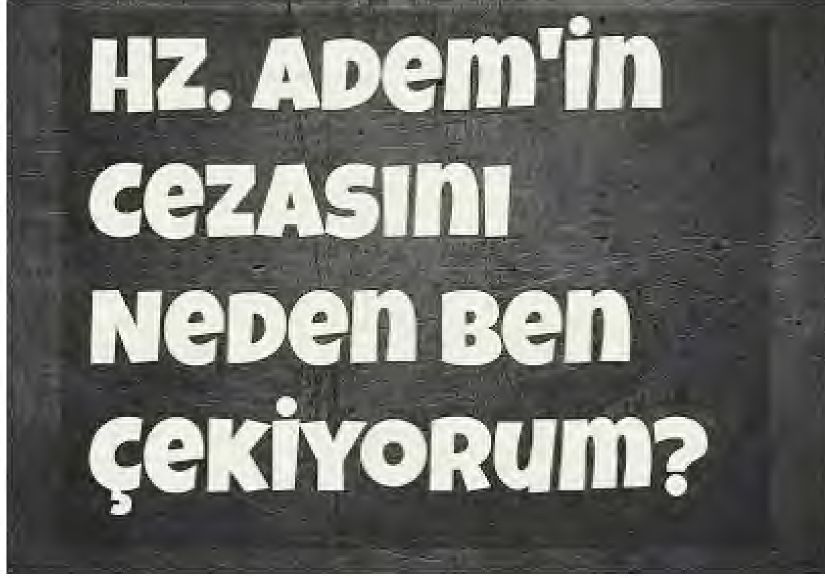
ayeti Kader'in Allah'ın bilmesi anlamına geldiğini gösterir.
Kader ilimden çıkmış bir program olduğundan, insanın fiilleri üzerinde zorlayıcı bir yönü bulunmamaktadır. Nitekim ilm-i kelamın kader mevzusunda bir kaidesi olan "İlim maluma tabidir." sözü meseleyi daha açık bir şekilde ifade edecektir. Bunu bir misalle açıklarsak

mesela, yarın güneşin ne zaman doğup batacağını bilmemiz onun doğması ve batmasına bir etkisi yoktur. Bizler o şekilde bildiğimiz için güneş doğup batmamakta, aksine güneş o dakikada doğup batacağı için bizler bilmekteyiz.
Allah'ın, kimin cehenneme, kimin cennete gideceğini ezelî ilmiyle bilmesi onun ilah olmasının bir vasfıdır. İnsanda cennet veya cehennem ehli olmayı gerektirecek amelleri işlemeye müsait özellikler vardır. İnsana verilen cüz-i irade ile cennetliklerin veya cehennemliklerin amellerini işleyebilirler. Bunda da tüm mesuliyet ona aittir.
Kaderin iki yönü vardır: İnsanın iradesi dışında olanı ki; dünyaya gelmesi, anne ve babasının kim olacağı, eceli vs. (örnekler çoğaltılabilir) gibi hususlardır. Bunda insanın iradesi ile karar vermesi söz konusu olmadığından, bunlardan mesul de değildir.
Kendi iradesi ile yapmaya karar verdiği fiillerinden de mesuldür. Her insan vicdanen bilir ki camiye gitmesi de meyhaneye gitmesi de kendi istemesi ile olur. Burada bir zorlama yoktur. Bir hadis-i Nebevi (asm) de "her insanın İslam fıtratı üzerine doğduğu" ifade edilmiştir. "İslam" ifadesinin hadislerde geçen manalarından birisi de temiz ve güzel ahlaktır. Yani her insan özünde temiz ve güzel ahlak üzerine, imanın esaslarını tasdik edebilme özelliğinde yaratılmıştır. Ancak kul kendi iradesi ile bu vasfını değiştirip cehennemliklere mahsus inanç içine girer ve cehennemliklere mahsus fiiller işlerse, bundan da elbette mesul olacaktır
Kaynak: www.sorularlaislamiyet.com
bu konu ile ilgili daha detaylı bilgi için aşağıdaki videoları izleyin.
⇓⇓⇓⇓⇓⇓⇓

Hz.Adem'in Cezasını Neden Ben Çekiyorum?

ateistlerecevap.org/2017/01/hzademin-cezasn-neden-ben-cekiyoru.html

by Ateistlere Cevap - January 27, 2017

Hz.Adem'in Cezasını Neden Ben Çekiyorum?

İnsanın asıl vatanı cennettir. Hz. Adem (a.s) cennette olmakla beraber, Allah onları o haliyle cennette bırakmak için yaratmamış, onları çoğalma ve imtihan vesilesi yapmak gibi büyük bir gaye için yaratmıştı. Bu hikmetten dolayı, onların malum hatayı işlemelerine izin vermiştir.

Allah, asıl vatanın cennet olduğunu, dünyanın ise sadece geçici bir imtihan meydanı olarak yaratıldığını insanlığın Anne ve Babasına bizzat göstermek için, hikmetiyle böyle bir uygulama yapmıştır.

Allah Teâla günah işleme kabiliyeti olmayan meleklerle, hiç sorumlu olmayan hayvanları yaratmıştır.

Bu iki varlıktan başka, hem melekleri geçecek kadar mükemmel, hem de aklı olmayan hayvanlardan daha aşağı olacak kadar kötü olma özelliğindeki insanı yaratmıştır. İşte böyle bir varlığın hangi özellikleri taşıdığının anlaşılması için şeytan yaratılmıştır.

Mesela, altın ve bakırın karışık halden ayrılması için ateşte kaynatılması gibi, insan denen varlığın iyi ve kötü huylarının birbirinden ayrılması, iyi huylu Ebubekir (ra) ile kötü ruhlu Ebucehil'in anlaşılması için Allah şeytanı ateşten yaratmıştır.

Ayrıca ambardaki çekirdeklerin ağaç olması için toprağa atılması gerekiyor. Görünüşte toprak altı karanlık ve sıkıcıdır. Ancak ağaç olmanın yolu oradan geçiyor. Binlerce sene ambarda kalsa ağaç olamıyor.

İşte Allah, cennet ambarında duran babamız Adem Peygamberi (as) dünya tarlasına gönderiyor. Ağaç olarak cennete dönmesi için de şeytan ateşine oturtuyor. İbadet toprağına gömüyor. Böylece ağaç olarak cennete geri dönüyor. Bizim durumumuz da böyledir.

İnsanın aklını meşgul eden ve zihnini yoran hadiselerden birisi de, Hz. Âdem (as)'in cennetten çıkarılışı, dünyaya gönderilişi ve bu hadiseye de şeytanın sebep oluşudur. Bazı kimselerin aklına şöyle bir soru gelmektedir:

"Eğer şeytan olmasaydı, Hz. Âdem cennette kalacak ve biz de orada mı bulunacaktık?"

Bu konunun izahında, Cenab-ı Hakk'ın, Hz. Âdem (as)'i yaratmazdan önce meleklerle olan konuşmasına dikkat edelim. Bakara Suresinde şöyle anlatılmaktadır:

> "Hani, rabbin meleklere, ben yeryüzünde bir halife yaratacağım dedi. Onlar, 'Bizler hamdinle sana tesbih ve seni takdis edip dururken, yeryüzünde fesat çıkaracak, orada kan dökecek insanı mı halife kılıyorsun?' dediler. Allah da onlara, sizin bilemeyeceğinizi herhalde ben bilirim dedi." (Bakara, 2/30)

Ayet-i kerimenin mealinde de görüldüğü gibi, Cenab-ı Hak daha Hz. Âdem (as)'i yaratmadan önce insan nevini yeryüzünde var edeceğini haber vermektedir. Yani insanların cennette değil de, dünyada yaşayacaklarını bildirmektedir. Şeytanın Hz. Âdem (as)'i aldatması, insanın dünyaya gönderilmesine sadece bir sebep olmuştur.

Diğer taraftan, meleklerden farklı olarak insana nefis ve şehevi hisler verilmiştir. Bu hislerin akislerinin görülmesi için insanların dünyaya gönderilmesi, onlara bazı sorumlulukların verilmesi ve bir imtihana tabi tutulması gerekliydi. Ta ki, insan bu imtihan ve tecrübe sonunda ya cennete layık bir kıymet alsın, yahut cehenneme ehil olacak bir vaziyete girsin.

Kur'an'da geçen kelimelerin hangi anlamda kullanıldığı çok önemlidir. Peygamberlerin masum olduğu düşünülürse bunun kesinlikle bilinçli bir isyan olmadığı açıkça anlaşılır. Nitekim bundan önceki ayetlerde olay anlatılırken Hz. Adem (as)'in bu sözü unuttuğu belirtilir:

> "Doğrusu bundan önce Âdem'e (bu ağaçtan yeme diye) emrettik, fakat unuttu ve biz onda bir azim (bir kararlılık) bulmadık." (Taha, 20/115)

Demek Hz. Adem (as)'in bu davranışı Allah'ın emrine karşı gelmek gibi bilinçli bir hareket değildir. Bu nedenle ayeti bizim anladığımız isyan olarak değil şöyle anlamak mümkündür:

> "Bunun üzerine ikisi de o ağaçtan yediler. Hemen ayıp yerleri kendilerine açılıp görünüverdi. Ve üzerlerine cennet yaprağından örtüp yamamaya başladılar. Âdem Rabbinin emrinden çıktı da şaşırdı." (Taha, 20/121)

Peygamberler günah işlemez

Günahlar, büyük ve küçük olmak üzere iki kısımdır. Büyük günahların başlıcaları şunlardır: *Adam öldürme, zina, içki içme, ana babaya karşı gelme, kumar, yalancı şahitlik, dine zarar verecek bid'atlara taraftar olmak.*1

Bütün peygamberler gerek peygamberliklerinden önce, gerekse peygamberliklerinden sonra hiçbir şekilde büyük günah işlememişlerdir.

Ancak, bazı peygamberler hata yoluyla, unutmak veya daha iyiyi terk etmek suretiyle bizim bildiğimiz şeklin dışında "zelle" denen bazı hatalar işlemişlerdir.2 Hz. Adem (as)'in cennette iken yasak ağacın meyvelerinden yemesi zelleye misal olarak verilebilir. Hz. Âdem (as), yasak meyvelerden yemekle bizim bildiğimiz mânâda bir günah işlememiş, daha iyi olanı terk etmiştir. Neticede de, bu hatalarından dolayı cennet nimetlerinden mahrum kaldılar. Cennette günah ve sevap mefhumunun olmaması bu günahın, bilinenden başka bir şeklinin olduğu da anlaşılır.

Cennet nimetlerinden birisi de, orada "tuvalete gitme" gibi bir ihtiyacın mevcut olmadığıdır. 3 Cennette yenip içilen şeylerin artıkları olmadığından Hz. Âdem (as) ve Havva, cennette büyük ve küçük abdest yapmıyorlardı. Avret mahalleri elbise veya bir nurla kendilerinden gizlenmişti.4 Yasak ağacın meyvelerinden yemeleri avret yerlerinin açılmasına, küçük ve büyük abdest gibi eza verecek şeylere sebep olacağı için Cenab-ı Hak o ağaçtan yemelerini men etmişti.5 Nitekim, yasak ağacın meyvelerini yedikleri anda, daha önce hiç görmedikleri avret yerleri açılıverdi. O yerlerin açılması uygun olmadığı için yaprakla örtünmeye başladılar.6

Hz. Âdem (as)'in yasak ağacın meyvesinden yiyerek cennetten çıkarılmasında kaderin hissesini

unutmamak gerekir. Çünkü, Cenab-ı Hakk'an insanı yaratmasındaki hikmet ve maksadın gerçekleşmesi, ancak Hz. Âdem (as) ve Havva'nın cennetten yeryüzüne inmesiyle mümkün olmuştur. Ebu'l-Hasen-i Şâzelî, Hz. Âdem (as)'in zellesi hakkında şöyle der:

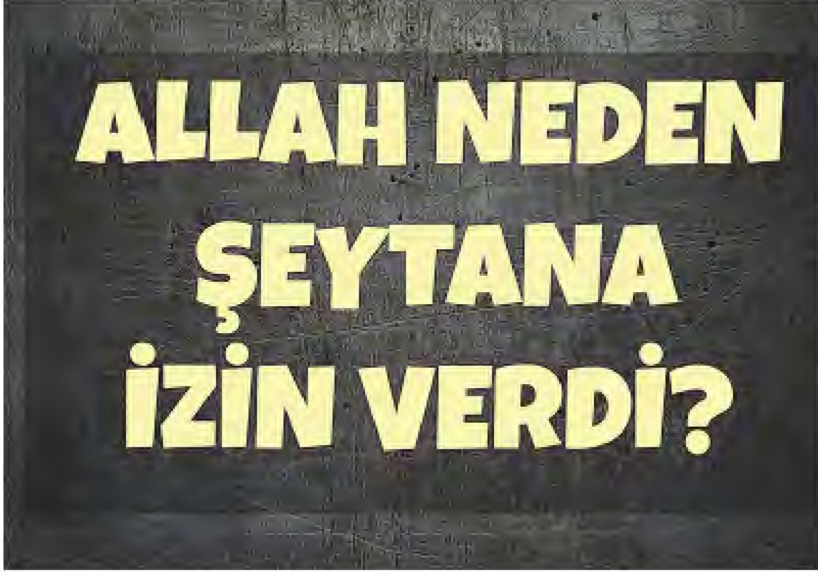
> *"Ne hikmetli bir günah ki, kıyamete kadar gelecek insanlara tevbenin meşru kılınmasına sebep olmuştur."*7

Kaynak: www.sarularlaislamiyet.com

Allah Neden Şeytana İzin Verdi?

ateistlerecevap.org/2017/01/allah-neden-seytana-izin-verdi.html

by Ateistlere Cevap - January 27, 2017

Aslında yaptıklarından ve yarattıklarından dolayı "kimse Allah'a hesap soramaz" *(Enbiya, 21/23)* Ancak bizler, insan olmanın gereği olarak her konuda olduğu gibi, bu konuda da Hz. İbrahim (as) gibi, "kalbimizin tatmin olmasını" *(Bakara, 2/260)* istiyoruz. İşte bu yüzden de aklımıza ister istemez şu soru geliyor:

– Öyleyse neden, Allah şeytanı ve kötülükleri yaratmış da bize musallat etmiş? Kötülüğü yaratmak kötü, şerri yaratmak da şer değil mi?

Hemen ifade edelim ki, şerrin yaratılması şer değildir; şerri işlemek şerdir. Çünkü Allah bir şeyi şer olsun diye yaratmıyor; hayır olsun diye yaratıyor. Allah'ın hayır olarak yarattığı şeyleri de bizler hakkımızda şerre çeviririz. Mesela, şeytan ateşten yaratılmıştır ve bu konuda en güzel örnek de ateştir. Ateşin yaratılması şer değildir, ancak ona dokunmak şerdir. İnsan ateşi muhafaza altına alırsa ondan faydalanır; aksi hâlde zarar görür.

Buna bir başka örnek de yağmurdur. Yağmurun gelmesinin binlerle neticeleri var, bütünü de güzeldir. Tedbirsizliği yüzünden bazıları yağmurdan zarar görseler, *"Yağmurun yaratılması rahmet değildir."* diyemezler ve "şerdir" diye hükmedemezler.

Allah Teâla günah işleme kabiliyeti olmayan meleklerle, hiç sorumlu olmayan hayvanları yaratmıştır. Bu iki varlıktan başka, hem melekleri geçecek kadar mükemmel, hem de aklı olmayan hayvanlardan daha aşağı olacak kadar kötü olma özelliğindeki insanı yaratmıştır. Bu noktada insanın terakkisine yol açmak üzere şeytana fırsat tanınmış ve insana kötülüğü emreden bir nefis verilmiştir.

Dünya ahiretin tarlasıdır. Ahiretin iki menzili olan cennet de cehennem de insanların imanlarının ve amellerinin meyvesi olacaktır. Bunun için insan nevi bir imtihana tabi tutulmuştur. *Hayatını iman ve sahil amel üzere geçirip bütün işlerini istikamet üzere gören*

insanlar, cennete layık bir kıymet alırlar. Aksi yolda gidenler ise cehennem ehli olurlar.
İnsan, nefsine uymaz ve şeytanı dinlemezse manen terakki eder ve meleklerden daha yüce bir makama erebilir. Aksini yaptığı taktirde de hayvanlardan daha aşağılara düşebilir.
Bilindiği gibi, elmasla kömürün aslı karbondur. Ancak diziliş farklılığından dolayı biri elmas diğeri kömür olmuştur. Aynı şekilde insanların da aslı birdir. Bütün insanlar aynı maddi ve manevi cihazlarla donatılmışlardır. Ancak, bunların doğru yahut yanlış kullanılmalarıyla insanlar arasındaki farklılık ortaya çıkmış ve toplumda elmas ruhlular yanında kömür ruhlular da ortaya çıkmıştır.
Meselenin bir başka boyutu da şudur. İnsan, şeytana uymakla kendini zarara soktuğu gibi, *"Sebep olan işleyen gibidir."* kaidesine göre bu işte şeytan da büyük bir sorumluk altına girer ve cehennemdeki azabını artırmış olur. İnsanları yoldan çıkarmak üzere kendisine tanınmasını istediği fırsat, başına bela olacak ve istikametten saptırdığı kişilerin azaplarının bir katı da ona tattırılacaktır.
Cenab-ı Hak dileseydi şeytana bu fırsatı vermeyebilirdi. O zaman onun görevini de insan nefsi üstlenmiş olurdu. Sonuç değişmezdi. Kendisine insanları yoldan çıkarmak için çalışma fırsatının verilmesiyle şeytan büyük bir zarara uğramış, tabiri caizse, küstahlığının cezasını böylece görmüştür.
Kaynak: www.sarularlaislamiyet.com

Allah Egoist midir? Neden ona ibadet etmizi istiyor ve etmezsek cehennem ile tehdit ediyor?

ateistlerecevap.org/2017/01/allah-egoist-midir.html

by Ateistlere Cevap - January 27, 2017

Allah Egosit midir?

Soru: Allah neden hep onu zikretmemizi onu anmamızı ona dua etmemizi istiyor .Biz onu zikredersek onun için ne değişir peki onun için hiç birşey değişmiyorsa neden onu zikredip ona ibadet etmemizi istiyor ve ibadet etmediğimiz zaman bizi cehennem ateşi ile tehdit ediyor?

Cevap: Öncelikle bizim Allah'a ibadet ettiğimiz zaman Allah bir şey kazanmaz veya kaybetmez o bizi düşündüğü için ona ibadet etmemizi ister bir örnek ile açıklayayım akılda daha kalıcı olur.

> Varsayalım ki anneniz kalp hastası eğer onu tedavi ettirmez isen ölecek doktor sana "X" ilacını öneriyor peki doktor sana "X" ilacını tavsiye ettiği zaman bir karı oldu mu hayır, bir çıkarı oldu mu hayır, sadece senin iyiliğin için sana o ilacı önerdi.

– "Egoist" demek, sadece kendini düşünen, kendi menfaatini ön planda tutan, yalnız kendini nazara veren demektir.
Oysa Allah'ın bu kadar nimetleri insanlar için hazırlaması, yeryüzünü bin bir çeşit nimetlerle donatılmış bir sofra halinde sergilemesi, onun kullarına, yaratıklarına, sanatına ne kadar değer verdiğini ve sonsuz rahmetini göstermektedir.
– Allah kendini Samed *(İhlas suresi, 2)* olarak nitelemiştir. Samed demek, her şeyin kendisine muhtaç olduğu, fakat kendisinin hiçbir şeye muhtaç olmadığı varlık demektir. Hiçbir şeye muhtaç olmayan ve her şeyin kendisine muhtaç olduğu ve kendisinin bütün bu muhtaçların ihtiyaçlarını fiilen yerine getirdiği gözle görülen yüceler yücesi Allah hakkında "egoist" demek, vicdan ve insaf ölçülerinden fersah fersah uzaklaşmak anlamına gelir.
Bu konuda yüzlerce ayetten sadece aşağıdaki ayeti ön yargısız okumanızı tavsiye ederiz:

> *"Göklerin ve yerin* yaratılışında, *gece ile gündüzün* sürelerinin değişmesinde, *insanlara fayda sağlamak üzere* denizlerde *gemilerin* süzülüşünde, Allah'ın gökten indirip kendisiyle ölmüş yeri canlandırdığı *yağmurda* ve yeryüzünde hayat verip yaydığı *canlılarda, rüzgarların* yönlerini değiştirip durmasında, gökle yer arasında emre hazır *bulutların* duruşunda, *elbette aklını çalıştıran kimseler için Allah'ın varlığına ve birliğine nice deliller* vardır." *(Bakara, 2/164)*

– Allah'a -haşa- "egoist" diyen insanların varlığı bile, Kur'an'ın defalarca Allah'ın kudretini vurgulamasının ne kadar doğru ve isabetli olduğunun en açık göstergesidir. Bugün binlerce insan hâlâ Allah'ın varlığında, sonsuz ilim ve kudretinde tereddüt gösteriyorsa, Kur'an'daki bu konuların tekrar tekrar vurgulanmasının ne kadar haklı olduğunu göstermektedir.
– Allah, hiç şüphesiz hiç kimsenin ne övgüsünden ne de yergisinden etkilenir. Ancak, o sonsuz rahmetiyle kullarının edepli olmalarını, insan gibi insan olmalarını ve cennet için ortaya koyduğu kriterlere uygun bir performans göstermelerini istediği için, defalarca insanları uyarıyor, kendi isimlerinin tecellilerine dikkat çekiyor.
Mesela *-ayet manalarının özetiyle-* diyor ki, bakın: bu kâinatı yaratmak sonsuz ilim ve kudreti gerektirir. Madem kâinat var, öyleyse sonsuz ilim ve kudret sahibi Allah da vardır. Öyleyse, bu kâinatın tesadüf oyuncağı olarak ortaya çıktığını düşünerek hem size verdiğim aklınıza hakaret etmiş hem de Allah'ın sonsuz ilim ve kudretini görmeyen bir körlüğe düşmüş olursunuz. Çünkü;
Çok iyi biliyor ve görüyorsunuz ki, bir tek harf yazarsız olmaz, bir iğne bile ustasız olmaz, bir

köy bile muhtarsız/idarecisiz olmaz.. Mesele bu kadar açık iken, nasıl olur da -örneğin- yüz trilyon hücreden meydana gelen insan gibi harika bir kitabı yazarsız düşünebiliyorsunuz!.. Nasıl olur da -mesela- kâinat çapında görülen harika sanat tablolarını ustasız olduğu ihtimaline kapılabiliyorsunuz?!.
Ve nasıl olurda -örneğin- milyarlar seneden beri hiçbir trafik kazasına meydan vermeden hareket eden, güneş sistemin -güneşiyle, ayı ile, yerküresiyle, atmosferiyle- yüzlerce hikmetli ve gayeli işleri başarmak için gösterdiği bu harika görev aşkını, ödev performansını tesadüfe verebiliyorsunuz?!.
– Madem -bu saydığımız- ilmi gerçeklerin tanıklığıyla, bu kâinatın/evrenin şahadetiyle Allah'ın sonsuz ilim ve kudreti vardır, öyleyse aynı kudretle sizi tekrar diriltip hesaba çekeceğinden asla şüphe etmeyin. Sonra size yazık olur, bu cehaletinizin cezasını ağır ödeyeceksiniz.
– Şimdi bu kadar önemli bir konuda bu uyarıları tekrar etmeyi Allah'ın kullarına olan sonsuz merhametini düşünmeyip, "egoistlik" olarak değerlendirmenin elbette bir hesabı olacaktır.
– İlginçtir, Kur'an'da sözlü olarak tekrar edilen aynı sonsuz rahmetin ontolojik olarak yapılan tekrarlarına kimse itiraz etmiyor. Örneğin kimse kalkıp da:

> *"Niçin her gün güneş tekrar edip doğuyor..*
> *Niçin her gün çeşitli nimetler bize ikram ediliyor..*
> *Niçin bizim akciğerlerimiz atmosferdeki oksijen tüpüne bağlanmış her saniye tekrar tekrar nefes almamızı sağlıyor..*
> *Niçin günde bir kaç kez bize su içiriliyor, yemek yediriliyor..*
> *Her gece neden uyutuluyoruz, ardından her sabah tekrar tekrar diriltiliyoruz.. "*

diye itiraz etmiyor..
Çünkü bütün bunlar kudreti, hikmeti ve rahmeti sonsuz olan Allah'ın kullarına yaptığı iyilikler olduğunu, bunlar olmadan yaşamanın mümkün olmadığını biliyor da ondan itiraz etmiyor…
– Kur'an'da yer alan her bir tekrar gerçekte tekrar olmayıp, ilgili konuya yeni bir boyut kazandırmaya, işin ehli olanlara daha derin işaretler vermeye, gafil olanları şiddetle uyarmaya yöneliktir.
– Şimdi bir doktor, defalarca bir hastayı muayene etse, tekrar tekrar tahlillerini yaptırsa, günde defalarca bir ilacı almasını tavsiye etse, söz konusu hasta *-aklı varsa-* bundan memnun olmaz mı?
– Bir anne-babanın o inkâr edilmez şefkatlerinin bir gereği olarak çocuklarını her gün bazı kötülüklerden uzak durmasını tavsiye etmelerini "egoist" olduklarına verilebilir mi?
Bir öğretmenin talebelerine her gün derslerini iyi çalışmalarını söylemesini "egoist" olduğuna yorumlanabilir mi?
Bir komutanın her gün askerlerine talim yaptırması "egoist" olduğuna kanıt gösterilebilir mi?

– Peki her gün defalarca maddi bedenimiz için gıdalar alıyoruz da manevi -rahi, aklî, vicdanî- bünyemiz için maddi gıdalardan daha elzem olan manevi gıdaları, yani Allah'ın o şefkat dolu emir ve yasaklarından ibaret olan Kur'an'da tavsiyelerini nasıl olur da bir fazlalık olarak değerlendirebiliriz?..
– Son olarak söyleyeceğimiz şudur: Önce Allah'a, Resulullah (asm)'a, Kur'an'a iman edelim ki, her gün defalarca kalbimizi tekrar tekrar bozan şeytanın bu gibi vesveselerine set çekelim. Aynen bu örnekteki gibi de Allah ou zikretmemizi istiyor çünkü bizi seviyor. Bu örnekler daha da çoğaltılabilir eğer tamin olmadıysanız yorumda belirtin.
Konuyu daha iyi ve daha derin öğrenmek için aşağıdaki videoları izleyin.

Allah'ı (haşa) Kim yarattı?

ateistlerecevap.org/2017/01/allah-kim-yara.html

by Ateistlere Cevap - January 26, 2017

Allah'ı (haşa) Kim yarattı?
Örnekler ile açıklama:

Teselsülün muhal olduğuna dair bazı misaller takdim edelim:

On-on beş vagonlu bir tren düşününüz. Bu vagonlardan herbirisini bir önceki vagon çeker. Ve nihayet iş lokomotife dayandığında artık *"Lokomotifi kim çekiyor?"* diye bir soru sorulamaz. Zira, çekip fakat çekilmeyen bir lokomotif olmazsa bu nizam bozulur ve hareket meydana gelmez.

Aynı şekilde, bir şekerin nasıl yapıldığını sorsak, bize cevaben, şeker fabrikasında yapıldığı söylenecektir. Şeker fabrikasındaki âletlerin nerede yapıldığını sorduğumuzda onların da tezgâhları gösterilecektir. Sonunda mesele bir zatın ilmine, iradesine ve kudretine dayanmazsa, tezgâhın da tezgâhı sorulacak ve teselsüle gidilecektir.

Diğer taraftan bir elma, tabiri caiz ise, elma fabrikası olan ağacında yapılmaktadır. Bu ağaç ise kâinat fabrikasında inşa edilmiştir. Eğer elma ağacının da kâinatın da yapılması sonsuz bir ilim ve kudret sahibine verilmezse, kâinat fabrikasına da bir fabrika, o fabrikaya da bir fabrika gerekecek ve çıkmaza girilecektir.

Bir asker emri onbaşıdan, o da yüzbaşıdan ve başkumandan da padişahtan alır. *"Ya padişah kimden emir alıyor?"* şeklinde bir soru sorulamaz. Zira padişah da birinden emir alsa, o da asker derecesine iner ve emir aldığı zât padişah olur. Bu durumda birinci şahıs padişah değildir ki: *"Padişah kimden emir alıyor?"* diye bir soru sorulabilsin. Padişah denilince, emir veren, fakat emir almayan bir hükümdar akla gelir.

Bu misâllerden anlaşıldığı gibi, bu kâinatın yaratılışının; zâtı, esması ve sıfatlarıyla ezelî ve ebedî olan Allah'ın ilim, irade ve kudretine dayanması zaruridir.

"Cenâb-ı Hakk'ı -hâşâ- kim yarattı?" diye firavunâne soru soranlar "teselsülün muhal oduğunu" bilmediklerini ve nefisleriyle bir demogoji yaptıklarını açığa vurmuş olurlar.

Detaylı açıklama
Değerli kardeşimiz,
Zamanımızda saf zihinleri bulandırmak, körpe dimağları ifsat etmek için ortaya atılan sorulardan biri de *"Bu mahlûkatı Allah yarattı, peki ya Allah'ı -hâşâ- kim yarattı?"* sorusudur. Aynı soru müşrikler tarafından bizzat Peygamber Efendimize (asm.) sorulmuş ve bu soru üzerine Cebrail (as.), Allahü Azîmüşşân'dan İhlâs Sûresini cevap olarak getirmiştir. Bu sûre ile şirkin bütün nevileri kökünden kesilip atılıyor, tevhidin bütün mertebeleri en güzel bir şekilde izah ve ispat ediliyordu. Resûl-i Ekrem Efendimiz (asm.) de bu soruyu soran kimselere yine İhlâs Sûresi ile cevap verilmesini beyan buyurmuşlardır.(1)
Biz de Resûlulluh'a (asm.) ittiba ederek bu soruya İhlâs Sûresi ile cevap vereceğiz. Cenâb-ı Hak İhlâs suresinde kendisini kullarına şöylece bildirmektedir:

> "De ki: O Allah'dır, Ehad'dir. (O) Allah'tır, Samed'dir. Doğurmadığı gibi, doğmamıştır da. Hiçbir şey O'nun dengi (ve benzeri) değildir."

Bu sûre Allah'ın varlığının, birliğinin, eşi ve dengi olmadığının en güzel, en cami bir ifadesidir ve Kur'ân-ı Kerîm'in tevhid noktasında bir özeti gibidir. Bu konudaki diğer âyet-i kerîmeler, bir bakıma bu sûrenin tefsiri hükmündedirler.

"De ki: O Allah'dır, Ehad'dir."

Âyet-i kerîmedeki Allah lâfzı Cenâb-ı Hakk'ın zâtına işaret etmekte, Ehad ise, O'nun birliğini ifade etmektedir. Burada şunu belirtmek gerekir, Ehad ism-i şerifi *"adet olarak"* bir demek olmayıp, *"yegâne birdir", "tek birdir", "şeriksiz birdir", "kendinden başkası hep mahlûk olan"* manasına gelir. Yâni O'ndan başka bütün birler adet olarak birdirler, mahlûkturlar, mümkindirler.
Cenâb-ı Hakk'ın zâtının bir olduğunu, kudsî mahiyetinin hiçbir mahiyete benzemediğini, mekândan ve zamandan, cisimden ve cisme ait bütün özelliklerden münezzeh olduğunu ifade eder.
Cenâb-ı Hakk'ı "Ehad" olarak bilen bir insan *"O'nu kimin yarattığı"* gibi bir sorunun ne kadar saçma olduğunu hemen anlar. Böyle bir mü'mini hiçbir vehim ve vesvese şüpheye ve tereddüde düşüremez.

"(O) Allah'tır, Samed'dir."

Yâni, O hiçbir şeye muhtaç değildir, her şey O'na muhtaçtır. Bütün istek ve arzulara cevap veren, bütün ihtiyaçları gideren yegâne merci O'dur.

"Doğurmadığı gibi…"

Yani, Ehad ve Samed olan Allahü Teâlâ, evlâd sahibi olmaktan, doğurmaktan ve bölünüp – parçalanmaktan münezzehtir.
"Allahü Teâlâ, Ehad, Samed olduğu için tecezzi etmez, O'ndan ne bir cüz, ne bir cevher, ne bir madde kopup ayrılmaz, çıkmaz. O'nun cinsi, nevi, benzeri olmaz. Hiçbir ihtiyacı ve eksiği bulunmaz. Ancak O'nun ilminde bulunan her şey, yine O'nun yaratmayı dilemesiyle vücuda gelir. 'Ol' demesiyle olur."(2)
O Vahid-i Ehad bölünme ve parçalanmadan münezzeh olduğu için, kendi zâtından bir ilâh sudur etmesi muhaldir. Mahlûkatını ilmi, iradesi, kudreti ile yaratır. Yarattığı mahlûkatın O'na denk yahut O'ndan güçlü olması muhaldir.

"… doğmamıştır da."

Yâni, bir başkasından doğmamıştır, sonradan olmamıştır; evveli yoktur, ezelîdir. O'nun olmadığı bir zaman tasavvur edilemez.
Bu ayet, Allahü Teâlâ hakkında babalığı, analığı, başkasından doğmuş olmayı reddetmekle, başta Hristiyanların "teslis" akidesi olmak üzere her türlü velediyet fikrini reddeder.

"Hiçbir şey O'nun dengi (ve benzeri) değildir."

Merhum Elmalılı Hamdi Efendi, bu âyetin tefsirinde şöyle buyurur:

> *"Ne öncesinde doğuran bir sabıkı ve üstünü, ne de sonrasında doğmuş ve doğacak bir astı ve eki yoktur. Şan ve değer bakımından da O'na eşdeğer olacak hiçbir şekilde hiçbir denk mevcut değildir. Ne zatında, ne sıfatında hiçbir eşiti, hiçbir benzeri, ne zıtlaşacak, ne birleşek şekilde hiçbir eş, arkadaş, ortak veya rakip olmamıştır ve olamaz. Yani ezelde olmadığı gibi, bundan sonra da olmayacaktır. O'ndan başka bir 'Vacibu'l-vücud' yoktur. Ezelde olmayınca sonradan olması da muhaldir. Bunu ihtara hacet yoktur. Çünkü sonradan olanlar hâdis ve mahluk olacağı için zaten O'na denk ve eşit olması mümkün değildir. Çünkü sonradan olanda ne kadar kemal farz edilirse edilsin yine de mahluktur."*(3)

Sûrenin önceki âyetleri tevhidin bütün mertebelerini özet olarak ifade ettiği gibi, bu âyet-i kerîme de Cenâb-ı Hakk'ın zâtında benzeri, fiillerinde ortağı ve sıfatında misli bulunmadığını beyan ile şirkin akla gelebilecek bütün türlerini reddetmektedir.
İhlas suresinin kısa bir açıklamasını verdikten sonra, söz konusu soru hakkında şunları da ifade etmekte fayda görüyoruz:
Şu varlık aleminin yaratıcısı ancak ve ancak vücudu vâcib, ezelî ve ebedî, zâtında ve sıfatlarında benzeri bulunmayan Allah'dır. Elbette, O Zât-ı Akdes hakkında böyle bir soru sorulamaz. Çünkü *"kim yarattı"* sorusu ancak mahlûkat için sorulabilir.
Allahü Teâlâ Ehad'dir; birdir, zatında şeriki yoktur.
Allahü Teâlâ Samed'dir. Bütün mahlûkat yaratılmalarında, devam ve bekalarında, idare ve tedbirlerinde her an O'na muhtaçtır. Hiçbir şeye muhtaç olmayan
O Ehad ve Samed hakkında böyle bir soru sormak O'nu tanımamanın, bilmemenin bir ifadesidir.
Allahü Azîmüşşân doğmadan ve doğurulmadan münezzehtir. Ezelî ve ebedî olan ve kendisinden üstün bir varlık tasavvur edilmeyen O Zât-ı Zülcelâl'in, bir başkasının tesiri ile vücuda gelmesi nasıl tevehhüm edilebilir?
Allahü Teâlâ'nın eşi, benzeri, dengi ve misli yoktur. Ne ulûhiyyetinde ne rubûbiyetinde ne mabudiyetinde ne hallâkiyetinde ve ne de hâkimiyetinde O'na denk ve misil olacak hiçbir varlık düşünülemez. Zerre kadar aklı olan bir insan böyle bir Zât hakkında bu çelişkili sorunun sorulamayacağını bilir.
Evet*, "Cenâb-ı Hakk'ı -hâşâ- kim yarattı?"* sorusunda açık bir çelişki vardır. Şöyle ki: Allahü Teâlâ Hazretlerinin vücudu zâtidir. Ezelî ve ebedîdir. Eşi ve benzeri yoktur. Her şeyi yaratan ve her şeyin kendisine muhtaç olduğu bir Zata yaratılma izafe edilirse çelişki ortaya çıkar. Hakikatlerin zıddına dönüşmesi gerekir.

> "İnkılâb-ı hakâik, ittifaken muhaldir ve inkılâb-ı hakâik içinde muhal-ender muhal, bir zıddın kendi zıddına inkılâbıdır. Ve bu inkılâb-ı ezdad içinde bilbedahe bin derece muhal şudur ki: Zıt, kendi mahiyetinde kalmakla beraber, kendi zıddının aynı olsun."(4)

Soru bu hakikatin ışığında incelendiğinde şu tezatlar ortaya çıkar:
Allahü Teâlâ'nın -hâşâ- yaratıldığı vehmedilirse o hâlde, O Zât-ı Mukaddes'in hem ezelî, hem hadis (sonradan yaratılmış), hem Hâlık, hem mahlûk, hem sonsuz kadir, hem sonsuz âciz, kısacası, hem ulûhiyetin sonsuz kemâl sıfatlarına, hem de mahlûkiyetin sonsuz eksik sıfatlarına sahip olması lâzım gelir.
Soru böyle sonsuz çelişki ve zıtlıklar taşıdığı gibi, birçok imkansızlıkları da içine almaktadır. Bunlardan sadece birisi olan "teselsülün muhaliyeti"ni nazara vermekle yetineceğiz.
Bir an için O Vâcib-ül Vücud hakkında böyle bir soru sorulduğu farzedilse, o zaman bu soru

o noktada kalmaz. Yâni Cenâb-ı Hakk'ı yarattığı vehmedilen o halikın da bir halikı, onun da halikı… sorulur. Böylece soru silsile hâline sonsuza kadar gider. O hâlde bu sorunun mahiyeti muhale, imkânsızlığa dayanır ve böyle bir soru sorulamaz.
Teselsülün muhal olduğuna dair bazı misaller takdim edelim:
On-on beş vagonlu bir tren düşününüz. Bu vagonlardan herbirisini bir önceki vagon çeker. Ve nihayet iş lokomotife dayandığında artık *"Lokomotifi kim çekiyor?"* diye bir soru sorulamaz. Zira, çekip fakat çekilmeyen bir lokomotif olmazsa bu nizam bozulur ve hareket meydana gelmez.
Aynı şekilde, bir şekerin nasıl yapıldığını sorsak, bize cevaben, şeker fabrikasında yapıldığı söylenecektir. Şeker fabrikasındaki âletlerin nerede yapıldığını sorduğumuzda onların da tezgâhları gösterilecektir. Sonunda mesele bir zatın ilmine, iradesine ve kudretine dayanmazsa, tezgâhın da tezgâhı sorulacak ve teselsüle gidilecektir.
Diğer taraftan bir elma, tabiri caiz ise, elma fabrikası olan ağacında yapılmaktadır. Bu ağaç ise kâinat fabrikasında inşa edilmiştir. Eğer elma ağacının da kâinatın da yapılması sonsuz bir ilim ve kudret sahibine verilmezse, kâinat fabrikasına da bir fabrika, o fabrikaya da bir fabrika gerekecek ve çıkmaza girilecektir.
Bir asker emri onbaşıdan, o da yüzbaşıdan ve başkumandan da padişahtan alır. *"Ya padişah kimden emir alıyor?"* şeklinde bir soru sorulamaz. Zira padişah da birinden emir alsa, o da asker derecesine iner ve emir aldığı zât padişah olur. Bu durumda birinci şahıs padişah değildir ki: *"Padişah kimden emir alıyor?"* diye bir soru sorulabilsin. Padişah denilince, emir veren, fakat emir almayan bir hükümdar akla gelir.
Bu misâllerden anlaşıldığı gibi, bu kâinatın yaratılışının; zâtı, esması ve sıfatlarıyla ezelî ve ebedî olan Allah'ın ilim, irade ve kudretine dayanması zaruridir.
"Cenâb-ı Hakk'ı -hâşâ- kim yarattı?" diye firavunâne soru soranlar "teselsülün muhal oduğunu" bilmediklerini ve nefisleriyle bir demogoji yaptıklarını açığa vurmuş olurlar.
Dipnotlar:
(1) Hak Dini Kuran Dili, 9/6272; Fahruddin Er-Râzi, Tefsir-i Kebir Mefâtihu'l-Gayb, Akçağ Yayınları: 23/554-555.; Suyûtî, Lübâbun-Nukûl, 11,199-211; Alusi, XXX, 270-27I.
(2) Elmalılı Hamdi Yazır, H.D.K.D., Cilt 9, s. 6321.
(3) Elmalılı Hamdi Yazır, a.g.e., s. 6333.
(4) Said Nursî, Sözler, s. 65.

↓↓↓↓↓

Kafirleri bulduğunuz yerde öldürün ayeti

ateistlerecevap.org/2017/01/kafirleri-buldugunuz-yerde-oldurun-ayeti.html

by Ateistlere Cevap - January 26, 2017

Serçe parmağının ucuna bakarak bir insanın resmini çizmek ne kadar yanlış bir sonuç doğurursa, bir tek ayetin sadece mealine bakarak Kur'an hakkında hüküm vermek de en az onun kadar yanıltıcı olur.
Bazı yazarların dillerine doladıkları ve İslam'ın evrenselliğine, toleransına, ondaki engin fikir hürriyetine perde çekmek için yanlış yorumladıkları bir ayet-i kerime var:

> "Onları bulduğunuz yerde öldürün. Sizi yurtlarınızdan çıkardıkları gibi siz de onları çıkarın. Fitne çıkarmak adam öldürmekten daha kötüdür…" *(Bakara, 2/191)*

Konunun tahliline geçmeden önce bazı Kur'an hükümlerini hatırlamak gerekiyor. Ta ki, Kur'anın gerçek maksadı anlaşılsın ve bu ayetin de gerçek yorumu ortaya konulabilsin.
Konuyla yakından ilgili bir ayet-i kerime:

> "Dinde ikrah (zorlama) yoktur. Doğruluk sapıklıktan cidden ayrıldı…" *(Bakara, 2/256)*

Bu ayetin tefsirinde, ayet-i kerimeye "Zorlama denen şey dinde yoktur." manası da

verilerek,“Sadece dinî konularda değil, hiçbir konuda zorlamaya izin yoktur.” denilmiştir.
Aynı gerçeği ders veren bir başka ayet:

> “Eğer Rabbin dileseydi yeryüzündekilerin hepsi elbette iman ederlerdi. O halde sen, inanmaları için insanları zorlayacak mısın?” *(Yûnus, 10/99)*

Demek oluyor ki, peygamberlerin görevi ve Kur’anın hedefi hakkın ve hakikatin tebliğ edilmesi, duyurulmasıdır. İnsanlar bu dünyaya imtihan için gönderilmişlerdir. İmtihanın vazgeçilmez bir gereği de kişinin doğru ve yanlış yoldan birisini kendi iradesiyle seçebilmesidir. Zorlama iradeyi yok edeceğinden imtihanın da bir manası kalmaz.
Bu manaya kuvvet veren pek çok ayet vardır:

> “Allah dileseydi onlar şirk koşamazlardı. Seni onların üzerine bekçi kılmadık; sen onların vekili de değilsin.” *(En’am, 6/107)*
> “Peygambere düşen görev ancak tebliğdir (duyurmadır).” *(Mâide, 5/99)*
> “Allah, dileseydi hepinizi bir tek ümmet kılardı…” *(Nahl, 16/93)*
> Bir başka ayet-i kerimede şu hakikate dikkat çekilir:
> “Kim inkâr ederse bilmelidir ki, Allah bütün alemlerden ganidir (müstağnidir).”*(Âl-i İmrân, 3/97)*

Yani, Allah, yarattığı ve bizzat terbiye ettiği alemlerden hiçbirinin hiçbir şeyine muhtaç değildir. Güneşin ışığına, ağacın meyvesine, rüzgarın esmesine, mevsimlerin gelip gitmesine, canlıların görmesine, işitmesine muhtaç olmadığı gibi insanların inanmalarına, Onu tanımalarına, Ona ibadet etmelerine de muhtaç değildir.
Böyle pek çok ayet-i kerime var. Bunlardan çıkan ortak sonuç şudur: Allah’ın insanları imana, ibadete davet etmesi gibi, müminlere cihadı emretmesi de yine onların menfaati içindir. Bu mana bütün asırlar ve bütün insanlık alemi için geçerli olmakla birlikte, ayetlerin ilk muhatabı olan sahabelere ve Arap yarımadasındaki iman-küfür mücadelesine daha çok bakmaktadır.
İslam dini Arap yarımadasına zuhur ettiğinde o bölge insanlarının temel inancı

putperestlikti. Ve Kur'anın ana hedefi de kalplere "tevhid" inancını yerleştirmekti.
Fatiha Suresi, Allah'ın "Rabbü'l-alemîn" olduğunu ilan ile başlar. Bütün alemler, gökler, yerler, insanlar, hayvanlar, cinler, melekler, bütün bitki türleri ancak Allah'ın terbiyesiyle hazır hallerine kavuşmuş ve bu sayede görevlerini en iyi şekilde yerine getirebilmişlerdir. Bu bir tevhid dersidir.
Surenin devamında ancak Allah'a ibadet edileceği ve yine ancak ondan yardım dilenebileceği vurgulanır.
Bir başka ayette rızıkların ancak sema ile arzın işbirliğiyle teşekkül ettiğine dikkat çekilerek şükrün de yine ancak sema ve arzın Rabbine yapılması gerektiği ders verilir.
Bir diğer ayette bizzat Allah Resulüne (asm.) hitap edilerek,

> "Sen sevdiğini hidayete erdiremezsin; ancak Allah dilediğine hidayet verir ve hidayete girecek olanları en iyi O bilir." *(Kasas, 28/56)*

buyurulmakla en büyük nimet olan hidayete kavuşturmanın da ancak Allah'a mahsus olduğu ilan edilir.
Böylece baştan sona kadar tevhid dersi verilerek sonunda, Nas Suresinde, Allah'ın "Rabbü'n-nas" olduğu ifade edilir. İnsanları terbiye eden ancak Allah'tır. Gözlerini görecek, kulaklarını işitecek, midelerin hazmedecek şekilde terbiye eden O olduğu gibi, akıllarını anlayacak, kalplerini inanacak, sevecek, korkacak şekilde terbiye eden de yine ancak Odur.
Maziye nazar ettiğimizde bütün peygamberlerin ortak davalarının "tevhid" *(birlemek, Allah'ı bir bilmek)* olduğunu görürüz. İnsanlık aleminin yanlış da olsa bir şeylere inandığına, ateizmin kitle çapında fazla görülmediğine, ancak şirkin bütün çeşitleriyle insanları yoldan çıkaran en büyük "fitne" olduğuna şahit oluruz.
İşte tevhid inancının en büyük tebliğ edicisi olan Hazreti Muhammed (asm) Mekke'de yine en büyük mücadelesini şirke karşı vermeye başladığında bütün müşrikler karşısına çıktılar ve onu bu davasından vazgeçirmeye çalıştılar. Amcasını ricacı olarak gönderdiler. "Bir elime güneşi bir elime ayı koysalar, ben yine bu davadan vazgeçmem." cevabını alınca artık kuvvet, zorbalık ve işkence dönemi de başlamış oldu.
Şu nokta çok önemlidir: Mekke ve çevresinin müşrikleri başka beldelerdekinden çok farklıydı. Bunlar sadece batıl inançlarını kendi halleriyle yaşamakla kalmıyor, beldelerinde doğan tevhid nurunu söndürmeyi kendilerince kutsî bir ideal olarak benimsiyor, bu uğurda canlarını ve başlarını ortaya koyuyorlardı. Artık, iki şıktan başka bir seçenek görünmüyordu ortada. Ya tevhid inancı galip gelecek, insanlık alemine Kur'anın nuru ulaştırılacak, yahut insanların kalplerini batıl inançlar zaptedecekti. Başka bir ifadeyle, insanlara ya cennetin yolu gösterilecek, yahut cehenneme akış devam edecekti.
Kur'an'ın o dönemin müşrikleri hakkındaki şiddet ayetlerine bu gözle bakmak gerekir.
Mesele sadece birkaç müşrikle mücadele değil, top yekun şirk inancıyla ve onu temsil eden, onu korumak isteyenlerle mücadeledir. Nitekim, Kur'anın Mekke müşrikleri hakkındaki

şiddetli beyanlarını, yine bir nevi şirk inancını taşıyan başka kavimlere karşı sürdürmediğini görüyoruz. Teslis inancına sahip Hıristiyanlar ve diğer ehl-i kitap hakkındaki ifadeler hiç de öyle şiddetli değil.

> "Ehl-i kitapla ancak en güzel şekilde mücadele edin; içlerinden zulmedenler müstesna. Ve deyin ki, *'Hem bize indirilene, hem de size indirilene inandık. Bizim ilahımız da sizin ilahınız da birdir ve biz Ona teslim olmuşuzdur.'*" *(Ankebût, 29/46)*

Bu noktayı gözden ırak tutan birtakım çevreler şöyle diyorlar:

> "Onları bulduğunuz yerde öldürün. Sizi yurtlarınızdan çıkardıkları gibi siz de onları çıkarın. Fitne çıkarmak adam öldürmekten daha kötüdür…" *(Bakara, 2/191)*

ayeti ortada iken İslam'ın farklı inançlara karşı toleranslı olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz? Önemine binaen konuyu bazı yönleriyle biraz tahlil etmek gerekiyor: Ayet-i kerimenin muhatabı Arap müşrikleridir.

> "Ey akıl sahipleri! Kısasta sizin için hayat vardır." *(Bakara, 2/179)*

Bu ayetlerle onları öldürenleri öldürmeleri, yurtlarından çıkaranları yurtlarından çıkarmaları emredilirken, fitnenin adam öldürmekten daha kötü olduğu da ayrıca vurgulanmıştır. Bir insanı öldürmek onun bu fani dünya hayatından faydalanmasına son vermek demektir. Fitne çıkarmak, insanları putlara tapmaya zorlamak ise onları ebedi cehenneme atmaktır. Bu ikincinin birinciden çok daha kötü olduğu açıktır. Kaldı ki Mekke müşriklerindeki fitnenin bir de katillik boyutu vardır: Kızlarını diri diri toprağa gömmeleri ve müminleri öldürmek için onlara savaş açmış olmaları.
Aynı mananın işlendiği şu ayet-i kerimeleri de burada akdim edelim:

> "İman edenler Allah yolunda savaşırlar. İnkar edenler de tağut yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın. Çünkü şeytanın hilesi zayıftır." *(Nisa, 4/76)*
> "Fitne kalmayıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar, onlarla savaşın." *(Enfal, 8/39)*

Ayette geçen "onlar" kelimesinden kasıt müşriklerdir, "fitne"den kasıt da Allah'a ortak koşmaktır.

> "Fitne ortadan kalkıp, din yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse bilin ki düşmanlık ancak zalimlere karşıdır." *(Bakara, 2/193)*

Son ayet hakkında yapılan tefsirlerden çok önemli gördüğüm iki hususu nakletmek isterim:
"Bu ayetin sebeb-i nüzulü, ehl-i Mekke'nin müminlere eza eyleyerek irtidatlarını (İslam dininden dönmelerini) teklif ve ısrar etmeleridir. Şu halde mana-yı nazım, *"Siz müşrikleri katledin ki onlara galebe edesiniz ve … irtidat fitnesi kalmasın. Ve ezalarından kurtulmak için onlarla kıtal etmelisiniz. Ta ki, şirk ortadan kalksın, din-i tevhid onun yerine ikame olsun." (Konyalı M.Vehbi Ef. 1-2/331)*
Fitnenin ortadan kalkması için savaş emredilirken bir başka ayet-i kerime ile de şu sınırlamalar getirilmiştir:

> "Sizinle savaşanlarla Allah yolunda savaşın. Fakat haddi aşmayın. Çünkü Allah haddi aşanları sevmez." *(Bakara, 2/190)*

Savaş, Allah yolunda olacaktır; toprak istilası, ganimet elde etme, köle kazanma gibi bir menfaat için yapılan savaşlar "cihat" özelliği taşımazlar. İkinci bir kayıt olarak da "haddi aşmama" getirilmiştir. Suçluya hak ettiğinden daha fazla ceza vermek de bir nevi zulümdür; işkence etmek, organlarını kesmek gibi.
Konunun doğru yorumlanması için Tövbe Suresinin ilk ayetlerinin de yine doğru anlaşılması büyük önem arz ediyor:

> “Bu bir ayrılık ihtarıdır! Allah ve Resulü tarafından kendileriyle muahede yapmış olduğunuz müşriklere. Artık yeryüzünde dört ay dolaşınız. Ve biliniz ki, şüphe yok ki, Allah’ı aciz bırakacak değilsiniz. Ve muhakkak ki, Allah kâfirleri zelil kılıcıdır.” *(Tevbe, 9/1, 2)*

Bu ayetler, verdikleri sözlerinde durmayan müşrikler ile yapılmış olan anlaşmaların feshedildiğini bildirir. Ve kendilerine dört ay mühlet verilen o İslam düşmanlarının hüsrana uğrayacaklarını ihtar eder.
Bir sonraki ayette müşrikler tövbe etmeye çağrılır, aksi hale acıklı bir azaba uğrayacakları haber verilir.
Beşinci ayette ise “Artık haram aylar çıkınca o (muahede hükmüne riayet etmeyen) müşrikleri nerede bulursanız öldürünüz…” emri verilir.
Altıncı ayette, anlaşma süresi bitmiş olsa bile, o müşriklerden kim eman dilerse, ona eman verilmesi ifade edilir ve şöyle devam edilir:

> “Ta ki, Allah’ın kelamını dinlesin. Sonra (iman etmese de) onu emin bulunduğu mahalle ulaştır. Çünkü onlar şüphe yok ki bilmez bir kavimdir.”

Bu ayet-i kerimeler son nazil olan ayetlerdendir. Artık Müslümanlar galip gelmişler, müşriklere ya iman etmeleri yahut harbe razı olmaları tebliğ edilmiş, kendilerine inanmaları *(yahut göç etmeleri)*için dört ay gibi uzun bir süre tanınmış ve Allah Resulü (asm.) “Arap yarımadasında artık iki dinin olamayacağını” açıkça ilan etmiştir.
Bu ayetin ve hadisin kendilerine tebliğ edildiği kişiler, yirmi seneyi aşkın bir süre İslam’ın nurunu söndürmeye çalışmış, Müslümanları yurtlarından uzaklaştırmış, onları göç ettikleri Medine’de de rahat bırakmayıp Medine’ye kadar gelerek onların hayatlarına kast etmek istemiş, şirk yolunda nice ölüler vermiş, nice sahabeleri şehit etmiş inatçı, bir bakıma idealist ve kararlı müşriklerdir. Buna rağmen kendileriyle anlaşma yapılmış, sulh içinde yaşama yolu denenmiştir. Bu anlaşmaları bozan taraf *(iki kabile dışında)* hep müşrikler olmuşlardır. Süre dolduğunda bu işin de sona ereceği açıkça haber verilmiştir. Artık gönüllere ya tevhit inancı hakim olacak, yahut putperestlik hüküm sürecektir. Bu işe bir son verme zamanı gelmiştir. Müslümanlar galip hale gelmelerine rağmen karşı tarafa süre tanınmış, onlardan eman dileyip İslam’ı tanımak ve öğrenmek isteyenlere eman verilmiş, inanmasalar da hemen öldürülmeyip yurtlarına emniyet içine dönmeleri sağlanmıştır. Kaldı ki ayetin sonunda müşrikleri acıklı bir sonun beklediği bildirilmekle, kendileri son bir kez daha ikaz edilmiştir. Diğer müşriklerden ve Ehl-i kitaptan farklı olarak Mekke müşriklerine böyle bir muamelede

bulunulması, hak dinin ve tevhid inancının Mekke ve civarında iyice kökleşmesi ve oradan bütün cihana yayılması içindir. Çekirdek sağlam olacaktır ki ondan nice ağaçlar çıkabilsin. Artık Arap yarım adasında kimse putlara tapamayacak, kimse Kâbe'yi çıplak olarak tavaf edemeyecek, kimse kızlarını diri olarak toprağa gömemeyecek, herkes alemlerin Rabbi olan Allah'a inanacak, Onun emirlerine uyacak ve yasaklarından kaçınacaktır. Herkes ahiret yolcusu olduğunu bilecek ve o ebediyet yurdu için güzel ameller işleyecektir.
Böylece melekleri çok gerilerde bırakan mübarek ve muhteşem müminler yetişecekler ve bunlar İslam'ın nurunu bütün bir insanlık alemine ulaştırmak için gayret göstereceklerdir. İnsanlara zulmedilen beldelerden bu zulmü kaldırmak için cihad edecekler, ama galip geldiklerinde kimseyi İslam'a girmeye zorlamayacaklar, sadece, akıllara ve kalplere konulan ambargoyu kaldırarak onlara doğruyu ve güzeli seçebilecekleri bir hürriyet ortamı hazırlayacaklardır.
Mekke müşriklerinin zulmü altında inleyenlerin kurtarılmalarını emreden şu ayet-i kerime çok anlamlı ve benzer zulümleri de ortadan kaldırma hususunda önemli bir rehberdir:

> "Size ne oldu ki, Allah yolunda ve *'Rabbimiz! Bizi halkı zalim olan şu şehirden çıkar, bize katından bir koruyucu ver, bize katından bir yardımcı ver.'* diyen zayıf erkek, kadın ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz?" (Nisa, 4/75)

İşte o çekirdek kadro etrafındaki yabancı ve zararlı unsurların temizlenmesi için, bu ayetin emriyle Müslümanlar Mekke'yi fetih girişimini başlatmışlar ve sonunda başarıya ulaşmışlardır. Artık çekirdek kemalini bulmuştur. Kısa bir zaman sonra Endülüs medeniyeti, arkasından Selçuklu ve Osmanlı medeniyetleri doğacak ve Kur'anın nuru cihanın her bir tarafına ışık saçacaktır. Kalplerden öncelikle şirk temizlenecek, tevhid hakim kılınacakır. Zulüm yerini adalete, sefahat güzel ahlaka terk edecektir.
Bu ayetten dersini alan müminler, batıl inançlarını halka zorla kabul ettirmek isteyenlerin güçlerini kırmak ve müminlere yapılan zulümlere son vermek gibi temel sebeple cihat yoluna girmiş ve yeni ülkeler fethetmişlerdir.

> *"İslamda gaye-i harp intikam, katil, tebdil-i dine icbar değil, hasmı mağlup etmek ve kuvve-i cebriyesini alıp dininde serbest olarak hükm-ü hakka tabi tutmaktır ki, i'layı kelimetullah bundadır." (Elmalılı Tefsiri, 2/864-5)*

Müslümanlar, fethettikleri ülkelerin halklarından cizye denilen bir vergi almakla, onları kendi raiyetleri sınıfına dahil etmişler, canlarını ve mallarını koruma altına almışlardır.

Zimmîler, yani bir İslam beldesinde yaşayan ve vergisini vermekle vatandaşlık haklarından faydalanmaya hak kazanan gayr-ı müslimler hakkındaki şu hadis-i şerif bu noktada çok anlamlıdır:

> "… Kim bir zimmîye zulmeder ve ona gücünün üstüne iş yüklerse kıyamet günü beni karşısında bulacaktır."*(Ebû Dâvud, İmâre, 33; bk. Münâvî, Feyzu`l-kadîr, 6/19; Bağdâdî, Tarîhu Bağdad, 8/170; Aclûnî, Keşfu`l-hafâ, 2/342.)*

Büyük müfessir Fahreddin-i Razi Hazretlerinin cihat konusundaki şu açıklaması çok önemlidir:

> "Kafirlerle savaşan kimsenin maksadı küfrü kaldırma azmi ve kasdı olmalıdır. Bu sebeple, kâfirle savaş halinde olan kimsenin, savaşsız olarak onu küfründen vazgeçirebileceği düşüncesi ağır basınca, bu kimsenin onu öldürmekten vazgeçmesi vacip olur." *(Tefsir-i Kebir; 4/436)*

Yazımıza konu olan itirazı yapanların, İslam'ın şu hükmünü çok iyi değerlendirmeleri gerekiyor: *"Kâfir eğer zimmî olsa, dahilde olsa cizye verse, hariçte olsa musalaha etse İslamiyet'çe hakkı mahfuzdur."* Buna göre, bir mümini öldürene kısas uygulandığı gibi, bir zimmîyi öldürene de kısas uygulanır. Eğer, Müslümanlar da bu ayeti söz konusu iddia sahibi gibi yanlış yorumlasalardı, fethettikleri ülkelerin bütün müşriklerini, putperestlerini, Hristiyanlarını ve Yahudilerini kılıçtan geçirirlerdi.
Tarih bunun aksini söylüyor. İslam ülkelerinde varlıklarını sürdüren kiliseler, sinagoglar da böyle bir iddiayı yalanlıyorlar.
Söz konusu ayeti yanlış ve eksiz yorumlayıp İslam'a hücum eden kişiler yanlış yolda oldukları gibi, yine bu ayeti kendi akıllarınca değerlendirip bütün gayr-ı müslimleri öldürmeyi düşünenler de o kadar hatalı ve İslam'ın ruhundan o derece uzak bir yoldadırlar.
Üstad Bediüzzaman'ın "dinde mutaassıp, muhakeme-i akliyede noksan" diye nitelendirdiği bu gibi kişilerin hataları İslam'a mal edilemez. Böyle kimseleri bahane ederek İslam'a hücum etmek son derece yanlıştır. Eğer hücum edilecekse, Müslümanları dininden uzaklaştırmak için bir asırdan fazla zamandır aralıksız çalışan ifsat komitelerine edilmelidir; asıl suçlu onlardır.
İslam'ı aslına uygun olarak öğrenme imkanından mahrum bırakılan, Kur'anı eksik hatta yanlış öğrenen kişiler, sonunda bu İslam düşmanlarına da zarar vermeye başlamışlardır.
Kaldı ki böyle kimseleri organize eden bir takım örgütlerin dış kaynaklı oldukları, bir cinayet

şirketi gibi faaliyet gösterip silah kaçakçılığından uyuşturucu ticaretine kadar her tür rezilliği para karşılığı yaptırdıkları da ayrı bir gerçektir.

Arkadaşlar konu ile ilgili detaylı bilgi için aşağıdaki videoları izleyiniz
anlamadığınız bir yer olursa yorumlar belirtin

↓↓↓↓

Kur’an eksiksiz ise neden hadislere bakarız?

ateistlerecevap.org/2017/01/kuran-eksiksiz-ise-neden-hadislere.html

by Ateistlere Cevap - January 26, 2017

Hz. Peygamber (s.a.s)’in sözleri, fiilleri, takrirleri ile ahlâkî ve beşerî vasıflarındarı oluşan sünnetinin söz veya yazı ile ifade edilmiş şekli. Bu mânâda hadis, sünnet ile eş anlamlıdır.

Hadis kelimesi, “eski”nin zıddı “yeni” anlamına geldiği gibi, söz ve haber anlamlarına da gelir. Bu kelimeden türeyen bazı fiiller ise haber vermek, nakletmek gibi anlamlar ifade eder. Hadis kelimesi, Kur’ân’da bu anlamları ifade edecek biçimde kullanılmıştır. Sözgelimi, “Demek onlar bu söze (hadis) inanmazlarsa, onların peşinde kendini üzüntüyle helâk edeceksin” (el-Kehf, 18/6) âyetinde “söz” (Kur’ân); ” Musa’nın haberi (hadîsu Mûsa) sana gelmedi mi?” (Tâhâ, 20/9) ayetinde “haber” anlamına gelmektedir. “Ve Rabbinin nimetini anlat (fehaddis)” fiili de “anlat, haber ver, tebliğ et” anlamında kullanılmıştır.

Hadis kelimesi zamanla, Hz. Peygamber’den rivâyet edilen haberlerin genel adı olarak kullanılmaya başlanmıştır. Kelime, bizzat Rasûlullah (s.a.s) tarafından da, bu anlamda kullanılmıştır. Buhârî’de yeralan bir hadîse göre Ebû Hüreyre, “Yâ Rasûlullah, kıyâmet günü şefâatine nâil olacak en mutlu insan kimdir?” diye sorar. Hz. Peygamber şöyle cevap verir: “Senin “hadîse” karşı olan iştiyakını bildiğim için, bu hadis hakkında herkesten önce senin soru soracağını tahmin etmiştim. Kıyâmet günü şefâatime nâil olacak en mutlu insan, “Lâ ilâhe illâllah” diyen kimsedir” (Buhârî, İlim; 33).

Hadisin Dindeki Yeri ve Önemi:

Rasûlullah (s.a.s), Allah'tan aldığı vahyi yalnızca insanlara aktarmakla kalmamış, aynı zamanda onları açıklamış ve kendi hayatında da tatbik ederek müşahhas örnekler hâline getirmiştir. Bu nedenle O'na "yaşayan Kur'ân" da denilmiştir.

İslâm bilginleri genellikle, dinî konularla ilgili hâdislerin, Allah tarafından Hz. Peygamber'e vahyedilmiş olduklarını kabul ederler; delil olarak da, "O (Peygamber), kendiliğinden konuşmaz; O'nun sözleri, kendisine gönderilmiş vahiyden başkası değildir" (en-Necm, 54/3-4) âyetini ileri sürerler. Ayrıca, "Andolsun ki; Allah, mü'minlere büyük lütufta bulundu. Çünkü, daha önce apaçık bir sapıklık içinde bulunuyorlarken, kendi aralarından, onlara kitap ve hikmeti öğreten bir elçi gönderdi" (Âlu lmrân, 3/164) âyetinde sözü edilen "hikmet" kelimesinin, "sünnet" anlamında olduğunu da belirtmişlerdir. Nitekim, Hz. Peygamber ve O'nun ashâbından nakledilen bazı haberler de, bu gerçeği ortaya koymaktadır. Rasûlullah'tan (s.a.s) şöyle rivayet edilmiştir: "Bana kitap (Kur'ân) ve bir de onunla birlikte, onun gibisi (sünnet) verildi" (Ebû Dâvûd, Sünen, II, 505). Hassan İbn Atiyye, aynı konuda şu açıklamayı yapmıştır: "Cibrîl (a.s.) Rasûlullah (s.a.s)'e Kur'ân'ı getirdiği ve öğrettiği gibi, sünneti de öylece getirir ve öğretirdi" (İbn Abdilberr, Câmiu'l Beyâni'l-ilm, II, 191).

Yukarıda zikredilen âyet ve haberlerden de anlaşılacağı gibi, Kur'ân ve hadîs (daha geniş ifadesiyle sünnet), Allah (c.c.) tarafından Rasûlullah (s.a.s.)'a gönderilmiş birer vahiy olmak bakımından aynıdırlar. Şu kadar var ki; Kur'ân, hadîsin aksine, anlam ve lâfız yönünden bir benzerinin meydana getirilmezliği (i'câz) ve Levh-i Mahfûz'da yazı ile tesbit edildiği için, ne Cibrîl (a.s.)'in ve ne de Hz. Peygamber'in, üzerinde hiçbir tasarrufları bulunmaması noktasında hadîsten ayrılır. Hadîs ise, lâfız olarak vahyedilmediği için, Kur'ân lâfzı gibi mu'ciz olmayıp, ifade ettiği anlama bağlı kalmak şartıyla sadece mânâ yönüyle nakledilmesi câizdir.

Hz. Peygamber'den hadîs olarak nakledilen, fakat daha ziyade, O'nun (s.a.s) sade bir insan sıfatıyla, dinî hiçbir özelliği bulunmayan, günlük yaşayışıyla ilgili sözlerinin, yukarıda anlatılanların dışında kaldığını söylemek gerekir. O'nun (s.a.s.) bir insan sıfatıyla hata yapabileceğini açıklaması (Müslim, Fedâil, 139-140-141) bunu gösterir. Nitekim bazı ictihadlarında hataya düşmesi, bu konularda herhangi bir vahyin gelmediğini gösterir. Ancak bu hataların da, bazan vahiy yolu ile düzeltildiği unutulmamalıdır.

Vahye dayalı bir fıkıh kaynağı olarak hadis, Kur'ân karşısındaki durumu ve getirdiği hükümler açısından şu şekillerde bulunur:

1. Bazı hadisler, Kur'ân'ın getirdiği hükümleri teyid ve tekit eder. ana-babaya itâatsizliği, yalancı şâhitliği, cana kıymayı yasaklayan hadisler böyledir.

2. Bir kısmı hadisler, Kur'ân'ın getirdiği hükümleri açıklar, onları tamamlayıcı bilgiler verir. Kur'ân'da namaz kılmak, haccetmek, zekât vermek... emredilmiş, fakat bunların nasıl olacağı belirtilmemiştir. Bu ibadetlerin nasıl yapılacağını hadislerden öğreniyoruz.

3. Bazı hadisler de, Kur'ân'ın hiç temas etmediği konularda, hükümler koyar. Hadîsin başlı başına müstakil bir teşri' (yasama) kaynağı olduğunu gösteren bu tür hadislere, ehlî merkeplerle yırtıcı kuşların etinin yenmesini haram kılan, diyetlerle ilgili birçok hükmü belirten hadisler... örnek olarak verilebilir.

Buraya kadar anlatılanlar, hadîsin (sünnet) İslâm dinindeki önemli yerini gözler önüne sermektedir. Din açısından, Kur'ân'dan hemen sonra gelen bir hüküm kaynağı olarak hadislere gereken önemin verilerek Hz. Peygamber'in sünnetine uyulması, başta Allah (c.c.) olmak üzere, O'nun Rasülü Hz. Muhammed (s.a.s) tarafından da çok kesin ifadelerle emredilmiştir. Bu konuda Kur'ân'da şu âyetlere yer verilmiştir: "Ey Peygamber de ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız, bana uyunuz ki; Allah da sizi sevsin ve günâhlarınızı bağışlasın"(Âlu İmrân, 3/31); "Ey Peygamber de ki: Allah'a ve peygamber'e itâat ediniz. Eğer yüz çevirirseniz, biliniz ki Allah kâfirleri sevmez" (Âlu İmran, 3/32; "Allah'a ve Peygamberlere itâat ediniz, umulur ki rahmet olunursunuz" (Âlu İmrân, 3/132); "Peygamber size neyi getirmişse onu alın, neyi yasaklamışsa ondan sakının" (el-Haşr, 59/7). Görüldüğü gibi bu âyetlerde, Rasûlullah (s.a.s)'e itâat, Allah'a (c.c.) itâat ile birlikte emredilmiş, hatta Peygamber (s.a.s)'e itâatin Allah'a (c.c.) itâat demek olduğu açıkça belirtilmiştir.

Rasûlullah (s.a.s) da bir hadîsinde: "Şunu kesin olarak biliniz ki, bana Kur'ân ve onunla beraber onun bir benzeri (sünnet) daha verilmiştir. Karnı tok bir halde rahat koltuğuna oturarak;' Şu Kur'an'a sarılın; O'nda neyi helâl görürseniz onu helâl, neyi koram görürseniz onu da haram kabul ediniz' diyecek bazı kimseler gelmesi yakındır. Şüphesiz ki, Allah Rasûlünün haram kıldığı şey de Allah'ın haram kıldığı gibidir" (Ebû Davûd Sünnet, 5; İbni Mace, Mukaddime, 2; Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV,131) buyurarak, sünnetini küçümseyip dinden ayırmak isteyenlere karşı müslümanları uyarmış ve dinin sünnetsiz düşünülemeyeceğini vurgulamıştır. Nitekim, Hz. Peygamber'in burada geleceğini ikaz ettiği kişi ve gruplar Hicri birinci ve ikinci asırlarda ve bir de XIX-XX. asırlarda müsteşriklerin etkisiyle, Hindistan (Ehl-i Kur'an Cemiyeti) ve Mısır'da (Tevlik Sıdkı, Mahmud Ebû Reyye..) ortaya çıkmış, fakat bunların hadis ve sünnete hiçbir etkisi olmamıştır.

Hadisin Yapısı:

Hadisler yakından incelendiği zaman, birbirinden farklı iki ana kısımdan oluştuğu görülür: Sened ve metin.

Sened: Güvenmek, dayanmak anlamın gelen "sened" kelimesi, bir hadis terimi olarak, metnin başında yeralan ve biri diğerinden almak ve nakletmek suretiyle hadîsi rivâyet eden kişilerin, Rasûlüllah'a varıncaya kadar sayıldığı kısımdır. Başka bir deyişle, râvîler zincirinin adı olup bu zincir, hadîsin Hz. Peygamber'den kimler aracılığıyla ve hangi yollarla bize ulaştığını gösterir: Meselâ:

“Haddesenâ Muhammed İbn Beşşâr, kâle; haddesenâ Yahyâ kâle; Haddesenâ Şu’be, kâle; haddesenâ bu’t-Teyyâ’h, an Enes, ani’n-Nebiyyi sallellahü aleyhi ve sellem kâle: (Enes’ten Ebu’t-Teyyâh, ondan Şu’be, ondan Yahyâ, ondan da Muhammed İbn Beşşâr naklederek, Rasûlullah (s.a.v.)’in şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:).” Senette geçen “haddesenâ” (bize nakletti, rivayet etti) ve “an” (ondan) kelimelerine “rivâyet lâfızları” denir. “Kâle”, dedi anlamındadır.

Senedi, yani râvîler zincirini zikretmeye “isnâd” adı verilir. Râvîlerin hadisleri nakletmesine “rivâyet”, rivâyet ettikleri hadise de “mervî” denir. Senede “târik” veya “vecih” adı da verilmektedir. Sened daha çok hadis uzmanları için, hadisin sıhhatini, yani, hadîsin Hz. Peygamber’e âit olup olmadığını kontrol edebilmek açısından önem taşımaktadır.

Metin; Senedin, ya da râviler zincirinin kendinde son bulduğu, rivâyet edilen asıl hadis kısmına metin denir. Yukarıda örnek olarak verdiğimiz sened, metni ile birlikte şu şekilde kaydedilir: “Enes’ten Ebiı’t-Teyyâh, ondan Şu’be, ondan Yahyâ, ondan da Muhammed İbn Beşşâr naklederek, Nebi (s.a.s.)’in şöyle dediğini rivâyet etmişlerdir: “Kolaylaştırınız güçleştirmeyiniz, müjdeleyiniz nefret ettirmeyiniz. “

Hadislerin Sınıflandırması:

Sağlamlık yönünden hadisler üç kısma ayrılır: Sahih, hasen, zayıf. Hadislerin çeşitli yönlerden değerlendirilmesi yapılmıştır. Bu değerlendirmelerde doğruluğu (sıhhati) araştırılan, hadîsin Hz. Peygamber’e âit olan metin kısmı değil; metnin Rasûlullah (s.a.s)’e âit olup olmadığını gösteren sened kısmıdır. Bu durumda değerlendirme sonunda bir hadîse sahih, hasen veya zayıf denildiğinde bu, Hz. Peygamber’in söz veya fiilinin sahih veya zayıf olduğu anlamında değil, hadis metnindeki ifadenin Rasûlullah’a (s.a.s) âit oluşunun sahih veya zayıf olduğu anlamındadır.

1. Sahih hadis: Adâlet ve zabt sahibi râvîlerin, yine aynı durumdaki râvîler vasıtasıyla Hz. Peygamber’e kadar ulaşan kesintisiz bir senedle rivâyet ettikleri, şâz ve illetli olmayan hadistir. Bu tür hadislerin Hz. Peygamber’den geldiğinde herhangi bir şüphe yoktur. Yukarıdaki tariften de anlaşılacağı gibi, bir hadisin sahih olabilmesi için bazı şartların bulunması lâzımdır. Bu şartlar şunlardır:

a) Hadîsi nakleden râvîler âdil olmalıdır. Burada sözü edilen adâlet, zulmün zıt anlamlısı değil; şirk, fısk ve bid’at gibi bütün büyük ve küçük günâhlardan sakınmak ve takvâ sahibi, samimi bir müslüman olmak anlamındadır. Bu özelliğe sahip kimselere hadis ıstıladımda, “adl” (âdil) denir. Hakkında gerekli araştırmalar usûlüne uygun şekilde yapılıp, adâlet prensibine aykırı davranışları nedeniyle “âdil’ olmadıkları anlaşılan (mecruh) râvîler ile kim oldukları bilinmeyen, ya da durumları belirsiz olduğu için adâletleri tesbit edilemeyen kimselerin (meçhûl) rivayet ettikleri hadisler, “sahih” hadislerin dışında kalır.

b) Râvîler, rivâyet edecekleri hadisleri, doğru bir şekilde öğrenme, aradan uzun bir zaman geçse bile aynen hatırlayabileck ölçüde “öğrendiğini koruma” (zabt) yeteneğine sahip olmalıdır. Öğrenme ve öğrendiğini koruma yeteneğine sahip olamayan râvîlerin naklettikleri hadisler de “sahih” kabul edilmez.

c) Hadîsi nakleden râvîlerin her biri, kendisinden hadis naklettikleri kimseler ile bizzat görüşerek hadis almış veya en azından, görüşme imkân ve ihtimaline sahip, çağdaş (muâsır) kişiler olmalıdır. Râvîler arasında gizli veya açık bir kopukluğun (inkıta’) bulunması, yani senedin muttasıl olmaması hadîsi “sahih”likten çıkarır.

d)Güvenilir (sika) bir râvî tarafından rivâyet edilen hadis, daha güvenilir bir veya birden fazla râvînin rivayetine ters düşerek, tek (şâzz) kalmamalıdır. Çünkü bu durum, hadîsin sihhatine engeldir.

e) Hadîsin metin veya senedinde, onu zaafa düşüren herhangi bir kusur bulunmamalıdır. İlletli (muallel) kabul edilen bu tür hadisler, sahihlik vasfını kaybeder.

İşte bu beş şartın hepsini taşıyan hadisler sahihtir; yani teknik olarak bu hadislerin Hz. Peygamber’e âit olduğunda şüphe yoktur.

2. Hasen hadis: Sözlükte “güzel” anlamına gelen “hasen” kelimesi, hadis ıstılahında sahih hadisle zayıf hadis arasında yer alan, fakat sahih hadîse daha yakın olan hadis türüne verilen addır. Daha açık bir ifade ile, hasen hadisle sahih hadis arısındaki fark, hasen hadîsin râvîlerinin durumu kesin olarak bilinmemekle birlikte, yalancılıkla suçlanmamış, dürüst ve güvenilir olmalarına rağmen, titizlikleri (itkân) ve hâfızalarının sağlamlığı (zabt) açısından sahih hadis râvîlerinden daha aşağı derecede bulunmasıdır. Hasen hadis, bu iki özellik dışında sahih hadîsin bütün özelliklerini taşır. Bir de, hasen hadislerin mütâbi’teri olmalıdır. Mütâbi’, bir râvînin naklettiği hadîsin başka râvîler vasıtasıyla da rivâyet edilmesidir. Böylece hasen hadis râvîlerindeki zabt eksikliği takviye edilmiş olur.

Hasen hadis terimi, yaygın şekilde ilk defa Tirmizî tarafından kullanılmıştır. Tirmizî’den önce hadisler, sahih ve zayıf diye ikiye ayrılır, zayıf hadis de; terkedilmiş, terkedilmemiş olmak üzere iki kısımda değerlendirilirdi. “Terkedilmeyen zayıf hadisler”, Tirmizi (279/892) tarafından hasen cerimiyle “zayıflıktan” çıkarılmış oldu. Bunun tabii sonucu olarak da Tirmizî’nin Câmi’i, hasen hadîsin başlıca kaynağı sayılmıştır. Ebû Dâvûd’un Sünen’i de, hasen hadîsin çokça bulunduğu eserlerden biri olarak kabul edilir.

3. Zayıf Hadis: Zayıf hadis, sahih veya hasen hadîsin taşıdığı şartların birini veya birkaçını taşımayan hadistir. Bu şartların bulunup bulunmadığı, hadisin çeşitli yönlerden tetkik ve tenkide tâbi tutulmasıyla anlaşılır. Sözgelimi, hadîsin râvîsi adâletindeki kusur sebebiyle, zabtının zayıflığı, seneddeki kopukluk, râvînin kendindan daha sikâ bir râvî veya râvilere aykırı rivâyeti… sebepleriyle hadîsin Hz. Peygamber’e âit olduğu zayıf kabul edilir. Hadis bilginleri, zayıf hadisleri çeşitli yönleriyle pek çok kısma ayırmışlardır.

Hadis âlimleri, zayıf hadisle amel edilip edilemeyeceği konusunda üç görüş ileri sürmüşlerdir.

a) Hiçbir konuda zayıf hadisle amel edilmez. Yahya b. Maîn'den nakledilen bu görüşü, Buhârî ve Müslim'in yanısıra İbn Hazm ve Ebû Bekr İbnu'l-Arabî benimsemiştir.

b)Her konuda zayıf bir hadisle amel edilebilir. Ahmed b. Hanbel ve Ebû Dâvûd "zayıf hadis re'y, yani kıyastan daha iyidir" diyerek bu görüşü tercih etmişlerdir.

c) Bazı şartları taşıması hâlinde, amellerin fazileti ile ilgili konularda zayıf hadisle amel edilebilir. İbn Hacer el-Askalânî bu şartları şöyle sıralar:

aa. Hadis aşırı derecede zayıf olmamalıdır.

bb. Zayıf hadis, kitap veya sünnete dayalı olarak amel edilen bir aslın kapsamına girmelidir.

cc. Zayıf hadisle amel edilirken sâbit olduğuna kesin gözle bakmamalı, ihtiyaten amel edildiği bilinmelidir.

Bazı alimlerin ileri sürdüğü, "gerek şer'î hükümler ve gerekse fezâil konusunda, elimizde zayıf hadîse lüzum bırakmıyacak kadar çok sahih ve hasen hadis vardır" görüşü, tercihe şâyân bir görüş olsa gerektir.

Kudsi ve Nebevi Hadis: Mânâsı Allah'a, lâfızları Hz. Peygamber'e âit olan hadislere kudsi hadis; mânâ ve lâfzı Hz. Peygamber'e âit olan hadislere de nebevî hadis denir. "İlâhî hadis" ve "Rabbânî hadis" diye de adlandırılan kudsî hadis: Ha. Peygamber'in, anlam bakımından Allah'a dayandırdığı, başka bir deyişle O'ndan nakiller yaparak söylediği sözdür. Kur'ân ile nebevî hadis arasında yeralan bu tür hadislerin "kutsal"lığı, mânâsının Allah'a âit olmasından; "hadis" diye adlandırılması ise, Hz. Peygamber tarafından dile getirilmiş olmasından kaynaklanmaktadır.

Allah tarafından gelen vahiy olmaları bakımından, Kur'ân âyetleriyle kutsî hadisler arasında bir fark yoktur. Fakat Kur'ân hem anlamı, hem de lâfızları yönünden Allah'a âit iken, kutsî hadis, sadece mânâ açısından Allah'a âittir. Kur'ân ile kutsî hadis arasındaki diğer farklar şunlardır:

a) Kutsî hadis, namazda okunmaz.

b) Abdestsiz olarak dokunulması câizdir.

c) Lâfzı Allah'a âit olmadığı için Kur'ân gibi mu'ciz değildir.

d) Lafzî rivâyeti şart olmayıp, sadece anlam olarak rivâyet edilmesi câizdir.

Kutsî hadîsin ilk kaynağı Allah olduğu ve esasen hitap O'ndan geldiği için, rivâyet edilirken başına, "Hz. Peygamber'in rivâyet ettiğine göre Allahu Teâlâ şöyle buyurdu:..." veya "Rasûlullah (s.a.s), Rabbinden rivâyet ettiği hadiste şöyle buyurdu:..." şeklinde bir rivâyet lafzı getirilir.

Diğer hadislere göre kutsî hadislerin sayısı çok azdır.

Hadisin dindeki önemli yeri zamanla müstakil bir ilim hâline dönüşmesine sebep olmuştur. Hadis âlimleri, İslâm'da Kur'ân'dan sonra en önemli yeri işgal eden bu ilim dalını, sahih olanlarını sahih olmayanlardan ayırmak için, hadîsin sened ve metninin araştırılmasını konu edinen bir ilim olarak tanımlamışlardır.

Hadis ilmi üzerinde devamlı gelişen çalışmalar, bazı konularının bağımsız araştırma alanına dönüşmesine yol açmıştır. Bu ilim dalları şunlardır:

1. Rivâyetü'l-Hadis İlmi: Hz. Peygamber'in sünnetini (hadisler) toplayan, nakleden ilim. Hadislerin yazılı şekillerini ihtivâ eden bütün hadis kitapları (Sahihler, Câmiler, Sünenler, Müsnedler...)'bu ilme âit malzemeyi oluştururlar.

2. Dirâyetü'l-Hadis İlmi: Hadislerin sıhhat durumlarını tesbit için, sened ve metnin durumlarını anlamaya imkân veren ilim dalıdır.

3. Cerh ve Ta'dil İlmi: Sahâbeden itibaren bütün hadis râvîlerinin doğruluk ve güvenirlik durumlarının incelendiği bir ilim dalıdır. Genellikle râvîler isimlerine ve künyelerine göre alfabetik bir tarzda sıralanır ve her birinin hayatı, kimlerden hadis rivâyet ettiği, kimlere hadis naklettiği, râvîler arasındaki yeri, adâlet ve zabt yönünden durumu, kendisi hakkında hadis münekkidlerinin görüşü... teknik tâbirlerle ifade edilir. İlk asırlardan itibaren pek çok kıymetli eserin kaleme alındığı bu ilim dalında, İbn Ebi Hâtim er-Razi'nin "el-Cerh ve't-Ta'dil" adlı kıymetli bir kitabı vardır.

4. Râvîler Tarihi İlmi: Hadis rivâyeti açısından ravilerin biyoğrafilerini, tabakalarını... veren ilimdir. İbn Sa'dın "Tabakat" ı, Buhârî'nin "Tarîh"i, İbn Hacer'in "el-İsâbe"si, bu ilmin en meşhur kaynaklarındandır.

5. Hadislerin Vürûd Sebepleri İlmi: Hadislerin söyleniş sebeplerini tesbit etmeye çalışan ilim dalıdır. Hadislerin daha iyi anlaşılmasını sağlayan bu dalda, Suyûtî'nin "el-Lüma" isimli bir eseri vardır.

6. Garîbu'l-Hadis İlmi: Hadis metinlerinde geçen, az kullanıldığı veya Arapça'ya sonradan girdiği için anlaşılması zor olan kelimelerin açıklanması bu ilmin konusunu teşkil eder. Ebû Ubeyd ve İbn Kuteybe'nin "Garîbu'l-Hadis"adlı eserleri ile, Zemahşerî'nin "el-Fâik" ve İbnü'l-Esîr'in "en-Nihâye" si, bu ilim dalının önemli kaynaklarıdır.

7. İlelü'l-Hadîs İlmi: Herkesin farkedemediği, ancak hadis uzmanlarının tesbit edebildiği ve hadisin sıhhatine engel olan gizli kusurları araştıran bir ilimdir. Ahmed b. Hanbel'in "Kitabu'l-İlel" i bunlardandır.

8. Muhtelifu'l-Hadîs İlmi: Bu ilim, gerçekte olmadığı halde dış görünüşü bakımından aralarında çelişki var gibi görünen hadisleri ele alır ve görünürdeki bu çelişkiyi giderir. Bu sahada İbn Kuteybe'nin yazdığı "Te'vilu Muhtelifi'l-Hadis" adlı eseri, hadis Müdafaası adıyla Türkçe'ye çevrilmiştir.

9. Nâsih ve Mensûh İlmi: Biri diğerinin hükmünü ortadan kaldıran hadisleri konu edinen bir ilimdir. Bu sahanın en önemli kaynağı Hâzimî'nin "el-İ'tibâr" adlı eseridir.

Hadisler Günümüze Nasıl İntikal etmiştir?

Kur'ân âyetleri nâzil oldukça onları vahiy kâtiplerine bizzat yazdıran Hz. Peygamber, önceleri kendi hadislerinin yazılmasını yasaklamış, fakat hadisleri birbirlerine rivâyet etmelerine izin vermişti. Bu yasağın sebebi, ashâbın Kur'ân'la hadisleri birbirine karıştırma tehlikesiyle Arap yazısının henüz gelişmemiş olması, okuma-yazma bilenlerin azlığı, yazı malzemesinin kıtlığı gibi sebepler olabilir. Daha sonraları bu mahzurlar ortadan kalkınca veya azalınca Hz. Peygamber'in, hadislerin yazılmasına izin verdiğini görmekteyiz. Nitekim, hadis yazan 30-40 kadar sahâbîden biri olana Abdullah b. Amr 1000 civarında hadis yazmış ve bunları bir sahife (kolleksiyon) hâline getirmiş, adına da "es-Sahîfetü's-Sâdıka" (Doğru Sahife) demiştir. Sağlığında Hz. Peygamber'den pekçok hadis öğrenen sahâbe, O'nun (s.a.s) vefâtından sonra bunları başkalarına nakletmiş, böylece hadisler hem sözlü, hem de yazılı bir halde sonraki nesillere intikal etmiştir. Hz. Peygamber'in vefatından sonra başlayan hadis toplama yolculukları (rıhle) ve hicrî birinci asır ortalarından itibaren görülen "tedvin" (dağınık haldeki hadis malzemesini bir araya toplama) faaliyetleri H. 99-101 yıllarında halife Ömer İbn Abdülaziz (H. 101) zamanında vâliliklere gönderilen emirnamelerle resmî tedvin hâlinde devam etmiş; toplanan bu hadisler konularına göre tasnif edilerek hicrî ikinci asır ortnlarından itibaren hadis kitapları meydana getirilmeye başlanmıştır. Günümüze kadar gelen en eski hadis kitapları bu devrelere âittir. Bu kitaplardan sonra hicrî üçüncü asırda " Kütüb-i Sitte" (altı kaynak eser) denilen hadis külliyâtının meydana getirilmesiyle hadis tasnifi altın çağına ulaşmıştır. Kütüb-i Sitte; Buhârı ve Müslim'in "el-Câmiu's-Sahîh" leri ile, Ebû Dâvûd, Tirmizî, Nesâî ve İbn Mâce'nin "Sünen" lerinden oluşmaktadır.

Hadis Kitaplarının Dereceleri:

İhtiva ettikleri hadislerin güvenilir olup-olmamalarına göre hadis kitapları şu derecelere ayrılır:

Birinci Tabaka: Mütevâtir, meşhûr, sahîh ve hasen hadisler. Buhârî ve Müslim'in "Sahih"leri ile İmam Mâlik'in " Muvatta"adlı eserleri. Bu kitaplardaki hadislerle amel edilir.

İkinci Tabaka: Birinci tabakadaki kitaplar seviyesine çıkamayan, fakat, müelliflerinin titizlikle

bazı şartları uygulayarak hadisleri aldıkları kitalar. Bunlar da hadis kaynağı olarak benimsenmiş, asırlar boyu faydalanılmıtır. Tirmizî'nin Câmi'i, Ebû Dâvûd'un Sünen'i Ahmed b. Hanbel'in Müsned'i, Nesâî'nin Sünen'i (Müctebâ) bu tabakadandır.

Üçüncü Tabaka: Bu tabakadaki kitaplarda sahih hadisler yanında zayıf hadisler de olduğu gibi, râvîleri içinde halleri meçhul olanlar da vardır. Abdürrezzâk'ın "Musannef" i, Beyhakî, Taberânî ve Tahâvî'nin kitapları…gibi. Bu kitaplardaki hadislerden ancak, hadis uzmanları yararlanabilir.

Dördüncü Tabaka: Bu dereceye giren kitaplar, büyük muhaddisler döneminden ve "tasnif" devrinin bittiği tarihlerden sonra ortaya çıkan, hadis ilmiyle ilgisi olmayan ve bu yolu bir menfaat kapısı haline getiren ehliyetsiz kişilerin yazdığı, içi uydurma ve hurafelerle dolu olan kitaplardır. İbn Mürdeveyh, İbn Şâhîn, Ebû'ş-Şeyh… gibilerin kitapları bu tabakadan olup, bunlardan, amel edilmek üzere asla hadis alınamaz.

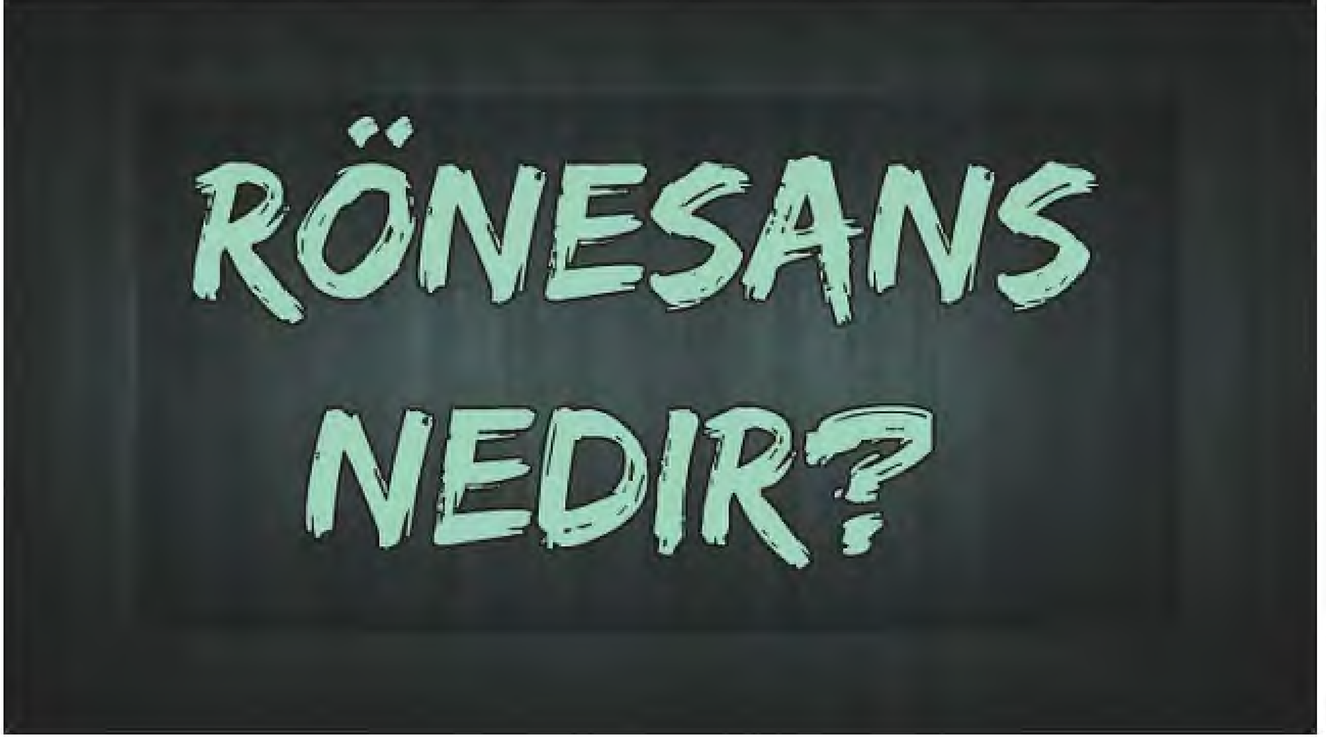
İsmail Lütfi ÇAKAN

Akif KÖTEN
Aşağıdaki videoyu inceleyerek de izleyerek de bu konuyu daha detaylı bir şekilde öğrenebilir araştırabilirsiniz.

Rönesans Nedir

ateistlerecevap.org/2017/01/ronesans-nedir.html

by Ateistlere Cevap - January 26, 2017

Rönesans nedir?

«Yeniden doğuş» anlamına gelen Fransızca bir kelimedir. Aslı «renaissance» diye yazılır. 15. ve 16. yüzyıllarda Avrupa'da açılan bilim ve sanat çığırı bu adla anılır.

Dünya medeniyetinin bir dönüm noktası sayılan Rönesans Avrupalıların inançlarında, düşünce ve yaratışlarında köklü değişikliklere yol açmış, Avrupa ülkelerinin her alanda hızla ilerlemesini ve kalkınmasını sağlamıştır.
Rönesans'ı hazırlayan sebeplerin başında matbaanın icadı; Türkler'in Bizans'ı fethetmesiyle, Avrupalılar'ın Doğu'ya gidecek yeni yollar aramaları ve yeni yeni ülkeler keşfetmeleri gelir.

Yeni ülkelerin bulunmasından sonra ticaretin gelişmesi, sanatçı ve bilginlerin iyi şartlar altında yaşama imkanına kavuşmaları da Rönesans'ı hazırlayan başlıca sebepler arasındadır.
Ortaçağ'da düşünürler ve sanatkarlar dünyayı geçici sayar, dünya hayatına önem vermezlerdi. Rönesans'ta bu düşünce tamamen bırakıldı, antik çağa, yani eski Yunan ve Roma düşüncesine bir dönüş oldu.

O devrin düşünce temelini ise hayatı hakkıyla yaşamak, eğlenmek teşkil ederdi. Onlara göre dünya, yaşamak için var olmuştu. İşte bu düşüncelerle Ortaçağ'ın kuru görüşünün kırılarak yeni ufuklara yönelmek, bütün Avrupa'nın hayatına bambaşka bir yenilik ve görüş getirdi.

Rönesans, önce İtalya'da başladı.
14. yüzyıldan devam edegelen yenileşme, 15. yüzyılda Bruneleschi, Donatello, Fra Angelico, Massacio, Giotta, L. della Robia gibi ressam ve heykelcilerle hızlandı.

Eski Yunan ve Romalılar'ın sanat görüşü yeniden canlandı ve «hümanizm» başlamış oldu. Yukarıda saydığımız sanatkarların yanı sıra, Ariosto, Tasso, Machiavelli gibi yazarlar Rönesans'ın fikir öncülüğünü yaptılar.
Nihayet Michelangelo, Rafaello, Tiziano, Veroneze İtalya'daki Rönesans sanatını en yüksek noktasına çıkardılar.Fransız Rönesans'ı İtalya'dan sonra başladı.

Fransız bilim adamları Eski Yunan ve Roma eserleri üzerine eğildiler. Bu eserlerin kötü bir dille Fransızca'ya yapılan tercümeleri üzerinde tartışmalar oldu. Bu, bilimde araştırma ve eleştirmenin doğmasına yol açtı. College de France'nin kurulması hümanizm cereyanını tam anlamıyla geliştirdi. 15. yüzyılda Villon, 16. yüzyılda Ronsard, Marot gibi şairler, Montaigne, Rabelais, Calvin gibi yazarlar yetişti.

Rönesans Almanya'da daha çok fikir ve bilim alanında kendisini gösterdi. Bu da hümanizmin en çok Almanya'da gelişmesine yol açtı. İngiltere'de de 16. yüzyılda rönesans'ın büyük etkileri oldu. Rönesans'ın yanı sıra Almanya'da dinde ıslahatı esas tutan bir yenileşme hareketi de başladı. Luther'in öncülüğünde yürüyen bu hareket «Reform» diye anıldı. Luther kilisenin inşalar üzerinde baskısını önlemek, kiliseyi Tanrı ile kul arasından çıkarmak istiyordu. Bu da insanların daha geniş düşünce sahibi olmalarını sağladı.

Rönesans'ın İtalya'da başlamasının nedenleri nelerdir?

1. Coğrafi konumu

2. Ekonomik durumu

3. Tarihsel durumu

4. Siyasal durumu

5. Dinsel nedenler

Rönesans'ın nedenleri nelerdir?

*1. İtalya'da hümanistlerin, Eski
Yunan ve Roma eserlerini inceleyerek gelişmenin önündeki en büyük engellerden
biri olan skolastik felsefeyi etkisiz hale getirmesi.*

*2. Matbaa ve kağıt üretiminin
gelişmesi sayesinde bilgi ve düşüncenin tabana yayılması.*

*3. Ticaretle zenginleşen Avrupa'da edebiyat ve sanattan
hoşlanan ve bunları koruyan mesenler sınıfının ortaya çıkışı.*

*4. İstanbul'un fethedilmesinin
ardından bazı Bizanslı bilginlerin İtalya'ya gitmesi.*

*5. Antik kültürün (Eski Yunan
kültürü) incelenmesi.*

Rönesans'ın sonuçları nelerdir?

*1. Bilim ve teknik alanında gelişmeler
oldu.*

*2. Skolastik yani dogmatik düşünce
yıkıldı; böylece özgür düşünce ve yeni sanat anlayışı doğdu .*

*3. Deney ve gözlem metodunun
kullanılmaya başlamasıyla bilim ve teknoloji gelişti.*

*4. Kilise ve din adamlarına
duyulan güven azaldı
böylece reform hareketlerine
de zemin hazırlanmış
oldu.*

Rönesans dönemindeki yenilikler nelerdir?

Rönesans hareketi ilim ve teknikteki ilerlemenin yanı sıra insan ve tabiat sevgisini de beraberinde getirdi. Rönesansın öncüleri, sanat faaliyetlerinin yanı sıra edebiyat, tarih ve arkeolojiye de önem verdiler. Resim ve tasvir anlayışı gelişti. Mimaride gotik tarzı terk edilerek barok ve rokoko üslubu geliştirildi.
Bu barok ve rokoko mimari yapıları çok kaba ve ihtişamlıydı bu yüzden Rönesans mimarlığının başlıca özellikleri ölçü, sadelik ve tabiilik olmuştur.

Yani kaba ve ihtişamlıktan daha çok sadelik ve ölçülüğe, doğallığa yönelik sanat eserleri ortaya çıkarmışlardır. İtalya'da başlayan Rönesans hareketi kısa zamanda bütün Avrupa'da yayıldı. Rönesans daha ziyade Fransa'da sanat; Almanya'da dini tablo ve resimler; İngiltere'de edebiyat; İspanya'da resim ve edebiyat alanında gelişti.

Rönesans dönemindeki felsefi akımlar hangileridir?

1. Hümanizm

2. Platonizm

3. Aristotelizm

4. Septisizm

5. Atomizm

6. Reformation

Sözlükte "rönesans" ne anlama gelmektedir?

1. Avrupa'da ortaçağdan sonra hümanizmin etkisiyle ortaya çıkan, klasik ilkçağ kültürüne dayanarak gelişen bilim ve sanat akımı.
2. XV. yüzyıldan başlayarak İtalya'da ve daha sonra diğer avrupa ülkelerinde hümanizmin etkisiyle ortaya çıkan, klasik İlk çağ kültür ve sanatına dayanarak gelişen bilim ve sanat akımı.

Kaynak: www.nedir.com

Deist ve Deizm Nedir?

ateistlerecevap.org/2017/01/deist-ve-deizm-nedir.html

by Ateistlere Cevap - January 26, 2017

Deizm nedir?

Toplumlarda çok çeşitli inanç şekilleri ortaya çıkmıştır bu inanç şekillerinden biride deizm'dir. Deizm; 17. ve 18. yüzyılda ortaya çıkmış tüm dinleri reddeden Tanrı'yı sadece bir ilk neden olarak kabul eden yani tanrının varlığına inanan inanç felsefesi şeklidir.
Semavi dinlerde yani Musevilik, Hıristiyanlık, islam gibi dinlerde insanın, önceden evrim geçirmeksizin yaratıldığına inanılır. Bu inanış deizmde yoktur. Deistler genelde doğaüstü olayları (kehanet veyahutta mucizeler), yaradanın dinlerle olan bağını, kutsal metinleri ve ortaya çıkmış tüm dinleri reddederler.
Bunun yerine; deistler doğru dini inanışların insan mantığında ve doğal Dünya'nın kanunlarında görmeyi tercih ederler. Bu doğrultuda da; varolan tek bir tanrının ya da üstün varlığı kabul ederler.

Deizm’in kabul etmediği öğeler nelerdir?

1- Tanrı tarafından ilan edilmiş veyahutta yazıldığı iddia edilen kitaplara sahip olan dinlerin reddi.
2- İncil’in Tanrı’nın sözü olduğunun reddi.
3- Mucizelerin ve kehanetlerin reddi.
4- Dini bilinmez öğelerin reddi.
5- İncil’deki yaratılış hikayesinin ve insanların doğuşta günahkar olduklarının reddi.
6- Hristiyanlığın reddi.

Deizm’in kabul ettiği öğeler nelerdir?

1- Tanrı vardır ve kainatı yaratmıştır.
2- Tanrı insanların mantıksal davranmasını ister.
3- İnsanların ruhları ölümden sonra hala vardır, bu doğrultuda ölümden sonra yaşam da vardır.
4- Yaşam sonrasında, Tanrı iyi davranışlarımızı ödüllendirecek, kötü davranışlarımızı cezalandıracaktır.

Deizm’in dayandığı temel nedir?

Akıla ve doğaya. Evrene bakınca bir düzen görürüz ve bu düzen bizi bir tanrı ya da tasarımcı inancına götürür.

Deizm tanru inancını kabul ediyorsa deizm ile Dinlerin arasında ne fark vardır?

Deizm doğaya ve akla dayanır, vahiye dayanmaz. Diğer tüm dinler vahiye ya da kutsal kitaplara dayalıdırlar. Deizmde bir rahibe papaza ya da imama gerek yoktur. Deizm de ihtiyaç olan tek şey kendi sağduyumuz ve düşünme becerimizdir.

Deistler dua ederler mi?

Sadece şükür ve teşekkür için dua edebilirler, tanrıya dikte etmezler. Dua için belli bir yer ve zaman, belirli bir vücut duruşları yoktur.
Kaynak: www.nedir.com

Ateizmin Çeşitleri

ateistlerecevap.org/2017/01/ateizmin-cesitleri.html

by Ateistlere Cevap - January 26, 2017

Negatif ve pozitif ateizm:

George H. Smith'in sınıflandırmasına göre ateizmin "negatif ateizm" (ya da "zayıf ateizm") ve "pozitif ateizm" (ya da "güçlü ateizm") olarak iki çeşidi vardır.
Negatif ateizm, Tanrı'nın varolmasını prensip olarak mümkün görmekle beraber, varolduğuna dair hiçbir gerekçe bulunmadığı gerekçesiyle Tanrı'yı reddeder.
Pozitif ateizm ise, Tanrı'nın varolmasını Tanrı kavramının geçerli bir şekilde tanımlanmadığı, içinde çelişkiler taşıdığı veya absürd olduğu vb. gibi gerekçelere dayanarak mümkün görmez.[46]
Negatif ateizmde bir iddia yoktur, sadece bir ret vardır. Pozitif ateizmde ise hem bir ret, hem de bir karşıt iddia vardır. Pozitif ateistin yaklaşımı ise, "Tanrı'nın varolması mümkün değildir" şeklindedir.
İkisi de sonuçta Tanrı kavramını reddetmek noktasında birleştiğinden, ateizm başlığı altında tanımlanırken ikisinin ortak noktası olan "Tanrı'ya olan inançsızlık" kullanılır. Çünkü bu inançsızlığın sebebi ne olursa olsun, ister delil yetersizliği, ister Tanrı kavramının anlamsızlığı veya absürdlüğü, isterse Tanrı kavramıyla hiç karşılaşmamış olmak olsun, hepsinin ortak noktası kişide Tanrı inancının varolmamasıdır.

Pratik Ateizm:

Bu görüşe göre Tanrı'nın varlığı reddedilmiyor ama ona önemsiz ve gereksiz bir yer veriliyor.

Pratik ateizmde, Tanrı ne bu dünyaya müdahale eder ne hayata herhangi bir amaç katar ne de her gün sizi etkiler
Teorik Ateizm:

Teorik ateizm, teizmin karşısına net olarak tez koyabilen ateizm çeşididir. Bu tezler ontolojik, epistemolojik, psikolojik, sosyolojik, ekonomik ve mantıksal olabilir.

Ateist ve Ateizm nedir?

ateistlerecevap.org/2017/01/ateist-ve-ateizm-nedir.html

by Ateistlere Cevap - January 25, 2017

Ateist nedir?

Ateist, tanrı veya tanrıların varlığını hayal ürünü bulan kişi veya kişilerdir.
Ateizm sanıldığı gibi bir inanç değildir. Çoğu zaman yanlış ifade edildiği şekli ile (tanrıtanımaz kelimesinde olduğu gibi) tanrıyı inkar eden kişi değildir. Çünkü "inkar" varolan bir şeyin reddedilmesi anlamı taşır, oysa ki ateistlere göre tanrı varolmadığı için onun "inkar edilmesi" de yanlış bir terminolojik kullanım olacaktır.
Ateistler; bazen "tanrıtanımaz" kelimesiyle anılsalar da, bu isimlendirme var olan bir tanrıyı reddetme fikrine atıfta bulunduğu için ateistler tarafından kabul görmez. Ateizm inanç koşullanmalarını, hayali yaratıkları ve olayları reddeder. Ateist bakış açısıyla tanrının yanı sıra tüm metafizik inançlar ve tüm ruhani varlıklar da reddedilir.

Ateizm nedir?

Ateizm, tüm tanrılara ve ruhsal varlıklara olan metafizik inançları reddeden ve var olan gerçekliği inanç yoluyla açıklamayı kabul etmeyen bir felsefi düşünce akımı. Kelime anlamında da belirtildiği üzere; Ateizm, din ile ilgili bir kavram değil, tanrı ile ilgili bir kavramdır. Dinlerin varlığı, dinlerin tanımının ne olduğu, dinlerin iyi mi yoksa kötü mü olduğu ateizmin konusu ve tartışma alanı dışındadır.
Ateizm, her tür metafiziği reddettiği için, kendini metafizik öğeler üzerinden temellendiren

bazı dinlerin metafizik boyutlarını da reddeder. Yani bu, özellikle dinlere karşı sergilenen bir duruş değil, genel olarak tüm metafizik inanışlara karşı bir duruştur. Ateizm sıklıkla “dinsizlik” ile özdeşleştirilse de, Budizm gibi bazı Uzakdoğu dinlerinde de ‘yaratıcı’ anlamında bir tanrının varlığına rastlanılmaz.

Bu yönüyle de Ateizm ile dinsizlik birebir örtüşmez. deist akımlara bakıldığında da, tanrıya inancın olduğu ancak dinlerin kabul edilmediği görülür. Ateizm, anti-teizm yani teizm karşıtı demek değildir ve bir “tepkisellik” anlamı içermez, zira metafizik öğelerin “var olmadığını” savunmak için metafizik öğelerin “var olması” gerekmez. Ateizm, yalnızca bir “durum” ifadesidir. Sadece tanrı veya tanrıların ve metafizik öğelerin var olmadığını söyler.

Ateizm; yaratıcı ve müdaheleci bir Tanrıyı kabul eden teizmden, yaratıcı ancak müdahaleci olmayan bir tanrıyı kabul eden deizmden, tanrının evrenin kendisi olduğunu savunan panteizmden ve tanrının hem evrenin kendisi hem de evrenin ötesinde (aşkın) olduğunu savunan panenteizmden; ayrıca, tanrının varlığı ve yokluğu konusundaki soruları “cevapsız” veya “cevaplandırılamaz” diyerek cevapsız bırakan agnostizmden; tanrıyı, “kesin olarak” reddetmesiyle ayrılır.

Günümüzde, dünya nüfusunun % 2.3’ü kendini ateist, %11.9’u teist olmayan (non-theist) olarak tanımlamaktadır. Bu oran Rusya’da %48’in üzerine çıkmakta, Japonya’da ise %64 ila %65 arasında seyretmektedir. Avrupa Birliğinde oran, %6 ile İtalya ve %85 ile İsveç arasında değişkenlik göstermektedir. 2006 Yılı istatistiklerine göre ise Türkiye’de oran %2,5-%3 arasındadır.

Kaynak: www.nedir.com